

Chương 1975: Phiền toái ngoài ý muốn

Hàn Lập nghiêng đầu liếc nhìn nữ đồng trên đầu vai, khóe miệng lộ ra một tia cười thần nhiên. Nữ đồng này không phải ai khác chính là Báo Lân thú tỉnh lại từ trong giấc ngủ sâu. Tiểu thú này ngay khi hấn chạy về đến Nhân tộc thì rốt cục cũng thức tỉnh, hơn nữa lại khiến cho hấn kinh ngạc ngoài dự đoán.

Con thú này vừa tỉnh lại liền bắt đầu độ kiếp Hợp Thể kỳ!

Lấy huyết mạch Chân linh Kỳ lân của nó, thiên kiếp phủ xuống hiển nhiên kinh thiên động địa cực kỳ, cực kỳ lợi hại. Mà thiên kiếp là thứ mà không phải người ngoài có thể nhúng tay vào, Hàn Lập cho dù ở gần trong gang tấc thì cũng chỉ có thể trông mắt nhìn nó thiếu chút nữa tan thành tro bụi trong thiên kiếp.

Cũng may nó cắn nuốt yêu đan của Âm Thú vương, cũng bộc lộ ra vài loại thần thông mới thì lúc này mới kiên trì được, cuối cùng miễn cưỡng độ qua kiếp nạn này, biến ảo thành hình người. Lúc đó Báo Lân thú hiển nhiên trên người đầy thương tích. Nếu không phải Hàn Lập không tiếc vô số linh dược, mạnh mẽ xuất thủ cứu giúp thì sợ rằng nó khó giữ được mạng nhỏ.

Nhưng, khiến Hàn Lập có chút không biết nói gì đó là sau khi Báo Lân thú độ kiếp lại biến ảo thành một nữ đồng thoát nhìn so với Khúc Nhi còn muốn nhỏ tuổi hơn. Nếu đổi lại là người thường, tuổi nhỏ cỡ này sợ rằng ngay cả nói cũng không nói rõ.

Cũng may nữ đồng do nó biến thành mặc dù nhìn như nhỏ tuổi, nhưng hiển nhiên sẽ không thật sự chỉ biết nói bi ba bi bô mà còn có thể trực tiếp dùng thần niệm giao tiếp. Bởi vì tiểu thú ngoài ý muốn độ kiếp, hành trình trở về Thiên Uyên thành của Hàn Lập hiển nhiên bị chậm trễ một chút.

Ước chừng mất đến mấy tháng, sau khi đem thương tích của Báo Lân thú chữa trị xong hoàn toàn hẳn liền dẫn nó bay thẳng về phía Thiên Uyên thành. Hiện tại nơi hẳn muốn đi chính là vài chỗ đặt truyền tống trận bí ẩn dành cho trưởng lão trong Thiên Uyên thành.

Bởi vì đây chỉ là truyền tống trận nhỏ, một lần truyền tống không quá hai người cho nên Thiên Uyên thành cũng không sợ bị Ma tộc phát hiện nhân cơ hội trực tiếp xâm nhập vào trong thành. Dù sao nơi truyền tống một lần hai người cũng đã có cấm chế và trọng binh trông coi, cho dù Ma tôn Hợp Thể kỳ tiến vào kết quả cũng chỉ có thể bị vây giết mà thôi.

Hàn Lập tính toán cẩn thận, thầm mong nơi này đừng biến thành chỗ mai phục của Ma tộc dẫn dụ tu sĩ Nhân tộc tự đâm đầu vào lưới. Đương nhiên cho dù có mai phục, lấy tu vi vừa tăng tiến của hắn mà nói thì cũng không cần để tâm. Hiện tại ngoại trừ hóa thân Thánh tổ Ma tộc ra, đám tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ bình thường đã không còn xứng là đối thủ của hắn.

Cho dù lại bị Thánh tổ Ma tộc đuổi giết chạy trốn chết như hai lần trước, hẳn cơ hồ xem nhẹ đến mức có thể bỏ qua.

Dù sao hóa thân Thánh tổ phủ xuống giới này chỉ là để thống lĩnh đại quân Ma tộc, đâu có thể nào ngồi ở một chỗ mai phục ai đó. Thậm chí ngay cả khi nơi này có xuất hiện Ma tôn thì xác suất cũng không cao. Đại quân Ma tộc đang tấn công Thiên Uyên thành vào thời điểm mấu chốt, cao tầng Ma tộc sẽ không lãng phí lực lượng vào mấy chuyện nhỏ này.

Hàn Lập một bên tự định giá, một bên thúc dục độn quang. Theo đó, đạo thanh hồng cứ thần nhiên chớp động, không lâu sau liền tiến gần dãy núi phía trước.

Hàn Lập đang muốn thúc dục độn quang trực tiếp bay vào trong, đột nhiên thần sắc vừa động mà "ồ!" một tiếng, thanh quang ngoài thân thu lại trực tiếp hiện ra thân hình, hai mắt khẽ nhúu nhìn về chỗ sâu trong dãy núi. Lam mang trong mắt chớp động, hai mắt sau khi mơ hồ một chút, tất cả mọi thứ trong phạm vi ngàn dặm đều hiện rõ trước mắt.

Kết quả, chỉ thấy phía chân trời hiện lên hơn mười đạo độn quang màu sắc khác nhau đang hoảng hốt bối rối bắn về phía này. Phía sau những độn quang đó là một đám ma vân đen thui đang cuộn cuộn đuổi sát không tha. Bên trong hắc sắc ma khí mơ hồ có thể thấy một số ma thú dữ tợn và một số giáp sĩ Ma tộc đang huy động binh khí.

Phía sau cùng mười đạo độn quang, một gã bạch phát lão giả đang liều mạng thúc dục hai thanh phi kiếm một xanh một vàng điên cuồng chém về phía ma vân. Mỗi một đạo kiếm quang sau khi chém ra đều hóa thành cự kiếm hơn mười trượng, mỗi lần đều chém đứt ma vân ra làm hai.

Uy lực hai khẩu phi kiếm quả thực không nhỏ, dường như đã vượt xa khả năng khống chế của lão giả có tu vi Luyện Hư kỳ này. Bất quá, mỗi khi bạch phát lão giả chém ra một kiếm sắc mặt liền trở nên tái nhợt đi vài phần, đôi khi lại chuyển sang trắng bệch không có chút máu, nhưng hắn vẫn há miệng phun ra hai luồng tinh huyết lên hai thanh phi kiếm.

Theo đó, đạo đạo kiếm quang so với trước càng thêm chói mắt, nơi kiếm quang đi qua, ngay cả một phần ma thú, giáp sĩ bên trong ma vân đều không kịp né tránh, nhất kích tất sát. Liên tiếp vài kiếm liền có mấy trăm giáp sĩ Ma tộc biến thành tro bụi tại trận.

Nhưng hành động như thế hiển nhiên cũng chọc giận cao giai Ma tộc ẩn sâu trong ma vân.

Một tiếng rống to truyền ra, đột nhiên từ trong ma vân phóng ra phi xoa ba đầu đen như mực, thoáng một cái liền biến dài hơn trăm trượng, sau một trận loạn hưởng đình tai nhức óc liền chột lóe bắn thẳng về phía kiếm quang.

Tiếng nổ kinh, thiên động địa truyền đến!

Kiếm quang và hắc mang đan xen vào nhau phảng phất như sấm vang chớp giật. Kiếm quang thô to sau khi tán đi liền hóa thành phi kiếm phóng về phía sau, quang mang trở nên cực kỳ âm đạm mà khẩu phi xoa nọ sau khi gào thét một tiếng cũng bắn trở về trong ma vân, dường như cũng bị thương tổn không nhẹ.

"Người dám hủy bảo vật của ta! Lát nữa nếu để ta bắt được, ta sẽ chậm rãi trừu hồn luyện phách ngươi!"

Cao giai Ma tộc trong ma vân vừa thấy bộ dáng phi xoa như vậy nhất thời điên cuồng hét lớn không ngừng.

Tiếp theo, ma vân quay cuồng một cái rồi trực tiếp phóng thẳng về phía lão giả.

Bạch phát lão giả thấy cảnh này sắc mặt đại biến, bất chấp thương tiếc phi kiếm bị hao tổn đột nhiên thu hai phi kiếm lại, nhân kiếm hợp nhất, hóa thành một đạo kinh hồng xanh vàng bỏ chạy. Mà lúc này, bởi vì có lão giả toàn lực ngăn cản cho nên đám đệ tử liền bỏ chạy hơn mấy trăm dặm. Đám Ma tộc trong ma vân phía sau hiển nhiên không dễ dàng từ bỏ ý đồ như vậy, lúc này ma phong nổi lên, khí thế hung hãn lần nữa đuổi theo.

Bạch phát lão giả một bên không chế kiếm quang bay đi, một bên từ trong người lấy ra mấy khối đan dược, không cần nhìn bỏ vào miệng, lại dùng ánh mắt nhìn về phía ma vân đuổi sát phía sau, trong lòng âm thầm kêu khổ không ngừng.

Lúc trước, hắn dẫn theo hai gã sư đệ tiến vào trong sơn cốc tìm truyền tông trận, ngay cả khi trước đó đã sớm đề phòng nhưng vẫn bị lọt vào mai phục của Ma tộc, bị bảy tám gã Ma tộc cùng giai vây công. Nếu không phải hai vị sư đệ liều mạng tự bạo Nguyên anh làm bị thương mấy tên cao giai Ma tộc thì sợ rằng ngay cả hắn cũng phải chết tại trận. Nhưng ngay cả khi như vậy, hắn cũng bị tàn dư Ma tộc truy đuổi, lúc này tình hình càng thêm vạn phần nguy hiểm.

Đừng nhìn mới vừa rồi hắn uy phong lẫm liệt, dễ dàng chặn truy binh Ma tộc như vậy nhưng trên thực tế là do thúc dục chí bảo Thiên Can song kiếm trấn tông chi bảo khiến một thân pháp lực sớm đã tổn thất đến chín phần.

Đó cũng là nguyên nhân vì sao mới vừa rồi hắn không tiếp tục ở lại ngăn cản ma vân.

Hiện tại, ngay cả khi môn nhân nhìn như có nửa phần cơ hội trốn thoát, nhưng lấy tu vi của môn hạ đệ tử thì bị ma vật đuổi theo cũng là chuyện sớm hay muộn. Càng hướng chi nơi này là khu vực Ma tộc chiếm lĩnh, muốn chính thức chạy thoát trừ phi có kỳ tích phát sinh, nếu không thì căn bản là chuyện mơ tưởng.

Bạch phát lão giả càng suy nghĩ, trong lòng càng trầm xuống, biết rõ tình thế đã không thể cứu vãn được nữa nhưng cũng chỉ có thể kiên trì chống đỡ đến cùng.

Vì vậy một bên đuổi, một bên chạy, trong nháy mắt hai bên đã chạy gần ra khỏi dãy núi.

Lúc này, trong đám tu sĩ Nhân tộc phía trước, hơn mười tên đệ tử pháp lực thấp kém chưa phát hiện ra đã bị bỏ lại phía sau một khoảng xa, mắt thấy đám ma thú cùng Ma tộc giáp sĩ đang gầm rú trong ma vân đã gần đuổi tới sát người. Đám đệ tử này nhất thời sắc mặt đại biến!

Bạch phát lão giả thấy cảnh này thầm thở dài một tiếng, dùng thành âm nhỏ đến mức không thể nghe thấy mà tự nói một tiếng:

"Thôi kệ, chống đỡ được tới đâu thì tới!"

Theo đó, hắn liền thúc dục đạo kinh hồng quay đầu lại, lần nữa phóng ra linh mang kinh người bắn thẳng về phía ma vân.

Trong ma vân phát ra tiếng cuồng tiếu, hắc khí quay cuồng một trận, từ trong ma vân đồng thời bay ra bốn cao giai Ma tộc Luyện Hư kỳ, dáng người vô cùng cao lớn. Trong đó, một tên hai tay cầm hắc sắc ma xoa, đúng là cao giai Ma tộc mới vừa đánh lui phi kiếm của lão giả, ba tên còn lại tu vi cũng không kém chút nào.

Mắt thấy đạo kinh hồng do bạch phát lão giả biến thành sắp đến bầu trời phía trên ma vân, bốn ma đầu đồng loạt cầm bảo vật trong tay ném lên trời.

Một hắc sắc cự xoa, hai khẩu âm sâm cốt kiếm, một lam sắc cự kiếm, một hoàng sắc cự chuyên (chùy) to như ngọn núi đồng thời chớp động một cái, không biết làm thế nào đã vây đạo kinh hồng vào bên trong, khiến lão giả không thể không hiện hình.

Lúc này, bốn ma đầu thúc dục năm kiện bảo vật, khí thế phô thiên cái địa đánh xuống đầu lão giả.

Lão giả thấy cảnh này, cười khở một tiếng, chỉ có thể đem pháp lực còn sót lại trong người điều động ra rót hết vào trong hai khẩu phi kiếm. Nhất thời, hai thanh kiếm một xanh một vàng phát ra tiếng "vù vù", lần nữa hóa thành hai đạo kiếm quang thật lớn, một tầng kiếm mạc dày vô thanh vô tức xuất hiện trên đỉnh đầu lão giả bao phủ toàn thân vào trong.

Ngay cả khi hai khẩu phi kiếm này rất có lai lịch, nhưng uy lực một kích liên thủ của bốn ma đầu cũng vượt xa tưởng tượng của thường nhân.

Năm kiện ma bảo chỉ đánh một kích khiến kiếm mạc liền vỡ vụn thành từng mảnh, tiếp theo vẫn không ngừng lại, khí thế hung hãn đánh xuống lão giả. Bạch phát lão giả sắc mặt trắng bệch, chỉ có thể miễn cưỡng há miệng phun ra một cỗ thanh hà lên trời. Tới nước này, hắn cũng chỉ có thể liều mạng giãy dụa mà thôi.

Nhưng đúng lúc này, một đạo thanh âm nam tử bỗng thản nhiên vang lên trong hư không gần đó:

"Hừ! Chỉ là mấy tên ma vật Luyện Hư kỳ mà cũng dám ra tay giết người trước mặt ta sao? Nếu đã tới thì để lại mạng cho ta!"

Lời vừa dứt lời, nhất thời một tiếng sét đánh nổi lên. Một đạo nhân ảnh xuất hiện cách lão giả không đến vài trượng, hơn nữa còn tùy ý khẽ phát tay lên một cái.

Một màn kinh hãi xuất hiện!

Năm kiện ma bảo đang hạ xuống trong phút chốc liền chững lại, đồng thời bị một cỗ cự lực đánh bật lên trời cao. Bốn gã cao giai trong nháy mắt liền mất đi không chế với bảo vật, nhất thời cả đám thất kinh một trận!

Chương 1976: Uy bức

Lúc này bọn họ mới nhìn rõ nhân ảnh xuất hiện bên cạnh Bạch phát lão giả là một thanh niên khoảng hai mươi tuổi. Không phải Hàn Lập thì là ai!

Nhưng không chờ đám cao giai Ma tộc đang kinh sợ lấy lại quyền khống chế bảo vật, hư không trên đầu chúng liền xuất hiện ba động, một đạo kim quang từ đó bắn ra, lấy tốc độ khó tin bay xung quanh bọn chúng một vòng, sau đó một thứ gì đó mơ hồ xuất hiện trên hư không hơn mười trượng. Độn quang thu lại hiện ra một đầu hoàng sắc dị thú lớn khoảng một trượng.

Con thú này thon dài, hình thể giống như con báo nhưng trên đầu có hai sừng nhỏ màu xanh biếc, thoát nhìn trông có vẻ vạn phần thần bí. Nó vừa hiện thân, liền quay đầu về phía bốn gã Ma tộc, hai mắt lộ ra vẻ châm chọc.

Mà quý dị chính là, bốn gã Ma tộc vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ vô cùng kỳ quái. Nhưng sau đó một khắc, thân hình bốn gã Ma tộc đột nhiên hiện ra vô số vết máu nhỏ, trong ánh mắt kinh hoàng của bạch phát lão giả liền biến thành từng đồng thịt nát.

Một cỗ huyết vụ từ không trung rơi xuống, thoáng cái liền nhập vào ma vân phía dưới.

Đám đề giai ma thú trong ma vân sau khi dính phải đám ma huyết này thoáng cái liền trở nên vô cùng điên cuồng, rồi bắt đầu cuồng hống cắn xé lẫn nhau. Mà đám giáp sĩ Ma tộc thì trợn mắt há mồm, nhưng không biết là tên nào đột nhiên quát to một tiếng, hơn trăm tên Ma tộc đột nhiên quay đầu chạy về phía sau.

Không tên nào còn để ý đến đám ma thú kia.

Hàn Lập thấy cảnh này, sắc mặt trầm xuống.

Nếu hắn đã ra tay như thế nào lại để đám Ma tộc này chạy mất được, lúc này truyền âm cho Báo Lân thú:

"Đám ma thú đó giao cho ngươi, còn đám Ma tộc này thì để ta tự mình lo liệu!"

Hoàng sắc dị thú vừa nghe Hàn Lập phân phó, cái đầu đầy lông khê gật một cái, thân hình thoáng nhoáng lên liền huyễn hóa ra hơn mười đạo kim sắc hư ảnh mờ nhạt, như chớp giạt lao thẳng vào đám ma thú đề giai bên dưới. Về phần Hàn Lập, chỉ thấy hắn đứng yên tại chỗ phát tay lên một cái, năm ngón tay nắm chặt lại một cách hết sức bình thường.

"Ầm ầm!"

Một đoàn kim sắc lôi quang kim quang chói mắt nhất thời hiện ra trong tay. Nhưng sau khi năm ngón tay mở ra, trong nháy mắt kim quang trong tay cuồng trướng một trận, rồi bắn ra vô số đạo điện hồ to cỡ ngón tay.

Chỉ thấy kim quang cuồng hiện đầy trời, mỗi một đạo điện hồ đều chớp một cái liền như thuấn di mà đến sau lưng đám giáp sĩ Ma tộc xa xa, cũng hung hăng đánh lên. Lấy công hiệu ích tà (khắc ma vật) của Ích Tà thần lôi, đám Ma tộc đề giai này sao có thể ngăn trở được?

Sau một trận sấm nổ *"ầm ầm"* bộc phát ra, thân hình đám Ma tộc và cả chiến giáp đều biến thành tro bụi trong kim quang.

Chỗ nào lôi quang đi qua nơi ấy ma vân, ma phong đều bị càn quét không còn một mảnh!

Lúc này, mười hư ảnh do Báo Lân thú biến thành cũng đã xong việc, đám ma thú đề giai trong khoảnh khắc cũng đều nổi gót đi theo mấy tên cao giai Ma tộc, đồng dạng hóa thành một đồng thịt nát. Mà tất cả từ khi xảy ra cho đến khi chấm dứt bất quá cũng chỉ diễn ra trong thời gian vài lần hô hấp, thậm chí ngay cả bạch phát lão giả còn chưa kịp phản ứng thì truy binh đã chết sạch.

"Đa tạ tiên bối ra tay cứu giúp, tiên bối chẳng lẽ là trưởng lão Thiên Uyên thành?"

Bạch phát lão giả lúc này mới hồi phục tinh thần lại, vội vàng chấp tay thi lễ với Hàn Lập, trên mặt tràn đầy vẻ mệt mỏi nhưng cũng không ít vẻ mừng rỡ, nói.

"Ừm, cứ xem là thế đi! Các ngươi là tu sĩ nơi nào, không lo ẩn núp cho tốt mà lại chạy đến nơi đây làm gì? Chẳng lẽ không biết những nơi gần Thiên Uyên thành sớm đã là thiên hạ của Ma tộc?"

Thần sắc Hàn Lập không đổi nhìn lão giả một cái, lạnh nhạt hỏi.

"Hỏi bẩm tiên bối, đám người văn bối vốn là tu sĩ của Hỏa Ly tông. Chỗ bốn tông ẩn thân không may bị Ma tộc phát hiện, bắt buộc dĩ phải dời tông đến đây, nhưng không nghĩ rằng truyền tông trận phía trước lại bị Ma tộc thiết lập mai phục, thiếu chút nữa đã chết tại trận."

Bạch phát lão giả không dám chậm trễ, vô cùng cung kính trả lời.

"Truyền tông trận phía trước thật sự đã bị Ma tộc khống chế sao? Ngoại trừ mấy tên ta vừa giết ra thì còn có cao giai Ma tộc nào khác bên kia không?"

Hàn Lập nghe vậy đôi lông mày khẽ nhú lại, tiếp tục hỏi.

"Truyền tống trận bên kia còn mấy cao giai Ma tộc khác nhưng chúng đều bị thương, nếu không thì cũng không chỉ có chút ma nhân ấy đuổi giết đám người văn bối."

Bạch phát lão giả không có chút ý giấu diếm, thành thật trả lời.

"Chì còn lại mấy tên? Nếu như vậy thì giải quyết luôn một lượt đi. Động tác phải nhanh gọn, nếu không sợ rằng khi bọn chúng biết tin sẽ như chó cùng dút giậu mà hủy diệt pháp trận."

Hàn Lập nhướng mày, thì thào tự nói hai câu. Lão giả nghe vậy thì sắc hơi đổi.

Giờ phút này, đám đệ tử Hỏa Ly tông còn sống dưới sự dẫn đầu của lão phụ xấu xí, thần sắc khác nhau tán loạn bay về bên cạnh lão giả, ánh mắt đều nhìn về phía Hàn Lập hiển nhiên cực kỳ kính sợ.

Mà không chờ đám tu sĩ đó nói gì Hàn Lập đã ngoắc hoàng sắc dị thú một cái, thanh quang ngoài thân chợt lóe liền hóa thành một đạo thanh hồng bắn nhanh về phía sâu trong hạp cốc.

Báo Lân thú sau khi phát ra quang mang chói mắt cũng hóa thành một đạo kim quang bám theo sát.

Trong nháy mắt, hai người chớp động vài cái liền biến mất cuối chân trời.

"Chương môn sư huynh, chúng ta nên làm gì đây?"

Lão phụ nhân kia vội vàng bay đến gần Bạch phát lão giả, ngưng trọng hỏi.

"Còn sao nữa, hiển nhiên là đi theo vị tiên bối này. Có vị tiên bối này mở đường, chúng ta tiến vào Thiên Uyên thành hẳn là không thành vấn đề. Tất cả mọi người đuổi theo, có thể bình yên vào thành hay không đều phụ thuộc vào lần này."

Bạch phát lão giả không chút do dự trả lời.

"Được, chúng ta cùng nhau đuổi theo!"

Lão phụ nhân cũng gật đầu nói phải!

Lúc này, bạch phát lão giả bắt chắp pháp lực trong người đã khô kiệt, sau khi vội vàng lấy ra một số đan dược ăn vào, tay điểm lên người vài cái, trên mặt liền hiện lên một tia đỏ đậm không bình thường, lần nữa khôi phục chút pháp lực trong đan điền. Tiếp theo, dưới sự dẫn đầu của hai tu sĩ Luyện Hư kỳ, mười mấy tên đệ tử Hỏa Ly tông đều thôi động độn quang cùng nhau bay về phía hạp cốc.

Khác với sự bất an lo sợ lúc trước, lúc này vẻ mặt cả đám đệ tử Hỏa Ly tông cơ hồ đều lộ ra kích động và tràn đầy hy vọng.

Khoảng cách hơn ngàn dặm đối cấp bậc tu sĩ như chúng mà nói thì hiển nhiên không đáng kể!

Sau một lát, trước mắt những người này liền hiện ra hạp cốc lúc trước, kết quả chưa chờ bọn hắn tới gần, đột nhiên nghe được một tiếng nổ kinh thiên động địa!

Trong hạp cốc phóng lên mấy đạo kiếm khí màu xanh, chợt lóe liền bỗng nhiên biến mất không thấy.

Ngay sau đó, một tiếng kêu thảm thiết truyền ra, một cỗ ma phong bỗng nhiên từ sâu trong hạp cốc phóng ra, bên trong mơ hồ có một ma ảnh đen

thui hai sừng, vẻ mặt kinh hoảng nhắm một hướng bỏ chạy thực mạng.

Thấy cảnh này, bạch phát lão giả và lão phụ nhân nhìn nhau một cái, từ trên mặt đối phương có thể nhìn ra vẻ vui mừng.

Xem ra, vị tiền bối nọ dường như vô cùng thuận lợi diệt sát hết đám Ma tộc ở trong hạp cốc.

Một tiếng xé gió từ trên thân hai người phát ra!

Hai thanh kiếm xanh, vàng sau lưng lão giả bay vút ra, lão phụ nhân thì mở miệng phun ra một phi nhận màu bạc. Hai người hiển nhiên định đánh chó xuống nước, muốn mạnh mẽ ngăn Ma anh kia lại. Nhưng chưa chờ bọn họ hành động, trong hạp cốc liền truyền ra một tiếng hừ lạnh, một đạo kiếm quang dài hơn mười trượng chợt lóe, lập tức biến ảo thành một phiến kiếm khí màu xanh, đem Ma anh trong ma phong bao phủ vào trong.

Chỉ thấy trong hàn quang chớp động, Ma anh ngay cả kêu lên một tiếng cũng không kịp, lập tức hư không biến mất. Mà thanh sắc kiếm quang kinh người nọ sau khi thu lại liền biến thành một phi kiếm màu xanh bắn ngược về chỗ sâu trong hạp cốc.

"Đám người các ngươi nếu muốn tiến vào Thiên Uyên thành thì nhanh lên. Viện binh Ma tộc nói không chừng sẽ lập tức chạy đến."

Thanh âm lo lắng của Hàn Lập thân nhiên truyền ra từ hạp cốc, tiếp đó liền không nghe thấy bất cứ lời nào nữa.

"Nhanh, nhanh bay qua!"

Bạch phát lão giả nghe vậy thần sắc mừng như điên, lập tức quát một tiếng chói tai về phía môn hạ đệ tử.

Nhất thời những tu sĩ liên quan đều lấy hết khí lực hóa thành hơn mười đạo kinh hồng bắn thẳng vào trong hạp cốc.

Thiên Uyên thành, trong đại điện truyền tống bị cấm chế nào đó vây quanh, hai gã vệ sĩ Nguyên Anh kỳ đang đứng ở cửa tán gẫu chuyện gì đó. Đột nhiên, một tòa trong số mười mấy truyền tống trận đột nhiên bộc phát bạch quang chói mắt, đồng thời từng trận "âm âm" bỗng nhiên từ đó phát ra.

"Không tốt, có người muốn truyền tống vào, lập tức mở tất cả cấm chế ra, đồng thời mau đi bẩm báo Trường đại nhân!"

Một gã vệ sĩ Nguyên Anh kỳ nhất thời vô cùng hoảng sợ, kinh hô một câu.

Một gã thủ vệ khác không nói hai lời, tay thoáng nhoáng lên, linh quang chớp động, một trận bàn màu lam nhất thời hiện lên, tay kia hung hăng vỗ một chưởng.

Một tiếng trầm muộn phát ra!

Trận bàn thoáng cái liền phát ra ngũ sắc quang hà, cả tòa điện phủ lập tức hiện lên các loại ba động, đồng thời từng tầng quang mạc đủ màu và vô số kim ngân phù văn thoáng cái tuôn ra bốn phía, đem cả đại điện phong tỏa ngay cả mưa gió cũng khó lọt.

Trong một lầu các gần đại điện đang có hơn trăm tên vệ sĩ đang ngồi đả tọa, bỗng nhiên cả đám không chút dấu hiệu giật mình đứng lên rồi hóa thành từng đạo kinh hồng bay về phía lầu các.

Từ truyền tống trận đột nhiên phá ra tiếng "vù vù", không gian ba động, trong bạch quang chớp động, một đạo nhân ảnh màu xanh vô thanh vô tức hiện ra.

Hàn Lập mở hai mắt, trước mắt ập vào là cảnh hơn mười vệ sĩ ở cửa như lâm đại địch, lúc này khoe miệng vừa động, cười khẽ, nói:

"Như thế nào, Hàn mỗ mới đi hai ba năm chưa về các người đã không nhận ra ta nữa sao?"

"A! Là Hàn tiên bối, đúng là lão nhân gia người đã trở về. Thật là tốt quá, vẫn bối sẽ đi bẩm báo mấy vị trưởng lão ngay. Mấy vị trưởng lão cũng hẳn cho thuộc hạ rằng khi có tin tức về lão nhân gia người phải lập tức phải đi bẩm báo ngay."

Một gã Kim vệ cầm đầu liếc mắt một cái liền nhận ra Hàn Lập, nhất thời mừng rỡ tiến lên thi lễ, cung kính nói.

"Xem ra mấy vị đạo hữu cũng có chút quan tâm tới ta. Được rồi, có gì thì chút nữa ta sẽ nói với mấy vị trưởng lão, nhưng thật ra lát nữa trong truyền tống trận sẽ có người đến, các người cũng nên chuẩn bị đi."

Hàn Lập gật đầu, hời hợt nói.

"Còn có người khác? Vâng, tuân lệnh Hàn tiên bối!"

Tên Kim vệ này nghe vậy, ngay cả khi không hiểu gì nhưng dưới ánh mắt Hàn Lập đảo qua, lập tức rùng mình, khom người đáp.

Chương 1977: Tức giận

Lúc này, Hàn Lập lập tức đi ra khỏi truyền tổng trận, nghênh ngang đi thẳng đến đại môn. Mà bạch quang trong truyền tổng trận lần nữa chớp động, hai đạo nhân ảnh khác hiện lên, rõ ràng là bạch phát lão giả và lão phụ nhân xấu xí. Lập tức, mấy tên vệ sĩ dưới sự dẫn đầu của tên Kim vệ tiến tới nghênh đón.

Hàn Lập đối với những việc này không hề quan tâm tới, khi vừa ra khỏi điện phủ liền bay về nơi ở của mình. Trong độn quang, hắn một bên bay về phía trước, một bên thả thần niệm ra không ngừng quét về bốn phía.

Hiện tại, Thiên Uyên thành so với lúc trước khi hắn vừa rời đi thì yên tĩnh hơn nhiều, trong thành ngoại trừ từng đội vệ sĩ đi tuần tra ra thì rất ít nhìn thấy tán tu bình thường đi lại. Đám vệ sĩ tuần tra này so với lần trước rõ ràng nhiều hơn mấy lần, hơn nữa gặp tu sĩ nào đều tra hỏi một chút thì mới để đi tiếp.

Cả Thiên Uyên thành tràn ngập một loại không khí trầm mặc.

Nhưng lấy linh áp cường đại mà Hàn Lập phát ra hiển nhiên sẽ không có đơn vị tuần tra nào dám tiến lên cản lại, làm hắn thuận lợi vào đến thạch tháp cao lớn của mình. Độn quang thu lại trực tiếp tiến vào tầng cao nhất, thân ảnh hắn xuất hiện trong thính đường không tính là quá lớn.

Ánh mắt sau khi đảo qua, khóe miệng Hàn Lập lộ ra một tia cười thản nhiên.

Tất cả vẫn không khác gì so với trước khi hắn rời đi, bất quá khắp nơi không có một hạt bụi, hiển nhiên là do thường xuyên có người đến đây quét dọn.

Xem ra hai gã đệ tử của hắn cũng có tâm.

Trong lòng tự định giá như thế, Hàn Lập không khách khí ngồi xuống vị trí trung tâm đại sảnh, đồng thời phát tay lên. Một đạo phù lục chợt lóe bắn ra, sau khi xoay quanh một vòng liền hóa thành hai luồng hỏa quang biến mất vào hư không.

Tiếp theo, Hàn Lập ngồi yên trên ghế nhắm mắt lại, cứ thế không nhúc nhích.

Một lát sau, ngoài cửa chợt lóe độn quang, hai đạo nhân ảnh thoáng hiện ra trong thính đường. Một gã mặc lam bào đầu đội quan ngọc (cái mũ ngọc), một gã mặc đạo bào, bộ dáng cả hai đều hi hi cười.

Đúng là hai gã đệ tử Hải Đại Thiếu và Khí Linh Tử của Hàn Lập.

Hai người vừa thấy Hàn Lập trên mặt tràn đầy mừng rỡ, vội vàng tiến lên thi lễ.

"Sư phụ có thể quay về, thật sự tốt quá!"

"Chúc mừng sư phụ bình yên trở về!"

"Sao vậy? Nghe giọng các người thì chẳng lẽ muốn ta xảy ra chuyện gì phải không?"

Hàn Lập khoát tay, tựa cười mà không phải cười, nói một câu.

"Sư phụ, thời gian dài như thế người không thể trở về Thiên Uyên thành, trong thành đúng là có chút tin đồn không tốt lắm. Nghe nói sư phụ đã chết

trong tay Thánh tổ Ma tộc, bất quá hiện tại tận mắt nhìn thấy sư phụ vô sự, hiển nhiên mấy tin đó chỉ là lời đồn đãi mà thôi."

Khí Linh Tử ở bên cạnh liên tục gật đầu, bộ dáng hết sức đồng ý.

"Cũng không phải hoàn toàn là lời đồn, lúc ta ra ngoài đích xác gặp một số phiến toái, cũng cùng với đám hóa thân Thánh tổ Ma tộc đánh nhau một phen, đích xác vạn phần hung hiểm."

Hàn Lập vừa nghe nói thế thì khẽ nhú mày.

Nghe Hàn Lập nói như thế, ý cười trên mặt hai người Khí Linh Tử không khỏi đều thu lại.

"Bất quá đây đều là chuyện đã qua, không phải là ta đã bình yên trở về rồi sao? Hơn nữa, chuyến xuất ngoại lần này, sư phụ các người cũng coi như nhân họa đắc phúc, có được một phen cơ duyên, hiện tại trở về sẽ bắt đầu đánh sâu vào bình cảnh Hợp Thể hậu kỳ."

Hàn Lập cười cười nói.

"Sư phụ muốn đánh sâu vào Hợp Thể hậu kỳ! Đúng là chuyện đáng mừng, như vậy danh hiệu đệ nhất tu sĩ Thiên Uyên thành sẽ vào tay sư phụ."

"Đồ nhi chúc mừng sư phụ đạt thành đại đạo, lấy thân thông sư phụ, sau khi tiến giai Hợp Thể hậu kỳ, nghĩ rằng ngay cả hóa thân Thánh tổ cũng có thể nhấc tay tiêu diệt."

Khí Linh Tử và Hải Đại Thiếu cực kỳ mừng rỡ, luôn miệng chúc mừng, một bộ vô mộng ngựa Hàn Lập.

Hàn Lập lập tức cười phá lên, sau khi hướng hai người lắc lắc đầu một cái, đột nhiên hỏi một câu:

"Phượng sư cô các người hiện tại vẫn mạnh khỏe chứ? Mới vừa rồi ta dùng thần niệm quét một chút, nhưng nàng dường như không có ở trong tháp."

"Sư phụ, Phượng sư cô đã được mời đi tham gia một hội tụ hội rồi."

Vừa nghe Hàn Lập hỏi như vậy, Hải Đại Thiểu và Khí Linh Tử thần sắc nhất thời có chút khác thường, sau khi nhìn nhau một cái thì có chút chần chờ, đáp.

"Sao? Có gì giấu ta sao?"

Hàn Lập là người như thế nào chứ, ánh mắt chợt lóe lên, thanh âm bỗng trầm xuống, hỏi.

"Đồ nhi nào dám gạt sư phụ. Chỉ là nhất thời không biết nói như thế nào mới tốt! Lần này Băng Phượng sư cô ra ngoài tham gia tụ hội cũng không phải là tình nguyện."

Khi Linh Tử rung mình một cái, vội vàng trả lời.

"Không phải tự nguyện? Chẳng lẽ là bị kẻ nào ép buộc?"

Hàn Lập có chút ngoài ý muốn, thần sắc có chút kinh ngạc, hỏi.

"Dường như chân thân Phượng sư cô bị người ngoài biết. Kẻ nọ trong khoảng thời gian sư phụ mất tích đã không ngừng dây dưa với Phượng sư cô. Bởi vì sư phụ không có ở đây nên sư cô cũng chỉ có thể giả bộ đối phó với người nọ."

Lúc này đây Hải Đại Thiểu có chút oán hận mở miệng.

"Băng Phượng thân là tu sĩ Luyện Hư kỳ, người thường sao dám làm càn như thế? Đặc biệt hiện tại là lúc Nhân Yêu hai tộc liên thủ đối kháng ma kiếp. Thân phận Yêu tộc hẳn không trở thành nhược điểm quá lớn. Như vậy, thân phận kẻ này cũng không tầm thường, trưởng lão trong thành ta đều quen biết, ngay cả khi ta tạm thời không có trong thành thì cũng không nên làm ra chuyện xấu mặt này. Chẳng lẽ gần đây Thiên Uyên thành có tu sĩ bên ngoài đến gia nhập?"

Hàn Lập hí mắt, một lát lâu sau mới lạnh lùng hỏi.

"Sư phụ sáng suốt! Nghe sư cô nói, kẻ này đúng là một Thái thượng trưởng lão Ý Thiên thành vừa đến gia nhập. Sư phụ ngày đó không tiếc mạo hiểm xuất lực giúp đỡ bọn họ, vậy mà không ngờ bọn họ lại quay mặt gây bất lợi với sư cô, thật sự rất vong ân bội nghĩa."

Khí Linh Tử lộ ra vẻ giận dữ, nói.

"Ỗ Thiên thành, đúng là có chút ý tứ! Ngày đó ta và Thánh tổ Ma tộc đánh một trận, bọn họ dẫn theo đệ tử tinh nhuệ tông môn chạy trốn tới Thiên Uyên thành. Bất quá, hai trưởng lão Ý Thiên thành ta đã đều gặp qua một lần. Không biết là ai làm ra loại chuyện này?"

Hàn Lập sờ sờ cằm, có chút ngoài ý muốn, hỏi.

"Chính là Thanh Long thượng nhân của Cửu Tinh tông!"

Hải Đại Thiều không suy nghĩ, đáp.

"Thanh Long thượng nhân, quả nhiên là hắn!"

"Nguyên nhân hắn dây dưa sư cô các ngươi là gì, nếu biết Phượng sư cô các ngươi có quan hệ sâu xa với ta mà vẫn dám làm loại chuyện này thì không có chỗ tốt thật lớn thì hẳn tuyệt không dám làm như vậy."

Hàn Lập nhíu mày, thần sắc âm trầm hỏi một câu.

"Điều này đệ tử chưa từng nghe Phượng sư cô nói qua, nhưng nghe đồn là Thanh Long có ý muốn song tu với sư cô, dường như còn nguyện ý cấp cho danh phận nhất định."

Hải Đại Thiều sau khi suy nghĩ một chút, liền trả lời.

"Song tu! Hắc hắc, lão gia hỏa này có ý định hay thật!"

Hàn Lập vừa nghe tới đó tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển, liền đoán ra tám chín phần nguyên nhân bên trong, cười lạnh nói.

Mặc dù hắn không biết vì sao Băng Phượng bị lộ chân thân trước mặt Thanh Long thượng nhân, nhưng vị Thái thượng trưởng lão Cửu Tinh tông này dường như biết hiệu dụng nguyên âm chi khí của Băng Phượng, lúc này mới không để ý gì, muốn cùng Băng Phượng song tu.

Về phần đến nay vẫn chưa đắc thủ chắc là do bản thân Băng Phượng không muốn. Còn về phương diện khác thì phỏng chừng do thời gian Hàn Lập mất tích không dài, hắn vừa mới tiến vào Thiên Uyên thành cho nên không thể không để ý đến ý kiến của những tu sĩ Hợp Thể kỳ khác. Đương nhiên, nguyên nhân chủ yếu chính là tên Thanh Long thượng nhân này cho rằng Hàn Lập hắn hơn phân nửa đã chết trong tay Ma tộc, lúc này mới không kiêng nể gì.

"Thái độ Băng Phượng sư cô các người đối với việc này ra sao? Có thật là không muốn đồng ý không?"

Sắc mặt Hàn Lập âm tình bất định một lát sau đó bỗng nhiên hỏi một câu.

"Phượng su cô hiển nhiên không đồng ý nên bắt đầu lẩn tránh trong tháp không muốn gặp tên Thanh Long thượng nhân kia. Nhưng không biết đối phương dùng quỷ kế gì mà khiến sư cô không thể không ra ngoài gặp đối phương vài lần. Nhưng sư cô cũng rất cẩn thận, nơi gặp đối phương nhất định phải là chỗ đông người thì mới có thể miễn cưỡng ứng phó. Nhưng đệ tử nghe nói tên Thanh Long thượng nhân kia dường như đã có chút không kiên nhẫn, nhiều lần sai người truyền lời uy hiếp, muốn dùng sức mạnh bức sư cô vào khuôn khổ. Hai sư huynh đệ chúng ta vì thế rất lo lắng, không biết nên làm thế nào, những trưởng lão khác trong thành lại không ra mặt khuyên giải. Đệ tử nghĩ, tên Thanh Long thượng nhân này hơn phân nửa cũng cố kỵ điểm này cho nên mới có thể trì hoãn đến nay."

Đầu óc Khí Linh Tử rõ ràng tốt hơn Hải Đại Thiếu nhiều, một bên trả lời Hàn Lập một bên nói ra phán đoán bản thân.

"Có thể là thế, bất quá địa điểm tụ hội mà sư cô các người tham gia ở đâu? Các người có biết không?"

Hàn Lập gật đầu từ chối cho ý kiến nhưng trên mặt đột nhiên hiện lên một tia sát khí, hỏi một câu.

"Nghe nói là ở Đâu Nguyên các có một giao dịch hội nhỏ có chút thần bí. Bất quá, chỉ có tu sĩ ngoài Luyện Hư kỳ mới có thể tham gia. Nếu không chúng đệ tử khẳng định đã đi cùng sư cô."

Hải Đại Thiếu có chút bất đắc dĩ, nói.

"Chút tu vi của hai người các người thì cho dù đi cũng chẳng làm được gì. Ta sẽ tự mình đi một chuyến đem sư cô các người trở về."

Thần sắc Hàn Lập âm trầm, thản nhiên nói một câu, sau đó đứng lên.

Tiếp đó độn quang nổi lên, hấn trực tiếp hóa thành một đạo thanh hồng thật dài bắn đi.

Khí Linh Tử và Hải Đại Thiểu dường như không ngờ Hàn Lập lại dứt khoát như thế, lúc này mới vội khom người đưa tiễn. Nhưng chờ khi hai người ngẩng đầu lên ngoài cửa đã trống trơn không còn nhìn thấy độn quang Hàn Lập đâu nữa.

Hai người không khỏi hai mặt nhìn nhau!

"Bình thường sư phụ hình như không tiếp xúc nhiều với Phượng sư cô, nhưng không nghĩ tới sư phụ lại quan tâm Phượng sư cô nhiều như vậy. Người nói lão nhân gia người có phải đã sớm để ý tới sư cô hay không? Sư cô có khi nào sau này lại trở thành sư nương của chúng ta không?"

Hải Đại Thiểu trừng mắt nhìn, đột nhiên nói với Khí Linh Tử, nét cười trên mặt tràn đầy vẻ quỷ dị, nói.

"Hắc hắc, mặc kệ có phải hay không thì đó cũng là chuyện của trưởng bối, chúng ta ít bàn luận thì tốt hơn. Bất quá, ta nghĩ cũng không phải là không có khả năng a!"

Khí Linh Tử nghiêm nghị nói, nhưng vẻ mặt thì rõ ràng là cũng muốn biết.

Hải Đại Thiểu thấy vậy hiển nhiên trợn mắt không biết nói gì.

Lúc này, Hàn Lập đã sớm ở trên không trung cách đó hơn mười dặm đang nhận thức một phương hướng bay đến. Hấn ở Thiên Uyên thành cũng lâu, đối với cái tên Đâu Nguyên các danh khí không nhỏ này hiển nhiên cũng biết không ít, thậm chí cũng từng đi đến hai ba lần. Nơi đó cách chỗ hấn không xa, nhưng thân đang ở trong thành cho nên không thể toàn lực bay đi, đoán chừng phải mất một chút thời gian. Cho nên hấn vừa khổng

chế độ quang bay đi, ánh mắt vừa chớp động không ngừng, dường như đang tự định giá chuyện gì đó.

Chương 1978: Ba kích

Đâu Nguyên các là một nơi chuyên dùng để cao giai tu sĩ bàn bạc, nơi này chủ yếu là vì thể diện của một vị trưởng lão Hợp Thể kỳ Thiên Uyên thành, cho dù là ai cũng cấp cho nơi này vài phần mặt mũi, tuyệt không dám gây sự, đánh nhau ở đây. Cho nên danh khí nơi này tại Thiên Uyên thành cũng không tệ. Bình thường, nếu tu sĩ bình thường nào đó muốn mở giao dịch hội nhỏ hoặc bàn bạc chuyện tình có chút bí ẩn thì đều thuê một tầng trong lầu các để người tham gia yên tâm.

Sau khi phi hành một lúc, phía trước bỗng nhiên xuất hiện một phiến rừng rậm rộng chừng trăm mẫu.

Trung tâm rừng rậm, bất ngờ có ba bốn lầu các lớn. Lầu các lớn nhất cao chừng ngàn trượng, độ cao không hề thấp so với một số thạch tháp ở Thiên Uyên thành, ba tòa lầu các còn lại cũng cao đến ba bốn trăm trượng, từ xa nhìn lại có chút hùng vĩ.

Hàn Lập vừa thấy những kiến trúc này thần sắc không đổi nhưng độn quang lại nhanh hơn gấp bội.

Lúc này, mấy tên tu sĩ Nguyên Anh kỳ mặc hoàng bào đang canh giữ ở lối vào tòa lầu các cao nhất tán gẫu chuyện gì đó. Đột nhiên, đám người này cảm thấy mắt hoa lên một trận, dường như có thứ gì đó từ giữa chột lóe bay qua tiến vào trong cánh cửa. Mấy tên tu sĩ ở đây không ai nhìn rõ thứ đó là gì.

Lần này, mấy tên thủ vệ nhất thời kinh hãi thất sắc.

Có mấy người vội vàng quay đầu lại nhìn vào trong cửa, cũng có người nhấc tay lên, linh quang chớp động, giữa ngón tay xuất hiện phù lục cảnh báo. Đúng lúc này, từ trong cửa truyền ra một tiếng hừ lạnh, một cỗ linh áp cường đại từ bên trong tuôn ra.

Mấy tên thị vệ chỉ cảm thấy không khí gần đó như đông cứng lại, thân hình lập tức bị một cỗ vô hình cự lực đè lên, thân thể theo đó mà không thể nhúc nhích chút nào.

Đám người không khỏi kinh hoảng một trận.

Lúc này, bọn họ mới nhìn rõ trong đại sảnh tầng một không biết từ khi nào xuất hiện một bóng người mặc áo xanh. Mặc dù thân ảnh này đứng xoay lưng về phía bọn họ nhưng linh áp trên thân người kia phát ra cực mạnh, đối với bọn họ mà nói thì quả thực giống như ma thần, khiến mấy tên vệ sĩ đều đổ mồ hôi.

"Ta đến đây tìm bằng hữu, các ngươi trong khoảng thời gian này không cần làm gì cả, cứ đàng hoàng ở chỗ này là được. Ta tìm được người, hiển nhiên sẽ rời đi."

Nhân ảnh không quay đầu lại mà chỉ thản nhiên nói một câu, trong giọng nói tràn đầy vẻ áp bức, không thể không nghe lệnh.

Sau một khắc, thân hình nhân ảnh thoáng mơ hồ một chút liền không coi cấm chế trong lầu các ra gì mà biến mất trên hư không. Trong nháy mắt, khi nhân ảnh biến mất, mấy tên thủ vệ chỉ cảm thấy cự áp trên người buông lỏng, lần nữa khôi phục hành động.

"Vị tiên bối này là người phương nào sao dám trực tiếp xông vào Đâu Nguyên các? Chẳng lẽ không biết chủ nhân bốn các là ai sao?"

Một gã thủ vệ tuổi còn trẻ trong nháy mắt khi khôi phục tự do, không khỏi kinh sợ hét lớn.

Mấy người khác mặc dù miệng không nói gì, nhưng sắc mặt hiển nhiên cũng cực kỳ khó coi.

"Hừ, người nên ngậm miệng lại thì tốt hơn, coi chừng dẫn đến họa sát thân đó."

Một lão giả đầu đầy tóc xanh lên tiếng, sắc mặt sau khi âm tình bất định một lát, đột nhiên thấp giọng cắt đứt lời tên đồng bạn trẻ tuổi kia.

"Đạo hữu, người nói vậy là có ý gì, chẳng lẽ người nhận ra người này?"

Tên thủ vệ trẻ tuổi kia nghe vậy ngẩn ngơ một chút nhưng một vị trung niên nam tử thoát nhìn có chút già dặn bên cạnh lại giật mình hỏi một câu.

"Không sai, mấy người các người đều gia nhập bốn các không lâu, không nhận ra vị tiên bối này cũng không có gì ngạc nhiên, nhưng năm đó ta đã từng ở xa gặp qua vị tiên bối này một lần. Vị tiên bối này là một tu sĩ Hợp Thể trung kỳ, tu vi so với lão nhân gia các chủ thì còn cao hơn một tầng. Chúng ta đắc tội chẳng phải là tự tìm đường chết sao."

Lão giả sau khi thở dài một hơi mới ngưng trọng nói.

"Cái gì, tu sĩ Hợp Thể trung kỳ?"

Những thủ vệ khác vừa nghe lời ấy đều hít một ngụm lương khí, còn thủ vệ trẻ tuổi mới vừa hét lên sắc mặt thoáng cái liền trắng bệch.

Tu sĩ Hợp Thể kỳ nếu ra tay với bọn họ thì tuyệt đối dễ dàng giống như giết con kiến.

Thủ vệ trẻ tuổi nọ càng nghĩ càng sợ!

"Họ Hàn, lại là tiền bối Hợp Thể trung kỳ. Chẳng lẽ vị tiền bối này là...."

Nam tử già dặn kia sau khi hết giật mình, dường như nghĩ tới điều gì, thoáng cái liền thất thanh nói.

"Hắc hắc, đạo hữu cũng biết sao?"

"Không sai, chính là vị Hàn tiền bối nghe đồn hai năm trước đã chết. Hiện tại vị tiền bối này bình yên xuất hiện nơi đây, vậy thì lời đồn hiên nhiên chỉ là lời đồn."

Lão giả vuốt râu, gật đầu nói.

"Nhưng trên người vị tiền bối này đầy sát khí, dường như có ý định không tốt, sợ rằng không chỉ đơn giản chỉ là đến tìm người. Vạn nhất xảy ra chuyện gì thì quy tắc bốn các chẳng phải sẽ bị huỷ sao?"

Thủ vệ trẻ tuổi kia thì thào hai tiếng.

Vừa nghe lời ấy, sắc mặt những người khác lần nữa biến đổi, trong mắt đều hiện một ý sợ hãi.

"Hàn tiền bối đến đây làm gì thì đâu phải chúng ta có thể quản, ngay cả hủy Đâu Nguyên các thì các chủ cũng không vì vậy mà trách tội chúng ta. Quy tắc chỉ áp dụng cho tu sĩ bình thường, há có thể áp dụng đối với tồn tại như vị Hàn tiền bối này."

Lam phát lão giả khẽ cười một tiếng liền trở lại vị trí trước đó rồi không nói thêm gì nữa.

Nghe lão giả nói thế, những thủ vệ khác cũng liên tục gật đầu nói phải, không hề bàn luận chuyện mới vừa rồi, phảng phất tất cả mọi chuyện từ

trước đến giờ đều không phát sinh. Chỉ có thủ vệ trẻ tuổi là còn có chút thất thần, thỉnh thoảng quay đầu lại nhìn vào trong cửa.

Cơ hồ cùng lúc đó, trong đại sảnh một tầng lầu các bị cấm chế bao phủ nghiêm ngặt đang có bảy, tám nam nữ vây xung quanh một bạch bào nữ tử, bộ dáng dường như đang khuyên giải gì đó. Bạch bào nữ tử nọ da thịt trong suốt như tuyết, mắt phượng mày ngài nhưng thần sắc lại lạnh như băng.

Đúng là Băng Phượng bị yêu cầu tham gia tụ hội nơi đây.

Nàng vừa đến đây, kết quả không thấy người nào mở hội, hơn nữa nếu cảm thấy không ổn nguyên bản sẽ lập tức rời đi, nhưng lại không ngờ lại bị người khác phát động cấm chế phong tỏa cả tầng lầu. Tiếp đó, những người tham gia hội này bắt đầu thay phiên khuyên bảo nàng, bộ dáng như sớm đã bị Thanh Long mua chuộc.

"Phượng đạo hữu, nói đến Băng Phượng chi thân của muội thì xem như cũng có chút sâu xa với Hắc Phượng nhất tộc của chúng ta, nếu không mấy ngày này tỷ tỷ ta cũng không ở đây chu toàn cho muội và Thanh Long tiền bối. Nhưng muội cứ như thế này thì có thể sẽ khiến Thanh Long tiền bối tức giận. Lấy thân thông Hợp Thể trung kỳ của Thanh Long tiền bối, nếu muốn áp bức muội thì muội ngay cả chút lực phản kháng cũng không có, không bằng đáp ứng cho rồi. Lấy thân phận địa vị của Thanh Long tiền bối mà so với Hàn tiểu tử xui xẻo kia cũng không kém hơn chút nào, muội cần gì phải cố giữ mình như thế."

Người nói là một thiếu phụ xinh đẹp mặc váy đen, trên trán ẩn hiện sát khí. Đúng là nữ tử Tiểu Hồng của Hắc Phượng tộc, nhiều năm trước bị Hắc Phượng Yêu vương ra lệnh bế quan, hiện tại lại xuất hiện trong Thiên Uyên Thành, bộ dáng xem ra tu vi đã tăng tiến không ít.

Những người khác đều là người của Nhân Yêu lương tộc, hơn nữa hoặc ít hoặc nhiều đều quen biết Băng Phượng, giờ phút này bộ dáng đang cố sức làm bà mỗi. Yêu tộc ở nơi này tự nhiên là vì sau khi Ma tộc công thành, trong thành đã hủy ranh giới phân chia hai tộc, hai bên cũng có thể đến khu vực của nhau.

Ngay cả khi như vậy, một số tồn tại bình thường của hai tộc cũng không vô cớ chạy đến khu vực đối phương, chỉ có tồn tại cao giai mới có thể không thèm để ý mà vắng lai. Một số Yêu tộc trong này trên cơ bản đều là tu sĩ Luyện Hư kỳ, hiển nhiên hoàn toàn có tư cách xuất hiện nơi đây.

Bất quá đề tài của bọn họ không có gì mới, vẫn là không ngừng nói Thanh Long thượng nhân là tu sĩ Hợp Thể kỳ, song tu tự nhiên là chuyện tốt, cực kỳ có lợi cho hai bên, trong thành không biết có bao nhiêu nữ tu đối với chuyện tốt này có mơ cũng không thấy.

Nhưng, vô luận Tiểu Hồng nói gì hay những người khác khuyên bảo ra sao đi chăng nữa, Băng Phượng giống như không hề nghe thấy, cứ ngồi trên ghế không nói một lời nhưng khuôn mặt lại hiện ra một tầng hàn ý, cơ hồ có thể trực tiếp ngưng kết ra băng sương.

"Băng Phượng muội muội, những lời nên nói thì mấy người tỷ tỷ cũng nói hết rồi, hiện tại muội cũng nên quyết định đi. Cuối cùng muội có nguyện ý song tu với Thanh Long tiên bối hay không?"

Tiểu Hồng thấy cảnh này hiển nhiên thâm nhú mảy, sau một lát liền khoát tay ngăn mấy người khác lại, thanh âm bỗng nhiên trở nên có chút âm trầm.

Mấy người xung quanh hiển nhiên lấy nàng làm chủ.

"Đạo hữu cho dù nói hay đến thế nào đi nữa thì ta cũng không đồng ý. Ta thật ra có chút kỳ quái, đạo hữu thân là một thành viên Yêu tộc, chẳng lẽ không biết đạo lý Nhân Yêu khác đường là quy tắc của đại tộc, như thế nào người cứ mở miệng ra là nhắc đến Thanh Long thượng nhân uy hiếp ta, không sợ sau khi trở về sẽ bị Hắc Phượng Yêu vương đại nhân trị tội sao?"

Băng Phượng rút cục thân sắc vừa động, nhưng lời nói lại bén nhọn giống như đao kiếm, đâm thẳng về phía yêu nữ Tiểu Hồng.

Tiểu Hồng vừa nghe nói thế, sắc mặt hơi đổi nhưng lập tức khôi phục như thường, một tay vuốt tóc, âm điệu trở nên vô cùng lãnh đạm, khẽ cười nói:

"Băng Phượng muội muội còn không biết, trong người Thanh Long tiên bối nguyên bản có linh huyết của Yêu tộc nhất mạch chúng ta, nguyên bản xuất thân nửa người nửa yêu. Bất quá, lúc đầu lão nhân gia chọn ở lại Nhân tộc cho nên mới trở thành đại trưởng lão Cửu Tinh tông, cho nên tỷ tỷ ta căn bản không lo lắng việc này. Huống hồ, cho dù không có chuyện Thanh Long tiên bối là nửa yêu thì hiện tại Nhân Yêu hai tộc đang phải liên thủ kháng địch, mấy vị trưởng lão Hợp Thế kỳ và tộc chủ cho dù biết cũng sẽ xem như không biết. Bất quá, câu trả lời của muội khiến cho tỷ tỷ ta rất thất vọng, chuyện ở đây chỉ có thể thả tay giao cho người ngoài."

"Giao cho người ngoài?"

Băng Phượng nghe được lời ấy trên mặt không khỏi trắng bệch, dường như đã biết ý tứ đối phương.

Quả nhiên, Tiểu Hồng lập tức quay người hướng cánh cửa bên cạnh cung kính nói:

"Thanh Long tiên bối, ta đã cố hết sức, nhưng xem ra Băng Phượng đạo hữu vẫn cần tiên bối tự mình khai thông."

"Nếu tiểu Băng Phượng này vẫn mê muội như vậy thì lão phu cũng chỉ có thể tự mình ra tay, nhưng loại thủ đoạn này lão phu nguyên bản không muốn sử dụng."

Một thanh âm lo lắng của nam tử từ sau cánh cửa truyền ra, tiếp theo cánh cửa tự mình mở ra, từ bên trong đi ra một cầm bảo nam tử.

Chương 1979: Hồn Thiên Lương Nghị trận

Nam tử khoảng bốn mươi tuổi, khuôn mặt ngay thẳng uy nghiêm, trong tay cầm một quyển sách trắng, thần sắc thông dong, đúng là Thanh Long thượng nhân lúc đầu cùng Hàn Lập đối kháng đại quân Ma tộc.

"Tiền bối hẳn cũng biết, chỉ dùng sức mạnh mà không phải thiếp thân tự nguyện, thì sẽ không chiếm được thứ người muốn. Huống hồ, tiền bối không có kỳ ý tứ của các vị tiền bối khác trong thành sao?"

Băng Phượng nhìn chăm chăm Thanh Long thượng nhân, chậm rãi nói.

"Nếu mấy ngày trước người nói lời này thì lão phu có lẽ thật sự kiêng kỵ vài phần, nhưng hiện tại lão phu đã tu luyện xong một loại thần thông mới, có thể khiến người cam tâm tình nguyện phối hợp. Về phần những đạo hữu khác ở Thiên Uyên thành thì người không cần trông chờ. Hiện tại ta đã chính thức gia nhập Thiên Uyên thành, trở thành một trong những trưởng lão trong thành. Dem bốn tọa so sánh với một vị tu sĩ đã chết, bọn họ chẳng lẽ không cân nhắc nặng nhẹ sao?"

Tới lúc này, Thanh Long thượng nhân không cần phải giả dối, lạnh lùng nói thẳng.

Băng Phượng nghe vậy biến sắc, sau khi khẽ thở dài đột nhiên phát tay về phía trước. Bạch quang chớp động, một cái khe hở màu trắng hiện lên. Thân hình nàng hơi mơ hồ đi, cả người liền như hư ảnh biến mất vào trong.

Băng Phượng hành động nhanh như chớp khiến đám người Tiểu Hồng gần đó không kịp phản ứng.

Chờ khi bọn họ giận dữ muốn ra tay thì cái khe nọ chợt lóe bạch quang, liền quỷ dị thu nhỏ lại. Thanh Long thượng nhân thấy cảnh này thần sắc vẫn như trước, chỉ thấy hần nhẹ nhàng phát ngọc thư trong tay về hư không phía trước.

Ngân quang chợt lóe, một cổ văn màu bạc từ trong ngọc thư bắn ra, cũng chợt hóa to bằng đầu người, chợt lóe liền đánh vào chỗ khe hở không gian đang dần biến mất kia.

"*Ầm!*" một tiếng, hư không bên kia sau khi bị ngân văn nổ tung ra, phảng phất như mặt hồ gợn sóng mà vụn vụn một trận, tiếp theo vỡ vụn thành từng mảnh. Một tiếng rên đau đớn phát ra, thân thể mềm mại của Băng Phượng lao đảo từ trong hư không hiện ra, sau khi thối lui vài bước mới miễn cưỡng đứng vững thân hình, lần nữa ngẩng đầu lên.

Giờ phút này ánh mắt nàng ngay cả khi vẫn lạnh như băng nhưng sắc mặt thật sự có chút khó coi.

"Hừ, nếu để ngươi chạy thoát trước mặt lão phu thì tên lão phu liền viết ngược lại cho ngươi xem. Tốt lắm! Ngươi muốn ngoan ngoãn để chư vị đạo hữu phong bế pháp lực hay là để lão phu tự mình ra tay?"

Thanh Long thượng nhân liếc mắt nhìn Băng Phượng một cái, hãnh diện nói.

Lúc này đám người Tiểu Hồng mới "a" một tiếng, từ bốn phía gắt gao vây nữ tử vào trong. Băng Phượng đứng tại chỗ không nhúc nhích nhưng trong lòng lại âm trầm như nước.

"Ồ, không biết tên của Thanh Long đạo hữu đảo ngược lại sẽ đọc như thế nào? Không ngại thử đọc cho Hàn mỗ nghe một chút!"

Ngay lúc Tiểu Hồng vừa định tiến lên ra tay, đột nhiên một thanh âm nam tử lạnh lùng vang lên quanh quần trong thính đường.

Sắc mặt nữ tử này thoáng cái liền trở nên tái nhợt không còn chút máu, đồng thời một tiếng "ầm" kinh thiên động địa truyền đến.

Nguyên bản đại môn bị cấm chế rắn chắc bao phủ đang chớp động linh quang, đột nhiên từ bên ngoài nồ tung ra. Tiếp theo, từng mảnh vỡ bay tung tóe, một cỗ cuồng bạo chi khí từ bên ngoài tuôn vào!

Hai gã tu sĩ Luyện Hư kỳ đang cản phía trước bị cỗ khí tức đáng sợ này ập tới, phảng phất như bị xe tải tông phải, thân hình giống như bao cát văng lên trời bắn thẳng tới vách tường đối diện. Mà hết lần này tới lần khác vách tường cũng phóng ra cấm chế, phảng phất cứng như sắt.

Hai tên tu sĩ Nhân tộc này cũng không phải là tu sĩ pháp thể song tu, sau cú va chạm mạnh như vậy không thể tránh khỏi đầu rơi máu chảy một trận, ngay cả kêu một tiếng cũng không phát ra được, trực tiếp chết tại trận. Một kích mới vừa rồi, ngay cả Nguyên anh trong người bọn họ cũng trực tiếp bị chấn nát đi.

Mấy người khác thấy cảnh này trong lòng run sợ, chột lóe tránh xa khỏi đại môn. Thanh Long thượng nhân trong nháy mắt nghe lời ấy sắc mặt cũng đại biến. Về phần Băng Phượng thì vừa vui mừng vừa sợ hãi, vội quay người lại đôi mắt đẹp nhìn về phía đại môn. Chỉ thấy khí tức đáng sợ ngoài cửa thu lại, một thanh niên mặc áo xanh lạnh nhạt đi đến.

Không phải Hàn Lập thì là ai!

"Hàn huynh, cuối cùng huynh cũng trở về!"

Băng Phượng ngay cả khi luôn lạnh như băng, giờ phút này cũng khó nén kích động trong lòng nét mặt hiện lên vẻ ửng đỏ bật thốt lên.

"Ừm, mặc dù gặp chút phiền phức nhưng cuối cùng cũng bình yên vô sự."

Hàn Lập sau khi nhìn thấy gương mặt Băng Phượng, khẽ mỉm cười nói.

"Không ngờ Hàn hiền đệ có thể chạy thoát từ tay Thánh tổ Ma tộc, thật sự là chuyện đáng mừng. Tại hạ và những đạo hữu khác nhất định phải mở tiệc rượu tẩy trần cho Hàn đạo hữu mới được."

Thanh Long thượng nhân dù sao cũng là tu sĩ Hợp Thể trung kỳ, sau khi trong lòng bối rối một chập liền lập tức phản ứng lại, trên mặt lập tức hiện lên vẻ tươi cười.

Thế nhưng Hàn Lập căn bản không để ý tới Thanh Long thượng nhân, hai mắt hơi nhíu, ánh mắt phảng phất sắc bên như đao kiếm quét về phía mấy người Tiểu Hồng, không chú cảm tình nói hai chữ:

"Được lắm!"

Ngoại trừ hai gã tu sĩ đã chết ngất ra, mấy tên Luyện Hư kỳ bao gồm cả Tiểu Hồng bên trong nhất thời vẻ mặt đều cắt không còn chút máu. Cho dù bọn họ chưa từng gặp qua Hàn Lập nhưng giờ phút này hiển nhiên cũng biết thân phận người phía trước, sự sợ hãi trong lòng lớn thế nào cũng có thể tưởng tượng được.

Bọn họ sở dĩ bị Thanh Long thượng nhân mua chuộc, nguyên nhân chính tự nhiên là do Thanh Long thượng nhân vỗ ngực cam đoan rằng Hàn Lập đã chết. Nếu không, cho dù đám người bọn họ có thêm mấy lá gan, cũng tuyệt không có dũng khí nhúng tay vào chuyện này. Hiện tại nếu vị tu sĩ Hợp Thể kỳ Hàn Lập này không chết, ngược lại vừa lúc xuất hiện nơi

đây, ngay cả chút cơ hội nguy biến cũng không có, kết quả có thể nghĩ được.

"Hàn tiên bối, chúc mừng lão nhân gia người bình an trở về thành, gia sư là...."

Một gã đại hán tướng mạo thoát nhìn thô lỗ, hai tay ôm quyền muốn nói gì đó nhưng sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, không nói hai lời đột nhiên phát tay lên.

"Phanh" một tiếng, đại hán chỉ cảm thấy ngực nóng lên, thân hình liền giống như điều đứt dây giống như hai người trước, sau khi bị ném lên vách tường liền một đoàn tinh huyết bắn ra rồi bất tỉnh nhân sự.

Mấy người khác kinh hãi vội nhìn lại, chỉ thấy vạt áo trước ngực đại hán sớm biến mất lộ ra một bộ chiến giáp màu xám trắng bóng loáng.

Bộ giáp này thoát nhìn không có chút khác thường nhưng sau một khắc liền phát ra tiếng giòn tan! Kiện chiến giáp vỡ vụn thành từng mảnh, hóa thành một từng mảnh nhỏ trực tiếp rơi xuống người đại hán.

Một kích nhìn như hơi hợt của Hàn Lập thế nhưng chẳng những đánh đại hán trọng thương mà ngay cả bảo giáp trên người cũng bị phá hủy. Kết quả này khiến những người còn lại nguyên bản trong lòng có suy nghĩ thử vận may đều hít một ngụm lương khí, toàn thân phát lạnh không thể nói ra nửa chữ *"không"* được.

Thanh Long thượng nhân thấy cảnh này, cơ mặt tự hành co quắp lại nhưng chợt nhớ tới cảnh ngày đó Hàn Lập một mình độc đấu mấy tên tu sĩ Hợp Thể kỳ, trong lòng đồng dạng cũng không dám nói rằng việc kia tàn nhẫn, chỉ có thể ho một tiếng, ngoài cười nhưng trong không cười nói:

"Hàn huynh cần gì tức giận như thế, mới vừa rồi ngươi đã đánh trọng thương ái đồ của Cố trưởng lão trong thành, ra tay nặng như thế sợ rằng khó có thể cấp cho Cố trưởng lão công đạo!"

"Công đạo? Muốn công đạo gì đây? Cố trưởng lão nếu cảm thấy ta ra tay quá nặng thì cứ việc tìm đến Hàn mỗ. Nhưng, thật ra các hạ có nên cho ta một cái công đạo hay không?"

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, lúc này mới quay đầu lại, không chút khách khí, lạnh lùng nói.

"Khu, sở dĩ xảy ra chuyện này cũng không phải là ý của ta. Nguyên bốn ta tưởng Hàn đạo hữu đã vắng lạc cho nên lúc này mới mời Băng Phương đạo hữu đến đây. Nếu Hàn huynh đệ không sao thì lão phu ngày khác sẽ tự mình tới nhà bồi tội."

Thanh Long thượng nhân có vẻ là người cảm được thì cũng có thể thả ra được, không phản biện gì nhiều mà trực tiếp mềm mỏng nói.

"Tới nhà bồi tội? Hàn mỗ không dám! Ngày đó tại hạ mạo hiểm đến Y Thiên thành giúp các hạ một tay, hiện tại chỉ mới mấy ngày không trở về các hạ liền làm ra loại chuyện này. Hàn mỗ nếu không làm đến cùng thì sau này sao dám xuất hiện trước mặt người khác!"

Hàn Lập nhìn chăm chăm Thanh Long thượng nhân, âm trầm phun ra từng chữ một.

"Việc đã đến nước này? Vậy Hàn đạo hữu rốt cục muốn thế nào, chẳng lẽ muốn đánh nhau với bốn tọa?"

Thanh Long thượng nhân nghe Hàn Lập nói thế không khỏi có chút thẹn quá hóa giận, khẩu khí liền cứng lên vài phần.

"Nếu Thanh Long đạo hữu đã nói thế tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh! Đạo hữu dám tới cửa ức hiếp như thế có lẽ tự phụ thần thông rất lớn. Hàn mỗ cũng muốn thỉnh giáo một chút!"

Hàn Lập cười ha ha, không chút do dự đồng ý ngay lập tức.

Sắc mặt Thanh Long thượng nhân hiển nhiên trở nên cực kỳ khó coi, nhưng Hàn Lập không có ý nói nhảm, hai tay phát lên, bên trong truyền ra tiếng âm âm. Tiếp đó, thanh quang chớp động, vô số tiểu kiếm màu xanh tuôn ra. Đồng thời, ngoài thân chợt lóe kim quang, một cỗ linh áp so với lúc trước còn kinh người hơn tuôn ra đè thẳng về phía Thanh Long thượng nhân đối diện.

Thanh Long thượng nhân thấy Hàn Lập từng bước áp bức rốt cục cũng không thể kiềm chế tức giận, sắc mặt thoáng cái chuyển thành xanh mét, một tay nhấc lên, ngọc thư trong tay nhất thời bay lên, bên trong chớp động đủ loại hà quang, mơ hồ có vô số phù văn muốn rục rịch từ đó bay ra.

Đám người Tiểu Hồng thấy hai đại tu sĩ Hợp Thể kỳ sắp đánh nhau tại đây trong lòng hiển nhiên cực kỳ hoảng hốt. Nhưng đã có ba người trước đó làm ví dụ, cho nên không ai dám nói gì, cũng không dám chuồn đi, chỉ có thể kiên trì đến cùng, chậm rãi thối lui ra bốn phía đại sảnh.

Ngay cả khi biết chút cự lực ấy đối với tu sĩ Hợp Thể kỳ tranh đấu căn bản không tính là gì, nhưng trong lòng cũng có chút an ủi.

Hàn Lập đối với cử động của những người khác, phảng phất giống như không nhìn thấy, ánh mắt phát lạnh nhìn chằm chằm Thanh Long thượng nhân, trong lòng âm thầm thúc dục kiếm quyết. Nhưng tích tắc ngay lúc này, đột nhiên một đạo bạch hồng từ ngoài cửa chợt lóe bắn vào trong đại sảnh, sau khi xoay quanh một vòng liên vũng vàng bắn xuống mặt đất giữa Thanh Long thượng nhân và Hàn Lập.

Trong bạch quang chớp động, một đạo nhân ảnh thoáng hiện ra, lập tức cười ha ha nói:

"Hai vị đạo hữu chẳng lẽ định đánh nhau ở nơi này, hủy đi nơi ở của Bạch trưởng lão sao? Không bằng cấp cho tại hạ chút mặt mũi, tạm dừng mâu thuẫn để lão phu hòa giải một chút!"

Người này mặt đầy nếp nhăn, đỉnh đầu có kim quang phát sáng, trên người khoác một kiện kim sắc cà sa, vẻ mặt vô cùng hòa ái, đúng là vị Kim Việt thiên sư nọ!

Chương 1980: Lực áp Thanh Long

"Hóa ra là đại sư, mấy năm không gặp đại sư vẫn khỏe chứ?"

Hàn Lập ngay cả khi rất muốn lập tức động thủ nhưng đối mặt với tăng nhân trước mặt cũng chỉ có thể đè nén tức giận trong lòng, thi lễ nói.

Dù sao Kim Việt thiền sư cũng là một trưởng lão trong Thiên Uyên thành, quan hệ với hắn cũng không tệ, không thể không cấp cho hắn chút mặt mũi. Thanh Long thượng nhân vừa thấy Kim Việt thiền sư chạy tới, trong lòng hiển nhiên buông lỏng rất nhiều. Hắn biết rõ thần thông Hàn Lập đáng sợ ra sao, hiển nhiên không muốn thật sự đánh nhau. Mới vừa rồi hắn bị Hàn Lập dùng lời nói chế giễu, làm trò trước mặt hậu bối cho nên không thể không kiên trì làm ra bộ dáng mạnh mẽ. Lúc này hắn vô cùng khách khí ôm quyền nói với tăng nhân:

"Kim Việt đạo hữu đến khi nào vậy? Thanh mỗ không kịp ra đón, mong rằng đạo hữu không phiền lòng!"

"Bản tăng thu được tin tức rằng Hàn đạo hữu đã về thành liền lập tức chạy tới đây. May mà tới kịp, không thì thật sự gây ra đại sự. Bất quá, trên đường tới đây ta cũng thông báo cho hai vị đạo hữu đang ở khác gần đây. Tính ra thì bọn họ cũng đã đến rồi mới đúng, đến lúc đó ba người chúng ta sẽ cùng hòa giải cho hai vị, thế nào? Dù sao hiện tại đại địch Ma tộc đang ở bên ngoài, hai vị đều là tồn tại đỉnh giai trong thành, bản tăng thật sự không hy vọng xảy ra chuyện gì quá lớn ảnh hưởng đến an ổn trong thành. Có đạo hữu, người cảm thấy bản tăng nói thế có đúng không?"

Kim Việt thiền sư mỉm cười với hai người, sau đó đột nhiên quay đầu nhìn ra cửa, thâm ý sâu sắc hỏi một câu.

"Kim Việt đạo hữu, lão phu thật sự cảm ơn ngươi! Nếu không, Đâu Nguyên các này của lão phu sợ rằng không thể tồn tại nữa."

Một tràng cười ha ha vang lên, ngoài cửa ba động, một đạo nhân ảnh màu xám không chút dấu hiện hiện ra.

Đúng là một lão giả mặt đen khoác áo bào xám!

"Cố đạo hữu!"

Hàn Lập nhìn qua lão giả, nhận ra đây đúng là một tu sĩ Hợp Thể sơ kỳ đã từng gặp mặt vài lần, các chủ Đâu Nguyên các.

"Hàn đạo hữu, chúc mừng ngươi bình yên trở về, đạo hữu nhất định phải đến chỗ lão phu một chuyến! Hắc hắc, có thể bình yên thoát thân từ trong tay Thánh tổ Ma tộc nhất định phải cùng lão phu trò chuyện thật lâu."

Hồi bào lão giả mỉm cười nói với Hàn Lập.

Lão giả này chỉ gặp Hàn Lập vài lần nhưng biểu hiện lại vô cùng nhiệt tình, phảng phất Hàn Lập là bạn tốt lâu năm mới gặp lại.

"Cố huynh nói quá rồi, chỉ là hóa thân Thánh tổ mà thôi, nếu thật sự là bản thể Thánh tổ Ma tộc phủ xuống thì tại hạ như thế nào có thể dễ dàng thoát thân được."

Hàn Lập cười khỏ một tiếng, mở miệng giải thích hai câu.

"Cho dù chỉ là hóa thân Thánh tổ, đối với tu sĩ Hợp Thể kỳ bình thường gặp phải mà nói thì đều cứu tử nhất sinh! Hàn huynh có thể xuất hiện tại

nơi đây cũng đã nói lên thần thông to lớn nhường nào."

Hôi bào lão giả cuống quýt lắc đầu, nói.

Nghe đôi phương nói thế Hàn Lập không tiện nói gì thêm mà chỉ cười cười, ngược lại hướng Kim Việt thiền sư hỏi một câu:

"Kim Việt đạo hữu nói rằng có hai đạo hữu đến, hiện tại cố huynh đã tới, không biết một đạo hữu khác là ai?"

"Ha ha, Hàn đạo hữu yên tâm, vị đạo hữu kia đạo hữu cũng rất quen."

Kim Việt thiền sư cười nói.

"Người quen, chẳng lẽ là..."

Hàn Lập nghe vậy híp mắt lại, tâm niệm vừa chuyển, lập tức nghĩ tới điều gì đó.

Trưởng lão trong cả Thiên Uyên thành chỉ có mấy người, người mà hắn quen lại càng ít.

Thanh Long thượng nhân vội ho một tiếng muốn mờ miệng nói gì đó, nhưng đúng lúc này đột nhiên ngoài cửa chợt lóe ngân quang, một đạo ngân hồng bắn tới, sau khi xoay quanh một vòng trên không, liền hiện ra một nữ tử mặc ngân bào.

"Hàn huynh, mấy năm không gặp tu vi huynh lại đại tăng, đúng là chuyện may mắn! Sau trận chiến nọ ta cũng bị tôn giả Ma tộc truy sát, trên đường gặp một chút phiền toái ngoài ý muốn, cũng vừa mới trở về thành không lâu."

Nữ tử đúng là Ngân Quang tiên tử lúc trước đi cùng viện trợ Ý Thiên thành với hắn, vừa thấy Hàn Lập nàng lập tức mừng rỡ, nói.

"Hóa ra là Ngân Quang đạo hữu cũng vừa trở về, khó trách..."

Hàn Lập nghe vậy liền ngân ra một lát, cũng lộ vẻ tươi cười.

"Tốt lắm, nếu hai vị đã tới chúng ta cùng nhau ngồi xuống bàn bạc một chút đi..."

Kim Việt thiền sư sau khi niệm một tiếng phật hiệu liền nói.

"Ngồi xuống? Cùng ngồi với Thanh Long đạo hữu sao? Nếu như vậy thì không cần, Hàn mỗ không có hứng thú mất thời gian vào việc này."

Hàn Lập nghe Kim Việt thiền sư nói vậy, sắc mặt trầm xuống, lạnh như băng nói.

Sắc mặt Thanh Long thượng nhân hiển nhiên cực kỳ khó coi, khuôn mặt có chút vặn vẹo.

"Tốt, tốt! Người dám vũ nhục lão phu. Trước lần độ kiếp kế tiếp, cho dù lão phu tổn thương nguyên khí cũng phải đánh một trận với người!"

Hắn bỗng nhiên lớn tiếng quát.

"Người nguyện ý như thế, Hàn mỗ mong còn không được."

Hàn Lập nghe vậy, không chút do dự tiếp lời, thanh quang ngoài thân chợt hiện, bộ dáng như sẽ lập tức động thủ.

"Hai vị đạo hữu chậm đã! Trước hết nghe bản tăng nói một lời. Việc này có lẽ Ngân Quang đạo hữu còn chưa rõ nhưng ta và Cố đạo hữu cũng biết một chút. Chỉ là lúc này bên Ma tộc đột nhiên gia tăng thế công nên mới không rảnh điều giải việc này. Nói ra thì cũng khiến Bằng Phượng đạo hữu chịu không ít ủy khuất!"

Kim Việt thiên sư vội vàng ngăn giữa hai người, có chút xin lỗi nói với Băng Phượng.

"Việc này chỉ do một mình Thanh Long làm, không liên quan gì đến đại sư."

Băng Phượng ngay cả khi có chút bất mãn với đám người tăng nhân, nhưng trên mặt hiển nhiên không dám biểu hiện ra ngoài, ngược lại còn cung kính đáp.

"Không thể nói như vậy! Bản tăng thân là một trong những trưởng lão Thiên Uyên thành, chuyện trở thành như vậy há có thể phải sạch trách nhiệm. Bất quá, Thanh Long hiện đã là một trong số trưởng lão bốn thành, mong rằng Hàn huynh có thể cấp chút mặt mũi! Thanh Long thí chủ mặc dù trước đó có chút không đúng nhưng dù sao vẫn chưa thật sự tạo thành thương tổn với Băng Phượng đạo hữu. Không bằng để cho Thanh Long đạo hữu xuất một số linh thạch lớn, coi như là tạ lỗi với Băng Phượng tiên tử. Về phần số lượng linh thạch, bản tăng cam đoan Băng Phượng đạo hữu sẽ hài lòng."

Kim Việt thiên sư sau khi lắc đầu, về mặt thành khẩn nói với hai người Hàn Lập.

"Đại sư cảm thấy Hàn mô thiếu chút linh thạch đó sao?"

Hàn Lập nghe vậy, nhướn mày nói.

"Hàn đạo hữu hiển nhiên sẽ không thiếu chút linh thạch đó nhưng số lượng linh thạch này đối với Băng Phượng đạo hữu thì không thể nói là ít được. Đương nhiên, nếu đạo hữu còn điều kiện gì thì cũng có thể nói ra."

Kim Việt thiên sư thâm ý sâu sắc nói.

"Cố huynh, Ngân Quang đạo hữu, hai người thấy sao?"

Hàn Lập trầm ngâm một lát không trực tiếp trả lời mà ngược lại hỏi hai người khác một câu.

"Nguyên bốn chuyện này Cố mỗ thật sự không muốn nhiều chuyện. Nhưng Ma tộc đang ở trước mặt, ta cũng không muốn xuất hiện chuyện không hay. Tại hạ chỉ hy vọng hai vị đạo hữu có thể hóa giải hiềm khích."

Cố lão giả ngáp một cái, có chút hàm hồ nói.

Hàn Lập thầm mắng một câu: *"Lão hồ ly"* nhưng thần sắc lại lộ ra một bộ từ chối cho ý kiến, tiếp tục nhìn về phía Ngân Quang tiên tử.

"Thiếp thân mặc dù mới trở về không lâu nhưng đối với việc này cũng có nghe nói một chút, quả thực Thanh Long đạo hữu cũng có chút quá phận. Nhưng lúc này tu sĩ Hợp Thể kỳ trong thành không nhiều lắm, mỗi một người đều là chiến lực quan trọng chống cự Ma tộc, thật sự không nên xé to chuyện. Bất quá, chỉ bồi thường chút linh thạch thì đích xác không thỏa. Thanh Long đạo hữu nếu cảm thấy không ngại thì xuất ra một số tài liệu hoặc bảo vật mà Băng Phượng đạo hữu cần nữa là được. Ta nghĩ như vậy là ổn thỏa nhất!"

Ngân Quang tiên tử suy nghĩ một chút, có vài phần thiên vị Hàn Lập, đề nghị nói.

"Hừ, xem ra ba vị đều nhận định lỗi thuộc về tại hạ!"

Sắc mặt Thanh Long thượng nhân trầm xuống, không nhịn được hừ lạnh nói một câu.

"Có phải đạo hữu sai hay không thì ta nghĩ bản thân đạo hữu hiểu rõ nhất! Chẳng lẽ Thanh Long đạo hữu xem ta giống như người thường, muốn

đưa ra chứng cứ sao? Bất quá nếu thật sự muốn tìm người làm chứng, nơi này dường như có mấy vị."

Sắc mặt Kim Việt thiền sư có chút trầm xuống, sau khi nhìn lướt qua mấy người Tiểu Hồng, thần sắc vô cùng bình tĩnh, nói.

Đám người Tiểu Hồng vừa nghe nhắc tới mình, hai mặt nhìn nhau, một câu cũng không dám nói ra.

"Băng Phượng, ý người thế nào!"

Hàn Lập trầm ngâm đứng một hồi lâu mới quay đầu lại ngưng trọng hỏi Băng Phượng một câu.

"Nếu các vị tiền bối đã ra mặt thì thiếp thân cũng không tiện nói thêm gì, tất cả đều do Hàn huynh làm chủ!"

Nữ tử này rất thức thời, nói.

"Nếu như vậy, không nói đến số linh thạch và bảo vật kia, ta còn có một điều kiện. Nếu hãn đông ý thì việc này tạm thời bỏ qua!"

Hàn Lập híp mắt lại, sau khi tự định giá một hồi mới chậm rãi nói.

"Điều kiện gì, Hàn đạo hữu không ngại nói ra xem!"

Kim Việt thiền sư hiếu kỳ, hỏi một câu.

"Rất đơn giản, không cần linh thạch và bảo vật. Hàn mỗ ngay cả khi không tính là thân gia xa xỉ nhưng chút đồ ấy cũng không thiếu. Thanh Long đạo hữu nếu có thể không né tránh đỡ của ta ba chiêu thì mọi việc trước đây coi như chưa xảy ra!"

Trên mặt Hàn Lập chợt lóe sát khí, nói.

"Cái gì, Hàn huynh vẫn muốn động thủ!"

Kim Việt thiền sư hơi kinh hãi, thất thanh nói!

"Chỉ là tiếp ba lần công kích của tại hạ mà thôi, không tính là động thủ. Đại sư có thể nói là luận bàn thần thông thì cũng không quá."

Hàn Lập thần nhiên nói một câu.

"Thanh Long đạo hữu, ý người thế nào?"

Kim Việt thiền sư thấp giọng thương lượng với hai người Ngân Quang tiên tử vài câu sau đó quay đầu hỏi Thanh Long thượng nhân.

"Đỡ ba chiêu của người, được phép dùng bảo vật?"

Thanh Long thượng nhân sau khi hơi do dự, cẩn thận hỏi một câu.

"Tu sĩ chúng ta thần thông hơn phân nửa đều dựa vào bảo vật, tự nhiên là vật dụng không thể thiếu. Như thế nào, đạo hữu và tại hạ tu vi không chênh lệch nhiều lắm, chẳng lẽ ngay cả đỡ ba chiêu của tại hạ cũng không làm được sao?"

Hàn Lập lạnh lùng nói, trong giọng nói rõ ràng mang theo một tia châm chọc.

"Hừ, người không cần khích tướng, bốn tọa đáp ứng điều kiện này."

Sắc mặt Thanh Long thượng nhân sau khi âm tình bất định một lát, rốt cục hừ lạnh một tiếng, đồng ý nói.

Theo như lời Hàn Lập nói, bản thân là tu sĩ cùng giai, nếu ngay cả can đảm đỡ ba chiêu mà cũng không có thì chỉ sợ là hãn cũng không có mặt mũi nào đặt chân ở Thiên Uyên thành được nữa.

"Tốt lắm, nếu Thanh Long đạo hữu đã không có ý kiến gì nữa, chúng ta liền tìm một nơi luận bàn, các hạ cũng không muốn trì hoãn việc này chứ?"

Hai mắt Hàn Lập chợt lóe hàn quang, lập tức âm u nói.

"Nếu bốn tọa đã đồng ý, sớm tỷ thí cũng không sao. Người chọn địa điểm đi!"

Thanh Long thượng nhân sau khi đáp ứng điều kiện của Hàn Lập thần sắc có vẻ cực kỳ lạnh lợi, không suy nghĩ thêm liền trả lời ngay lập tức.

Chương 1981: Bức ly

"Cố đạo hữu, nơi đây hẳn là người có chỗ chuyên dùng để tỷ thí chứ? Sợ rằng phải mượn dùng một lát rồi."

Hàn Lập quay đầu lại, hỏi hồi bào lão giả một câu.

"Đương nhiên là có, Đâu Nguyên các có một chỗ lợi dụng khe không gian mà mở ra một không gian riêng. Ở bên trong, cho dù tu sĩ Hợp Thể kỳ tranh đấu cũng không ảnh hưởng đến bên ngoài. Hai vị đạo hữu nếu muốn luận bàn thì hiển nhiên không thành vấn đề."

Cô lão giả sau khi ngẩn ra, lập tức trả lời.

Kim Việt thiền sư mắt thấy Hàn Lập chỉ nói vài câu quyết định *"ba kích xong chuyện"*, khóe miệng không khỏi có chút co quắp.

Mặc dù bọn họ từ miệng Ngân Quang tiên tử biết được thần thông Hàn Lập vượt xa tu sĩ cùng giai, ngay cả tôn giả Ma tộc cũng liên tiếp giết mấy tên, nhưng nếu chỉ công kích ba lần thì Thanh Long thượng nhân hiển nhiên có thể đỡ được. Nếu không, vị trưởng lão Cửu Tinh tông mới gia nhập Thiên Uyên thành này chỉ có thể nói là hư danh mà thôi, trưởng lão hội cũng không cần phải mạo hiểm đắc tội với Hàn Lập mà tiếp tục che chở hắn.

Kim Việt thiền sư trong nháy mắt đã đem quan hệ lợi hại nghĩ tới thấu triệt, miệng mở khuyên thêm vài câu nhưng sau khi thấy không có hiệu quả, cũng chỉ có thể cười khổ một tiếng rồi không mở miệng nói gì nữa. Về phần Ngân Quang tiên tử và Cô lão giả, một người thì có chút hướng về Hàn

Lập, một người thì giữ ý tứ không muốn đắc tội cả hai, cho nên ý kiến nêu ra cũng rất khác nhau.

Vì vậy những người liên quan, dưới sự dẫn đầu của Cố lão giả đều hướng ngoài cửa đi ra.

Bất quá trong nháy mắt đi ra ngoài cửa Hàn Lập bỗng nhiên quay lại nhìn đám người Tiểu Hồng một cái, thản nhiên nói một câu:

"Ngày mai vào lúc này, nếu ta không thấy mấy người các ngươi thì. Hắc hắc, kết quả có lẽ các ngươi cũng nghĩ ra!"

Nói xong, hắn không quản tới đám người này nữa mà trực tiếp đi ra ngoài, đám người Tiểu Hồng trong lòng run sợ không thôi, không ai dám nói năng gì.

Về phần đám người Kim Việt thiền sư thì giống như không nghe, không nhìn thấy, đều dẫn nhau rời đi.

Thanh Long thượng nhân mặc dù mặt không chút thay đổi quay lại nhìn mấy người bọn họ một cái, nhưng cuối cùng cũng không nói gì, chỉ một mực đi ra ngoài đại sảnh.

"Tiểu tiên tử, mấy người chúng ta phải làm sao bây giờ? Thanh Long tiên bối dường như không định che chở chúng ta! Phải làm sao bây giờ?"

Một tu sĩ Yêu tộc mặt đầy lông, sau khi thấy đám người Hàn Lập biến mất ngoài đại môn lập tức khóc lóc thảm thiết hỏi Tiểu Hồng một câu.

"Không sai, điều này không giống như lúc trước đạo hữu nói. Lúc ấy tiên tử thay Thanh Long tiên bối xuất hiện khuyên bảo ta, nói rằng Hàn tiên bối đã chết, hơn nữa cho dù có trở lại thì tất cả cũng do Thanh Long tiên

bồi làm chủ, tuyệt không liên quan đến chúng ta. Hiện tại phải nói rõ ràng cho chúng ta mới được."

Một tu sĩ Nhân tộc khác cũng vội vã hỏi.

Mấy người khác mặc dù không nói gì nhưng đồng dạng đều nhìn Tiểu Hồng, dường như đều coi nữ tử này là chủ.

"Hừ, các người tưởng rằng thiếp thân có thể thoát khỏi trách nhiệm sao? Lúc đầu Thanh Long tiên bối cũng dùng những lời như thế này cam đoan với ta, ta bắt quá chỉ chuyển lời của hắn mà thôi. Ta sao biết được đây là tu sĩ Hợp Thể kỳ mà hắn lại kiêng kỵ người này như thế, ngay cả chút can đảm che chở chúng ta cũng không có. Cũng may, mấy người chúng ta đều là người có chút thân phận, người nọ ngay cả khi thân thông rất cao, nhưng cũng không thể một chương đánh chết chúng ta được. Nhưng ngày mai có lẽ một chút đau khổ khẳng định là không thể tránh được."

Sắc mặt Tiểu Hồng khôi phục được hai phần, nghe những người khác chất vấn, ngọc dung trầm xuống, tức giận trả lời.

"Ngày mai chúng ta nhất định phải đến động phủ Hàn tiên bối sao?"

Một người sắc mặt âm tình bất định, có chút chần chờ hỏi.

"Hừ, ta khuyên các người tốt nhất là không nên bỏ trốn, nếu thật sự làm như thế, người nọ đã có lý do để giết chúng ta. Đến lúc đó, cho dù trưởng bối ra mặt thì chỉ sợ cũng không thể bảo vệ được chúng ta."

Tiểu Hồng sau khi hừ một tiếng, đề tỉnh nói.

"Tiểu đạo hữu nói rất đúng! Hắn yên tâm để chúng ta rời đi như vậy chỉ sợ sớm đã hạ thần niệm ấn ký lên người chúng ta, muốn chạy trốn thì đúng là tự tìm đường chết. Hơn nữa, Thiên Uyên thành đã sớm bị đại quân Ma

tộc bao vây, cho dù muốn rời đi thì có thể đi đâu được đây? Ngày mai phải thành thật đến thỉnh tội! Tại hạ muốn nói việc này cho một vị trưởng bối, trước xin cáo từ."

Một tu sĩ tương đối già khề thở dài một hơi, sau khi ôm quyền liền lo lắng rời đi.

Mấy người còn lại sau khi hai mặt nhìn nhau vài lần, đều cảm thấy không còn con đường thứ hai để chọn, cũng chỉ có thể rời đi trong lo lắng.

Trong nháy mắt, cả đại sảnh chỉ còn lại một mình nữ tử Tiểu Hồng.

Nàng sau khi đứng ngây ngẩn tại chỗ hơn nửa ngày, thần sắc trên mặt trong chốc lát chuyển thành nghiêng răng nghiêng lợi, trong chốc lát lại chuyển thành tràn đầy sợ hãi, nhưng cuối cùng cũng nhấc chân, bắt đầu rời đi.

Về phần những người khác sau khi trở về, người thì định chuẩn bị lễ vật, người thì đi nhờ vả người khác, quyết định hoàn toàn khác nhau.

Lúc này, đám người Hàn Lập dưới sự dẫn đầu của hội bào lão giả đã đi tới thính đường trên tầng cao nhất của lầu các. Nhìn pháp trận nhỏ bố trí giữa thính đường, ánh mắt Hàn Lập có chút chớp động. Cô lão giả không chút chần chừ đi tới trước pháp trận, hai tay bắt quyết liên tiếp đánh ra mấy đạo pháp quyết vô cùng huyền diệu. Pháp quyết biến thành linh quang chợt lóe liền nhập vào trong pháp trận. Sau một khắc, tiếng "vù vù" xé gió vang lên, cả tòa pháp trận liền được kích hoạt.

Cô lão giả lúc này mới quay người lại cười nói với mọi người:

"Thông qua truyền tống trận này có thể trực tiếp tiến vào nơi tỷ thí. Mấy vị đạo hữu cũng đi thôi, pháp trận này đủ để một lần truyền tống chúng ta vào trong phiến không gian kia."

"Nếu như vậy, Hàn mỗ không khách khí."

Hàn Lập mỉm cười, thân hình chớp một cái liền quỷ dị xuất hiện ở trung tâm pháp trận.

Lấy thần thông hiện tại của hắn, khe không gian loại nhỏ này không thể vây khốn được hắn, cho nên hiển nhiên trong lòng không có bất cứ cố kỵ gì. Thanh Long thượng nhân phảng phất không muốn yếu thế, mặc dù sắc mặt âm trầm không nói gì nhưng tay áo phất lên, linh quang ngoài thân đại thịnh, cũng hóa thành một đoàn thanh quang bay vào trong pháp trận.

Thấy hành động của hai người Hàn Lập như vậy Kim Việt thiền sư cũng chỉ có thể lắc đầu mà theo sau, Băng Phượng thì nhú mày cũng đi qua. Hôi bào lão giả và Ngân Quang tiên tử là người cuối cùng bước vào pháp trận. Lão giả trong nháy mắt khi tiến vào, lập tức thúc dục pháp quyết. Pháp trận nhất thời phát ra một tầng ngũ sắc hà quang, nhanh chóng vây mọi người vào trong. Hàn Lập chỉ cảm thấy cảnh sắc bốn phía hơi mơ hồ đi một lát thì đã tới một nơi xa lạ.

Ánh mắt đảo qua khắp nơi liền đem cảnh vật gần đó thu vào mắt.

Không gian trước mắt cũng không nhỏ, rộng chừng mấy ngàn mẫu, bốn phía cũng không giống như khe không gian bình thường, đồng dạng là vách ngăn không gian mờ ảo nhưng ở trung tâm lại có một đài cao đường kính hơn trăm trượng. Bề mặt đài cao chớp động linh quang mờ nhạt, nhìn qua thì biết đã trải qua cấm chế gia cố đặc thù, xung quanh là mấy chục cột đá cao mấy chục trượng, đứng vững xung quanh. Những cây cột này bề mặt khắc hoa văn vô cùng tinh xảo, mỗi một cây đều có một viên cực phẩm linh thạch khảm vào, có vẻ cực kỳ tinh xảo.

"Hỗn Thiên Lương Nghi trận! Cổ huynh, ngươi đã tốn không ít công sức a! Có pháp trận này bảo hộ, cho dù tu sĩ cấp bậc như chúng ta đánh nhau

thì đúng là rất khó ảnh hưởng đến người bên ngoài."

Ngân Quang tiên tử liếc mắt một cái liền nhận ra bố trí xung quanh, có chút giật mình nói.

Trên mặt Kim Việt thiền sư cũng lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

"Ha ha, chút thủ đoạn thôi mà, đã làm mấy vị đạo hữu chê cười. Tại hạ thi thoảng cũng có thí nghiệm một chút thần thông công pháp cho nên mới ở nơi này bố trí chút ít."

Mặc dù hồi bào lão giả vô cùng khiêm tốn nhưng trong mắt không nhận được lộ ra một tia đắc ý.

Cắm chế bố trí nơi đây đích xác tổn của hắn không ít tâm tư.

Hàn Lập sau khi híp mắt nhìn một lát, không nói hai lời bắt đầu bắt quyết, thanh quang nổi lên liền hóa thành một đạo thanh hồng chói mắt bay lên đài cao.

Đến giữa không trung linh quang liền thu lại, thân hình Hàn Lập lần nữa hiện ra, không chút hoang mang lạnh nhạt nói với Thanh Long thượng nhân:

"Thanh Long đạo hữu, nếu đã tới sao lại không lên đài? Còn chờ đến bao giờ nữa?"

Sắc mặt Thanh Long thượng nhân trầm xuống, hừ lạnh một tiếng, chân nhấc về phía trước, lập tức một cỗ thanh khí bao phủ lấy thân hình hắn vào trong phiêu dật hướng đài cao bay lên rồi dừng giữa không trung đối diện với Hàn Lập. Nếu không phải thần sắc hắn âm trầm như băng thì cũng rất giống tiên nhân phiêu nhiên xuất trần.

Cổ lão giả bên cạnh thấy cảnh này, không dám chạm trề một tay vừa lật, một cái ngân sắc ngọc bàn hiện ra rồi hướng đài cao ném lên. Nhất thời, ngọc bàn nhoáng lên một cái hóa thành một ngân sắc quang cầu lơ lửng giữa trời. Lúc này lão giả mới dùng tay chỉ một cái, đồng thời miệng lầm bầm niệm chú. Theo đó, từng đạo "âm âm" bạo liệt phát ra, cột đá xung quanh phát ra quang mang chói mắt, đồng thời đỉnh cột đá chột lóe linh quang phun ra các loại quang trụ, vừa lúc tập hợp với ngân sắc quang cầu do ngọc bàn biến thành.

Sau một khắc, ngân sắc quang cầu nổ bung ra, trong vô số ngân quang chớp động liền hóa thành một màn hào quang dày đặc, đem cả đài cao bao phủ lại. Bề mặt quang mạc chẳng những phát ra ngân quang chói mắt mà còn có vô số phù văn màu trắng sữa tuôn ra, đem cả đài cao bao phủ vào trong, có vẻ vạm vỡ phần thần bí.

"Tốt lắm, cấm chế đã hoàn thành. Hiện tại cho dù hai vị đạo hữu đánh tới long trời lở đất bên trong thì đối với chúng ta cũng không có bao nhiêu ảnh hưởng."

Hồi bào lão giả thở dài một hơi, sau khi thu pháp quyết lại liền quay đầu cười nói với Kim Việt thiền sư.

"Đã làm phiền Cố thí chủ rồi. Hy vọng hai vị đạo hữu chỉ là luận bàn tới điểm là có thể lập tức dừng tay, nếu không thật sự sẽ tổn thương tới hòa khí đôi bên."

Kim Việt thiền sư cảm ơn một tiếng, nhưng lại có chút lo lắng nói.

"Đại sư yên tâm, nếu chỉ là ba kích thì Thanh Long đạo hữu vô luận thế nào cũng có thể đỡ được. Bất quá, hai vị đạo hữu khẳng định sẽ vận dụng thực lực chính thức, chúng ta có thể tận mắt nhìn thấy thì cũng xem như được mở rộng tầm mắt! Đặc biệt là vị Hàn đạo hữu kia, nghe nói có vài tên

tôn giả Ma tộc đã chết trong tay hấn, lão phu đối với thần thông của hấn càng thêm hứng thú."

Cổ lão giả cười nói.

"Hy vọng là thế!"

Kim Việt thiền sư sau một tiếng phật hiệu liền thở dài nói.

Về phần Băng Phượng, nàng nhìn Hàn Lập trong quang mạc trong lòng không khỏi có vài phần lo lắng.

"Đạo hữu chuẩn bị chưa, Hàn mỗ ra tay đây!"

Hàn Lập nhìn Thanh Long thượng nhân phía đối diện, trên mặt sau khi hiện lên một tia sát khí, bỗng nhiên lạnh lùng nói.

Cơ hồ cùng lúc đó, hấn nắm chặt hai tay lại, một tiếng sét đánh truyền đến!

Kim sắc điện quang từ hai cánh tay chợt lóe bắn ra, vô số điện hồ thô to tuôn ra sau đó ngưng tụ hóa thành hai kim sắc điện mãng phóng lên cao, giương nanh múa vuốt, thanh thế cực kỳ kinh người!

Chương 1982: Diệt cỏ tận gốc

"Ích Tà Thân Lôi! Bốn tọa tu luyện cũng không phải tà thuật ma công gì, lấy nó đối phó ta liệu có thể có bao nhiêu uy lực!"

Thanh Long thượng nhân thấy tình hình này, làm bầm một tiếng, bàn tay giơ lên, ngọc thư trong tay kêu lạnh ló một tiếng rồi ngay sau đó hóa thành một vầng sáng ngũ sắc chắn trước người, hai tay lại lật một lần nữa, hai cây bút lớn một vàng một bạc dài hơn thước bỗng nhiên hiện ra huyền phù trong không trung.

Mặc dù hắn nói có vẻ ung dung như vậy nhưng trên thực tế hắn cũng không dám khinh thường mà lập tức dụng tới bốn mạng pháp bảo của mình.

Hàn Lập nghe thấy đối phương nói như vậy, trên mặt cũng không có biểu hiện gì nhưng hai tay áo lại run lên, tức thì bảy mươi hai thanh kiếm nhỏ màu xanh uồn lượn bay ra, dưới sự thúc giục của kiếm quyết bỗng nhiên kêu vang một tiếng rồi dung hợp thành một thể, rồi huyền hóa thành một thanh kiếm lớn dài hơn mười trượng, thanh quang dập dờn, linh quang gai mắt vô cùng.

Lúc này hắn lại khoát tay khẽ điểm về phía hai con điện mãng màu vàng kim đang ở xa xa trong không trung.

Sau một tiếng nổ vang ra, hai con điện mãng đột nhiên lắc đầu vẩy đuôi rồi bỏ nhào về phía thanh kiếm khổng lồ màu xanh ở trước mặt, chợt lóe một cái đã chui vào đó biến mất không thấy đâu.

Một tiếng sấm rền vang!

Thanh sắc cự kiếm trong nháy mắt cuồn trướng lên gấp mười lần đạt tới hơn trăm trượng, đồng thời phía ngoài thân kiếm hiện lên kim quang lập lòe, đồng thời có vô số điện hồ điên cuồng tuôn ra!

Nhưng Hàn Lập không những không dừng lại mà sau khi nhìn qua thanh kiếm lớn trong không trung một cái lại há miệng phun ra một quả cầu lửa màu bạc. Hỏa cầu này vừa mới rời khỏi miệng lập tức từ phát ra một tiếng hót lạnh lốt, tiếp đó chợt lóe một cái lại huyễn hóa thành một đầu ngân điều. Ngân điều vừa hiện liền dang rộng hai cánh ra, thân thể phát ra một tiếng "*phanh*" rồi phóng lớn lên tới hơn một trượng, rồi lại giống như một tên bắn bỏ nhào lên thanh kiếm lớn. Một khắc sau đó, bên ngoài thanh cự kiếm toát ra một tầng ngân điểm, sóng lửa rào rạt trong phút chốc đã bao lấy toàn bộ thanh cự kiếm.

Đuôi lông mày Hàn Lập khẽ nhếch lên, trong miệng đột nhiên phun ra một chữ "*trảm!*".

Vừa dứt lời, thanh cự kiếm dài hơn trăm trượng kia lập tức chém xuống Thanh Long thượng nhân một nhát, một âm thanh thật lớn vang lên!

Thế lao xuống của thanh kiếm khổng lồ không tính là nhanh, nhưng nơi nó đi qua, hư không phát ra từng trận "*vù*" không dứt.

Cự kiếm còn chưa thực sự hạ xuống thì một cỗ khí nóng đã phủ xuống bọc lấy thạch thai phía dưới trước. Không gian phía dưới theo đó trong nháy mắt chuyển thành một màu lửa đỏ cuồn nhiệt, phảng phất như tất cả sắp bị nấu chín đến nơi.

Thanh Long thượng nhân thấy cảnh này sắc mặt đại biến, hai tay khẽ run lên, hai ngọn bút vàng, bạc trong tay tỏa sáng hào quang, vô số cổ văn từ đó chi chít tuôn ra, mỗi một cái đều lấp lánh linh quang huyền diệu vô cùng,

sau khi tất cả dung hợp làm một lại biến thành một vàng sáng màu vàng bạc cuộn lên phía trên.

Một tiếng như sấm động giữa trời quang!

Thanh kiếm không lồ cùng với vàng sáng màu vàng bạc đâm đầu vào nhau, vàng sáng của hồ quang màu vàng cùng hỏa diễm màu bạc cũng đan vào nhau thành một rồi hóa thành một vàng sáng không lồ bao lấy cơ hồ hơn phân nửa thạch thai vào trong.

Những vàng sáng nổ tung vô cùng chói mắt khiến cho người ta gần như không tài nào nhìn thẳng vào đó, từng đợt sóng va chạm lại càng cuộn cuộn tản rộng về bốn phương tám hướng. Theo đó, thạch thai đang đưa một trận kịch liệt, vàng sáng màu bạc ở trên đỉnh đầu lại càng nhọn nhọn hơn. Ở đó nổi lên tầng tầng gợn sóng phảng phất như không gian có thể vỡ vụn bất cứ lúc nào vậy.

Một đám tu sĩ phía ngoài thấy vậy tất cả không hện mà đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Chiêu thứ nhất giữa Hàn Lập và Thanh Long thượng nhân không ngờ lại có thanh thế lớn đến như vậy, điều này thật sự nằm ngoài dự liệu của bọn hắn.

Sắc mặt lão giả họ Cổ khề đỏi, hai bàn tay mười ngón liền hướng tới cột đá bốn phía liên tiếp bắn ra từng đạo pháp quyết. Những pháp quyết này hóa thành các tia sáng đủ màu ồ ạt lao về phía các cây cột rồi lóe lên biến mất không thấy đâu. Tức thì, luồng sáng phun ra từ đỉnh cột đá lập tức trở nên đậm hơn gấp bội so với lúc trước, mà vàng sáng màu bạc kia thì lóe một cái lại trở nên vững vàng như lúc ban đầu.

Dường như cũng ăn ý với biến đổi này, thạch thai vốn đang bất ổn cũng khôi phục bình ổn trong nháy mắt.

Chỉ sau chốc lát, vàng sáng không lồ bao phủ thạch thai rồi cũng tan ra, thân ảnh của Hàn Lập cùng với Thanh Long thượng nhân một cao một thấp lại một lần nữa hiện ra.

Hai tay Hàn Lập chấp sau lưng, trên mặt không có biểu hiện gì khác, đồng thời vẫn lơ lửng ở chỗ cũ, bộ dáng giống như chưa từng nhúc nhích chút nào mà Thanh Long thượng nhân không biết tự khi nào đã rớt từ không trung xuống thạch thai, vàng sáng ngũ sắc trên người đã sớm không thấy tăm hơi mà chỉ còn lại một cuốn ngọc thư bề mặt chỉ chút vết nứt đang lơ lửng ở gần đó, còn linh quang trên hai cây bút vàng và bạc cũng ảm đạm, có vẻ như đã mất đi không ít linh tính. Ngay cả thần sắc của Thanh Long thượng nhân kia thoát nhìn thì có vẻ như không tổn hại tới một sợi lông nhưng sắc mặt thì mơ hồ có hơi chút tái nhợt.

Một kích mới vừa rồi của Hàn Lập rõ ràng là chiếm thượng phong rất nhiều.

Kim Việt thiền sư cùng lão giả họ Cố thấy tình cảnh này không khỏi nhìn nhau một cái, từ trong mắt của đối phương đều thấy được nét hoảng sợ.

Mặc dù họ đã sớm nghe nói thực lực Hàn Lập hẳn là cao hơn Thanh Long thượng nhân nhưng nếu chỉ một cú đánh mà đã có thể cứng rắn đánh cho Thanh Long thượng nhân rớt từ trên không trung xuống thì lại hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của bọn hắn. Mà cũng không biết là do bản thân Thanh Long thượng nhân quá yếu hay là do thực lực của Hàn Lập quả thật là sâu không lường được nữa.

Hàn Lập nhìn thấy Thanh Long thượng nhân mặc dù có đôi chút chật vật nhưng cũng không có bất kỳ tổn thương thực sự nào thì cười lạnh một tiếng, bàn tay đánh ra một chiêu, không gian gần đó bắt đầu dao động, đồng thời vô số thanh kiếm nhỏ màu xanh liền phá nát hư không mà bắn trở về, lóe một cái đã ồ ạt biến mất vào trong thân thể.

Một đòn mới vừa rồi của hắn mặc dù chiếm thượng phong, nhưng thanh kiếm khổng lồ màu xanh cũng đồng thời bị chấn động mà vỡ ra, đòn thứ hai hắn cũng không có ý lại dùng phi kiếm nữa, lúc này đương nhiên là thu lại toàn bộ hết.

Nhưng, cùng với Hàn Lập một tay bấm niệm pháp quyết, ánh sáng vàng kim bên ngoài thân thể hắn cũng lưu chuyển, thân thể đột nhiên biến thành khổng lồ, đồng thời một tầng lông vàng óng trong nháy mắt bao trùm toàn bộ thân thể. Hắn lại thi triển ra Kinh Chập quyết, hóa thân thành một con đầu kim mao cự viên.

Hai mắt cự viên lóe lên ánh sáng màu lam, khuôn mặt dữ tợn vô cùng, sau khi giương cao tay hú dài một tiếng xông thẳng trời cao, hai quả đấm đột nhiên giáng vào lồng ngực mình, tức thì thân thể lại một lần nữa phóng lớn, lại càng lúc càng trở lên khổng lồ. Trong nháy mắt nó liền hóa lớn chừng mười trượng, nhìn lướt về phía Thanh Long thượng nhân, ánh mắt băng hàn thấu xương.

Thanh Long thượng nhân thấy Hàn Lập biến thân, sắc mặt biến đổi, trong miệng tức giận quát khê một tiếng:

"Hừ, ngươi cho là chỉ có ngươi mới có phép biến hóa hay sao? Để cho ngươi cũng nếm thử lợi hại của Thanh Long chân thân của bọn ta!"

Vừa dứt lời, vị Thanh Long thượng nhân này vỗ một tay lên thiên linh cái của chính mình, tức thì một cột sáng màu xanh từ trong đầu hắn bắn ra,

thoáng một cái đã biến ảo thành một hư ảnh Ngũ trảo thanh long đang giương nanh múa vuốt. Mà lúc này tay áo Thanh Long thượng nhân lại run lên, tiếp tục có bảy thanh kiếm nhỏ màu đen từ đó bay ra.

"*Phốc phốc*" mấy tiếng, bảy lưỡi kiếm nhỏ lại bị hấn nhanh như chớp cắm vào các nơi trên thân thể, hấn lại há miệng một lần nữa, phun ra bảy cỗ tinh huyết nhập vào trong bảo vật.

Sau một khắc, bảy lưỡi kiếm nhỏ vô thanh vô tức biến mất không thấy mà từ các nơi trên thân thể hấn bỗng nhiên có vô số tia máu phun ra, trong chớp mắt đã đem hư ảnh Thanh Long trong không trung quán lấy gắt gao, đột nhiên kéo xuống phía dưới.

"*Phốc xuy*" một tiếng, Thanh Long thượng nhân vậy mà lại hợp lại làm một với hư ảnh Thanh Long kia.

Tiếp đó, chỉ thấy hấn gầm nhẹ một tiếng, khắp tứ chi, khuôn mặt liền hiện ra từng mảng vảy xanh, trên đỉnh đầu lóe sáng bạch quang rồi ở đó cũng hiện ra một đôi sừng nhung xanh biếc mượt mà, ở phía sau lại xuất hiện thêm một cái đuôi lớn màu xanh to lớn vô cùng.

Thanh Long thượng nhân này trong nháy mắt đã biến hóa thành một con quái vật nửa rồng nửa người!

"Bản thân ta cũng đã sớm nghe qua Thanh Long đạo hữu có thân thể biến hóa, nên có thể có được biến hóa trước mắt này cũng không có gì kỳ lạ, nhưng cự viên mà Hàn đạo hữu biến hóa ra kia nhìn qua cũng không hề tầm thường, không biết là thuật biến hóa nào đây."

Kim Việt thiên sư thấp giọng nói một câu, trên mặt lộ ra nét ngưng trọng.

"Không quá giống với thuật biến hóa bình thường, chẳng lẽ bản thân Hàn đạo hữu có được loại Chân linh chi huyết nào đó!"

Lão giả họ Cổ sờ sờ cằm, có chút suy đoán thâm nghĩ.

"Cái này không thể nào! Hàn đạo hữu là tu sĩ phi thăng từ hạ giới, Chân linh hạ giới đã sớm diệt tuyệt không biết bao nhiêu năm, không thể nào còn có huyết mạch tồn tại lại."

Ngân Quang tiên tử lắc đầu nói.

"Có lẽ là Hàn đạo hữu sau khi tới Linh giới mới lấy được Linh huyết. Nhưng cho dù thế nào đi nữa, một đòn tiếp theo đây khẳng định còn hơn xa mới vừa rồi. Cổ đạo hữu, cảm chế không có vấn đề gì chứ."

Kim Việt thiền sư lại đoán được bảy, tám phần chân tướng, cũng có chút bận tâm hỏi một câu.

"Đại sư cứ việc yên tâm, có ta tự mình nắm giữ cảm chế nơi này sẽ không thể có vấn đề gì được."

Lão giả họ Cổ cũng trả lời có vẻ rất tự tin.

"Hi vọng là như thế đi!"

Kim Việt thiền sư cũng không có bao nhiêu lòng tin, sau khi cười khò một tiếng cũng không nói thêm gì nữa.

Lúc này, Hàn Lập biến thành cự viên bắt đầu ra tay.

Chỉ thấy, hai bàn tay lông lá nhọn hoắt của hắn đột nhiên bỏ một trào bào trong hư không. Hai luồng linh quang một xanh một đen bỗng nhiên lóe lên từ trong lòng bàn tay, sau khi ngưng tụ lại liền hóa thành hai tòa núi nhỏ

cao hơn mười trượng, vàng sáng xung quanh quay cuồng, vừa nhìn là biết không phải bảo vật bình thường.

Cự viên sau khi rỗng to một tiếng như sấm động giữa trời quang, hai cánh tay cơ bắp cuộn cuộn bỗng đem hai tòa núi nhỏ hung hăng quăng xuống phía dưới.

Những tiếng nổ lớn bắt đầu vang lên!

Hai ngọn núi bỗng chốc hóa thành hai luồng sáng hai màu một xanh một đen như đạn bắn ra, nơi chúng đi qua chẳng những không gian vặn vẹo dao động mà lại phát ra từng trận thanh âm chói tai, trong chớp mắt đã xuất hiện gần Thanh Long thượng nhân chỉ trong gang tấc.

Thanh Long thượng nhân chỉ cảm thấy một áp lực lớn như có hai lưỡi dao sắc bén đang dần tiến tới trước mặt hắn, không khí bốn phía căng thẳng, thân thể lại bị một cỗ lực lượng vô hình cầm giữ gắt gao, tứ chi nhất thời không cách nào nhúc nhích dù chỉ một chút.

Hắn vô cùng kinh hãi, không lường lự quát to một tiếng, thân thể bán yêu lập tức bùng lên thanh quang, lân phiến khắp người trong nháy mắt cũng dựng đứng cả lên, một cỗ lực lượng to lớn vô cùng từ trong thân thể bộc phát ra, mà một khắc sau đó cũng mạnh mẽ tránh thoát khỏi trói buộc. Hai bàn tay đã biến thành trảo lại càng nhanh như tia chớp, hung hăng đảo về phía ngọn núi đang đến ngay trước mặt hắn.

Thanh Long thượng nhân dám làm như thế, tự nhiên là có đạo lý của hắn.

Vốn dĩ Thanh long chi thể được xếp vào hạng đệ tam trong tất cả Chân long chân linh, mặc dù Chân Long chi thể do hắn biến hóa ra không thể nào so được với Thanh long chi thể chân chính nhưng bởi vì có Thanh long chi

huyết cho nên độ mạnh của thân thể cũng không phải người thường có thể tưởng tượng được. Chẳng những cả người hấn cứng rắn tựa như đỉnh giai pháp bảo, mà sau khi kích phát Chân long chi huyết hấn lại có khả năng khu sử một bộ phận Thanh long chi lực, đủ để có thể khai sơn liệt bảo.

Nhưng, ngay khi hai trảo của Thanh Long thượng nhân vừa tiếp xúc với hai ngọn núi, trong nháy mắt, trong lòng hấn lại lập tức hồi hận!

Bởi vì hai trảo kia chẳng những không giống như hấn tưởng tượng, có thể một trảo phá nát hai ngọn núi nọ mà ngược lại mười ngón tay hấn nóng ran lên, sau một tiếng "*két băng*" giòn vang, dưới cự lực mà ngọn núi mang theo đã mạnh mẽ chấn gãy đôi song trảo của hấn!

Thanh Long thượng nhân kinh hãi, hai cánh tay nhanh như chớp rút về phía sau, lại một lần nữa há lớn miệng phun ra một đoàn thanh quang vừa lúc đánh trúng một ngọn núi trong đó, đồng thời cái đuôi lớn sau lưng bỗng mơ hồ đi, ngay lập tức quét trúng một ngọn núi khác.

"Ừng ùng!"

Sau khi hai tiếng nổ mạnh cùng một tiếng kêu đau đớn truyền ra, Thanh Long thượng nhân loạn choạng ngã dúi dụi, thân thể như bao cát bắn ngược ra ngoài, sau khi liên tiếp giật lùi vài chục bước mới miễn cưỡng ổn định lại thân hình.

Nhưng lúc này, trên mặt Thanh Long thượng nhân đã tràn ngập sự sợ hãi, hấn định nói gì đó, nhưng vừa lên tiếng liền phun ra một ngụm máu đen.

Chương 1983: Thanh Long vẫn lạc

Sơn Nhạc cự viên biến thân của Hàn Lập sau khi tu vi của hắn lại tiến thêm một bước sớm đã không phải như khi còn ở Y Thiên thành có thể sánh bằng. Lực lượng khi biến thân thành cự viên mặc dù vẫn còn không so được với Sơn Nhạc cự viên chân chính nhưng uy lực cũng phải đạt tới gần ba, bốn thành. Hơn nữa, lại thêm phối hợp với hai tòa cực sơn, tự nhiên không phải một tên Thanh Long thượng nhân bán long hóa có thể kháng cự được.

Cho nên, Thanh Long thượng nhân vừa mới chạm đến đã bị thần lực ẩn chứa trong hai tòa cực sơn lập tức đánh bay! Nếu không phải hắn thấy tình thế không ổn nhanh chóng thu lại hai tay rồi phun ra một dị bảo cứu mạng thì chẳng những mười ngón tay sẽ bị đánh nát tơi bởi hoa lá mà ngay cả hai cánh tay không nghi ngờ gì là cũng sẽ bị phế tại trận.

Nhưng, ngay cả với tình hình hiện giờ thì chân nguyên trong cơ thể hắn đang nghịch chuyển từng trận, kinh mạch khắp người đau đớn vô cùng, nhất thời không tài nào điều động hơn phân nửa pháp lực trong cơ thể.

Mà lúc này, Hàn Lập dưới hình dáng cự viên trong mắt lóe lên ánh nhìn dữ tợn, một chân bỗng nhiên bước về phía trước, thân thể thoáng mơ hồ rồi cũng khôi phục kích thước như người bình thường, mà cũng ngay sau một bước này, không biết bằng cách nào hắn lại trong phút chốc vượt qua khoảng cách trăm trượng rồi xuất hiện ở cách Thanh Long thượng nhân chỉ có mấy trượng.

"Đòn thứ ba!"

Thanh âm của Hàn Lập lạnh lùng từ miệng cự viên truyền ra, một cánh tay hơi trở nên mơ hồ rồi đánh về phía đối diện.

Thanh Long thượng nhân quá sợ hãi, không còn kịp suy nghĩ gì nhiều, một tay bấm niệm pháp quyết, có vẻ như muốn thi triển công pháp nào đó để tránh xa ra.

Nhưng ngay vào lúc này, một tiếng hừ lạnh băng hàn thấu xương bỗng nhiên từ hướng người nọ vang lên trong tai hắn! Thanh Long thượng nhân chỉ cảm thấy như có sấm rền không dứt bên hai tai, đồng thời với đó là một cảm giác đau nhức như có dùi khoan trong đầu. Hắn kêu lên một tiếng đau đớn, ngay tới một chút pháp lực cuối cùng cũng không thể nào sử dụng được chút nào.

Một cỗ sát khí kinh người từ trên người cự viên phóng lên cao, một quả đấm màu vàng khổng lồ hóa thành một cơn cuồng phong lao thẳng tới trên đầu Thanh Long thượng thân.

Quả đấm màu vàng còn chưa thực sự đánh trúng thì một cỗ áp lực kinh người đã ép cho Thanh Long thượng nhân gần như không thở nổi. Với thân lực khi Hàn Lập biến thành cự viên này mà nói thì nếu quả thật quả đấm này mà thực sự giáng xuống thì ngay cả thân thể bán yêu hóa của Thanh Long thượng nhân đi nữa thì đầu cũng chắc chắn chỉ một cái là vỡ tan ra.

Trong lòng Thanh Long thượng nhân thầm thét to một tiếng "*bất hảo*", nhưng hết lần này tới lần khác thân thể đã mất khống chế, căn bản không thể thực hiện được bất kỳ phản ứng nào, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ sợ hãi.

Nhưng dù sao hắn cũng đường đường là tu sĩ Hợp Thể kỳ, đương nhiên cũng có một vài hậu thủ để tự vệ.

Bạch quang chợt lóe sáng lên, một tấm khiên trong suốt bỗng từ trong thân thể bay ra, lập tức chắn ở phía trước. Đồng thời lân phiến khắp người Thanh Long thượng nhân sau khi co rút lại, trong nháy mắt lại hóa thành một tầng chiến giáp màu xanh có chút mờ hồ bọc lấy toàn bộ thân hình của hắn vào trong.

Dưới hai tầng phòng hộ này, đối với công kích bình thường của tu sĩ Hợp Thể kỳ mà nói thì tự nhiên là có thừa để tự vệ. Nhưng chỉ dưới một đòn từ quả đấm màu vàng của cự viên lại như thể giấy dán tường, mỏng manh không chịu nổi một kích.

Chỉ thấy kim quang lóe sáng, sau một tiếng vang thật lớn trên tấm khiên trong suốt, tấm khiên này cũng vỡ vụn thành từng mảnh, thoáng cái liền sắp sửa đánh lên phía trên chiến giáp màu xanh. Sau một tiếng "vù vù", từ chiến giáp toát ra một hư ảnh Thanh long giương nanh múa vuốt đón lấy quả đấm màu vàng đang bổ về phía trước.

Nhưng vào lúc này, kim quang từ quả đấm màu vàng thoát một cái lại biến mất trong hư không, mà thay vào đó lại xuất hiện một xoáy nước màu vàng lớn chừng hơn một thước. Xoáy nước này chẳng qua chỉ quay tít một vòng, nhưng từ trong đó lại tuôn ra một cỗ hấp lực không thể tưởng tượng được!

Hư ảnh Thanh Long vừa mới hơi tiếp xúc đã bị xoáy nước màu vàng trong nháy mắt khuấy cho nát bầy.

Mà cùng với hư ảnh Thanh Long biến mất, trong phút chốc kiện chiến giáp kia cũng vù vù một tiếng biến mất không thấy đâu!

Xoáy nước màu vàng kia lại một lần nữa lóe sáng rồi hóa thành một quyền ảnh to lớn, giáng thẳng vào đầu Thanh Long thượng nhân một đòn.

Quyền ảnh lần này vô thanh vô tức nhưng trong đó ẩn chứa một chút sát ý, ngay tới đám tu sĩ bên ngoài vàng sáng cũng có thể cảm ứng thấy rõ ràng.

Khuôn mặt Thanh Long thượng nhân ở dưới sự bao phủ của quyền ảnh đã sớm trở nên vụn vẹo, sắc mặt xám xịt tới không thể xấu hơn được nữa.

"Hàn đạo hữu, không được!"

"Hàn huynh, dừng tay!"

Đám người phía ngoài thạch thai thấy tình cảnh này quá sợ hãi, gần như đồng thời lớn tiếng kêu gào đòi ngưng lại.

Một khắc sau đó, có một tiếng "*oanh*" vang lên thật lớn, quyền ảnh màu vàng bay lướt qua bên tai Thanh Long thượng nhân, rồi đánh lên một khoảng trống trên thạch thai. Không ai chú ý được, trong tích tắc khi quyền ảnh màu vàng lóe lên, từ đó có một thứ bắn ra tán loạn như sao, trong phút chốc đã chui vào trong tai Thanh Long thượng nhân rồi lóe một cái cũng biến mất không thấy đâu. Cả tòa thạch thai theo đó mà khẽ run rẩy, trên bề mặt linh quang cảm chế dao động điên cuồng, một cái rãnh sâu tới hơn một trượng bỗng dung xuất hiện.

Lúc này, trên mặt Thanh Long thượng nhân một tia huyết sắc cũng không có, khuôn mặt tái mét ngó chừng cự viên ở phía đối diện đang thu lại nắm đấm, một hồi lâu không nói nên lời.

Nhìn thấy cảnh này, đám người Kim Việt thiền sư ở phía ngoài vàng sáng mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm!

Kim quang lóe lên, trong nháy mắt Hàn Lập giải trừ biến hóa khôi phục hình người, nhưng lại nhìn về phía Thanh Long thượng nhân không hề che giấu sát cơ, nói một câu:

"Ta bất kể kẻ nguời làm cách nào tiến vào Thiên Uyên thành, hiện giờ lại trở thành trưởng lão gì đó nhưng trong vòng ba ngày ta không hy vọng phải nhìn thấy nguời một lần nữa! Đến lúc đó, nếu như không rời khỏi Thiên Uyên thành mà nói thì tốt nhất là chuẩn bị hậu sự đi rồi hăng tít!"

Hàn Lập nói xong những lời này, thanh quang bên ngoài thân thể lại hiện lên rồi hóa thành một luồng sáng màu xanh lao ra phía ngoài thạch thai, xuất hiện ở bên cạnh Băng Phượng.

Kim Việt thiền sư vội há mồm ra muốn nói điều gì đó, nhưng Hàn Lập đã tới trước một bước rồi ôm quyền, nhàn nhạt nói:

"Hai vị đạo hữu, chuyện nơi này Hàn mỗ đã xử lý xong rồi. Tại hạ vừa mới trở về thành, vẫn còn có một chút chuyện phải xử lý, cũng xin cáo từ trước."

Vừa nói xong lời này, tay áo bào Hàn Lập run lên, một mảnh thanh hà bay ra cuốn lấy thân hình Băng Phượng vào trong, thân hình trong phút chốc đã xuất hiện ở trên truyền tống trận. Sau một tiếng vang lên từ trên pháp trận, thân ảnh của hai nguời cũng biến mất không thấy.

Những động tác này của Hàn Lập gần như một hơi đã hoàn thành, gần như không cho Kim Việt thiền sư cùng với lão giả họ Cố có cơ hội nói chuyện. Chờ tới khi tăng nhân cùng lão giả kịp phản ứng thì hai nguời Hàn Lập cùng với Băng Phượng đã rời khỏi phiên không gian này rồi.

"Đây đúng là Hàn đạo hữu không cho chúng ta cơ hội khuyên nhủ a! Xem ra những lời hấn vừa nói cũng không phải là nói chơi rồi!"

Lão giả họ Cố sau khi run sợ một lúc lâu mới cười khò một tiếng rồi nói với Kim Việt thiền sư.

"Hàn thí chủ làm thế này thì thật là hơi quá mức! Bất kể như thế nào đi nữa, Thanh Long thượng nhân đã là một trong các trưởng lão của bốn thành, sao có thể bởi vì một câu nói của hắc mà bắt hắc rời khỏi Thiên Uyên thành. Thanh Long đạo hữu người yên tâm, ta sẽ quay về tìm mấy vị đạo hữu khác đi giúp người cầu tình bên phía Hàn đạo hữu, ta nghĩ nhất định có thể thay đổi chủ ý của hắc."

Kim Việt thiền sư lắc đầu liên tục rồi nói hai câu, lại vừa đổi tay, hướng về phía Thanh Long thượng nhân còn đang ngăn người ở trên thạch thai an ủi một câu.

"Không cần phải làm như thế nữa! Nếu đã do tại hạ tài nghệ không bằng người mà bại bởi Hàn đạo hữu thì cho dù hắc không nói ta cũng không còn mặt mũi nào tiếp tục lưu lại trong thành. Ngày mai tại hạ sẽ lập tức rời khỏi Thiên Uyên thành, cũng sẽ không còn là trưởng lão của Trưởng lão hội nữa. Cũng may những người biết chuyện tại hạ gia nhập quý thành cũng không nhiều nên cũng sẽ không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng bất lợi nào với quý thành cả."

Thanh Long thượng nhân hít sâu một hơi, rốt cục cũng trở nên tỉnh táo, trên khuôn mặt không có một tia huyết sắc, lắc đầu quây quây, nói.

Tiếp đó hắc cũng đề khởi độn quang hóa thành một đoàn thanh quang biến mất từ trên thạch thai, một khắc sau đó lại xuất hiện một cách quỷ dị trên truyền tống trận, cũng đồng dạng lóe một cái đã truyền tống đi mất. Kim Việt thiền sư cùng lão giả họ Cố liếc mắt nhìn nhau, hồi lâu cũng không nói được nên lời!

"Nhìn dáng dấp, có vẻ Thanh Long đạo hữu đã bị đả kích không nhỏ nên tự thấy không còn mặt mũi nào đặt chân trong thành rồi!"

Ánh mắt lão giả họ Cố lóe sáng, lầm bầm nói một câu.

"Điều này rất bình thường. Nếu hẳn với Hàn đạo hữu đã có mâu thuẫn, lại tự thấy không địch lại được thần thông của đối phương thì có đổi lại là bản tăng chỉ sợ cũng chỉ có nước rời đi thôi."

Kim Việt thiền sư suy nghĩ một chút, trả lời có chút bất đắc dĩ.

"Chẳng lẽ chúng ta thật sự có thể để một vị tu sĩ Hợp Thể trung kỳ như vậy rời khỏi Thiên Uyên thành hay sao? Cái này chính là một tổn thất lớn đối với Trương Lão Hội! Mặc dù thần thông của Hàn đạo hữu hơn xa hẳn, nhưng dù sao cũng còn chưa có ý gia nhập Trương Lão Hội!"

Lão giả họ Cổ chần chờ một chút lại hỏi lại.

"Trước tiên hai người chúng ta cần nhanh chóng tìm mấy vị đạo hữu khác thương lượng kỹ lưỡng một chút, xem có thể có biện pháp cứu vãn hay không đi đã. Nhưng nói đi phải nói lại, vào lúc tình hình đại quân Ma tộc nguy cấp đến mức này, có lẽ sự trợ giúp với bản thành của Hàn đạo hữu có lớn hơn một chút. Thêm vào đó, Thanh Long đã kiên quyết Hàn đạo hữu như thế, có vẻ sẽ rất khó để ngăn cản việc này."

Kim Việt thiền sư khẽ thở dài một hơi, nói.

"Cho dù có nói như thế nào đi nữa hai người chúng ta cũng phải cố gắng hết sức. Ta cũng phải nhanh truyền tin cho các đạo hữu khác, mời bọn họ đến đây ngay!"

Lão giả họ Cổ nói, tiếp đó tay áo khẽ run lên, tức thì một chồng Truyền Âm phù hiện lên trong tay.

Kim Việt thiền sư gật đầu, hiển nhiên không có ý ngăn cản nhưng khuôn mặt lại trở nên trầm ngâm như đang đắn đo điều gì đó.

Cũng trong lúc này, Hàn Lập đã mang theo Băng Phượng ngự trên một đạo thanh quang phi độn về chỗ ở.

Hàn Lập ở phía đầu độn quang, hai tay chấp sau lưng, thản nhiên nhìn về phía trước, cũng không mở miệng nói câu nào. Băng Phượng thì ở phía sau, thần sắc có chút phức tạp nhưng cũng không có ý muốn mở miệng.

Vài canh giờ sau, thanh quang loáng cái đã trở về đại sảnh ở tầng cao nhất của nơi ở. Hải Đại Thiếu và Khí Linh Tử sớm đã chờ tới không nhìn được, vừa thấy Hàn Lập mang Băng Phượng trở về, lúc này mới mừng rỡ làm lễ ra mắt từ trên mặt đất.

"Bái kiến sư phụ, Phượng sư cô! Lần này sư phụ đi coi như thuận lợi, không gặp phải phiền toái gì chứ?"

Hải Đại Thiếu hỏi có chút hưng phấn.

"Có thể có phiền toái gì được! Ta đã mang Phượng sư cô của các người về, hai người các người không cần lo lắng, trước hết lui xuống nghỉ ngơi được rồi. Ta có vài điều muốn nói riêng với sư cô của các người."

Hàn Lập thản nhiên phân phó một tiếng.

"Vâng, sư phụ!"

Khí Linh Tử và Hải Đại Thiếu trong lòng khẽ run rẩy, ngay lập tức kính cẩn lên tiếng đáp ứng rồi thi lễ với Băng Phượng và lui ra khỏi đại sảnh.

Trong nháy mắt, trong phòng khách cũng chỉ còn lại có hai người Hàn Lập cùng với Băng Phượng.

"Phượng đạo hữu, mời ngồi. Ta nghĩ lần này ngươi cũng giết mình không ít đi?"

Chờ hai gã đồ đệ biến mất, Hàn Lập cũng quay về phía Băng Phượng khẽ mỉm cười, nói, hắn thì ngồi ở ghế chủ nhà.

"Đa tạ Hàn huynh! Lần này đúng là tiểu muội chỉ thiếu chút nữa đã bị ám toán. Tiểu muội trăm triệu lần cũng không ngờ được, Thanh Long thân là tu sĩ Hợp Thể kỳ mà lại có thể trắng trợn làm ra chuyện cưỡng bức người khác đến mức này."

Băng Phượng cảm ơn một tiếng rồi cũng ngồi ngay ngắn ở ghế gần Hàn Lập nhất, gượng cười đáp.

"Nếu là lúc bình thường có lẽ hắn còn phải bận tâm vài phần cho thể diện, nhưng dưới tình huống đại quân Ma tộc tiến đến gần như thế này đương nhiên hắn sẽ không còn kiêng kỵ nhiều như thế nữa. Chỉ cần có thể khiến cho tu vi của hắn tăng lên một phần thôi hắn cũng tuyệt đối sẽ không dễ dàng buông tha. Đây cũng là bởi hắn kiêng kỵ danh tiếng trước kia của ta, nếu không sợ rằng hắn đã động thủ từ sớm với đạo hữu rồi."

Hàn Lập nói, có vẻ như cũng không lấy gì làm lạ.

Chương 1984: Dư ba

"Nhưng mà Thanh Long sẽ ly khai Thiên Uyên thành thật sao? Cho dù hấn nguyện ý Trương lão hội cũng sẽ không cam tâm mà để hấn rời đi được. Dù sao, một tu sĩ Hợp Thể trung kỳ đối với Thiên Uyên thành cũng là một đại chiến lực."

Băng Phượng có chút lo lắng hỏi.

"Đại chiến lực? Tên gia hoả đó ngay cả ba kích của ta cũng không tiếp được, người nghĩ rằng Trương lão hội sẽ thật sự coi trọng sao? Huống hồ, như ta đã nói trước đây, nếu là lúc bình thường Trương lão hội cũng sẽ tự thân duy trì tôn nghiêm, sẽ có lẽ hướng ta tạo áp lực ngăn cản việc này nhưng mà bây giờ đại quân Ma tộc đã vây hãm thành rồi, ta cùng Thanh Long đối với Thiên Uyên thành bên nào nặng, bên nào nhẹ chẳng lẽ những lão gia hoả kia không rõ ràng sao! Phỏng chừng, hơn phân nữa sẽ vài lần phái người khuyên bảo là thôi."

Hàn Lập thân nhiên cười, lơ đãng nói.

"Hàn đạo hữu nói không giả, trong tình hình nghiêm trọng thế này, Trương lão hội đích xác sẽ không đắc tội với Hàn huynh. Nhưng mà Thanh Long thượng nhân từ này về sau sẽ cực kỳ oán hận đối với đạo hữu. Hàn huynh về sau phải cẩn thận hơn. Bản thân Hàn huynh chắc hẳn sẽ không e ngại người này nhưng e là phải dặn dò môn hạ đệ tử một chút."

Băng Phượng suy nghĩ một lát liền thân nhiên cười, có chút nhắc nhở nói.

"Không cần phiền phức như thế. Đối với ta, Thanh Long về sau sẽ không có bất cứ phiền phức gì."

Hàn Lập nghe xong lời này, trên mặt lại lộ ra một tia cười kỳ quái, một lúc lâu sau mới nói một câu.

"Cái gì, Hàn huynh chẳng lẽ định..."

Băng Phượng thông minh như thế tự nhiên nghe một cái liền hiểu ra ý tứ trong lời nói của Hàn Lập, cả kinh nói.

"Lòng dạ hẩn hẹp hòi như vậy, nếu đã kết cừu tự nhiên không thể lưu người này lại được. Trên thế gian này có lý nào lại ngàn ngày, ngàn ngày phòng cướp?"

Hàn Lập nhẹ thở ra một hơi, thanh âm có chút lạnh lẽo, nói.

"Hàn huynh tuy có thi triển ra thủ đoạn sét đánh nhưng việc này sợ rằng không dễ làm. Tội thiếu ở trong thành Trưởng lão hội sẽ tuyệt không cho phép Hàn huynh làm như thế. Huống hồ, cho dù là đạo hữu có âm thầm tiến hành thành công đi chăng nữa thì Trưởng lão hội chắc chắn sẽ hoài nghi."

Băng Phượng có chút chần chờ, nói.

"Ta sẽ không động thủ trong thành, cũng sẽ không tự thân đứng ra, tự nhiên sẽ có người khác làm thay."

Hàn Lập nghe vậy lại cười khẽ một tiếng, nói.

"Hàn huynh còn người khác giúp đỡ? Nhưng ngàn vạn lần không thể sơ sót. Thanh Long kia mặc dù ở trước mặt đạo hữu không chịu nổi một kích nhưng dù sao cũng là tu sĩ cấp Hợp Thể trung kỳ, những người khác sợ rằng rất khó đánh chết hẳn."

Trên mặt Băng Phượng lộ ra vẻ ngoài ý muốn nhưng lại vội vàng cẩn thận nói.

"Phương đạo hữu yên tâm, nếu ta đã có quyết tâm này tự nhiên đã trù tính vạn vô nhất thất..."

Hàn Lập vừa nói vừa vung tay áo lên, một đoàn hoàng quang theo đó mà bay ra, sau khi xoay tròn một cái liền hoá thành một nữ đồng tầm ba bốn tuổi.

Nữ đồng này da trắng như ngọc, hai mắt đen nhánh dị thường đứng trước hai người, mắt không chớp nhìn về phía Hàn Lập, bộ dáng trông cực kỳ khả ái.

"Đi đi! Theo dõi Thanh Long thượng nhân cho ta. Nếu ta đoán không sai, không chừng ba ngày sau hắn sẽ lặn lẽ ly khai thành này. Người âm thầm theo hắn ra ngoài thành rồi tìm một nơi nào đó yên tĩnh giải quyết hắn đi."

Hàn Lập hướng nữ đồng phân phó một tiếng.

"Người nói thật thoải mái a! Theo dõi hắn tự nhiên là không có vấn đề gì, lấy thần thông của ta hiện giờ, một khi ẩn thân thì cho dù tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ cũng khó mà phát hiện ra, nhưng đánh giết người này e là không đủ lực a. Dù sao ta cũng mới hoá hình không bao lâu, thực lực cho dù so với hắn hơi thấp một chút nhưng chênh lệch cũng không quá xa."

Nữ đồng kia miệng chưa động nhưng trong phòng đã vang lên thanh âm của thiếu nữ, bộ dáng thanh âm trông chừng chỉ tầm mười ba mười bốn tuổi.

"Thanh Long thượng nhân đã bị ta đả thương, cho dù có lập tức ngồi xuống điều tức dưỡng thương thì chỉ nghỉ ngơi mấy ngày như vậy cũng

tuyệt vô pháp khôi phục lại như thường. Trừ cái đó ra ta cũng đã động tay động chân lên người hắn, một khi người động thủ mười thành pháp lực hắn chỉ phát huy được hai ba thành mà thôi. Người đánh chết hắn tuyệt đối là dư dả."

Hàn Lập có chút tự tiếu phi tự tiếu nói. (Nửa cười nửa không)

"Nga, nếu đã vậy tự nhiên sẽ không có vấn đề gì rồi. Người cứ việc chờ tin tức tốt của ta là được!"

Nữ đồng chớp mắt một cái, khoé miệng lộ ra một tia cười đầy khả ái, theo đó ngoài thân kim quang chợt loé liền hoá thành một đạo hư ảnh nhàn nhạt hư không tiêu biến tại chỗ.

"Hàn huynh, vị đạo hữu này là..."

Băng Phượng mắt thấy tất cả tự nhiên có chút khó nhìn, hỏi một câu.

"Đây là linh thú của ta, chỉ vừa mới hoá hình không bao lâu."

Hàn Lập sờ sờ cằm, nói.

"Linh thú của đạo hữu! Nghe khẩu khí của người, nó chẳng lẽ cũng tiến giai Hợp Thể kỳ rồi?"

Băng Phượng có chút hoảng sợ hỏi.

"Ân, đích xác là có tu vi Hợp Thể sơ kỳ, nhưng mà lại kế thừa một ít Kỳ lân Chân linh huyết mạch, vì vậy tu sĩ Hợp Thể trung kỳ bình thường cũng chưa chắc là đối thủ của nó."

Hàn Lập thản nhiên nói.

Băng Phượng nghe đến đây, khoé miệng không khỏi co quắp một cái, một lúc lâu sau mới cười khỏ, nói:

"Giờ ta mới biết, Hàn huynh vì sao lại không đem Trương lão hội để trong mắt rồi, có linh thú phụ trợ bức này, Hàn huynh sợ rằng đã là Thiên Uyên thành đệ nhất tu sĩ hàng thật giá thật rồi."

"Đệ nhất tu sĩ? Hàn mỗ không dám. Phượng đạo hữu không cho rằng Thiên Uyên thành có thể thủ hộ Nhân Yêu lương tộc vài chục vạn năm như vậy thật chỉ có chút thực lực bề ngoài như vậy chứ? E rằng thành này còn âm thầm cất dấu không biết bao nhiêu chi sĩ đại thần thông a."

Hàn Lập ngưng trọng, nói.

"Nga, nghe Hàn huynh nói vậy, chẳng lẽ Hàn huynh đã nghe được chút gì sao?"

Băng Phượng có chút kinh ngạc, hỏi ngược một câu.

"Không phải vậy, chỉ là tại hạ suy đoán một chút mà thôi. Được rồi, hai người chúng ta không cần phỏng đoán thêm nữa, chờ đại quân Ma tộc chính thức công thành, tự nhiên tất cả sẽ đều rõ ràng. Bất quá trước đó, ta lại cần Phượng đạo hữu trợ giúp một tay."

Thần sắc Hàn Lập nghiêm nghị nói.

"Giúp một tay! Hàn huynh chẳng lẽ..."

Băng Phượng đầu tiên là ngần ra nhưng lập tức như nhớ tới cái gì đó mà khuôn mặt không khỏi có chút đỏ ửng lên.

"Không sai, tại hạ lần này xuất ngoại tuy rằng gặp không ít nguy hiểm nhưng đồng dạng cũng có một ít cơ duyên, đã có thể trùng kích Hợp Thể

hậu kỳ bình cảnh rồi. Bây giờ sợ rằng cần phải mượn nguyên âm Thiên phượng của đạo hữu dùng một lát rồi."

Hàn Lập sau khi ho nhẹ một tiếng liền chậm rãi nói ra.

"Lúc đầu nếu không phải Hàn huynh xuất thủ cứu giúp, thiếp thân sợ rằng không biết sẽ trở thành linh thú của ai đó rồi, lại càng không thể nhanh như vậy khôi phục lại thực lực, thậm chí còn tiến giai tới Luyện Hư kỳ. Bây giờ trợ giúp Hàn huynh phá tan bình cảnh là chuyện đương nhiên, nhưng không biết Hàn huynh dự định khi nào sẽ bắt đầu bế quan tu luyện?"

Vẻ ửng đỏ trên mặt Băng Phượng rất nhanh qua đi, cũng thận trọng hỏi.

"Nếu không phải tại hạ đối với lần đột phá này vốn không có nắm chắc mười thành, nguyên bản cũng không nhất định phải làm như thế. Bất kể ra sao, Hàn mỗi lần này nếu đột phá hậu kỳ thành công, công đầu tuyệt đối là thuộc về tiên tử. Về phần thời gian tất nhiên là càng sớm càng tốt, chờ khi Báo Lân thú trở về ta sẽ lập tức bế quan."

Hàn Lập không chút lưỡng lự, nói.

Băng Phượng nghe vậy tự nhiên gật đầu đồng ý, tiếp đó cũng không có ý kiến gì thêm nữa.

Trong tình cảnh này, Băng Phượng cùng Hàn Lập tiếp tục hàn huyên một hồi, sau đó nữ tử này liền đứng dậy cáo từ rời đi.

Hàn Lập cũng không có ý giữ lại, sau khi tiễn nàng ra khỏi phòng khách cũng tự phản hồi tu luyện thất đả tọa nghỉ ngơi.

Cũng trong lúc này, trong một toà thạch tháp điện phủ loại nhỏ cao chừng trăm trượng khác, Thanh Long thượng nhân sắc mặt tái nhợt ngồi ở trên một cái ghế, bốn phía thừa thốt đứng hơn mười tu sĩ nam nữ tuổi tác

không đồng nhất, người người hai mắt tinh quang chớp động, tựa hồ tu vi mỗi người đều không quá kém.

Trên một ghế khác tại đối diện với Thanh Long thượng nhân không xa, một nữ tử mỹ mạo đang ngay ngắn ngồi, bên hông đeo một cái lẵng hoa tử sắc.

Đây không phải là ai khác mà chính là tu sĩ Hợp Thể kỳ còn lại của Ý Thiên thành, Lâm Loan tiên tử.

Nữ tử này cảm ứng được khí tức yếu ớt từ trên người Thanh Long thượng nhân truyền lại, không khỏi thở dài một hơi, nói:

"Thanh Long đạo hữu, ngươi thật quyết định ly khai Thiên Uyên thành, đi tìm nơi nương tựa khác sao? Phải biết rằng, tứ đại tông môn Thái thượng trưởng lão bây giờ chỉ còn lại ta và ngươi mà thôi, nếu như ngươi lại rời đi nữa thì thiếp thân tại thành này đúng là thân cô thế cô rồi. Sợ rằng chúng đệ tử sẽ bất lợi khi đặt chân tại Thiên Uyên thành."

"Bốn toạ cũng không tưởng sẽ phải rời đi, nhưng người đó bức ta, ta không thể không làm như thế. Người nọ thần thông ngươi cũng biết rồi đó, dù cho là ta và ngươi liên thủ, hơn phân nửa cũng không phải là đối thủ của hắn. Tại hạ lưu lại thì có ích gì chứ!"

Khoé miệng Thanh Long thượng nhân co quắp một cái, trong mắt hiện ra một tia oán độc, nói.

"Thanh Long đạo hữu, sớm biết có ngày này lúc đầu ngươi cần gì phải trên chọc Băng Phượng tiên tử kia. Ta luôn luôn thấy kỳ quái, nữ tử này ngay cả có chút tư sắc nhưng không đến mức khiến ngươi bốc đồng mạo hiểm như thế chứ! Lấy lý giải của ta đối với Thanh Long đạo hữu ngươi,

người tựa hồ cũng không phải là loại người háo sắc, lẽ nào trong chuyện này còn có nguyên do khác hay sao?"

Lâm Loan nhú mày, hơi có chút oán giận nói.

"Tại hạ đích xác là có lời khó nói, bất quá bây giờ những lời này còn có tác dụng gì đây. Vì đề phòng tên tiểu tặc kia cuối cùng giết tận, ta đêm nay sẽ lập tức ly khai. Nếu không phải vì môn hạ đệ tử, Thanh mỗ nguyên bản sẽ không báo cho bất cứ kẻ nào biết."

Thanh Long thượng nhân cười khò một tiếng, nói.

"Đệ tử tử đại tông môn nguyên bản đồng khí liên chi. Cho dù người không nói thiệp thân cũng sẽ chăm sóc tốt cho đám đệ tử Cửu Tinh tông. Lấy thân phận người nọ, e rằng sẽ không làm khó đám văn bối. Bất quá, Thanh huynh đi Thánh Hoàng thành cũng tốt, bọn ta cũng không cần trừng, gà đặt chung một ổ. Vô luận là bên kia vạn nhất có chuyện gì ngoài ý muốn, phương khác tông môn còn có thể vẫn tiếp tục truyền thừa xuống."

Lâm Loan trầm ngâm một lát, cũng gật gầu đầu nói.

"Ta sợ dĩ làm như thế cũng có ý cân nhắc như thế trong đó. Tốt rồi, việc này không nên chậm trễ. Bốn toạ sẽ ly khai ngay. Ngoại trừ hai gã đệ tử ra, những người khác một người ta cũng không dẫn theo. Các người nghe cho kỹ, bốn toạ về sau sẽ không có ở Thiên Uyên thành, Cửu Tinh tông tất cả đều nghe theo Lâm tiên bối."

Thanh Long thượng nhân dù sao cũng là một người quyết đoán, lời vừa nói đến đây liền lập tức đứng dậy hướng đám môn hạ đệ tử phân phó một tiếng.

"Cẩn tuân thái thượng trưởng lão pháp chỉ!"

Hơn mười đệ tử kia nghe vậy, trong lòng đại run sợ, trăn miêng một lời đáp.

Thanh Long thượng nhân gật đầu, hướng Lâm Loan tiên tử ôm quyền một cái liền bước lớn hướng ngoài điện. Trong chúng đệ tử còn có hai người khác không nói một lời bước ra theo sát sau.

Mắt thấy Thanh Long thượng nhân mang theo hai gã chớp loé ngoài điện tiêu thất, Lâm Loan khẽ lay động một cái, trên mặt lộ ra một tia đáng tiếc.

Chương 1985: Hợp Thể hậu kỳ (1)

Mấy canh giờ sau, Thanh Long thượng nhân mang theo hai gã đệ tử xuất hiện ở đại điện truyền tống trong Thiên Uyên thành, đám tu sĩ phụ trách điện này liền cả kinh, lập tức đi ra đại điện đón chào.

"Tham kiến Thanh Long trưởng lão, không biết trưởng lão đến đây là có việc chi?"

Tên tu sĩ Luyện Hư kỳ cầm đầu cung kính dị thường hướng Thanh Long thượng nhân, cung kính nói.

Hiển nhiên người này đã biết được Thanh Long thượng nhân đã trở thành một trong những trưởng lão của Thiên Uyên thành, lúc này mới xưng hô như thế.

"Lập tức mở truyền tống trận ra, ta có chuyện quan trọng muốn rời thành một chút."

Thanh Long thượng nhân hướng ánh mắt truyền tống trận bên trong đại điện quét qua một cái, không khách khí phân phó một câu.

"Gì cơ? Trưởng lão tính vận dụng truyền tống pháp trận? Xin hỏi trưởng lão có thủ dụ hoặc tín vật gì không?"

Luyện Hư kỳ tu sĩ nghe vậy liền ngăn ra một chút, có chút chần chờ hỏi.

"Hừ, bốn toạ thân là trưởng lão, dùng truyền tống trận một chút không cần phải phiền toái như thế chứ? Còn không mau mau mở truyền tống trận"

ra!"

Thanh Long thượng nhân hai mắt nhú lại, sắc mặt trầm xuống, nói.

"Thanh Long trưởng lão, không phải là vẫn bắt kính với người, nhưng hai ngày trước trưởng lão hội đã có phân phó xuống, bất kể thân phận, tất cả tu sĩ muốn dùng truyền tống trận đều phải do trưởng lão hội đồng ý mới được. Thanh Long trưởng lão hay là đừng làm đám văn bối khó xử, nếu văn bối trái mệnh chắc chắn sẽ bị nghiêm trị."

Luyện Hư kỳ tu sĩ mặt hiện lên vẻ khó xử, nói.

"Có chuyện như vậy sao? Đã như vậy bốn toạ cũng không làm khó người nữa. Ta sẽ đi trưởng lão hội lấy một phần tín vật là được rồi!"

Thanh Long thượng nhân sắc mặt hơi đổi, nhưng sau một lúc tự cân nhắc, vẻ mặt dừng lại một chút liền nói.

"Đa tạ trưởng lão thông cảm, văn bối trước cung tiễn. A, Thanh Long tiền bối, người muốn làm gì!"

Luyện Hư kỳ tu sĩ vẻ mặt nguyên bản đang cười làm lành nhưng ngay sau đó lại đột nhiên phát giác ra không khí phụ cận có chút khác thường, toàn bộ thân thể không cách nào nhúc nhích được.

Không riêng gì hắn, đám tu sĩ nghênh đón khác đều bị một cỗ vô hình cự lực giam cầm tại chỗ, trên mặt nhất thời cả đám đều nhao nhao hoảng sợ.

"Không cần kinh hoảng, chỉ là bốn toạ trên người có chuyện quan trọng, trì hoãn chút nào là nguy chút đó, chỉ có thể chính mình truyền tống rời đi."

Thanh Long thượng nhân lúc này mới âm thầm đem pháp quyết trong tay buông lỏng xuống, trên mặt lộ ra một chút sắc lạnh, nói.

Sau đó, Thanh Long thượng nhân giơ một tay lên, trong tay đột nhiên có thêm một khối ngọc bài màu trắng hướng về phía cửa điện tầng tầng cấm chế nhoáng lên một cái. Nhất thời, phiến ngọc bài phun ra một đạo bạch sắc quang trụ, nơi nào quang trụ đi qua nơi ấy cấm chế tầng tầng tan rã.

Thanh Long thượng nhân thấy vậy trên mặt lộ ra một chút vui mừng, lúc này mới mang theo hai đệ tử bước nhanh vào đại điện, cũng tìm một cái truyền tống trận chuyên dùng loại nhỏ rồi lập tức bước vào.

Thanh âm "vù vù" nổi lên!

Pháp trận thoáng cái liền được kích phát ra, sau một trận bạch quang hiện lên, Thanh Long thượng nhân cùng hai gã đệ tử ba người nhất thời ở trong bạch quang biến mất không thấy bóng dáng.

"Không tốt! Mau mau đem chuyện tình ở nơi này hướng Trưởng lão hội báo cáo. Máy người các người lập tức đem cấm chế lần nữa khôi phục lại như lúc ban đầu!"

Tu sĩ cầm đầu kinh sợ một trận, thân hình vừa khôi phục lại như thường liền kinh hoảng hướng đám thủ hạ dưới tay lớn tiếng phân phó.

Đám tu sĩ còn lại nghe vậy có chút cuống quýt mà lấy ra đủ loại pháp bản truyền tin, lại có mấy người lấy ra trận kỳ trận bản các loại, bắt đầu khôi phục lại phòng hộ cấm chế mà Thanh Long thượng nhân vừa phá vỡ.

Toàn bộ đại điện lúc này đã hoá thành một mảnh hỗn loạn.

Mà đúng lúc này, toà truyền tống trận mà Thanh Long thượng nhân vừa mới sử dụng đột nhiên lần nữa phát ra một tiếng thanh minh trầm thấp, không ngờ lại một lần nữa bị kích phát. Bên trong linh quang chớp động, một cái thân hình thấp bé vô cùng chọt loé lên rồi cũng bị nhanh chóng truyền tống đi.

Vậy mà đám tu sĩ trong điện lại không một người thấy rõ cái bóng nhỏ xíu kia đến cùng là thứ gì.

"Vừa rồi có đúng là có thứ gì mới truyền tống hay không vậy?"

Cả đám tu sĩ trừng mắt mà ngẩn ngơ, một trong số tu sĩ thủ vệ đó đột nhiên nuốt một ngụm nước miếng lắm bầm nói, bộ dáng rất là hoài nghi chính mình vừa rồi có đúng là hoa mắt hay không.

Lúc này, Thanh Long thượng nhân mang theo hai gã đệ tử đang ở trong một toà mật thất được kiến tạo ở trong lòng một ngọn núi phi độn mà đi, sau mấy cái chớp động liền từ trong một cái động khẩu được xảo diệu che kín bay ra, sau đó hơi phân biệt phương hướng một cái liền bay đi.

Mà ngay lúc ba người Thanh Long vừa mới rời đi khỏi một giây, một đạo kim quang nhàn nhạt khác cũng từ trong cái động khẩu vừa rồi theo ra, cũng không chút dừng lại đuổi sát theo Thanh Long thượng nhân mà bay đi.

Nửa ngày sau, cách Thiên Uyên thành không biết bao nhiêu vạn dặm, trên không một khu đất hoang vu, một đạo thanh quang thô to bao lấy ba đạo nhân ảnh phá không bay qua. Ở trung tâm độn quang, Thanh Long thượng nhân sắc mặt âm trầm, ánh mắt chớp động không thôi, bộ dáng giống như đang tự định giá điều gì đó. Mà lúc này phía cuối chân trời, một đạo hoàng tuyến mơ hồ có thể thấy được đang âm thầm theo sát sau.

Không ngờ bọn hắn muốn bay ra khỏi khu hoang vắng này trốn vào một mảnh sa mạc khôn cùng bên trong.

Đúng lúc này, phía sau độn quang màu xanh bất quá chỉ vài chục trượng đột nhiên bạo liệt ra hai tiếng nổ!

Hai đạo kim ảnh nhàn nhạt thoáng cái từ trong hư không bắn ra, chỉ chớp lên một cái liền xuất hiện cách độn quang gần trong gang tấc. Hai

tiếng trảo mang thê lương vừa vang lên, dưới trảo ảnh rợp trời đem Thanh Long thượng nhân cùng chúng đệ tử hoàn toàn bao phủ vào trong.

Ngay chỗ trảo mang hiện lên, hư không nơi ấy vốn dĩ trống không đột nhiên xuất hiện chi chít tơ vàng, rậm rạp đan vào nhau thành một cự võng, khiến cho người ta căn bản là không thể tránh được.

Thanh Long thượng nhân kinh hãi, trên mặt lại hiện ra biểu tình sợ hãi cực kỳ.

"Hàn tiểu tử, ngươi tính chém tận giết tuyệt sao!"

Hắn oán độc hét lớn một tiếng, hai tay áo đột nhiên run lên, một kim một ngân linh bút chui ra, phù văn kim ngân đầy trời tuôn ra hoá thành một tầng quang mang đem ba người chặt chẽ bảo hộ vào trong. Tiếp đó, thân hình hắn lại chột loé lên, tầng tầng lân phiến màu xanh theo tứ chi cùng khuôn mặt hiện lên, lại khê động một cái liền hoá thành một cỗ cuồng phong hướng cự võng cuốn tới.

Mà thân hình hắn cùng với đám trảo mang kia trong chớp mắt trước khi va chạm với nhau lại hé miệng phun ra một đoàn thanh quang đánh vào trảo mang trước một bước.

"Phanh" một tiếng!

Trảo mang rậm rạp trông như sắc bén vô cùng kia vậy mà vừa mới tiếp xúc với thanh quang liền dễ dàng bị xé toạc ra.

Thanh Long thượng nhân thấy vậy liền ngẩn ra một cái, theo đó liền mừng như điên mà chớp động thân hình hoá thành một cơn cuồng phong xông ra, độn quang lại nhoáng lên một cái liền xuất hiện ngoài hư không xa hơn trăm trượng.

Lúc này, tâm trạng hắn đã hơi buông lỏng một chút.

Nhưng cũng vào lúc này, hai tiếng kêu thảm thiết bỗng nhiên từ sau lưng hắn phát ra.

"Không tốt!"

Thanh Long thượng nhân thảm kêu một tiếng, vội vàng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy, hai tên đệ tử đi theo từ đầu tới giờ rõ ràng đã biến thành hai phiến huyết vũ đang từ trên cao nhẹ nhàng rơi xuống. Chẳng những bảo vật hộ thân căn bản không cách nào ngăn trở được trao mang mà ngay cả Nguyên anh cũng không thể thoát ra được chút nào.

"Người không phải là Hàn tiểu tặc! Ai? Rốt cục là ai cả gan dám ra tay với bốn toạ!"

Thanh Long thượng nhân hướng hai luồng hư ảnh kim sắc cẩn thận nhìn lại một cái, lập tức nhìn ra được điều gì đó mà giận dữ lớn tiếng quát.

"Hắc hắc, tính mệnh của người còn cần công tử nhà ta ra tay sao? Chỉ cần ta ra tay là đủ rồi."

Một đạo thanh âm nữ tử khinh phiêu phiêu theo hai đạo kim ảnh hợp lại hoá thành một đoàn kim quang mà nhàn nhạt truyền đến.

Ở trong kim quang, một đầu dị thú màu vàng tằm hơn một trượng lạnh lùng nhìn Thanh Long thượng nhân, đúng là đầu Báo Lân thú kia!

"Hợp Thể linh thú! Người là linh thú của Hàn tiểu tử!"

Thần niệm của Thanh Long thượng nhân nhanh chóng hướng dị thú vừa hiện quét một cái, thần sắc biến đổi, không khỏi hít vào một ngụm lương

khí.

"Nếu ngươi đã biết thì coi như chết không có hối tiếc rồi. Ta chỉ làm theo mệnh lệnh của công tử, cho ngươi biến mất khỏi thế gian này."

Báo Lân thú hai mắt hung quang chột loé, nói.

"Hừ, chỉ bằng vào tu vi Hợp Thể sơ kỳ của ngươi mà cũng muốn lấy tính mạng của lão phu sao? Hàn tiểu tặc quá hy vọng hảo huyền rồi."

Thanh Long thượng nhân trên mặt tuy rằng hiện lên một chút hoảng sợ nhưng lại lập tức tàn khóc quát to một tiếng.

"Ngươi bị công tử nhà ta đã thương, hiện tại pháp lực toàn thân chắc hẳn chỉ còn bảy tám phần mà còn dám trước mặt ta mạnh miệng sao! Chờ ta đem Nguyên anh của ngươi bắt ra, nhìn xem lúc đó ngươi còn dám kiêu ngạo nữa không!"

Báo Lân thú căn bản là không để ý tới lời của Thanh Long, dữ tợn nói.

Tiếp đó, thân hình nó thoáng mờ hồ một chút, hư không phụ cận nhất thời xuất hiện một chút kim quang, lại thoáng ngưng tụ lại rồi huyền hoá ra trên trăm đầu dị thú kim sắc có một không hai.

"Phải không! Bốn toạ cũng thiếu một tấm da linh thú tốt, chắc phải mượn của ngươi bổ sung vào rồi!"

Thanh Long thượng nhân nghe vậy trong lòng giận dữ cực kỳ, sau khi nói một tiếng nhàn nhạt liền giương tay áo lên, bốn năm kiện bảo vật đồng thời được thả quay chung quanh thân hình hắn. Đồng thời, song bút trong tay lại điên cuồng điểm ra, vô số phù văn nhất thời bắn ra.

Báo Lân thú gầm nhẹ một tiếng, tất cả thú ảnh khê động, làm trên trăm đạo kim quang hướng đối diện bay đi.

Thanh Long thượng nhân thấy vậy không hít sâu một hơi, muốn thúc dục tất cả bảo vật đem những đầu thú ảnh này đánh tan đi. Nhưng ngay lúc hấn vừa mới điều động đại lượng pháp lực trong cơ thể sắc mặt liền tái đi, một tầng hắc khí quỷ dị thoáng cái hiện ra đem toàn bộ gương mặt hấn phủ kín vào trong.

Năm ngày sau, Hàn Lập đang ngồi đả tọa ở bên trong một gian mật thất bỗng nhiên vẻ mặt khê động, hai mắt chậm rãi mở ra. Một lát công phu sau, nguyên bản đại môn mật thất đã được đóng chặt chột loé linh quang, một đạo kim quang xuyên thủng đại môn mà bay vào, sau khi xoay quanh một cái liền biến thành một đầu tiểu thú kim sắc tầm một thước.

"Nga, người rót cục đã trở lại. Chuyến này ra ngoài thời gian dài như thế, chẳng lẽ sự tình có gì không thuận lợi sao?"

Hàn Lập lãnh đạm cười, hỏi.

"Chủ nhân, người rót cục đã động tay động chân gì lên người Thanh Long thượng nhân vậy? Trông hấn vậy mà chưa động thủ bao lâu với ta liền lộ ra một bộ trúng độc nghiêm trọng. Giống như không cần ta động thủ hấn sẽ lập tức đi đòi nhà ma vậy."

Báo Lân thú trừng to mắt hướng Hàn Lập hỏi.

"Hắc hắc, ta chẳng qua chỉ đem một tia Linh Tuyền ta quang lẫn vào Phệ Linh chân hoả đánh vào cơ thể hấn mà thôi. Hấn nếu không điều động nhiều pháp lực thì sẽ không sao, nhưng lúc vận tới đại lượng pháp lực thì tà quang sẽ lập tức phát tác. Lấy kỳ độc chi lực của tà quang này, chỉ cần nó bộc phát ra cho dù là tu sĩ Hợp Thể kỳ cũng khó có thể chịu nổi. Trừ phi

hắn hảo hảo ngồi xuống luyện hoá hoặc tạm thời đem pháp lực toàn lực trấn áp. Nhưng hai cách này trong lúc kịch liệt chiến đấu với người tự nhiên một loại đều không thể làm được. Như vậy, hắn tự nhiên chỉ có đường chết mà thôi."

Hàn Lập không có chút giấu diếm gì, nhẹ nhàng băng quơ nói.

"Chủ nhân thần thông thật sự là càng phát càng sâu, tự nhiên có thể động tay động chân lên người đối thủ cùng giai mà lại khiến cho đối phương vô pháp phát hiện được."

Báo Lân thú sắc sắc cười lấy làm kỳ, nói.

"Hắc hắc, không có gì. Loại thủ đoạn này cũng là trước đó không lâu ta mới lĩnh ngộ ra, cũng chỉ là tiểu thủ đoạn thôi. Nếu không phải Thanh Long thượng nhân không có thời gian hảo hảo yên tĩnh tự kiểm tra bản thân thì ta cũng sẽ không dễ dàng đắc thủ như vậy được. Tốt lắm, người còn chưa nói kết quả. Thanh Long đã chết chưa?"

Hàn Lập giải thích thêm hai câu liền nhú mày hỏi.

Chương 1986: Hợp Thể hậu kỳ (2)

"Chủ nhân yên tâm, Thanh Long thượng nhân ngay cả Nguyên anh đều bị ta nuốt chửng, thế gian này đã không còn người này nữa rồi. Bất quá, trước khi hấn chết lại không hề áp chế độc tính mà thi triển ra một loại thần thông liễu mạng khiến ta thương tổn chút nguyên khí, không thể không ở ngoài đả tọa hai ngày, mới cùng một nhóm thám tử Thiên Uyên thành lặng lẽ tiến vào thành. Người khác tuyệt vô pháp phát hiện ra ta."

Báo Lân thú mở rộng miệng cười, nói.

"Ân, lần này người làm không tệ. Như vậy ta sẽ không còn nỗi lo về sau, có thể toàn tâm trùng kích bình cảnh hậu kỳ rồi."

Hàn Lập nghe vậy, khoé miệng cũng lộ ra nét cười, nói.

"Hi hi, lấy thiên phú tu luyện của chủ nhân, cộng thêm nhiều chuẩn bị như vậy, lần này đột phá bình cảnh khẳng định là không có vấn đề gì. Ta phải sớm chúc mừng chủ nhân tu vi tiến nhanh rồi."

Báo Lân thú trong nháy mắt phát ra một tràng cười khẽ, nói.

"Hy vọng như thế đi! Người nếu đã hoá hình, bình thường cũng không cần phải ở trong linh thú hoàn nguyên ngốc nữa rồi, sang mật thất tu luyện sát vách mà tu luyện đi, có cái gì cần thì cứ việc hướng đám Khí Linh Tử phân phó. Ta sẽ dặn dò bọn chúng thoả mãn tất cả yêu cầu của người."

Thần sắc Hàn Lập nghiêm nghị, nói.

"Đa tạ chủ nhân, ta sớm đã không muốn ở trong linh thú hoàn rồi. Ta sang mật thất bên cạnh tu luyện đây. Chờ lúc chủ nhân bắt đầu bế quan tu luyện ta lại đến hộ pháp!"

Báo Lân thú cực kỳ mừng rỡ, lập tức cáo từ lui ra.

Hàn Lập tự nhiên cũng không có ý định từ chối, sau khi căn dặn vài câu liền để nó ly khai.

Chờ thân ảnh Báo Lân thú biến mất, Hàn Lập sau khi hít một hơi sâu liền hư không đánh ra một trào, một cái truyền âm phù hư không hiện ra, cũng dương tay phóng ra, sau đó liền nhắm hai mắt lại mà tiến vào trạng thái đả tọa. Trong chốc lát công phu sau, bên ngoài mật thất chợt vang lên thanh âm của nữ tử:

"Hàn huynh, lúc này người gọi ta lại đây, chẳng lẽ sẽ trùng kích bình cảnh trong mấy ngày này rồi sao?"

"Phượng đạo hữu đoán không sai, Hàn mỗ đích xác là có dự định này."

Hàn Lập hai mắt chợt mở ra, bình tĩnh dị thường nói.

Mấy ngày sau, trong một gian mật thất nào đó tại Thiên Uyên thành, bảy tám gã Thiên Uyên thành trưởng lão đang tụ tập thương lượng chuyện gì đó. Trong đó, đám người Kim Việt thiền sư, Ngân Quang tiên tử đều có mặt.

"Nói như vậy, Thanh Long thượng nhân thực sự đã vẫn lạc rồi! Thực sự là quá đáng tiếc đi, trong thời gian này đúng là một tổn thất lớn đối với Nhân Yêu lương tộc a!"

Ngân phát bạch bào lão giả ngồi tại vị trí đầu mở miệng nói.

"Nếu không phải sau khi Thanh Long thượng nhân gia nhập vào Trương lão hội, tại trong mật điện để lại một khối bản mạng hồn bài thì ta cũng không nguyện tin tưởng việc này. Tu sĩ đồn trú có nói, hồn bài của hắn sau khi hắn ly khai nửa ngày sau liền tự vỡ vụn ra."

Kim Việt thiên sư cười khỏ một tiếng, đáp.

"Hừ, tên Thanh Long thượng nhân này cũng thực sự muốn chết. Biết rõ phụ cận bốn thành đã bị Ma tộc vây kín mà còn dám cưỡng ép truyền tống ly khai, xem ra cũng chẳng phải trách người khác, là do hắn tự muốn chết mà thôi."

Ngân Quang tiên tử hừ lạnh một tiếng, nói.

"Hắc hắc, Thanh Long không nhất định là chết trong tay Ma tộc. Nói không chừng là do người khác xuất thủ! Không phải là các ngươi đã nghe truyền tống điện thủ vệ có nói là còn có một người theo truyền tống trận mà Thanh Long sử dụng ly khai sao? Nói không chừng Thanh Long chính là chết trong tay người này."

Một gã nam tử mặc áo bào da màu đen bỗng nhiên ha ha cười, nói.

"Chẳng lẽ ngươi hoài nghi Hàn đạo hữu!"

Ngân Quang tiên tử vừa nghe lời này sắc mặt ngưng trọng, nói.

"Ngân tiên tử cũng không nên nói lung tung a, tại hạ chưa từng có nói tới điều này. Ta chỉ nói, Thanh Long không nhất định ngã xuống trong tay Ma tộc mà thôi."

Nam tử này sắc mặt khẽ biến, thoáng cái liền phủ nhận hoàn toàn.

Hiển nhiên hẳn đối với Hàn Lập rất là kiêng kỵ, cũng không nguyện đắc tội tới hắn.

Ngân Quang tiên tử chỉ mỉm cười nhưng cũng không nói gì thêm.

"Được rồi, Thanh Long thượng nhân nếu đã cưỡng ép ly khai bốn thành, chính là chính hắn đã không thừa nhận chính mình là một thành viên của Trưởng lão hội rồi. Nếu đã vậy, chúng ta cũng không cần truy ra ngọn nguồn. Tối trọng yếu bây giờ là sự tình đại quân Ma tộc vây thành."

Ngân phát lão giả nhướng mày, chậm rãi nói.

"Nhưng dù gì Thanh Long thượng nhân cũng là Nhân tộc Hợp Thể kỳ tu sĩ, hơn nữa còn là trung kỳ, cứ ngã xuống không minh bạch như vậy bọn ta cũng khó mà hướng tu sĩ trong thành giải thích a. Huống hồ, chuyện này có ảnh hưởng tới thái độ của Lâm Loan tiên tử với bốn thành hay không?"

Vị tu sĩ họ Cổ kia lại như có vẻ dăm chiêu, nói.

*"Có cái gì có thể giải bày chứ? Bọn ta không nói, những người khác thế nào lại biết được Thanh Long thượng nhân đã ngã xuống. Nếu cứ tính tiếp tục điều tra cho rõ ràng ra thì cũng phải đợi sau khi ma kiếp kết thúc rồi nói tiếp. Trước mắt, trước đại họa diệt lương tộc này những sự tình khác đều phải xếp sau. Về phần Lâm đ*o hữu, một thân băng tuyết trí giả*, ta tin tưởng nó hẳn biết rõ đúng sai trong đó."*

Thanh âm ngân phát lão giả có chút lạnh lẽo, lạnh lạnh nói.

(Chú: * nguyên văn là băng tuyết thông minh)

Những người khác nghe được lời này không khỏi liếc mắt nhìn nhau một cái, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

"Rất tốt. Nếu mọi người đã không có ý kiến khác vậy tiếp theo nên nói một chút sự tình về Hàn Lập, Hàn đạo hữu rồi. Kim Việt đại sư, nghe nói người hai ngày trước người đã phái người tới thỉnh vị Hàn đạo hữu này tới đây tụ hội nhưng hắn lại bắt đầu bẻ quan rồi, có việc này không?"

Ngân phát lão giả thần sắc chợt nghiêm trang lên, hướng Kim Việt thiên sư hỏi.

"Án, sự tình này đích xác không giả. Nguyên bản ta đã nghĩ tới thấu triệt, nhìn xem có thể hay không khuyên Hàn đạo hữu buông tha cho Thanh Long đạo hữu ly khai. Nhưng mà môn hạ của Hàn đạo hữu lại nói rằng hắn đã bẻ quan rồi!"

Kim Việt thiên sư từ từ nói ra.

"Nói tới điểm này, chắc hắn đã dự liệu đại sư sẽ đi làm thuyết khách nên mới cố ý tránh mà không gặp rồi."

Ngân phát lão giả vân vân chòm râu một cái, có vẻ dăm chiêu nói.

"Khả năng là như thế. Lão phu có cho người tới thỉnh Hàn đạo hữu mấy ngày trước, vừa lúc hắn mới gặp những tiểu gia hoả từng được Thanh Long mua chuộc kia một lần. Nghe nói, những tiểu gia hoả này lúc đi ra người nào người nấy thần sắc đều trắng bệch, bộ dáng giống như bị Hàn đạo hữu thu một khoản linh thạch cùng tài liệu lớn. Cũng không biết bọn họ có thể tập hợp đủ danh mục đồ vật hay không nữa."

Kim Việt thiên sư sắc mặt có chút cổ quái, nói.

"Hắc hắc, những gia hoả này cũng không biết thế nào là trời cao đất rộng, lại đi mua dây buộc mình tham gia vào chuyện này, ăn một ít khổ sở cũng là phải! Ta xem ra, nếu Hàn đạo hữu không có chút cố kỵ gia tộc sư

môn sau lưng bọn chúng mà nói, sao có thể thoải mái để cho bọn họ thoát thân như vậy chứ!"

Ngân phát lão giả lại cười lạnh một tiếng, nói.

"Điều này cũng đúng! Bất quá, phương pháp này của Hàn đạo hữu cũng khiến bản tăng tự thẹn không bằng. Bằng không, ta thật không dễ gì bỏ qua như vậy, không thể nói là sẽ không sinh ra một phen sự tình không nhỏ."

Kim Việt thiền sư vẻ mặt có chút bất đắc dĩ, nói.

"May mà không có như thế! Nếu thật sự tới bước kia mà nói, đến lão phu cũng phải nhúc nhích đầu không ít."

Ngân phát lão giả lặng yên cười, nói.

"Đại sư, ta nghe nói Thanh Long dưới ba kích của Hàn đạo hữu liền nhận thua. Việc này không phải có chút khuyếch đại đó chứ?"

Tu sĩ hắc bào có chút khó nhịn được, hỏi một câu.

"Đây đích xác là sự thực! Hàn đạo hữu thần thông to lớn, thật sự trong đời bản tăng ít gặp, sợ rằng tu sĩ hậu kỳ bình thường cũng không phải là đối thủ của hắn. Bản tăng tận mắt thấy hắn cùng Thanh Long giao thủ, không chỉ riêng bản tăng mà còn có Ngân Quang tiên tử cùng Cố đạo hữu cũng có mặt ở đó. Đạo hữu không tin thì có thể hỏi một lần."

Kim Việt thiền sư nghiêm mặt trả lời.

Hắc bào tu sĩ nghe tới đây, không nhịn được mà nhìn Ngân Quang tiên tử cùng lão giả họ Cố.

Ngân Quang tiên tử lãnh đạm không có bất cứ biểu thị gì nhưng lão giả họ Cố thần sắc lại nghiêm nghị dị thường, gật gật đầu ra vẻ đồng ý.

Hắc bào tu sĩ trong lòng không khỏi có chút hoảng sợ.

Kỳ thực đâu chỉ riêng gì hắn, mấy tu sĩ khác chưa từng cùng Hàn Lập tiếp xúc nhiều cũng đồng dạng lộ ra vẻ khiếp sợ.

"Thần thông so với tu sĩ hậu kỳ còn cường đại hơn? Đại sư, lời này có đúng là có nói quá hay không? Thanh Long thượng nhân kia tuy rằng danh khí cũng không nhỏ nhưng ngay cả tiếp ba kích của tu sĩ đồng giai mà cũng không tiếp được, hơn phân nửa chỉ là có tiếng mà không có miếng mà thôi. Có thể đánh bại được hắn cũng không nhất định là thần thông có bao nhiêu nghịch thiên."

Hắc bào tu sĩ miễn cưỡng cười một tiếng nhưng lại tìm đâu ra đây được một lý không ra lý, do cũng chả ra do, nói.

"Nếu đạo hữu nghĩ như thế thực đúng là sai rồi! Thanh Long thượng nhân kia vốn là bán yêu thân, thậm chí còn có thể trực tiếp hoá thân thành bán long thân, cộng thêm một thân công pháp nho gia huyền diệu, thực lực tuyệt đối không phải là chuyện đùa. Bất quá, đối thủ hắn trên phải thật sự là quá sai rồi. Hàn đạo hữu tuy cũng là pháp thể song tu, biến ảo cự thủ hoá thân thần thông lại vượt xa Thanh Long hắn biến bán long thân, dưới ba kích đã đem một thân huyền công của hắn phá vỡ hoàn toàn, cũng cường ngạnh đánh cho tới trọng thương. Bản tăng đã trở về suy nghĩ kỹ một phen, nếu đổi lại là lão nạp đối diện với loại đối thủ này, tựa hồ ngoài trờ chạy trốn chết ra thì cũng không có phương pháp nào khác."

Kim Việt thiền sư thấp giọng niệm một câu phật hiệu, ngưng trọng cực kỳ, nói.

"Nói như vậy, nguyên bản lời đồn Hàn đạo hữu bị hoá thân Thánh tổ Ma tộc truy sát là thực. Nếu có loại thực lực có thể thoát ra từ trong tay

hoá thân Thánh tổ trái lại cũng không phải là chuyện gì đáng ngạc nhiên rồi."

Ngân phát lão giả trầm giọng, nói.

"Hàn đạo hữu có hay không thực sự đào mệnh được từ trong hoá thân Thánh tổ hay không ta không biết, nhưng mà mấy tên Ma tộc tôn giả liên tiếp táng thân trong tay hấn thì ta lại trực tiếp chứng kiến."

Ngân Quang tiên tử cũng thận trọng nói ra.

"Ma tộc Thánh tổ!"

Vừa nghe tới thứ đẳng cấp khiến Nhân Yêu lưỡng tộc kiêng kỵ này, hơn phân nửa tu sĩ có mặt sắc mặt đều đại biến đi.

"Xem ra Hàn đạo hữu thật đúng là đại thần thông chi sĩ, nếu có hấn tương trợ, phần thắng của chúng ta với Ma tộc xem ra có thể nhiều hơn nửa phần. Kim Việt đại sư, người lại phải vất vả một lần rồi, xem xem Hàn đạo hữu có hay không nguyện ý gia nhập Trưởng lão hội. Chỉ cần hấn nguyện ý, tất cả điều kiện đều dễ nói."

Ngân phát lão giả hơi trầm ngâm một lúc liền quả quyết dị thường, nói.

"Tốt, có cơ hội bàn tăng sẽ đi thử thuyết khách lại một lần. Bất quá, theo như ta thấy thì việc này hy vọng cũng không lớn."

Kim Việt thiền sư gật đầu đáp ứng, nhưng cũng không thực sự tự tin, nói.

"Lão phu biết, bằng không thì lúc đầu hấn đã trực tiếp gia nhập vào bản thành rồi. Nhưng thử lại một lần cũng không phải là không được. Tốt rồi, việc này thương nghị tới đây thôi. Tiếp theo, nói một chút tin tức về hướng

đi của đại quân Ma tộc mà thám tử vừa mới thu được. Nếu tình báo của bọn họ không sai, Ma tộc đại quân rất có khả năng nhanh thì mấy tháng, ngắn thì khoảng nửa năm sẽ phát động tiến công Thiên Uyên thành rồi."

Trong mắt ngân phát lão giả thần quang chợt loé, khí thế toàn thân biến đổi, nói.

Những người khác trong lòng rung mình không thôi, cũng dồn dập dụng tâm lắng nghe.

Chương 1987: Hợp Thể hậu kỳ (3)

Vì cái chết của Thanh Long và sự tình về Hàn Lập, Trưởng lão hội đã ra quyết nghị cho nên tất cả mọi việc trong Thiên Uyên thành chỉ trong thời gian ngắn hết thấy đều khôi phục lại như thường. Tựa như theo lời của ngân phát lão giả, dưới tình huống không có bất cứ ai tiết lộ thông tin ra, tồn tại bình thường trong thành căn bản không biết một tu sĩ Hợp Thể trung kỳ của Nhân tộc đã vẫn lạc mất đi.

Đương nhiên, tin tức này cũng không có giấu diếm trước Lâm Loan tiên tử.

Ngay khi biết được tin này, nữ tử này ngoại trừ có chút thất thốt khiếp sợ tại chỗ ra thì từ đó về sau cũng không có bất cứ hành động khác thường nào khác, nhưng từ nay về sau cũng không hề đề cập tới sự tình của Thanh Long thượng nhân nữa, phảng phất như chưa từng biết qua người này vậy.

Bất quá, sự tình lôi kéo Hàn Lập gia nhập và Trưởng lão hội tiến hành cũng không quá thuận lợi. Bởi vì trong thời gian này Hàn Lập thủy chung không có lộ diện, đối với đám thuyết khách bên ngoài thì cũng chỉ nói rằng hắn đang bế quan tu luyện một loại đại thần thông nào đó mà thôi. Điều này khiến cho Kim Việt thiên sư rất là bó tay bó chân, chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi mà thôi.

Bất quá, ngoại trừ Kim Việt thiên sư, Ngân Quang tiên tử ra, các tồn tại Hợp Thể kỳ bên ngoài cùng các trưởng lão khác đều rất nhanh bị cuốn vào tranh đấu với đại quân Ma tộc, rốt cục cũng không rảnh mà quan tâm tới sự

tình của Hàn Lập. Thậm chí, ngay cả Ngân phát lão giả sau mấy lần hỏi tới thì cũng đắm đầu vào ứng phó với đại quân Ma tộc.

Lúc này, đại quân Ma tộc tuy còn chưa phát động lực lượng chủ yếu công thành nhưng mấy ngày tấn công quấy nhiễu một lần vô hình chung lại hung mãnh hơn nhiều. Thậm chí trong những lần tiến công này bắt đầu đã xuất hiện cảnh không ít tu sĩ Luyện Hư kỳ vẫn lạc.

Kể từ đó, đám trưởng lão Thiên Uyên thành càng không dám chậm trễ chút nào, mỗi lần Ma tộc công thành đều có hai ba gã trưởng lão xuất hiện cùng một chỗ toạ trấn thì mới có thể hơi chút yên tâm được.

Cùng với đó, bên trong Thiên Uyên thành bắt đầu vận hành toàn bộ những thủ đoạn đã chuẩn bị từ trước kia.

Các nhân công trong các luyện khí phường đã triển khai ra toàn bộ, bắt đầu không tiếc tổn hao tài liệu luyện chế ra một ít pháp khí linh cụ. Đồng dạng, những tu sĩ am hiểu chế phù chi đạo cũng bắt đầu tụ tập lại một chỗ, đồng dạng cũng ngày đêm chế ra đại lượng đề giai linh phù.

Đối với đại chiến quy mô lớn như vậy, đối với một ít trung, cao giai linh phù ngược lại không có tác dụng bằng số đề giai linh phù này. Dù sao, một tấm trung giai linh phù được luyện chế thành công ra thì lượng tài liệu cùng thời gian hao phí tương đương với trên mấy chục tấm đề giai linh phù cùng loại, mà đây cũng chưa tính tới tỉ lệ luyện chế thành công giữa hai cấp bậc, căn bản là không thể nào đánh đồng được.

Về phần những cao giai linh phù kia, trừ một ít đại tông sư ra, những người khác căn bản là vô pháp luyện chế được.

Ngoại trừ đại lượng luyện khí phù ra, trong thành còn có rất nhiều Nhân loại lực sĩ cùng đề giai tu sĩ cũng được động viên gia nhập vào đại quân,

cũng bị biên chế vào mấy chi đội ngũ nhân số không lẻ không đồng nhất, dùng để duy trì lực lượng dự bị cho Thiên Uyên thành.

Trừ những cử động bên ngoài này ra, từng cái pháp trận, cấm chế trong Thiên Uyên thành từ trên xuống dưới một lần nữa được kiểm tra lại vài lần, đảm bảo cho lúc đối kháng với đại quân Ma tộc sẽ không xảy ra bất cứ vấn đề gì.

Nói ngắn lại, trong Thiên Uyên thành hoàn toàn nổi lên một hồi cuồng phong trước đại chiến rồi.

Cứ như vậy, thời gian nhanh chóng trôi đi, trong nháy mắt đã qua nửa năm.

Một ngày này, trong đại điện nghị sự của Trưởng lão hội, ngân phát lão giả đang cùng Kim Việt thiền sư bàn luận những sự tình khẩn cấp có quan hệ tới Ma tộc thì bỗng nhiên đại môn nghị sự điện được mở ra, một gã Ngân vệ theo đó mà vội vàng chạy vào.

Đây đúng là gã thủ vệ ở ngoài đại điện, Thiên Uyên vệ!

"Ai bảo người tự tiện xông vào!"

Ngân phát lão giả thấy cảnh này sắc mặt không khỏi trầm xuống, không giận mà uy quát hỏi.

"Hồi bẩm đại nhân, linh khí trong thành tựa hồ có điều gì đó không thích hợp, tựa hồ có vị tiên bối nào đó muốn độ kiếp tiến giai rồi!"

Vệ sĩ này vội vàng thi lễ nhưng lại có chút bối rối, đáp.

"Tiến giai! Chẳng lẽ là vị đạo hữu nào muốn tiến giai Hợp Thể trung kỳ sao? Như vậy cũng là chuyện tốt. Nhưng người cũng không cần bối rối thế

a."

Ngân phát lão giả khẽ giật mình, thần sắc hơi trì hoãn xuống, nói.

"Nhưng thiên tượng xa xa lại quá mức lợi hại rồi, không hề giống với cảnh tu sĩ tiến giai lên Hợp Thể trung kỳ, tựa hồ còn so với tràng cảnh tiến giai lên Hợp Thể hậu kỳ còn lợi hại hơn vài phần."

Tên vệ sĩ kia thoáng nuốt một ngụm nước bọt, có chút sợ hãi nói.

"Lại có chuyện như vậy sao! Đại sư, chúng ta cũng nên ra bên ngoài nhìn xem một chút a."

Ngân phát lão giả cả kinh, tâm niệm nhanh chóng chuyển động vài cái liền quay người nói với Kim Việt thiên sư một bên.

"Tốt, lão nạp đối với vị đạo hữu độ kiếp tiến giai này cũng có chút rất hứng thú."

Kim Việt thiên sư đáp một tiếng.

Vì thế, dưới sự dẫn đường của tên vệ sĩ kia mà hướng ra ngoài điện đi tới.

Vừa ra khỏi tầng cấm chế ngoài điện, sắc mặt ngân phát lão giả liền thoáng thay đổi đi.

Với thần niệm tu vi Hợp Thể trung kỳ như hắn, tự nhiên sẽ rất dễ dàng cảm ứng được linh khí bên ngoài điện có chút dị thường, vốn tất cả đều rất bình ổn nhưng giờ phút này tất cả đều trở nên rất hoạt bát (linh động), tựa hồ có thứ lực lượng đáng sợ nào đó vô hình chung ảnh hưởng tới.

Bất giác, bước chân của lão giả lại nhanh thêm vài phần.

Trong nháy mắt, hần và Kim Việt thiền sư đã đến trên một sân thượng rộng chừng mười trượng. Tại đây, đang có hơn mười vệ sĩ tụ tập cùng một chỗ trợn mắt lú lười nhìn về một phương đồng nhất.

Lão giả nhướng mày, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Những vệ sĩ kia lúc này mới cả kinh phát hiện ra lão giả cùng Kim Việt thiền sư đã đến, lúc này đều chột dạ nhao nhao tiến lên khom người thi lễ. Tinh quang trong mắt lão giả chợt loé, đang muốn răn dạy thuộc hạ vài câu thì Kim Việt thiền sư ở một bên lại bỗng phát ra một tiếng "ồ" đầy kinh ngạc. Lão giả quay đầu nhìn lại, lại phát hiện ra Kim Việt thiền sư cũng đang hướng về phía đám vệ sĩ nhìn lúc trước nhìn lại, trên mặt tràn đầy vẻ khiếp sợ.

Nội tâm lão giả theo đó mà khẽ rung mình một cái, bất chấp những vệ sĩ kia mà cũng vội vàng hướng bên kia nhìn lại.

Chỉ thấy ở một nơi xa không biết bao nhiêu dặm cuối chân trời đã biến thành một mảnh đỏ bừng, từng đoàn hoả vân đỏ thẫm lưu chuyển ngưng tụ không ngừng, phảng phất như từng khoả hoả cầu khổng lồ quay cuồng không ngừng trên không trung vậy. Mà ở bên dưới hoả vân lại là vô số vòng sáng đủ mọi màu sắc đang nhanh chóng tụ hội lại, cũng đan vào một chỗ, mơ hồ hình thành từng đạo cầu vòng thất sắc quang rực rỡ vô bì.

Xích vân, hoả cầu, cả hai đều tương giao hô ứng lại với nhau, linh quang chói mắt cực kỳ, cơ hồ đem non nửa Thiên Uyên thành che kín lại, thanh thế to lớn cực kỳ!

Nhưng đây cũng chưa phải là hết!

Chỉ thấy một cỗ linh áp bàng bạc ầm ầm từ trên thiên không truyền tới càng làm cho nhân tâm kinh lạnh vô cùng.

Linh áp này tuy bởi vì từ quá xa truyền lại cho nên chỉ cảm ứng được một phần nhỏ như góc băng sơn thôi, nhưng nó cũng khiến cho rất nhiều người cảm thấy hít thở khó thông được, hơn nữa càng ngày càng tăng lên, phảng phất như đây chỉ là phần chuẩn bị cho một thứ gì đó đáng sợ hơn rất nhiều lần.

"Thiên tượng hôm nay quả nhiên không giống như tu sĩ trung kỳ độ kiếp. Kim đạo hữu, chờ ta qua đó xem xét a. Cho dù vị đạo hữu nào độ kiếp đi chăng nữa thì với bốn thành cũng là đại vận rồi. Chúng ta nhất định phải tới hộ pháp một hai phần, để ngài có người tới quấy rối a."

Lão giả kinh hỉ dị thường, cơ hồ không chút lưỡng lự hướng tăng nhân nói.

"Điều này tự nhiên. Cốc huynh không nói thì bản tăng cũng muốn đi qua tham xét tu sĩ hậu kỳ độ kiếp một phen, âu cũng là một phen đại cơ duyên. Nếu ở phụ cận quan sát được một hai, đối với con đường tu luyện về sau sẽ có lợi ích thật lớn đây."

Kim Việt thiền sư tự nhiên có chút tâm tư mà không đáp ứng hoàn toàn, thần sắc nghiêm nghị nói.

Lão giả nghe vậy liền gật đầu, lúc này tay áo run lên, một tia bạch quang theo đó mà bay ra, đem thân hình hắn bao lại rồi lập tức đăng không hướng phía xa xa phá không bay đi. Kim Việt thiền sư sau một tiếng phật hiệu ngoài thân liền tuôn ra một mảnh Phạm văn, cũng hoá thành một đoàn kim quang theo sát bay đi.

Lúc này, những vệ sĩ kia mới cung tiễn hai người rồi lại tiếp tục tụ lại thành hai ba nhóm, đối với thiên tượng xa xa kia mà bắt đầu nghị luận nháo nhào lên.

Không chỉ riêng ngân phát lão giả cùng Kim Việt thiền sư, toàn bộ đỉnh cấp tồn tại trong Thiên Uyên thành đều bị kinh động không nhỏ. Vô số độn quang từ bốn phương tám hướng liền hiện lên, đều hướng trung tâm thiên tượng mà bay tới.

Trong những độn quang kia có không ít là những tu sĩ tu vi trung giai, tuy nhiên với tràng cảnh ngày hôm nay cũng không hứng thú mà truy tìm ngọn nguồn sự kiện nhưng gặp cảnh này cũng không phải là không thể từ đó rút ra được chút cảm ngộ gì, chỉ đứng tại chỗ mà trơ mắt nhìn, đương nhiên cũng không tránh khỏi ở phụ cận nghị luận một phen.

Thuyết pháp của bọn hắn có đủ mọi loại!

Có người nói đây là do một kiện linh bảo hiện thế gây ra, có kẻ lại nói là do một đầu linh thú đại thần thông thôn phân thổ vụ, đương nhiên thuyết pháp được ủng hộ nhiều hơn cả chính là cho rằng một vị đại thần thông chi sĩ nào đó độ kiếp gây ra.

Trong đám tu sĩ này, kẻ có kiến thức còn mơ hồ đoán ra được đây là thiên kiếp do tu sĩ Hợp Thể kỳ độ kiếp mới có thể kinh người như thế.

Đương nhiên, những tu sĩ này tuyệt không thể tưởng tượng được cho dù ngay cả đám tồn tại Hợp Thể kỳ khi tiến gần tới phụ cận đồng dạng cũng chấn động vô cùng!

Ngân phát lão giả cùng Kim Việt thiền sư cũng không phải là nhóm đầu tiên bay tới nơi đây, vốn dĩ có hơn hai mươi tu sĩ cấp Luyện Hư kỳ ở khá gần nơi này, thiên tượng bất thành linh xảy ra họ liền tiến sát tới nơi này ngoài trăm dặm, không ngừng huyền phù xa xa quan sát tất cả.

Ngân Quang tiên tử bất ngờ cũng ở trong đó.

Nữ tử này liếc mắt một cái liền nhận ra lão giả cùng Kim Việt thiền sư hai người, từ xa xa đã gật đầu chào nhau rồi lại ngưng trọng nhìn về phía xa xa.

Thấy nữ tử này không có ý tứ tiến lên nói chuyện với nhau, ngân phát lão giả cùng Kim Việt thiền sư không khỏi liếc nhau một cái liền dừng độn quang lại ở phụ cận không xa.

"Đại sư, nếu ta nhớ không lầm, phiên khu vực này tựa hồ chỉ có mỗi Hàn đạo hữu tu vi Hợp Thể trung kỳ là ở nơi này a."

Ngân phát lão giả vân vê chòm râu một cái, bỗng nhiên hướng Kim Việt thiền sư hỏi.

"Đúng vậy, Hàn đạo hữu đích xác là trú ở phụ cận, hơn nữa tựa hồ vừa vặn ở trung tâm thiên tượng!"

Kim Việt thiền sư chậm rãi nói.

"Nói như vậy, sự việc hôm nay chính là do Hàn đạo hữu dẫn xuất ra rồi. Chẳng lẽ hấn lần này bế quan chính là trùng kích hậu kỳ cảnh giới?"

Ngân phát lão giả nhẹ thở ra một hơi, có chút chần chờ nói.

"Chỉ sợ quả thực là như thế đây. Hôm nay giống như thoát nhìn hoàn toàn chính xác là do hấn trùng kích hậu kỳ cảnh giới mà dẫn xuất ra, bất quá tựa hồ so với thanh thế lần trước lão nạp thấy qua tựa hồ còn lớn hơn rất nhiều. Cái này khiến bản tăng rất nghi hoặc a."

Kim Việt thiền sư ngóng thấy thiên tượng cách đó không xa ngày càng kinh người, có chút không quá khẳng định, nói.

"Điều này cũng không có gì quá kỳ quái. Thiên tượng trùng kích hậu kỳ cảnh giới nguyên bản là không ai giống ai a! Thanh thế to lớn không gì bằng này ngược lại cũng không phải là chuyện xấu. Nói như vậy, thiên tượng càng kinh người càng chỉ rõ người độ kiếp thực lực càng không như bình thường, nhưng độ khó đồng dạng cũng viễn siêu thường nhân tưởng tượng được. Thiên tượng kinh người như vậy, xem ra Hàn đạo hữu cũng không nhất định có thể thành công vượt qua."

Ngân phát lão giả suy nghĩ sâu xa một chút, thoáng dăm chiêu nói.

Chương 1988 Hợp Thể hậu kỳ (4)

"Tựa như chúng ta kẹt tại Hợp Thể trung kỳ cảnh giới như này, không biết tại nhân yếu hai tộc trong có bao nhiêu vị đạo hữu. Nhưng có thể đột phá đến hậu kỳ cảnh giới, cũng bất quá chỉ thừa thót có mấy vị mà thôi. Lão nạp nếu nhớ không có lầm, chuyện Hàn đạo hữu mới tiến giai vào trung kỳ cảnh giới hẳn không có bao lâu. Nhanh như vậy mà bắt đầu đánh sâu vào hậu kỳ bình cảnh, loại tốc độ tu luyện này cũng không tránh khỏi quá yêu nghiệt một chút đi. Liên tính tộc của ta từ thượng cổ khi xưa mấy vị đại danh鼎鼎 trong truyền thuyết, chỉ sợ cũng chỉ như thế này mà thôi." Kim Việt thiền sư gật đầu, hoàn toàn đồng ý với ý kiến của lão giả tóc bạc.

"Nhưng cũng liền là bởi vì Hàn đạo hữu thiên phú quá mức kinh người, một bước này sợ rằng khó mà vượt qua được. Dẫu sao trong thời gian ngắn như vậy, Hàn đạo hữu căn cơ có một phần hơi nông cạn, chỉ sợ trình độ khó khăn lại gia tăng khi đánh sâu vào bình cảnh." Lão giả tóc bạc đôi mắt híp lại nói

"Ha ha, tất cả chuyện này đều là người ta suy đoán trong lời nói mà thôi. Cụ thể kết quả thế nào, còn cần hai ta rửa mắt chờ đợi. Hàn đạo hữu nói không chừng còn có thể để cho người ta thất kinh nha!" Kim Việt thiền sư lại cười khẽ trả lời.

"Hy vọng như vậy a! Nếu là bản thành nhiều ra một vị hậu kỳ tu sĩ tọa trấn, cùng ma tộc quyết chiến sắp tới, lại dễ dàng cho chúng ta không ít. Mà lấy thân thông Hàn đạo hữu, tại trung kỳ liền có thể so với hậu kỳ tu sĩ,

nếu lại tiến giai một bước, sợ rằng có thể cùng với hóa thân Ma Tộc Thánh Tổ đánh một trận rồi." Lão giả tóc bạc trầm ngâm một chút nói.

"Ừm, khi bản thể Ma Tộc Thánh Tổ còn chưa buông xuống linh giới, hóa thân nó liền là bậc tồn tại cao nhất trong ma tộc đại quân. Nếu Hàn đạo hữu thực sự có thể cuốn lấy nó, chúng ta liền không dùng kế hoạch trước kia tập trung lực lượng trước tiên đối phó những tên ma tộc Tôn Giả." Kim Việt thiền sư được nghe lời này, đôi mắt chợt lóe hàn quang.

Lão giả tóc bạc gật đầu, nhưng lại không có nói tiếp cái gì, đem ánh mắt nhìn lại chỗ xuất hiện hiện tượng thiên văn.

Lúc này, trên cao trong mây lửa đã hóa thành một mảnh hải dương đỏ sắc đem hơn nửa bầu trời đều bao phủ tại bên dưới nó.

Mà phía dưới mây lửa diễm lệ phi thường bắt đầu ngưng tụ lại thành đoàn, biến ảo thành từng cái cự hình ký hiệu ngũ sắc, trông nhẹ nhàng lơ lửng tại trên cao, phát ra quang mang chói mắt.

Những cái ký hiệu này trong một khắc, bỗng nhiên chấn động không thôi, đột nhiên lao thẳng vào đám mây lửa trên không kia, phảng phất như muốn trực tiếp xuyên thủng qua vậy.

Khi chúng tiếp xúc nhau từng tiếng ông minh thanh âm vang lớn đồng thời càng thêm kịch liệt cuộn cuộn với nhau. Những cái cự hình ký hiệu vừa tiếp xúc đám mây này, lập tức phát ra thanh âm "*Két két* ", tiếp theo run lên ào ào vỡ vụn.

Những cái cự hình ký hiệu này bị đám mây lửa gắt gao đặt ở bên dưới căn bản không có cách lao ra một chút xíu nào.

Một tiếng hừ lạnh bỗng nhiên tại toàn bộ hư không quanh quần không thôi, ngay sau đó trong hư không thanh quang chợt lóe, một cái bóng người

thân cao nghìn trượng lơ lơ chợt hiện mà ra đồng thời mặt không chút thay đổi hướng lên cao trong hư không liền điểm vài cái.

Không gian một trận vô hình nhộn nhạo, cự hình ký hiệu trong chốc lát ngưng tụ với tốc độ viễn siêu so lúc trước gấp mười lần.

Lấy vài trăm vạn ký hiệu, không ngờ trong mấy cái hô hấp liền ào ào thành hình hiện thân, đồng thời như thủy triều lại một lần nữa hướng chỗ cao tuôn đi.

Mây lửa kia cũng không biết có chỗ huyền diệu gì mặc dù đối mặt với ký hiệu tăng vọt, vẫn như cũ vững vàng như núi thái sơn không suy chuyển.

Bất quá bất kể cự hình ký hiệu lấy tốc độ kinh người duy trì thì đám mây lửa vẫn mở rộng liên tục, phẳng phất như không thay đổi bộ dạng mây may.

Nhưng cự lớn hư ảnh này tựa hồ không còn một chút kiên nhẫn đột nhiên một cánh tay khê động, hướng tới phía xa xa Hồng Vân một kích mà đi.

Mặc dù nhìn như chỉ là một đạo hư ảnh mà thôi, nhưng một quyền này đánh ra, bỗng nhiên một tia sét nổ vang giữa trời.

Xanh sắc bóng người chợt lóe tán loạn mà khai, một cỗ vô hình cự lực liền dễ dàng nhập vào trong mây lửa, sau đó lại một chút bạo liệt mà mở.

"Ầm ầm" một trận liên miên không dứt sau, một chỗ mây lửa trong hư không liền tiêu thất không thấy, xuất hiện một cái động lớn đường kính vượt quá trăm trượng.(một trượng khoảng 0,33m)

Một bộ phận ký hiệu từ khe hở này bay ra, mà đám mây lửa chợt lóe, chỗ trống liền một lần nữa trở lại như lúc ban đầu.

Khi những cái ký hiệu này bay ra, thì chớp mắt ngưng tụ lại thành một đoàn, mơ hồ hình thành một cái cự hình ký hiệu lớn khoảng một mẫu.(một mẫu bằng 10 sào bắc bộ, 1 sào = 360m²)

Bên dưới quang mang chột lóe, phù văn này bắt đầu dần dần rõ ràng hiện ra, cũng muốn trực tiếp chuyển hóa thành hình dạng thực thể!

Nhưng chính tại thời điểm mấu chốt này, phía trên mây lửa đột nhiên xuất hiện thiểm điện lôi minh, ào ào theo mây đen trống rỗng ngưng tụ, mà lại mơ hồ biến ảo thành từng con giao long màu đen, giương nanh múa vuốt hướng xuống bên dưới, một cái đôi mắt liền nhất thời đem bóng người ngũ sắc đang ngưng tụ kia xé toác ra.

Ngay sau đó bầu trời chấn động những tiếng lôi minh thanh âm!

Từng đạo thô to ngân quang tại bên ngoài thân giao long hiện ra, nhấp nháy đan vào nhau, thanh thế kinh người!

"Không ngờ là chín chín tám mốt con, thật là khó có thể tưởng tượng nổi! Ta nhớ được trước đây có vị tiên bối độ hậu kỳ chi kiếp, đưa tới lôi giao cũng chỉ có ba mươi sáu con mà thôi. Hàn đạo hữu độ hậu kỳ chi kiếp, không ngờ đưa tới nhiều như vậy, này cũng không tránh khỏi quá mức khó mà tin được!" Kim Việt thiền sư thấy được cảnh này, không khỏi hô nhỏ một tiếng.

Lão giả tóc bạc trông thấy tình hình này, trong mắt đồng dạng hiện lên một tia hoảng sợ, nhưng trong miệng cũng là bình tĩnh nói:

"Hậu kỳ chi kiếp này lợi hại như vậy, cũng không biết Hàn đạo hữu ứng phó như thế nào. Một cái không tốt, liền không cách nào tiến giai hậu kỳ cảnh giới, khả năng bản thân nguyên khí tổn hao. Đáng tiếc loại thiên kiếp

này người ngoài không cách nào nhúng tay. Nếu không thì có chúng ta ra tay tương trợ, chuyện Hàn đạo hữu có lẽ còn có hy vọng."

Lão giả tựa hồ đã nhận định Hàn Lập không cách nào vượt qua kiếp nạn này!

"Cốc huynh cũng không cần lo lắng nhiều, Hàn đạo hữu nếu muốn chọn vào lúc này đánh sâu vào hậu kỳ bình cảnh, cũng có thể nghĩ đến nhất định nắm chắc. Chúng ta vẫn là trước tiên xem rồi lại nói a." Kim Việt thiền sư thở nhẹ một hơi, thần sắc nghiêm nghị giảng đạo.

Tựa hồ xác minh lời nói tăng nhân là đúng, trời quang một tiếng phích lịch!

Hơn mười đạo thô to kim sắc điện quang như thùng nước từ phía dưới phá không bắn ra, một cái chớp động bên dưới, trực tiếp xuyên thủng ký hiệu mây lửa, hung hăng đánh vào trên thân cự giao màu đen.

Phát ra tiếng ầm vang lớn!

Những nơi kim quang đi qua, thân thể hắc giao khổng lồ trống rỗng hiện ra từng cái động lớn, bên ngoài thân quần quanh ngân sắc hồ quang, bị kim quang một kích mà diệt. Nếu không phải kim quang chỉ duy trì trong chốc lát, liền biến mất không thấy được. Những con giao long này sợ rằng thật đúng là cứ như vậy bị một kích mà biến mất.

Thế nhưng kim quang này cũng một chút chọc giận những con giao long này.

Hắc giao liền mở miệng gầm nhẹ một tiếng, phụ cận mây gió liền nổi lên, vô số vụ khí hướng tới chỗ thân thể bị tàn phá tụ lại, mà chớp mắt bù đắp lại như lúc ban đầu.

Quần giao lại mở miệng, từng cổ tro bụi sắc cương phong tuôn ra mà ra, cuồng loạn thẳng đến phía dưới mà đi.

Phía dưới đám mây lửa bị đám gió này thổi vào, liền "*Hồn hển*" một tiếng rào rạt nổi lên.

Lửa mượn gió thổi, gió mượn lực lửa, gió lửa cùng lao xuống dưới, liền hình thành một mảnh biển lửa cuộn cuộn rộng mênh mông hơn trăm lý, từ không trung trực tiếp từ từ đè xuống bên dưới.(1 lý= 500m)

Biển lửa thực sự chưa hạ xuống, hư không phía dưới liền bị chiếu một mảnh đỏ bừng, phẳng phất như đem toàn bộ không gian đều muốn đốt cháy.

Kim Việt thiên sư cùng Lão giả tóc bạc trông thấy tình hình này, sắc mặt liền biến đổi.

Khoảng cách lửa bao phủ thế này, nếu người Độ Kiếp một cái ứng đối không tốt, so với tu sĩ bình thường nhận được phản phệ viễn siêu so với tưởng tượng.

Phụ cận liền can những tu sĩ khác, đồng dạng cũng lại hút một ngụm khí lạnh.

Bọn họ thật không ngờ đến hôm nay chứng kiến vừa mới ngay từ đầu, liền có lớn như vậy uy năng.

Tự vấn đổi lại chính bọn họ, sợ rằng chỉ một sóng thiên hỏa này là đủ cho bọn họ tan thành tro bụi.

Tại trung tâm chỗ biển lửa rút xuống, chính là thạch tháp Hàn Lập đang ngồi bế quan.

Tháp này mặc dù cũng có một tầng cấm chế phòng hộ, nhưng nếu thật bị biển lửa đè ép xuống, tự nhiên chỉ có kết cục tháp đổ người vong.

Đúng vào lúc này, một đoàn ngân quang tại chỗ tháp đỉnh chợt lóe hiện lên mà ra, tiếp theo một tiếng thanh minh truyền đến, một đoàn ngân diễm quay tròn từ trong linh quang hiện hình mà ra, từ từ vừa chuyển bên dưới, lại hóa thành một con ngân sắc hỏa điều đôi cánh trải rộng.

Chim lửa này lúc bắt đầu bắt quá cỡ một trượng lớn nhỏ, nhưng khi hai cánh mở rộng ra, ngân diễm một chút bùng bùng bốc lên cỡ mười trượng cao, hóa lớn thành gấp trăm lần so với trước kia, đồng thời hướng biển lửa bổ nhào mà đi.

Một tiếng trầm đục.

Ngân chim vừa tiếp xúc cùng biển lửa, liền im hơi lặng tiếng nhập vào trong đó, thế nhưng sau một khắc, biển lửa liền sôi trào lên.

Đỏ sẫm hỏa diễm phảng phất như bị một cỗ cự lực hấp dẫn không cách nào kháng cự, ào ào tuôn ra hướng đến chỗ hỏa chim cực lớn mà nhập vào, quang mang chớp động liền nhanh chóng biến mất.

Toàn bộ biển lửa trong khoảng thời gian ngắn, liền lập tức chỉ còn lại một phần năm là nhiều.

Mà lấy loại tốc độ này xem ra, biển lửa toàn bộ biến mất căn bản là là trong khoảnh khắc công phu.

Nhưng không chờ đến đó lúc, hắc giao cũng không để yên liền mở miệng trống rỗng phun ra một luồng gió.

Lần này, lại là từng cỗ bạch khí từ không trung mang tất cả xuống bên dưới.

Những cái này bạch khí nhìn như bình thường, thế nhưng ở trong giữa không trung hàn khí lan tỏa xuống dưới, cũng trống rỗng hóa thành băng trùy óng ánh lớn hơn mười trượng, quang mang sắc bén toàn thân cứng rắn dị thường! Bất quá không chờ những cái băng trùy này thực sự hạ xuống, từ phía dưới trong thạch tháp liền một trận thanh âm gào khóc thảm thiết truyền ra, tiếp theo năm cái đầu lâu như bánh xe lớn nhỏ ào ào bay ra, há miệng nhất tề cùng phun, năm cỗ ngũ sắc hàn diễm hóa thành một mảnh thác nước băng tuyết bay cuộn mà lên.

Cái băng trùy bị hàn diễm cuộn vào trong, ào ào tiêu tan, một lần nữa trở lại thành linh khí cực kỳ tinh thuần, bị hàn diễm vừa quán biến mất.

Liên tiếp hai loại công kích bị phá, những con hắc giao này cũng không chút nóng vội, thân thể xoay một cái xuống bên dưới, mà khi một khắc hạ xuống liền ào ào phát ra tiếng nổ vang tự hành bạo liệt.

Thân thể chúng nó vỡ vụn trong không trung chỉ là chợt lóe, liền biến ảo thành vô số hòn đá to nhỏ bất đồng.

Nhỏ cũng phải to hơn cái đầu người, lớn cũng ước chừng cũng phải nghìn trượng, phẳng phất to như quả núi nhỏ. Nhiều như vậy cự thạch điên cuồng hướng xuống bên dưới, phẳng phất như long trời lở đất, bình thường tu sĩ thân bị chỗ quần thạch bao phủ hạ xuống, sắc mặt không khỏi biến đổi không thôi.

Phía dưới thạch tháp một tầng mật thất dưới sâu nhất trong đất, có một đạo bóng người hai mắt nhắm nghiền ngồi xếp bằng bên trên một cái hoàng sắc bồ đoàn.

Trên thân linh khí kích động không thôi, trên mặt đỏ sẫm một mảnh, chỗ thái dương là mồ hôi nóng ào ào chảy, phẳng phất như chính bản thân đang vào thời kỳ trọng yếu.

Phía trước thân thể hắn, song song hai ngọn núi một xanh một đen cao cỡ một người đứng, đỉnh đầu có cái bảy mươi hai khẩu phi kiếm xanh sắc hóa thành một đóa xanh biếc kiếm liên vây quanh bay múa không dừng.

Trên thân là từng tầng ký hiệu màu đen cuộn cuộn không dừng, mơ hồ bao phủ một kiện chiến giáp đen kịt như mực.

Nhưng quỷ dị chính là, nhiều như vậy pháp bảo phòng hộ tại chỗ xung quanh, khắp nơi đều là rậm rạp tro bụi sắc quang điểm, mỗi một cái chỉ lớn nhỏ bằng ngón cái, nhưng đều tản ra khí tức âm hàn cực kỳ, đồng thời phát ra âm thanh ông minh không dứt.

Chương 1989: Đệ nhất Ma Tôn

Người đang ngồi xếp bằng trên mặt đất kia là người bế quan rất lâu chưa ra ngoài - Hàn Lập.

Lúc này, hai mắt hắn nhắm nghiền, ngồi xếp bằng trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, nhưng thần sắc trên mặt hắn tựa hồ đang trong tình trạng không tốt.

Phụ cận hắn, những quỹ dị quang điểm kia xoay quanh bay lượn, chợt tụ chợt tán, có khi còn biến ảo thành mãnh thú ác quỷ, có khi lại ngưng tụ thành hình ảnh nam nữ già trẻ. Nhưng bất luận loại hình ảnh bộ dáng nào, sau khi thành hình, đều hướng chỗ Hàn Lập ngồi xếp bằng hung hăng đánh tới, nhưng bị Cực sơn Thanh liên các loại bảo vật toả ra đáng sợ uy năng, đều ngăn cản bức lui hoàn toàn.

Những quang điểm tà vật này, chỉ có thể ở bên ngoài bảo vật phòng hộ tiếp tục ông minh không thôi. Nhưng số lần bức lui càng ngày càng nhiều, mấy thứ này phát ra quái minh âm thanh dần dần sắc nhọn, một bộ dáng cuồng bạo không thôi.

Nhưng Hàn Lập mí mắt vẫn chưa mở, đối với mấy thứ này một bộ dạng làm như không thấy, nhưng chỗ thái dương mồ hôi nóng lại cuộn cuộn rơi xuống, bộ dáng so lúc trước càng thêm chật vật.

Thực tế tình huống cũng chính là như thế!

Tại nơi nào đó trong thần thức hải của hắn trong không gian thần bí, nguyên thần hắn biến thành một thanh bào hóa thân, đang đối mặt tranh đấu

với một người tới thời điểm máu chót.

Đôi thủ mặc trường bào đen kịt, điều khiển bảy mươi hai khẩu phi kiếm màu đen, khuôn mặt hiển nhiên cùng Hàn Lập giống nhau như đúc.

Bất quá vị này hắc bào "*Hàn Lập*", hai mắt tia máu chớp động, giữa trán có một đoàn hắc khí nồng đậm bao phủ, khuôn mặt tươi cười tràn đầy tà dị, nhất cử nhất động phát ra ma khí đầy trời, giống một loại tà ma đến trái đất vậy.

Hàn Lập hai tay bấm tay niệm thần chú, một tay đồng dạng thôi động bảy mươi hai khẩu màu xanh tiểu kiếm, một tay kim sắc điện xà liên miên bắn ra, nhưng mà hắc bào "*Hàn Lập*" thôi động màu đen phi kiếm biến ảo thành từng đóa hoa sen màu đen, dễ dàng triệt tiêu hết công kích. Ngược lại tay áo bào run lên, từng đạo màu đen thiểm điện so với kim sắc hồ quang còn muốn to hơn mấy phần theo tiếng mà ra hung hăng bổ về phía Hàn Lập.

Hàn Lập sắc mặt âm trầm, bên ngoài thân Lôi Minh âm thanh nổi lên, hơn trăm đạo kim hình cung đồng thời bắn ra mà ra, liền đem màu đen thiểm điện một kích mà vỡ.

"Hắc hắc, tiểu tử vô dụng thôi. Cái cụ hóa tâm ma này căn bản chính là phục chế bản thể người. Không, tại bản tôn ma tính gia tăng thêm, hẳn là so với bản thể của người còn mạnh hơn ba phần, trải qua thời gian dài giao thủ như thế. Người cũng hẳn là rất rõ ràng rồi." Một thanh âm của nữ tử trẻ tuổi đột nhiên tại trong không trung quanh quần vang lên.

"Hừ, ngay cả khi cái hóa thân tâm ma so với ta cường đại hơn một hai phần như vậy, người tưởng trông cậy vào nó có thể đánh bại ta, thôn phệ tâm thần của ta căn bản là si tâm vọng tưởng sự tình. Nếu không phải ta nhất thời không kiểm tra, để người cái ma đầu này xâm nhập trong thân thức hải của ta, tâm tình sao có thể để tâm ma sản sinh, cũng phản phệ bản

thân." Hàn Lập sắc mặt trầm xuống, một tay hướng đối diện một điểm, một đoạn ngân sắc đoản xích bỗng nhiên hiện lên mà ra, cũng hướng đối diện nhoáng lên huyền hóa ra vô số xích ảnh cuồn chém tới, sau đó mới âm trầm dị thường trả lời.

"Chính xác, người thần thông to lớn viễn siêu ta tưởng tượng, dựa vào cái này một cái chính là giả tâm ma hóa thân đánh tan nguyên thần của người đích xác rất không khả năng. Nhưng mà chớ quên người bây giờ còn phải độ hậu kỳ thiên kiếp. Ngay cả ta không biết người chuẩn bị loại thủ đoạn nào ứng đối, nhưng tại hơn phân nửa nguyên thần pháp lực bị kiềm chế, trái lại không tin người còn có thể bình yên vượt qua. Nếu là không muốn thần hồn câu diệt, còn không đem kiện ma giáp kia giao ra đây cho bản tôn mới tốt. Chỉ cần giao ra ma giáp, ta lập tức từ trong thần thức hải rời khỏi, bảo đảm người thuận lợi tiến giai hợp thể hậu kỳ cảnh giới." Nữ tử dùng một loại ngữ khí tràn ngập mê hoặc nói thêm.

Chủ nhân cái thanh âm này hiển nhiên chính là lúc đầu tại trong Vân Thành, kia ma niệm của tên thiên ngoại ma đầu khóa giới biến thành bị Hàn Lập đánh tan.

Cũng không biết nó dùng cái gì phương pháp, nhưng là tại Hàn Lập độ kiếp thời điểm mấu chốt, nhân cơ hội xâm nhập trong thần thức Hàn Lập, cũng thúc hóa ra một đầu ma hóa tâm ma muốn đem Hàn Lập nguyên thần thôn phệ hết.

Nếu không phải Hàn Lập xem sớm thời cơ, bản thân thần niệm đọng lại viễn siêu phổ thông tu sĩ, sợ rằng tại lúc đầu không đề phòng, thật đúng là bị ma đầu đạt được rồi.

"Nếu là thiên ngoại ma đầu lời nói cũng có thể tin tưởng, vậy mặt trời cũng có thể mọc ở phía tây rồi. Chỉ sợ ta vừa mới sinh ra ý niệm chịu thua, lập tức bị tâm ma thừa dịp lên vào, kết quả nguyên thần bị nuốt. Đã sớm

nghe người ta nói, thiên ngoại ma đầu tối am hiểu câu dẫn nhân tâm, sát nhân lại vô hình. Bây giờ nhìn đến, quả thực không giả." Hàn Lập mặt không biểu tình, không chút sợ hãi nói.

"Khanh khách, người trái lại đủ cơ cảnh. Nếu đã như vậy, bản tôn tự hảo hảo chờ người tự mình ngã xuống đi. Chờ người nguyên thần nhục thân tại dưới thiên kiếp tro bụi mai một thời điểm, ma giáp vẫn cứ có thể rơi vào trong tay bản tôn." Thiên ngoại ma đầu thanh âm một cái trở nên thô thiển quái dị, phảng phất lại hóa thân thành một gã nam tử.

Tâm ma tay áo bào run lên, đồng dạng một đoàn ma khí quay cuồng màu đen đoản xích bay ra, cũng huyền hóa ra dày đặc chi chít màu đen xích ảnh, đem công kích vừa rồi của Hàn Lập tất cả đều tiếp nấy.

Hàn Lập thấy tình hình này, trên mặt âm lệ càng nhiều thêm hai phần. Lúc này hắn liền cảm ứng được non một nửa nguyên thần khác truyền đến tin tức.

Lúc này thiên kiếp bên ngoài tựa hồ đã tới thời điểm mấu chốt rồi, chỉ dựa vào hắn lưu lại một nửa pháp lực cùng thần niệm phòng chừng hơn phân nửa cũng vô pháp ứng đối tiếp theo lớp thiên kiếp uy năng, hắn phải lập tức diệt sát tâm ma, mới có thể toàn tâm ứng đối kiếp nạn này.

Trong lòng như thế cân nhắc, Hàn Lập không hề do dự một tiếng gầm nhẹ, một tay liền bấm pháp quyết. Theo kim quang chớp động, thân hình một cái chớp động, bỗng nhiên cuồn tăng gấp trăm lần, một cái liền hóa thành một con kim mao cự vượn như núi cao.

"Công pháp, bảo vật, người có thể mô phỏng theo, nhưng ta không tin cái này hóa thân thuật, đồng dạng cũng có thể biến hóa mà ra trước tiếp ta một quyền nói tiếp..." Cự vượn một tiếng ong ong hét lớn, hai cái nắm tay một vòng phía dưới, tựa xông tới đối diện tâm ma cuồn kích.

Nắm tay chưa hạ xuống, hai cổ ả chứa lớn lao cự lực kim sắc sóng quang trước hết hiển lộ đi ra, phảng phất muốn đem tâm ma một cái trụ ngạnh sinh đập thành nước tương.

Hắc bào tâm ma, trên mặt liền hiện lên một tia quỷ dị, hai cái cánh tay hắc quang chột lóe sau, một cái hiện ra tầng tầng bạo sắc lân phiến, cũng bỗng nhiên hướng trên cao một trảo mà đi.

"Xuy xuy" phát ra tiếng xé gió lớn!

Vô số màu đen trảo ảnh giống như một loại lưới tơ thật lớn thoáng cái tại đỉnh đầu tâm ma hiện lên mà ra, kim sắc sóng quang vừa kích tại trên lưới tơ, rung động không thôi cũng không vì thế bị công phá.

Bất quá khi hai cái cự đại nắm tay theo sát sóng quang hạ xuống, lưới tơ nhưng không cách nào chống đỡ tắc tắc vỡ vụn.

Nhưng trụ cái này chỉ trong chốc lát, tâm ma hai tay một trảo, bảy mươi hai khẩu màu đen tiểu kiếm chột lóe, tất cả đều chìm vào trong thân thể nó, trong cổ họng một tiếng quái âm thanh phát ra sau, bên ngoài thân hắc khí tuôn ra mà ra, đỉnh đầu thoáng cái mọc ra hai chiếc sừng đen thô to, đồng thời thân thể cuồng tăng thật lớn đứng lên

Nó vậy mà lại biến ảo thành một gã đầu trâu thân người, ma vật thân khoác một lớp lớn lân giáp màu đen, thân thể to lớn không khác cự vượn chút nào, cũng không chút nào sợ hãi cũng dùng hai nắm tay to lớn thẳng chụp vào nắm tay cự vượn.

"Oanh kinh long " xuất hiện liền thanh tiếng nổ, kim mao cự vượn bị chấn động liền lùi lại mấy bước đi ra ngoài, mà tâm ma biến thành ma vật cũng hai chân trầm xuống, bị ngạnh sinh sinh từ trên cao một nện xuống đất, cũng đem mặt đất đập ra một cái cự lỗ tới.

Tự lúc này đây giao thủ, Hàn Lập cũng minh bạch đối phương sau khi biến thân, nhục thân mạnh mẽ ngay cả so ra còn kém hẳn hóa thân Sơn Nhạc Cự Viên, nhưng là tuyệt đối sẽ không khác biệt quá xa.

Dưới cái tình trạng này cho dù hắn có thể thủ thắng, tổn hao thời gian tính ra cũng tuyệt đối không thể ít. Nhưng tình hình bây giờ, hắn làm sao có thể hao phí thời gian như thế này!

Hàn Lập trong lòng khẩn trương, các loại ý niệm bay chuyển, cuối cùng cắn răng một cái hạ một cái quyết định.

Tuy rằng tiếp theo thần thông thi triển, sẽ vận dụng đại lượng linh lực, cực kỳ bất lợi cho hắn thoát thân khi đối phó mặt sau thiên kiếp, nhưng trước mắt loại này tình hình, cũng bất chấp hậu quả rồi.

Hắn thân hình mới vừa đứng vững sau, lập tức ngẩng đầu phát ra một tiếng huýt sáo dài, một cái ba đầu sáu tay kim sắc pháp tướng thoáng cái hiện lên ở sau người mà ra.

Pháp tướng đóng chặt sáu mắt chột mở, lập tức hóa thành một đạo hư ảnh hướng tới cự vượn thân thể bồ nhào đi đến.

Một tầng kim quang tại trên thân thể cự vượn lưu chuyển bất định, tiếp theo đầu vai hai bên kim quang chột lóe, hai khỏa đầu lông lá cùng mặt khác bốn cái cánh tay hiện lên mà ra.

Kim mao cự vượn liền một cái biến thành ba đầu sáu tay bộ dáng, sáu cái cánh tay đồng thời liền bấm pháp quyết, thân thể tự lần nữa cuồng tăng mấy lần, mấy cánh tay hướng xuống đất, ba đầu hướng lên trời.

Cùng lúc đó, cự vượn hít sâu một hơi, sáu cái cánh tay kim quang chột lóe, từng đoàn kim quang bỗng nhiên hiện lên mà ra, chột lóe phía dưới tự quay tròn chuyển động.

Trong khoảnh khắc, kim quang giống như nắng gắt gai mắt chói mắt hiện ra, cũng một cái mơ hồ sau, bỗng nhiên biến ảo thành sáu đoàn kim sương mù quang sáng, cũng từng vòng cấp tốc khuếch tán mở ra.

Bất quá qua một cái hô hấp công phu, sáu đoàn kim sắc quang sáng tự thoáng cái dung hợp thành một, biến thành một cái quang sáng có đến trăm trượng to lớn.

Cự vượn ba khóa đầu đồng thời mở miệng ra, khó hiểu chú ngữ âm thanh nhất thời phát ra ba tầng âm hưởng liên tiếp truyền ra.

Trong kim sắc quang sáng đột nhiên vô số phù văn hiện lên mà ra, theo đó rất nhanh xoay tròn hiện ra.

Một cái kim sương mù thật lớn vòng xoáy, lập tức tại trong không trung hình thành, cũng được sáu cái cánh tay lớn xa xa hướng chỗ cao nâng dựng lên.

Tại trong kim sắc phù văn chớp động, một cỗ hấp lực không thể chống lại nhất thời theo trung tâm vòng xoáy xuất hiện.

Ở đối diện, ma vật đầu trâu bị cái này hấp lực bao trùm phía dưới, thân thể thoáng cái ngã thương, nhưng lại vô pháp ức chế bị cưỡng ép lôi kéo đi qua.

Ma vật một tiếng gầm giận dữ, trên mặt lần đầu hiện ra vẻ kinh hoàng.

Nó tuy rằng là phục chế Hàn Lập bản thể mà đến, nhưng mà bởi vì chân linh máu duyên cớ, cùng kinh trập quyết biến thân, nhưng là thần thông nó duy nhất vô pháp mô phỏng theo,

Kể từ đó, nó một lần gặp Hàn Lập kết hợp kinh trập quyết cùng Phạm Thánh Chân Ma Công thi triển nhị trọng biến thân công kích, tự nhiên ứng

đôi không dễ rồi.

Phía dưới ma vật càng khản trương, bảy mươi hai khẩu màu đen tiểu kiếm, hai tòa cự sơn, màu đen đoản xích các loại bảo vật liên tiếp theo trên thân bay lượn mà ra, cũng hướng thật lớn vòng xoáy cuồng kích mà đi, nhưng một chút hiệu quả đều không có.

Những bảo vật này vừa mới bay đến phụ cận vòng xoáy, nhất thời bị mặt trong phun ra quang sáng do vô số kim văn hợp thành liên quán vào, nhất thời mất đi không chế liên bị vòng xoáy mạnh mẽ kéo vào trong.

Chỉ nghe bên trong một trận nổ vang loạn hưởng, những bảo vật này liền hoàn toàn không còn tung tích.

Lúc này, ma vật cũng bị thật lớn hấp lực kéo đến cách chỗ trung tâm vòng xoáy chỉ còn ba bốn mươi trượng cự ly, trong tay hắc quang chột lóe, hiện ra một cây đũa đậm huyết xoa bỗng nhiên hướng trên mặt đất cắm xuống, khi cắm được xuống đất. Tâm ma nguyên bản di động thân thể mới miễn cưỡng dừng lại được.

Ma vật trên mặt thoáng cái lộ ra vẻ mừng rỡ.

Nhưng vào lúc này, cự vượn sáu cái cánh tay đồng thời khê động, trong miệng phát ra quát khê một tiếng, kim sắc vòng xoáy như một cái cự sơn đè ép mà xuống.

Tâm ma một tiếng hét thảm, tựa không kịp phòng bị, kim quang lập tức nhấn chìm không thấy rồi!

Chương 190: Lời mời

""Tốt, rất tốt. Lúc này đây coi như số người gặp may, nhưng là phân niệm bản tôn liền hóa thêm một cái Tâm Ma nữa, cũng chỉ là việc nhỏ dễ như trở bàn tay. Người sử dụng đồng dạng thủ pháp tuyệt đối không diệt được cái tâm ma thứ hai." *Thanh âm ma đầu không ra nam nữ kia, có chút thẹn quá hoá giận truyền đến.*

Tiếp theo phía trước hắc quang lóe lên, một đoàn khí đen bay ra ngưng tụ lại, một hồi quay cuồng mơ hồ ngưng tụ thành một đạo nhân ảnh.

"Tiếp theo? Không còn lần nữa rồi! Đã bức ta làm ra thi pháp này, lại còn muốn ẩn nấp thân hình, quả thực là mơ mộng hảo huyền." Hàn Lập biến thành khí đột ba đầu sáu tay, một tiếng ông ông quát khế, đột nhiên há miệng ra lại phun ra một đoàn ánh sáng màu xanh biếc.

Một cỗ ánh sáng màu xanh tràn ngập linh khí từ trong thân thể Hàn Lập biến thành, bên trong nó lại bao phủ một cái tàn hương màu vàng nhạt, tản ra một cỗ khí đàn hương nhàn nhạt.

Chính giữa chiếc đầu khí đột to lớn hai mắt lóe lên màu tím, hai cái bàn tay lớn trong giây lát chụp một cái, liền đem đàn hương bắt vào trong tay, hai tay liền dùng sức chà xát một cái.

""Phốc phốc"" hai tiếng

Một đoàn lửa màu bạc giữa hai tay hiện ra, một làn khói màu vàng nhạt lập tức theo hai bàn tay khổng lồ mở ra liền tản ra xung quanh.

Cơ hồ trong cùng một thời gian, một cái đầu Khi Đột Không Lò khác liền mở lớn miệng, dùng sức thổi mạnh một cái.

Nổ đùng âm thanh liền vang lên.

Làn khói màu vàng liền ngưng tụ biến ảo thành một mũi tên, cũng lóe lên tức thì phá không bắn ra, trên đường nhoáng một cái đột nhiên biến mất.

Sau một khắc, cách địa phương Hàn Lập không xa ánh sáng màu vàng lóe lên, mũi tên liền hiện ra, cũng như thiểm điện đâm vào bên trên hư không. (1 khắc = không biết)

Liền xuất hiện một tiếng hừ lớn!

Trong hư không chỗ đó căn bản nhìn không có một bóng người, một đoàn ánh sáng màu đen vặn vẹo hiện ra, mũi tên màu vàng vừa vặn đâm vào trung tâm.

"Hừ, Nhân tộc tiểu tử, ngươi thực cho rằng bảo vật có thể tổn thương bản tôn à. Những thứ đồ vật đó với ta mà nói, căn bản không đáng giá nhắc tới đây." Trong hắc quang liền xuất hiện bóng người nhỏ bé cao khoảng một tấc sừng sững đứng đó, đối mặt với mũi tên vừa vặn xuyên thủng qua thân hình hắn, lại phát ra một tiếng cười khinh miệt.

Bóng người nhỏ bé này khuôn mặt một mảnh mơ hồ, căn bản nhìn không rõ, nhưng trên người tản mát ra một cổ quỷ dị tà khí, lại để cho người vừa nhìn vào không lạnh mà run, như rơi vào hầm băng.

"Ta lúc nào đã từng nói qua đây là bình thường bảo vật. Mặc kệ bản thể ngươi có phải Thiên Ngoại Ma Quân thật vậy hay không, nhưng một đám ma niệm này mà nói..., thứ này khu trục ngươi dư giả rồi." Khi Đột Không Lò vừa thấy mũi tên đánh trúng mục tiêu, thần sắc buông lỏng, miệng nhả tiếng người lạnh lùng nói.

"Cái gì, vật này là.." người nhỏ bé trong ánh sáng đen liền rùng mình, theo trí nhớ dài đằng đặc của hắn trong thoáng chốc liền nhớ tới một vật, thanh âm đột nhiên cả kinh phát ra.

Nhưng hết thảy lại không thể cải biến được cái gì, mũi tên màu vàng sau một khắc phát ra một tiếng trầm đục bạo liệt mà tan.

Nồng đậm hương khí đàn hương theo một cỗ khói nhẹ màu vàng tản khai mở ra, đem tất cả địa phương gần mẫu quanh hắn đều bao phủ hoàn toàn. (1 mẫu = 10 sao bắc bộ 1 sào = 360m²)

"Không có khả năng, là Hắc U Băng Hương loại này Khu Ma thần hương! Thứ này có lẽ tại giới này đã sớm tuyệt tích rồi, người làm sao có thể có được? Bất quá đừng cao hứng quá sớm, tiếp theo ngươi muốn vào giai Đại Thừa, lúc đó ta nhất định sẽ tự mình xuất hiện, tuyệt không đơn giản cho ngươi đào thoát mất đâu." Người nhỏ màu đen ở cái khói màu vàng nhẹ bao phủ xuống kia, rốt cuộc không cách nào duy trì hình thể, liền không cam lòng quát một tiếng chói tai, thân hình liền trong hư không tan rã, cuối cùng tại chỗ biến mất không thấy.

Hiển nhiên một tia thần niệm Thiên Ngoại ma đầu này, vào lúc này liền bị cưỡng ép ra khỏi biển thần thức của Hàn Lập.

Khi Đột Không Lồ ba đầu sáu tay mắt thấy cảnh này, hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, hình thể nhanh chóng thu nhỏ lại, trong nháy mắt giải trừ hai lần biến thân, khôi phục lại hình người.

Giờ phút này sắc mặt Hàn Lập trắng bạch, có một chút thở dốc, vừa rồi thi triển thần thông tiêu hao thần niệm cùng pháp lực quả thực không ít, cũng là nguyên nhân ngay từ đầu hắn cũng không có thi triển loại thần thông này.

Hàn Lập nhìn lướt qua địa phương ma vật biến mất, cũng không thấy nhẹ nhõm chút nào, ngược lại không nói hai lời một tay bấm niệm pháp quyết, thân hình hóa thành từng đoàn ánh sáng màu xanh tán loạn bay ra.

Vừa rồi vì sợ Tâm Ma thừa cơ ảnh hưởng tới thần niệm trong thần thức hải, cho nên hấn triệt để chặt đứt liên hệ với thân thể bên ngoài, hiện tại Tâm Ma bị diệt, tự nhiên không thể chờ đợi được lập tức trở về bản thể.

Hàn Lập hai mắt đang nhắm lập tức mở ra, vừa hay liền thấy bốn phía là những điểm sáng màu tối chẳng biết từ lúc nào ngưng tụ trở thành năm bóng người cao khoảng trượng, hình thể biến ảo thành cái bóng mơ hồ không rõ, đang dốc sức liên tiếp đánh vào vòng ánh sáng bảo vệ quanh hắn. (một trượng = 0,33m)g

Năm cái bóng mơ hồ này mỗi một lần tấn công, vòng ánh sáng bảo vệ cùng bảo vật chấn động không ngừng, đem vòng ánh sáng bảo vệ thu hẹp hơn phân nửa.

Năm cái bóng mơ hồ trong miệng liền phát ra âm thanh bén nhọn dị thường, vây quanh Hàn Lập nửa bước không dời, trên người tản ra khí tức cuồng bạo kinh người.

""Hừ, chỉ là mấy cái bóng ma ngưng tụ vậy mà cũng dám ở trước mặt ta ra oai, liền biến mất cho ta.""

Hàn Lập mặt sắc trầm xuống, không cần suy nghĩ một tiếng quát chói tai, bên ngoài thân đột nhiên màu vàng điện sáng lóe lên, vô số màu vàng điện sáng theo thân hình bắn ra.

Năm cái bóng ma ngưng tụ kia, liền bị một mảng ánh sáng màu vàng bao phủ lên, liền trong tiếng sét đánh mà tan thành mây khói, căn bản một chút chống cự cũng không có.

Tiêu diệt được năm cái bóng ma kia, trên mặt Hàn Lập cũng không có chút vui mừng nào, ngược lại khuôn mặt càng trầm xuống.

Bởi vì vào lúc này, vài toà cấm chế cùng pháp trận hắc chuẩn bị để ứng phó với thiên kiếp, bị kích thích mà khởi động toàn bộ, liền hóa thành mấy tầng vòng sáng cực lớn đem toà bộ thạch tháp bao phủ hoàn toàn.

Nhìn lên đỉnh đầu, tám mươi một con rồng màu đen hô gió gọi mưa hướng xuống dưới, phun ra từng chùm tia sét ngũ sắc.

Những chùm tia sét ngũ sắc này nhỏ khoảng một xích, lớn chừng dăm vuông, liền từ trên trời như mưa chút xuống. (1 dăm vuông = 1609m², 1 xích= 1 trượng = 0,33m)

Tại tia sét đánh xuống, từng tầng cấm chế bộ dạng chống đỡ không nổi, đồng thời phát ra tiếng thanh minh liên tục.

Lúc này, trên bầu trời tất cả các chùm tia sét ngũ sắc tập chung lại một chỗ với nhau, lập tức biến thành một cột điện quang lớn như thác nước, lóe lên liền đánh thẳng xuống vàng sáng cấm chế phía dưới.

Một hồi giòn vang!

Toàn bộ màn sáng cấm chế rung lên liền vỡ thành từng mảnh.

Cột sét ngũ sắc đó không bị ngăn cản, thoáng một cái theo ở phía trên đỉnh tháp biến mất không thấy gì nữa, mà sau một khắc, tự đi ngang qua hư không xuất hiện ở phía trên mặt thất của Hàn Lập, đánh thẳng xuống.

Hàn Lập không lưỡng lự liền phát tay áo, hơn mười tia điện màu vàng cùng nhau bắn ra.

Một tiếng nổ mạnh điếc tai nhức óc!

Tia điện màu vàng cùng tia chớp ngũ sắc vừa tiếp xúc với nhau, liền cùng nhau biến mất hoàn toàn.

Nhưng cũng chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi, trong mật thất liền xuất hiện càng nhiều tia chớp ngũ sắc hơn, chúng liền điên cuồng hướng tới chỗ Hàn Lập đang đứng mà đánh.

Hàn Lập hai mắt nhú lại, đột nhiên một tay hướng tới hư không chụp một cái, trong lòng bàn tay liền xuất hiện một đoàn ánh sáng màu xanh, quay tít một vòng, hóa thành bảy mươi hai đạo ánh sáng màu xanh tán loạn bay ra xung quanh.

Một tiếng rỗng ngâm truyền ra!

Vô số kiếm khí màu xanh giao thoa với nhau trong hư không hiện ra, liền tản rộng bao phủ bốn xung quanh mật thất, liền hướng tới đỉnh đầu Hàn Lập ngưng tụ lại, biến thành một quả cầu màu xanh.

Quả cầu này quay tít một vòng, phát ra vô số ánh kiếm chói mắt chột lóe chột tắt, phát ra một tiếng liền vỡ vụn, một con rồng toàn thân xanh biếc giương nanh múa vuốt bay về phía trước.

Hàn Lập một tay liền chỉ về đám kiếm màu xanh thành hình hoa sen kia, trong nháy mắt mấy chục lưỡi kiếm nhỏ một lần nữa bày ra Thanh Bàn Kiếm Trận.

Tòa kiếm trận này không hổ là một trong những đòn sát thủ của Hàn Lập, con rồng toàn thân xanh biếc kia liền bay lượn xung quanh gian phòng, tia sét ngũ sắc kia đánh lên trên người nó lại không tổn hao gì, ngược lại thoải mái hướng xuống phía dưới, đem tất cả tia sét ngũ sắc kia đều một đánh mà tan.

Mà đúng lúc này, bầu trời bên ngoài nguyên bản đám mây lửa thu nhỏ lại chẳng những đã khôi phục lại như lúc ban đầu, hơn nữa ánh lửa bên trong liên rung chuyển, từng đoàn từng đoàn cầu lửa to khoảng đầu người đỏ thẫm từ trong mây lửa rơi thẳng xuống.

Nhưng Hàn Lập tự nhiên sẽ không sợ hãi mảy may, liền hít sâu một hơi, hai ngọn núi nhoáng một cái liền xuất hiện tại trước mắt hắn, một tay hướng lên hai ngọn núi vỗ một cái!

Tối tăm mờ mịt Nguyên Từ Thần Quang cùng từng đạo vô ảnh kiếm khí lập tức hóa thành một tầng tầng sóng sáng từ trong hai tòa núi tuôn ra.

Một ngày một đêm sau, trên bầu trời tám mươi một con rồng màu đen, phát ra một tiếng trầm thấp liên tục động tan rã, cuối cùng hóa thành từng đoàn từng đoàn khói đen tản mát, tại phụ cận một đám cấp cao tu sĩ mực chưa rời đi chứng kiến uy năng của thiên kiếp cùng thủ đoạn ngăn cản của Hàn Lập, kinh hãi trợn mắt há hốc mồm.

Thiên kiếp lợi hại như thế, bọn hắn ngay cả là lần đầu tận mắt nhìn thấy, nhưng Hàn Lập thần thông to lớn, dùng lực lượng một người có thể mạnh mẽ hóa giải từng cái, càng khiến đám đẳng cấp cao tồn tại xem được nước miếng thẳng nuốt không trôi.

Mà mắt thấy Hắc Long tản ra trong nháy mắt, từng tiếng thét dài bỗng nhiên trong Thạch Tháp du dương truyền ra, bay thẳng lên chín tầng mây.

Đồng thời, một đạo cột sáng màu xanh mờ cũng lóe lên từ trong tháp xuất hiện, những nơi ánh sáng màu xanh đi qua, vô luận mây lửa hay là khói đen bị càn quét không còn, chỉ để lại đầy trời sắc phù vân.

Cột sáng lóe lên liền thu lại, một cái hư ảnh thân cao ngàn trượng khí thế kinh người lơ lửng ở trên không trung, nhìn khuôn mặt cùng tướng mạo,

cùng Hàn Lập giống nhau như đúc.

"Ồ, đây không phải Hàn đạo hữu ư!"

"Thì ra là Hàn tiên bối trùng kích hậu kỳ bình cảnh, thật là sự tình không thể tưởng tượng nổi. "

Khi nhìn rõ ràng khuôn mặt hư ảnh, phụ cận hơn phân nửa tu sĩ đều nhận ra Hàn Lập đến, lập tức liền xông xáo không thôi.

Hư ảnh màu xanh ánh mắt hướng tới nơi rậm rạp chẳng chịt sắc phù văn nhìn lại, khoe miệng lộ ra một nụ cười nhẹ, đột nhiên há miệng dùng sức khẽ hút.

Liên tất cả phù văn lập tức run lên, lập tức hóa thành vô số điểm sáng bay vào, như nước sông chảy về biển liền bị hư ảnh cực lớn thoáng một phát hút vào trong miệng.

Nhiều điểm sáng như vậy, mỗi lần hút một ngụm, cơ hồ đều tính bằng đơn vị hàng nghìn.

Thanh sắc hư ảnh lập tức với tốc độ kinh người lập tức lớn dần, mà khi phụ cận tất cả các điểm sáng bị hút hầu như không còn, xa xa chỗ vòng sáng bảo vệ giống như có lực lượng thần bí điều khiển, xuất hiện điểm sáng nhao nhao hướng tới hư ảnh bên này bay lại, liền bị hư ảnh màu xanh hút vào.

"Không tốt, tất cả mọi người rời mau! Hàn đạo hữu đã vượt qua hậu kỳ thiên kiếp, hiện tại đang hấp thu Thiên Địa nguyên khí, ngưng tụ nguyên thần. Vị trí chúng ta hiện tại, đều trong phạm vi ảnh hưởng tới hắn! Tốt nhất tất cả rời đi, để tránh ảnh hưởng đến Hàn đạo hữu."" Lão giả râu bạc trên mặt biểu hiện bộ dáng khó có thể tin, chứng kiến phía xa một màn thế này, lại cả kinh cao giọng hét lớn.

" Ha Hả, năm mới tết đến mọi người vạn sự như ý, thân thể khỏe mạnh"
Vong Ngữ liền nói.

Chương 191: Thiên Qua phù

Phụ cận xung quanh cao giai tồn tại nghe được thanh âm này liền rung mình, liếc mắt nhìn nhau một cái, òa ào phi độn lại về phía sau.

Nhưng có số ít tu sĩ hai tộc ở lại trên mặt hiện một chút do dự, nhưng bị Lão giả râu trắng gần giọng bức bách, không thể không có chút xấu hổ mà đứng lại cũng liền rời đi.

"Hừ, bọn người kia cư nhiên muốn tính toán ở lại cùng Hàn đạo hữu tranh đoạt nguyên khí trời đất, thật sự là một đám không biết sĩ diện gì cả." Lão giả râu trắng thấy này tình hình, hừ lạnh một tiếng nói.

"Cái này cũng khó trách, Hàn đạo hữu tiến giai hậu kỳ thành công, cô đọng lại nguyên thần cần tới lượng lớn nguyên khí trời đất, bọn họ nếu vụng trộm hấp thu được một ít, tự nhiên vô cùng có ích." Kim Việt Thiên Sư lại khẽ cười một tiếng nói.

"Nhưng liền như vậy, có thể ảnh đến Hàn đạo hữu cô đọng lại nguyên thần, tuy rằng ảnh hưởng này không lớn lắm, nhưng ta cũng không hy vọng Hàn đạo hữu bởi vậy mà có ý bất mãn." Lão giả râu bạc nhìn phía hư ảnh thật lớn phía xa kia, chậm rãi nói, trong mắt tràn ngập phức tạp.

"Điều này cũng đúng, cái đó đạo hữu cũng không cần suy nghĩ nhiều, Hàn đạo cũng không muốn ở thời điểm cô đọng nguyên thần này xảy ra sai lầm gì, sao có thể buông tha bọn họ những tên đục nước béo cò kia chứ. Nhưng mà dù nói như thế nào, Hàn đạo hữu lúc này đã thành công tiến giai hợp thể hậu kỳ, hôm nay đối với bản thành mà nói chính là một tin vui. Lão nạp cho tới bây giờ còn có chút cảm giác như ở trong mộng, ta tuy rằng đối

hắn có chút tin tưởng, nhưng cũng thật không ngờ ở thiên kiếp hạ xuống lợi hại như thế, vẫn có thể thuận lợi độ kiếp thành công." Kim Việt Thiên Sư liền thở dài một hơi trả lời.

" Hàn đạo hữu từ hợp thể sơ kỳ liền tiến giai đến hậu kỳ cảnh giới, chỉ tốn thời gian khoảng mấy trăm năm, nếu mà cùng so sánh, lão phu có cảm giác sống nhiều năm như vậy thật uổng phí. Về sau nói không chừng hắn có cơ hội trở thành bản tộc một vị Đại Thừa kỳ tồn tại!" Lão giả râu bạc một tay liền vuốt chòm râu, thần sắc ngưng trọng dị thường.

" Ân, thiên phú kinh người như thế chính xác không phải không có cơ hội. Nhưng mà tiến giai hợp thể hậu kỳ cũng là chuyện tình khó khăn muôn vàn rồi, cùng với tiến giai vào đại thừa lại không thể đánh đồng với nhau được. Hàn đạo hữu cũng chỉ có một tia hi vọng mà thôi." Kim Việt Thiên sư trầm ngâm trong chốc lát, mới nói chính xác.

" Đây là điều hiển nhiên, nhưng cũng là một tia hi vọng, về sau còn có thể chân chính trường sinh phi thăng tiên giới. Ta nghĩ chúng ta đã sớm không còn hi vọng rồi, chỉ có thể ngồi chờ đại nạn tiến đến mà thôi." Lão giả râu bạc thần sắc có vẻ ảm đạm vài phần.

" Cốc đạo hữu cần gì để ý việc này, từ thời thượng cổ. Cả nhân tộc có thể đi vào giai Đại Thừa kỳ ít ỏi không có mấy người. Một thế hệ của chúng ta chỉ có Mạc Giản lý tiên bối tồn tại, đã là một sự kiện lớn nhất rồi." Kim Việt Thiên Sư thấp giọng niệm một tiếng phật hiệu trả lời.

" Hắc hắc, không nghĩ đến đại sư thật thực có thể hiểu được. Nhưng lời này cũng không phải không có lý, cho dù tiến giai đại thừa, còn bước phi thăng cuối cùng kia cũng chưa nghe nói có người nào. Nghe nói dị tộc ngẫu nhiên chỉ có mấy vị thần thông to lớn mới có thể may mắn phi thăng thành công, ta thấy nhân yêu hai tộc chưa bao giờ ghi lại có vị tiên bối nào có thể phi thăng thành công. Thật sự muốn phi thăng thành tiên, không phải là

việc dễ dàng!" Lão giả râu bạc liếc nhìn tăng nhân một cái, cười hắc hắc nói.

"Ta xem bản ghi chép của hai tộc có các vị tiên bối chờ độ kiếp phi thăng, cuối cùng đều mai danh ẩn tích, căn bản không muốn cho người ngoài nhìn thấy tình hình bọn họ độ kiếp. Nói không chừng thật sự có một hai vị tiên bối vượt qua thiên kiếp, mà phi thăng thành công." Kim Việt Thiên Sư nói có chút may mắn.

"Có lẽ như vậy, nhưng mà mặc kệ có phải là sự thật hay không, việc này đối với tình hình của bản thành không có một chút tác dụng nào. Nhìn lại ta và người cũng chạy nhanh rời đi đi, nếu không vạn nhất làm cho Hàn đạo hữu hiểu lầm hai ta, liền có chút phiền phức." Lão giả râu bạc không cho là đúng chỉ xuống phía dưới, nhìn lại phía xa xa hư ảnh trước mắt đã cao tới ba nghìn trượng, không khỏi hiện lên một tia sợ hãi nói.

Kim Việt Thiên Sư tự nhiên sẽ không phản đối, lúc này hai người bay lên trời, hóa thành hai đạo cầu vồng bay về phía sau.

Xa xa hư ảnh to lớn kia còn đang điên cuồng hấp thu nguyên khí trời đất bốn phía, hơn nữa phạm vi càng ngày càng lan rộng, cơ hồ đem nguyên khí trời đất quanh Thiên Uyên thành, thành cái phễu lớn trong hư không.

Hư ảnh cuối cùng dừng lại biến thành bóng người cao đến năm nghìn trượng, bầu trời khu vực quanh thành tồn tại tu sĩ hai tộc mỗi một người nhìn đến phía xa hư ảnh to lớn kia, hoảng sợ xôn xao hiển nhiên đều không giống nhau.(1 trượng =0,33m)

Không riêng ở trong thành hai tộc có thể nhìn rõ ràng Hàn Lập nguyên thần biến thành hư ảnh, một một số Ma tộc quan trọng ở trong lớn tháp gần khu vực, cũng đồng dạng xa xa có thể nhìn thấy một ít cảnh tượng mơ hồ,

cũng có thể cảm nhận được bầu trời khu vực trong thành nguyên khí trời đất kích động.

Trong một tòa tháp cao nhất trong Ma tộc đại quân, một gã thiếu liên tuần tú mặc áo đỏ như máu đứng ở cửa sổ. Nhìn về bầu trời khu vực thành phía trước, trong mắt tia máu chớp động không thôi

"Cổ hơi thở này... Đúng vậy, hẳn là có tên gia hỏa nào đó tiến giai Hợp Thể hậu kỳ rồi. Hừ, này cũng hơi có chút phiền phức rồi, khí tức khổng lồ như thế này, tựa hồ không phải bình thường Hợp Thể hậu kỳ tồn tại, xem ra sau này tổng tiến công, cần phải phái người đối phó người này rồi." Thiếu niên nhìn trong chốc lát, hai mắt nhú lại lăm lăm. Hắn chính là một cổ hóa thân Huyết Quang Thánh Tổ chỉ huy Ma tộc đại quân tiến đánh Linh giới.

"Huyết quang, chỉ là một gã Hợp Thể hậu kỳ tồn tại coi làm được cái gì. Người cứ yên tâm, giao cho ta xử lý đi. Hắc hắc, người hao phí thật lớn như vậy mời ta đến đây, không phải là muốn ta thay người giải quyết một chút phiền toái đấy sao!" Cách cửa sổ không xa có một cái bàn đá, có một đại hán quanh thân quần một tấm da thú màu bạc, một tay cầm lấy một cái đùi dã thú máu chảy đầm đìa đưa lên cái miệng rộng lớn cắn, có chút hàm hồ nói.

Đại hán này tướng mạo có vẻ đoan chính, nhưng toàn thân cơ bắp cuộn cuộn, màu da tỏa sáng như Cổ Đồng, phảng phất như thép tinh đúc mà thành, trên người tản ra một cỗ khí tức giống như dã thú làm cho người ta hoảng sợ.

"Ân, việc này chưa cần Hung huynh đi làm. Ta mời người tới, là giao cho người một tên gia hỏa khó giải quyết khác. Bất quá ta không thể xác định người này đã về tới Thiên Uyên Thành hay chưa, nếu hẳn không có ở đây, tên Hợp Thể hậu kỳ tồn tại này, liền giao cho hung huynh xử lý cũng

không muộn." thiếu niên áo đỏ như máu đem ánh mắt thu lại, quay đầu nhìn nhận nói ra.

Đại Hán này chỉ có tu vị Hợp Thể hậu kỳ, Huyết Quang lại tựa hồ đối với hắn kiên cố dị thường, cũng một bộ dáng ngang hàng nói chuyện.

"Ah, người này xem ra không phải Hợp Thể hậu kỳ bình thường, người không có ý định để cho ta tới xử lý. Chẳng lẽ tên gia hỏa người chuẩn bị để cho ta đối phó, so người này còn khó đối phó hơn sao?" Đại Hán trong mắt lóe lên ánh sáng, có chút ngoài ý muốn nói.

"Có lẽ so với tên vừa mới tiến giai này có phần khó giải quyết hơn. Ta đây cũng không rõ lắm, chỉ biết là ba tên hóa thân của ta đuổi giết hắn hai lần. Kết quả lần thứ nhất không thành công mà quay về, lần cuối không hiểu sao liền biến mất." Huyết Quang lông mày nhướng lên nói.

"Cái gì, có loại sự tình này! Người vừa nói cái này, ta nhớ tới khoảng thời gian trước nghe những đạo hữu khác đã từng nói qua, người tựa hồ liền một lúc phái xuống ba cụ hóa thân. Nhưng ba người liền thủ, sao có thể có thể liền lúc bị đánh chết. Chẳng lẽ người để cho ta đối phó là Nhân Yêu hai tộc một vị Đại Thừa kỳ tồn tại!" Đại Hán rốt cuộc không còn tâm tình ăn cái gì, đột nhiên đem một nửa chân thú đang gặm dở quăng xuống đất, thần sắc trầm xuống mà hỏi.

"Hắc hắc, Hung huynh yên tâm. Cho dù ta muốn người đối phó với Đại Thừa kỳ tồn tại, chỉ có thể chờ người sau này tiến giai Đại Thừa mới nói. Ta cho người đối phó chính là một gã tu sĩ nhân tộc Hợp Thể trung kỳ. Người này thần thông thật sự rất to lớn, bình thường Hợp Thể hậu kỳ tồn tại không phải đối thủ của hắn. Ba cụ hóa thân hơn phân nửa thực chết trong tay hắn. Hung huynh là đệ nhất ma tôn chỉ dưới tồn tại Thánh tộc Thánh Tổ bọn ta, đối phó người này là người chọn lựa tốt nhất." Huyết quang Thánh Tổ chậm rãi nói.

"Người đề cao ta quá rồi. Nếu thật là có thể đồng thời đánh chết ba cụ hóa thân của người, người này thực lực tự chưa bằng ta, nhưng cũng không kém quá xa đâu. Thù lao mời ta ra tay, phải tính toán lại. Nếu không ta sẽ không xuất thủ." Đại Hán dùng to bàn tay vừa thô vừa to sờ cái cầm, tự định giá trong chốc lát, không chút do dự nói.

"Được nhưng mà bảo vật trên thân của người này toàn bộ phải giao hết cho ta mới được." Huyết quang Thánh Tổ mắt cũng không chớp phát ra một tiếng liền đáp ứng.

"Xem ra tên tu sĩ nhân tộc này trên người có bảo vật, hoặc là có đồ vật người có nhu cầu cấp bách. Nếu không tuyệt sẽ không đáp ứng sáng khoái như thế. Cũng được trước kia thù lao tự tính không thấp, hôm nay gấp đôi đi, vô luận cái dạng bảo vật nào, Hung mỗ cũng không nhìn trộm một cái. Cứ quyết định như vậy đi. Ta cũng nhìn xem, tên tu sĩ nhân tộc có thể đem ba cụ hóa thân của người đều đánh chết, rút cuộc thần thông như thế nào. Ân một trận chiến này, có thể cho ta tận hưởng một hồi. Thực hi vọng sớm đến ngày hôm đó." Đại Hán mười ngón nắm chặt, phát ra một loạt âm thanh *"Gắc...."*, đồng thời há miệng rộng nói.

Hắn lộ ra một hàm răng trắng, lờ lờ sáng lên, cả người lại phảng phất thoáng một cái biến thành một hung thú như muốn cắn nuốt người đối diện.

Đối với phản ứng của đại hán như vậy, Huyết Quang Thánh Tổ lại tựa hồ hết sức hài lòng, lúc này mỉm cười gật đầu.

"Tại hạ tin tưởng với danh tiếng Hung huynh, mới không tiếc bỏ ra một cái giá lớn mời Hung huynh từ Thánh Giới gọi tới. Đại quân đứng là trong thời gian tới sẽ đánh Thiên Uyên Thành, người trước nghỉ ngơi một chút, khôi phục lại pháp lực hao tổn khi phá mà tới, để ứng phó đối thủ khó giải quyết này."

"Một chút nguyên khí hao tổn tính toán cái gì, Hung mỗ căn bản không cần nghỉ ngơi. Hiện tại bên ngươi đã vô sự, ta liền đi dạo một vòng coi, nhìn xem có việc gì có thể giải buồn! Nơi này là Linh giới, Thánh Tổ các ngươi cũng không ăn no dùng mỡ hạn chế hoạt động của ta à nha." Đại Hán bỗng nhiên mặt đầy sát khí nói.

"Cái này đương nhiên. Nếu là khu vực dị tộc, tự nhiên sẽ không có bất luận hạn chế gì. Mặc cho Hung huynh tùy ý tận hưởng đi." Huyết quang Thánh Tổ trước sắc mặt hơi đổi, nhưng lập tức tự cười ha ha nói.

Đại Hán nghe vậy cười lớn một tiếng, lúc này thoáng một cái đứng dậy đi nhanh đi ra ngoài cửa, cũng không nói lại một tiếng liền rời khỏi nơi đây.

Huyết quang hai mắt thấy Đại Hán biến mất sau cánh cửa, liền lắc đầu, trên mặt lại có vài phần bất đắc dĩ.

Chương 192: Thiên Uyên thành đại chiến (1)

Khi nói chuyện với vị đệ nhất Ma tôn này, hắc đối với người này cũng hiển nhiên rất tôn kính, lời nói hành động một bộ dáng kính cẩn không làm mất lòng.

Đương nhiên cũng bởi vì hắc cũng không phải bản thể Huyết Quang thánh tổ, chỉ là một khối hóa thân mà thôi. Nếu không cho dù đại hán này ngay cả thần thông kinh người, cũng không dám kiêu ngạo như vậy.

Huyết Quang cúi đầu suy nghĩ một lát, bỗng nhiên ngẩng đầu lớn tiếng gọi:

"Người đâu, cho gọi Đại thống lĩnh đến gặp ta."

"Vâng, đại nhân!" Ngoài cửa liền có người cung kính chắp tay, liền có một gã thị vệ bay nhanh đi truyền lệnh.

Huyết Quang lúc này mới bình tĩnh ngồi trở lại vị trí chủ thượng, bắt đầu tinh tế cân nhắc đến một sự tình.

Cùng lúc đó, trong Thiên Uyên Thành hư ảnh to lớn kia rốt cục cũng hấp thu đủ linh khí, ánh sáng chợt tắt pháp tướng thu lại, hóa thành một đoàn quả cầu ánh sáng màu xanh lóe lên rồi hướng tới thạch tháp bay tới.

Chỉ thấy ánh sáng chói mắt chợt lóe, quả cầu liền biến mất không thấy bóng dáng.

Lúc này, ở chỗ sâu trong tháp Hàn Lập thở dài ra một hơi, chậm rãi mở hai mắt, trên mặt biểu tình tràn đầy vui sướng.

"Đây là Hợp Thể hậu kì cảnh giới, quả nhiên cùng so với sơ kì cùng trung kỳ cảm giác hoàn toàn khác nhau". Hắn thì thảo tự nói

Nếu tu vi đã tu luyện đến cảnh giới này, cũng coi như một nửa chân bước vào cánh cửa Đại Thừa tu sĩ. Con đường mơ ước suốt đời của hắn rốt cục có thể mơ hồ thấy được. Hàn Lập cảm ứng được pháp lực cùng thần niệm trong cơ thể gia tăng mạnh mẽ.

Lúc này đây tiến giai hậu kỳ cảnh giới thành công, ước chừng làm cho pháp lực cùng thần thức lực tăng vọt hơn phân nửa, mà cũng chưa tới giới hạn cao nhất, nếu tiếp tục tu luyện thêm nữa còn có thể gia tăng thêm một tầng nữa.

Tuy nhiên có chút tiếc nuối chính là, thân thể hắn không có một chút cải thiện đáng kể nào.

Xem ra nghe đồn chỉ khi nào tiến giai vào cảnh giới Đại Thừa tu sĩ, mới có thể làm cho thân thể mạnh mẽ hơn là chính xác. Về phần hiệu quả, tự nhiên phải xem mỗi người tu luyện công pháp cùng tiềm lực thiên phú mà phân chia rồi.

Hàn Lập cân nhắc như thế, đem một tia tiếc nuối trong lòng kia xóa bỏ, tiếp tục nhắm mắt lại, bắt đầu tu luyện củng cố cảnh giới, cùng pháp lực hao tổn khi độ kiếp.

Trong quá trình độ kiếp, bởi vì đối kháng tâm ma, hắn đã hao tổn không ít pháp lực cùng thần niệm, cho nên trong quá trình ngăn cản thiên kiếp, không thể không mượn bảo vật đông đảo.

Ngay cả như vậy, kiếp nạn hậu kỳ này mức độ điên cuồng cuồng bạo viễn siêu so với tưởng tượng.

Làm cho hắn không thể không liên tiếp cho tự bạo hơn mười kiện cao cấp bảo vật trong bảo khố trước kia đoạt được, thậm chí ngay cả bảy mươi hai khẩu Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, thời gian dài sử dụng đã bị hư hao nhất định.

Nếu không phải có hai tòa cực sơn có khả năng kì diệu chống thiên lôi, ở thời điểm cuối cùng ngoài ý muốn thể hiện thần uy ngăn cản mấy đạo thiên lôi cuối cùng, hắn chỉ sợ cho dù có thể vượt qua kiếp nạn này, cũng tuyệt đối trọng thương dậy không nổi, liền không có bộ dáng bình yên vô sự như vậy.

Khi trải qua lần độ kiếp hậu kỳ này, Hàn Lập đối với ngũ cực sơn tin tưởng tăng lên nhiều, trong lòng hạ quyết tâm nhất định không tiếc bất cứ giá nào, đem ba tòa cực sơn còn lại luyện chế ra mới được.

Ở Hợp Thể hậu kì thiên kiếp uy lực to lớn thế này, Đại Thừa cùng phi thăng thiên kiếp còn đáng sợ đến mức khó có thể tin được. Nếu không có ngũ cực sơn trong mà nói, hắn một chút tin tưởng đều không có.

Huống chi còn phải ngăn cản mỗi đoạn thời gian đại thiên kiếp sẽ buông xuống, lại phải cần trọng bảo này.

Hàn Lập đem ý niệm này ở trong đầu suy nghĩ một lát, cả người liền thả lỏng trong đan điền một dòng pháp lực âm áp dào dạt lưu chuyển mọi chỗ trong thân thể, tâm thần liền tập chung hoàn toàn vào tu luyện.

Hàn Lập nhập định lần này, thời gian ước chừng hơn mười ngày.

Nửa tháng sau, ở trong mật thất một tiếng thét dài theo gió truyền ra, cửa mật thất liền "*Phanh*" một tiếng, tự động mở ra.

Ánh sáng màu xanh chợt lóe, Hàn Lập thần sắc bình tĩnh xuất hiện tại cửa, ánh mắt nhìn trái nhìn phải.

"Bái kiến sư phụ!"

"Chúc mừng Hàn huynh tu vi đại thành!"

Khí Linh Tử, Hải Đại Thiểu cùng Băng Phượng vẫn canh giữ ở bên ngoài, vừa nghe thấy tiếng huýt gió, trong nháy mắt liền bay nhanh tới ngoài cửa, thấy vậy tình hình, lúc này mừng rỡ đều tiến lên thi lễ chúc mừng.

"Ha ha, nếu không có tiên tử tương trợ, Hàn mỗi lúc này đây có thể hay không tiến giai thành công vẫn là hai chuyện khác nhau. Đạo hữu, chúng ta ra đại sảnh nói tiếp đi. Hai người trong khoảng thời gian này cũng vất vả, cũng đi cùng đi." Hàn Lập hướng ba người mỉm cười phân biệt nói.

Đám người Băng Phượng tự nhiên không có ý kiến, liền đi theo Hàn Lập lên tầng cao nhất của thạch tháp.

Một lát sau, Hàn Lập cùng Băng Phượng liền chia ra ngồi vào ghế trong đại sảnh.

Khí Linh Tử cùng Hải Đại Thiểu thân là văn bối, liền kính cẩn đứng ở hai bên, nghe Hàn Lập cùng Băng Phượng nói chuyện với nhau.

Lúc này đây, Hàn Lập đã là tu sĩ Hợp Thể hậu kì, bọn họ cơ hồ so với Hàn Lập còn muốn hưng phấn hơn vài phần.

Có một vị sư phụ như vậy, từ nay về sau trong nhân yêu lương tộc còn có người nào dám tới tận cửa khi dễ đây. Về sau chỉ sợ những tu sĩ có cảnh giới so với bọn hắn cao hơn một tầng, đối với hai người bọn họ cũng khách khí vài phần.

"Hàn huynh, tiểu muội tự nhận thân đủ máu huyết Thiên Phượng, vô luận tư chất cùng thiên phú tuyệt không kém với bất luận kẻ nào, năm đó ở Nhân Giới trong thời gian ngắn ngủn liền tu luyện tới cảnh giới cực cao. Nhưng hiện giờ so với cảnh giới hiện tại của Hàn huynh, thật sự không biết nói cái gì cho tốt. Chỉ sợ ngày đó hai ta liên thủ thông qua tiết điểm phi thăng Linh Giới, đạo hữu chính mình tuyệt không nghĩ tới sẽ có được thành tựu như hôm nay. Hàn huynh tiến giai Hợp Thể hậu kỳ, cộng với thần thông kinh người, ở trong nhân yêu hai tộc trừ bỏ hai gã Đại Thừa kỳ tồn tại, liền không kiêng kỵ bất kỳ tồn tại nào rồi, thậm chí phân nửa Linh Giới đạo hữu có thể tiêu diêu tự tại rồi, thật sự đáng để người khác hâm mộ!" Băng Phượng chậm rãi nói, cũng không che dấu một tia hâm mộ trên mặt.

"Hàn mô tu luyện đến cảnh giới như hiện nay, kỳ thật hơn phân nửa là dựa vào vài phần vận khí. Phượng đạo hữu kế thừa chính là chân linh huyết mạch kinh người, cộng thêm thiên tư tu luyện cũng không kém, về sau chỉ cần dùng chút thời gian, tiến giai cảnh giới như ta hiện giờ cũng chỉ là chuyện tình sớm hay muộn mà thôi, cần gì hâm mộ." Hàn Lập lắc đầu, thần sắc phi thường bình tĩnh.

"Hy vọng như thế đi. Ta gần đây tu luyện đã cảm thấy thể nội pháp lực mơ hồ có chút đại viên mãn, xem ra đột phá cảnh giới tiếp theo hẳn là cũng không xa." Băng Phượng gật gật đầu, bỗng nhiên nói.

"Ha hã, ta đây liền chúc mừng tiên tử một tiếng." Hàn Lập nghe vậy ngẩn ra, khóe miệng lộ ra vẻ tươi cười nói.

Băng Phượng cười chả nời, không có nói tiếp cái gì.

"Khí Linh Tử, trong khoảng thời gian ta bế quan này có có sự tình gì phát sinh không?" Hàn Lập quay đầu hỏi một câu.

"Hồi bẩm sư phụ, thời gian gần đây trong thành các nơi tu sĩ đều bị điều động nhiều hơn so với trước, hơn nữa nghe đồn Ma tộc đại quân tựa hồ chuẩn bị chính thức công thành. Còn có sau khi sư phụ vượt qua lần thiên kiếp này, trong thành có rất nhiều tông môn cùng thế lực đều phát thiệp đưa lễ quý tới chúc mừng sư phụ. Toàn bộ lễ vật đều được đồ nhi cho vào bản ghi chép, thu vào kho phòng, chỉ chờ sư phó tiến đến kiểm tra. Đúng rồi, còn có các vị trưởng lão ở trưởng lão hội cũng đều đưa tới lễ vật. Kim Việt Thiên Sư cũng phát mời, nói sau khi sư phụ xuất quan, mời lão nhân gia nhất định lập tức đến trưởng lão hội một chuyến, có sự tình cực kỳ trọng yếu cần thương lượng." Khí Linh Tử tiến lên một bước, cung kính trả lời.

"Đồ vật thì cứ để ở đây đã, ta có rảnh thì nhìn một cái. Về phần trưởng lão hội kia....." Hắc hắc, hơn phân nửa có quan hệ với Ma tộc đại quân. Xem ra không thể không đi một chuyến. Việc này không nên kéo dài, ta lập tức đi đến chỗ đó." Hàn Lập sau khi cân nhắc, liền bình tĩnh đứng dậy.

"Đồ nhi cung tiễn sư phụ!"

"Hàn huynh đi sớm về sớm!"

Khí Linh Tử cùng Băng Phượng gặp Hàn Lập bộ dáng vội vàng như thế, liền có chút ngoài ý muốn, nhưng tự nhiên cũng không dám ý kiến ngăn cản.

Hàn Lập hơi gật đầu, bên ngoài thân ánh sáng màu xanh chợt lóe, hóa thành một đạo tia sáng màu xanh tại chỗ xoay quanh một cái, liền bay ra khỏi đại sảnh.

Khi Hàn Lập xuất hiện ở đại điện trưởng lão hội, Kim Việt thiên sư cùng Lão giả dẫu bạc đã một mực ngồi chờ sẵn rồi, khi thấy hắn đến lập tức đi ra chào đón, cũng mời vào trong đại điện.

Ba người vừa ngồi xuống, Lão giả râu bạc liên tục chúc mừng không thôi, cũng nhin không được dùng thần niệm đảo qua xem xét tu vi hiện giờ của Hàn Lập.

Kết quả hẩn trong lòng cả kinh.

Tu vi hiện giờ của Hàn Lập nhìn vào giống như biển rộng sâu không lường được, thần niệm Lão giả không thể nhìn ra tu vi cảnh giới cụ thể.

Điều này sao có thể! Hẩn cũng là tu sĩ Hợp Thể trung kỳ, tuy rằng pháp lực không thể cùng hậu kỳ tu sĩ so sánh với nhau, nhưng tuyệt nhiên ngay cả cảnh giới tu vi đều không thể nhìn ra.

Xuất hiện loại tình huống này tự nhiên chỉ có hai loại.

Một là đối phương tu luyện loại bí thuật thần kỳ nào đó hoặc có được di bảo nào đó, có thể che dấu tu vi pháp lực, làm cho người ta không thể tra xét. Hai là đối phương tu vi pháp lực viễn siêu so với bình thường tu sĩ Hợp Thể hậu kì, pháp lực kém quá quá xa, tự nhiên không có cảnh cảm ứng rõ ràng.

Lão giả râu bạc mặt không lộ dị sắc, nhưng các loại ý niệm đều lướt qua, lập tức liền phán đoán loại sự tình thứ nhất không có khả năng.

Dù sao đối phương nếu thực sự che dấu tu vi cùng năng lực, ở Hợp Thể trung kỳ tự nhiên sẽ vận dụng. Mà nay tiến giai Hợp Thể hậu kì, hiện giờ mọi người đều đã biết, càng không cần phải làm điều dư thừa. Mà nếu là loại sau mà nói.....

Lão giả râu bạc không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Khẩu khí nói chuyện với Hàn Lập, bất giác kính cẩn vài phần.

Kim Việt Thiên Sư tuy rằng nhìn vẫn như bình thường, nhưng trong lòng khiếp sợ cũng không kém lão giả râu bạc. Tuy rằng lúc trước hắn đã đánh giá thực lực Hàn Lập rất cao, nhưng hiện tại vừa thấy vẫn là có chút xem nhẹ.

"Nhị vị đạo hữu đưa tới đại lễ, Hàn mỗ đã nhận được, tại hạ đa tạ. Bất quá nhị vị đạo hữu dồn dập mời Hàn mỗ tới đây, khẳng định là có việc quan trọng, có thể nói một chút đi." *Sau khi hàn huyền vài câu, Hàn Lập liền đi thẳng vào vấn đề hỏi.*

"Ân, nếu Hàn huynh nói như thế, Cốc mỗ cũng liền nói thẳng. Lần này đạo hữu có thể ngoài ý muốn tiến giai Hợp Thể hậu kỳ, nghĩ đến thực lực khẳng định tăng lên rất nhiều, đã có thể xem như đệ nhất tu sĩ bản thành. Tại hạ xin hỏi đạo hữu một câu, nếu đạo hữu đối mặt với hóa thân Ma tộc thánh tổ ngoài thành kia, có thể nắm chắc mấy thành phần thắng?" *Lão giả râu bạc cùng Kim Việt thiên liếc mắt nhìn nhau một cái, thần sắc nghiêm trọng hỏi.*

"Hóa thân Ma tộc thánh tổ? Nói thật cũng không tốt lắm. Dù sao Ma tộc thánh tổ tu vi cùng công pháp sai lệch quá nhiều, hóa thân thần thông cũng khác nhau rất lớn. Ta đối với hóa thân thánh tổ ngoài thành cũng không biết được, cũng không thể nói bừa được. Bất quá lúc trước ta đã gặp qua cái loại hóa thân này rồi, Hàn mỗ tự hỏi còn có thể ứng phó được một phần." Hàn Lập nghe vậy hai mắt nhíu lại, một lúc sau, mới mặt không chút thay đổi liền trả lời.

Chương 1993: Thiên Uyên thành đại chiến (2)

"Hoá thân Thánh tổ chỉ huy đại quân Ma tộc ngoài thành thuỷ chung ẩn thân trong đại quân không có lộ diện qua, tình huống thần thông, tu vi cụ thể bọn ta cũng không rõ ràng. Nhưng dựa theo một ít tình báo suy đoán ra, khối hoá thân này cũng không mạnh hơn số truy sát đạo hữu mới đúng. Hai đám hoá thân này đều là của Huyết Quang thánh tổ, tự nhiên thần thông cũng không khác biệt nhiều lắm. Trong sâu xa, công pháp chung quy cũng có liên hệ một ít với bản thể. Hàn huynh nếu đối chiến, hẳn là so với những hoá thân khác tự nhiên thoải mái hơn ít nhiều.

Ngân phát lão giả thành thật nói.

"Nga, nghe ngữ khí của Cốc huynh, chẳng lẽ dự định để Hàn mỗ tới đối phó với hoá thân Huyết Quang thánh tổ này?"

Hàn Lập cũng không cảm thấy kinh ngạc, chậm rãi nói.

"Hàn đạo hữu minh giám! Nếu là thời kì bình thường lão phu quyết không để Hàn đạo hữu mạo hiểm như vậy, nhất định sẽ an bài một ít thủ đoạn trừ đi khối hoá thân này. Nhưng lần này đại quân Ma tộc thanh thế viễn siêu trước kia, chỉ riêng đám Ma tộc tôn giả tựa hồ còn nhiều gấp đôi so với trưởng lão bốn thành. Lão phu cùng mấy vị đạo hữu đã vắt hết óc phân tích một phen, tự cảm thấy dù cho có mượn được địa lợi chi thế bất quá cũng chỉ có thể miễn cưỡng ứng phó một hai mà thôi. Về phần hoá thân Thánh tổ so với tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ còn lợi hại hơn kia lại phải phái tới vài tồn tại cường đại thì mới có thể biện pháp tiếp đón. Một khi bị khối hoá

thân này cưỡng ép đánh tan một chỗ phòng ngự yếu nhược của bản thành để đại quân Ma tộc xâm tiến vào thì xem như đại thể của Thiên Uyên thành đã mất đi hoàn toàn rồi.

Ngân phát lão giả không chút lưỡng lự nói.

"Trước kia Trương lão hội dự định sẽ đối phó với đám hoá thân Thánh tổ như thế nào? Không nên nói là các người trước kia cũng không có chuẩn bị bất cứ kế hoạch tương quan gì đó chứ!"

Hàn Lập sau một lúc trầm ngâm, bỗng nhiên hỏi.

"Còn có biện pháp nào khác ngoại trừ lợi dụng cấm chế chi lực cùng chiến thuật biến người ra. Trước kia, khi đại chiến bắt đầu chúng ta sẽ cho người dẫn dụ nó vào một đại trận đã chuẩn bị trước đó, dựa vào cấm chế chi lực cùng một nhóm nhân thủ được an bài đặc biệt vây khốn nó. Tuy không mong có thể thật sự chém giết khối hoá thân này nhưng cuốn lấy nó một khoảng thời gian cũng là đã quá tốt rồi. Bất quá, phương pháp này nhìn như đơn giản nhưng thực tế công tác chuẩn bị, an bài lại cực kỳ rắc rối, tỉ lệ đắc thủ cũng không cao."

Kim Việt thiên sư mở miệng giải thích.

"Hắc hắc, hoặc nói là thế sự khó lường! Tốt rồi, bây giờ không phải là lúc than thở, chúng ta còn phải tiếp tục thương thảo đề tài lúc trước đi. Ta còn cho rằng cần phải bố trí trên đầu tường mấy món bảo trước kia, dùng áp chế những đề giai ma thú điên cuồng công kích ngay từ đầu kia."

Ngân phát lão giả cũng rất nhanh từ trạng thái cảm khái mà khôi phục lại tinh thần, sắc mặt nghiêm lại chuyển đề tài, nói.

"Không được, mấy trọng bảo kia là bọn ta mất sức chín trâu hai hổ mới có thể chế luyện ra được, là một trong những đại sát khí, sao có thể lấy ra

đôi phó với đám đê giai ma thú được. Bằng không, một khi để lộ ra thì trong đại chiến sau đó cũng không thể thu được kỳ hiệu."

Kim Việt thiền sư nghe vậy lại liên tục lắc đầu phản đối.

"Nhưng đám đê giai ma thú này số lượng thực quá nhiều đi, nếu không dùng đến..."

Tại đây, hai người này lại bắt đầu tiến hành tranh luận.

Hàn Lập đối với tất cả những điều này tự nhiên không biết rõ chút nào, sau khi bước ra khỏi đại điện liền hướng nơi ở mà phi độn bay đi.

Tựa như lúc trước cùng đám người Kim Việt thiền sư nói, cảnh giới hậu kỳ của hắn tuy rằng đã ổn định nhưng cũng cần phải hao tổn không ít thời gian nữa, trước khi đại chiến thực sự bắt đầu, mỗi ngày đều phải hảo hảo tu luyện một phen, như vậy một thân pháp lực của hắn mới có thể chân chính vững vàng được. Hơn nữa, sau khi tiến giai hậu kỳ, Phạm Thánh Chân Ma công của hắn cũng gần như tiếp cận đại thành, trên đó còn ghi chép một số loại đại thần thông khác nữa, cuối cùng cũng thể thi triển được rồi. Bất quá, những thần thông này muốn dùng trong lúc đối địch tự nhiên cũng phải tốn một ít thời gian làm quen mới được. Vì vậy, hắn vừa mới cùng ngân phát lão giả hai người nói chuyện xong liền lập tức quay về.

Trở lại nơi ở, Hàn Lập gọi đám người Khí Linh Tử cùng Băng Phượng tới, sau khi dặn dò vài câu liền tiến nhập vào trong mật thất tu luyện.

Hàn Lập khoanh chân ngồi trên giữa tám bồ đoàn được đặt giữa mật thất nhưng vẫn chưa lập tức đả tọa nhập định mà lại lẳng lặng cân nhắc một hồi lâu, sau đó một tay liền lật chuyển lại, hai khối ngọc bài trắng sữa như ngọc đồng thời hiện lên.

Hai vật này bất quá cũng chỉ bằng cỡ ngón cái nhưng mặt ngoài lại lập loè ngân quang, mơ hồ còn khắc chi chút ngân sắc phù văn. Đây chính là hai trang Kim Khuyết Ngọc Thư ngoại trang mà Hàn Lập thu được năm đó.

Một khối có ghi lại mấy loại phương pháp luyện chế phù triện huyền diệu, một khối ghi lại Bách Mạch Luyện Bảo quyết quý dị bí thuật trên đó.

Trong đó, đệ nhất trang ngọc thư tuy rằng không được trọn vẹn nhưng Hàn Lập bằng vào sự dày công nghiên cứu, cộng thêm tham khảo một ít ngoại tịch nên sớm đã đem hơn phân nửa phù triện ghi chép trong đó luyện chế ra, bây giờ chỉ còn lại một loại phù triện tên là "*Thiên Qua phù*" là chưa kịp luyện chế mà thôi.

Phù này trên ngọc thư ghi chép lại cũng là một loại phù triện sau cùng, cũng là một loại công kích phù triện. Theo như ngọc thư viết, uy năng của khối phù triện này thực lớn đến bất khả tư nghị.

Đáng tiếc, so với mấy loại trước đó, ngay với việc tìm hiểu loại phù triện này cũng khó hơn tới mấy lần. Nếu không phải Hàn Lập có chút cơ duyên, cũng cùng với một ít dị tộc phù triện đại sư giao lưu rất nhiều kinh nghiệm, nếu muốn luyện chế ra cơ hồ là một chuyện chỉ là vọng tưởng mà thôi.

Tuy phương pháp luyện chế tám phù này Hàn Lập rất lâu trước cũng đã nắm giữ rồi nhưng lại bất đắc dĩ phát hiện ra, muốn luyện chế tám phù này không chỉ cần phải có một ít tài liệu khó tìm mà đối với pháp lực của người luyện chế lại yêu cầu cao tới mức kinh người.

Lấy tu vi Hợp Thể trung kỳ lúc đầu của hắn vậy mà lại vô pháp chống đỡ luyện chế "*Thiên Qua phù*" này.

Điều này làm cho hắn phiền muộn rất lâu.

Bất quá, tỉ mỉ suy nghĩ lại một chút, điều này cũng rất bình thường.

Lấy uy năng kinh khủng của tám phù này sợ rằng tại Tiên giới cũng không phải là loại phàm vật, để cho đám hạ giới luyện chế ra tự nhiên cất lực cực kỳ. Cũng may, Hàn Lập đã đem tài liệu luyện chế phù này giao cho đám môn hạ đệ tử, để cho bọn họ vận dụng đại lượng linh thạch cùng mấy trăm năm liên tục thu thập mới đầy đủ được. Bây giờ hắn đã tiến giai hậu kỳ, trên phương diện pháp lực xem ra đã đủ để chống đỡ luyện chế phù này, tự nhiên dự định trong lúc bế quan đem tám "*Thiên Qua phù*" này luyện chế ra một ít.

Về phần khối ngọc thư ghi chép Bách Mạch Luyện Bảo quyết kia, hắn cũng là một loại phương pháp luyện thể huyền diệu nào đó của Tiên giới nhưng lại đem nhục thân coi như tài liệu luyện chế bảo vật mà đem ra luyện chế.

Đáng tiếc, loại bí thuật này đối với trình độ nhục thân yêu cầu rất cao, Hàn Lập lúc đó bất quá cũng chỉ có thể tu luyện được một hai điểm, cũng sử dụng phương pháp mưu lợi, đem các loại bảo vật như Nguyên tử cực sơn cùng mỗi cái bộ phận thân thể luyện hoá nhất thể, do đó có thể khiến thần thông nhất thời tăng vọt.

Nhưng phương pháp mưu lợi này không phải là chính đạo, tới cảnh giới hiện tại của hắn mà nói, lúc đầu mượn bảo vật gia tăng trình độ của thân thể tự nhiên không hề để vào trong mắt rồi. Hiện hắn dự định dùng Bách Mạch Luyện Bảo quyết này một lần nữa chân chính tu luyện một phen. Lấy trình độ nhục thân mạnh mẽ của hắn bây giờ, pháp quyết tu luyện của quyết này hắn không còn trở ngại gì rồi.

Chương 194: Thiên Uyên thành đại chiến (3)

Bất quá, muốn tu luyện được loại Tiên gia bí thuật này khẳng định sẽ tiêu hao không ít thời gian, cũng không phải chỉ trong một chốc là có thể thấy hiệu quả ngay được. Cho nên Hàn Lập hẳn cũng không có lập tức bắt đầu tu luyện ngay.

Sau khi đem thần niệm thâm nhập vào trong hai khối ngọc thư, đem toàn bộ nội dung bên trong nhớ kỹ lại một lần nữa, lại yên lặng tìm hiểu thêm một chốc lát, sau đó tự ngẫm không có vấn đề gì nữa thì mới đem hai khối ngọc thư lần nữa thu lại rồi chậm rãi nhắm hai mắt lại, đem thể xác, tinh thần cùng pháp lực điều chỉnh tới trạng thái hoàn mỹ nhất trước khi bắt đầu luyện chế "*Thiên Qua phù*" kia.

Hắn tin chắc rằng khi phù này luyện chế tới tay, đại chiến sau đó cho dù có điều gì ngoài ý muốn xảy ra thì cũng coi như đủ sức bảo vệ mình. Đương nhiên, hắn sở dĩ đáp ứng đối phó với hoá thân của Huyết Quang kia cũng không phải dựa vào thủ đoạn này.

Lấy thần thức cường đại của hắn lúc này cũng coi như có thể miễn cưỡng thôi động được đám Phệ Kim trùng chưa tiến hoá chính thức đối địch. Tin rằng dưới mấy ngàn đầu Phệ Kim trùng cùng nhau công kích, nếu không có chuyện đề phòng từ trước thì chắc hẳn hoá thân Thánh tổ Ma tộc cũng tuyệt đối ăn không tiêu. Mà hắn sẽ còn lập tức tu luyện thêm mấy bí pháp thần thông cường đại còn lại trong Phạm Thánh Chân Ma công, mỗi một loại bí pháp uy năng đều không nhỏ, cũng đủ để cấp cho đối thủ một

món quà đầy kinh hỉ, hướng chi hấn còn Báo Lân thú cùng với đám hậu tuyển Phệ Kim trùng vương hỗ trợ. Cho dù đối mặt với Thánh tổ bản thể, cho dù chân chính chính diện đánh một trận hấn là cũng đủ lực tự bảo vệ mình.

Trong lòng cân nhắc như thế, thần thức Hàn Lập cũng thả lỏng xuống, dần dần đem hết thầy mọi sự đều ném ra sau, bắt đầu tiến vào nhập định.

Tiếp một khoảng thời gian sau đó, mật thất tu luyện vốn im ắng dị thường bỗng nhiên từ bên trong truyền ra từng tiếng "vù vù" xé gió, ngẫu nhiên phòng ốc còn có vài lần ầm ầm nổ rung lên. Nửa tháng sau, sau một tiếng tiem minh chói tai từ bên trong mật thất bạo phát ra, một đạo kim sắc quang trụ chợt loé từ mật thất bắn thẳng lên chín tầng trời, trực tiếp xuất hiện ở phía trên đỉnh thạch tháp nơi Hàn Lập bế quan.

Kim sắc quang trụ này linh quang minh mông cao hơn ngàn trượng, thô to như vại nước, đỉnh quang trụ mơ hồ còn có hư ảnh thật lớn huyền phù bên trên, cũng phát ra từng trận thanh minh kinh người. Càng thần kỳ là ở phụ cận hư ảnh còn có vô số ngân quang chớp động liên tục, tất cả đều là vô số ngân sắc phù văn bay lượn không thôi.

Từ xa nhìn lại có vẻ huyền bí cực kỳ!

Ngay sau một tiếng tiem minh, hư ảnh kia liền bộc phát ra kim quang chói mắt, đồng thời một cỗ dao động khủng bố vô bì từ giữa hư ảnh bộc phát ra điên cuồng hướng bốn phương tám hướng lan ra. Nơi nào dao động đi qua hư không nơi ấy linh quang chớp loé liên tục, vô số những điểm kim quang theo đó mà hiện ra.

Đám quang điểm này lớn nhỏ không đều nhưng số lượng quả thực là vô số kể, tất cả đều hướng về phía quang trụ tụ tập mà bay tới. Những quang điểm này tản ra kim linh khí cực kỳ tinh thuần, phạm vi trải rộng ra mấy

vạn lý, đem toàn bộ kim linh khí trong khu vực này hấp dẫn hầu như không còn một mảnh.

Không riêng gì như thế, ngay cả đám tu sĩ đang đả toạ tu luyện ở phụ cận cùng vệ sĩ đang tuần tra ở tầng trời thấp phạm là áo giáp kim chúc thuộc tính cùng các loại binh khí đeo ở bên ngoài cũng không hẹn đều phát ra từng trận thanh minh trầm thấp khác thường. Theo đó, từ bên trong chúng bắt đầu tuôn ra đại lượng kim linh khí, đồng dạng cũng hoá thành vô số điểm kim quang hướng kim sắc quang trụ bay tới.

Đám tu sĩ này thấy cảnh này tự nhiên đều luống cuống một trận, đều thi triển các loại thủ đoạn khổng chế bảo vật cùng vũ khí của mình, nhưng vô luận là dùng bí thuật câu thông với bảo vật hay phù đoạn cấm chế gì thì vẫn không thể ngăn cản được sự xói mòn kim linh khí này, căn bản là không thể ngăn cản được.

Bất quá chỉ một lát công phu sau, sau khi tất cả kim linh khí trên tất cả bảo vật đều bị xói mòn gần một nửa thì hào quang ngoài thân chúng theo đó mà ảm đạm đi không ít. Nếu cảnh này nếu tiếp tục diễn ra e là đám bảo vật này sẽ tự hành bị huỷ đi.

Tất cả tu sĩ thấy vậy đều sợ tới hồn phi phách tán nhưng cũng chỉ tro mắt nhìn cảnh này, một bộ thúc thủ vô sách!

Ngay lúc tình huống đã lâm vào điểm không thể vãn hồi được thì hư ảnh ở bên trong quang trụ chợt run lên, dao động quỷ dị theo đó mà cũng dừng lại. Quang trụ thật lớn chợt loé lên liền bao vây lấy hư ảnh rồi hoá thành một đạo kim quang hướng xuống phía dưới mà bay đi, cuối cùng cũng biến mất vô tung vô ảnh.

Cùng lúc đó, sự xói mòn kim chúc thuộc tính rốt cục cũng dừng lại, đám bảo vật kia lại một lần nữa khôi phục lại như lúc bình thường.

Đối với đám tu sĩ này mà nói, nếu không phải tận mắt thấy khí tức bảo vật của mình trở nên suy yếu vô cùng thì cảnh vừa rồi chẳng khác nằm mơ là mấy.

Không ít người hai mắt nhìn nhau.

Đương nhiên, thiên tượng kinh người lần nữa xảy ra ngay tại nơi Hàn Lập bế quan tự nhiên không thể giấu diếm được đám tu sĩ nhận thức được hẳn ở phụ cận, tự nhiên đều liên tưởng tới vị tiền bối Hàn Lập này đang luyện chế một kiện dị bảo nào đó cần quán chú đại lượng kim linh khí thì mới có thể làm ra loại sự tình như vậy.

Trong lòng bọn họ hoảng sợ không thôi, tự nhiên sẽ không dám đi tìm một gã Hợp Thể hậu kỳ tu sĩ lý luận cái gì, bảo vật trong tay bị tổn hại thì cũng chỉ có thể bất đắc dĩ tự nhận mình đen đủi.

Đám Kim Việt thiên sư cùng vài vị trưởng lão khác tuy rằng không có chính mắt nhìn thấy dị tượng này nhưng không lâu sau đó cũng được nghe kể lại. Bọn họ tuy rằng kinh ngạc vô cùng nhưng cũng không có tạo ra một hồi nháo sự, thậm chí không có người phái người tới hỏi thăm Hàn Lập đã làm ra cái sự tình gì.

Giờ phút này, đại quân Ma tộc ngoài thành đang được điều động, thường xuyên tiến hành công kích Thiên Uyên thành, hơi thở chiến tranh theo đó đã lan tràn trong thành, không một tu sĩ nào không cảm nhận được loại không khí dị thường này. Do đó, cho dù đó là cao giai tồn tại đi chăng nữa thì cũng sẽ không quan tâm nhiều tới sự tình nho nhỏ như vậy!

Hai tháng sau, ở bên trong mật thất, Hàn Lập cả người kim quang loè loè ngồi xếp bằng trên mặt đất, hai mắt nhắm nghiền nhưng hai tay lại hợp ở trước người, ở giữa hai tay mơ hồ hé mở ra một tấm kim sắc phù lục.

Ở trên đỉnh đầu hắn, một cái hư ảnh pháp tướng ba đầu sáu tay huyền phù ở tầng trời thấp. Gương mặt pháp tướng tuy có tương tự với Hàn Lập nhưng lại mang theo ba loại biểu tình hỉ (vui), nộ (giận dữ), ai (bi ai) khác nhau. Sáu cánh tay của pháp tướng đều ngửa nâng lên, trong lòng bàn tay đều có sáu kiện hư ảnh kim sắc pháp khí như ẩn như hiện.

Đám pháp khí này hoặc là chùy, hoặc trượng, hoặc giản. Mỗi kiện đều mệnh mang kim quang, độ ngưng tụ chẳng khác gì thường vật, mặt ngoài mờ hồ lại trạm trổ đủ loại ngân sắc phù văn tinh xảo. Giờ phút này, đám pháp khí đó cái thì phát ra từng đạo sấm âm "*ầm ầm*", cái thì phát ra từng trận "*vù vũ*" xé gió, còn cái thì quang mang trướng lui (lúc chói loà, lúc ảm đạm) không chừng, rõ ràng chẳng những ẩn chứa uy lực cực kỳ đáng sợ mà còn ẩn chứa các loại thần thông khác nhau rất lớn.

Bỗng nhiên thần sắc Hàn Lập vừa chợt động, kim quang trong tay chợt loé lên, tấm kim sắc phù văn kia không một tiếng động chợt tiêu thất đi, hai mắt nguyên bản đang nhắm chặt lại bắt đầu mở ra. Cơ hồ cùng thời gian đó, pháp tướng ba đầu sáu tay trên đỉnh đầu cũng trực tiếp tan vào hư không không thấy bóng dáng.

Ngay lập tức, một đoàn hồng quang từ bên ngoài mật thất chợt loé bắn vào, cũng xoay quanh một cái liên rơi vào lòng bàn tay Hàn Lập.

Hai mắt Hàn Lập nhú lại nhìn chăm chăm vào hồng quang một lát rồi bỗng nhiên đem thần niệm phóng ra khỏi mật thất. Thần niệm chi lực khổng lồ trong nháy mắt liên lướt qua tất cả các tầng thạch tháp một lượt, cuối cùng cũng dừng ở đại sảnh tại tầng cao nhất của thạch tháp.

"Nếu nàng đã tự mình lại đây, xem ra Ma tộc đã muốn bắt đầu công thành rồi, nếu không sẽ không dễ dàng quấy rầy ta bé quan a."

Hàn Lập có chút đăm chiêu thì thảo vài câu, thần sắc thoảng cái liền trở nên ngưng trọng hẳn lên.

Một tay khẽ vỗ, hồng quang nhất thời phi hồi yên diệt.

Sau một lúc trầm ngâm, tuy rằng hắn vẫn ở trong mật thất trì hoãn một chút thời gian nhưng ngay sau đó thân hình liền nhoáng lên một cái, trực tiếp hoá thành một đạo thanh quang từ trong mật thất bay ra ngoài.

Tại đỉnh tầng đại điện thạch tháp, một ngân bào nữ tử thần sắc có chút lo âu chờ nơi đó. Khí Linh Tử, Hải Đại Thiếu cùng Băng Phượng ba người ở một bên cung kích tiếp đón.

Nữ tử này chính là người có giao tình không tồi với Hàn Lập, Ngân Quang tiên tử. Giờ phút này đôi lông mày của nàng đang nhíu chặt lại, ánh mắt thì thoảng lại hướng cửa điện nhìn lại.

"Tiền bối yên tâm, vẫn bối đã phát truyền âm phù cho gia sư. Lão nhân gia người hẳn không lâu sẽ tới đây gặp người."

Khí Linh Tử kính cẩn nói.

"Ân, như vậy là tốt nhất! Ma tộc đại quân đã bắt đầu ly khi đại bản doanh mà hướng Thiên Uyên thành ta áp sát lại. Đại chiến tùy thời đều có thể bộc phát. Nếu Hàn huynh xuất quan sớm một chút thì sự tình sẽ ổn thoả hơn một chút. lát nữa, các ngươi cũng theo Hàn đạo hữu đi. Chắc hẳn lúc các ngươi xuất thủ thì đại chiến hẳn là đã tới lúc quyết định rồi, cơ hội bảo mệnh của các ngươi theo đó so với đám tu sĩ bình thường sẽ cao hơn rất nhiều."

Ngân Quang tiên tử gật đầu nói.

"Đa tạ tiền bối!"

Hải Đại Thiều cùng Khí Linh Tử tự nhiên mừng rỡ, nói.

Băng Phượng nghe vậy trên mặt cũng nhiều ra thêm một tia dị sắc.

Đúng lúc này, đại sảnh bỗng nhiên thanh quang chợt loé, một đạo nhân ảnh không chút dấu hiệu đột nhiên hiện ra.

"Ngân đạo hữu, đại quân Ma tộc bắt đầu tiến công rồi sao? Sẽ không chỉ là mang tính quấy rối đó chứ?"

Hàn Lập vừa hiện thân, thần sắc bình tĩnh hướng Ngân Quang hỏi.

"Hàn huynh, người đã xuất quan! Ma tộc đích xác sẽ lập tức công thành, lúc này đây tuyệt đối không chỉ là chiến đấu mang tính quấy rối, tất cả Ma tộc cao giai cùng đại quân ma thú đã đều xuất động, thậm chí ngay cả hoá thân của vị Huyết Quang Thánh tổ kia tựa hồ cũng có mặt ở trong đại quân. Di, ngay cả khi Hàn huynh tiến giai hậu kỳ tu vi thế nào mà ngay cả ta cũng không thể thấu được cảnh giới của đạo hữu!"

Ngân Quang tiên tử vừa thấy Hàn Lập hiện thân liền lộ ra hỉ sắc, nhưng vừa lúc dùng thần niệm đảo qua thì lại có chút hoảng sợ, nói.

"Điểm tăng tiến ấy đã là cái chi! Nếu Ma tộc cấp tốc tiến quân như vậy, chúng ta nên cùng Cốc huynh hội hợp đi, các người cũng lại đây đi."

Hàn Lập mỉm cười, quay đầu hướng đám đệ tử phân phó một tiếng.

Đám người Khí Linh Tử tự nhiên khom người đáp ứng một tiếng.

Ngân Quang tiên tử nghe được lời ấy, tuy rằng chưa tra xét được nông sâu của Hàn Lập nhưng cũng giật mình tỉnh táo trở lại, liên tục gật đầu xưng phải.

Lúc này, đoàn người lập tức ly khai khỏi thạch tháp thẳng hướng chủ công của đại quân Ma tộc tiến tới. Không bao lâu sau, đám người Hàn Lập liền thấy được phiến tường thành Thiên Uyên thành xa xa, cũng có một toà cung điện thật lớn huyền phù ở trên tầng trời bên trên tường thành.

Độn quang mấy người Hàn Lập theo đó mà biến đổi phương hướng, liền chậm rãi dừng ở phía trước cung điện thật lớn phía trên cao.

Ở nơi nào đó của toà cung điện trên không có hơn ngàn cao giai tu sĩ đang tụ tập lại, bất quá ở trung tâm đám tu sĩ này lại là một toà thạch tháp cao hơn trăm trượng khác, đỉnh tháp mơ hồ có mấy bóng người đang đứng ở nơi đó. Nếu cẩn thận nhìn lại thì đúng là đám người ngân phát lão giả, Kim Việt thiền sư cùng vài vị trưởng lão Thiên Uyên thành khác.

Hàn Lập tự nhiên sẽ không cùng đám tu sĩ bình thường tụ tập lại với nhau, cho nên hướng đám người Khí Linh Tử cùng Băng Phượng dậm dò vài câu, để cho bọn họ lưu lại ở phía sau liền cùng Ngân Quang tiên tử bay về phía tháp cao.

"Hàn đạo hữu, rốt cục người cũng đã đến. Người mau xem, người nọ hẳn là Huyết Quang Thánh tổ hoá thân, thống soái của đại quân Ma tộc lần này."

Ngân phát lão giả vừa thấy Hàn Lập đang hướng lại đây bay tới liền mừng rỡ hướng một phía nào đó của đại quân Ma tộc ngoài thành chỉ tay, nói.

[

Chương 195: Thiên Uyên thành đại chiến (4)

Hàn Lập thấy vậy trong lòng không khỏi giật mình, không nói một lời hướng theo ngân phát lão giả chỉ tới nhìn lại.

Lam lam trong mắt chớp động, đem toàn bộ tình hình của đại quân Ma tộc ở ngoài hơn mười dặm xa nhìn tới không sót thứ gì. Chỉ thấy nơi đó đã trở thành một mảnh chi chít chiến thuyền, bên trong đám chiến thuyền đó có một toà kiến trúc hình tam giác thật lớn, có một đám cao giai Ma tộc mặc chiến giáp màu đỏ đứng nơi đó, có vẻ có chút đáng chú ý.

Bọn hấn mơ hồ vây quanh một chiếc thú xa thật lớn do mấy đầu ma thú kéo.

Mỗi đầu ma thú kéo xe đều giống như sư tử nhưng lại có tới những năm cái đầu, thân hình khổng lồ được khoác một tầng lân giáp màu lam đậm, phía sau còn kéo theo một cái đuôi giống đuôi bọ cạp thật dài. Mà ngoại hình của thú xa thì lại trông có vẻ tinh xảo dị thường, bên trên cũng dựng đứng một cây cờ phướn, mặt ngoài có viết mấy đạo ma văn cự đại, nguyên một đám đỏ thẫm như máu, ầm ầm còn có huyết quang lưu chuyển bên trên.

Bên dưới cờ phướn, từng đoàn ma khí cuộn cuộn xoay tròn, một gã thiếu niên mặc hồng sắc chiến bào không chút nhúc nhích đứng ở nơi đó, phụ cận hắn còn có bảy tám tên Ma tộc tôn giả cung kính đứng đợi ở hai bên. Khuôn mặt của thiếu niên này cùng với ba Huyết Quang hoá thân lúc trước đuổi giết hấn quả thực giống y hệt nhau.

Hàn Lập nhìn đến đây ánh mắt chợt phát lạnh, không khỏi nổi lên một tia sát ý!

Huyết sắc thiếu niên lúc này dường như cảm ứng được điều gì đó mà thoáng quay đầu lại, trực tiếp cùng với Hàn Lập phía xa xa đối nhãn, trong con mắt thiếu niên thoáng lay chuyển một chút liền lập tức trở nên đen kịt như mực, giống như một loại hắc động lạnh lạnh phát ra cỗ hấp lực cường đại, đem ánh mắt Hàn Lập cưỡng ép như đóng đinh lại.

Hàn Lập trong lòng rung mình, dưới sự thôi động của thần niệm chi lực cường đại, lập tức đem ánh mắt cưỡng ép ngăn trở lại.

Cùng lúc đó, thiếu niên huyết bào xa xa ở trong đại quân Ma tộc sắc mặt hơi đổi.

"Như thế nào, Huyết Quang đạo hữu phát hiện ra cái gì sao?"

Một đạo thanh âm đỉnh đặc bỗng nhiên từ một chỗ khác bên trên thú xa truyền lại, chủ nhân của thanh âm này lại là một gã đại hán da màu cổ đồng để trần nửa người, nửa người còn lại khoác một tấm da thú.

Đây đúng là kẻ mà Huyết Quang Thánh tổ xưng là đệ nhất ma tôn, đại hán họ Hung.

Giờ phút này song chương của hắn đang dựa vào một bên lan can thú xa, một bộ dáng vẻ lười biếng.

"Không có gì, chỉ là một gã tu sĩ Nhân tộc lén rình trộm bọn ta mà thôi, đã bị ta dọa sợ thối lui rồi. Mà tựa hồ người này cũng không phải là kẻ tầm thường, lại dễ dàng thoát khỏi Hắc Quang ma nhãn của ta."

Thiếu niên liếc đại hán một cái, chậm rãi nói.

"Nga, có thể từ trong ma nhãn của người thoát ra cũng coi có chút môn đạo. Là mục tiêu người để cho ta đối phó hay là tên gia hỏa vừa mới tiến giai hậu kỳ kia?"

Đại hán nghe vậy tinh thần không khỏi rung lên, có chút hưng phấn hỏi.

"Cái này cũng không rõ lắm, nhưng vô luận là kẻ nào hẳn đều là thứ khó chơi, Hung đạo hữu e là còn phải cẩn thận một hai mới tốt."

Huyết bào thiếu niên khẽ nhíu mày, có chút đề tỉnh, nói.

"Ha ha, người cứ việc yên tâm! Hung mỗ còn sợ đối thủ thần thông không đủ, không có cách nào tận hứng đánh một trận đây!"

Đại hán nghe vậy lại ha ha cuồng tiếu một trận.

Huyết bào thiếu niên cười khỏ một tiếng, cũng không nói thêm điều gì nữa.

Cùng lúc đó tại Thiên Uyên thành, hai mắt Hàn Lập đang nhắm nghiền một hồi lâu, sau khi đem loại cảm giác mê muội kia khu trừ sạch sẽ, trong lòng có chút ít giật mình mà giương đôi mắt lên.

"Hàn đạo hữu, người không sao chứ? Vừa rồi chẳng lẽ là..."

Ngân phát lão giả mắt thấy Hàn Lập có hành động khác thường, không khỏi có chút lo lắng hỏi.

"Không có gì, vừa rồi chẳng qua là đối phương dùng bí thuật đánh trộm một cú, nhưng giờ đã không còn trở ngại gì rồi."

Hàn Lập lắc lắc đầu, nhẹ nhàng đáp.

"Không có việc gì là tốt rồi. Hàn huynh đã xác nhận được người nọ thật đúng là hoá thân của Huyết Quang Thánh tổ được hay chưa?"

Ngân phát lão giả nghe vậy có chút vô cùng kinh ngạc, nhưng lại lập tức hỏi ra vấn đề mà lão tối quan tâm.

"Án, tám chín phần hẳn là đúng. Dung nhan, khí tức người nọ cùng số hoá thân ta gặp trước kia đều độc nhất vô nhị, hẳn sẽ không sai."

Hàn Lập sờ sờ cằm, khẳng định nói.

"Là ma đầu này thì tốt rồi. Nếu đã là vị Huyết Quang Thánh tổ hoá thân tự mình xuất hiện ở đây, xem ra đại quân Ma tộc hẳn đã quyết định một trận phân thắng bại rồi. Lát nữa, e rằng phải nhờ vào Hàn đạo hữu ra tay đối phó với khối hoá thân này rồi. Đạo hữu cũng không cần nóng lòng thủ thắng, chỉ cần có thể cuốn lấy hắn thì cũng coi như là đã lập được công lớn rồi!"

Kim Việt thiên sư ở một bên cũng ngưng trọng nói.

"Hắc hắc, nhị vị đạo hữu cứ yên tâm. Chỉ cần không có tên Ma tộc nào khác tới quấy rầy ta thì hẳn tuyệt đối không xuất hiện trước mắt các vị."

Hàn Lập mỉm cười, thập phần trấn an, nói.

"Vậy phải làm phiền đạo hữu rồi, những Ma tộc tôn giả khác bọn ta sẽ tận lực ngăn cản, sẽ không để cho bọn họ quấy rầy Hàn huynh."

Ngân phát lão giả mừng rỡ, làm ra một bộ đảm bảo, nói.

Hàn Lập gật gật đầu rồi không nói thêm gì khác nữa. Lúc này, những trưởng lão khác hoặc ít hoặc nhiều từng gặp qua hắn đều tiến lên dón dập bắt chuyện với hắn. Bây giờ, đối diện với Hàn Lập, bọn họ hoặc ít hoặc

nhiều so với trước đây đều khách khí hơn rất nhiều. Hiển nhiên, chỉ với cái danh đầu "*hậu kỳ tu sĩ*" của hắn cũng khiến cho đám trưởng lão này đối với Hàn Lập hắn thập phần kính nể rồi, cũng không dám tùy ý như trước đây nữa.

Hàn Lập cùng những người này dĩ nhiên cũng không có thâm giao gì nhiều, cũng chỉ nhân nhạ xã giao vài câu rồi cũng không cần phải nhiều lời thêm nữa.

Đúng lúc này, đại quân Ma tộc xa xa chợt "*oanh long long*" một tiếng, mơ hồ vô số trống trận tề minh. Theo đó, từ bên trong ma khí mênh mông như hải dương chạy ra một đám chi chít ma thú mặt mày dữ tợn. Những ma thú này chủng loại phải đến hàng trăm, hàng vạn, số lượng cũng đạt tới một mức kinh người. Trong đó có dã thú đầu trâu thân người, cũng có quái cầm nhân diện bốn cánh sáu chân, lại có cả đám thạch ma cao tới trên trăm trượng.

Như thuỷ triều cuộn cuộn kéo tới!

Bỗng nhiên, từ trong quần thú lại bay ra hơn trăm đoàn hắc quang, mỗi một đoàn hắc quang hiển nhiên đều là một gã hoá hình ma thú nửa người nửa thú. Những đầu ma thú hoá hình này đã mở ra linh trí, quần thú nguyên bản có chút hỗn loạn, dưới sự chỉ huy của đám hoá hình ma thú này chỉ trong nháy mắt liền chỉnh chỉnh tề tề lại, ngoại trừ những tiếng rống trầm thấp thị uy ra thì không có những tiếng ồn ào khác nữa. Mà ngoại trừ những ma thú phổ thông này lại còn có thêm trên một nghìn đầu siêu cấp ma thú thân to như toà núi nhỏ xen lẫn vào trong, bộ dáng trông có vẻ thập phần đáng chú ý.

Đại quân ma thú vô cùng vô tận, quét mắt một lượt khó mà có thể thấy đầu cuối, cũng cứ từ từ trong ma hải không ngừng kéo ra, phảng phất sẽ không ngừng nghỉ.

Hơn nửa thành viên Trưởng lão hội sắc mặt theo đó mà đều trở nên cực kỳ khó coi.

"Thế nào mà lại nhiều ma thú đến vậy, không phải chỉ có năm sáu trăm vạn con thôi sao?"

Lão giả họ Cổ sắc mặt trắng bệch, nói.

"Căn cứ theo tình báo trước kia mà phán đoán, ma thú đích xác chỉ có trên dưới mấy trăm vạn con, số lượng ma thú này hẳn là lực lượng tiếp viện gần đây của bọn chúng."

Kim Việt thiền sư có vẻ còn có chút trấn định, sau khi tự niệm một câu Phật hiệu liền giải thích hai câu.

"Ma thú tiếp viện như thế thì thật đúng là quá nhiều đi! Trận chiến này sợ rằng không dễ ứng đối rồi."

Một gã hắc bào nam tử Yêu tộc sắc mặt âm trầm, lâm bẫm nói.

"Chư vị đạo hữu không cần kinh hoảng, đề giai ma thú dù sao cũng là đề giai tồn tại, cho dù số lượng có gấp đôi so với dự tính ban đầu thì cũng không nhất định sẽ ảnh hưởng tới toàn cục. Lão phu lúc đầu vì đề ngừa vạn nhất nên đã đem loại tình hình này tính vào trong đó, cũng sớm có thủ đoạn ứng đối tốt rồi."

Ngân phát lão giả chậm rãi nói.

"Nguyên lai Cốc huynh đã có an bài khác, nếu là như thế thì bọn ta yên tâm rồi."

Những Hợp Thể kỳ trưởng lão khác nghe vậy, thần sắc không khỏi có chút thả lỏng, có người nói.

Ngân phát lão giả mỉm cười, một tay liền lật chuyển, trong tay mơ hồ hiện ra một cái trận bàn, miệng hướng cái trận bàn ấy mà thấp giọng nói vài câu.

Chốc lát công phu sau, phía trước tường thành bỗng nhiên xuất hiện một trận ba động kinh người, vài toà pháp trận to lớn trước sau theo đó mà hiện ra. Tại trung tâm pháp trận lại huyền phù từng toà tế đàn trắng như ngọc, mà trên những tế đàn này lại có cung phụng vài kiện đồ vật nhìn như bình thường. Một kiện ngọc bình xanh như nước biển, một cái hồ lô đen kịt như mực, còn có một thanh ngân sắc trường kiếm cùng một kiện có chút giống giống với một bức bình phong.

"Thiên hà tứ bảo! Cốc huynh, ngươi lại đem mấy món bảo vật luyện chế dành lúc tối hậu lấy ra nhưng dùng lúc này không khỏi có chút quá "giết gà dùng dao mổ trâu" không?"

Một gã Hợp Thể kỳ yêu tu vừa nhìn thấy những kiện bảo vật ở trên đầu tường, trên mặt tràn đầy vẻ kinh hãi cùng phức tạp, nói.

"Mấy bảo vật này uy năng cố nhiên vô cùng lớn, nhưng chính yếu còn là công kích phạm vi quảng đại, tối thích hợp sát thương đại quy mô. Bằng không, những bảo vật này dùng vào thời điểm phía sau mặc dù có thể thu được một vài kỳ hiệu nhưng thực tế dư uy cũng đại giảm. Về điểm này, lão phu cùng Kim Việt thiên sư đã thương lượng qua, cuối cùng quyết định là cầm tới đối phó những đê giai ma thú này. Thứ nhất, có thể tận lực sát thương đại lượng ma thú, thứ hai là có thể gia tăng sĩ khí của mọi người. Bằng không, nếu lúc đầu đã hao tổn đại lượng nhân thủ mà nói, đối với sĩ khí sẽ tạo thành tổn thương trí mạng. Nếu đại quân Ma tộc ngay từ đầu đã phái ra đại quân ma thú như vậy, hẳn cũng tồn tại loại tâm tư này."

Ngân phát lão giả nhàn nhạt giải thích vài câu.

Các Hợp Thể kỳ trưởng lão còn lại nghe vậy cũng thâm cảm thấy có đạo lý, cũng gật gật đầu không truy vấn thêm nữa.

"Những ma thú này số lượng tuy nhiều thật đấy, nhưng phiền toái chính thức chính mà Ma tộc tinh nhuệ kia. Bọn họ tựa hồ cũng đã xuất phát rồi."

Hàn Lập đột nhiên nói.

Chúng tu sĩ nghe vậy liền cả kinh một chập, vội vàng hướng xa xa nhìn lại.

Chỉ thấy phía sau quần thú xa xa lại hiện ra thêm từng đội ma nhân mặc chiến giáp.

Những ma nhân này hoặc cưỡi các loại thú, hoặc biến ảo thành từng cỗ hắc phong, từng cái diện mục dữ tợn cầm binh khí trong tay, cả người tản ra một cỗ khí tức hung tàn không một tiếng động theo sau quần thú đi tới.

Nếu không phải Hàn Lập nhắc nhở thì một ít trưởng lão còn không để ý tới sự xuất hiện của bọn họ.

Trong tiếng trống trận, sau một tiếng chuông cự đại bỗng nhiên từ bên trong ma hải vang ra, một chiến chiến thuyền cự đại, một toà phi tháp hình tam giác khổng lồ cũng từ trong ma hải chậm rãi bay ra, phụ cận vây quanh dày đặc chỉ chỉ những chiến xa của Ma tộc, số lượng căn bản không thể đo đếm được.

"Tại sao có thể như vậy, tên Ma tộc Thánh tổ này chẳng lẽ là kẻ điên, ngay từ đầu vậy mà đã xuất ra toàn bộ sức mạnh, lẽ nào hắn không định tái lưu lại thủ đoạn gì sau sao!."

Vừa nhìn thấy đại quân Ma tộc đại xuất động, tất cả mọi người không khỏi trợn mắt há mồm ra, ngân phát lão giả thần sắc cũng đại biến, thất

thanh nói.

Khuôn mặt của Hàn Lập theo đó mà âm trầm đi.

"Tới lúc này rồi, không quản Ma tộc có toan tính gì, bọn ta cũng đều phải tiếp đón tất cả. Cốc huynh, chúng ta không thể để đối phương nhiễu loạn được, tất cả đều dựa theo chuẩn bị trước kia mà ứng phó đi. Máy vị đạo hữu, các ngươi cũng chuẩn bị đi. Không thể không nói, một trận này liên hệ mật thiết tới sinh tử tồn vong của Thiên Uyên thành rồi."

Kim Việt thiên sư nghiêm nghị quát cao một tiếng.

Chương 1996: Thiên Uyên thành đại chiến (5)

"Này tự nhiên. Cuộc chiến này ta nhất định sẽ đem hết toàn lực, không dám nói cùng thiên uyên thành cùng tồn vong, nhưng chỉ cần có một cơ hội thủ thắng, liền tuyệt sẽ không buông tay." Tên Yêu tu áo đen kia nghe vậy, cũng hừ một tiếng nói.

Những trưởng lão khác ở đây cũng cùng liên tục gật đầu, đều ngưng trọng vạn phần.

Lão giả dâu bạc thấy tình hình này, vừa lòng gật gật đầu, quay đầu hướng Hàn Lập cúi đầu truyền âm vài câu.

Hàn Lập sau khi nghe xong, cân nhắc một chút, liền hơi hơi gật nhẹ đầu.

Lão giả dâu bạc lúc này mừng rỡ vỗ tay một cái, lập tức từ thạch tháp phía dưới bay tới một gã vệ sĩ mặc chiến giáp màu vàng, độn quang chợt tắt liền xuất hiện trước mặt mọi người, khom người hướng tới lão giả thi lễ.

"Người lập tức dẫn đường cho Hàn đạo hữu, cứ dựa theo an bài ban đầu mà đi làm, không được có chút sai lầm nào!" Lão giả uy nghiêm phân phó một tiếng.

"Tuân mệnh. Hàn tiên bối, mời ngài theo vãn bối lại đây một chút." Tên vệ sĩ kia đáp ứng một tiếng, hướng Hàn Lập cung cung kính nói.

Hàn Lập không nói gì, nhưng bên ngoài thân chợt lóe lên ánh sáng màu xanh, hóa thành một đạo kinh hồng bay xuống phía dưới.

Vệ sĩ giáp vàng vội vàng phi độn xuống theo, cũng trong một lát liền theo Hàn Lập bay khỏi cung điện, đi tới một tòa nhà không xa phía dưới tường thành được canh giữ cẩn mật.

Trong đại sảnh của một tòa lầu các nào đó, có ba mươi sáu tên nam tu chiều cao không đồng nhất, khoanh chân ngồi trên mặt đất vây quanh một tòa pháp trận to lớn.

Những nam tử đó đồng nhất cùng mặc trang phục có màu xanh, đều có độ tuổi khoảng ba bốn mươi, da thịt bên ngoài ản ản có màu xanh biếc, vừa thấy có thể đoán cùng tu luyện một loại công pháp quý dị giống nhau, mới có thể hiển lộ bộ dáng như vậy.

Bất quá những nam tử này tu vi cũng không tính cao lắm, đều là hóa thần kỳ cảnh giới mà thôi.

Hàn Lập thần niệm hướng trên người bọn họ đảo qua, theo bản năng mày nhú lại.

Bọn họ hơi thở phi thường yếu ớt, rõ ràng cảnh giới trước mắt đều không phải là khỗ tu mà có, mà là vận dụng loại thủ đoạn nào đó mạnh mẽ tăng được tu vi lên đến vậy.

"Bái kiến tiên bối!"

Vừa thấy Hàn Lập cùng tên Kim Vệ Luyện Hư kỳ đi vào, những tu sĩ đó đều đứng dậy tiến lên chào, thần sắc trong trẻo nhưng có chút lạnh lùng.

"Vị này là Hàn tiên bối, lúc này đang đại chiến các ngươi phụ tá người. Từ nay về sau mọi hành động, đều nhất định phải phối hợp cùng Hàn tiên"

bối mới được. Các người lại đây bái kiến một chút." Tên kim vệ kia nghiêm nghị nói.

"Thanh Vân ba mươi sáu vệ, bái kiến Hàn tiên bối!"

Nhưng nam tử mặc áo xanh tựa hồ sớm biết một ít tin tức, nghe vậy cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

"Các người đừng lên đi. Nghe nói các người liên thủ bày ra một loại đại trận, cho dù Ma tộc tôn giả bị nhốt trong đó, cũng nhất thời nửa khắc cũng vô pháp đánh tan. Việc này là thật sao?" Hàn Lập quét một lần nữa qua đám nam tu, chậm rãi hỏi.

"Hồi bẩm tiên bối, từ khi bước vào con đường tu đạo đến nay, cũng vì pháp trận này mà vẫn khổ tu đến nay. Không dám nói ba mươi sáu người như một, nhưng một khi liên thủ, lúc này không chế pháp trận tuyệt Đối đến mức lô hỏa thuần thanh, lại không lộ ra sơ hở nào. Thanh Chân Lưu Quang này cũng là một trong những thượng cổ bí trận, lực sát thương mặc dù cũng không lớn, nhưng vây khốn địch trong đó thì huyền diệu dị thường. Đối với Ma tộc Tôn giả bình thường tuyệt không vấn đề." Cầm đầu là một gã tu sĩ mặc áo màu xanh, thành thật trả lời.

"Tốt lắm, nếu như nói như thế, ta an tâm. Trong chốc lát khi hành động, các người nghe mệnh lệnh của ta là được." Hàn Lập gật gật đầu, thần sắc lộ ra một tia vừa lòng.

Ba mươi sáu tên tu sĩ, tự nhiên đáp ứng một tiếng.

Thời gian sau, Hàn Lập cũng không đi bất kỳ địa phương nào, trực tiếp tại trung tâm pháp trận ngồi xếp bằng xuống, mặt không chút thay đổi lẳng lặng chờ cái gì.

Mà tên kim vệ dẫn đường kia, lẳng lẽ thôi lui ra bên ngoài.

Mặc dù cả gian phòng bị một tầng cấm chế che đậy, nhưng sau đó không lâu bỗng nhiên mơ hồ nghe được tiếng gầm như sóng thần của ma thú rồng bùng nổ truyền đến.

Tiếp theo tiếng gầm rú mãnh liệt, vô số dao động theo quanh chân Thiên Uyên Thành truyền ra, dần lan đến lâu các phía dưới, mặt đất thậm chí như có động đất.

Rõ ràng ma thú đại quân đã bắt đầu công thành, mà thủ vệ hai tộc trên đầu tường cũng bắt đầu liều mạng đánh trả.

Đại chiến cuối cùng đã xảy ra!

Ba mươi sáu tên nam tu mặc áo màu xanh, một đám nhắm mắt không động đậy, đối với hết thảy như không thấy.

Hàn Lập thấy vậy tình hình, ánh mắt liền xoay chuyển, không hề thần niệm nháy mắt xuyên thủng cấm chế mà ra, đem tình hình bên ngoài đều thu vào trong mắt.

Lấy thần niệm cường đại của Hàn Lập hiện nay, nếu không bị quấy nhiễu, trông rộng bao phủ phạm vi hơn vạn dặm đều là sự tình dễ dàng. Nhưng hiện tại các loại pháp trận cấm chế của Thiên Uyên Thành toàn bộ khai hỏa. Trên chiến trường các loại dao động hỗn loạn bay đầy trời, làm cho phạm vi cảm ứng chịu hạn chế lớn, chỉ có thể dò thám trong khu vực mấy trăm dặm mà thôi.

Nhưng diện tích như thế, cũng đủ cho hắn nắm giữ đại khái tình huống đại chiến bùng nổ.

Dưới sự cảm ứng của Hàn Lập, phát hiện chẳng những ma thú đại quân như thủy triều hướng đầu tường cuộn cuộn đánh vào không ngớt, những hóa hình đẳng cấp cao ma thú, cũng thi triển các loại thần thông xông vào

tuyến đầu. Những cao giai ma Thú tu vi thấp nhất cũng có Luyện Hư kỳ tu vi, thậm chí có mấy đầu Hợp Thể sơ kỳ cảnh giới, dưới sự chỉ huy của bọn chúng, ma thú phổ thông tổn thất giảm bớt rất nhiều.

Mà đám siêu cấp ma thú dưới sự che giấu của đám ma thú cấp thấp, cũng trở nên giao hoạt dị thường, lại biết tụ tập bốn năm con cùng một chỗ, che trở thay phiên nhau công kích.

Kể từ đó, Thiên Uyên Thành phía đối diện tạo tổn thương cực kỳ bé nhỏ đối với chúng nó.

Phía trên tường thành rộng lớn kia, ánh sáng rậm rạp giống như mưa lao xuống một đám ma thú hóa hình bay lên trời. Thỉnh thoảng có một tòa tòa pháp trận trên đầu thành chớp động phát ra ánh sáng chói mắt, hướng tới địa phương ma thú dày đặc nhất mà cuồng xạ xuống.

Bên trên Thiên Uyên Thành phản kích xuống yếu hơn, so với lúc trước ma tộc quấy rầy thăm dò rõ ràng mạnh hơn gấp mấy lần.

Chẳng qua ma thú số lượng thật sự quá đông, hơn nữa không ít đều là loại da dày thịt béo, cho dù liên tục đánh trúng, toàn thân đầy thương tích, vẫn ương ngạnh hướng tới cấm chế bên ngoài tường thành va chạm không dừng.

Tường thành phía dưới một lát một tầng thật dày đặc thi thể ma thú, mà bộ dáng giết hoai vẫn không hết.

Lúc này càng ngày càng nhiều ma thú đều vọt tới phụ cận cấm chế, quang sáng phòng hộ Thiên Uyên Thành rốt cục dần dần chống đỡ hết nỗi chột hiện không không dừng.

Nhưng thanh niên mặc áo đỏ như máu ở trên thú xe trong ma tộc đại quân kia, cùng với đám Lão giả đầu bạc ở trong thành đang xem diễn biến

cuộc chiến, hết thấy đối với cái này không có biểu tình gì.

Chẳng qua khi màn sáng đầu tường thành kia phát ra tiếng vang thanh thúy, liền xuất hiện những vết rách, Lão giả tóc bạc lúc này mặt sắc trầm xuống, đột nhiên hướng tới trận bàn trong tay phát ra một tiếng mệnh lệnh lạnh như băng:

"Mở ra pháp trận, không tiếc hết thấy linh thạch khởi động Thiên Hà Tứ Bảo!"

Bên kia trận bàn đã có vài tên tu sĩ đưa tin sớm đợi mệnh đã lâu, không chút do dự cũng phát ra mệnh lệnh giống nhau.

Nhất thời những tế đàn bạch ngọc liền có bóng người nhoáng lên một cái, ở bên trong mỗi pháp trận xuất hiện một gã cao giai tu sĩ.

Nâng tay bấm mấy đạo chú quyết, tế đàn bắt đầu nổi lên âm thanh vu vu, đồng thời vài tên tu sĩ này trong miệng lầm bầm, đồng thời lấy tay chỉ về hướng bảo vật trên tế đàn điểm một cái.

Ngay sau đó, hồ lô, bình phong, phi kiếm, bình bát bốn kiện bảo vật phát ra một tiếng thanh minh, trong pháp trận bỗng nhiên xuất hiện ánh sáng ngũ sắc chớp động không thôi, một cỗ linh lực kinh người xuất hiện bay lên, như thủy triều từ trong bốn kiện bảo vật tuôn ra mà đi.

Bốn kiện bảo vật hình thể đặc biệt, trong suốt bên ngoài óng ánh linh quang lưu chuyển không dừng, nhất thời từ từ hướng trời cao bay thẳng lên, thể tích lớn dần dần trong không trung, liền hiển hiện đại thần uy.

Chỉ thấy chiếc bát màu lam kia cùng hồ lô đen kịt ở trong không trung quay tròn chuyển động, bỗng nhiên một cái đảo ngược xuống, phân biệt từ trong miệng phun ra một mảnh mây cát rộng lớn óng ánh màu lam cùng một dòng nước đen kịt.

Đám cát óng ánh màu lam sau khi rơi xuống liền mở rộng ra, mỗi một hạt khi rơi xuống, nhưng lại lấy một hóa trăm, lấy trăm hóa vạn, trong nháy mắt biến thành một mảnh mây cát óng ánh màu lam không nhìn thấy cuối, hùng hổ rơi xuống, nhất thời bao phủ vào trong đó số lượng ma thú tính bằng đơn vị hàng vạn.

Trong mây cát đó có vô số hạt cát óng ánh lưu chuyển không dừng, đám ma thú đó chỉ cảm thấy cả người giống như bị vô số lưỡi dao sắc bén cắt vào, nháy mắt đã bị mây cát băm thành thịt vụn, ngay cả hồn phách cũng không thể chạy thoát, cứ như vậy không còn trên thế gian.

Về phần cái hồ lô phun ra dòng nước màu đen kia, trong nháy liền giống như một thác nước.

Nước đen cuộn cuộn hướng tới phương đàn thú mà đi sau, nơi đi qua, hơn một ngàn ma thú đều hét thảm một tiếng xương thịt tan ra, trong nháy mắt lại biến thành hư ảo.

Này nước đen thế nhưng kỳ độc vô cùng, ma thú bình thường căn bản không thể ở trong đó sinh tồn một lát.

Ở chỗ bên kia, phi kiếm màu bạc không ngừng to lớn trong không trung, chỉ trong chốc lát biến thành lưỡi dao khổng lồ cao hơn ngàn trượng, sau đó nổ vang một tiếng, liền biến thành từng mảng kiếm màu bạc bay về bảy ma thú chém giết.

Mấy ngàn bóng kiếm màu bạc sau một lúc liền xuất hiện trên đầu đám ma thú, một tiếng tiêm minh chói tai, liền hóa thành một mảnh phiến núi kiếm màu bạc ở trong bốn phía ma thú giết chóc.

Những lời sóng kiếm màu bạc đi qua, đám ma thú đều như đậu hủ bị một chém mà tan, căn bản không thể chống cự.

Một cổ gió tanh mưa máu tràn ngập, non nửa ma thú mất dạng.

Về phần bình phong bề mặt phủ sương mù kia, nhưng thật ra có vẻ bình thản vô cùng, chính là biến thành một cửa sổ lớn khoảng mẫu, không tiếng động hướng đàn thú áp xuống.

Quý dị là sau khi bình phong bay trở lại lên trên không, đàn thú ban đầu bị bình phong bao phủ liền không thấy bóng dáng, một bộ dáng sinh tử không biết.

Bình phong đánh thẳng về phía đàn thú phía trước ngay cả vài con có tránh được, vẫn có mấy ngàn ma thú bị bạch quang cuốn vào mất dạng.

Đám ma thú phụ cận liền tránh tới tránh lui trốn vào chỗ trống, không dám ở lại phụ cận.

Hôm nay Thiên Hà Tứ Bảo vừa xuất hiện trong một thời gian ngắn, có hơn mười vạn ma thú bị ngành sinh sinh diệt sát không còn, uy lực to lớn quả thực làm cho người ta trợn mắt há hốc mồm.

Nhưng khi bảo vật này xuất hiện, cũng làm cho ma tộc cao tầng không thể đứng yên.

Lúc này sau mấy tiếng thét dài thê lương, một đoàn mây đen, một cổ gió độc màu đỏ, cùng với hai đạo màu đỏ chợt lóe lướt qua theo phía sau ma thú bay lên không, bay thẳng đến chỗ bốn kiện bảo vật tàn sát bừa bãi kia.

Hàn Lập xem đến đây, mặt sắc vừa động, liền đem thần thức thu trở về.

Tình huống còn lại, căn bản hẳn không cần tiêu hao thần niệm xem xem nữa. Thiên Hà Tứ Bảo uy lực lớn như vậy, khẳng định sẽ bị ma tộc nghĩ cách khắc chế, so đấu sau này chính là Chân chính thực lực song phương mà thôi.

Ngay từ đầu, song phương cao tăng khẳng định sẽ không lập tức giao thủ, hơn phân nửa phải chờ tới đám ma thú cùng cấm chế Thiên Uyên Thành hoàn toàn bị phá huỷ biến mất, mới sẽ xuất hiện chân chính cao giai đại chiến.

Trong lúc này, hắn chỉ cần nghỉ ngơi dưỡng sức chờ đợi.

Đến lúc chống lại hóa thân huyết quang thánh tổ kia, nhất định không cho hắn còn sống rời khỏi nơi đây. Hàn Lập trong lòng lạnh lùng cân nhắc.

Chương 1997: Thất Diễm phiến cùng Đồng Tâm hoàn

Thời gian dần qua đi, trong đại sảnh dao động lắc lư rất nhỏ thủy chung chưa dừng lại.

Hiển nhiên chiến đấu một mực kịch liệt dị thường, thỉnh thoảng còn có vài tiếng nổ kinh thiên động địa từ bên ngoài trực tiếp xuyên thủng cấm chế mà vào trong đại sảnh quanh quẩn không thôi.

Nhưng bất luận đối với Hàn Lập hay những Thanh Bào vệ sĩ kia, vẫn một đám cúi đầu mắt nhìn xuống dưới, không động đậy mảy may.

Trải qua ba canh giờ, chấn động trong đại sảnh rốt cục kết một tiếng liên dừng lại, nhưng thay vào đó một cỗ chấn động kinh người liên xuất hiện âm thanh bạo liệt cuộn cuộn xuất hiện.

Những cỗ chấn động này không phải ma thú cấp thấp có khả năng phát ra, song phương đẳng cấp cao tồn tại đã xuất thủ.

Mà theo trình độ nổ chấn động bộc phát dày đặc cơ hồ vang vọng toàn bộ chiến trường mà xem, Ma tộc tựa hồ thoáng một lần đem lực lượng tinh nhuệ toàn bộ dồn lên, nếu không đại chiến sẽ không kịch liệt như thế.

Hàn Lập trong lòng yên lặng đánh giá, ngời bất động trong pháp trận mặt không biểu tình.

Đột nhiên một tiếng tiêm minh chói tai từ bên ngoài xé rách cảm chế, trực tiếp truyền vào trong đại sảnh, làm cho hai lỗ tai Hàn Lập đều ần ần có chút đau đớn.

"Không tốt"

Hàn Lập trong nội tâm thầm kêu một tiếng, không lường lự đột nhiên phát tay áo, một màn ánh sáng tối tăm mờ mịt xuất hiện, hóa thành một màn ánh sáng đem đại sảnh bao phủ toàn bộ, sau đó hai mắt lóe lên hướng tới ba mươi sáu tên nam tu mặc áo xanh nhìn lại.

Chỉ thấy những tên tu sĩ này nguyên một đám hai tay ôm đầu phát ra tiếng rên rỉ thống khổ, hai lỗ tai ần ần có chút máu chảy ra.

Hàn Lập nhướng mày, trong mũi bỗng nhiên phát ra một tiếng hừ lạnh.

Tiếng hừ lạnh nhìn như băng hàn rét thấu xương, nhưng vừa vào trong tai những tu sĩ này, lại giống như cam lộ, vẻ thống khổ lập tức giảm đi hơn phân nửa, nhao nhao một lần nữa ngồi xếp bằng bắt đầu điều tức.

Sau thời gian một bữa cơm, những tu sĩ này mới ổn định được thân thể không khỏe, sắc mặt khôi phục hơn phân nửa.

"Đa tạ tiên bối xuất thủ cứu giúp!" Cầm đầu tu sĩ mặt hiện cảm kích hướng Hàn Lập thi lễ.

"Không có gì, có ta ở nơi đây, tự nhiên sẽ không để cho các người có gì tổn thương. Bất quá chỉ dựa vào tiếng kêu có uy năng lớn như vậy, xem ra hẳn là Ma tộc Tôn Giả cũng xuất thủ. Các người ở lại nơi đây thời gian sẽ không được lâu đâu, tranh thủ khôi phục lại nguyên khí đi." Hàn Lập nhàn nhạt nói một câu.

"Vâng, bọn người văn bối nhất định mau chóng điều chỉnh tốt nguyên khí, tuyệt sẽ không vướng chân tiền bối." Tên kia nam tu trong lòng rung mình, đáp ứng một tiếng về sau, vội vàng lần nữa nhắm mắt bắt đầu vận công.

Hàn Lập đắm chiêu suy nghĩ một chút, thần niệm khẽ động, lại lần nữa xuyên thủng cấm chế hướng ra phía ngoài mà tìm tòi.

Mà phụ cận quanh thành núc này, sớm đã không thấy bóng dáng Thiên Hà Tứ Bảo, về phần mấy ngàn vạn Ma thú đại quân kia, thì mười phần thì mất chín, chỉ còn lại phần lớn ma thú đẳng cấp cao tồn tại, mà nguyên một đám thân thể đầy thương tích.

Về phần những siêu cấp ma thú không biết bị Nhân, Yêu hai tộc vận dụng loại bảo vật nào diệt sát gần như không còn, chỉ có bảy tám con còn sống trên chiến trường, nguyên một đám khí tức suy yếu cực kỳ, bộ dạng không phát huy được quá nhiều tác dụng.

Tại Thiên Uyên Thành bên dưới tường thành cao lớn, chỉ chút dày đặc Ma tộc mặc giáp, bộ dáng cũng chừng bảy tám trăm vạn, nhưng quý dị chính là ngoài Nguyên Anh Ma tộc có thể bay lên không phi ra bên ngoài, những tên Ma tộc còn lại chỉ có thể ở trên mặt đất chạy như điên mà thôi.

Bên trong Thiên Uyên Thành một chỗ bí địa đề phòng nghiêm mật nào đó, hơn một ngàn tòa pháp trận loại nhỏ tạo thành một cái siêu cấp đại trận khoảng vạn mẫu đang bị kích phát mà lên, từ đó phát ra một cỗ vô hình cấm chế, đem Thiên Uyên Thành cùng với khu vực phụ cận mênh mông lớn đều bao phủ vào trong.

Cái này đúng là một cái cấm chế cấm bay lớn vô cùng, nhưng cùng bình thường cấm chế cấm bay bất đồng chính là, cấm chế này tự hồ chỉ đối với

Ma tộc một phương hữu hiệu, phía bên nhân tộc vô luận tu vị cao thấp, có thể bay lượn thoải mái.

Bất quá Ma tộc vô luận số lượng hay là thực lực đều hơn xa lực sĩ cùng tu sĩ thủ thành, mặc dù dưới tình hình bất lợi như vậy, vẫn như thủy triều công lên trên đầu thành, cũng trở thành một mảnh hỗn chiến.

Thiên Uyên Thành có cái màn sáng phòng hộ huyền diệu vạn phần sớm đã vô tung vô ảnh, cũng chẳng biết lúc nào bị Ma tộc một phương cường ép đánh nát.

Nhưng chính thức quyết định đến quan hệ thắng bại, cũng không phải là những bình thường Ma tộc cùng thủ thành tu sĩ, mà là đẳng cấp cao tồn tại phân chia từng đoàn đang tranh tài kịch liệt trên đầu thành.

Một đám Hóa Thần Kỳ trở lên, tạo thành hơn mười mấy chục các loại chiến đoàn hoặc lớn hoặc nhỏ, khắp nơi trên không trung tranh đấu không ngớt.

Cuộn cuộn Ma Vân, tiếng gào thét vòng ánh sáng bảo vệ, chói mắt kiếm quang các loại thần thông thỉnh thoảng va chạm cùng một chỗ, hóa thành từng đoàn bay đầy trời quang ở các nơi thoáng ầm thoáng hiện không thôi, ầm ầm tiếng nổ một khắc không ngừng lại.

Trong đó có mấy chiến đoàn khiến người chú ý nhất!

Ở bên trong một cái chiến đoàn, một cỗ Ma Vân tối om cùng một mảnh chất lỏng màu xanh đậm đan vào nhau, chuyển động không ngừng tạo thành một cái lỗ xoáy lớn hơn trăm mẫu.

Mà ở trong lỗ xoáy tiếng sấm vang không ngừng, một đạo bóng người toàn thân tia chớp màu lam cùng một cái bóng người toàn thân đen như mực đang tranh đấu không ngớt.

Cách ỗ xoáy không xa, là một mảng lớn màn sáng màu xám rộng hơn nghìn trượng che đầy bầu trời lại, trong màn sáng mờ hồ có một Ma ảnh cao lớn, há mồm phun ra một cỗ cuồng phong, hóa thành vô số lưỡi dao gió dài hơn một trượng hướng đối diện bay đi.

Đối diện là một gã lão giả, mỗi tay cầm một thanh quạt lông cực lớn điên cuồng quạt lại, đồng thời bay ra hai vòng sáng hồng lam hướng đối diện cỗ cuồng phong cuộn cuộn mà va chạm, phân biệt hóa thành nước lửa lực lượng, không có chút nào ở vào thế hạ phong.

Cuối cùng là một cái chiến đoàn, một gã nam tử áo đen một tay giơ lên cao một cái trống nhỏ màu đỏ thẫm, tay kia của hắn gõ "*Bang bang*" vang lên không ngừng, một cỗ sóng âm màu đỏ nhạt từng vòng tản ra mà mở rộng. Cùng hắn tranh đấu là một Ma cầm lớn có đầu một mỹ nữ, toàn thân xanh biếc, sau lưng mọc lên bốn cánh, há miệng phát ra thanh âm tiêm minh chói tai, cùng sóng âm màu đỏ nhạt bất phân thắng bại, không chút nào rơi hạ phong.

Mà ở phụ cận trong vài dặm quanh hai chúng nó, lại không có bất kỳ một gã Nhân Ma Yêu tam tộc tồn tại.

Hiện nhiên phạm vi sóng âm công kích cả hai chúng nó là quá rộng, căn bản không người dám tới gần, sợ làm người cháy thành bị vạ lây rồi.

Tiếng tiêm minh lúc trước truyền vào chỗ Hàn Lập, chắc chắn là tiếng Ma Cầm kia phát ra trong lúc vô tình không khống chế được làm ra như vậy.

Cũng may mắn cả hai chúng nó công kích không chế hơn phân nửa đi, phân tán ngộ trúng chỉ là một phần nhỏ uy năng sóng âm, nếu không tại bình thường cả hai chúng nó công kích lên trên thân thể, vô luận Nhân, Yêu hai tộc hay là Ma tộc, chỉ sợ đều sẽ lập tức chết một mảng lớn.

Hàn Lập trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng quét một vòng không có phát hiện tên hóa thân Huyết Quang Thánh Tổ ra tay, cũng tự lập tức thần niệm một lần nữa thu trở về.

Nhiệm vụ của hắn chỉ là đối phó tên hóa thân Huyết Quang Thánh Tổ kia, hiện tại phía Thiên Uyên Thành không có rơi vào hạ phong, tự nhiên không cần hắn ra tay rồi.

Bên ngoài đại chiến theo Ma tộc Tôn Giả cùng Nhân, Yêu hai tộc trưởng lão trước sau ra tay, trình độ kịch liệt cùng thời thời gian bắt đầu tăng lên.

Ma tộc Tôn Giả số lượng rõ ràng nhiều hơn Thiên Uyên Thành Hợp Thể tồn tại, cho nên khi bảy tám tên Ma Tôn từ trong ma khí xông lên, phía Nhân tộc xuất hiện đối phó với địch cũng không phải là Hợp Thể kỳ tu sĩ, mà là nhiều đội tu sĩ mặc quần áo ngũ sắc sắc sỡ và trang sức cổ quái.

Những tu sĩ này trên người khí tức không kém, đều là Luyện Hư cấp bậc tồn tại.

Những tên Ma Tôn gặp tình hình này, liền nhẹ nhàng cười một tiếng, định thi triển thần thông đem những tu sĩ nhìn như không chịu nổi một kích tất cả đều đánh chết.

Nhưng vào lúc này, bộ phận tu sĩ đó bỗng nhiên từ trong lòng móc ra bộ phận đan dược liền nuốt vào. Ngay sau đó thân hình cuồn cuộn phát to lớn, hoặc toàn thân được phủ bộ lông, hoặc trong miệng răng nanh hoàn toàn lộ ra, bộ dáng một nửa Yêu hóa hiện ra, khí tức cũng rõ ràng so vừa rồi tăng vọt một mảng lớn.

Bọn hắn phục dụng đan dược đúng là một loại đan dược kích phát tiềm lực.

Mà một bộ phận tu sĩ khác, mặc dù không có biến thân, nhưng tay lại dồn dập phóng ra từng đợt sóng vòng tròn màu màu đen.

Sau một khắc, trập trập gió lạnh, từng đám Khôi Lỗi thân hình cao lớn áo giáp màu tím bỗng nhiên quý mị hiển hiện mà ra.

Những Khôi Lỗi này gương mặt tái nhợt không máu, hai mắt xanh biếc dị thường, tay không tác sắt, mười ngón đen nhánh sắc nhọn, dĩ nhiên là loại Khôi Lỗi hiếm thấy cực kỳ.

Những Khôi Lỗi này khi vừa xuất hiện, lập tức hai mắt xuất hiện ánh sáng màu xanh chớp động liên lao thẳng tới vài tên Ma Tôn mà đi, mấy trăm con cùng một chỗ đáng xuống phía dưới, liền nổi lên từng đợt gió lạnh, bộ dạng thần thông không nhỏ.

Vài tên Ma Tôn kia liền cười lạnh một tiếng, nhắc tay giơ lên liền huyền hóa ra từng mảng lớn ma chưởng đem những Khôi Lỗi này từ không trung mà vồ xuống, hoặc há mồm phun ra từng đạo ánh sáng màu đen đem những Khôi Lỗi chém ngang hai đoạn, giống như bỏ vào gỗ mục vậy.

Trong nháy mắt, những Khôi Lỗi này liền tan rã không còn.

Những tên Ma Tôn này một hồi cuồng tiếu, muốn một hơi đem tất cả mọi người chém giết không còn.

Nhưng sau một khắc, một màn kinh người xuất hiện.

Những thi thể Khôi Lỗi còn lại kia, bên ngoài thân sau một hồi khí đen quay cuồng, lập tức khôi phục như thường. Dù cho những Khôi Lỗi kia bị chém mấy đoạn, tàn thân thể hướng vào khí đen tụ lại, tự cũng lấp đầy thành như lúc ban đầu rồi.

Sau đó những tàn thi Khôi Lỗi này, về mặt hung ác xông về những tên Ma Tôn kia.

"Bất diệt thân thể! Không đúng, trong đó có chút ít trò khác!" Một gã Ma Tôn có chút giật mình lên tiếng.

Cùng một thời gian, Thiên Uyên Thành ở bên trong một tòa thạch cạch, mấy trăm tên tu sĩ một thân áo đen mặt không biểu tình ngồi xếp bằng dưới đất, trước mặt lơ lửng nguyên một đám con rối đen sì dài nửa xích.

Những con rối này thân hình bên ngoài trải rộng những chữ màu xám trắng, cũng có khí đen nhàn nhạt quán quanh không dừng, sau khi bị những tu sĩ này hai tay không ngừng bấm niệm pháp quyết thúc dục, lại quỷ dị vận vẹo không dừng, phẳng phất giống như là vật còn sống.

Lúc này, đám Ma Tôn tại đó bị thi Khôi Lỗi không chết chi thân làm cho sững sờ, lập tức mặt khác một đám tu sĩ đột nhiên giẫm chân một cái, dưới thân bỗng nhiên xuất hiện từng cái trận bàn lớn gần trượng, hào quang lóe lên, lại đồng thời tại chỗ cũ biến mất không thấy gì nữa.

Lập tức tại phụ cận chỗ những tên Ma Tôn kia ánh sáng chớp động liên tục không thôi, những tu sĩ này thân ảnh tựa thuận di bỗng nhiên hiện ra, nhưng trong tay lại xuất hiện cái cờ bề mặt chớp động vòng ánh sáng bảo vệ ngũ sắc, cũng dốc sức liều mạng huy động không thôi.

"Oanh" một tiếng vang thật lớn, một tầng mây mù ánh sáng ngũ sắc từ trong cây cờ tuôn ra, thoáng một cái đem mấy tên Ma Tôn bao phủ vào trong đó.

Trong mây mù, nguyên một đám chữ màu bạc quay cuồng không thôi, cũng lúc lớn lúc nhỏ chớp động không dừng, bộ dạng thần bí dị thường.

Một tiếng giống giận dữ, kinh sợ cực kỳ lập tức từ trong mây mù phát ra, một cỗ khí tức cuồng bạo lặp lại như cơn lốc ở trong mây mù mạnh mẽ đâm tới, từng đoàn từng đoàn mây mù ngũ sắc căng rứt bất định phía dưới, lại không có một gã Ma Tôn nào từ trong đó xông ra.

Bất quá cũng tựu bởi vậy, trong mây mù khí tức càng phát cuồng phát nổ, từng đợt âm âm nổ mạnh từ trong đó cuộn cuộn truyền ra.

Vào lúc này, những tên yêu tu đã nửa yêu hóa kia, lại tại một người cầm đầu gầm nhẹ một tiếng, dồn dập móc ra lần lượt từng cái phù triện màu vàng bạc dán lên trên người, thân hình nguyên một đám mơ hồ không thấy rõ, tiếp theo hóa thành từng đoàn gió yêu ma xông vào trong mây mù.

Lập tức trong mây mù phát ra tiếng oanh minh, thoáng một phát so lúc trước còn lớn hơn vài phần, những yêu tu kia cũng lập tức cùng những tên Ma Tôn đan vào cùng một chỗ, không ai nhường ai, cũng không có rơi vào thế hạ phong.

Chương 1998: Kinh thiên nhất kích

Mấy trăm danh tu sĩ dưới sự trợ giúp của khôỉ lồi cùng pháp trận, nhất thời đem bảy tám tên Ma tộc tôn giả gấ gao vây tại chỗ.

Không riêng gì như thế, Thiên Uyên thành sau một trận quang mang chớp động liền có hơn trăm toà thạch tháp cao mấy nghìn trượng từ dưới đất mọc lên, sau một trận ầm vang liền hướng thẳng đại quân Ma tộc bay tới.

Nhất thời, những chiến thuyền cự đại của đại quân Ma tộc cùng tam giác ma tháp huyền phù tại hâu phương Ma tộc tự nhiên cũng không chút khách khí nghênh đón bay tới, cũng sau một trận ồng minh từ khoảng cách xa phóng xuất ra vô số hắc sắc quang trụ.

Những phi tháp của Thiên Uyên thành mặt ngoài toả ra một tầng ngũ sắc linh quang lưu chuyển đem tất cả số quang trụ kia ngăn lại toàn bộ, cũng một hơi tiếp cận với chiến thuyền của Ma tộc. Lúc này, trong mỗi cái tháp, mỗi một tầng phòng hộ đều mở ra, vô số khôỉ lồi giáp sĩ cùng đủ loại linh thú từ đó bay ra, giống như châu châu tràn tới đám chiến thuyền của Ma tộc.

Đám cự thuyền cùng tam giác cự tháp hiển nhiên cũng có đại lượng Ma tộc lưu thủ, sau trận trận quái minh, đồng dạng cũng thả ra một đám Ma tộc giáp sĩ cùng ma cầm đông nghịt nghịt.

Trong lúc nhất thời, lưu mang hắc khí phô thiên cái địa, hư không lại bộc phát ra một trận huyết vũ tinh phong.

Hàn Lập đem thần niệm thu hồi trở lại, hấn đối với loại tràng diện đại chiến này tự nhiên không hề quan tâm tới, chỉ một bộ ngồi tại trung tâm pháp trận lẳng lặng chờ đợi. Hấn biết rõ, đại chiến nếu đã đạt tới tình trạng như vậy, tùy thời đều có khả năng hấn và "*đồng bọn*" phải xuất động rồi.

Quả nhiên, không quá nửa canh giờ sau, pháp trận cực lớn dưới thân đột nhiên ồng ồng vang lớn, mỗi một danh tu sĩ bên dưới thân đều tự xuất ra một tầng vân vụ quang điểm, đem thân hình nhấn chìm vào trong. Những tu sĩ này đầu tiên là cả kinh nhưng theo đó lại dồn dập từ trong người mọc ra một khoả tam sắc ngọc bài, cũng vội vàng thôi động lên. Đủ mọi loại màu sắc linh quang theo những khối ngọc bài hiện ra, cũng biến ảo thành từng cái phù văn màu tím bay vòng vòng vây quanh chúng tu sĩ.

Hàn Lập thấy cảnh này trong lòng khẽ động, nhưng chưa chờ hấn có hành động gì thì pháp trận chợt phóng xuất bạch quang, rồi bạch quang lại chợt cuồn trướng lên gấp mấy lần, cũng phát ra một tiếng thanh minh thật dài.

Hàn Lập chỉ cảm thấy hai mắt hoa lên, cả người trong nháy mắt liền bị truyền tống đi.

Chốc lát sau, sau khi thanh âm thanh minh quàng quác của pháp trận dừng lại, bạch quang theo đó cũng vụt tắt đi, ba mươi sáu danh tu sĩ cùng Hàn Lập đều biến mất khỏi pháp trận.

Cùng lúc đó, tại một phiến thiên không nơi nào đó trong chiến trường, một toà quang trận thật lớn bỗng nhiên hiện ra, linh quang chợt loé, ba mươi sáu danh tu sĩ cùng Hàn Lập thoáng hiện ra.

Vị trí những nam tu sĩ kia tựa hồ đã trải qua tử mĩ an bài, nhìn như đông một người, tây một người nhưng trên thực tế lại hình thành một cái trận

pháp huyền diệu cực kỳ, vừa lúc đem Hàn Lập và bốn kẻ khác cùng vây vào trong.

Mà Hàn Lập vừa lúc hiện thân ra thì ngoài thân hắc khí quay cuồng một trận, một kiện hắc sắc chiến giáp quỷ dị hiện ra trên thân thể, đồng thời điểm điểm thanh quang chột loé, bảy mươi hai khẩu tiểu kiếm xanh biếc cũng từ thể nội nhanh chóng phóng xuất ra, cũng hoá thành một đoá kiếm liên xanh biếc liên tục chuyển động dưới thân.

Lúc này hắc mới ngưng trọng ngẩng đầu hướng bốn gã còn lại nhìn tới.

Trong đó, hai người chính là ngân phát lão giả cùng Kim Việt thiền sư, bất quá hai người này ngay cả có được vài kiện bảo vật hộ thân nhưng sắc mặt lại tái nhợt dị thường, một người trên thân còn có vết máu loang lổ, dường như đã ăn phải thiết thối không nhỏ. Đặc biệt là ngân phát lão giả kia, không chỉ trước ngực và vạt áo đều bị nghiền nát mở tung ra mà ngay cả một cánh tay cũng đã không thấy đâu rồi. Mà đứng đối diện với hai người lại là một gã huyết bào thiếu niên cùng một nam tử mặc tạp dề thú da, trần trụi nửa thân cổ đồng lẳng lẳng đứng.

Nam tử này một tay cầm một kiện lang nha bổng chớp động hoá điểm xanh biếc, một tay lại cầm một cánh tay cụt máu chảy đầm đìa mặt đầy dữ tợn, tựa hồ cánh tay kia chính là một tay của lão giả bị cường ngạnh giựt đứt ra.

Hàn Lập cùng ba mươi sáu danh tu sĩ vừa xuất hiện lại khiến cho thần sắc của lão giả cùng Kim Việt thiền sư thả lỏng đi đôi chút, huyết bào thiếu niên cùng nam tử lại "bá" một cái, ánh mắt đều rơi lên trên người Hàn Lập.

Chờ hai người nhìn rõ dung mạo của Hàn Lập hắc thì ánh mắt của tên thiếu niên kia lập tức hiện lên vẻ oán độc sâu nặng, mà nam tử còn lại thì khẽ nhú mày, trong mắt ẩn ẩn hiện lên một tia hung quang.

"Hợp Thể hậu kỳ! Không, tu vi so với tồn tại hậu kỳ bình thường còn hùng hậu hơn nhiều. Huyét Quang đạo hữu, người này chính là mục tiêu ngươi muốn ta đối phó sao? Bất quá, cùng người người nói tu vi cảnh giới dường như không cùng một dạng."

Nam tử sắc mặt trầm xuống, quay đầu hướng thiếu niên hỏi một câu.

"Đích thật là tên tiểu tử họ Hàn kia nhưng tu vi trước kia của hắn chỉ có trung kỳ cảnh giới a. Nga, bản toạ mình bạch rồi! Nguyên lai thiên tượng tiến giai vài ngày trước chính là do tiểu tử này gây ra. Hung huynh cứ yên tâm, hắn bất quá cũng chỉ là mới tiến giai mà thôi, cảnh giới hắn là chưa có thể củng cố tốt được, ngươi mà đối phó với hắn trái lại càng thêm dễ dàng không ít."

Huyét bào thiếu niên sau khi đảo thần niệm qua người Hàn Lập một cái, đầu tiên là lộ ra vẻ giật mình nhưng sau khi hơi trầm ngâm một lát liền lộ ra vẻ bình tĩnh, nói.

"Tiến giai hậu kỳ cảnh giới cũng là người này? Ngươi không tính sai chứ! Nếu là đối phương còn thêm hậu kỳ tồn tại thì phiền toái sẽ rất lớn a."

Nam tử họ Hung hung quang trên mặt chợt khởi, nhìn Hàn Lập cười gằn, nói.

"Nếu như còn có hậu kỳ tu sĩ tự nhiên cũng không cần Hung huynh quan tâm cái gì, bản toạ tự nhiên sẽ trực tiếp tiếp đón hắn. Ngươi chỉ cần đem tên tiểu tử họ Hàn này bắt lại cấp cho ta là được rồi, sự tình khác không cần ngươi quan tâm."

Huyét bào thiếu niên lạnh lùng nói.

"Hắc hắc, nếu Huyét Quang đạo hữu đã nói như thế thì Hung mỗ không còn cái gì để nói rồi. Tên Nhân tộc tiểu tử này cứ giao cho ta ta là được."

Bất quá, không cần ta phải đề tỉnh người chứ? Trước mắt, không cần biết đối phương còn hậu thủ gì sau nhưng pháp trận trước mắt tựa hồ cũng khiến Huyết Quang đạo hữu người hảo hảo bận rộn một phen rồi."

Trông mắt nam tử họ Hung xoay chuyển một cái, bộ dáng như chẳng hề để mọi sự trong mắt, nói.

Nam tử này nói tới pháp trận tự nhiên là pháp trận do ba mươi sáu danh tu sĩ vừa mới hiện kia phát động ngọc bài trong tay huyền hoá ra tầng tầng lục quang tạo thành. Cái tầng quang tráo này không chỉ đem thân hình bọn họ che lấp mà thiên không vài dặm phụ cận đều bao phủ vào bên trong, mặt ngoài tầng quang tráo mơ hồ có vô số ngân sắc phù văn bay lượn bất định, phảng phất như có huyền diệu trong đó.

"Chính là một đám Hoá Thân kỳ tu sĩ bố trí pháp trận lâm thời sao? Có thể làm khó được ta sao?"

Huyết Quang hoá thân hướng quang tráo nhìn lướt qua, thần sắc lộ ra một tia khinh thường, nói.

"Pháp trận này cùng tiểu tử nọ tựa hồ phân nửa là đối phó người, há có thể đơn giản sao?"

Nam tử họ Hung lắc lắc đầu, trên mặt lộ ra một tia quỷ dị, nói.

"Úc, ta quên mất Hung huynh trên trận pháp chi đạo cũng có thành tựu, lẽ nào nhìn ra được cái gì sao?"

Huyết Quang hoá thân thần sắc có chút nao nao ngoài ý muốn, hỏi một câu.

"Điểm ấy thời gian ta sao có thể nhìn ra được điều gì chứ? Chỉ là pháp trận này tựa hồ cùng với không gian cấm chế có chút quan hệ."

Nam tử sau khi đánh giá pháp trận một chút liền ha hả nói.

"Không gian cấm chế! Cái này quả thực có chút vương tay. Đa tạ Hùng huynh đã nhắc nhở, về sau ta chắc chắn sẽ có trọng tạ."

Huyết Quang hoá thân sắc mặt thoảng trở nên âm lệ, cảm ơn một tiếng.

Ngay trong lúc hai người này nói chuyện với nhau thì Hàn Lập cũng hướng ngân phát lão giả, nhú mày nói:

"Cốc huynh, đây là chuyện gì vậy? Hai người sao lại có mặt tại đây mà bộ dáng lại chật vật như vậy? Trong pháp trận bây giờ sao lại có thêm một gã ma tôn hậu kỳ?"

Hàn Lập vừa đưa ánh mắt nhìn tới tên nam tử kia, trong nháy mắt liền cảm thấy lông tóc ngoài da thịt ngoài thân ần ần có chút dựng ngược lên, sự cảnh giác theo đó mà đề thăng tới cực hạn nhưng trên mặt lại không lộ ra chút biểu tình nào.

"Hàn huynh, sự tình tựa hồ có chút phiền phức. Tên ma tôn hậu kỳ này cũng không biết từ nơi nào chui ra, trong tình báo trước kia không có nhắc tới chút nào. Ta cùng Kim đạo hữu thấy hắn cùng hoá thân Thánh tổ đứng cùng một chỗ, nguyên bản nghĩ cách đem bọn họ tách ra liền lập tức triệu hoán đạo hữu tới nơi đây. Nhưng trăm triệu lần không nghĩ tới thân thông của hắn thực sự quá mức lợi hại, chỉ một thoảng giao thủ mà bức Kim đạo hữu tới trọng thương, rồi lại xé đứt một cánh tay của ta. Lão phu tuy rằng kiến thức không cạn nhưng cũng chẳng bao giờ nghĩ tới trong hậu kỳ tồn tại lại có loại quái vật như vậy, quả thực..."

Ngân phát lão giả cười khò một tiếng, trên mặt hiện ra vẻ kinh sợ, nói.

"Quả thực chính là nửa bước Đại Thừa rồi! Hàn huynh, người cần phải cẩn thận hơn rồi. Người này sợ rằng so với hoá thân Thánh tổ kia còn khó

đối phó hơn nhiều. Nhưng bây giờ bên ta cũng đã hết thầy chuẩn bị xuất ra rồi, cũng đã phái mấy trưởng lão trường kỳ bế quan trong thành cùng sư giả Thánh đảo phái tới xuất thủ rồi, hai gã ma đầu này cũng chỉ có ba người chúng ta đối phó mà thôi. Chúng ta nếu như bại, để hai ma đầu này tung hoành trong đại quân, trận này tự nhiên đã bại rồi."

Kim Việt thiền sư không chờ lão giả nói xong liền lo lắng chen lời, nói.

"Khổ tu chi sĩ cùng sư giả Thánh đảo?"

Ánh mắt Hàn Lập xoay chuyển, quả nhiên trong một vài chiến đoàn xa xa phát hiện ra năm sáu luồng khí tức xa lạ, cũng đang cùng mấy tên hoá thân thành ba đầu sáu tay trong ma vân đánh tới bất phân thắng bại.

"Cổ ma!"

Hàn Lập vừa nhìn rõ bộ dáng những ma vật kia liền biến sắc thốt ra.

"Những Ma tộc kia xác thực là ma loại huyết thống tối thuần khiết, trong Ma giới chân chính chính là nguyên thủy Cổ ma tộc. Đám Cổ ma này so với tồn tại đồng giai mà nói, thực lực cao hơn những tên Ma tộc tôn giả khác một bậc. Nếu không phải đột nhiên xuất hiện những ma vật đáng sợ như vậy, hai người bọn ta cũng không phải sớm triệu hoán Hàn đạo hữu ra rồi."

Sắc mặt ngân phát lão giả âm trầm nhắc nhở một câu.

"Ý tứ của đạo hữu là, để cho ta đối phó với tên Ma tôn hậu kỳ này, nhưng hoá thân Thánh tổ kia..."

Dị sắc trên mặt Hàn Lập vụt tắt đi, hơi trầm ngâm, hỏi.

"Hai người bọn ta tự vẫn còn có một ít thủ đoạn có thể dùng, hướng hồ bây giờ còn có không gian pháp trận này phụ trợ, tính ra nếu không địch lại Huyết Quang hoá thân này nhưng cuốn lấy một đoạn thời gian tự nhiên có thể làm được. Hàn huynh cứ việc toàn tâm đối phó với tên ma tôn hậu kỳ kia đi."

Ngân phát lão giả cùng Kim Việt thiên sư liếc mắt nhìn nhau, cắn răng nói.

Hàn Lập nghe xong lời lam mang trong mắt chợt loé, lại lần nữa quét về phía nam tử họ Hung kia.

Kết quả, nam tử họ Hung kia đồng dạng quay đầu lại, bốn mắt nhất thời đối nhau một cái.

Nam tử họ Hung một cái chớp mắt cũng không nhưng mà vẻ hung phấn cùng hung sắc trên mặt lại dần dần dày đặc lên, con ngươi mơ hồ có ngân mang nhẹ nhẹ chớp động không thôi. Bỗng nhiên, thân hình hắn khẽ động, cả người không chút dấu hiệu ở trung tâm quang tráo không nói hai lời cầm cánh tay lão giả hướng lên không trung ném đi, lại dùng lang nha bổng bên tay kia hư không đánh ra một kích.

Sau một tiếng "oanh" vang động, cái tàn thủ kia nhất thời hoá thành một cổ huyết vũ tảo mát rơi xuống, đem nửa người trên của hắn tưới lên, một cổ huyết tinh chi khí theo đó mà ngập tràn trong quang tráo.

Chương 199: Hắc nhật

Càng quỷ dị chính là, những máu huyết này rơi xuống da thịt tên nam tử họ Hung kia trong nháy mắt liền mờ nhạt đi rồi hoá thành những đạo huyết văn đỏ tươi như máu, cũng trải rộng ra toàn thân. Từ xa nhìn lại, nam tử họ Hung dường như đã khoác lên mình thêm một loại huyết sắc phù y, trông quỷ dị cực kỳ!

Ngân phát lão giả thấy cảnh này sắc mặt thoáng cái trở nên thập phần khó coi nhưng nam tử họ Hung kia trái lại căn bản không thèm nhìn tới lão. Sau một tiếng cười, một tay hắn lại hướng Hàn Lập làm ra một cái thủ thế khiêu khích, bộ dáng trông hung hăng cực kỳ!

Hàn Lập thấy cảnh này tự nhiên rõ ràng sắp sẽ cùng hắn đánh một trận, căn bản là tránh cũng không thể tránh được rồi, lúc này nhàn nhạt hướng hai người Kim Việt thiền sư nói:

"Cứ theo như hai người nói đi, người này giao cho ta, nhưng trước khi giải quyết ma đầu này, các người phải đem Huyết Quang hoá thân dẫn ra xa xa một chút, ta không muốn trong lúc tranh đấu gặp phải nhân tố không thể dự liệu."

Vừa dứt lời, hắn cũng không chờ hai người nói cái gì cả, kiếm liên xanh lướt ở phụ cận quay tròn một cái, thân hình bỗng nhiên ở trong kiếm quang sắc bén biến mất không thấy. Trong khoảnh khắc, trước người nam tử họ Hung tầm vài chục trượng thanh quang chợt loé, Hàn Lập mặt không biểu tình từ hư không bước ra.

Nam tử kia mặt loé hung quang cầm lang nha bổng trong tay không nói hai lời hướng Hàn Lập xông tới, cũng từ xa hư không đánh ra một kích.

"Phốc xuy" một tiếng!

Ma hoả xanh biếc trên lang nha bổng hoá thành một cơn lốc, trong nháy mắt liền như thiên thạch hoá thành một bức tường lửa phô thiên cái địa hướng Hàn Lập hùng hổ áp tới, mà năm ngón tay của hắn lại nắm chặt lại, hời hợt hướng Hàn Lập hư không đánh ra một kích.

Không một tiếng động! Giống như một chút lực lượng cũng không có!

Hàn Lập thấy cảnh này sắc mặt lại trầm xuống, kiếm liên màu xanh trước thân chợt vang lên từng tiếng kiếm ngân trong trẻo rồi huyền hoá ra tầng tầng thanh sắc kiếm ảnh, cũng hướng tầng lửa ngênh đón, đồng thời trong một ống tay áo kim mang chợt loé, một cánh tay cũng đảo ra đánh tới.

Quyền đầu kim quang loè loè, phảng phất như được chú tạo từ vàng ròng, cũng ần ần có kim văn du tảo nhân nhật bất định, đây chính là dấu hiệu Phạm Thánh Chân Ma Công tiếp cận đại thành biểu hiện ra.

Kiếm ảnh xanh biếc cùng tầng lửa trong nháy mắt vừa tiếp xúc liền lập tức *"đùng đoang"* loạn hưởng một trận, thanh quang lục hoả đan vào nhau, quang diễm bao quanh giữa hay người theo đó mà bạo liệt không ngừng, phảng phất như có vô số khó lửa đồng thời bạo liệt ra, tràng cảnh diễm lệ cực kỳ.

Phụ cận tường lửa, hư không một bên đột bỗng nhiên nổ một tiếng long trời lở đất.

Một cỗ sương mù lục sắc kinh phong cùng một đoàn kim sắc quyền ảnh không chút dấu hiệu nào thoáng hiện ra, cũng hung hăng va chạm với nhau

một chỗ, hình thành một cơn lốc xoáy bắn thẳng lên tận trời cao, cũng hướng bốn phương tám hướng "*oanh long long*" cuồng quyền tới.

Nơi cuồng phong đi qua, hư không vì đó mà run rẩy không ngừng, thiên địa cũng vì đó mà biến sắc!

Về phần Hàn Lập cùng nam tử Ma tộc kia cả hai đều cảm thấy thân hình chấn động, không tự chủ được mà từng người chân đạp hư không lùi về sau mấy bước.

Nam tử kia thấy vậy cũng không sợ hãi chút nào mà thân sắc ngược lại còn lộ ra vẻ hưng phấn, miệng hét lớn một tiếng, trong tích tắc đem lang nha bổng trong tay hướng không trung ném đi, đồng thời hai tay nhanh chóng bấm quyết niệm chú, cũng hướng không trung điểm ra một cái.

"*Phanh*" một tiếng.

Lục sắc hỏa diễm vây quanh lang nha bổng kia theo đó đột nhiên tăng vọt mấy lần, tái ngưng tụ thành tám đầu hỏa giao xanh biếc, cũng dương nanh múa vuốt hướng đối diện đánh tới. Mỗi một đầu hỏa giao đều dài hơn ba mươi trượng, đầu sinh một chiếc sừng tử sắc, miệng phun hỏa diễm bích lục, hình thể giống như thực chất, toát lên vẻ dữ tợn dị thường.

Tinh mang trong mắt Hàn Lập chợt loé, trong lòng liền thúc dục pháp quyết, tầng tầng kiếm quang thanh sắc theo đó mà hướng trời cao tụ tập lại, trong nháy mắt liền hoá thành một thanh kinh thiên cự kiếm hàn quang ngập trời, cũng đón đầu đám hỏa giao chém tới. Lôi âm "*ầm ầm*" nổ, vô số kim sắc hồ quang từ trong cự kiếm tuôn ra, thanh thế to lớn vô cùng.

Tám con hỏa giao ngay cả trông có vẻ hung ác dị thường kia, nhưng dưới hàn quang của cự kiếm chợt loé lướt qua liền dòn dập trảm thành hai

nửa, tàn thi dưới vô số kim hồ cường kích cũng dồn dập tán loạn hoá thành ma điểm cuồn cuộn.

Cự kiếm màu xanh theo đó nhoáng lên liền hư không tiêu thất tại chỗ.

Cùng lúc đó, đỉnh đầu nam tử đột nhiên nổi lên một đạo không gian ba động, kiếm quang cực lớn sau một tiếng nổ vang liền từ đó truyền xuống, một cỗ kiếm khí vô hình vô sắc theo sau cũng trầm xuống.

Nam tử Ma tộc sắc mặt trầm xuống, đột nhiên một cánh tay huyết quang đại thịnh, cũng thoáng mơ hồ hướng hư không đảo qua một cái.

Một tiếng "*oanh*" cực lớn!

Một đoàn huyết quang hào quang cực kỳ gai mắt đột nhiên xuất hiện ở giữa hư không, linh mang chói mắt cực kỳ, kiếm quang xanh biếc sau một tiếng gào thét liền ở trong huyết quang tan thành tro bụi, phảng phất huyết quang này có được một loại lực lượng bất khả tư nghị nào đó.

Hai mắt Hàn Lập không khỏi nhú lại, hai cái đại thủ đột như hư không đánh ra một trào.

Trong hai tay thanh quang đại phóng, hai khẩu kiếm ánh mờ mờ thoáng cái trước sau hiện ra, cũng tái hợp lại hoá thành một thanh cự kiếm mờ mờ. Cổ tay run lên, cự kiếm trong tay lại một lần nữa ngâm vang một tiếng rồi phân liệt ra bảy mươi hai khẩu tiểu kiếm, cũng hướng nam tử Ma tộc kia lượn lờ xung quanh mà vây kín hấn vào trong.

Nam tử Ma tộc kia lại cười lạnh một tiếng, huyết quang gai mắt trên cánh tay vụt tắt đi nhưng trên cánh tay lại có thêm một cái hộ thủ (trang bị bảo vệ cánh tay) cổ quái đỏ như máu đem toàn bộ cánh tay che kín lại. Mảnh hộ thủ này mặt ngoài chỉ chít những hoa văn tinh mỹ, cùng với số huyết văn trước kia đều là độc nhất vô nhị, phảng phất hộ thủ này chính là

do mấy thứ đó biến ảo thành. Nhưng cho dù như thế, khối hộ thủ này nhìn như không chút thu hút vậy mà lại dễ dàng đem tất cả kiếm quang mà Hàn Lập thôi động nhất kích đánh tan đi, điều này làm cho Hàn Lập hẳn không khỏi âm thầm cả kinh.

Lúc này, cái đầu nam tử Ma tộc khế động, lại lần nữa dùng một ngón tay hướng về phía trước điểm một cái, hoá điểm xanh biếc kia tức thì quay cuồng một trận, sau đó liền biến ảo thành một đầu hư ảnh ma giao tám đầu che kín bầu trời, cũng hướng phía trước lần nữa bổ nhào tới.

Toàn bộ thiên không biến thành đen thui, ma giao tám đầu vừa dứt chỉ trong tích tắc đã thực sự đánh tới trước người Hàn Lập hẳn rồi, cũng mang theo từng trận trận mùi vị tanh tươi ập tới, giống như chỉ cần một khoảnh khắc nữa là có thể đem Hàn Lập xé ra thành từng mảnh nhỏ vậy.

Đối diện với loại công kích hung mãnh bậc này, Hàn Lập mặt không chút biểu tình, thậm chí ngay một chút cử động tay chân cũng không có nhưng ngay sau lưng đột nhiên phóng thích ra một đạo kim sắc quang trụ, trong quang trụ lơ lửng có một cái hư ảnh ba đầu sáu tay hiện ra.

Cái hư ảnh này sáu tay khế động, nhất thời một mảng kim sắc quyền ảnh rợp trời như mưa rào cuộn cuộn phóng ra.

Thân thể hư ảnh ma giao thực sự lớn vô cùng, dưới đám quyền ảnh rợp trời kia căn bản là khó có thể khiến cho người khác cảm thấy ma giao sẽ thực sự bị đánh tan ra được. Nhưng trong vô số thanh âm phá không chói tai, ma giao lại bị xé rách thành vô số mảnh nhỏ, cuối cùng sau một tiếng trầm đục rồi tan thành mây khói.

Kim quang vụt tắt, pháp tướng ba đầu sáu tay ngoài thân tinh quang lưu chuyển một trận, liền hoá thành thực thể kim quang rực rỡ, cũng chột loé

lên rồi xuất hiện trên đầu Hàn Lập mà huyền phù tại chỗ, sáu con mắt không chút biểu tình nhìn về phía nam tử phía đối diện.

"Di, Kim thân pháp tương! Tựa hồ cùng bí thuật của Thánh tộc bọn ta có chút quan hệ. Rất tốt, quả nhiên không khiến Hung mỗ thất vọng, lúc này đây thật đúng là có thể tận hưởng mà đánh một trận rồi."

Nam tử Ma tộc đầu tiên là ngần ra nhưng ngay lập tức thần sắc liền chuyển sang vẻ hưng phấn, nói.

Vừa dứt lời, chợt "*phanh*" một tiếng. Ngoài thân nam tử vô số đoàn ma khí đen kịt hiện ra, đem thân hình hắn trùm kín vào trong, ầm ầm còn có từng đạo huyết sắc phù văn loé sáng không ngừng. Tiếp đó hắc khí chợt tản ra, một kiện huyết sắc giáp y trải rộng hoa văn nhất thời hiện lên trên người nam tử.

Nam tử Ma tộc cuồng tiếu một trận, hai nắm tay hướng trước ngực vỗ một cái, một cái ma tướng ước chừng mười trượng cũng hiện lên phía sau lưng hắn.

Sau một tiếng nổ vang, phong vân tái khởi, thân hình nam tử theo gió mà tan biến vào trong hư không.

Hàn Lập thấy cảnh này con ngươi không khỏi co rút lại, sau lưng chợt nổi lên một tiếng sét đánh, một đôi cánh trong suốt óng ánh hiện ra. Hai cánh hơi hơi vẫy, vô số đạo ngân hồ bắn ra đem bản thể cùng Kim thân ba đầu sáu tay trên đầu chợt loé biến mất vô ảnh vô tung. Nhưng, trong khoảnh khắc sau, hư không phụ cận phong lôi âm nổi lên, hai đạo nhân ảnh một cái mang theo lôi lực chi uy cùng một cái mang theo ma khí trăm trượng đụng vào nhau, cũng ầm ầm đánh tới.

Hai người này vậy mà đều là pháp thể song tu, cũng đều đối với nhục thân mạnh mẽ của mình tự tin vạn phần, trong lúc nhất thời chỉ thấy từng đạo lốc xoáy ở trên hư không gào thét sinh ra không ngừng, bên trong lại âm âm nổ không ngừng.

Hàn Lập cùng nam tử này không chỉ quyền cước giao nhau mà còn không ngừng thuận tay tế ra đủ các loại bảo vật cùng nhiều loại thần thông phóng xuất liên miên bất tận, trong lúc nhất thời khó thể phân cao thấp.

Đứng ở trong tầng quang tráo quan chiến, ngân phát lão giả cùng Kim Việt thiên sư thấy cảnh này thần sắc kinh hoảng có thừa nhưng vẻ kinh hãi cũng khó thể dấu được.

Bọn họ tuy rằng đã tận lực đánh giá cao thực lực của Hàn Lập nhưng thật không nghĩ tới lại cùng nam tử Ma tộc kia thực sự có thể đánh một trận.

Cùng với vẻ mặt kinh hoảng cùng kinh hãi tương phản của hai người, Huyết Quang hoá thân bên kia trông thấy cảnh này sắc mặt càng ngày càng khó coi, hung quang trong mắt chợt loé, đột nhiên một tay giương lên, bộ dáng như sắp phóng xuất loại bảo vật nào đó ra ngoài. Nhưng vào lúc này, dưới chân hắn đột nhiên hiện ra một cái quang trận mờ mờ, cũng xoay tròn chuyển động rồi một cỗ không gian ba động theo đó nhộn nhạo chui ra.

"Không tốt!"

Huyết Quang hoá thân một thân kinh nghiệm chiến đấu đa phần được truyền lại từ bản thể Đại Thừa kỳ, vừa thấy cảnh sắc mặt lập tức đại biến mà thầm kêu một tiếng, ngoài thân huyết quang theo đó chợt loé, bộ dáng như muốn thuận di tại chỗ nhưng mà rõ ràng đã chậm một bước.

Hắn chỉ cảm thấy hư không phụ cận có chút hơi vận vận đi, cảnh sắc bốn phía theo đó mà đại biến, thân thể hắn vậy mà lại xuất hiện tại một phiến không gian quý dị tràn ngập sương trắng.

Mà ở trong không gian này, ngân phát lão giả cùng Kim Việt thiền sư hai người lại nghiêm nghị nhìn hắn.

"Hừ, là hai tên bại tướng dưới tay thủ hạ ta sao, vậy mà còn dám ngăn trở ta xuất thủ. Cũng được, bốn toạ trước thu thập các người, sau lại đối phó với Hàn tiểu tử kia."

Khuôn mặt thanh tú của Huyết bào thiếu niên chợt thoáng trở nên âm trầm dị thường, trên mặt cũng hiện ra một tia sát cơ, nói.

"Đại sư, xem ra chúng ta không thể không liều cái mạng già rồi, có bảo vật hay thủ đoạn gì đó tốt nhất không nên cất dấu nữa. Bây giờ không phải hắn chết thì chính là chúng ta vong!"

Ngân phát lão giả thấy được vẻ mặt đầy của hắn trái lại bình tĩnh rất nhiều, cũng chuyển tay hướng tăng nhân nhàn nhạt nói.

"Cái này tự nhiên, lão nạp liều cái mạng này, một cái xương cũng không giữ lại, cũng tuyệt đối không để ma đầu này ly khai nơi này."

Kim Việt thiền sư sau một tiếng phật hiệu liền kiên định nói.

"Ha ha, có những lời này của Kim đạo hữu là được!"

Ngân phát lão giả cười to một tiếng, một tay đột nhiên lật chuyển, trong mỗi tay đều hiện ra một kiện bảo vật.

Một cái hồng quang mờ mờ, đúng là một cái quạt lông dùng thất sắc linh vũ luyện chế thành, một cái khác ngân quang rực rỡ nhưng lại là năm cái

viên hoàn ngân sắc liền thành nhất thể.

"Thất Diễm phiến cùng Đồng Tâm hoàn! Nghĩ không ra hai kiện linh bảo này vậy mà lại rơi vào trong tay người. Cốc huynh bình thường thật đúng là giấu diếm không ít a."

Kim Việt thiên sư vừa thấy hai kiện bảo vật này liền mừng rỡ, nói.

Theo đó, tăng nhân bỗng nhiên vỗ lên áo cà sa một cái, nhất thời vô số phàm văn trôi nổi tuôn ra, mơ hồ còn theo đó là mười tám kiện phật tượng mờ nhạt hiện ra.

Chương 2000: Niết Bàn Thánh thể

Những pho phật tượng này lúc đầu mới hiện ra tuy rằng có chút mơ hồ không rõ nhưng chỉ chớp lát sau kim quang đại phóng liền hiện ra rõ ràng ra. Mỗi một pho đều kim quang chói lọi, phảng phất như được chú tạo từ vàng ròng vậy.

"Kim thân pháp tướng! Không đúng, chỉ là phỗng chế vật phẩm thôi."

Huyết bào thiếu niên kia đầu tiên là ngẩn ra nhưng sau khi dùng thần niệm tỉ mỉ đảo qua một lượt liền lộ ra vẻ khinh thường, cười lạnh nói.

"Là Kim thân đơn giản hoá, mười tám cái cũng đủ để hàng ma phục yêu."

Tăng nhân nhàn nhạt nói, hai tay bỗng nhiên bấm quyết miệng niệm chú, sau đầu đột nhiên hiện ra mấy vòng thất thải quang hoàn.

Mười tám khoả phật tượng kia dưới tầng tầng thất thải quang mang quét qua liền ào ào mở mắt ra, tay chân vung vẩy, tựa hồ như đã sống dậy.

Huyết Quang hoá thân thấy cảnh này sắc mặt trầm xuống, cũng không nói hai lời đưa tay ra phía sau đầu vuốt một cái. Một thanh âm chói tai truyền ra, một khô lâu đỏ như máu từ sau đầu quỷ dị hiện ra. Khô lâu ấy ước chừng năm sáu trượng, cốt cách toàn thân óng ánh huyết quang, đồng thời còn có vô số luồng khí xám trắng quần quanh bất định, khô lâu vừa hiện thân Huyết Quang hoá thân liền điên cuồng hét lên, một cỗ sát khí ngất trời theo đó mà cuộn ra.

Lão giả tóc bạc cũng không nói hai lời cầm cái quạt bảy màu trong tay hướng đối phương xông tới quạt một cái, tiếp đó một tay còn lại đem năm khoả ngân hoàn liền một thể hoàn ném ra. Cái quạt lông bảy màu kia cũng chính là năm đó khi còn ở Nhân giới mà Hàn Lập từng phỏng chế luyện chế qua, Thất Diễm phiến.

Năm đó, kiện phỏng chế linh bảo kia tuy rằng giúp hắn diệt sát không biết bao nhiêu cường địch, giờ đây chính là lúc chính phẩm trở uy, uy năng tự nhiên càng không thể so bì được.

Chỉ thấy mặt ngoài quạt lông âm vang một tiếng, vô số phù văn đỏ sậm tuôn ra, một đầu hoá điều theo đó mà bay ra, bất quá lúc bắt đầu bay ra nó chỉ tầm một thước, nhưng sau mấy lần chớp động liền biến lớn thành mười trượng.

Hoả điều hai cánh nhẹ nhàng quạt một cái, linh vũ toàn thân theo đó tản ra một cỗ thất sắc quang diễm, khí tức cực nóng theo đó mà tràn ngập thiên không, cũng có một đoàn thất sắc quang diễm hướng Huyết Quang hoá thân cuốn tới.

Về phần năm khoả ngân hoàn màu bạc kia sau khi được ném ra trong nháy mắt liền biến thành một cái cự hoàn vắt ngang trời, không trung theo đó mà xuất hiện năm bóng trắng ngũ sắc, đồng thời cũng bộc phát ra từng tiếng "ông ông" quái dị.

Tốc độ xuất thủ của Kim Việt thiền sư tuy rằng không nhanh hơn lão giả nhưng cũng không quá chậm, sau khi tiếng chú ngữ truyền ra, đám phật tượng theo đó bỗng nhiên quỷ dị biến mất không thấy. Sau một khắc, bốn phía huyết bào thiếu niên kim quang chọi chói loà, mười mấy khoả phật tượng theo đó lặng lặng xuất hiện, mặc dù tay chân chúng chưa động nhưng từng cỗ vô hình cự lực trống rỗng hiện ra, hướng trung tâm áp tới.

Huyết Quang hoá thân sắc mặt âm trầm, sau một tiếng hừ lạnh ngoài thân đột nhiên toát ra từng cỗ huyết sắc ma vân, hai tay áo vung lên, vô số huyết sắc quang đoàn hướng bốn phương tám hướng kích tới, đồng thời không lâu sau lưng thoáng mơ hồ đi rồi trực tiếp hoá thành một đạo hư ảnh hướng thất sắc hoả điều lao tới.

Trong chốc lát, phụ cận huyết vân chợt âm âm nổ vang lên, ngân phát lão giả và Kim Việt thiền sư hai người dựa vào bảo vật lợi hại cùng trận pháp cấm chế cùng hoá thân Thánh tổ này bắt đầu tranh đấu với nhau.

Một tiếng "oanh" lôi âm trầm muộn.

Hàn Lập chỉ cảm thấy hai tay nóng lên, hai toà sơn phong cao chọc trượng thoáng cái tuột tay bắn ra, đồng thời thân hình chấn động mà bay ngược về phía sau vài chục trượng, sau một cái trở mình nữa thì thân hình mới ổn định lại trên không trung, trên mặt theo đó chợt chớp hiện một tầng đỏ sậm trên mặt. Về phần nam tử Ma tộc đối diện, thân hình cũng rung mạnh lên rồi lui lại về phía sau cỡ mười trượng, đôi cự giản biến ảo ra trong tay lúc trước cũng rơi ra.

Về phần Kim thân ba đầu sáu tay lại đang cùng một vật toàn thân đen kịt có chút giống sơn quái đánh nhau bất kể trời đất. Quyền cước huy động, một cái kim quang loạn động âm âm bạo liệt không ngừng hướng, một cái ma khí cuộn cuộn, hắc mang gai mắt tung toé khắp nơi, thanh âm thê lương chói tai liên miên bất tận.

Thế nhưng, bất kể là Phạm Thánh kim thân hay quái vật hình người, quyền cước cự lực hạ lên thân đối phương đều phẳng phát như gãy ngửa lẫn nhau, nhiều lắm cũng chỉ khiến thân thể rung động lui lại vài cái rồi lại tiếp tục phi tới đối phương đánh tới, cả hai tựa như có được kim thân bất hoại!

"Không sai, không sai, không ngờ chỉ bằng thân thể liền cùng ta khó phân thắng bại, ngược lại đây là lần đầu tiên ta gặp phải. Bất quá, nếu chỉ có chút thực lực ấy cũng khó mà tiếp tục được."

Trong tay Ma tộc đại hán có chút bóng rớt, vẻ điên cuồng trên mặt theo đó mà biến mất không thấy mà lại mang theo một tia lãnh khốc, nói.

"Người không cảm thấy nói nhảm quá nhiều sao?"

Hàn Lập nghe vậy mặt không chút thay đổi, linh lực khổng lồ trong người lưu chuyển một trận, cảm giác không khoẻ trên người theo đó mà tán đi toàn bộ, chớp mắt liền khôi phục lại như lúc ban đầu.

"Hừ! Hung hăng khó được phát thiện tâm, cũng là muốn người sống lâu thêm một lát. Nếu đã không cảm kích ta thì ta liền tiễn người lên đường!"

Ma tộc đại hán cuồng tiếu một tiếng, ma ảnh như ẩn như hiện phía sau lưng đột nhiên ngưng tụ lên giống như thực thể, đúng là một đầu ma sư ba đầu cực lớn.

Thân thể ma sư sau khi ngưng tụ ra rõ ràng liền phát tán ra một cỗ khí tức khổng lồ, đồng thời huyết giáp trên thân đại hán sau một tiếng *"phì"* liền biến thành một tầng huyết sắc quang diễm bao lấy toàn thân.

Đại hán nhẹ răng cười một tiếng, hai tay chậm rãi nâng lên, đồng thời đưa năm ngón tay hướng Hàn Lập chỉ tới rồi chậm rãi nhắm hai mắt lại. Mà ma sư ba đầu nguyên bản sáu mắt nhắm chặt đột nhiên chậm rãi mở mắt ra, cũng ngẩng nhìn cự viên một khắc không rời bằng thứ con người xanh biếc không chút cảm tình.

Hàn Lập thấy cảnh này, một cỗ cảm giác dựng tóc gáy chợt bao phủ toàn thân, trong lòng cả kinh mà hét lớn một tiếng, đơn thủ vừa bấm quyết, Phạm Thánh kim thân đang tranh đấu với quái vật phía đằng xa theo đó mà

biến mất không một tiếng động, đồng thời thân thể hắn theo đó mà bắt đầu cuồng trướng lên, chớp mắt một cái liền trở thành một đầu kim ma cự viên hơn mười trượng.

Phía sau cự viên kim quang chợt loé, Kim thân ba đầu sáu tay liền hiện ra, đồng thời hướng cự viên bổ nhào tới, cùng cự viên hai hợp lại làm một. Khí tức cự viên theo đó mà tăng lên rất nhiều, đồng thời bên trên hai lòng bàn tay lại có thêm hai toà sơn phong một xanh một đen trống rỗng hiện ra.

Đúng lúc này, đại hán đối diện hai bàn tay huyết quang chợt loé, hai đạo huyết sắc quang trụ phảng phất như thực chất cùng lúc phun ra, đồng thời ma sư ba đầu phía sau lưng cũng hé miệng phun ra một ba đạo quang trụ một xanh, một trắng, một đen bắn tới.

Chỉ một cái chớp động, năm đạo quang trụ nhất thời trên đường bắn tới liền hợp lại thành một thể, hoá thành một đạo quang trụ bốn màu thô to cực kỳ.

Cột sáng này bắn đi không chút tiếng động nhưng trong đó ẩn chứa uy năng đáng sợ, cũng khiến cho cự viên mà Hàn Lập vừa biến thành trong lòng giật mình một cái, cũng không cần suy nghĩ đem đại lượng pháp lực theo hai bàn tay thúc ra như mưa rào hướng hai ngọn sơn phong cuồng chú vào.

"Ầm ầm" hai tiếng, thanh hắc hai toà sơn phong thoáng nhoáng lên, liền đột ngột như từ đất bằng mọc lên hai toà kinh thiên sơn phong, hoá thành hai toà sơn phong hơn trăm trượng, đem cự viên bảo hộ nghiêm mật vào.

Quang trụ bốn màu sau một cái chớp động liền hung hăng đánh vào hai toà sơn phong.

Một tiếng nổ long trời lở đất bộc phát ra, quang sáng các màu thoáng cái hiện ra trước hai ngọn sơn phong, biến ảo thành quang diễm cuộn cuộn, thoáng cái liền bốc cao lên ngàn trượng, vừa lúc đem hai toà sơn phong cùng cự viên ở phía sau tất cả đều phủ vào trong.

Bên trong quang diễm chớp động liên tục, mặt ngoài hai toà cự sơn theo đó mà vận vẹo run rẩy một trận, đồng thời nhanh chóng thu nhỏ hoàn nguyên trở lại, sau mấy lần hô hấp thời gian sau liền biến mất vô tung vô ảnh.

Không có hai toà cự sơn kia ngăn trở, tất thấy uy năng của đòn công kích đều ào ào đánh về phía cự viên.

Kim mao cự viên gầm lên một tiếng giận dữ, kiện chiến giáp màu đen ngoài thân đột nhiên xuất hiện hắc khí cuộn cuộn, vô số hắc sắc phù văn chen chúc chui ra, hoá thành một tầng quang tráo thật lớn đem toàn bộ công kích nhìn như không gì ngăn nổi kia mạnh mẽ đẩy ra ngoài.

Quang diễm cùng hắc sắc phù văn đan vào nhau, cũng truyền ra từng đạo thanh âm oanh tạc kinh hồn táng đờm!

Tầng quang tráo do hắc sắc phù văn biến thành dưới một chiêu này dần dần trở nên vận vẹo rồi trở nên mơ hồ đi, đồng thời cũng bộc phát từng tiếng "*dát băng*" cực kỳ chói tai, phảng phất như tùy thời có thể tan vỡ ra.

Kim mao cự viên sau một tiếng thét đầy kinh sợ, bên ngoài thân thể đột nhiên kim quang lưu chuyển, thoáng cái liền cuồng trướng lên gấp mười lần, đồng thời hai bên đầu cự viên và bên dưới hai cánh linh quang lưu chuyển một trận, thoáng cái liền thêm vào đó hai khoả đầu lâu cùng bốn cánh tay khác nữa, cự viên vậy mà lại biến thành một đầu kim mao cự viên ba đầu sáu tay. Đồng thời, ngay khi biến thân hoàn tất, sáu cánh tay cự viên tề khởi, đồng thời hướng trời cao trảo tới, sáu đoàn kim quang gai mắt nhất

thời hiện lên rồi hướng về phía trước người hợp lại thành một đoàn kim sắc toàn phong (lốc xoáy) hiện ra, đồng thời nhoáng lên một cái liên biến lớn lên.

Kim sắc toàn phong chỉ hơi hơi chuyển động một chút, một cỗ cự lực bàng bạc theo đó mà tuôn ra, vừa lúc cùng đám quang điểm hung hăng đụng vào nhau.

Lại một tiếng nổ đinh tai nhức óc nữa vang lên, một vòng sóng khí hướng bốn phương tám hướng cuồng quyển tới, hư không phụ cận theo đó mà vụn vụn vỡ vỡ đi, đồng thời các loại thanh âm bạo liệt ù ù ù ù theo đó mà bộc phát ra, phẳng phất như muốn đem toàn bộ hư không nơi này xé toạc ra.

Đại hán Ma tộc phương xa thấy cảnh này sắc mặt cũng không khỏi biến đổi, tâm niệm vừa chuyển liền đem năm ngón tay hợp lại, năm đạo quang trụ theo đó mà dần dần thu liễm biến mất. Bất quá, sắc mặt lúc này đại hán đã hiện ra một tia mệt mỏi, tựa hồ đòn công kích vừa rồi đã tiêu hao không ít chân nguyên của hắn.

Cùng lúc đó, ma sư ba đầu phía sau lưng hắn đồng dạng đóng miệng dừng công kích lại, thần quang trong sáu con mắt cũng ảm đạm đi không ít.

Bất quá, một màn kinh người tại phương xa cũng dần dần biến mất đi, lần nữa khôi phục lại cảnh tượng chân thực khiến cho khoé miệng hắn co quắp một chút, thần sắc lần đầu tiên lộ ra vẻ ngoài ý muốn.

Chỉ thấy phương xa Kim mao cự viên sừng sững đứng tại chỗ không nhúc nhích, thế nhưng sáu cánh tay mỗi cái đều không ngừng bám quyết, phía trước người kim sắc toàn phong chẳng những không có biến mất mà diện tích lúc này lại không ngừng tăng vọt lên, tại trước người trưởng lui (to

nhỏ) bất định, mà từ trong đó lại nổi lên một vòng đạm kim sắc ba lăng, bộ dáng trông có vẻ thần bí dị thường.

"Một kích vừa rồi của ta, dựa theo uy năng mà nói cũng chẳng hề kém bao nhiêu so với một kích tùy tiện của Đại Thừa kỳ. Người không ngờ có thể bình an không việc gì, xem ra ta thật đúng là coi thường người mấy phần."

Ma tộc đại hán tinh quang trong mắt chớp động, có chút kinh ngạc nói.

"Có qua thì cũng phải có lại. Người cũng nên phải tiếp một kích của ta rồi hãy nói những lời này cũng không muộn."

Sáu mắt cự viên hàn quang chợt loé, từ miệng phun ra tiếng người lạnh băng, tiếp đó sáu cánh tay liền run lên, đồng thời hướng về phía trước người hư không hung hăng trao tới.

"Phi" một tiếng.

Vòng xoáy kim sắc cực lớn kia theo đó mà nhanh chóng xoay tròn, dưới một cỗ vô hình cự lực bắt đầu cuồng thiểm rồi áp súc lại thành một khoả kim sắc quang cầu cỡ đầu người. Tiếp đó, bắp đùi cự viên bỗng nhiên hướng về phía trước bước ra một bước, thân thể khổng lồ và kẻ cả quang cầu trước người thoáng mơ hồ đi rồi đồng thời biến mất tại chỗ.

Chương 2001: Thiên Qua diệt địch

Kim sắc quang cầu nhìn như không lớn nhưng mà vừa mới rời tay bắn đi quang mang lập tức chột loé rồi lần nữa biến thành một cái vòng xoáy thật lớn, hướng đỉnh đầu nam tử chụp tới. Từ lỗ xoáy đó cũng tuôn ra một cỗ vô hình cự lực, đem thân hình nam tử đè ép xuống, hư không phụ cận theo đó mà hơi hơi vặn vẹo đi, cũng bộc phát ra từng đợt "*oanh long long*", dường như tùy thời có thể nổ tung ra.

Trên mặt nam tử Ma tộc hiện ra một tia dị dạng đỏ sẫm, thân thể dưới sức ép của vô hình cự lực mà run nhè nhẹ lên, nhưng cũng vẫn chưa thực sự bị đè ép tới mức suy sụp, trái lại hai mắt hấn hung quang đại khởi, miệng hét lớn một tiếng.

Theo đó, huyết sắc chiến giáp trên thân hấn đột nhiên bộc phát ra một tầng huyết sắc quang điểm gai mắt, một cỗ khí tức kinh khủng cực kỳ từ trên thân thể hấn tản mát ra. Nơi huyết sắc quang điểm đi qua hư không nơi ấy giống như bị tan chảy ra, cũng dồn dập biến thành một mảng đen kịt không chút ánh sáng, cỗ vô hình cự lực theo đó mà lập tức bị đẩy ngược ra.

Thân thể nam tử thoáng cái lần nữa thẳng lưng đứng lên, cũng nhấc một tay hướng hư không chậm rãi trao ra một kích.

"*Phanh*" một tiếng!

Ma sư ba đầu trên đỉnh đầu hấn theo cú trao mà chột bạo liệt rồi hoá thành một cỗ hắc vụ hướng một quyền của nam tử tụ lại, biến ảo thành một thanh trường thương dài khoảng một trượng. Thương này toàn thân chớp động hắc sắc linh quang nhưng lại có vẻ yếu ớt cực kỳ, đầu thương được

chia ra làm ba, từng cái đều khắc vẽ một khoả đầu sư tử dữ tợn, toàn thân trải rộng chỉ chút linh văn màu xanh nước biển.

Vẻ nanh ác trên mặt nam tử chợt hiện, cổ tay run lên, trường thương liền phát ra một tiếng thương ngâm thâm lương chói tai rồi bắn ra như chớp.

Hắc mang chợt loé, trường thương lập tức liền chìm vào bên trong trung tâm vòng xoáy kim sắc.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Kim sắc toàn phong nhìn như thanh thể rất lớn kia, dưới một kích này của hắc thương liền lập tức vỡ vụn ra rồi hoá thành từng điểm linh quang tán loạn tiêu thất trên không trung.

Nam tử Ma tộc lần nữa đánh ra một trảo, hắc khí theo đó mà lượn lờ một trận, ma thương đen kịt lần nữa được biến ảo ra trong tay, cũng không chút chần chờ ném ra thêm một lần nữa.

Lúc này đây, mục tiêu của ma thương hiển nhiên chính là cự viên đang gây ngăn người trên không trung kia.

Mắt thấy trường thương chỉ mới chợt loé lướt đi vậy mà lại quỷ dị xuất hiện ngay ở phụ cận trước mắt cự viên. Kim mao cự viên cả kinh, sáu tay không chút lưỡng lự bỗng nhiên hư không vũ động, sáu kiện trọng binh ánh vàng rực rỡ nhất thời hiện ra ở trong lòng bàn tay, cũng đồng dạng hoá thành sáu đoàn kim quang hướng ma thương hung hăng đập tới.

Long trời lở đất!

Kim quang hắc khí đan vào nhau bạo liệt không ngừng nhưng lại đồng thời tán loạn tiêu thất đi.

Cự viên thấy cảnh này con người không khỏi co rụt lại, còn chưa kịp suy nghĩ thêm chút gì thì nam tử phía dưới lại cười lớn một tiếng, một tay lại hư không trao tới, một cây ma thương giống y lúc trước lại tiếp tục rời tay bắn đi.

Cự viên hừ lạnh một tiếng, sáu cánh tay lại nhoáng lên, sáu kiện kim sắc binh khí đồng dạng lúc trước lại tiếp tục hiện ra rồi cũng hung hăng đập xuống, lại cũng một lần nữa cùng ma thương cùng nhau huỷ diệt.

Lúc này lại chính là tới phiên nam tử Ma tộc ngăn người ra, động tác trong tay không khỏi ngưng trệ lại.

Mà chỉ tích tắc sau cự viên lại gầm nhẹ một tiếng, trong sáu bàn tay sáu kiện kim sắc binh khí lại lần nữa hiện ra, rồi lại hướng nam tử kia ném tới, trong nháy mắt ba cái miệng cũng bắt đầu truyền ra thanh âm chú ngữ.

"*Phốc xuy*" một tiếng, sáu kiện binh khí kim quang đại phóng, vô số hư ảnh từ đó chợt loé rồi mờ hồ hiện ra. Một hoá mười, mười lại hoá trăm, trong khoảnh khắc sáu kiện binh khí kia liền huyền hoá ra trên mấy nghìn kim sắc hư ảnh, phô thiên cái địa hướng nam tử kia điên cuồng kích xuống.

Trong lúc nhất thời, không trung rít gào, trong tầm mắt chỉ toàn là kim quang, kim quang rợp trời!

Sắc mặt nam tử Ma tộc trầm xuống nhưng lại không hề có vẻ hoảng loạn chút nào, trái lại khoé miệng lại nổi lên một tia cười nhạt rồi hé miệng phun ra một đoàn tử quang.

Tử quang này vừa mới ra khỏi miệng liền lập tức cuộn tròn lại rồi tự hành bạo liệt nổ tung ra.

Vô số tử quang từ đó mà bắn ra, thoáng cái liền biến ảo thành một tấm lưới cực kỳ lớn, cũng hướng không trung bay tới nghênh đón kim quang.

Kim sắc hư ảnh như cuồng phong bạo vũ không chút trì trệ hướng cự vãng bắn tới, cũng truyền ra thanh âm bạo liệt liên miên không dứt. Trong lưới, kim quang cùng tử sắc vân vụ lượn lờ va chạm với nhau rồi cùng nhau bạo liệt một trận, cả tấm lưới vì đó mà run rẩy điên cuồng, phảng phất như tùy thời có thể bị xé rách ra.

Nam tử Ma tộc phía dưới đối với cảnh này lại như không thấy, trái lại trong miệng lại bắt đầu lầm bầm, mười ngón tay như chong chóng mà hướng hư không điên cuồng điểm một trận. Mỗi một cái điểm chỉ ra huyết quang trên thân hắn theo đó mà ảm đạm đi một phần, mà cự vãng trên không trung cũng cuồng tăng thêm một phần. Chốc lát công phu sau, cự vãng giống như một quả bóng cao su được thổi lên, diện tích thoáng cái liền tăng vọt tới mấy lần, hoá thành một mảnh tử vân vô biên vô tận.

Tử vân này dưới pháp quyết của nam tử thúc dục bỗng nhiên như gió cuốn mây trôi đem toàn bộ kim sắc hư ảnh rợp trời thu lại, một lần nữa lại hoá thành một đoàn tử sắc quang cầu hướng xuống dưới bay đi. Nam tử một tay khẽ vẫy, quang cầu lập tức rơi vào trong tay hắn, ánh mắt hắn lại hướng lên cao đảo qua một lần, sắc mặt nhất thời lạnh lẽo đi.

Chỉ thấy hư không trên cao đã trống không, kim mao cự viên hiển nhiên đã không thấy tung tích đâu nữa.

Con người nam tử khẽ chuyển, chưa thực sự có bất kỳ hành động nào khác thì phía sau lưng hắn đột nhiên xuất hiện không gian ba động, một cái thú thảo kim quang rực rỡ chợt lộ diện ra.

Thảo này vừa hiện liền nhoáng lên rồi biến lớn ra hơn mười trượng, trông như một toà tiểu sơn hướng nam tử hung hăng chụp xuống. Tiếng xé gió nổi lên, mỗi ngón tay của cự thảo đều giống như một thanh kim sắc cự nhận, vài khẩu cùng nhau trảm xuống thanh thế quả thực rất lớn.

Nam tử hừ lạnh một tiếng, một bàn tay lại bỗng nhiên huyết điểm đại phóng, cũng đồng dạng hướng cự thảo thảo tới, bộ dáng giống như không chút sợ hãi, nghênh ngang hướng về phía cự thảo đánh tới.

Hai thảo một lớn một bé khác biệt như trời vực, nhưng mà một thảo của nam tử Ma tộc vừa đánh ra, năm ngón liền lập tức cuồng trưởng gấp trăm lần.

"Phanh" một tiếng!

Kim sắc cự thảo vừa lúc cùng huyết sắc đại thủ tiếp xúc liền cảm thấy một cỗ cự lực vô pháp chống đỡ truyền tới, lập tức run lên rồi vỡ vụn ra. Mà cùng lúc đó, một đạo hư ảnh kim sắc nhàn nhạt thoáng chần động rồi từ không trung bắn ra, đúng là một đầu tiểu thủ kim quang rực rỡ.

Con thú này bất quá chỉ lớn tầm vài thước nhưng khí tức toả ra từ nó lại chỉ có tồn tại cấp bậc Hợp Thể kỳ mới có.

Chính là linh thú của Hàn Lập, Báo Lân thú!

Con thú này không biết đã được Hàn Lập lên phóng xuất ra từ khi nào, cũng lên đến gần nam tử đánh lên một kích nhưng lại hoài công vô ích.

Mà ngay khi tiểu thú bị đánh bật ra trong nháy mắt, một bên thân thể nam tử Ma tộc lại chớp động ngân quang, một đạo ngân quang mềm mại như lụa chợt hiện bắn ra, sau một cái chớp động lại xuất kỳ bất ý đem toàn thân nam tử gắt gao cuốn lấy.

Ba động nổi lên, cự viên ba đầu sáu tay theo một phương bất đồng khác thoáng hiện ra.

Cự viên này vừa hiện thân, trong mắt hàn quang chợt loé, sáu kiện binh khí kim sắc lúc này lại tiếp tục hoá thành sáu đạo kim quang hướng thủ cấp

nam tử cuồng kích phóng tới.

Đồng thời ba khoả đầu lại hé miệng phun ra ba đoàn ngân diễm, cũng sau một cái chớp động liền hoá thành ba con hoả điều rồi giang rộng cánh lao thẳng tới nam tử.

Nam tử Ma tộc đối diện với tất cả công kích này hai mắt khẽ nhúu lại, nhưng một chút hoảng loạn cũng không có. Ngoài thân huyết quang chợt tăng vọt lên, ngân quang mềm mại theo đó liền tắc tắc đứt ra, tiếp đó trong tay hắn lại xuất hiện hắc khí mờ mờ, một cây thương đen kịt lần nữa hiện ram, cổ tay hắn hơi nhoáng lên, hướng trường thương nhanh chóng đâm về phía cự viên.

Thương này trên đường bay tới chợt nhoáng lên rồi huyền hoá ra chín cây thương độc nhất vô nhị khác, cũng thuận thế bắn đi. Trong đó, sáu cây phương hướng biến đổi, hướng về phía sáu đạo kim quang bắn tới, ba cây còn lại lại chia ra hướng ba đoàn ngân diễm đâm tới.

Thanh âm "*phốc phốc*" liên tiếp vang lên, sáu đạo kim quang cùng ba đoàn ngân diễm sau một kích đâm tới tất cả đều bị đánh tan ra, không có ngoại lệ nào.

Hàn Lập biến thành cự viên ba đầu sáu tay sắc mặt chợt đại biến, thân thể không chút do dự chợt bắn ngược ra sau, hai cánh tay khẽ động, hắc khí trong tay chợt quay cuồng rồi hướng trước thân nhanh chóng ngăn trước người.

"*Dùng*" một tiếng!

Hư không trước hai cánh tay nguyên bản trống không nhưng tích tắc sau lại chợt vụn vụn, từ đó chợt kích bắn ra hai cây hắc sắc trường thương khác, cũng vừa lúc đánh lên trên hai nắm tay. Hắc sắc phù văn trên hai nắm tay

Hàn Lập quay cuồng một trận, hai mảnh che tay đen kịt quỹ dị hiện lên nhưng trong nháy mắt cùng với hắc thương tiếp xúc liền đều diệt vong tiêu thất đi.

Cự viên thấy cảnh này trong lòng không khỏi buông lỏng đôi chút, nhưng tên nam tử Ma tộc kia vẫn đứng yên tại chỗ kia trên mặt bỗng nhiên hiện lên một tia biểu tình quỷ dị, đồng thời trong miệng phun ra một chữ "diệt" bằng hàn thấu xương.

Tại nơi cây trường thương tiêu thất đột nhiên chợt loé hắc mang, một cây đoản thương tâm nửa thước không chút tiếng động nào chợt bắn ra.

Cây đoản thương này vậy mà lại được che giấu kỹ càng, với thần niệm chi lực khổng lồ của Hàn Lập hẳn vậy mà cũng không thể phát hiện ra được chút nào, thậm chí sắc mắt cũng không kịp cải biến thì đã bị vật ấy đâm lên trên hai cánh tay trần trụi, cũng lập tức bạo liệt nổ tung ra.

Một quầng sáng phảng phất như một mặt trời màu đen chợt loé lên rồi biến lớn thành đường kính tới ngàn trượng, một hơi đem thân thể khổng lồ của cự viên trong nháy mắt bao phủ vào trong. Kim quang ngoài thân cự viên chỉ chợt loé lên liền bị quang mang đen như mực triệt để nhấn chìm vô tung vô ảnh. Mà hắc nhật cũng không có dừng lại ở đó, toàn thân hắc nhật ma khí quay cuồng một trận, kích thước theo đó không ngừng mở rộng ra, cũng đem tất cả mọi thứ xung quanh cuốn vào trong đó rồi sau đó lại nghiền nát thành bột phấn.

Nam tử Ma tộc thấy cảnh này trên mặt lộ ra một tia đắc ý, cuồng tiếu nói:

"Ha ha, dưới Cửu Ma Tử Mẫu thương này của ta tới giờ chẳng có người sống, Nhân tộc tiểu tử, người có thể bức ta dụng tới thần thông này cũng tính như đáng để kiêu ngạo rồi."

Trong thanh âm cuồng tiếu của nam tử, cự nhật màu đen cũng bắt đầu thu nhỏ lại rồi sau vài cái cuồng thiểm liền hư không tiêu thất đi.

Nam tử thờ ơ đảo qua nơi cự viên đứng lúc trước, tiếng cười vậy mà như bị ai đó bóp cổ họng lại, thanh âm trở nên quãng quạc rồi ngưng trệ lại, thần tình đặc ý thay vào đó là vẻ khó có thể tin nổi.

"Không có khả năng, thế nào lại có chuyện này!"

Nam tử nuốt một ngụm nước bọt, có chút run rẩy thất thanh nói.

Chỉ thấy hư không bên kia, một đoàn kim quang lẳng lặng huyền phù bất định tại đó. Trong kim quang mờ mịt hiển nhiên có một con kim mao cự viên, một đầu ngũ sắc thải phượng cùng một con cự bằng trắng bạc.

Cự viên kia hai tay đặt lên trên tầng kim quang, từng cỗ linh quang màu vàng nhàn nhạt hướng tầng quang tráo cuồng chú vào. Ngũ thải phượng cùng ngân sắc cự bằng tuy rằng chưa động cái nào nhưng từ trên thân chúng lại phóng xuất ra một tầng ngũ sắc quang mang và ngân sắc hồ quang cùng với kim sắc quang mang từ trên cự viên cuồng chú vào tầng kim quang, trong nháy mắt lại tạo ra thêm hai tầng phòng hộ nữa ở phía bên ngoài tầng kim quang.

Nhưng mà vô luận là cự viên, thải phượng hay cự bằng, từng đầu đều hai mắt vô thần, một chút linh tính cũng không lộ ra, phảng phất cả ba chỉ là một loại khôi lỗi nào đó mà thôi.

Nam tử Ma tộc hoảng sợ một trận, hai mắt rồi rít đảo qua khắp nơi trên không, tựa hồ đang muốn tìm ra đồ vật gì đó nhưng bốn phía đều trống không, căn bản là không có bất cứ dị dạng nào.

Hừ lạnh một tiếng, đột nhiên hấn nhắc tay hướng xa xa vẫy một cái.

Hắc ảnh chợt loé, một thứ đồ gì đó mờ mờ lập tức xuất hiện ngay bên cạnh hắn, đây chính là thứ có chút giống sơn quái đã cùng với Phạm Thánh kim thân giao thủ trước đó. Bất quá, thứ quái vật này cả người vốn dĩ đều tản ra hắc khí nồng đậm thì nay dần dần tản ra, để lộ ra dung mạo sẵn có.

Đúng là một đầu khôỉ lồi toàn thân đen thui, ngoài thân có khắc vẽ vô số kim ngân phù trận.

Đầu khôỉ lồi này mặt xanh nanh vàng, tứ chi dài vô cùng nhưng hai mắt lại thiếu động huyết quang nhẹ nhẹ, thoạt nhìn trông có vẻ hung ác dị thường.

Chương 2002: Thái cực đồ

Bất quá, càng khiến cho lòng người rét lạnh chính là phía sau đầu khôỉ lồi lại có thêm một khuôn mặt màu tím nhạt khác nữa. Khuôn mặt này có vẻ phổ thông nhưng hai mắt lại nhắm nghiền nhưng khiến cho người khác nhìn vào liền nhận được một luồng cảm giác rợn tóc gáy.

Nam tử Ma tộc vừa đem đầu khôỉ lồi này triệu hoán ra đến bên người thì kim quang xa xa lại nổi lên dị biến.

Trong khoảng không giữa cự viên, thái phượng cùng ngân bằng, điểm điểm kim quang chột loé lên nhưng lại đột nhiên ngưng tụ ra một đầu ầu nhi nhàn nhạt kim sắc, khuôn mặt ầu nhi cùng với Hàn Lập là độc nhất vô nhị, thân thể được một kiện ma giáp đen kịt bao trùm toàn bộ, bốn phía lại có thêm mấy mươi khẩu tiểu kiếm khoảng một tấc đang bay lượn xung quanh.

Chính là bản mạng Nguyên anh của Hàn Lập.

Mà nơi Nguyên anh này vừa mới hiện hình ra, cự viên, thái phượng, ngân bằng hai mắt tinh quang đại phóng, thân thể cả ba đồng thời khẽ động rồi hướng về phía Nguyên anh nhanh chóng bay tới.

Sau một tiếng "*oanh*" vang dội, kim quang gai mắt chói lòà, một cái nhân ảnh ba đầu sáu tay cao lớn thoáng cái liền ngưng tụ ra tại chỗ. Nhân ảnh này kim quang rực rỡ, vô luận là da thịt hay gương mặt đều được một tầng kim sắc lân phiến bao trùm, trên đầu lại sinh ra một cái sừng màu xanh, giữa trán còn hiện ra thêm một con mắt đen kịt quỷ dị.

Khi nhân ảnh này vừa ngẩng đầu liếc mắt nhìn nam tử, khuôn mặt có chút mơ hồ sau tầng lân phiến dần dần lộ ra, chính là Hàn Lập không thể nghi ngờ, nhưng hần lúc này thoát nhìn lại có thêm một cỗ cảm giác yêu dị khiến lòng người kinh hãi, ngoài ra trong con ngươi một chút biểu tình cũng không ần ần có một lư kim lam quang mang gai mắt chớp động.

Nam tử Ma tộc chỉ hơi đối diện nhất thời hai mắt giống như bị kim đâm, đau đớn vô cùng, trong lòng cũng kinh hãi không thôi, không tự chủ được mà nhắm hai mắt lại. Mà đúng lúc này, kim sắc nhân ảnh đối diện bỗng nhiên nhấc một tay lên, hư không nhẹ nhàng nhấn tới một cái.

Một tiếng trầm đục không chút dấu hiệu chợt bạo phát ngay trước thân nam tử, một cỗ cự lực vô bì giống như hoả sơn đột nhiên bộc phát áp tới.

Nam tử Ma tộc tuy rằng hai mắt đang nhắm nhưng dựa vào thần niệm của hần cũng có thể cảm nhận được một cỗ uy năng kinh khủng ẩn chứa trong cự lực đó, sắc mặt theo đó mà đại biến đi, huyết quang ngoài thân cũng khê động rồi hướng trước người cuồng quẫy lao đi, đồng thời trong tay đột nhiên hiện ra một tấm lệnh bài đen kịt, cũng thúc đục biến lớn ra mấy trượng rồi đem ra chắn trước người, có chút giống như là một tấm chắn trước thân vậy.

"Phốc xuy" một tiếng!

Vô luận là huyết sắc quang diễm đang biến thành một tầng quang tráo hay tấm thuẫn do lệnh bài màu đen hoá thành, vừa lúc va chạm với cỗ cự lực vô danh đó lại giống như một tờ giấy mỏng, chỉ một kích liền rách toạc ra, tiếp đó liền hướng bản thể nam tử cuộn tới.

Nam tử Ma tộc hai mắt đột nhiên mở lớn ra, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ khó thể tin được nhưng chỉ trong khoảnh khắc sau liền chuyển thành cực

kỳ hung hãn, rống to một tiếng, hai chân đột nhiên giống như đạp lên mặt đất, năm ngón tay co chặt lại hướng cự lực nghênh đón đánh tới.

Hắc quang chợt loé, hai cái quyền ảnh từ nắm tay thoát ly bắn ra, cũng theo gió mà cuồng trước tăng vọt lên mấy lần, hung hăng đụng với cổ cự lực.

Sau một tiếng trầm đục, hai cái quyền ảnh to như núi giống như châu chấu đá xe, trong nháy mắt liền bị nghiền thành vô số mảnh nhỏ.

Thân hình hắn chấn động một cái, thân thể như cọng rơm trong gió mà bắn ngược ra sau vài chục trượng thì mới miễn cưỡng xoay người ổn định thân hình, nhưng khi hắn đang còn chưa định thân lại tiếp tục bước lui ra sau mấy bước xa thì mới đưa toàn bộ uy năng tàn dư của cổ cự lực này hoá giải đi. Bất quá, sắc mặt hắn lúc này dường như kẻ say lâu ngày mà đổ bưng một mảnh, khoé miệng vô pháp ngậm lại mà phun ra một ngụm máu đen xì.

Kim sắc nhân ảnh vừa rồi nhìn như hơi hợt đánh ra một kích nhưng uy năng một kích đó phảng phất di sơn đảo hải, uy năng nghịch thiên, chỉ một kích mà đã đem kẻ được xưng là đệ nhất tôn giả Ma tộc đánh thương ngay tại chỗ.

"Niết Bàn Thánh thể, vạn nguyên chi lực! Không có khả năng, sao một gã Nhân tộc lại có thể tu thành vô thượng thần thông của Thánh giới ta."

Nam tử bất chấp khoé miệng còn vương lại một tia máu, hai con mắt trừng lớn tới sắp nứt toác ra gắt gao nhìn chăm chăm bóng người xa xa, dùng một loại khẩu khí như ban ngày gặp ma mà khàn giọng hô lên.

Mà ngay khi lời này vừa nói ra, thân thể kim sắc nhân ảnh xa xa lại nhoáng lên một cái, cũng hơi hợt mở miệng phun ra một đoàn huyết dịch đỏ

tươi. Bất quá đoàn huyết dịch này lại có chút đạm kim lẫn vào trong đó, cũng vừa mới phun ra khỏi miệng liền tan vào hư không.

"Vạn nguyên chi lực, đại khái đúng là thế. Ngươi nếu đã bức ta thì triển ra loại thần thông này tuyệt nhiên ta không thể lưu lại ngươi trên thế gian này rồi."

Lân phiến trên mặt kim sắc nhân ảnh dần dần lặn đi, cũng lộ ra khuôn mặt tái nhợt của Hàn Lập, đồng thời thần quang trong hai mắt thoáng khôi phục lại mấy phần, tức giận nhàn nhạt nói.

"Phản phệ chi lực! Nguyên lai là ngươi cũng không có tu thành loại vô thượng thần thông này, chỉ là cưỡng ép thôi động mà thôi. Nhìn dáng vẻ của ngươi, một kích vừa rồi xem ra cũng không thể vận dụng được mấy lần."

Nam tử Ma tộc tận mắt thấy tất cả lại thở dài một hơi, thần sắc trên mặt theo đó mà buông lỏng đi mấy phần, thì thào nói.

"Đích xác là không dùng được mấy lần nhưng chỉ cần tiếp tục một kích như trước cũng có thể trực tiếp tiêu diệt ngươi."

Yêu nhãn giữa trán Hàn Lập đột nhiên chột loé thần quang, trên mặt lộ ra một tia quỷ dị, nói.

Vừa dứt lời, ngoài thân Hàn Lập kim quang đại phóng, vô số kim sắc phù văn từ trên thân thể hấn tuôn ra, đồng thời một tay lại sờ sờ đầu, năm đoàn đoàn kim quang bắn ra, sau khi hơi cuộn lại một cái liền phân biệt biến thành cự viên, thái phượng, ngân bằng, khổng tước, kim long năm loại hư ảnh. Mà năm đạo hư ảnh này vừa thành liền phân biệt ngân ra các loại thanh âm khác nhau, thân hình khê động liền dồn dập chìm vào thân thể của Hàn Lập.

Trong khoảnh khắc sau, trên mặt Hàn Lập lại một lần nữa loé lên một tầng kim khí, miệng thét lớn một tiếng đầy thống khổ, một tay lại bắt đầu bấm quyết. Lập tức thân thể cuồn trướng tới hơn mười lần, biến thành mười mấy trượng cao, đồng thời một khoả đầu người kim sắc cùng hai cánh tay trải rộng kim sắc lân phiến thoáng cái được biến ảo mà hiện ra ở trên người.

Hàn Lập vậy mà tiến hành ma hoá thân thể, biến ảo thành hình tượng hai đầu bốn tay yêu dị. Bất quá lần biến ảo này lại cùng với Phạm Thánh Chân Ma công biến thân rất không giống nhau, không chỉ cái đầu thứ hai có thêm một cái sừng màu xanh mà lại còn có thêm một khoả đệ tam yêu nhãn.

Thân thể sau khi biến lớn tới cự hạn, kim sắc lân phiến theo đó chọt loé lên rồi dung hợp lại cùng nhau rồi biến ảo thành một kiện chiến giáp tinh mỹ rực rỡ kim quang, mặt ngoài chiến giáp ngưng kết vô số ngân sắc phù văn nhàn nhạt, một khe hở cũng không có, cũng có một cổ khí tức hoang dã thượng cổ từ đó tản mát phát tán ra, trông như nó vốn vì thiên địa mà được sinh ra vậy.

"Nhị niết biến thân! Người điên rồi. Nhất niết biến thân người còn chưa thể nắm giữ được vậy mà lại dùng tới nhị niết biến thân cường đại. Người còn chưa có thể giết ta thì chính mình đã bạo thể mà chết rồi."

Vừa thấy Hàn Lập biến thành bộ dáng như vậy, nam tử Ma tộc trong lòng cả kinh thốt ra một câu, trên mặt lần đầu tiên lộ ra vẻ sợ hãi.

"Cho dù có bạo thể thì cũng là sau người chết đi. Trước tiếp ta một kích này rồi hãy nói."

Hàn Lập hai đầu bốn tay không vì chút khua môi múa mép của nam tử mà xúc động, kim lam quang mang kỳ lạ trong bốn mắt chọt loé, khí tức

trên thân thoáng cái liền cấp tốc tăng vọt lên mấy lần, bốn cái cánh tay chậm rãi nhấc lên rồi hướng nam tử Ma tộc vỗ tới.

Thiên địa theo đó mà ảm đạm đi, kim hà (sông, suối) nhàn nhạt chớp động hiện lên, bốn cái bàn tay kim sắc thật lớn đồng thời loé lên ngay trên đỉnh đầu nam tử. Trong một một cái kim thủ đều ẩn chứa uy lực không thua một kích bằng vô hình cự lực khi nãy, cũng thoáng cái liền chất chồng dung hợp nhất thể với nhau, biến thành cự chưởng như một toà cự sơn trăm trượng lấy thể thái sơn áp đỉnh rơi xuống.

Tuy rằng thể rơi của kim sắc cự chưởng không phát chút thanh âm nào nhưng một cỗ khí tức quý dị từ lâu đã toả định linh hồn của nam tử, làm hấn căn bản không thể tránh né được may mắn nào, chỉ có thể đón tiếp mà thôi.

"Ta sao có thể ngã xuống tại đây!"

Nam tử Ma tộc thấy tận mắt cảnh này liền kinh sợ hét lớn một tiếng, trên mặt theo đó hiện lên một cỗ ý chí điên cuồng, hai tay tê khởi, hơi mười quang đoàn đủ mọi màu sắc chợt bắn ra, cũng hoá thành đủ loại đỉnh giai bảo vật đồng loại hướng kim sắc cự chưởng bạo liệt ra ngăn trở.

Đồng thời tự thân hấn cũng bộc phát ra huyết sắc quang điểm gai mắt, trong tay thoáng hiện ra một khoả quái nhận thật lớn chớp động kim ngân lưỡng sắc linh quang, hai tay nắm chặt hướng lên cao toàn lực chém ra.

Một đạo nhận mang kim ngân lưỡng sắc chợt loé bắn ra, cũng cùng các loại bảo vật lúc trước đánh lên kim sắc cự chưởng.

Kinh thiên động địa!

Nhận mang trong nháy mắt đánh lên cự chưởng liền bạo liệt, toái mang theo đó mà bắn ra bốn phía, thậm chí còn đem hư không phụ cận cắt ra từng

vết trắng bạc, nhưng kim sắc cự chưởng ngoại trừ kim quang hơi loé ra thì một chút vết tích cũng không lưu lại.

Bất quá, hơn mười kiện bảo vật kia cơ hồ cũng bắn trúng kim chưởng, cũng dưới từng tiếng gầm liên tiếp của nam tử mà đồn dập tự bạo nổ tung ra.

Hơn mười kiện đỉnh giai bảo vật cùng lúc bạo liệt cũng tạo thành một cỗ uy năng thật lớn, trong nháy mắt liền đem toàn bộ kim chưởng nhấn chìm vào trong, ba động vụ nổ theo đó mà lan ra bốn phương tám hướng, cũng huyền hoá ra từng cỗ gió lốc kinh thiên, hướng hư không khắp nơi gào thét cuồn cuộn tán loạn ra.

Nam tử Ma tộc tận mắt thấy cảnh này thần sắc trên mặt thoáng thả lỏng đôi chút, cũng đem cự nhận trong tay điên cuồng khuỷa, chém các kiểu. Đạo đạo nhận mạng hoá thành vô số lưu tinh nhảy vào trong quang cầu do đám bảo vật bạo liệt tạo thành, cũng bộc phát ra thanh âm "*âm âm*" không dứt, cơ hồ có thể nói là vang vọng khắp một vùng trời bao la.

Công kích đáng sợ như thế cũng khiến cho một thân pháp lực của hắn tiêu hao một cách chóng mặt nhưng một chút ý tứ dừng tay cũng không có, sắc mặt theo đó mà càng ngày càng tái đi.

Dưới một loạt công kích đáng sợ như thế, kim chưởng trên không trung vậy mà chỉ thoáng nhện nhạo vài cái liền không chút trì hoãn, tiếp tục hướng phía dưới đè ép xuống, một chút ý tứ bị ngăn trở cũng không thấy.

Mắt thấy kim chưởng càng lúc càng gần, vẻ sợ hãi trên mặt hắn càng ngày càng thêm dày, tâm niệm nhanh chóng chuyển động, bỗng nhiên cũng sinh tâm ý liều mạng!

"*Oanh*" một tiếng.

Động tác trong tay nam tử chưa dừng lại nhưng ở phía sau hắc hắc sắc ma khí cuộn tuôn ra, hư ảnh ma sư ba đầu thật lớn lần nữa hiện ra, lại chớp động một cái hướng bên cạnh bỏ nhào tới, nhưng lại là chìm vào thân thể đầu khôi lỗi đang ngây ngốc đứng ở phụ cận kia.

Sau một trận "*dát băng*" loạn hưởng từ trên thân thể khôi lỗi bạo phát ra, đồng thời ngoài thân nó cũng hiện ra từng quang sáng đen kịt tản mát ra. Ngoài ra, ngoài thân còn lưu chuyển một tầng tinh quang đen kịt, thân thể sau đó liền mơ hồ biến ảo thành một đầu ma sư ba đầu.

Ma sư vừa thành liền lập tức giương ba cái đầu lên, ba đạo quang trụ màu sắc bất đồng từ trong miệng nó bắn ra, tiếp đó tứ chi khẽ động rồi tự thân hoá thành một đoàn hắc quang hướng một bên nhanh chóng bỏ chạy đi.

Kim sắc cự chưởng oanh long rơi xuống, vô luận là nhận mang hay quang trụ, tất cả cuối cùng đều không chịu nổi một kích mà vỡ vụn ra, mà uy năng kinh khủng từ trên kim chưởng cũng theo đó mà áp xuống thân thể nam tử, cũng không chút tiếng động nào mà phi hồi yên diệt, từ nay biến mất trong trời đất.

Chương 2003: Trùng uy

Cơ hồ ngay lúc nhục thể nam tử Ma tộc bị huỷ, Hàn Lập ma hoá xa xa liền rên lên một tiếng, kim quang ngoài thân theo tiếng kêu dần dần tản mát ra, một khoả đầu cùng hai cánh tay trong nháy mắt cũng theo kim quang mà tán loạn tiêu thất đi, đồng thời kim sắc chiến giáp ngoài thân cùng lam giác trên đỉnh đầu lấy mất thường thấy được rất nhanh biến mất. Thân thể thật lớn theo đó mà co rút lại, hình thể dần dần hoàn nguyên khôi phục lại hết thảy.

Bất quá, sắc mặt lúc này của hắn tái nhợt như giấy trắng, thân quang trong hai mắt lấy tốc độ mất thường có thể thấy ảm đạm xuống, khí tức trên thân cũng rất nhanh tán loạn biến yếu đi. Mà vừa lúc hắn giải trừ biến thân hai tay liền đánh ra một trảo, trong tay lập tức xuất hiện vài bình đan dược màu sắc khác nhau, không chút lưỡng lự đem tất cả mở nắp ra rồi lập tức đem hết thảy dốc vào trong miệng. Về đồ sầm trên mặt theo đó mà lui lại phía sau, thanh quang trên thân nhàn nhạt chợt loé hiện lên, tinh khí trong cơ thể đang trôi đi lúc này mới đình chỉ lại.

Thở dài một hơi, khuôn mặt căng thẳng của hắn vì đó mà buông lỏng đi ít nhiều, cũng hướng về chỗ nam tử Ma tộc tiêu thất ngưng trọng đảo qua.

Trong nháy mắt khi thân ảnh nam tử biến mất kim sắc cự chưởng cũng hư không biến mất theo. Vì vậy, từ xa nhìn lại nơi này đã không còn tồn tại bất cứ thứ gì, một chút căn bã lưu lại cũng không có.

Hàn Lập con người co rút lại, đang muốn khai mở linh nhãn thì hư không phụ cận chợt nhộn nhạo một hồi, một đoàn hắc quang chợt loé hiện

ra, bên trong mơ hồ có một đầu ma thú cả người đen kịt tầm mấy trượng, chính là đầu ma sư khôi lỗi ba đầu mới vừa bỏ trốn kia.

Ma sư này sáu mắt hướng về phía thân ảnh nam tử tiêu thất đồng dạng lướt qua một cái, nhất thời trên mặt hiện lên vẻ cực kỳ tức giận, ba khoả đầu đồng thời ngẩng lên mà phát ra một tiếng rống cực lớn:

"Người cũng dám huỷ đi pháp thể đại thành mà bốn toạ khổ tu hơn mười vạn năm mới có được. Không đem người bầm thây vạn đoạn, trừu hồn luyện pháp tuyệt khó tiêu nỗi hận trong lòng ta."

Thân hình ma sư khễ động, lập tức hoá thành một đạo hắc quang lao thẳng tới Hàn Lập. Ma vật này trong lòng rất rõ ràng, lấy nguyên khí còn lại của Hàn Lập hiện giờ tuyệt đối không có khả năng tiếp tục là đối thủ của khối thân thể khôi lỗi này. Vì vậy, dưới oán niệm cực lớn trong lòng, tự nhiên tuyệt không có khả năng để Hàn Lập còn sống mà ly khai nơi đây.

Hàn Lập thấy tận mắt cảnh này, đôi lông mày hơi cau lại, dùng thanh âm trầm thấp thì thào nói một câu:

"Rất quyết đoán! Ma đầu này vậy mà lại đem chủ nguyên thần không tiếc bỏ qua nhục thân để tránh thoát một kiếp. Bất quá cũng chỉ phụ thể khôi lỗi mà thôi, một thân pháp lực, thần thông hắc cũng không tới ba thành lúc toàn thịnh."

Vừa dứt lời, một chân hắc bỗng nhiên đạp xuống, không trung phía dưới chân theo đó đột nhiên bạch quang chọi loé, một cái quang trận mờ nhạt hiện ra, thân thể theo đó cũng thoáng trở nên mơ hồ đi.

"Không gian pháp trận! Lúc này người đừng hòng chạy thoát!"

Ma sư vừa thấy bạch sắc quang trận hiện ra liền lập tức khẩn trương lên, thân thể bỗng nhiên như được kéo dài ra, tốc độ độn quang theo đó mà

nhanh hơn thêm phân nửa, chỉ sau hai lần chớp động liền mang theo một cỗ tinh phong quét tới phụ cận Hàn Lập, đồng thời hai chi trước chụp tới như chớp giật.

Mười đạo trảo mang màu đen lập tức như những lưỡi dao sắc bén phá không bắn tới, bộ dáng như muốn đem Hàn Lập trong nháy mắt chẻ ra vô số mảnh, nhưng mà công kích này rõ ràng đã chậm một bước!

Thanh âm ông minh từ pháp trận vừa vang lên Hàn Lập liền tiêu thất ở bên trong bạch quang thì cũng vừa lúc trảo mang chém tới, đem quang trận một kích cắt thành hơn mười phiến nhưng lại không tổn hao chút lông tóc nào của Hàn Lập.

Ma vật này nào dễ bỏ qua như vậy.

Chỉ thấy ba cái đầu của nó khẽ lắc một cái, một cỗ thần niệm khổng lồ chợt tuôn ra, đem không trung bốn phía nhất thời quét qua một lượt. Lập tức, vẻ hung ác hiện lên trên mặt, ba miệng theo đó liền mở rộng ra hướng về một phía hư không cách đó không xa.

Sau ba tiếng "*phốc phốc phốc*" truyền tới, một cái bóng theo đó mà loạn xạ từ hư không ngã ra.

Cái đầu chính giữa của ma sư lập tức lộ ra vẻ hung tàn cực kỳ, nhưng mà vẻ hung ác này vừa mới hiện ra lại lập tức như bị đông cứng lại.

Cái bóng xa xa quang mang vụt tắt để lộ ra chân thân, cái bóng kia nào phải là Hàn Lập mà rõ ràng là một đầu tiểu thú vàng óng tầm một trường.

Chính là Báo Lân thú.

Con tiểu thú này cũng không biết từ khi nào đã tráo đổi vị trí với Hàn Lập, cũng thay hẳn đỡ một kích. Mặc dù tu vi nó mới chỉ là Hợp Thể sơ kỳ

nhưng trong đại chiến vừa rồi cũng không tiêu hao bao nhiêu pháp lực vậy mà rõ ràng vẫn không phải là đối thủ của ma sư. Chỉ một kích không những lôi nó ra từ hư không mà còn đem một thân da lông vàng óng của nó đánh cho cháy xém đi.

Bất quá, Báo Lân thú trái lại cũng không tỏ ra vẻ yếu thế. Thân thể vừa mới đứng vững lại liền lập tức cúi thấp đầu gầm một tiếng, ngoài thân đồng thời hiện ra một tầng kim quang, toàn bộ tổn thương ngoài da dưới kim quang lập tức khôi phục lại như lúc ban đầu, đồng thời sau lưng nó lại xuất hiện thêm một cái hư ảnh Kỳ lân vàng nhạt.

"Kỳ lân huyết mạch! Hừ, cứ tính thế đi, điểm tu vi ấy mà cũng dám ngăn trở ta."

Tam đầu ma sư thấy cảnh này, đầu tiên là lộ ra vẻ do dự nhưng lại lập tức giãn dữ cười lạnh một tiếng, bỗng nhiên một cái móng vuốt đen kịt hướng một phương khác trao tới.

Một tiếng sét đánh!

Vô số hồ quang màu đen thoáng cái từ trao này hiện lên, cũng nổ vang một tiếng rồi quỷ dị biến mất đi.

Trong khoảnh khắc sau, hư không tại nơi nào đó cách Báo Lân thú không xa đột nhiên hiện ra vô số hồ quang màu đen rồi ngưng tụ lại hoá thành một cái hắc sắc lôi trao tầm một trước hùng hổ chụp xuống. Cự trao chưa thực sự hạ xuống thì mấy đạo hồ quang màu đen đã đánh xuống trước một bước.

Dưới hắc sắc hồ quang đánh tới hư không phía dưới chợt vụn vụn một trận, hiện ra một đạo thân ảnh màu xanh nhàn nhạt.

Chính là Hàn Lập.

Hắn lúc này hai tay khoanh hợp lại trước ngực, khí tức trên thân tuy vẫn cứ suy nhược như trước nhưng mắt nhìn thấy cự trảo đang hạ xuống thì lại không lộ ra chút ý tứ hoảng loạn nào mà trái lại khoé miệng còn lộ ra một tia cười nhạt.

Mà đúng lúc này, Báo Lân thú ở một bên lại giận dữ gầm nhẹ một cái rồi bắn tới, cũng tại giữa không trung liền biến ảo thành hơn mười cái bóng, cũng sau một cái chớp động liền như quỷ mị xuất hiện ngay trên đỉnh đầu Hàn Lập.

Những cái bóng này chỉ là hơi dừng lại một chút liền phát ra vô số trảo ảnh vàng óng, cũng phát ra từng tiếng "xuy xuy" xé gió bắn ra rồi hoá thành một tấm cự võng hướng hắc sắc lôi trảo mà đón lấy.

Một tiếng nổ lớn vang lên!

Từ trên lôi trảo đột nhiên hiện ra một tầng lôi quang chi chít, cùng với tấm cự võng bên dưới tiếp xúc liền giống như đâm vào giấy trắng, đem nó xé toạc ra. Thậm chí còn đủ lực bắn ra hơn mười đạo hồ quang thô to hung hăng bổ lên những đạo Báo Lân thú hư ảnh, đem tất cả dồn dập bạo liệt nổ tung ra. Mà bản thể của nó dưới một kích này không khỏi kêu thảm một tiếng, thân thể theo đó mà bắn ra xa vài chục trượng, một thân lông vàng thoáng cái biến thành đen kịt, khí tức cũng yếu đi mấy phần.

Xa xa, ma sư cuồng tiếu một trận, ba khoả đầu đồng thời thúc dục pháp quyết, lôi trảo thật lớn lại lần nữa hướng thẳng Hàn Lập mà áp xuống.

Lôi quang đen kịt lần nữa hiện ra, trong nháy mắt liền nhấn chìm hắn vào trong.

Nhưng vào lúc này Hàn Lập lại nhàn nhạt thở ra một hơi dài, hai tay đang hợp lại trước ngực lại mở rộng ra.

Một tiếng ngân như rỗng ngân phượng khiêu.

Một đạo kim quang như cầu vòng từ trong hai tay hấn phá không bắn ra, chỉ sau một cái chớp động liền chột loé xuyên qua lồi trảo kia, vậy mà lại khiến cho cự trảo quý dị biến mất sau một tiếng trầm muộn.

Ma sư xa xa thấy cảnh này sắc mặt không khỏi biến đổi, nhưng trong lúc còn chưa minh bạch chuyện gì đã xảy ra thì đạo kim quang kia trên bầu trời lại cuộn tròn một cái, bỗng nhiên hoá thành một đạo quang trụ kim sắc thô to phóng thẳng lên mấy ngàn trượng cao. Bên trong quang trụ, mơ hồ có một thanh trường qua (mác) mờ nhạt lặng lặng huyền phù bất động, đồng thời bốn phương tám hướng thoáng cái hiện ra vô số điểm kim quang như con thiêu thân hướng về phía trường thương bay tới.

Theo cổ khí tức cực kì kinh người từ trường qua tản ra vậy mà lại có thể đem toàn bộ thiên địa nguyên khí tại phiến thiên không nơi này quấy nhiễu một trận. Mà đúng lúc này, hư ảnh trường qua chột *"oanh long long"* một tiếng, kim quang toàn thân chột loé, cả cây quang trụ theo đó liền biến thành một thanh kinh thiên kim qua kim quang rực rỡ.

Ma sư thấy cảnh này sắc mặt nhất thời đại biến, không chút lưỡng lự lập tức hoá thành một đạo ô quang bay lên trời bỏ chạy.

Hai mắt Hàn Lập hàn quang chột loé, một ngón tay hướng xa xa hơi điểm một cái. Theo đó, kim sắc cự qua nhẹ nhàng nhoáng lên liền hướng ma sư vô thanh vô tức chém xuống.

Ma sư kia sau một cái chớp động liền đã phi độn được hơn trăm trượng, lại đang muốn thi triển đại thần thông cường ép phá vỡ không gian trốn đi thì bỗng nhiên cảm thấy không gian bốn phía chột nhọn nhạo lên, thể nội pháp lực thoáng cái liền ngưng trệ, một tia pháp lực cũng vô pháp điều động được mấy may.

"Không tốt."

Ma vật này vừa quát lớn một tiếng liền cảm thấy toàn bộ thân thể mát lạnh đi, hai mắt chợt tối sầm lại rồi không còn chút tri giác nào nữa.

Trong lúc đó, trong mắt Hàn Lập ở xa xa chỉ thấy cảnh kim sắc cự qua kia rơi xuống liền hoá thành một đạo qua ảnh cực lớn đem tam đầu ma sư phủ vào trong đó. Tại trong kim quang chớp động, thân thể ma sư trong nháy mắt tắc tắc vỡ vụn ra, cả nguyên thần theo đó cũng tan thành bột phấn, triệt để tiêu thấy không thấy.

Đến lúc này, nam tử Ma tộc kia mới chân chính ngã xuống, trên thế gian từ đây sẽ không còn chút vết tích nào của hắn nữa.

Hàn Lập thở dài một hơi, cả người lúc này mới chân chính thả lỏng xuống mấy phần.

Tự nhiên, chém giết đầu ma sư kia chính là tấm tiên phù mà hắn tổn hao rất nhiều công sức mới luyện chế được, Thiên Qua phù.

Tấm tiên phù này không hổ là Tiên giới linh phù, vừa được tế ra liền dễ dàng chém giết cường địch. Đương nhiên cái này cũng vì lẽ hắn đã mất đi pháp thể, vô luận là pháp lực hay thần thông trên phương diện uy năng đều giảm đi hơn phân nửa, bằng không cho dù với uy năng nghịch thiên của tấm phù này cũng không có khả năng dễ dàng chém giết gã đại địch Ma tộc này.

Về phần thần thông hắn đánh tan nhục thể nam tử kia chính là một trong những thần thông lợi hại nhất được ghi chép trong Phạm Thánh Chân Ma công. Nhưng thần thông này tựa như nam tử Ma tộc nói, lấy tu vi cùng trình độ nhục thân của Hàn Lập hắn bây giờ cũng không đủ để thi triển ra, là thần thông nghịch thiên sau khi tiến giai Đại Thừa kỳ mới có thể vận dụng được.

Trong lúc bế quan hán cũng từng ném thử một lần, tự nhiên cũng phát hiện ra được điểm này.

Bất quá, Niết Bàn Thánh thể uy năng cũng thực sự cường đại phi thường, một khi thi triển ra cho dù là Nhất niết sơ kỳ biến thân thì cũng dễ dàng khiến pháp lực tăng vọt tới trên hai lần, càng không phải nhắc tới cỡ lực quỷ thần khó tránh kia nữa.

Vì vậy, sau một hồi đau khổ suy tính nhưng hán muốn thi triển ra một chiêu này liền phải vận dụng tới Kinh Trập thập nhị quyết lực lượng, tạm thời kích phát tiềm năng trong Chân linh chi huyết trong cơ thể, mượn những Chân huyết chi lực này tạm thời thôi động thần thông này kháng địch.

Loại phương pháp này đối với Hàn Lập hán bây giờ mà nói, cơ hồ là một loại thủ đoạn giết địch một ngàn mà tự thương tám trăm!

Không cần phải nói, một khi đã vận dụng thì nguyên khí đại tổn, Chân linh chi huyết cũng tổn thất tới mức khiến hán khó mà chịu đựng được. Vì vậy, hán nguyên bản cũng không có ý tứ sẽ dùng tới nó trong lần đại chiến này, nhưng mà tên nam tử kia thực lực cũng quá mạnh mẽ rồi, đặc biệt là sau khi hán thi triển ra Cửu Ma Tử Mẫu thương, là nghịch thiên thần thông dùng nguyên thần chi lực biến ảo mà thành, cũng đủ so sánh cùng Đại Thừa tu sĩ một kích toàn lực, ngay cả chính hán đối diện với một kích này cũng tuyệt đối không chết thì cũng trọng thương.

Hàn Lập rơi vào đường cùng nên chỉ có thể đem Nguyên anh độn ra, đem thân thể mượn dùng Chân linh chi lực biến ảo thành mấy Chân linh hoá thân bất đồng khác, cùng xuất thủ chống lại công kích này.

Một khi hán đã kích phát Chân linh chi huyết mà tên nam tử Ma tộc này cũng không phải là loại có thể dùng thần thông phổ thông diệt sát, hán liền

cẩn rằng hạ quyết định vận dụng tới Niết Bàn Thánh thể nguyên bản không định sử dụng ra.

Đương nhiên, hấn có thể lớn mật sử dụng đại thần thông này thì cũng không tới mức lưỡng bại câu thương, trong tay hấn còn có một sát thủ giả Thiên Qua phù nữa, cũng không cần phải lo lắng sẽ rơi vào kết quả lưỡng bại câu thương. Mà hai đòn sát thủ này đồng thời vận dụng lúc tối hậu, quả thực như ý đánh chết tên nam tử thực lực không kém hấn như vậy.

Điều này làm cho trong lòng hấn dâng lên một nỗi cảm khái vạn phần.

[

Chương 2004: Đại thắng

Chẳng qua hiện tại một thân pháp lực hắn đã tiêu hao hơn phân nửa, chiến lực hạ thấp đến cực điểm, cho nên cũng không để ý nơi này vẫn là chiến trường mà thả ra một cái bồ đoàn vàng đậm rồi khoanh chân ngồi lên trên.

Hai tay vừa bấm quyết, cứ như vậy mà nhắm mắt lại điều tức tại chỗ.

Vừa rồi ăn vào những đan dược nọ, mặc dù để tránh việc bạo thể xảy ra thể nhưng vôi vàng phục dụng như vậy tự nhiên không thể hấp thu toàn bộ được, trong cơ thể vẫn còn tích lũy lại một lượng dược lực cực kỳ đáng sợ. Lúc này nếu không trấn áp lại, hậu quả tự nhiên khó thể tưởng tượng nổi. Cũng may, bốn phía đã có pháp trận bảo hộ cùng Báo Lân thú sau một cái chớp động liền hiện ra bên cạnh hắn, ngược lại cũng không cần lo lắng bất cứ việc gì quấy rầy nữa.

Sau một hồi công phu, trên thân Hàn Lập liền hiện ra một tầng kim sắc quang hà, đồng thời cũng từ từ lưu chuyển bất định. Theo đó, thân thể Hàn Lập hoá thành một thân kim quang rực rỡ, sừng sững như chiến thần uy nghiêm vô cùng. Bỗng nhiên pháp quyết trong tay hắn khẽ đổi, ngón tay cuộn lại rồi như nhanh như chớp hướng ra ngoài điểm ra liên tục.

Tiếng xé gió phá không vang lên, hơn mười đạo tinh tơ màu bạc chợt loé lập tức không thấy tung tích. Đây chính là mười mấy kiện châm bạc tinh tế, bị hắn làm phép găm vào cơ thể, mượn dùng bí thuật chi lực cắm vào những chỗ trọng yếu trong kinh mạch. Tiếp đó, một tay áo khẽ run lên, lại

mười mấy khoả phù lục chợt bắn ra, xoay vòng một cái liền hướng trên thân hấn kích tới.

Sau vài tiếng "*phốc phốc*", những phù lục này hoá thành một đoàn quang điểm bạo liệt ra, theo đó hoá thành mười mấy hư ảnh phù hiệu cỡ lớn, sau một cái chớp động liền nhập vào thân thể hấn không thấy tung tích.

Hàn Lập rên lên một tiếng, kim quang nhàn nhạt trên mặt chợt như gió thổi tan ra, khí tức trên thân lập tức bành trướng cường đại hấn lên, lại ngay lập tức khôi phục lại như lúc ban đầu.

Một lát sau, hấn khẽ thở ra một ngụm trọc khí, đôi mắt cuối cùng cũng mở ra.

"Cuối cùng cũng coi như tạm thời áp chế được, cũng không biết tình hình bên kia thế nào. Hy vọng hai người bọn hấn đừng xảy ả chuyện gì bất ngờ."

Hàn Lập đem bờ đoàn thu lại, thân thể lập tức đứng lên đồng thời thì thào nói nhỏ hai câu.

Ánh mắt chợt loé, hấn hướng một phương nào đó nhìn lướt qua.

Nếu không sai biệt lắm hấn là hai người Kim Việt thiên sư vẫn còn cùng Huyết Quang hoá thân kia đang đánh giết kịch liệt.

Hàn Lập hơi chút trầm ngâm đi, đang muốn có hành động khác thì bỗng nhiên hư không run rẩy một trận kịch liệt, tiếp đó là từng tiếng nổ rung trời chuyển đất!

Thiên không bốn phía cùng quang tráo xung quanh chớp mắt tắc tắc vỡ vụn, cả toà không gian pháp trận vậy mà lại bị người nào đó dụng tới thần thông cực mạnh mẽ đánh nát ra.

Ba mươi sáu danh tu sĩ thân hình thoảng rơi xuống, ào ào từ hư không chọt hiện ra, hoặc là há miệng phun một ngụm máu hoặc là tứ chi tự hành bạo liệt nổ tung ra, khí cụ bày trận trước người bị phản phệ chỉ lực đánh cho tan thành tro bụi.

Hàn Lập sắc mặt khế biến, ánh mắt ngưng lại nhìn về phía hư không kia.

Chỉ thấy nơi kia thành linh có một đầu khô lâu toàn thân óng ánh huyết hồng cực lớn hiện đang gầm nhẹ đại sát tứ phương. Khô lâu này lớn cỡ chừng hơn trăm trượng, đồng thời hoá thành bộ dáng ba đầu sáu tay, sáu tay mỗi cái cầm một kiện binh khí dạng côn đen nhánh. Sáu kiện binh khí này đồng loạt huy động tạo nên một trận ma phong đen thui thui, trong hắc khí còn mơ hồ có vô số đao thương cuồng quyền bay ra. Tại đỉnh đầu khô lâu, huyết bào thiếu niên một tay bấm quyết một tay nâng một khoả đại ấn màu đen đứng ở đó, đôi mắt khép hờ, phảng phất như đang toàn lực thôi động khô lâu dưới thân.

Tại đối diện với hắn, ngân phát lão giả cùng Kim Việt thiên sư hai người cũng là một bộ dáng vô cùng chật vật. Một người một thân kim sắc cả sa rách mất vài miếng lớn, tại đó cũng hiện ra rất nhiều dấu tay huyết sắc sâu nửa thước, phảng phất như xương sườn hoàn toàn đã hoá thành bột phấn nhưng hết lần này tới lần khác lại không hề lộ ra một tia huyết dịch nào. Một người khác đầu tóc rối tung, sắc mặt cực kỳ trắng bệch, trong tay cầm một cây quạt lông bảy sắc nhưng mà linh quang ảm đạm cực kỳ.

Hai người trước người đều có mấy kiện bảo vật bay múa quanh thân, hoá thành tầng tầng quang mạc đem chính mình che trở vào trong, nhưng dưới ma phong kia công kích lại cuồng thiểm bất định, trông có vẻ như tùy thời sẽ bị đánh tan ra.

Huyết sắc khô lâu kia không ngờ có được uy năng đáng sợ như vậy, hiển nhiên không gian cấm chế vừa rồi cũng chính là nó mạnh mẽ đánh tan ra.

Hàn Lập nhìn rõ tất cả chuyện này, ánh mắt vì đó mà hơi trầm xuống.

Xem ra thực lực của vị hoá thân Huyết Quang Thánh tổ này tựa hồ so với dự đoán còn cường đại hơn a.

Nhưng trên mặt hắn lại không lộ ra chút biểu tình gì, chỉ là trong tay áo hơi hơi động, nhất thời linh quang nhàn nhạt chợt loé, một vật nào đó chợt hiện ra trong năm ngón tay.

Cấm chế biến mất tự nhiên khiến cho ba người kia thấy rõ tình hình Hàn Lập bên này.

Ba người, ba vẻ mặt bất đồng.

Ngân phát lão giả cùng Kim Việt thiên sư thì đều kinh, hỉ đan xen, mà huyết bào thiếu niên lại hiện ra vẻ kinh nghi bất định.

Phải biết, từ lúc hắn và hai người kia cùng Hàn Lập và đại hán Ma tộc phân ra tranh đấu cũng chỉ là một đoạn thời gian ngắn mà thôi, có thể hiện tại Hàn Lập bình yên vô sự đứng ở nơi đó mà tên Ma tộc đại hán kia lại không hề thấy được tung tích.

Huyết bào thiếu niên biết rõ tên kia có bao nhiêu lợi hại, cho dù chính hắn ra tay đánh với đại hán kia một trận thì cũng khó có thể nắm chắc sẽ đánh chết được hắn, tự nhiên trong lòng không tin Hàn Lập chỉ trong thời gian ngắn như vậy liền có thể đánh chết được đại hán kia.

Ánh mắt chớp động không ngừng quét qua mọi nơi.

"Hàn đạo hữu mau mau ra tay. Chúng ta cùng hợp lực đối kháng ma đầu này.Ồ, khí tức đạo hữu thế nào mà trở nên yếu thế kia! Không tốt..."

Thần niệm huyết bào thiếu niên bên kia hướng Hàn Lập bên này cuồn quét qua mấy lần, không cảm ứng được khí tức của đại hán liền thúc dục khô lâu dưới chân biến đổi phương hướng kích tới Hàn Lập bên này.

Một cỗ ma phong gầm thét bay ra, hắc phong ào ào quét tới, hàn quang chớp động, mơ hồ trong đó còn có hơn ngàn khẩu đao thương kiếm kích các loại được biến ảo ra. Hiển nhiên vị Thánh tổ hoá thân này đồng dạng phát hiện ra khí tức suy yếu của Hàn Lập hắc, sát niệm trong lòng nổi lên, bất chấp mọi chuyện hướng Hàn Lập hung hăng kích tới.

Lấy công kích kinh người như thế, hiện tại Hàn Lập hắc muốn tiếp được cũng không phải là chuyện dễ dàng, nhưng trên mặt hắc lại không hoảng loạn chút nào, chỉ là đem vật trong tay nhẹ nhàng ném ra mà thôi.

Sau một tiếng quái khiếu kỳ dị, một khoả ô hoàn đen kịt được ném ra, đồng thời từ trong đó tuôn ra đại lượng kim hoa. Những kim hoa này ở giữa không trung khẽ cuộn mình một cái liền cuồn trướng lên, hoá thành từng đầu kim trùng, số lượng ước chừng đạt tới trên vạn đầu!

Mỗi một đầu đều chói lợi kim quang, diện mạo dữ tợn dị thường, chính là những Phệ Kim trùng thành thực thể mà Hàn Lập nuôi dưỡng bấy lâu.

Hàn Lập mặc dù pháp lực không còn nhiều nhưng thần niệm cường đại lại không giảm bao nhiêu cả, vì vậy để thôi động đàn Phệ Kim trùng này cũng không quá mức khó khăn.

Những đầu Phệ Kim trùng này dưới pháp quyết thúc dục liền tê mình một tiếng, hoá thành một mảnh kim vân chắn trước người Hàn Lập. Sau đó, một ngón tay hắc hư không điểm ra, kim sắc vân vụ ngưng tụ lại rồi hoá thành một cái thuẫn bài kim quang chói lợi cực lớn.

Lúc này, ma phong phương xa cũng vừa lúc đánh tới, mạnh mẽ cùng tẩm thuẫn bài va chạm cùng nhau.

Một trận "âm âm" liên miên bất tận phát ra, mặt ngoài thuẫn bài vang lên thanh âm bạo liệt liên hồi, nhưng bản thân nó lại kiên cố dị thường. Ma phong khí thế hùng hổ bức này vậy mà lại bị nó mạnh mẽ ngăn lại toàn bộ!

Huyết bào thiếu niên phương xa thấy cảnh này sắc mặt khế đôi, nhưng còn chưa kịp thi triển ra thần thông khác thì Hàn Lập đối diện lại quát khế một tiếng, vung tay hướng bên này, miệng phun ra một chữ:

"Đi!"

"Phanh" một tiếng!

Kim sắc thuẫn bài thoáng cái liền giải thể hoá thành vạn đầu kim trùng như trước, cũng ông ông kích bắn tới, hoá thành một mảnh kim vân ào ào cuộn tới, chỉ sau mấy lần chớp động liền bay tới một bên huyết sắc khô lâu.

"Không tốt, là Phệ Kim trùng quân!"

Ánh mắt huyết bào thiếu niên khế ngưng tụ nhìn về phía đàn kim trùng, trong chốc lát nhớ tới điều gì đó mà thần sắc đại biến, thất thanh hô lớn.

Sau đó, khô lâu dưới thân cầm ma binh trong tay sau vài cái cuồng vũ liền hung hăng đem tất cả quăng ra, sau một cái chớp động tất cả liền hoá thành sáu đầu cự mãng màu đen hung hăng lao thẳng về phía vân trùng.

Về chính mình, huyết bào thiếu niên hai chân cuồng quít giẫm đạp khô lâu bên dưới, hoá thành một cỗ huyết sắc cuồng phong đem cả hấn và khô lâu dưới chân cuốn vào trong, ào ào hướng một phương xa nhanh chóng bỏ chạy.

Sau vài tiếng "âm âm" vang vọng. Sáu đầu cự mãng vậy mà vừa mới tiến vào trong vân trùng chỉ sau mấy lần chớp động liền biến mất vô tung vô ảnh. Mà đàn kim trùng thân hình thoáng ngưng tụ lại vậy mà lại biến ảo thành một đầu kim sắc cự ung. Cự ung vừa thành liền lập tức giương đôi cánh lên, hoá thành một đạo kim quang thô to lấy một tốc độ khó tưởng tượng được hướng thẳng về phía huyết bảo thiếu niên điên cuồng đuổi theo.

Ngân phát lão giả cùng Kim Việt thiên sư thấy tất cả cảnh này thần sắc trên mặt theo đó mà kinh hãi vô cùng!

"Nhanh, vận dụng vật đó mau! Lúc này chính là cơ hội tốt!"

Ngân phát lão giả bỗng nhiên gầm nhẹ một tiếng, nói.

"Bản tăng cũng đang có ý này."

Hàn quang trong mắt Kim Việt thiên sư chợt loé, rất quyết đoán, nói.

Hai người vừa trao đổi với nhau liền bỗng nhiên đồng thời hai tay đan vào nhau, mỗi bên đều cẩn thận lấy ra một nửa phần khăn gấm.

Mảnh khăn gấm này trông khô vàng vô cùng, mặt ngoài còn có chút bẩn thỉu nhưng lại hiện ra rõ ràng những đường nét vốn có, bộ dáng trông rách nát vô cùng nhưng lão giả cùng Kim Việt thiên sư lại cực kỳ coi trọng hai vật này. Mỗi người sau khi lấy ra liền lập tức ngưng trọng lắm bảm niệm chú, rồi đem khăn gấm hướng về phương hướng chạy trốn của huyết bảo thiếu niên té ra.

Hai đoàn quang mang màu tro bay lên trời, sau khi xoay vòng một cái liền hướng vào giữa mà hợp lại, hoá thành một tấm Thái cực đồ mờ mờ, đồng thời chợt loé lên liền biến mất không thấy.

Thiên không lập tức tối sầm lại, vô số mây đen trong không trung chớp mắt hiện lên, theo vô số lời âm vang vọng, một phần bên dưới mây mù vậy mà phảng phất hoá thành một tấm Thái cực đồ loại nhỏ từ không trung rơi xuống, thoáng cái liền đem phương viên ngàn mẫu bên dưới phủ vào trong.

Bất kể hiện tại huyết bào thiếu niên đang bỏ chạy hay là Ma tộc trên chiến trường, tất cả đều cảm thấy thân thể khẽ trầm xuống, thân hình thoáng cái ngưng trệ chậm chạp hẳn lên. Chẳng qua loại hạn chế này đối với cấp bậc Ma tộc tôn giả như bọn chúng cũng không có giá trị nhắc tới, bọn chúng mặc dù trong lòng cả kinh nhưng chỉ cần đem pháp lực trong cơ thể phóng ra liền thừa nhận được loại áp lực này.

Về phần huyết bào thiếu niên xa xa, độn tốc vậy mà lại không hề giảm xuống chút nào, vẫn cứ ào ào bay đi nhưng vào lúc này ngân phát lão giả cùng Kim Việt thiên sư đồng loạt hai tay giương lên, ngưng trọng điểm ra một cái, trong miệng đồng thời lâm lâm thành tiếng. Thanh âm niệm chú vậy mà thoáng cái lại được vang lên khắp mọi nơi trên chiến trường.

Sau một khắc, hư ảnh Thái cực đồ cự lớn bỗng nhiên chợt loé quang mang, liền lấy huyết bào thiếu niên làm trung tâm mà thu nhỏ lại gần một mẫu nhỏ. Từ đó cũng tuôn ra vô số ngũ sắc phù văn, quang mang hư ảnh Thái cực đồ thoáng cái trở nên gai mắt cực kỳ, phảng phất như triệt để hoá thành thực chất!

Chương 2005: Khách đến ngoài ý muốn

Thái Cực Đồ áp súc xoay tròn, hóa thành vô số hư ảnh đè xuống huyết bào thiếu niên.

Huyết bào thiếu niên chỉ cảm thấy không khí bốn phía căng thẳng, vô số luồng cự lực từ bốn phương tám hướng tuôn đến, khiến huyết sắc cuồng phong phát ra một tiếng trầm muộn, tiếp theo nổ tung.

Lực lượng cực lớn kia xoay chuyển, phút chốc hình thành một dòng suối thật lớn bao phủ thiếu niên và khô lâu vào trong, bộ dáng muốn xé rách thành vô số mảnh nhỏ.

Mà bản thân thiếu niên và thân hình khô lâu thì lại trầm xuống, ở tại chỗ không thể tiến tới.

Không ổn, là Huyền Thiên Thánh Bảo!

Sắc mặt huyết bào thiếu niên chợt biến đổi kinh hãi thét lên một tiếng, vội vàng ném khối đại ấn màu đen trong tay ra.

Đại ấn phóng nhanh ra, hóa thành lều các khổng lồ, phát ra vạn đạo hắc quang hung hăng đánh về phía Thái Cực Đồ.

Ầm một tiếng.

Thái Cực Đồ thoáng một cái, bề mặt chợt lóe quang hoa liền đẩy đại ấn ra, bộ dáng không hề có tác dụng.

Huyết bào thiếu niên dường như cũng không trông cậy một kích vừa rồi có thể phá vỡ cấm chế, gầm lên một tiếng, thân hình phóng nhanh vào trong người huyết sắc khô lâu.

Sau một khắc, ba cái đầu huyết sắc khô lâu đột nhiên há miệng, phân biệt phun ra một phù lục màu đen, một ngọc bội màu tím, cùng với một đoàn huyết sắc quang cầu.

Ba vật vừa hiện ra, đều phát ra tiếng trầm muồn nổ tung, phân biệt hóa thành một đoàn ma khí màu đen, một đoàn hà quang màu tím và một chùm tế ti màu máu, nhập thẳng vào thân hình khô lâu.

Nhất thời bề mặt huyết sắc khô lâu hiện ra ba loại ma vân quý dị màu sắc khác nhau, trải rộng khắp thân hình, tiếp theo sau khi thống khổ rống to một tiếng, thân thể liền cuồng trương gấp bội, miễn cưỡng giãy dụa khỏi cự lực trói buộc bốn phía, sáu kiện ma binh màu đen đột nhiên vung lên.

Hắc quang chợt lóe, một kiện binh khí dài giống như nguyệt đao lập tức ngưng tụ hiện lên.

Trong mắt huyết sắc khô lâu chợt lóe lục quang, ánh mắt hung hợn, sáu bàn tay to màu đỏ sậm đồng thời cầm lấy ma binh thật dài kia, nhắm Thái Cực Đồ trên không trung chém một cái.

Một đạo đao quang màu đen dài hơn trăm trượng xé rách hư không xuất hiện phía trên Thái Cực Đồ.

Chính giữa Thái Cực Đồ bỗng nhiên hiện ra một đao hắc ngân mờ nhạt, tiếp theo không tiếng động phân ra, bị chém thành hai mảnh.

Huyết sắc khô lâu chỉ cảm thấy cự lực bốn phía phút chốc giảm đi hơn phân nửa, lúc này mừng rỡ, huyết quang nổi lên, định phá không bỏ chạy.

Nhưng đúng lúc này lão giả tóc bạc và Kim Việt thiền sư phía xa lại không nói một lời, cùng há miệng phun ra một đoàn tinh huyết, sau đó điểm vào hư không một cái, hóa thành từng đoàn huyết vụ biến mất.

Đồng thời, nguyên bốn hai mảnh Thái Cực Đồ bị chém đứt phát ra tiếng xé gió, bên trong bỗng nhiên xuất hiện nhiều luồng khí tức xa lạ, chớp động một cái liền tụ hợp lại.

Quang mang chợt lóe, Thái Cực Đồ lần nữa hợp lại như lúc ban đầu, cũng lần nữa xoay tròn.

Thân hình khổng lồ của huyết sắc khô lâu vừa mới hóa thành một đao huyết hồng bay lên không vài chục trượng, liền ầm một tiếng, bị một tầng cự lực khổng lồ mạnh mẽ đè xuống, lần nữa bị trói buộc.

Hóa thân Huyết Quang ẩn thân trong huyết sắc khô lâu thấy cảnh này trong lòng cực kỳ giận dữ, không suy nghĩ thêm, ma binh thật dài trong tay lập tức không ngừng chém lên không trung.

Từng đạo đao quang thật dài, phẳng phất như rồng đen phóng lên trời, không ngừng chém về phía Thái Cực Đồ.

Nhưng vô luận ánh đao sắc bén hung mãnh thế nào, Thái Cực Đồ chỉ cần hà quang chợt lóe, trong nháy mắt liền khôi phục như thường, gắt gao cuốn lấy khiến huyết sắc khô lâu không thể thoát thân.

Mà cái giá phải trả cũng rất lớn, hai người lão giả tóc bạc ở chỗ cũ không ngừng kích phát tinh huyết, liều mạng thúc dục Thái Cực Đồ.

Hai người miệng liên tục phun ra tinh huyết, huyết nhục trên người lấy mất thường có thể thấy được đang khô kiệt với tốc độ cực nhanh, bộ dáng đang cố sức liều mạng.

Huyết bào thiếu niên cực kỳ kinh hãi, tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển, đột nhiên cắn răng một cái, bốn cánh tay trên người huyết sắc khô lâu đột nhiên nở tung, xương cốt sau khi bị một đoàn huyết vụ bao phủ, sau lưng khô lâu liền huyễn hóa ra một đôi cánh màu đỏ bằng xương cực lớn.

Hai tay còn lại thì thúc dục pháp quyết, cự sí vô mạnh, nguyên bản thân hình bất động có chút thoáng lên, lần nữa bay lên trời.

Tất cả nghe có vẻ dài dòng, nhưng lại diễn ra nhanh như chớp.

Nhưng huyết sắc khô lâu hành động đã chậm trễ.

Trên không trung vang lên tiếng xé gió, cự ưng màu vàng do đàn trùng ngưng tụ biến ảo thành rôt cực cũng bay tới, hung hăng trao một cái vào người huyết sắc khô lâu.

Không ổn.

Ba cái đầu huyết sắc khô lâu đột nhiên cùng quát to một tiếng, ma binh trong tay vội vàng chém về phía cự ưng màu vàng, đồng thời cự sí sau lưng không tiếc pháp lực vô mạnh, độn tốc phút chốc tăng hơn một nửa.

Nhưng đáng tiếc chính là giờ phút này nó đang bị Thái Cực Đồ bao phủ, ngay cả khi đã hóa thành một đoàn huyết quang bay nhanh đi, nhưng độn tốc vẫn cực kỳ chậm chạp.

Mà cự ưng màu vàng sau khi bị đao quang chém trúng, lập tức phanh một tiếng, hóa thành vạn đóa kim hoa phóng xuống.

Chỉ thấy từng điểm kim quang chớp động, huyết sắc khô lâu sau khi hét thảm một tiếng, liền bị hơn vạn con Phệ Kim Trùng bao phủ.

Mỗi một tác trên người nó đều bị vô vô số giáp trùng màu vàng to cỡ bàn tay bám vào, đồng thời phát ra tiếng cắn nuốt kéo kẹt, từ xa nhìn lại rất rợn người.

Huyết sắc khô lâu ngay cả khi do Huyết Quang Thánh Tổ dùng một kiên dị bảo biến thành, nhưng vẫn không ngừng kêu lên thảm thiết trong đám trùng.

Hơn vạn con Phệ Kim Trùng cùng nhau cắn nuốt, tốc độ cắn nuốt cực nhanh, quả thực khiến người ta sợ hãi.

Chỉ sau thời gian vài lần chớp mắt, khô lâu kiên cổ kia liền giống như đá bị mài mòn, thân hình bị mất đi hơn một nửa, mắt thấy chỉ một lát nữa sẽ hoàn toàn bị cắn nuốt hết.

Lão giả tóc bạc và tăng nhân ở phía xa thấy cảnh này nhất thời mừng rỡ.

Đúng là Phệ Kim Trùng trưởng thành, cũng may là Hàn đạo hữu một lần lại có thể điều khiển nhiều hung trùng như thế. Lão giả vui mừng nói

Đạo hữu nói phải, Mạc Giản Ly đại nhân tặng thánh bảo này, xem ra cũng chờ được cơ hội, may là lúc trước cố nhịn không vận dụng bảo vật này, nếu không sao có thể bất ngờ giữ chân ma đầu kia lại. Về mặt Kim Việt thiền sư cũng buông lỏng, cực kỳ mừng rỡ.

Mà lúc này, thân hình Hàn Lập sau vài lần chớp động liền xuất hiện bên cạnh huyết sắc khô lâu, hai bàn tay trong tay áo có chút chớp động, vẻ mặt không chút biểu tình.

Cùng lúc đó, huyết bào thiếu niên ẩn thân trong huyết sắc khô lâu lại lộ ra vẻ kinh hoàng, bộ dáng như kiến bò trên chảo nóng.

Mắt thấy huyết sắc khô lâu trong nháy mắt đã bị cắn nuốt còn mấy trượng, không thể nào tiếp tục bảo hộ huyết bào thiếu niên, hấn đột nhiên cắn răng một cái, tay đột nhiên bắt quyết.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền đến.

Thân thể còn sót lại của huyết sắc khô lâu sau khi chớp động huyết mang kỳ lạ liền hóa thành một đoàn huyết sắc quang vừng nổ tung, khí lẫm cuộn cuộn đánh bay hơn vạn con Phệ Kim Trùng.

Nhưng trong đám Phệ Kim Trùng có mười mấy đao kim quang chớp động, xem khí lẫm không ra gì, tiếp tục lao tới, chớp cái liền như mũi tên bắn lên lưng huyết bào thiếu niên, lộ ra cái miệng đầy răng nanh, bắt đầu cắn nuốt.

Đúng là mười mấy Phệ Kim Trùng Vương mà Hàn Lập tuyển chọn.

Những trùng vương này mỗi một con cơ hồ thần thông không dưới tu sĩ Luyện Hư hậu kỳ, được Hàn Lập lặng lẽ thả ra, trà trộn vào đàn trùng, dựa vào khí tức giống nhau như đúc đã dễ dàng qua mặt được tai mắt hóa thân Huyết Quang, một kích đắc thủ.

Mà huyết bào thiếu niên phút chốc liền đau thấu tim, biết lúc này tất có khả năng sẽ bỏ mạng, nên bất chấp quát to một tiếng, mặc kệ mười mấy con Phệ Kim Trùng sau lưng, hóa thành một đạo hào quang bắn đi, chớp cái liền bay ra khỏi phạm vi bao phủ của Thái Cực Đồ.

Hàn Lập thấy cảnh này, trên mặt không chút bối rối, ngược lại ánh mắt chột lóe hiện lên một tia quỷ dị.

Sau một khắc, hư không phía trước huyết hồng đột nhiên chột lóe kim quang, mười mấy đạo thú ảnh màu vàng nhạt quỷ dị hiện ra, đồng thời một phiến ảo ảnh rậm rạp trong nháy mắt tuôn ra.

Ầm ầm ầm, mười mấy đạo thú ảnh chấn động bắn lui, quang mang tiêu tan lần nữa biến ảo thành một dị thú màu vàng, bộ dáng không phải là đối thủ.

Mà trong huyết hồng bỗng nhiên phát ra tiếng kêu to, huyết bào thiếu niên đột nhiên dừng độn quang lại.

Nhưng chỉ một chút trì hoãn này, nguyên bốn đàn trùng bị đánh bay lập tức gào thét, lần nữa phóng tới, hoàn toàn bao phủ bản thể huyết bào thiếu niên vào trong.

Tiếng kêu thảm thiết từ miệng huyết bào thiếu niên truyền ra, tay nhanh chóng bắt quyết ngoài thân phút chốc tuôn ra huyết phong cuộn cuộn và ma khí đen kịt không ngừng gào thét cuồng động trong không trung.

Nhưng vô luận là loại thần thông nào cuốn qua, vô số Phệ Kim Trùng lại giống như giò bám lên xương, gắt gao như đóng đinh trên người hẳn không chịu nhả ra.

Đáng thương cho vị hóa thân Thánh Tổ này, ngay cả khi trong người đầy ma công, nhưng đụng tới loại Phệ Kim Trùng đao thương không nhập, nước lửa không sợ này, không bị khắc chế bởi bảo vật trong người, cũng không bị dị bảo hạn chế độn thuật cho nên không có cách nào ngăn cản.

Trong khoảnh khắc, thân thể huyết bào thiếu niên bị cắn nuốt không còn một mảnh, ngay cả Nguyên Anh bên trong cũng không thể thoát được.

Lúc này, hơn vạn con Phệ Kim Trùng mới phát ra tiếng vù vù giải tán, hóa thành vô số đóa kim hoa bắn trở về phía Hàn Lập.

Hàn Lập phát tay, nhất thời thu tất cả linh trùng vào cơ thể, sau đó ánh mắt đảo qua phía dưới Thái Cực Đồ thấy trống không, trên mặt mới thật sự thả lỏng.

Lúc này, Thái Cực Đồ do quang mang hóa thành cũng phanh một tiếng, bỗng nhiên hóa thành từng điểm linh quang tan biến.

Lão giả và tăng nhân ở phía xa thao túng bảo vật này đồng thời há miệng, lần nữa phun ra một đoàn tinh huyết, huyết nhục trên người phút chốc lại khô héo đi hai phần.

Nhưng sau khi hai người thấy cảnh huyết bào thiếu niên bị đàn trùng cắn nuốt, vẻ mặt lại mừng như điên

Ha ha, tốt quá. Ma đầu này rốt cục cũng đã chết. Hàn đạo hữu, tên Ma Tộc tôn giả kia phải chăng cũng chết trong tay ngươi? Thần quang trong mắt lão giả tóc bạc cực kỳ âm đạm, nhưng giờ phút này lại cười ha ha hỏi.

Chương 2006: Ước định sớm

Ừm, tên Ma Tôn hậu kỳ kia mặc dù rất khó giải quyết, nhưng đúng là đã bị ta giết! Hàn Lập không cần phải giấu giếm việc này, lạnh nhạt gật đầu cười.

Hàn đạo hữu thật sự đã lập công lớn, trận chiến này chúng ta thắng rồi. Lão giả tóc bạc nghe vậy, một chút lo lắng trong lòng cuối cùng cũng hoàn toàn thả lỏng, mừng như điên nói.

Tiếp theo hắn không suy nghĩ thêm, hít sâu một hơi, đột nhiên lớn tiếng quát to:

Thánh Tổ Ma Tộc đã bị chúng ta đánh bại, đám Ma Tộc nhãi nhép các ngươi nhất định phải chết. Hồn phi phách tán là kết quả duy nhất của các ngươi!

Giọng nói lão giả như sấm sét, không ngừng vang vọng khắp hư không trên chiến trường, cơ hồ hai tộc Nhân Ma đều nghe rõ.

Bên Nhân Tộc vừa nghe xong, hiển nhiên hoan hô một trận, tinh thần trong nháy mắt tăng vọt mấy lần, mà bên Ma Tộc nghe vậy thì lại tao động một trận.

Những Ma Tôn cao giai sau khi nhìn về phía lão giả, kết quả không thấy thân ảnh hai người huyết bào thiếu niên và Ma Tộc đại hán, trong lòng nhất thời hoảng sợ, ánh mắt không khỏi có chút mờ mịt.

Mà lão giả tóc bạc và Kim Việt thiền sư thấy cảnh này, tay bắt quyết, lập tức lấy ra mấy kiện bảo vật phóng về một chiến đoàn gần bọn họ nhất.

Ở nơi đó đang có hai gã trưởng lão Thiên Uyên Thành và hai gã Ma Tộc tôn giả đánh nhau khó phân thắng bại, vừa thấy thế tới của hai người hung hăng như vậy, lúc này sắc mặt đại biến nhìn nhau một cái.

Chạy!

Một lão giả mặc ma giáp màu xanh bỗng nhiên khẽ quát một tiếng.

Một gã Ma Tôn khác cả người bị hắc khí bao phủ, không nói hai lời hừ một tiếng, hai tay chà xát đánh về phía đối diện.

Tiếng ầm ầm nổ ra!

Vô số lôi hỏa màu đen khí thể phô thiên cái địa phóng ra, tam thời đánh hai trưởng lão Nhân Tộc thối lui, tiếp theo phát tay, một chiếc thuyền gỗ đen thui liền xuất hiện giữa không trung.

Hắn chớp cái liền xuất hiện phía trên.

Thuyền gỗ ầm vang một tiếng, liền hóa thành một đạo hắc hồng phá không bay đi.

Về phần lão giả giáp xanh, sớm lấy ra một phiên kỳ màu xanh, hung hăng vỗ ra một đoàn quang hà màu xanh đại phóng, bao phủ thân hình vào trong.

Dị quang chợt lóe, hắn liền biến mất tại chỗ.

Sau một khắc, không gian cách đó trăm trượng ba động, một đạo nhân ảnh mờ nhạt chợt lóe hiện ra, nhưng thanh quang lại phát sáng, lần nữa biến mất không thấy.

Hai gã Ma Tôn này không chút do dự chạy trốn.

Đôi thủ của bọn họ, hai gã trưởng lão Thiên Uyên Thành thấy cảnh này hiển nhiên không cam lòng, hợp lực đánh lui lôi hỏa màu đen, tiếp theo không chế độn quang định đuổi theo.

Nhưng đúng lúc này, lão giả tóc bạc và Kim Việt thiên sư chợt lóe tới gần đó lập tức gọi hai người lại.

Hai vị đạo hữu không cần đuổi theo hai tên Ma Tôn đó, trước tiên đi giúp mấy vị đạo hữu khác thì tốt hơn! Lão giả tóc bạc khẽ nhúc nhích môi truyền âm qua.

Tiếp theo biến độn quang, lại bay về một chiến đoàn khác.

Hai gã trưởng lão nọ lúc này có chút chột hiệu, liền bỏ qua ý định truy đuổi, bay sang chiến đoàn khác trợ giúp.

Trong nháy mắt, cả đại quân Ma Tộc hoàn toàn đại loạn.

Những Ma Tộc tôn giả thấy tình thế không ổn, tại trận có không ít kẻ chạy trốn.

Có vài kẻ hung ác muốn dẫn quân tiếp tục chém giết, nhưng lại bị tu sĩ Hợp Thể Kỳ của Nhân Yêu hai tộc bao vây, kết quả có tên bị giết tại trận, cũng có tên bị thương nặng bỏ chạy.

Về phần Ma Tộc cấp thấp, không có Ma Tộc tôn giả chỉ huy, trong lòng vô cùng sợ hãi, không còn lòng dạ nào tấn công thành trì, thế bại càng không thể cứu vãn.

Nhân Yêu hai tộc ngay cả khi tổn thất trầm trọng, nhưng vì sĩ khí đại tăng, đều lao xuống thành trì chặn đường đuổi giết.

Trong lúc nhất thời, trong phạm vi mây vạn dặm tràn ngập tiếng kêu thảm, vô số Ma Tộc hoảng hốt chạy về phía xa.

Mà phía sau chúng là đủ loại quang hoa khí thể phô thiên cái địa đuổi theo không tha, thỉnh thoảng có vài tháp, trung giai Ma Tộc bị quang hoa lướt qua, liền rơi rụng từ không trung xuống, không biết sống chết thế nào.

Hàn Lập vẫn không cùng đám người Kim Việt thiên sư ra tay đối phó Ma Tộc tôn giả, mà chỉ lẳng lặng đứng tại chỗ nhìn quá trình đại quân Ma Tộc tan rã

Sau khi nhìn thấy tất cả Ma Tộc đều chạy ra khỏi phạm vi gần Thiên Uyên Thành, cũng thấy được Nhân Yêu hai tộc đuổi giết vượt ra khỏi tầm mắt, rốt cục mới thở dài một hơi.

Loại tình hình này, xem ra đại quân Ma Tộc thật sự đã bại trận.

Giờ phút này cho dù có hóa thân Thánh Tổ Ma Tộc nào khác phủ xuống, thì cũng không thể cứu vãn được nữa.

Hàn Lập sau khi đứng tại chỗ một lát, mắt thấy phân lớn thủ vệ đã truy đuổi khá xa, thanh quang chợt lóe mang theo Báo Lân Thú bay về thành.

Trong thành, tồn tại bình thường của hai tộc Nhân Yêu và tán tu đều biết tin Ma Tộc đại bại, trong thành nhất thời tràn ngập tiếng hò reo, vô số tu sĩ cấp thấp lao ra khỏi nơi ở, nhiệt tình phát tiết sự vui mừng như điên của mình.

Trong lúc nhất thời, trên đường và khoảng không đều đầy ắp bóng người, vô cùng náo nhiệt.

Hàn Lập thấy cảnh này, ngay cả tâm tình luôn bình tĩnh như nước, giờ phút này cũng không khỏi cảm thấy vui mừng, nhưng vẫn không có ý dừng

lại, một mực bay về nơi ở.

Không lâu sau, hắn đã thấy thạch tháp của mình từ xa, độn quang chợt lóe liền không chút chần chờ, trực tiếp bay vào trong.

Hắn cũng không trở lại đỉnh tháp, mà là trực tiếp làm phép, độn nhập vào mật thất sâu hơn trăm trượng dưới đáy thạch tháp.

Hàn Lập mở cấm chế ra, sau khi dẫn dò Báo Lân Thú vài câu liền vội vàng nhập định điều tức.

Hiện tại hắn tổn hao nguyên khí rất nhiều, trong người còn có đủ loại được lực xung đột, tình hình hiển nhiên không lạc quang, cho nên càng sớm điều trị càng tốt.

Bởi vậy thậm chí hắn không chờ đám người lão giả tóc bạc đặc thắng trở về đã quay về bế quan trước.

Ngay khi Hàn Lập bế quan, tu sĩ Nhân Yêu hai tộc dưới sự dẫn dắt của tu sĩ Hợp Thể Kỳ, một hơi đuổi giết đại quân bại trận của Ma Tộc ba ngày ba đêm.

Mặc dù trong quá trình này không giết được bao nhiêu Ma Tộc tôn giả, nhưng tồn tại Ma Tộc cấp thấp thì lại bị bọn họ giết ít nhất cũng năm sáu phần.

Đại quân Thiên Uyên Thành xem như chính thức đại thắng, lúc này mỗi người đều mang theo sự hưng phấn trở về thành.

Đương nhiên vì đề phòng tàn dư Ma Tộc giở trò, lão giả tóc bạc vẫn an bài không ít nhân thủ, tiếp tục giám sát động tĩnh của đám Ma Tộc còn sót lại.

Trở về thành, tất cả mọi người xuất chiến được những người ở lại cực kỳ hoan nghênh, hơn nữa trong thành còn tổ chức tiệc rượu ăn mừng náo nhiệt

Cơ hồ toài bộ người trong thành đều tham gia ngày lễ long trọng này.

Nhưng rất nhiều người không biết đến, trưởng lão Thiên Uyên Thành không ai tham gia tiệc chúc mừng này mà là đang cùng một số tu sĩ Hợp Thể Kỳ đã xuất chiến họp mặt trong một gian đại điện bí ẩn.

Trong đó có vài sứ giả Hợp Thể Kỳ từ Thánh Đảo lên đến trợ giúp, cũng có vài tu sĩ khổ tu không xuất hiện trong Thiên Uyên Thành.

Lúc này, đám tồn tại Hợp Thể Kỳ nghe lão giả tóc bạc thuật lại chuyện hóa thân Huyết Quang bị vạn trùng cắn nuốt, không khỏi lộ ra vẻ hoảng sợ.

Phệ Kim Trùng, hơn nữa còn là Phệ Kim Trùng trưởng thành. Đám hung trùng này không ngờ còn có người bồi dưỡng ra hơn vạn con, thật đúng là khó tin. Nói như vậy, hóa thân Huyết Quang Thánh Tổ kia và một gã Ma Tôn hậu kỳ còn lợi hại hơn, toàn bộ đều bỏ mạng trong tay Hàn đạo hữu? Một gã hán tử mặt đen thì thảo hời.

Nói ra thật sự xấu hổ. Trận chiến này lão phu không thể làm được gì nhiều, chỉ là lúc trước cùng Kim Việt thiên sư cuốn lấy hóa thân lão ma tổ một lát, sau đó lại dựa vào Phệ Kim Trùng của Hàn đạo hữu mới có thể giết được đối phương. Mà trước đó Hàn đạo hữu cũng tự mình giải quyết một gã Ma Tôn hậu kỳ khác. Lão giả tóc bạc cười khổ nói.

Cốc huynh cần gì quá khiêm tốn, nếu không có người và đại sư vận dụng Thánh Bảo, e rằng Hàn đạo hữu cho dù có thể thúc dục Phệ Kim Trùng cũng rất khó đuổi theo hóa thân Thánh Tổ nọ. Một lão ông tóc xanh, hai mắt dài nhỏ như nhĩ tới điều gì đó nói.

Thôi Ông, Thái Cực Thánh Bảo nọ là bảo vật mà Mạc Giản Ly đại nhân trước khi đi ban tặng, Cốc mỗ tuyệt đối không dám nhận công lao này! Lão giả tóc bạc nghe vậy, cuống quýt lắc đầu nói.

Huyền Thiên Thánh Bảo nọ vì để thúc dục thật tốt, Cốc huynh và đại sư đã liều mạng tổn thất tinh huyết cả người mới có thể làm được, sao lại nói là không có công lao? Nếu như vậy cũng không tính thì ta đây lại càng cảm thấy hồ thẹn. Lão ông cười hắc hắc nói.

Lão giả tóc bạc và Kim Việt thiên sư hiền nhiên đã khiêm tốn.

Lúc này, một phụ nhân mặc áo xanh nhạt, thản nhiên cười nói:

Không cần phải bàn thêm về công lao của Cốc huynh và đại sư, chỉ riêng sự khổ tâm trước đại chiến cũng đủ nói lên công lao của hai vị đạo hữu rồi. Bất quá nghe đạo hữu nói như thế, thần thông của vị Hàn đạo hữu kia tuyệt đối rất lớn, sợ rằng đủ để xếp vào năm người hàng đầu trong Nhân Yêu hai tộc chúng ta. Nhân vật cỡ này thiếp thân nhất định phải gặp mặt một lần, nhưng vị đạo hữu này hiện tại đang ở đâu?

Không sai, lời của Thủy phụ nhân cũng giống với ý lão phu. Ta cũng muốn gặp mặt một lần. Những người khác lập tức chen vào nói.

Chư vị đạo hữu hiện tại muốn gặp Hàn huynh thì sợ rằng có chút không tiện, bởi vì đại chiến lần này Hàn đạo hữu hao tổn nguyên khí không ít cho nên sau khi trở về thành liền lập tức bế quan nhập định. Cho nên lần này tụ tập, ta cũng không mời Hàn đạo hữu tới. Lão giả tóc bạc chậm rãi nói.

Thì ra là thế, thiếp thân đã có chút lỗ mẫn. Vậy thiếp thân sẽ chờ khi Hàn đạo hữu xuất quan, lại tự tìm đến thăm hỏi. Phụ nhân áo xanh nghe vậy, trên mặt hiện lên vẻ đáng tiếc.

Mấy người khác cũng lộ ra vẻ tiếc nuối, nhưng hiển nhiên không tiện nói thêm gì.

Trận chiến này mặc dù công lao Hàn đạo hữu không nhỏ nhưng bốn thành có thể may mắn thoát khỏi khó khăn, chủ yếu vẫn nhờ chư vị tương trợ. Lão cũng không biết nói gì để cảm tạ, sau này chư vị chỉ cần có chỗ nào cần đến Thiên Uyên Thành, chỉ cần nói với lão phu một tiếng, bốn thành chắc chắn sẽ toàn lực báo đáp. Về mặt lão giả tóc bạc nghiêm nghị, ôn quyền nói với những người khác.

Mấy tên trưởng lão Thiên Uyên Thành khác cũng đứng dậy, đồng dạng không ngừng hứa hẹn.

Những tu sĩ Hợp Thể Kỳ khác nghe xong, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ vui mừng, lấy thân phận của đám người lão giả, loại hứa hẹn này không phải chuyện đùa, sau này khẳng định sẽ có tác dụng lớn, lúc này cũng đồng dạng khách khí vài phần.

Đại chiến lúc này, chúng ta mặc dù thắng lợi nhưng cũng không thể khinh địch. Dù sao Ma Tộc tôn giả và gần một nửa đại quân Ma Tộc vẫn không tổn hao gì. Tên Huyết Quang Thánh Tổ kia chỉ cần nhẫn tâm, đồng ý phủ xuống Linh Giới một khối hóa thân khác, chỉ sợ chúng ta phải đối mặt với một trận khổ chiến khác, vì đề phòng việc này, bốn thành quyết không thể cố thủ, mà phải nhân cơ hội đại thắng này chủ động xuất kích, tiếp tục đuổi giết tàn dư Ma Tộc, không để chúng có cơ hội tập hợp nổi dậy. Về mặt lão giả tóc bạc có vài phần âm trầm nói.

Chương 2007: Nhiếp Linh thiên võng

Những tu sĩ Hợp Thể Kỳ khác nghe nói thế cũng không cảm thấy ngoài ý muốn. Hơn nữa, phần lớn mọi người đồng ý gật đầu nói phải.

Vì thế lão giả tóc bạc dưới sự trợ giúp của mấy tên trưởng lão Thiên Uyên Thành, nhanh chóng bố trí một số nhiệm vụ, hơn phân nửa tồn tại Nhân Yêu hai tộc ở đây đều được phái ra ngoài thành, tiếp tục bao vây tiêu diệt những khu vực lúc đầu bị Ma Tộc khống chế.

Một số khác thì ở lại Thiên Uyên Thành, phụ trách sửa chữa cấm chế phòng ngự và pháp trận đã bị phá hủy.

Đương nhiên quan trọng nhất vẫn là phái người đến phá hủy những tiết điểm thông đến Ma Giới, khiến Ma Tộc cho dù có phái thêm viện quân tới, thì cũng không cách nào phủ xuống gần Thiên Uyên Thành.

Bởi vì việc này cũng cực kỳ quan trọng, cho nên sau khi phân chia công việc xong, những người ở đây lập tức cáo từ đi làm chuyện của mình.

Trong nháy mắt đại sảnh chỉ còn lại lão giả tóc bạc và lão giả tên là Thôi Ông kia.

Lão giả nọ đúng là một trong những sứ giả do Thánh Đảo phái tới, sau khi bí mật thương lượng một lúc lâu với lão giả tóc bạc, mới thản nhiên rời đi.

Mà sau khi thương lượng, vẻ mặt lão giả tóc bạc lại rất vui. Dường như từ miệng lão Ông họ biết được tin tức gì đó rất tốt.

Sau đó không lâu, Thiên Uyên Thành phái ra đông đảo tu sĩ Hợp Thể Kỳ, nguyên bản những nhóm Ma Tộc còn sót lại ở gần đó đều bị bao vây tiêu diệt.

Nhưng những Ma Tộc còn lại khác thì dưới sự dẫn đầu của một số Ma Tộc tôn giả, chậm rãi rời khỏi khu vực Thiên Uyên Thành, đầu quân vào mấy đơn vị đại quân Ma Tộc khác ở khu vực lân cận.

Dưới tình hình này, truy binh Thiên Uyên Thành hiển nhiên không dám đuổi giết, mà sau khi bố trí lượng lớn nhân thủ canh gác tại biên giới, liền quay trở về thành.

Đến lúc này, đại chiến Thiên Uyên Thành mới chính thức chấm dứt.

Tổng kết toàn đại chiến, Nhân Yêu hai tộc cuối cùng đại thắng, nhưng lực lượng phòng thủ cũng bị phá hủy hơn một phần ba, thậm chí còn có vài trưởng lão Hợp Thể Kỳ ngoài ý muốn chết trong trận chiến, về phần tồn tại dưới Luyện Hư kỳ lại càng chết vô số.

Bất quá cũng may, cuối cùng đã đánh lui đại quân Ma Tộc, thậm chí số lượng Ma Tộc chết còn nhiều hơn, coi như là trận thắng đầu tiên từ khi Ma Kiếp diễn ra tới nay. Tin này có tác dụng cổ vũ tinh thần hai tộc, ý nghĩa rất lớn.

Đương nhiên thắng lợi của Thiên Uyên Thành không thể nói rằng hai tộc thật sự chiếm được thượng phong trong Ma Kiếp, trở lại những cứ điểm khác, lúc này đều bị đại quân Ma Tộc vây khốn.

Về phần những cứ điểm đó có thể ngăn cản cơn sóng dữ hay không thì chỉ có trời mới biết.

Tạm thời gác qua chuyện đó, lúc này Thiên Uyên Thành đại thắng, sau khi đánh đuổi Ma Tộc ra khỏi khu vực không chế, nhất thời trong phạm vi này xuất hiện không ít tán tu và tông môn thế gia còn sót lại, đều đến gia nhập Thiên Uyên Thành.

Thậm chí một số khu vực gần đó bị Ma Tộc không chế, cũng có đông đảo tán tu và nhiều thế lực nhỏ tình nguyện mạo hiểm trốn chạy đến Thiên Uyên Thành.

Kể từ đó nhân thủ mà Thiên Uyên Thành tổn thất lần nữa dễ dàng bổ sung, tin rằng trải qua một thời gian nữa, cho dù đại quân Ma Tộc có phát cò trở lại thì phía Thiên Uyên Thành cũng có lực để tiếp tục chiến đấu.

Cứ như vậy, tất cả mọi thứ tại Thiên Uyên Thành nhanh chóng khôi phục, dùng hết sức để tích góp mọi thứ.

Thời gian như thoi đưa, trong nháy mắt một năm đã trôi qua

Một ngày kia, thạch tháp nơi Hàn Lập ở bỗng có một vị khách đặc biệt đến. Hải Đại Thiếu và Khí Linh Tử nhận được tin thì kinh ngạc, vội vàng mời vào đại sảnh.

Người này vừa ngồi xuống, lập tức không chút khách khí hỏi Khí Linh Tử:

Lần này ta đến có chuyện quan trọng muốn gặp sư phụ các ngươi, các ngươi đi thông báo cho ta một tiếng.

Hồi bẩm tiền bối, gia sư đang bế quan, sớm đã căn dặn không muốn tiếp khách.

Mặc dù trong lòng Khí Linh Tử có chút bất an, nhưng vẫn thành thật trả lời.

Không sao, ta và sư phụ ngươi trước kia đã sớm có ước hẹn. Ngươi cứ việc thông báo một tiếng, Hàn đạo hữu sẽ không trách các ngươi. Người này thân sắc lãnh đạm, không thêm đề ý nói.

Nếu tiên bối nói như thế thì vẫn bối sẽ thử xem sao! Khí Linh Tử sau khi hơi chần chờ, biết rõ người trước mặt không phải là tu sĩ Hợp Thể Kỳ bình thường, liền miễn cưỡng đồng ý.

Tiếp theo hần lật tay, một Truyền Âm Phù thoáng hiện ra, sau khi cúi đầu nói với lá phù mấy câu, liền phát tay ném ra ngoài.

Trong mật thất dưới đáy thạch tháp. Hàn Lập từ ngày bế quan tới giờ vẫn không chút động đậy. Đột nhiên kim quang trên người chợt lóe, hai mắt chậm rãi mở ra.

Chỉ thấy hai mắt hần chớp động tinh quang, rõ ràng nguyên khí đã khôi phục hơn phân nửa.

Tay hư không trao một cái. Phốc một tiếng, một đạo hỏa quang từ hư không trực tiếp bay tới, chợt lóe lên rồi nằm trong lòng bàn tay.

Thần niệm Hàn Lập sau khi đảo qua nội dung bên trong, ánh mắt chớp động, không khỏi thì thào một câu:

Còn tưởng là ai, hóa ra hần đã tới. Xem ra không ra ngoài gặp một chút thì không được.

Vừa dứt lời, hần đứng lên, thân hình thoáng mơ hồ, liền trực tiếp hóa thành một đạo thanh hồng bay ra khỏi cửa mật thất.

Chỉ một lát sau, trung tâm đại sảnh trên đỉnh thạch tháp chợt lóe thanh quang, thanh quang thu lại, thân ảnh Hàn Lập bất ngờ đứng thẳng tắp tại đó.

Bái kiến sư phụ!

Khí Linh Tử và Hải Đại Thiểu vừa thấy Hàn Lập, lúc này mừng rỡ tiến lên chào hỏi. Các người đứng lên đi. Lũng huynh, lần này người tới hình như không đúng lúc, so với ước định lúc trước thì có vẻ sớm hơn rất nhiều. Hơn nữa hiện tại đi tới Thiên Uyên Thành, không sợ Ma Tộc sẽ nhân cơ hội san bằng cứ điểm Lũng gia sao? Hàn Lập sau khi khoát tay về phía hai gã đệ tử, liền quay đầu lại thản nhiên nói với vị khách vừa tới.

Vị khách này sau khi đánh giá Hàn Lập trên dưới và lần, sắc mặt tuy lãnh đạm, nhưng trong mắt lại hiện lên một tia kinh dị, bất ngờ đúng là Lũng gia lão tổ năm đó từng có ước định bí mật với Hàn Lập.

Lũng mỗ mạo hiểm đi xa, hiển nhiên đã sớm an bài. Nhưng thật ra nghe nói đạo hữu đã tiến giai hậu kỳ, hơn nữa trong trận đại chiến không lâu trước đó, đã giết một hóa thân Thánh Tổ Ma Tộc và một Ma Tôn hậu kỳ. Tin này ban đầu lão phu không quá tin tưởng, nhưng hiện tại xem ra là thật. Hàn đạo hữu sau khi tiến giai hậu kỳ, tu vi không ngờ lại tăng tiến đến mức độ này. Lão phu tự cảm thấy bản thân cũng không sánh bằng. Bất quá nói như thế thì đối với chuyện mà chúng ta đã ước định, lão phu càng có thêm vài phần tin tưởng, về phần thời gian thì có hơi vội một chút, bởi vì có vài nguyên nhân cần thay đổi. Sau khi Lũng gia lão tổ thu ánh mắt lại, thần sắc mặc dù bình tĩnh, nhưng trong mắt khó nén khỏi một chút hoảng sợ, trả lời.

Mấy năm trước tại hạ có chút cơ duyên đặc biệt, lúc này mới có thể nhanh tiến giai đến hậu kỳ như vậy, về phần giết hóa thân Thánh Tổ Ma Tộc thì không phải chỉ một mình Hàn mỗ ra tay, mấy người Cốc đạo hữu cũng xuất ra nhiều lực. Trên mặt Hàn Lập hiện lên một tia dị sắc nhưng không vội hỏi gì, ngược lại hơi hột giải thích vài câu.

Mặc kệ nói thế nào thì có thể đánh chết một gã hóa thân Thánh Tổ Ma Tộc, đây đã là một chuyện cực kỳ vinh quang trong hàng ngũ tu sĩ Hợp Thể

Kỳ. Huống hồ đạo hữu mới vừa tiến giai cảnh giới hậu kỳ không lâu, có lẽ chờ sau này tu luyện pháp lực đến đại thành, thần thông càng tiến thêm một bước. Bản thân Lũng mỗi tự biết hiện tại không phải là đối thủ của đạo hữu. Lũng gia lão tổ thở dài một hơi nói.

Hắc hắc, Lũng huynh quá khiêm tốn rồi. Đúng rồi, đạo hữu định tới nói cho Hàn mỗ chuyện gì vậy? Hàn Lập khẽ cười, rốt cục đề cập tới vấn đề chính.

Việc này nói ra thì rất dài. Nói ở đây... Ánh mắt Lũng gia lão tổ chợt lóe, nhìn về phía Khí Linh Tử và Hải Đại Thiếu một cái, có vài phần chần chờ.

Các người ra ngoài trước đi, chờ sau khi ta nói chuyện xong thì hãy vào gặp ta. Hàn Lập hiển nhiên hiểu ý đối phương, lúc này quay lại, không chút chần chừ nói với hai người Khí Linh Tử.

Vâng, sư phụ!

Hai gã đệ tử hiển nhiên không có bất cứ ý kiến gì, cung kính đáp ứng.

Tiếp theo bọn họ không tiếng động rời khỏi đại sảnh.

Hàn Lập phát tay, một cỗ hào quang màu xanh bay ra, chợt lóe liền biến mất.

Sau một khắc, hư không gần đó phát ra tiếng vù vù, từng tầng bạch quang nổi lên bao phủ cả gian đại sảnh vào trong.

Tốt rồi, hiện tại ngoại trừ ta và người thì không còn ai khác ở đây, Lũng huynh có chuyện gì thì cứ thoải mái nói. Hàn Lập âm thầm thu pháp quyết lại, mỉm cười nói với Lũng gia lão tổ.

Nếu Hàn đạo hữu đã mở cấm chế ra lão phu hiển nhiên yên tâm. Chuyện là thế này, ước định thời gian tiến vào Ma Giới của chúng ta lúc trước sợ rằng phải tiến hành sớm một chút. Bởi vì lão phu vừa nhận được tin, mấy năm sau hai tộc chúng ta sẽ phản công Ma Tộc, mà lúc đó dường như ba đại thủy tổ cũng cùng phủ xuống Linh Giới chúng ta. Đến lúc đó vô luân trận chiến này thắng hay thua, thì sợ rằng chúng ta cũng không còn cơ hội lên vào Ma Giới. Nếu muốn có hai linh vật kia thì chúng ta chỉ có thể trước đó tiến vào Ma Giới. Thần sắc Lũng gia lão tổ phút chốc bỗng trở nên vạn phần ngưng trọng.

Ba đại thủy tổ Ma Giới! Hàn Lập vừa nghe lời này sắc mặt liền đại biến.

Xem ra Hàn đạo hữu cũng nghe nói qua danh tiếng ba đại thủy tổ Ma Tộc này. Ba lão ma này là ba tồn tại có thần thông lớn nhất trong đám Cổ Ma nguyên thủy tại Ma Giới. Thánh Tổ Ma Tộc bình thường còn xa mới sánh bằng. Nghe nói vài tồn tại Đại Thừa Kỳ dị tộc ở Linh Giới chúng ta từng chết trong tay ba người này. Lũng gia lão tổ vừa nói đến đây, đồng tử không khỏi hơi co lại một chút.

Vẻ mặt Hàn Lập liền thoáng chút âm trầm, ánh mắt chớp động dường như đang tự đánh giá điều gì đó.

Lũng gia lão tổ vẫn chưa mở miệng nói thêm, chỉ lẳng lặng chờ Hàn Lập trả lời.

Theo ta được biết, ba đại thủy tổ không hề rời khỏi Ma Giới. Năm đó Đại Thừa Kỳ dị tộc dường như sau khi xông vào Ma Giới mới chết trong tay bọn chúng.

Lũng huynh có thể xác định tin tức này không nhầm lẫn chứ? Một lúc lâu sau, Hàn Lập mới chậm rãi mở miệng nói.

Sao vậy, Hàn huynh nghi ngờ lời tại hạ nói sao? Lũng gia lão tổ không cảm thấy ngoài ý muốn, ngược lại hỏi một câu.

Không phải Hàn mỗ không tin đạo hữu, mà chuyện Lũng huynh vừa nói không phải chuyện đùa, tại hạ không thể không thận trọng một chút. Thần sắc Hàn Lập không đổi, trả lời.

Nếu là thế thì Hàn đạo hữu cứ yên tâm. Tin tức này lão phu lấy được từ Thánh Đảo, mà tin tức này cũng từ miệng Ngao Khiếu tiên bối bên Yêu Tộc nói ra. Lão nhân gia hẳn đã nói như thế thì Hàn đạo hữu cảm thấy có mấy phần là giả? Lũng gia lão tổ nhìn chăm chăm khuôn mặt Hàn Lập, chậm rãi nói từng chữ.

Ngao Khiếu lão tổ, lão nhân gia hẳn đã đến Thánh Đảo sao? Hàn Lập thâm kinh ngạc, ánh mắt ngưng trọng vội hỏi một câu.

Chương 2008: Hoàng Cân khô lồi

Ngao Khiếu tiên bồi chẳng những đi Thánh Đảo, mà còn muốn ở lại Thánh Đảo một thời gian dài cho đến khi chính thức quyết chiến với Ma Tộc. Lũng gia lão tổ trầm giọng nói.

Nói như vậy, chuyện thủy tổ Ma Tộc hàng lâm hơn phân nửa là thật. Nói như thế tất cả kế hoạch lúc trước của chúng ta đều bị rối loạn. Hàn Lập thở dài một hơi nói.

Cũng không hẳn là vậy! Nguyên bản chúng ta định sau khi trải qua vài đợt công kích mãnh liệt nhất của Ma Tộc, chờ khi tình hình chiến cuộc hơi vững vàng một chút, sẽ yên tâm tiến vào Ma Giới. Nhưng hiện tại nếu thủy tổ Ma Tộc đã sớm muốn xâm nhập vào giới này, thì chuyện đã không còn đơn giản. Đến lúc đó mấu chốt thắng bại của đại chiến, hơn phân nửa phải xem Ngao Khiếu tiên bối và Mạc Giản Ly đại nhân cùng Thánh Đảo ứng phó thế nào. Một khi hai tộc chúng ta thất bại, khu vực này nhất định sẽ thuộc về Ma Tộc, chúng ta không thể không lập tức chạy xa, căn bản không thể tiến vào Ma Giới.

Mà một khi chiến thắng, tất cả Ma Tộc cũng đều rút lui về Ma Giới. Đến lúc đó các thông đạo tiết điểm khẳng định bố trí lượng lớn cao giai Ma Tộc, chúng ta cũng rất khó lén vào. Mà lén vào Ma Giới trước khi thủy tổ Ma Tộc hàng lâm, bởi vì đại chiến mà Ma Giới không lâu sau đó sẽ vắng vẻ, mức độ nguy hiểm của chúng ta sẽ giảm đến mức thấp nhất. Từ phương diện này mà nói, thủy tổ Ma Tộc rời đi, đối với hành động của chúng ta vô cùng có lợi. Lũng gia lão tổ cười khò nói.

Hiên tại cũng chỉ nghĩ được đến đó mà thôi. Nhưng Lũng huynh có đề cập với người bên Linh Tộc về chuyện này chưa? Hàn Lập do dự một chút hỏi.

Linh Tộc bên kia không tiện đề liên hệ cho nên vẫn chưa đến nói cho bọn họ biết. Bất quá chỉ cần bên chúng ta không có vấn đề gì, thì chắc rằng bên Linh Tộc cũng không có vấn đề. Lần này thủy tổ Ma Tộc hàng lâm, có lẽ không chỉ đối phó với Nhân Yêu hai tộc, những dị tộc khác gần đây hẳn cũng nằm trong mục tiêu của bọn chúng. Nếu đã vậy, chắc bọn họ cũng đã biết nên làm thế nào. Lũng gia lão tổ vô cùng tự tin nói.

Thì ra là thế, nhưng việc này không hề nhỏ, để ta suy nghĩ hai ngày rồi sẽ trả lời đạo hữu. Sao... thế nào? Hàn Lập suy nghĩ một lát mới ngưng trọng nói.

Ha ha, cái này đương nhiên. Vậy hai ngày sau lão phu lại đến để nghe ý kiến của Hàn đạo hữu. Lũng gia lão tổ không cảm thấy bất ngờ, mặt tươi cười đồng ý.

Hai ngày sau, Hàn mỗ nhất định sẽ cho đạo hữu một câu trả lời thuyết phục. Bất quá trước đó tại hạ muốn biết động tĩnh Ma Tộc bên chỗ Lũng huynh, mong Lũng huynh không ngại chỉ giáo. Hàn Lập gật đầu đột nhiên chuyển đề tài nói.

Những nơi khác lão phu không rõ lắm, nhưng cứ điểm của mấy đại gia tộc chúng ta mặc dù bị Ma Tộc tấn công vài lần, nhưng cuối cùng cũng miễn cưỡng tự bảo vệ được. Bất quá cũng do chủ lực Ma Tộc đều tập trung vào Thánh Hoàng Thành, nếu không mấy đại gia tộc chúng ta có lẽ đã gặp nguy hiểm. Dường như thống lĩnh Ma Tộc bên Thánh Hoàng Thành muốn tập trung đông đảo lực lượng để đánh hạ Thánh Hoàng Thành, sau đó mới trở lại tiêu diệt thế lực của chúng ta. Mà Thánh Hoàng Thành cũng không hổ là tồn tại đứng đầu trong Nhân Tộc chúng ta. Ngay cả khi bị đại quân

Ma Tộc điên cuồng tấn công, không ngờ vẫn có công có thủ chỉ hơi rơi vào hạ phong một chút mà thôi. Ngay từ đầu lúc Ma Tộc vây thành. Lũng gia lão tổ sau khi suy nghĩ một chút, liền chậm rãi kể lại.

Hàn Lập chăm chú lắng nghe, có đôi khi ngắt lời hỏi mấy vấn đề cụ thể. Lũng gia lão tổ liền trả lời toàn bộ.

Sau khi Hàn Lập nghe xong, cảm thấy rất hài lòng.

Vị đệ nhất tu sĩ Lũng gia này sau khi nói chuyện với Hàn Lập một lúc, liền thức thời cáo từ.

Khi Hàn Lập đưa tiền ra đến cửa, đột nhiên hơi hốt hỏi một câu.

Trong tin tức Lũng huynh thu được, Ngao Khiếu tiên bối một mình đến Thánh Đảo sao? Bên cạnh có môn nhân đệ tử nào khác không?

Cụ thể thì ta không rõ lắm, bất quá hình như Ngao Khiếu tiên bối có dẫn theo một hậu nhân bên cạnh. Hàn huynh sao lại hỏi vậy? Lũng gia lão tổ cảm thấy có chút kỳ quái, trả lời.

Không có gì, tại hạ chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi. Hàn Lập cười ha hả hàm hồ trả lời.

Lũng gia lão tổ nghe vậy, trong mắt hiện lên một chút kinh ngạc, nhưng việc không liên quan đến mình, đương nhiên sẽ không tiếp tục hỏi thêm. Sau khi đi đến sân, liền chấp tay chào Hàn Lập, trực tiếp hóa thành một đạo hào quang bay ra khỏi thạch tháp.

Hàn Lập đứng tại chỗ nhìn độn quang Lũng gia lão tổ biến mất, sau đó mặt không chút biểu tình quay trở lại đại sảnh.

Lúc này Khí Linh Tử và Hải Đại Thiểu đã vào trong đại sảnh, lần nữa đứng hai bên.

Sư phụ, lão nhân gia người gặp chuyện phiền toái nào á, không biết đệ tử có giúp được gì không? Ánh mắt Hải Đại Thiểu chớp động, cười hì hì hỏi một câu.

Nếu các người có thể giúp ta giải quyết thì việc này đã không phải là phiền toái với ta rồi. Hàn Lập trả lời, từ chối cho ý kiến.

Đều do tu vi hai người chúng ta quá nông cạn, không thể gánh đỡ phiền phức cho lão nhân gia người. Về mặt Khi Linh Tử xấu hổ tiếp lời nói.

Thiên phú tu luyện của hai người các người xem như ngàn dặm mới tìm được, nếu không trong khoảng thời gian ngắn cũng không đạt tới cảnh giới như bây giờ. Chỉ là việc này đối với tu sĩ Hợp Thể Kỳ cũng cực kỳ nguy hiểm, các người không nên xen vào thì tốt hơn. Được rồi, vì sư không muốn nói chuyện này nữa, các người kể đại khái tình hình Thiên Uyên Thành cho ta nghe. Ma Tộc còn sót lại đã bị tiêu diệt sạch chưa? Hàn Lập lắc đầu, đột nhiên sắc mặt nghiêm lại hỏi.

Hồi bẩm sư phụ, từ sau khi lão nhân gia người bế quan, mấy người Cốc tiên bối sau khi trở về thành nghỉ ngơi hồi phục, liền lập tức chia nhau làm việc. Khí Linh Tử đem những thay đổi gần đây và vài đại sự phát sinh kể lại hết cho Hàn Lập nghe.

Sau khi Khí Linh Tử kể lại chuyện quan trọng cuối cùng, Hàn Lập đã hiểu gần hết những chuyện phát sinh trước đó, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, vẫn chưa tỏ vẻ gì, ngược lại đột nhiên hỏi chuyện liên quan đến Băng Phượng.

Hồi bẩm sư phụ, sau khi đại chiến kết thúc, Phượng sư cô dường như tỉnh ngộ, linh cơ đột phá, bắt đầu bế quan. Theo như sư cô nói, chậm thì mấy tháng, lâu thì một năm sẽ xuất quan. Hải Đại Thiếu vội vàng trả lời.

Phượng sư cô các người nguyên bản có Linh Phượng huyết mạch, có thể lĩnh ngộ được gì trong đại chiến thì cũng là cơ duyên của nàng. Trong khoảng thời gian này, các người canh giữ trong tháp cẩn thận, đừng để bất cứ kẻ nào quấy rầy nàng tìm hiểu. Hàn Lập nghe vậy, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng.

Vâng, sư phụ.

Khí Linh Tử và Hải Đại Thiếu hiển nhiên tuân lệnh.

Được rồi, ta cần yên tĩnh một mình, hai người các người ra ngoài đi. Hàn Lập hài lòng gật đầu, phân phó một câu.

Vậy lão nhân gia sư phụ nghỉ ngơi! Đồ nhi xin cáo lui.

Khí Linh Tử và Hải Đại Thiếu thi lễ, liền thôi lui ra ngoài cửa.

Đúng rồi, chuyện hôm nay Lũng đạo hữu tới chơi, hai người các người không được tiết lộ cho người ngoài biết. Hàn Lập như nghĩ tới điều gì, ngay khi hai gã đệ tử ra đến cửa, bỗng nhiên dặn dò một câu.

Hai người Khí Linh Tử rung mình, hiển nhiên cung kính đáp ứng.

Trong nháy mắt, cả đại sảnh chỉ còn lại một mình Hàn Lập.

Hắn lẳng lặng ngồi trên ghế, tay chống cằm, hai mắt hơi nhắm lại suy ngẫm. Trên mặt mơ hồ có một tia xuất thần.

Hơn nửa năm sau, trên bầu trời một dãy núi liên miên bất tận, một đám Ma Tộc cả người quay cuồng hắc khí, đang không ngừng chém giết cùng

bảy tám gã tu sĩ Nhân Tộc.

Thực lực và thần thông hai bên không chênh lệch nhiều, nhưng cũng bởi vậy mà tranh đấu càng lúc càng kịch liệt. Chỉ thấy quang mang và ma quang chớp động, tiếng nổ phát ra không ngớt.

Đột nhiên chân trời phía xa chợt lóe linh quang, một đạo hào quang ngũ sắc thoáng hiện ra, tiếng xé gió chỉ rít lên, hào quang liền quỷ dị xuất hiện gần đó.

Ma Tộc và tu sĩ Nhân Tộc bên dưới cùng kinh ngạc, dưới tình huống không biết kẻ đến là địch hay là bạn, không tự chủ dừng tay, nhanh chóng thoái lui về phía sau.

Nhưng đúng lúc này, từ trong đạo hào quang ngũ sắc nọ truyền đến tiếng cười trong trẻo của một nữ tử trẻ tuổi:

Nếu ta đã gặp thì cũng thuận tay giúp các ngươi một chút.

Vừa dứt lời, hào quang thoáng lên bên phía Ma Tộc, lập tức hiện ra một nhân ảnh thon thả mơ hồ, hai tay phát lên, ngàn vạn đạo quang ti ngũ sắc bắn ra, chợt lóe liền xuyên thủng thân hình những Ma Tộc kia, khiến chúng tan thành tro bụi trong hà quang diễm lệ.

Đa tạ đại ân của tiền bối!

Những tu sĩ Nhân Tộc đó thấy cảnh này trong lòng mừng rỡ, lúc này hướng lên không trung tạ ơn.]

Nhưng nhân ảnh mơ hồ nọ ngoại trừ khẽ cười một tiếng thì không nói thêm gì. Chỉ khẽ giẫm chân, lần nữa hóa thành hào quang ngũ sắc phá không bay đi. Chỉ vài lần chớp động liền biến mất tại chân trời.

Để lại một đám tu sĩ hai mắt nhìn nhau.

Bọn họ sau khi nói vài câu, liền vội vã rời khỏi nơi này.

Mà sau khi đám tu sĩ Nhân Tộc rời đi không bao lâu, đột nhiên trên trời cao dao động, không chút tiếng động hiện ra hai nhân ảnh.

Trong đó một người có thân hình cực kỳ cao lớn, mặc chiến giáp đen, khuôn mặt vô cùng hung ác xấu xí. Người còn lại là một nữ tử dáng người thuột tha, mặc váy trắng, nhưng toàn thân lại bị một tầng linh vụ mỏng màu hồng nhạt bao phủ, không thể thấy rõ khuôn mặt.

Chủ nhân, có muốn tiểu nhân giết những tu sĩ Nhân Tộc vừa rời hay không? Hai mắt đại hán mặc giáp đen chợt lóe hung quang, ơ ơ nói.

Chỉ là vài tên tu sĩ trung giai Nhân Tộc mà thôi, không cần để tâm, cái chúng ta cần làm là đi theo phía sau nữ tử kia. Nữ tử váy trắng lắc đầu, bình tĩnh nói.

Nhưng chủ nhân. chúng ta âm thầm theo dõi nữ tử này đã nhiều năm như vậy nhưng vẫn không có bất cứ thu hoạch gì, có khi nào bói toán lúc trước có sai sót?

Đại hán giáp đen có chút chần chừ nói.

Loại thần thông bói toán này cũng có lúc xảy ra sai lầm. Nhưng lần làm phép này có vẻ rất thành công. Lúc trước ta dựa theo chỉ dẫn của quả tượng, lúc vừa nhìn thấy nữ tử này, liền có thể khẳng định nàng ta nhất định là người mà quả tượng báo trước. Đi theo nàng, hẳn là nhất định có cơ hội tìm được linh dược trị thương cho ta, hoặc có thể tìm được người có linh dược. So với việc đi loạn khắp khu vực Nhân Tộc rộng lớn thì việc này có hy vọng nhiều hơn. Nữ tử váy trắng thản nhiên nhìn đại hán giáp đen, vẻ mặt không đổi trả lời.

Chương 2009: Thỉnh cầu

Hắc giáp nam tử nghe nữ tử nói thế, trong lòng không dám hoài nghi điều gì, lúc này liên tục nói phải.

Mà cung trang nữ tử phát tay một cái, từng phiến hà quang màu hồng chợt tuôn ra, thân ảnh hai người liền mơ hồ biến mất.

Cùng lúc đó, trên một ngọn núi cao bên khu vực Linh Tộc gần với Nhân Tộc, ba gã tồn tại Thánh Linh Hợp Thể Kỳ bộ dáng như gặp đại địch, đang vây xung quanh một thanh niên khuôn mặt vô cùng anh tuấn.

Thanh niên mặc một bộ trường bào màu vàng, chấp tay sau lưng đứng giữa không trung, mặt không chút thay đổi nhìn ba người đối diện.

Trước mặt thanh niên bất ngờ có một đóa hoa sen thật lớn màu vàng rực rỡ, cực kỳ bắt mắt.

Mà trên ngọn núi phía dưới, khắp nơi đều là hố to. Bên trong chất đầy tàn thì di hài, có rất nhiều khí vật vỡ vụn rơi xuống, bộ dáng hơn ngàn kiện, nhưng đám linh khí thì toàn bộ không thấy đâu.

Không quản người là ai, dám tới giết đồng loại Tổ Vân Sơn chúng ta như thế, cũng dám cả gan hấp thu tinh nguyên của chúng, đã phạm vào tối kỵ của bốn tộc. Ba người chúng ta nhất định phải róc thịt lột da người để báo mối thù này. Một lão giả dáng người mập mạp trong ba gã Thánh Linh, nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Hai gã Thánh Linh bên cạnh, một người là lão ông mặc áo choàng, trong tay cầm một cây trượng trúc xanh biếc, một người là phụ nhân xinh đẹp khoảng hơn ba mươi tuổi.

Ánh mắt hai người nhìn kim bào thanh niên đồng dạng cũng rất tức giận.

Linh Tộc khác với những di tộc khác, bởi vì mở ra linh trí khó khăn, cho nên số lượng luôn ít hơn các tộc khác rất nhiều. Bởi vậy mỗi một thành viên đều rất được coi trọng. Nhưng cũng may Linh Tộc một khi đã mở ra linh trí, lập tức sẽ có thần thông không nhỏ, Kết Đan Kỳ, Nguyên Anh Kỳ là tồn tại bình thường nhất, cho nên mới có thể cùng Dạ Xoa và Nhân Yêu hai tộc tồn tại trong Linh Giới.

Tổ Vân Sơn này đúng là một trong những cứ điểm nổi tiếng của Linh Tộc, ba gã Thánh Linh này chính là ba đại thái thượng trưởng lão của cứ điểm này.

Mấy ngày trước, ba gã Thánh Linh bởi vì có việc nên xuất môn ra ngoài một chuyến, kết quả sau khi trở về, lập tức nhìn thấy tộc nhân cả cứ điểm đều bị người ta giết không còn một mống, hơn nữa còn hấp thu tất cả tinh nguyên bản thể chúng nó. Mà hung thủ làm việc này bất ngờ lại là tên kim bào thanh niên kia, hắn vẫn ở đây chưa từng rời đi, cho nên ba gã Thánh Linh này vô cùng tức giận.

Nhưng khí tức kim bào thanh niên mặc dù nhìn như không cường đại, nhưng ba gã Thánh Linh lại không thể nhìn thấu cảnh giới tu vi cụ thể của đối phương.

Điều nay khiến bọn họ vừa tức giận, vừa mơ hồ có chút bất an, nếu không đã sớm ra tay bắt giữ đối phương, nào phải giằng co đến bây giờ.

Hừ, các ngươi nói xong chưa. Chỉ là vài tên Linh nô hóa hình mà dám làm càn trước mặt ta. Tinh nguyên của chúng có thể để ta sử dụng thì đã xem như vinh hạnh rồi, ta thấy tu vi ba người các ngươi vượt xa những Linh nô khác, nếu nguyện ý làm việc cho ta thì ta cũng có thể giữ cho các ngươi một mạng. Kim bào thanh niên sau khi hừ một tiếng, rốt cục mở miệng nói, nhưng bộ dáng lại kiêu ngạo giống như từ trên cao nhìn xuống.

Linh nô, ngươi là người trên Tiên Giới? Nguyên bản ba gã Thánh Linh đang tức giận, nghe vậy đồng thời thất thanh la lên.

Ồ, các ngươi cũng biết việc này. Chẳng lẽ trong các ngươi cũng có người từ trên kia chạy xuống đây. Không đúng, lấy tu vi các ngươi, căn bản không làm được việc này. Xem ra là người khác nói cho các ngươi biết. Nếu đã thế thì bản tiên đối với việc này càng cảm thấy có vài phần hứng thú. Được rồi, hiện tại các ngươi đã biết lai lịch của ta, còn không ngoan ngoan hiện ra bản thể để ta hạ huyết khế. Nếu không lát nữa ta bắt các ngươi, sẽ hút hết linh trí, chuyện tra khảo bắt quá chỉ tốn chút thời gian mà thôi. Kim bào thanh niên nghe vậy ngẩn ra, nhưng lập tức cười lạnh nói.

Ba gã Thánh Linh nghe đối phương thừa nhận, sắc mặt cực kỳ tái nhợt, hoảng sợ nhìn nhau.

Nếu đối phương thật sự là người từ thượng giới hạ xuống, ba tồn tại Hợp Thể Kỳ như bọn họ hiển nhiên không chịu nổi một kích.

Không đúng, nếu hắn thật sự là người Tiên Giới hạ xuống thì lúc đối phó tộc nhân chúng ta, sao có thể để lại động tĩnh lớn như vậy. Hắn đang lừa gạt chúng ta mà thôi. Lão ông cảm gậy trúc mặc dù trên mặt vẫn còn sợ hãi, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, đột nhiên nhớ tới điều gì đó, lớn tiếng nói.

Không sai, Hoàng huynh nói có lý. Ta chưa bao giờ nghe nói tới người Tiên Giới có thể hạ xuống bốn giới, cho dù hẳn thật sự là người thượng giới thì hiện tại dường như cũng xảy ra chuyện gì đó. Nếu không, sao lại nói nhiều với chúng ta như vậy. Ba người chúng ta liên thủ cũng không cần sợ hãi. Sắc mặt phụ nhân xinh đẹp trầm xuống nói.

Kim bào thanh niên nghe ba người đôi diện nói vậy, trên mặt có chút ngưng trọng.

Mà chút thay đổi đó hiển nhiên không thể qua mặt được ba gã Thánh Linh, trong lòng hiển nhiên lại càng thêm bình tĩnh.

Ra tay, tuyệt đối không thể để tiểu tử nói bậy này còn sống rời khỏi đây. Lão giả mập mạp ở giữa, hai mắt sau khi chớp động hung quang, đột nhiên hai tay bắt quyết, trước ngực hiện ra một tấm gương đồng bề mặt phủ sương trắng, ném về phía thanh niên đối diện.

Phốc!

Một đạo hỏa trụ màu trắng từ đó phun ra, hóa thành biển lửa cao hơn trăm trượng cuốn về phía thanh niên.

Ma phi phát lão ông và phụ nhân xinh đẹp cũng không chút do dự cùng ra tay.

Một người dùng gậy trúc vẽ một cái vào hư không trước người, nhất thời vô số trúc ảnh xanh biếc hiện lên trên bầu trời phía trên kim bào thanh niên, lớn hơn trăm mẫu, vô thanh vô tức hạ xuống.

Một người liên tiếp búng mười ngón tay về phía trước, một quang đoàn màu xanh bay ra, sau khi xoay tròn, bỗng nhiên hóa thành mười con chim khổng lồ màu xanh lớn hơn mười trượng, phát ra tiếng kêu thanh thúy lao thẳng đi.

Mặc dù ba gã Thánh Linh không tin đối phương thật sự là người thượng giới, nhưng cũng biết đối phương tuyệt đối không tầm thường, cho nên vừa ra tay liền dùng tới đại sát chiêu, hi vọng có thể hợp lực một kích giải quyết đại địch trước mắt.

Kim bào thanh niên thấy cảnh này, trong mắt hiện lên một tia tinh mang, nhưng miệng lại nói một tiếng: Ngu ngốc!

Tiếp theo hắn bắt một thủ ấn cổ quái, ngoài thân chợt hiện lên một tầng quang vầng trong suốt, tiếp theo chợt lóe rồi nổ tung, vô số kim ngân sắc phù văn tuôn ra. Trong nháy mắt ngưng tụ thành một tầng hộ tráo thật lớn màu vàng bạc, bảo hộ bản thân bên trong.

Thúy ánh trên không trung chớp động, hóa thành vô số cự mộc màu xanh dài mấy chục trượng, âm âm đánh xuống.

Mười mấy con chim khổng lồ màu xanh nọ vừa lao tới gần, hai cánh vỗ lên, vô số phong nhận màu xanh gào thét bắn ra, phảng phất ngàn vạn lưỡi đao sắc bén chém tới.

Về phần biển lửa màu trắng kia thì chỉ chớp cái, bạch diễm cuộn cuộn liền hoàn toàn bao phủ màn hào quang màu trắng vào trong.

Thanh niên trong kim ngân phù tráo thấy công kích hung mãnh như thế nhưng trên mặt lại hiện lên vẻ khinh thường, chỉ tùy ý vỗ một tay vào phù tráo, miệng nói một chữ Mở!

Tiếng âm âm âm truyền đến.

Kim ngân phù tráo liền chớp động, quang mang cuồn cuộn trướng, mỗi một kim ngân phù văn trong nháy mắt đều lớn gấp mấy lần, hiện ra hình dáng như nửa thực chất.

Vô luận cự mộc, phong nhận hay hỏa diễm, vừa tiếp xúc với kim ngân phù tráo đều bị bắn lui trở lại, căn bản không thể khiến phù tráo rung chuyển chút nào.

Lão giả mập mạp thấy cảnh này, sắc mặt biến đổi. Không suy nghĩ thêm, diễm một cái về phía hỏa diễm cuộn cuộn phía trước.

Từ trong biển lửa phát ra tiếng gầm to. Thoáng chút liền ngưng tụ ra vô số Hỏa Kỳ Lân. Mỗi một con đều to như trâu, cả người phát ra linh hỏa màu bạc.

Khí thể biển lửa trong phút chốc tăng vọt hơn phân nửa, màu sắc biến thành màu đậm bạc, nhiệt độ hư không gần đó thì phút chốc trở nên cực nóng, giống như đang ở trong lò lửa.

Phi phát lão ông và phụ nhân xinh đẹp sau khi nhìn nhau một cái, cũng không nói hai lời lật tay, từng kiện bảo vật chớp động quang hoa hiện lên, muốn cùng xuất ra.

Nhưng đúng lúc này, từ trong kim ngân phù tráo phát ra tiếng thanh niên lạnh như băng:

Đã hết thời gian đùa giỡn, ta cũng nên tiễn các người lên đường.

Vừa dứt lời, nhân ảnh trong phù tráo như ẩn như hiện, trong nháy mắt biến mất không thấy.

Mà không có pháp lực thanh niên duy trì, kim ngân phù tráo bị bạch diễm cuốn lấy, lập tức vỡ vụn thành từng mảnh.

Nhưng ba người lão giả thấy cảnh này, trên mặt không lộ ra vẻ vui mừng, ngược lại trong nháy mắt đứng dựa lưng vào nhau, đồng thời phóng thần niệm không lộ ra bốn phía.

Chuyện gì xảy ra vậy, thần niệm của ta không thể phát hiện bóng dáng người nọ.

Chỉ một lát sau, phi phát lão ông có chút sợ hãi quát khẽ.

Phụ nhân xinh đẹp mặc dù không nói thêm gì, nhưng nhìn vẻ khó coi trên mặt thì cũng biết đang nghĩ gì.

Trong khi đó hai mắt lão giả mập mạp âm trầm chợt lóe, muốn nói gì đó thì đột nhiên không trung phát ra tiếng sét đánh, tiếp theo vô số ngân quang hiện lên, sau đó kim quang chợt lóe, thân hình kim bào thanh niên liền quỷ dị hiện ra giữa quang điểm, phát tay tùy ý trao một cái.

Ầm một tiếng.

Ngân sắc quang điểm trong nháy mắt cuồng bạo tuôn ra, chớp cái liền ngưng tụ thành một ngân sắc cự vồng rộng mấy dặm, chẳng những bao phủ ba gã Thánh Linh bên dưới vào trong, mà ngay cả ngọn núi phía dưới cũng bị bao phủ luôn.

Càng quỷ dị chính là, ngân sắc cự vồng không biết ẩn chứa thần thông thần diệu nào, mặc dù còn chưa hạ xuống, nhưng từ trên ngân vồng phát ra một luồng khí tức quỷ dị, khiến cả ba người lão giả mập mạp mềm nhũn cả người, hơn phân nửa pháp lực trong người không thể điều động.

Không ổn, là Nhiếp Linh thiên vồng, hẳn thật sự là người Tiên Giới, chúng ta chạy mau! Lão giả mập mạp rõ ràng là người có tu vi cao nhất trong ba người, vừa thấy dị trạng trên người, lúc này khuôn mặt vắn vẹo hét lên. Tiếp theo thân hình thoáng một cái, mơ hồ hợp làm một với cổ kính trước người, đồng thời phát ra tiếng chói tai, phá không bỏ chạy.

Hai gã Thánh Linh khác vừa nghe danh tiếng Nhiếp Linh thiên vồng, sắc mặt tức thì liền trở nên tái nhợt không còn chút máu, cũng không nói hai

lời, thân hình thoáng cái, một người hóa thành một con lốc màu xanh, một người biến thành một cây cự trúc xanh biếc dài hơn mười trượng, cùng phát ra linh mang chói mắt chia nhau chạy trốn.

Hiện tại còn muốn chạy, đúng là nằm mơ giữa ban ngày.

Kim bào thanh niên thấy cảnh này, cười hắc hắc, bàn tay thoáng cái, nhất thời trong lòng bàn tay hiện lên một đoàn ngân quang, hóa thành mười mấy sợi ngân ti liên kết với cự vồng, sau đó khẽ lay động.

Ngân sắc cự vồng phình ra, mang theo một luồng khí tức băng hàn, khí thế ngập trời hạ xuống.

Ngân quang chớp động, ngân vồng này phảng phất đem cả thiên địa bao phủ vào trong.

Chương 2010: Hai tộc gặp nhau

Chỉ thấy tiếng phạm âm nổi lên xé gió, vô số ngân văn từ trong tấm lưới tuôn ra, trong nháy mắt liền huyền hóa ra vô số ngôi sao lớn rơi xuống.

Tiếng âm âm truyền đến!

Tất cả mọi thứ trong phạm vi mười mấy dặm đều bị ngân quang chói mắt hoàn toàn bao phủ.

Thiên địa nguyên khí trong hư không phút chốc trở nên vô cùng cuồng bạo, từng cơn lốc màu xám cao chọc trời hiện ra, đem tất cả mọi thứ gần đó cuốn vào nghiền nát bầy.

Trong tấm lưới bạc thỉnh thoảng truyền ra tiếng nổ kinh thiên động địa, hình ảnh phía trong đều bị linh quang chói mắt che lại nghiêm ngặt, không thể nhìn rõ.

Thanh niên áo bào vàng một tay không chế tấm lưới khổng lồ, một tay chấp sau lưng đứng giữa trời cao, dường như không lo lắng ba gã Thánh Linh sẽ chạy thoát, bộ dáng rất nhàn nhã

Sau thời gian một chén trà nhỏ, tiếng nổ trong tấm lưới bạc mới dần biến mất, cuối cùng trở nên im lặng không một tiếng động.

Ánh mắt thanh niên vừa động, thần niệm sau khi đảo xuống dưới, trên mặt bỗng nhiên hiện lên vẻ cười lạnh, năm ngón tay cầm lấy tấm lưới bạc kéo trở về.

Phốc!

Tấm lưới khổng lồ trong nháy mắt vỡ vụn thành từng mảnh.

Con lóc, ngân quang và các thứ khác chợt lóe lên sau đó liền biến mất, phảng phất tất cả những việc mới phát sinh chỉ là ảo ảnh mà thôi.

Nhưng nguyên bốn ngọn núi cao vút bên dưới, so với lúc trước bất ngờ lại thấp hơn một nửa.

Mà trong đồng đồ nát trên đỉnh núi, có ba thứ gì đó phát ra quang mang mờ nhạt, lẳng lặng lơ lửng trên khoảng không.

Một cái cổ kích màu bạc rộng một trượng, nửa đoạn trúc xanh dài mười trượng, cùng với một quang cầu màu xanh nhạt.

Thanh niên áo bào vàng vừa nhìn thấy ba thứ này, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng, phát tay xuống phía dưới.

Một phiến ngân hà bay ra, ba thứ này liền bay lên không, sau vài lần chớp động liền rơi vào tay thanh niên.

Quả nhiên không sai, chỉ cần xóa đi linh trí, lại thu hồi tế luyện một phen, ba kiện bảo vật này cũng miễn cưỡng dùng tốt. Thanh niên áo bào vàng cẩn thận đánh giá thứ trong tay trên mặt lộ ra vẻ hài lòng, thì thào vài câu.

Bất quá mấy thứ này cũng chưa đủ dùng, nếu có thêm vài món thì thần thông của ta cũng có thể miễn cưỡng thi triển vài phần. Bất quá nghe nói tông đã Linh Tộc này dường như cũng có Đại Thừa Kỳ tọa trấn, lấy tình hình hiện tại của ta có lẽ phải mất nhiều công sức. Thanh niên sau khi thu đồ vật lại, hơi trầm ngâm nói.

Vẻ mặt hấn sau khi âm tình bất định một lát, liền đột nhiên hừ lạnh một tiếng, có vẻ đã có quyết định, tiếp theo ngoài thân chợt lóe kim quang, liền hóa thành một đạo kim quang chói mắt phá không bay đi.

Phụ cận ngọn núi bị tàn phá phút chốc trở nên trống rỗng, không có bất cứ bóng người nào xuất hiện, trở nên yên tĩnh vô cùng.

Nhưng sau khi thanh niên rời đi khoảng nửa canh giờ, trong ngọn núi đột nhiên phát ra tiếng vù vù, từ trong đồng đá vụn bay ra một đoàn hồng quang.

Quang đoàn này to không quá bàn tay, sau khi chớp động một cái liền dừng giữa không trung, bên trong bất ngờ có một thứ gì đó giống như một con mắt màu tím.

Con mắt sau khi xoay tròn giữa không trung vài cái, bỗng nhiên nhìn thẳng về hướng thanh niên bỏ đi, không hề động đậy.

Vật ấy hiển nhiên là một kiện Pháp Khí bị người ta không chế, hơn nữa có thể giấu được tai mắt của thanh niên áo bào vàng, có thể thấy nó không tầm thường.

Con mắt màu tím đột nhiên chuyển động, tiếp theo toàn thân chớp động lúc sáng lúc tối, nhưng lại không phát ra một tiếng động nào.

Khiến cho khung cảnh có vẻ vô cùng quỷ dị.

Cơ hồ cùng lúc đó trong một tòa cung điện màu vàng ẩn trong đám mây cách nơi đây không biết bao xa, một lão giả tóc bạc, gương mặt trẻ trung đang ngồi trên ghế gỗ đằm chiêu nhìn tinh cầu màu trắng đang lơ lửng trước người, sắc mặt vô cùng âm trầm.

Trên bề mặt tinh cầu, từng hình ảnh sống động đang chậm rãi biến ảo, đúng là cảnh tượng thanh niên áo bào vàng đánh bại ba đại Thánh Linh vừa rồi, cũng mơ hồ có một vài tiếng nói chuyện truyền đến.

Lão ông sau khi nghe thanh niên nói ra hai chữ Linh nô, sắc mặt bỗng nhiên thay đổi nhưng ánh mắt chợt lóe, lập tức khôi phục như lúc ban đầu.

Nhưng đến khi tinh cầu hiện ra cảnh thanh niên áo bào vàng dùng tám lưới bạc khổng lồ, lão ông liền đứng bật dậy gầm nhẹ một tiếng:

Nhiếp Linh thiên võng! Không ngờ là vật ấy. Không thể nào, cho dù thật sự là người từ Tiên giới phủ xuống thì cũng không thể mang theo thứ này.

Lão ông rõ ràng không phải là người thường, khi nói ra mấy chữ Nhiếp Linh thiên võng, sắc mặt không khỏi tràn ngập vẻ oán độc.

Không đúng, cái này chỉ là một kiện phòng chế phẩm mà thôi. Nếu không thì dưới sự khắc chế của bảo vật này, phải mất rất lâu mới có thể đánh tan thân thể do chúng biến ảo thành. Không sai, đó không phải là Nhiếp Linh thiên võng chính thức!

Sau khi lão ông thấy hết tất cả mọi thứ diễn ra tiếp theo, như phát hiện ra điều gì, thần sắc dần dần buông lỏng rất nhiều, chấp hai tay sau lưng đi qua đi lại trong phòng.

Bất quá cho dù chỉ là phòng chế phẩm, tựa hồ cũng có kỳ hiệu khắc chế Linh Tộc chúng ta, cũng không thể coi thường. Kẻ này, mặc kệ hắn có phải là chân tiên từ Thánh Giới phủ xuống thật hay không, nếu đã cầm trong tay thứ đó thì tuyệt đối không thể để hắn sống sót rời khỏi Linh Tộc chúng ta nửa bước. Bất quá nếu thật sự là người Thánh Giới thì khả năng hoàn toàn diệt sát sẽ không lớn. Xem ra chỉ có thể vận dụng thứ kia hoàn toàn trấn áp

kẻ này mà thôi. Sau khi hấn đi đi lại lại vài lần, bỗng nhiên dừng lại, dùng khẩu khí cực kỳ âm u tự nói hai câu.

Tiếp theo thân hình lão ông vừa chuyển, lần nữa ngồi trên ghế, ánh mắt chớp động, có vẻ đang đau khổ nghĩ cách.

Tại Nhân Tộc, trong một phiến rừng núi nằm giữa khu vực do Thánh Thành và Thiên Uyên Thành khống chế, một đạo hào quang như ẩn như hiện bay trên trời, sau vài lần chớp động liền bay được hơn mấy trăm trượng.

Độn tốc cực nhanh, quả thực khiến người khác phải tặc lưỡi.

Đột nhiên thanh quang biến đổi phương hướng, hạ xuống một chỗ bí ẩn trong sơn cốc.

Chỉ một lần chớp động, thanh quang liền xuất hiện bên cạnh một khối cự thạch màu xám trắng, tiếp theo thanh quang thu lại, hiện ra một người mặc thanh bào.

Người này tướng mạo bình thường, tuổi còn trẻ bộ dáng không quá hai mươi tuổi, nhưng vẻ mặt lại rất bình tĩnh, bất ngờ đúng là Hàn Lập đang cư trú trong Thiên Uyên Thành.

Không biết vì nguyên nhân gì, giờ phút này hấn lại xuất hiện ở nơi này.

Sau khi Hàn Lập nhìn xung quanh, ánh mắt đột nhiên ngưng lại, nhìn chằm chằm một cây đại thụ bình thường gần đó, ánh mắt không dời đi nơi khác.

Hì hì, quả nhiên nhãn lực tốt. Thiếp thân biết chút tiểu xảo ấy không thể giấu được tai mắt Hàn đạo hữu mà. Một tiếng cười dễ nghe của nữ tử từ

trong đại thụ truyền ra tiếp theo cả đại thụ sau khi mơ hồ, vận vẹo biến thành một đại hán áo vàng cao mấy trượng.

Mà bên cạnh đại hán bất ngờ có một thiếu nữ xinh đẹp mặc áo lông chim ngũ sắc, cười hì hì nhìn Hàn Lập, nhưng trong mắt lại hiện lên vẻ kinh ngạc.

Hóa ra là Diệp tiên tử, không biết tiên tử tới lâu chưa? Tinh quang trong mắt Hàn Lập thu lại, mỉm cười chấp tay chào đôi phương.

Nữ tử này đúng là vị lão tổ của Chân Linh thế gia Diệp gia, năm đó từng gặp Hàn Lập tại Vạn Linh Thai, ngoài thần thông sâu không lường được thì bộ dáng cũng không dưới Lũng gia lão tổ.

Cho nên Hàn Lập cũng không dám chậm trễ

Thiếp thân bắt quá chỉ tới sớm hơn mấy canh giờ mà thôi, nguyên bản muốn dùng Hoàng Cân khôi lỗi vừa có được này đùa một chút với các vị đạo hữu, không ngờ Hàn huynh liếc mắt một cái đã nhìn ra, xem ra luyện chế khôi lỗi này có chút vấn đề. Thiếu nữ vũ y sau khi khẽ cười một tiếng, bàn tay ngọc liền vỗ lên người đại hán áo vàng, phát ra tiếng bong bong xé gió.

Đại hán nhìn giống như người này, hóa ra là một khôi lỗi hình người.

Diệp tiên tử nói đùa, khôi lỗi này biến hóa không có gì sơ hở, nhưng sao có thể giấu được tai mắt của ta và ngươi. Hàn Lập lạnh nhạt cười trả lời.

Nói là khôi lỗi khác thì còn có thể, nhưng khôi lỗi này ta lấy từ tay Mộc Cốc lão nhân, hắn vỗ ngực cam đoan với ta rằng về mặt biến hóa thì cho dù là tu sĩ Hợp Thể Kỳ thì cũng có thể gạt được. Nhưng không nghĩ tới lần đầu tiên sử dụng với đạo hữu lại không có tác dụng, xem ra hắn đã thôi phòng. Bất quá bởi vậy, xem ra chuyện Hàn đạo hữu tiến giai Hợp Thể hậu kỳ là

thật, không phải người ta đồn bậy! Thiếu nữ vũ y mở to mắt, thản nhiên cười rộ lên.

Mấy năm trước Hàn mỗ gặp chút cơ duyên, đích xác may mắn tiến giai cảnh giới hậu kỳ, nhưng nói về thần thông chính thức thì sao có thể so sánh với Diệp tiên tử vốn đã có căn cơ thâm hậu. Hàn Lập khẽ ho một tiếng, bộ dáng từ chối cho ý kiến nói.

Hừ, Hàn đạo hữu cần gì phải gạt ta. Ta nghe nói ngay cả hóa thân Thánh Tổ Ma Tộc và một gã tôn giả Ma Tộc hậu kỳ khác cũng chết trong tay ngươi. Thần thông như thế sao có thể đánh đồng với thiếp thân. Lời ấy không khỏi quá giả dối, thiếu nữ vũ y nghe vậy trợn mắt, tức giận nói.

Bất quá chỉ là lời nói phóng đại mà thôi.

Trận chiến ấy Hàn mỗ có thể trong khoảnh khắc giết hai ma đầu, chủ yếu là do những đạo hữu khác ra tay giúp đỡ. Nếu không, tại hạ chỉ vừa mới tiến giai cảnh giới hậu kỳ, nào có thần thông lớn như vậy. Hàn Lập cười ha hả, hàm hồ trả lời cho qua chuyện.

Hừ, ngươi nghĩ rằng ta tin sao? Thiếu nữ vũ y bĩu môi bộ dáng không tin.

Hàn Lập chỉ cười mà không nói gì.

Thiếu nữ thấy Hàn Lập không muốn nói thêm, cũng không hỏi tiếp, sau khi vỗ tay thu hồi Hoàng Cân khôi lỗi lại, liền tầm tắc nói với Hàn Lập:

Ngày đó khi ta gặp Hàn huynh, đạo hữu bất quá vừa mới tiến giai cảnh giới Hợp Thể Kỳ mà thôi, hiện tại không quá mấy trăm năm liền tiến giai tới cảnh giới hậu kỳ. Tốc độ tiến giai nhanh như thế cũng không tránh khỏi quá biến thái. Xem ra nếu không phải đang là lúc Ma Kiếp diễn ra thì sợ

rằng sứ giả Thánh Đảo đã sớm tìm gặp Hàn huynh, cũng yêu cầu người gia nhập.

Ừm, Hàn mỗ cũng nghe nói về điều này. Nghe nói trên Thánh Đảo chẳng những chứa linh mạch tinh thuần nhất Nhân Yêu hai tộc, hơn nữa lại còn lưu trữ, trồng vô số tài liệu trân quý và linh dược, nếu có thể gia nhập thì lợi ích đúng là không nhỏ. Hàn Lập nghe vậy không biết ý tứ nữ tử này là gì, nhưng vẻ mặt vẫn không đổi trả lời.

Vậy là Hàn huynh còn có điều chưa biết, bản thân Thánh Đảo chính là một nửa Huyền Thiên Linh Bảo, là nơi truyền thừa dùng để kéo dài huyết mạch Nhân Yêu hai tộc chúng ta. Về mặt thiếu nữ vũ y ngưng trọng, chậm rãi nói thêm.

Chương 2011: Đồng tiền thiên mệnh

Có chuyện này sao? Đây là lần đầu tiên Hàn mỗ nghe nói về việc này. Hàn Lập nghe vậy, sắc mặt khẽ biến đổi.

Hàn huynh không biết cũng không có gì ngạc nhiên, ngoại trừ mấy lão quái vật trên Thánh Đảo thì người ngoài biết việc này cũng chỉ có mấy người. Trong đó có Tam Hoàng, ta và Lũng lão quái. Thiếu nữ vũ y cười khúc khích trả lời.

Nhưng tiên tử nói việc này cho ta biết, rốt cục là có ý gì? Hàn Lập thoáng trầm ngâm một chút, hỏi một câu.

Không có gì, nếu Hàn huynh xuất hiện nơi đây, hẳn cũng biết chuyện ba Đại thủy tổ Ma Tộc phủ xuống. Hàn huynh chưa từng lo đến chuyện Nhân Yêu hai tộc chúng ta đại bại, cách bảo toàn tộc nhân và môn hạ đệ tử sao? Ánh mắt thiếu nữ vũ y sau khi chớp động vài cái, cười hì hì nói.

Hắc hắc, tại hạ ngoại trừ vài tên đệ tử ra thì cũng không có khai tông lập phái, càng không có tộc nhân gì cần lo lắng. Ánh mắt Hàn Lập chột lóe, cười hắc hắc nói.

Nhưng sao thiếp thân lại nghe nói trong hàng đệ tử của đạo hữu đường như có người thu không ít môn nhân. Thiếu nữ vũ y có chút ngoài ý muốn hỏi một câu.

Ồ, có lẽ là đám tiêu đồ tự mình sáng lập tông môn. Hàn mỗ chưa bao giờ nhúng tay vào, là diệt hay là sinh thì đều phải xem cơ duyên của chúng. Hàn Lập lạnh nhạt cười.

Thì ra là thế, vậy thiếp thân đã lắm lời. Thiếu nữ vũ y sau khi giật mình một lát đột nhiên khẽ cười rộ lên.

Chẳng lẽ Diệp tiên tử thật sự xem trọng trận đánh cuối cùng của chúng ta với Ma Tộc sao? Thủy tổ Ma Tộc mặc dù đáng sợ, nhưng mấy tồn tại Đại Thừa Kỳ vài tộc chúng ta liên thủ cũng chưa chắc không thể đối kháng. Huống hồ danh tiếng ba Đại Thủy tổ cho dù lớn, nhưng thử hỏi đã có ai gặp qua chưa. Nói không chừng đã thổi phồng thần thông của bọn họ.

Lúc này Hàn Lập hỏi ngược một câu.

Thật sự không xem trọng thì có vài phần giả dối. Nhưng ba Đại thủy tổ Ma Tộc tuyệt đối đáng sợ vượt xa Thánh Tổ Ma Tộc bình thường, đây là điều tuyệt đối không thể nghi ngờ. Thiếu nữ vũ y nghe vậy, lộ ra bộ dáng lo lắng.

Ồ, tiên tử đã khẳng định như thế thì hẳn là biết chút gì đó. Hàn Lập thăm rùng mình, nhưng vẻ mặt không đổi hỏi.

Lại nói tiếp, Hàn huynh năm đó từng có đại ân cứu mạng nha đầu nhà ta cho nên việc này ta cũng không dám giấu. Không biết đạo hữu hiểu rõ tổ tiên Diệp gia chúng ta được bao nhiêu? Thiếu nữ vũ y suy nghĩ một lát, ánh mắt liền ngưng trọng, chậm rãi nói.

Ồ, ta chỉ nghe nói Diệp gia là một trong Chân Linh gia tộc từ thời thượng cổ lưu lại, còn những cái khác thì không hiểu nhiều lắm. Hàn Lập sờ sờ cằm trả lời.

Tổ tiên khai sáng Diệp gia chúng ta năm đó thì không cần phải nói, những tổ tiên xa xưa khác cũng từng có người bước chân vào cảnh giới Đại Thừa Kỳ. Mà mỗi một đời tổ tiên sau khi bước chân vào Đại Thừa Kỳ liền kích phát linh huyết trong cơ thể đến cực hạn, thần thông to lớn không cần phải nói, cũng từng lên vào Ma Giới vài lần.

Hàn Lập nghe nói thế như nghĩ tới điều gì đó hai mắt nhú lại, không mở miệng nói gì, chỉ im lặng lắng nghe.

Thiếu nữ vũ y sau khi dừng lại một chút, không suy nghĩ thêm, tiếp tục nói:

Năm đó vị tổ tiên này thần thông không tầm thường, nghe nói từng âm thầm tranh đấu với mấy Đại Thừa Kỳ dị tộc gần đó nhưng chưa từng bại trận. Nhưng hắn vì muốn đi một bước cuối cùng, không thể không mạo hiểm tiến vào Ma Giới tìm vài loại linh dược trân quý. Kết quả mấy lần đầu tiên thì thuận lợi, nhưng lần cuối cùng lại không hề trở về, từ đó về sau không còn tin tức gì nữa, có lẽ hơn phân nửa đã gặp nguy hiểm gì đó mà chết ở Ma Giới.

Nhưng năm đó khi hắn rời đi đã lưu lại một phần mật điển trong tộc, bên trên ghi lại không ít chuyện liên quan đến Ma Giới. Trong đó có một việc chính hắn từng tận mắt nhìn thấy, đó là cảnh một gã trong ba Đại thủy tổ Ma Tộc tranh đấu cùng một gã Chân Linh. Theo như lời vị tổ tiên Diệp gia này nói thì hắn tự phụ thần thông của mình không hề dưới những Đại Thừa Kỳ Nhân Tộc xa xưa, nhưng tuyệt đối không thể chống đỡ quá bảy tám chiêu của vị Thủy tổ Ma Tộc kia. Thậm chí nếu bị đối phương phát hiện, muốn trốn chạy cũng không quá năm phần năm chắc. Mà Ngao Khiếu tiên bối và Mạc Giản Ly đại nhân ngay cả khi thần thông sâu không lường được, nhưng tuyệt đối không hơn bao nhiêu vị tổ tiên Diệp gia họ. Một khi đối mặt với Thủy tổ Ma Tộc thì.

Thiếu nữ vũ y nói tới đây giọng nói trở nên âm trầm, mặc dù vẫn chưa nói xong, nhưng ý tứ cũng hiểu được, rõ ràng không xem trọng kết quả trận đánh giữa Đại Thừa Kỳ hai tộc với Thủy tổ Ma Tộc.

Cho dù thần thông Thủy tổ Ma Tộc lợi hại như vậy thì chúng ta cũng không phải trực tiếp đối phó bọn họ. Bọn họ thân là người dị giới, phá giới tới Linh Giới, tu vi khẳng định sẽ bị áp chế bài xích, hơn nữa Linh Giới dù sao cũng là chiến trường chính của chúng ta, ta nghĩ vô luận là Thánh Đảo hay đám người Mạc Giản Ly tiền bối đều đã nghĩ cách đối phó. Nếu không, chúng ta cần gì tranh đấu với Thủy tổ Ma Tộc, sớm đã truyền tin an bài người trong toàn tộc chạy trốn chết rồi. Sau khi Hàn Lập nghe xong, sắc mặt cũng không khỏi âm trầm, tâm niệm cấp tốc chuyển động, chậm rãi nói.

Ta cũng vậy. Nếu như thế thì đã sớm dẫn người Diệp gia rút lui rồi. Bất quá nếu một số người Diệp gia có thể tới Thánh Đảo nhờ che chở thì cho dù hai tộc chúng ta thật sự đại bại, có lẽ Diệp gia chúng ta cũng không gặp phải cảnh đoạn tuyệt huyết thống. Thiếu nữ vũ y thân nhiên nói.

Nói như vậy, Diệp tiên tư cứ trực tiếp đến Thánh Đảo tìm người bàn bạc là được, sao phải nói với Hàn mỗ việc này? Hàn Lập thật sự có vài phần hồ đồ.

Xem ra Hàn đạo hữu vẫn chưa biết giá trị của mình trong tộc! Thiếu nữ vũ y khẽ cười nói một câu.

Xin tiên tử chỉ giáo? Hàn Lập nghe vậy, trong lòng hơi động.

Khụ, cho dù lần nay không có Ma Kiếp bộc phát, Hàn huynh cảm thấy Mạc Giản Ly và Ngao Khiếu tiền bối còn có thể che chở cho hai tộc chúng ta được bao lâu. Hai vị tiền bối này một người hơn phân nửa không thể vượt qua đại thiên kiếp tiếp theo, một người đã tiến giai Đại Thừa Kỳ rất lâu, hẳn cũng không còn sống được bao lâu. Mà trong hai tộc chúng ta ngoại trừ hai

vi tiền bối này thì không còn tồn tại Đại Thừa Kỳ thứ ba. Trong đám tu sĩ Hợp Thể Kỳ, còn ai có hi vọng tiến cấp Đại Thừa Kỳ chứ?

Bên Yêu Tộc thì ta chưa từng nghe nói qua có Yêu Vương Hợp Thể Kỳ nào thiên tư quá mức xuất sắc, mà bên Nhân Tộc lúc đầu có Thánh Hoàng và Phách Hoàng còn có chút cơ hội. Nhưng hiện tại so với tư chất nghịch thiên của đạo hữu thì không đủ để so sánh. Nếu ta đoán không sai thì ngay khi đại chiến hai tộc chúng ta hơi xuất hiện thế bại, sợ rằng việc đầu tiên Thánh Đảo muốn làm chính là mời đạo hữu đến Thánh Đảo. Như thế thì cho dù hai tộc chúng ta thật sự vứt bỏ nơi ở, nhưng nhiều năm sau chỉ cần có tu sĩ Đại Thừa Kỳ xuất hiện, vẫn có thể ở khu vực khác lần nữa quật khởi. Thiếu nữ vũ y cảm thán nói.

Đạo hữu nói như vậy có chút thổi phồng rồi. Nhưng cho dù là thế thì ý tứ Diệp tiên tử là. Về mặt Hàn Lập âm tình bất định một lát, mới mơ hồ đoán ra được điều gì đó, liền hỏi.

Ta có vài tên văn bối kế thừa huyết mạch Thiên Phượng tinh thuần nhất Diệp gia. Thiếp thân muốn nhờ đạo hữu thu bọn họ làm môn hạ, sau đó trước khi đại chiến diễn ra, đưa bọn chúng và những đệ tử khác của đạo hữu cùng đến Thánh Đảo. Chỉ cần Hàn huynh nguyện ý đáp ứng việc này, từ nay về sau trong hành trình đi Ma Giới, thiếp thân nguyện ý nghe theo lời đạo hữu. Về mặt thiếu nữ vũ y có chút nghiêm túc nói.

Nhận làm đệ tử? Diệp tiên tử không nói đùa chứ! Hàn Lập nhướng mày theo tiềm thức cuống quýt lắc đầu.

Thiếp thân đương nhiên không nói giỡn, mấy tên đệ tử Diệp gia này, ta có thể cam đoan tư chất mỗi tên đều tuyệt đối trên cả thiên tài, sau khi bái làm môn hạ của đạo hữu, chỉ cần chỉ điểm một chút là được, tuyệt không làm phiền đến Hàn huynh. Thiếu nữ vũ y nghiêm trang nói.

Nhưng Hàn mỗ không có ý thu nhận đệ tử. Tiên tử bất quá chỉ muốn để một số đệ tử Diệp gia tiến vào Thánh Đảo mà thôi, cần gì phải phiền phức như thế! Tiên tử nếu thật sự cảm thấy tại hạ có chút tác dụng với Thánh Đảo thì Hàn mỗ không ngại viết một phong thư cho trưởng lão Thánh Đảo, trước đại chiến sẽ dẫn môn hạ và đệ tử quý tộc cùng đến Thánh Đảo. Bất quá có thành công hay không thì cũng khó nói, về phần nghe theo lời ta thì cũng không cần. Tại hạ tin rằng đến lúc đó Diệp tiên tử sẽ có lựa chọn sáng suốt. Hàn Lập cười cười, tiếp theo lại thâm ý sâu sắc nói.

Nếu Hàn huynh đã nói như thế thì cứ làm như vậy đi.

Ta cũng vì phòng ngừa vạn nhất mà thôi. Bất quá xem ra đám văn bối của ta không may mắn, lúc này mới không thể bãi làm môn hạ của đạo hữu. Về phần lời nói nghe theo đạo hữu lúc trước, nếu thiếp thân đã nói thì hiển nhiên sẽ tuân thủ. Hàn đạo hữu cứ yên tâm, kỳ thật cho dù không có lời thỉnh cầu vừa rồi, chuyến này ta cũng định sát cánh cùng đạo hữu. Trong mắt thiếu nữ vũ y hiện lên một tia giao hoạt nói.

Ồ, tiên tử sao lại tin vào tại hạ. Phải biết rằng chuyến đi này Lũng đạo hữu là người làm chủ. Hàn Lập sờ sờ cằm, mỉm cười hỏi một câu.

Hừ, Lũng gia tính kế với Diệp gia chúng ta không biết đã bao nhiêu lần, ta không yên tâm với lão quái vật Lũng gia đó. Ta làm như vậy một nửa là suy nghĩ cho hậu nhân, nửa khác cũng là muốn sau khi tiến vào Ma Giới có thể liên thủ với đạo hữu tự bảo vệ mình. Ai biết được Lũng lão quái và Linh Tộc có mưu đồ bí ẩn nào khác, cho nên thiếp thân càng không muốn trở thành pháo hôi cho kẻ khác. Thiếu nữ vũ y hừ lạnh một tiếng, không suy nghĩ thêm trả lời.

Hóa ra Diệp tiên tử nghĩ như vậy, điều này cũng là chuyện thường tình. Được rồi, ta sẽ đưa cho tiên tử một ngọc giản truyền tin, có lẽ đạo hữu sẽ có cách đưa nó đến tay tộc nhân, sau đó bảo đệ tử quý tộc cầm nó đến Thiên

Uyên Thành tìm môn hạ đệ tử của ta là được. Lúc này đây, chúng ta tiến vào Ma Giới nhanh thì vài năm, chậm thì hơn mười năm. Sau khi trở về, có thể đại chiến cùng Ma Tộc đã xảy ra rồi. Hàn Lập không bình luận gì nhiều, mỉm cười lật tay, linh quang chợt lóe hiện ra một khối ngọc giản.

Thiếp thân đa tạ Hàn huynh. Thiếu nữ vũ y nghe vậy không khỏi cảm thấy vui vẻ.

Hàn Lập thản nhiên cười, không hề nói thêm gì, khẽ đem thần niệm nhập vào ngọc giản, thanh quang trong tay liền sáng lên.

Chương 2012: Luyện đỉnh

Chỉ một lát sau, linh quang bên ngoài ngọc giản thu lại, lần nữa trở lại vẻ bình thường.

Hàn Lập phát tay, ném ngọc giản và một kiện ngọc bội trong suốt cho thiếu nữ vũ y.

Thiếu nữ vũ y bắt lấy hai thứ, sau khi dùng thần niệm quét sơ qua, liền mừng rỡ cảm ơn Hàn Lập.

Tính theo thời gian thì dường như tiên tử và ta đến sớm hơn ước định vài ngày. Nhân lúc còn sớm, không bằng hai người chúng ta tìm một nơi trao đổi một số tâm đắc tu luyện, thế nào? Mặc dù Hàn mỗi may mắn tiến giai đến Hợp Thể hậu kỳ, nhưng bởi vì ở cảnh giới trung kỳ không được lâu, có rất nhiều chuyện còn muốn thỉnh giáo Diệp đạo hữu. Hàn Lập cười nói.

Hàn huynh quá khiêm tốn rồi. Bất quá có thể cùng đạo hữu trao đổi một phen là chuyện thiếp thân cầu còn không được. Hơn nữa, một số chi tiết có liên quan đến hành trình đi Ma Giới, ta cũng muốn thương lượng cẩn thận với đạo hữu. Thiếp có mở một tòa thạch động ở sơn cốc bên kia, chúng ta tới đó trao đổi đi! Thiếu nữ vũ y nghe Hàn Lập nói vậy, lộ ra vẻ cảm thấy hứng thú.

Hàn Lập cũng không có ý kiến gì, liền đáp ứng.

Vì vậy hai người cùng độn quang, hóa thành hai đạo hào quang bắn thẳng đến một sơn cốc khác.

Trên trời cao cách sơn cốc mười mấy dặm, một đóa mây trắng đang lơ lửng trong hư không.

Sâu bên trong mây mù có hai đạo nhân ảnh ẩn thân, trong đó một người thân hình yếu điệu, được bao phủ trong một tầng sương mù màu hồng, trên tay cầm một kiện Pháp Khí chớp động huyết quang, miêng lầm bầm.

Huyết quang trên bề mặt kiện Pháp Khí nọ không ngừng co giãn, từ đó thỉnh thoảng trôi ra vài phù văn nhỏ bằng ngón cái, có vẻ vô cùng quý dị.

Đột nhiên kiện Pháp Khí này thoáng chốc liền trở nên chói mắt, linh mang cấp tốc lưu chuyển, phát ra tiếng trầm muện vỡ vụn.

Sắc mặt người cầm Pháp Khí trở nên ngưng trọng, sau khi phát tay ra phía trước một cái, mảnh vỡ của Pháp Khí liền chọt lóe lên rồi biến mất.

Có chút cổ quái, thuật bói toán của ta không ngờ lại mất linh trên người kẻ này, thật bất ngờ lại không thu được chút tin tức nào.

Thân ảnh thướt tha sau khi thở dài một hơi, thì thào nói.

Chủ nhân, chẳng lẽ trên người hắn có linh dược người muốn tìm, cho nên mới che giấu thân thông bói toán của người, hay là mới vừa rồi đại nhân không thi triển toàn lực. Một thân ảnh cao lớn mặc chiến giáp màu đen giật mình hỏi.

Mặc dù linh dược ta muốn tìm là thứ nghịch thiên, nhưng không có khả năng dùng thân thông để tự che giấu, nếu không thế ta cũng không đi xa như thế này để tìm. Nếu trên người hắn thật sự có linh dược, thì gần nhau như thế, cho dù không cần bói toán trong lòng vẫn có thể mơ hồ cảm ứng được. Về phần làm phép vừa rồi, bởi vì sự cố bói toán lần trước, lần này chỉ có thể dùng một chút thân thông bên ngoài mà thôi, nhưng cũng không đến

mức ngay cả một tin tức cũng không có được. Thân ảnh thướt tha trầm ngâm một chút, mới lắc đầu nói.

Vậy kẻ nọ như thế nào làm được việc này. Lấy thần thông bói toán của chủ nhân, hẳn chỉ có tồn tại Đại Thừa Kỳ mới có thể hoàn toàn ngăn cản. Đại hán mặc giáp đen có chút kinh ngạc nói.

Ừm, đúng là kỳ lạ. Bất quá có thể cản được thuật bói toán của ta đến trình độ này, cũng không phải là không có khả năng. Nếu hẳn cũng có năng lực bói toán tương tự hoặc là có vài loại thân thể Tiên Linh trong truyền thuyết thì có thể làm được việc này. Thân ảnh thướt tha như nghĩ tới điều gì đó chậm rãi nói.

Có năng lực bói toán tương tự, không thể nào. Thuật bói toán của chủ nhân rất mạnh, ngay cả trong Linh Giới cũng chỉ có vài người có thể so sánh. Về phần mấy loại thân thể Tiên Linh trong truyền thuyết nọ, mỗi một loại cơ hồ đều có khả năng nghịch thiên phá vỡ một giới, chỉ là một khu Nhân Tộc sao có cơ hội nắm giữ. Người này nếu thật sự có một trong vài loại thể chất kia, sợ rằng sớm đã được Nhân Tộc xem như chí bảo bí mật bảo vật, sao dám thả ra bên ngoài chạy loạn. Đại hán nghe vậy hít một ngụm lương khí, nhưng lập tức lắc đầu nói.

Ừm, ta cũng hiểu điều đó không thể xảy ra. Như giới diện Linh Giới này, xác xuất xuất hiện một tên có thân thể Tiên Linh không đến một phần trăm. Nếu như thế thì trên người tên gia hỏa này có Huyền Thiên tàn phiến hoặc là một vài phủng chế Huyền Thiên Thánh Bảo. Chỉ cần trong Huyền Thiên tàn phiến có ẩn chứa pháp tắc lực thì cũng có được năng lực ngăn cản bói toán, vì thế ta không thể cảm ứng và tiến hành bói toán. Bất quá Huyền Thiên tàn phiến cực kỳ thưa thớt, ta chỉ nghe chứ chưa bao giờ nhìn thấy qua. Nhưng hơn phân nửa có lẽ là khả năng này, nếu không thì có nghĩ mãi cũng không ra. Thân ảnh thướt tha thản nhiên nói.

Mặc dù nàng thông minh hơn người, thần thông to lớn, nhưng tuyệt đối không nghĩ ra trong người Hàn Lập lại có phong ấn một kiện Huyền Thiên Linh Bảo hoàn chỉnh, cho nên không thể bói toán đối với Hàn Lập. Bởi vậy nàng cũng chỉ có thể nghĩ đến trường hợp một vài tàn phiến hoặc là dùng tàn phiến phỏng chế ra Huyền Thiên Thánh Bảo.

Lần trước chủ nhân thu tàn phiến Huyền Thiên Như Ý Nhận về, trong tay hắn còn có Huyền Thiên tàn phiến khác, tiểu tử này thoát nhìn cũng giàu có không dưới một số Thủy Tổ của tộc chúng ta. Đại hán mặc giáp đen nghe vậy hít một hơi, nhưng ánh mắt nhìn về phía sơn cốc xa xa trở nên nóng bỏng vô cùng.

Người đừng quên mục đích chuyến đi này của chúng ta là gì, trước khi chưa xác định linh dược ở nơi nào thì không thể đánh động kẻ này. Thân ảnh thướt tha liếc đại hán mặc giáp đen một cái, thần nhiên nói.

Chủ nhân yên tâm, tiểu nhân tuyệt không dám ra tay lung tung. Đại hán nghe vậy rung mình một cái, vội cúi đầu nói.

Tên Nhân Tộc này đã tiến giai Hợp Thể hậu kỳ, cho dù người ra tay thì cũng không phải là đối thủ. Bất quá lần trước gặp mặt, tên này chỉ mới ở cảnh giới trung kỳ, hiện tại gặp lại đã là Hợp Thể hậu kỳ. Xem ra hắn không chỉ đơn giản là có Huyền Thiên tàn phiến hỗ trợ, mà hắn còn một vài bí mật khác trên người. Thân ảnh thướt tha nhìn sơn cốc phía xa, trong mắt hiện lên một tia dị sắc.

Đại hán mặc giáp đen nghe nói như thế hiển nhiên biết rằng chủ nhân sinh ra hứng thú với tên Nhân Tộc kia, cho dù trên người không có linh dược thì sợ rằng cũng không dễ dàng buông tha. Hắn âm thầm cười khổ một tiếng, nhưng về mặt lại cung kính, tiếp tục hỏi:

Thưa chủ nhân, vậy tiếp theo chúng ta nên hành động thế nào, cứ tiếp tục giám sát như thế này sao?

Hai người này thân là chiến lực đỉnh giai của một tộc, không ở cứ điểm mà tập trung tại đây, khẳng định là có mưu đồ đại sự nào đó. Xem bộ dáng thì sẽ có người khác tới. Trước khi tất cả bọn chúng đến thì chúng ta cứ tiếp tục chờ đợi. Dù sao thuật bói toán trước đó đã xác định linh dược có liên quan tới nữ tử Nhân Tộc có huyết mạch Thiên Phượng này, trước tiên không nên đả thảo kinh xà thì tốt hơn. Thân ảnh thướt tha không chút do dự nói.

Chủ nhân nói như vậy cũng đúng, chờ khi tất cả những kẻ này đến đông đủ, linh dược hiển nhiên sẽ có cơ hội tìm ra lớn hơn. Nếu như cảm ứng được trên người những tên khác có thứ gì đó, thì tiểu tử Nhân Tộc nọ hẳn là có thể trực tiếp sắp xếp tiêu diệt. Đại hán mặc giáp đen liên tục gật đầu nói phải.

Ừm, nếu có thể thuận lợi như thế thì tốt. Nhưng xem bộ dáng bọn chúng thì những người khác còn lâu mới đến, trước tiên người vào trong bảo vật của bốn tọa đã. Thân ảnh thướt tha bình tĩnh nói, phát tay một cái, nhất thời một đoàn sương mù màu hồng tuôn ra, bên trong như ẩn như hiện một cây hoa màu hồng cao mỹ trọng.

Đại hán mặc giáp đen khom người đáp ứng một tiếng, thân hình thoáng cái liền trốn vào trong cây hoa không thấy bóng dáng.

Mà thân ảnh thướt tha thì trực tiếp phóng lên trên cây hoa, quang mang chột lóe liền hợp lại làm một. Sau khi hơi mơ hồ, ảo ảnh dần dần biến mất.

Năm ngày sau, trên bầu trời cách sơn cốc hơn vạn dặm, đột nhiên không ngừng chớp động ánh sáng bảy màu, tiếp theo một chiến thuyền màu xanh dài hơn trăm trượng hiện ra, bay thẳng về phía sơn cốc.

Thuyền này tổng cộng có ba tầng, toàn thân màu xanh biếc, bề mặt khảm đủ loại pháp trận và phù văn, vừa nhìn thì biết là một kiện dị bảo phi hành.

Mà trong một tòa bình thai trên tầng cao nhất của cự thuyền, có bốn người sóng vai đứng thẳng, đang cùng nhau thấp giọng nói gì đó.

Một nhân ảnh cả người chớp động bạch quang, một nữ tử xinh đẹp mặc váy màu vàng, một hán tử cao gầy mặc vải thô, cùng với một lão nho sinh bộ dáng chừng sáu mươi tuổi.

Được rồi, tất cả cứ dựa theo những gì chúng ta đã thương lượng. Trước khi chưa nhìn thấy linh vật, nhất định phải toàn lực phối hợp với tu sĩ Nhân Tộc. Hành trình đi Ma Giới lần này vô cùng nguy hiểm, chỉ bằng vào Linh Tộc chúng ta mà nói thì khẳng định không thể thành công. Nhân ảnh mơ hồ trong bạch quang lạnh lùng nói.

Vâng, nếu chuyến đi này trong Linh Tộc chúng ta lại xuất hiện một tồn tại Đại Thừa Kỳ, sau này sẽ không bao giờ bị mấy dị tộc khác áp bức. Ba người khác liên tục đáp ứng, riêng nữ tử áo bào vàng lại thở dài một hơi nói.

Ừm, Thiên Thu tiên tử tiếp xúc nhiều với Nhân Tộc, chuyện liên quan đến bọn họ sẽ do người làm chủ, ba người chúng ta đến lúc đó chắc chắn sẽ toàn lực phối hợp. Hán tử cao gầy lo lắng nói.

Vậy thiếp thân đa tạ ba vị đạo hữu. Có lẽ đám người Lũng lão quái trước khi chưa tìm được hai loại linh vật nọ hẳn cũng không dám có tâm tư gì khác. Ngay từ lúc đầu, chúng ta không cần phải lo lắng. Nữ tử áo bào vàng khẽ cười một tiếng nói.

Ừm, cứ như thế là tốt nhất. Bất quá cho dù bọn chúng thật sự dám giở trò, thì đến lúc đó xui xẻo cũng chỉ có thể là bọn chúng. Lão nho cuối cùng âm trầm nói.

Hắc hắc, lấy thực lực âm thâm của chúng ta thì hiển nhiên không cần sợ bên Nhân Tộc, nhưng cũng không nên để xảy ra chuyện gì, nhất định phải lấy đại sự làm trọng. Trước tiên cứ đến địa điểm đã ước định tập hợp! Thiên Thu tiên tử, người lấy vật nọ ra đi! Nhất định phải không chế tốt, ngàn vạn lần đừng để Nhân Tộc nhìn ra sơ hở gì. Nhân ảnh trong bạch quang chớp mắt nói.

Yên tâm, thứ nọ nguyên bản linh trí không được đầy đủ, phối hợp với kiện bí bảo do lão tổ ban thưởng, đủ để hoàn toàn không chế nó. Chỉ tiếc thứ ấy không thể thu vào Vòng Trữ Vật, nếu không sẽ chiếm một chỗ trong danh sách khi tiến vào Ma Giới. Nữ tử áo bào vàng đáp ứng một tiếng, nhưng hơi có chút tiếc nuối nói.

Có thể không chế thứ đó thì đủ để chúng ta nâng cao một nửa thực lực, có chiếm một chỗ trong danh sách thì đáng gì. Được rồi, chúng ta cũng chuẩn bị một chút, lập tức hạ xuống. Nhân ảnh trong bạch quang lơ đãng nói.

Mấy người còn lại hiển nhiên lấy người trong bạch quang làm chủ, lúc này đáp ứng một tiếng, đều đi vào trong cự thuyền.

Đồng thời cùng lúc đó ở một hướng khác cách sơn cốc mấy ngàn dặm, ba đạo hào quang chợt lóe lên rồi bay nhanh về phía sơn cốc.

Trong đạo kim quang dẫn đầu bất ngờ lại là một trung niên nam tử sắc mặt lãnh đạm, đúng là Lũng gia lão tổ.

Trong hai đạo hào quang khác, một kẻ là hắc bào nhân mặt mang vết sẹo cùng một phi phát nam tử mặt không chút biểu tình.

Chương 2013: Thiên Bặc

Chiếc thuyền xanh khổng lồ và ba đạo hào quang cơ hồ cùng xuất hiện trên bầu trời tiểu cốc, cách nhau không xa. Hai bên không khỏi cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Trùng hợp quá, không nghĩ tới đạo hữu Linh Tộc cũng chạy đến đây cùng một lúc, Lũng mỡ xin chào. Độn quang thu lại, Lũng gia lão tổ hiện ra thân ảnh, mỉm cười nói.

Thiên Thu còn tưởng rằng Lũng huynh đã vào trong cốc, không nghĩ ra cũng chỉ vừa mới tới mà thôi. Tiếng Thiên Thu thánh nữ từ trong cự thuyền truyền ra, tiếp theo bóng người chột lóe, thân hình liền xuất hiện trên cự thuyền.

Phía sau bất ngờ còn có bốn đạo nhân ảnh khác, trong đó ba người là Thánh Linh từng xuất hiện trên cự thuyền trước đó nhưng kẻ thứ tư lại là một thanh niên nam tử sắc mặt vô cùng tái nhợt, xung quanh người phiêu động một tầng lam vụ mờ nhạt, sắc mặt không chút biểu tình.

Ha ha, nguyên bốn lão phu đã đến từ hai ngày trước, nhưng trên đường gặp chút phiền toái, lúc này mới lãng phí chút thời gian. Nhưng thật ra mấy vị đạo hữu lận lội đường xa như thế mà cũng đến đúng lúc, quả thật có tâm. Lũng gia lão tổ cười to nói, ánh mắt sau khi đảo qua khuôn mặt năm kẻ đối diện, ngay khi nhìn khuôn mặt bóng người trong bạch quang, trên mặt hiện lên một tia dị sắc.

Gặp phiền toái? Không gây trở ngại cho chuyến đi lần này của chúng ta chứ? Nữ tử áo vàng vừa nghe nói thế sắc mặt khẽ biến, cẩn thận hỏi một

câu.

Thiên Thu tiên tử yên tâm, chỉ là trên đường gặp vài tên cao giai Ma Tộc, bất quá đã bị mấy người chúng ta giải quyết. Chúng ta tuyệt không để lộ bất cứ thứ gì. Lũng gia lão tổ cười trả lời.

Lũng huynh đã nói thế thì thiếp thân cũng yên tâm, nơi này tựa hồ đã có đạo hữu quý tộc đến trước một bước, chúng ta cũng hạ xuống rồi nói tiếp. Thiên Thu thánh nữ nghe vậy, thần sắc hòa hoãn trở lại.

Ủm khí tức này là của Hàn đạo hữu và Diệp tiên tử, chúng ta đi xuống gặp bọn họ đi. Lũng gia lão tổ đảo thần niệm xuống sơn cốc bên dưới, lập tức phát hiện ra.

Vì thế hai bên hạ xuống sơn cốc, mà cự thuyền màu xanh của Linh Tộc không biết dùng loại bí thuật nào, nguyên bản đang lơ lửng giữa không trung, bị lão nho quay đầu lại điểm một cái, liền chột lóe lên rồi biến mất không thấy.

Vài tên Thánh Linh đi theo mấy người Lũng gia lão tổ nhẹ nhàng bay vào trung tâm sơn cốc.

Ngay khi bọn họ vừa đặt chân xuống đất, một thanh âm nam tử bỗng nhiên truyền đến:

Chư vị đạo hữu rốt cục đã đến, ta và Diệp tiên tử đợi đã lâu.

Vừa dứt lời, một chỗ khác trong sơn cốc bỗng chột lóe độn quang, hai đạo hào quang chột lóe lên, phút chốc đã tới gần trước mặt đám người.

Quang mang chớp động, thân ảnh Hàn Lập và thiếu nữ vũ y không tiếng động thoáng hiện ra.

Quả thật là hai vị đạo hữu! Như vậy là mọi người đều đã đến đông đủ. Lũng gia lão tổ vừa thấy hai người Hàn Lập nhất thời mỉm cười.

Ngoại trừ Thiên Thu đạo hữu thì mấy vị đạo hữu Linh Tộc còn lại rất xa lạ, chẳng hay có thể giới thiệu cho ta một chút được không? Hàn Lập gật đầu đáp lại, ánh mắt sau khi đảo qua mấy người Thiên Thu thánh nữ, về mặt bình tĩnh nói.

Hàn đạo hữu đã đạt đến cảnh giới Hợp Thể hậu kỳ!

Trái ngược với thái độ thông dong của Hàn Lập, Thiên Thu thánh nữ sau khi đảo thần niệm lên người Hàn Lập, sắc mặt đại biến thất thanh la lên.

Phải biết rằng lúc đầu khi Hàn Lập gặp nữ tử này ở Vạn Linh Thai, bắt quá chỉ có cảnh giới Hợp Thể sơ kỳ mà thôi, hiện tại chỉ mấy trăm năm không gặp liền tiến giai đến cảnh giới hậu kỳ, hiển nhiên khiến Thiên Thu thánh nữ kinh ngạc.

Tại hạ đích xác may mắn tiến giai đến cảnh giới hậu kỳ, đã khiến Thiên Thu đạo hữu chê cười. Hàn Lập lãnh đạm cười một tiếng trả lời.

Lấy tu vi hiện tại của hắn, đối mặt với tu sĩ cùng giai Hợp Thể hậu kỳ, nếu không tận lực thi triển bí thuật che giấu thì không cách nào giấu được tu vi cảnh giới chính thức.

Hán tử cao gầy và mấy tên Thánh Linh khác nghe nữ tử này nói vậy ánh mắt chớp một cái, theo bản năng đánh giá Hàn Lập, trên mặt đồng dạng không khỏi lộ ra vẻ giật mình.

Đám Thánh Linh này trước khi xuất phát đã sớm tìm hiểu cực kỳ chi tiết tư liệu về mấy tên tu sĩ Nhân Tộc, hiển nhiên liếc mắt một cái liền nhận ra Hàn Lập.

Nhưng đáng lẽ kẻ có tu vi Hợp Thể sơ kỳ, yếu nhất trong đám tu sĩ Nhân Tộc, giờ phút này lại biến thành kẻ có cảnh giới kinh người, khiến bọn họ cũng hoảng sợ.

Ha ha, Hàn huynh là thiên tài tu luyện mười vạn năm mới gặp của Nhân Tộc chúng ta, lúc này mới có thể tu luyện nhanh như vậy. Bất quá tu vi Hàn đạo hữu tăng mạnh thì chuyện này chúng ta càng thêm nắm chắc, Lũng gia lão tổ cười ha ha nói.

Thiếp thân từng nghe nói, thiên phú tu luyện của Hàn đạo hữu hơn người, nhưng tuyệt đối không nghĩ ra sau khi tiến vào cảnh giới Hợp Thể Kỳ tốc độ tiến giai của Hàn đạo hữu vẫn còn biến thái như vậy. Nhưng đúng như lời Lũng huynh nói, chuyện này đối với hành trình đi Ma Giới quả thật là chuyện tốt. Đúng rồi, ta giới thiệu với mọi người mấy vị đạo hữu khác của bốn tộc, mấy vị này cũng là tu sĩ khỏ tu của Linh Tộc chúng ta, tộc nhân bên ngoài rất ít người biết. Vị này là Kim Cổ trưởng lão thuộc kim hệ nhất mạch trong Linh Tộc chúng ta, tinh thông âm ba thần thông, am hiểu đối phó với lượng lớn kẻ địch. Tâm niệm Thiên Thu thánh nữ nhanh chóng chuyển động, vẻ dị sắc trên mặt biến mất không ít, chỉ vào hán tử áo bào tro cao gầy kia giới thiệu.

Đám người thiếu nữ vũ y nghe vậy bắt đầu chú ý quan sát mấy tên Thánh Linh khác.

Theo như lời của nữ tử áo vàng thì ngoại trừ vị Kim Cổ trưởng lão kia, thì lão nho gọi là Tàng Hình, tinh thông pháp trận cấm chế chi đạo.

Còn kẻ không thể nhìn thấy rõ bộ dáng trong bạch quang gọi là Bạch Thích, ngoại trừ bản thân tinh thông nhiều loại đại thần thông khắc chế ma công thì còn hiểu rõ một số sự tình ở Ma Giới.

Thanh niên sắc mặt tái nhợt cuối cùng thì theo như lời nữ tử áo vàng nói, là một trưởng lão Khí Linh Tử vừa mới tiến giai Hợp Thể Kỳ tên là Chỉ Thủy, có bí thuật độc đáo phá toái hư không.

Trong mấy tên Thánh Linh, ngoại trừ Thiên Thu thánh nữ và bóng người trong bạch quang có cảnh giới Hợp Thể hậu kỳ, thì lão nho và hán tử cao gầy đều có tu vi trung kỳ, mà thanh niên tên gọi là Chỉ Thủy kia chỉ có tu vi sơ kỳ.

Từ biểu hiện xem ra, nếu không phải Hàn Lập ngoài ý muốn trở thành tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ, thực lực biểu hiện bên ngoài của Thánh Linh Tộc thực sự mạnh hơn bên Nhân Tộc.

Lũng gia lão tổ quan sát xong, trên mặt không thấy có vẻ gì khác thường, ngược lại mỉm cười bắt chuyện với mấy tên Thánh Linh.

Mà bên Linh Tộc ngoại trừ lão nho và hán tử cao gầy cười nói chuyện một chút, thì Bạch Thích và thanh niên tên gọi là Chỉ Thủy kia một người lạnh như băng, một người vẻ mặt thờ ơ không chút phản ứng.

Lũng gia lão tổ là hạng người tâm cơ thâm trầm, đối với việc này hiển nhiên không thêm để ý, cũng giới thiệu đám người Hàn Lập cho bên Linh Tộc biết.

Bởi vì tên Thánh Linh tên gọi Bạch Thích kia, linh áp hậu kỳ trên người phát ra rõ ràng mạnh hơn Thiên Thu thánh nữ, cho nên đám tu sĩ bên Nhân Tộc hơn phân nửa đều chú ý đến kẻ thần bí này.

Nhưng vị Thánh Linh hậu kỳ này không biết bản thể rốt cục là thứ nào tu thành linh, cả người phát ra bạch quang lúc sáng lúc tối, ngay cả Hàn Lập sau khi nhìn vài lần cũng cảm thấy nhức đầu hoa mắt, trong lòng không khỏi âm thầm giật mình.

Thời gian tiếp theo, hai bên không nói nhảm nữa, lúc này khoan chân ngồi xuống dưới một tàng cây, bắt đầu bàn bạc chi tiết vấn đề tiến vào Ma Giới.

Bởi vì hành trình Ma Giới lần này đã được hai bên chuẩn bị nhiều năm trước, hiển nhiên tất cả các bước và kế hoạch đã được thảo luận chi tiết, hiện tại chỉ cần điều chỉnh một số việc nhỏ nữa mà thôi.

Cho nên không quá hai canh giờ hai bên đã thương lượng xong, tất cả mọi người lần nữa bay lên trời, chui vào trong cự thuyền màu xanh, lần nữa hiện ra trên trời.

Cự thuyền màu xanh sau khi phát ra tiếng vù vù, ngoài thân chớp động quang hà bảy màu, sau đó hóa thành một đạo thanh quang mờ nhạt bay lên trời.

Chỉ một lát sau, thanh quang biến mất ở cuối chân trời.

Nhưng mọi người trên cự thuyền hiển nhiên không biết, trong trời cao vạn trượng cách bọn họ không quá mười dặm, một quang đoàn màu trắng không một tiếng động bay theo, bộ dáng không rời.

Trong quang đoàn, một gã đại hán giáp đen khuôn mặt xấu xí đang quay về phía một cung trang nữ tử, giật mình hỏi:

Chủ nhân, người nói trong đám dị tộc này có kẻ khiến lão nhân gia người phải kiêng kỵ vài phần, điều này không thể nào, mặc dù lão nhân gia người bởi vì bị thương, căn bản không thể phát huy thần thông cấp Thánh Tổ nhưng dùng nhiều thời gian thì hẳn là có thể giải quyết đám Hợp Thể Kỳ này.

Mà cung trang nữ tử thì khuôn mặt quang hà màu hồng bao phủ, một bàn tay cầm lấy một đồng tiền màu vàng, không ngừng cọ sát giữa các ngón

tay. Một hồi lâu sau mới thản nhiên trả lời:

Ta không phải kiêng kỵ tên Hợp Thê Kỳ này mà là Thiên Mệnh Đồng Tiền (đồng tiền) của ta đột nhiên tự phản ứng, điều này chứng tỏ trong đám Hợp Thê Kỳ này có người mang dị bảo có thể uy hiếp được ta. Ta cũng không muốn sơ sẩy mà bị thương thêm.

Đồng tiền trong tay nàng, một mặt khắc một khuôn mặt người lương thiện đang cười, một mặt khắc một khuôn mặt hung thần ác sát vô cùng quỷ dị.

Bảo vật gì mà có thể uy hiếp được chủ nhân? Đại hán giáp đen rung mình, hoảng sợ hỏi.

Nếu như thần thông ta chưa mất đi, thì ngoại trừ Huyền Thiên Linh Bảo, thế gian này cũng có vài món bảo vật có thể chính thức uy hiếp được ta. Nhưng hiện tại pháp lực ta đã bị tổn hao nhiều, bởi vậy rất khó nói. Một số Thông Thiên Linh Bảo có thần thông đặc thù, hiện tại hẳn là có vài phần khắc chế được ta. Sau khi đôi mắt cung trang nữ tử lưu chuyển một trận mâu quang, chậm rãi nói.

Chủ nhân mới vừa rồi có cảm ứng được dấu hiệu linh dược từ những người này không? Sắc mặt đại hán giáp đen sau khi biến ảo một trận, cẩn thận hỏi.

Thật ra ta cũng mơ hồ cảm ứng được linh dược ở trên người một kẻ nào đó, chỉ là có chút kỳ quái. Cung trang nữ tử nhíu mày, đôi mắt đẹp hiện lên vẻ mê ly, dường như có chuyện gì khiến nàng do dự.

Đại hán giáp đen thấy cảnh này không hiểu gì hết, kinh ngạc nhìn cung trang nữ tử, không dám mở miệng hỏi thêm.

Mà cự thuyền màu xanh lần này bay suốt ba tháng, dọc đường đi tàng hình ẩn nấp, cẩn thận đi vòng qua các cứ điểm Ma Tộc, đi tới cạnh một bờ biển mênh mông.

Chương 2014: Diệt khẩu

Cự thuyền màu xanh đâm đầu vào trong biển rộng, không chút ý định dừng lại, tiếp tục bay về phía trước.

Cùng lúc đó, tu sĩ Nhân tộc và Nhân tộc liên quan trong cự thuyền đều yên lặng ngồi xuống điều tức trong phòng, nghỉ ngơi dưỡng sức chuẩn bị lên vào Ma giới.

Tất cả mọi người đều hiểu rõ, đừng nhìn bọn họ chuẩn bị lâu như thế mà làm tưởng, bởi vì hành trình lần này nguy hiểm rất lớn, tuyệt đối hiếm có trong cuộc đời.

Chỉ cần một chút không cẩn thận, toàn quân bị diệt trong Ma giới là chuyện không có gì ngạc nhiên.

Cho nên giờ phút này ai cũng đều im lặng, chuẩn bị lần cuối cùng cho chuyến đi vào Ma giới sắp tới.

Trong gian phòng dưới tầng thấp nhất của cự thuyền, trên bốn vách tường có đủ loại cấm chế linh quang chớp động, ba gã "*Hàn Lập*" khuôn mặt giống nhau như đúc đang khoanh chân ngồi song song.

Một người toàn thân phát ra kim quang chói mắt, một người chớp động lục quang, còn một người thì thân thể không ngừng lưu chuyển hắc khí.

Đúng là bản thể Hàn Lập, linh khu hóa thân và Phạm Thánh Kim Thân do đệ nhị Nguyên Anh thao túng.

Nguyên bốn Khúc Nhi, linh khu và đệ nhị Nguyên Anh ngay lúc Hàn Lập bị ba đại hóa thân Huyết Quang truy sát, không thể không tạm thời ra làm môi dụ địch.

Kết quả, một người dựa vào thiên phú thần thông của linh khu tránh được đuổi giết, một người khác thì thi triển bí thuật tự bạo Nguyên Anh, để một tia ma hồn may mắn chạy thoát.

Hàn Lập sau khi lần nữa trở về Thiên Uyên thành, hiển nhiên đã sớm thi triển bí thuật triệu hồi hai kẻ này.

Nhưng đáng tiếc bởi vì lúc đó đại quân Ma tộc đang vây thành, linh khu và ma không dám mạo hiểm trở về Thiên Uyên thành, chỉ có thể tạm thời ẩn nấp bên ngoài đại quân Ma tộc.

Thẳng cho đến khi Thiên Uyên thành đánh lui đại quân Ma tộc, Hàn Lập đang bế quan dưỡng thương, hai tên này mới lặng lẽ lên vào mật thất hội hợp cùng bản thể.

Bởi vì bản thân hiểu rõ cấm chế trong thạch tháp như lòng bàn tay, cho nên không hề kinh động những người khác.

Linh khu và Khúc Nhi thì tốt hơn, đoạn thời gian rời xa Hàn Lập hoàn toàn vô sự, ngược lại tu vi bản thân còn có bộ dạng tăng tiến.

Đệ nhị Nguyên Anh bởi vì đã tự bạo Nguyên Anh một lần, mặc dù tia tàn hồn nọ lần nữa ngưng tụ ra thân thể Nguyên Anh mới, nhưng nguyên khí hiển nhiên tổn thương hơn phân nửa.

Loại tình hình này nếu đối với tu sĩ Hợp Thể Kỳ mà nói thì tự nhiên là một chuyện cực kỳ nhức đầu, không tốn thời gian khổ tu hơn mười năm, thậm chí hơn trăm năm thì rất khó khiến đệ nhị Nguyên Anh khôi phục như lúc đầu.

Nhưng đối với kẻ có vô số linh đan diệu dược trong người như Hàn Lập thì lại không vấn đề gì.

Sau khi hấn dùng lượng lớn linh đan bồi dưỡng, đệ nhị Nguyên Anh đã hồi phục khoảng bảy tám phần.

Hiện tại đệ nhị Ma Anh này mặc dù không thể bằng lúc mạnh nhất, nhưng cũng không đáng ngại, có thể lần nữa điều khiển kim thân tranh đấu với kẻ khác.

Bất quá bản thể Hàn Lập không chút để ý hai khối hóa thân bên cạnh, mà toàn tâm toàn ý chú ý đến một tiểu đình màu tím trôi nổi trước người.

Tiểu đình này lớn không quá một tấc, hình dạng kỳ lạ cổ xưa, khắc vô số phù văn huyền ảo, nhưng giờ phút này lại bị hàn Lập phun ra từng đợt thanh diễm bao vây vào trong.

Hai mắt Hàn Lập không chớp nhìn chăm chăm tiểu đình, mười ngón tay nhanh như đạn, thỉnh thoảng phóng ra từng đạo pháp quyết vào trong thanh diễm, thần sắc cực kỳ ngưng trọng.

Trong thanh diễm chớp động, từ trong đình mơ hồ truyền ra tiếng vù vù, cũng mơ hồ có quang mang trắng xám, một nửa chui vào trong đình, một nửa chớp động ngoài đình.

Quang mang này lớn không quá ngón tay, nhưng bị bao vây trong thanh diễm, có vẻ cực kỳ linh tính, không ngừng điên cuồng chớp động, bộ dáng vô cùng sợ hãi thanh diễm.

Vẻ mặt Hàn Lập không chút biến đổi, nhưng pháp quyết trong tay càng lúc càng phát ra nhanh hơn, đồng thời màu xanh của chân diễm từ miệng phun ra biến đổi, mơ hồ có một tia kim mang trong đó.

"*Phốc xuy*", quang mang xám trắng dường như không thể chịu đựng được thanh diễm luyện hóa, run lên bắn ra, hóa thành một đoàn quang cầu màu trắng phá khởi sự bao phủ của thanh diễm, muốn phá không bỏ chạy.

Nhưng Hàn Lập dường như đã sớm phòng bị, không chút hoang mang búng một ngón tay ra.

Một tiếng sét đánh vang lên, một đạo kim sắc điện hồ chợt lóe bắn ra.

Quang cầu màu trắng rú lên một tiếng, lập tức tan biến trong kim sắc điện quang.

"Đại công cáo thành rồi, không uống ta tổn hao thời gian dài như thế, rốt cục đã bức phân niệm của lão ma nọ ra. Hiện tại chỉ cần dùng tinh huyết tế luyện lần nữa, là có thể sử dụng bảo vật này tùy ý". Hàn Lập thấy cảnh này, vẻ mặt buồn lòng, tràn đầy mừng rỡ thì thào nói.

Tiếp nói hần bắt quyết, há miệng phun ra một đoàn tinh huyết đỏ tươi, "*Phanh*" một tiếng, đón gió hóa thành một cỗ huyết vụ nhập vào trong tiểu đỉnh.

Pháp quyết trong tay biến đổi, hỏa diễm màu xanh tăng vọt gấp mấy lần, bắt đầu cuốn cuộn thiêu đốt toàn bộ tiểu đỉnh.

Tiểu đỉnh này đúng là kiện "*Tử Ngôn Đỉnh*" cướp được từ tay hóa thân Huyết Quang Thánh tổ.

Kiện bảo vật này lúc trước trong tay hóa thân Huyết Quang vạn phần huyền diệu, ngay cả Hàn Lập sử dụng cũng đau đầu không thôi, là một kiện Huyền Thiên tàn bảo.

Chỉ bất quá lúc đó bảo vật này còn ngâm giữ lại một tia tàn niệm khác của lão ma, sau khi hần có được, cũng không dám lập tức lấy ra tế luyện sử

dụng, chỉ có thể trước tiên thả chân điễm ra, chậm rãi luyện hóa.

Mà lũ ma niệm kia đã có linh tính, chẳng những ẩn nấp không chịu ra, thậm chí còn mượn một phần uy lực của bảo vật, đau khổ chống đỡ.

Lúc này mới khiến Hàn Lập tổn mấy năm, hiện tại mới có thể bức từ trong đỉnh ra, một kích tiêu diệt.

Kể từ đó, Tử Ngôn Đỉnh này chỉ cần lấy máu tế luyện, liền trở thành một kiện đại sát khí.

Chỉ riêng phần biến hóa khó lường, uy lực Tử Ngôn Đỉnh rõ ràng còn trên cả kiện Huyền Thiên Tàn Nhận bị cướp mất, đây cũng coi như cái được bù vào cái mất.

Hàn Lập mất đến bảy ngày bảy đêm tế luyện tiểu đỉnh, đến ngày thứ tám mới vui mừng phát tay lên.

Một cỗ hà quang xanh nhạt tuôn ra, thanh điễm một chút liền biến mất không thấy.

Hàn Lập mở rộng miệng, đột nhiên hít một hơi về phía tiểu đỉnh.

Tiểu đỉnh sau khi quay tròn, liền biến nhỏ bằng ngón cái, vù một tiếng đánh lên trán Hàn Lập.

Hàn Lập nhắm mắt, bắt đầu đau khổ tìm hiểu công năng của đỉnh này.

Tử Ngôn Đỉnh trên trán lúc sáng lúc tối, phát ra tử quang mờ nhạt.

Lại mất ba ngày ba đêm, Hàn Lập mới mở mắt, cười một tiếng.

Giờ phút này, hơn phân nửa công năng của tiểu đỉnh đã bị hắn nắm giữ.

Tay vỗ lên trán, tiểu đỉnh chợt lóe liền bị cầm lấy.

Hàn Lập thở nhẹ một hơi, lộ ra vẻ trầm ngâm suy tư, đột nhiên trong mắt hiện lên dị sắc, nhấc một cánh tay lên, cũng há miệng phun ra.

Một đạo thanh quang bay đến quanh quần ở tay áo.

Nhất thời tà áo vỡ vụn, một cánh tay màu cổ đồng hiện ra.

Trên cánh tay, một vết kiếm màu vàng nhạt bất ngờ khắc trên đó, đúng là ấn kỳ do phong ấn Huyền Thiên chi kiếm lưu lại.

Hai mắt Hàn Lập chớp động tinh quang, chăm chú nhìn vào vết kiếm trên cánh tay, vẻ mặt có chút chần chờ.

Một hồi lâu sau, hắn đột nhiên cắn răng một cái, đặt bàn tay còn lại lên cánh tay trần kia, cũng điều động pháp lực trong cơ thể.

Chỉ thấy cả người hắn chớp động kim quang, bàn tay phút chốc tuôn ra từng đợt kim sắc ba lạng, như thủy triều cuồng chú vào cánh tay.

Nguyên bản vết kiếm màu vàng nhạt nhìn không có gì bắt mắt, dưới linh lực tinh thuần kích thích, trở nên có chút rõ ràng, dần dần từ vàng biến thành xanh biếc, màu sắc dần đậm hơn, cuối cùng biến thành quang mang màu lục sắc.

Từ xa nhìn lại giống như một tiểu kiếm màu xanh biếc trong suốt đang bị khảm lên cánh tay.

Hàn Lập thấy cảnh này, ánh mắt càng lúc càng ngưng trọng, nhưng linh lực cuồng chú vào lại không hề dừng lại chút nào.

Sau thời gian một chén trà nhỏ, tiểu kiếm màu xanh đột nhiên chấn động, có chút động đậy, không ngừng chạy vào cánh tay, phảng phất như

vật sống.

Hàn Lập rung mình, nguyên bốn bàn tay đang áp vào cánh tay có chút thả lỏng ra, linh lực màu vàng chợt lóe biến mất.

Trong nháy mắt khi tiểu kiếm di chuyển, cánh tay trở nên cực nóng không chịu nổi, giống như bị nướng trong lửa, đồng thời kinh mạch trong cánh tay cũng trở nên vô cùng đau nhức, phẳng phức sau một khắc sẽ bị gãy thành từng mảnh.

Lúc này mới khiến hấn kinh hoàng, vội vàng dừng lại.

Đã không có linh lực quán chú, nguyên bốn tiểu kiếm màu xanh đang di chuyển, lập tức chợt lóe trở về vị trí ban đầu, linh quang thu lại, lần nữa khôi phục vẻ bình thường.

Hàn Lập lẳng lặng nhìn vết kiếm màu vàng, không khỏi nhíu mày, sau một lúc lâu mới chậm rãi động đậy cánh tay.

Một tầng thanh quang chợt lóe trên cánh tay, nguyên bốn tay áo bị nghiền nát, trong khoảnh khắc khôi phục như lúc ban đầu, căn bản không thể nhìn ra dấu vết bị vỡ nát.

Nhưng lúc này, Hàn Lập lại cười khổ một tiếng, lắc đầu từ nói:

"Xem ra pháp lực Hợp Thể hậu kỳ vẫn không đủ thúc dục Huyền Thiên Chi Bảo này, bất quá so với trước kia thì mạnh hơn rất nhiều, mạnh mẽ kích thích cũng có chút cảm ứng. Xem ra nếu muốn nắm bảo vật này trong tay thì phải đạt đến tu vi Đại thừa kỳ mới được".

Hàn Lập nói xong, sau khi suy nghĩ một chút, lần nữa nhắm mắt bắt đầu nhập định.

Hai tháng sau, cự thuyền màu xanh đột nhiên dừng lại trong hư không.

Hàn Lập hiển nhiên cảm ứng được, mở hai mắt, lộ ra vẻ như nghĩ tới điều gì đó.

Cơ hồ cùng lúc đó, tiếng Lũng gia lão tổ đột nhiên vang lên trong mật thất:

"Hàn huynh, sắp đến tiết điểm thông đạo mà lúc đầu chúng ta đã định, cự thuyền này quá lớn, không thích hợp để chúng ta tiếp tục sử dụng bay vào, cho nên chúng ta sẽ tự bay".

"Thì ra là thế, Hàn mỗ biết rồi". Hàn Lập thân nhiên truyền âm trở lại một câu, liền đứng dậy phát tay vào vách tường bốn phía gần đó.

Nhất thời hơn mười trận kỳ đủ màu hiện lên trong hư không gần đó, hóa thành từng đạo linh mang bay vào miệng.

Tiếp theo thân hình hắn vừa động, liền hóa thành một đạo thanh hồng bay ra khỏi phòng.

Thanh hồng chớp động một cái liền xuất hiện trên trời cao bên ngoài cự thuyền, gần đó sớm đã có Lũng gia lão tổ và Thiên Thu thánh nữ, cùng vài người của hải tộc.

Hàn Lập không phải là người cuối cùng bay ra, theo sát sau đó là phi phát nam tử Lâm gia và lão nho Linh tộc, một trước một sau từ bên trong bay ra.

Lão nho kia sau khi bay ra, lập tức miệng lẩm bẩm điểm vài cái vào cự thuyền màu xanh trên không.

Nhất thời cự thuyền thoáng mơ hồ, liền nhanh chóng thu nhỏ lại.

Trong nháy mắt, nó hóa thành một cây gổ xanh, chớp động một cái liên bị lão nho thu vào người.

Chương 2015: Xông vào

Lúc này, Hàn Lập quét ánh mắt khắp mọi nơi.

Chỉ thấy trong tầm mắt là một mảnh biển rộng. Tại nơi xa xa trên không trung bầu trời xanh thẳm một mảnh, còn có mấy đám mây trắng đang bay lơ lửng tô thêm cho bức tranh tuyệt mỹ đó mà không thấy bất kì vật gì mới lạ đáng để quan tâm.

"Bây giờ, nơi này cách điểm đến chỉ có bốn năm ngày lộ trình. Ma tộc tiết điểm mặc dù không lớn, lại ở một nơi vắng vẻ trong góc Huyền Vũ cảnh, nhưng lại là khu vực đóng quân của đội quân Ma tộc khát máu và háo chiến nhất "Bạo Ma nhất tộc". Bạo Ma Ma tộc thích nhất là tranh giành và mạnh đấu. Hiện tại, cả Huyền Vũ cảnh là một mảnh rực lửa, hỗn loạn hơn so với những địa phương khác. Vì vậy chúng ta đi vào phải cẩn thận một chút." Lũng gia lão tổ ngưng trọng hướng mọi người nói.

"Cái này là tự nhiên. Ban đầu nếu chọn Ma tộc tiết điểm ở khu vực Thiên Uyên Thành mà nói thì chúng ta sẽ ít mạo hiểm." Vũ Y thiếu nữ bỗng nhiên có chút đáng tiếc nói.

"Ở gần Thiên Uyên Thành, lối đi vào tiết điểm không thể qua được. Lão phu đã sớm phái người dò xét qua chỉ có dùng tiết điểm nơi này mới có thể nhanh chóng vào Ma giới Huyết Thạch Sơn Mạch. Huyết Thạch Sơn Mạch cho dù ở trung tâm của Ma giới nhưng cũng là địa phương rất hoang vu, cũng không có bao nhiêu Ma tộc trú đóng. Chúng ta ra vào tại đó chắc chắn là không có gì nguy hiểm. Nếu chúng ta dùng những tiết điểm khác tiến vào Ma giới ở bên trong, không phải là đưa dê vào miệng cọp sao, chỉ

là nơi này cách nơi chúng ta muốn đi quá xa nên cũng hao phí mấy lần lộ trình." Lũng gia lão tổ không lưỡng lự lắc đầu.

"Thiếp thân cũng chỉ nói thế mà thôi, sao có thể đối với an bài của Lũng huynh không yên lòng được?" Vũ Y thiếu nữ đôi mắt xoay động, cười hì hì nói.

Lũng gia lão tổ chỉ cười hắc hắc cũng không có nói thêm gì nữa.

Lúc này Thiên Thu Thánh nữ hướng Lũng gia lão tổ bay tới, thấp giọng cùng thương lượng hai câu, sau đó chào hỏi bốn người khác rồi cùng nhau khổng chế độn quang lên đường.

Lũng gia lão tổ chào hỏi đám người Hàn Lập một tiếng rồi cũng mang theo một người toàn thân hắc bào họ Huy, một trưởng lão của Lũng gia đằng không bay lên.

Còn lại cùng Hàn Lập ba người, hóa thành từng đạo nhàn nhạt độn quang hướng phía trước theo sát đi.

Kế tiếp bốn ngày ở bên trong, đám người Hàn Lập lục tục gặp được mấy đội tuần tra Ma tộc vệ sĩ, mỗi đội ít thì mười mấy người, nhiều thì cũng hơn trăm người.

Mà chút ít Ma tộc vệ sĩ so với bọn Ma tộc lúc xuất hiện ở Thiên Uyên Thành khác nhau rất lớn, chẳng những mỗi một Ma tộc vóc người so với Ma tộc bình thường cao hơn non nửa, mà ma giáp trên người, minh ấn rất nhiều ma văn màu lam quỷ dị, lộ ra vẻ vô cùng dữ tợn.

Lấy thần thông của đám người Hàn Lập, giết hết những Ma tộc vệ sĩ này là chuyện dễ dàng, nhưng đoàn người đem độn quang một che đây, vượt lên đỉnh đầu đám Ma tộc này không một tiếng động nhẹ nhàng bay qua.

Những Ma tộc vệ sĩ này tu vi cao nhất cũng chỉ là Hóa Thần Kỳ cảnh giới, đối mặt đám người Hàn Lập đều là Hợp Thể lão quái vật, tự nhiên không cách nào phát hiện.

Ngày thứ tư vào lúc xế chiều, phía trước nơi biển rộng cuối cùng cũng hiện ra một mảnh nhỏ, bay gần một chút mọi thứ dần hiện ra rõ ràng.

Xa xa xuất hiện từng ngọn lớn nhỏ không dứt đảo san hô.

Những hòn đảo này, nhỏ cũng tới mấy dặm, lớn thì chừng trăm dặm rộng, chỉ chít trái rộng phía trước trong hải vực.

"Thiên Thu đạo hữu, phía trước hẳn là có cao cấp Ma tộc trú đóng, phía dưới phải trồng cây vào đạo hữu rồi. Các đạo hữu khác có thể đem lúc trước phân phát Ngụy Ma Châu ăn vào rồi, vạn nhất thật sự lộ liễu hành tích, lập tức kích thích bên trong ma khí cũng có thể lừa dối vượt qua kiểm tra." Lũng gia lão tổ đem độn quang vừa tới, cũng hướng phụ cận đám người Thiên Thu Thánh nữ cẩn thận nói.

"Cái này là tự nhiên. Vì chuyến này, thiếp thân đã tốn hao hơn trăm năm khổ công, mới luyện chế ra cái vật nhỏ này." Thiên Thu Thánh nữ nghe vậy đột nhiên cười một tiếng nói.

Sau đó nàng này bàn tay vừa chuyển, trong tay đột nhiên nhiều ra một cây phiến kỳ, nhẹ nhàng đung đưa, vô số đoá kỳ hoa màu trắng trống rỗng từ phía trên tuôn ra, sau đó bang bang bạo liệt mà mở.

Một cổ sương mù màu trắng tại trong hư không di động hiện ra, sau đó cuộn cuộn ngưng kết một đoàn, lớn chừng gần mẫu nhỏ, hướng Hàn Lập đám người bọc xuống.

Hàn Lập hai mắt nhú lại nhìn một cái, nhưng thân hình không động.

Trong nháy mắt, cuồn cuộn sương trắng đã bao phủ toàn bộ đám người vào trong đó.

Lúc này, Thiên Thu Thánh nữ trong miệng một hồi lẩm bẩm niệm chú, đem phiên kỳ đột nhiên sáng ngời mấy cái.

Một màn quý dị xuất hiện.

Phiên kỳ lúc sáng lúc tối trong sương mù, một trận ngũ sắc ký hiệu tuôn ra dần dần xuất hiện, tùy theo từng người bên trong mà trở nên mơ hồ mỏng manh, cuối cùng hóa thành một mảnh hư vô không thấy bóng dáng.

Vũ Y thiếu nữ đám người thấy tình hình như vậy không khỏi mừng rỡ.

Hàn Lập thần sắc bình tĩnh, nhưng ánh mắt chớp động ở bên trong, thần niệm vừa tản ra, hướng trong sương mù tìm tòi.

Chốc lát thời gian sau, hần trong mắt xuất hiện một tia kinh dị.

Đám sương mù này không biết ẩn chứa loại nào thần diệu cấm chế ở trong đó, lấy cường đại thần niệm như thế khế quét qua, mà cũng chỉ cảm giác rỗng tuếch, phẳng phát như là bất kỳ vật gì cũng không tồn tại trong đó.

Hàn Lập tâm niệm vừa chuyển, trong con mắt bỗng nhiên lam mang khế chớp động.

Kết quả ở dưới thần thông Minh Thanh Linh Mục, rốt cục thấy được tầng sương mù màu trắng kia hóa thành vòng bảo hộ.

Bất quá giờ phút này sương mù ở dưới Linh Mục chỉ còn lại có thật mỏng một tầng, lộ ra vẻ kỳ lạ hết sức.

Hàn Lập trong lòng cũng theo đó buông lỏng, trong mắt lam mang thu lại dần dần biến mất.

Nghĩ bực này trình độ ẩn nặc, mặc dù đối với hắn không cách nào tạo thành uy hiếp, nhưng Ma tộc bên kia trừ tình thông một số đặc thù bí thuật Ma tộc Tôn Giả, nếu không cao cấp Ma tộc thì không cách nào phát giác, đầy đủ che chở đoàn người bọn họ lẫn vào trong thông đạo tiết điểm.

Không riêng Hàn Lập, đám người tu sĩ Vũ Y thiếu nữ hiển nhiên cũng đều phát giác điều huyền diệu của đám sương mù này, cũng không khỏi âm thầm cảm thấy kỳ lạ.

Lũng gia lão tổ lại càng lộ ra vẻ mặt rất là hài lòng.

Thiên Thu Thánh nữ đột nhiên cầm trong tay phiến kỳ hướng trước người ném đi, nhất thời hóa thành một đạo bạch quang ở phụ cận bay qua bay lại, cả đám sương trắng biến thành cảm chế lập tức vô thanh vô tức hướng về phía trước từ từ bay đi.

Đám người Hàn Lập lấy ra một viên đen nhánh viên châu nuốt hồi vào trong bụng, nhanh chóng thu liễm khí tức, cũng theo đám sương trắng hướng về phía trước ẩn nặc bay đi.

Đảo mắt kiểm tra, đám người bọn họ thần không biết quỷ không hay bay vào trong trung tâm quần đảo san hô diện tích không lớn lắm.

Ở cách bọn họ hơn trăm dặm quỷ dị trên bầu trời, dao động cùng một chỗ, một đoàn phản hồng quang cầu lóe lên di động hiện ra.

Tia sáng lóe lên rồi biến mất, hai bóng người di động hiện ra, cũng dừng ở trên bầu trời không động.

Trong đó một cô gái mặc một bộ cung trang yếu điệu màu trắng, trong tay một quả màu tím đồng tiền nhẹ nhàng cầm nắm, ánh mắt trong trẻo lạnh lùng như nước.

Mà tên kia là một Ma tộc đại hán người mặc một bộ giáp màu đen, không dám thở mạnh đứng ở bên cạnh cô gái, vẻ mặt kính cẩn nghe theo.

"Hắc Ngạc, chuẩn bị một chút, ta phải ở chỗ này mở đàn Thiên Bặc một lần." Cô gái trong tay màu tím đồng tiền bỗng nhiên lóe lên không thấy, cũng hướng hắc giáp đại hán phân phó một câu.

"Chủ nhân, người lần trước Thiên Bặc cản trở còn không có hoàn toàn tản đi, mà trong thời gian ngắn bói toán thần thông, sợ rằng không tốt lắm đâu." Hắc giáp đại hán nghe vậy cả kinh, chần chờ nói.

"Liên tiếp hai lần tiến hành Thiên Bặc, thân thể của ta hồi thể tự nhiên gánh nặng không nhỏ. Nhưng nếu bỏ qua trước mắt cơ hội, chỉ sợ cũng bỏ lỡ cơ hội duy nhất khôi phục pháp lực của ta. Cùng với lần này so sánh, giao ra nhiều một chút cũng không coi vào đâu." Cung trang cô gái nhưng lơ đãng trả lời.

"Bất quá chỉ là một số Nhân tộc tu sĩ, chủ nhân hãy yên tâm, chỉ cần ngài đem Chấn Nguyên Giản ban thưởng. Hắc Ngạc nguyện ý thay chủ nhân đem những Hợp Thể tu sĩ này đánh chết, đem linh dược tìm ra hiến cho chủ nhân." Hắc giáp đại hán trên mặt sát khí lóe lên sau, đại bề ngoài trung thành nói.

"Chấn Nguyên Giản mặc dù uy năng vô cùng lớn, vốn dĩ người bây giờ tu vi nhưng không cách nào phát huy mấy phần uy năng. Huống chi Thiên Mệnh Đồng Tiền này đã nói lên những người này trong tay khẳng định cũng có vật có thể đối kháng Chấn Nguyên Giản. Người cho dù lấy được, hơn phân nửa cũng không cách nào có hiệu quả. Nếu không, ta cũng sẽ không

có quyết định lần này. Tốt lắm, người không cần nhiều lời rồi, bắt đầu chuẩn bị đi. Phía trước những người đó động tác không chậm, mặc dù trì hoãn một chút nhưng đuổi theo bọn họ cũng không phải khó khăn lắm." Cung trang cô gái quét đại hán một cái, thản nhiên nói.

"Vâng, chủ nhân. Ta đây tự lập tức bắt đầu bố trí!" Hắc Ngạc vừa thấy cô gái tâm ý đã định, tự nhiên không dám nữa nói thêm cái gì, luôn miệng đáp ứng thân hình bỗng lóe lên.

Bóng người thoáng một cái, hình ảnh Hắc Ngạc cao hơn trăm trượng nhanh chóng hiện ra, sau đó song chương giờ lên.

Tám đồ vật đồng thời vừa bay ra, xoay xung quanh sau đó một trận vũ vũ dừng lưu tại phụ cận trong hư không.

Rõ ràng là tám pho tượng mộc nhân toàn thân đen nhánh!

Mỗi một con đều chẳng qua cao gần nửa xích, nhưng đầu cường đại vô cùng, cơ hồ thân thể một loại lớn nhỏ, mỗi tám khuôn mặt cùng vẻ mặt cũng không giống nhau, phân làm ra vui vẻ, giận dữ, buồn bã, yêu thương bao gồm nhiều vẻ mặt, nhưng hết lần này tới lần khác trông rất sống động, phảng phất người sống một loại.

Hắc giáp đại hán thả ra tám chích quái dị mộc nhân, động tác cũng không dừng lại, ở chỗ cũ quay tròn, thân hình vừa chuyển, bỗng nhiên hàng trăm. đá phiến từ trên người kích hồi bắn ra, vây quanh kia thân thể vừa chuyển, liền hướng cùng một nơi đột nhiên tụ lại, trong nháy mắt hóa thành một người cao bảy tám trượng bích lục thạch đài.

Thạch đài mặt ngoài minh ẩn vô số xanh biếc ướm át hoa văn, cũng mơ hồ có một cổ khó có thể nói rõ hoang dã khí tức từ đó xông ra.

Hắc giáp đại hán một tay nữa vừa chuyển, trong tay liền có một viên tinh cầu lập lòe màu lam, hướng xuống mặt biển hung hăng ném đi.

Tinh quang lóe lên rồi biến mất, tinh cầu một chút không có tiến nhập vào trong biển không thấy bóng dáng.

Nhưng hắc giáp đại hán nhắc lên một ngón tay nhanh chóng chỉ thẳng xuống.

"Ừng ừng" có tiếng nổi lên!

Phía dưới mặt biển một lớp đào mãnh liệt, cuộn cuộn sóng động, nhắc lên kinh thiên sóng lớn cao mấy trăm trượng.

Cuộn cuộn sóng lớn hướng trời cao bỏ nhào về phía trước, trong nháy mắt tạo thành một tầng bích lam sắc Thủy Mạc, tại thạch đài phụ cận, tám pho tượng Đại Đầu mộc nhân nháy mắt tất cả đều gắn vào trong đó.

"Chủ nhân, tể đàn đã bố trí tốt. Người có thể làm phép rồi!" Đại hán thở dài ra một hơi, lúc này mới hướng trời cao liền ôm quyền, kính cẩn nói.

Trên bầu trời cung trang cô gái thấy tình hình như vậy, gật đầu một cái, thân hình đi xuống vừa rơi xuống, tựa không chút hoang mang tiến vào trong thủy mạc.

Nàng này một tay bấm niệm pháp quyết, mấy chân ngôn từ hơi thở mùi đàn hương từ miệng từ từ phun ra sau, Thủy Mạc bỗng nhiên nổi lên một tầng tầng kỳ dị lam quang.

Phụ cận hư không một trận vụn vụn, cả tòa Thủy Mạc dần dần trở nên trong suốt sáng lên, cuối cùng lóe lên mấy cái liên biến mất.

Cùng lúc đó, màn sáng trong đích thạch đài bốn phía, nguyên bản tĩnh lặng bất động tám pho tượng mộc nhân liền động, đồng thời xuất hiện ở trên bốn góc thạch đài.

Mỗi một cái góc nhỏ, đồng thời có hai pho tượng mộc nhân thật chặt đứng chung một chỗ.

Chương 2016: Bảo Hoàng Thánh Hoa

Cung trang nữ tử đột nhiên ném đồng tiền lên trời cao, linh quang chợt lóe, liền hóa thành chầu đồng cao một thước, từ không trung hạ xuống, vừa lúc rơi vào chính giữa bãi đá.

Bề mặt chầu này trải rộng từng tầng phù văn cực kỳ phức tạp, bên trong có một đoàn quang cầu màu tím không ngừng chớp động, cơ hồ có vật gì đó giấu bên trong, khiến người ta không thể nhìn rõ.

Thần sắc cung trang nữ tử không đổi, vươn một ngón tay ngọc ra, thông thả điểm về phía tám người gỗ.

Nhất thời người gỗ nguyên bản không nhúc nhích, mặt ngoài đột nhiên nổi lên từng tầng hắc khí quỷ dị, sau đó ngưng tụ, biến ảo thành tám mặt quỷ dữ tợn hình dáng khác nhau.

Chúng nó ở phía sau người gỗ phát ra tiếng gầm đáng sợ, lắc đầu không ngừng giãy dụa, nhưng hết lần này đến lần khác lại không thể rời quá xa người gỗ, bộ dạng như bị trói buộc chặt.

"Chuẩn bị tế phẩm".

Cung trang nữ tử coi như không nhìn thấy bộ dạng của người gỗ, ngược lại thần nhiên ra lệnh.

"Vâng, chủ nhân!"

Hắc giáp đại hán nghe vậy, lập tức đáp ứng một tiếng, sau đó chớp động bay lên phía trên bãi đá, đột nhiên vồ vào hông.

"Phố xuy " một tiếng!

Một túi da đen thui to cỡ bàn tay từ trên người bay ra, sau khi xoay tròn liên liền lớn cỡ một trượng, đảo ngược miệng xuống chậu đồng bên dưới.

Miệng túi mở ra, từ đó phun ra một cổ huyết thủy, rót vào quang cầu màu tím trong chậu.

Cảnh tượng quỷ dị xuất hiện.

Mặc cho huyết thủy phảng phất như thác nước từ trên đổ xuống, nhưng cái chậu lại giống như động không đáy, không xuất hiện cảnh tràn đầy.

Hắc giáp đại hán đối với cảnh này dường như không cảm thấy ngoài ý muốn, vẫn bất quyết không ngừng thúc dục túi da màu đen.

Sau thời gian một bữa cơm, túi da đã đổ ra hơn ngàn cân máu, nhưng vẫn đang không ngừng cuộn cuộn, không thấy dấu hiệu dừng lại.

"Được rồi, có lẽ đã đủ. Tinh huyết khi đánh chết cổ thú Hợp thể kỳ kia thu thập cũng không nhiều lắm, tiết kiệm một chút thì tốt hơn". Cung trang nữ tử nhú mày, đột nhiên nói.

"Tuân lệnh!" Hắc giáp đại hán nghe xong, lập tức hư không trao một cái về phía túi da.

Miệng túi lập tức chột lóe quang mang, khép lại, thể tích khôi phục như lúc ban đầu bay về phía đại hán.

Cung trang nữ tử khẽ hít một hơi, tay bất quyết, sau lưng chột lóe quang thái, một cây hoa khổng lồ màu hồng hiện ra.

Cây hoa này trong suốt sáng long lanh, trên ngọn nở hoa lạ màu hồng nhạt to bằng nắm tay, tỏa ra từng đợt hương thơm khiến người ta vừa ngủ liền cảm thấy say mê.

Thân hình cung trang nữ tử sau khi hơi mơ hồ, liền biến mất tại chỗ không thấy.

Nhưng sau một khắc, nàng xuất hiện phía trên cây hoa, bàn chân trần trắng nõn như ngọc nhẹ nhàng đạp lên cành hoa, thân hình vững vàng không chút rung động.

Nữ tử này lật tay, trong tay hiện ra một thanh cốt đao trắng nõn như ngọc, mỏng manh sắc bén vô cùng.

Sắc mặt cung trang nữ tử không đổi, nhắc một tay lên, từ trong tay áo lộ ra một cánh tay trắng như ngọc.

Cốt đao hơi huy động, một đạo bạch tuyến nhất thời chợt lóe lướt qua cổ tay.

Một đoàn chất lỏng màu bạc hóa thành ngân tuyến từ trên tay nhỏ xuống cay hoa trong suốt bên dưới, chợt lóe liền nhập vào trong không thấy bóng dáng.

Tiếng xé gió vù vù nổi lên.

Nguyên bốn cây hoa vốn màu hồng nhạt, trong nháy mắt hóa thành màu bạc, nhiều đóa ngân hoa nở ra, từ xa nhìn lại rất diễm lệ.

Trải qua một lúc, cung trang nữ tử thu cổ tay về, hé miệng thổi một cái.

Một mùi thơm mát lướt qua trên cổ tay.

Vết máu nọ liền chớp động biến mất trong bạch quang.

Mà cung trang nữ tử lúc này mới nhìn xuống cái chậu bên dưới, bàn tay lật lại, cốt đao biến mất, thay vào đó là một tấm khăn màu đen, ném lên không trung.

Bầu trời trong màn nước bỗng nhiên ảm đạm, hiện ra từng lớp màn đen như mực, ngăn cản ánh sáng bên ngoài lọt vào.

Cung trang nữ tử lại nhắc chân ngọc, dùng mũi chân nhẹ nhàng dậm xuống cây hoa bên dưới.

"Phanh" một tiếng!

Cây hoa không lồ nổ tung, từng điểm ngân quang bắn ra xung quanh.

Trong màn đêm hiện ra vô số ngôi sao, dưới sự thúc dục làm phép của nữ tử, chúng dựa theo quy luật cực kỳ huyền diệu, chậm rãi chuyển động.

Trong màn nước bất ngờ hình thành một thiên địa khác.

Hai mắt cung trang nữ tử chợt lóe ngân quang, thân hình mơ hồ, hóa thành một đạo hư ảnh màu trắng cao hơn mười trượng.

Trong hư không nhất thời vang lên tiếng chú ngữ cực kỳ dễ nghe.

Ngôi sao đầy trời lấy hư ảnh màu trắng làm trung tâm, càng lúc càng chuyển động nhanh hơn, thỉnh thoảng huyền hóa thành từng hình dáng huyền ảo.

Đồng thời cùng lúc đó, quang đoàn trong chậu đột nhiên chậm rãi bay lên, bắt đầu biến ảo không ngừng, nhúc nhích ngưng kết dưới bầu trời sao.

Lúc thì nó huyền hóa ra đồ án kỳ lạ, hoặc mấy phù văn cổ quái, khiến người ta nhìn hoa cả mắt.

Trước người cung trang nữ tử không biết từ khi nào hiện ra một cái la bàn màu vàng rực rỡ, mười ngón tay ngọc liên tục điểm lên la bàn, khiến từ trong la bàn thỉnh thoảng phát ra quang hà bảy màu.

Nữ tử khê huy động mười ngón tay, cử động nhìn có vẻ vô cùng nhẹ nhàng, nhưng trên thực tế mỗi lần huy động đều khiến sắc mặt tái nhợt, ngân quang trong đôi mắt đẹp chợt động, dần dần trở nên sáng hơn.

Tám đầu quỷ phía sau tám người gổ ở bốn góc bãi đá, không biết từ khi nào phun lên trời cao những cột sáng thô to, phẳng phất như tám cây kinh thiên cự trụ chống đỡ phiến trời đất đen tối bao la này.

Nửa canh giờ sau, từ phía quần đảo san hô đột nhiên có một đội Ma tộc hơn mười người, cưỡi ma thú có cánh giống như cá mập, không chút hoang mang bay qua màn nước bên này.

Động tác đám ma thú nhìn như chậm, nhưng tốc độ lại cực nhanh, trong khoảnh khắc liền tới gần màn nước.

Bất quá những Ma tộc này hiển nhiên không phát hiện ra màn nước khổng lồ đang ẩn nấp, đội ngũ không chút dừng lại, bay xẹt qua bên cạnh.

Nhưng đúng lúc này, dị biến nổi lên!

"*Ầm ầm ầm!*" Nguyên bốn màn nước đang ẩn giấu, đột nhiên hiện ra trong hư không, tiếp theo co giãn rồi nổ tung.

Sóng nước trong nháy mắt cuộn cuộn tràn ra bốn phương tám hướng, hình thành một dòng nước thật lớn trên không trung.

Đội vệ sĩ Ma tộc này hiển nhiên kinh hoảng, vội né tránh, vỗ vào ma thú bên dưới.

Đám ma thú gầm lên một tiếng, há miệng phun ra một đoàn thanh quang, tạo thành từng tầng hào quang màu xanh trước người, bảo vệ toàn thân.

Sóng nước thật lớn sau khi ập xuống, bị màn hào quang chột lóe ngăn cản.

Đám Ma tộc này luống cuống tay chân một trận, nhưng không có ai thật sự bị thương. Bất quá bọn họ tự nhiên vừa sợ vừa giận, hơn phân nửa số người lập tức rút binh khí trên người ra kinh nghi bất định nhìn qua bên dòng nước.

Dòng nước màu xanh kia âm âm vài tiếng, nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng tan biến, hiện ra hai đạo nhân ảnh.

Đúng là hai người cung trang nữ tử và hắc giáp đại hán.

Bất quá giờ phút này nữ tử cầm trong tay một kiện la bàn màu vàng, trên mặt không có một chút máu, nhưng hai mắt phát ra ngân mang, vẻ mặt có vẻ cực kỳ phức tạp, phảng phất vừa có chút khó tin, lại vừa có chút vui mừng lẫn sợ hãi, cùng một chút do dự.

Hắc giáp đại hán thì kinh ngạc nhìn bốn phía, ánh mắt có chút kinh ngạc.

Một gã vệ sĩ Ma tộc Hợp thể kỳ cầm đầu, sau khi đảo thần niệm qua hai người, nhất thời kinh hoảng.

Vô luận tu vi cảnh giới của cung trang nữ tử hay hắc giáp đại hán, hẳn căn bản đều không cảm ứng ra được, bất quá ma khí trên người hắc giáp đại hán cực kỳ tinh thuần, không chút nào che giấu.

Vì vậy tên cao giai Ma tộc cầm đầu này hoảng sợ, vội vàng nhảy ra khỏi ma thú, sau khi cúi người hành lễ với hai người đối diện, cẩn thận hỏi:

"Tại hạ Thạch Thuộc thuộc bộ Bạo Ma tộc, xin hỏi hai vị tiền bối là người tộc nào, có chuyện gì muốn văn bối đi làm hay không?"

Hắc giáp đại hán lạnh lùng nhìn lướt qua đám Ma tộc này, không nói gì thêm, nhưng sau một khắc, ánh mắt lập tức chuyển lên người cung trang nữ tử, cung kính hỏi:

"Chủ nhân, những tộc nhân thấp kém này nên xử lý như thế nào?"

"Nếu bọn họ phát hiện ra chúng ta thì cứ tiêu diệt đi". Cung trang nữ tử cúi đầu nhìn la bàn trong tay, không ngẩng đầu lên, ra lệnh.

Thanh âm không chút cảm tình, phảng phất đám Bạo Ma tộc xung quanh chỉ là kiến hôi.

Hắc giáp đại hán nghe vậy, không lộ ra vẻ ngoài ý muốn, ngược lại hung quang trong mắt chợt lóe, đáp ứng một tiếng, sau đó quay đầu lại nhìn về phía đám Bạo Ma tộc, trên mặt tràn đầy vẻ dữ tợn.

"Không tốt, chạy mau!"

Tên Ma tộc Hợp thể kỳ cầm đầu kia rất nhanh trí, vừa nghe hai người cung trang nữ tử và hắc giáp đại hán nói chuyện, trong lòng phát lạnh, lập tức hét lớn một tiếng, đồng thời phát tay, một hạt châu từ trong lòng bàn tay bay ra, linh quang chợt lóe, một cái cự nhận màu đen xuất hiện, người và nhận hợp nhất, hóa thành một đạo ô quang bỏ chạy về phía quần đảo san hô phía sau.

Đám vệ sĩ Bạo ma tộc khác thấy cảnh này, cũng kinh hãi, hiển nhiên lập tức giải tán chạy trốn.

Hắc giáp đại hán thấy cảnh này, cười lớn một tiếng, hai tay đánh ra, từ trong tay áo bay ra một cỗ hắc khí, hướng bốn phía tuôn đi.

Trong hắc khí nổi lên tiếng xé gió không ngừng, bên trong mơ hồ có các loại yêu trùng như ẩn như hiện, vừa tuôn ra liền bao phủ đám vệ sĩ Ma tộc muốn chạy trốn vào trong.

Nhất thời bên trong liên tiếp vang lên tiếng kêu thảm thiết!

Mà bản thân đại hán thì liếc mắt nhìn đoàn ô quang đã chạy ra xa mấy trăm trượng, khoe miệng cười nhạt, thân hình sau khi mơ hồ, liền hóa thành một cỗ hắc phong cuộn cuộn đuổi theo.

Chỉ một lát sau, sau khi phía xa truyền đến tiếng gào thét, đại hán liền cầm một cái đầu đầy máu quay ngược trở về.

Sau khi hán cầm vật trong tay ném vào trong hắc khí, liền không nói một lời đứng bên cạnh nữ tử, trên mặt khôi phục vẻ cung kính ban đầu.

Lúc này, trong hắc khí bốn phía hầu như không còn tiếng kêu thảm nào nữa.

Hắc khí quay cuồng, tất cả đều nhập vào trong thân hình đại hán.

Từ đầu tới cuối, cung trang nữ tử không ngẩng đầu nhìn bất cứ thứ gì, chỉ vuốt ve la bàn màu vàng trong tay, trên mặt tràn đầy vẻ âm tình bất định.

Chương 2017: Thiên Khấp và Hạc Nhan

"Đi thôi, mới vừa rồi động tác của người mặc dù cũng nhanh, nhưng nói không chừng cũng sẽ kinh động những người khác". Cung trang nữ tử đột nhiên thu la bàn trong tay lại, thản nhiên nói một tiếng.

Tiếp theo nữ tử này phát tay, phần hồng hà quang đại phóng, phút chốc đem bản thân và hắc giáp đại hán bao phủ, sau đó hóa thành một đoàn quang cầu bay lên, xoay quanh một cái liên phá không bắn đi.

Phương hướng đúng là quần đảo san hô phía trước.

Trong độn quang, cung trang nữ tử nhú mày nhìn phía trước, có vẻ đắm chiêu.

Hắc giáp đại hán nhìn trộm đôi mắt nữ tử, qua một hồi lâu, rốt cục không nhịn được hỏi: *"Chủ nhân, đến lúc cuối, tể đàn tại sao lại đột nhiên nổ tung thế? Chủ nhân không có chuyện gì chứ?"*

"Không có gì, chỉ là phản phệ khi làm phép có chút mãnh liệt vượt quá dự đoán, cuối cùng mới không thể khống chế. Bất quá bản thân ta thì không có việc gì, chỉ là tám khôi lỗi thể thân nọ đều bị phá hủy, nếu không luyện chế thứ khác để thay thế thì trong một thời gian dài có lẽ không thể dùng lại thuật bói toán".

cung trang nữ tử cũng không giấu diếm gì, chậm rãi trả lời.

"Cái gì, có chuyện này sao? Mới vừa rồi chủ nhân bói toán...". Hắc giáp đại hán thâm rùng mình, thì thào nói.

"Yên tâm, mặc dù thi pháp không hoàn toàn thành công, nhưng vẫn có được một chút quẻ tượng".

"Chỉ là quẻ tượng này nói không rõ, thật sự có chút mơ hồ, trong đó dường như còn có vài chuyện mâu thuẫn. Bất quá có một vài thứ không sai, nhóm người này đúng là liên quan đến việc ta khôi phục lại tu vi, trước tiên cứ gắt gao đi theo phía sau, không nên kinh động bọn họ. Ta phải suy nghĩ một chút, mới có thể tìm hiểu thấu triệt". Cung trang nữ tử thản nhiên nói.

"Vâng, chủ nhân. Vậy chúng ta nhanh đuổi theo đi. Đám người này chẳng những tụ tập nhiều tồn tại Hợp thể kỳ như vậy, hơn nữa còn lặn lội đường xa đến đây, xem ra mục đích cũng không đơn giản".

Hắc giáp đại hán nghe xong, đầu tiên có chút giật mình, nhưng lập tức cung kính trả lời.

"Mặc kệ ý đồ của bọn chúng là gì, cứ bám theo phía sau, đến lúc cuối sẽ biết". Thần sắc cung trang nữ tử không đổi nói.

"Chủ nhân đã sớm ngầm hạ cấm chế lên người nữ tử Nhân tộc nọ, hơn nữa bọn chúng ở ngoài sáng, ta ở trong tối, bọn chúng căn bản không thể thoát khỏi truy tung của chúng ta". Hắc giáp đại hán nhếch miệng cười hắc hắc, mà cung trang nữ tử thì chỉ gật đầu, không nói thêm gì.

Hắc giáp đại hán thấy cảnh này cũng thức thời, lập tức ngậm miệng không nói gì nữa.

Mấy canh giờ sau, trên khoảng không cách một đảo san hô khổng lồ mấy trăm dặm.

Đám người Hàn Lập dựa vào bảo vật của Thiên Thu thánh nữ che chở, đã dừng lại, lơ lửng trên trời cao mấy ngàn trượng, nhìn về phía cứ điểm ma tộc ở xa.

Cứ điểm Ma tộc này dường như chiếm diện tích gần một nửa hòn đảo, bốn phía chẳng những là tường xám cao trăm trượng, mà gần đó còn bố trí tầng tầng lớp lớp cấm chế.

Thậm chí một tầng quang mạc màu đen còn bao phủ cả toàn cứ điểm vào trong.

Khắp nơi trên tường thành có thể thấy được vệ sĩ Ma tộc cầm trong tay đủ loại binh khí, trên trời cao còn có một số quái điều hai đầu giống như ma cầm bay lượn.

Càng vào trung tâm, càng có thể thấy được từng đội giáp sĩ Ma tộc không ngừng đi tuần tra, có thể nói là phòng thủ vô cùng nghiêm ngặt.

Mà trên bầu trời cứ điểm, bất ngờ có một đám mây đen rộng chừng mấy trăm mẫu đang không ngừng quay cuồng, bên trong không ngừng phát ra tiếng xé gió, thỉnh thoảng còn có thể thấy từng tia sét chớp lên, khiến người ta có cảm giác âm sâm khủng bố.

"Có đúng không đây, Lũng huynh từng nói nơi này không có nhiều Ma tộc đóng quân mà?" Thiên Thu thánh nữ nhìn tình hình cứ điểm phía xa, âm trầm nói.

Mấy tên Thánh Linh khác, sắc mặt thoát nhìn cũng có chút không tốt.

Về phần đám tu sĩ Nhân tộc như Hàn Lập và vũ y thiếu nữ Diệp gia, mặc dù không nói gì, nhưng ánh mắt nhìn Lũng gia lão tổ cũng có chút hoài nghi.

"Mấy vị đạo hữu không nên hiểu lầm, lúc trước ta cử người đến đây dò xét, nơi này quả thật không có nhiều Ma tộc đóng quân, chỉ xây một tòa cứ điểm rất nhỏ, hiện tại biến thành bộ dáng thế này cũng nằm ngoài dự đoán của lão phu. Xem ra đây là do Ma tộc đột nhiên phái lượng lớn nhân thủ đến, mới có thể nhanh như vậy cứ điểm to cỡ này". Lũng gia lão tổ cười khô một tiếng, vội vàng giải thích nói.

"Uh, đây là việc lớn, ta tin Lũng huynh sẽ không nói láo. Nhưng lúc này đạo hữu định thế nào, có muốn đổi thông đạo khác hay không. Dù sao nơi này nhiều Ma tộc như thế, sợ rằng có Tôn giả Ma tộc tọa trấn, kế hoạch ban đầu sợ rằng không thể dùng". Sắc mặt Thiên Thu thánh nữ sau khi biến ảo một chút, rốt cục thần sắc hòa hoãn nói.

"Nếu đổi lại nơi khác thì sợ rằng không còn kịp. Đây là thông đạo thích hợp nhất mà ta đã dò xét. Những nơi khác mặc dù chúng ta có thể đến Ma giới, nhưng nguy hiểm sẽ nhiều hơn. Hơn nữa cứ điểm trước mắt mặc dù hơi lớn, nhưng không thể trùng hợp thật sự có Tôn giả Ma tộc tọa trấn. Bất quá cách lúc đầu đích xác không thích hợp dùng trong hoàn cảnh này. Mặc dù Ngụy Ma châu vạn phần thần diệu, có thể giấu được tai mắt thần niệm của cao giai Ma tộc, nhưng đối với cảm chế chi lực lại không đủ để chống lại. Cảm chế nơi đây nhiều như vậy, vạn nhất có vài loại cảm chế lợi hại trộn lẫn vào trong, chúng ta sợ rằng sẽ bại lộ tung tích, trực tiếp bị đại quân Ma tộc bao vây. Chỉ bằng trực tiếp ẩn nấp thân hình bay vào trong tiết điểm, nếu có bị phát hiện thì cứ mạnh mẽ xông vào. Chúng ta liên thủ, một hoặc hai Tôn giả ma tộc nếu dám ra mặt cản trở, trực tiếp hợp lực giết chế. Chỉ cần tới Ma giới, thì coi như đã vào biển rộng, bọn chúng căn bản không thể đuổi theo". Lũng gia lão tổ sau khi trầm ngâm một lát, trên mặt hiện lên sát khí, nói.

"Ta cũng đồng ý với Lũng huynh, chúng ta liên thủ thì không cần đổ kỵ điều gì, trực tiếp xông vào cũng là một cách". Trong mắt phi phát nam tử

Lâm gia chợt lóe hung quang, bộ dáng đồng ý.

"Nhưng nếu làm như thế, sợ rằng Ma tộc ở ma giới sẽ lập tức biết tin, đối với hành động sau này của chúng ta tại Ma giới rất bất lợi". Vũ y thiếu nữ nhướn mày, có chút lo lắng nói.

"Ma giới, rộng lớn như thế, chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút, cũng không đến những thành thị nơi Ma tộc tụ tập, cho dù bọn chúng biết có dị tộc xông vào, cũng không có cách nào đuổi giết. Hơn nữa chuyện dị tộc xông vào Ma giới, đối với Ma tộc mà nói thì chỉ sợ cũng không phải chuyện hiếm. Theo ta được biết, dị tộc Linh giới chúng ta có rất nhiều đại năng chi sĩ, thỉnh thoảng cũng phá giới xông vào Ma giới. Ma tộc không nhất định chú ý đến đám người chúng ta". Tên nam tử họ Huy mặc áo bào đen cũng âm thầm mở miệng nói.

Hàn Lập sờ cằm, thần sắc bình tĩnh không nói gì.

Về phía Thiên Thu thánh nữ, miệng khẽ nhúc nhích truyền âm bàn bạc với đồng bạn.

Chỉ một lát sau, nữ tử này liền có kết quả, vẻ mặt nghiêm nghị nói với Lũng gia lão tổ: *"Nếu đổi lại nơi khác thì thời gian đích xác sẽ bị trì hoãn. Cứ làm theo ý Lũng huynh đi, nếu thật sự bị phát hiện thì chúng ta hợp sức tiến vào. Nhưng hy vọng tình hình Ma giới bên kia thông đạo không có bất cứ sai lầm nào".*

"Chư vị đạo hữu yên tâm, vị trí tiết điểm bên kia Ma giới tuyệt không có bất cứ sai sót nào".

Khóe miệng Lũng gia lão tổ có chút co quắp, nhưng hết sức khẳng định nói.

"Nếu Lũng huynh đã nói vậy thì việc này không nên chậm trễ, chúng ta hành động thôi. Ta sẽ tận lực đem yêu vân này phát huy uy lực đến cực điểm, cố gắng không động đến cấm chế nơi đây, tiếp cận tiết điểm gần một chút". Thiên Thu thánh nữ từ chối cho ý kiến, gật đầu, sau đó thận trọng nói.

Tiếp theo nữ tử này bắt quyết, mấy đạo quang mang chợt lóe liên bắn ra hư không bốn phía, chợt lóe liên biến mất không thấy bóng dáng.

Trong mắt Hàn Lập chợt lóe lam mang, dùng linh mục thần nhiên nhìn lướt qua.

Chỉ thấy mây mù bốn phía thoáng động chớp động vài cái, tiếp theo liền phát ra màu bạc lãnh đạm, cho dù dùng linh mục nhìn cũng vô cùng mơ hồ.

Tâm niệm Hàn Lập chuyển động vài lần, thu linh mang trong mắt lại.

Thiên Thu thánh nữ dường như cảm ứng được gì, thâm ý sâu sắc nhìn Hàn Lập một cái, vẫn chưa nói gì, ngược lại đột nhiên thúc dục bảo vật, điều khiển mây mù bay thẳng đến cứ điểm Ma tộc.

Hàn Lập híp mắt lại, nhưng trên mặt không lộ ra chút khác thường nào, đề cao pháp lực bay theo đám người Lũng gia lão tổ.

Giờ phút này tất cả mọi người không nói một lời nào, trên mặt hiện vẻ ngưng trọng.

Mặc dù khoảng cách từ chỗ bọn họ đến bầu trời đầy mây đen của cứ điểm cũng không quá xa, bộ dáng chỉ hơn mười dặm.

Chút khoảng cách ấy, dọc đường đi cũng liên tiếp đụng mấy đội Ma tộc tuần tra, nhưng dưới sự thao túng xảo diệu của Thiên Thu thánh nữ, đám

mây mù che dấu hành tung của mọi người, cơ hồ vượt qua đám Ma tộc này mà tiến tới.

Đám Ma tộc này không thể phát hiện ra có điều gì khác thường.

Bất quá khi mọi người chỉ còn cách cứ điem Ma tộc hơn mười dặm, rốt cục kích động một tầng cấm chế pháp trận bố trí hết sức xảo diệu.

Một tiếng nổ vang lên, hư không gần đó chợt có vô số hắc mang chớp động, vô số lưỡi dao sắc bén hiện ra, từ bốn phương tám hướng bắn đến.

"Không tốt, chúng ta đã bại lộ, không cần ẩn nấp nữa, trực tiếp xông vào". Thiên Thu thánh nữ thấy cảnh này, sắc mặt trầm xuống, không suy nghĩ thêm hét lên.

Tay áo phất lên, nguyên bốn mây mù đang bao phủ mọi người nhất thời hiện ra, sau đó ngưng lại, hóa thành một tầng quang mạc dày, chắn hắc mang bốn phía ở bên ngoài.

Thấy cảnh này, đám người Lũng gia lão tổ hiển nhiên không chần chờ gì nữa, từng kiện bảo vật và lượng lớn lôi hỏa từ trong tay mọi người phóng ra, hóa thành mảng lớn quang hà tuôn ra bốn phía.

Cấm chế bốn phía ầm một tiếng, dưới một kích hợp lực của đám người, giống như giấy vụn bị đánh vỡ, đám người cùng độn quang, trực tiếp hóa thành hơn mười đạo kinh hồng chói mắt lao thẳng lên bầu trời đầy điện của cứ điem.

Động tĩnh lớn như thế, đại quân Ma tộc và đám tuần tra trong cứ điem hiển nhiên đều phát hiện ra, vài tiếng xé gió thật dài phút chốc vang lên từ các nơi trong cứ điem.

Tiếp theo vô số đoàn quang hà từ gần đó hiện lên, vô số cấm chế linh quang trong nháy mắt bao phủ cả bầu trời cứ điểm, đồng thời từng đội giáp sĩ Ma tộc khuôn mặt dữ tợn, cười các loại ma thú, khí thể hung hãn bay lên trời

Chương 2018: Ma Nguyên Hải

Mà lúc này, độn quang của đám người Hàn Lập và Lũng gia lão tổ chỉ sau vài lần chớp động, rốt cục tới phía trước quang mạc màu đen khổng lồ, cũng bị chặn đường đi lại.

Phi phát nam tử Lâm gia không chút do dự hư không trao một cái, một cự trao màu xanh nhất thời phá không hiện lên, hung hăng trao xuống.

Ầm!

Quang mạc phía trước trong nháy mắt cuồng hiện vài cái, nhưng lại bình yên vô sự.

Sắc mặt phi phát nam tử khẽ biến, sau khi hừ lạnh một tiếng liền định ra tay lần nữa.

Nhưng đúng lúc này, lão nho Tàng Hình trong Linh tộc thần nhiên nói một câu "*Giao cho ta!*", sau đó phát tay, bảy tám đạo phù lục màu sắc khác nhau bắn ra, chợt lóe liền nhập vào trong hắc quang không thấy bóng dáng.

Sau một khắc, nguyên bản quang mạc nhìn như không gì phá nổi bỗng truyền đến một trận âm vang, bề mặt run rẩy vỡ vụn thành từng mảnh, hiện ra một cái động khổng lồ trước mặt mọi người.

Một màn này khiến cho phi phát nam tử thầm rùng mình, có chút giật mình nhìn qua phía lão nho.

Xem ra lúc trước Thiên Thu thánh nữ không nói sai, vị lão nho gọi là Tàng Hình này quả thật tinh thông trận pháp cấm chế, nếu không tuyệt đối không thể dễ dàng phá vỡ quang mạc như vậy.

Vũ y thiếu nữ và đám tu sĩ Nhân tộc có chút ngoài ý muốn, nhưng tình cảnh trước mắt không cho phép suy nghĩ nhiều.

Toàn thân mọi người nổi lên linh quang, hóa thành từng đạo quang mang bay vào trong động.

Lúc này, quang mạc màu đen trước động mới lần nữa khôi phục như lúc ban đầu.

Bất quá chỉ trì hoãn một lát này, một số vệ sĩ Ma tộc đi tuần tra gần đó đã hung hãn bao vây lại.

Không cần ai chỉ huy, mười tên Hợp thể kỳ không hẹn cùng thúc dục pháp quyết, nguyên bốn độn quang phân tán liên kết cùng nhau, hóa thành một đạo trường hồng bảy màu dài hơn trăm trượng, quét về phía đội ngũ Ma tộc.

Vệ sĩ Ma tộc đối diện kinh hãi, nhưng căn bản không thể tránh, bị trường hồng quét qua biến thành tro bụi.

Nguyên bốn những Ma tộc khác đang từ gần đó kéo đến, sắc mặt đại biến, không tự chủ đều dừng lại, không dám liều mạng.

Mà trường hồng bảy màu chợt lóe, lấy khí thế không thể chống đỡ phá tan bảy tầng cấm chế, trong nháy mắt tới ngay phía dưới mây đen, không chút khách khí bay vào bên trong.

Nhưng đúng lúc này, từ trong mây đen truyền đến tiếng gầm giận dữ, xen lẫn tiếng sét đánh ầm ầm.

Trong điện quang chớp động, từng đạo điện hồ thô to như ngân xà loạn vũ từ trong mây bắn ra.

ngân quang đan vào nhau, tạo thành một lưới điện, đè xuống đám người bên dưới.

Nếu là tu sĩ Hợp thể kỳ bình thường, đối mặt với cấm chế kinh người đang mạnh mẽ đè xuống này, chỉ sợ không thể không tránh lui, phòng ngừa hai bên đều bị thương.

Nhưng trong đám người Hàn Lập, riêng Hợp thể hậu kỳ cũng có đến bốn người, mỗi người đều có thần thông rất lớn, sao có thể e ngại lôi vông trước mắt.

Lúc này Lũng gia lão tổ hừ lạnh một tiếng nói:

"Chỉ có chút tài mọn mà cũng dám lộng hành trước mặt lão phu!"

Chỉ thấy hần phát tay, một cái bình nhỏ màu bạc từ trong tay bay ra, đón gió liền biến to một thước.

Miệng bình phát ra tiếng vù vù, một cỗ khí trắng từ đó phun ra, hóa thành vô số quang ti bắn lên trời cao.

Tình cảnh quỷ dị xuất hiện!

Điện hồ đầy trời nọ bị khí trắng bao phủ, phút chốc đều bị hút vào tiểu bình màu bạc.

Trong nháy mắt, điện hồ đầy trời đều bị bình bạc hút hết không còn một mảnh, hư không nhất thời lại trở nên bình thường.

"Tình Lôi bình! Ngươi là người của Lũng gia Nhân tộc!"

Ma tộc mới vừa rời gầm lên trong mây đen, thấy cảnh này, giọng nói trở nên cực kỳ kinh sợ, dường như nhận ra ngân bình trong tay Lũng gia lão tổ.

"Không ngờ lại nhận ra trấn tộc chi bảo cũng Lũng gia chúng ta, xem ra có lẽ là tên Tôn giả Ma tộc nào đó. Chúng ta không cần quan tâm đến hắn, trực tiếp xông vào là được". Lũng gia lão tổ không thèm để ý, thản nhiên nói, phất tay một cái, liền thu bình nhỏ vào trong tay áo.

Hàn Lập và đám người Thiên Thu thánh nữ hiển nhiên không có ý kiến, lúc này mười người hợp pháp lực lại, thúc dục trường hồng bay vào trong mây đen.

Trong đám mây cho dù còn một số cấm chế khác, nhưng lấy mười người đồng loạt ra tay, khí thế không thể chống đỡ, giống như đậu hũ bị một kích phá tan, sau vài lần chớp động, trường hồng bảy màu liền xuất hiện phía trước một thông đạo phát ra dị quang màu xám.

Nhưng phía trước thông đạo, mấy trăm tên Ma tộc tinh nhuệ dưới sự dẫn đầu của một ma ảnh cao lớn, đang chắn phía trước.

Mặc dù cả người ma ảnh bị hắc khí lượn lờ, không thể nhìn thấy rõ khuôn mặt, nhưng trong đôi mắt sáng sau khi nhìn thấy nhiều tồn tại Hợp thể kỳ như Hàn Lập, rõ ràng hiện lên vẻ hoảng sợ khó tin.

"Hừ, quả nhiên là Tôn giả Ma tộc!"

Trường hồng tán đi, đám người Lũng gia lão tổ và Thiên Thu thánh nữ hiện ra thân hình. Sau khi nhìn lướt qua ma ảnh, Thiên Thu thánh nữ nhướn mày nói một câu: *"Chỉ là một gã Ma tôn, sao có thể ngăn cản chúng ta, nếu hắn thật sự dám ra tay thì đúng là tự tìm đường chết. Không cần để ý tới hắn, mau đi qua thông đạo thì tốt hơn, tránh để đêm dài lắm*

mộng". Thánh Linh trong ngân quang nhìn ma ảnh đối diện một cái, cười lạnh nói.

Thiên Thu thánh nữ gật đầu đồng ý, dẫn đầu hóa thành một đoàn linh quang bay về phía đối diện.

Lão nho và mấy tên Thánh Linh khác không nói hai lời bay sát theo sau.

"hiện tại không phải lúc dây dưa, chỉ cần ma đầu này không ra tay, chúng ta cũng không cần để ý đến hắn".

Trong mắt Lũng gia lão tổ chợt lóe tinh quang, không chút chần chờ nói với đám người Hàn Lập, tiếp theo hóa thành một đạo kim hồng bay đi.

Đám người Hàn Lập hiển nhiên cũng không chần chờ, phát ra tiếng xé gió bay qua.

Bộ dáng không coi trọng đám Ma tộc kia.

Ma ảnh phía đối diện thấy đám Hợp thể kỳ khí thể hung hãn xông tới, sắc mặt thoáng chốc tái nhợt, trong lòng sau khi chần chờ một lúc, cuối cùng cắn răng khoát tay, mang theo đông đảo thủ hạ né qua hai bên, để lộ một thông đạo vào cửa.

Thánh Linh trong ngân quang cuồn tiêu một tiếng, liền dẫn đầu chợt lóe bay vào thông đạo, biến mất trong tiếng ầm ầm.

Đám người Thiên Thu thánh nữ, Hàn Lập ở phía sau cũng không chút do dự, trước sau bay vào trong.

Trong thông đạo sau khi ba động kịch liệt một trận, tất cả tiếng động liền biến mất, lần nữa khôi phục như lúc đầu.

Nhưng ma ảnh bên ngoài nhìn vào trong thông đạo, sắc mặt âm u một trận, đám thủ hạ phía sau có người cảm thấy bất an, vội tiến lên cẩn thận hỏi:

"Đại nhân, có nhiều cường giả dị tộc xông vào Ma giới chúng ta như vậy, khẳng định là có ý đồ không tốt. Chúng ta có nên lập tức đuổi theo không?"

"Hừ, đuổi theo ư? Vạn nhất mấy kẻ nợ mai phục tại lối ra, bốn tọa đi qua chẳng phải là tự tìm đường chết sao!" Ma ảnh cao lớn hừ lạnh một tiếng, không tức giận nói.

Tên trung giai Ma tộc kia thấy vẻ mặt băng hàn của ma ảnh, thâm rùng mình, sau khi vâng vâng dạ dạ vài câu, liền lui trở về, không dám nói thêm gì.

Nhưng đúng lúc này, trong mây đen truyền đến một tiếng huýt dài!

Tiếp theo mây mù quay cuồng, một cỗ lục sắc ma phong gào thét cuộn cuộn mà đến, xoay chuyển một vòng liền dừng phía trước ma ảnh không xa, hiện ra một lục sắc nhân ảnh cao gầy.

Đúng là một trung niên nam tử hai hàng lông mày dựng thẳng đứng, sau lưng có hai cánh.

"Khách huynh, đám tu sĩ dị tộc nợ, sao ta lại không nhìn thấy bóng dáng một tên nào?" Nam tử có cánh sau khi nhìn xung quanh, vẻ mặt lo lắng vội vàng hỏi ma ảnh.

"Hóa ra là Phong huynh, người tới chậm rồi, những kẻ đó đã tiến vào trong thông đạo". Ma Ảnh nhìn nam tử, trầm giọng trả lời.

"Cái gì, sao người không ngăn cản chúng lại, vạn nhất việc này bị Thánh Tổ đại nhân biết thì chúng ta bị trách phạt không nhẹ đâu". Nam tử có cánh vừa nghe nói thế, sắc mặt không khỏi đại biến.

"Ngăn cản bằng cách nào đây? Đám người đó hơn mười tên, hơn nữa cảnh giới đều ngoài Hợp thể kỳ, thậm chí Hậu kỳ cũng có vài tên. Nếu không phải bọn chúng vội vàng tiến vào thông đạo, ta sợ rằng đã bị chúng tiện tay giết chết, đâu còn có thể đứng ở chỗ này nói chuyện với Phong huynh". Ma ảnh sau khi trầm mặc một chút, mới lạnh lùng nói một câu.

"Cái gì, đều ngoài Hợp thể kỳ? Chẳng lẽ Khách huynh nói giỡn!" Nam tử có cánh thất kinh, kinh ngạc hỏi.

"Không riêng gì ta, những kẻ khách đều tận mắt nhìn thấy, nếu không thì ta sao dám không sợ Thánh tổ đại nhân trách phạt?" Ma ảnh thở dài một hơi, bộ dáng bất lực.

Nam tử có cánh sau khi nhìn lướt qua đám Ma tộc phía sau ma ảnh, nhìn ra đồng bạn không nói giỡn, không khỏi có chút trợn mắt.

Một lúc lâu sau, hắn mới thì thào nói một câu:

"Phiền toái lớn rồi, mặc kệ nói thế nào thì nhiều cao giai dị tộc xông vào Thánh giới cũng không phải chuyện nhỏ, ta nhất định phải bẩm báo chi tiết cho Thánh tổ đại nhân mới được".

Ma ảnh nghe xong, ánh mắt chớp động quỷ dị, vừa định trả lời thì đột nhiên một giọng nói nữ tử vang vọng khắp hư không:

"Việc này các người không thể bẩm báo lên cấp trên, cứ thành thật giấu trong lòng là được".

"Là kẻ nào?"

Lần này, ma ảnh và nam tử có cánh giạt nảy mình, lập tức thân hình chớp động đứng tựa vào nhau, đồng thời ma quang trên người chớp động, một kẻ lấy ra một trường kiếm màu bạc, một kẻ lấy ra một trường thương màu đen.

Bộ dáng hai người cực kỳ đề phòng.

Bọn họ hiểu rất rõ, có thể giấu diếm được tai mắt của mình, ẩn thân gần như thế, thần thông tuyệt đối lớn không dưới bản thân, trong lòng hiển nhiên mười hai phần cảnh giác.

Nhưng đúng lúc này, không biết từ nơi nào truyền đến một mùi thơm mát, tiếp theo trên trời cao ba động, một cây hoa thật lớn cao hơn mười trượng không chút dấu hiệu hiện ra.

Cây hoa này toàn thân trong suốt, trên thân trải rộng những đóa hoa lạ màu hồng, có vẻ cực kỳ diễm lệ!

"Bảo Hoàng thánh hoa, là Bảo Hoa đại nhân!"

Nam tử có cánh vừa thấy đóa hoa này, khuôn mặt vặn vẹo giống như bị người ta đánh một cái, trong mắt tràn đầy vẻ cực kỳ sợ hãi, tiếp theo rướn người, hai cánh sau lưng đột nhiên vỡ một cái, hóa thành một trận cuồng phong bỏ chạy.

Nhưng đúng lúc này, kỳ hoa trên thân cây bắt đầu bốc cháy, từng cánh hoa trong nháy mắt hóa thành vô số ngọn lửa hồng từ không trung bốc cháy rơi xuống.

Chương 2019: Bát Túc Ma Tích và Tiên Hồn Đan

Ngọn lửa hồng nhìn như chậm rãi hạ xuống, nhưng không biết vì sao chỉ chớp một cái liền rơi chính xác vào người tất cả Ma tộc bên dưới, ngay cả nam tử có cánh đang liều mạng bỏ chạy cũng không thể tránh được kiếp nạn này.

"Phốc phốc!" Đám Ma tộc trong nháy mắt bị phản điểm dính vào, liền phát ra xích quang chói mắt, trong chớp mắt biến thành từng luồng khói xanh, biến mất trong hư không.

Phụ cận thông đạo, trong chốc lát chỉ còn lại một mình ma ảnh cao lớn kia

Ma tôn này nhìn cây hoa trong suốt trên trời cao, trong mắt lộ ra vẻ khó tin, tiếp theo không chút do dự quỳ xuống.

"Bái kiến Bảo Hoa đại nhân, Khách Vân còn sống đến ngày có thể nhìn thấy đại nhân, thì cuộc đời này đã không còn gì tiếc nuối nữa." Ma ảnh vô cùng kích động nói.

"Khách Vân, lần đầu tiên người nhìn thấy ta, tính ra cũng là chuyện rất lâu rồi." Một tiếng thở dài từ hư không truyền ra, trên cây hoa nổi lên ba động, hai đạo nhân ảnh một trắng một đen đồng thời hiện ra

Đúng là Bảo Hoa Thánh tổ mặc cung trang màu trắng và hắc giáp đại hán.

Bảo Hoa cúi đầu nhìn thoáng qua ma ảnh bên dưới, trên mặt hiện lên một tia cảm khái

"Đại nhân, quả nhiên là người. Rất nhiều người nói rằng lão nhân gia người đã chết, nhưng thuộc hạ lại không tin. Lấy thần thông của đại nhân, cho dù hoàn cảnh ác liệt đến cỡ nào cũng có thủ đoạn bảo vệ tính mạng." Ma ảnh vừa nhìn thấy cung trang nữ tử hiện thân, trong lòng không còn bất cứ hoài nghi gì nữa, lúc này vô cùng hưng phấn trả lời.

"Uh, năm đó ta bị hai tên kia liên thủ vây công, mặc dù bảo vệ được tính mạng nhưng cũng bị đánh rớt xuống một cảnh giới, phải cường hành phá vỡ không gian, dẫn theo một phần thủ hạ chạy trốn tới Linh giới. Nhưng đám ám bộ (bộ phận ngầm) các người không ngờ vẫn bình yên vô sự, khiến ta cũng có chút vui mừng. Bất quá để phòng ngừa vạn nhất, ta phải kiểm tra thân thức của người một chút" Bảo Hoa nhìn chăm chăm ma ảnh, đôi mắt đẹp híp lại nói

"Vâng, đại nhân! Đây là chuyện đương nhiên. Thần thông hai kẻ nọ cũng không thua kém đại nhân bao nhiêu, thuộc hạ nếu bị bọn họ ngầm hạ cấm chế, thật đúng là không thể phát giác ra." Thân hình ma ảnh có chút phát lạnh, nhưng không suy nghĩ thêm gật đầu nói.

"Tốt, người biết thế là được. Trước tiên đứng dậy đến đây."

Thần sắc Bảo Hoa hòa hoãn, bàn chân ngọc vừa động liền từ từ bay xuống. Hắc giáp đại hán hiển nhiên không nói hai lời theo sát phía sau.

Cây hoa trong suốt trên trời cao sau khi chợt lóe, liền hóa thành một luồng quang hà màu hồng nhập vào trong thân hình nữ tử!

Ma ảnh sau khi đứng dậy, cung kính đứng tại chỗ.

Giờ phút này vị Ma tôn này thu ma khí trên người lại, hiện ra bản thể

Đúng là một đại hán khuôn mặt vuông vức, trên đầu có một cặp sừng cong màu đen!

Bảo Hoa Thánh tổ không nói thêm gì, vừa tới trước ma ảnh liền không chút do dự giơ một ngón tay ngọc lên, điểm vào giữa trán.

Phốc một tiếng, một đao tề ti trong suốt từ đầu ngón tay bắn ra, chọt lóe liền chui vào trong trán đại hán phía đối diện.

Bảo Hoa chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Đại hán đầu tiên lộ ra vẻ thống khổ, nhưng sau khi tinh quang trong mắt tan đi, lập tức trở nên thất thần.

Tề ti không ngừng khẽ rung động, trên mặt đại hán thủy chung vẫn duy trì vẻ mờ mịt

Thời gian từng chút trôi qua!

Đột nhiên cung trang nữ tử khẽ nhú mào, tề ti trong tay phút chốc phát ra kim quang chói mắt, một trận ba động khác thường từ tề ti tuôn ra, tuôn về phía đầu đại hán.

Đại hán kêu lên một tiếng đau đớn, từ mũi chảy ra từng vết máu nhạt, nhưng lập tức quý dị khô lại, hơn nữa khuôn mặt vẫn vẹo một trận, từ trong mũi bắn ra một đoàn hôi sắc quang điểm nhỏ cỡ hạt đậu, xoay quanh một vòng liền phá không bắn thẳng về phía chân trời

"Lưu lại cho ta!"

Ngọc dung Bảo Hoa trầm xuống, bàn tay ngọc nhấc lên, nhẹ nhàng điểm vài cái về phía quang điểm.

Nhất thời vài đao tế ti giống y lúc trước chột lóe bắn ra, trong nháy mắt xuyên thủng đoàn quang điểm này, sau đó thu lại tất cả vào trong tay áo.

Bất quá nữ tử vẫn chưa dừng lại, mâu quang đảo qua khuôn mặt đại hán, há miệng phun ra vài đoàn quang điểm vào trong trán đại hán.

Lúc này tế ti mới vỡ vụn, hóa thành từng điểm bạch quang biến mất

Thần sắc đại hán vừa động, vẻ đờ đẫn trong mắt biến mất, tinh quang chột lóe lần nữa khôi phục thần trí.

"Bảo Hoa đại nhân, người...."

"Người quả nhiên bị bọn họ ngấm hạ một loại cấm chế vô cùng âm độc. Bất quá yên tâm đi, đã không sao rồi, cấm chế đã bị ta hóa giải, hơn nữa còn thay bằng một loại cấm chế khác, để qua mặt bọn hắn. Trừ phi hai kẻ nọ tự mình ra tay dò xét thân thể người, nếu không tuyệt đối không phát hiện ra dị thường trong đó." Cung trang nữ tử lạnh nhạt nói.

"Đa tạ đại nhân cứu giúp, kể từ đó thuộc hạ cũng yên tâm phần nào. Bất quá đại nhân vì sao lại xuất hiện nơi đây, nơi này mặc dù không có kẻ nào có thể tạo thành uy hiếp cho đại nhân, nhưng vạn nhất bị phát hiện thì vẫn rất bất lợi cho đại nhân." Ma ảnh liên tục cảm ơn, cũng có chút lo lắng nói

"Ta ở đây hiển nhiên là có dụng ý riêng. Trước tiên ta hỏi người, mới vừa rồi có kẻ nào tiến vào thông đạo tiếp điểm phía sau người không?" Bảo Hoa Thánh tổ nhìn về phía cửa thông đạo màu xám, thần sắc có chút phúc tạp hỏi một câu.

"Đúng là có một đội dị tộc nhân xông vào thông đạo, trong đó một nửa là Nhân tộc, một nửa là Linh tộc, hơn nữa đều là tồn tại ngoài Hợp Thể Kỳ, cho nên thuộc hạ không dám ngăn cản bọn họ." Đại hán nghe vậy có chút ngoài ý muốn, nhưng thành thật trả lời.

"Người làm vậy là đúng rồi. Ta giao cho người một nhiệm vụ, chuyện những dị tộc nhân xông vào thông đạo, hãy tìm cách che dấu cho ta, trước tiên đừng để Thánh giới bên kia biết. Mặc dù việc này không thể giấu được lâu, nhưng có thể trì hoãn được bao lâu thì cứ trì hoãn. Người làm được không?" Bảo Hoa Thánh tỏ sau khi hơi trầm ngâm, đột nhiên lạnh lùng ra lệnh.

"Việc này mặc dù có chút khó giải quyết, nhưng một kẻ khác giám thị ta đã bị đại nhân giết, nơi đây hiện tại chỉ có mình ta làm chủ, cũng có thể giấu được chuyện này vài năm." Đại hán mặc dù có chút khó hiểu, nhưng hết sức tự tin nói.

"Vậy là đủ rồi. Hắc Ngạc, chúng ta cũng tiến vào thôi"

Cung trang nữ tử sau khi gạt đầu hài lòng, liền không quay đầu lại ra lệnh, phiêu phù bay vào trong thông đạo.

Hành động này khiến sắc mặt đại hán và Hắc Ngạc cùng đại biến.

Bất quá hai người, một người sau khi mấp máy môi vài cái, cuối cùng không nói được lời nào làm ra tư thế cung tiễn. Một người thì ánh mắt sau khi biến ảo một lúc, vẫn âm thầm cắn răng bay theo.

Trong thông đạo sau khi lần nữa vang lên hai tiếng ầm ầm, thân ảnh cung trang nữ tử và hắc giáp đại hán liền biến mất không thấy.

Mà đại hán sau khi nhìn vào thông đạo một lúc, lại nhìn ra hư không trống trơn xung quanh, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ cười khổ.

Nhưng sau khi hắn hơi trầm ngâm, đột nhiên ngẩng đầu huýt một tiếng dài

Tiếng huýt gió hùng hậu vang vọng, giống như có thể phá vỡ đất đá bắn thẳng lên chín tầng mây.

Sau một lát, trong mây đen liên tiếp chớp động bóng người, từng đội Ma tộc không chế đủ loại ma thú hiện ra.

Đại hán thấy cảnh này, hắc khí ngoài thân nổi lên, không chút do dự nghênh đón.

Bên kia thông đạo ở Ma giới, ba động nổi lên, thân ảnh Bảo Hoa Thánh tổ và Hắc Ngạc không tiếng động hiện lên trong một đoàn hồi quang, sự xuất hiện của bọn họ ngay lập tức khiến những Ma tộc bao quanh phải giật mình.

Đám Ma tộc này hơn phân nửa là Ma tộc thấp giai, cung trang nữ tử chỉ thản nhiên nói với hắc giáp đại hán một câu: "*Giao cho ngươi!*", tiếp theo thân ảnh vừa động, liền trực tiếp biến mất vào hư không gần đó.

Mà hắc giáp đại hán ở lại, sau khi nhìn đám Ma tộc xung quanh một lượt, phát hiện không có tồn tại Hợp Thể Kỳ, lúc này nhe răng cười, trên người nhất thời tuôn ra ma khí cuộn cuộn tuôn về bốn phía.

Sau thời gian một chén trà nhỏ, trên một đỉnh núi vô danh cách đó mấy vạn dặm, Hắc Ngạc lần nữa bay tới cạnh Bảo Hoa, cung kính đứng một bên.

"*Hình như ngươi có chút hoảng loạn đối với việc ta mang ngươi trở lại Thánh giới.*" Cung trang nữ tử nhìn núi rừng mênh mông xung quanh, đột nhiên không chút cảm tình hỏi một câu.

"*Thuộc hạ không dám! Chủ nhân làm thế khẳng định là có lý do riêng!*" Hắc giáp đại hán giật mình một cái, lập tức có chút sợ hãi trả lời.

"Trong lòng ngươi có chút sợ hãi là chuyện hiển nhiên, lần này ta trở lại Thánh giới cũng có chút mạo hiểm, thậm chí còn có thể chết. Dù sao thì hai tên gia hỏa Thiên Khấp và Hạc Nhan không bao giờ quên ta, một khi phát hiện ta về tới Thánh giới, một hồi đuổi giết là không thể tránh được. Mà lấy tu vi hiện tại của ta, đối mặt với một tên còn miễn cưỡng bảo vệ tính mạng, nhưng hai tên liên thủ thì ta khẳng định phải chết. Dù sao hai tên này ngồi ở chức vị Thủy tổ còn lâu hơn ta." Bảo Hoa thu ánh mắt lại, lần nữa nhìn Hắc Ngạc, thản nhiên nói.

"Chủ nhân nếu biết như vậy mà còn mạo hiểm tiến vào Thánh giới, hẳn là có liên quan đến việc bói toán lần trước." Hắc Ngạc do dự một chút, cẩn thận trả lời.

"Không sai, nhưng bởi vì bói toán không hoàn toàn thành công, quẻ tượng trở nên có chút thiếu sót, cho dù là ta thì cũng chỉ có thể tìm hiểu được một nửa! Nhưng bên cạnh đó, ngươi có biết ta đã bói được gì từ quẻ tượng này không?" Cung trang nữ từ nhìn chăm chăm Hắc Ngạc, trên mặt đột nhiên hiện lên vẻ cô quái.

"Thuộc hạ hoàn toàn mù tịt về bói toán, xin Bảo Hoa chủ nhân chỉ giáo." Hắc Ngạc sợ run, không khỏi cười khổ một tiếng.

"Ngươi không muốn đoán cũng không sao, quái tượng kia nội dung không tốt. Ngươi chỉ cần biết rằng trước khi những người kia chưa đạt được mục đích, không được động đến họ, cũng không để bọn họ phát hiện ra sự tồn tại của chúng ta. Thậm chí để bọn họ thuận lợi đạt được mục đích, chúng ta có lẽ còn phải âm thầm giúp bọn họ một chút." Sâu trong đôi mắt Bảo Hoa hiện lên ngân quang, nói ra những lời khiến Hắc Ngạc có chút trợn mắt há mồm.

"Nếu chủ nhân đã nói thế thì thuộc hạ nhất định nghe theo." Cuối cùng, hắc giáp đại hán vẫn đè nén tất cả nghi hoặc trong lòng xuống.

"Uh, lần này ngươi đi theo giúp ta cũng không ít. Chỉ cần tiếp theo tận tâm hết sức, sau này gặp bình cảnh tiến giai Đại Thừa Kỳ, chỉ cần ta khôi phục pháp lực, sẽ giúp ngươi một tay." Bảo Hoa nhìn Hắc Ngạc, trên mặt lần đầu tiên hiện lên vẻ ngưng trọng, hứa hẹn nói.

Chương 2020: Tích Huyết Phục Linh Hoa và Huyền Quang Thiên Tinh Tháp

Đa tạ chủ nhân ban ơn, Hắc Ngạc cho dù thịt nát xương tan cũng nhất định trợ giúp chủ nhân đạt được tâm nguyện lần này!" *Hắc giáp đại hán nghe vậy, trong lòng mừng rỡ, vội vàng ra vẻ tận tâm nói.*

"Thế thì tốt, sau này tất cả mọi việc người không cần hỏi nhiều, chỉ cần làm theo ta sai bảo là được. Thời gian của chúng ta cũng không còn ngắn, đuổi theo những tu sĩ Nhân tộc đó thôi!"

Cung trang nữ tử hài lòng gật đầu, quay đầu nhìn phía núi non phía xa, hàn quang trong mắt chợt lóe nói.

"Vâng, chủ nhân!" *Hắc giáp đại hán cung kính đáp.*

Vì vậy Bảo Hoa phát tay lên, hư ảnh cây hoa lần nữa chợt lóe, bao phủ hai người vào trong, hóa thành một đoàn phấn hồng quang hà bay về phía trước.

Đồng thời cùng lúc đó, trên trời cao cách đó mấy vạn dặm, Hàn Lập và đám người Lũng gia lão tổ đang không tiếng động bay đi.

Mặc dù lúc tiến vào thông đạo, bọn họ gặp chút ngoài ý muốn, nhưng từ sau khi ra khỏi thông đạo, tất cả lại giống y đúc với dò xét ban đầu của Lũng gia lão tổ.

Không chỉ vị trí của ra Ma giới đúng là ở huyết thạch sơn mạch, mà bên ngoài thông đạo cũng có một số Ma tộc bình thường đóng quân.

Vì không để người khác chú ý, bọn họ không đại khai sát giới, sau khi lao ra liền không chút do dự chạy trốn.

Huyết thạch sơn mạch tại Ma giới là nơi tư nguyên ma khí cực kỳ thiếu thốn, hơn nữa lại chiếm khu vực rộng lớn, cho nên đoạn đường đi tới, bọn họ cũng không nhìn thấy bóng dáng Ma tộc khác.

Điều này làm cho tâm tư của đám người Lũng gia lão tổ nhất thời buông lỏng xuống một nửa.

Cứ bay như vậy về phía trước hơn nửa tháng, sau khi dọc đường giải quyết một đám ma cầm không biết tên, đám người Hàn Lập rốt cục bay ra khỏi phiến sơn mạch đen tối phía dưới, phía trước hiện ra một phiến thảo nguyên rộng lớn xanh biếc.

Trên thảo nguyên đầy hoa cỏ, lọt vào tầm mắt đều là tiên hoa trái rộng khắp nơi, mệnh môn vô tận, nhưng khoảng hư không thấp lại có hắc hôi chi khí thần nhiên bay lượn, rõ ràng ma khí dày đặc hơn vùng sơn mạch lúc trước.

Lúc này, Lũng gia lão tổ lên tiếng gọi mọi người dừng lại, tụ tập một chỗ bắt đầu thương lượng hành trình cụ thể tiếp theo.

"Vị trí của Tây Linh Trì và Tịnh Linh Liên, theo như lời Linh Vương đại nhân trên thượng giới để lại, nó nằm trong một hòn đảo nhỏ thần bí ở tận cùng phía đông Ma Nguyên Hải. Vị trí cụ thể thì mặc dù thiếp thân có chút đầu mối, nhưng phải tới đó mới có thể sử dụng. Hiện tại việc cần làm là phải nhanh chóng bình an đến ma hải này. Ta nghĩ việc này chắc Lũng đạo

hữu cũng đã chuẩn bị tốt" về mặt Thiên Thu thánh nữ nghiệm nghị nói với đám tu sĩ bên Nhân tộc.

"Uh, mấy năm nay ta chuyên môn tìm hiểu tình hình các khu vực ở Ma tộc, ngoại trừ vài nơi không rõ, thì cuối cùng cũng có chút kết quả. Lấy vị trí hiện tại của chúng ta, muốn đến Ma Nguyên Hải thì có ba con đường. Nhưng ba con đường này đều có lợi và hại, một mình lão phu không cách nào quyết định được, phải cùng chư vị đạo hữu thương lượng một chút. Thậm chí nói không chừng chúng ta đều phải thử nghiệm một chút mới có thể ra quyết định cuối cùng." *Lũng gia lão tổ vuốt cằm, ngưng trọng trả lời.*

"Ba con đường nào, Lũng huynh nói ra cho chúng ta nghe thử một chút" *Nam tử Lâm gia không suy nghĩ thêm hỏi.*

Hàn Lập và đám người vũ y thiếu nữ cũng lộ ra vẻ mặt chú ý.

"Con đường thứ nhất, đó là chúng ta cứ đi thẳng về phía trước phiên thảo nguyên này, tiến vào bình nguyên này nhiều ngày, sau đó đi ngang qua mấy nơi phồn thịnh của Ma tộc nhiều ngày, mượn truyền tông pháp trận của một số cự thành Ma tộc, liền dễ dàng tới Ma Nguyên Hải. Nhưng phiên toái duy nhất là thành thị Ma tộc này khẳng định có Tôn giả Ma tộc, thậm chí là hóa thân Thánh Tổ tọa trấn, thậm chí còn bố trí nhiều cấm chế lợi hại. Cho dù ta có Ngụy Ma Châu thì nhiều lắm cũng chỉ có hai thành cơ hội vượt qua kiểm tra. Đây phải là dưới tình huống vận khí của chúng ta tốt đến mức nghịch thiên." *Lũng gia lão tổ sắc mặt không đổi nói ra con đường thứ nhất.*

"Tỷ lệ chỉ có hai thành, quá thấp. Không thể đi đường này!" *vũ y thiếu nữ nghe xong, nhíu mày, không suy nghĩ thêm phản đối.*

"Uh. Diệp đạo hữu nói có lý. Mặc dù con đường này mất ít thời gian nhất, nhưng quả thực cũng rất mạo hiểm. Ta cũng không tán thành con

đường này." Đôi mắt Thiên Thu thánh nữ chớp động mâu quang, chậm rãi lắc đầu.

Hàn Lập và đám Linh tộc không mở miệng, nhưng nhìn vẻ mặt thì hiển nhiên đều giống nhau.

Lũng gia lão tổ thấy cảnh này, không cảm thấy ngoài ý muốn, ngược lại nói thẳng ra con đường thứ hai:

"Con đường thứ hai, chúng ta có thể trước tiên đi tới trung tâm thảo nguyên, sau đó dọc theo đê ngũ ma hà (dòng sông ma thứ năm) nổi danh ở Ma giới, trực tiếp tiến vào trong biển, sau đó xuyên qua vô số vùng biển, cuối cùng tiến vào Ma Nguyên Hải. Lầy sự rộng lớn của các vùng biển tại Ma giới, chúng ta hiển nhiên không lo bị cao giai Ma tộc phát hiện thân phận. Nhưng cái khó chính là trong biển có rất nhiều ma thú, chúng ta nếu gặp phải đàn thú biển hơn vạn con thì chỉ có thể chạy trốn càng hướng chi trong biển sâu Ma giới không thiếu lượng lớn thú biển hóa hình đạt tới cấp độ Ma tôn, thậm chí trong truyền thuyết còn nghe nói có thú biển đạt tới cấp độ Thánh tổ. Hơn nữa đi con đường này thì phải mất thời gian năm sáu năm mới tới đích."

"Đi đường biển rất nguy hiểm. Biển ở Ma giới mặc dù ta không hiểu rõ lắm, nhưng thú biển ở Linh giới chúng ta cũng rất lợi hại, ngay cả mấy đại tộc mạnh mẽ tại Linh giới chúng ta đều phải e sợ, càng hướng chi chúng ta không quen thuộc đường biển, vạn nhất đâm đầu vào trong vùng biển nguy hiểm nào đó, mạng nhỏ khi đó rất khó giữ được. Lũng huynh, con đường thứ ba là gì?" Thiên Thu thánh nữ nhướng mày, không đồng ý tiếp tục hỏi.

"Con đường cuối cùng, đó là chúng ta đi về phía Tây của phiên thảo nguyên này, tiến vào nơi hoang dã mà ngay cả Ma tộc cũng rất ít đặt chân đến. Nơi đây cũng giống như nơi man hoang ở Linh giới chúng ta, mặc dù có một số loại ma thú lục địa, nhưng số lượng ít hơn trong biển rất nhiều.

Lấy thực lực chúng ta thì không cần lo lắng. Nhưng đi con đường này, muốn đến Ma Nguyên Hai sẽ mất thời gian rất dài, thậm chí còn phải xuyên qua Huyền Khiếu sa mạc lừng danh tại Ma giới. Phiến sa mạc này là một trong mười cấm địa ở Ma giới, vô luận tu sĩ có tu vi cỡ nào, khi tiến vào trong đều bị áp chế hết chín thành tu vi. Càng đáng sợ chính là trong phiến sa mạc này, bất cứ độn thuật hay bảo bối đều không thể sử dụng, chỉ có thể dùng chân đi bộ qua" *Khóe miệng Lũng gia lão tổ co quắp nói.*

"Trong Huyền Khiếu sa mạc có ma thú hoặc độc trùng gì lợi hại không?" *Hàn Lập nghe xong, trong lòng vừa động, chủ động mở miệng hỏi một câu.*

"Không có, mặc dù trong Huyền Khiếu sa mạc có một số ma thú thấp giai, nhưng cho dù chúng ta bị áp chế chín thành pháp lực, vẫn dễ dàng đối phó. Thứ duy nhất tạo thành uy hiếp chính là Huyền Khiếu ma phong nổi danh ở phiến sa mạc này. Bất quá chỉ có pháp lực chúng ta bị áp chế, còn thần niệm thì vẫn không chút tổn hại. Ma phong ngay cả khi có chút phiền phức, nhưng nếu chúng ta cẩn thận một chút thì vẫn có thể vượt qua" *Lũng gia lão tổ sau khi suy nghĩ một chút, khẳng định nói.*

"Đã như thế thì chúng ta chọn con đường thứ ba, chỉ cần tốn một chút thời gian là được. Lũng huynh cần gì nghiêm túc đến thế, trong đó hẳn là có ngọn nguồn gì khác!" *Hàn Lập khẽ cười hỏi.*

"Hàn huynh nói không sai, nếu chỉ đơn giản như thế thì lão phu căn bản sẽ không chuẩn bị hai con đường khác, sớm trực tiếp chọn con đường này. Quan trọng chính là, Huyền Khiếu sa mạc này thật sự rất rộng, nếu chúng ta không thể bay và dùng bảo vật thì đi bộ qua khu vực này, không mất thời gian năm sáu chục năm, căn bản không thể đi hết" *Lũng gia lão tổ nghe Hàn Lập hỏi, cười khổ trả lời.*

"Năm sáu chục năm!" vừa nghe nói thế chẳng những Hàn Lập biến sắc, mà vũ y thiếu nữ cũng hít một ngụm lương khí.

Chỉ có Thiên Thu thánh nữ là thoáng giật mình, cũng không tỏ vẻ gì khác. Mà mấy tên Thánh Lân nọ cũng không tỏ gì.

Hiển nhiên đám Linh tộc này đối với tình hình Huyền Khiếu sa mạc có chút hiểu rõ.

"Năm sáu chục năm, không được. Thời gian lâu quá. Chờ khi chúng ta tới Ma Nguyên Hải, sợ rằng ma kiếp ở Linh giới cũng sớm kết thúc. Hơn nữa thời gian càng kéo dài, trên đường càng có thể phát sinh một số chuyện không lường được." Lúc này đây, phi phát nam tử phản đối.

"Nếu Lâm huynh cảm thấy quá lâu, vậy con đường thứ nhất và thứ hai, người cảm thấy cái nào tốt hơn?" Lũng gia lão tổ thân nhiên hỏi ngược một câu.

"Cái thứ nhất rất nguy hiểm, cái thứ hai mặc dù cũng có chút mạo hiểm, nhưng chỉ cần chúng ta cẩn thận một chút vẫn có cơ hội. Vạn nhất vạn khí không tệ, liền không cần trêu chọc đến thú biển, thuận lợi đến Ma Nguyên Hải." sắc mặt phi phát nam tử sau khi âm tình bất định một lát,

cẩn rằng nói.

"Oh. Đi bằng đường biển quả thực là một con đường có thể chấp nhận. Thiên Thu đạo hữu, Hàn đạo hữu, hai người các người cảm thấy thế nào?" Lũng gia lão tổ vẫn chưa bình luận gì, hỏi Thiên Thu thánh nữ và Hàn Lập.

Nơi này ngoại trừ Thánh Linh trong bạch quang không nói lời nào, thì chỉ còn hai người bọn họ là tu sĩ Hợp Thể Hậu Kỳ, Lũng gia lão tổ hiển nhiên coi trọng.

"Con đường thứ hai thoát nhìn có vẻ là lựa chọn tốt nhất so với hai con đường còn lại, nhưng nếu con đường thứ ba có thể giảm bớt thời gian thì quả thực là một lựa chọn ổn thỏa hơn cả." *Hàn Lập khẽ thở dài một hơi, chậm rãi trả lời.*

"Thiếp thân cũng hiểu biết tình hình ở đây, đi đường biển không thành vấn đề gì. Nhưng Hàn huynh có điều chưa biết, kỳ thật xuyên qua Huyền Khiêu sa mạc cũng không cần đến năm sáu mươi năm, có một cách có thể giảm bớt gần nửa thời gian. Chỉ cần ba mươi năm là có thể đi qua Huyền Khiêu sa mạc. Bất quá cho dù ba mươi năm thì đối với chúng ta cũng quá lâu." *Thiên Thu thánh nữ đột nhiên cười nói.*

"Oh, có chuyện này sao. Đạo hữu không nói thì lão phu thật sự không biết việc này." *Lũng gia lão tổ nghe xong, có chút kinh ngạc, vội vàng hỏi.*

"Hàn mỗ xin rửa tai lắng nghe!" vẻ mặt Hàn Lập vừa động, lộ ra vẻ cảm thấy hứng thú.

Chương 2021: Huyền Hóa Phong Linh Phù

"Theo ta được biết, trong Huyền Khiếu sa mạc có một loại ma thú trên quý hiếm có tên là Bát Túc Ma Tích(thần lằn tám chân). Loại ma thú này mặc dù không thể phi hành nhưng lại di chuyển nhanh như gió trong sa mạc, nếu có thể kiếm được vài con để cưỡi thì có thể tiết kiệm gần nửa thời gian." Thiên Thu thánh nữ chậm rãi nói.

"Đã có loại ma thú này thì coi như đã chọn xong đường đi rồi. Dù sao con đường này so với đi hải vực thì an toàn hơn nhiều, chỉ là tốn chút thời gian mà thôi." vũ y thiếu nữ nghe xong, như nghĩ tới điều gì đó, nói.

"Diệp tiên tử tưởng rằng sự việc đơn giản như vậy sao. Ma hạch, xương, da của Bát Túc Ma Tích là thứ rất có giá trị. Trải qua nhiều năm liên tục tìm giết như vậy, ma thú này sớm đã bị giết sạch không còn. Cho dù còn sót lại một số Bát Túc Ma Tích, thì không phải đang ẩn thân tại chỗ sâu trong sa mạc, cũng bị mấy đại thế lực Ma tộc địa phương âm thầm nuôi dưỡng. Nếu chỉ cần một hai con thì nói không chừng chúng ta còn có cách, nhưng nếu muốn mỗi người tìm một con thì cơ hồ là chuyện không thể được." Thiên Thu thánh nữ thở dài một tiếng, lộ ra vẻ bất đắc dĩ

"Nếu loại ma tích này hiếm như thế thì chúng ta có thể dùng linh thú hoặc ma thú khác. Trong tay ta cũng có vài con linh thú am hiểu chạy trên đất liền." Ánh mắt vũ y thiếu nữ hơi đổi, đề nghị nói.

"Áp chế của Huyền Khiếu sa mạc lên các loại thú rất lợi hại. Loại thú bình thường cho dù bên ngoài hành động có nhanh nhẹn thế nào, khi tiến

vào sa mạc này lập tức sẽ trở nên chậm vô cùng, căn bản không thể chịu được lâu. Chỉ có ma thú vốn sống trong Huyền Khiếu sa mạc mới không bị ảnh hưởng. Mà trong số ma thú đó, Bát Túc Ma Tích lại là loại chạy nhanh nhất, nếu đổi lại là ma thú khác thì tốc độ không bằng một nửa." Thiên Thu thánh nữ nương mày nói.

Vũ y thiếu nữ nghe vậy, hiển nhiên lộ ra vẻ thất vọng.

Mà Hàn Lập nghe đến đó, trên mặt hiện lên một chút khác thường.

Nữ tử này hiểu rõ chuyện ở Ma giới như thế xem ra trước đó Linh tộc chuẩn bị không kém chút nào so với Lũng gia, thậm chí đối với các thế lực và địa phương ở Ma giới còn hiểu tường tận hơn. Nếu không thì Lũng gia lão tổ cũng không đến không biết chuyện Bát Túc Ma Tích.

"Nếu muốn kiếm đủ Bát Túc Ma Tích thì cũng không phải là không có cách, cùng lắm thì nhổ cỏ tận gốc mấy thế lực Ma tộc lớn, mạnh mẽ đoạt lấy là được. Lấy thực lực chúng ta, liên thủ lại thì chuyện này cũng không phải khó." Huy trưởng lão bên cạnh Lũng gia lão tổ cười lạnh nói.

"Lấy thực lực chúng ta, chỉ cần không đụng tới Thánh tổ Ma tộc thì hiển nhiên không cần e ngại thứ gì. Nhưng kể từ đó, động tĩnh gây ra sẽ lớn, rất dễ bị cường giả Ma tộc chú ý. Vạn nhất bọn họ nhìn trúng chúng ta, hoặc là dùng truyền tống pháp trận đến Huyền Khiếu sa mạc chặn đường chúng ta thì phiền phức lớn!" Lũng gia lão tổ sau khi suy nghĩ một chút, lắc đầu nói.

"Điều này cũng đúng, bất quá chúng ta không cần xung đột với mấy đại thế lực Ma tộc này, có thể nghĩ cách trộm lấy ma tích, hoặc dùng đồ vật trao đổi ma tích. Ngay cả khi ma thú này trân quý, nhưng lấy tài sản của chúng ta còn sợ không có thứ giá trị tương đương để giao dịch sao?" Lão nho Tàng Hình bất đồng ý kiến nói.

"Ta cảm thấy đi Huyền Khiếu sa mạc được hơn!" Kim Cổ trưởng lão Linh tộc chỉ nói ngắn gọn một câu.

"Ta đồng ý với Lâm Huynh, đi biển tốt hơn. Dù sao thời gian đi Huyền Khiếu sa mạc quá dài, hơn nữa Bát Túc Ma Tích không biết có thu đủ hay không." vũ y thiếu nữ tự định giá một chút, đồng ý với ý kiến của phi phát nam tử.

Mà những người khác thì vẻ mặt trầm ngâm, cẩn thận cân nhắc lợi hại trong đó, vẫn chưa dễ dàng nói ra quyết định bản thân.

"Hàn đạo hữu, hiện tại ngươi định chọn con đường nào?" Ánh mắt Lũng gia lão tổ sau khi âm tình bất định một lát, quay sang hỏi Hàn Lập.

"Trước khi trả lời, Hàn mỗ muốn hỏi Lũng huynh một chút, không biết từ chỗ chúng ta đến Huyền Khiếu sa mạc mất bao lâu, mấy ngày, mấy tháng hay là mấy năm?" Hàn Lập yên lặng một chút, mới không chút hoang mang hỏi.

"Mấy năm? Không lâu đến thế. Từ đây đến Huyền Khiếu, sa mạc chỉ cần thời gian một năm. Đương nhiên đây là dưới tình huống trên đường đi chúng ta không trì hoãn. Hàn huynh sao lại hỏi vậy?" Lũng gia lão tổ có chút ngoài ý muốn hỏi.

"Nếu dựa theo mức độ nguy hiểm để chọn thì tại hạ hiện nhiên vẫn thiên về hướng đi Huyền Khiếu sa mạc, nhưng nếu không thể kiếm đủ Bát Túc Ma Tích thì thời gian lại mất quá nhiều, so với đi đường biển thì đúng là cái được không bù nổi cái mất. Dù sao đi đường biển chỉ mất hơn mười năm, thời gian tiết kiệm được càng nhiều thì cũng bớt đi nhiều nguy hiểm. Cho nên ý của Hàn mỗ là chúng ta nên chú ý đến cả hai." Hàn Lập nói từng chữ một.

"Chú ý như thế nào?" Thiên Thu thánh nữ hơi trầm tư hỏi một câu.

"Chúng ta có thể trước tiên đi Huyền Khiếu sa mạc, đến gần sa mạc sẽ tìm các thế lực Ma tộc địa phương, xem thử có thể thu đủ Bát Túc Ma Tích hay không, nếu thật sự có thể tìm đủ thì hiển nhiên liền trực tiếp đi Huyền Khiếu sa mạc. Nếu không được thì trở về đường cũ đi hải vực cũng không muộn. Dù sao trở về đường cũ cũng chỉ mất hai năm mà thôi. Chút thời gian như thế chúng ta cũng có thể chấp nhận được." Thần sắc Hàn Lập ngưng trọng trả lời.

"Oh, cách này hay không tệ, đúng là ổn thỏa hơn. Ta đồng ý với cách của Hàn huynh!" Vũ y thiếu nữ nghe xong, đôi mắt đẹp chợt lóe quang mang, lộ ra vẻ mừng rỡ.

"Cách này đúng là vẹn toàn nhất." Nam tử họ Lâm sau khi hơi trầm ngâm, lộ ra vẻ đồng ý

"Thiên Thu đạo hữu, người cảm thấy thế nào?" Thần sắc Lũng gia lão tổ khẽ động, hỏi Thiên Thu thánh nữ một câu.

"Ta cần thương lượng với mấy vị tộc nhân một lát, sau đó sẽ trả lời đạo hữu."

Sắc mặt Thiên Thu thánh nữ khẽ đổi, chậm rãi nói.

"Điều này hiển nhiên." Lũng gia lão tổ đồng ý nói.

Vì thế Thiên Thu thánh nữ và mấy tên Linh tộc quay lưng lại với đám người Hàn Lập, bắt đầu thương lượng.

Cùng lúc đó, Lũng gia lão tổ khẽ nhúc nhích môi, bí mật nói chuyện gì đó với Huy trưởng lão bên cạnh.

"Hàn huynh, cách của người rất ổn thỏa. Ta nghĩ vô luận là Linh tộc hay Lũng lão quái thì hơn phân nửa đều đồng ý cách này. Nhưng xem tình hình lúc trước thì Lũng lão ma hơn phân nửa là muốn đi Huyền Khiếu sa mạc, mà Linh tộc thì muốn đi hải vực. Bọn họ nói không chừng trong lòng còn có tính toán gì khác, vô luận kết quả cuối cùng thế nào, chúng ta đều phải cẩn thận một chút." Bên tai Hàn Lập bỗng nhiên vang lên tiếng cười khê của vũ y thiếu nữ

Hàn Lập nhìn qua nữ tử này, đã thấy đôi phương đứng tại chỗ không nhúc nhích, trên mặt không nhìn ra chút dị sắc nào.

"Đa tạ Diệp đạo hữu nhắc nhở, Hàn mỗ sẽ chú ý." Hàn Lập đồng dạng bất động thanh sắc đáp lời.

Mặc dù vũ y thiếu nữ không truyền âm nữa, nhưng khóe miệng có chút nhếch lên.

Tất cả mọi việc tiếp theo quả nhiên không khác nhiều so với dự đoán của vũ y thiếu nữ.

Thiên Thu thánh nữ sau khi thương lượng với Linh tộc xong, quả nhiên tỏ vẻ đồng ý với cách Hàn Lập đưa ra, mà Lũng gia lão tổ cũng không dị nghị gì.

Vì thế đám người lúc này thay đổi phương hướng, bay về phía Tây thảo nguyên.

Đám người Lũng gia lão tổ hiển nhiên không biết trong trời cao phía sau cách bọn họ hơn vạn dặm, có một đoàn phản hồng quang hà như ẩn như hiện theo sát.

Đồng thời cùng lúc đó, ở Linh giới, trong một cấm địa cực kỳ bí ẩn của Linh tộc.

Một tòa pháp trận đường kính rộng hơn mười dặm đang vận hành thật nhanh trên mặt đất cháy đen.

Cả tòa pháp trận không ngừng phát ra tiếng xé gió, vô số phù văn đủ loại màu sắc từ các nơi tuôn ra, hóa thành từng đạo phù văn thô to tạo thành xiềng xích, khóa chặt một nhân ảnh thật

lớn ở trung tâm

Nhân ảnh này cao khoảng trăm trượng, trên người mặc một bộ kim sắc chiến giáp hình dáng cổ quái, sau lưng có mười mấy huyết sắc ma ảnh chớp động không ngừng, phát ra tiếng khóc quái dị.

Nhưng lúc này hần giờ hai tay lên trời, cách bàn tay mấy trượng là một phiến ngân sắc ti vông dày đặc, đang không ngừng run rẩy nâng một viên châu màu bạc to cỡ một mẫu.

Bề mặt viên châu khắc vô số hoa văn, chớp động khiến hư không gần đó mơ hồ có chút vận vẹo không ngừng.

Khuôn mặt nhân ảnh vô cùng tuần mỹ, nhưng giờ phút này vẻ mặt đầy mờ hôi, nhìn ngân châu khổng lồ trên trời cao, trên mặt hiện lên vẻ kính sợ khó tin.

Không trung xung quanh pháp trận, bất ngờ có tám gã Thánh Linh Hợp Thể Kỳ mặc trang phục khác nhau, mỗi tên đều cầm một trận bàn, cũng mờ hôi đầm đìa điên cuồng thúc đục cả tòa đại trận.

Mà trên cao mấy ngàn trượng ở trung tâm pháp trận, có một tòa cung điện kim quang lập lòe, lơ lửng giữa không trung không nhúc nhích, vô cùng yên tĩnh, có vẻ cực kỳ quý dị.

"Người rốt cục là ai, sao lại có được Phong Tiên Châu. Chẳng lẽ thật sự là Linh nô chạy thoát từ cung nào đó ở Tiên giới!" Cự đại nhân ảnh mở miệng, hung hăng quát to lên không trung.

"Ta là ai, người không cần biết. Người đã có được Nhiếp Linh Thiên võng, như vậy đã không đội trời chung với Linh tộc chúng ta, không thể cùng sinh tồn. Hiện tại người đã rơi vào Khóa Ma đại trận, cũng bị Phong Tiên Châu giam cầm, đây sẽ là nơi chôn thân của người." Từ trong cung điện màu vàng truyền ra thanh âm nam tử lạnh lùng, nhưng có vẻ vô cùng già nua

"Người thật sự tưởng rằng chỉ bằng vào thủ đoạn này là có thể giết ta sao. Bốn sứ giả đã sớm tu thành Kim Tiên chân hồn, chỉ là người hạ giới mà cũng muốn giết ta, quả thực là nằm mơ giữa ban ngày. Chờ lát nữa ta thoát vây ra, nhất định sẽ đem tất cả đám Linh nô các người đánh cho hoa phi phách tán, đưa tất cả vào lò luyện hóa." Nhân ảnh cao lớn cuồn cuộn tiêu một tiếng, tràn ngập sát khí quát.

"Ta đương nhiên biết cho dù Khốn Ma Trận và Trấn Tiên Châu hợp lực cũng không đủ giết một linh hồn Chân Tiên, cho dù hiện tại pháp lực của người không cường đại bằng bốn tọa. Nhưng nếu ta đem người phong ấn lại chuyển đến cửu u Địa Hỏa, dùng chân hỏa trong người phối hợp với cửu u Địa Hỏa chậm rãi luyện hóa, chỉ cần tốn thời gian mười vạn năm liền biến chân hỏa người thành nguyên liệu, luyện hóa thành một viên Tiên Hồn Đan." Thanh âm già nua trong cung điện màu vàng hừ lạnh một tiếng, băng hàn thấu xương nói.

Chương 2022: Thảo nguyên thú triều

"Hừ, muốn luyện chân hồn ta thành Tiên Hồn Đan, người thật can đảm. Nếu là tại Tiên giới, riêng điều này đã vi phạm thiết luật (luật sắt) Tiên giới, bị chấp pháp giả vận dụng thiện phạt trực tiếp giết chết" Cụ đại nhân ảnh vừa nghe nói thể thân hình khẽ run lên, trên mặt lộ ra vẻ tức giận hừ một tiếng.

"Hắc hắc, người cũng biết đây không phải là Tiên giới, chấp pháp giả ngay cả khi thần thông lớn, nhưng nếu không có chuyện gì quấy nhiễu thì sao có thể phát hiện ra những chuyện nơi này. Mà sau khi lão phu ăn Tiên Hồn Đan vào, tu vi lại tiến thêm một bước, đủ để bốn tộc thêm cường đại tại một giới này. Chút mạo hiểm ấy cũng đáng để bốn tộc thử một phen, càng hướng chi ngoại trừ thủ đoạn này, cũng không còn cách nào khác có thể giết chân hồn một gã tiên nhân. Lão phu không có sự lựa chọn nào khác!" Thanh âm già nua không chút rung động, lạnh lùng nói

"Tốt,tốt! Bốn sứ giả coi như hổ xuống đồng bằng bị chó khinh. Chỉ là một gã Đại Thừa Kỳ, nếu là trước kia thì ta chỉ búng một ngón tay liền giết chết, hiện tại dám đứng trước mặt ta cuồng vọng như thế. Ta cũng muốn xem thử người như thế nào phong ấn luyện hóa chân hồn bốn tọa." Cụ đại nhân ảnh nghe vậy, ánh mắt sau khi chớp động vài cái, không giận mà ngược lại còn cười.

Tiếp theo nhân ảnh dùng sức giơ hai tay ra trước người, mười ngón tay mơ hồ, nhanh như đan đánh ra mười mấy đạo pháp quyết, chọt lóe liên

nhập vào trong ngân sắc cự vãng do Nhiếp Linh Thiện vãng biến thành.

Nhất thời trong cự vãng phát ra tiếng ầm ầm, khí tức phút chốc cường đại gấp mấy lần, tiếp theo cuồng trướng, ra sức đẩy cự đại ngân châu lên phía trên mấy chục trượng.

Tám gã Thánh Linh đang thúc dục cự đại pháp trận ở xung quanh, vừa thấy cảnh này, trong lòng cả kinh, không chút do dự đem toàn bộ pháp lực cuồng chú vào trong pháp bàn.

Từ trong pháp bàn phát ra quang mang chói mắt, tiếp theo từ trong pháp trận truyền ra tiếng xé gió!

Phù văn bốn phía quay cuồng, ngưng kết ra từng phù liên(dây xích) thật lớn trôi cự đại nhân ảnh lại.

Nhưng hành động này hiển nhiên đã có chút trễ!

Cự đại nhân ảnh sau khi cảm thấy cả người buông lỏng, pháp lực trong cơ thể nguyên bản có chút ngưng trệ mất linh, phút chốc khôi phục như lúc ban đầu, mặc dù chỉ tích tắc nhưng cũng đủ để thi triển thần thông giữ mạng.

Hắn gầm lên một tiếng, mười mấy đoàn ma ảnh sau lưng nổ tung, hóa thành từng cổ huyết vụ nhập vào trong người.

Thân hình nguyên bản có chút mơ hồ, trong nháy mắt trở nên vô cùng rõ ràng, giáp y trên thân sau khi cuồng trướng liền vỡ vụn ra, để lộ lớp da màu cổ đồng.

Trên ngực hắn, bất ngờ khắc một đóa kỳ hoa màu vàng trông rất sống động.

Trong nháy mắt khi đồ án cự hoa hiện ra, nhân ảnh mở miệng, những thượng cổ chú ngữ chưa từng xuất hiện tại Linh giới nhanh chóng bay ra.

Đồ án kim hoa sau khi khẽ run lên, toàn thân đỏ tươi như máu, hơn nữa một cỗ tinh khí xông vào mũi, tiếp theo bề mặt lưu chuyển tinh quang đỏ tươi, từ trên ngực bay ra, hóa thành thực thể

"Tích Huyết Hoạch Linh Hoa! Thân thể của ngươi không phải là người, mà là thân thể yêu hoa!"

Trong cung điện màu vàng truyền ra thanh âm giạt mình già nua

Nhưng cự đại nhân ảnh căn bản không quan tâm, chỉ cúi đầu há miệng thổi về phía huyết sắc cự hoa:

"Phốc xuy!"

Thiện địa nguyên khí gần đó trong nháy mắt tuôn về phía huyết hoa, đồng thời bầu trời ảm đạm, từng đám mây ngũ sắc cuộn cuộn tuôn ra, khiến thiện địa cũng phải biến sắc.

Mà huyết hoa sau khi hút vào vô số thiện địa nguyên khí, thể tích bành trướng gấp mười lần, đồng thời phả ra một cỗ khí tức khiến người ta nổi da gà.

"Ngươi điên rồi, muốn tự bạo đóa hoa này, chẳng lẽ ngươi không biết khi đóa hoa này nổ tung, thân thể của ngươi cũng đồng thời tan thành tro bụi sao?" Thấy cảnh này, thanh âm già nua hoảng sợ, đồng thời mơ hồ có chút kinh hoàng.

Không chỉ như thế, bầu trời phía trên cung điện màu vàng nổi lên ba động, một đạo nhân ảnh quý dị hiện lên.

Rõ ràng là một bạch bào lão giả tóc bạc nhưng vẻ mặt lại trẻ trung, trên tay áo khắc một lá phong màu đỏ, vẻ mặt khấn trương nhìn huyết sắc cự hoa bên dưới.

"Hắc hắc, tự bạo thân thể so với chân hồn bị luyện hóa thành đan thì còn tốt hơn nhiều. Lấy chân hồn lực của bốn tọa, cùng lắm thì mất mấy vạn năm khổ công liền lần nữa ngưng tụ ra thân thể. Nếu người thức thời thì hiện tại mở pháp trận và thu hồi Phong Tiên Châu lại, ta cũng không truy cứu chuyện lúc trước, lập tức quay đầu rời đi. Nếu người nhận ra yêu hoa này thì chắc cũng hiểu rõ uy lực khi nó tự bạo, cái khác không nói, nhưng để mấy người các người lập tức tan thành mây khói thì dư sức."

Cự đại nhân ảnh không nhìn cự hoa yêu dị kia, mà nhìn lão giả trên không trung, lạnh lùng nói.

Bạch bào lão giả nghe nhân ảnh phía dưới nói xong, không lập tức mở miệng nói gì, nhưng sắc mặt lại cực kỳ âm trầm.

Tám gã Thánh Linh xung quanh pháp trận bên dưới, sau khi cảm nhận uy lực đáng sợ từ huyết sắc cự hoa phát ra, lại nghe nhân ảnh nói vậy, sắc mặt sớm đã trở nên cực kỳ khó coi.

Nhưng trên đỉnh đầu lại có lão giả tọa trấn, không ai dám có động tác gì khác, vẫn liều mạng duy trì pháp trận.

"Thả người đi? cũng có thể! Nhưng chờ sau khi phong ấn người lại, lão phu sẽ nghĩ đến việc này."

Vẻ mặt bạch bào lão giả sau khi liên tiếp biến ảo mấy lần, đột nhiên trên mặt hiện lên vẻ dữ tợn, tiếp theo thân hình thoáng một cái, liền trở thành ảo ảnh biến mất tại chỗ.

"Người đúng là muốn tìm cái chết, đã vậy bốn tọa sẽ thành toàn cho các người!" Cự đại nhân ảnh phía dưới thấy vậy, lúc này sắc mặt đại biến quát một tiếng chói tai, nhưng sau khi liếc mắt nhìn huyết sắc cự hoa, hành động không khỏi có một chút chần chờ.

Lúc trước hắn nói có vẻ dễ dàng nhưng trên thực tế trong lòng lại hiểu rất rõ, hắn một khi không có thân thể nếu muốn đúc lại thì thực tế vô cùng khó khăn.

Một vạn năm đúc lại một thân thể trừ phi vận khí tốt đến cực điểm, nếu không chút thời gian ấy căn bản không thể nào.

Mà thân thể này là do Tích Huyết Hoạch Linh Hoa ngưng tụ thành, lại càng khó khăn cực kỳ.

Hắn không biết phải mất bao nhiêu tâm huyết, tổn mười mấy vạn năm mới lần nữa ngưng tụ lại.

Nếu dùng nhục thân, hắn chỉ cần khổ tâm tu luyện khôi phục pháp lực và thần thông lúc còn đỉnh cao cũng không phải là chuyện không thể

Nhưng một khi mất đi thân thể yêu hoa này, hắn cũng không tự tin có thể có được thân thể thích hợp, khôi phục thần thông lại càng là chuyện xa vời.

Bất quá nhân ảnh này dù sao cũng không phải là tu sĩ bình thường chỉ chần chờ một lát, liền cắn răng, trong miệng lần nữa truyền ra tiếng chú ngữ, lập tức giơ một ngón tay ra, ngưng trọng điểm về phía huyết sắc cự hoa.

Cự đại huyết hoa phát ra tiếng thê lương, thể tích bành trướng, mỗi cánh hoa bỗng nhiên hiện ra bạch ngân, đồng thời một cỗ khí tức còn cường đại gấp mấy lần lúc trước từ trong hoa tán ra.

Đồng thời cùng lúc đó, ngũ sắc linh vân trên trời bị thiên địa nguyên khí thúc dục, ngưng kết làm một, hóa thành một cái nôi ngũ sắc, lấy mắt thường có thể thấy được, chậm rãi đè xuống đám người bên dưới.

Tám gã Thánh Linh đồ mồ hôi, chỉ cảm thấy thân hình trầm xuống, phảng phất bị núi lớn đè lên, động tác trở nên vô cùng chậm chạp.

Tám gã Thánh Linh trong lòng cả kinh, trên người phát ra tiếng xé gió, mười mấy đoàn linh quang đồng thời từ trên người bắn ra, hóa thành từng tầng quang mạc tự bảo vệ bản thân.

Hộ thể linh bảo của bọn hắn cũng tự bay ra bảo vệ chủ nhân.

Mặc dù bai hấn nhất thời không bị gì, nhưng trong lòng cực kỳ hoảng sợ, thân hình vừa động đều bắn về phía sau bỏ chạy.

Động tác bọn họ nhìn nhanh như điện, nhưng so với độn tốc bình thường lại chậm hơn một lần, căn bản không thể chạy ra khỏi phạm vi bao phủ của huyết hoa tự bạo.

Tám gã Thánh Linh hiển nhiên cũng biết việc này, một bên vừa bay về phía sau, một bên thả ra vô số bảo vật.

Cự đại nhân ảnh thấy vậy, hai mắt chợt lóe hàn mang, pháp quyết trong tay biến đổi, rốt cục nói ra một chữ "*Bạo*".

Huyết sắc cự hoa thoáng một cái, tất cả cánh hoa mở tung ra, đồng thời một cỗ chất lỏng đỏ tươi như dung nham từ trong bạch ngân tuân ra.

Chất lỏng đỏ tươi vừa tiếp xúc với không khí, nháy mắt liền bốc cháy thành từng đoàn hỏa diễm, số lượng cực nhiều, cơ hồ nhuộm đỏ cả hư không, nhưng hồng quang sau khi co giãn, đều nổ tung ra

Cùng lúc đó, cự đại nhân ảnh thoáng cái thu nhỏ lại như người thường, một tầng ngân sắc quang tráo hiện lên trên người.

Người này mặc dù không còn thân thể nhưng vì bảo vệ chân hồn không bị hao tổn quá nghiêm trọng, hiển nhiên cũng đề phòng đối với uy lực lần tự bạo này.

Mắt thấy sau một khắc cả khu vực sẽ hoàn toàn biến thành tro bụi, thì thanh âm bạch bào lão giả lại đột nhiên lạnh lùng truyền ra từ phía trên huyết sắc cự hoa:

"Muốn tự bạo, ngươi tưởng lão phu sẽ đồng ý sao? Cho dù bản thể của ta bị tổn thương vạn năm, cũng muốn hoàn toàn trấn áp ngươi."

Vừa dứt lời, hư không chợt lóe bạch quang, một tòa cự tháp cao hơn trăm trượng hiện lên.

Tháp này toàn thân trong suốt sáng long lanh, bề mặt khắc vô số phù văn trong suốt, phát ra kỳ quang màu trắng sữa, phẳng phất do hàn băng luyện chế thành.

Càng kỳ lạ chính là, trên đỉnh tháp bất ngờ có một viên châu màu xanh to cỡ đầu người, bóng loáng như ngọc, nhưng ngưng thần nhìn kỹ thì lại phát hiện bề mặt nó khắc vô số phù trận trong suốt lớn nhỏ khác nhau.

Trong đó, phù trận lớn bao phủ phù trận nhỏ, phù trận nhỏ thì bao phủ phù trận nhỏ hơn, tất cả hòa vào nhau, có vẻ vô cùng huyền ảo phức tạp.

Khiến người ta vừa nhìn, liền cảm thấy hoa đầu choáng váng.

Mà ngòi trên băng tháp này chính là thân thể nguyên hình của vị Thánh Linh tối cao của Linh tộc, sau khi hơi hạ xuống, một cỗ hàn khí lạnh lẽo từ

tháp tuôn ra, chớp cái liền bao phủ toàn bộ hỏa quang và huyết hồng cự hoa vào trong.

Trong hàn quang màu trắng, tất cả mọi thứ đều bị ngưng kết trì trệ, phảng phất thời gian bên trong vào giờ phút này đều bị ép dừng lại.

Đồng thời bản thân băng tháp cũng âm vang một tiếng hạ xuống.

"Huyền Quang Thiên Tinh Tháp! Không ngờ ngươi là linh nô do bảo vật này biến thành. Không thể nào, tất cả vật phẩm chế bảo vật này kể từ trăm vạn năm trước đều bị hủy diệt trong trận đại loạn ở Bắc Minh tiên cung, như thế nào còn có linh nô sinh ra!

Nhân ảnh phía dưới nguyên bản dùng ánh mắt cực kỳ oán độc nhìn lên không trung, vừa thấy băng tháp trong suốt, sắc mặt lập tức trở nên vô cùng tái nhợt, cực kỳ hoảng sợ gầm lên.

Chương 2023: Cứu nạn

Nhân ảnh là tồn tại ở Tiên giới, hiển nhiên hiểu rõ sự lợi hại của Huyền Quang Thiên Tinh Tháp, trong lòng biết không ổn, bỗng sinh ra ý liều mạng, sau khi cắn lưỡi, liền há miệng phun ramoojt đoàn tinh huyết.

Tinh huyết vừa ra khỏi miệng, lập tức âm âm bốc cháy, sau đó chợt lóe biến ảo thành mấy hỏa mãng, mỗi con đều dài hơn mười trượng, gương nanh vuốt múa phóng về phía băng tháp trong suốt.

Nhân ảnh hiểu rõ, chỉ cần hấn dụng bí thuật Tiên giới tạo ra hỏa mãng chống đỡ băng tháp một chút, Tích Huyết Phục Linh Hoa liền có thể hóa giải lớp băng, hoàn toàn phát huy hết uy lực.

Tới khi đó, huyết hoa phát ra hết uy lực, cho dù là Huyền Quang Thiên Tinh Tháp cũng không cách nào trấn áp được.

Nhưng cử động này của nhân ảnh dường như hoàn toàn rơi vào trong dự đoán của bạch bào lão giả.

Chỉ thấy hấn cười lạnh một tiếng!

Viên châu màu xanh trên đỉnh băng tháp đột nhiên tự xoay tròn, tiếng xé gió phá không vang lên, mấy đạo quang tuyến màu xanh to cỡ ngón cái phun ra, sau khi chợt lóe liền nhanh như chớp đánh lên người hỏa mãng.

"Xèo xèo"

Quang tuyến màu xanh không biết ẩn chứa uy lực đáng sợ thế nào, mấy hỏa mãng thoát nhìn dữ tợn, trong nháy mắt liền bị tiêu diệt, biến thành từng luồng khói xanh.

Sắc mặt nhân ảnh đại biến, muốn thi triển thần thông khác, nhưng căn bản không kịp.

Băng tháp cao hơn trăm trượng mang theo mảng lớn hàn quang, đè huyết sắc cự hoa và nhân ảnh xuống dưới.

Băng tháp trong suốt chớp động dị quang, vô số phù văn màu vàng tuôn ra, như mưa rào bắn xuống.

Thanh thế cực kì kinh người!

Đồng thời cùng lúc đó, nửa đoạn thân ảnh của bạch bào lão giả cũng hiện lên rõ ràng ở đỉnh tháp, không chút biểu tình quát to:

"Mấy người các ngươi làm gì thế, mau thúc dục Khốn Ma đại trận, giúp lão phu hoàn toàn phong ấn đại địch của bốn tộc".

Đối tượng mà bạch bào lão giả nói hiển nhiên là tám gã Thánh Linh mới vừa rời giống như chim sợ cành cong.

Giờ phút này tám gã Thánh Linh vừa thấy băng tháp chế trụ huyết sắc cự hoa tự bạo, trong lòng hiển nhiên vừa vui mừng lẫn sợ hãi, nghe lão giả nói vậy, lập tức giật mình độn quang bay trở về.

Chỉ thấy nhân ảnh sau khi chớp lên, tám gã Thánh Linh lần nữa xuất hiện bốn phía pháp trận, bắt đầu thúc dục trận bàn.

Lập tức phù văn trong pháp trận hiện lên, phù liên ban đầu có chút tiêu tan, lần nữa ngưng thật, chợt lóe lao ra từ bốn phía băng tháp, hình thành cự

võng bao phủ tất cả mọi thứ bên dưới.

Cùng lúc đó, cự đại băng tháp phát ra tiếng vù vù, không ngừng co giãn biến lớn.

Từng tầng huyền băng trong suốt từ cự tháp điên cuồng ngưng kết ra.

Pháp trận bên dưới phát ra tiếng vù vù, giống như cùng hô ứng với băng tháp.

Không quá thời gian vài lần hô hấp, băng tháp đã biến thành một cự đại băng phong cao mấy ngàn trượng, đem cả tòa pháp trận và phù liên đóng băng lại.

Về phần nhân ảnh và cự đại huyết hoa, hiển nhiên bị đóng băng tại trung tâm.

Thấy cảnh này, tám gã Thánh Linh nguyên bản thúc dục pháp trận, lúc này thở dài một hơi, trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên.

Mà đúng lúc này, sắc mặt bạch bào lão giả vẫn vô cùng âm trầm, nhìn xuống tám gã Thánh Linh nói:

"Các ngươi nghe cho rõ, mặc dù ta dùng bản thể phong ấn đại địch này lại. Nhưng Tích Huyết Phục Linh Hoa là một loại kì hoa hiếm có tại Tiên giới, sợ rằng phải tốn hơn vạn năm mới có thể từng chút hóa giải uy lực của đóa hoa này. Mà trước đó, các nguoi không được động đến phong ấn này, nguyên thần của ta cũng không thể rời khỏi bản thể quá xa, nếu không hậu hoạn vô cùng! Vì để ngừa vạn nhất, các ngươi lập tức bố trí vài loại cấm chế pháp trận ở gần đây, phong ấn bản thể lão phu và Khốn Ma đại trận lại. Kể từ đó sẽ không còn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Chờ sau khi ta hóa giải toàn bộ Tích Huyết Phục Linh Hoa, liền đem băng phong tới chỗ Cửu U Địa Hỏa, chậm rãi luyện hóa chân hồn thành đan dược. Trong

khoảng thời gian a không thể phân tâm, tất cả mọi việc trong tộc cứ giao cho trưởng lão hội và cộng đồng quyết định. Nhất định phải khiến bốn tộc vượt qua ma kiếp lần này! Chỉ cần chịu đựng qua ma kiếp, bốn tộc liền có thể hưng thịnh."

"Tuân lệnh, Linh Vương đại nhân!" Tám gã Thánh Linh nghe vậy, lập tức quỳ xuống, cực kì cung kính hứa hẹn.

Tiếp theo tám người bọn họ thu pháp bàn trong tay lại, linh quang ngoài thân sau khi chớp động, liền tự hóa thành một đạo trường hồng bay ra ngoài truyền lệnh.

Trong nháy mắt, trong băng phong chỉ còn lão một mình thân ảnh bạch bào lão giả.

"Người thật sự tưởng rằng bằng vào Huyền Quang Thiên Tinh Tháp bị tàn phá là có thể phong ấn bốn sứ giả sao? Chờ sau khi ta làm hao hết hàn khí của tháp này, để xem người còn cái gì có thể phong ấn được ta!"

Phía dưới băng phong bỗng nhiên truyền ra vang lên tiếng của nhân ảnh.

"Hừ, không hổ là người từ thượng giới hạ xuống, chỉ liếc mắt liền nhìn ra bản thể tàn phá của ta. Nhưng cho dù như thế, người cho rằng bản thân người có được vô tận thần thông của chân tiên sao. Lấy tu vi hiện tại của người, muốn hao hết hàn khí bản thể của ta đúng là chuyện nằm mơ giữa ban ngày. Nhưng lực liên kết chân hồn của người cũng mạnh thật, ngay cả khi bị trấn áp vẫn có thể mở miệng nói chuyện. Bất quá thần trí người cũng chỉ tỉnh táo được một lúc nữa thôi." Bạch bào lão giả cúi đầu nhìn lướt qua đáy băng phong, hừ một tiếng nói.

"Lời nói này là có ý gì? Ta không tin hạ giới còn thủ đoạn gì có thể phong ấn cả thần trí ta." Giọng nói nhân ảnh thoáng trầm xuống, bộ dáng

không tin.

"Thủ đoạn ở hạ giới quả thực rất khó hoàn toàn phong ấn chân hồn chỉ lực, nhưng thứ lão phu vận dụng không phải là thủ đoạn ở hạ giới!"

Bạch bào lão giả cười lạnh một tiếng, tiếp theo hư không trào một cái, một đoàn phù lục tỏa ra hàn quang mờ nhạt, quỷ dị hiện lên giữa ngón tay.

Phù lục này trong suốt, giống như từ hàn băng ngưng tụ thành, nhưng bề mặt lại khắc vô số kim sắc phù văn.

Nếu Hàn Lập ở đây, liếc mắt một cái liền nhận ra phù văn đó đúng là Kim Triện Văn chỉ có ở Tiên giới.

"Thật đáng tiếc, hiện tại dùng nó, về sau khi đối địch có thể sẽ yếu đi một chút."

Bạch bào lão giả nhìn phù lục, trên mặt lộ ra vẻ tiếc nuối, nhưng sau khi thì thảo vài câu, vẫn cắn răng phát tay lên.

Phù lục lập tức âm vang một tiếng, hóa thành một đoàn kim quang bắn xuống băng phong bên dưới, chợt lóe liền nhập vào trong băng phong.

Lúc này bạch bào lão giả hai tay bắt quyết, vẻ mặt thận trọng niệm chú.

Lập tức một kim sắc quang vầng như mặt trời hiện lên trong băng phong, tiếp theo xoay tròn, tất cả quang mang thu lại, biến thành một cự đại phù văn phát ra kim quang chói mắt to cỡ một mẫu, không tiếng xé gió như lưu tinh lao thẳng xuống dưới.

"Người đang làm cái gì vậy, không tốt, là....người có phù lục Tiên giới...." Nhân ảnh phía dưới lập tức cảm thấy vẻ khác thường trong băng phon, thất thanh la lên.

Nhưng cự đại kim vẫn chột lóe, liền hung hăng nhập vào trong pháp trận bên dưới.

Ầm ầm!

Tiếng kêu của nhân ảnh lập tức dừng lại, trở nên yên tĩnh không tiếng động.

Lão giả đối với việc này không cảm thấy bất ngờ, ngược lại pháp quyết trong miệng phát ra càng lúc càng dồn dập.

Sau một khắc, cả ngọn băng phong thoáng cái, từng đạo kim vân từ trong băng phong tuôn ra, sau khi nhúc nhích một trận, cuối cùng hình thành một cự đại phù văn, chớp động kim mang dán lên bề mặt lớp băng.

Mà bạch quang từ băng phong phát ra lập tức pha lẫn với lam quang, đồng thời mơ hồ phát ra hàn khí, khí tức so với lúc trước càng dày đặc thêm vài phần.

Tiếng chú ngữ xé gió trong miệng bạch bào lão giả lúc này mới ngừng lại, đồng thời vẻ mặt thoáng thả lỏng.

Giờ phút này nếu nhìn kỹ dưới đáy băng phong, liền phát hiện một thanh niên tuấn mỹ mặc kim bào hôn mê bất tỉnh, bị từng đạo phù liên và từng lớp băng trong suốt bao trùm toàn thân.

Trên trán hắn, bất ngờ xuất hiện một hoa văn màu vàng giống như hoa văn trên bề mặt băng phong.

Bạch bào lão giả sau khi dung thần niệm đảo qua phong ấn dưới đáy, lập tức vẻ mặt vui mừng cuồn cuộn một tiếng, thân ảnh thoáng cái liền biến mất vào trong băng phong.

Vị Linh Vương Linh tộc này hiển nhiên không biết, trong nháy mắt khi thanh niên tuổi trẻ vừa hôn mê, tại một giới diện hoàn toàn xa lạ, một gã đạo sĩ mặt đen đang ngồi dưới tàng cây đại thụ, đột nhiên thân sắc vừa động mở mắt ra.

"Chuyện gì vậy, vị sư huynh đệ kia gặp chuyện rồi, không ngờ chân hồn chi bài lại phản ứng mạnh mẽ như vậy."

Vị đạo sĩ tự nói vài câu, đột nhiên phát tay lên, lập tức lục quang chợt lóe, một lần các cao vài tấc từ trong tay áo bay ra, sau đó chớp động một cái, liền biến thành mười tượng xuất hiện trước mặt.

Thân ảnh đạo sĩ mặt đen vừa động, liền tiêu sái tiến vào lần các.

Chỉ thấy trong đại sảnh của lần các có hàng trăm ngọc bàn trắng tinh, mỗi một ngọc bàn đều đặt mười mấy hoàng sắc một bài lớn nhỏ giống nhau.

Trên mộc bài khắc vô số ngân sắc hoa văn, ở trên bàn không nhúc nhích.

Ánh mắt đạo sĩ mặt đen sau khi đảo qua vô số ngọc bàn, hai hàng lông mày hơi nhíu lại một chút, trên mặt đột nhiên lộ ra vẻ kinh ngạc, phát tay về phía một cái đỉnh loang lổ.

"Vù" một tiếng!

Trong đỉnh bất ngờ bay ra một khối hoàng sắc một bài, chớp cái liền rơi vào tay đạo sĩ.

"Hóa ra là chân hồn của người này gặp chuyện, nếu như thế thì cũng không thể mặc kệ, phải đi tìm mới được!"

Đạo sĩ nhìn mộc bài trong tay chớp động bạch quang yếu ớt, trên mặt đầu tiên hiện lên vẻ ngạc nhiên, nhưng lập tức trở nên âm tình bất định.

* * *

Hàn Lập lơ lửng bất động trên trời cao, nhưng bảy mươi hai đạo thanh quang trước người lại chợt lóe, phóng về phía mười ma thú đen thui phía trước, lập tức chúng bị kiếm quang chém nát, hóa thành một phiến mưa máu từ không trung rơi xuống.

Nhưng lại có thêm nhiều ma thú lấy khí thể phô thiên cái địa, từ bốn phương tám hướng gào thét đánh tới, mỗi một con đều có lân phiến, đầu mọc một sừng.

Kiểm quang màu xanh bay trở về, sau khi xoay chuyển một vòng, lập tức một đóa kiếm liên màu xanh phóng ra.

Quang mang màu xanh quét qua, đám ma thú nhất thời bị chém làm hai.

Mùi máu tanh phút chốc tràn ngập cả không gian.

Độ sắc bén của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm căn bản đám ma thú thấp giai này không thể chống đỡ.

Nhưng đám ma thú dường như không sợ chết, găm rú lần nữa ủa tới.

Hàn Lập thấy cảnh này, khóe miệng co quắp một chút, không khỏi lộ ra vẻ bất đắc dĩ, thở dài một tiếng.

Chương 2024: Điệp Vĩ Thú

Tiếp theo hần không ngừng thúc dục kiểm quang quét về bốn phía, còn ánh mắt nhìn về phía sau cách đó không xa.

Ở bên kia, đám người Lũng gia lão tổ bất ngờ cũng vừa đánh chết một đám ma thú khác.

Trong đó, vũ y thiếu nữ búng mười ngón tay, từng đạo ngân mang như mưa rào bắn ra, khiến mảng lớn ma thú rơi từ không trung xuống.

Phi phát nam tử Lâm gia thì trong tay hiện ra một thanh hỏa hồng ngọc xích toàn thân trong suốt, từng đoàn liệt diễm từ đó bắn ra, biến những ma thú gần đó thành cầu lửa.

Lũng gia lão tổ và vị Huy trưởng lão kia, một người thì hai tay biến ảo thành hai cự trảo màu vàng, huy động hóa thành vô số trảo ảnh gào thét trên hư không, người kia thì phát tay, từng đoàn lục khí tuôn ra

Ma thú chỉ cần tiến vào trong khoảng phạm vi cách hai người hơn trăm trượng, trong nháy mắt liền bị xé rách thành vô số mảnh nhỏ, thân hình cứng đờ lập tức dính độc chết ngay.

Về phần Linh tộc bên kia, trong tay lão nho Tàng Hình không biết từ khi nào xuất hiện một cổ đăng (đèn cổ) màu xanh, hơn mười đoàn tử sắc đăng diễm (lửa đèn) từ trong bay ra, bao phủ mọi thứ trong phạm vi một mẫu.

Nơi tử ảnh đi qua, vô số ma thú hóa thành từng luồng khói xanh tan biến.

Về phần vị Bạch Thích thần bí bên Linh tộc, trong hộ thể linh quang tay chân hẳn không động, chỉ chậm rãi bay về phía trước, nhưng nơi bạch quang đi qua, ma thú gần đó đều tư phân ngũ liệt, phảng phất bị vô số lưỡi dao sắc bén chém lên người.

Mà tên Kim cổ trường lão cao gầy kia, trước người xuất hiện một khí vật giống như la bàn, chỉ phát ra tiếng xé gió vù vù, nhưng tất cả ma thú phóng tới gần đều giống như say rượu nghiêng ngã, cuối cùng rơi xuống đất.

Thanh niên Chỉ Thủy vẻ mặt chờ đợi thì không biết từ khi nào trên người xuất hiện một bộ ngân sắc chiến giáp, bảo hộ toàn thân vào trong, hóa thành một cơn lốc lao vào trong đàn thú.

Nơi hắn đi qua, tàn chi ma thú bay tứ tung, bộ dáng hết sức điên cuồng.

Hàn Lập nhìn thấy tất cả, hơi nhíu mày một chút

Đám người bọn họ không biết là vận khí không tốt, hay là đến thảo nguyên Ma giới này không đúng lúc.

Bọn họ dọc theo na thảo nguyên này đi không quá mười mấy ngày, liền ngoài ý muốn đụng phải đàn thú triều từ chỗ sâu trong thảo nguyên chạy ra

Đám người Hàn Lập biết rõ thú tề ở Linh giới đáng sợ, hiển nhiên thâm kinh hoảng, lúc này tìm đường tránh khá đàn thú

Nhưng bọn hắn đã có chút xem thường sự lợi của thú tề này, ma thú từ trong thảo nguyên tuôn ra cuộn cuộn không ngừng, vô cùng vô tận, hơn nữa tất cả đều là ma thú yêu lang một màu duy nhất.

Cấp bậc đám ma thú không cao, phần lớn đều là Trúc Cơ hoặc Kết Đan Kỳ, lợi hại nhất thì dường như cũng không quá tu sĩ Hỏa Thần Kỳ, nhưng

số lượng lại vô kể, đủ khiến tu sĩ bình thường phải tuyệt vọng.

Ngay cả đám người Lũng gia lão tổ ngay từ đầu không tiếc pháp lực thi triển đại chiêu, một hơi giết hơn trăm vạn ma thú, nhưng số lượng của chúng lại vô cùng vô tận, mạnh mẽ cuốn bọn họ vào trong.

Từng đợt sóng ma thú bao vây quanh đám người Hàn Lập, vô luận bị đánh chết bao nhiêu thì số lượng ma thú xung quanh vẫn không hề giảm bớt.

Mặc dù đám người Lũng gia lão tổ tự phụ thần thông to lớn dưới tình hình này cũng chỉ có thể đoàn kết làm một, hợp lực chém giết tiến về phía trước.

Nhưng đàn thú này dường như chú ý đến bọn họ, không ngừng phát động công kích gần giống như tự sát, không cho bọn họ chút thời gian dừng lại thở dốc.

Bọn họ chém giết đám ma thú này đã hai ngày hai đêm, nhưng hiện tại hai mắt nhìn về phía xa vẫn là bóng đen mít mù. không thấy dấu hiệu thoát vây.

Kể từ đó, chẳng những Hàn Lập thậm chí hít một ngụm lương khí mà Lũng gia lão tổ và đám người Thiên Thu thánh nữ cũng nhúu mày.

Nhiều ma thú như vậy nếu so với thú tuyền tộc phát ở khu vực nhân tộc thì căn bản cách biệt một trời một vực. chỉ sợ chỉ có thể so sánh với thú đàn thật lớn trong biển.

Hàn Lập đột nhiên phát tay, tiếng nổ lớn phát ra, và đạo kim sắc điện hồ thô to chột lóe phóng tới trong đàn thú.

Nhất thời kim quang chớp giật, lôi điện giao nhau.

Ba bốn trăm ma thú trong nháy mắt hóa thành than, bị giết sạch.

Ngay cả đám ma thú không sợ chết, nhưng nhìn thấy cảnh này cũng theo bản năng sợ hãi rống lên, động tác trì hoãn lại.

Mà nhân cơ hội này, thân hình Hàn Lập thoáng cái liền trực tiếp biến mất không thấy.

Sau một khắc, bên cạnh Lũng gia lão tổ ba động, Hàn Lập chợt lóe hiện lên gần đó.

"Lũng huynh, cứ tiếp tục như thế này cũng không phải là cách. Mặc dù pháp lực chúng ta thâm hậu, nhưng nhiều ma thú như thế này không thể giết hết. Hơn nữa đàn ma thú hung hãn không sợ chết như thật sau lưng chắc có Thú Vương điều khiển, cho dù tổn thương có nhiều đến mức nào cũng sẽ vĩnh viễn dây dưa không bỏ qua cho chúng ta." Hàn Lập ngưng trọng nói với Lũng gia lão tổ.

"Đạo hữu nói không sai, lão phu cũng nghĩ tới điều đó. Nếu không đám ma thú này bị chúng ta giết nhiều như thế cũng nên biết khó mà thôi lui. Chúng ta không nên tiếp tục giằng co với đám ma thú này, lỡ bị cao giai Ma tộc đi ngang qua phát hiện thì có chút phiền phức. Ta phải đem Thú Vương nó đánh chết, hoàn toàn xua tan đám ma thú này." Lũng gia lão tổ âm trầm gật đầu, tiếp theo giơ tay nhấn một cái về hư không phía xa

Ầm một tiếng!

Nhất thời một cự chương mơ hồ từ không trung hiện lên, nhanh chóng hạ xuống.

Một cỗ cự lực vô hình lập tức hung hăng đè xuống.

Mấy trăm ma thú gào thét, trong phút chốc bị đè thành thịt nát, lúc này Lũng gia lão tổ mới khẽ nhúc nhích môi truyền âm thương lượng với đám người Linh tộc.

Sau khi ánh mắt chớp động, hắn liền quay lại nói với Hàn Lập:

"Hàn đạo hữu, ta và Thiên Thu đạo hữu đã thông qua"

"Chuyến đi này chỉ có bốn người chúng ta có tu vi Hậu kỳ, nghĩ rằng mỗi một người đều có thể trong khoảng khắc giết chết Thú Vương. Tiếp theo để đám người Diệp tiên tử tiếp tục đóng ở nơi này thu hút sự chú ý của ma thú, mấy người chúng ta thì phân biệt chia ra bốn hướng tìm Thú Vương nọ giết chết. Thời gian quy định là ba canh giờ, vượt qua thời gian này, Hàn huynh liền lập tức trở về, chúng ta sẽ nghĩ cách khác thoát ra khỏi thú triều. Bất quá lão phu nghĩ rằng Thú Vương kia không thể ở quá xa, nếu không sẽ không chế không được tốt, căn bản không thể khiến đám ma thú tầm thường này hung hãn không sợ chết"

"Như thế cũng tốt, mới vừa rồi ta dùng thần niệm quét về phía Đông, khi tức ma thú bên kia không tệ, Thú Vương có khả năng ẩn thân bên đó, Hàn mỗ liền đi bên kia một chuyến."

Lũng gia lão tổ hiển nhiên đồng ý, tiếp theo dặn dò Huy trưởng lão hai câu, liền bước về phía Tây, động tác có vẻ chậm nhưng thật ra lại rất nhanh.

Về phần hai gã Thánh Linh Hậu Kỳ Thiên Thu thánh nữ và Bạch Thích thì phân biệt đi về hướng Nam và Bắc.

Trong tiếng rống điên cuồng của vô số ma thú, trong nháy mắt ba người liền xen lẫn vào trong đàn thú không thấy bóng dáng.

Đám người vũ y thiếu nữ tu vi hơi kém, bởi vậy mơ hồ tạo thành một vòng tròn đối kháng đám ma thú đang xông tới.

Hàn Lập thấy cảnh này khẽ hít một hơi, thân hình vừa động, nhất thời hóa thành một đạo thanh hồng bắn đi.

"Xuy xuy", tiếng kiếm khí vang lên.

Nơi thanh hồng đi qua, máu chảy thành sông, ma thú đều bị chém làm hai

Hàn Lập tiến vào lần này đã hơn hai canh giờ.

Dọc đường đi, bảy mươi hai thanh tiểu kiếm bị hấn thúc dục như bảy mươi hai con giao long, không ngừng bay múa xung quanh độn quang của hắn cũng mơ hồ lộ ra một chút kỳ hàn vô hình.

Có vài ma thú, thanh quang còn chưa dính vào, thân hình đã bị chém làm hai.

Có thể thấy được sau khi tu vi Hàn Lập tăng tiến, chẳng những pháp lực tăng lên mà ngay cả uy lực Thanh Trúc Phong Vân Kiếm cũng tăng vọt

Nhưng trong lòng Hàn Lập lại mơ hồ có chút sốt ruột.

Mặc dù dọc đường đi có gặp vài ma thú biến dị, nhưng thực lực bất quá chỉ có thể so với tu sĩ Hóa Thần Hậu Kỳ, không phải là Thú Vương chỉ huy nhiều ma thú như vậy.

Mất thấy ba canh giờ sắp hết, số lượng ma thú phía trước vẫn không giảm bớt, điều này khiến trong lòng hắn có chút do dự có nên trở về hội họp hay không.

Mà ngay lúc hắn đang suy nghĩ, đột nhiên thân sắc vừa động, ánh mắt có chút kinh ngạc đảo về phía đàn thú phía trước.

Cơ hồ cùng lúc đó, xa xa phía trước đột nhiên truyền đến từng đợt thanh âm bạo liệt, tiếp theo nguyên bản đám ma thú dữ tợn đã lao về phía Hàn Lập đột nhiên trong miệng phát ra tiếng hú dài, tiếp theo không hẹn mà cùng thay đổi phương hướng, bỏ chạy về phía ngược lại.

Cảnh này khiến Hàn Lập đầu tiên là ngẩn ra, nhưng hai mắt sau khi hít lại, không chút do dự thúc dục độn quang.

Thanh hồng phát ra tiếng gào thét, trong nháy mắt thả ra thanh mang chói mắt, phá không vọt thẳng về phía đối diện.

Những ma thú chặn đường phía trước đều bị kiếm quang màu xanh chém nát nát, nhưng cho dù là thể những ma thú còn lại vẫn không quay đầu lại, điên cuồng lao về phía sau.

Tâm niệm Hàn Lập vừa chuyển, thoáng biến đổi kiếm quang đang thúc dục phía trước, nhìn thì có vẻ thanh quang vẫn sáng chói, nhưng uy lực thì thu lại hơn một nửa, theo sát đám ma thú bắn về phía tiếng nổ ở xa

Lấy độn tốc hiện tại của hắn, cộng thêm không có ma thú ngăn cản, hiển nhiên trong khoảnh khắc liền một hơi độn ra hơn trăm dặm.

Nhưng đúng lúc này, Hàn Lập bỗng nhiên dừng độn quang lại, sắc mặt khẽ biến nhìn lướt qua phía trước.

Chỉ thấy không trung cách hắn vài dặm, đột nhiên xuất hiện một đám ma thú lớn toàn thân bích lục, lạnh như băng chắn phía trước.

Thân hình những ma thú này cao lớn hơn đồng loại rất nhiều, lớp lông trên người còn mơ hồ chớp động bích lục u quang, hơn nữa còn mơ hồ phả ra tinh khí mờ nhạt, hiển nhiên vô cùng kịch độc.

Đám ma thú đang hoảng hốt lui lại, vừa thấy đồng loại biến dị này, không chút do dự phân ra hai bên, chạy vòng ra phía sau.

Hàn Lập không để ý việc này, ánh mắt vẫn dõi theo đánh ma thú chạy trốn, nhưng thần nhìn về phía xa hơn.

Chỉ thấy phía sau đám lục sắc ma thú này, bất ngờ có một nơi trống trải, nơi đó có mười mấy ma thú cao lớn màu bạc đang điên cuồng công kích hai đạo nhân ảnh.

Bên cạnh ma thú màu bạc này có một ma thú đen thui đầu mọc hai quả sừng ngũ sắc, trên người đầy những cục máu, nằm yên giữa không trung không nhúc nhích.

Trên đỉnh đầu ma thú này, một đoạn chỉ màu bạc mỏng manh đang lơ lửng, mơ hồ xuyên qua một cây nhang xám đã bị đốt một nửa, tỏa ra một luồng khói xanh.

Mà luồng khói xanh này tỏa ra bốn phía, tạo thành một vòng tròn mờ nhạt đến mức dường như không thể nhìn thấy.

Ở phía xa, có một đám lục thú dẫn theo những ma thú bình thường tiến lại, bao vây khu vực này đến mức một giọt nước cũng không lọt qua

Vô luận là loại ma thú nào, trong miệng cũng phát ra tiếng gầm rú, nhưng không có con nào dám nhảy vào trong vòng tròn do khói xanh tạo thành, phảng phất vô cùng kiêng kỵ luồng khói xanh này.

Chương 2025: Phong Hồn

Hàn Lập nhìn cảnh tượng quỷ dị phía trước, sâu trong mắt chợt lóe mâu quang, nhìn kỹ về phía hai đạo nhân ảnh đang bị mười mấy ngân sắc ma thú bao vây.

Một gã đại hán Ma tộc phảng phất như tháp sắt, cùng với một lão giả Ma tộc hai má khắc lam sắc ma văn.

Cả hai đều có tu vi Luyện Hư Hậu Kỳ!

Giờ phút này cả người đại hán Ma tộc quay cuồng ma khí, hai tay huy động một cây cự côn màu đen, ầm ưóc có tiếng sấm nổ mạnh.

Cự côn vung lên, từng đạo hắc khí từ đó cuộn cuộn tuôn ra, đem hơn phân nửa ngân thú chấn bên ngoài.

Mà lão giả Ma tộc kia thì có đôi mắt xanh hình tam giác, lấy ra một cái bát tròn màu đen, từ đó không ngừng tuôn ra vô số hư ảnh quái điều to lớn.

Những hư ảnh này vừa lao tới gần ngân thú, lập tức hóa thành từng đoàn hôi quang nổ tung, mạnh mẽ bức lui ngân thú về phía sau.

Bất quá, vô luận hắc khí do cự côn biến thành, hay hư ảnh quái điều tự bạo thì cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản ngân sắc ma thú, không thể tạo thành thương tổn quá lớn cho chúng.

Những ma thú này cả người cứng không dưới pháp bảo bình thường, sau khi bị đánh lui, vẫn không thêm để ý, lần nữa phóng lên.

Cứ như thế, chờ khi pháp lực trong cơ thể hai gã Ma tộc này hao hết, hiển nhiên cũng chính là lúc hai gã này phải chết.

Thi thể ma thú đầu mọc quái sừng ngũ sắc ở bên cạnh, từ khi tức cường đại lưu lại thì xem ra hẳn là Thú Vương mà hẳn đang tìm kiếm.

Không ngờ đã bị giết chết! Chẳng lẽ là do hai gã Ma tộc này làm sao? Hai kẻ này ngay cả khi pháp lực không tệ, nhưng sao có thể làm được việc này?

Hàn Lập ngay cả khi tâm tư linh mẫn, nhưng thấy cảnh này vẫn có chút nghi hoặc.

Bất quá Thú Vương đã chết, nhưng đám ma thú này vẫn không hoàn toàn tan rã, đây là điều nằm ngoài dự đoán.

Tâm niệm Hàn Lập chuyển động, không khỏi tự định giá suy nghĩ xem tiếp theo nên tìm thể nào.

Những lực sắc ma thú phía trước dường như biết Hàn Lập không dễ trêu vào, chỉ che chắn phía đối diện, không giống như ma thú bình thường không sợ chết lao vào.

Chúng và Hàn Lập trong lúc này tạm thời duy trì cục diện giằng co.

Ngay khi Hàn Lập còn đang có chút do dự, đại hán Ma tộc bị vây công ở phía xa, đột nhiên lớn tiếng nói với đồng bạn:

"Ô lão, không thể giằng co được nữa, Khu Thú Hương gần hết tác dụng rồi, phải lập tức rời khỏi đây. Ta liều mạng tổn thất nguyên khí cuốn lấy đám súc sinh này, người mau làm pháp truyền tống chúng ta đi."

Vừa dứt lời, đại hán Ma tộc lập tức gầm lên giận dữ, khí tức phút chốc trở nên vô cùng cuồng bạo, mật độ côn ảnh trong tay so với lúc trước dày đặc gấp mấy lần, đánh về phía lão giả Ma tộc, đem ngân thú bức ra phía ngoài.

"Được, Thiết đạo hữu cần thận một chút..."

Lão giả Ma tộc nghe vậy, không suy nghĩ thêm, đáp ứng một tiếng, bàn tay vừa lật, viên bát biến mất không thấy, thay vào đó là vô số viên tinh thạch đen thui trong suốt, đột nhiên ném ra trước người, miệng nói lầm bầm.

Một màn quỷ dị xuất hiện.

Tinh thạch quay tròn, phun ra vô số hắc sắc quang ti, đan xen vào nhau, hình thành một pháp trận màu đen rộng một trượng.

Ầm một tiếng!

Pháp trận màu đen chậm rãi chuyển động trên không trung, bộ dáng đang được khởi động.

"Tốt rồi, mau đi thôi!"

Lão giả Ma tộc vội gọi đại hán một tiếng, thân hình thoáng cái, không chút do dự phóng về phía pháp trận.

Đại hán Ma tộc bên kia thấy cảnh này, đột nhiên cầm cự côn đánh mạnh vài cái, mạnh mẽ bức lui vài con ngân thú gần đó, tiếp theo hóa thành một cổ khí đen phóng về phía pháp trận.

Hiển nhiên hai người muốn mượn lực pháp trận để chạy trốn từ trong đàn thú.

Nhưng mắt thấy hai gã Ma tộc gần đạt được kế hoạch, thì dị biến nổi lên!

Trên bầu trời pháp trận ba động, một con ngân thú quý dị hiện lên, há miệng phun ra một đạo ngân sắc quang trụ, chợt lóe liền đánh vào giữa pháp trận.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền ra!

Pháp trận màu đen không ngừng co giãn quang mang, tiếp theo nổ tung, ba động cuồng bạo quét ra bốn phương tám hướng.

Cảnh này khiến hai gã Ma tộc đang lao tới nhất thời trong lòng mát lạnh, thân hình dừng lại, đứng tại chỗ như tượng băng.

Nhưng đám ngân thú thì không vì vậy mà trì hoãn, ngược lại lần nữa lao lên, vây hai người vào giữa.

Cơ hồ cùng lúc đó, vòng tròn mờ ảo do khói xanh biến thành cũng vang lên một tiếng nhỏ, chợt lóe liền biến mất.

Đám ma thú đang đứng bên ngoài, nhất thời cùng rống lên một tiếng, như thủy triều tuôn về phía hai gã Ma tộc.

Trong phút chốc, hai gã Ma tộc kinh sợ hét lên từ trong đàn thú, tiếng nổ và tiếng rống đồng thời vang lên.

Hiển nhiên hai gã Ma tộc nọ gần như lâm vào tuyệt cảnh, không tiếc pháp lực và nguyên khí giữ mạng.

Hàn Lập từ xa nhìn thấy tất cả cảnh này, ánh mắt sau khi có chút chớp động đột nhiên tay bắt quyết, ngoài thân sau khi chớp động kim quang, trên người sinh ra một lớp vảy đen, đồng thời một cỗ ma khí cường đại từ trên

người phát ra, hóa thành một cỗ linh áp cực kì đáng sợ đè thẳng về phía ma thú đối diện.

Đám lục thú chặn đường bị cự áp đè lên, phát ra tiếng gầm nhẹ, theo bản năng liên tiếp thối lui về phía sau, nhưng ánh mắt nhìn Hàn Lập dần dần nổi lên hung quang.

"Không biết là vị tiền bối nào đang ở đây, hai người chúng ta là hộ pháp Huyết Nha Thành, mong rằng tiền bối ra tay cứu giúp, sau này nhất định trọng tạ ơn cứu mạng của tiền bối"

"Vẫn bối là con trai duy nhất của U Nha Tộc trưởng, tiền bối nếu đồng ý cứu giúp, bản tộc đồng dạng sẽ không quên ơn của tiền bối."

Hàn Lập vừa mới kích thích Thương Ma Châu mới tạo ra thanh thể như vậy, hai gã Ma tộc bên kia lập tức phát hiện ra Hàn Lập, nhất thời như nắm được ngọn cây cứu mạng, lớn tiếng hét lên.

Hàn Lập thấy cảnh này, mỉm cười, ánh mắt sau khi đảo qua đám lục thú chặn đường phía trước, đột nhiên cất bước tiến lên.

Chỉ thấy hơi mơ hồ, một đạo nhân ảnh liền xuất hiện trên bầu trời lục thú.

Lục thú thấy cảnh này, rút cuộc không lui về phía sau nữa, ngược lại rống lên, tất cả lông sau lưng dựng đứng, hóa thành vô số lục mang bắn về phía nhân ảnh trên không trung.

"Có chút ý tứ!"

Hàn Lập khẽ cười một tiếng, hai tay nắm lại thành quyền, nhất thời một tầng hắc quang hiện lên trên lưng, tiếp theo hóa thành vô số quyền ảnh màu đen đánh xuống phía dưới.

Lục mang ngay cả khi số lượng kinh người, nhưng sao có thể địch lại công kích do Phạm Thánh Chân Ma Công biến thành.

Bị uy lực khủng bố của quyền ảnh đánh lên, tất cả lục mang đều nổ tung.

Tiếp theo mấy trăm lục thú tức thì bị quyền ảnh đánh thành thịt vụn, mà bản thân Hàn Lập thì thoáng cái, lần nữa chợt lóe biến mất.

Sau khi thi triển độn thuật quỷ dị, chỉ vài lần chớp động, Hàn Lập liền xuất hiện phía trên đại hán và lão giả Ma tộc, chấp tay lạnh lùng nhìn xuống phía dưới.

Chỉ thấy lúc này, hai gã Ma tộc đang dựa lưng vào nhau, liều mạng thúc dục ma công và bảo vật để chống đỡ đám ma thú đông như tre già măng mọc.

Đám ma thú bình thường thì còn đỡ, cho dù có chút ma pháp cũng không thể tạo thành uy hiếp quá lớn cho bọn họ, nhưng lục thú và mười mấy con ngân thú ban đầu lại khiến cả hai phải toàn lực ngăn cản, dường như tùy thời đều có thể bị đàn thú hoàn toàn bao phủ.

"Cứu các người cũng được, nhưng sau đó phải giúp ta làm một việc." Hàn Lập không chút hoang mang, thản nhiên nói.

"Được, chỉ cần tiền bồi đồng ý cứu hai người chúng ta, tính mạng hai người vẫn bồi liền xem như của tiền bồi." Đại hán Ma tộc nghe thế, không chút suy nghĩ vội hét lên.

Mà chỉ một lát, một con ngân thú đã đột phá phòng ngự ma công bên ngoài, hung hăng trao mấy cái thật sâu trên đầu vai hắn, cơ hồ thấy được cả xương trắng.

Lão giả Ma tộc hiển nhiên cũng liên tục đáp ứng.

Hàn Lập sau khi nghe xong, cười hắc hắc, sau lưng phát ra tiếng sấm, một đôi cánh trong suốt hiện ra, vô một cái liền có vô số lôi cầu trắng xanh hiện ra.

Nhưng bản thân Hàn Lập lại bất quyết, cả người và lôi cầu lần nữa biến mất trong hư không.

Hai gã Ma tộc bên dưới chỉ nghe khắp nơi vang lên tiếng ầm ầm kinh thiên động địa, vô số đạo ngân hồ từ không trung hiện lên đan xen vào nhau, trong nháy mắt ngưng kết thành một điện võng che cả trời, hung hăng đè xuống.

Trong phút chốc, từng đạo điện hồ đánh lên đám ma thú, tiếp theo nổ tung, từng đoàn lôi hỏa trong nháy mắt ngưng kết lại, rồi tiếp theo phóng ra.

Hư không bên dưới phút chốc giống như biển lôi điện.

Nhưng khó tin chính là, đại hán và lão giả Ma tộc lại bình yên vô sự trong lôi quang, không hề có bất cứ điện hồ gì thương tổn đến cả hai, ngược lại tạo thành một lớp điện rậm rạp, bảo vệ cả hai nghiêm ngặt bên trong.

Về phần những ma thú khác, dưới công kích điên cuồng của lôi điện, hơn phân nửa ma thú lập tức biến thành tro bụi. Sau khi điện quang thu lại, một phần cao giai ma thú chỉ bị thương tổn, nhưng toàn thân lại đen thui, mười phần chỉ còn lại hai phần ba thôi.

Mà đám ma thú còn sót lại, sau khi trải qua một phen bị sét đánh, cũng không còn dám hung hăng, đều gọi nhau quay đầu bỏ chạy.

"Tiền bối, mau giết những Ngân Cảnh Thú kia, chỉ cần giết sạch đám cao giai ma thú đó, lúc này thú triều lập tức sẽ tan rã, hơn nữa trong vòng trăm năm cũng thể nào sinh ra Thú Vương." Đại hán Ma tộc thấy cảnh này, hiển nhiên vui mừng lẫn sợ hãi, nhưng lập tức nghĩ đến điều gì, vội vàng cung kính nói với Hàn Lập.

"Ngân Cảnh Thú?"

Hàn Lập nghe vậy, hai mắt híp lại, thần niệm tập trung vào mười mấy con ngân thú bị thương đang chạy cách đó hơn trăm trượng.

Ma thú mà đại hán Ma tộc nói, hiển nhiên chính là những cao giai ma thú này.

Đám ngân thú đó, mỗi con đều có thực lực Luyện Hư Sơ Kỳ, hơn nữa mới vừa rồi bị sét đánh vẫn giữ được mạng, nếu muốn giết tất cả thì phải ra tay lần nữa.

Tâm niệm Hàn Lập thoáng chuyển, bàn tay bắt quyết lần nữa hành động.

Chỉ nghe "Phốc Xuy" một tiếng, kim quang sau lưng chột lóe, một pháp tướng ba đầu sáu tay hiện lên.

Pháp tướng vừa hiện thân, liền đón gió cuồng trướng gấp mấy lần, biến cao hơn mười trượng, sáu con mắt đồng thời mở ra.

Chương 2026: Huyết Nha thành

Tiếng "*Xuy xuy*" vang lên xé gió, mười mấy đạo kim quang từ trong sáu con mắt pháp tướng bắn ra, liên chuẩn xác đánh trúng người mấy ngân thú đang chạy trốn.

Đám ngân thú lập tức kêu thảm, thân hình trong nháy mắt bị hòa tan trong kim quang.

Thấy cảnh này, nguyên bốn đại hán và lão giả Ma tộc biết tu vi Hàn Lập vượt xa mình, cũng không khỏi sắc mặt đại biến.

Mới vừa rồi hai người tự mình dây dưa với ngân thú hồi lâu, biết được sự lợi hại của chúng. Mà vị "*tiền bối*" này nhắc tay một cái liền giết hết, có thể thấy được thần thông vượt xa tưởng tượng của bọn họ

Lúc này, ma thú gần đó sau khi không có ngân thú, nguyên bốn những ma thú còn quanh quẩn liền bị lục thú dẫn đầu giải tán.

Vô số ma thú nhanh chóng thối lui vào sâu trong thảo nguyên, trong nháy mắt hư không gần đó liền trở nên trống trải

Hàn Lập cũng không muốn truy đuổi, ngược lại sau khi dùng thần niệm quét về phía xa, phát hiện những ma thú khác cũng nhận được tin tức, đồng dạng chạy trốn trôi chết

Một đợt thú triều đáng sợ cứ như vậy tan rã

Hàn Lập sau khi cảm ứng được tất cả, mới khẽ thở dài một hơi, thần sắc buông lỏng.

"Đa tạ đại ân cứu mạng của tiền bối, nếu không có tiền bối ra tay cứu giúp thì hai người chúng ta khẳng định đã chết trong miệng đám lang thú này."

Đại hán Ma tộc sau khi làm phép khôi phục thương thế trên vai, liền cùng lão giả bay tới gần Hàn Lập, liếc nhìn pháp tướng ba đầu sáu tay dữ tợn một cái, có chút kinh sợ nói.

"Không có gì, chỉ là nhấc tay mà thôi. Hơn nữa đây là sau khi các người hứa với ta, ta mới ra tay." Hàn Lập nhìn hai người một cái, thản nhiên nói, đầu vai thoáng cái, pháp tướng liền chột lóe biến mất.

"Tính mạng hai người chúng ta quả thực là do tiền bối cứu, không biết hai người vẫn bối có tài cán gì khiến lão nhân gia người để ý?" Lão giả Ma tộc sau khi chớp chớp đôi mắt tam giác, cung kính nói.

"Trước tiên nói cho ta nghe lai lịch của các người đã, vì sao lại xuất hiện nơi này?" Hàn Lập không trả lời trực tiếp, ngược lại hỏi một câu.

"Hai người vẫn bối là tu sĩ hộ pháp Huyết Nha Thành, lúc này phụng mệnh thành chủ tới giết Hạo Lang Thú Vương, xưa tan thú triều nơi đây, nhưng không ngờ tới đến phút cuối lại xảy ra dị biến, thiếu chút nữa chết ở đây." Đại hán Ma tộc chấp tay nói với Hàn Lập.

Mặc dù hai người không thể cảm ứng được tu vi cảnh giới của Hàn Lập, nhưng hiển nhiên biết đối phương hẳn là một vị Ma tôn thực lực vô cùng cường đại, cho nên không dám thất lễ.

"Dựa vào tu vi của các người mà cũng có thể xâm nhập vào đàn thú, hơn nữa thần thông Hạo Lang Thú Vương không dưới các người, đánh chết"

nó cũng không phải là một chuyện dễ dàng, về phần Huyết Nha Thành, sao ta chưa nghe nói qua, chẳng lẽ là thành trì gần đây?" Hàn Lập sau khi hơi trầm ngâm, trong mắt lộ ra chút nghi hoặc.

Mặc dù hẳn dựa vào tư liệu bản thân sưu tầm và ngọc giản Lũng gia lão tổ tặng trước khi đi, đối với Ma giới cũng có hiểu biết nhất định, nhưng hiển nhiên không thể biết hết tất cả thành trì ở Ma giới.

Nhưng nếu trong tư liệu không nhắc tới, thì có lẽ Huyết Nha Thành này cũng không lớn.

"Xem ra tiền bối từ nơi khác đến, sở dĩ chúng ta có thể lẫn vào trong đàn thú, giết Thú Vương là do có vài loại bảo bối đặc chế và linh dược mới làm được. Nếu không chỉ bằng vào thân thân của hai người chúng ta, nào dám xông vào thú triều tìm đường chết. Về phần Huyết Nha Thành, quả thực đây là một thành nhỏ cách đây không xa, mặc dù không lớn nhưng trong phạm vi này lại có chút danh tiếng. Thành chủ chúng ta là một vị Ma tôn đại nhân!" Việc này hiển nhiên không có gì để giấu diếm, lão giả Ma tộc không suy nghĩ thêm trả lời.

"Oh, nghe khẩu khí các người thì dường như Huyết Nha Thành này có chút hưng thịnh, còn có Tôn giả tọa trấn! Chẳng lẽ có chỗ nào đặc biệt sao?" Hàn Lập cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

"Tiền bối có điều chưa biết, Huyết Nha Thành được xây trên một quặng Huyết Quang Tinh, Huyết Quang Tinh là thứ mà những kẻ tu luyện ma công hệ huyết rất cần. Mà thành chủ đại nhân chúng ta tu luyện công pháp Huyết Hà nổi tiếng tại Thánh giới. Nếu không lấy thân phân lão nhân gia người, như thế nào lại đến làm chủ cái thành nhỏ ở nơi hẻo lánh này. Hơn nữa mặc dù Huyết Nha Thành hơi nhỏ, nhưng trong phạm vi ngàn vạn dặm chỉ có một thành trì như vậy, những đạo hữu muốn ra vào thảo nguyên diệt sát ma thú, thường ở lại bốn thành ít ngày. Nếu tiền bối không chê thì xin

mời theo văn bối đến thành nghỉ tạm một chút. Gần đây bốn thành đang muốn cử hành một hội đấu giá nhỏ, có lẽ sẽ có thứ tiền bối cần." Ánh mắt lão giả Ma tộc sau khi hơi đổi, cẩn thận nói.

"Hội đấu giá? Mặc dù ta có chút hứng thú, nhưng hiện tại không thể lãng phí thời gian cho việc này, ta còn có chuyện quan trọng muốn lên đường.?" Hàn Lập lắc đầu, không chút do dự từ chối.

Lão giả Ma tộc nghe vậy không khỏi lộ ra chút thất vọng.

"Tiền bối muốn đi hoang địa?" Đại hán Ma tộc có chút ngưng trọng hỏi một câu.

"Sao ngươi biết ta muốn đi hoang địa?" vẻ mặt Hàn Lập trầm xuống một tia linh áp đáng sợ lập tức từ trên người phát ra.

"Tiền bối không nên hiểu lầm! Những đạo hữu đến gần bốn thành, nếu không phải đi vào sâu trong thảo nguyên giết ma thú thì hiển nhiên là muốn đi hoang địa. Ngoại trừ hai nơi đó ra, văn bối không nghĩ ra còn con đường nào khác để đi." Đại hán Ma tộc biến sắc, vội mở miệng nói.

"Nghe ý tứ của ngươi thì muốn đi hoang địa nhất định phải thông qua Huyết Nha Thành các ngươi?" Hàn Lập mơ hồ nghe ra ý tứ trong lời nói của đại hán, lạnh lùng hỏi một câu.

"Điều này hiển nhiên không phải! Nhưng nếu lúc này tiền bối muốn đi hoang địa thì sợ rằng phải ở lại bốn thành hơn nửa tháng mới được." Lúc này đây lão giả Ma tộc vội vàng ngắt lời.

"Oh, sao vậy, chẳng lẽ phía trước có kẻ chặn đường?" Hàn Lập nhướng mày, có chút lạnh lùng nói.

"Tiền bối nói đùa, ở đây nào có kẻ dám làm chuyên đại kỳ như thế. Nhưng ở phía đông, cách hoang địa một đoạn đang bộc phát một đợt thú triều đáng sợ. So sánh với Hạo Lang thú triều bên này thì căn bản còn dữ dội hơn nhiều. Ngay cả tồn tại cấp Ma tôn như tiền bối đi vào cũng cực kỳ nguy hiểm. Đợt thú triều này đã diễn ra nửa tháng, có lẽ hơn mười ngày nữa sẽ hoàn toàn tan rã. Lúc này cũng chỉ có bốn thành mới là nơi an toàn để tiền bối nghỉ ngơi." Đại hán Ma tộc kể lại chi tiết.

"Thú triều gì mà đáng sợ như thế, hay là Thiết Nha Thú?" Hàn Lập nghe nói thể đồng từ không khỏi co rút lại hỏi.

Hắn đọc trong tư liệu về Ma giới, Thiết Nha Thú là một trong những chủng loại ma thú đáng sợ nhất ở thảo nguyên Ma giới, cấp bậc không thấp, số lượng lại lên đến mấy ngàn vạn, tất cả những Ma tộc sống ở gần thảo nguyên nghe thấy đều biến sắc.

"Nếu là thú triều do Thiết Nha Thú tạo nên thì vẫn bối không khuyên giải tiền bối làm gì. Lấy thần thông tiền bối, chỉ cần có vài bảo bối chuyên môn khắc chế loại ma thú này thì hẳn là cũng có thể thông qua"

"Lúc này đây thú triều bộc phát ở phía Đông chính là Điệp Vĩ Thú rất hiếm thấy tại Thánh giới." Đại hán Ma tộc sau khi hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi nói.

"Điệp Vĩ Thú, là loại độc thú nổi danh đó sao? Không thể nào. Loại thú này không phải sống trong rừng sâu sao, như thế nào lại chạy ra thảo nguyên." sắc mặt Hàn Lập rớt cục hơi đổi.

"Không sai, đúng là loại ma thú này. Về phần như thế nào chúng ra ngoài này thì Huyết Nha Thành chúng ta cũng không rõ. Chỉ biết nửa tháng trước loại ma thú này đột nhiên từ sâu trong thảo nguyên tuôn ra, sau đó ở lại phía Đông không rời đi. Rất nhiều đồng đạo vì lý do đó mà phải ở lại

bốn thành. Bất quá dựa theo tập tính của loại thú này, tuyệt sẽ không ở lâu hơn một tháng, nếu bốn thành không chủ động trên chọc thì hẳn là không có gì. Huống hồ cho dù Điệp Vĩ Thú thật sự công kích bốn thành, cấm chế bốn thành cũng không phải để ngó." Đại hán Ma tộc hít một hơi, hồi phục lại nói.

Điều này thật sự có chữ phiền phức.

Điệp Vĩ Thú mặc dù cấp bậc chỉ cao hơn Thiết Nha Thú một chút, nhưng lại có thể phóng ra độc vụ vô cùng lợi hại, không chỉ có thể ngưng tụ cả ngày không tan, mà còn có thể chậm rãi ăn mòn các loại linh quang hộ thể cùng thủ đoạn phòng ngự, phòng ngự bình thường căn bản không chịu nổi.

Nghĩ đến cảnh bản thân hãm sâu vào trong độc vụ mênh mông, cho dù là hẳn thì cũng cảm thấy đau đầu.

Ánh mắt Hàn Lập chợt chớp động, bắt đầu trở nên trầm ngâm.

"Hai người các ngươi chờ một chút, việc này không nhỏ, ta muốn thương lượng với đồng bạn một chút"

Vừa dứt lời, Hàn Lập lật tay lấy ra một phù lục màu vàng, khẽ thì thảo vài câu, tiếp theo ném ra ngoài.

Lập tức một đoàn hồng quang bắn nhanh ra, chợt lóe liền biến mất vào hư không.

Đại hán và lão giả Ma tộc ngay cả khi có chút ngạc nhiên, nhưng sợ hãi thực lực cường đại của Hàn Lập, hiển nhiên không dám nói nửa chữ "Không", chỉ có thể thành thật chờ đợi của vị "Hàn Ma tôn" này tới.

Kết quả sau một lúc lâu, chân trời lập tức truyền đến tiếng xé gió, từng đạo kinh hồng phá không hiện lên, chợt lóe liền tới trước người Hàn Lập, độn quang thu lại hiện ra những nam nữ mặc trang phục khác nhau.

Những người này trên người đều phát ra hắc khí tinh thuần, đúng là đám người Lũng gia lão tổ đã kích thích Ngụy Ma Châu.

"Bái kiến chư vị Ma tôn đại nhân."

Đại hán và lão giả Ma tộc sau khi đảo thần niệm qua những người này, lập tức hít một hơi, vội lên tiếng chào hỏi

Trong lòng hai người vô cùng hoảng sợ.

Điều này cũng khó trách, mặc dù cường giả Ma giới nhiều vô số, nhưng một lần liền xuất hiện nhiều tồn tại Ma tôn thế này, hiển nhiên cũng là chuyện khiến người ta trợn mắt há mồm.

Đại hán và lão giả Ma tộc giờ phút này cảm thấy căng thẳng, không dám có bất cứ dị tâm nào.

"Hàn huynh, mới vừaa rồi người truyền tin là thật sao. Phía trước còn có một đợt thú triều lợi hại hơn, hơn nữa còn do loại thú kỳ độc Điệp Vĩ Thú tạo thành." Lũng gia lão tổ xem như không thấy hai gã Ma tộc Luyện Hư kỳ, vẻ mặt ngưng trọng hỏi Hàn Lập.

"Đây là ta nghe từ miệng hai vị đạo hữu này, chắc không giả đâu. Đến lúc cuối chỉ cần chúng ta dò xét một chút thì hẳn là có thể xác minh tính chân thật trong đó." Hàn Lập thần nhiên trả lời.

"Nếu nói như thế thì hành trình của chúng ta đúng là gặp trở ngại rồi. Nếu chỉ có mười mấy vạn hoặc thậm chí mấy chục vạn Điệp Vĩ Thú, lấy thủ đoạn của chúng ta cũng có thể giết sạch, nhưng nếu đã hình thành thú triều

thì cho dù chúng ta hợp lực đánh tan, phỏng chừng cũng bị đại thương nguyên khí hơn một nửa." Thiên Thu thánh nữ khẽ thở dài nói.

Chương 2027: Dị Ma Kim

"Uhm, Nhưng vì để đề phòng thì vẫn cần có một người đi xem xét một phen. Huy trưởng lão, việc này xin làm phiền người." Sau khi thoáng trầm ngâm, Lũng gia lão tổ hướng về hắc bào nam tử bên cạnh nói.

"Chỉ là chuyện nhỏ thôi, nửa ngày sau là ta sẽ trở về." Nam tử họ Huy nghe vậy gật gật đầu, bên ngoài người lóe lên ánh sáng đen, biến thành một đạo cầu vồng phá không bay đi.

"Bây giờ, lão phu còn có chút chuyện cần hỏi hai người một chút. Nếu thành thật trả lời, tất nhiên các người sẽ được không ít chỗ tốt. Nếu có chút nào dối trá thì chắc các người cũng biết hậu quả." Sau cùng, Lũng gia lão tổ chuyển ánh mắt lên trên người hai gã Ma tộc, nói nhàn nhạt.

"Tiền bối cứ hỏi, nếu hai người vẫn bối biết nhất định sẽ nói ra." Trong lòng đại hán Ma tộc run run, trả lời.

Lão giả Ma tộc cũng đồng dạng không dám thở mạnh một chút, vẻ mặt kính cẩn nghe theo.

"Huyết Nha thành có cách nơi này xa lắm không? Ngoại trừ thành này, thành trì gần nhất là gì? Mặt khác, chủ của các người tên là gì, cảnh giới cụ thể như thế nào?" Lũng gia lão tổ hỏi luôn một hơi.

Cũng may là tuy rằng rất nhiều vấn đề nhưng cũng không phải là điều cấm kỵ cần giấu diếm gì. Cho nên, sau khi khẽ rung mình trong lòng, đại hán Ma tộc lập tức trả lời tường tận:

"Thưa tiền bối, Huyết Nha thành cách đây khoảng mười vạn dặm, thành trì khác gần nhất là Dạ Tu thành. Nhưng muốn tới đó cũng mất hai tháng là nhanh nhất. Về phần thành chủ bản thành là Bình Thiên Đan đại nhân, có cảnh giới tâm Ma tôn trung giai."

"Ma tôn trung giai, tu vi cũng không yếu đâu. Tình hình hiện tại ở Huyết Nha thành như thế nào, có thể dùng truyền tống trận đi đến những thành trì khác không, hoặc có biện pháp gì có thể vượt qua phía đông thú triều?" Lũng gia lão tổ gật gật đầu, tiếp tục tra hỏi.

"Vị phòng ngừa Diệp Vĩ thú đột ngột tấn công, hiện tại bản thành đã ở trạng thái giới nghiêm. Nhưng nếu như tiền bối muốn đi thì tất nhiên sẽ không có vấn đề gì. Về phần truyền tống trận thì bản thành lại không có. Bản thành quá nhỏ nên không có điều kiện tạo truyền tống trận cố định."

Phương pháp vòng qua thú triều tất nhiên là có nhưng tốn rất nhiều thời gian, chỉ sợ phải tốn mất hơn mười ngày. Hay là các vị tiền bối đợi sau khi thú triều tự tan biến, rồi tiếp tục lên đường càng thích hợp hơn." Sau một thoáng chần chừ, đại hán Ma tộc vẫn hết sức thành thật trả lời.

"Mặc kệ có tiêu phí nhiều thời gian hay không, trước hết người cứ nói một chút về phương pháp đi vòng qua thú triều đi. Có thích hợp hay không thì tự lão phu sẽ phán đoán. Mặt khác, chắc trong tay các người có bản đồ vùng phụ cận, lấy ra luôn để lão phu sao chép một phần." Mặt Lũng gia lão tổ không biến sắc, nói.

"Vâng, thưa tiền bối, vừa rồi văn bối đã lầm miệng! vùng đất phía đông chịu ảnh hưởng không nhỏ của thú triều, nếu muốn vòng qua thì nhất định phải vượt qua phía nam Khô Diệp Sâm Lâm hoặc phía bắc thảo nguyên..." Về mặt đại hán hoảng sợ, lúc này lại không chút do dự nhanh chóng giảng giải, rồi lấy từ trong người ra một khối tinh thạch màu đen đưa cho Lũng gia lão tổ.

Lão gia lão tổ nhận lấy tinh thạch màu đen, cũng không chút khách khí lấy ra một khối tinh thạch màu trắng, sao chép tất cả nội dung bên trong lại.

Loại này cũng tương tự như ngọc giản của Linh giới, trước khi tiến vào Ma giới, Lũng gia lão tổ đã để tâm sưu tập một ít.

Bất kể là hiệu quả hay phương pháp sử dụng của chúng đều không khác mấy so với ngọc giản bình thường. Chỉ có điều phải trộn lẫn một lượng ma khí nhất định trong pháp lực mới sử dụng được chúng.

Nhưng chút ma khí ấy không đáng nhắc tới đối với người đã tu luyện ma công đến mức như Hàn Lập, những người khác đã có Ngụy Ma châu nên cũng chẳng có vấn đề gì.

Mà để không bị Ma tộc hoài nghi, những người liên quan đã sớm nhận được các loại vật phẩm của Ma giới này.

Cho nên, khi đã sao chép xong bản đồ, Lũng gia lão tổ lại ném tinh thạch cho những người khác, để cho đám người Thiên Thu thánh nữ cũng sao chép một lần.

Đã có bản đồ chi tiết của khu vực phụ cận thì tất nhiên bọn họ có thể còn thực sự nghiên cứu ra các loại phương pháp đi vòng qua thú triều.

Nhưng kết quả là sau khi mọi người, bao gồm cả Hàn Lập, âm thầm nghiên cứu xong lại đều nhú mày, cảm thấy khó xử lý.

"Hàn đạo hữu, nếu quả thực phía đông Điệp Vĩ thú triều không thể đi qua thì chúng ta có nên ở lại phụ cận một thời gian, chờ cho thú triều đi qua lại tiếp tục tiến lên không. Dù sao, chỉ trì hoãn hơn mười ngày thì đối với chúng ta mà nói cũng không quan trọng. Về phần Huyết Nha thành kia, để phòng ngừa rắc rối nên không cần đi qua." Trong lúc Hàn Lập đang yên

lặng cân nhắc, bên tai hắn bỗng nhiên vang lên âm thanh truyền âm của Lũng gia lão tổ.

Hàn Lập thân là Hợp thể hậu kỳ nên tất nhiên sẽ là một trong những đối tượng mà Lũng gia lão tổ thương lượng trước tiên.

"Quả thật, vì chút thời gian ấy mà mạo hiểm xông xáo phía đông thú triều thì không đáng giá chút nào. Nhưng về Huyết Nha thành kia, ta lại cảm thấy rằng phải đi vào một chuyến." *Sau khi trầm ngâm, Hàn Lập nói.*

"Ồ, Hàn huynh nói như vậy hẳn là có đạo lý của mình, có thể chỉ giáo một chút không." *Nghe được câu trả lời, Lũng gia lão tổ có vẻ như hơi ngoài ý muốn.*

"Lũng huynh không muốn tiến vào trong thành trì, hiển nhiên là vì sợ bị người khác nhìn ra được thân phận mà thôi. Nhưng Huyết Nha thành chẳng qua chỉ là một cái thành nhỏ, ngay cả truyền tông trận cũng không có, tất nhiên sẽ không có cấm chế quá lợi hại. Nguy trạng của chúng ta chắc sẽ không bị nhìn ra. Mà Hàn mỗ đề nghị đi vào Huyết Nha thành quan trọng là vì sau này chúng ta có thể còn ở lại Ma giới hơn mười năm, thậm chí là hơn mấy chục năm, Thời gian dài như thế sẽ khó tránh khỏi tiếp xúc với một ít Ma tộc. Tuy rằng Ngụy Ma châu có thể nguy trạng khí tức, nhưng chỉ với chút ít tư liệu sơ lược thì chỉ sợ lời nói, cử chỉ còn có thể lộ ra một ít sơ hở. Huống hồ, chuyến này ngoại trừ Tẩy Linh Trì và Tịnh Linh Liên ra, trong Ma giới chắc còn có một số linh dược khó tìm được ở Linh giới. Lũng huynh không nghĩ sẽ nhân cơ hội này thuận tiện thu thập một ít sao?" *Hàn Lập không chút bối rối, truyền âm trả lời.*

"Hàn huynh nói vậy cũng có lý, vậy trước hết để ta thương lượng qua cùng nhóm người Thiên Thu đạo hữu đã rồi lại quyết định hành động như thế nào nhé." *Sau khi nghe xong, vae mặt Lũng gia lão tổ biến hóa trong chốc lát, cuối cùng như thể bị thuyết phục, trả lời.*

"Điều đó là tất nhiên rồi, ta nghĩ so với chúng ta, mấy người Thiên Thu đạo hữu Linh tộc càng muốn tiến vào Huyết Nha thành hơn." *Hàn Lập khẽ cười, trả lời thâm ý sâu sắc.*

"Hắc hắc, điều đó thì rõ ràng đúng. Quả thực có vài tài liệu quý hiếm mà Linh tộc rất cần mà chỉ ở Ma giới mới có thể tìm được số lượng lớn." *Lũng gia lão tổ đầu tiên là nao nao, rồi cười ha ha, sau đó dừng nói chuyện cùng Hàn Lập, truyền âm về hướng Thiên Thu thánh nữ.*

Nghe xong truyền âm của Lũng gia lão tổ, thoát đầu Thiên Thu thánh nữ lộ ra một chút ngạc nhiên, nhưng sau khi khóe miệng nhếch lên, liền sôi nổi truyền âm thương thảo.

Dù hai người nói chuyện với nhau không lâu, thậm chí Thiên Thu thánh nữ còn chưa thương nghị lại với các Thánh Linh khác, đã cho Lũng gia lão tổ một câu trả lời rất rõ ràng ngay.

Quả nhiên, người trong Linh tộc đã sớm âm thầm có quyết định về vấn đề này.

Đến khi Lũng gia lão tổ hỏi âm lại cho Hàn Lập, nếu đã xác định quả thực phía đông là thủ triều thì quyết định trước hết đoàn người sẽ tiến vào Huyết Nha thành.

Về quyết định này, sau đó cũng được nói cho mấy người Vũ y thiếu nữ và Lâm gia nam tử.

Hai người không phản đối chút nào, luôn có vẻ không có gì đáng kể.

Hia người đại hán Ma tộc cùng lão giả Ma tộc tất nhiên nhìn ra đám người Hàn lập đang liên tục tahro luận gì đó, nhưng rất thành thật ở tại chỗ, không dám có chút dị động.

Dù sao nơi này tụ tập nhiều "Ma tôn địa nhân" như vậy, bất kể ai trong số họ muốn cái mạng nhỏ của mình cùng đều là chuyện không cần tốn sức.

Cứ như thế, nửa ngày sau, tiếng xé gió vang lên ở chân trời, một cột ánh sang đen bắn vọt đến, chính là hắc bào nam tử đi dò đường đang phi độn quay trở về.

"Huy hiền đệ, chuyến này có thuận lợi không, có phải đã thăm dò được tình hình cụ thể của thú triều?"

Chờ khi độn quang vừa hạ xuống đất, Lũng gia lão tổ lập tức tiến lên vài bước, mỉm cười hỏi.

"Lũng huynh, quả thực phía đông có vô số Điệp Vĩ thú chặn đường, chiếm cứ hết toàn bộ các con đường đi về phía đông. Thật xấu hổ, ta cũng không dám tới quá gần trong đó, chỉ đứng nhìn từ phía xa một hồi, rồi liền bay trở về nói cho chư vị đạo hữu." Hắc bào nam tử cười khỏ một tiếng, rồi bắt đầu nói ra quá trình tra xét của mình.

Tuy rằng đã sớm có dự đoán trước, nhưng Lũng gia lão tổ vẫn cẩn thận vài vấn đề liên quan về thú triều, sau đó lại cúi đầu cân nhắc một lát, rồi cánh tay đột ngột nhấc, bắn ra mấy chỉ.

"Phốc, phốc" Hai tiếng trầm đục vang lên!

Hai luồng ánh sang vàng chói bắn ra như tia chớp, chợt lóe lên lướt đi, tiến vào trong thân thể hai gã Ma tộc đang khoanh mà tay đứng.

Hai người tuyệt đối không ngờ được, một vị Ma tôn đại nhân lại sẽ đột nhiên ra tay với bọn họ, hơn nữa lại dùng cách đánh lén, gần như ngay khi kim mang nhập thể, không chút đề phòng lập tức ngã xuống.

Ngoại trừ Hàn Lập, sắc mặt mấy người khác không tránh khỏi hơi biến đổi.

"Lũng huynh, làm vậy là có ý gì? Chúng ta còn cần bọn họ mang nhóm chúng ta đến Huyết Nha thành cơ mà?" *Ánh mắt lão nho Tàng Hình hơi lóe lên, hỏi một câu.*

"Vị trí của Huyết Nha thành, không phải chúng ta đã biết rồi sao, sao còn cần hai gã Ma tộc dẫn đường chứ? Huống hồ lão phu cũng không có lấy mạng bọn chúng, chỉ đáng ngắt đi thôi." *Lũng gia lão tổ vẫn không đổi sắc mặt nói.*

"Ồ, chẳng lẽ đạo hữu muốn..." *Tàng Hình là tồn tại đã mở ra linh trí không biết bao nhiêu vạn năm, nghe vậy liền lập tức lộ ra vẻ hơi giắt mình.*

"Không sai, tùy tiện giết hai tên này, chỉ sợ sẽ khiến vị thành chủ Huyết Nha thành chủ đề tâm. Tuy rằng chúng ta không cần e ngại một gã Ma tôn trung giai, nhưng thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện. Tại hạ định dùng Phong Hồn đại pháp tạm thời phong ấn lại ký ức việc gặp chúng ta của hai tên này. Về phần chúng ta, sẽ giả dạng thành Ma tộc thông thường lẫn vào trong Huyết Ma thành là được. Từ lúc ấy, chắc là Ma tộc trong thành này cũng sẽ không chú ý chúng ta gì nhiều." *Lũng gia lão tổ nói ra dự định.*

"Đó là một cách không tồi, nhưng Phong Hồn đại pháp của Lũng huynh có đáng tin hay không, đừng để vị ma tôn Huyết Nha thành kia nhìn ra gì đấy." *Lâm gia nam tử có chút lo lắng hỏi một câu.*

"Ha hả, thuật này là bí thuật do một vị đại thần thông truyền lại, trừ khi là thánh tổ Ma tộc tự mình kiểm tra, nếu không tuyệt đối không thể phát hiện hai người có gì khác thường. Không thì chẳng phải lão phu đã vẽ rắn thêm chân sao." *Lũng gia lão tổ bật cười ha ha nói.*

Thấy lũng gia lão tỏ tự tin như thế, những người khác cũng trở nên yên tâm.

Lũng gia lão tỏ đột nhiên giơ tay chụp một cái, lập tức hút lão giả Ma tộc lại gần, rồi miệng phun ra một đoàn sương sang màu tím, bao phủ gương mặt hắn lại trong phút chốc.

Tiếp đó, hai mắt lão chớp lên ánh vàng kim, nhìn thẳng vào hai mắt lão giả, đồng thời trong miệng lầm bầm bắt đầu thi pháp.

Chương 2028: Quang Cầu và Lục Khí

Mấy canh giờ sau, Hàn Lập lơ lửng trên không trung, nhìn về phía bức tường thành màu đỏ như ản như hiện ở xa, thấp giọng tự nói một câu:

"Đây là Huyết Nha thành? Nhìn qua có vẻ cũng không lớn lắm."

"Ha ha, tuy rằng thành này không lớn, nhưng lại được xây bằng đá lấy từ mỏ quặng Huyết Quang tinh gần đây nên nghe nói nó có một chút hiệu quả phá pháp. Nếu trực tiếp công kích bằng pháp thuật thì uy năng của pháp thuật sẽ bị suy yếu đi một phần." Lũng gia lão tổ đứng bên cạnh cười nhạt rồi nói.

"Nói như vậy, thành này còn có năng lực ngăn cản Điệp Vĩ thú nhất định, chúng ta lựa chọn dừng lại ở đây hóa ra lại là hành động sáng suốt." Vũ y thiếu nữ thân nhiên cười.

"Lúc trước, khi ta phong ấn trí nhớ của hai tên Ma tộc, thuận tiện xem qua một chút, phát hiện khu vực này tuy rằng thường xuyên bùng nổ các loại thú triều, nhưng việc Huyết Nha thành bị tấn công lại rất ít khi phát sinh. Xem ra tòa thành này cũng không đơn giản như biểu hiện bên ngoài. Chỉ có điều, thành trì này thật sự không bố trí cấm chế nào có thể bài trừ Ngụy Ma châu. Lát nữa khi chúng ta vào thành, chỉ cần thu lại tu vi đến cấp bậc Hóa Thần, Luyện Hư là được, không cần phải khiến người khác chú ý." Lũng gia lão tổ không lưỡng lự nói với mọi người.

Những người khác đều gật đầu, không có ý kiến gì đối với việc này.

Vì thế tay áo bào của Lũng gia lão tổ lập tức run lên, ngay tức khắc ma khí từ trên người cuộn cuộn tỏa ra, cuốn lấy những người bên cạnh, gào thét đi về phía tường thành màu đỏ xa xa.

Một lát sau, khi ma khí tản đi, đám người Hàn Lập đã ở phía trước một cánh cổng thành đen kịt.

Ở cửa thành, ba bốn mươi Ma tộc vệ sĩ mặc chiến giáp màu xanh dùng ánh mắt cực kỳ cảnh giác quan sát bọn họ.

Nhưng sau khi Lũng gia lão tổ hừ một tiếng, phóng thích khí tức khổng lồ của cấp bậc Luyện Hư, phần lớn Ma tộc vệ sĩ cấp bậc Nguyên Anh kỳ kia lập tức biến sắc, thay vào đó là vẻ mặt kính sợ.

Một tên ma nhân Hóa Thần kỳ có vẻ như là người dẫn đầu vội vàng bước lên phía trước chào hỏi, sau khi cẩn thận hỏi mấy câu liền lập tức khoát tay ra lệnh cho vệ sĩ mở cửa thành, để đám người Hàn Lập nghênh ngang tiến vào trong thành.

Dù sao đối với thành trì nhỏ như vậy mà nói thì cấp bậc Luyện Hư đã được xem là những người không thể đắc tội rồi. Mà những vệ sĩ đó vẫn kiểm tra một chút chẳng qua cũng vì liên quan đến thiết quân luật.

Nếu như ở thời điểm bình thường, với sự hỗn tạp của những Ma tộc ra vào Huyết Nha Thành thì chỉ sợ ngay cả việc hỏi han sơ qua một chút kia cũng sẽ không phát sinh.

Tuy nhiên trong tích tắc khi tiến vào cổng thành, lam quang trong hai mắt Hàn Lập chợt lóe sáng quét về phía mấy pháp trận được vẽ bằng ma văn khắc trên cổng chính đen nhánh, nhưng trên mặt không hề lộ ra chút biểu tình nào.

Cắm chế ở nơi khác thì không biết, nhưng ở cổng thành lại cực kỳ bình thường, cũng không có đáng phải cẩn thận.

Vừa tiến vào trong thành, lập tức có thể thấy được từng dãy kiến trúc cao thấp nhấp nhô, có điều là phần lớn đều lấy hai màu đen trắng làm chủ đạo, thỉnh thoảng có vài tòa có màu sắc khác, cũng dễ nhận ra đó là những kiến trúc còn đang thi công.

Nhưng ở giữa các kiến trúc là những con đường giao nhau chằng chịt mà mỗi con đường đều đủ rộng cho ba cỗ thú xa chạy song song.

Nhìn một cách tổng thể, thành này hiển nhiên không có giá trị giống như những thành trì lớn trên ức dân cư của Linh giới, tuy nói là thành nhỏ nhưng nhìn kỹ thì cũng là một thị trấn lớn một chút có tường thành bốn phía mà thôi, cùng lắm chỉ có năm sáu trăm vạn Ma tộc cư trú trong đó.

Song thành này đã kích phát cấm chế cấm không, ở trên không trung, ngoại trừ một vài vệ sĩ tuần tra được miễn cấm chế ra cũng không có Ma nhân nào khác phi hành lộn xộn trên không trung.

Sau khi đi được một đoạn đường, đám người Hàn Lập phát hiện Huyết Nha thành này không thể nói là đã kín người hết chỗ, nhưng giờ phút này cũng đủ để gọi là rộn ràng nhộn nhịp.

Trên các con đường, những Ma tộc với hình dáng khác nhau qua lại, trong đó có cả Ma nhân với tướng mạo dữ tợn như ma thú, cũng có Ma tộc có tướng mạo giống hệt như Nhân tộc bình thường.

Mà những kiến trúc hai bên đường, trong mười cái thì tới tám chín cái là những cửa hàng đủ loại, cùng một vài kiến trúc phổ thông tương tự như khách điếm.

Rất nhiều Ma tộc thỉnh thoảng lại từ trong những kiến trúc này ra ra vào vào, bộ dáng vội vội vàng vàng.

Phần lớn những Ma tộc đó có tu vi không kém, đa số là Nguyên Anh kỳ và Kết Đan kỳ, bộ phận nhỏ còn lại là cảnh giới Hóa Thần kỳ, về phần Luyện Hư kỳ thì đi cả một đoạn đường mới có thể ngẫu nhiên chạm mặt hai ba tên, nhưng cũng chỉ là tu vi sơ kỳ.

Sau khi đám người Hàn Lập đi được một khoảng thời gian thì có thể nhìn thấy ở xa xa là một ngọn núi đá cao mấy trăm trượng chiếm cứ một góc của thành trấn.

Ở một chỗ bên cạnh ngọn núi đang tu kiến một tòa kiến trúc trắng xám tương tự như thạch tháp, vây chặt xung quanh hơn phân nửa ngọn núi, con kiến cũng không chui lọt được.

Trong thạch tháp này thấp thoáng có thể nhìn thấy vài tên Ma tộc tinh nhuệ mặc chiến giáp tuần tra xung quanh.

Ở sườn núi thì có một thạch điện toàn thân đỏ sẫm, có lẽ đó là nơi cư trú và tu luyện của tên Ma tôn gọi là "*Bính Thiên Nhận*" kia.

Hàn Lập nhìn tòa thạch điện ở xa xa kia, hai mắt nhú lại như đang cân nhắc gì đó.

Lúc này, Lũng gia lão tổ vốn đang đi tuốt phía trước đột nhiên dừng lại ở một ngã tư phố, sau đó quay đầu nói với mọi người:

"Chúng ta tản ra tại đây đi. Ha ha, có lẽ phần lớn các đạo hữu đều thích hành động một mình. Đợi đến khi Diệp Vĩ thú tản đi, chúng ta sẽ lại tụ họp một lần nữa. Dù sao thành này cũng không lớn, một khi thật sự có chuyện gì, mọi người cũng có thể dễ dàng liên hệ với nhau."

"Cũng tốt, vừa rồi thiếp thân thật đúng là thấy được một vài thứ khiến ta có chút hứng thú, vậy ta đi trước một bước." Hơi ngoài dự đoán của mọi người, vũ y thiếu nữ vừa nghe việc ấy lại khẽ cười một tiếng rồi đồng ý đầu tiên.

Tiếp theo nàng hướng mọi người thi lễ, rồi không chút do dự đi về phía một ngã đường.

Thiên Thu thánh nữ và đồng bạn của nàng liếc mắt nhìn nhau một cái rồi cũng thần nhiên cáo từ rời đi.

Xem ra bọn hấn dự định hành động cùng nhau.

"Lũng huynh, vậy Hàn mỗ cũng xin cáo từ." Sau khi chấp tay chào Lũng gia lão tổ một cái, Hàn Lập cũng thần nhiên nói lời từ biệt.

"Hàn huynh, thượng lộ bình an!" Lũng gia lão tổ cũng không dám chậm trễ đáp lễ lại.

Hàn Lập khẽ gật đầu, quay người lại rồi đi về phía một con đường.

Lũng gia lão tổ đứng tại chỗ nhìn theo thân ảnh Hàn Lập xa dần, cho đến khi chớp lên rồi biến mất ở một con phố, nụ cười trên mặt mới dần thu lại, cũng quay đầu lại, hướng phi phát nam tử Lâm gia thần nhiên hỏi một câu:

*"Lâm đ*o hữu, việc lúc trước ta đề nghị ngươi hợp tác, ngươi suy nghĩ như thế nào, hiện giờ có thể cho lão phu một câu trả lời thuyết phục không?"*

"Lũng huynh, sự việc này rất trọng đại, ta cần một ít thời gian nữa để cân nhắc." Phi phát nam tử sau cùng cũng không tách ra, bây giờ nghe vậy đồng tử hơi co lại, hơi chân chừ trả lời.

"Án, việc này quả thật quan hệ không nhỏ. Khó trách Lâm huynh lại cẩn thận như vậy. Có điều cũng không sao, dù sao chuyến này lộ trình còn dài, chỉ bằng Lâm huynh cứ suy nghĩ kỹ thêm một thời gian nữa." Lũng gia lão tổ nghe vậy, không cảm thấy có gì bất ngờ, ngược lại cười cười trả lời.

"Vậy Lâm mỗ xin đa tạ Lũng huynh." Phi phát nam tử thần sắc khẽ động, nhưng trong miệng lại trả lời khách khí.

Khoảng thời gian tiếp theo, vị thái thượng trưởng lão của Lâm gia này cùng Lũng gia lão tổ nói chuyện với nhau vài câu, sau đó cũng lập tức cùng rời đi.

"Lũng huynh, xem điệu bộ của người này chỉ sợ hẳn không chắc chắn đáp ứng lời mời của chúng ta, nếu không thì đổi mục tiêu khác, tìm Diệp gia kia thử một chút xem. Dù sao dựa theo kế hoạch ban đầu, người của Diệp gia dường như thích hợp hơn với kế hoạch của chúng ta." Nam tử mặc hắc bào vẫn im lặng đi theo bên cạnh Lũng gia lão tổ đột nhiên lạnh lùng nói một câu.

"Diệp gia không được! Nàng quá cảnh giác đối với Lũng gia chúng ta, hơn nữa dường như cũng nhận thấy điều gì đó, nàng sẽ không đáp ứng đâu, ngược lại còn có thể đề lộ thêm nữa!" Lũng gia lão tổ không chút do dự lắc đầu.

"Nhưng rõ ràng họ Lâm này chỉ đối phó lấy lệ đối với chúng ta, ta sợ cho dù sau đó có đáp ứng, hơn phân nửa cũng sẽ không thành tâm hợp tác cùng chúng ta." Huy trưởng lão tiếp tục nhướn mày nói.

"Hắc hắc, chỉ cần hẳn đáp ứng, lão phu liền có cách khiến hẳn không nuốt lời được. Được rồi, nơi này không phải chỗ nói chuyện, việc này để sau hãy nói. Trước tiên chúng ta đến những cửa tiệm tài liệu trong thành

nhìn qua một chút, xem xem có tài liệu chúng ta cần hay không." Lũng gia lão tổ nở một nụ cười quỷ dị trên mặt, khoát tay nói.

"Cửa tiệm tài liệu quả thật là địa phương chúng ta phải tìm kiếm đầu tiên, có lẽ những người khác hơn phân nửa cũng đi đến nơi này. Hai người chúng ta thay đổi phương hướng, không cần cùng bọn họ chạm mặt là được." Nam tử mặc hắc bào đồng ý nói.

"Lão phu cũng đang có ý này. Chúng ta đi thôi!"

Sau khi cười nhẹ một tiếng, Lũng gia lão tổ liền cùng nam tử mặc hắc bào tiếp tục đi về phía trước.

Thiên Thu thánh nữ và đám người Linh tộc đang chậm rãi đi trên một con đường khác, cũng nhanh chóng âm thầm nói chuyện với nhau.

"Tình hình của Chỉ Thủy không tốt, phong ấn Chỉ Thủy mơ hồ có phần lỏng ra, phải lập tức tìm một nơi để thi pháp một lần nữa mới được." Thiên Thu thánh nữ ngưng trọng truyền âm nói.

"Không thể nào, mỗi một lần hạ cấm chế không phải kéo dài khá lâu sao, tại sao lại nhanh như vậy đã áp chế không được." Bạch trưởng lão trầm giọng hỏi.

"Cũng không rõ lắm, nhưng hơn phân nửa nguyên nhân là vì hiện giờ chúng ta đang ở Ma giới đi. Bạch trưởng lão hẳn cũng biết, nguồn gốc vật kia vốn có chút liên hệ với Ma giới. Dường như lượng ma khí nồng đậm ở Ma giới có kích thích không nhỏ đến vật này, bây giờ mới tạo thành việc phong ấn xuất hiện sự lỏng lẻo." Thiên Thu thánh nữ than nhẹ một tiếng, trả lời.

"Chỉ Thủy quyết không thể có vấn đề, hẳn chính là đòn sát thủ của chúng ta, trước tiên lập tức tìm một nơi nghỉ chân sau đó mấy người chúng

ta hộ pháp, người lập tức lần nữa cũng cố phong ấn một chút." Bạch trưởng lão nghe vậy, không lưỡng lự lạnh lùng nói.

"Ấn, ta cũng nghĩ như vậy."

Thiên Thu thánh nữ khẽ gật đầu, lúc này mang theo những người liên quan tiếp tục đi một lát, sau đó liền quẹo vào một cái cửa ngõ phía trước.

Ở nơi tận cùng của cửa ngõ có một tòa kiến trúc đồ sộ tương tự như khách điểm, vài tên Ma tộc bộ dáng phong trần, mặt mũi đang nghênh ngang đi vào đó.

Bên trong một cửa tiệm màu đỏ thẫm của Ma tộc, vũ y thiếu nữ đang tiếp nhận một khối khoáng thạch toàn thân xanh biếc không rõ tên từ trong tay một tên Ma nhân da thịt tái nhợt.

Nàng mặc cho tên Ma tộc trước mắt thao thao bất tuyệt về cái gì đó, thần niệm đảo qua khối khoáng thạch, sau đó trên mặt không khỏi lộ ra một nụ cười.

Cũng trong lúc đó, Hàn Lập lại đang đi trên một con đường nhỏ hẹp, hai bên xếp chặt kín các loại quầy hàng lớn nhỏ không đồng nhất.

Phía sau mỗi quầy hàng đều có một tên Ma tộc tướng mạo khác nhau đang đứng hoặc ngồi.

Dù nơi này có chút hỗn loạn như vậy nhưng lại có khá nhiều Ma tộc với khí tức không kém quanh quẩn phía trước quầy hàng, đôi khi cũng có người tranh luận vô cùng sôi nổi cùng với chủ nhân quầy hàng nào đó.

Hàn Lập nhìn cảnh tượng có chút quen thuộc phía trước, khóe miệng nhếch lên một nụ cười vui vẻ.

Chương 2029: Hội đấu giá của Ma tộc

Loại tình hình này dễ làm cho hấn nhớ về đủ loại kỷ niệm khi ra vào phường thị ở Nhân giới năm đó.

Với kinh nghiệm của Hàn Lập có thể nhận ra, tuy phần lớn những thứ bày bán bên trong những gian hàng này đều là một ít tài liệu cấp thấp và pháp khí, nhưng trong đó cũng có không ít vật phẩm quý hiếm xuất hiện.

Dù sao, không phải toàn bộ Ma tộc đều muốn trực tiếp giao dịch với những cửa hiệu buôn bán này với giá thấp.

Đặc biệt là trong tình hình có nhiều Ma tộc dừng lại ở trong thành như thế này, nhất định sẽ có không ít kẻ nhân cơ hội lấy ra một ít vật phẩm quý hiếm của mình để bày bán, hy vọng có thể thu được giá cao.

Hàn Lập vừa đi chậm chậm trên một con phố vừa thả thần niệm ra, nhanh chóng đảo qua quầy hàng hai bên.

Rất nhiều những vật phẩm, tài liệu trên những quầy hàng này tương tự như sản vật của Linh giới, chỉ có điều thay vì ẩn chứa một lượng lớn linh khí thì lại là thành ma khí cực kỳ thuần khiết.

Đương nhiên cũng có một ít tài liệu ẩn chứa linh khí thuần khiết, nhưng rõ ràng số lượng thua xa những tài liệu chứa ma khí.

Đối với những tài liệu đó, Hàn Lập vốn chưa nhìn đến một cái, mà tập trung phần lớn sự chú ý lên những thứ cổ quái quý hiếm mà chính mình cũng chưa từng thấy.

Mấy thứ này chắc là tài liệu đặc thù của Ma giới.

Còn một số pháp khí bảo vật kia, hắn cũng chỉ đảo thần niệm qua qua thôi.

Bảo vật cấp cao bình thường đã không thể lọt vào tầm mắt hiện tại của hắn. Về phần pháp khí đẳng cấp linh bảo thì tỷ lệ xuất hiện tại địa phương như thế này là bé gần như không có.

Vì thế Hàn Lập sẽ không tiêu phí tâm thần trên những thứ này.

Con phố này không quá dài, hai bên có tầm ha, ba trăm quầy hàng.

Chưa tốn đến thời gian một bữa cơm, hắn đã xem qua quá nửa số quầy hàng, nhưng chỉ rất ít thứ có thể làm cho hắn chú ý. Cho dù có mấy thứ khiến cho hắn dừng lại, cầm lấy đánh giá một phen, nhưng cuối cùng vẫn là lắc đầu bỏ đi.

Tuy rằng những tên Ma tộc bán hàng này hung thần ác sát nhưng sau khi phát hiện ra tu vi Luyện Hư của Hàn Lập, đều trong lòng ớn lạnh, kẻ nào cũng mặt tươi cười lấy lòng, không còn dám thể hiện vẻ bất mãn chút nào.

Hàn Lập chậm chậm tiến lên, trong lòng đã bắt đầu có chút thất vọng.

Dù vừa rồi hắn phát hiện ra vài loại tài liệu không có ở Linh giới nhưng cũng không có tác dụng gì lớn đối với cấp bậc tồn tại như hắn. Ngay khi hắn đang thầm nghĩ có nên rời khỏi con phố này để đi đến mấy cửa hiệu cỡ lớn đáng chú ý lúc này vừa nhìn thấy hay không thì một luồng hơi thở

không tệ bỗng nhiên bộc phát ra từ một quầy hàng nào đó ở phía trước, đồng thời một tiếng hét giận dữ truyền đến.

"Thứ này, ta muốn có, đây là số ma thạch trước kia ngươi yêu cầu, nhanh đem đồ ra đây."

"Đừng nên lời thôi. Không phải ta đã nói rồi sao. Hiện tại thứ này tăng giá, nếu muốn, trừ phi có một kiện ma khí cấp cao hoặc là mười khối ma thạch cực phẩm, nếu không thì cũng đừng nghĩ đến chuyện đó!" Một âm thanh âm trầm dị thường lạnh lùng trả lời.

"Ta đã giao tiền đặt cọc ngày hôm qua, bây giờ vất vả lắm mới đưa đủ số lượng ngươi đưa ra, hôm nay ngươi lại đòi tăng giá với ta. Chẳng lẽ ngươi giễu cợt ta!" Giọng nói thứ nhất càng giận dữ thêm, có vẻ như không chịu bỏ qua.

"Hắc hắc, thứ ấy là của ta tất nhiên giá như thế nào là theo ý ta. Đây là tiền đặt cọc ngươi đưa hôm qua, nhanh cầm lấy đi. Đã không có ma thạch cực phẩm và ma khí cấp cao thì lăn ra xa chút." Kẻ có giọng nói âm trầm cười lạnh một tiếng, nói ra lời cực kỳ cay nghiệt.

"Thối lắm. Ngươi cũng không hỏi xem Ngưu mỗ là ai, có thể để cho ngươi tùy tiện trêu chọc sao. Nếu hôm nay không bán cho ta thứ đó, ta liền đánh vỡ từng cái xương một của ngươi." Nam tử thứ nhất rõ ràng không phải là nhân vật bình thường, sau khi phát khùng, lời nói cũng trở nên vô cùng ngoan lệ.

"Đánh gãy xương cốt của ta sao? Ha ha, Cũng không biết đã bao nhiêu năm rồi ta chưa nghe người ta nói câu này. Nếu ngươi có bản lĩnh ấy thì cứ việc đến thử một lần!" Kẻ có giọng nói âm trầm không phật lòng mà còn trả lời châm biếm.

Đồng thời, một luồng hơi thở không kém chút nào so với trước phóng lên cao cũng từ quây hàng đó.

Một phen ồn ào như vậy tất nhiên khiến một số Ma tộc ở xung quanh xôn xao nhìn lại, còn bắt đầu có một số Ma nhân to gan cảm thấy hứng thú đi đến quan sát.

"Hé, đây không phải Hải Phi của Lam Đôn tộc và Ngưu Lực của Điều Đề tộc sao? Sao bọn hăn lại gục gặc rồi!"

"Hắc hắc, có kịch hay để xem rồi. Hai ma này đều có tu vi không kém, nếu thật sự ra tay thì cũng khó nói ai thắng ai thua!"

Lập tức, âm thanh bàn tán thì thầm từ bốn phía truyền đến.

Có vẻ như hai tên Ma tộc này có danh tiếng không nhỏ ở Huyết Nha thành, phần lớn Ma tộc xung quanh đều nhận ra hai người.

Sau khi dùng hai mắt tỏa lam quang quét qua, hàn Lập liền nhìn được đại khái tình hình trước quây hàng.

Trong vòng tròn do hơn mười tên Ma tộc vây quanh, có một tên Ma tộc dữ tợn cao ba trượng, trên đầu có mấy chiếc sừng cong, mặt mũi tràn đầy vẻ tức giận, đang cùng chủ quây giằng co không dứt.

Chủ quây lại là một tên Ma tộc béo lùn, da màu lam sẫm, mắt híp gian xảo.

Hai luồng hơi thở lúc nãy chính phát ra từ trên thân hai ma này, và dường như đều là tu vi Hóa Thần.

Chẳng qua trong đó có một cái là sơ kỳ.

Tên Ma tộc cao lớn đó tuy rằng tu vi thấp hơn một tầng nhưng nhìn đáng vẻ cường tráng như vậy thì có lẽ có chút thành tựu về luyện thể. Nếu thật sự ra tay, thật khó nói ai là người có lợi thế hơn.

Tất nhiên, chỉ là hai Ma tộc Hóa Thần kỳ sẽ không thể khiến cho Hàn Lập chú ý nhiều. Sau khi hướng thần niệm tùy ý đảo qua trên người hai ma, hắn đã định thu hồi thần niệm, không để ý nữa.

Nhưng khi ánh mắt hắn đảo qua vật mà tên chủ quầy béo lùn đang cầm chặt trong tay, vẻ mặt hắn chợt động, đột nhiên bước về hướng đám ma kia.

Chỉ sau mấy cái chớp động, thân hình Hàn Lập đã xen lẫn vào bên trong đám Ma nhân, mắt nhìn chăm chăm không chớp vật trong tay Ma tộc béo lùn.

Đấy là khối khoáng thạch hai màu đen trắng đan xen kỳ dị, chỉ lớn chừng nắm tay nhưng lóe lên những tia sáng lạnh lẽo như băng.

Sau khi hướng thần niệm dò xét vật đó, trông mắt Hàn Lập bỗng nhiên co rút lại, trên mặt chợt hiện lên một tia vui vẻ.

Lúc này, dưới sự quan sát của những ma đang vây quanh xem náo nhiệt, không những lời lẽ tranh chấp của hai tên Ma tộc càng lúc càng trở nên căng thẳng, mà hơi thở cũng thêm kinh ma...

Nhưng không biết do nguyên nhân gì mà hai ma vẫn chưa thực sự ra tay.

"Hắc, hắc, ta thấy hai vị cũng đừng nên tranh chấp mãi nữa. Chỉ là một khối Dị Ma kim mà thôi, chẳng lẽ hai vị đạo hữu thực sự định lên Ma vô đài để đánh nhau sống chết ư. Nếu đúng là như vậy thì dường như mạng hai người không đáng quý chút nào." Một vị ma đứng xem dường như quen biết với cả hai tên Ma tộc boongke nhiên cười khuyên bảo.

"Ra là Đàm huynh. Không phải ta cố ý tăng giá không bán mà Dị Ma chỉ khi ẩn chứa trong khối Dị Ma kim của ta có ẩn chứa có chút đặc thù, hơn xa các tài liệu cùng loại. Nhưng hôm qua ra giá có hơi thấp, nếu không thì sao hấn không muốn mua khối trong tay ta chứ. Tuy rằng loại tài liệu này vô cùng hiếm hoi nhưng cũng không phải cửa hiệu khác không có bán." Sắc mặt tên Ma tộc béo lùn hơi giãn ra, sau khi ôm quyền hướng về người khuyển bảo, nhưng hấn vẫn không có ý định nhân nhượng.

"Thối lắm. Nếu không phải thấy khối Dị Ma tinh của ngươi không tệ thì sao ta lại giao trước tiền cọc, còn đưa ra luôn một lúc mười khối Ma thạch cực phẩm. Rõ ràng là ngươi thấy ta đang muốn có vật ấy ngay nên cố ý nâng cao giá. Việc không thủ tín như vậy cũng chỉ có Lam Đôn tộc các ngươi mới có thể làm được." Tên Ma tộc cao lớn nghe thấy vậy cũng nổi giận ùng ùng nói.

"Ngươi dám sỉ nhục Lam Đôn tộc chúng ta, vậy trước hết ngươi để lại một cánh tay đi đã." Vừa nghe thấy lời này, trên khuôn mặt tên Ma tộc béo lùn liền hiện lên một tia đỏ sẫm kỳ dị, đồng thời trong mắt hiện lên vẻ điên cuồng, nói.

Sau đó, tay áo ma này run lên, một đạo hàn mang bắn ra, lao thẳng đến chém vào tay tên ma tộc cao lớn, thế đi nhanh như chớp!

Tên Ma tộc cao lớn kia cũng đã sớm đề phòng, sau khi hừ lạnh một tiếng, bàn tay hấn chợt nắm lại, một mặt cốt thuần màu trắng hiện lên trước người không một tiếng động.

Ngay khi hàn quang lóe lên, chuẩn bị chém lên trên thuần thì một bóng người chợt mơ hồ hiện ra, quỷ dị xuất hiện trước tên Ma tộc cao lớn, đồng thời cánh tay khê động, một bàn tay năm ngón màu vàng liền chộp gọn lấy đạo hàn quang kia.

"Chẳng lẽ hai vị thực sự định kinh động đến vệ sĩ chấp pháp của bản thành sao. Khỏi Di Ma Kim này ta cũng thấy có chút hứng thú, mang đến cho ta nhìn một chút đi."

Bóng người đột ngột xuất hiện này chính là Hàn Lập. Lúc này, hân phóng ra hơi thở mạnh mẽ của cấp Luyện Hư khiến cho Ma tộc xung quanh sau khi cảm ứng được liên nhau nhao nhao biến sắc.

"Tiền bối, ý của ngươi là..." tên Ma tộc cao lớn kia nghe thấy vậy thì ngần ra nhưng nghĩ gì trong lòng lại nói.

"Sao, ngươi muốn tranh khỏi ma kim này cùng ta sao?" Hàn Lập không quay đầu lại nhàn nhạt nói, nhưng linh áp trên thân cuốn lên một cái, hung hăng chụp về tên Ma tộc cao lớn sau lưng.

"Bộp, bộp" mấy tiếng vang lên.

Vị Điều Đề Ma tộc bị ép cho thối lui về sau liên tiếp mấy bước, sắc mặt trở nên tím tái như gan lợn, hoảng sợ liền nói: *"Không dám"*, lập tức cả người nhéch nhác quay đầu bỏ đi.

Còn những tên Ma tộc đứng xung quanh xem náo nhiệt sau khi bị ánh mắt sắc bén của Hàn Lập đảo qua thì kinh hãi trong lòng, không dám ở lại chỗ cũ tí chút nào, im lặng tản ra.

"Tiền bối cũng cần khỏi ma kim này sao, thế này vậy, xin trả mười khỏi ma thạch rồi cầm lấy thứ này đi." Tên Ma tộc béo lùn thấy tình hình này, vẻ ngoan độc trên mặt đã sớm không thấy tăm hơi, trong lòng âm thầm kêu khổ, chỉ có thể miễn cưỡng mỉm cười, dâng lên đồ vật trong tay.

"Hừ! Ngươi sợ cái gì chứ. Thực sự nghĩ ta thân phận lớn hơn mà không thể trả cho ngươi một cái giá thỏa mãn sao?" Hàn Lập hừ lạnh một tiếng,

chợt vung một ống tay áo lên hút khối kim loại trắng đen lẫn lộn vào trong tay, đồng thời cúi đầu cúi đầu bắt đầu xem xét.

"Không dám, vẫn bối tuyệt đối không dám suy nghĩ như thế!" Tên Ma tộc béo lùn nghe thế, dù có hơi yên tâm hơn nhưng ngoài biểu hiện ngoài mặt vẫn cứ khúm núm không dám nhiều lời.

Cũng khó trách, lấy biểu hiện đáng sợ vừa rồi của Hàn Lập, nếu muốn tiêu diệt hẳn vốn dễ chỉ như nhấc tay. Cho nên, hẳn tình nguyện vứt bỏ khối Dị Ma Kim cũng không muốn đắc tội với một cường giả Luyện Hư kỳ như vậy.

Lúc này, Hàn Lập không còn tiếp tục quan sát tên Ma tộc béo lùn chút nào nữa, chỉ lật qua lật lại, không ngừng xem xét khối khoáng thạch trong tay, nhưng ngoại trừ tinh quang lóe lên trong mắt thì trên mặt không có chút biểu tình nào.

"Đừng nói ta ỷ thế hiếp người, cái phi kiếm này có thể xem như một kiện ma khí cao cấp, thừa sức để đổi lấy khối Dị Ma Kim này. Nhưng phải nói cho ta biết khối ma kim này người lấy được từ đâu."

Chương 2030: Âm huyết ngũ sắc linh

Thanh phi kiểm phát ra ma khí kinh người này chính là một trong những chiến lợi phẩm Hàn Lập thu được khi đánh chết rất nhiều Ma tôn ở Linh giới.

Nó vô dụng với Hàn Lập nên tất nhiên hắn sẽ vui lòng hào phóng lấy ra trao đổi khối khoáng thạch đang cầm trong tay.

"Đa tạ tiền bối đã ban thưởng hậu hĩnh! Khối Dị Ma Kim này là do văn bối đổi được từ một gã trong tộc, mà dường như trước đó cũng đã qua tay nhiều người nên cũng khó tìm ra được xuất xứ ban đầu của nó." Tên Ma tộc béo lùn đón lấy phi kiểm, sau khi hướng thần niệm xem xét xong, trên mặt liền tràn đầy vẻ vui mừng, hướng về Hàn Lập liên tục nói cảm ơn.

Vừa rồi hắn nói với tên Điều Đề tộc phải đổi một kiện ma khí cấp cao, hiển nhiên là có chút tham lam, nhưng hiện tại đã thực sự trao đổi được về tay nên trong lòng vui sướng như thế nào thì có thể hiểu được.

Đối với tồn tại Hóa Thần kỳ như hắn, một kiện ma khí chính là thứ khó có được

"Nếu như thế thì bỏ đi. Một khối ma kim này chắc cũng đủ cho ta dùng rồi." Long mày Hàn Lập nhướng lên nhưng ngay sau đó lại liền dẫn ra, nói.

Nói xong câu này, hắn cũng không định dừng lại thêm, mục đích đã đạt được liền xoay người bỏ đi.

Tên Ma tộc béo lùn vốn còn muốn nhân cơ hội tạo thêm sự thân thiết nhưng thấy tình hình như vậy thì cũng không dám nói thêm cái gì nữa, chỉ thành thật làm ra tư thế cung tiễn.

Đã có thu hoạch nên ý định muốn lập tức rời đi của Hàn Lập tất nhiên sẽ bị vứt đi đầu mất.

Sau đó, trong vòng hai canh giờ, hắn cẩn thận xem xét một lần tất cả những quầy hàng còn lại ở ngã tư, quả thật vì thế mà tìm được hai loại linh dược không có ở Linh giới, giúp hắn đến gần hơn việc có thể luyện chế ra một loại đan dược có hiệu quả giúp ngưng tâm định thần cho tu sĩ Hợp Thể kỳ.

Khi ăn vào, loại đan dược này có thể nhanh chóng giúp tăng một ít hiệu quả lĩnh ngộ tu luyện thần thông, xét về lâu dài quả thực có tác dụng không nhỏ.

Phương thuốc của đan dược này Hàn Lập đã có từ lâu, chỉ là còn thiếu hai loại linh dược đã tuyệt tích ở Linh giới từ lâu này, cho nên chưa thể luyện chế được.

Vì có thu hoạch nên sau khi rời khỏi ngã tư, Hàn Lập hứng chí bưng bưng đến nhìn qua một số cửa hàng loại lớn ở xung quanh.

Đáng tiếc là những thứ bán trong các cửa hàng này dường như đều để cho Ma tộc cao giai sử dụng, cũng không còn phát hiện ra vật gì có giá trị với Hàn Lập.

Mà lúc này, sắc trời cũng đã dần ảm đạm, người qua lại trên ngã tư cũng trở nên rất thưa thớt, các cửa hàng đều đóng chặt cửa, có vẻ như sắp đi vào trạng thái giới nghiêm ban đêm.

Hàn Lập tùy tiện tìm một nhà có chỗ để ngủ lại, thuê trọn một căn phòng kín độc lập, tạm thời ở trong đó.

Sau khi bày ra vài tầng cấm chế trong mật thất, lúc này, hắn mới yên tâm lấy ra khối Dị Ma Kim đoạt được lúc sáng, nâng lên trước mặt lặng lẽ quan sát.

Sáng bóng, lấp lánh, nhưng bề mặt lại rất xù xì.

Nhưng kỳ lạ là vật này không những tỏa ra ma khí nồng đậm mà còn có một ít linh khí thuần khiết xen lẫn trong đó.

Thì ra đây là một khối tài liệu hiếm có, chứa đồng thời cả linh khí và ma khí.

Nhưng Hàn Lập mua khoáng thạch này về cũng không chỉ vì nguyên nhân đó.

Sau khi trầm ngâm một hồi lâu, hắn đột nhiên ném khối khoáng thạch này bay lên lơ lửng trước người hắn, đồng thời một ngón tay điểm vào trong không trung.

Một tiếng "*Phốc*" vang lên!

Một luồng thanh quang chợt lóe lên, bay lướt đi, khối khoáng thạch liền vô thanh vô tức tách ra làm hai nửa, có một thứ gì đó bằng hạt đậu hiện ra ở giữa.

Một tay Hàn Lập nhanh chóng chụp lấy một cái, một cỗ sức mạnh vô hình cuốn tới, vật lộ ra liền bị hút vào trong bàn tay hắn.

Hàn Lập tập trung quan sát, rõ ràng đó là một thứ giống như một viên ngọc màu xám đục.

"Quả nhiên Linh mục không có nhìn lầm, bên trong còn dấu thứ khác, chỉ là không biết có ích với ta không, cần đánh giá cẩn thận lại một chút."

Sau khi thoáng đánh giá tinh châu, hàn Lập lộ ra vẻ tươi cười, nói khe khẽ. Tiếp đó, hẩn hướng thần niệm vào trong đó xem xét.

Nhưng ngay sau đó, sắc mặt hẩn bỗng nhiên đại biến, đột nhiên ném tinh châu đang cầm trong tay ra.

Một tiếng "Ầm" vang lên, tinh châu bị bắn ra lại đột nhiên phát ra tiếng nổ như sấm rền. Một luồng hơi thở đáng sợ tràn ra bốn phía, hơn nữa, trên viên ngọc phun ra một cột sáng màu xám lớn chừng miệng chén, sau khi lóe lên, nó liền đánh lên cấm chế được bố trí ở nóc nhà.

Cột sáng xé mấy lớp quảng sáng ra như giấy vụn, rồi hung hăng đánh lên lớp cấm chế cuối cùng.

Lúc này, cột sáng mới bị ngăn lại một chút.

Mà trong một lát cầm chân này, sắc mặt Hàn Lập sầm xuống, thân hình hẩn nhoáng lên, đột nhiên xuất hiện phía trên cột sáng, ấn một bàn tay xuống dưới.

Lập tức, một bàn tay to lớn màu vàng kim lấp lánh sáng ngời hiện ra, tạm thời ngăn được cột sáng lại.

Nhưng sắc mặt Hàn Lập vẫn không buông lỏng. Sau khi năm ngón tay khẽ run lên, phát ra ánh sáng vàng kim chói mắt, bàn tay cứng rắng đẩy cột sáng màu xám lui ra sau nhưng không thể ngăn chặn hoàn toàn được nó.

Trên mặt Hàn Lập lúc đầu lộ ra vẻ giật mình nhưng sau đó liền sầm xuống, hẩn hừ một tiếng lạnh lẽo. Bàn tay kia liền lóe lên ánh vàng kim, rồi

nhANH chóng trở nên to lớn hơn rất nhiều. Ông tay áo bị xé nát tung tóe, để lộ ra những chiếc vảy vàng rực rỡ.

Năm ngón của bàn tay vàng kim không lờ từ từ nắm lại.

Từng trận gầm rú vang lên!

Bốn phía xung quanh cột sáng xám trắng chợt xuất hiện một luồng sức mạnh trói buộc rất mạnh, trong nháy mắt nó đã bị ép lại thành một quang cầu có đường kính chừng vài thước, sau đó bị bàn tay vàng kim không lờ lóe lên chụp lấy.

Lúc này, Hàn Lập lăm lăm bấm trong miệng, mười ngón tay vàng kim chói lóa liên tiếp bắn ra từng đạo pháp quyết.

Bàn tay vàng kim chợt trở nên mờ ảo, rồi biến thành từng đóa phù văn màu vàng kim, bao phủ quang cầu màu xám trắng lại.

Chỉ trong nháy mắt, quang cầu vốn đang co dần không ngừng giống như có thể nổ tung bất cứ lúc nào chợt nằm im yên ắng, không phát ra một âm thanh nào nữa.

Vẻ mặt Hàn Lập bây giờ mới buông lỏng, sau khi người khẽ động, quay trở lại trên mặt đất, giơ tay vẫy một cái.

Quang cầu liền rơi xuống nằm gọn trong lòng bàn tay Hàn Lập.

Uy lực ẩn chứa trong quả cầu này thật sự không nhỏ, dù là Hàn Lập khi chưa dùng Phạm Thánh Chân Ma Công cũng suýt chút nữa đã không thể cầm cự. Nhưng bây giờ, sau khi Hàn Lập đã thi triển thuật cấm chế lại trở nên im ắng vô cùng, không nhìn ra tí nào vẻ đáng sợ vừa rồi.

Hàn Lập nhắc tay nang quang cầu lên, chau mày nhìn quang cầu chằm chằm không nói gì.

Đối với hắn mà nói, quả thực uy lực của quang cầu mạnh mẽ vượt ngoài sức tưởng tượng nhưng thứ gì tạo ra năng lượng của nó mới là tối quan trọng.

Sở dĩ, lúc trước Hàn Lập không chút do dự hào phóng mua khối Dị Ma Kim từ trong tay tên Ma tộc kia không chỉ vì hắn dùng Linh mục thấy được có vật khác ở trong ma kim mà còn vì trong thần niệm của hắn có một tia cảm ứng huyền diệu.

Giá trị của vật ấy không nhỏ, mà dường như cũng rất quan trọng với hắn.

Loại tồn tại có tu vị đạt đến cảnh giới như Hàn Lập tất nhiên sẽ cực kỳ coi trọng cảm ứng trong lòng. Ngay cả dù rất ít khi xuất hiện cảm ứng, khi có khi không, thì vẫn không dám xem nhẹ.

Tuy lúc này hắn hướng thần niệm dò xét qua trên tinh châu, rồi liền hoảng sợ lui ra, nhưng vẫn cảm ứng được chút gì đó. Tuy vậy, muốn thực sự có đáp án thì còn cần dùng thần niệm tra xét một phen nữa.

Nhưng mà năng lượng của quang cầu có kết cấu thực sự vô cùng kỳ dị, hình như chỉ cần thần niệm vừa tiếp xúc sẽ lập tức trở nên cuồng bạo vô cùng.

Điều này khiến vấn đề đang đơn giản trở nên khó khăn hơn nhiều!

Sau khi nhanh chóng ổn định lại tinh thần, Hàn Lập bỗng nhiên hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra vẻ ngưng trọng, đồng thời đem vận hành Đại Diễn Quyết và Luyện Thần Thuật, làm cho thần niệm thoáng chốc tăng lên quá nửa.

Sau đó, ánh lam trong hai mắt hấn chớp lóe không ngừng, vang lên những tiếng xuy xuy rất lớn! Từ mắt hấn từng sợi trong suốt lấp lánh bắn ra nhanh, rồi lóe lên, tiến vào trong quang cầu đang bị chế trụ.

Đó chính là hình thái thực thể hóa của thần niệm, có tầm hơn trăm cái, từ đó có thể thấy thần niệm của Hàn Lập đã mạnh mẽ đến một trình độ đáng sợ như thế nào!

Trong nháy mắt, ngay khi cá tia sáng tiến vào trong, quang cầu khẽ run lên, phát ra âm thanh ong ong trầm thấp, báo hiệu dấu hiệu bất ổn.

Nhìn thấy vậy, Hàn Lập liền thúc dục pháp quyết.

Trong nháy mắt, những kim văn đang bao phủ quang cầu kia sáng rực lên, hình thành một tấm lưới màu vàng, xiết chặt vào bên trong.

Quang cầu vốn đang rực rạch liền khôi phục lại yên tĩnh trong nháy mắt.

Hàn Lập liền thả lỏng căng thẳng trong lòng một chút, sau khi nhắm hai mắt lại, thần niệm bắt đầu tra xét chi tiết quang cầu.

Một lát công phu sau, đầu tiên trên mặt hấn lộ ra một chút ngạc nhiên nhưng sau khi khẽ hô lên, lại được thay bằng vẻ mặt mừng như điên. Tuy thế, loại biểu tình mừng như điên đó cũng chỉ duy trì được một chút, rồi trên mặt hấn biến thành có phần hoang mang, cuối cùng là sắc mặt hoàn toàn âm trầm khó đoán.

Hàn Lập chậm rãi mở hai mắt ra, nhưng mày cũng nhíu chặt dựng lên.

"Trên đời thực sự có thứ có thể đem ma khí và linh khí dung hợp lại hoàn toàn ư, quả là chuyện đời khó đoán. Nếu thật là như vậy, thứ đó chẳng phải sinh ra là để chuẩn bị cho Phạm Thánh Chân Ma Công sao, vậy chắc là không cần luyện hóa cũng dễ dàng chuyển hóa thành pháp lực của bản

thân ta. Nhưng đời này có chuyện dễ dàng như thế sao? Hơn nữa, dường như trên các điển tịch cũng không có ghi lại gì liên quan." Hàn Lập thì thảo tự nói, dường như đang chần chờ.

"Quên đi, cứ thử đã rồi xem thế nào."

Sự do dự của Hàn Lập cũng không kéo dài được bao lâu, trong lòng hắn đã có quyết định.

Chỉ thấy hắn hướng về quang cầu, miệng niệm chú ngữ, pháp quyết trong tay không ngừng biến ảo, rồi một ngón tay chợt điểm một cái.

Mặt ngoài quang cầu đang bị vô số kim văn bảo vây chột uốn éo biến dạng, rốt cục sau khi lóe lên, đã có một phần bị tách ra.

Ngay khi phần nhỏ này chưa nổ tan tành, Hàn Lập ngừng đọc chú ngữ, một bay tay phóng ra như chớp, tóm lấy nó. Sau đó, toàn thân hắn chớp động kim quang, vận khởi Phạm Thánh Chân Ma Công.

Một bóng mờ màu vàng, lớn tầm một trượng hiện ra sau lưng hắn, rồi nó dần trở nên rõ ràng kỳ lạ.

Cùng lúc đó, khối quang cầu xám trắng trong tay hắn lại dần thu nhỏ với tốc độ mắt thường có thể thấy được. Chỉ trong thời gian một lần hít thở, khối quang cầu kia liền biến mất biệt tích.

"Quả nhiên giống như dự đoán, chân nguyên trong cơ thể đã tăng thêm một chút. Nếu hấp thu toàn bộ cả khối thì chắc mức độ tăng lên sẽ rất đáng kinh ngạc sao." Hàn Lập cũng không kìm chế được hưng phấn trong lòng, khoe miệng khẽ nhếch lên, vẻ vui mừng tràn đầy trong mắt.

"Nhưng mà đây là cái gì? Rõ ràng không hề có chút tạp chất nào, mà tại sao sau khi chuyển hóa lại có thêm thứ này?" Ngay sau đó, Hàn Lập chợt

dựng thẳng một ngón tay lên, tự nói với chính mình một tiếng.

Ở đầu ngón tay xuất hiện dao động, một đám lục khí mỏng gần như không thể thấy vụt xông ra.

Chương 2031: Thánh chuyên và Huyết nha thành chủ

Hàn Lập nhìn chăm chú trong chốc lát, chợt đuôi lông mày hấn nhảy dựng lên, phốc một tiếng, bỗng một ngọn ngân sắc hỏa diễm bùng lên trên đầu ngón tay của hắn, ngân sắc hỏa diễm liền bao lấy luồng lục khí nhỏ này.

Nhưng mặc cho ngân diễm cuộn cuộn thiêu đốt như thế nào đi chăng nữa thì lục khí vẫn nằm bất động ở trên đầu ngón tay của hắn mà không hề có chút biến đổi nào, tựa như nó đang tỏ vẻ không hề để tâm tới việc này.

Khuôn mặt Hàn Lập khẽ biến, ngón tay hắn nhoáng lên một cái, ngân sắc hỏa diễm cũng tản đi rồi biến mất, tiếp đó hắn lại khẽ búng ngón tay một cái, luồng lục khí liền biến thành một đạo lục mang bắn ra xa, sau đó lóe một cái đã xuyên thủng qua quang mạc trên vách tường, tựa như không gì mà nó không phá được.

Hàn Lập thấy vậy thì hơi ngần người.

Vừa rồi chẳng qua hắn mới chỉ khẽ vẩy đám lục khí vô danh này ra ngoài mà thôi nhưng chỉ hơi dùng một chút pháp lực mà nó đã có uy năng đáng sợ đến vậy.

Đang lúc hắn còn đang hết sức kinh ngạc thì đột nhiên trước người bỗng xuất hiện dao động, một tiếng xé gió lớn vang lên, đạo lục mang kia bỗng quỷ dị xuất hiện trong hư không rồi bắn thẳng về phía Hàn Lập.

Hàn Lập đương nhiên bị giật mình, nhưng động tác của hắn không hề có chút do dự, một bàn tay của hắn bỗng bùng sáng kim quang rồi chớp tới phụ cận bắt lấy lực mang vào trong lòng bàn tay.

Một khắc sau đó, sắc mặt hắn lại trở nên hết sức khó coi bởi khi xòe tay ra thì trong lòng bàn tay của hắn lại hoàn toàn trống rỗng.

Đám lực mang kia hoàn toàn không coi sự mạnh mẽ của nhục thân hắn vào đâu mà chui thẳng vào trong lòng bàn tay hắn như không hề gặp phải trở ngại gì.

Thần niệm Hàn Lập khẽ động, hắn lập tức nội thị xem phía trong thân thể một chút.

Kết quả hắn phát hiện luồng lực khí kia đã đành hoàng lưu lại trong đan điền của hắn mà không hề có dị động nào khác nữa.

Chân mày Hàn Lập cau lại, dẫn pháp lực tập trung vào bàn tay, một cỗ chân nguyên khổng lồ khẽ quần lấy lực khí rồi lại tiếp tục bức nó ra ngoài thân thể một lần nữa.

Lần này, khi lực khí vừa mới rời xa khỏi thân thể chừng vài thước đã thấy nó bắn trở lại y như trước đó.

Chân nguyên chi lực bao vây lấy nó thậm chí không thể ngăn cản được nó một chút nào!

Hàn Lập phát lạnh trong lòng, kim quang phía ngoài cơ thể bùng sáng, linh quang hộ thể trong chớp mắt ngưng tụ thành một tầng quang mạc kim sắc, đồng thời lam mang trong hai mắt bùng lên, hắn chăm chú nhìn không rời mắt về phía lực mang đang bắn về phía hắn kia.

Một tiếng 'phốc' khẽ vang lên, kim quang hộ thể thoáng cái đã bị lực mang vượt qua như không hề tồn tại, một luồng lực khí đã quỷ dị xuất hiện ở trong đan điền của hắn.

Thấy kết quả này, Hàn Lập thật sự có vài phần hoảng sợ.

Khoảng thời gian sau đó, bất kể hắn vận dụng thủ đoạn hay thần thông nào đi chăng nữa cũng không thể tách rời khỏi lực khí chứ chưa nói gì tới tiêu diệt hay luyện hóa nó. Điểm lực khí này cứ như là đã coi thân thể của hắn là chỗ ở của nó, bất kể bị ép ra ngoài thân thể hay là dùng loại cấm chế nào phong ấn nó đi nữa thì trong nháy mắt nó cũng sẽ phá không biến mất mà một lần nữa trở về trong thân thể của hắn cứ như là giò đã ăn vào xương vậy!

Khi Hàn Lập vận dụng bảo vật như Tử Ngôn Đỉnh mà cũng không tài nào vây khốn luồng lực khí quỷ dị này thì sắc mặt hắn cũng trở nên khó coi! Mặc dù hiện giờ hắn không nhìn ra được sợi lực khí kia có nguy hại gì cho thân thể hắn hay không nhưng sao hắn lại bằng lòng để cho một dị vật như thế sờ sờ tồn tại trong cơ thể của hắn được.

Thứ này lần nào cũng có thể quay trở về mà không hề sai sót, mặc cho hắn tránh né thế nào cũng không thoát khỏi nó được, xem ra hắn là nó đã tỏa định thần hồn ấn ký rồi mới đúng. Nếu quả thực đã như vậy thì hắn cũng chỉ có thể ném thử một phương pháp cuối cùng.

Thần sắc Hàn Lập ngưng trọng suy nghĩ một hồi rồi hai tay bấm niệm pháp quyết bắt đầu niệm chú. Đồng thời khi tiếng niệm chú vang lên thì pháp tướng ba đầu sáu tay trước đó lơ lửng ở phía sau người hắn cũng bùng sáng kim quang rồi như biến thành thực thể, tiếp đó lại lơ lửng trong không trung.

Hàn Lập khẽ quát một tiếng, một bàn tay hần vồ nhanh như chớp vào thiên linh cái.

Một tiếng trầm đục vang lên, từ thiên linh cái của hắn có một đoàn hắc quang bắn ra, tiếp đó cũng lóe lên rồi chui vào trong kim thân mất hút. Ở bên trong hắc quang mơ hồ có một anh nhi cả người đen nhánh, đó chính là đệ nhị ma anh của Hàn Lập.

Mà lúc này, một ngón tay của Hàn Lập khẽ điểm về phía kim thân trong không trung, cũng thúc giục chân nguyên bên trong cơ thể.

Một lần nữa lực mang lại kêu vang rồi bắn ra, cũng loáng cái đã chui vào trong kim thân rồi tiến vào bên trong thể nội của đệ nhị ma anh, đồng dạng nằm yên vị ở đan điền. Lần này, cỗ lực khí này cũng đã ngoan ngoãn nằm yên ở nơi này mà không có dấu hiệu quay trở lại cơ thể của Hàn Lập nữa rồi.

Hàn Lập thấy vậy thì thở phào một hơi, thần sắc của hắn rốt cuộc cũng trở nên nhẹ nhõm hơn một chút.

Có điều hắn cũng vẫn chưa dừng tay mà lại tiếp tục lấy cả mười ngón tay liên tục đánh ra từng đạo pháp quyết về phía kim thân.

Ma anh đang nung nấu bên trong kim thân thoát nhìn như đang lắng lắng ngồi khoanh chân bất động nhưng ma khí bên trong cơ thể lại đang quay cuồng rồi huyền hóa ra từng đạo phù lục màu đen bao bọc lấy luồng lực khí kia, trong nháy mắt đã hình thành một viên tinh cầu màu đen phong ấn lấy lực khí ở bên trong. Sau đó kim thân bỗng dung vỡ vụn ra rồi biến mất, đệ nhị ma anh trực tiếp hiện ra.

Thần sắc ma anh bình tĩnh chập hai tay lại, tinh cầu màu đen kia hiện ra không một tiếng động bị nó ôm lấy, sau đó nó rơi từ trên không trung xuống

rồi hóa thành một đoàn hắc quang chui vào trong thân thể của Hàn Lập.

Hàn Lập xem qua tình hình của đệ nhị ma anh, sau khi biết nó không có việc gì cũng thật sự an tâm. Mặc dù nhất thời không có cách nào khu trục triệt để được lục khí kia nhưng để nó dưới sự theo dõi của đệ nhị ma anh hẳn là không có gì đáng ngại, chỉ cần sau này hắn tìm được phương pháp loại bỏ hoặc luyện hóa thì có thể giải quyết luôn một lần cho xong. Có điều trong thời gian tới lại không thể tùy tiện vận dụng ma anh để tránh lục khí sinh ra dị biến gì khác.

Tâm niệm Hàn Lập xoay chuyển, ánh mắt hắn một lần nữa lại chuyển xuống quang đoàn đang bị kim văn bao bọc kia. Vừa rồi hắn mới hấp thu một bộ phận của nó, còn chưa được đến một phần mười nhưng có vẻ như chân nguyên đã tăng tới bảy, tám năm khổ tu rồi, nếu như có thể chuyển toàn bộ quang đoàn này thành chân nguyên có thể tiết kiệm cho hắn hơn trăm năm tu luyện. Hiệu quả kinh người như thế đương nhiên hắn không thể nào bỏ qua được.

Sau khi Hàn Lập trầm ngâm một chút thì khẽ vung tay áo lên, từ trong đó có một đoàn kim quang bay ra, đó là một cái bình cổ cổ nhỏ lấp lánh ánh kim. Sau khi nó dốc ngược xuống thì từ miệng bình phun ra một cỗ ngũ sắc quang hà bao lấy quang đoàn màu xám trắng rồi hút nó vào trong. Cuối cùng cái bình lại khẽ run lên rồi bị Hàn Lập cẩn thận thu vào trong tay áo.

Trong lòng hắn đã có quyết định, mặc dù lai lịch của tinh châu này vô cùng kỳ lạ nhưng sau này phải tích cực tìm kiếm nó ở trong Ma giới nhiều hơn, nếu có thể tìm được số lượng đủ lớn, đồng thời cũng giải quyết xong hậu hoạn từ lục khí quỷ dị kia thì nói không chừng tu vi của hắn có thể đạt đến cảnh giới Hợp Thể hậu kỳ đại viên mãn, đây chính là một bước lên trời rồi. Nếu nói như vậy, đây thật sự là cơ duyên trời ban rồi.

Hàn Lập hưng phấn nghĩ bụng, một lần nữa hấn khoát tay nhặt lên tinh châu đã phun ra hơi bạch quang đoàn, đưa thần niệm vào rà soát bên trong thì thấy rỗng tuếch, cỗ năng lượng quý dị kia đã hoàn toàn tiết ra hết sạch.

Sau khi chân chờ một chút, hấn vẫn thu tinh châu cùng với mảnh Dị Ma Kim bị chia làm hai nửa vào trong trữ vật trạc, nói không chừng hấn còn có cơ hội tìm được xuất xứ thực sự của quang đoàn màu xám trắng từ những thứ này nữa thì sao.

Nhưng hơi bạch quang đoàn cho dù có hiệu quả nghịch thiên cho phép chuyển trực tiếp nó thành chân nguyên nhưng có thể thực sự áp dụng nó có lẽ ngoại trừ những người tu luyện công pháp đặc thù như Phạm Thánh Chân Ma Công ra thì những người khác cho dù có thể tìm được cũng không dùng được. Công pháp khác cho phép đồng thời chuyển hóa hai loại năng lượng linh ma của thiên địa ngay cả ở Ma giới có đi chăng nữa như tuyệt đối là vô cùng ít ỏi. Đừng nói là những kẻ tu luyện kỳ công như vậy có thể có được linh mục thần thông như Hàn Lập để phát hiện sự tồn tại của tinh châu, lại còn có cơ duyên xảo hợp mà có được một chút cảm ứng huyền diệu đối với thần thức, để từ đó cảm ứng được cỗ năng lượng ẩn chứa trong tinh châu này.

Đối với thu hoạch hôm nay Hàn Lập vô cùng hài lòng, sau khi kiểm tra xong hết tất cả, hấn bắt đầu nhắm mắt đả tọa nghỉ ngơi dưỡng sức. Hấn chuẩn bị để mấy ngày sau đó nhất định phải đi xem qua hết tất cả các cửa hàng trong Huyết Nha Thành một lượt, một mặt xem có thu hoạch ở phương diện khác hay không, hai là để xem trong những dị ma kim khác có thể tìm được những thứ như tinh châu này hay không.

Một đêm vô sự! Sáng sớm ngày hôm sau, Hàn Lập mang thần sắc bình tĩnh đi ra khỏi nơi ở, bắt đầu đi dọc theo những con đường của Huyết Nha Thành, tới từng cửa hàng một chậm rãi xem xét.

Tòa Huyết Nha Thành này cho dù không thể nào so sánh với thành trì trong suy nghĩ của Nhân tộc nhưng số lượng cửa hàng cũng đạt tới mấy ngàn. Hẳn mất tới gần hai ngày mới đảo qua được non nửa số cửa hàng của nó, trong số đó cũng có không ít thu hoạch ngoài ý muốn, mà cũng tìm được một ít Dị Ma Kim nhưng không hề có tung tích của những thứ tương tự như tinh châu cũng như cỗ năng lượng quỷ dị ẩn chứa bên trong nó. Bên trong những Dị Ma Kim khác mà hẳn tìm được căn bản không tìm thấy viên tinh châu thứ hai, mà viên tinh châu ban đầu kia cũng không biết vì sao lại xuất hiện ở bên trong Dị Ma Kim nữa.

Đối với việc này Hàn Lập cũng không mấy nản lòng! Bởi dù sao những thứ cho phép trực tiếp tăng tiến tu vi chân nguyên như thế này nguyên bản cũng cần phải có chút cơ duyên lớn mới có được. Nếu thật sự dễ hǎn dễ dàng tìm được quá nhiều ở trong thành thì trái lại lại khiến hǎn có hơi khó tin.

Nhưng chuyện có liên quan đến việc thành này sắp cử hành một buổi đấu giá thì Hàn Lập lại rất dễ dàng dò la được rõ ràng. Lần đấu giá này vốn dĩ là Huyết Nha Thành cứ nửa năm lại cử hành một lần, mà lần nào cũng đều có rất nhiều Ma tộc cao giai dùng chân hoặc qua đường ở nơi này đưa ra rất nhiều vật phẩm trân quý để đấu giá, trân phẩm cũng từng xuất hiện không ít. Đặc biệt là những người có nhiều thu hoạch ở thảo nguyên cũng thường đem đấu giá luôn một số tài liệu ma thú vô dụng ở Huyết Nha Thành sau đó đổi thành đan dược và ma khí hữu dụng rồi một lần nữa lại tiến vào trong thảo nguyên tiếp tục bắt giết các loại ma thú, nhờ đó mà tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Còn lần đấu giá này là do thú triều bộc phát ngoài ý muốn khiến số lượng Ma tộc cao giai tràn vào trong thành vượt xa lúc bình thường, điều này dẫn đến những vật được đưa ra đấu giá bất kể là về chất lượng hay số lượng cũng vượt trội hơn hǎn nhiều lần đấu giá trước kia, nghe nói thậm chí

sẽ xuất hiện vài kiện Thông Thiên Ma Khí cùng vài loại tài liệu với bảo vật chỉ có thể thấy trong truyền thuyết mà thôi.

Hàn Lập đương nhiên cũng cảm thấy có chút hứng thú đối với việc này, hẳn cũng chuẩn bị đến thời điểm đó sẽ tham gia lần đấu giá này. Một mặt hẳn muốn xem xem ở trong buổi đấu giá đó có thể có thứ mà hẳn muốn hay không, mặt khác hẳn chuẩn bị đưa những thứ ma khí vô dụng trong tay mình đi đấu giá hết để đổi về một số ma thạch. Mặc dù những thứ ma thạch này căn bản vô dụng đối với việc tu luyện của hẳn nhưng nếu hẳn dự định ở lại Ma giới mười mấy năm thậm chí là mấy mươi năm thì việc phải đổi lấy ma thạch đương nhiên là chuyện cần phải làm.

Buổi đấu giá dự định sẽ tổ chức sau ba ngày kể từ khi hẳn biết được tin tức, bởi vậy sau khi hẳn xem qua hết bảy tám phần các cửa hàng ở trong thành thì cũng vừa lúc buổi đấu giá bắt đầu được tổ chức, địa điểm là ở trong một cung điện khổng lồ ở một góc của Huyết Nha Thành.

Sau khi Hàn Lập tìm một kiện áo choàng có khả năng che giấu hình dáng, cũng hơi biến đổi khí tức trên người thì tùy tiện giao cho vệ sĩ Ma tộc canh cửa mấy khối ma thạch rồi đi theo đông đảo Ma tộc khác tiến vào trong phòng đấu giá.

Toàn bộ phòng đấu giá có hình tròn, hơn nữa những bậc thang từ cao xuống thấp tạo thành hình cái phễu có vẻ thô kệch vô cùng! Ở trong sân, ngoại trừ từng cái ghế băng hình tròn màu xanh ra thì cũng chỉ có một thạch đài vuông vắn đen thui ở giữa trung tâm, ở trên vách tường bốn phía đều có chạm khắc đồ án một số quái thú không biết tên.

Mặc dù thoát nhìn sân này không nhỏ nhưng mới chỉ qua thời gian một khắc đồng hồ đã bị vô số Ma tộc cao giai ngồi chen chúc nhau, ít nhất cũng phải đến ba, bốn ngàn người.

Ở trong số những tên Ma tộc cao giai này có không ít tên cũng mang cùng một loại áo choàng như của Hàn Lập hoặc trực tiếp dùng ma khí cuộn cuộn để che đi mặt mũi vốn có của mình. Điều này khiến cho Hàn Lập ở trong đám này cũng không thể nhìn rõ được chút nào.

Lại qua một lúc, khi khắp cả sân cơ hồ không còn một chỗ trống nào nữa thì có một tiếng ho nhẹ truyền đến. Từ bên dưới cung điện có một cánh cửa nhỏ mở ra, có một bóng người từ đó bước ra rồi chậm rãi đi về phía thạch đài vuông vẫn ở trung tâm.

Trên sân vốn có đang có tiếng rì rào tức thì trở nên yên lặng như tờ!

Chương 2032: Di cốt Chân linh

Linh - 铃: cái chuông

Đây là một tên ma nhân già nua với khuôn mặt ngăm đen, trên trán có một nếp nhăn thật sâu.

Với vẻ mặt bình tĩnh, hắn đi đến trước bực đá, ánh mắt quét về phía xung quanh, đột nhiên một luồng khí thức đáng sợ từ trên người tỏa ra làm cho không ít Ma tộc có tu vi kém bị tác động, sắc mặt hơi thay đổi.

Lão ma nhân này đúng là một tên Luyện Hư hậu kì đại thành, gần như chỉ kém nửa bước chân là có thể bước vào cảnh giới Hợp Thể rồi.

Ở địa phương như Huyết Nha thành, ngoại trừ đám tu sĩ Nhân tộc Hàn Lập ra, tu vi kinh người như thế không dám nói là không dưới ai, nhưng khi nhắc đến cũng có vài người ít ỏi.

"Tại hạ là Việt Liên Thiên, là một trong những trưởng lão của Huyết Nha thành, tin chắc hẳn là có không ít đạo hữu ở đây nhận ra. Ở hội đấu giá này, Việt mỗ đáp ứng lời mời của chủ nhân nơi đây, đảm nhiệm trọng trách chủ trì, hy vọng các vị đạo hữu có thể nể mặt tại hạ tuân thủ những quy tắc của hội đấu giá lần này, nếu không cũng đừng trách đến lúc đó Việt mỗ trở mặt vô tình. Còn tám vị đạo hữu này chính là vệ sĩ chấp pháp của hội đấu giá. Tin rằng có bọn họ ở đây, chúng ta sẽ tuyệt đối không cần lo lắng về sự an toàn của hội đấu giá." Tên ma nhân già nua thản nhiên mở lời, và khi vừa dứt lời, hai tay vỗ nhẹ vài cái.

Ngay tức khắc, từ hàng ghế ngồi phía trước, tám tên ma nhân Luyện Hư sơ, trung kỳ dữ tợn bỗng chốc đứng lên rồi đi về bục đá và dừng lại xung quanh, nét mặt không chút biểu tình.

"Huyết Thủ Kinh Vân "

"Thiết Phá Hồn "

Khi Ma tộc xung quanh nhìn thấy rõ bộ mặt của tám tên Ma tộc này, không ít người hút một ngụm khí lạnh, xôn xao một lát.

Rõ ràng là những người này có tên tuổi không nhỏ ở Huyết Nha thành, rất nhiều người nhìn về phía ánh mắt của tám người bọn họ đều mang theo một chút kính sợ.

Hàn Lập đương nhiên sẽ không có phản ứng kinh ngạc gì đối với tám tên Luyện Hư, trái lại, ánh mắt đảo về phía phụ cận, muốn xem xem đám người Lũng gia lão tổ có tham gia hội đấu giá này hay không.

Vì đề phòng có Ma tộc cấp Ma tôn âm thầm tham gia hội đấu giá lần này, Hàn Lập không hề vận dụng thần niệm khổng lồ, chỉ dựa vào thần thông Linh mục trực tiếp quan sát một vài Ma tộc ăn mặc khả nghi.

Nhưng sau khi đảo qua một lần cũng không phát hiện được gì.

Chẳng lẽ đám Linh tộc và những người khác đều chưa đến tham gia hội đấu giá lần này!

Trong lòng Hàn Lập cảm thấy có chút kỳ quái.

Kể từ sau khi tách ra, quả thật là hắn chưa hề gặp lại những người khác ở trong thành. Bất kể là Lũng gia lão tổ hay những người khác, dường như đều có mục tiêu nên đã che dấu hành tung.

Lúc này, lão ma nhân trầm giọng tuyên bố bắt đầu hội đấu giá.

Một cánh cửa điện mở ra, một loạt nữ tử ma tộc tay bê khay đi ra từ đó.

Dáng người các nàng thướt tha, dừng lại ở phía sau Việt Liên Thiên.

Lão ma nhân cũng không quay đầu lại mà vẫy tay một cái, ngay tức khắc, một nữ tử cung kính đi lên vài bước, nâng chiếc khay trong tay lên.

"Đỉnh giai ma khí – Ám Huyết Ngũ Sắc linh, được tạo thành bởi năm cái Huyết Ma linh, trong lúc đối địch có thể sử dụng năm loại hiệu quả khác nhau gồm mê hồn, kịch độc, làm chậm, sôi máu, ảo ảnh, giá quy định là năm trăm vạn ma thạch!" Lão già vén tấm vải bố màu đen trên chiếc khay lên, bình tĩnh nói.

Trên khay lộ ra năm chiếc chuông màu bạc có kích thước tầm ngón tay cái, mặt ngoài rải rác ma văn đen nhạt, bị một cái vòng màu vàng xuyên chuỗi lại với nhau.

"Cái gì, không ngờ lại là Ám Huyết linh? Tên tuổi của bảo vật này cho dù trong các loại đỉnh giai ma khí cũng có thể xếp ở mười hạng đầu.!"

"Nhưng bảo vật này chỉ có Ám đại sư ở Hải Vân sơn mới có thể luyện chế ra, sao lại xuất hiện ở địa phương xa xôi như Huyết Nha thành này?"

"Quan tâm làm gì, chỉ cần bảo vật này xuất hiện, hội đấu giá lần này sẽ đáng giá đây. Ngay từ đầu đã là trọng bảo này, không biết phía sau sẽ còn xuất hiện những vật vô giá nào nữa!"

Ám Huyết linh vừa xuất hiện đã khiến mọi người trong điện phủ bàn luận náo nhiệt, hơn phân nửa đều hướng về bộ ma linh này, lộ ra vẻ mặt kinh hỉ cùng tham lam.

Hàn Lập vừa nghe đến tên của bảo vật này cũng hơi ngẩn ra.

"Ám Huyết Ngũ Sắc linh, sao bảo vật này nghe có vẻ quen thuộc như vậy, dường như đã nghe nói qua ở nơi nào đó."

Hàn Lập ngồi trên ghế đá, không khỏi trầm ngâm một chút.

Mà lúc này, phiên đấu giá kiện ma khí này trong nháy mắt trở nên sôi động trong những tiếng ra giá.

"Năm trăm vạn"

"Sáu trăm vạn"

"Tám trăm vạn"

"Một ngàn một trăm vạn"

Cũng chỉ là một kiện đỉnh giai bảo vật thể nhưng giá đưa ra chớp mắt đã tăng hơn ngàn vạn.

Điều này khiến Hàn Lập cũng không khỏi thầm giật mình.

Phải biết rằng sau mấy ngày nghe ngóng về giá cả ở Huyết Ma giới, một kiện đỉnh giai ma khí bình thường cùng lắm cũng chỉ có giá hai ba trăm vạn ma thạch. Cái Ám Huyết Ngũ Sắc linh này thoáng chốc đã tăng hơn năm lần, mà dường như còn lâu mới ngừng lại.

Ồ! Ám Huyết Ngũ Sắc linh! Lưu Li Ngũ Diệu linh! Đây chẳng phải là tên một kiện bảo vật được ghi lại trong trang Huyền Thiên luyện khí thuật kia hay sao?

Tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển, cuối cùng Hàn Lập cũng nhớ đến tên một vật tương tự.

Năm đó hắn đạt được một trang Tiên Giới luyện khí thuật trong Kim Khuyết ngọc thư, ngoại trừ ghi chép lại phương pháp luyện chế Nguyên Hợp Ngũ Cực sơn, ngoài ra còn ghi lại phương pháp luyện chế một vài loại Hậu thiên Huyền Thiên chi bảo, mà Lưu Li Ngũ Diệu linh chính là một trong số đó.

Song, mặc dù Hàn Lập biết cách luyện chế huyền bảo này nhưng trong tay căn bản không có những tài liệu của Tiên giới, những thứ chỉ mới nghe thấy mà chưa có ai gặp qua, cũng chỉ có thể thử dài rồi bỏ chúng sang một bên.

Mà sau khi nghe được hiệu quả của Âm Huyết Ngũ Sắc linh này, lại giống hệt với thần thông kinh người của Lưu Li Ngũ Diệu linh, lúc này hắn mới nghe tên của kiện ma khí này, đột nhiên nhớ đến việc này.

"Chẳng lẽ thuần túy chỉ là trùng hợp, hay là cũng có người ở Ma Giới biết phương pháp luyện chế huyền bảo này, do đó tình cờ luyện chế ra phỏng chế phẩm."

Hàn Lập không khỏi âm thầm cân nhắc một chút.

Nhưng đáng tiếc là dù hắn đã giao một đồng ma khí cho phòng đấu giá để bán đấu giá vào hai ngày trước, hắn cũng chỉ có trong tay gần ngàn vạn ma thạch, rõ ràng là không đủ để đấu giá kiện đỉnh giai ma khí trước mắt này.

Hơn nữa, tuy rằng vật ấy có thần thông kỳ lạ cũng chỉ là một kiện đỉnh giai ma khí, cũng không có trọng dụng gì đối với hắn. Cho dù đoạt được, nhiều lắm chỉ có thể dùng để tham khảo, nghiên cứu cách dùng.

Cho nên lúc này Hàn Lập cũng chỉ có thể kìm nén những nghi ngờ trong lòng, chờ xem bảo vật này rơi vào tay ai.

Cuối cùng, kiện ma khí đại danh lừng lẫy ở Ma Giới này bị một gã Ma tộc bao phủ bởi thanh quang, mang theo một cái mặt nạ mặt quỷ màu bạc thần bí đoạt được sau khi bỏ ra mức giá kinh người – một ngàn năm trăm vạn

Điều này khiến cho không ít cao giai Ma tộc ở đây đều có chút bất hảo, không ngừng âm thầm đánh giá.

Nhưng tên ma nhân che giấu tướng mạo này tự tay giao ma thạch cho lão ma nhân ngay tại chỗ, sau khi lấy được Âm Huyết Ngũ Sắc linh căn bản không có ý tiếp tục ở lại, lập tức nghênh ngang rời khỏi phòng đấu giá.

Ngay cả không ít Ma tộc ở đây âm thầm tính toán chủ ý khác trong lòng, nhưng trước mắt bao nhiêu người cũng không lập tức đi theo ra ngoài.

Chỉ có một vài tên Ma tộc cũng đã che dấu tướng mạo rời khỏi chỗ ngồi, không chút kiêng dè đi theo ra ngoài.

Mà Việt Liên Thiên coi như không nhìn thấy những điều này, tiếp tục giờ tay kéo tấm vải bố trên chiếc khay trong tay nữ tử thứ hai, lộ ra một khối tinh thạch màu lam trong suốt to khoảng nắm tay, cũng tỏa ra hàn khí kinh người.

"Một cái tinh hạch của ma thú hiếm thấy – Băng Bào thú, có thể dùng để luyện chế ma khí băng hệ quý hiếm hoặc luyện chế một vài loại đan dược có công dụng đặc thù, giá quy định là hai trăm vạn ma thạch!" Lão già ma nhân nâng tinh hạch màu lam lên, không chút do dự nói.

"Hai trăm ba mươi vạn!"

"Hai trăm năm mươi vạn"

Giá cả của tinh hạch ma thú này tuy rằng không thể so được với Âm Huyết Ngũ Sắc linh, nhưng lại là tài liệu quý hiếm mà một vài Ma tộc cần, một khi xuất hiện, lập tức có mười mấy người cùng tranh đoạt.

Sau cùng bị một tên Ma tộc có vóc dáng gầy yếu đưa ra giá hơn bốn trăm vạn đoạt được.

Thời gian kế tiếp, lão già ma nhân Việt Liên Thiên kia lần lượt mở những chiếc khay ra, sau khi tất cả đều được bán thì lập tức thay một đám nữ tử Ma tộc khác mang những vật phẩm đấu giá khác lên.

Hội đấu giá này quả thật không khác lắm với hội đấu giá ở Linh Giới, phần lớn là các loại tài liệu như khoáng thạch, linh thảo đan dược, thi thoảng lại xen kẽ một vài ma khí có phẩm chất, công hiệu bất phàm.

Hàn Lập vẫn lẳng lặng ngồi quan sát từng kiện từng kiện vật phẩm bị những Ma tộc khác đấu giá được, trên mặt không chút biểu tình, từ đầu đến cuối không có ý định tham gia vào.

Khi vài món ma khí hãn đưa ra được đấu giá với giá cả không thấp, trên khóe miệng mới hơi lộ ra một nụ cười.

Chỉ có điều, bất kể loại vật phẩm đưa ra đấu giá nào sau đó cũng không thể có mức giá kinh người như kiện ma khí đầu tiên.

Giá cả cao nhất trong đó cũng chỉ là một viên đan dược nghe nói có thể tăng tỷ lệ đột phá bình cảnh ma công Luyện Hư kì. Tuy rằng chỉ tăng nửa thành nhưng vẫn được ra giá một ngàn ba trăm vạn ma thạch.

"Tốt lắm, dưới đây là thời điểm sau cùng của cuộc đấu giá. Ha ha, lúc này chỉ có hai kiện vật phẩm áp trục nhưng ta cam đoan giá trị mỗi kiện đều không dưới Âm Huyết Ngũ Sắc linh, thậm chí theo phương diện nào đó còn có giá trị cao hơn." Việt Liên Thiên lộ ra vẻ thần bí nói.

Lúc này, hai nữ tử Ma tộc dung mạo kinh người, khí chất bất phàm cuối cùng cũng đi ra từ cửa điện.

Lúc này đây, hai nữ tử cũng không bung khay mà một người cầm một hộp gỗ màu lục dài một thước, một người thì hai tay trống không.

Đông đảo Ma tộc tham gia hội đấu giá thấy vậy liền lộ ra vẻ mặt hứng thú.

Việt Liên Thiên khoát tay trực tiếp hút cái hộp gỗ trong tay một nữ tử đến đây rồi mở nắp hộp ra, bên trong lẳng lặng đặt một khối vật phẩm mập mờ có hình dáng viên gạch (chuyên).

"Một khối Thánh Chuyên, bên trong ghi lại nhiều loại công pháp của Khấp Linh thánh tổ hai trăm vạn năm trước, giá quy định là ba nghìn vạn ma thạch!" Lão già ma nhân cẩn thận lấy vật phẩm bên trong ra, hai tay giơ lên cao, hít sâu một hơi rồi lớn tiếng nói.

"Cái gì, Khấp Linh thánh tổ? Chẳng lẽ chính là vị Thánh tổ đại nhân mà năm đó chỉ đứng sau tam đại Thủy tổ?"

"Không có khả năng. Thánh Chuyên ghi chép thần thông của lão nhân gia sao có thể xuất hiện ở đây được. Vật vô giá này cho dù đem ra bán đấu giá cũng phải là đấu giá ở hội đấu giá của một vài thánh thành lớn nhất kia mới đúng."

Vừa nghe Việt Liên Thiên nói xong, "Oanh" một chút, cả phòng đấu giá trở nên sục sôi.

Có một vài Ma tộc kinh hãi, những cũng có một vài kẻ lộ ra vẻ mặt nghi ngờ.

"Yên lặng một chút! Hội đấu giá đã tìm người giám định từ trước, có thể cam đoan mười thành với các vị đạo hữu đây thật sự là di sản của Khắp Linh đại nhân. Nếu có chút giả dối, hội đấu giá xin bồi thường gấp mười lần giá được đưa ra đấu giá. Về điều này xin các vị đạo hữu cứ yên tâm. Về phần vì sao nó xuất hiện ở cuộc đấu giá này, thật ra trong đó có một vài lý do khác." Sắc mặt của lão già ma nhân trầm xuống, thanh âm thoáng chốc vang vọng trong khắp điện phủ, đè ép những tiếng động ồn ào khác xuống.

Chương 2033: Thông Huyền được linh

- Nga, quả nhiên trong đó có ân tình khác. Thỉnh Việt huynh giúp chúng ta biết một chút lai lịch.

Một gã Ma tộc cả người hắc khí lượn lờ sau khi nghe thấy, lộ ra một tia giật mình nói.

Tên Ma tộc này cũng là một tồn tại Luyện Hư hậu kỳ, tựa hồ thân phận địa vị so với Việt Liên Thiên có vẻ cao hơn một ít, những tên Ma tộc khác cùng tham gia đấu giá khi nghe lời ấy lập tức im bật.

Cả phòng đấu giá chợt lặng xuống không thấy ai lên tiếng nữa.

- Nếu là Tân Giác huynh hỏi, Việt mỗ tự nhiên sẽ giải thích cặn kẽ, tuyệt không có gì giấu diếm. Thánh chuyên sở dĩ xuất hiện ở bản thành, lý do chính là chủ nhân vật này không mong vật ấy gây nên tiếng tăm quá lớn, không khỏi gây chuyện bất lợi tới bản thành, lý do thứ hai nữa là khối thánh chuyên này kỳ thật có một chút không trọn vẹn, bên trong ghi lại hai bộ công pháp nhưng khuyết thiếu khâu quyết máu chốt, hơn nữa cũng không phải là công pháp chủ tu của Khấp linh đại nhân. Nếu không, thánh vật giá trị bậc này như thế nào đến lượt lão phu chủ trì đấu giá.

Lão giả chấp hai tay phía sau hướng tên ma tộc gọi là Tân giác thông thả nói.

- Thì ra là thế, Khấp linh đại nhân năm đó thân phận tôn quý ra sao, cho dù trong thánh chuyên công pháp không được đầy đủ, nhưng thần thông tham ngộ trong đó cũng được một phần đủ để hơn xa tồn tại cùng giai. Luận giá trị đích xác có khi còn hơn cả Âm huyết ngũ sắc linh lúc đầu.

Tên Tân giác kia suy đoán, tựa hồ trong lòng đã giải trừ nghi hoặc lúc đầu.

Những tên Ma tộc khác sau khi nghe hai người đối thoại không có vẻ gì thất vọng, ngược lại càng háo hức nhìn khối tinh chuyên kia. Tuy rằng hai công pháp này không được đầy đủ, có vẻ như giá trị đại giảm tới bảy tám phần càng cho thấy điều tên Tân giác nói không phải là giả.

- Nhưng không biết Việt lão có hay không nói ra danh xưng của hai bộ công pháp đó để người khác được biết. Nếu như thế mà nói, ta mới biết được nó có tác dụng gì với ta không?

Một giọng nói bất chợt vang lên trong tòa đại sảnh nhưng căn bản không phát hiện vị trí của người nói, hiển nhiên có kẻ nào đó thi triển bí thuật để không lộ diện.

- Thật đáng tiếc! Điểm này lão phu không thể đáp ứng, bởi vì chủ nhân của Thánh chuyên này khi đem ra đấu giá cũng có kèm theo điều kiện là không thể nói lộ ra tên của hai bộ công pháp này. Được rồi, những điều có thể nói lão phu đều đã nói rồi, chúng ta bắt đầu đấu giá vật này.

Lão giả lắc đầu, bộ dáng hết sức quyết đoán nhanh chóng tuyên bố.

- Bốn mươi vạn, thánh chuyên này, bốn tọa nhất định phải lấy!

Một thanh âm nghe như tiếng lôi minh từ một góc của tòa đấu giá do một gã cự nhân mặt mũi hung tợn, thân cao tới ba trượng phát ra.

- Bốn mươi vạn đã lấy được thánh vật như thế, Thạch huynh không cảm thấy là quá si tâm vọng tưởng hay sao! Ta bỏ ra năm mươi vạn!

Một gã thư sinh râu quai nón trên đầu có một sừng cười lạnh một tiếng nói.

- Sáu mươi vạn!

Tân giác sắc mặt trầm xuống, không chút do dự cũng ra giá.

- Sáu mươi lăm vạn ma thạch!

- Sáu mươi tám vạn ma thạch!

Các phía khác của tòa đấu giá cũng không chịu kém thế, dồn dập ra giá. Chỉ trong một thoáng chốc, một vài tên cao giai Ma tộc ở gần trung tâm cũng lần lượt ra tay.

Hàn Lập hiển nhiên đối với công pháp của tồn tại Đại thừa cũng cảm thấy hứng thú, đáng tiếc là nó lại là công pháp của một Thánh tổ ma tộc hơn nữa lại không được trọn vẹn đầy đủ nếu không nó đúng là có không ít giá trị.

- Tám mươi vạn ma thạch!"

Một âm thanh lạnh như băng chậm chậm thốt ra, ngay lúc đó trong toà đấu giá bất chợt bao phủ bởi một luồng khí tức lạnh lẽo. Những kẻ có tu vi thấp kém trước khí tức mạnh mẽ này cả người cứng ngắc, giống như chìm vào nơi có băng tuyết ngập trời, ngay cả cấp bậc Luyện Hư cũng cảm thấy lạnh mình.

- Là Ma tôn đại nhân!

Một gã Luyện Hư tâm tư chuyển động, nhanh chóng phán đoán ra, thất thanh kêu buột miệng. Những tên Ma tộc khác trong lòng cảm thấy kinh hãi, ánh mắt cùng hướng tới nơi có khí tức lạnh lẽo kia xuất hiện. Chỉ thấy ở lối vào điện phủ, không biết từ lúc nào xuất hiện một lão giả mắt bạc khoác chiếc áo bào màu xám, mặt không biểu lộ, quanh người tỏa ra huyết khí.

- Thành chủ đại nhân?

- Bình tiên bối?

Ngay khi thấy rõ ràng khuôn mặt ngân nhĩn lão giả, cả phòng đấu giá lúc này cùng lên đứng lên nhận ra thân phận của lão giả không khỏi trở nên trợn mắt há hốc mồm.

- Thành chủ đại nhân, người như thế nào đến vậy.

Việt Liên Thiên đồng dạng dị thường khiếp sợ, vội vàng từ xa thi lễ hỏi.

- Như thế nào, lần đấu giá hội này bốn tọa không thể tham gia sao?

Ngân nhĩn lão giả lại lãnh đạm hỏi lại một câu.

- Không dám, thành chủ đại nhân nguyện ý tham gia đấu giá, khiến cho thuộc hạ cảm thấy vinh hạnh và may mắn! Chỉ là không biết trước khiến cho thuộc hạ cảm thấy bất ngờ.

Việt Liên Thiên trong lòng rung mình, vội vàng giải thích.

- Nếu như vậy, hiện tại bốn tọa đã ra giá cao nhất, có phải khối thánh chuyên kia sẽ thuộc tọa sở hữu của bốn.

Huyết nha thành chủ từ chối cho ý kiến nói.

- Cái này đương nhiên. Nếu không có ai ra giá cao hơn thành chủ đại nhân thì thánh chuyên đương nhiên do đại nhân sở hữu. Không biết có đạo hữu nào khác còn có nguyện ý ra giá?

Việt Liên Thiên liên tục gật đầu, trong tay cầm tinh chuyên lớn tiếng hỏi. Trong tòa điện phủ lặng ngắt như tờ khiến cho thanh âm của hắn vang vọng mãi không thôi. Đối với tình huống đặc biệt này, một bộ phận cao giai Ma tộc mắt vẫn nhìn dán chặt vào Tinh chuyên, thần tình tức giận nhưng tuyệt nhiên không kẻ nào dám nói ra một tiếng.

Không chỉ nói Bình Thiên Nhận thân kẻ đứng đầu nơi đây hơn nữa còn có tu vi Ma tôn trung giai, tu vi đó đủ để kinh sợ chúng ma nơi đây. Cũng khó trách bọn chúng sao dám liều lĩnh cùng tranh đoạt.

Lão giả thấy tình hình này, hít sâu một hơi, muốn tuyên bố chủ nhân của Tinh chuyên trong tay, nhưng vào lúc này, bất chợt một thanh âm xa lạ vang lên:

- Chín mươi vạn ma thạch!

- Cái gì, thực sự có người dám cùng thành chủ đại nhân tranh đoạt!

- Là ai lớn gan như vậy, chẳng lẽ không biết sống chết như thế nào sao!"

Một âm thanh khác vang lên khiến cho chúng ma một trận xôn xao. Không ít người giật mình không ngừng nhìn xung quanh, muốn tìm ra kẻ to gan lớn mật kia.

Nhưng thanh âm vừa ra kia mơ hồ, trống rỗng giữa phòng đấu giá, lại căn bản không thể tìm ra vị trí chuẩn xác.

Huyết nha thành thành chủ nghe mà đến lời này, hai mắt nhú lại, miệng nói ngay ra một giá.

- Chín mươi lăm vạn!

- Chín mươi chín vạn!

Vẫn là thanh âm vừa nãy, không chút do dự ra giá. Huyết nha thành thành chủ nghe vậy trên người hàn khí huyết sắc quay cuồng một trận, sắc mặt rốt cục âm trầm xuống.

Thấy biểu tình ngân nhĩ lão giả như thế, cả phòng đấu giá Ma tộc không khỏi trong lòng run sợ đứng lên, ngay cả thờ cũng không dám thờ mạnh một chút.

- Nếu đạo hữu nhất quyết phải lấy vật này, lão phu sẽ không đoạt vật yêu thích của ngươi."

Vượt qua mọi suy đoán của chúng ma, Huyết nha thành thành chủ trầm ngâm một chút, bỗng nhiên buông bỏ, lập tức quay người lại, đi ra phía sau cửa, bộ dáng nhất quyết không chút do dự.

- Còn có người nào ra giá không? Không ai? Hảo, Tinh chuyên này liền về vị đạo hữu vừa ra giá.

Việt Liên Thiên tuy rằng đồng dạng cảm thấy bất ngờ, nhưng cũng không có quên chức trách của mình, hô to ba tiếng thấy không có ai khác ra giá cao hơn, rốt cục tuyên bố Tinh chuyên đã được đấu giá.

Một vài tên Ma tộc thần tình chớp động nhưng cuối cùng cũng không ra giá cạnh tranh, dù sao ai biết tại sao Huyết nha thành chủ từ bỏ vật này, biết đâu lại có ý định cướp lại sau đó, không dại gì mà mang đại họa đến đầu.

Bất quá với việc như vậy, chúng ma ở đây cũng không khỏi trợn mắt đánh giá khắp nơi muốn nhìn xem kẻ lớn mật đó là ai mà dám cùng tranh đoạt với một gã ma tôn.

Quả nhiên ở trong góc điện phủ, một đạo nhân ảnh bỗng nhiên đứng lên, cũng hướng chỗ bãi đá ngênh ngang đi tới. Hàn Lập trong mắt tinh quang chợt lóe, nhất thời đem tất cả bộ dáng tên Ma tộc kia đều nhìn thấy rõ ràng.

Đúng là một gã trung niên Luyện Hư sơ kỳ dung mạo bình thường, khoác trường bào màu lam nhạt, không có chút gì đặc biệt.

Hàn Lập thấy vậy, khẽ cau mày.

- Di, đây không phải Dương lão Nhị sao, hắc diên rồi, làm sao dám cùng thành chủ đại nhân tranh đoạt thánh vật?

Những người khác vừa nhìn thấy vị trung niên Ma tộc này hiện thân, giật mình kêu lên thất thanh thanh. Quả nhiên hơn phân nửa người ở đây nhận ra tên này.

- Xin hỏi đạo hữu! Vị Dương lão Nhị là ai? Hắc tu vi tựa hồ cũng không tính là cao, vì sao nhiều người như vậy lại không tìm ra hắc?

Hàn Lập gặp tình hình này, bỗng nhiên hướng một gã tráng niên Ma tộc ngay cạnh hỏi.

Tên ma tộc mặt người ngồi cạnh trên người có một lớp vảy mỏng màu xanh, vừa rồi cũng lộ ra vẻ khiếp sợ.

- A, xem ra các hạ nhất định là từ nơi khác đến. Vị này Dương lão Nhị ở bản thành là một luyện khí sư có chút danh khí, không ít người cần tìm đến hắc để sửa chữa hay luyện chế ma khí cấp thấp, bất quá hắc đã ở bản thành này hơn trăm năm, hết sức nhún nhường, không hiểu sao hôm nay lại cùng với thành chủ tranh đoạt thánh vật. Hay là vật này liên quan đến công pháp tu luyện của hắc? Điều này cũng không đúng, nếu không cũng không khiến hắc xuất một giá trên trời như thế để lấy về.

Gã Ma tộc quay lại nhìn thấy Hàn Lập có tu vi Luyện Hư hậu kỳ không khỏi khách khí dị thường đứng lên, nhưng sau khi nói xong, trên mặt đồng dạng tràn đầy vẻ nghi hoặc.

- Thì ra là thế, đa tạ đạo hữu giải đáp.

Hàn Lập nghe xong, trong mắt dị quang chợt lóe, gật gật đầu cảm ơn một tiếng, ánh mắt nhìn thấy Tinh chuyên đã giao cho kẻ gọi là Dương lão nhị kia.

Lúc này gã ma tộc kia sắc mặt đờ đẫn dị thường, xuất ra một cái túi trữ vật giao cho Việt Liên Thiên kiểm tra một phen, sau đó nhận lấy Tinh chuyên, ngay lập tức hắc quang chợt lóe thu lại.

Hiển nhiên, những kẻ khác khi nhìn thấy kẻ đoạt được Tinh chuyên là Dương lão nhị không khỏi cảm thấy bất ngờ, trên mặt tràn ngập vẻ kinh ngạc. Nhưng làm cho mọi người càng cảm thấy ngạc nhiên hơn nữa là vị Dương lão nhị kia sau khi đoạt được Tinh chuyên, lại không có lập tức rời đi, mà bình tĩnh quay lại chỗ ngồi cũ, tựa hồ còn muốn tiếp tục tham gia đấu giá các vật phẩm sau nữa. Hành động quỷ dị khiến cho những kẻ nhạy cảm không khỏi mơ hồ cảm thấy có gì đó không hợp lý, tuy nhiên khi hội đấu giá vẫn đang diễn ra, cảm giác này nhanh chóng bị vứt bỏ ra khỏi đầu.

Rốt cục, cuối cùng Việt Liên Thiên cũng đưa ra vật phẩm áp trục của hội đấu giá lần này. Chỉ thấy hắn vẫy tay một cái, gọi một Ma tộc nữ tử cách đó vài bước đi đến.

Cổ tay của cô nàng run lên, một hình tròn xanh biếc bắn ra, quay tròn trên không rồi từ từ hạ xuống, cùng lúc một mảnh bạch quang cuộn cuộn phun ra.

Trên bãi đã nhất thời hiện ra một kiện đồ vật dài và rộng đến chục trượng.

Chương 2034: Bán Dạ Ma Ảnh

Vật ấy hình thể xanh tươi lập lòe màu Bích Lục, giống như là một cây cự thú di cốt không biết tên.

Mặc dù chỉ là một cây tàn cốt, nhưng trong nháy mắt lấy ra, lập tức một cỗ hoang dã khí tức cuộn cuộn một cuộn mà ra, Việt Liên Thiên ở gần nhất mặc dù sớm có phòng bị, nên chỉ vội vàng đề phòng lui ra phía sau mấy bước.

Về phần những người khác trong phòng đấu giá, tại phía dưới sự dồn ép của cỗ hơi thở, đều thấp giọng phát ra tiếng kinh hô, người có chút không chịu nổi phải phóng xuất hộ thể ma quang, trên mặt tràn đầy biểu tình giật mình.

" Chẳng qua là một cây thú cốt, sao lại sẽ có khí tức kinh khủng như vậy?"

" Cái này chẳng lẽ là một trong vài loại man hoang cổ thú hài cốt nghe đồn?"

" Việt huynh, người mau nói rõ cho ta một chút chứ. "

Chúng Ma tộc lần thứ hai oanh động đứng lên, nhìn phía căn cự cốt trong suốt ánh mắt đều hoảng sợ nói ra.

" Hắc hắc, các vị đạo hữu không cần lo lắng, nếu là vật bán đấu giá, lão phu đương nhiên sẽ giới thiệu rõ ràng lai lịch của nó. Chẳng qua rõ ràng không ít đạo hữu đã cảm thấy hứng thú lớn rồi, nói như vậy, Việt mỗ cũng

không thừa nước đục thả câu nữa, liền trực tiếp cho biết rồi. Cái này cũng không phải là cái gì man hoang cự thú hài cốt, mà là một cây thượng cổ chân linh di cốt." Sau khi Việt Liên Thiên ho nhẹ một tiếng, mỉm cười nói ra.

"Thượng cổ chân linh di cốt? Chẳng phải là vật báu vô giá à."

"Không có khả năng, bậc này chỉ bảo sợ rằng các thánh tổ cũng sẽ tranh nhau giành lấy, sao gặp phải ở chỗ này! "

Lúc này đây nổi lên tiếng ồn ào náo động, rõ ràng vẫn là *"Thánh chuyên"* "Lúc trước. Nghe xong Việt Liên Thiên giới thiệu, trong mười người Ma tộc đã có chín là vẻ mặt không tin biểu tình.

Về phần Hàn Lập, vừa nghe đến tên chân linh di cốt, khuôn mặt dưới áo choàng cũng hơi biến đổi, ánh mắt giật giật một chút, nhìn thẳng căn cứ cốt xanh biếc kia.

Lúc này, hần từ trong hoang dã khí tức kia mơ hồ cảm ứng được một tia hương vị ngọt ngào có chút quen thuộc khí tức, dường như hòa một ít dược hương khí có chút tương tự.

Chẳng qua loại dược hương này nhạt vô cùng, nếu không phải hần hàng ngày tiếp xúc các loại linh dược, chỉ sợ cũng không nhận ra.

Cũng trong lúc này, trong thần thức Hàn Lập đột nhiên truyền đến một tiếng tiếng hô thấp kinh hãi:

"Chủ nhân, thứ này hình như đối với ta có tác dụng lớn, nếu như có thể, mong chủ nhân phải lấy được tới tay."

Thanh âm truyền đến mềm mại trong trẻo này, chính là thanh âm của Cửu Khúc Linh Sâm biến ảo thành Khúc Nhi, tiếng nói có chút run run.

Hàn Lập trong lòng ngăn ra, không có lập tức đáp trả lại, chỉ là phóng xuất một sợi thần niệm hướng trong căn cự cốt kia đảo qua.

Kết quả trong miệng không nhin được khê "Di" Một tiếng.

Mà lúc này, Việt Liên Thiên rồi lại trầm giọng mở miệng:

"Chư vị đạo hữu không cần hoài nghi cái gì, cự cốt này cũng không phải là vật bản giới, mà từ khe nứt không gian nơi nào đó trong lúc vô ý chảy vào bản giới. Chuyện quan trọng trước tiên là Lão phu làm sáng tỏ vấn đề này, mặc dù nó quả thực là chân linh di cốt, nhưng thời gian tồn tại đã rất lâu, xem xét kinh mạch bên trong đã không có chân nguyên linh tử tồn tại, cho nên không những không có cách nào nhận ra loại chân linh sở lưu, liền ngay cả hơi thở linh khí trước kia cũng vụn lụn không đủ một, căn bản không có cách nào cùng so sánh với một số chân linh di cốt đã từng xuất hiện ở bản giới. Nhưng cho dù như thế, cái cốt này cũng cứng rắn vô cùng, nếu như luyện chế thành bảo vật, uy lực vẫn không dưới linh bảo bình thường. Về phần nguyên nhân nó xuất hiện ở bản thành, thì cùng vật chủ của thánh chuyên trước kia có quan hệ, cũng là không muốn trêu chọc phiền phức, nên chỉ muốn mau chóng bán ra. Trước khi bán đấu giá, lão phu có thể cho thời gian một nén nhang để chư vị đạo hữu ở đây có dịp kiểm tra cái thượng cổ linh cốt này. Một số đạo hữu thật cảm thấy hứng thú, thậm chí có thể lên đài tỉ mỉ kiểm tra một ít."

Vừa dứt lời, lão già ma nhân tay áo run lên, một cái lư hương màu xanh nhất phi mà ra, vũng vàng rơi vào một góc trên bãi đá.

Mà ở bên trong lư hương, bỗng nhiên có một cây hương nến dài nửa thước vừa đốt cắm vào, tỏa ra khói xanh nhàn nhạt.

Tiếp theo bàn tay Việt Liên Thiên khê lật, lại bày ra một cái phù sách màu bạc, hướng phía trên linh cốt một phát mà đi.

Tức khắc cổ khí tức kinh người kia, thoáng cái hơi bị thu liễm, không còn cái loại cảm giác đáng sợ hầu như làm cho hít thở không thông.

Phần lớn Ma tộc nghe xong lời nói của ông già ma nhân, nhìn một chút linh cốt bị phong ấn, nghi hoặc trên mặt giảm đi không ít.

Nếu cái linh cốt này không phải là thượng chân linh di cốt chân chính, thì chỉ tương đương với một kiện tài liệu luyện khí hiếm thấy mà thôi, xuất hiện tại Huyết Nha Thành cũng không tính là chuyện tình thái quá.

Nhưng ngay cả như vậy, vẫn còn không hề ít cao giai Ma tộc đối với cái cự cốt này có hứng thú lớn, không những nhao nhao phóng xuất đem thần niệm thả ra dò xét, mà còn có bốn năm tên năm tên ma nhân che giấu thân phận tiến lên đài, tỉ mỉ kiểm tra một phen.

Nhưng chúng ma bất kể là đem thần niệm dò xét bên cạnh, hay là lên đài động thủ nghiệm chứng, sau khi kiểm tra đều có chút hoàn toàn thất vọng.

Thật lớn linh quả thực giống như Việt Liên Thiên nói, ngoại trừ bên trong còn lưu lại một chút khí tức, thì không tìm được bất luận cái gì quá hữu dụng nữa.

Giá trị chính đích thực của Chân linh di cốt chủ yếu nằm ở chân nguyên chi lực cùng linh tủy lưu lại ở bên trong. Chỉ cần có thể tìm được nửa điểm tiêu hao, giá trị lập tức liền có thể cuồng tăng trên nghìn lần. Nếu như hai cái đều không có, mức độ giá trị hạ xuống không cần nói cũng biết.

Hàn Lập tại trên chỗ ngồi yên lặng trong chốc lát, chờ sau khi không còn ma nhân khác đến trên bãi đá, rốt cuộc bỗng nhiên đứng dậy đi ra phía trước, cũng giơ lên một ngón tay, nhẹ nhàng đặt tại phía trên linh cốt.

Việt Liên Thiên ánh mắt hơi chút quan sát hai mắt Hàn Lập, mỉm cười một cái rồi vẫn không ngăn cản.

Hàn Lập đứng trước cái thật lớn linh cốt một lúc lâu, dường như có chút suy nghĩ, sau khi thoáng trầm ngâm, liền gật đầu thu ngón tay lại, xoay người đi trở về.

Sau đó, không có bất kì kẻ nào lên đài kiểm tra nữa.

Cuối cùng khi nén nhang trong lư hương kia cháy hết, Việt Liên Thiên phát tay áo một cái, lư hương tức khắc chợt lóe liền vô tung vô ảnh, đồng thời nghiêm nghị tuyên bố:

"Tốt, đã đến giờ rồi. Hiện tại bán đấu giá bắt đầu, thượng cổ chân linh di cốt một cây, giá quy định năm nghìn vạn! "

Tình hình thánh chuyên cùng lúc trước tương phản, lúc này đây sau khi tuyên bố bắt đầu bán đấu giá, toàn bộ phòng đấu giá lại vắng vẻ dị thường, rất cuộc trong lúc nhất thời không có người ra giá.

Việt Liên Thiên thấy tình hình này, lại thản nhiên không thêm để ý, dường như đối với việc này có vẻ không lo lắng chút nào.

"Năm nghìn vạn ma thạch"

Sau một lúc lâu, một gã ma nhân sau khi thoáng chần chờ, rốt cục kêu lên.

"Năm nghìn hai trăm vạn"

"Năm nghìn sáu trăm vạn"

Sau khi có lần thứ nhất ra giá, rốt cục cũng có người theo cạnh tranh giá cả rồi, nhưng số người đấu giá lại chỉ có sáu bảy người mà thôi, đồng thời giá cả tăng lên cũng cẩn thận dị thường, kém sôi động hơn việc đấu giá kiện thánh chuyên lúc trước rất nhiều.

Cái này cũng khó trách, dù sao cái cự đại linh cốt này mặc dù lai lịch kinh người, nhưng cũng chỉ là tài liệu luyện khí, công dụng đương nhiên chịu giới hạn thật lớn, nên số người nguyện ý ra giá cao để mua lấy không nhiều lắm.

Mặc dù vậy, giá cả cái căn linh cốt này cũng liên tiếp chậm rãi tăng lên, tình hình là có ba bốn tên đang không chịu buông tha, rốt cuộc cũng tăng lên cái giá kinh người bảy nghìn vạn.

Ma tộc ra giá cao này, rõ ràng là một người ăn mặc dường như là một phụ nhân Ma tộc nữ tử.

Giá đắt như vậy vừa ra, hai ba gã trước đó cạnh tranh sát sao, tức khắc thanh âm nghẽn lại mà dừng, dường như có chút bất đắc dĩ dự định buông tha rồi.

Mà ả Ma tộc mỹ phụ kia thấy tình hình này, trong đôi mắt đẹp lại hiện lên một tia đắc ý.

"Bảy nghìn vạn lần nghìn vạn lần thứ hai, nếu không có người ra giá nữa. Cái này căn thượng cổ chân linh di cốt liền thuộc sở hữu của vị đạo hữu này. Ha ha, bỏ lỡ bậc này cơ duyên, chớ vị đạo hữu còn muốn có được một cây chân linh chi cốt như thế, đúng là việc muôn vàn khó khăn rồi." Việt Liên Thiên dường như đối với giá cả không hề vừa ý, cười hắc hắc nói ra.

"Nếu như ma thạch bị thiếu, nơi này có thể hay không dùng vật phẩm khác hoán đổi?" Đột nhiên thanh âm nhàn nhạt của người nam tử vang lên, người hỏi bỗng nhiên chính là Hàn Lập.

"Đương nhiên có thể, dù ma khí tài liệu hay là linh đan công pháp, chỉ cần là vật giá trị xa xỉ, bản phòng đấu giá đều có thể trực tiếp đổi thành ma"

thạch, tuyệt đối không ức già hiếp trẻ, đảm bảo giá cả hoán đổi bằng hai phần ba thị trường, đồng thời cho dù không có mua được vật mong muốn, cũng sẽ không cần trả lại. "Việt Liên Thiên nghe vậy tinh thần rung lên, lộ ra vẻ tươi cười trả lời.

"Tốt lắm, tại hạ trong tay thiếu ma thạch, cần đổi một số, trước tiên hãy tạm dừng một thoáng việc bán đấu giá vật ấy chứ! "Hàn Lập trầm giọng nói ra.

"Tốt, đạo hữu đến phía sau điện liền có thể gặp người phụ trách hoán đổi! "Lúc này Việt Liên Thiên gật đầu, phát tay một cái để Ma tộc thị nữ bên cạnh kia lập tức tiến lên dẫn đường cho Hàn Lập.

Hàn Lập chẳng nói câu nào bước theo thị nữ, chỉ chốc lát công phu đã đi vào trong một phiên cửa điện.

Sau một chén trà nhỏ công phu, sau khi Hàn Lập một lần nữa trở lại trên chỗ ngồi, cũng há miệng, liền bất động thanh sắc hô lên "*Tám nghìn vạn*".

Giá cả kinh người như vậy, làm toàn bộ chúng ma trong phòng đều giá tự nhiên nổi lên một hồi thì thầm to nhỏ, không ít người trên dưới quan sát thân ảnh Hàn Lập, âm thầm phỏng đoán thân phận chân chính của hắn.

"Tám nghìn hai trăm vạn"

Quý tộc mỹ phụ ngọc dung sau khi biến đổi, lại vẫn hô lên giá càng cao, giống như đối với cái căn linh cốt cũng rất muốn có.

"Chín nghìn vạn"

Hàn Lập mặt không đổi sắc lại một lần nữa nói ra.

Lúc này đây, nét mặt Ma tộc mỹ phụ rốt cục hiện ra vẻ do dự, sau khi nhìn phương hướng chỗ Hàn Lập, mới cắn răng một cái nói ra một con số "*Chín nghìn một trăm vạn*", cũng đột nhiên hướng Hàn Lập nói ra:

"Thiếp thân là người của Hải gia Khô Tịch thành. Cái linh cốt này đối với Hải gia rất có công dụng, nếu như đạo hữu nhường lại, sau này Hải gia chắc chắn hậu tạ."

"Hải gia Khô Tịch thành, có phải là Hải gia có Khô Tịch thánh tổ tọa trấn không? Bọn họ sao lại chạy thật xa tới Huyết Nha Thành! "

"Hải gia hình như là một trong những luyện khí thế gia lớn nhất của Thánh giới, thảo nào sẽ nhìn trúng cái căn linh cốt này!"

"Tu vi của nữ nhân này không kém, không phải là hậu nhân dòng chính của Khô Tịch thánh tổ chứ!"

Rõ ràng thân phận của Ma tộc mỹ phụ này không phải chuyện đùa, nghe lời nói của lúc trước của nữ nhân này, không ít ma nhân giật mình, lộ ra vẻ kính nể.

"Một trăm triệu ma thạch"

Hàn Lập làm như không nghe thấy, lại lạnh lùng hô lên một cái giá làm trong lòng chúng ma trong phòng đấu giá nhảy dựng lên.

Dù nữ nhân này cùng Ma tộc thánh tổ có chút quan hệ, nhưng nếu không ở tại phụ cận Huyết Nha Thành, hẳn chẳng cần để ý.

Mỹ phụ họ Hải thấy tình hình này, tức khắc trên mặt hiện lên một tầng ngoan lệ sát khí, liền nói ba lần chữ "*tốt*", sau đó cũng không ra giá tranh chấp nữa.

"Tốt, cái căn thượng cổ linh cốt này liền thuộc sở hữu của vị đạo hữu này." Việt Liên Thiên mừng rỡ vội vàng tuyên bố.

Hàn Lập nghe xong, lập tức đứng dậy lần thứ hai đi tới trước đài, đem linh giao phó, cũng đem linh cốt thu vào vòng tay trữ vật.

Đầu giá hội cũng kết thúc lúc đó.

Hàn Lập đứng trên một con đường từ từ, trong đầu lại vang lên thanh âm hưng phấn dị thường của Khúc Nhi:

"Có lẽ chủ nhân cũng phát hiện bí ẩn của cái căn thượng cổ linh cốt này rồi. Nếu có vật ấy, cụ chi tiên linh khu kia của chủ nhân về sau có được Đại Thừa thần thông cũng có hi vọng thật lớn."

Chương 2035: Khấp Linh Bí Tàng

"Những người này thật đúng là có mắt như mù, rốt cuộc đem Dược Linh Chi Cốt trở thành linh cốt bình thường. Chủ của vật bán đấu giá ấy nếu như biết việc này, không biết có hối hận mà thổ huyết chết không." Hàn Lập khước miệng hơi vênh, trong đầu cười khê nói ra, dường như rất là vui sướng.

"Cái Dược Linh Chi Cốt này nếu như dùng trong việc luyện đan, hầu như có thể thay thế hơn mười loại thuốc tiên trong lời đồn. Chẳng qua người bình thường sao có thể nhận ra vật ấy, cũng chỉ có chủ nhân mới có thần thông lớn như vậy." Khúc Nhi nịnh nọt nói.

"Ta là thông qua một bộ thượng cổ điển tịch dị tộc ghi chép, đồng thời tiến lên tự mình kiểm tra qua, mới có thể miễn cưỡng nhận. Nhưng thật ra nha đầu người làm sao trước đó đã biết chỗ huyền diệu của nó, lẽ nào ngay từ đầu đã biết cái này linh cốt là Thông Linh Dược Linh sở lưu linh cốt." Hàn Lập dường như thờ ơ hỏi một câu.

"Hồi bẩm chủ nhân, năm đó chi tiên đại nhân trước khi ly khai chuyển thế, đã từng truyền thụ qua cho nô tỳ một số thông tin có liên quan tới Thông Huyền Dược Linh truyền thừa ký ức. Nếu như chi tiên linh khu kia luyện hóa dung nhập cái này căn linh cốt, không những có thể dịch kinh tẩy tủy làm pháp lực tăng mạnh. Thậm chí có thể đạt được một số thần thông cùng bốn nguyên của chủ nhân trước kia được cổ, có hi vọng để nó đột phá lực cản bình cảnh trước kia tiến giai lên Đại Thừa kỳ." Khúc Nhi cực kỳ hưng phấn trả lời.

Chi tiên linh khu của Hàn Lập trải qua nhiều năm ký phụ tu luyện, hầu như đã cùng bản thể nàng hợp hai làm một rồi, vì vậy thần thông linh khu có thể tăng mà nói đương nhiên nàng cũng được lợi không nhỏ.

"Linh khu là thân thể chi tiên thể, bình cảnh trước Hợp Thể rất ít tồn tại, sau khi tiến giai Hợp Thể gặp phải vài lần cũng rất dễ dàng đột phá. Vốn ta còn lo lắng khi nó tiến giai hậu kỳ đỉnh phong thì rất khó tiến giai nữa rồi. Hiện tại có cái này căn Dược Linh Chi Cốt, có lẽ không thành vấn đề nữa rồi. Có đôi khi, trái lại ta rất ước ao được như các người có linh thân biến hóa linh vật. Các người tiến giai thì chỉ gặp vài lực cản, nhiều đó không bằng một phần mười sinh linh bình thường, chỉ cần tu vi đạt đủ liền có thể dễ dàng đột phá giới hạn bình cảnh." Hàn Lập bỗng nhiên thở dài một hơi thở dài một hơi nói ra.

"Thể nhưng chủ nhân, dược linh chúng ta tích góp từng tí một pháp lực rất tốn thời gian, thường thường cũng là gấp trên hàng trăm lần sinh linh bình thường. Nếu như tại bình cảnh mà cũng gặp trắc trở như vậy, các giới sao có thể có Thông Huyền Dược Linh xuất hiện, lại càng không có cái này căn Dược Linh Chi Cốt để lại." Khúc Nhi cười hì hì trả lời.

"Đạo lý này ta đương nhiên hiểu. Chỉ là nhất thời có chút cảm khái mà thôi. Dù sao ta có thể tu luyện đến cảnh giới như vậy, nếu không phải có chút cơ duyên, căn bản là chuyện si tâm vọng tưởng. Được rồi, cái này căn dược linh chi cốt mặc dù niên đại đã lâu nhưng ấn ký bên trong hẳn là lưu lại không ít, trước tiên người nhận rõ cho ta một cái loại Thông Huyền Dược Linh sở này ra sao, sau đó đem luyện hóa đi. Hắc hắc, trừ phi đều là dược linh thân thể nếu không những người khác cũng vô pháp kế thừa cái ấn ký trong linh cốt này." Hàn Lập thản nhiên trả lời.

"Chủ nhân yên tâm, chỉ cần cho ta vài ngày thời gian, liền có thể hiểu rõ cái này yêu linh chi cốt nguyên chủ nhân là một loại giáo linh nào đó tiến giai thông huyền. Chẳng qua chủ nhân, cho dù linh khu tiến giai Đại Thừa

cảnh giới nhưng cảnh giới của tiểu tỳ quá thấp, ký phụ trên nó nhiều lắm chỉ có thể phát huy năm thành thân thông mà thôi. Mà được linh sau khi tiến giai Đại Thừa không có cách nào cùng Đại Thừa tồn tại thông thường so sánh, nhưng mà tại ẩn nấp cùng độn thuật có thể sẽ nhận được một số đại thân thông ít người ngờ tới. "Khúc Nhi sau khi do dự một chút, nhắc nhở nói ra.

"Nga "Có bậc này sự tình. Không sao, có một vị có thể phát huy năm thành thân thông Đại Thừa giúp đỡ, dù yếu đi một chút, cũng đủ bảo vệ ta tung hoành linh giới rồi." Hàn Lập mỉm cười, lơ đãng hỏi ngược lại.

"Như thế, chẳng qua cho dù có thủ đoạn nghịch thiên trực tiếp đề thăng pháp lực linh khu, e rằng vẫn cần phải đợi hơn trăm năm mới có thể làm cho pháp lực của nó đạt được trạng thái hậu kỳ đỉnh phong. Chủ nhân còn phải kiên trì chờ một đoạn thời gian. Trong thời gian này, Khúc Nhi cần điều khiển toàn bộ pháp lực linh khu luyện hóa cái này căn yêu linh chi cốt, sợ rằng không có cách nào trợ giúp chủ nhân đối địch." Khúc Nhi vừa cười vừa nói.

"Có thể được một cái giúp đỡ như vậy, chút ấy thời gian ta còn được. Trong lúc tại Ma giới, ta còn có chiêu sát thủ khác trong người, hẳn là tự bảo vệ mình không có vấn đề gì. Người cũng không cần phải lo lắng cái gì, lập tức mà bắt đầu luyện hóa linh cốt đi." Hàn Lập nghe vậy khẽ nhún mày, lập tức thản nhiên trả lời.

Sau đó trong tay áo thanh quang chợt lóe, một cây linh cốt xanh biếc dài vài thốn không tiếng động hiện lên trong lòng bàn tay, nhoáng lên lần nữa, lại quỷ dị biến mất.

"Vâng, chủ nhân. Khúc Nhi nhất định nhanh chóng đem được cốt luyện hóa luyện hóa!" Khúc Nhi vui mừng một tiếng, sau đó không còn âm thanh gì truyền ra nữa.

Hàn Lập mỉm cười, không truyền âm nữa, sau khi đem áo choàng gỡ xuống, tiếp tục từ từ đi tới phía trước.

Hắn hiện tại cũng không có dự định quay về nơi ở, trước tiên đi tới một nhà tài liệu điểm phụ cận.

Trước đó hai ngày, hắn ở đây kiểm tra tài liệu mặc dù không có gì thu hoạch, nhưng ông chủ cửa hàng lại nói qua hai ngày sẽ từ nơi khác đem đến một lượng lớn tài liệu, trong đó có mấy khối thể tích không nhỏ Dị Ma Kim.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý.

Hàn Lập lúc đó liền nhớ kỹ việc này, hôm nay thời gian vừa đến, hắn đương nhiên muốn đi nhìn xem.

Coi thử có thể hay không từ trong Dị Ma Kim này lần nữa tìm được một viên ẩn chứa năng lượng thần bí tinh châu.

Dù sao một viên tinh như thế liền có thể tiết kiệm trăm năm khổ tu, dù chỉ một viên cũng giúp Hàn Lập tại trên tu luyện tiết kiệm rất nhiều thời gian.

Như vậy thật sự là việc tốt, Hàn Lập đương nhiên sẽ không đơn giản buông tha, quyết tìm được vài khóa nữa.

Chẳng qua lúc Hàn Lập đi qua đầu phố, trước mặt đột nhiên nhiều ra hai gã thân hình cao lớn Ma tộc nam tử, lạnh lùng chặn lối đi.

Hàn Lập ánh mắt đảo qua, liền nhìn ra hai gã Ma tộc có tu vi Luyện Hư trung kỳ, đồng thời trên người một người cuộn cuộn khí cực nóng, một người thì ẩn giấu khí tức băng hàn, rõ ràng từng người có tu luyện ma công đặc thù trong người.

Hắn cách chỗ hai người ba bốn trượng xa, cước bộ bỗng nhiên ngừng lại, đồng thời mặt không chút thay đổi nói ra: "Nhị vị có chuyện gì không? Nếu như không, hay là tránh ra nhanh lên. Hàn mỗ có chuyện quan trọng trong người."

"Đạo hữu đừng nóng vội, tìm người không phải hai chúng ta mà là phu nhân nhà của ta. Phu nhân nhà ta muốn mời đạo hữu đến gian nhà bên cạnh ngồi một chút." Một người miệng rộng mũi cao trong hai gã Ma tộc nam tử hướng một ngón tay chỉ bên cạnh lạnh lùng nói ra.

Hàn Lập đuôi lông mày nhướng một cái, theo ngón tay hắn nhìn lướt qua.

Chỉ thấy ở bên cạnh trong gian nhà cùng loại như tửu quán, một gã mặc quần dài màu đen Ma tộc phụ nhân đang ngồi ngay ngắn tại một cái bàn bên cạnh ngóng nhìn hắn.

Thấy Hàn Lập cũng trông lại, nữ nhân này thân nhiên cười, cũng có vài phần đẹp dễ.

Cùng lúc đó, trong tai Hàn Lập lại vang lên truyền âm của nữ nhân này: "Đạo hữu cần gì đi vội vội vàng vàng như vậy, hãy trở lại uống một chén nhỏ. Thiếp thân có chút việc nhỏ muốn cùng đạo hữu nói chuyện."

"Là vì căn linh cốt mà đến!" Hàn Lập ánh mắt chợt lóe, bình thản trả lời một câu.

"Khánh khách, đạo hữu thực sự là thông minh hơn người. Thiếp quả thực là vì thế mà đến. Chỉ cần đạo hữu đồng ý đem linh cốt chuyển nhượng, thiếp thân nguyện ý dùng kỳ bảo trao đổi vật ấy, tuyệt đối không để cho đạo hữu tổn thất." Ma tộc mỹ phụ khẽ cười rộ lên.

"Không có hứng thú, linh cốt ta sẽ không chuyển nhượng." Hàn Lập không chút do dự nói ra, cước bộ vốn dừng lại khẽ động bước đi về phía trước, từ giữa hai gã Ma tộc nam tử từ trước mặt một phát đi qua.

Sau khi Ma tộc mỹ phụ nghe một câu không chút lưu tình như vậy, khuôn mặt dần dần xuống, không nhìn được có chút thẹn quá thành giận rồi, môi dưới khẽ động, âm thầm hướng người phân phó một tiếng.

Hai gã Ma tộc nam tử kia nghe được tiếng truyền âm, thần sắc hơi chần chờ một lúc, nhưng sau khi liếc mắt nhìn nhau, đầu vai bỗng nhiên nhoáng lên, liền đồng thời hướng chỗ chính giữa gạt một cái, nhìn động tác như trì hoãn chậm chạp, hai cổ hơi thở một nóng một lạnh lại trước một bước thẳng đến Hàn Lập một cuốn mà đến.

Hai cổ hơi thở tại chỗ trước người Hàn Lập nhẹ nhàng dung hòa làm một, rớt cuộc oanh một tiếng bỗng bạo tăng gấp bội, sẽ đem Hàn Lập mạnh mẽ bức lui.

Nếu như là Luyện Hư tu sĩ bình thường đối mặt cái cảnh này cũng chỉ có bất đắc dĩ lui trở về chỗ cũ, nhưng trên mặt Hàn Lập không buồn không vui, không có mấy may ý tứ né tránh, chỉ là trên người chợt lóe kim quang nhàn nhạt, hai cổ hơi thở liền thoáng cái đụng vào trên hộ thể linh quang.

"Oanh" một tiếng, giống như sấm sét nổ vang bạo phát ra, tức thì một cổ khí tức cực kỳ đáng sợ tại trên người Hàn Lập chợt lóe.

Hai cổ hơi thở nóng lạnh rớt cuộc trong nháy mắt tuôn ra, hai gã Ma tộc cả kinh, cũng bất chấp Hàn Lập loạn lung tung tách hai tay ra, liền đem khí tức của mình phát ra chống lại cổ khí tức kia đang hạ xuống.

Thế nhưng sau một khắc, hai người hét thảm một tiếng, thân hình trong nháy mắt như say rượu hướng về sau lắc lư thối lui, mỗi từng bước thối lui,

hai người đều cuồng phun một ngụm tinh huyết ra ngoài.

Sau khi phun ra bảy tám ngụm tinh huyết, hai người mới miễn cưỡng ổn định thân hình, khuôn mặt tái nhợt như tờ giấy, đồng thời trên người một người một mảnh cháy đen kịt, trên người một người trắng xóa một mảnh, cuối cùng bao trùm một tầng sương lạnh.

Lúc này trên mặt hai gã nam tử tất cả đều là vẻ mặt khó có thể tin.

Mà Ma tộc phụ nhân kia càng hoảng sợ thoáng cái đứng dậy, kinh ngạc nhìn bóng lưng Hàn Lập, nào còn dám nửa phần đuổi theo.

Mà sắc mặt Hàn Lập lại cực kỳ ung dung từ không gian giữa hai người chọt lóe mà qua, cũng cũng không quay đầu lại phiêu nhiên rời đi.

Làm ra động tĩnh lớn như vậy, Ma tộc phụ cận đi ngang qua cùng trong cửa hàng đương nhiên không có khả năng không phát hiện, nhưng phần lớn chỉ là xa xa nhìn thấp giọng nghị luận với nhau, thấy chuyện lặp đi lặp lại này, cũng không có cũng không có quá để ý việc này.

Dù sao Huyết Nha Thành ở đây long xà hỗn tạp, chỉ cần không phải tại chỗ té ra bảo vật quá lớn xuất thủ, chứ xung đột nhỏ giống như vậy là việc thường có, chưa một ngày đêm cũng có ngoài trăm lần phát sinh.

"Phu nhân, chúng ta bất lực không thể lưu người này."

Sau khi hai gã Ma tộc nam tử mạnh mẽ ngăn chặn nội thương trong cơ thể, lập tức xấu hổ hướng Ma tộc phụ nhân cúi đầu phục mệnh nói.

Lực liên thủ hai người các người hầu như không thua thực lực Luyện Hư hậu kỳ đỉnh phong cảnh giới, vậy mà đối mặt một cái đã bị đối phương dồn ép thành diện mạo như vậy. Lẽ nào người nọ là một gã Ma tôn giả trang."

Ma tộc phụ nhân sau khi hít sâu một hơi, vẻ mặt hoảng sợ cuối cùng cũng hơi chút thu liễm nói ra.

"Hơn phân nửa là như vậy rồi. Phu nhân còn nhớ rõ hai ngày trước chúng ta tình cờ gặp Nam gia tam huynh đệ không."

Lực liên thủ ba người bọn họ thậm chí có thể cùng sơ giai Ma tôn đánh một trận, sao cải trang giả dạng lên vào cái thành này. Hiện tại tình hình Huyết Nha Thành rất quỷ dị, dường như nhiều ra một số tên tu vi thâm bất khả trắc, lẽ nào nơi đây sẽ có đại sự gì phát sinh?" Một gã Ma tộc nam tử, lòng còn sợ hãi lắm bậm nói.

Chương 2036: Thất Sát huyết sát cùng Hắc Cốt ma trùng

"Huyết Nha Thành mặc dù không lớn, nhưng là nơi duy nhất tiếp tế tại phụ cận, cho dù có Ma Tôn ở tạm hay đi ngang qua nơi đây cũng không có gì ngạc nhiên. Hơn nữa cho dù có người mưu đồ cái gì, chẳng lẽ còn liều chết dám hướng Hải gia đắc tội, đối với chúng ta sẽ không xuất thủ. Nhưng thật ra lần này trong lúc vô tình phát hiện linh chi cốt chân chính, sự tình trọng đại, đúng là một trong những tài liệu mà Hải gia chúng ta cần để luyện chế chỉ bảo kia. Nếu chúng ta có thể mang về, chỗ tốt to lớn có thể nghĩ. Bất kể khó khăn bao nhiêu, phải nghĩ cách lấy được vật này." Ma tộc phụ nhân sau khi cân nhắc trong chốc lát, sắc mặt âm trầm nói.

"Nhưng là phụ nhân! Người nọ có thể là một gã Ma Tôn, cái linh cốt như thế nào mới có thể lấy được." Một gã Ma tộc nam tử khác khó khăn nói.

"Nếu thật là một gã Ma Tôn, đúng là rất phiền toái. Người này nếu dám không bán mặt mũi cho Hải gia chúng ta như thế, tám chín phần mười là cái loại người độc lai độc vãng, mới có thể không chút kiêng kỵ như vậy. Bất quá hẳn ở chỗ này không để ý chúng ta nhưng cũng không có nghĩa là đối với những người khác không có kiêng kỵ." Ma tộc phụ nhân cười lạnh một tiếng nói.

"A, ý phụ nhân là?" Hai gã Ma tộc nam tử nghe vậy sững sốt, liếc mắt hổ nhìn nhau.

"Các ngươi đi hỏi thăm một chút nơi ở của Nam gia Tam huynh đệ, ta hiện tại liền bãi phỏng vị Huyết Nha Thành chủ kia. Nam gia tựa hồ còn thiếu Hải gia chúng ta một cái nhân tình không nhỏ, mà ta nhớ không lầm, Bình Thiên Nhận hình như là xuất thân từ Thiên Mang cốc, cũng sẽ không dễ dàng cự tuyệt thỉnh cầu của chúng ta. Bọn họ nếu chịu đáp ứng hỗ trợ, chúng ta nhận được linh cốt còn có hi vọng." Ma tộc phụ nhân thấu tình đạt lý nói.

"Phương pháp này rất hay! Nếu là Nam gia Tam huynh đệ cùng Bình Thiên Nhận liên thủ tạo áp lực mà nói..., nghĩ đến người nọ cũng sẽ không bởi vì một cây linh cốt như gân gà mà tiếp tục kiên trì. Dù sao chúng ta cũng không có ý lấy không cái căn linh cốt." Trong đó một gã Ma tộc nam tử nghe vậy mừng rỡ nói nói.

Một người khác cũng gật đầu lia lịa đồng ý.

"Hai người các ngươi cũng cảm thấy không có vấn đề, vậy thì lập tức hành động. Phụ cận đang có nạn thú triều, nghĩ đến người này trong khoảng thời gian ngắn cũng không cách nào rời khỏi Huyết Nha Thành, cũng không cần lo lắng hắn sẽ lập tức mang theo linh cốt rời đi." Ma tộc phụ nhân sắc cũng hòa hoãn xuống, chính thức phân phó nói.

"Vâng! phu nhân." Hai gã Ma tộc nam tử cúi người đáp ứng một tiếng.

Cùng lúc đó, Hàn Lập thân đã ở trong một cửa hàng lớn chiếm diện tích gần một mẫu, từ trong tay một gã Ma tộc chương quỹ nhận lấy mấy khối kim chúc khoáng thạch sáng bóng, chớp động nhàn nhạt, đang cẩn thận kiểm tra cái gì đó.

Nhưng sau đó không lâu, hắn liền lộ ra vẻ mặt thất vọng, lắc đầu đem toàn bộ khoáng thạch trả lại cho chương quỹ đang nhìn hắn với ánh mắt trông mong, sau đó cũng không quay đầu lại rời đi.

Những Dị Ma Kim này không khác dự liệu ban đầu, quả nhiên bên trong rỗng tuếch.

Xem ra muốn tìm được đồng dạng Tinh Châu, thật đúng là vấn đề cơ duyên.

Hàn Lập không đạt thành mục đích, tất cả cửa hàng cả tòa Huyết Nha Thành đại khái cũng dạo qua một lần, cũng không có ý tiếp tục dừng lại trên đường, mà trực tiếp trở về chỗ ở.

Lúc trước việc bị Ma tộc phụ nhân ngăn cản, tựa hồ căn bản không có đặt ở trong lòng.

Thời gian nửa ngày thoáng trôi qua, sau khi sắc trời bắt đầu trở nên mờ mịt, cả Huyết Nha Thành dần dần bị một đoàn bóng tối bao phủ.

Lúc này trừ một số Ma tộc vệ sĩ qua lại tuần tra, trong thành các nơi cũng bắt đầu trở nên an tĩnh lại, trên đường phố bóng dáng một người cũng không có.

Huyết Nha Thành lần nữa tiến vào trạng thái giới nghiêm.

Qua vài canh giờ nữa, Hàn Lập đang khoanh chân mà ngồi trong phòng, đột nhiên thần sắc vừa động, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc, tiếp theo một tay bấm niệm pháp quyết, bên ngoài thân chợt lóe thanh quang, nhưng một lúc sau lại vô ảnh vô tung biến mất trong phòng.

Sau một lát công phu, Hàn Lập đang ở trên bầu trời mấy trăm trượng, khê dao động cùng nhau, một đoàn lục quang gần như không cách nào thấy rõ ràng chợt lóe mà hiện, cũng lập tức quỷ dị phi độn mà đi, sau mấy chớp động, đã đến nơi chân trời, thế nhưng căn bản không bị cấm không cấm chế trong thành hạn chế.

Nhưng trong sau mấy hô hấp công phu thời gian, một đạo hôi quang khác lánh đi một hướng khác hướng về phía trước phá không tới, từ phía trên chỗ Hàn Lập gần như chột lóe lên mà qua, tựa hồ độn tốc so với đoàn lục quang kia còn nhanh hơn một phần.

Hai đạo độn quang cũng đều vô thanh vô tức, hơn nữa kỳ đậm vô cùng, ở dưới bóng đêm nếu không phải tại phụ cận xem xét, xa xa thật đúng là không cách nào phát hiện, hiển nhiên hai người cũng đều thi triển ẩn nặc bí thuật nào đó.

Hai người truy đuổi nhanh như điện chớp, trong nháy mắt liền biến mất tại cuối chân trời.

Lúc này hư không dao động một cái, đạo nhân ảnh thứ ba mới mơ hồ hiện ra, cũng lạnh lùng nhìn về phương hướng hai đạo độn quang biến mất.

Chính là Hàn Lập đã sớm phát hiện tung tích hai người.

Lấy Hàn Lập thần niệm cường đại, cho dù không cố ý đem thần niệm thả ra, tất cả bên trong phương viên mấy dặm cũng căn bản không cách nào thoát khỏi cảm ứng của hắn.

Chủ nhân hai đạo độn quang lúc trước ngay cả có thể tránh khỏi tai mắt Ma tộc tuần tra, nhưng sao có thể giấu diếm được hắn.

Lấy thần thông hắn hôm nay, trừ phi là Thánh Tổ đích thân tới, hiển nhiên sẽ không sợ hãi nguy hiểm gì nữa.

Mà hai người lúc trước không bị cấm không cấm chế thành này hạn chế, cũng dưới loại tình huống này, nửa đêm lúc không người lén lén lút lút truy đuổi, hiển nhiên là có chuyện tình gì không thể cho ai biết.

Cái này thật khiến cho hắn mấy phần hứng thú.

"Nhàn rồi cũng không làm gì, liền đi qua xem sao." Hàn Lập tại chỗ cũ trầm ngâm một chút, liền lẩm bẩm nói nhỏ mấy tiếng, thân hình vừa mới động, cũng hóa thành một đạo thanh quang nhàn nhạt kích bắn đuổi theo.

Thần niệm của hắn đã sớm tập trung ở hai người phía trước, mặc dù có thể thuận di chốc lát liền đuổi kịp hai người, lại cố ý thả chậm tốc độ, không nhanh không chậm xa xa đuổi ở phía sau.

Hắn cũng tính toán xem một chút, Huyết Nha Thành lớn như vậy, hai người này có thể chạy đến nơi nào.

Mà lấy thần thông Hàn Lập, hai người này tự nhiên cũng không cách nào phát giác phía sau còn có tồn tại người thứ ba, chỉ là trong lòng buồn bực cuồn cuộn chạy trốn không dứt.

Một trước một sau, không bao lâu đã đến gần chỗ thành tường.

Nhưng lúc này, phía trước có một ít đội Ma tộc vệ sĩ, vừa lúc tuần tra đến chỗ này đối diện đi đến.

Đội mỹ tộc này, mỗi một người đều một thân màu đen chiến giáp, cầm trong tay hồng sắc trường thương dài vài trượng, bên dưới người cầm đầu là một loại ma thú sơn dương hai sừng.

Đoàn lực quang phía trước gặp tình hình này, độn quang có chút dừng lại, nhưng cũng không gấp gáp tránh đi, mà là một quẹo vào, liền muốn dựa vào Ẩn Nặc Thuật cao minh, từ phụ cận trực tiếp vượt qua.

Một người khác phía sau phi đuổi theo mà đến, tựa hồ sợ mất dấu người phía trước, độn quang hơi nhoáng lên một cái, theo đuôi quỹ đạo phía trước không tha tí nào, đồng dạng không có ý tứ né tránh.

Hai đạo độn quang dưới bí thuật toàn lực che dấu, huyền hóa thành hình dạng trong suốt, mắt thường căn bản không cách nào phân biệt.

Nếu là đổi lại một Ma tộc vệ sĩ khác, hơn phân nửa không thể nào đoán được tung tích bọn họ, để cho hai người kia ngông nghênh từ phụ cận vượt qua rồi.

Nhưng lục quang đang ở phía trước nhoáng lên một cái từ phụ cận hiện lên tại thời điểm đội tuần tra đi tới, cái tên Ma tộc cầm đầu kia trên người trong lúc bất chợt truyền đến một tiếng kêu bén nhọn, tiếp theo một cây ngân ti kích bắn ra, lại đánh trúng chính xác lục sắc quang đoàn ẩn hình.

Trên người cầm đầu vệ sĩ này thậm chí có một kiện đỉnh giai ma khí có thể tự hành cảm ứng!

Quang đoàn vốn là ẩn nặc nhất thời một ngã hiện ra nguyên hình, những Ma tộc vệ sĩ kia gặp tình hình này cũng đều cả kinh, nhưng lập tức kịp phản ứng hướng trường thương trong tay huy động, mười mấy thanh đao dài hơn một trượng phát ra khí nhọn hình lưỡi dao cuồng phách mà đến.

Tên vệ sĩ cầm đầu kia, lại càng không chút do dự hướng trời cao, giương một tay lên mà chưởng, một đạo hắc mang kích bắn ra.

Một tiếng thét dài thê lương phá không phát ra, truyền thẳng ra ngoài, lên tận chín tầng mây.

"Không tốt!"

Trong đoàn lục quang kia truyền ra một tiếng quát khê kinh sợ, một đạo nhân ảnh bên trong bỗng nhiên mơ hồ nhoáng lên một cái.

Bên dưới, nhận mang cuồng hiện, lục sắc quang đoàn trong nháy mắt bị chém ra mười mấy mảnh, nhưng bên trong rỗng tuếch, đâu còn có chút

bóng người tồn tại.

Cầm đầu ma vệ kia tựa hồ đúng là không phải bình thường, lập tức kịp phản ứng điều khiển ma thú xoay người.

Chỉ thấy ở cách đội người bọn họ ngoài ba mươi trượng trong hư không, đao động một cái, một đạo lục quang từ trong hư không xuyên thủng ra, chớp động một cái hướng tường thành cách đó không xa kích bắn tới.

"Cẩn hẩn lại!"

Ma vệ cầm đầu trong cơn giận dữ hét lớn một tiếng, đồng thời một tay đột nhiên vỗ cái đầu ma thú phía dưới.

"Phốc phốc", hai tiếng, hai cái đầu ma thú lay động xuống, đồng thời phun ra hai đạo lam sắc hồ quang, chớp động một cái đã đến sau lưng lục sắc nhân ảnh nơi xa, cũng hung hăng bổ xuống.

Thanh hồng nhân ảnh nghe tiếng, chẳng qua là trở tay một trái, một đoàn vết nứt lục hà quang một quyền mà ra.

Hai đạo lam hình cung nổ vang một tiếng không có vào bên trong hà quang, lại không cái gì dị hưởng phát ra, nhưng không có chút nào hiệu quả.

Mà lục sắc nhân ảnh bên ngoài sau khi sáng lên, liền lập tức hóa thành một đạo thanh hồng chợt lóe không thấy bóng dáng.

Những Ma tộc vệ sĩ khác đang hướng lên bao vây thấy vậy, trong lòng cả kinh không khỏi dừng chân không liều mạng đuổi nữa.

Cầm đầu ma vệ dưới sự kinh sợ, lại muốn thúc giục ma thú trên người đuổi theo.

Nhưng vào lúc này, trên người lại kêu lên một tiếng bén nhọn phát ra, một cây ngân ti khác chợt lóe hướng một bên bắn ra.

Nhưng lúc này, một tiếng hừ lạnh âm trầm từ trong hư không truyền đến, một mảnh huyết sắc chợt lóe hiện lên.

Ngân ti một kích ở trên huyết sắc, lại phát ra một tiếng thanh thúy vang lên bắn ngược mà quay về, mà

mặt huyết sắc rồi lại đột nhiên một nhập vào hư không không thấy bóng dáng.

"Không thể nào, thân thông này hình như..." Cầm đầu ma vệ thất thanh một chút nói ra khỏi miệng, nhưng lập tức sắc mặt trắng nhợt nhớ ra cái gì đó, lời nói nhất thời đột nhiên ngừng lại.

Nhưng cùng một thời gian, ma thú phía dưới vốn đang nhảy nhảy lên cũng thành thật đứng nguyên tại chỗ bất động.

"Thống lĩnh đại nhân, chúng ta có nên đuổi theo hay không? Chỉ bằng vào đám thú vệ này sợ rằng ngăn không được hai người không tuân theo cấm lệnh này." Một Ma tộc vệ sĩ khác mắt thấy đây hết thấy, tự nhiên không hiểu ra sao, sau khi chần chờ một chút, cẩn thận hỏi một câu.

"Quên đi, hai người này thân thông quảng đại, không phải chúng ta có thể trêu chọc, tùy ý bọn họ đi đi." Sắc mặt Cầm đầu ma vệ sau khi biến ảo mấy lần, cũng là miễn cưỡng cười một tiếng nói.

Những ma vệ khác nghe vậy, trên mặt đều lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên.

Vị thống lĩnh này của bọn họ là người tâm cao khí ngạo bậc nào, lại sẽ đối với hai cái nhân ảnh cũng không thấy rõ người làm ra đánh giá bậc này, thật đúng là bọn họ lần đầu gặp phải.

Đang ở thời điểm một vài Ma tộc vệ sĩ trong lòng kinh nghi, hai người phía trước đã sớm tới chỗ tường thành, ở bên trong một trận tiếng động ồn ào trước sau chột lóc chui ra khỏi Huyết Nha Thành.

Chút ít cấm chế bố trí ở trên đầu thành lại giống như không tồn tại, đối với hai người lại không chút nào ngăn trở.

Hàn Lập trong lòng kinh ngạc một trận, chỉ ẩn nặc thân hình sau tên cầm đầu Ma tộc vệ sĩ kia theo bên cạnh chột lóc lên mà qua, cái đỉnh giai ma khí kia vốn là cực kỳ linh nghiệm với ngân ti nhưng đối với Hàn Lập gần trong gang tấc lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Hắn sau mấy cái phiêu động, cũng bay tới chỗ tường thành, thân thể hơi chột lóc, liền vô thanh vô tức từ trong cấm chế một độn mà qua.

Chương 2037: Đoạt vật

Từ đầu đến cuối, chút ít Ma tộc vệ sĩ phụ cận đều không thể phát hiện Hàn Lập chút nào.

Mà Hàn Lập lúc này, đối với thân phận hai người phía trước lại càng thêm hiếu kỳ. Hắn dựa vào thần thông cường đại của chính mình có thể coi thường cấm chế chỗ tường thành. Mà thực lực hai người phía trước rõ ràng kém xa hắn, mà có thể may mắn không kinh động cấm chế lướt qua.

Hiển nhiên hai người hoặc là có mang bảo vật phá cấm có chút đặc thù, hoặc là có khả năng bản thân nắm trong tay những thứ cấm chế xuất nhập, có được thứ này hẳn là nhân vật có chút địa vị trong Huyết Nha Thành.

Hàn Lập tâm niệm chuyển động, người giống như "*phụ cốt chi thu*"(giò bám vào xương) tập trung ở hai đạo độn quang phía trước, một mực thoát ra khỏi hơn vạn dặm đã ngoài, đi tới trên không một phiến loạn thạch đen tuyền.

Bỗng nhiên đoàn lục quang phía trước nhất chợt hạ xuống, lại chợt lóe ở chỗ đồng loạn thạch không thấy bóng dáng.

Độn quang màu xám tro theo sát phía sau có chút dừng lại, không chút chần chờ cũng hạ xuống theo.

Trên một tảng đá lớn phía dưới, độn quang thu vào, hiện ra một áo bào tro ngân mục lão giả, trên mặt mang vẻ âm lệ nhìn quanh mọi nơi.

"Di, đây không phải là vị Huyết Nha Thành chủ kia sao?"

Hàn Lập không tiếng động xuất hiện ở trên bầu trời đồng loạn thạch, hướng hai mắt nhìn xuống đánh giá, trên mặt hiện lên một tia ngoài ý muốn.

Huyết Nha Thành chủ tự nhiên không có phát hiện Hàn Lập ẩn nặc trên không trung. Ánh mắt đảo qua mọi nơi, lúc này hừ lạnh một tiếng, tay đan với nhau xoay tròn, bỗng nhiên nhiều ra một cái dù màu đen, sau đó miệng niệm pháp quyết hướng không trung ném đi.

Phổi phù một tiếng!

Tiểu dù màu đen thoáng cái biến thành lớn hơn một trượng, chợt lóe huyền phù giữa không trung thả ra vạn đạo hắc quang, đem vài mẫu đất tạt cả đều bao phủ ở dưới của nó.

Cách bên ngoài lão giả mấy chục trượng, sau một ít khối đá nhỏ khác, nhất thanh muện hưởng truyền đến!

Một đạo màu lam nhạt nhân ảnh giống như bị mạnh mẽ đánh ra, loạn choạng ngã hiện ra, là một gã diện mục bình thường áo lam trung niên nhân, nhưng trên mặt không chút biểu tình, giống như đối với việc bại lộ hành tích đã sớm có dự liệu.

Hàn Lập thấy rõ mặt mũi trung niên nam tử, ánh mắt nhẹ nhàng chớp động.

Nam tử này hẳn là tên Ma tộc lúc trước ở trong phòng đấu giá chụp đi khối thánh chuyên kia "*Dương lão nhị*".

Mà ở nam tử vừa mới bị buộc hiện hình trong nháy mắt, Huyết Nha Thành chủ trong miệng lại quát khế một tiếng, một bàn tay bỗng nhiên hướng hư không vung lên.

Một đạo hơn mười trượng trượng huyết quang chợt lóe rồi biến mất, che ở Dương lão nhị phía trước cùng cự thạch, lại một tiếng nổ vang chém thành hai nửa.

Thân ảnh trung niên nam tử lại mơ hồ một cái, trong nháy mắt tại nguyên chỗ biến mất không thấy gì nữa, làm cho huyết quang chợt lóe bỏ tới không trúng.

Trên mặt đất lúc này hiện ra một đạo khe rãnh không lồ dài mười trượng, thoát nhìn cực kỳ kinh người.

"Hắc hắc, vì một khối vật ngoại thân, Bình đạo hữu thật đúng là tính toán lấy tánh mạng Dương mỗ?" Cách khe rãnh một khoảng hướng về phía trước, Dương lão nhị hai tay ôm cánh tay nhoáng lên một cái hiện ra, khoe miệng mang theo một tia châm chọc nói, lại đối với Huyết Nha Thành chủ một vị Hợp Thể Ma Tôn như vậy, bộ dạng không một chút sợ hãi.

"Quả nhiên là cố ý đem ta dẫn tới ngoài thành, ngươi có trợ thủ gì..., hãy gọi ra hết đi." Huyết Nha Thành chủ trong mắt âm lãnh ánh sáng chớp động, chậm rãi hướng trung niên nam tử nói.

"Trợ thủ? Bình đạo hữu tại sao lại ra lời ấy, nơi đây ngoại trừ Dương mỗ, không hề có người thứ ba." Dương lão Nhị ha ha cười một tiếng trả lời.

"Chỉ là một gã Luyện Hư, nếu không mà không có chỗ dựa sao ngươi dám ở trước mặt bốn thành chủ trấn định như thế?" Huyết Nha Thành chủ trong mắt ngân quang một trận lưu chuyển, âm trầm nói.

"Bình huynh không tin, Dương mỗ cũng không có biện pháp rồi. Nhưng ta lần này đem đạo hữu đưa tới lại không hề có toan tính ác độc gì, chỉ muốn cùng đạo hữu bàn mối giao dịch cùng có lợi mà thôi." Dương lão nhị mở trừng hai mắt, không thềm để ý chút nào trả lời.

"Nói giao dịch dĩ nhiên có thể. Chẳng qua cũng phải xem người có tư cách cùng bốn tóa trò chuyện với nhau không. Giết người, liền có thể lấy được thứ ta muốn, người còn cái gì để giao dịch." Huyết Nha Thành chủ nghe vậy cười như điên, đột nhiên một bước dài ra, thân hình bỗng nhiên ở trong một mảnh huyết quang biến mất.

Sau một khắc, phía sau trung niên nam tử dao động một cái, Huyết Nha Thành chủ lại quỷ mị hiện thân ra, thân thể dưới một trướng, một cái huyết sắc đại thủ liền bí mật mang theo một cỗ tinh phong lao thẳng tới đỉnh đầu Dương lão nhị vỗ xuống.

Vị Huyết Nha Thành chủ này căn bản không nghe lời nói tiếp theo của đối phương, trực tiếp thi triển đại thần thông, tính toán một chương liền đánh gục trung niên nam tử.

Dương lão nhị khóe mắt bỗng nhiên nhảy dựng lên, nhưng cũng không quay đầu lại đồng dạng trở tay, một chương đánh ra.

Tiếng quỷ khiếu nổi lên, đồng dạng một cái đen nhánh đại thủ hiện hiện ra.

Một tiếng kinh thiên động địa nổ vang, hai đạo nhân ảnh, chột một đạo sớm vọt vào bên trong cơn lốc, đồng thời bắn về phía sau rút lui.

"Hợp Thể trung kỳ, người không phải là Dương lão nhị!"

Trong tiếng nổ vang truyền ra âm thanh kinh sợ của Huyết Nha Thành chủ, khi hào quang chói mắt thu lại hiện ra khuôn mặt hơi trắng bệch.

Giờ phút này, trung niên nam tử đối diện thân hình ổn định như trước, trên người tản mát ra linh áp điên cuồng, rõ ràng cũng có Hợp Thể trung kỳ bộ dạng.

"Ta có phải Dương lão nhị hay không rất trọng yếu sao, hơn nữa ai nói ta không phải là Dương lão nhị." Bên kia, trên khuôn mặt Dương lão nhị lại lộ ra một tia quỷ dị.

"Người như thế nhọc lòng đối phó ta, người là Lôi Hải Thất Sát hay là Thiên Phòng Sơn?" Huyết Nha Thành chủ nhìn chăm chăm khuôn mặt Dương lão nhị chốc lát, lạnh giọng hỏi một câu.

"Binh đạo hữu thật đúng là phản ứng hơn người, chính là tại hạ xuất thân Lôi hải, nhưng cũng không phải là người trong Thất Sát, chỉ là một tán tu mà thôi. Đạo hữu năm đó thừa dịp Thất Sát cùng Thiên Phòng Sơn cướp sạch nơi Khấp Linh thánh tổ tọa hóa, cũng lặng lẽ trộm đi ba khối trong bốn khối Thánh Chuyên, làm cho Lôi hải Thất Sát cùng Thiên Phòng Sơn sống mái với nhau một hồi, mình thì đi tới địa phương xa như thế này làm một nhất thành chi chủ. Chắc chắn, không biết nếu để cho người của Lôi hải Thất Sát cùng Thiên Phòng Sơn biết chuyện này, Thánh Giới to lớn liệu có còn đất cho đạo hữu dung thân sao?" Dương lão nhị cười nhẹ lên.

"Hừ, người đối với chuyện năm đó của ta cũng hiểu rõ ràng. Một khối Thánh Chuyên ở buổi đấu giá xem ra cũng là đồ giả do người cố ý chuẩn bị." Huyết Nha Thành chủ khước miệng co giật nhanh chóng nói.

"Vật này trải qua hội đấu giá tại chỗ giám định, sao có thể là đồ giả. Ta chẳng qua là đem khẩu quyết bên trong hủy đi một số chỗ mà thôi. Đạo hữu đuổi theo ta đến chỗ này không phải là vì khối Thánh Chuyên thứ bốn sao?" Dương lão nhị tay áo run lên, một bàn tay giơ ra, bỗng nhiên hiện ra một hộp gỗ xanh biếc, cũng thâm ý sâu sắc nói.

Huyết Nha Thành chủ nhìn chăm chăm hộp gỗ kia, sắc mặt âm tình bất định một trận, một hồi lâu sau mới hỏi một câu:

"Bất kể ngươi là lai lịch ra sao, khối Thánh Chuyên thứ tư này thật sự ta buộc phải có, ngươi nói một chút như thế nào mới giao chịu giao dịch."

"Binh đạo hữu thật là người sáng khoái, như thế tại hạ cũng không quanh co lòng vòng nữa. Ta và ngươi cũng rất rõ ràng, bốn khối Thánh Chuyên này chính là quan hệ đến Khấp Linh bí đồ trong truyền thuyết kia. Truyền thuyết Khấp Linh thánh tổ bốn khối Thánh Chuyên nếu có thể hợp lại làm một, chẳng những có thể lấy được tất cả thần thông của lão nhân gia, hơn nữa còn nhận được bí đồ bảo tàng năm đó lão nhân gia tự tay vẽ. Bên trong không nói các loại bảo vật trân quý, riêng một ít chiếc có thể đứng vào hàng ba cái đứng đầu phi hành chí bảo "Mặc linh thánh thuyền", sẽ không biết làm bao nhiêu người thèm nhỏ dãi rồi. Nếu lấy được nó, e rằng ngay cả đám loại Thánh Tổ cũng không cách nào dễ dàng diệt sát bọn ta rồi. Ta muốn cùng đạo hữu nghĩ cách thu thập phần bí đồ còn lại, sau đó liên thủ chia đều bảo tàng này?" Dương lão nhị mặt lộ ra một nụ cười nói.

"Ta có ba khối Thánh Chuyên, trong tay ngươi chỉ có một khối, cũng muốn chia đều phần bảo tàng, chẳng phải là trò đùa sao?" Huyết Nha Thành chủ đối với lần này trả lời tựa hồ sớm có dự liệu, nhưng âm lãnh nói.

"Dương mỗ thật cho rằng một khối cùng ba khối Thánh Chuyên căn bản không có gì khác nhau. Nếu nói đạo hữu chỉ bằng vào ba khối Thánh Chuyên trong tay liền thu thập được bí đồ cũng sẽ không ở Huyết Nha Thành này thật cẩn thận đợi nhiều năm như vậy. Tại hạ yêu cầu chia đều bảo tàng, cũng không tính quá đáng." Dương lão nhị lại định liệu trước nói.

"Chuyện này trọng đại, cần suy nghĩ một chút mới có thể quyết định. Hơn nữa trước đó, ta cần kiểm tra một chút Thánh Chuyên trong tay ngươi nữa." Huyết Nha Thành chủ sau khi cân nhắc trong chốc lát, mới thận trọng nói.

"Đạo hữu muốn kiểm tra như thế nào? Không lẽ tính toán làm cho Dương mỗ đem Thánh Chuyên trực tiếp hai tay dâng lên sao." Dương lão nhị nghe vậy ngân ra, có chút cảnh giác nói.

"Đây cũng không phải, đạo hữu chỉ cần đem Thánh Chuyên lấy ra dùng linh lực hơi thêm kích thích, ta liền có thể sử dụng bí thuật trực tiếp kiểm nghiệm thật giả trong đó." Huyết Nha Thành chủ bất động thanh sắc nói.

"Nếu là chỉ vền vện như vậy thì cũng có thể. Vì thủ tín đạo hữu, ta liền phá lệ đáp ứng một lần." Trung niên nam tử tựa hồ do dự một lúc lâu, mới miễn cưỡng gật đầu.

"Đạo hữu sáng khoái như thế, quả nhiên là thật lòng muốn cùng Bình mỗ hợp tác." Ngân mục lão giả nghe vậy, tự nhiên vui mừng quá đổi.

Hắn lúc trước nói điều kiện này, vốn còn tưởng phải tốn một phen miệng lưỡi nữa, thật không nghĩ đến đối phương liền một lời đáp ứng.

"Đạo hữu, người nhìn cho kỹ." Dương lão nhị một tay vỗ một cái trong hộp gỗ, nhất thời linh quang chột lóe, nắp một đập mở ra, một khối trường chuyên trong suốt lóng lánh từ đó từ từ bay ra, cũng huyền phù một chút ở trước ngực trung niên nam tử.

Mà Dương lão nhị một ngón tay hướng tinh chuyên nhẹ nhẹ điểm, nhất thời một cỗ pháp lực tinh thuần rót vào trong đó.

Huyết Nha Thành chủ gặp tình hình này, không dám chậm trễ, hai tay vừa bấm pháp quyết, hai mắt ngân quang tỏa ra, không chớp mắt một chút gắt gao nhìn thẳng tinh chuyên hình chữ nhật nơi xa.

Cùng lúc đó, một cỗ cường đại thần niệm chi lực từ hai đầu lông mày lão giả tản ra, trong nháy mắt phủ xuống đến chỗ Tinh Chuyên, đem bao vây vào trong đó, hướng vào bên trong tìm tòi.

Nhưng vào lúc này, ở trung tâm Tinh Chuyên đột nhiên một điểm ngân quang lóe sáng lên, một tiếng giòn nứt truyền ra, Tinh Chuyên từ một hóa thành điểm điểm bạch quang bạo liệt mà ra.

Ngân sắc quang điểm co lại nhưng thoáng cái hóa thành một đoàn vàng sáng màu bạc xoay chuyển thật nhanh. Tức khắc đem thần niệm chi lực phụ cận tất cả đều hướng ở trung tâm lôi kéo mà vào.

"Không tốt!"

Huyết Nha Thành chủ quát to một tiếng, bên ngoài thân bỗng nhiên hiện ra một tầng huyết sắc quang hà bảo vệ, thân thể đồng thời hướng về sau khe ngưỡng đi.

Tiếng xé gió vừa vang lên, nơi đỉnh đầu lão giả linh quang chột lóe, một đạo dài hơn một trượng kim quang phát ra tiếng tiem minh từ hư không bắn ra, đồng thời hướng chỗ cổ Huyết Nha Thành chủ khe quán đi, độn tốc nhanh như tia chớp.

Nhưng làm người ta kinh ngạc chính là, cùng một thời gian, phía sau Dương lão nhị lại dao động một cái, một cái quỷ thủ tái nhợt không tiếng động hiện lên, liền xuất hiện ở sau lưng nam tử, năm ngón tay như đao hung hăng một trao xuống.

Hai người này thế nhưng đồng thời gặp một kích trí mạng đánh lên!

Chương 2038: Thú triều cùng Trùng triều

Huyết Nha thành chủ thần sắc kinh nộ, người run rẩy không thôi, muốn né tránh đạo kim quang kia, nhưng thần niệm bị luồng ngân sắc lốc xoáy xé nát, động tác so với bình thường chậm đi vài phần.

"*Đương*" một tiếng giòn vang!

Kim quang trảm vào cổ Huyết Nha thành chủ một trảm, đột nhiên một đoàn Huyết quang bùng ra, thế mà lại dễ dàng bắn ra ngoài.

Mà ở trong Huyết Quang mơ hồ một ngọc bài đỏ tươi như máu, lúc sáng lúc tối co giãn không ngừng.

Huyết Nha thành chủ vậy mà lại có được một kiện đỉnh giai ma khí có thể tự động hộ chủ, tại thời điểm máu chốt đỡ một trảm chí mệnh của đạo kim quang.

Nhưng cho dù như vậy, Huyết Nha thành chủ toàn thân cũng toát mồ hôi lạnh, hét lớn một tiếng, quanh thân xuất hiện một đạo huyết phong mờ mờ, thần niệm lập tức mạnh mẽ quay về, đồng thời thân hình chớp lên đột nhiên biến mất, lại thấy xuất hiện phía trên một khối cự thạch khác ở cách xa vài chục trượng.

Đạo kim quang phát một tiếng tiêm minh, chớp lên một cái liền đuổi theo mục tiêu.

Lúc này, Huyết Nha thành chủ đã bình tĩnh trở lại, liền không do dự há mồm, phun ra một đầu quỷ đen nhánh, miệng phun tia máu cùng kim quang chống đỡ.

Đúng lúc này, bên kia lại truyền đến một tiếng nổ.

Dương lão nhị bị quỷ trảo đánh một nhát, lập tức lão đảo như sắp ngã, tuy thế nhưng lão lại có dị bảo hộ thân, một tầng Ngân quang hiện lên sau, rồi lập tức hóa thành bảy tám đạo hư ảnh hướng ra bốn phía bỏ chạy, cuối cùng cũng tránh được quỷ thủ đánh lên.

Một tiếng "*di*" khê truyền ra!

Tại chỗ Dương lão nhị đứng, chợt xuất hiện dao động chập chờn, liền có bảy tám đạo hắc mang giống như giò bám xương phá không mà ra, đuổi sát ngay sau mấy đạo hư ảnh kia. Sau đó, một đoàn hắc khí cuồn cuộn hiện lên, bên trong chợt thấy một bóng người mặc đạo bào, đang chậm rãi thu tay lại.

Bóng người đó khuôn mặt tái nhợt, nhìn kỹ lại thấy tướng mạo giống hệt như Huyết Nha thành chủ, chẳng khác nào một đôi huynh đệ song sinh.

Một tiếng nổ vang!

Mấy hư ảnh đang chạy chối chết của trung niên nam tử, đa số đều bị hắc mang thoáng cái xuyên thủng vỡ tan tán loạn, chỉ có một cái hư ảnh bỗng nhiên phun ra phía sau một đoàn lục quang, đồng quy vu tận với đoàn hắc quang đang đuổi sát sau lưng.

Đoạn, hư ảnh mờ mờ chợt loé, vũng vàng đứng ở tại chỗ, liền sau đó trở nên rõ ràng như lúc ban đầu, ánh mắt âm lãnh nhìn về phía bóng người trong hắc khí, nói từng chữ:

"Thân ngoại hóa thân! Ta vẫn thắc mắc mấy năm nay Bình đạo hữu tu vì vì sao lại không thấy tăng trưởng, hoá ra là đang toàn tâm toàn ý tế luyện cái hoá thân này."

"Nếu không có hậu thủ như vậy, người cho rằng bốn tọa sẽ theo người đến đây à? Chuyện tới nước này, người cũng nên gọi viện thủ đang ẩn nấp xuất hiện cả đi. Khấp Linh bí tàng, người và ta, nhất định chỉ có một người có thể đến được, đâu có thể chia đều." Huyết Nha thành chủ chăm chú nhìn kia đạo kim quang, ánh mắt trầm xuống, chậm rãi nói.

"Hừ, việc đã đến nước này, ta cũng không có gì để nói. Kim huynh, người hiện thân đi. Dù cho hấn có đệ nhị hóa thân, nhưng so với bản thể, tu vi vẫn là kém hơn một bậc, huynh và ta liên thủ vẫn là có hi vọng đạt được mong muốn bấy lâu." Dương lão nhị trong mắt hung quang chột loé, không chút che dấu nói.

"Sớm biết rằng Khấp Linh bí tàng không dễ dàng đắc thủ như vậy, dù sao Bình đạo hữu là người năm đó đã không thèm coi Lôi Hải thất sát cùng Thiên Phòng Sơn ra gì, lại có thể trộm đi Thánh Chuyên." Đạo kim quang kia bay lên không trung, rồi sau đó truyền ra một tiếng thở dài.

Tiếp theo kim quang chột loé, một gã hán tử xấu xí, thân hình cao lớn, để chân trần hiện ra trên không trung.

Hán tử này hai tay trống không, nhưng sau lưng lại có một cái Kim sắc hồ lô cao khoảng nửa người, đồng thời đưa ánh mắt nhìn nơi Huyết Nha thành chủ đang đứng.

"Kim Hồ ma tôn" Huyết Nha thành chủ vừa thấy rõ hán tử có khuôn mặt xấu xí cùng chiếc cự đại hồ lô sau lưng, sắc mặt khế biến liền thốt lên lai lịch đối phương.

"Không nghĩ tới, tại hạ tài hèn sức mọn mà cũng được đạo hữu biết tới. Kim mỗ đối với uy danh Bình đạo hữu, chính là sớm đã nghe nói. Hôm nay có thể giao thủ vài chiêu, cũng coi như đạt được sở nguyện bấy lâu." Kim Hồ ma tôn mỉm cười, hơi khẽ chấp tay nói.

Vị Ma tôn này nhìn xấu xí thô lỗ, tuy nhiên lời nói cử chỉ lại nhã nhặn văn hoa, trong hoàn cảnh này lại không chút thái độ thù địch, bộ dáng thể ngoại cao nhân.

"Cũng tốt, hôm nay chỉ cần diệt sát hai người các ngươi, cái Khấp Linh bí tàng này cũng coi như là vật trong tay ta. Không uổng công ta vì ngày hôm nay, từ mấy trăm năm trước đã bắt đầu tận lực trù tính một phen." Huyết Nha thành chủ liếc mắt nhìn Dương lão nhị cùng Kim Hồ ma tôn một cái, trong miệng bỗng nhiên phát ra một tiếng cười quái dị.

"Ngươi nói lời này là có ý gì?" Dương lão nhị nghe vậy ngẩn ra, trong lòng dâng cao cảnh giác.

Xấu xí hán tử nghe xong, trong mắt cũng hiện lên một tia dị sắc.

Huyết Nha thành chủ chỉ cười lạnh mà không hề nói gì, nhưng hai bàn tay lại đồng thời vỗ hai bên hông.

"Bốp bốp" hai tiếng, hai túi da một đỏ một đen đồng thời bay ra, lượn vòng một cái. Sau khi đảo ngược xuống, một đoàn huyết quang cùng một cỗ hắc trùng vân nhất thời ùn ùn mà ra.

Huyết quang nhìn như thông thường, nhưng căn cứ vào huyết sắc nhan sắc dày đặc trình độ bất đồng, thế nhưng mơ hồ chia làm bảy tầng, đồng phát ra ong ong quái minh tiếng động.,

Mà trong trùng vân, những ma trùng kia thân hình lớn khoảng ngón cái, chẳng những toàn thân đen như mực, bạch sắc hoa văn chiếm cứ hơn phân

nửa lưng, mơ hồ tạo thành hình dạng khô lâu, thoát nhìn vô cùng quỷ dị.

"Không tốt, là Thất Sát huyết sát, Hắc Cốt ma trùng. Dương đạo hữu, chúng ta mau thoái lui." Nguyên bản Kim Hồ thượng nhân thần sắc đang trấn định, vừa thấy rõ nơi xa kia là hắc trùng vân, nhất thời thất sắc quát to một tiếng, lập tức tay vỗ ra đằng sau, Kim sắc hồ lô sau lưng trong nháy mắt đằng không bay lên hóa thành một mảnh kim quang đem hắc bao bọc trong đó, vang lên một tiếng rít gào rút lui về phía sau nhanh như tên bắn.

Bên cạnh, Dương lão nhị thấy Huyết quang cùng Hắc trùng vân, cũng đồng dạng trong lòng trầm xuống, biết chính mình lần này tính sai, có phần quá coi thường vị Huyết Nha thành chủ này, lúc này không nói được một lời, tay áo run lên, một cỗ lực điểm từ dưới chân vọt lên cao cuộn cuộn trào ra, đồng dạng vây quanh hắc, lập tức độn tốc bắn nhanh đi cùng hướng với Kim hồ thượng nhân.

Hai người này đối với Huyết quang cùng Hắc trùng vân thế nhưng lại sợ hãi cực kỳ, không cần suy nghĩ mà lập tức chạy trốn chết.

"Bây giờ mới nghĩ đến muốn chạy, không biết là đã có chút muộn rồi hay sao! Lão phu ở lại cái Huyết Nha thành nhiều năm như vậy, mới tế luyện ra hai cái thủ đoạn này, đang muốn để nhị vị đạo hữu xem qua một chút." Huyết Nha thành chủ cuồn cuộn một tiếng nói, hai tay bắt quyết niệm chú thúc giục, Huyết quang cùng Trùng vân tỏa ra cuộn cuộn đuổi theo, độn tốc dường như so với tốc độ đào tẩu của nhị ma còn nhanh hơn một phần.

Dương lão nhị cùng Kim Hồ ma tôn tự nhiên cũng phát hiện điểm này, lại càng hoảng sợ, miệng phun một ngụm máu vào độn quang, liền đó tốc độ độn quang đại tăng.

Huyết Nha thành chủ thấy cảnh này, sắc mặt trầm xuống, cùng hoá thân đồng thời nhoáng lên hóa thành một đạo ánh sáng xám mờ bắn nhanh đi, chớp lên mấy cái, liền đi sau mà đến trước, đồng thời nhập vào bên trong đoàn Thất Sát huyết sát.

Tiếp theo, thân hình hai người mờ dần, tầng tầng huyết nhạt và quang hà phát ra quanh thân, rồi cả người chìm trong quang hà, hòa tan mất một loại.

Nguyên bản Thất Sát huyết sát đã động tốc cực nhanh, sau một phen chấn động, vang lên mấy tiếng ầm ầm, tốc độ thoáng cái lại tăng lên bội phần, chỉ vài cái chớp loé, bỗng chốc vượt lên trước hai người bỏ chạy trôi chết, đoạn ngoặt lại một cái ngăn ở trước mặt.

Huyết quang phân ra, Huyết Nha thành chủ cùng hóa thân của hắn hai bóng người liền mơ hồ hiện rõ, hướng hai người dữ tợn cười.

Trong động quang, Dương lão nhị thấy cảnh này, trong lòng hoảng hốt, động quang lập tức dừng lại, vội vàng quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy phía sau cuộn cuộn Trùng vân cũng đã tới gần chỗ hai người, vừa lúc cùng Thất Sát huyết sát một trước một sau đem bọn họ vây lại ở giữa.

Dương lão nhị cùng Kim Hồ ma tôn liếc mắt nhìn nhau một cái, sắc mặt cũng dần trở nên khó coi thêm vài phần.

"Tốt, xem như ngươi lợi hại. Chỉ cần buông tha chúng ta hai người rồi đi, khỏi Thánh chuyên cuối cùng này, chúng ta liền giao cho ngươi." Dương lão nhị cũng coi như là người quyết đoán dị thường, tâm niệm vừa chuyển, vội vàng hét lớn một tiếng, hướng Huyết Nha thành chủ nói.

"Hảo, ngươi đem Thánh chuyên lấy ra, để ta kiểm tra thật giả một chút, ta sẽ để các ngươi một con đường sống." Huyết Nha thành chủ không chút

do dự, gật đầu đáp ứng ngay.

Lúc này, đằng sau ào tới Trùng vân, quay cuồng một hồi, cùng Huyết sát phía trước tạo thành một cái cự đại viên hoàn, đem Dương lão nhị cùng Kim Hồ ma tôn gắt gao vây ở giữa.

Huyết Nha thành chủ đáp ứng nhanh gọn như thế, ngược lại khiến Dương lão nhị sững sốt, có phần chần chờ.

"Trước khi đem Thánh chuyên đưa ra, đạo hữu nên phát thệ tâm ma đã, lại cho chúng ta ký hạ huyết khế do Huyết Tổ đại nhân tự mình luyện chế mới có thể." Ánh mắt Dương lão khế chớp lên vài phần vui mừng, có chút cân nhắc nói.

"Có thể, nhưng trước đó, ta cũng muốn kiểm tra trước một chút xem các ngươi có thực hay không mang theo trong người khối Thánh chuyên, nếu không ta thà rằng diệt sát các ngươi, rồi dùng sưu hồn chi pháp tìm kiếm nơi cất dấu Thánh chuyên." Huyết Nha thành chủ nhàn nhạt nói.

"Kim huynh, ngươi thấy..." Dương lão nhị nghe vậy, sắc mặt một trận âm tình bất định, cũng quay đầu hỏi đồng bạn một tiếng.

"Ân, đem Thánh chuyên đưa cho Bình đạo hữu nhìn một cái cũng được, nhưng nếu như đạo hữu dám khu động Huyết sát cùng Trùng vân công kích, ta lập tức sẽ đem cái Thánh chuyên hủy đi." Hán tử xấu xí hai mắt nhú lại, lạnh lùng trả lời.

Vị Kim Hồ ma tôn này thật ra đã nhìn thấy nhược điểm đối phương, hiển nhiên cũng là một người tâm tư tinh tế thận trọng.

"Kim huynh nói như vậy cũng có lý, ta bây giờ đem Thánh chuyên chân chính đưa Bình huynh nhìn một cái. Thế nhưng Bình đạo hữu cũng như lúc trước, chỉ có thể dùng bí thuật từ xa xem xét mới được." Dương lão nhị mắt

đảo qua vài lần, liền vui vẻ đồng ý, cũng hướng Huyết Nha thành chủ lớn tiếng nói.

"Cái này tự nhiên, chỉ cần Thánh chuyên là thật. Bốn tọa tại đây phát ra tâm ma chi thế cùng ký hạ huyết khế với hai người." Huyết Nha thành chủ trên mặt không chút biểu tình trả lời.

Dương lão nhị gật gật đầu, lúc này miệng hé ra, phun ra một đoàn hắc khí mà đến.

Trong hắc khí mơ hồ có một vật đón gió mà lớn lên, liền hóa thành một cái hộp gỗ màu lục dài nửa thước.

Dương lão nhị tay vỗ vào hạp một cái, nắp đây bay lên, từ bên trong thoảng cái bay ra một khối tinh chuyên cùng giống hệt với khối lần trước.

"Đây là khối Thánh chuyên thứ tư, Bình đạo hữu nếu muốn mà nói..." Dương lão nhị khoe miệng nhếch lên, hướng nơi xa Huyết Nha thành chủ còn muốn nói cái gì đó.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên trước người hắn, hư không nứt ra một đường, một bàn tay màu vàng không chút do dự thò ra, lại chụp lấy kia khối tinh chuyên vừa mới bay ra kia.

"Không tốt "

"Muốn chết "

Thấy cảnh này, gần trong gang tấc Dương lão nhị cùng Kim Hồ ma tôn liền ngẩn ngơ, nhất thời cực kỳ kinh sợ, đồng thời ra tay.

Dương lão nhị há mồm, vài khóa quỷ đầu đen nhánh cười quái dị bay thẳng đến bàn tay màu vàng mà cản.

Mà Kim Hồ ma tôn, sắc mặt âm trầm phát tay áo, tức thì một đạo kiếm quang chói mắt dài hơn mười trượng chọt lóe lên, hướng mảng hư không phía trước trăm ra một trăm, ý đồ muốn đem chủ nhân bàn tay đang ẩn thân trong hư không chém ra.

Chương 2039: Hấp Ma Nghĩ

Một tiếng cười khẽ truyền đến!

Bàn tay màu vàng cầm lấy Thánh Chuyên chỉ là nhoáng một cái, cùng lúc đó hóa lớn thành hơn một trượng, năm ngón tay nắm chặt phía dưới, một đoàn linh quang chói mắt bộc phát ra, từng vòng sóng khí như cơn lốc hướng bốn phía cuộn cuộn tỏa ra.

Kể cả hắc sắc quỷ đầu hay là đạo kiếm quang đang hùng hổ tiến tới đều bị làn sóng màu vàng kia đánh lui lại phía sau, không tự chủ được mà lao đảo.

Điều khiển những bảo vật này là Dương Lão Nhị cùng Kim Hồ thượng nhân lập tức kinh hãi thất sắc, vội vàng thúc dục pháp quyết muốn triệu hồi bảo vật.

Nhưng là làn sóng kim sắc kia ẩn chứa linh áp vượt quá tưởng tượng của hai người, cứ thế mà chặt đứt liên hệ giữa bọn họ cùng bảo vật, hai người chỉ có thể trơ mắt nhìn bàn tay màu vàng khổng lồ kia nhẹ nhàng vẫy một cái, kích phát hơn mười đạo quyền ảnh màu vàng phá không bắn ra, lập tức đánh lên hắc sắc quỷ đầu cùng đạo kiếm quang.

Ầm ầm mấy tiếng nổ!

Dương Lão Nhị cùng Kim Hồ Ma Tôn tâm thần chấn động, không hẹn mà cùng lui ra phía sau một bước, đều phum ra một ngụm máu tươi.

Hắc sắc quỷ đầu cùng kiếm quang lại bị quyền ảnh nhìn như bình thường kia đánh một kích mà tổn hại, cắt đứt liên hệ làm cho thần niệm hai ma đầu kia đại thương.

Cũng may cả hắc sắc quỷ đầu hay kiếm quang đều không phải là hai bản mạng pháp bảo, vì vậy mà tu vi hai người chỉ tổn thương một chút.

Nhưng cứ như vậy, Dương Lão Nhị cùng Kim Hồ Ma Tôn cũng hoảng sợ cực kỳ, thân hình nhanh chóng rút lui nhìn chăm chăm vào bàn tay màu vàng khổng lồ, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Về phần Huyết Nha thành chủ cũng đồng dạng giật mình với dị biến trước mắt, nhưng cũng không hiện ra mặt, ý vào việc nơi đây đã sớm bị Thất Sát Huyết Sát cùng Hắc Cốt Ma Trùng vây quanh, cho nên cũng không quá lo lắng, chỉ lạnh lùng đứng trong huyết quang nhìn chăm chú hết thấy.

Lúc này, bàn tay màu vàng khổng lồ thu lại, hào quang tiêu tán vào hư không, mà ở chỗ cũ lại hiện ra một thanh niên vận trường bào màu xanh.

Thanh niên khuôn mặt bình thường, một tay cầm lấy cái kia khối Thánh Chuyên, sắc mặt bình tĩnh lạ thường.

"Các hạ là ai, vì sao cướp đồ vật của chúng ta." Dương Lão Nhị chăm chăm vào thanh niên, chậm rãi mà hỏi, vẻ mặt ngưng trọng.

Thấy một phát tay vừa rồi, hẳn tự nhiên ý thức được người trước mắt đáng sợ dị thường, mới miễn cưỡng kiềm chế tức giận trong lòng.

"Đạo hữu cũng định giao ra vật ấy rồi, ta lấy đi thì có gì không được. Đúng rồi, đạo hữu trong tay hình như còn có ba khối, cũng lấy hết ra đi." Hàn Lập quét mắt nhìn Dương Lão Nhị, nói nhẹ một câu, rồi ánh mắt chuyển động rơi trên người Huyết Nha thành chủ.

"Các hạ đúng là lớn gan, không những ở trước mặt bốn tọa cướp đi Thánh Chuyên, lại còn dám trực tiếp đòi vật trên người lão phu. Xem ra vừa rồi chúng ta nói chuyện, người nghe được toàn bộ rồi. Mặt khác Thánh Chuyên ở ngay trên người bốn thành, người nếu lấy được thì cứ tới lấy." Huyết Nha thành chủ cẩn thận đánh giá Hàn Lập, liền nhận ra chính mình cũng không cách nào xem được tu vi đối phương nông sâu ra sao, rùng mình một cái, nhưng ngoài mặt không chút nào yếu thế nói.

Huyết Nha thành chủ tự cảm thấy có Thất Sát Huyết Sát cùng Hắc Cốt Ma Trùng tương trợ dù cho hậu kỳ Ma Tôn ở trước mặt hẳn cũng phải tránh lui ba thước, tự nhiên sẽ không quá sợ hãi người xa lạ trước mắt.

"Tốt, đã đạo hữu nói như thế. Tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh." Hàn Lập nghe xong lời này, ngáp một cái, thân hình vừa động, liền bước nhanh về hướng Huyết Nha thành chủ.

Một bước này nhìn như bình thường, nhưng thân hình Hàn Lập thoáng cái đã quỷ dị đi được hơn mười trượng, bỗng nhiên xuất hiện ở cách Huyết Nha thành chủ vài trượng.

Huyết Nha thành chủ cả kinh, không kịp nghĩ nhiều hai tay áo vung mạnh, lập tức bốn phía Huyết Quang thoáng cái đã bùng lên vài chục trượng cuốn tới phía trước, dường như muốn đem Hàn Lập bao phủ vào trong.

Mà chính hắn sau đó lại lui ra sau vài trượng.

Cùng một thời gian, hóa thân vận áo bào đen trong huyết quang mờ đi, lập tức biến mất không chút dấu vết.

"Chỉ là sát khí tầm thường, cũng muốn làm tổn thương ta." Hàn Lập khẽ cười một tiếng, sau lưng kim quang bùng lên mạnh mẽ huyễn hóa ra Pháp

Tướng ba đầu sáu tay màu vàng.

Pháp Tướng cao hơn mười trượng, ba gương mặt giống hệt Hàn Lập sáu mắt cũng trợn lên, sáu cánh tay đồng thời vung lên, lập tức hiện ra sáu đoàn kim quang trong lòng bàn tay, sau đó bay ra phía dưới, hợp nhất thành một thể trước người Pháp Tướng, ngưng tụ thành một lốc xoáy màu vàng lớn gần một trượng.

Một tiếng nổ vang!

Lốc xoáy bên trong vô số phù văn màu vàng phát phối bay ra, một cỗ lực lượng không thể ngăn cản tuôn ra ào ào, cuốn về bốn phương tám hướng,

Một màn kinh người xuất hiện.

Cái Huyết Quang phát ra mùi tanh nồng đậm kia, vừa mới tới gần Hàn Lập liền bị lốc xoáy màu vàng hòa tan, chỉ trong vòng mấy nhịp thở, Huyết Quang vừa rồi còn hùng hùng hổ hổ, bỗng ít đi khá nhiều.

"Không có khả năng "

Huyết Nha thành chủ mặt sắc đại biến ghen ngào thốt lên, nhưng lập tức hai tay nhanh chóng thúc dục pháp quyết.

Vốn là Huyết Quang đang bị lốc xoáy màu vàng hòa tan, đột nhiên rung lên bộc phát ra một cỗ lực lượng không kém muốn cưỡng ép giã giũa ra khỏi hấp lực để chạy trốn.

Hàn Lập gặp tình hình này, thần sắc hơi động một chút, trong giây lát pháp lực trong cơ thể tăng mạnh.

Lốc xoáy màu vàng lập tức phát ra tiếng "*Phốc phốc*" trầm đục, thoáng cái to lên mấy lần, biến thành lốc xoáy lớn năm sáu trượng, từ đó tản ra hấp thụ, thoáng cái lực hấp thụ tăng cường gấp mười lần.

Lập tức tiếng rít nổi lên!

Huyết Quang trở nên vụn vụn, cuối cùng bị lực lượng khổng lồ của lốc xoáy mà vỡ vụn ra từng khúc, rồi từng chút một Huyết Quang bị lốc xoáy hòa tan.

Huyết Nha thành chủ mồ hôi tuôn ra đầy đầu, mười ngón tay biến ảo bắt quyết độc sức liều mạng muốn cướp về một ít khí huyết sát, nhưng căn bản chỉ là vô ích.

Đây trời Huyết Quang giống như nước lũ tràn đi bỗng chốc cạn sạch, không còn sót lại chút nào trong hư không.

"*Ngươi lại dám hấp thụ Thất Sát Huyết Sát, ta muốn ngươi...*" Huyết Nha thành chủ không giữ nổi bình tĩnh, cực kỳ kinh sợ hét lớn một tiếng, hai tay chà xát vào nhau đồng thời giơ lên.

Vô số Lôi Hỏa màu xanh phô thiên cái địa tuôn ra!

Hắc sắc trùng vân kia vốn đang bất động đã bị lão giả thúc giục toàn bộ, không cần chú ý tới Dương Lão Nhị hai người nữa, phát ra tiếng vù vù bay tới chỗ Hàn Lập.

Hắc Cốt Ma Trùng mỗi một con đều cứng rắn như thép, thân hình nhỏ bé nhưng sức lực lớn tới không tưởng, xem ra còn đáng sợ hơn Thất Sát Huyết Sát một bậc.

Huyết Nha thành chủ không tin lốc xoáy cổ quái kia có thể đem ma trùng hút vào trong đó.

Cùng lúc, hư không trên đỉnh đầu Hàn Lập hơi chút gợn sóng, một đạo hắc khí nhàn nhạt lóe lên đánh thẳng Hàn Lập.

Trong hắc khí, mơ hồ một bóng người tồn tại, đúng là hóa thân thứ hai của Huyết Nha thành chủ.

Hàn Lập nét mặt không chút thay đổi, nhưng bằng vào thần niệm cường đại sao có khả năng bị người khác đánh lén thành công, Pháp Tướng sau lưng sáu tay khẽ động, sáu đoàn kim sắc lôi cầu lóe lên tức thì bắn ra, vừa vặn đánh tới hắc khí bên trên.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, sáu đoàn kim quang lập tức bạo liệt, lại quỷ dị hóa làm một cái lôi trận màu vàng sáng loáng, đem bóng người trong hắc khí thoáng cái phát bao phủ vào đó.

Trong pháp trận, vô số lôi điện màu vàng chợt hiển hiện, giống như hàng vạn con rắn đang đớp mồi, đúng là Ích Tà Thần Lôi của Hàn Lập!

Tu vi hiện tại của Hàn Lập, mặc dù không có thi triển pháp môn khổng lồ, nhưng uy năng thần lôi so với trước kia cũng không biết đã tăng gấp bao nhiêu lần.

Một hóa thân Hợp Thể sơ kỳ dưới thần lôi vô là vật khắc chế ma vật, căn bản không cách nào ngăn cản.

Hắc khí tiếp xúc lôi điện màu vàng lập tức như gặp khắc tinh, liền bị hòa tan biến mất, một lát sau lộ ra một khuôn mặt tràn đầy kinh hoàng của hóa thân Huyết Nha thành chủ.

Hắn mặc dù đã thả ra vài kiện ma khí muốn ngăn cản lôi điện, nhưng dưới sự tấn công của hàng trăm luồng thần lôi cũng chỉ như muối bỏ biển, chỉ chống đỡ được chốc lát, rồi hét thảm một tiếng tan thành tro bụi dưới sắc vàng của kim quang.

Mà ở thời điểm hóa thân Huyết Nha thành chủ bị diệt, Lôi Hỏa màu xanh của Hàn Lập bên kia đối mặt với thanh thể hùng hổ của hắc sắc trùng vân, Hàn Lập duỗi ra một ngón tay điểm vào lốc xoáy màu vàng, đồng thời tay áo rung lên, một cỗ cuồng phong bỗng nhiên nổi lên.

Vòng xoáy không lồ căng ra giống như sắp nổ tung, lại bị cuồng phong ép xuống phía dưới, hóa thành vô số kim mang hướng bốn phương tám hướng bắn đi, chẳng khác nào mưa rào.

Lôi quang màu xanh bị những kim mang này xuyên thủng ào ào lóe lên tan vỡ biến mất, nhưng những hắc sắc ma trùng lớn bằng ngón cái kia bị kim mang xuyên thủng chỉ đau đớn giấy giữa một chút, lại điểm nhiên như không có việc gì vẫn không ngừng lao về phía Hàn Lập.

Không hổ là một trong những ma trùng nổi danh nhất Ma giới, quả nhiên vượt xa linh trùng bình thường ở Linh giới.

Hàn Lập gặp tình hình này, lại không giận ngược lại còn cười, vung ra một trào vào hư không, lại ném ra một vật tròn đen kịt.

Vật này quay tít một vòng trên không trung, lập tức một ít kim hoa từ đó tuôn ra, đón lấy hào quang chớp động phía dưới, lại biến thành từng con trùng khổng lồ, mỗi một con đều vàng chói, dài đến nửa xích, chừng hơn một ngàn con.

Đúng là những Phệ Kim Trùng thành thực.

"Đi" Hàn Lập chỉ vào hắc sắc trùng vân đang ào ào bay đến kia, trong miệng nhàn nhạt ra lệnh một tiếng.

Âm thanh vù vù nổi lên!

Phệ Kim Trùng hai cánh vỗ mạnh, cũng không chút do dự hóa thành mấy đoàn trùng vân màu vàng phi ra, lập tức cùng hắc sắc ma trùng va chạm với nhau.

Tiếp theo là một hồi âm thanh thôn phệ khiến người ta sởn hết gai ốc truyền về sau, vô số hài cốt hắc sắc ma trùng rào rào như mưa từ trên cao rơi xuống.

Hắc Cốt Ma Trùng mặc dù lợi hại, nhưng cũng không thể so sánh với Phệ Kim Trùng thành thực, vừa tiếp xúc lập tức không thể chống đỡ được.

Chỉ trong chốc lát, trùng vân đã trở nên mỏng manh, chỉ còn lại có mấy trăm con.

Mà trên mặt đất đã phủ kín một tầng hài cốt của ma trùng.

Hàn Lập đối với kết quả này không chút nào ngạc nhiên, thần nhiên nhìn khuôn mặt kinh ngạc đến há mồm của Huyết Nha thành chủ, tay áo nhẹ nhàng vung lên, đồng thời hừ lạnh một tiếng.

Kim sắc trùng vân bỗng nhiên biến đổi phương hướng, lại bỏ qua Hắc Cốt Ma Trùng còn sót lại, lao thẳng tới lão giả.

Đáng thương cho vị Huyết Nha thành chủ này lúc hóa thân bị diệt, thần niệm cũng đã bị thương, dựa vào ma trùng mà đánh đến thật không ngờ lại bị thua một cách vô cùng đơn giản, mặc dù lão tính tình âm trầm, lúc này sắc mặt cũng đã tái nhợt, vừa thấy đám kim trùng đáng sợ không biết tên kia xông tới thì đã sợ tới hồn phi phách tán, lập tức xoay người bỏ trốn mất dạng.

Mà đúng lúc này, thanh âm hừ lạnh lại truyền vào tai hắn, tiếng hừ này nghe như bình thường, nhưng sau một khắc bỗng nhiên giống như sấm sét

giữa trời quang, lão giả đột nhiên cảm thấy một trận đau đớn từ sâu trong linh hồn truyền tới.

Huyết Nha thành chủ thầm kêu một tiếng "*Không tốt* ", thân hình run lên từ không trung rơi xuống phía dưới.

Kim sắc trùng vân mấy cái chớp động mấy cái đã thấy hạ xuống bên cạnh Huyết Nha thành chủ, sau đó ủa lên vây hãm vào giữa.

Chương 2040: Thôn phệ chi uy

Lão giả chỉ kịp kêu thảm vài tiếng, thân thể liền bị Phệ Kim trùng cắn nuốt sạch sẽ, còn lại một đoàn huyết quang bao bọc Nguyên Anh, miệng phun máu thúc dục lệnh bài tám mặt màu đen đau khổ chống đỡ.

Mà đây vẫn là do Hàn Lập lệnh cho Phệ Kim trùng lưu thủ, chưa toàn lực thôn phệ.

Nguyên Anh lão giả lúc này sợ đến vỡ mật, luôn miệng cầu xin Hàn Lập.

Nhưng Hàn Lập không chút nào để ý, chỉ thản nhiên phát tay một cái.

"Vèo" một tiếng, một vòng tay màu đỏ như máu bay thẳng tới chỗ hấn, rồi nhẹ nhàng nắm trong lòng bàn tay.

Chính là vòng tay trữ vật của lão giả còn lại sau khi bị trùng vân thôn phệ sạch sẽ thân thể.

Hàn Lập dùng thần niệm quét qua một lượt, khế cau mày.

Bên trong tuy rằng có một ít bảo vật, nhưng cái hấn muốn là ba khối thánh chuyên thì lại không thấy tung tích.

"Đạo hữu, ngươi nếu thả ta, ta nguyện ý chấp tay dâng thánh chuyên lên cho đạo hữu." Nguyên Anh Huyết Nha thành chủ thấy tình hình như vậy, lập tức nắm lấy sợi rơm cứu mạng gào lên thảm thương.

"Ba khối thánh chuyên không cần người giao ra, Hàn mỗ tự tìm là được." Hàn Lập hướng ánh mắt nhìn lướt qua chỗ Nguyên Anh, trong mắt đột nhiên bộc phát lam quang cười lạnh nói.

Lời vừa dứt, Phệ Kim trùng vốn đang bất động lập tức tiếng vù vù nổi lên, không chút bảo lưu thực lực toàn bộ hướng tới Nguyên Anh lão giả mà tấn công.

Lệnh bài tám mặt màu đen kia, mặc dù thần diệu nhưng làm sao có thể chống đỡ Phệ Kim trùng thành thực không gì không thể thôn phệ, chỉ trong khoảnh khắc đã biến mất không còn.

Nguyên Anh lão giả kêu thảm một tiếng, bị kim trùng cắn nuốt không còn gì, sau khi trùng vân lau lại sau một chút, bất chợt hiện ra ba khối thánh chuyên óng ánh lớn khoảng vài tấc.

"Quả nhiên đem vật này giấu trong Nguyên Anh, nếu không phải ta dùng linh mục tra xét một chút thì thật là đã bị hắc giấu trời qua biển mất rồi." Hàn Lập nhìn thấy tinh chuyên xuất hiện, thần niệm quét qua một lượt, trên mặt lộ ra vẻ tươi cười thì thảo mấy câu.

Tay áo hắc lại rung lên, bắn ra một dải sáng xanh đem ba khối tinh chuyên thu hồi lại.

Bốn khối thánh chuyên này bên trong chẳng những có thần thông công pháp của một vị thủy tổ ma giới, lại còn có một phần bản đồ dẫn tới bí tàng, nếu hắc đã gặp thì sao có thể bỏ qua được.

Lúc này, sau lưng hắc vang lên từng hồi âm âm không dứt, dường như càng lúc âm thanh càng lớn.

Hàn Lập vẻ mặt khẽ trầm xuống, từ từ xoay người nhìn qua.

Chỉ thấy tại nơi xa xa cách đây mấy chục trượng, Dương lão nhị cùng Kim Hồ Ma Tôn nhị ma, đang bị cự đỉnh màu tím trên không trung thả ra cổ văn to như cái đầu, gắt gao vây tại một chỗ.

Cổ văn trong không trung lập loè phát phối, bay ra vô số ký hiệu vàng bạc, đồng thời từng tần ánh sáng màu tím trải ra bốn phương tám hướng.

Chính là kiện Tử Ngôn đỉnh!

Bảo vật này là Hàn Lập thả ra đề phòng đề rảnh tay đối phó với Huyết Nha thành chủ lúc trước.

Dương lão nhị cùng Kim Hồ Ma Tôn thừa dịp Hàn Lập cùng Huyết Nha thành chủ đánh nhau tìm cách bỏ trốn, đang lúc chạy trốn chết không kịp đề phòng thì bị Tử Ngôn đỉnh bất ngờ vây tại chỗ cũ.

Hai người kinh giận, thi triển ra các loại thủ đoạn liều mạng giãy giụa.

Một bên lục diễm cuộn cuộn tuôn ra quanh người, ảo hóa thành từng đầu hỏa giao xanh biếc gương nanh múa vuốt không ngừng trong không trung, một bên tức thì đặt hai tay vào Kim sắc Hồ lô phun ra từng dải ánh sáng vàng chói hướng ra bốn phía quay cuồng không thôi.

Tuy nhiên bất kể hai người này thi triển thần thông ra sao, lại điên cuồng thúc dục bảo vật như thế nào thì cũng chỉ làm tăng thêm uy năng cổ văn bay ra từ cự đỉnh màu tím mà thôi, cổ văn chỉ lập loè mấy cái đã làm công kích của hai người biến mất toàn bộ, lại đồng thời bố trí cấm chế xung quanh làm nhị ma nửa bước khó đi.

Hàn Lập thấy cảnh này, trên mặt chợt hiện ra vẻ thỏa mãn.

Tử Ngôn đỉnh không hổ là huyền thiên tàn bảo bảo vật, có thể dễ dàng vây khốn hai tên Hợp Thể kỳ Ma tôn. Đây là dưới tình huống hãn chưa tự

mình thúc dục bảo vật, nếu không thì uy năng còn tăng lên gấp bội.

Dương lão nhị cùng Kim Hồ Ma Tôn hai người vừa rồi cũng đã nhìn thấy cảnh Hàn Lập thu lấy Thất sát Huyết sát, diệt ma trùng, Hàn Lập còn dễ dàng diệt sát Huyết Nha thành chủ, khiến nhị ma vô cùng hoảng sợ.

Dưới loại tình thế này, bọn hắn cũng không hy vọng xa vời là Hàn Lập sẽ tha cho bọn hắn một mạng. Mà đối với thần thông Hàn Lập càng dập tắt toàn bộ hi vọng đối kháng của hai người.

"Kim huynh, lúc này không đi được thì sẽ không bao giờ đi được nữa."
Dương lão nhị sắc mặt tái nhợt bỗng nhiên nói lớn một tiếng.

Sau đó lục diễm quanh thân hắn đột nhiên tuôn ra càng mạnh, hơn mười kiện đỉnh giai ma khí đủ màu đủ sắc đồng thời bay ra tự bạo.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền ra!

Ma khí tự bạo dẫn tới dao động cường đại, lại mạnh mẽ phá vỡ toàn bộ cấm chế xung quanh.

Thân thể Dương lão nhị trước đó nặng như thái sơn giờ nhẹ bỗng, lúc này không chút do dự hóa thành một đoàn ánh sáng màu lục bắn đi.

Bên kia Kim Hồ Ma Tôn nghe xong lời Dương lão nhị, cũng cắn răng một cái thi triển ra thủ đoạn giữ mạng.

Hắn hai tay rung lên, trong tay đang giờ kim hồ khổng lồ lên cao, sau một tiếng trầm đục, hào quang bỗng huyền hóa ra hư ảnh một con Kỳ Lân thật lớn.

Hư ảnh Kỳ Lân mở miệng lớn hơn một trượng phun ra từng cỗ hỏa diễm màu vàng mênh mông bao phủ xung quanh.

Nơi hỏa diễm đi qua, cấm chế mà Tử Ngôn đỉnh bố trí đều tiêu tán không còn, mà Kim Hồ Ma Tôn bị Kỳ Lân hư ảnh một bao bọc bên trong, cũng hóa thành một đạo kim quang vút lên không trung bay đi.

"Ồ, không ngờ lại có khí tức kỳ lân, lại còn là hỏa thuộc tính, thật là có chút thú vị." Hàn Lập hai mắt hí lại, lộ ra một phần biểu tình kinh ngạc, lập tức một tay bấm quyết không cần suy nghĩ, đồng thời tay áo rung lên.

Trùng vân màu vàng xoay vù vù chợt lui ra sau ngưng tụ thành một thanh đao lớn tới vài chục trượng, lập tức đuổi theo Dương lão, tốc độ cực nhanh để lại một đoạn tàn ảnh.

Nơi trùng vân đi qua vang lên âm thanh ma sát chói tai.

Cùng một thời gian, một đạo quát quang xanh thẫm cũng từ trong tay áo Hàn Lập trảm ra.

Quát quang lóe lên lao tới, khí thế giống như đem hư ảnh Kỳ Lân cùng Kim Hồ Ma Tôn bên trong đều chém thành hai nửa.

Nhưng Kim Hồ Ma Tôn này cũng thật có mấy phần thần thông, sau tiếng kêu thảm hai tay chợt bấm quyết, một chút tinh huyết bay ra đón gió hóa thành một tầng sương máu bao quanh, dung nhập vào hư ảnh Kỳ Lân.

Nguyên bản hư ảnh Kỳ Lân bị chém tan tác lại trong khoảnh khắc khôi phục như ban đầu, đồng thời thoáng cái tiếp tục mang theo Kim Hồ Ma Tôn phá không bay đi.

"Ra đi!" Hàn Lập nhướng mày, trong miệng quát khẽ một tiếng.

Một đạo hư ảnh từ trên thân chợt lóe lên bắn ra, đồng thời xoay vòng một cái rồi rơi trên mặt đất, hiện ra nguyên hình.

Rõ ràng là một con báo vàng óng.

"Đi đi, bảo vật trong tay hẳn đối với người có chút tác dụng." Hàn Lập nhẹ nhàng nói.

"Đa tạ chủ nhân, bảo vật đó của hẳn dường như trộn lẫn một ít linh cốt của Hỏa Kỳ Lân, đối với ta đích thực có lợi ích rất lớn." Báo Lân thú ánh mắt quét qua kim quang trong Kỳ Lân hư ảnh nơi xa xa, lòng đầy vui mừng miệng nói tiếng người.

Sau đó thân hình nhoáng lên, thân thể to lớn gấp mười lần, tứ chi khê động cũng hóa thành một đạo hư ảnh mờ mờ đuổi theo.

Lấy độn tốc cùng thần thông của Báo Lân thú, đối phó với một tên Ma tộc tôn giả đã bị thương nặng thì không có vấn đề gì.

Trong chớp mắt, bốn đạo độn quang chia thành hai phương hướng phá không bay nhanh, chốc lát trong không trung đã không thấy bóng dáng.

Hàn Lập tức thì bay xuống bay xuống phía dưới đứng lên trên cự thạch, óngif xuống khoanh chân đã tọa.

Qua thời gian uống một chén trà, Hàn Lập vẻ mặt hơi đỏ mở hai mắt, nhìn xa xa tận chân trời chợt linh quang chợt lóe, trùng vân màu vang hiện ra mang theo tiếng vù vù, tạo nên một đoàn tàn ảnh bay đến phía trên đỉnh đầu Hàn Lập.

Thần niệm Hàn Lập quét qua trùng vân, trên mặt lộ ra nụ cười, tay áo giương lên.

Trùng vân nhất thời ầm vang mà tán ra, hóa thành từng đóa hoa vàng chói hướng tay áo bay vào, sau đó không thấy bóng dáng.

Hàn Lập bên này vừa mới thu lại kim trùng, bên kia trên bầu trời cũng truyền đến thanh âm gầm rú, Báo Lân thú thân ảnh chợt lóe hiện ra, đồng thời lao thẳng về phía Hàn Lập.

Chỉ mấy lần chớp lên, Báo Lân thú thân thể vàng rực xuất hiện tại không trung trên đỉnh đầu Hàn Lập, nhoáng lên lao xuống bên dưới, biến ảo một chút liền thành một hài đồng khoảng năm sáu tuổi rất đáng yêu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch vội vàng nói.

"Chủ nhân, không tốt rồi. Đi mau", Báo Lân thú vừa hiện thân, không ngờ mặt lộ ra vẻ kinh hoàng hướng Hàn Lập hét lớn.

"Xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ để cho gia hỏa đó chạy thoát." Hàn Lập hơi ngần ra, có một chút bất ngờ hỏi.

"Không phải, kẻ đó đã bị ta đuổi theo diệt sát. Là thú triều. Không... không phải là thú triều, là... là trùng triều, rất nhiều rất nhiều ma trùng." Nữ đồng nói lấp bắp, liên tục xua tay nói.

"Trùng triều!" Hàn Lập vì đó run lên, ánh mắt lóe lên nhìn về phía Báo Lân thú trở, nhưng phương ngoài màu trời xanh lam còn vẫn như thường, nào có mảy may gì khác.

Hàn Lập trong lòng kỳ quái bên, đang muốn hỏi lại báo thú vài câu, thì cảnh sắc chân trời đột nhiên đại biến.

Không trung đột nhiên ảm đạm, một đạo lục tuyến ở tận cùng chân trời quỷ dị hiện ra, đồng thời trong chớp mắt to lên gấp vài lần, đồng thời hóa thành sương mù xanh biếc cuộn cuộn lao về phía Hàn Lập.

Hàn Lập trong lòng kinh hãi, thần niệm lập tức tràn ra đồng thời linh lực trong cơ thể cuộn lên tập trung vào mắt, lam quang trong mắt chớp nháy liên tục.

Nhất thời sương mù vốn là mơ hồ không rõ thì tại trong mắt lại biến thành rõ ràng, bên trong sương mù là dày đặc từng con ma thú màu sắc xanh vàng.

Những con ma thú này thân bướm đầu sư tử, mỗi một con chỉ lớn khoảng mấy thước, nhưng thân thể dài, trên người bao phủ lông màu vàng xanh, hai mắt đỏ tươi như máu.

"Diệp Vĩ thú! Bọn chúng thế nào lại xuất hiện ở chỗ này, trùng triều mà ngươi nói chính là bọn chúng?" Hàn Lập vẻ mặt chợt trầm xuống, hướng nữ đồng hỏi.

Tuy rằng kịch độc Diệp Vĩ thú đối với Hợp Thể tu sĩ bình thường rất có uy hiếp, Lũng gia lão quái như vậy cũng sợ hãi ba phần, nhưng hắn lại tu luyện Vạn Độc Hồn Nguyên thân, loại này thần thông từ lâu đã là vạn độc bất xâm, đối với Diệp Vĩ thú lại chẳng hề sợ hãi.

"Không phải là bọn chúng, là đằng sau." Nữ đồng vẻ mặt lại không giảm đi ngưng trọng, ngược lại khăn trương tay chân hướng về một nơi hét lớn lên.

"Đằng sau?" Hàn Lập ngần ngợ, không khỏi lại hướng ra phương xa sương mù tỉ mỉ nhìn lại, kết quả một lát sau, khuôn mặt đột nhiên đại biến.

Chỉ thấy đằng sau sương mù không biết từ lúc nào lại xuất hiện thêm một mảng mây màu tím, ban đầu chỉ là một tầng mỏng trải ra chừng mấy dặm, thế nhưng chỉ sau mấy lần thở, mảng mây tím kia đã trải khắp đất trời, đem hơn nửa bầu trời che kín, nhìn giống như vô biên vô hạn.

Sương mù màu lục cùng mảng mây màu tím vừa tiếp xúc, lại phát ra *"Két két"*!

Hai người đồng thời nhìn lại, hàng vạn Diệp Vĩ thú khoảnh khắc từ trong sương mù rơi xuống như mưa, mà bên trong mảng mây màu tím đồng dạng có rất nhiều những con trường trùng dài như cái đũa đua nhau rơi xuống.

Chương 2041: Ma Giới hoang địa

"Hấp Ma Nghĩ, là Hấp Ma Nghĩ hải!"

Vừa nhìn thấy những ma trùng màu tím có hình dáng như chiếc đĩa kia, Hàn Lập ngay tức khắc hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra vài phần sợ hãi hiếm thấy.

"Đi, chạy về thành!" Hàn Lập không chút do dự quát to một tiếng, linh quang bên ngoài thân chợt lóe, hóa thành một đạo thanh sắc trường hồng bay lên trời, hướng Huyết Nha Thành phá không bay đi.

Chỉ là mấy chớp động, thanh sắc độn quang đã vượt qua hơn trăm trượng.

Nữ đồng cũng cuống quýt hướng trên mặt đất lăn một vòng, hóa thành nguyên hình một con thú nhỏ nhanh chóng đuổi theo phía sau, nhoáng lên một cái nhập vào trong thân thể Hàn Lập không thấy bóng dáng.

Trùng triều phía sau tốc độ cũng không chậm, nhưng dưới sự toàn lực phi độn của Hàn Lập phút chốc liền biến mất vô ảnh vô tung.

Chuyện tình cổ quái lại xuất hiện, trùng triều sau khi đem lục vụ cắn nuốt hết, sau khi đám mây cơn trùng phô thiên cái địa khẽ run lên, không ngờ như thủy triều lui về phía sau, trong nháy mắt biến mất không thấy đâu nữa.

Mặc dù Hàn Lập không thấy cảnh đó nhưng trên bay đi trong lòng cũng không có lo lắng. Ngược lại trong đầu lục lọi các tư liệu có liên quan tới

Hấp Ma Nghĩ. Kết quả sắc mặt hắn càng trở nên âm trầm.

"Nơi đây rốt cuộc có chuyện gì xảy ra, đầu tiên là độc thú cỡ Điệp Vĩ Thú hình thú triều, sau đó ngay cả ma trùng cấp bậc như Hấp Ma Nghĩ cũng xuất hiện! Côn trùng tạo thành Nghĩ hải này là một trong mấy đại thiên tai của Ma giới, căn bản không phải sức người có thể ngăn cản." Hàn Lập một mặt bay nhanh như điện chớp trong miệng lại lẩm bẩm nói mấy tiếng, một mặt trong lòng lại nghĩ mãi không ra.

Nếu là một con Hấp Ma Nghĩ chẳng qua là miễn cưỡng ngang hàng cùng một gã Luyện Khí kỳ. Nhưng khi chúng tập hợp tạo thành trùng triều với số lượng kinh khủng và dựa vào khả năng hút lấy linh lực ma khí thì đúng là ứng với câu *"Gặp ma giết ma, gặp phật giết phật"*, căn bản không cách nào dùng sức người để tiêu diệt.

Nghe nói nơi bộc phát Nghĩ hải, thường thường không còn một ngọn cỏ. Nơi chúng đi qua, tất cả mọi thứ đều bị Hấp Ma Nghĩ cắn nuốt sạch sẽ.

Điệp Vĩ Thú tạo thành thú triều cũng xem như cực kỳ đáng sợ. Nhưng so sánh với Nghĩ hải chắc phải bái làm sư phụ, mức độ nguy hiểm căn bản không đáng nhắc tới.

Có tin đồn nói rằng, thậm chí đã từng có cấp bậc Thánh Tổ tồn tại cũng bị Nghĩ hải này cứng rắn vây khốn hao hết pháp lực mà chết.

Mặc dù bản thân Hàn Lập thần thông to lớn nhưng cũng tuyệt đối không muốn lâm vào trong đó.

Nhưng đợi đến khi Hàn Lập thấy đầu tường thành khổng lồ của Huyết Nha Thành phía xa xa, trong lòng đột nhiên trầm xuống.

Giờ phút này Huyết Nha Thành bị tầng tầng lớp lớp ma thú lớn nhỏ vây quanh đến nước chảy không lọt. Chỉ ít cũng cỡ trăm vạn con.

Những ma thú này khí tức mạnh yếu bất đồng. Trong đó có mấy cái cường đại dị thường, dường như cũng không kém linh áp cường đại của Ma tộc tôn giả.

Nhưng càng kỳ lạ là những ma thú này không phát động công kích đối với Huyết Nha Thành. Ngược lại, mỗi loài lại tập trung lại một chỗ, hướng bốn phía hoang dã nhìn quanh không ngừng, thỉnh thoảng lại phát ra những tiếng gầm nhẹ bất an.

Trên đầu thành Huyết Nha Thành, giờ phút này cũng chen chúc đông đảo Ma Tộc.

Trong đó có thủ vệ của Huyết Nha Thành, nhưng nhiều hơn cả là những Ma Tộc phổ thông đang lưu trú tại thành.

Bọn họ đối với chút ít ma thú phía ngoài cấm chế thì làm như không thấy. Trên mặt đồng dạng toát ra vẻ sợ hãi gắt gao nhìn chằm chằm phía cuối cùng nơi hoang dã, giống như sau đó không lâu sẽ xuất hiện cái gì đó cực kỳ kinh khủng.

"Chẳng lẽ Ma tộc trong thành đã biết chuyện Hấp Ma Nghĩ sắp đến rồi." Nhìn thấy tình hình quỷ dị như thế, tâm niệm Hàn Lập chuyển động thật nhanh, trong lòng tức khắc đoán ra cái gì đó.

Lấy độn tốc của Hàn Lập nên chỉ trong chớp lát, độn quang chợt lóe trên bầu trời chỗ từng bày ma thú tụ tập, cũng không hề có ý che giấu, hướng trên đầu thành Huyết Nha Thành một phát chui vào.

Những tầng cấm chế đã mở ra kia chỉ hơi xao động mấy cái, căn bản không cách nào ngăn cản Hàn Lập.

Đông đảo Ma Tộc chỗ đầu tường thành thấy như vậy mặc dù cả kinh nhưng với tình hình trước mắt thì cũng không có ai tiến lên hỏi hay cản trở

gì.

Thanh quang chớp động một cái, Hàn Lập liền hướng trung tâm thành mà bắn tới.

Giờ phút này trong Huyết Nha Thành hỗn loạn thành một đồng. Cẩm chế cẩm không rõ ràng đã triệt bỏ, đủ loại độn quang trên không trung bay tứ phía. Cũng có một số ma nhân trực tiếp khống chế một cỗ ma phong tập trung thành một đoàn trong thành, thần sắc ngưng trọng, đều khe khẽ nói với nhau cái gì đó.

Một đại kiếp nạn sắp tới.

Tại phụ cận hư không lúc này chớp động một cái, một đạo ánh sáng màu vàng hướng bên này nhanh chóng lướt qua mà bắn đến.

Hàn Lập hơi ngần ra nhưng cánh tay vừa động một cái liền đem đoàn sáng màu vàng cầm vào trong tay.

Nhất thời, một cỗ liệt diễm tại lòng bàn tay bạo liệt mà ra. Âm thanh thâm trầm của Lũng gia lão tổ thoáng cái truyền vào trong tai.

Mặc dù chỉ vài lời ít ỏi nhưng Hàn Lập nghe xong sắc mặt liền biến đổi, độn quang hơi biến đổi hướng một góc trong thành mà bắn tới.

Một lát sau, Hàn Lập thu độn quang lại, người bỗng nhiên xuất hiện trong một cái sân nhỏ.

Lũng gia lão tổ, Vũ y thiếu nữ, Lâm gia nam tử, Huy trưởng lão rõ ràng đã đợi ở đây khá lâu. Nhưng lại không thấy bóng dáng của Thiên Thu thánh nữ cùng đám người linh tộc đâu cả.

"Hàn đạo hữu, người cuối cùng cũng tới rồi. Nếu người tới muộn một chút nữa e rằng chúng ta đã đột phá vòng vây đi trước rồi." Lũng gia lão tổ vừa thấy Hàn Lập tức thì vui mừng nói.

"Đã xảy ra chuyện gì? Chẳng lẽ là do sự tình Ma Nghĩ? Nếu mà như vậy thì không cần quá kinh hoảng, lấy độn tốc của chúng ta mà nói thì bây giờ chạy trốn cũng không thành vấn đề." Hàn Lập hướng mấy người gật đầu, thần sắc nghiêm túc nói.

"Xem ra Hàn huynh vẫn chưa biết, trước đó không lâu bốn phía Huyết Nha Thành đều xuất hiện dấu vết của Hấp Ma Nghĩ. Hiện tại trong thành người người đều biết, số ma thú ngoài kia cũng là bị Nghĩ hải ép buộc mà đến. Giờ phút này phạm vi mấy vạn dặm quanh đây đã bị Nghĩ hải vây kín rồi. Cho dù lấy thực lực chúng ta muốn phá vòng vây, sợ rằng cũng phải mạo hiểm không ít." Lũng gia lão tổ nghe vậy, than nhẹ một tiếng trả lời.

"Nói như vậy khu vực quanh đây đã hoàn toàn bị Nghĩ hải bao vây? Hèn gì những ma thú kia có thể ở chung hòa thuận với người trong thành. Nhưng mà càng như vậy chúng ta càng phải sớm phá vây. Nơi đây là mục tiêu lớn như thế, nếu đợi sau khi Ma Nghĩ hiện thân. Huyết Nha Thành nhất định là bị vây trong trung tâm Nghĩ hải. Lúc đó muốn chạy trốn càng thêm muôn vàn khó khăn." Hàn Lập sắc mặt khê biến, cũng không nghi ngờ liền mở miệng nói.

"Điểm này Lũng tổ cũng biết. Nhưng mà trước khi phá vây ta còn một số việc cần đại diện nói ra. Bởi vì lần này mấy vị đạo hữu phá vây có phần lành dữ khó liệu nên để phân tán áp lực của Nghĩ hải quyết không thể tập trung hành động cùng nhau. Nếu không lấy sự giao hoạt của Hấp Ma Nghĩ tuyệt đối sẽ đem mấy người chúng ta thành mục tiêu chủ yếu, sợ rằng chúng ta thật sự phải ngã xuống ở đây. Mà với sự đáng sợ của Hấp Ma Nghĩ hải, chúng ta có lẽ chỉ còn cách trốn vào man hoang chi địa mới có thể thật sự an toàn lại. Man hoang chi địa rộng lớn vô cùng, chúng ta e rằng rất khó

để tụ tập lại cùng nhau. Cho nên chỗ lần sau tập hợp chính là Huyền Dạ Thành trước Huyền Khiếu sa mạc. Một khi chúng ta lao ra Nghĩ hải, không cần dừng lại chờ cái gì mà thẳng hướng thành cần đến mà đi. Đợi đến Huyền Dạ Thành chúng ta lại một lần nữa hội họp sau liền có thể lần nữa thương lượng sự việc Bát Túc Ma Tích cùng Huyền Khiếu sa mạc." Lũng gia lão tổ một mạch nói.

"Nếu như có người lộ trình bị trì hoãn hoặc vì nguyên nhân nào đó mà bị vây khốn một chỗ không cách nào đến được Huyền Dạ Thành thì phải làm thế nào? Chung quy cũng không thể để cho những người đến trước phải chờ đợi từ đầu đến cuối." Lâm gia nam tử tóc dài nhướn mày một cái đưa ra thắc mắc.

"Chư vị yên tâm! điểm này lão phu cũng đã cân nhắc qua. Tính từ bây giờ, thời gian chúng ta tụ hội ước định vào ngày này của hai năm sau. Đến lúc đó vô luận là mấy người đến, quá hạn thì không cần đợi nữa. Về phần địa điểm tụ hội chính xác là khách sạn lớn nhất trong Huyền Dạ Thành." Lũng gia lão tổ đã suy tính trước việc này liền không chút do dự nói.

"Chỉ cần không phải gặp bất trắc gì quá lớn thì hai năm thời gian cũng đủ rồi. Địa điểm tụ hội Hàn mỗ không có ý kiến gì, cứ như lời của Lũng huynh đi. Đúng rồi, đám người Thiên Thu đạo hữu đi đâu mà đến bây giờ cũng không thấy bọn họ xuất hiện." Hàn Lập sau khi suy nghĩ một chút gật gật đầu nói.

Những người khác nghe vậy cũng đồng dạng không có ý phản đối.

"Đúng rồi, vì sao cũng không thấy đồng đạo Linh tộc của Thiên Thu đạo hữu, bọn họ sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" Hàn Lập nhìn bốn phía một chút đột nhiên hỏi một câu.

Nghe nói như vậy, đám người Lũng gia lão tổ lại đều lộ ra vẻ mặt quái dị.

"Hàn huynh có điều không biết, đám người đạo hữu Linh tộc hai ngày trước đã rời đi trước một bước. Trong tay ta còn có ngọc giản lưu ngôn của Thiên Thu đạo hữu, Hàn huynh trước có thể xem qua một chút. Lũng huynh cũng là vừa lấy được nó, nội dung bên trong các đạo hữu khác cũng đã xem qua rồi." Lần này lại là Vũ y thiếu nữ thần nhiên giải thích. Tay ngọc vừa nhắc, một khối bạch sắc ngọc giản hướng Hàn Lập ném qua.

Lũng gia lão tổ nghe vậy trên mặt cũng đổi thành vẻ cười khò.

"Có chuyện như vậy. Ta xem một chút vậy." Hàn Lập nghe vậy hơi ngần ra, tay vừa nhắc đem ngọc giản thu vào trong tay, thần niệm liền hướng trong đó đảo qua.

Chỉ là mấy hơi thở thời gian, Hàn Lập nhướng mày đem thần niệm thu trở lại, sau khi suy nghĩ một chút nói ý kiến của mình.

"Thì ra là Thiên Thu đạo hữu bọn họ đột nhiên gặp phải một chuyện vô cùng trọng yếu mới không thể không rời đi trước một bước. Hơn nữa cũng hẹn chúng ta gặp mặt ở Huyền Dạ Thành vì vậy thương lượng lúc trước càng thêm không có vấn đề."

"Đúng thế, mặc dù không biết Linh tộc bên kia gặp phải chuyện gì nhưng có thể làm cho bọn họ vội vàng như thế, không tiếc cùng chúng ta tách ra hành động. Chắc là gặp là đụng phải đại sự không thể coi thường. Phương diện thực lực bên Linh tộc cũng không dưới bọn ta, chúng ta không cần lo lắng nhiều làm gì. Trái lại việc chúng ta không nên chậm trễ hiện nay là phải lập tức phá vòng vây. Tựa hồ bên Ma tộc rất nhiều người có cùng ý nghĩ với cùng chúng ta. Không ít người đã bắt đầu rời khỏi Huyết Nha Thành rồi."

Lũng gia lão tổ ánh mắt hướng phía xa đảo qua liền khẽ gật đầu, thâm ý sâu sắc nói.

Hàn Lập thần khẽ động, thần niệm nhất thời liền phóng hướng bốn phía Huyết Nha Thành đảo qua.

Chỉ thấy trong chốc lát thời gian bọn họ đang thương nghị đã có mấy ngàn tên trung - cao giai ma tộc tạo thành mười mấy chi đội ngũ rời khỏi Huyết Nha Thành, đang dè dặt cẩn thận hướng nơi hoang dã xa xa mau chóng bay đi.

Kể từ khi có người mở đầu, Ma tộc còn lưu trong thành càng thêm kinh hoàng. Chi chít Ma tộc cấp thấp càng thêm không chân chờ gì nữa mà bay ra khỏi Huyết Nha Thành, hướng bốn phương tám hướng như thủy triều ào ào tuôn ra.

Chương 2042: Trùng tu linh quyết

Trong nháy mắt, gần nửa Ma tộc trong Huyết Nha Thành ào ào bay đi.

"Vừa vặn, có những Ma tộc này yểm hộ, nguy hiểm của chúng ta có thể giảm đi vài phần. Nhưng mà cũng kỳ quái! Đại sự như thế này, vì sao Huyết Nha Thành chủ đến bây giờ còn chưa hiện thân. Nếu có hắc dẫn đầu thì Ma tộc nơi này cũng không hỗn loạn như vậy?" Nam tử tóc dài nhướn mày về sau, có chút kỳ quái thì thảo hai câu.

Lũng gia lão tổ nghe xong lời này, trong mắt lộ ra biểu tình dường như có điều suy nghĩ.

Mà Hàn Lập sắc mặt bình tĩnh như thường không chút dị sắc.

Bên dưới tường thành, mọi người đều không trì hoãn gì nữa, lập tức bay theo đội ngũ Ma tộc lớn tới mấy vạn người kia, cũng vô thanh vô tức ra khỏi Huyết Nha Thành.

Những Ma tộc này vừa bay ra ngoài liền tự phân thành lớn nhỏ hơn mười tiểu đội ngũ, hóa thành những hàng người đông nghịt bay theo cùng một hướng.

Hiển nhiên những Ma tộc này hi vọng trong vòng vây Ma Nghĩ Chi Hải còn lộ ra một khoảng sơ hở, muốn từ lỗ hổng hoặc nơi có tầng Ma Nghĩ mỏng mà phá vây.

Những Ma tộc tu vi cao đều đã độn tốc đi trước, để lại đằng sau là một đám hỗn loạn các Ma tộc cấp thấp.

Chúng Ma tộc độn quang đủ loại màu sắc, trước sau kéo tới hơn trăm dặm.

Cao giai Ma tộc ở phía trước không có chút nào muốn chậm lại, ngược lại tự thành một đội ngũ, trong lòng buồn bực bay nhanh đi.

Trung giai Ma tộc lúc này cũng đã rơi vào đường cùng, chỉ có thể bay theo phía sau, mắt thấy những Cao giai Ma tộc càng chạy càng xa, cuối cùng mất hút khỏi tầm mắt.

Bọn người Hàn Lập cũng không theo đoàn cao giai Ma tộc, mà lặng lẽ xen lẫn trong chỗ trung giai Ma tộc không nhanh không chậm đi tới.

Sau thời gian uống cạn tuần trà, trên bầu trời phía trước bỗng nhiên truyền đến thanh âm nổ vang, một mảng lớn mây tím cuộn cuộn xuất hiện, đúng là một đoàn Hấp Ma Nghĩ.

Bên trong mảng mây tím kia, từng đoàn Lôi Hỏa màu đen gào thét không ngừng, đúng là đám người cao giai Ma tộc lúc trước.

Xung quanh đó là mảng lớn Nghĩ Hải lớn chừng hơn trăm mẫu, tại đây đang có một đoàn cao giai ma tộc dốc sức thi triển thần thông, Ma Nghĩ hóa thành từng đoàn tro tàn từ trên cao rơi xuống, trong nháy mắt diện tích đã giảm đi non nửa.

Ma tộc phía sau thấy tình hình này, lúc này quá vui mừng mà hết dài, cũng thúc giục ma khí gia nhập vào cuộc chiến.

Ngay lập tức, Ma Nghĩ nơi này chỉ trong mấy hơi thở đã bị đám Ma tộc càn quét không còn.

Tinh thần của đa số Ma tộc nơi này đều vô cùng phấn chấn, nhất thời cảm thấy Hấp Ma Nghĩ Hải này hình như có chút hư danh, không hề đáng

sợ như trong truyền thuyết.

Nhưng trong đó cũng không thiếu Ma tộc đã từng trải, sắc mặt vẫn là cực kỳ âm trầm chỉ thoáng thương lượng vài câu, lập tức tiếp tục phi độn chạy về phía trước.

Đúng lúc này, vốn là bầu trời nhìn cả vạn dặm không thấy mây đột nhiên u ám khác thường. Một tầng mây tím đột nhiên hiện ra không chút báo trước, đang hướng về phía Ma tộc tiến đến.

Mây tím này rõ ràng là vô số Ma Nghĩ tạo thành, có thể dùng đơn vị ngàn vạn mà tính, cơ hồ trải rộng cả bầu trời mặt đất, đem hư không nhuộm thành màu tím nhạt.

Những Ma Nghĩ này lại trôn ở trên cao, dùng một chút Ma Nghĩ làm mồi nhử, sau đó từ trên cao ủa xuống vây chặt lấy.

"Không tốt, chúng ta bị mai phục rồi."

"Nhanh xông ra, chỉ có chạy nhanh, mới hi vọng giữ được một mạng!"

Nhất thời Ma tộc bên dưới đại loạn, những tiếng kêu kinh sợ liên tiếp vang lên, lập tức hàng trăm độn quang hướng bốn phương tám hướng bỏ chạy tan tác.

Lúc này có bao nhiêu người có thể đào thoát thì chỉ có trời mới biết.

"Hàn huynh, Diệp tiên tử! Không cần che dấu tu vi nữa, chúng ta chia nhau ra phá vòng vây." Lũng gia lão tổ sắc mặt trầm xuống quát khê một tiếng, giơ tay lên liền có một đạo hư ảnh bắn ra, đón gió lớn lên biến ảo thành một độc mộc thuyền toàn thân trắng toát, nhoáng một cái phá không mà đi.

Huy trưởng lão cùng Lâm gia nam tử liếc nhau một cái, cũng hóa thành hai đạo cầu vồng một vàng một đen chia nhau mà bay đi.

"Hàn đạo hữu, thiếp thân cũng đi trước một bước." Vũ Y thiếu nữ nhìn Hàn Lập cười nói, bên ngũ sắc hào quang quanh thân phóng ra, lại huyền hóa thành một đầu hư ảnh Ngũ Sắc Thái Phượng thật lớn tới hơn chục trượng, bao bọc lấy nữ tử rồi nhập vào trong hư không biến mất.

Sau một khắc chỉ thấy hào quang chớp động ngoài xa hơn mấy trăm trượng, hư ảnh Thái Phượng vô thanh vô tức hiện ra, chớp lên một cái lại quý dị biến mất.

Hàn Lập nhìn hết thấy khẽ thở dài một hơi, một tay bấm niệm pháp quyết, một tiếng sét đánh vang lên sau lưng lập tức hiện ra một đôi cánh óng ánh.

Hai cánh vừa vỗ thoáng cái đã hóa thành một dải sáng xanh trắng biến mất, chỉ một thoáng sau liền quý dị xuất hiện ở nơi chân trời, lại lóe lên lập tức không còn bóng dáng.

Cứ như vậy chỉ trong khoảnh khắc Ma tộc hỗn loạn chạy trời chết, lúc này mạnh ai nấy chạy, chẳng còn thừa sức để ý tới Ma tộc khác.

Mấy người thực lực Ma tộc Tôn giả độn tốc tự nhiên là nhanh chóng vượt xa Ma tộc bình thường khác.

Thậm chí Nghĩ Hải còn chưa hoàn toàn phủ xuống thì bọn người Hàn Lập đã lấy độn tốc nhanh tới không tưởng phá vây ra ngoài, cũng không dám buông lỏng cảnh đầu chạy nhanh.

Mà đám Ma tộc phía sau tức khắc đã bị bao phủ trong mây tím, tiếng rống giận dữ cùng tiếng nổ vang lại vang lên không ngừng...

Hàn Lập biến thành một dải sáng xanh trắng, một hơi phi độn tới ba bốn vạn dặm ra bên ngoài. Bỗng nhiên biến sắc ngừng độn quang, nhìn chăm chăm về phía trước, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ.

Mấy chục dặm trên bầu trời, thỉnh linh xuất hiện từng mảng mây tím, dường như đang nhanh chóng hướng tới nơi đây.

"Không nghĩ tới, cũng đã gặp bọn chúng rồi, hi vọng không gây ra sự chú ý của Nghĩ chúa"

Hàn Lập thì thảo vài câu, một tay bấm niệm pháp quyết, sau lưng hai cánh nhẹ nhàng rung lên, lập tức lôi cầu màu xanh lớn cỡ nắm tay bay ra ào ào, vừa bay ra đã âm âm nổ tung xung quanh Hàn Lập đã xuất hiện một lôi trận màu bạc.

Một tiếng sấm sét!

Trong trận vô số lôi điện màu bạc bắn ra.

Hàn Lập trong tay pháp quyết biến đổi, trong miệng lầm bầm vài tiếng lập tức một tiếng sét đánh đằng sau, đột nhiên biến mất vô tung vô ảnh trong trận.

Bên trong Nghĩ Hải một cái lôi trận độc nhất vô nhị bỗng nhiên hiện mà ra.

Lôi điện âm âm phun ra như lưỡi rắn, Hấp Ma Nghĩ xung quanh lập tức hóa thành tro bụi một mảng lớn.

Nhưng Ma Nghĩ như thủy triều tuôn ra, hơn nữa còn đang dần thôn phệ lôi trận.

Chỉ trong một nhịp thở, lôi trận liên tục co rút chỉ còn nhỏ hơn gần một nửa, hơn nữa trông bộ dáng như muốn tán loạn hết.

Đúng lúc này, ánh sáng xanh trắng ở trung tâm điện quang lóe lên, thân hình Hàn Lập hiện ra sau một tiếng nổ vang.

Hắn vừa hiện thân, ánh mắt lạnh lùng nhìn qua bốn phía, đồng thời hai tay áo nhanh chóng rung lên.

Bảy mươi hai phi kiếm màu xanh bắn ra, sau khi thúc giục pháp quyết lập tức hóa thành một tầng kiếm khí bảo vệ toàn thân.

Lôi trận cuối cùng cũng âm âm tan vỡ, Hấp Ma Nghĩ nhưng nhúc hướng Hàn Lập tiến đến.

Hàn Lập mặt không biến sắc, tầng kiếm mỏng quanh thân phát ra những tiếng kêu thanh thúy biến ảo thành một đóa hoa sen đang nở bao lấy toàn thân.

Những nơi đóa sen đi qua, lập tức Ma Nghĩ biến thành thịt vụn, số lượng có thể lấy đơn vị ngàn mà tính, căn bản không cách nào tới gần Hàn Lập chút nào.

Tuy nhiên lúc này sắc mặt Hàn Lập lại trầm xuống.

Hắn tinh tường cảm ứng được chỉ qua một chút thời gian, vốn là linh lực cường đại trong phi kiếm lại thoáng cái đã mất đi một ít, hiển nhiên là đã bị Hấp Ma Nghĩ lúc trước hắn diệt sát hấp thu mất rồi.

Lượng linh lực này đối với linh lực trong phi kiếm chỉ là cực kỳ bé nhỏ, nhưng nếu thời gian dài thì hao tổn cũng không phải chuyện đùa.

Lông mày Hàn Lập dựng lên, không nói hai lời liền hé miệng, lập tức một đoàn ngân diễm từ miệng phun ra, chớp lên một cái hóa thành một con Hỏa Điều màu bạc lớn gần trượng, vỗ cánh bay múa quanh hắn.,

Đúng Phệ Linh Thiên Hỏa mà hắn đã bỏ công bồi đắp nhiều năm!

Thiên hỏa biến thành Hỏa Điều sớm đã có được một chút linh tính, không cần Hàn Lập thúc giục lập tức kêu lên một tiếng, lông vũ rung lên đã thấy vô số tia sáng bạc hướng bốn phương tám hướng bắn ra, ào ào lao vào Nghĩ Hải không thấy bóng dáng.

Tiếng âm âm nổi lên!

Từng đoàn ánh sáng màu bạc lập tức khai mở trong Nghĩ Hải, biến thành ngân diễm cuộn cuộn.

Hư không xung quanh lập tức bị một cỗ khí tức cực nóng bao phủ, Hấp Ma Nghĩ chỉ cần dính một chút ngân diễm lập tức hoá thành hơi mà tan biến.

Vốn là Nghĩ Hải trải rộng cả không gian thoáng cái đã lộ ra một khoảng trống tới vài dặm.

Nhưng mà khi Hàn Lập điểm ra một cái, từng sợi ngân diễm biến ảo thành vô số hỏa linh bay trở lại Hỏa Điều, sắc mặt hắn lại càng trầm hơn.

Hắn tinh tế cảm nhận thấy năng lượng Phệ Linh Thiên Hỏa tại một lần công kích vừa rồi cũng bị mất đi một ít.

Hỏa diễm này có thể đơn giản diệt sát Hấp Ma Nghĩ, nhưng cũng không tránh khỏi bị Ma Nghĩ này thôn phệ mất linh lực.

Phệ Linh Thiên Hỏa tuy rằng uy năng vô cùng lớn, nhưng Hàn Lập không muốn linh lực Hỏa Điều bị tiêu hao như vậy.

Hắn sắc mặt khó coi, tay áo vung về phía Hỏa Điều, lập tức một vòng bảo vệ màu xanh lá bay ra.

Hỏa Điều kêu to một tiếng, lóe lên trong hư không rồi tiêu tán không thấy.

Mà chỉ một lát trì hoãn, xung quanh vốn là một mảng hư không rộng mênh mông, vậy mà Hấp Ma Nghĩ đã lấp đầy chỗ trống, lại hùng hổ xông tới Hàn Lập ào ào lao tới.

Lúc này, Hàn Lập không nói hai lời, bàn tay đánh ra một trào vào hư không.

Lập tức một đoàn hào quang tối mờ cùng một cổ ngũ sắc hàn diễm đồng thời từ người hắn trào ra cuộn cuộn, chớp động hóa thành sóng lớn ập về bốn phía.

Một bên hào quang tối mờ quét qua lập tức Ma Nghĩ nhao nhao hóa thành từng mảng bột phấn, một bên khác ngũ sắc hàn diễm chợt lóe lên liền đóng băng Ma Nghĩ thành những mảnh băng đủ màu đủ sắc từ trên cao rào rào rơi xuống.

Nhưng khi Hàn Lập vừa thu hai loại thần thông này lại thì lần nữa lắc đầu thở dài một hơi.

Tiếp đó hắn cũng không thử thêm gì nữa mà toàn tâm thúc giục bảy mươi hai Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, lập tức hóa thành một đạo sáng xanh đỏ đờng không bay lên, nhìn một hướng rồi lập tức bay nhanh đi.

Những nơi Kiếm quang màu xanh đi qua, vô số Ma Nghĩ lập tức bị diệt sát, không mấy may ngăn cản Hàn Lập chút nào.

Hàn Lập độn quang nhanh chóng, so với lúc trước không hề chậm hơn chút nào!

Chương 2043: Huyền Dạ Bạch gia

Nhưng mà pháp lực Hàn Lập mất đi so sánh với lúc trước còn muốn nhanh hơn một chút.

Mặc dù so sánh với tổng pháp lực mà nói thì chỉ bé nhỏ không đáng kể chút nào. Nhưng về lâu dài mà nói những bộ phận hao tổn đó không phải là chuyện đùa.

Vốn dĩ chân nguyên hần vượt xa tồn tại cùng giai tu vi nên chỉ cần đem tiêu hao duy trì ở trạng thái nhỏ nhất hần là đủ để bình yên thoát thân.

Hàn Lập vừa phi độn trong lòng vừa cân nhắc. Thanh sắc kiếm quang thả ra bên ngoài thân bỗng nhiên thu vào, từ ban đầu vài chục trượng thoáng cái co lại thành hơn một trượng lớn nhỏ.

Độn quang sau đó chớp động mấy cái liền một đầu đâm vào chỗ sâu trong Nghĩ Hải, bị dày đặc Ma Nghĩ hoàn toàn che phủ.

Cùng một thời gian, ở những địa phương khác trong Nghĩ Hải, Ma tộc cũng loạn xạ hăm vào vòng trong vây trùng trùng điệp điệp của Ma Nghĩ.

Đủ loại ma khí bị nhao nhao tể ra, một cỗ ma công biến thành đủ loại thần thông, lại càng ở trong Ma Nghĩ gào thét tàn sát bừa bãi lên.

Từng mảng lớn Hấp Ma Nghĩ bị quét sạch không còn.

Nhưng loại tình hình này đối với những Ma tộc bình thường có tu vi thấp mà nói lại giống như uống rượu độc giải khát. Không bao lâu sau pháp

lực sẽ tiêu hao không còn.

Chờ đến lúc đó những ma tộc cấp thấp này kết quả sẽ là ngã xuống và bị Ma Nghĩ cắn nuốt không còn.

Nhưng đối mặt với Hấp Ma Nghĩ dày đặc tuôn ra, những Ma tộc này cũng chỉ có thể cực kỳ sợ hãi điên cuồng thúc dục nội pháp lực không ngừng.

Những Ma tộc đạt tới cảnh giới Nguyên Anh đã cô đọng ra Ma Anh thì thời gian chống đỡ cũng tăng lên trên phạm vi lớn, có thể đủ chống đỡ nửa ngày thậm chí thời gian cả ngày.

Mà những Ma tộc cùng ma thú bị xua đuổi lâm vào Nghĩ Hải của Huyết Nha Thành số lượng tăng lên cũng thật kinh người.

Nghĩ Hải dĩ nhiên không thể nào đối với mỗi một người toàn lực vây khốn. Có lẽ từ đó thoát khỏi cái chết cũng không phải là không có hi vọng.

Thời gian trôi qua từng chút một.

Mấy canh giờ sau, những Ma tộc cấp thấp kia rốt cục cũng đồng loạt tiêu hao hết pháp lực, không cách nào tiếp tục thúc dục ma công hộ thân nữa. Uy năng những ma khí kia thả ra cũng càng ngày càng yếu, cuối cùng lần lượt bắt đầu phát ra những tiếng kêu thảm thiết.

Chờ sau khi thời gian nửa ngày trôi qua, những ma tộc bị vùi lấp còn có thể đau khổ chống đỡ cũng chỉ có tồn tại Nguyên Anh trở lên.

Bởi vì một đám Ma tộc ma thú hướng khắp nơi mà chạy. Khổng lồ Nghĩ Hải vốn là đem khu vực này vây quanh mưa gió không lọt cũng không thể không vừa vụn chia ra mười bộ phận đuổi theo những con mồi này mà hướng xung quanh chậm rãi khuếch tán ra.

Cách Huyết Nha Thành ngoài nghìn vạn dặm, trong một đám Nghĩ hải không nhỏ, sáu gã Ma tộc năm nam một nữ trong lòng buồn bực im lặng cùng nhau mà phi độn đi.

Trong đó có hai gã Ma tộc trẻ tuổi hơn, một người cả người thả ra thiên hỏa quang ngất trời, người còn lại tỏa ra ti ti bạch khí.

Tất cả Ma Nghĩ đến gần hai người hoặc là hóa thành từng đoàn từng đoàn tro bụi hoặc là chợt lóe lên trực tiếp đông lại kết thành từng khối băng.

Về phần nữ tử Ma tộc kia mặc một bộ trang phục phụ nhân, trên đỉnh đầu lơ lửng một cái gương cổ đen nhánh. Từ đó phun ra từng đoàn từng đoàn thanh quang mờ mờ có chứa tiếng sấm nổ mạnh đem Ma Nghĩ tới gần nổ tung ra.

Ba ma nhân này rõ ràng từng tại bên đường Huyết Nha Thành ngăn trở qua Hàn Lập, ba tên Hải gia Ma Nhân.

Về phần ba tên Ma tộc nam tử cuối cùng bộ dáng ước chừng bốn mươi mấy tuổi, mặt mũi lại dường như có năm sáu phần giống nhau làm cho người ta vừa nhìn cũng biết giữa bọn họ nhất định là có liên hệ máu mủ.

Tam ma này cũng không vận dụng bất kỳ ma khí nào. Ngược lại một tay niệm thần chú hợp lực thúc dục một cổ hắc khí đen như mực bốn phía quay cuồng không ngừng, đem đa số Ma Nghĩ quét sạch sẽ.

Sáu ma nhân này đều có tu vi Luyện Hư liên thủ với nhau thanh thế thực sự kinh người. Một đường thế như chẻ tre nhanh chóng trong Nghĩ Hải lao ra xa hơn trăm dặm.

Ma Nghĩ phía trước dần dần thưa thớt giống như bọn họ đã đến vùng biên của Nghĩ Hải.

Sáu Ma nhân gặp tình hình này tự nhiên mừng rỡ.

Nhưng chính là tại lúc này dị biến nổi lên!

Trong giây lát từ một phía của Nghĩ Hải lao ra hơn trăm con Cự Nghĩ lớn gần trượng.

Những Ma Nghĩ này mỗi một con toàn thân đều xanh ngắt, trên lưng mọc ra một đôi cánh trong suốt, răng nanh lộ lộ ra trông dị thường dữ tợn.

Cự Nghĩ vừa hiện thân liền lập tức hùng hổ lao về phía ba tên Ma tộc nam tử mặt mũi giống nhau mà đánh tới.

"Ba vị Nam Cung đạo hữu cẩn thận. Đây là Ma Nghĩ biến dị không phải là Hấp Ma Nghĩ bình thường có thể sánh bằng." Ma tộc nữ tử vừa thấy cảnh này sắc mặt đại biến, liền hảo tâm lên tiếng nhắc nhở.

Ba tên Ma tộc nam tử trong lòng cả kinh nhưng lập tức liền thủ thúc giục ma công.

Vốn ma khí to bằng cỡ miệng chén trong nháy mắt nhoáng lên một cái lớn lên gấp bội. Nó cũng biến ảo thành một con Giao Long màu đen nghênh đón những Cự nghĩ kia.

"Xuy xuy" Tiếng xé gió vang lớn!

Những cự Nghĩ kia nhao nhao há mồm phun ra từng đoàn từng đoàn dịch cầu màu tím chuẩn xác đánh trúng trên thân thể hắc sắc Giao Long.

Tiếng nổ vang trầm thấp trong nháy mắt dựng lên!

Nơi hắc sắc Giao Long bị chất lỏng đánh trúng đều toát ra cỗ cỗ khói vàng. Thân thể thoáng cái tiêu thất hơn non nửa.

Cự nghĩ lại không chút lưu tình phun ra càng nhiều chất lỏng màu tím.

Lúc này mục tiêu của những dịch cầu kia hơn phân nửa là đặt ở trên người ba tên Ma tộc nam tử.

Ba tên Ma tộc nam tử thần đều khẽ biến. Nam tử cầm đầu quát khẽ một tiếng há miệng phun ra một lá chắn lớn nhỏ mấy tấc, đồng thời pháp lực nội thể hướng bên trong cuồng rót mà vào.

Tám chắn trong nháy mắt cuồng trướng gấp trăm lần biến thành bạch sắc cự thuẫn cao mấy trượng. Bên ngoài lời lờ mờ có tiếng quỷ khóc sói gào truyền đến. Thì ra là dùng bạch cốt luyện chế thành cốt thuẫn.

Dưới ma công thức giục hắc sắc ma văn mặt ngoài cốt thuẫn tuôn ra biến ảo thành một tầng màn sáng màu đen, đem nam tử cầm đầu cùng hai người bên cạnh cùng lúc che ở trong đó.

Dịch cầu màu tím như mưa rào đánh lên trên tám chắn màu đen. Cuồn cuộn khói vàng bốc lên.

Bên ngoài màn sáng màu đen nhất thời run rẩy kịch liệt không ngừng. Đồng thời lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ thu nhỏ cực nhanh cùng mỏng đi của nó.

"Không tốt, hai người các người mau giúp ta một tay. Một mình ta không cách nào ngăn cản chúng." Nam tử Cầm đầu gặp tình hình này sợ hãi kêu to lên.

Hai gã Ma tộc nam tử bên cạnh dưới sự hoảng sợ chớp động một cái đi đến sau lưng nam tử cầm đầu, mỗi người thật nhanh đem một bàn tay đặt lên đầu vai hắn.

Bỗng nhiên một cổ hắc khí như có sinh mạng từ trên tay hai người phía sau hướng trong thân thể nam tử cắm đầu tuôn vào.

Vốn là quang mạc run rẩy không ngừng nhất thời một lần nữa ngưng tụ.

Thế nhưng pháp lực trong nội thể của ba tên ma tộc nam tử tiêu hao với tốc độ kinh người, căn bản không cách nào thi triển những thủ đoạn phản kích khác.

"Hải đạo hữu mau mau xuất thủ!" Nam tử cầm đầu vội vàng xoay người hướng Ma tộc nữ tử lớn tiếng cầu cứu.

"Ba vị đạo hữu không cần sợ hãi, thiếp thân lập tức đem bọn chúng diệt sát." Ma tộc phụ nhân không lưỡng lự đáp lại một tiếng. Ngón tay hướng cái gương cổ trên không trung điểm một cái.

Ngay tức khắc ma khí này quay tít một vòng, mặt kính thoáng cái chuyển hướng về phía những Ma Nghĩ khổng lồ kia, mặt ngoài ngưng tụ thanh quang lập tức thả ra thần thông.

Tiếng tê minh chói tai vang lên. Bên trong một đám Ma Nghĩ khác xáo động mạnh, từ đó lại bay ra càng nhiều thanh sắc cự nghĩ, dày đặc khoảng năm sáu trăm con.

Ma tộc phụ nhân vốn đang muốn xuất thủ về mặt cả kinh. Không nói hai lời pháp quyết trong tay biến đổi, cổ kính nhất thời hóa thành một đoàn thanh quang hướng xuống đem thân hình thoáng chốc bao ở trong đó.

Âm thanh nho nhỏ vù vù truyền đến!

Bên ngoài thân thể Ma tộc phụ nhân thanh quang chợt lóe lập tức hóa thành một đoàn linh quang phá không mà chạy. Lúc này nàng chẳng những

không để ý tới ba tên Ma tộc nam tử bị vây bên trong, đến ngay cả hai gã thủ hạ của mình cũng không quan tâm nữa.

Hai gã Hải gia nam tử mắt thấy cảnh này, trong lòng kinh hoảng một chút, đồng dạng hóa thành hai đạo kinh hồng một đỏ một trắng phá không bắn đi mà chạy.

Trong nháy mắt tại chỗ chỉ để lại ba tên anh em nhà Nam Cung đang hoảng sợ rống lên mắng to.

Một màn y như vậy cũng liên tiếp bộc phát tại những nơi khác trong Nghĩ Hải.

Cao giai Ma Nghĩ biến dị xuất hiện làm cho hơn phân nửa Ma tộc còn đang đau khổ chống đỡ tại chỗ ngã xuống mà chết.

Mà những cao giai Ma tộc có thể tránh được kiếp nạn này hoặc là bản thân có dị bảo hộ thân hoặc là tu luyện thần thông đặc thù hoặc là vận khí không tệ để cho đồng bạn chết thay ngăn cản, chính mình tránh được một kiếp.

Về phần đám nhân tộc Hàn Lập cùng số ít Ma Tôn và ma thú thì bằng vào tu vi bản thân mạnh mẽ mở đường máu từ trong đám cự Nghĩ mà thoát ra.

Nhưng mà ngay cả như thế, Hấp Ma Nghĩ vẫn không có ý bỏ qua cho người còn sót lại. Chúng vẫn tụ tập từng đám đuổi theo bọn họ như đĩa đói không tha.

Những người còn sót lại chỉ cần hơi chút lơ lửng sẽ lần nữa sa vào trong sự vây khốn của Nghĩ Hải, cắn răng mà khổ chiến một phen nữa.

Cứ như vậy thời gian từng ngày trôi qua, Hấp Ma Nghĩ tạo thành trùng triệu ước chừng kéo dài nửa năm mới dần dần biến mất.

Nhưng mặc dù vậy các thành trì xung quanh thảo nguyên liên tiếp bị diệt tới bảy tám tòa, Ma tộc bị Ma Nghĩ cắn nuốt thì phải dùng triệu để tính. Kể từ đó làm cho không ít Ma nhân khi nói về trùng triệu lần này cũng hoảng sợ không thôi.

Nói đến hung danh của Hấp Ma Nghĩ ở mảnh địa vực này không khỏi làm người ta biến sắc.

Một năm sau, trên không trung một mảnh rừng rậm khắp nơi đều là đại thụ cao chọc trời đến mấy trăm trượng. Một đạo thanh quang nhàn nhạp đang phá không phi đột nhanh như điện chớp.

Mà ở phía sau trong vòng mười dặm, một đám cuu diện quái điều lông đỏ thẫm đang phát ra tiếng kêu quái dị đuổi theo không tha.

Bỗng nhiên thanh quang phía trước hơi dừng lại, từ giữa thoáng cái phun ra hơn mười đạo kiếm quang sáng loáng chợt lóe rồi biến mất, liền đem mười mấy con quái điều gần nhất chém làm hai nửa.

Sau đó thanh quang chớp động một cái liền sẽ tiếp tục phá không bay đi.

Những xích hồng quái điều kia kinh hoảng, vây quanh tàn thi của đồng loại phía dưới phát ra tiếng kêu quái dị khó nghe "oa oa". Nhưng cuối cùng chỉ là phần nộ không đuổi theo nữa.

Thanh quang phía trước sau khi một mạch bay xa hơn vạn dặm đột tốc mới hơi chậm lại.

"Không tệ, ở chỗ này thế mà lại phát hiện được một khối Phong Viêm Tinh to như vậy. Có lẽ sau này sẽ có tác dụng lớn."

Ở bên trong thanh quang, một thanh niên nam tử một tay nâng một cái đầu lô tinh thạch đỏ thẫm, khéo miệng hiện lên vẻ mỉm cười lẫm lẫm nói.

Người này chính là Hàn Lập.

Một năm trước hắn dựa vào cường đại thần thông một đường không ngừng bay đi. Sau khi xông vào man hoang chi địa mới thực sự bỏ rơi được Hấp Ma Nghĩ.

Sau đó hắn cứ dựa theo kế hoạch đã thương lượng tốt với những người khác mà không tìm kiếm đám người Lũng gia lão tổ, trực tiếp hướng Huyền Khiếu sa mạc một đường tiến đến.

Man hoang chi địa này đối với những Ma tộc bình thường mà nói tự nhiên là nơi cực kỳ nguy hiểm. Nhưng với thần thông của Hàn Lập nên cũng không quá dễ mất.

Ngược lại dọc theo con đường này liên tục thu hoạch làm cho hắn phát hiện mười mấy loại tài liệu cùng linh dược khó gặp tại Linh giới.

Làm hắn mừng rỡ quá đỗi.

Chương 2044: Bạch Vân Hình

Lúc trước ở trong chỗ sâu của hạp cốc, hắn phát hiện khối Phong Viêm tinh rất lớn trong tay này, nhưng vừa mới lấy đi thì lại bị một đàn ma cầm không biết tên phát hiện, dây dưa với chúng cả nửa ngày mới thoát ra được.

Trong tay Hàn Lập linh quang chợt lóe, đem Phong Viêm tinh thu lại, sau đó chuyên tâm chạy đi.

Một đường phi hành không việc gì, nửa ngày sau đã đến rừng rậm sát biên giới, nhìn ra xa đã thấy một vùng biển rộng mênh mông.

Hàn Lập khẽ cau mày, nhưng lập tức giãn ra.

Đây chỉ là một vùng nội hải, trong biển tuy rằng có một ít hải thú, nhưng xa xa cũng không thể so với ngoại hải mênh mông vô hạn được.

Thanh quang chợt lóe!

Hàn Lập là biến thành một dải sáng vút vào trong biển rộng, chớp lên mấy cái đã thấy đứng trên mặt biển ở ngoài ngàn trượng.

Bỗng nhiên âm vang tiếng phá không vang dội dưới mặt biển!

Vô số lam mang từ trong nước biển bắn ra, mục tiêu chính là Hàn Lập trên không trung.

Hàn Lập mặt không đổi sắc, tay áo đột nhiên hướng bên dưới rung lên điem ra một chỉ, một mảnh tro bụi mênh mông có chứa hào quang cuộn

cuộn mà ra, đồng thời ngưng tụ biến ảo thành vô số sợi tơ màu xám, thanh âm "vụt vụt" liên tục vang lên, những lam mang đều bị tơ bụi xuyên thủng.

Quái ngư màu lam nhỏ như ngón tay cái từ không trung rơi xuống rào rào.

Những con quái ngư này, toàn thân một cái vảy cũng không có, phần đầu lại dài vô cùng, bén nhọn như đao, hình dạng quả thực cổ quái.

Hàn Lập chỉ một kích liền diệt sát mấy trăm con quái ngư, nhưng lập tức từ trong nước biển lại bắn ra càng nhiều lam mang hơn.

Lông mày Hàn Lập dựng lên, pháp quyết thoáng chút biến đổi, từ trong tay áo phun ra càng nhiều hơn những sợi tơ xám, đem toàn bộ quái ngư đang đánh đến giết không còn một con.

Trong khoảnh khắc liền có hàng vạn quái ngư bị diệt sát sạch sẽ.

Dùng thủ đoạn sấm vang chớp giật như vậy dường như cũng đã đem đám này quái ngư này cứng rắn đuổi đi được.

Vốn là mặt biển có chút gợn sóng thì bây giờ đã yên lặng trở lại, không thấy có lam mang từ đó bay ra nữa.

Cổ tay Hàn Lập rung lên, tơ mảnh màu xám chột lóe lên, lại trở thành một dải snág như cũ đồng thời cuộn vào trong tay áo.

Hắn đề thăng pháp lực, hướng chỗ sâu trong biển rộng mà bay nhanh đi, độm tốc xem ra so với lúc trước còn nhanh hơn một nửa.

Mấy canh giờ sau, mặt trời cũng sắp lặn vào trong biển, đêm đen dần buông xuống.

Vài tia khí tức không yếu từ sâu dưới đáy biển bắt đầu hướng mặt biển mà tỏa ra.

Hàn Lập ở trên cao liếc xuống một cái, thỉnh thoảng có thể thấy được vài con cự thú có kích thước kinh người vẫy động tứ chi, như ẩn như hiện trên mặt biển.

Hàn Lập nhường mày, hướng không trung nhìn thoáng qua, hơi suy nghĩ một chút liền cảm thấy hôm nay không nên đi tiếp.

Tuy rằng lấy thần thông của hắn cũng không cần sợ hãi mấy con hải thú cường đại hoạt động ban đêm trên biển, nhưng có thể bớt đi phiền toái thì tự nhiên hắn cũng không nhiều chuyện làm gì.

Hướng hồ hắn phi độn tới đây cũng chưa từng nghỉ ngơi chút nào, bây giờ nghỉ ngơi khôi phục một chút tinh lực cũng tốt.

Trong lòng định sẵn kế hoạch, thần niệm hướng bốn phía trải ra đem hơn ngàn dặm bên trong mặt biển quét qua một lượt.

Không lâu sau, thần sắc hắn khẽ động, độn quang chợt biến đổi theo hướng khác mà đi.

Sau khoảng thời gian uống một chén trà, xa xa trên mặt biển xuất hiện một điểm đen, Hàn Lập thúc dục thanh quang bay đến gần, liền nhìn rõ đó là một tiểu đảo không quá lớn. Tiểu đảo này chỉ lớn khoảng mười dặm, nhưng trên mặt đất lại có núi cao tới hơn ngàn trượng, đồng thời tiểu đảo còn có một tầng hơi nước nhân nhật bao phủ.

Hàn Lập hai mắt hí lại, thần niệm ngưng tụ nhanh chóng đem cả tiểu đảo quét qua một lượt, sau đó mới bay thẳng vào tiểu đảo.

Một lát sau thanh quang chợt tắt, thân ảnh Hàn Lập xuất hiện trên sườn núi đá, trước mặt bất ngờ hiện ra lối vào một thạch động.

Hàn Lập liếc qua thạch động một chút, tay áo hướng vào bên trong rung lên.

Nhất thời một tiểu kiếm màu xanh bắn ra, tức thì chợt lóe lên chìm vào trong đó.

Chỉ thoáng sau, trong thạch động truyền ra thanh âm thú gầm lên trầm thấp, nhưng lập tức lại có tiếng thét chói tai vang lên rồi im bật.

Hàn Lập sắc mặt bình tĩnh nhắc chân bước vào động.

Thạch động cực kỳ hẹp dài, đi năm sáu mươi trượng thấy một chỗ tương đối rộng rãi, bên trong động quật phủ kín một loại cỏ xanh biếc không biết tên, mặt trên có một con ma thú cổ quái mặc giáp thú nằm sắp đã bị trảm thành hai nửa.

Hàn Lập ngón tay hướng tới thi thể ma thú điểm ra một chỉ liên có tinh hỏa bắn ra.

"Phì phì" một tiếng, hỏa diễm trong khoảnh khắc đem thi thể ma thú cùng cỏ khô phía dưới hóa thành tro bụi.

Toàn bộ động quật qua một chút thời gian đã trở nên sạch sẽ.

Lúc này Hàn Lập thản nhiên tiến tới giữa động quật khoanh chân ngồi xuống, đưa mắt xem xét một chút, sau đó vòng tay trữ vật của hắn khẽ động.

Bạch quang lóe lên, nhất thời từ đó bay ra bốn khối trường chuyên dài nửa thước óng ánh, xếp song song với nhau lơ lửng trước mặt hắn.

Chính là bốn khối thánh chuyên Hàn Lập đạt được trong tay Huyết Nha thành chủ một năm trước.

Hàn Lập hiển nhiên không phải lần đầu tiên nghiên cứu chúng, bàn tay thuần thục giờ lên.

Bốn tiếng sấm vang truyền đến!

Bốn đạo lôi điện màu vàng từ trong lòng bàn tay hấn bắn ra, chợt lóe lên tức thì chìm vào bên trong bốn khối tinh chuyên.

Thánh chuyên vốn óng ánh trong suốt lóe lên, bắt ngờ kích thước tăng lên tới mười mấy lần, hóa thành bốn khối thánh chuyên rất lớn, đồng thời mặt ngoài hiện ra chi chít văn tự tím đen.

Hàn Lập lam quang trong mắt khẽ chớp nháy, tỉ mỉ xem xét văn tự trên tinh chuyên, trong đầu chậm rãi suy ngẫm.

Nửa canh giờ sau, Hàn Lập mới đem ánh mắt thu lại, hơi chút trầm ngâm đứng lên.

Khắp Linh Thánh Tổ không hổ là thánh tổ có thanh danh lớn như vậy tại Ma giới, tu luyện thần thông quả nhiên không phải tầm thường. Đáng tiếc hấn đã tu luyện Phạn Thánh Chân Ma công đến cực điểm, nếu không cũng đã muốn đem chủ tu công pháp thay đổi một lần. Nhưng cho dù như vậy, ma công bí thuật ghi chép trên bốn khối thánh chuyên cũng có đôi chút có lợi cho hấn, thậm chí còn có hai ba bộ công pháp có thể trực tiếp tu luyện.

Hàn Lập trong lòng tự đánh giá như vậy, năm ngón tay xòe ra thu lại bốn khối thánh chuyên.

Nhất thời bốn khối tinh chuyên rung lên bay xuống bên dưới, lại xếp lại cùng một chỗ với nhau, hoa văn bên ngoài thánh chuyên biến đổi nhanh,

bốn khối tỏa ra bốn cột sáng diễm lệ.

Bốn cột sáng khéo léo dung hợp cùng nhau, chiếu lên bên trên vách đá cách xa khoảng một trượng, một bản đồ lớn cỡ mấy trượng hiện ra rõ ràng.

Trên bản đồ, địa hình sông núi được đánh dấu rõ ràng, tại trung tâm hiện ra ký hiệu hình một con hắc long một sừng.

Hàn Lập ánh mắt chớp chớp nhìn bản đồ, ngoài mặt đậm vẻ suy nghĩ.

Không biết qua bao lâu, hắc tay áo hướng ra trước người rung lên, một mảng hào quang bay ra.

Bốn khối tinh chuyên nhất thời chợt lóe không thấy.

Bản đồ trên vách đá cũng vô thanh vô tức biến mất.

Hàn Lập lúc này mới nhẹ thở dài một hơi, hai tay đặt lên đầu gối trầm ngâm đứng lên.

Một năm trước, khi hắn vừa thoát khỏi Hấp Ma Nghĩ Hải vây khốn, cũng đã bắt đầu nghiên cứu bốn khối thánh chuyên này.

Bằng đầu óc thông minh của hắn, chỉ cần thời gian mấy ngày liền nghiên cứu ra ảo diệu của thánh chuyên, đồng thời cũng mở ra được bản đồ Khấp Linh bí tàng.

Đáng tiếc chính là, bản đồ này nhìn như cực kỳ rõ ràng, nhưng không có lấy một câu giải thích nào trong đó.

Địa hình trên bản đồ đối với một người ngoài như Hàn Lập mà nói là cực kỳ xa lạ, căn bản không cách nào biết được vị trí bí tàng ở khu vực nào.

Tuy rằng Hàn Lập tại Huyết Nha thành cũng mua một ít bản đồ, thế nhưng phần lớn là bản đồ đại khái của Ma giới, bản đồ rõ ràng từng khu vực thì gần như là không có.

Cuối cùng hắn cũng chỉ còn cách đến các thành trì khác mua thêm bản đồ xem có chút manh mối nào hay không.

Bằng vào thần thông tu vi hiện nay của hắn thì Khấp Linh bí tàng này cũng không nhất định phải có cho bằng được, nhưng nếu dưới tình huống là không làm lỡ việc chính ở Ma giới, thì tìm thấy bí tàng cũng là một thu hoạch không tồi.

Hàn Lập trong lòng nghĩ chu đáo mọi chuyện, tạm thời không nghĩ tới việc này nữa, hai tay chợt bấm quyết.

Lập tức có kim quang chớp động không ngừng huyễn hóa ra hình người bao phủ bởi vảy lân sắc trắng sau lưng Hàn Lập, đúng là Chân Ma pháp tướng ba đầu sáu tay.

Pháp tướng sáu mắt vừa mở, hàn quang tản ra lạnh lạnh, sáu cánh tay múa lên, mỗi bàn tay lại bấm một pháp quyết cổ quái.

Mà Hàn Lập lúc này bàn tay chợt nắm lại, trong tay bỗng nhiên hiện hiện ra năm sáu trận bàn, cổ tay rung lên nhất thời hóa thành mấy chục đoàn linh quang bắn ra, lóe lên rồi chìm vào hư không không còn bóng dáng.

Một lát sau, dưới thân Hàn Lập một luồng hào quang ngũ sắc chớp nháy, một cái cổ quái pháp trận hiện ra, bao phủ hắn vào trung tâm trận pháp.

Hào quang bên trong pháp trận chớp động, mơ hồ có thể thấy được những phù văn cực kỳ tinh diệu in trên pháp trận, nhìn vào bên trong giống như ẩn chứa cả càn khôn, đúng là không phải tầm thường.

Hàn Lập mặt không đổi sắc, mười ngón tay lại điểm ra bốn phía hư không!

Bảy tám khối cực phẩm linh thạch liên tiếp bắn ra, chợt lóe lên tức thì đã thấy mất tích trong pháp trận.

Hắn một tay bấm quyết, trong miệng quát lên một tiếng như sấm nổ!

Toàn bộ pháp trận sau một tiếng ông minh, nhất thời có vạn đạo hào quang lóe lên tiếp tục ngưng tụ, lại hình thành một mảnh màn sáng ngũ sắc, đem Hàn Lập hoàn toàn bao phủ vào trong đó.

Trong hư không một chút ma khí yếu ớt khoảnh khắc đã bị quang hà bài xích ra ngoài, đồng thời từng cỗ linh khí cực kỳ tinh thuần hiện ra trong màn sáng!

Hàn Lập hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra biểu tình hài lòng, hai mắt chậm rãi nhắm lại, hai tay kết ra một cái cổ quái pháp quyết, trên trán hắc khí mờ mờ bất ngờ từ đó lộ ra một con mắt đen nhánh.

Từng tràng thanh âm tối nghĩa truyền ra từ trong pháp trận, đồng thời Chân Ma pháp tướng ba khuôn mặt lại hiện ra ba sắc thái vui buồn hờn giận khác nhau, thân thể chợt sáng chợt tối chớp nháy liên tục đứng lên.

Lúc này, pháp tướng phía dưới ngời ngay ngắn cạnh Hàn Lập, bên trong pháp trận một cảnh tượng khó mà tưởng tượng nổi đang diễn ra.

Sau khi Hàn Lập đọc xong chú ngữ, từ thân thể không ngừng tuôn ra ký hiệu màu bạc lớn bằng hạt đậu, vừa mới bắt đầu đã tuôn ra tới mấy chục cái.

Thời gian dần trôi qua, càng nhiều hơn ký hiệu từ trong thân thể Hàn Lập tuôn ra, đồng thời ở bên trong màn sáng ngũ sắc chập chờn bất định,

Hàn Lập đánh ra từng quyền lên màn sáng.

Lúc này, thân thể Hàn Lập bắt đầu trở nên óng ánh như ngọc giống như người hắc được phủ một lớp vảy ngọc, bất ngờ hóa thành ký hiệu chìm vào trong thân thể hắc.

Một tiếng gầm nhẹ âm vang!

Ký hiệu màu bạc trong màn sáng ngưng tụ lại, biến ảo thành từng sợi tơ bạc chói mắt bắn nhanh tới Hàn Lập.

Chương 2045: Kim Hi Thử

Thân hình Hàn Lập run rẩy một hồi, tất cả tơ bạc lóe lên tức thì chui vào trong da thịt hắn, ngoài da lồi lên lõm xuống không ngừng nhìn giống như vô số trứng gà đang chạy ngang chạy dọc dưới da hắn vậy.

Cùng lúc đó, Hàn Lập cảm thấy máu huyết trong người sôi trào lên nóng rực cả người, các kinh mạch ngứa ngáy vô cùng khó chịu, hận không thể dùng tay mà bóc từng lớp thịt trong người cho hết cái cảm giác này.

Loại đau đớn này như phát ra từ sâu trong linh hồn con người, nếu không phải tinh thần Hàn Lập cứng cỏi vô cùng thì cũng không thể chịu đựng nổi loại hành hạ như vậy. Tuy tiện lấy một gã Hợp Thể tu sĩ bình thường thì đã không thể khống chế nổi chân nguyên trong cơ thể mà tẩu hỏa nhập ma, gào thét thê thảm rồi, căn bản là không thể bảo trì trấn định tu luyện.

Hàn Lập ngồi dưới đất vẫn không nhúc nhích, trên mặt lộ ra biểu tình nhẫn nại phi thường.

Ba bốn canh giờ sau, thân hình hắn lại càng trong suốt sáng long lạnh hơn, mơ hồ còn nhìn thấy cả xương cốt cứng rắn hơn xa người bình thường.

Xương cốt của hắn chớp lên linh quang màu bạc, nhìn chẳng khác nào do bạc đúc thành. Mặt ngoài còn có một ít vân màu vàng, tuy nhiên lại cực kỳ nhạt, nhỏ như tơ, nếu không cẩn thận xem xét thì khó mà phân biệt rõ ràng, nhưng là những vân màu vàng này dường như tạo thành những phù vân màu vàng cực kỳ huyền diệu, giống như hắn khi mới sinh ra đã được khắc lên đó vậy.

Những phù văn màu vàng này nếu để cho các đại năng tu sĩ nhìn thấy chắc chắn sẽ vô cùng kinh hãi mà thốt lên ba tiếng "*Kim Triện Văn*".

Công pháp có thể hình thành linh văn của Tiên giới trên xương cốt như thế này thì sự huyền diệu của nó như thế nào không cần nghĩ cũng biết, xuất xứ của nó hơn nửa là đến từ Tiên giới. Công pháp như vậy, kể cả là tồn tại Đại Thừa Kỳ chắc chắn cũng ham muốn không thôi.

Công pháp mà hãn đang tu luyện này đúng là bộ Bách Mạch Luyện Bảo Quyết.

Công pháp chính xác là có xuất từ Tiên giới, nếu Hàn Lập tu luyện đại thành, thì sự cứng rắn của thân thể có thể so sánh với tồn tại Chân Linh, thậm chí còn có thể cường đại hơn vài phần.

Nhưng mà nói như vậy cũng đã hiểu được bộ công pháp này tu luyện khó khăn tới mức nào.

Hàn Lập cũng là vì tiến giai lên Hợp Thể hậu kỳ mới dám tu luyện. Muốn tu luyện thành công còn không biết là đến ngày tháng năm nào, thậm chí có khi đã tiến giai lên Đại Thừa Kỳ rồi mà công pháp này còn chưa đại thành được.

Tuy nhiên Hàn Lập còn thọ nguyên rất dài nên đối với công pháp này cũng không quá vội vàng, có thể từ từ tìm hiểu.

Mấy canh giờ sau, Hàn Lập mở hai mắt ra, xương cốt toàn thân phát ra một hồi những tiếng trầm đục, thân hình hãn thoáng cái liền phát ra ánh sáng vàng một cách điên cuồng.

Hãn một tay bấm quyết, trong cơ thể phát ra một tiếng nổ vang, ngay sau đó thân hình hãn cũng khôi phục lại như lúc ban đầu.

Lúc này Hàn Lập thở dài một hơi, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ.

Tu luyện Bách Mạch Luyện Bảo Quyết này, thật đúng là đau đớn vô cùng, dù thân thể hắn hiện tại rất cường đại nhưng cũng chỉ có thể tu luyện trong chốc lát mà thôi.

Một ngày hắn chỉ có thể tu luyện một chút mà thôi, nếu mà tu luyện nhiều thì lại hóa dở, kinh mạch có thể không chịu nổi mà vỡ vụn.

Hắn thu lại công pháp cũng chưa vội thu hồi lại pháp trận, liền vung tay lên không trung, Kim Thân Pháp Tướng ba đầu sáu tay lại hòa tan biến mất.

Hàn Lập thần sắc bình tĩnh hai tay đặt lên trên gối, một lần nữa nhắm mắt nhập định.

Nhưng chỉ sau một lát thời gian, ánh sáng vàng trên người hắn được thu lại hoàn toàn, mà sau đó lại hiện ra ánh sáng bảy màu càng lúc càng sáng ngời, mơ hồ hình thành một tầng bảo hộ bảy màu đem thân hình Hàn Lập bao phủ vào trong đó.

Lúc này, trên mặt hắn có một bất ngờ có một tầng tinh quang lưu chuyển, hai đầu lông mày màu đen nhẹ nhàng chớp động không thôi, hai mắt nhất thời mở ra.

Hàn Lập tu luyện xong Bách Mạch Luyện Bảo Quyết, lại bắt đầu tu luyện một bộ công pháp Tiên Giới khác là Luyện Thần Thuật.

Bằng vào pháp lực Hợp Thể hậu kỳ cùng thân thể cường đại của hắn, rất cục có thể yên tâm tu luyện thần thuật này rồi.

Nếu có thể tu thành tầng thứ hai Luyện Thần Thuật, thần niệm thoáng một cái tăng lên tới mấy lần, dù cho lần này đi Ma giới không thể tìm được

Linh Trì cùng Linh Liên thì cũng có một phần hi vọng tiến giai Đại Thừa Kỳ.

Hàn Lập biết rõ tầm quan trọng của Luyện Thần Thuật nên sau cuộc chiến tại Thiên Uyên Thành thì mỗi ngày đều không ngừng tiến hành tu luyện. Nhưng là vì thời gian quá ngắn, tầng thứ hai lại càng thâm ảo hơn xa tầng thứ nhất, nên hiện tại hắn chỉ mới vừa chạm ranh giới tầng thứ hai mà thôi.

Xem ra muốn tu luyện tầng thứ hai Luyện Thần Thuật đại thành, cũng cần một khoảng thời gian dài nữa.

Hàn Lập đối với việc này đã sớm nghĩ trước, cho nên cũng không vội vàng hay dao động ý chí, chỉ yên lặng nhập định tu luyện!

Sáng sớm ngày thứ hai, một đạo Thanh Hồng bắn ra từ trên đảo, thoáng cái đã bay tới chân trời.

Hai ngày sau, Hàn Lập bay ra khỏi vùng biển này, đang ở trên một mảnh sơn mạc xanh tốt.

Mảnh sơn mạc này ẩm ướt vô cùng, thỉnh thoảng có sương mù đủ màu sắc từ từ bay lên trên mặt đất, đem ba bốn trăm trượng trong không gian che mờ tạo nên cảnh tượng mơ ảo khác thường, nhìn bằng mắt thường không thể thấy rõ ràng.

Vì sợ theo trong sương mù bỗng nhiên gặp ma thú tập kích làm trễ nải hành trình, nên Hàn Lập cũng không phi hành phía dưới nơi sương mù bao phủ mà là trực tiếp ở trên cao ngàn trượng cười gió mà đi.

Còn cao hơn vạn trượng thì hắn cũng không có ý định phi hành trên đó, thường thường trên cao như vậy sẽ có một ít đại ma cầm cương đại mà Hàn

Lập cũng không muốn trêu chọc vào. Nghĩ như vậy nên hắn chọn không trung cao hơn mặt đất ngàn trượng để đi.

Mảnh sơn mạc quảng đúng là quá lớn với tưởng tượng của Hàn Lập!

Hắn vốn nghĩ rằng chỉ cần nhiều lắm là ba bốn ngày liền có thể bay hết sơn mạc, kết quả đã hơn mười ngày mà vẫn chưa thấy điểm cuối mảnh sơn mạc này.

Cái này làm Hàn Lập cảm thấy ngoài ý muốn, trong lòng cảm thấy ngưng trọng thêm vài phần.

Trên đường hắn tuy đã chọn nơi an toàn nhất để phi hành, thế nhưng vẫn không thoát được vài lần bị ma thú tập kích, thực lực bọn chúng cũng không kém.

Có ma cầm thân dê đầu ung thân hình cực lớn, cũng có đàn muỗi hút máu lớn gấp trăm lần bình thường tập kích,

Những ma cầm này đối với Hàn Lập chỉ là một chút phiền toái nhỏ, Phệ Linh Thiên Hỏa vừa được thả ra đã biến toàn bộ bọn chúng thành tro bụi.

Tiếp tục phi hành thêm mấy ngày trên sơn mạc, cây cối bên dưới núi đã dần dần thưa thớt, rốt cục cũng đã sắp đến được điểm cuối sơn mạc.

Điều này làm cho tinh thần Hàn Lập thấy phấn chấn hẳn lên, lập tức thúc giục pháp lực, vận tốc thoáng cái đã nhanh hơn rất nhiều, chớp lên mấy cái liền thấy một tòa núi đá ở xa xa phía trước, hắn đang muốn tiếp tục phi hành, nhưng rồi sắc mặt hơi đổi thu lại vận quang đứng tại xa xa.

Hàn Lập nghiêng đầu đánh giá một chút, biểu tình trên mặt giống như đang suy nghĩ gì đó, nhưng một lát sau, tựa hồ đã có quyết định, lập tức vận quang phóng ra tiếp tục phi hành lên trước.

Một lát sau, Hàn Lập phi độn một thoáng đã đi xa hơn nghìn dặm, liền thấy cách nơi hắn đang phi độn chừng một ngọn núi có một cây đại thụ màu đỏ tím to lớn vô cùng, cao tới hơn ba ngàn trượng.

Mà ở trên đại thụ đang có hơn mười nam nữ Ma tộc đánh nhau với một đám dơi dơi hai cánh đỏ như máu.

Những nam nữ Ma tộc kia tu vi hầu hết chỉ là Hóa Thần Kỳ, nhưng trong đó cũng có ba tên Luyện Hư kỳ liên thủ tạo thành một pháp trận khá huyền diệu, tế ra mấy chục kiện ma khí đủ màu đủ sắc cùng đàn dơi dơi đỏ thắm tranh đấu.

Đàn dơi dơi có khoảng hơn ba mươi con mỗi con lớn chừng nửa trượng, ngoài thân bao phủ bởi ma văn đen nhánh, hai cánh vừa vỗ xuống, một luồng ma phong u ám điên cuồng tuôn ra, trong miệng phun quái diễm xanh biếc.

Ma phong thổi bùng quái diễm.

Liền sau đó, lực diễm uy năng tăng mạnh, hóa thành một biển lửa xanh thẳm, đem những nam nữ Ma tộc kia vây chặt ở trên đại thụ, không cách tiến tới một bước.

Những Ma tộc này tuy không cách nào phá vây, nhưng ba gã Luyện Hư Ma tộc cầm đầu thúc dục vài kiện ma khí uy năng khá lớn, hơn nữa tạo thành pháp trận huyền diệu, cũng có thể tạm thời ngăn cản biển lửa điên cuồng tấn công.

Từ chỗ những Ma tộc này lại truyền ra mùi hương rất lạ.

Trên đại thụ đỉnh tại một tán lá cực lớn lại có trái cây xanh biếc lớn cỡ ngón cái, mùi hương kia đúng là phát ra từ đây.

Ánh mắt Hàn Lập dừng lại trên đám người Ma tộc một chút, mà ánh mắt liền quét xuống rơi vào trái cây xanh biếc trên đại thụ.

"Tử Quang Thụ, Tử Linh quả. Tử Quang Thụ lớn như vậy thật sự là cực kỳ hiếm thấy!" Hàn Lập thì thào hai tiếng, trên mặt lộ ra biểu tình hiếu kỳ.

Tử Linh quả là một linh quả quý hiếm chỉ có thể ngộ mà không thể cầu, đặc biệt là quả trên linh thụ lớn như thế lại càng quý hiếm, thậm chí có khả năng sinh ra hiệu quả đặc biệt. Nhưng loại linh quả này lại chỉ có tác dụng ở cảnh giới Hợp Thể trở xuống, đối với Hàn Lập đã không còn hữu dụng nữa rồi.

Cho nên Hàn Lập thu lại ánh mắt, rốt cục lại nhìn những Ma tộc kia.

Giờ phút này, đám Ma tộc Hóa Thần Kỳ hình như tình hình cũng không tốt lắm.

Hơn mười tên hóa Hóa Thần Ma tộc, sắc mặt bắt đầu tái nhợt, rõ ràng là do pháp lực tiêu hao quá nhanh, khó mà kiên trì được nữa. Nếu những Hóa Thần Ma tộc này thất thủ, thì ba gã Luyện Hư Ma tộc kia cũng không thể duy trì pháp trận phía dưới, lành ít dữ nhiều là điều không thể tránh khỏi.

Hàn Lập hơi nhíu mày, chưa kịp nghĩ kỹ xem nên xử lý việc này thế nào thì ba gã Luyện Hư kỳ Ma tộc kia bỗng nhiên có một người lớn tiếng hô:

"Vị đạo hữu đằng kia, chúng ta là người của Huyền Dạ Bạch gia. Đạo hữu nếu chịu xuất thủ tương trợ, Bạch gia nhất định sẽ hậu tạ!"

Ma tộc vừa mở miệng kia là một thiếu phụ dung mạo xinh đẹp, nhìn như chỉ hai mươi tuổi, tóc dài búi cao, mặc một chiếc váy dài xanh biếc. Mỹ phụ sớm đã phát hiện ra Hàn Lập, hiện tại rốt cục không nhịn được lớn tiếng kêu cứu.

Hàn Lập lúc này tự nhiên đang che dấu tu vi chỉ ở mức Luyện Hư hậu kỳ mà thôi.

"Bạch gia Huyền Dạ thành? Chính là Bạch gia sản xuất ra cở Thuyền vang danh thiên hạ sao!" Hàn Lập thần sắc khẽ biến, chậm rãi mở miệng hỏi.

"Đạo hữu biết rõ Bạch gia, vậy lời nói của ta đạo hữu cũng tin rồi chứ. Nếu đạo hữu còn không tin, thiếp thân dùng tâm Ma thê, tuyệt đối không quên báo đáp đại ân cứu mạng của đạo hữu." Mỹ phụ dường như hiểu lầm nguyên do Hàn Lập chần chờ, vội vàng ngưng trong nói tiếp.

Hàn Lập nghe nói như thế, trầm ngâm một chút liền nhàn nhạt trả lời:

"Đã là người của Bạch gia, tại hạ không xuất thủ tương trợ cũng không được rồi. Chỉ hi vọng đạo hữu chớ quên hứa hẹn vừa rồi!"

Vừa dứt lời, hần một tay bấm niệm pháp quyết, thân hình trong giây lát lớn thêm ba bốn trượng, ngoài thân mọc lên chằng chịt lân phiến màu đen, hai tay hắc khí lưu chuyển, chỉ một thoáng đã huyền hóa thành hai Hắc Ma trảo, mười ngón tay sắc nhọn như đao.

Hàn Lập vừa mới biến thân xong, không chút do dự hét lớn một tiếng, một cỗ ma phong lao thẳng tới đàn doi đỏ thẫm kia, khí thế cực kỳ kinh người!

Chương 2046: Huyền Dạ thành

Hắc phong chuyển động như chớp giạt, lập tức cuốn thẳng đến sát bên bày dơi đỏ thẫm kia.

Một âm thanh quái dị sắc nhọn từ trong đàn dơi truyền ra, gần phân nửa dơi ma trong đó bỗng nhiên quay đầu, há miệng phun ra lục diễm đánh tới Hàn Lập.

Ngọn lửa xanh biếc còn chưa tới Hàn Lập, thì mùi hôi thối đến phát ói đã áp tới mặt, xông vào mũi.

Hàn Lập cười dài, giữ hai tay áo căng phòng, đồng loạt phát tới. Lập tức, hai cổ cuồng phong xanh mờ cuộn cuộn tuôn ra, mạnh mẽ chặn đứng lục diễm lại.

Cùng lúc, Hàn Lập cũng bước tới một bước. "*Suru*". Thân hình hắn liền tan biến. Ngay sau đó, ở ngoài mười trượng, bóng người thấp thoáng, Hàn Lập chợt lóe, quỷ dị hiện ra bên cạnh một con ma bức đỏ thẫm. Hai tay hắn nhẹ nhàng vũ động, hơn trăm đạo trào ảnh lóng lánh vút ra, vèo vèo xé gió chụp xuống. Con dơi ma còn chưa kịp kêu một tiếng, đã ngay tại chỗ hóa thành một mảng huyết vũ rớt xuống.

Ở gần đó, mấy con ma bức khác kinh hoàng, vội vàng quay đầu lại, chuyển hướng công kích. Nhưng cũng đã muộn. Hàn Lập nhích động đầu vai, hắc sắc chớp tắt, thân ảnh lại biến mất, rồi hiện ra bên cạnh một con dơi ma khác. Đồng dạng, trào quang vang dậy, thân hình con vật này lại bị xé rách thành vô số mảnh nhỏ.

Sau đó, Hàn Lập thoát ần thoát hiện, chớp lóe ở giữa đàn dơi. Mỗi lần hiện ra là mỗi lần trảm sát một đầu ma vật. Với thân pháp quỷ dị như vậy của Hàn Lập, bầy dơi cho dù phun lục diễm ngập trời, hơn phân nửa cũng chỉ đánh vào khoảng không. Ngẫu nhiên có một hai đạo đánh trúng lại bị một chiếc ma giáp màu đen ngăn lại dễ dàng, cũng chỉ khiến Hàn Lập hơi hoãn chút mà thôi, rồi tiếp tục ở giữa bầy dơi tàn sát không ngừng. Chỉ trong mấy cái hô hấp, đã có hơn mười con dơi ma chết trong tay Hàn Lập.

Thấy sự việc như vậy, bọn Ma tộc, dù đang khổ sở ngăn chống biển lửa lục sắc, cũng không khỏi bàng hoàng, há mồm ngó trôn trời. Thiếu phụ xinh đẹp Luyện Hư kỳ nhìn Hàn Lập, trên mặt càng lộ vẻ kinh sợ. Người khác không biết, chứ bọn họ đã giao thủ cùng đàn dơi hơn nửa ngày, hiển nhiên biết rõ. Mấy con dơi kia da dày kiên cố như sắt đá, ngay như ma khí thông thường có đánh trúng cũng không thể thương tổn được, chỉ có mấy món ma khí đỉnh giai mới gây ra một ít tổn hại. Nếu không phải bởi như thế, bọn họ cũng đã không bị vây hãm ở đây lâu như vậy.

Trong khi bọn họ thúc thủ, vô sách đối phó với bầy dơi ma, thì Hàn Lập chỉ cậy vào hai tay ma trảo đã dễ dàng chém nát bọn dơi. Bảo sao bọn họ không chán kinh!

"Thân thể người này không ngờ lại cường đại đến như vậy! Không biết là tu luyện thứ ma công gì? Chẳng lẽ là một trong mấy thứ thượng cổ ma công từng đồn đãi kia?" Thiếu phụ hoảng sợ thầm nghĩ.

Bầy dơi thấy Hàn Lập mạnh mẽ như thế, cho dù cực kỳ hung hãn, cũng không khỏi bộc lộ ý sợ hãi. Vào lúc này, từ trong đàn dơi bỗng phát ra một tiếng sắc nhọn. Đám dơi ma còn sống lập tức xôn xao như được đại xá, liền chia ra hai bên, nhường chỗ cho một con dơi ma cực lớn so với đồng loại đang bay đến.

Con ma vật này không chỉ có khí tức cường đại mà trên đầu còn có một cặp quai sừng màu tím nhạt, điện quang thấp thoáng chuyển động trên đó. Con vật vừa thấy Hàn Lập liền há mồm phun ra cả mảng lớn lục diễm cuốn tới, trong vòng trăm trượng không trung đều bị lửa dữ bao trùm.

Thần sắc Hàn Lập không thay đổi, một tay vỗ trên người, hắc sắc ma giáp lập tức hiện ra, hắc sắc ký hiệu cũng lóe lên ngưng tụ lại, hóa thành một màn ánh sáng chắn trước người. Biển lửa xanh biếc va chạm tới màn sáng màu đen liền phát ra âm thanh ken két rồi bị phân khai tản ra, hoàn toàn không thể tiến gần đến Hàn Lập.

Con dơi lớn thấy cảnh này thì nổi giận, tiếng kêu rít lên bén nhọn, cặp sừng màu tím trên đầu đột ngột phát ra tiếng nổ vang, hai đạo ngân sắc hồ quang, lớn như cái chén, chớp lòa đánh thẳng về phía Hàn Lập.

Vẻ mặt Hàn Lập nghiêm lại, nhắc tay, hai ngón diễm tới. Sấm sét vang dậy. Hai đạo hồ quang trắng xanh từ đầu ngón tay lóe ra, cùng với ngân hồ đồng quy vu tận tan biến giữa không trung.

Nhân lúc này, Hàn Lập nhích động đầu vai, chân bước tới, tiến nhập vào hư không. Trong nháy mắt, hắc liên hiện ra ngay phía trên con dơi ma, cũng vùng trảo chụp xuống. Năm đạo trảo mang màu đen dài nửa thước lóe ra.

Con dơi ma cả kinh, vội vỗ hai cánh, thân hình như tên bắn vút qua một bên. Con vật này hình thể to lớn vậy mà động tác lại nhanh nhẹn phi thường.

Hàn Lập thấy vậy, thầm hừ lạnh. Năm ngón tay đang chộp xuống liền hơi khép lại, tốc độ của năm đạo trảo mang nhất thời tăng vọt lên mấy lần, như chớp giật, hung hãn chém xuống một cánh của con vật. Cái cánh bị chém phẳng thành mấy mảnh, máu vung vãi khắp nơi.

Con dơi lúc này rít lên thê thảm, hai mắt vốn đang tràn ngập nộ khí giờ lại đầy vẻ sợ hãi, vội vã điên cuồng vỗ mạnh một cánh còn lại, vô số tơ máu từ toàn thân bắn ra bốn phương tám hướng. Những sợi tơ máu này lập tức hóa thành từng đám huyết vụ mờ mờ che phủ lấy hắn.

Thần sắc Hàn Lập hơi chuyển sắc, tay vươn ra huyền hóa thành hư ảnh chụp xuống. Hư không dao động, vô số trào mang chi chít hiện ra, như cuồng phong bạo vũ bắn tới vàng sương mù màu máu kia. Nhất thời đem huyết vụ xuyên thủng tan nát!

Đúng lúc này, tiếng xé gió chói tai từ trong huyết vụ bạo phát ra, tiếp theo một đạo huyết quang chớp lên lóe ra, trong nháy mắt đã vượt ra ngoài ngàn trượng trên không, rồi lại mơ hồ đi, biến mất ở cuối chân trời.

"Huyết Ảnh động!"

Hàn Lập nhận ra đòn thuật thoát thân giữ mạng của cự bức, trên mặt hiện ra vẻ quái dị, nhưng lập tức khôi phục thần sắc bình tĩnh như trước, ánh mắt đảo qua bầy dơi còn sót lại. Đã không còn cự bức chỉ huy, lại thêm vừa rồi bị Hàn Lập một hơi giết chết không ít, đám dơi ma còn lại cho dù ra sức thúc dục biển lửa xanh biếc cũng không thể tạo thành áp lực đáng kể lên những ma tộc kia. Đám ma tộc ngược lại còn nhân cơ hội này với sự dẫn dắt của ba cao thủ Luyện Hư đã đại triển thần uy, áp chế biển lửa, bức lui từng chút, cũng gần thoát khốn.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, khoanh tay đứng bất động giữa không trung, không hề có ý định ra tay. Mà đám ma bức đồng dạng cũng không dám trêu chọc đến Hàn Lập, thậm chí còn tránh xa ra. Qua một tuần trà nhỏ, những ma tộc kia rốt cuộc cũng phá khai ra khỏi biển lửa, giết chết gần nửa bầy dơi ma. Mấy con dơi còn sống cũng lập tức tán loạn bay trốn khắp nơi, không dám ở lại gần cây đại thụ.

"Đa tạ đạo hữu đã ra tay tương trợ, tại hạ là Bạch Vân Hình. Còn đây là hai vị tộc huynh của thiếp thân, Bạch Ân cùng Bạch Anh. Xin được hỏi tôn tính đại danh của đạo hữu?" Thiếu phụ xinh đẹp kia hiển nhiên là người đứng đầu của nhóm ma tộc, ngay khi vừa giải quyết xong đám ma bức liền bay đến bên Hàn Lập thi lễ, cũng nhẹ nhàng cười, giới thiệu hai tên Luyện Hư khác.

Nàng này đối với Hàn Lập khách khí dị thường. Hai tên Luyện Hư kia, Bạch Ân là nam tử trung niên, khuôn mặt bình phàm, còn Bạch Anh lại là một nho sinh trung niên, mình vận nho sam. Hai người đã thấy qua một màn đại triển thần thông của Hàn Lập, nên cũng không dám chậm trễ, vội vã cảm ơn luôn miệng.

"Tại hạ họ Hàn, chỉ là một tán tu mà thôi, vốn kính ngưỡng uy danh của Huyền Dạ Bạch gia đã lâu. Nghe nói hương trà mà quý gia tộc bí chế có công hiệu định thần trừ tà hết sức kỳ diệu. Tại hạ rất muốn được thưởng thức một hai a!" Hàn Lập liền ôm quyền, bất động thanh sắc, nhàn nhạt nói.

"Tán tu ư? Hàn huynh dùng sức lực bản thân đánh chết nhiều như vậy Huyết Tuyền dơi ma, thần thông thật sự thâm sâu khôn lường. Xem ra Hàn huynh hẳn là khổ tu chi sĩ, ít qua lại bên ngoài nga! Nếu không, thiếp thân hẳn đã phải nghe qua uy danh của đạo hữu." Bạch Vân Hình, đôi thu ba xinh đẹp khẽ chuyển, nhẹ nhàng cười nói.

"Tại hạ không nghĩ mình là khổ tu, nhưng quả thật rất ít khi đi lại bên ngoài. Nơi đây cách Huyền Dạ thành cũng khá xa. Các vị cùng đám hậu bối xâm nhập vào tận nơi này, chẳng lẽ đặc biệt là vì mấy trái Tử Linh quả này?" Hàn Lập đối đáp khiêm tốn vài câu, rồi chuyển ánh mắt hướng thiếu phụ, nhàn nhạt hỏi.

"Bạch gia chúng ta gần đây định luyện chế một loại linh đan, mà Tử Linh quả này chính là một trong các chủ dược. Thiếp thân đã dẫn dắt tộc

nhân đi hoang địa, mạo hiểm tìm kiếm liền mấy năm mới may mắn tìm thấy một cây Tử Quang thụ. Vừa rồi, nếu Hàn huynh không ra tay tương trợ, đám người thiếp thân căn bản không thể có được linh quả. Theo lẽ, hẳn là phải phân chia cho Hàn huynh một nửa, nhưng mà linh quả này thập phần trọng yếu đối với Bạch gia chúng ta, thiếp thân nguyện đem ma thạch tương đương giá trị để trao đổi một nửa số linh quả, không biết ý Hàn huynh như thế nào?" Bạch Vân Hình sắc mặt hơi đỏ, nhưng lập tức trấn định trả lời, ướm thử dò ý.

"Ha ha. Bạch tiên tử không cần lo ngại. Tử Linh quả này không có tác dụng lớn đối với Hàn mỗ, tại hạ không nhất thiết phải có nó cho bằng được. Vậy, cứ làm theo ý của tiên tử đi." Hàn Lập nghe xong, cười hắc hắc, cũng đồng ý không phản đối gì.

"Đa tạ Hàn huynh nhường cho. Để thiếp thân sai người đi hái quả xuống xác nhận, rồi sẽ đem ma thạch cấp giao đạo hữu." Thiều phụ nghe vậy trong lòng buông lỏng, cười vui vẻ nói.

Sau đó, nàng quay sang các tộc nhân khác, phái người cẩn thận hái Tử Linh quả trên đại thụ xuống, xếp vào hộp chuyên dụng, rồi lấy ra một vòng trữ vật chứa đầy ma thạch giao cho Hàn Lập. Hàn Lập tiếp nhận vòng tay trữ vật, thần niệm hướng bên trong đảo qua, rồi bình thần thu cất lấy.

Bạch Vân Hình thấy vậy, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ, mở miệng mời mọc:

"Không biết Hàn huynh dự định đi đâu? Nếu thuận tiện, hay là theo thiếp thân phản hồi Huyền Dạ thành. Thứ nhất, Huyền Dạ thành chúng ta coi như cũng có chút danh khí, vài loại đặc sản linh vật chỉ bản thành mới có, không chừng đối với đạo hữu sẽ có trợ giúp không nhỏ. Thứ hai, thiếp thân vốn đã lấy tâm ma phát thệ, một khi trở về tộc nhất định phải thừa với

trưởng bối, báo tạ thật lớn cho đại ân Hàn huynh viện thủ vừa rồi. Mong rằng đạo hữu vạn lần xin chớ cự tuyệt, xin cùng đồng hành một chuyến."

Vị đệ tử chân truyền của Bạch gia này thấy Hàn Lập thần thông kinh người nên có ý mượn sức rành rành.

"Bạch gia chúng ta có một vị lão tổ cũng tu luyện về Luyện thể thuật. Nếu Hàn huynh được lão nhân gia chỉ điểm một hai, cái lợi nhất định không nhỏ. Xét đại ân mà đạo hữu đối với chúng ta, lão nhân gia chắc chắn sẽ không cự tuyệt." Bạch Anh ra vẻ nho sinh, mắt hơi chuyển, cũng vội vàng khuyên.

Chương 2047: Vạn nô thấp

"Ồ. Bạch gia cũng có tiền bối chuyên tu luyện thể sao! Nhưng không biết là vị Bạch gia lão tổ nào. Nếu là thật sự, Hàn mỗ thật cũng muốn bái kiến một lần." Hàn Lập nghe xong lời này, trong lòng vừa động, mặt lộ vẻ ra vẻ hứng thú hỏi.

"Vị Bạch gia lão tổ này của chúng ta ở Thánh Giới cũng có chút danh tiếng không nhỏ, một thân Thiên Ma công đã tu luyện tới cực hạn, khoảng cách tới cảnh giới Thánh Tổ cũng chỉ kém một bước cuối cùng mà thôi. Người được tôn là Phúc Thiên Cư Sĩ. Không biết Hàn huynh có từng nghe nói qua lần nào chưa?" Bạch Vân Hình lộ ra một tia mỉm cười nói.

"Tại hạ thật đúng là lần đầu tiên nghe nói qua danh tiếng của Phúc Thiên tiên bối. Nhưng có thể đem luyện thể ma công tu luyện tới cảnh giới như thế, nếu có thể được người chỉ điểm một phần, khẳng định là cơ duyên không nhỏ. Hàn mỗ lần này đi ra ngoài vốn là đi du lịch khắp nơi, liền cùng chư vị đạo hữu đi một chuyến đến Huyền Dạ thành. Hy vọng có thể gặp được Bạch tiên bối một lần. Nhưng không biết chư vị đạo hữu dự định khi nào thì trở về trong tộc, nếu trì hoãn quá lâu chỉ sợ có chút phiền phức." Hàn Lập sau một phen suy tính liền bình tĩnh trả lời.

"Hàn huynh yên tâm, chúng ta xâm nhập hoang địa xa như thế chính là vì Tử Linh quả mà thôi. Hiện giờ linh quả đã tới tay, tự nhiên sẽ không ở lại làm cái gì. Chỉ cần nghỉ ngơi sơ qua mấy ngày để khôi phục lại pháp lực, liền có thể lập tức khởi hành trở về." Bạch Vân Hình mừng rỡ nói.

Hàn Lập nghe xong lời này, cũng gật gật đầu yên tâm lại, không nói gì nữa.

Dưới sự thúc giục của ba gã Luyện Hư tồn tại của Bạch gia, đoàn người ở phụ cận tìm một ngọn núi nhỏ yên tĩnh, mở tạm một động huyệt, đám người liên can ở bên trong đã tọa nghỉ ngơi.

Năm ngày sau, đám người của Bạch gia khôi phục pháp lực hơn phân nửa, liền lập tức thả ra một chiếc cự đại phi thuyền dài vài chục trượng, chở một đám người Ma tộc cùng Hàn Lập hướng Huyền Dạ Thành phá không bay đi.

Mấy tháng sau, trên không trung một mảnh thổ địa toàn cát vàng dọc theo hoang nguyên có bảy tên Nguyên Anh kỳ Ma tộc chia làm hai phe ở trong tầng trời thấp tranh đấu âm âm không dứt.

Trong đó ba gã mặc cẩm bào màu vàng thúc dục ba thanh phi đao màu đen có một không hai tản ra nhàn nhạt hắc sắc ma diễm.

Bốn người khác thì một thân trường bào màu trắng tế phóng ra bốn thanh phi kiếm màu trắng trong suốt, bay múa xoay quanh, từng trận bông tuyết cuồng quyền mà ra.

Cuồn cuộn ma diễm cùng hàn khí trong suốt trên không trung đan vào cùng nhau, cũng hóa thành ma khí xoay tròn bạo liệt mà ra.

Trong lúc nhất thời, bảy tên Ma tộc tranh đấu khó phân thắng bại, kết quả là lâm vào tình trạng giằng co.

Nằm trên mặt đất cát tại phụ cận phía dưới là thi thể một con chuột lớn ma thú khoảng hơn mười trượng, da lông phát ra kim quang chói mắt, vừa nhìn là biết không phải ma thú bình thường.

Bảy tên Ma tộc này hiển nhiên vì cái thi thể ma thú này mới ở chỗ này đánh nhau dữ dội như vậy.

Mắt thấy nhất thời không thể thủ thắng, một gã thanh niên nam tử mặc áo bào trắng sau khi hừ lạnh một tiếng bỗng nhiên vỗ cái túi da bên hông.

Nhất thời một đoàn hắc khí từ giữa cuộn cuộn mà ra, ngưng tụ lại huyền hóa ra một con sư tử ma hai đầu uy phong lẫm lẫm.

Ma vật này cả người đen nhánh, cao năm sáu trượng, hai cái miệng đồng thời há to ra, tiếng xé gió nổi lên, vô số hắc phong phong nhận đen nhánh kích bắn mà ra.

Ba khẩu phi đao sau khi bị phong nhận này như mưa giông chớp giạt cuồng đánh, nhất thời một trận cuồng hiện không thôi, bị bốn khẩu phi kiếm kia thoáng cái dồn xuống thế hạ phong.

"Đại Yểm Sư! Trữ tiểu tặc, ngươi cũng dám đem linh thú hộ tộc mang ra, nếu có chút tổn thương ngươi không sợ nổi khổ bị ma hỏa luyện thể sao?" Ba gã hoàng bào Ma tộc vừa thấy song thủ ma sư kinh hãi liền lên, trong đó một lão giả râu dài lớn tiếng trách mắng.

"Hắc hắc, bằng ba phé vật Bạch gia các ngươi mà có thể đánh bị thương hộ tộc linh thú của Trữ gia chúng ta. Nếu ngươi nếu thức thời thì nhanh chóng rút đi cho ta. Con Kim Hi Thủ này bốn thiếu gia muốn có rồi." Tên thanh niên áo bào trắng thả ra ma sư kia thấy bên mình chiếm thế thượng phong, lại phát ra một trận cuồng tiểu nói.

Lão giả râu dài nghe lời nói này, sắc mặt không khỏi trở nên xanh mét.

"Đại ca, tình thế không ổn, chúng ta hay là trước tiên lui đi thôi." Một gã nam tử buộc tóc áo vàng sắc mặt khế biến hướng lão giả râu dài truyền âm nói.

"Ta đã dừng ở tại Nguyên Anh hậu kỳ mấy trăm năm nay, đầu Kim Hi Thử này cực kỳ hiếm thấy, nội đan của nó đối với việc ta đột phá bình cảnh cực kỳ trọng yếu, mong rằng nhị vị hiền đệ nhất định phải trợ ta giúp một tay! Sau chuyện này, vi huynh nhất định không quên đại ân này." Lão giả râu dài sắc mặt âm tình bất định trong chốc lát, cuối cùng gương mặt hung dữ nói.

"Cái gì, chẳng lẽ đại ca muốn thi triển bí thuật trong tộc kia. Nếu là làm như thế chẳng những chân nguyên tổn hao nhiều mà hậu hoạn lại vô cùng." Một gã nam tử khuôn mặt gầy yếu mặc hoàng bào khác cả kinh ngắt lời nói.

"Nếu không thể tiến giai Hoá Thần, đại nạn của lão phu cũng đã sắp tới rồi. Vì thế không thể không liều mạng một phen." Lão giả nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Nếu đại ca như thế nói, tiểu đệ thì sẽ hết sức hộ pháp."

"Huynh trưởng cẩn thận một chút, hai người chúng ta sẽ tận lực kéo dài thời gian xuống."

Hai gã hoàng bào Ma tộc khác nghe xong lời này, không khỏi liếc mắt lẫn nhau một cái. Đồng thanh đáp ứng xuống dưới.

Lão giả râu dài dĩ nhiên tràn đầy cảm kích không ngớt lời cảm ơn.

Ngay sau đó, hai gã hoàng bào Ma tộc đột nhiên tiến về trước một bước, bên ngoài thân hắc khí quay cuồng, thúc dục hai thanh phi đao màu đen thoáng cái ma diễm cuồng trướng gấp bội, biến ảo thành hai con ma mãng (trăn) dữ tợn, liên thủ với nhau cũng miễn cưỡng tiếp được sự công kích của phi kiếm cùng ma sư.

Nhưng xem bộ dáng của bọn họ cũng là đang cố hết sức, rõ ràng không thể kiên trì bao lâu.

Lão giả râu dài lại nhân cơ hội này hướng phi đao của mình từ xa điểm một cái.

"*Suu*" một tiếng, phi đao hóa thành một đạo ô quang kích bắn mà quay về, cũng chột lóe lướt qua nhập vào trong thân hình.

Sau đó hai tay lão giả đồng thời hư không một trảo, mười ngón tay bỗng nhiên nhiều ra vô số quái nhận thân dài nhỏ như lá liễu, sau khi hít sâu một hơi cổ tay liền run lên hướng vùng đan điền vỗ xuống.

Nhưng vào lúc này, phía cuối chân trời bỗng nhiên linh quang chột lóe, một đoàn quang cầu khổng lồ quỷ dị hiện ra, hướng chỗ bọn họ hóa thành một đạo cầu vòng kích bắn mà đến, động tốc cực nhanh, vượt xa sự tưởng tượng của đám người lão giả râu dài.

Lão giả nhất thời trong lòng cả kinh, động tác trong tay dừng lại, vội vàng ngưng thần nhìn lại.

Chỉ thấy trong đoàn sáng màu vàng kia rõ ràng có một chiếc phi thuyền lớn vài chục trượng, toàn thân tản ra linh quang nhu hòa, vừa nhìn là biết không phải pháp khí phi hành mà Ma tộc bình thường có thể có được.

Ở trên đầu thuyền thấp thoáng còn có mấy người đứng ở nơi đó, cũng hướng bên này chỉ trỏ cái gì.

"*Là Bát Hoang Hoàng Mộc Chu trong tộc chúng ta, chẳng lẽ là vị trưởng bối ấy từ sâu trong hoang địa quay trở về!*" Râu dài lão giả vừa thấy cự chu (thuyền lớn), trên mặt tức khắc hiện ra vẻ mặt kinh hãi.

Các Ma tộc khác thấy cảnh này cũng cả kinh đều dừng tay đình chỉ tranh đấu.

Hơn hết là hai gã hoàng bào nam tử khác cũng vui mừng khôn xiết, bốn gã Ma tộc áo bào trắng nhìn cự chu thì có chút âm tình bất định, bộ dáng mơ hồ có chút thất kinh.

Cự chu chỉ chớp động mấy cái liền mơ hồ xuất hiện ở trên không chỗ đám người Ma tộc, độn quang chợt tắt dừng ở giữa không trung.

Tiếp theo thanh âm lạnh lùng của một nữ tử bỗng nhiên ra từ phía trên cự chu truyền ra:

"Các người không phải là Tây Bạch Minh tam huynh đệ của Cửu thúc gia sao? Vì sao ở chỗ này cùng người của Trữ gia tranh đấu?"

Người nói chuyện rõ ràng là một thiếu phụ xinh đẹp đứng ở mũi thuyền, bên cạnh còn có một gã thanh niên áo xanh cùng hai gã Ma tộc nam tử Luyện Hư kỳ khác.

Đúng là Bạch Vân Hình và Hàn Lập cùng ba gã Bạch gia Luyện Hư kỳ Ma tộc.

Trải qua mấy tháng ngày đêm đi đường, đám người bọn họ rốt cục một đường vô sự bay đến bên rìa hoang địa, cũng bất ngờ gặp vài tên Ma tộc đang giao thủ.

Nàng Bạch Vân Hình này liếc mắt một cái liền nhận ra ba gã ma tộc mặc trang phục Bạch gia, hơi có vẻ ngoài ý muốn.

"Thì ra là thập tam cô tổ cùng thập ngũ, thập thất thúc tổ, chất tôn Bạch Bình xin khấu đầu bái kiến. Vài tên Trữ gia đệ tử muốn cướp lấy Kim Hi Thử của chúng cháu, mong rằng cô tổ đại nhân hãy ra tay giúp đỡ." Lão giả râu dài vừa nhìn thấy rõ mặt của tam ma ba người Bạch Vân Hình, lúc này mới thực sự giải trừ nỗi lo lắng trong lòng, cũng vội vàng hướng trên hư không quỳ gối bái kiến.

"Ồ! Kim Hi Thử! Con thú này quả thực là vô cùng hiếm thấy, các người có thể ở vùng biên giới này giết chết nó cũng coi như cơ duyên không nhỏ. Các tiểu tử Trữ gia kia! Nếu con thú này là đệ tử tộc chúng ta đoạt được, các người còn ở đây nhiều lời cái gì, trả lại rồi mau cắt cho ta!" Bạch Vân Hình ánh mắt thoáng liếc nhìn qua thì thấy con chuột lớn màu vàng phía dưới rồi nhìn bốn gã Ma tộc áo bào trắng, sắc mặt bỗng nhiên phát lạnh nói.

Bốn gã Trữ gia Ma tộc nghe xong lời này, sắc mặt tự nhiên trở nên cực kỳ khó coi.

Thanh niên vừa nãy thả ra sư tử ma hai đầu miệng há hốc còn muốn giải thích thêm cái gì lại bị hai gã đồng bạn một bên níu lại. Cũng không nói hai lời kéo theo thanh niên hướng hoang địa xa xa bỏ trốn, không dám ở lại thêm chút nào nữa.

Bạch Vân Hình gặp tình hình này không một chút để ý, lại quay đầu hướng Hàn Lập một bên thân nhiên cười nói:

"Chuyện của một ít tiểu bối làm cho Hàn huynh chê cười. Hiện tại nếu như đã tới vùng giáp ranh của hoang địa thì khoảng cách đến Huyền Dạ Thành cũng đã gần rồi. Huyền Dạ Thành vốn là ở bên trong Huyền Khiếu sa mạc cùng hoang địa xây dựng lên. Chỉ cần lại đi hơn một tháng thời gian là có thể đến thành."

"Hơn một tháng thời gian mà nói cũng xem như rất nhanh. Chẳng qua là ngoại trừ Huyền Dạ Thành ra, Hàn mỗ đối với Huyền Khiếu sa mạc đồng dạng cảm thấy hứng thú lớn, nghe nói sa mạc này ở Thánh Giới cũng coi như là một trong các cấm địa rất có danh tiếng, trong đó có chuyện tương đối cổ quái a." Hàn Lập đột nhiên cười nhẹ một tiếng ung dung trả lời.

"Khanh khách, không nghĩ tới Hàn huynh lại đối với Huyền Khiếu sa mạc cũng có hứng thú. Nhưng mà nếu không phải là người địa phương ở Huyền Dạ thành mạo muội tiến vào sa mạc này quả thực cực kỳ nguy hiểm. Nhưng Hàn huynh nếu thực cảm thấy hứng thú, trên đường đi thiếp thân cũng có thể nói tỉ mỉ thêm một chút cho đạo hữu nghe." Bạch Vân Hình có chút bất ngờ, nhưng ánh mắt sau khi chuyển động vài cái, lập tức quynh rũ cười một tiếng trả lời.

"Bạch tiên tử tự mình giải thích cho Hàn mỗ, tự nhiên là việc cầu còn không được." Hàn Lập thật cũng không có chối từ, mỉm cười nói.

Cho nên sau khi độn quang của cự thuyền lần nữa tiếp tục bay đi, Hàn Lập liền đi theo Bạch Vân Hình hướng bên trong khoang thuyền đi đến.

Bạch ản và Bạch Anh Danh Bạch gia nam tử bên cạnh liếc mắt nhìn nhau, cũng không khỏi lộ ra vẻ cười hiểu ý.

Về phần tên râu dài lão giả kia thì đã sớm vui sướng hướng cự chu xa xa bái lạy một cái, liền gọi hai gã đồng bạn khác đi xuống mặt cát phía dưới bắt đầu phân chia thi thể con Kim Hi Thử kia.

Về phần con thú này rốt cuộc là chết trong tay đám người lão giả hay là bị bốn người Trữ gia giết chết, thì căn bản không người quan tâm tra xét.

Chương 2048: Nữ nô

Năm sáu ngày sau, cự thuyền cuối cùng cũng ra khỏi vùng đất hoang, phía trước bỗng thấy xuất hiện một mảnh lớn đồi núi.

Xa xa núi non nhấp nhô trập trùng, liếc mắt một cái nhìn như không thấy điểm cuối.

Cự thuyền bay thẳng tới vùng núi non, chớp lên mấy cái, liền mất hút nơi cuối chân trời.

Một tháng sau, trong một thung lũng bao quanh bởi đồi núi, bất ngờ xuất hiện một tòa thành trì vô cùng to lớn xây bằng đá màu vàng, nhìn tòa thành này rộng lớn đến hơn ngàn dặm, mặt sau dựa vào núi, mặt trước được bao quanh bởi lớp tường thành cao tới hơn trăm trượng.

Cả tòa cự thành này lơ lửng trên không, một màn sáng màu vàng mênh mông giống như cái đáy nồi đỡ bên dưới, đúng là một cái đại cấm chế vô cùng huyền diệu.

Hàn Lập đứng tại mũi thuyền xa xa, nhìn cự thành phía trước, trên mặt lộ ra biểu tình như có chút đăm chiêu.

"Hàn huynh, đây chính là Huyền Dạ thành của Bạch gia ta. Thành này tuy rằng không thể so với mấy siêu cấp cự thành ở thánh giới, nhưng tại nơi xa xôi hẻo lánh này cũng được coi là không nhỏ. Có điều tồn tại cấp ma tôn trong thành có tới hơn mười người, Bạch gia chúng ta cũng được coi là một trong tứ đại gia tộc ở nơi đây. Đạo hữu bất kể muốn mua gì đó hay nếu gặp phải phiền toái nào đó, chỉ cần nói ra hai chữ Bạch gia thì không ai là

không dám nể mặt đạo hữu." Bạch Vân Hình đang đứng bên cạnh Hàn Lập, cười khẽ nói.

"Đa tạ ý tốt của tiên tử. Tại hạ đúng là đang tính toán mua vài thứ tại quý thành." Hàn Lập nghe xong về mặt khẽ động, mỉm cười trả lời.

"Hàn huynh dù sao cũng một thân một mình, hay là hãy ở tại khách khanh lâu của Bạch gia chúng ta đi. Với tu vi của đạo hữu mà ở đó thì các trưởng bối trong tộc nhất định sẽ không phản đối..." Bạch Vân Hình mắt đẹp chớp mấy cái, dò hỏi hai câu.

"Khách khanh lâu! Tiên tử vẫn không buông tha việc mời chào Hàn mỗ?" Hàn Lập nghe xong, yên lặng cười nhẹ.

"Đạo hữu tu vi đã đến cảnh giới Luyện Hư hậu kỳ đại thành, khoảng cách với Hợp Thể chẳng qua chỉ còn nửa bước mà thôi. Nếu không thì cũng không thể nào dễ dàng chém giết đám ma bực kia được. Tu vi đạo hữu kinh người như vậy lại cộng thêm là tán tu, bất cứ gia tộc nào thấy đạo hữu cũng đều dốc vốn mời chào. Chúng ta Bạch gia tự nhiên cũng sẽ không ngoại lệ." Bạch Vân Hình cười dài, không chút kiêng kỵ nói.

"Nhưng là tại hạ vẫn muốn giống như trước đây. Hàn mỗ tạm thời còn chưa muốn dựa vào gia tộc nào cả. Tại hạ tu vi đúng là đang ở bình cảnh, muốn đi du ngoạn đây đó một thời gian, tìm hu vọng tiến giai ma tôn. Vì vậy mà trong khoảng mấy trăm năm nữa sẽ không gia nhập bất cứ thế lực nào. Chẳng qua tại hạ có thể hứa hẹn, nếu sau này muốn gia nhập một thế lực nào đó, nhất định sẽ nghĩ tới Bạch gia đầu tiên." Hàn Lập ngáp một cái, mơ hồ trả lời.

"Hàn huynh nói lời ấy, thiếp thân ghi nhớ trong lòng. Bạch gia chúng ta luôn mở rộng cửa với Hàn huynh. Về phần sự việc Phúc Thiên gia tổ, trở về ta sẽ lập tức liên cho người bẩm báo một tiếng. Hàn huynh tại nơi hoang dã

đã có ân cứu mạng với chúng ta, hẳn là không thành vấn đề lớn." Bạch Vân Hình thở dài, có một chút tiếc nuối nói.

"Tại hạ nghe nói muốn xuyên qua Huyền Khiếu sa mạc, cách tốt nhất là có một con Bát Túc ma tích để cưỡi, không biết Bạch gia có nuôi dưỡng loại ma thú này không?" Hàn Lập cười nhẹ, bỗng nhiên biến đổi chủ đề hỏi một câu, giống như chỉ là thuận miệng hỏi.

"Bát Túc ma tích! Hàn huynh lại muốn tìm loại này ma thú này để tiến vào Huyền Khiếu sa mạc sao?" Bạch Vân Hình nghe vậy ngẩn ra, có một chút bất ngờ hỏi.

"Tại hạ đích thực có ý này. Nếu không có thì thật là phải đi bộ qua Huyền Khiếu sa mạc, như vậy sẽ rất hao phí thời gian. Làm sao vậy, chẳng lẽ Bạch gia không có ma thú này?" Hàn Lập ánh mắt chột lóe, bình tĩnh hỏi ngược lại.

"Cũng có, thế nhưng nếu Hàn huynh muốn có một con thì sợ rằng không thể. Không chỉ Bạch gia, mà mấy đại gia tộc khác cũng sẽ không đem Bát Túc ma tích bán cho người ngoài." Bạch Vân Hình hơi nhú mày trả lời.

"A, sao lại như vậy? Nếu là vấn đề giá quá cao, Hàn mỗ tự thấy mình cũng có chút tích trữ, có thể mang ra hơn nửa tài sản để mua một con." Hàn Lập trong lòng không chút nào ngạc nhiên, sắc mặt vẫn như thường hỏi một câu.

"Nếu là vấn đề ma thạch thì mấy đại gia tộc chúng ta cũng không có chuyện không bán cho người ngoài. Ma thú này thừa thớt là một nguyên nhân, nhưng chủ yếu nhất là do những con ma tích này trên phương diện nào đó cũng là căn bản để mấy đại gia tộc tại Huyền Dạ thành độc vị nơi này, sao có thể dễ dàng mang ra cho người ngoài." Bạch Vân Hình do dự một chút, mới thêm ý nói.

"Độc vị nơi này, lời này là sao? Chỉ là mấy đầu ma thú cũng dính dáng đến sự tình quan trọng như vậy ư!" Hàn Lập vẻ mặt khẽ động, thật có mấy phần không hiểu.

"Nguyên do trong đó tuy rằng không tính là bí mật lớn gì, nhưng là trường bối trong tộc lại không cho phép nói ra. Hàn huynh không ngại thì đợi khi gặp được Phúc Thiên gia tổ hỏi một câu. Nếu là gia tổ chủ động cho biết, tự nhiên không có bất cứ vấn đề gì. Còn về sự tình Bát Túc ma tích, chỉ lão tổ trong tộc mới có thể làm chủ." Bạch Vân Hình do dự một chút, có mấy phần ngưng trọng nói.

"Thì ra là thế, Hàn mô muốn có được Bát Túc ma tích, còn cần phải hướng Phúc Thiên tiên bối thỉnh giáo rồi." Hàn Lập có chút dăm chiêu nói.

Bạch Vân Hình gật gật đầu, không nói gì nữa.

Lúc này, cự thuyền bay nhanh cuối cùng cũng tới phụ cận trên không Huyền Dạ thành, đồng thời độn quang chợt tắt rơi xuống phía dưới, ngừng tại một chỗ khoảng mấy chục trượng trên cửa thành.

Nơi này đang có một ít ma tộc ra vào, vừa thấy phụ cận xuất hiện cự thuyền màu vàng, lập tức tản ra, đồng thời phần lớn đều lộ ra biểu tình kính nể.

Dường như những này ma tộc ở đây cũng đều nhận ra lai lịch cự thuyền!

Lúc này, Hàn Lập cùng người của Bạch gia từ cự thuyền hạ xuống.

Bạch Vân Hình đơn thủ chợt bấm quyết, cự thuyền quang mang chợt lóe thu nhỏ vô số lần, hóa thành một đạo hoàng quang dài chừng một thước, chợt lóe lên tức thì biến mất trên người nàng.

Đám người Bạch gia bao gồm Bạch Vân Hình, lập tức hưng phấn lao thẳng đến cửa thành.

Dẫu sao mọi người rời nhà lâu như vậy, bây giờ có thể bình an trở về, tự nhiên nổi nhớ nhà trào lên.

Hàn Lập trên mặt trước sau nở một nụ cười nhạt, xen lẫn trong trong đám người, dáng vẻ không chút bất mắt.

Cửa thành có mười mấy tên vệ sĩ thân mặc chiến giáp, vừa thấy đám người Bạch Vân Hình, lập tức có mấy người ra đón, đồng thời cung kính ra mắt ân cần thăm hỏi, sau đó rẽ ra để lộ một con đường cho đám người Bạch gia tiến vào thành.

Những ma tộc nơi đây đối với việc này lại không chút phật lòng, hiển nhiên hằng ngày đã sớm quen loại tình hình này.

Bạch Vân Hình hơi gật đầu, cũng liền dẫn đội đi vào trong thành.

Vừa tiến vào cửa thành, trước mặt Hàn Lập lập tức xuất hiện từng tòa phòng ốc màu vàng đất hoặc vuông hoặc tròn chi chít rậm rạp, phòng ốc này trông như cái bao đất không cách nào nhìn thấy điểm cuối.

Xung quanh những phòng ốc này là những con đường bao quanh, so với thành trì bình thường dường như hơi nhiều đường một chút.

Mà trong đám phòng ốc này, thỉnh thoảng có mấy tòa cao lên rất nổi bật, hoặc là hình dạng cự tháp, hoặc là lầu các cao tới mười mấy tầng.

Hàn Lập ánh mắt quét qua một lượt, lập tức thu trở về.

Thành này chẳng những có cấm không cấm chế, lại dường như còn bố trí cấm chế hạn chế thần niệm cực kỳ lợi hại, cho dù thần niệm cường đại

như hấn cũng chỉ có thể quét ra mấy dặm, xa hơn nữa liền mơ hồ không rõ.

Đương nhiên đây không phải là Hàn Lập thật không cách nào tỏa thần niệm ra xa hơn, mà là làm như vậy, khẳng định sẽ kích phát những cảm chế này, do đó bại lộ tu vi chân chính.

Lúc này, đám người Bạch gia đang đi trên đường trong thành, lập tức đứng tại chỗ không tiến lên nữa.

Hàn Lập đuôi mày khẽ động, nhưng cuối cùng không dò hỏi cái gì.

Kết quả một lát sau, thấy vài chiếc xe được mười mấy con ma thú tựa như lộc mà không phải lộc, tựa như mã mà không phải mã kéo xe, phát ra những tiếng âm âm xuất hiện trên đường, giống như một cỗ cuồng phong ủa tới trước mặt đám người Hàn Lập, ngừng lại tại chỗ.

Thú xe chợt nghiêng một chút lộ ra một chữ "*Bạch*" viết bằng cỏ văn to như cái đầu được viết bên ngoài xe, trên xe mỗi bên một tên nam tử thân mặc áo da thú đang điều khiển ma thú.

"Tham kiến phu nhân, tiểu nhân phụng mệnh lão gia tới đón phu nhân về nhà." Một tên đại hán da thịt đen nhánh dẫn đầu đoàn xe ma thú nhảy xuống, hướng Bạch Vân Hình thi lễ sâu một cái, kính cẩn dị thường nói.

"Ta biết rồi. Hàn huynh hiện tại thật không tính toán đi tới Bạch gia sao? Cho dù Hàn đạo hữu hiện tại không gia nhập bản tộc, nhưng tìm một chỗ ở cho đạo hữu vẫn là sự tình dễ như trở bàn tay! Nếu là ở tại trong tộc, nói không chừng lập tức có thể thấy được lão tổ đó!" Bạch Vân Hình hướng đại hán khoát tay, lại quay người hướng Hàn Lập cười duyên nói.

"Không cần. Bạch tiên tử vừa mới về tộc, sợ rằng có rất nhiều chuyện cần phải xử lý, tại hạ cũng tính toán ở trong thành trước tiên tham quan

mọi nơi đã, ngày khác tại chính thức đến nhà bái phỏng." Hàn Lập khe khẽ mỉm cười, chợt chấp tay nói.

"Nếu Hàn huynh tâm ý đã định, thiếp thân cũng không nói thêm cái gì. Miếng ngọc bài này vật tùy thân của ta, đạo hữu cứ cầm lấy là được. Khi nào đạo hữu muốn tới, chỉ cần lấy miếng ngọc bài này ra liền có thể trực tiếp đến Bạch gia tìm thiếp thân, mà không bị người khác ngăn cản ở ngoài."

Bạch Vân Hình lộ ra vẻ đáng tiếc, đơn thủ chợt cuộn tròn lại, giữa ngón tay bỗng nhiên xuất hiện thêm một khối ngọc bài xanh thẫm thẫm, đồng thời cổ tay run lên ném qua chỗ Hàn Lập.

Hàn Lập không khách khí nhận lấy ngọc bội, đồng thời cúi đầu nhìn lướt qua.

Ngọc bội này dường như không phải là ngọc thạch bình thường luyện chế mà thành, óng ánh lại mơ hồ có một ít tơ máu trộn lẫn trong đó, mặt ngoài khắc một bộ cung nữ Phi Thiên đồ. Mà hình dạng cung nữ lại có mấy phần giống Bạch Vân Hình.

Hàn Lập trong lòng khẽ động, gật gật đầu liền đem ngọc bài thu lại.

Sau một lát thời gian, đám người Bạch gia phân ra lên mấy chiếc thú xe, lập tức âm âm chạy trên đường phố.

Hàn Lập mắt thấy thú xe đi khuất, tức thì tay áo run lên, lập tức xoay người hướng một con đường lớn khác bước đi, trong chớp mắt liền mất hút trong đoàn người ma tộc.

Huyền Dạ thành tuy rằng không có tồn tại Thánh Tổ tọa trấn, nhưng có thể tụ tập hơn mười ma tôn tại một thành, tại ma giới tự nhiên cũng có chút danh tiếng, cao giai ma tộc nhiều hơn xa cự thành bình thường.

Thành này khác hẳn Huyết Nha thành lúc trước, các loại kiến trúc nhiều vô số, vượt xa sự tưởng tượng của Hàn Lập.

Chẳng những có cửa hàng tài liệu, cửa hàng luyện khí bình thường, lại có cả ma quán chuyên môn truyền thụ ma công bình thường, đông đảo ma tộc thấp giai ra vào như kiến trong quán.

Điều này khiến cho hắn không khỏi có một chút hiếu kỳ.

Ma quán này cũng giống như đạo quán ở linh giới chuyên môn truyền thụ pháp thuật cơ bản, ma tộc vậy mà cũng có một nơi như vậy, lại rập khuôn giống hệt như đạo quán linh giới.

Hàn Lập đi qua một cự tháp quanh đó, mặt ngược lên thấy một cái bảng hiệu bên trên, nhìn lướt qua lập tức trên mặt lóe lên biểu tình kinh ngạc.

Chương 2049: Tổ Nữ công

Tấm bảng hiệu đề ba chữ rõ ràng: "*Vạn nô tháp*"

Hàn Lập lần đầu tiên nhìn thấy loại cửa hiệu này, hơi trầm ngâm, rồi trên mặt lộ ra vẻ hứng thú hướng đại môn cự tháp đi đến..

Vừa tiến vào cửa cự tháp, ập vào mắt hấn là một điện phủ tráng lệ. Hai bên có hơn mười thiếu nữ Ma tộc mặc cung trang màu bạc mỉm cười đón chào.

Mà ở trung tâm điện phủ có một cái bàn trong suốt bên trên đặt rất nhiều mỹ ngọc.

Một gã trung niên nam tử mặc trường bào màu đen đang cùng mấy người thị nữ tiếp chuyện ba khách nhân Ma tộc, nói cười rất vui vẻ.

Hàn Lập còn chưa kịp nhìn kỹ, người trung niên nam tử kia ánh mắt đảo qua Hàn Lập một cái, lập tức rung mình xin lỗi khách nhân trước mặt một tiếng, rồi đi thẳng đến chỗ Hàn Lập.

"Bái kiến tiền bối, vẫn bối có thể giúp được gì cho tiền bối không?"
Trung niên nam tử đến bên cạnh liền cúi đầu cung kính hỏi.

Vị chương quầy này là một nam tử Ma tộc chỉ có tu vi Hoá Thần, vừa mới cảm ứng được khí tức Luyện Hư cường đại của Hàn Lập nên không dám chậm trễ tiếp đón.

"Vạn nô tháp này là buôn bán cái gì vậy, loại cửa hàng như thế này ở thành trì khác ta cũng chưa từng thấy qua!" Hàn Lập nhìn trung niên nam tử phía trước liếc mắt một cái, thân nhiên nói một câu.

"Tiền bối chắc là lần đầu tiên tới Huyền Dạ thành rồi. Vạn nô tháp này đích xác rất ít xuất hiện ở thành trì bình thường, bản tháp chuyên môn buôn bán nô lệ cùng một ít ma thú." Trung niên nam tử trả lời.

"Nô lệ, ma thú?" Hàn Lập nghe vậy, thân sắc hơi động.

"Không sai. Máy vị khách nhân kia chính là đến mua vài nô lệ. Tiền bối nếu cảm thấy hứng thú, có thể chọn lấy mấy nô lệ vừa mắt ở đây mang đi. Về phần ma thú, bản tháp chỉ có một chút loại bình thường, e rằng tiền bối quá nửa là sẽ không để ý." Trung niên nam tử tươi cười nói.

"Hàn mỗ nếu đến vậy cứ đi xem một lượt trước đã." Hàn Lập hai mắt nhíu lại cân nhắc một lát, liền chậm rãi đi tới.

"Vậy được, để vãn bối dẫn tiền bối đi xem." Trung niên nam tử lập tức ngoắc tay với mấy thị nữ đang tiếp chuyện ba gã Ma tộc, lập tức liền hiểu ý dẫn ba gã Ma tộc kia đi cùng, sau đó mới cung kính mời Hàn Lập đi tới một Truyền Tống trận đơn giản ở góc điện phủ.

Ba gã khách nhân kia có hai nam một nữ chừng hơn hai mươi tuổi, nam thì anh tuấn nữ lại thướt tha tú lệ, nhưng chẳng qua chỉ có tu vi Nguyên Anh kỳ nhìn về phía Hàn Lập ánh mắt có chút tò mò đánh giá, vậy mà lại không lộ ra chút nào sợ hãi.

Hàn Lập gặp tình hình này, thân nhiên quét mắt nhìn bọn họ một cái liền thấy ở một góc tay áo mấy người này thêu một chữ *"Trữ"* màu bạc.

"Chẳng lẽ là người Trữ gia!" Hắn thầm nghĩ ngợi nhưng trên mặt không lộ ra chút khác lạ nào.

Lúc này hai người đã bước vào Truyền Tống trận, trung niên nam tử lập tức đánh ra một đạo pháp quyết vào pháp trận lập tức bạch quang chọi lóe lên, mấy người nháy mắt được truyền tống đi nơi khác.

Ngay sau đó, ở một Truyền Tống trận tương tự trên một tầng của cự tháp, chớp lên mộ cái đã lơ mờ hiện ra mấy đạo nhân ảnh.

Đám người Hàn Lập hiện ra.

Hàn Lập mở hai mắt, lập tức hướng bốn phía nhìn qua.

Bố trí nơi đây cùng tầng thứ nhất hoàn toàn bất đồng.

Xuất hiện ở trước Truyền Tống trận là một tảng đá hẹp dài, hai bên tảng đá có khắc ma văn rậm rạp, rõ ràng có cấm chế ở tảng đá này.

Mà nhìn ra xa xa bên ngoài mơ hồ thấy được một cánh cửa lớn màu vàng, bên ngoài có hai gã vệ sĩ cả người mặc giáp đứng yên như tượng gỗ ở hai bên cửa.

Hàn Lập thần niệm đảo qua trên người vệ sĩ, trên mặt lại hiện lên vẻ bất ngờ.

Hai tên vệ sĩ này không có chút hơi thở sinh mệnh nào, chính là hai khô lồi lạnh như băng mà thôi.

Trung niên nam tử cũng không chần chờ gì, vừa đi ra Truyền Tống trận lập tức dẫn đám người Hàn Lập đi tới cạnh cánh cửa lớn màu vàng kia.

Lúc này, hai khô lồi trước cửa giống như nhận thấy điều gì khế quay đầu, ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía đám người, đồng thời giáo ở trong tay để ngang trước ngực, dường như không cần biết là kẻ nào, chỉ cần tới gần sẽ lập tức tấn công.

Trung niên nam tử thấy vậy thần sắc không hoảng hốt, tay vừa lật bổng nhiên trên tay có một thiết bài tỏa ra ma khí nồng đậm, lập tức giro thiết bài ra phía trước đồng thời miệng niệm một câu chú ngữ ngắn gọn.

Trong mắt hai gã khôỉ lồi hàn quang chớp động, trong nháy mắt thu liễm lại khí tức đồng thời giro trong tay cũng hạ thấp, một lần nữa trở về bộ dáng vật chết như vừa rồi.

Ba nam nữ Ma tộc kia đối với việc này cũng không chút ngạc nhiên, hai mắt Hàn Lập lam mang nhẹ chớp cẩn thận đánh giá hai cỗ khôỉ lồi vệ sĩ, bỗng nhiên cảm thấy hứng thú hỏi một câu:

"Hai cỗ khôỉ lồi này cấp bậc hình như không thấp, Nguyên Anh tu sĩ bình thường chỉ sợ không làm gì được chúng. Nhưng là thủ pháp luyện chế khôỉ lồi này cũng có gì đó kỳ lạ, cùng với thủ pháp bình thường bất đồng, không biết có phải do quý tháp luyện chế, hay là mua ở nơi khác?"

Thông tin về Ma giới mà hắn thu thập được lúc trước thì hai cỗ khôỉ lồi này rõ ràng không phải là thủ pháp luyện chế bình thường trong Ma giới truyền lưu. Bọn chúng cả về thủ pháp luyện chế và tài liệu làm ra đều rất đơn giản mà, nhưng lại luyện chế ra khôỉ lồi thực lực cũng không tồi

Điều này làm cho Hàn Lập lưu ý vài phần!

"Ha ha, tiền bối cảm thấy hứng thú với hai cỗ ma tinh khôỉ lồi này sao! Phương pháp luyện chế bọn chúng đích xác không giống khôỉ lồi bình thường, không những không thể bị nguyên thần ký phụ thúc dục, lại có thể sử dụng pháp khí pháp quyết để tấn công hay làm một số việc đơn giản. Ma tinh khôỉ lồi này là bí thuật luyện chế độc môn của bản tháp, địa phương khác không có bán. Nhưng nếu tiền bối muốn thì không phải là không thể thương lượng." Trung niên nam tử đảo mắt một cái, miệng cười trả lời.

"Ồ, ma tinh khôi lỗi. Ta thật là có hứng thú, nhưng việc này để khi quay về nói sau cũng được." Hàn Lập lại nhìn hai cỗ khôi lỗi một lượt, đem ánh mắt thu lại thản nhiên nói, trong lòng hơi có suy nghĩ.

"Vâng, vậy vẫn bồi mở cửa dẫn tiên bồi đi trước" Trung niên nam tử trong lòng hơi chút thất vọng, nhưng vẫn tươi cười trả lời.

Tiếp theo hắn bước vài bước đến cánh cửa lớn màu vàng phía trước, lấy thiết bài đặt lên trên cánh cửa.

"Đương" một tiếng, cánh cửa liền tự mở ra, bên trong chớp lên vàng ánh sáng trắng ngà.

Trung niên nam tử lui qua một bên, tạo thành tư thế cung kính mời Hàn Lập.

Mặt khác ba gã Ma tộc đi cùng ngay cả khi xuất thân Trữ gia, nhưng đối với Hàn Lập cảnh giới vượt quá xa mình cũng không dám làm ra hành động bất kính gì, chỉ là mặt có một chút dị sắc đứng nguyên tại chỗ.

Hàn Lập cũng không khách khí gật đầu, liền bước vào cánh cửa lớn kia.

Bên trong từng pháp trận lớn nhỏ khác nhau rõ ràng hiện ra, hình thành mười mấy cột sáng hình trụ màu trắng ngà, trong mỗi cột sáng lại nhốt một người nam hoặc nữ Ma tộc ăn mặc không đồng nhất.

Không kể là nam hay hũ già hay trẻ, da thịt trên mặt đều chớp động ma văn, rõ ràng trên người đã bị gieo xuống một tầng cấm chế.

Những nam nữ trong quảng sáng này tu vi cũng không cao, cao nhất chỉ tới kết đan kỳ, thấp hơn thì thậm chí là Luyện Khí kỳ mà thôi.

"Người hãy làm chuyện của mình đi. Ta ở chỗ này xem xét một chút đã." Mắt thấy trung niên nam tử muốn mở lời giới thiệu gì đó, Hàn Lập khoát tay chặn lại nói một câu, rồi cứ như vậy đứng nguyên một chỗ đánh giá đám nô lệ Ma tộc này.

"Vậy vẫn bởi trước hết giới thiệu một chút cho mấy vị khách nhân này." Trung niên nam tử nghe vậy, tự nhiên không dám nhiều lời lập tức đáp ứng.

"Mấy vị đạo hữu, nếu muốn mua nô lệ thì mấy người trong cột sáng kia hẳn là đủ rồi. Bọn họ là thổ âm tộc trong chỗ sâu huyệt khiêu sa mạc, chẳng những trời sinh tinh thông ma công thổ thuộc tính, hơn nữa sau khi thành niên, nam thì anh tuấn nữ thì mỹ mạo. Càng quan trọng là trong đây có mấy tên tiềm lực tư chất cũng khá tốt, chỉ cần chú trọng bồi dưỡng, về sau tiến giai Nguyên Anh cũng là việc dễ dàng, thậm chí còn có một chút hy vọng tiến giai Hoá Thần." Trung niên nam tử đi đến bên cạnh một cột sáng, ngẩng mặt cười nói với ba người Trữ gia.

Hàn Lập nghe thấy *"huyệt khiêu sa mạc"* mấy chữ, cũng theo bản năng nhìn về cột sáng trung tâm nhốt mấy tên thổ âm tộc kia một cái.

Chỉ thấy có khoảng tám thiếu nam thiếu nữ thân mặc da bào, tuy rằng tóc tai tán loạn, nhưng vẫn có thể nhìn ra phần nào bộ dáng, tu vi đều ở Trúc Cơ kỳ, chỉ là thần sắc hơi có chút uể oải.

"Thổ âm tộc nhân! Đích thật ở quý tháp rất ít nhìn thấy, nhưng là tư chất những người này có thật như các hạ không?" Thiếu nữ Trữ gia hai má hồng nhạt xinh xắn, xem xét đám nam nữ trong cột sáng có chút hoài nghi hỏi.

"Hắc hắc, chứ vị nếu không tin lời ta, hay là tự mình kiểm tra thực hư cốt linh bọn chúng đi. Mới từng này tuổi đã Trúc Cơ thành công, chẳng lẽ

còn không thể nói lên tư chất của bọn chúng sao?" Trung niên nam tử thập phần tự tin trả lời.

"Không chắc. Nói không chừng quý tháp cho bọn chúng dùng đan dược kích thích tiềm lực!" Nữ tử dung nhan tú lệ của Trữ gia kia, lại thần nhiên cười nói.

"Đan dược kích thích tiềm lực, vật có giá trị xa xỉ như vậy bản tháp sao có thể dễ dàng cấp cho nô lệ dùng. Huống hồ cho dù ăn vào loại đan dược này cũng khẳng định rằng có dấu vết lưu lại. Tại hạ làm sao có thể chỉ vì chút lợi nhỏ ấy mà đắc tội người Trữ gia! Nếu là vừa ý mấy vị đây, chỉ cần giao đủ ma thạch, lập tức có thể đem đám thổ âm tộc nhân đi." Trung niên nam tử cười khỏ một tiếng trả lời.

Ba người nam nữ Trữ gia nghe xong lời này, cũng cảm thấy có lý, liếc mắt lẫn nhau không hề chất vấn về tư chất đám thổ âm tộc này nữa, mà cùng trung niên nam tử ngã giá.

Chỉ sau thời gian uống một chén trà, mấy người rốt cục đàm phán xong giá cả, lúc này nữ tử Trữ gia kia liền giao ra ma thạch đem đám nô lệ thổ âm tộc dẫn ra ngoài cột sáng, theo thị nữ dẫn đường ra khỏi cửa lớn.

"Tiền bối đối với đám nô lệ này có vừa ý hay chẳng? Nếu thấy không hài lòng, vẫn bối có thể mang tiền bối đến nơi khác xem một chút. Nói không chừng, có tiền bối lại thấy vừa ý." Trung niên nam tử thấy Hàn Lập không nói tiếng nào vẫn đang đánh giá nô lệ trong cột sáng, lúc này liền tới bên cạnh cung kính hỏi.

"Không cần, ta có thói quen một mình độc hành, có thể không cần nô lệ. Hay là người dẫn ta đi xem nơi bán ma tinh khô lồi của quý tháp đi!" Hàn Lập đem ánh mắt thu lại, thần sắc không đổi trả lời.

Chương 2050: Tiểu Linh Thiên

"Nếu tiên bối không muốn ở đây. Vậy văn bối sẽ đưa tiên bối đến một tầng khác để trực tiếp xem xét khôì lỗi vậy!" Nam tử trung niên vừa nghe Hàn Lập nói vậy liền ngoan ngoãn đáp ứng.

Sau đó hắn rời khỏi gian phòng này, đồng thời sử dụng thiết bài trong tay đóng đại môn lại trong nháy mắt, lại lần nữa đi về phía tòa truyền tống pháp trận kia.

Hàn Lập im lặng đi theo ngay đằng sau, vẻ mặt từ đầu đến cuối không hề thay đổi.

Khi hai người sắp bước vào truyền tống trận, đột nhiên phía trước vang lên tiếng vù vù, bạch quang lóe lên, sau đó trong pháp trận bỗng xuất hiện một vài bóng người.

Nam tử trung niên thấy cảnh này liền hơi sửng sốt, ánh mắt lướt về phía pháp trận một cái, sắc mặt hơi trầm xuống.

Vài bóng người này chính là bốn tên vệ sĩ Ma tộc mặc chiến giáp màu đen, một lão già mặc cẩm y và một thiếu nữ hoàng sam.

Sắc mặt lão già cẩm y khô vàng, khuôn mặt âm trầm, có tu vi Hóa Thần, còn thiếu nữ hoàng sam thì có một khuôn mặt tròn trịa, vô cùng xinh đẹp, có tu vi Kết Đan kỳ.

Chỉ có điều trên người thiếu nữ có tầng tầng ma văn màu đen như ẩn như hiện, thần sắc lãnh đạm, bộ dáng như bị cấm chế tu vi, xem ra là một

tên nô lệ mới được đưa đến đây!

Sau khi Hàn Lập hướng thần niệm về phía thiếu nữ tùy ý đảo qua, con mắt không khỏi nhú lại, trên mặt khẽ biểu lộ vẻ khó có thể tin được.

Mà đúng lúc này, lão già cảm y ở phía trước cũng nhìn thấy nam tử trung niên ở phụ cận, ánh mắt trầm xuống, như cười như không lên tiếng chào hỏi:

"Thì ra là Phương chương quý! Hẳn là đang mang khách nhân đi lựa chọn nô lệ! Nếu không nhìn trúng được người nào, tiểu đệ vẫn còn một vài nô lệ mới vào cũng không tệ ở bên kia, vị khách nhân này có thể lựa chọn qua thử."

"Không cần, vị Hàn tiên bối này cảm thấy hứng thú một chút với ma tinh khôỉ lỗi. Hoàng chương quý cứ đi làm công việc của mình đi." Nam tử trung niên lạnh lùng trả lời, rõ ràng là có quan hệ không tốt lắm với lão già.

"Hàn tiên bối! Thì ra là khách quý đến đây, Hoàng mỗ rõ là thất lễ rồi. Nếu tiên bối cảm thấy hứng thú với khôỉ lỗi như vậy, trong tay vẫn bối có lưu lại vài cái khôỉ lỗi thượng phẩm, không chừng tiên bối vừa thấy liền vừa ý." Ánh mắt của lão già đảo qua trên người Hàn Lập, sắc mặt hơi thay đổi nhưng chỉ trong nháy mắt vẻ mặt đã trở nên tươi cười thi lễ.

"Hoàng chương quý, lời người nói có ý gì! Hàn tiên bối là khách do ta tiếp đãi, trong tay ta cũng cất giữ không ít ma tinh khôỉ lỗi, đương nhiên sẽ đưa Hàn tiên bối đi lựa chọn. Xem ra có vẻ Hoàng chương quý còn bận bịu công việc của mình, trước tiên cứ đem những tên nô lệ mới tới này..., ồ, tên nô lệ này vậy mà không có một chút ma khí nào trên người, nàng không phải là người của Thánh giới chúng ta!" Vẻ mặt nam tử trung niên trở nên khó coi, vừa ngắt lời của lão già cảm y nhưng khi ánh mắt vừa đảo qua thiếu nữ hoàng sam, trong nháy mắt vẻ mặt đã biến thành kinh ngạc.

"Khà khà, bây giờ Phương chương quỹ mới nhận ra sao! Cô gái này quả thật không phải là nô lệ bình thường, ta đã tốn rất nhiều tâm tư mới có thể giành được, còn có trọng dụng khác. Cụ thể mọi chuyện như thế nào, chờ Hoàng mỗ rảnh rồi sẽ nói chuyện với Triệu huynh. Chỉ có điều về phần ma tinh khô lồi, mặt hàng này trong tay người ta còn không rõ sao, lừa bịp một vài tên Nguyên Anh còn được, nhưng nếu mang ra cho Hàn tiền bối xem như người nói, chỉ sợ căn bản không thể đập vào mắt." Hoàng chương quỹ ngáp một cái, cũng không thèm nói thêm về thiếu nữ, trái lại tiếp tục vô cùng niềm nở nói với Hàn Lập.

"Họ Hoàng, người..." Nam tử trung niên vừa nghe xong, gân xanh trên trán nổi lên, tức giận tình nói gì đó.

Nhưng đúng lúc này, Hàn Lập giơ tay cản lại trước người, đồng thời nói với lão già cảm y một câu khiến mọi người ở đây đều trở nên ngẩn ngơ.

"Chuyện ma tinh khô lồi hãy để sau, cô gái này bán như thế nào, ta muốn nàng!" Hàn Lập chỉ tay về phía thiếu nữ hoàng sam, trên mặt hiện ra vẻ hơi kỳ quái.

"Xem ra tiền bối vừa ý với nàng. Nhưng vẫn bối xin thứ lỗi không thể đáp ứng được, nàng đã có người nhìn trúng từ trước, không thể bán cho tiền bối được nữa." Khóe miệng lão già cảm y hơi giật giật, vội vàng cười xòa nói.

"Thế nào, Vạn Nô tháp cũng có thể định đoạt trước nô lệ hay sao?" Hàn Lập chớp mắt, không để ý đến lão già mà quay đầu thản nhiên hỏi nam tử trung niên một câu.

"Nô lệ của bản tháp đều là tiền trao giao hàng, tuyệt đối không hề có việc định đoạt trước. Hoàng chương quỹ, nếu tiền bối nhìn trúng cô gái này thì bán cho tiền bối có sao đâu. Chẳng lẽ còn sợ Hàn tiền bối không giao

đủ ma thạch hay sao?" Nam tử trung niên trừng mắt, bất thành linh cười cười nói với lão già.

"Người nói thật đơn giản. Cô gái này chính là người tiên bối Triệu Văn Hảo muốn, làm sao ta có thể tùy tiện giao ra được. Chẳng lẽ người muốn chịu trách nhiệm giải quyết hậu quả của việc này hay sao?" Lão già cảm y không hề tức giận, trả lời.

"Cái gì, là nô lệ mà Triệu tiên bối muốn!" Nam tử trung niên nghe vậy liền hít một ngụm lương khí, ánh mắt lướt qua người thiếu nữ, trên mặt đột nhiên lộ vẻ chân chừ.

"Ai là Triệu Văn Hảo, chẳng lẽ là người của Triệu gia?" Hàn Lập nhíu chân mày, bình tĩnh hỏi.

"Hàn tiên bối, Triệu tiên bối chẳng những là người của Triệu gia, còn là thế hệ đứng đầu Triệu gia. Chỉ vì một tên nô lệ Kết Đan kỳ mà kết thù hận, thật sự không phải là một hành động sáng suốt." Nam tử trung niên do dự một chút mới giọng gao cười thuyết phục.

"Đứng đầu Triệu gia! Vậy hơn phân nửa cũng là tu sĩ Luyện Hư. Nhưng bất kể người nào muốn cô gái này, bây giờ ta đã quyết định phải có nàng rồi. Nếu hắn có ý kiến gì, sau này cứ việc tới tìm ta." Trong mắt Hàn Lập lộ ra một chút ngoài ý muốn, nhưng sau khi cân nhắc một lát liền không chút khách khí cười lạnh nói.

Nam tử trung niên cùng lão già cảm y vừa nghe vậy, sắc mặt đều biến đổi.

Khi nam tử trung niên muốn nói gì đó nữa, Hàn Lập đột nhiên bước một bước về phía trước, cũng không biết bằng cách nào mà chỉ lóe lên rồi xuất hiện ở giữa bốn tên vệ sĩ Ma tộc, một cánh tay khê cử động liền nắm lấy

cánh tay của thiếu nữ hoàng sam, sau đó thân hình lại trở nên mờ nhạt, nhoáng một cái đã mang theo thiếu nữ trở lại vị trí ban đầu.

Cả quá trình cũng chỉ khoảng thời gian một lần hô hấp là hoàn thành, động tác của Hàn Lập giống như quỷ mị!

"Tiền bối có ý gì, chẳng lẽ muốn đoạt lấy nô lệ của bản tháp hay sao. Cho dù Hàn tiền bối có tu vi Luyện Hư kỳ nhưng bản tháp cũng không phải là không có cường giả tọa trấn." Thấy cảnh này, lão già cảm y đầu tiên là ngẩn ra, lập tức hoảng sợ kêu lên.

Bốn tên vệ sĩ Ma tộc ở bên cạnh cũng cuống quýt nâng binh khí trong tay lên, vẻ mặt trở nên đề phòng.

Nam tử trung niên đứng bên cạnh hàn Lập cũng rét run trong lòng mà vội vàng lùi lại hai bước, miệng mấp máy gì đó nhưng cuối cùng lưỡng lự không nói gì nữa.

Còn thiếu nữ hoàng sam thì ngẩng đầu chớp chớp mắt nhìn về phía Hàn Lập, vẻ mặt có phần mù mờ.

Hàn Lập trước sau không hề để ý đến lời đe dọa của lão già, trái lại, một luồng pháp lực trong cơ thể khẽ động, nháy mắt đã thông qua cánh tay tiến vào trong cơ thể thiếu nữ hoàng sam lướt qua một vòng, sau đó lập tức thu về, chỉ có điều vẻ kỳ lạ trong mắt rốt cuộc không cách nào che dấu được.

"Đúng là không nhìn lầm, quả thực không giả! Cam miệng cho ta, nếu ngươi không thể quyết định như đã nói, ta đương nhiên sẽ tìm ra người có thể làm chủ."

Hàn Lập thì thảo hai câu, ánh mắt chớp động, đột nhiên hừ lạnh một tiếng, trên người bỗng nhiên bộc phát một luồng khí tức cực kỳ đáng sợ, khí tức mạnh mẽ khiến hai gã Ma tộc Hóa Thần kỳ cảm thấy như có cuồng

phong trước mặt, nháy mắt đã bị một luồng cự lực đẩy ra xa vài chục trượng.

Hai tiếng "*Ầm ầm*" vang lên, sau khi hai người bọn họ chạm lưng vào vách tường dày của tháp mới miễn cưỡng ổn định lại thân hình, chỉ có điều sắc mặt đã trở nên vô cùng tái nhợt, lộ ra vẻ hoảng sợ.

Về phần bốn tên vệ sĩ Ma tộc kia, trong nháy mắt liền ngã quỵ xuống, bị khí tức cường đại trực tiếp ép lên trên mặt đất, không cách nào đứng dậy nổi.

Thiếu nữ hoàng sam bên cạnh được Hàn Lập cố ý bảo vệ, căn bản không chịu ảnh hưởng chút nào, song khi nhìn thấy cảnh tượng khó có thể tưởng tượng này trước mắt, đương nhiên cũng tỏ vẻ trợn mắt há hốc mồm.

Khí tức trên người Hàn Lập tiếp tục điên cuồng bành trướng, cuối cùng bao phủ cả tòa cự tháp vào bên trong.

Bị luồng khí tức kinh khủng này xông đến, những cấm chế bố trí khắp nơi trong tháp đều không ngừng chấn động, một vài nơi yếu kém trực tiếp phát ra tiếng cảnh báo chói tai.

Với động tĩnh lớn như vậy, nhiều Ma tộc cao giai đương nhiên đều bị kinh động.

Đang ngồi trong một gian mật thất ở tầng cao nhất của cự tháp, hai lão già Ma tộc vừa cảm ứng được khí tức đột ngột xuất hiện, ngay lập tức như lửa cháy đến mông nhảy dựng lên, không nói hai lời độn quang lóe lên, trực tiếp độn ra khỏi mật thất.

Một lát sau, trước mặt Hàn Lập bỗng nhiên nhiều ra thêm hai lão già Ma tộc tu vi Luyện Hư kỳ, dưới ánh mắt khó có thể tin được của hai gã cường

quỷ trong tháp, hai lão già cung kính thi đại lễ với Hàn Lập, miệng không ngừng gọi "*Ma tôn tiền bối*".

Mà Hàn Lập cũng đã thu lại khí tức cực kỳ khủng bố vừa rồi, chỉ có điều lại lạnh lùng nhìn về phía hai tên Ma tộc Luyện Hư vừa mới xuất hiện trước mặt, sau một lúc lâu mới thản nhiên nói với thiếu nữ hoàng sam ở bên cạnh:

"Ta nhìn trúng cô gái này, muốn mua nàng. Hai vị không có ý kiến gì chứ."

"Đương nhiên không có vấn đề gì. Nếu Ma tôn đại nhân nhìn vừa ý với cô gái này, tự nhiên đó là may mắn trời ban của nàng. Bản tháp xin tặng cho tiền bối người này, tuyệt đối không dám thu một viên ma thạch nào." Lão già một sừng trong hai người không chút do dự nói.

Người bên cạnh cũng cuống quýt gật đầu đồng ý.

Trước kia hai người này cũng từng được gặp Ma tôn của Ma tộc, đương nhiên biết những vị Hợp Thể này đều là những lão quái vật không biết đã sống bao nhiêu năm rồi, đa phần tính tình đều gàn dở vô cùng, tuyệt đối không dám tỏ ra sơ suất chút nào.

"Hắc hắc, chỉ là một chút ma thạch, chẳng lẽ bốn tọa không thể xuất ra nổi sao. Các ngươi cứ cầm lấy, đừng nói bốn tọa ép mua ép bán. Mặt khác, ngoài chuyện này, ta vốn còn có một việc khác muốn thương lượng một chút với hai vị." Hàn Lập cười hắc hắc, tay áo run lên, tức khắc một cái vòng trữ vật đã chuẩn bị đủ ma thạch bay về phía trước.

"Nếu Ma tôn đại nhân còn có chuyện cứ việc phân phó. Nếu hai người vẫn bối có thể làm được, tuyệt đối không dám từ chối!" Lão già một sừng chụp lấy chiếc vòng vào tay, không dám trả lại nên đành ôm vào lòng, nói tiếp.

"Việc này hãy để sau này bàn đến. Hiện giờ ta còn có chuyện quan trọng khác cần xử lý một chút. Hy vọng lần sau khi đến đây, quý tháp có thể làm ta vừa lòng!" Về mặt Hàn Lập hơi đôi, sau đó lắc đầu nói.

Vừa dứt lời, hào quang đen kịt ngoài thân Hàn Lập bùng sáng, sau đó đảo qua bên cạnh rồi cuốn thiếu nữ hoàng sam vào đó trong nháy mắt.

Độn quang bùng lên, một đạo kinh hồng nhanh như chớp lao về phía vách đá của tòa tháp.

Một tiếng nổ vang lên, cấm chế trên vách đá chấn động vài lần rồi bị kinh hồng dễ dàng xuyên thủng qua, lóe lên một cái rồi biến mất dạng.

Hai lão già Luyện Hư Ma tộc thấy cảnh này không khỏi cười khổ một tiếng, quay đầu liếc mắt nhìn nhau!

Chương 2051: Phúc Thiên cư sĩ

Tuy rằng Vạn Nô tháp có lai lịch rất lớn, cao tầng cũng không thiếu trưởng lão cấp ma tôn, nhưng tại Huyền Dạ thành lại không có loại tồn tại cường đại như thế tọa trấn.

Vì vậy mà hai lão giả Luyện Hư kỳ ma tộc này mặc dù trong lòng phiền muộn vô cùng, nhưng quyết không muốn đắc tội với vị Hàn Lập vẫn còn chưa biết lai lịch cụ thể kia.

Theo một khía cạnh khác mà nói, một tên ma tôn không biết nguồn gốc so với lão tổ của tứ đại gia tộc lại càng làm cho bọn họ e ngại mấy phần.

"Khởi bẩm hai vị hộ pháp, nữ nô vừa rồi là nô lệ do Triệu gia gia chủ đặt mua trước, quý tháp lại cứ như vậy để cho vị tiên bối này mang đi sợ rằng tiểu nhân khó mà ăn nói được với Triệu gia." Cẩm y lão giả tại lúc Hàn Lập rời khỏi, liền cuống quýt hướng hai lão giả Luyện Hư ma tộc kêu khổ không ngừng

"Là nữ nô mà Triệu Văn Hảo muốn? Triệu gia đích thực không dễ dàng trêu chọc. Chẳng lẽ người đã thu tiền cọc của hắn?" Lão giả một sừng nhướng mày hỏi.

"Không hẳn thế, nhưng là mấy tháng trước Triệu Văn Hảo tự mình đến bản tháp, nói rõ rằng muốn mua một nhân tộc nữ nô trẻ tuổi Kết Đan trở lên, đồng thời bày tỏ lòng thành đã giao ra một lượng cực lớn ma thạch. Sự tình đặt ma thạch trước để tìm mua nô lệ ở bản tháp cũng là việc bình thường, trước đây cũng không phải không có tiền lệ." Cẩm y lão giả vội vàng giải thích.

"Tiền lệ là tiền lệ! Nếu đã thu tiền cọc của hã rồi, nữ tu nhân tộc kia cũng không chắc chắn phải bán cho Triệu gia. Hã nếu không gây chuyện, thì qua một thời gian nữa lại tìm một nữ nô phù hợp cho hã là được." Lão giả Luyện Hư còn lại vân vê chòm râu nói.

"Không sai, Triệu gia là khách hàng của ngươi, việc này do ngươi chịu trách nhiệm, chuyện này bất kể giá nào cũng phải làm cho Triệu gia đối với bản tháp không có gì bất mãn, lại càng không thể chọc giận vị Hàn tiền bối kia. Tốt rồi, hai người bọn ta phải về tiếp tục đả tọa tĩnh tu, sự tình trong tháp tiếp tục giao cho hai người các ngươi." Lão giả một sừng gật gật đầu nói, sau đó chào hỏi đồng bạn một tiếng, liền cùng nhau bước vào trong Truyền Tống trận.

"Xin tuân lệnh hai vị hộ pháp chi!"

Cầm y lão giả nghe vậy, sắc mặt hơi khó coi một chút, mà trung niên nam tử lại thầm mừng trong lòng, hai người đồng thời khom người tạo ra tư thái cung tiễn hai vị hộ pháp.

"Được rồi, nếu vị Hàn tiền bối lại đến bản tháp, các ngươi nhất định phải kịp thời thông báo cho một tiếng, hai người bọn ta tự mình đến tiếp đãi vị tiền bối này, tránh việc vị ấy tưởng lầm là bản tháp có chỗ thất lễ." Lão giả một sừng tại lúc Truyền Tống trận vừa kích phát, vẻ mặt mới như nghĩ tới cái gì quay đầu lại dặn dò một câu.

"Tuân lệnh!"

Hai tên chương quỳ Vạn Nô tháp lại cúi đầu vâng mệnh lần nữa.

Bạch quang trước mắt chợt lóe, hai tên ma tộc trưởng lão Luyện Hư cùng lúc biến mất trong pháp trận.

"Hắc hắc, Hoàng huynh lần này phải đau đầu một phen rồi. Chẳng qua theo tiểu đệ được biết, Hoàng huynh cùng Triệu gia giao tình không tồi, việc này nhất định có thể xử lý ổn thỏa."

Trung niên nam tử đứng thẳng lên, lập tức hướng cảm y lão giả khẽ cười một tiếng, thân hình khẽ chuyển cũng đã tiến vào trong pháp trận, cũng lập tức truyền tống đi.

Cảm y lão giả tức thì sắc mặt tái xanh, đứng yên tại chỗ tự đánh giá rất lâu, sau đó mới đột nhiên giẫm chân oán hận mấy câu:

"Chuyện này là lão phu xui xẻo, không ngờ đang lúc định đưa nữ nô kia đi lại đụng tới một lão quái như vậy. Xem ra chỉ còn cách tự mình đến nhà giải thích với Triệu gia một chút, đồng thời lại tìm một nữ nô khác phù hợp điều kiện của hắn, nhưng cũng không phải dễ tìm như vậy."

Lúc này, Hàn Lập mang theo thiếu nữ áo vàng ngồi trên một chiếc thú xa nhỏ, phía trước là một tên đánh xe đang vung roi liên tục, thú xa lao đi âm âm trên đường.

Hàn Lập ngồi xếp bằng tại khoảng giữa chiếc xe, hai mắt khép hờ không động tĩnh.

Thiếu nữ áo vàng lại cuộn tròn lại trốn ở trong góc, dùng ánh mắt sợ hãi thỉnh thoảng len lén quan sát Hàn Lập không ngừng.

Thiếu nữ trải qua một màn ở Vạn Nô tháp, tự nhiên biết Hàn Lập là một tên ma tôn cấp. Nhưng thấy Hàn Lập bề ngoài trẻ tuổi lại rất bình thường như vậy, làm cho thiếu nữ kinh nghi không thôi.

Chẳng qua nói thế nào đi nữa, Hợp Thể kỳ đối nàng mà nói căn bản là tồn tại mà nghĩ cũng không dám nghĩ. Lúc này lại rơi vào trong tay loại lão

quái như vậy, toàn bộ những ý niệm chạy trốn của nàng đều tự tan thành mây khói.

Thiếu nữ áo vàng vừa sợ hãi vô cùng vừa tràn đầy vẻ tuyệt vọng, nghĩ tới tương lai sẽ phải đối mặt với vận mệnh đáng sợ khó mà tưởng tượng nổi.

Hàn Lập tuy rằng không hề dùng bí thuật dò xét suy nghĩ trong lòng thiếu nữ, nhưng đối phương hiện tại nghĩ cái gì, hẳn có thể đoán ra bảy tám phần.

Thế nhưng vẻ mặt hắn bình tĩnh dị thường mà trong lòng lại như có sóng to gió mạnh, trong đầu không ngừng hiện ra từng khuôn mặt vui buồn hờn giận của thiếu nữ áo trắng.

Những cái này cũng như một bức tranh, có nét mơ hồ không rõ, có nét lại rõ ràng thanh minh giống như vừa mới trông thấy hôm qua, Hàn Lập ngàn năm khổ tu tâm cảnh sớm đã tĩnh như nước, lúc này lại cũng không cách nào bình tĩnh được nữa.

Hàn Lập cũng không có sử dụng bí thuật xua tan đi những thứ trong đầu, ngược lại còn từ từ nhắm nháp nỗi khổ tương tự này.

Không biết qua bao lâu, thú xa cuối cùng cũng ngừng lại, ngoài xe truyền ra tiếng xa phu cực kỳ cung kính:

"Tiền bối, địa phương mà ngài muốn đi là đây rồi. Tiền bối có muốn xuống xe không?"

"Nếu đã đến, tự nhiên phải xuống xe."

Hàn Lập âm thầm hít sâu một hơi, áp đi tạp niệm trong lòng, hai mắt vừa mở trả lời một câu.

Tiếp theo hần đứng dậy, không chút hoang mang đi xuống thú xa.

Thiếu nữ áo vàng tuy rằng thấy Hàn Lập không có nói tới mình nhưng do dự một chút vẫn cắn răng xuống theo.

Thiếu nữ cũng rất thông minh, biết thân đã như cá nằm trên thớt, tự nhiên vẫn phải nhu thuận một ít mới tốt cho bản thân. Nếu mà để cho kẻ thần thông thâm sâu truowcs mắt không vui, thì hần hần là có rất nhiều biện pháp để cho mình cầu sống không được cầu chết không xong!

Hàn Lập vung tay ném cho xa phu một khối ma thạch sau, phóng mắt nhìn một cái, trên mặt hiện ra vẻ hài lòng.

Chỉ thấy trước mắt hần là vách núi cao hơn ngàn trượng.

Dựa vào vách núi là mảnh lớn kiến trúc tương tự như lầu các cùng động phủ, từng tòa từng tòa trải rộng khắp nơi trên vách núi.

Mà tại vách núi gần nhất, có một tòa lầu cực lớn cao tới mấy chục trượng, trên đỉnh đề ba chữ "*Thánh Linh viện*" màu bạc cực lớn.

Bên dưới tòa lầu đó bày có một mộc bàn màu đen, một ma tộc đang nằm xấp trên đó, ma tộc này có mái tóc xám trắng dường như tuổi tác không nhỏ, bộ dáng đang ngủ say sưa, bên cạnh có mấy đồng tử sai vật đứng hầu, tất cả đều yên lặng không dám làm hỏng giấc ngủ của lão ma tộc.

Hàn Lập ánh mắt dừng lại trên người lão niên ma tộc, ánh mắt toát ra vẻ lạnh lẽo, khóe miệng hơi giật giật.

Một lát sau, lão niên ma tộc đang say giấc bỗng nhiên đứng dậy, đồng thời vội vàng lớn tiếng hô:

"Không biết là vị đạo hữu nào đến thăm bản viện, tại hạ không thể nghênh đón từ xa, mong rằng thứ lỗi."

Lão niên ma tộc lời nói vừa dứt, liếc mắt thấy cách đó không xa hai người Hàn Lập cùng thiếu nữ áo vàng đang đứng, tinh thần chấn động lập tức mặt tươi cười tiến lên tiếp đón.

Chỉ sau thời gian một bữa cơm, Hàn Lập mang theo thiếu nữ áo vàng xuất hiện trong một tòa lầu các xây trên vách núi đá.

Lầu các này giống như treo trên bầu trời, một nửa nhập vào trong vách đá, một nửa lộ ra bên ngoài, đồng thời cấm chế pháp trận bao quanh, những cấm chế này một khi mở ra có thể hoàn toàn ngăn cách lầu các cùng bên ngoài, không bị bất cứ cái gì quấy rầy.

Nơi đây vốn là nơi đặt chân yêu thích của cao giai ma tộc độc lai độc vắng.

Mà Thánh Linh viện này, chính là nơi cung cấp chỗ ở cho các cao giai ma tộc! Chẳng qua tiền thuê nơi này so sánh với địa phương khác ít nhất nhiều hơn non nửa, nhưng cũng cao sang hơn rất nhiều, vì vậy mà cao giai ma tộc nơi đây cũng chẳng tiếc chút tiền.

Lúc này, Hàn Lập mang theo thiếu nữ vẫn chưa xem xét kỹ khối kiến trúc này, chỉ là dùng thần niệm quét qua một lượt cũng đã khá thông thuộc nơi đây, khá hài lòng giao ra cho lão niên ma tộc đại thủ bút ma thạch, đem nơi này tạm thời thuê một năm.

Hiện tại Hàn Lập đã đem cấm chế lầu các toàn bộ mở ra, đồng thời mang theo thiếu nữ đến tầng cao nhất, sau đó ngồi trên một khối bồ đoàn, đồng thời ra hiệu cho thiếu nữ ngồi xếp bằng đối diện.

Thiếu nữ áo vàng mặc dù trong lòng thấp thỏm, nhưng không dám làm trái điều gì, nhu thuận nghe theo.

Lúc này, tay áo Hàn Lập rung lên điềm ra một chỉ, ngay lập tức mấy chục trận kỳ hướng bốn phía bắn ra, lóe lên tức thì hư không xung quanh đã không còn thấy bóng dáng.

Một lát sau, một màn sáng xanh thẳm hiện ra, đem cả tầng lầu các bao phủ vào trong đó.

Lúc này, Hàn Lập mới yên tâm khẽ mỉm cười với thiếu nữ, một tay đột nhiên vỗ vào hư không.

"*Phi phi*" một tiếng, một cỗ pháp lực cực kỳ cường đại như thủy triều từ trong bàn tay hắn phun ra, đem cơ thể thiếu nữ trong cảm chế tán đi khắp nơi.

Mà trên da thịt thiếu nữ áo vàng mà vẫn như ẩn như hiện, khoảnh khắc kêu lên "*phanh phanh*" hóa thành từng đoàn hắc khí tan vỡ.

Thiếu nữ chỉ cảm thấy linh lực trong cơ thể cuộn lên, nguyên bản cảm chế pháp lực một lần nữa lại xuất hiện tại kinh mạch, thiếu nữ mừng như điên lắp bắp nói:

"*Tiền bối, người đây là...*"

"*Người tên gọi là gì?*" Hàn Lập căn bản không có ý tứ trả lời, ngược lại hướng nàng khe khẽ mỉm cười, hỏi một câu.

"*Văn bối gọi Chu Quả Tâm*" thiếu nữ áo vàng chỉ hơi hồi hộp, lập tức cho biết.

"Nhìn người một chút khí tức ma tộc cũng không có, hẳn là thuần túy nhân tộc? Là tự mình tiến vào bản giới, hay bị người từ linh giới đưa đến." Hàn Lập tiếp tục hỏi.

"Văn bối là tự mình tiến vào!" Thiếu nữ áo vàng thì thào trả lời.

"Tự mình vào! Người sao vào được? Lấy tu vi của người, cũng không thể có năng lực phá vỡ hư không. Chẳng lẽ còn có đồng bạn cùng tiến vào?" Câu trả lời này làm Hàn Lập có chút bất ngờ, hai mắt híp lại, nhàn nhạt hỏi một câu.

"Không có, văn bối là một mình lưu lạc tới ma giới."

"Một mình người, có chút ý tứ. Vậy người tu luyện Tổ Nữ Luân Hồi công là do ai dạy?" Hàn Lập vẻ mặt không đổi, nhưng lại hỏi một vấn đề bất ngờ.

"Tiền bối cũng biết sở tu công pháp của văn bối, đây là bộ công pháp của gia mẫu truyền thụ!" Thiếu nữ áo vàng nghe Hàn Lập hỏi, hơi chút do dự, liền thành thật trả lời.

Dẫu sao loại sự tình như vậy, thực tại không cần phải ẩn giấu.

"Mẫu thân người là ai, làm thế nào có được công pháp Tổ Nữ Luân Hồi công?" Hàn Lập vẻ mặt khẽ động, có mấy phần ngưng trọng lại hỏi.

"Cái này..." Thiếu nữ áo vàng sắc mặt khẽ biến, trên mặt hiện ra vẻ do dự.

Chương 2052: Phiền toái

"Hiện tại ngươi đang ở Luân Hồi kỳ, tu vi chân chính cũng không phải là Kết Đan kỳ thì phải!" Hai mắt Hàn Lập nhú lại, câu nói của hắn khiến trong lòng đôi phương trầm xuống.

"Thì ra tiên bối đã nhận ra! Vẫn bối rõ là hồ đồ, nếu tiên bối đã biết Tổ Nữ Luân Hồi công, biết hiện tại văn bối đang ở giai đoạn Luân Hồi, quả thật không có gì ngạc nhiên!" Sắc mặt Chu Quả Nhi trở nên hơi khó coi, khẽ trả lời.

"Tu vi trước kia của ngươi ở cảnh giới nào? Nguyên Anh, hay là Hóa Thân?" Hàn Lập hỏi thẳng.

"Văn bối đã tu luyện đến cảnh giới Nguyên Anh, nếu không phải bản thân đang ở giai đoạn Luân Hồi, cũng sẽ không bị người khác ám toán, càng không bị bắt làm tù binh." Chu Quả Nhi khẽ cắn môi đỏ mọng rồi chậm rãi trả lời.

"Nhìn thì tuổi tác thật sự của ngươi cũng không quá lớn, vậy mà đã có thể tu luyện Tổ Nữ Luân Hồi công đến cảnh giới như vậy, ngoại trừ thiên tư hơn người, xem ra cũng cần phải có một người vô cùng tinh thông Tổ Nữ công để chỉ điểm mới đúng. Nếu mẫu thân của ngươi cũng tu luyện công pháp này, cảnh giới chắc hẳn cũng không thấp nhĩ." Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, tiếp tục hỏi.

"Nếu tiên bối muốn hỏi về những việc riêng của văn bối, đương nhiên văn bối sẽ không dám dấu diếm gì, nhưng nếu hỏi đến gia mẫu, văn bối chỉ

có thể từ chối trả lời." Nhận thấy dường như Hàn Lập rất có hứng thú với mẫu thân, dù sắc mặt trở nên khó coi nhưng vẫn cắn răng trả lời.

"Người quả là một người con hiếu thảo, điều này thật sự hiếm thấy. Chỉ có điều người cho rằng mình không nói, ta sẽ không có biện pháp để tìm hiểu sao?" Hàn Lập cười nhạt, nói một câu rất thâm ý.

"Nếu tiên bối muốn dùng Sưu Hồn thuật, vẫn bối thà lập tức tự bạo Nguyên Anh mà chết, cũng tuyệt đối không để tiên bối đạt được!" Thiếu nữ hoàng sam vừa nghe được câu nói của Hàn Lập, lập tức liên tưởng đến điều gì đó, khuôn mặt thoáng chốc trở nên tái nhợt, cùng lúc đó, chân lực trong cơ thể điên cuồng lưu chuyển, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bạo phát.

Nhưng đúng lúc này, Hàn Lập lại nhẹ nhàng cười nói:

"Ở trước mặt ta, cho dù nha đầu nhà ngươi muốn tự bạo, cũng phải được ta đáp ứng mới được!"

Vừa dứt lời, một cái tay áo của hắn đột nhiên phát nhẹ về phía thiếu nữ.

Ngay tức khắc, một luồng sáng màu xám cuộn cuộn xuất hiện, bao phủ toàn thân của thiếu nữ.

Chu Quả Nhi chỉ cảm thấy thân thể tê rần, tứ chi nhất thời không thể nhúc nhích, cùng lúc đó, pháp lực trong cơ thể đột nhiên ngưng lại, không cách gì điều động chút nào, pháp lực vốn đang điên cuồng tập trung ở đan điền không ngờ lại như tuyết giữa mùa xuân, thoáng chốc đã tiêu tan tản mất.

Giờ phút này, cho dù nàng muốn tự bạo Nguyên Anh như đã nói, căn bản là việc si tâm vọng tưởng.

"Người đã làm gì với ta?" Chu Quả Nhi vừa sợ vừa giận, hét lên hoảng hốt.

"Không có gì, chẳng qua là muốn người thành thật trả lời câu hỏi của ta mà thôi. Bây giờ hãy nhìn vào mắt của ta." Giọng điệu Hàn Lập nhẹ nhàng như không có việc gì lớn.

"Hả, mắt gì..." Mặc dù tuổi tác của Chu Quả Nhi không lớn nhưng cũng biết vào lúc này tuyệt đối không được làm theo lời đối phương nói, nhưng lời nói của Hàn Lập vừa đến tai lập tức khiến thân thể nàng chấn động, cuối cùng theo bản năng nghiêng đầu về phía trước, hướng đôi mắt long lanh của mình về phía hai mắt của đối phương.

Trong phút chốc, thiếu nữ chỉ cảm thấy ở trước mặt có hai điểm sáng màu xanh lóe lên, xoay tít một vòng, thần thức của mình đột nhiên trở nên ngẩn ngơ, đồng thời mí mắt nặng trĩu như ngàn cân!

"Không tốt!" Thiếu nữ hoảng hốt chỉ kịp nói một tiếng mơ hồ, hai mắt liền khép lại, thần trí bất tỉnh.

Hàn Lập thấy mọi chuyện như vậy, thần sắc không thay đổi nhưng một tay thì kết quyết, đánh một đạo pháp quyết về phía thiếu nữ, cùng lúc đó, hai tia sáng màu xanh trong mắt càng thêm chói lọi.

Nếu lúc này có thể nhìn thấu thân thể của thiếu nữ, có thể phát hiện Nguyên Anh cao một tấc vốn đang xếp bằng ngòai ở giữa đan điền của Chu Quả Nhi hiện đang bị tầng tầng những tia sáng màu xám quấn chi chít, đồng thời, hai mắt Nguyên Anh nhắm nghiền như có vẻ đã hôn mê bất tỉnh.

Trong nháy mắt khi pháp quyết màu xanh nhập vào thân thể thiếu nữ, mí mắt Chu Quả Nhi khẽ cử động, đôi mắt long lanh vốn đang nhắm nghiền lại chậm rãi mở to tròn xoe.

Chỉ có điều đồng tử của nàng lúc này hơi nở ra, ánh mắt toán loạn, cử động giống hệt như khôi lỗi.

"Pháp quyết của Tố Nữ Luân Hồi công mà ngươi tu luyện có được từ đâu?" Đồng tử của Hàn Lập xoay chuyển, một luồng sáng màu xanh động lòng người không ngừng chớp lên, cùng lúc đó, trong miệng phát ra âm thanh trầm thấp của câu hỏi.

"Tố Nữ Luân Hồi công là do gia mẫu truyền thụ!" Về mặt Chu Quả Nhi chờ đợi nhưng câu trả lời lại vô cùng rõ ràng.

"Ngày thường ai là người chỉ điểm cho ngươi tu luyện công pháp, mẫu thân của ngươi có tu luyện Tố Nữ Luân Hồi công hay không?"

"Là gia mẫu chỉ điểm, mẫu thân không tu luyện Tố Nữ công mà là Thanh Khí quyết!"

"Thanh Khí quyết, đó là pháp quyết rất bình thường của đạo gia. Mẫu thân ngươi tu luyện đến cảnh giới nào rồi? Không tu luyện Tố Nữ Luân Hồi công mà vẫn có thể tiến hành chỉ điểm cho ngươi, chẳng lẽ cảnh giới rất cao?" Hàn Lập có phần bất ngờ nhưng ngữ khí vẫn không thay đổi, tiếp tục hỏi.

"Cảnh giới của gia mẫu chỉ là Nguyên Anh, về phần chỉ điểm tu luyện..." Đối với câu hỏi này của Hàn Lập, sau khi thiếu nữ hoàng sam trả lời một vế, về mặt đột nhiên trở nên mờ mịt, câu nói cũng dừng lại một lát.

"Thế nào, chẳng lẽ việc mẫu thân chỉ điểm cho ngươi còn có điểm gì khác thường, hãy nói chi tiết toàn bộ!" Vừa thấy về mặt của thiếu nữ, trong lòng Hàn Lập nảy ra điều gì đó, truy hỏi đến cùng.

"Việc chỉ điểm tu luyện Tố Nữ công của gia mẫu đối với ta quả thật có điều không bình thường. Trước kia khá bình thường, nhưng từ sau khi

ngưng kết Nguyên Anh, đối với một ít nghi vấn của ta khi tu luyện, phần lớn gia mẫu không thể giải đáp ngay tại chỗ, mà phải cách vài ngày nửa tháng mới có thể đưa ra được đáp án. Ta nghi ngờ sau lưng gia mẫu có một người sư phụ khác chân chính tinh thông Tổ Nữ Luân Hồi công."

Lời thiếu nữ hoàng sam nói ra khiến Hàn Lập nhảy dựng lên, lập tức hỏi:

"Sau lưng còn có một sư phụ khác, người có từng hỏi gia mẫu mình thật sự có kẻ khác hay không?"

"Đã hỏi nhiều lần, nhưng mỗi lần mẫu thân đều phủ nhận."

"Mẫu thân người tên là gì, có dáng vẻ như thế nào..." Hàn Lập hơi nhíu mày.

"Gia mẫu tên là Lăng Phi Tiên, vẻ mặt giống ta năm phần." Thiếu nữ trả lời không chút chần chừ.

"Có năm phần giống người?" Ánh mắt của Hàn Lập quan sát thiếu nữ vài lần nữa, nhưng cuối cùng chỉ lắc lắc đầu, thì thào một câu rồi trầm ngâm không nói gì.

"Người đến Ma Giới như thế nào, là người ở đâu trước khi trở thành nô lệ?" Sau một lúc lâu, Hàn Lập như nghĩ đến việc gì đó, đột nhiên hỏi tiếp.

"Ta bị người khác đuổi giết, vô tình rơi vào vết nứt không gian mới đến được Ma Giới, đến từ Tiểu Linh Thiên." Chu Quả Nhi chờ đợi trả lời.

"Tiểu Linh Thiên, đó là địa phương nào?" Hàn Lập nghe vậy liền giật mình.

"Tiểu Linh Thiên chính là Tiểu Linh Thiên!" Chu Quả Nhi vẫn dờ dẫm trả lời.

Hàn Lập nghe xong câu trả lời này, lông mày liền nhíu chặt lại, sau một lúc lâu mới thở dài một hơi rồi lẩm bẩm như tự nói với mình:

"Quên đi, ta còn chút phiền toái, tự mình thu thập phần tư liệu này vậy."

Vừa dứt lời, pháp quyết trong tay hắn liền biến đổi, âm thanh "xuy xuy" vang lên, một tia sáng trong suốt từ giữa trán phát ra, lóe lên rồi nhập vào giữa trán của thiếu nữ hoàng sam.

Ngay sau đó, lam quang trong mắt Hàn Lập càng trở nên uy phong hơn, bắt đầu lặng lẽ tiến hành thi pháp.

Tu vi chân chính của thiếu nữ tên Chu Quả Nhi này cũng chỉ là Nguyên Anh kỳ, với tu vi Hợp Thể của Hàn Lập để tiến hành điều tra nguyên thần, chỉ cần tận lực cẩn thận, đương nhiên sẽ không gây tổn thương gì đến nguyên thần của nàng.

Vừa mới hết thời gian một chén trà nhỏ, Hàn Lập đã dễ dàng tìm được toàn bộ thông tin cần thiết, tia sáng trong suốt giữa trán cũng được thu lại.

Ngay sau khi tia sáng trong suốt biết mất, thân thể thiếu nữ lập tức nghiêng ngã rồi ngã xuống mặt đất.

Nhưng chỉ một lát sau, từ miệng nàng nhẹ nhàng truyền ra âm thanh ngủ say.

Chu Quả Nhi này vậy mà thật sự ngủ say trước mặt Hàn Lập.

Hàn Lập thấy vậy chỉ mỉm cười, hai mắt nhắm lại, bắt đầu lặng lẽ nhớ lại toàn bộ tư liệu lấy được từ thiếu nữ.

Không biết qua bao lâu sau, khi hắn mở hai mắt, trên mặt tràn ngập vẻ kinh ngạc, lảo bầm:

"Không ngờ Tiểu Linh Thiên cũng là giới diện võ nứt giống như Quảng Hàn Giới, bên trong còn có hơn ức Nhân tộc sinh sống, điều này thật đúng là làm cho người ta không thể tưởng tượng được."

Thì ra Tiểu Linh Thiên này là một bộ phận không gian nhỏ bị mất đi của một giới diện nào đó, hơn nữa sau một thời gian dài biến đổi, gần như đã hình thành một giới diện cỡ nhỏ độc lập. Từ những tư liệu lấy được từ Chu Quả Nhi, kích cỡ của giới diện này dường như xấp xỉ với Quảng Hàn Giới, nhưng mức độ linh khí bên trong tuyệt đối không thể so sánh với nhau, thậm chí còn kém hơn so với Linh Giới một chút.

Nhưng mà có những chủng tộc sinh sống lẫn lộn bên trong Tiểu Linh Thiên này, ước chừng có khoảng bảy tám dị tộc cùng sinh tồn với Nhân tộc.

Điều càng khiến Hàn Lập kinh ngạc chính là tuy rằng không biết ban đầu Tiểu Linh Thiên này bị tộc nào phát hiện ra, nhưng dường như không ít người trong các tộc ở giới này là do từ những giới diện cấp thấp như Nhân Giới phi thăng lên Linh Giới thất bại mới vô tình đi đến không gian này.

Nếu như vậy, Nam Cung Uyển quả thực hoàn toàn có khả năng đang dừng lại ở trong giới diện này.

Điều này cũng có thể giải thích rõ tại sao hắn không thể tìm được tin tức liên quan khi ở Linh Giới.

Hàn Lập vừa nghĩ đến vợ cả, cho dù tu vi đã tu luyện đến bước này, trong lòng cũng không kìm được mà nóng như lửa, chỉ hận không thể lập tức chấp cánh bay đến bên cạnh Nam Cung Uyển, dốc bầu tâm sự về nỗi khổ tương tư trong lòng.

Vẻ mặt của hắn liên tiếp biến đổi không ngừng, sau cùng lại ngồi im lặng trong chốc lát.

Không lâu sau, rốt cuộc Hàn Lập cũng khôi phục tâm tình đang hỗn loạn, khi cân nhắc đến vấn đề làm sao mới có thể đến được Tiểu Linh Thiên này, sắc mặt không khỏi lập tức trở nên u ám.

Tiểu Linh Thiên này khác xa với Quảng Hàn Giới, liên tục chậm rãi chuyển động theo một quỹ tích nhất định trong hư không, có thể tìm được cửa vào trong đó hay không gần như hoàn toàn là vấn đề vận khí. Chu Quả Nhi có thể thông qua vết nứt không gian mà vô tình lạc đến Ma Giới hoàn toàn là do cơ duyên xảo hợp.

Chỉ có điều những tư liệu này đều được lấy từ trí nhớ của Chu Quả Nhi, tình hình thật sự có đúng như vậy hay không, hắn còn phải tìm cách dò hỏi vài người thử xem mới có thể biết được.

Nếu Chu Quả Nhi có thể từ Tiểu Linh Thiên vô tình lưu lạc đến Ma Giới, xem ra cũng sẽ có người trở lại được Linh Giới, do đó nhất định có thể tra được tin tức liên quan.

Nghĩ đến đây, Hàn Lập thở dài một hơi, mạnh mẽ dồn nén những lo lắng trong lòng xuống, ánh mắt khẽ thay đổi, một lần nữa hướng về phía thiếu nữ hoàng sam.

Tuy rằng hắn không thể khẳng định chính xác rằng người truyền thụ Tổ Nữ Luân Hồi công cho nàng chắc chắn là con cháu của Nam Cung Uyển, nhưng khả năng này quả thật cũng không nhỏ. Dù sao ngay cả khi hắn đã ở Linh Giới một thời gian dài, cũng chưa bao giờ nghe nói đến tông môn nào của Nhân tộc có được công pháp này.

Dường như thần thông này thực sự cực kỳ hiếm thấy, cũng không biết Yểm Nguyệt Tông ở Nhân Giới trước đây có đại vận như thế nào, không ngờ lại có thể đoạt được truyền thừa công pháp như vậy.

Chương 2053: Quảng Âm bảo kính

Sau khi tự cân nhắc trong lòng xong, Hàn Lập hơi lo lắng khẽ thở dài một hơi, cánh tay khẽ động, một ngón tay nhẹ nhàng búng về phía Chu Quả Nhi đang nằm trên mặt đất.

Một viên cầu màu xanh bắn ra, lóe lên rồi lập tức nhập vào thân thể của thiếu nữ.

Ngay sau đó, thiếu nữ đang ngủ say chớp chớp mí mắt, từ từ tỉnh lại.

Nhưng khi Chu Quả Nhi từ trên mặt đất ngồi dậy, sau khi nhớ lại cảnh xảy ra trước khi mình mất đi thần trí, sắc mặt lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

"Người đã tiến hành sưu hồn ta!" Thiếu nữ nhìn chằm chằm Hàn Lập, gằn từng chữ hỏi.

"Nếu không sưu hồn người, làm sao ta có thể biết được những điều mình muốn. Chẳng qua là người cứ yên tâm, đối với những tư liệu mà ta không cảm thấy có hứng thú, ta sẽ không tốn tâm tư đi điều tra, ngoài ra, với tu vi của mình, ta cũng không gây ra bất cứ tổn thương nào cho nguyên thần của người. Nhưng không ngờ người lại không phải là người của Linh Giới mà từ Tiểu Linh Thiên đến đây, điều này thật sự ngoài dự đoán trước đó của ta." Hàn Lập thản nhiên trả lời.

Nghe thấy Hàn Lập nói ra được cả cái tên *"Tiểu Linh Thiên"*, Chu Quả Nhi khẽ cắn chặt môi, cả nửa ngày cũng không hề mở miệng nói gì nữa.

"Ta đã hạ cấm chế trong cơ thể ngươi, trong thời gian ta ở Huyền Dạ thành, trước hết ngươi cứ làm tỳ nữ cho ta rồi tính sau. Nếu có thể khiến ta vừa lòng, cho đến khi ta rời khỏi thành này, việc trả lại tự do cho ngươi cũng không phải là không thể. Bây giờ ngươi cứ tùy tiện tìm một căn phòng để nghỉ ngơi đi. Không có việc đặc biệt thì không cần thiết phải đến nơi này. Mặt khác, từ giờ trở đi ngươi hãy gọi ta là chủ nhân." Hàn Lập không để ý đến thần sắc của thiếu nữ, trái lại dặn dò qua loa vài câu.

"Vâng thưa chủ nhân. Tiểu tỳ xin cáo lui trước!" Thiếu nữ hoàng sam chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý, đồng thời sau khi thi lễ với Hàn Lập liền ngoan ngoãn đi xuống lầu dưới.

Xem ra nàng cũng rất hiểu chuyện, trước mặt một gã Ma tôn Hợp Thể kỳ, làm bất cứ hành động chống đối nào cũng chính là tự mình chuốc khổ vào thân mà thôi. Chỉ có điều thấy bộ dạng vô tình của Hàn Lập, hiển nhiên nàng cũng thật sự không ôm hy vọng gì đối với lời hứa hẹn của hắn.

Sau khi Hàn Lập thấy bóng dáng của Chu Quả Nhi biến mất ở cầu thang, hắn liền ngẩng đầu lên nhìn trần nhà đến ngơ ngẩn.

Trong ba ngày tiếp theo, Hàn Lập đều trốn trong tầng cao nhất của lầu các, lẳng lặng tĩnh tọa nghỉ ngơi, không hề rời khỏi nơi này nửa bước. Nhưng vào ngày thứ tư đã có người chủ động tìm đến cửa.

"Người đứng đầu Triệu gia phái người đến đây?" Hàn Lập đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, khi thấy thiếu nữ hoàng sam tiến vào bẩm báo liền nhíu chân mày hỏi.

"Đúng vậy thưa chủ nhân. Vừa rồi có một vị trưởng lão của Triệu gia tự mình đưa thiệp mời đến, nói rằng nhất định phải giao tận tay cho chủ nhân!" Chu Quả Nhi nâng tấm thiệp mời màu bạc sáng rực trong tay lên, bình tĩnh nói.

"Để ta xem xem..."

Hàn Lập hí hai mắt lại, một tay chụp vào hư không, ngay sau khi một tiếng *"Vù"* vang lên, tấm thiệp mời đã bay đến trong tay một cách khó hiểu, nhẹ nhàng mở ra.

Một tiếng *"Phù phù"* vang lên!

Trên tấm thiệp bạc tỏa ra một luồng kim quang, từ từ nhạt dần nhưng lại huyền hóa thành hư ảnh khuôn mặt nho nhã của một gã nam tử trung niên.

Ân dưới khóe mắt của nam tử này là lân phiến màu đen, song con mắt lại lấp lánh kim mang.

Xem ra đây là người đứng đầu Triệu gia!

Hư ảnh hướng về phía Hàn Lập chấp tay thi lễ, sau đó mỉm cười nói mấy câu.

Giọng điệu của hắn vô cùng khiêm nhường, nói về hai chuyện chính. Thứ nhất, hắn từ Hoàng chương quỹ của Vạn Tháp nô mà biết được vị Ma tôn Hàn Lập đến đây, Triệu gia thân là địa chủ ở Huyền Dạ thành hy vọng có thể giao hảo với Hàn Lập, hơn nữa còn ám chỉ rõ ràng rằng Triệu gia sẽ không vì một nữ nô mà có bất cứ bất mãn gì đối với Hàn Lập. Một chuyện khác là một tháng sau chính là ngày tế tổ của Triệu gia, hắn hy vọng Hàn Lập có thể làm thượng khách đến Triệu gia tẩy sơn.

Hư ảnh vừa nói xong liền chấp tay vái Hàn Lập, sau một tiếng *"Phanh"* lập tức toán loạn rồi biến mất, chỉ để lại tấm thiệp bài bạc sáng rực!

Hàn Lập đảo ánh mắt lên trên tấm thiệp bạc, chỉ thấy đại thể được khắc chi chít ma văn đen kịt, còn ở giữa thì lại có một chữ *"Triệu"* vàng rực.

Vẻ mặt Hàn Lập không thay đổi nhưng hai tay đột nhiên chà xát. Một âm thanh trầm đục vang lên, một luồng hỏa diễm bạc đột nhiên xuất hiện từ trong lòng bàn tay, trong nháy mắt đã thiêu cháy tám thiếp mời thành tro bụi.

"Nếu lần sau có người của Triệu gia đến để hỏi về câu trả lời, hãy nói ta chấp nhận lời mời của bọn họ, một tháng sau sẽ đến nơi hẹn đúng thời gian!" Hàn Lập dặn dò thiếu nữ.

"Tuân lệnh!" Chu Quả Nhi cúi đầu vâng lời, sau đó liền xin cáo lui.

Hàn Lập một lần nữa nhắm hai mắt lại, tiếp tục ngồi thiền. Chỉ có điều ngoài dự tính của hắn, chỉ vèn vèn một ngày sau thiếu nữ hoàng sam đã lần nữa đến đây, thông báo có một nữ tử họ Bạch đến chơi, tự xưng là người quen cũ của Hàn Lập.

Hàn Lập vừa nghe xong lập tức đoán được người đến hơn phân nửa là Bạch Vân Hình. Xem ra việc mình đột nhiên trở thành Ma tôn cuối cùng cũng truyền đến tai Bạch gia, nếu không nàng sẽ không vừa về nhà mấy ngày đã lập tức vội vàng đích thân đến đây.

Trong lòng Hàn Lập cân nhắc như vậy nhưng không hề có ý định lập tức gặp nàng, liền dặn dò Chu Quả Nhi mời khách đến một căn phòng ở đại sảnh, sau một khoảng thời gian hắn mới từ tầng cao nhất thông dong đi xuống.

Khi đi đến đại sảnh, Hàn Lập liếc mắt liền nhìn thấy đúng là người mình nghĩ - thiếu phụ có diện mạo duyên dáng đang ngồi trên ghế, khóe miệng lập tức nhếch lên nở nụ cười, mở miệng nói một câu:

"Thì ra là Bạch tiên tử đến chơi, Hàn mỗ xuống đây chậm chạp, mong rằng đạo hữu không trách mót." Hàn Lập miệng nói vậy nhưng không hề

có ý định che dấu khí tức Hợp Thể kỳ trên người, thân nhiên phóng thích ra.

Thần niệm của Bạch Vân Hình thoáng quét qua người Hàn Lập, sắc mặt lập tức đại biến, từ trên ghế đứng dậy, vội vàng chỉnh đốn trang phục thi lễ!

"Lúc trước vẫn bói không biết chân thân của Ma tôn đại nhân nên có chỗ đắc tội, mong rằng đại nhân không trách tội vẫn bói!"

"Người không biết không có tội, trước kia ta sợ các ngươi quá câu nệ nên mới áp chế khí tức ở cấp bậc Luyện Hư, sao lại oán trách chứ." Hàn Lập cười hắc hắc, khoát khoát tay về phía thiếu phụ, ra hiệu hãy ngồi xuống nói chuyện.

Mà chính hắn cũng đi đến ghế chủ, an nhàn ngồi xuống.

"Không dám, trên đường vẫn bói có nhiều lần không được chu đáo, thực sự có phần bất kính đối với tiên bói." Bạch Vân Hình vừa nghe vậy, trong lòng hơi buông lỏng nhưng vẫn cẩn thận trả lời, thực sự không dám ngồi xuống ghế lần nữa.

Hàn Lập thấy bộ dạng cẩn thận như vậy của thiếu phụ cũng không tiếp tục miễn cưỡng, trái lại chớp chớp mắt hỏi một câu:

"Nhanh như vậy Bạch đạo hữu đã đến thăm, hẳn không phải chỉ là đến đây nhận lỗi chứ?"

"Tiền bói mình giám (ca ngợi người có kiến thức, có nhãn lực), vẫn bói đã bẩm báo chuyện của tiên bói với gia tổ Phúc Thiên. Hiện tại phụng lệnh lão tổ đặc biệt đến mời tiên bói qua phủ một lần!" Bạch Vân Hình trả lời vô cùng ngắn gọn.

"Thì ra là Phúc Thiên đạo hữu cho mời, nếu đã như vậy, ta nhất định phải gặp một lần mới được. Được rồi, Bạch đạo hữu hãy đi trước dẫn"

đường cho ta." Hàn Lập nghe vậy không hề có bất ngờ gì, đồng thời lập tức đồng ý.

Bạch Vân Hình nghe xong, trên mặt đương nhiên lộ vẻ mừng rỡ, luôn miệng "*Vâng dạ*".

Hàn Lập cũng không mang theo Chu Quả Nhi đi cùng, sau khi dặn dò thiếu nữ ở lại lâu các liền cùng Bạch Vân Hình đi thẳng ra đại môn.

Khi hai người đến gần đại môn không lồ của tòa lầu, ở đó đã có một chiếc thú xa (xe do thú vật kéo) do bốn con độc giác mã kéo đứng đợi.

Trên đỉnh thú xa có một cây phiên kỳ (cờ) màu tím, một chữ Bạch đen nhánh lờ mờ như ẩn như hiện trên tấm cờ. Dễ nhận thấy đây là xe chuyên dùng để đón khách quý của Bạch gia.

Mà ở hai bên hông của thú xa thì có mười sáu tên kỵ sĩ mặc giáp đen cười cự lang song đầu, lẳng lặng chờ ở đây.

Tất cả vệ sĩ lẫn ma thú để cười đó đều được che phủ bởi một lớp giáp màu đen, sau lưng mỗi người đều cắm hai cây cự kiếm, trên người loáng thoáng có một luồng sát khí như ẩn như hiện, song những người này chỉ có tu vi Hóa Thần kỳ.

"Hổ Sát vệ này là đội quân tinh nhuệ do bạch gia chúng tôi huấn luyện đặc biệt, mỗi một người đều đã từng sinh sống một mình ở những vùng đất hoang vu hơn trăm năm, trăm sát vô số ma thú, không biết tiền bối cảm thấy như thế nào?" Bạch Vân Hình vừa thấy Hàn Lập chú ý đến những kỵ sĩ Ma tộc này lập tức dịu dàng cười hỏi.

"Không tồi, so với tinh nhuệ chính thức của một tòa thành lớn cũng không chênh lệch lắm!" Hàn Lập vuốt cằm rồi nói, sau đó liền đi lên thú xa, hai mắt nhắm lại không nói câu nào nữa.

Thấy bộ dạng của Hàn Lập như vậy, Bạch Vân Hình cũng không dám hỏi nhiều nữa, cũng theo sau đi lên xe, sau đó dẫn dò một tiếng. Ngay lập tức, thú xa khổng lồ cấp tốc dọc theo con đường âm âm lao về phía trước, còn mười sáu tên Hồ Sát vệ thì hồi thúc cự lang song đầu bám sát hai bên hông.

Dọc đường đi, những Ma nhân phổ thông đi trên đường vừa nhìn thấy thú xa khổng lồ cùng ma kỵ mặc giáp đen hai bên liền nhao nhao tránh né, đồng thời trên mặt cũng lộ ra vẻ kính sợ cùng hâm mộ.

Trên đường, thú xa khổng lồ gần như không bị ngăn trở, không ngừng băng băng về phía trước, ước chừng mấy canh giờ sau, cuối cùng cũng dừng lại trước một thành trì tương tự như trong thành.

Hàn Lập đi xuống thú xa, sau khi lướt mắt về phía thành trì ở phía xa vài lần, trên mặt hiện lên một chút kinh ngạc.

Thành trì trước mắt đương nhiên chính là nơi ở của Bạch gia!

Cả tòa kiến trúc không những là một khối hoàn chỉnh, những bức tường ở giữa bóng loáng như ngọc, gần như không hề có một kẽ hở, đồng thời đá xây nên thành trì màu xám nhạt, không phải kim loại cũng chẳng phải là ngọc thạch, với kiến thức của hắn cũng không biết thành trì được xây dựng bằng loại tài liệu nào.

Chỉ có điều từ việc xung quanh phảng phất tỏa ra khí tức uy nghiêm đáng sợ, xem ra Bạch gia cũng có tầng tầng cấm chế, tuyệt đối không đơn giản như thoạt nhìn bên ngoài.

Ở phía trước thành trì có một cự môn cao hơn trăm trượng, hai bên cạnh có mấy chục bức tượng ma thú không giống nhau sừng sững, hình thành nên một con đường.

Mỗi một pho tượng này đều đen tuyền nhưng trông rất sống động, tất cả đều lẳng lẳng nằm gục ở nơi này. Mà ở trước đại môn còn có tám tên Ma tộc mặc hoàng bào tay không tác sát, vẻ mặt lạnh lùng canh giữ ở đó.

Được Bạch Vân Hình dẫn đường, dưới sự kinh ngạc của tám tên Ma tộc hoàng bào, Hàn Lập nghênh ngang tiến vào đại môn.

Sau khoảng thời gian một chén trà nhỏ, bên trong một căn phòng có phong cách cổ xưa của thành trì, Hàn Lập đang ngồi trên một chiếc ghế tím, một tay nâng chén trà màu bạc chậm rãi thưởng thức, điềm nhiên như không có việc gì.

Trong chén tỏa ra những hương thơm đặc biệt xông thẳng vào mũi, ở gần đó cũng có bốn thị nữ Ma tộc cực kỳ xinh đẹp cung kính khoanh tay đứng bên cạnh.

Lúc này cũng không thấy bóng dáng của Bạch Vân Hình đâu, cả gian phòng trở nên yên tĩnh, một âm thanh nhỏ cũng không có.

Song, sau khi Hàn Lập đợi một lát, bên ngoài phòng bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân nhẹ nhàng, tiếp đó bóng người ngoài cửa nhoáng lên, một người từ bên ngoài nhẹ nhàng đi vào.

Người này lướt về phía Hàn Lập vài lần, đột nhiên khẽ mỉm cười:

"Tại hạ là Phúc Thiên cư sĩ, Hàn đạo hữu có thể đích thân đến đây thật sự là việc may của Bạch gia!"

"Các hạ chính là Phúc Thiên lão tổ?" Hàn Lập quan sát người phía trước, khóe miệng giật giật vài cái, có phần trợn mắt há hốc mồm.

Chương 2054: Nhất tiến Huyền Khiếu

Người đang đi tới là một thiếu nữ có dáng người cao gầy tuổi chừng hai mươi, tóc màu tím búi cao, trên trán có một chiếc sừng màu trắng, dung mạo đoan chính, nhìn Hàn Lập mà trên mặt vẫn còn vương nét cười.

Chân diện mục của vị Bạch gia lão tổ này thật sự làm người khác có chút ngạc nhiên!

"Sao vậy, chẳng lẽ trước đó Hàn đạo hữu không biết thiếp thân là con gái sao?" Nữ tử tóc tím khẽ cười một tiếng nói với Hàn Lập.

"Bạch Vân Hình đạo hữu đúng là chưa cho Hàn mỗ biết qua việc này, tại hạ có chút thất thố, làm cho tiên tử chê cười rồi." Hàn Lập dù sao cũng không phải người thường, có chút ngạc nhiên rồi lại trở lại bình thường ngay lập tức, nhưng vẻ ngạc nhiên vẫn còn lưu lại trên mặt.

"Không có gì, việc này cũng không phải thiếp thân lần đầu gặp phải. Dù sao cái tên Phúc Thiên Cư Sĩ đúng là dễ dàng làm cho người khác hiểu lầm. Nhưng xưng hô này là Bạch gia hơn mười đời lão tổ lưu truyền tới nay, cho nên thiếp thân mặc dù ma công đại thành, cũng không nên tùy ý sửa đổi." Nữ tử tóc tím cười nói, nhẹ giọng giải thích hai câu.

Lời này làm Hàn Lập chợt hiểu ra mọi chuyện.

Trong một vài gia tộc, hoàn toàn có chuyện đem xưng hô cùng chức vị truyền tới đời sau, theo một khía cạnh nào đó cũng là tăng cường tính

truyền thừa của gia tộc.

Việc này nhìn như giống trò đùa, nhưng theo Hàn Lập biết thì dường như hiệu quả cũng không tệ.

Lúc này nữ tử tóc tím đã ngồi xuống tại chỗ đối diện Hàn Lập, khoát tay một cái lập tức mấy thị nữ đứng xung quanh lui ra khỏi đại sảnh, cũng đem đại môn nhẹ nhàng đóng lại.

"Nghe tên vẫn bối không nên thân của ta nói, Hàn huynh là một khổ tu chi sĩ nên cũng không có đi lại bên ngoài nhiều. Như thế cũng khó trách ta lần đầu tiên nghe nói tên tuổi Hàn đạo hữu. Nhưng là ma công của đạo hữu dường như vô cùng tinh xảo, có lẽ cũng đã tiến giai cảnh giới Ma Tôn khá lâu rồi. Nếu không thiếp thân làm sao lại không nhìn thấu tu vi đạo hữu." Thần niệm nữ tử như có như không quét qua quét lại trên thân Hàn Lập, tinh quang trong đôi mắt dễ thương kia liên tục, miệng hỏi Hàn Lập.

"Hàn mỗ tu luyện chính là Sát Lục Chi Đạo, ưa thích tu luyện tại những vùng đất hoang có nhiều ma thú nên đúng là cùng ngoại nhân tiếp xúc không nhiều. Về phần thời gian tiến giai Ma Tôn, đạo hữu đã đoán sai rồi. Hàn mỗ tiến giai cảnh giới Ma Tôn mới chỉ mấy trăm năm thời gian mà thôi. Đạo hữu không cách nào xem thấu tu vi, chỉ là do tại hạ tu luyện công pháp có chút đặc thù." Hàn Lập cười hắc hắc, nửa thật nửa giả trả lời.

Cùng lúc đó, hắn cũng dùng thần niệm quét lên người vị Phúc Thiên Cư Sĩ này, kết quả là thần niệm như đổ muối xuống biển giống, đồng dạng không có kết quả gì, cái này lại làm cho hắn hơi rùng mình.

Xem ra nàng này hoặc là trên người có trọng bảo hộ thân, hoặc là công pháp tu luyện có thể che giấu khí tức.

Nếu nói đối phương pháp lực bỏ xa hắn thì khả năng không lớn. Dù sao Hàn Lập hiện tại tu vi thâm hậu, gần như các tồn tại cùng giai đã không còn ai có thể hơn hắn. Hắn tuyệt đối không tin, nữ tử trước mắt pháp lực có thể bỏ xa hắn.

"Sát Lục Chi Đạo! Thiếp thân mặc dù đối với loại ma công này tiếp xúc không nhiều lắm, nhưng cũng biết phạm tu luyện ma công liên quan tới việc giết chóc đều có chiến lực hơn xa đồng đạo. Như thế thiếp thân đúng là đã thất kính rồi!" Nữ tử tóc tím nghe xong Hàn Lập nói lập tức cả kinh, trong lòng đã tồn tại nghi hoặc lại thoáng tiêu tan không ít, nhưng trên mặt cũng chỉ hiện ra vẻ vui mừng khó mà phát hiện.

"Sát Lục Chi Đạo tuy rằng uy lực không nhỏ, nhưng tu luyện quả thực có chút gian nan. Tại hạ tự hỏi chỉ dựa vào chính mình khổ tu một chỗ, cùng chém giết ma thú, thì thật không cách nào đột phá bình cảnh trước mắt, nói không chừng lại dẫm chân tại chỗ." Hàn Lập thần nhiên nói.

"Thiếp thân tu luyện không phải Sát Lục Chi Đạo, nhưng cũng đang kẹt tại bình cảnh hơn ngàn năm rồi. Ma Tôn cảnh giới muốn tinh tiến một chút đều là muôn vàn khó khăn, hơn phân nửa là phải cần thêm cơ duyên mới có thể như ý nguyện."

Dường như nữ tử tóc tím bị ngôn từ của Hàn Lập xúc động trong lòng, khẽ thở dài một cái đồng ý nói.

"Tại hạ nghe qua Huyền Khiếu Sa Mạc là một trong những cấm địa nổi danh của Thánh Giới, mới tiện đường đến nơi đây, muốn ở trong thành nghỉ ngơi và hồi phục một thời gian rồi hãy tiến vào sa mạc này ma luyện một phen. Nếu có thể tìm kiếm một chút cơ duyên ở trong đó thì đúng là không thể tốt hơn." Hàn Lập gật gật đầu, bỗng nhiên chuyển chủ đề nói.

"Bạch gia chúng ta tuy không phải là đại gia tộc, nhưng ở bản địa cũng có một chút thế lực, đối với Huyền Khiếu Sa Mạc cũng có nhiều kiến giải. Đạo hữu nếu có cần gì chỉ bằng cứ đến đây. Ta sẽ phân phó tộc nhân đệ tử, vì đạo hữu cung cấp hết thấy mọi thứ." Nữ tử tóc tím nghe xong lời này, tinh quang trong mắt lóe lên nói.

"Đạo hữu nói như thế, tại hạ thật đúng là có một chuyện cần Bạch gia tương trợ." Hàn Lập một tay vỗ nhẹ trên gối, hơi cười cười nói.

"A, đạo hữu có gì cứ nói nghe một chút. Chỉ cần Bạch gia có đủ khả năng, nhất định sẽ không chối từ." Nữ tử tóc tím thần sắc hơi đổi không chút do dự nói.

"Nghe nói vô luận thần thông có lớn bao nhiêu, vừa tiến vào Huyền Khiếu Sa Mạc thì đều không thể thúc dục bất cứ độn thuật gì, mà đi bộ qua sa mạc, lại cần tới năm sáu năm, tại hạ tuy rằng muốn ở trong sa mạc tôi luyện một phen, nhưng thực sự không muốn lãng phí nhiều thời gian như thế. Cho nên có ý định hướng Bạch gia mua một đầu Bát Túc Ma Tích để cưỡi. Không biết Bạch gia có thể hay không bán cho tại hạ một đầu" Hàn Lập nhìn chằm chằm nữ tử tóc tím, trực tiếp nói ra sở cầu của mình.

"Bát Túc Ma Tích! Đạo hữu quả nhiên đưa ra yêu cầu này. Không dối gạt đạo hữu, ta lúc trước đã nghe Vân nhi đã từng nói qua việc này." Nghe xong Hàn Lập nói như vậy nữ tử tóc tím lại thở dài một hơi.

"Sao vậy, việc này đã làm cho Phúc Thiên đạo hữu khó xử sao?" Hàn Lập thần sắc không đổi, nhưng hai mắt nhíu lại mà hỏi.

"Há lại chỉ có khó xử không thôi! Nếu không phải Hàn huynh là một Ma Tôn cường giả, nếu đối một người khác ở trước mặt ta mà nói như vậy, ta đã lập tức hạ lệnh trục khách rồi." Nữ tử tóc tím lắc đầu nói.

"Ta lúc trước cũng từng nghe qua nói Bát Túc Ma Tích đối với mấy đại gia tộc ở quý thành là thập phần trọng yếu, sẽ không bán ra bên ngoài. Đạo hữu có thể hay không giải thích nguyên do trong đó cho tại hạ một chút?" Hàn Lập sờ sờ lên cằm, thần sắc không đổi hỏi.

"Việc này cũng không phải bí mật, cũng có thể nói được." Nữ tử tóc tím chỉ suy nghĩ một chút, liền sáng khoái đáp ứng.

"Giá trị của Bát Túc Ma Tích thiếp thân cũng không cần nói. Không chỉ ma hạch, cốt cách, thậm chí toàn thân huyết nhục cũng có thể luyện chế một loại Luyện Khí đan dược hiếm thấy. Nhưng bằng vào này điểm này còn chưa đủ để mấy đại gia tộc chúng ta đối với nó coi trọng như thế. Hàn đạo hữu nên biết, Huyền Dạ thành sở dĩ có thể ở chỗ này xây dựng nên chính là do phụ cận nơi này có một chút khoáng sản cùng linh dược. Những vật này bán ra, hàng năm có thể thu lại cho bốn thành nguồn thu cực lớn, đủ để duy trì mấy đại gia tộc chúng ta chi tiêu hằng ngày. Nhưng đạo hữu không biết là bốn thành ở nơi này tu kiến hơn mấy vạn năm, những khoáng sản cùng linh dược kia sớm đã bị khai thác sạch sẽ. Hiện tại đặc sản mà bốn thành cung cấp, đều là từ trong chỗ sâu Huyền Khiếu Sa Mạc mới tìm được mạch khoáng cùng dược điền. Tuy rằng nguồn tài nguyên mới này cũng không ít, nhưng muốn khai thác được một cách thuận lợi đem về thành lại phải dựa vào Bát Túc Ma Tích mới được. Nếu không bằng vào sự nguy hiểm trong Huyền Khiếu sa mạc thì quả thật là không thể thực hiện. Dù sao sa mạc này là cấm địa nổi danh Thánh Giới, người bình thường tuyệt khó mà vào trong đấy. Mấy đại gia tộc coi trọng ma thú này như vậy chính là nó có thể tự nhiên ra vào Huyền Khiếu sa mạc. Mất đi một còn cũng có thể làm cho tiền lời hàng năm của gia tộc giảm đi rất nhiều. Sự việc như vậy, mấy nhà chúng ta làm sao đem Bát Túc Ma Tích ra bán đây." Nữ tử tóc tím từ từ nói ra nguyên do, không có chút nào giấu diếm.

Hàn Lập nghe xong nhú mảy xuống, cũng cảm thấy cực kỳ khó giải quyết.

Nếu là nguyên do khác thì đã có thể xử lý, nhưng đây lại quan hệ tới hưng suy của gia tộc, Bát Túc Ma Tích này chỉ sợ rất khó dùng phương pháp bình thường để có tới tay rồi.

Hàn Lập trong nội tâm đánh giá một chút, ánh mắt quét qua nữ tử đối diện một chút, phát hiện đối phương nhìn như thần sắc bình tĩnh, nhưng là ánh mắt như ẩn như hiện vẻ khác thường, lúc này nội tâm khẽ động, khóe miệng liền điểm một nụ cười.

"Phúc Thiên đạo hữu, mới vừa rồi không có thắng thường từ chối tại hạ, hiển nhiên vẫn có thể thương lượng. Đạo hữu rút cuộc như thế nào mới có thể bán ra một đầu Bát Túc Ma Tích, đạo hữu đừng ngại cứ nói thẳng đi. Hẳn không phải là việc đề cao giá cả rồi." Hàn Lập bình tĩnh hỏi một câu.

"Hàn huynh vẫn là nhìn ra. Thiếp thân biết rõ điểm này không cách nào giấu diếm được đạo hữu rồi!" Nữ tử tóc tím khẽ giật mình, sau đó miệng hơi bĩu một cái khẽ cười nói.

Hàn Lập lại bất động thanh sắc nhìn qua nữ tử đối diện, không nói một lời.

Biểu lộ Hàn Lập như vậy, nữ tử tóc tím không khỏi thu liễm vài phần vui vẻ, sau một phen suy tính, mới có vài phần ngưng trọng nói ra:

"Nếu là ba năm trước đây, bất luận điều kiện gì, Bạch gia chúng ta sẽ không để cho một đầu Bát Túc Ma Tích nào lọt ra ngoài. Nhưng là hiện tại cũng không phải không thể thương lượng. Bởi vì Bạch gia chúng ta hiện tại gặp một chút phiền toái, chính là cần người có thần thông như Hàn huynh tương trợ một tay mới có thể giải quyết."

"Phiền toái? Lão tổ Bạch gia Ma Tôn cấp có lẽ không chỉ có mình tiên tử, phiền toái gì có thể làm cho quý gia tộc cũng không cách nào giải quyết?" Hàn Lập nghe vậy, biến sắc mặt, nhưng trong miệng khá bình tĩnh hỏi.

"Nếu là phiền toái bình thường, thiếp thân cũng sẽ không đề cập với người mới gặp như đạo hữu rồi. Thiếp thân sẽ nói rõ ràng! Thật ra Bạch gia chúng ta tại một chỗ mạch khoáng cực kỳ trọng yếu trong Huyền Khiếu sa mạc có vấn đề lớn. Tài nguyên này mấy năm trước bị một đầu ma thú có thực lực Ma Tôn cấp chiếm cứ. Ma thú này cực kỳ thần thông quảng đại, bằng vào Bạch gia chúng ta thật sự không cách nào đuổi chúng đi, lúc này chỉ có thể mặt dày mời tới vài hảo hữu hỗ trợ. Nhưng nếu Hàn huynh cũng ra tay, khả năng là được việc lại chắc thêm vài phần. Sau khi chuyện thành công, thiếp thân có thể làm chủ dùng một đầu Bát Túc Ma Tích là thù lao cho đạo hữu." Nữ tử tóc tím cười khỏ nói.

"Đạo hữu đã mời bao nhiêu Ma Tôn cấp giúp đỡ rồi?" Hàn Lập sau khi nghe, trầm ngâm một lát, mới tỉnh táo hỏi một câu.

"Đã mời hai người, hơn nữa thêm ta cùng một Thái Thượng trưởng lão Bạch gia, đến lúc đó tổng cộng sẽ có bốn Ma Tôn cùng nhau ra tay." Nữ tử tóc tím không chút do dự trả lời.

Chương 2055: Vô đề

"Bốn tên Ma tôn đối phó với một con ma thú mà không hề nắm chắc mười phần! Con thú này có lai lịch như thế nào, có thần thông gì?" Hàn Lập trầm ngâm một lát rồi trịnh trọng hỏi.

"Nói đến thật xấu hổ. Lúc trước thiếp thân từng giao đấu với quái vật này một lần, nhưng cũng chưa hề được nhìn rõ pháp thể của đối phương. Nó trước sau bị một luồng lực điểm bao vây vào bên trong, chỉ có thể nhìn thấy hình dạng đại khái mà thôi, chỉ có thể nói đó là một con quái vật giống tê giác nhưng chẳng phải tê giác, giống trâu nhưng cũng chẳng phải là trâu. Về phần thần thông, con thú này có hỏa thần thông, uy lực lớn đến mức có thể phá không dung hư (đốt tan hư không). Khi đó thiếp thân không kịp đề phòng, thiếu chút nữa bị ma điểm bao vây thiêu sống ngay tại trận." Nữ tử tóc tím khẽ cắn môi, cung kính trả lời.

"Hỏa thần thông? Nếu vậy có chút phiền phức! Nếu có thể tu luyện thần thông hỏa điểm đến mức cực hạn, lực tàn phá có thể bỏ xa thần thông của những thuộc tính khác. Chẳng trách đạo hữu lại chịu thiệt thòi như vậy!" Hàn Lập chớp mắt rồi thì thào nói.

"Hàn huynh không cần phải dát vàng lên mặt thiếp thân. Cho dù con thú này không tu luyện thần thông ma điểm, chỉ luận pháp lực hùng hậu thì ta cũng đã không thể so sánh được. Phỏng chừng đã đạt tới giai đoạn Ma tôn hậu kỳ đại thành, cho nên Bạch gia chỉ có thể tập hợp sức lực của mọi người mới dám xua đuổi con thú này một lần nữa." Nữ tử tóc tím cười khỏ một tiếng rồi trả lời.

"Ma thú cấp bậc Ma tôn hậu kỳ! Thảo nào đạo hữu lại cẩn thận như vậy. Đối với hành động lần này, không biết Phúc Thiên tiên tử có mấy phần nắm chắc? Chống lại một con ma thú cường đại không rõ sâu con cũng không phải là chuyện đùa, không chừng còn có nguy cơ trọng thương hoặc vẫn lạc." Về mặt Hàn Lập âm tình bất định hỏi.

"Muốn diệt sát một con ma thú như vậy, đương nhiên đó là việc gần như không thể. Nhưng chỉ đánh trọng thương để đuổi đi, nếu có bốn người ra tay hẳn là nắm chắc sáu bảy thành. Nhưng nếu đạo hữu cũng đồng ý, thiếp thân cảm thấy nắm chắc chừng chín thành." Nữ tử tóc tím không chút do dự trả lời.

"Hắc hắc, xem ra tiên tử vô cùng tự tin!" Hàn Lập không tỏ rõ ý kiến, nhẹ nhàng nói một câu vu vơ.

"Đó là bởi vì Bạch gia có mời đến hai người bạn thâm gia, trừ bỏ việc pháp lực không hề dưới ta, hơn nữa một người thì tu luyện băng hàn chi lực, người thì sở hữu bảo vật chí âm chí hàn, bằng không thì thiếp thân nào dám huênh hoang trước mặt đạo hữu chứ. Nếu lần hành động này không có hiệu quả, Bạch gia cũng chỉ có thể nhịn đau mà từ bỏ mạch khoáng này." Nữ tử tóc tím thấy bộ dạng Hàn Lập dường như có phần không tin, vội vàng giải thích vài câu.

"Có đạo hữu có thể khắc chế ma diễm của con thú này cùng đi, cơ hội thành công quả thật tăng lên hai phần. Xem ra Phúc Thiên đạo hữu đã tính toán từ trước. Chỉ là Hàn mỗ còn có một chuyện hy vọng tiên tử giải thích." Hàn Lập khề giật mình nhưng trong lòng bỗng nảy ra điều gì đó, chột hỏi.

"Nếu Hàn huynh có thắc mắc cứ việc nói ra, thiếp thân nhất định giải thích toàn bộ!" Nữ tử tóc tím mỉm cười, nói.

"Ma thú kia đã tuy luyện đến cảnh giới Ma tôn hậu kỳ, cho dù linh trí ban đầu có thấp nhưng cũng hiểu biết một ít chuyện mới phải. Vì sao lại vô cớ chiếm giữ mạch khoáng của Bạch gia các người. Hơn nữa Bạch gia cực kỳ coi trọng mạch khoáng này, thà rằng tiêu phí một cái giá lớn như vậy chứ không muốn từ bỏ. Không biết nơi này sản sinh loại quặng quý hiếm nào?" Hàn Lập bình tĩnh hỏi.

"Đó là một mạch khoáng Hỏa Vân thạch rất lớn, hơn nữa trữ lượng Hỏa Vân thạch đỉnh giai cực kỳ dồi dào, đủ để mang đến cho Bạch gia chúng ta lợi ích khổng lồ. Thiếp thân sao có thể dễ dàng buông tay được." Nữ tử tóc tím vội vàng giải thích.

"Hỏa Vân thạch! Chẳng trách được. E rằng con ma thú hậu kỳ này muốn hấp thu toàn bộ chân hỏa chi khí của mạch khoáng để tinh tiến tu vi của bản thân." Hàn Lập gật gù đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

"Không sai, cũng chỉ có vài loại ma thú đặc biệt mới có thần thông thiên bẩm có thể trực tiếp hấp thu như vậy. Nếu đổi lại là Thánh tộc thông thường làm việc này, cho dù tu vi cao đến đâu cũng sẽ nổ tan xác mà chết. Nhưng càng như vậy thì càng phải sớm thu hồi cái mạch khoáng này. Nếu không sau một thời gian, không phải là tu vi của con thú này lại tinh tiến mà chính là mạch khoáng trở nên tàn phế."

"Chỉ cần đạo hữu bằng lòng ra tay tương trợ, vô luận việc này thành hay bại, Bạch gia không chỉ biếu tặng một con Bát Túc Ma Tích, đồng thời hứa sẽ dâng tặng một khoản ma thạch lớn làm thù lao." Nữ tử tóc tím chớp chớp đôi mắt long lanh, hứa hẹn.

"Nếu đạo hữu đã có thành ý như vậy, Hàn mỗ cũng không muốn một mực từ chối. Nhưng tại hạ còn muốn hỏi rõ một việc, mạch khoáng Hỏa Vân thạch này nằm ở đâu trên Huyền Khiếu sa mạc, một lần đi về đại khái

cần bao nhiêu thời gian. Nếu tốn quá nhiều thời gian, Hàn mỗ cũng không tiện tham gia." Hàn Lập cân nhắc trong chốc lát mới nghiêm mặt nói.

"Xin Hàn huynh yên tâm, khoáng mạch này cũng không cách bản thành quá xa, chỉ cần đi sâu vào sa mạc chặng đường hơn một tháng thời gian là có thể đến đó. Cho dù dọc đường bị trì hoãn thì vừa đi vừa về cũng ba tháng là đủ." Nữ tử tóc tím chớp mắt vội vàng trả lời.

"Nếu đã vậy thì Hàn mỗ có thể đáp ứng việc này. Nhưng không biết Bạch gia dự định khởi hành khi nào?" Hàn Lập cũng không tiếp tục chần chừ, trực tiếp đồng ý việc xuất thủ.

"Thiếp thân xin đa tạ Hàn huynh tương trợ. Hai người bạn thâm giao của ta đã có một vị đến đây, người còn lại có lẽ cần khoảng thời gian một tháng mới có thể đến bản thành. Chỉ cần tất cả mọi người đến đây, chúng ta lập tức xuất phát." Nữ tử tóc tím nghe vậy hết sức vui mừng.

Hàn Lập mỉm cười gật đầu, cũng không nói thêm gì.

Lúc này, nữ tử tóc tím lại lần nữa mời Hàn Lập chuyển đến Bạch gia, ngỏ ý sẵn lòng cung cấp toàn bộ chi tiêu tu luyện hàng ngày trong khoảng thời gian này, song lại bị Hàn Lập khéo léo khước từ.

Nữ tử tóc tím thấy Hàn Lập đã quyết định nên cũng không tiếp tục miễn cưỡng, trái lại cùng Hàn Lập thảo luận một vài tâm đắc ở phương diện ma công cùng luyện thể.

Đối với việc này Hàn Lập đương nhiên sẽ không từ chối, ngay lập tức cùng nàng mặt đối mặt nói say sưa.

Nhưng chẳng bao lâu sau hần liền sững sốt, tuy rằng vị Phúc Thiên cư sĩ ở trước mặt thân là nữ nhân nhưng trên phương diện luyện thể quả là có rất

nhieu điểm độc đáo, sau một hồi đàm luận, ngay cả một vài điểm vốn cảm thấy khó khăn của Phạm Thánh chân ma công cũng hiểu ra!

Đây cũng là chuyện rất hiếm gặp khi hấn cùng tu sĩ Hợp Thể khác trao đổi ở Linh Giới. Chỉ có điều sau khi cẩn thận suy nghĩ, Hàn Lập liền bình tĩnh.

Phạm Thánh chân ma công của hấn vốn là ma công có nguồn gốc từ Ma Giới, việc có chỗ tương tự với phương pháp luyện thể và những ma công uyên thâm khác đương nhiên là không có gì đáng ngạc nhiên. Trước đây khi cùng những tu sĩ Hợp Thể khác trao đổi tâm đắc, tuy rằng không thể nói là không có thu hoạch gì, nhưng ở phương diện luyện thể tự nhiên không thể so sánh được với một tên Ma tôn chân chính của Ma tộc.

Trong lòng cân nhắc như vậy, Hàn Lập đương nhiên cao hứng hơn nữa, bàn luận liên tục hơn nửa ngày.

Cũng lúc này, trong lòng nữ tử tóc tím cảm thấy vô cùng kinh hãi. Với trình độ ma công của nàng, đương nhiên có thể cảm thấy linh ngộ của Hàn Lập về thuật luyện thể hơn xa mình, tuyệt đối không phải là một tên Ma tôn bình thường.

Việc hấn đáp ứng cùng đi đối phó với con ma thú kia có thể tưởng tượng được mang đến trợ giúp lớn như thế nào. Với ý nghĩ như vậy, nữ tử cảm thấy mừng rỡ trong lòng, đương nhiên càng khách sáo với Hàn Lập.

Khi trời dần dần tối, Hàn Lập rút cuộc đứng dậy cáo từ. Khoảng thời gian này tự nhiên không đủ cho hai tên cấp bậc Hợp Thể trao đổi tất cả tâm đắc, vì vậy nữ tử tóc tím lại mời Hàn Lập đến Bạch gia trao đổi tâm đắc trong mấy ngày tiếp theo.

Hàn Lập cân nhắc qua liền vui vẻ đồng ý.

Lúc này nữ tử mới đích thân dẫn bảo kê dưới dùn chiếc thú xa kia đưa Hàn Lập về chỗ ở.

Sau khi thị nữ dẫn Hàn Lập rời khỏi đại sảnh, nữ tử tóc tím một lần nữa ngồi xuống ghế, khẽ thu lại nụ cười trên mặt một chút. Nàng nâng một ly linh trà trên bàn lên, sau khi nhẹ nhàng thưởng thức một ngụm rồi đột nhiên nhíu chân mày nói một câu:

"Đại ca, huynh cảm thấy người này như thế nào, tu vi đã đạt đến cảnh giới nào rồi? Với thần thông của đại ca cộng với Quang Âm bảo kính, ở bên cạnh hẳn là có thể nhìn ra vài phần sâu cạn chứ."

"Ngũ muội, muội cũng quá xem trọng vi huynh rồi. Tiểu tử họ Hàn này là một kẻ thâm tàng bất lộ, lợi hại hơn xa những gì muội tưởng tượng!"

Vừa dứt lời, một bức tường của đại sảnh đột nhiên lấp lánh bạch quang rồi biến ảo thành một quang sáng mờ ảo, một bóng người lặng lẽ từ trong bạch quang xuất hiện, trên tay cầm một chiếc cổ kính hình lăng trụ đen như mực.

Sau khi bóng người thân nhiên nói xong liền lóe lên một cái rồi xuất hiện trên chiếc ghế lúc trước Hàn Lập ngồi, thông thả ngồi xuống.

Lúc này mới có thể nhìn rõ diện mạo của người này, đó là một tên đại hán tóc xoắn, sắc mặt vàng nhạt, thân hình cường tráng, chỉ có điều trên trán cũng có một chiếc sừng ngắn màu trắng lớn hơn một chút so với nữ tử tóc tím.

Nhìn dung mạo thì phỏng phát có thể thấy được đại hán và nữ tử tóc tím có hai ba phần giống nhau, dễ nhận thấy chính là một tên Ma tôn khác mà Bạch gia che dấu.

"Thế nào, đại ca có Quảng Âm kính tương trợ vậy mà cũng không có cách nào nhìn thấu cảnh giới tu vị của người nọ sao?" Nữ tử tóc tím rùng mình, nghiêm mặt hỏi đại hán.

"Muội cũng biết đấy, tuy Quảng Âm bảo kính là do một khối thiên địa băng linh luyện hóa mà thành, nhưng nếu đựng phải người cũng có bảo vật chí âm hộ thân hoặc là tu luyện công pháp chí hàn, hiệu dụng thật sự sẽ giảm mạnh. Ngoài ra, thần niệm của người này dường như cũng cực kỳ cường đại, ban nãy khi ta làm phép, quá nửa là đã bị hấn nhận ra, chẳng qua giả vờ không biết mà thôi!" Đại hán thở dài một hơi, vẻ mặt trở nên âm trầm.

"Cái gì, người này đã phát hiện sự tồn tại của đại ca! Điều này thật có chút phiền phức, lần sau chỉ sợ phải giải thích sơ qua cho hấn một chút. Nhưng huynh trưởng mượn sức mạnh của bảo kính, thật sự không may may phát hiện được gì sao?" Nữ tử nhíu mày hỏi.

"Hắc hắc, giải thích? Điều này căn bản không cần thiết. Nếu lúc trước người này đã không có phản ứng gì, muội cứ giả vờ như không biết là được, nhiều nhất thì lần sau khi gặp hấn, ta sẽ không tiếp tục đứng bên cạnh thăm dò. Thời gian họ Hàn này dừng lại ở Huyền Dạ thành cũng không dài, chỉ là một người khách qua đường, chúng ta cũng không cần tốn quá nhiều sức lực để lôi kéo. Về phần phát hiện được gì, Quảng Âm bảo kính của ta cũng không phải là hữu danh vô thực, đương nhiên phát hiện được vài điều. Vì huynh phóng thích cái này để muội xem thử!"

Đại hán cười khách khách, ngón tay nâng chiếc cổ kính hình lăng trụ vừa động đây, bảo kính lập tức hóa thành một luồng hắc quang bay vọt lên, sau khi lóe lên một cái liền lơ lửng bất động trên không trung giữa hai người.

Tiếp đó, đại hán một tay kết quyết, tay kia thì hướng về phía hắc quang ở xa xa, đồng thời trong miệng bắt đầu lầm bầm.

Trong chớp mắt, quả cầu hắc quang liên tục lóe sáng bên trong hào quang ngũ sắc, một hình ảnh vô cùng rõ nét từ từ hiện ra.

Chương 2056: Huyết Nha Mễ

Hình ảnh hiện lên rõ ràng là Hàn Lập đang ngồi ngay ngắn trong đại sảnh yên lặng không chút thanh âm, trong bảo kính thân ảnh Hàn Lập trông rất sống động, phẳng phất như thời gian đảo ngược tái diễn lại sự việc một lần.

Lúc này, đại hán lại nói với nữ tử tóc tím một câu "*Xem được rồi*", theo ngón tay của đại hán ảnh hư không điểm ra, một điểm hắc mang bắn ra tức thì lóe lên chui vào trong quang đoàn.

Sau một khắc, Hàn Lập trong bảo kính đột nhiên ngoài thân như toát ra một tầng quang điểm, tầng ngoài cùng là một tầng sáng màu đen như mực, tầng bên trong thì là một tầng sáng màu vàng tím, ở bên trong nữa thì chỉ thấy mảng tối tăm mờ mịt, màu sắc hỗn độn không thể nào phân biệt ra cái gì.

"Ồ, đây là cái gì?" Nữ tử tóc tím vừa thấy cảnh tượng như vậy, lập tức cả kinh nhẹ kêu lên.

"Ha ha, đây là Quảng Âm cảnh bí thuật, Ngũ muội cũng là lần đầu tiên nhìn thấy. Cái này giúp ta xem được chủ tu công pháp của Hàn tiểu tử, đúng là có chút đặc thù, tầng ngoài cùng màu đen, nghĩa là chân ma chi khí thuần khiết nhất của thánh giới chúng ta, cái này rất bình thường, hấn nếu không có tầng hắc quang này, ta lại còn hoài nghi hấn không phải là người thánh giới chúng ta. Về phần bên trong có một tầng sáng vàng tím thì xem ra người này còn tu luyện một môn ma công luyện thể khó lường, hơn nữa đã tu luyện đến cực hạn, hình như rất nhanh sẽ tiến tới cảnh giới Tử Tủy

Kim Cốt trong truyền thuyết. Nhưng mà cái này lại khó có khả năng, đem thân thể tu luyện tới cường đại như thế, trừ vài Thánh Tổ tiền bối thì vì huynh còn chưa nghe nói có ai có thể đạt tới." Đại hán chỉ vào mấy tầng quang điểm trên thân Hàn Lập, lại ngưng trọng nói.

"Từ Tủy Kim Cốt. Người này thân thể thực là cường đại đến trình độ như vậy sao! Không phải là Quảng Âm Bảo Kính xảy ra sai lầm gì đấy chứ!?" Nữ tử tóc tím sắc mặt đại biến, khó có thể tin lắc đầu liên tục.

"Chắc là không sai. Tuy nhiên Quảng Âm Bảo Kính đối với người này hiệu quả giảm bớt đi nhiều, nhưng vẫn có thể xem xét đơn giản phần nào, sẽ không xuất hiện sai lầm quá lớn đâu. Huống chi, người này vẫn chỉ là tiếp cận tầng cảnh giới kia mà thôi, nếu không tầng Chân ma chi khí ngoài cùng căn bản sẽ không tồn tại trong kính, mà sẽ ẩn toàn bộ trong cơ thể, sẽ không tiết ra ngoài chút nào." Đại hán thở dài một hơi nói.

"Nhưng nếu như vậy, sợ rằng người này chỉ bằng thân thể cũng đủ để đấu với Ma Tôn bình thường. Vậy tầng sáng màu xám trên người hắn kia là cái gì thế, không phải còn tu luyện một môn thần thông cũng lợi lại như vậy chứ." Nữ tử tóc tím ánh mắt hướng vào trong hư không nơi có hình ảnh Hàn Lập nhìn một cái, lại hỏi một câu.

"Quầng sáng màu xám có ý nghĩa là ngay cả Quảng Âm Bảo Kính cũng không thể dò xét ra cái gì nữa rồi, thiết nghĩ tuyệt đối không phải là bình thường. Có thể xem xét đến như thế này cũng đã là cực hạn của ta rồi. Nếu vừa rồi rớt vào trong kính thêm nhiều pháp lực nữa thì chỉ sợ đã đắc tội người này rồi. Làm vậy thật là lợi bất cập hại. Nhưng người này có thể phát hiện ra ta bên trong cấm chế, cũng nói rõ thần niệm hắn mạnh tới như thế nào." Đại hán nghiêm sắc mặt trả lời.

"Thân thể cường hoành, Quảng Âm bảo kính không cách nào xem xét được thần thông, thần niệm lại còn cường đại dị thường. Nói như vậy, tại

Huyền Dạ Thành chúng ta thật đúng là đã mọc ra một yêu nghiệt rồi. Cũng may, hắn hình như cũng không có ý ở chỗ này lâu, hơn nữa Bạch gia còn có mối quan hệ với hắn. Bởi vậy chẳng những không có trở ngại gì, mà việc giải quyết đầu ma thú kia lại càng không có vấn đề" Nữ tử tóc tím sắc mặt âm trầm bất định nghĩ một lát, mới cười khỏ một tiếng nói.

"Theo phương diện này mà nói thì đúng là một tin tức tốt. Người này Bạch gia chúng ta tuyệt đối không thể đắc tội, nhưng cũng không cần lôi kéo hắn. Người này thực lực thâm bất khả trắc như thế, không phải là người gia tộc chúng ta có thể dung nạp được. Ngũ muội, muội cùng người này tiếp xúc cần cẩn thận một chút." Đại hán nghiêm túc nói ra.

"Điểm ấy, tiểu muội tự nhiên biết rõ." Nữ tử đôi mắt dễ thương hơi chớp chớp, nhẹ nhàng gật đầu.

Cùng lúc đó, Hàn Lập đang khoanh chân ngồi ở trong thú xa, tay vuốt ve một khối tinh cầu màu trắng, trên mặt lộ ra vẻ cười mà không phải cười.

Bỗng nhiên bên ngoài thân hắn khí đen bốc lên, một tầng sáng màu đen từ trên người tỏa ra không trung, đem hư không trong vòng mấy trượng tất cả đều bao phủ trong đó, một ngón tay của hắn điểm một chỉ vào giữa hai đầu lông mày, cũng cầm tinh cầu trong tay ném tới phải trước.

"Phốc phốc" một tiếng, hai đầu lông mày hắc quang chớp động, con mắt thứ ba yêu mục màu đen thoáng cái hiện ra, một tia sáng màu vàng từ đó phun ra, vừa vặn đánh trúng vào khối tinh cầu màu trắng đang bay trên không trung kia.

Sau một khắc, tinh cầu màu trắng thoáng một cái trở nên vàng chói, linh quang hơi tránh về sau, từ đó cũng liền phun ra một màn sáng màu vàng.

Màn sáng vốn là một mảng mơ hồ không rõ, tùy theo bạch quang lóe lên mà hiện ra một lăng hình cổ kính trong đó liền thấy một bóng nhân ảnh cao hơn một trượng.

Đúng là đại hán tóc vàng nhạt của Bạch gia.

Hư ảnh đại hán không nhúc nhích, một tay bấm niệm pháp quyết, một tay làm ra một động tác giống như đánh pháp quyết vào trong cổ kính.

Hàn Lập lẳng lẳng đánh giá hư ảnh đại hán vài lần, khoe miệng nổi lên một nụ cười nhàn nhạt, trong tay pháp quyết vừa thu lại, yêu mục màu đen giữa hai đầu lông mày lập tức lóe lên rồi biến mất.

Vị Ma Tôn của Bạch gia này tại thời điểm hấn trôn trong cấm chế thi triển bí thuật dò xét, Hàn Lập bằng vào thần niệm mạnh mẽ cơ hồ lập tức cảm ứng được hấn tồn tại, cũng bất động thanh sắc thi triển bí thuật đối với hấn dò xét một phen.

Phát hiện người này cũng là một gã Ma Tôn, hơn nữa chỉ có tu vi trung kỳ, nên Hàn Lập cũng không để ý tới nữa.

Bằng vào công pháp Phạm Thánh Chân Ma Công ẩn chứa ma khí cùng Ngụy Ma châu, ngoại trừ ở trước mặt vài Thánh Tổ thâm bất khả trắc thì có thể sẽ lộ ra chút ít chân tướng, còn đối với Ma giới ma tộc bình thường tự nhiên sẽ không lo lắng gì.

Tinh cầu một tiếng trầm đục về sau, tự khôi phục trước kia óng ánh sáng long lanh, cùng lúc đó, đại hán hư ảnh cũng im ắng vỡ tan tán loạn,

Đầy đủ mọi thứ đều tại mấy hơi thở ở giữa công phu tự khôi phục nếu như trừ, phỏng phát lúc trước thi pháp căn bản là không tồn tại bình thường.

Lúc này, Hàn Lập lại nhắm lại hai mắt, mặt không đổi kinh hãi ngồi xuống nhập định rồi.

Những ngày tiếp theo, Hàn Lập mỗi ngày đều ở trong chiếc thú xe khổng lồ đi tới Bạch gia một chuyến, cùng vị nữ tử tóc tím kia trao đổi một chút tâm đắc tu luyện. Hai người lúc bắt đầu bàn tới luyện thể thuật cùng ma công bình thường, sau đó thậm chí đàm luận đến một ít bí thuật kỳ công kinh người.

Cái này làm cho cả hai đều được ích lợi không nhỏ.

Mà trong lúc này, Hàn Lập cũng bỏ công tìm kiếm một phen, cuối cùng cũng xác định được Lũng gia lão tổ cùng đám người Linh tộc thánh linh kia không có ai đến Huyền Dạ Thành, hẳn là người đầu tiên đến nơi đây.

Cái này lại làm cho Hàn Lập có chút buồn bực, không biết những người khác là ở trên đường gặp phiền toái, hay là có chuyện gì làm chậm trễ.

Bất quá hẳn đối với việc này cũng không lo lắng nhiều.

Dù sao đám người Lũng gia lão tổ hay đám người thánh linh kia đều không phải là tồn tại hợp thể bình thường, dù là bại lộ thân phận bị vài tên Ma Tôn vây giết, cũng không địch lại vẫn có thừa khả năng bỏ trốn, không thể xảy ra chuyện vẫn lạc đơn giản như vậy.

Ngược lại sự tình về Bát Túc Ma Tích, thật đúng là có chút khó giải quyết. Hẳn tuy rằng có thể tới Bạch gia tìm được một đầu, nhưng những người khác muốn tìm được, cũng chỉ có thể nghĩ biện pháp khác thôi.

Bất quá đám người Lũng gia lão tổ là quái vật không biết đã sống bao nhiêu năm lão, nghĩ tới những chuyện này cũng có thể tự mình giải quyết được. Hẳn chỉ cần kết thúc việc ở Bạch gia chắc rằng sẽ có người đến.

Nhưng là trong lúc này, hai đại gia tộc khác của Huyền Dạ Thành cũng trước sau đã biết vị Hàn Lập Ma Tôn này, đều phái người đưa thiệp mời tới gặp mặt.

Cũng lúc đó, Hàn Lập lại nhẹ nhàng cự tuyệt. Nhưng nửa tháng sau, hắn lại tham gia điển lễ tế tổ của Triệu gia.

Tại điển lễ, hắn gặp được người Triệu gia, đó là một gã thái thượng trưởng lão cấp Ma Tôn, cũng làm làm quen một chút.

Vị Triệu gia Ma tộc này là một lão giả dáng người thấp bé gầy gò, khi biết Hàn Lập chỉ là đi ngang qua thành, cũng không cố gắng lưu lại nữa, chỉ thở dài một hơi rồi thần sắc lại trở nên nhiệt tình.

Đối phương tại sao lại trở nên như thế, Hàn Lập tự nhiên biết rõ, nhẹ nhàng nói chuyện một vài câu rồi ung dung rời khỏi Triệu gia.

Sau khi từ Triệu gia trở về, Hàn Lập cũng không hề đến Bạch gia nữa.

Qua tầm mười ngày sau, nữ tử tóc tím lại tự mình đến tìm hắn.

Nàng này đến thông báo rằng mấy bằng hữu kia của Bạch gia rốt cục đã đến, quyết định hai ngày sau liền lên đường đi Huyền Khiếu sa mạc, đi khu trục đầu ma thú cấp Ma Tôn kia, hỏi Hàn Lập xem có vấn đề gì không.

Hàn Lập tự nhiên không có ý kiến gì khác, một lời liền đáp ứng.

Nữ tử tóc tím đại hỉ, không ngớt lời cảm ơn liền cáo từ rời đi.

Trong vòng hai ngày này, Hàn Lập cũng chỉ ra ngoài một lần, còn lại là ngồi đả tọa trên tầng cao nhất của lầu các, hảo hảo nghỉ ngơi dưỡng sức!

Hắn cũng không cho rằng một đầu ma thú Ma Tôn cấp thật có thể đối với hắn tạo thành bao nhiêu uy hiếp, nhưng cũng không muốn vì chủ quan

mà xảy ra việc lật thuyền trong mương.

Hai ngày sau, Hàn Lập dẫn dò Chu Quả Nhi một phen, sau đó an vị trên thú xe thẳng đến cửa thành Huyền Dạ Thành mà chạy như bay.

Mấy canh giờ sau, ở cửa thành bên ngoài trên một sườn đất, Hàn Lập rốt cục gặp được đám người Bạch gia.

Ở đây ngoại trừ nữ tử tóc tím cùng đại hán kia còn có hai gã Ma tộc Tôn Giả gương mặt lạ lẫm, cùng với sáu tên Ma tộc Luyện Hư cấp. Bất ngờ là Bạch Vân Hình cũng ở trong đó.

Nữ tử tóc tím vẻ mặt tươi cười nhìn Hàn Lập đang tiến đến, liền hướng Hàn Lập giới thiệu đại hán cùng hai hảo hữu Ma tộc khác đã đáp ứng lời mời.

Lúc này, Hàn Lập mới biết được đại hán tóc vàng tên là Bạch Giao, nữ tử tóc tím xưng hô với đại hán đó là đại ca.

Hai gã Ma Tôn còn lại, một kẻ không nói tên thật, lại tự xưng là Long Thiên quân, là một vị dáng người tròn vo mập mạp dị thường một thân tầng tầng lớp lớp toàn mỡ, hai con mắt híp lại thành hai cái khe hẹp, người khác vừa nhìn thấy liền liên tưởng đến một con heo trắng mập mạp, thật sự nếu chỉ nghe danh xưng của hắn thì khó mà nghĩ tới người được.

Một gã khác gọi là Hàn Kỳ Tử, là một vị trung niên nam tử trên mặt mang mặt nạ quý màu xanh lá, dáng người bình thường, toàn thân nhẹ nhẹ tản ra hàn khí màu trắng, làm cho người bên cạnh cảm thấy giống như một khối băng hàn lạnh thấu xương.

Đại hán tóc vàng đối với Hàn Lập phi thường khách khí, tựa hồ vô cùng nể trọng. Mập mạp kia tuy cùng Hàn Lập nói vài câu, dáng vẻ mặt ngoài thì cười nói nhưng trong lòng khinh thường. Về phần vị Hàn Kỳ Tử kia đối mặt

với Hàn Lập lại không nói một lời, phảng phất thật sự là do hàn băng biến thành.

Hàn Lập đối mặt với ba người này, thần sắc như một, hàm hồ nói vài câu rồi cũng không nói thêm gì nữa.

Vì vậy chỉ sau một lát, Bạch gia đại hán mời một tiếng, lập tức mọi người thúc dục độn quang, hướng phương hướng Huyền Khiếu sa mạc phi độn mà đi.

Chương 2057: Ti Hồn Bội

Sau khi bay ước chừng trăm vạn dặm, phía tận cùng nơi chân trời hiện ra một điểm đen. Nhưng khi lại gần một chút thì phát hiện nó là một mảnh sa mạc rộng vô biên do vô số đất cát màu xám hợp lại tạo thành.

Đây chính là Huyền Khiêu sa mạc tiếng tăm lừng lẫy tại Ma giới!

Hàn Lập tại trong độn quang hai mắt nhắm lại, trông mắt lam mang chớp động hướng phía xa quan sát một chút.

Chỉ thấy sa mạc màu xám không thể nào nhìn ra điểm cuối, ngoại trừ sát biên giới ra có một ít thưa thớt cây bụi thấp bé thì không thấy một ngọn cỏ. Trừ màu sắc bên ngoài có chút quái dị thì các điểm khác cùng sa mạc bình thường cũng không có gì khác biệt.

Có điều trên bầu trời tại sa mạc này lại âm u một mảnh, trải rộng những đám mây đen vàng nhỏ. So với trên không trung bên ngoài sa mạc tuy rằng chỉ là một đường phân cách nhưng lại giống như là hai cái thế giới.

Lúc cách sa mạc còn hơn mười dặm, đại hán tóc vàng liền dẫn đầu hướng bên dưới hạ xuống, độn quang chợt tắt xuất hiện tại phụ cận trên mặt đất.

Những người khác tự nhiên theo sau hạ xuống.

"Đi thêm về phía trước, độn quang của chúng ta sẽ có thể mất hiệu lực, vậy nên lộ trình sau này chỉ có thể thông qua Bát Túc ma tích mà đi. Trước tiên ta nói cho các vị đạo hữu được rõ, Bát Túc Ma Tích của Bạch gia

chẳng qua cũng chỉ có ba mươi con, mỗi một con đều quý hiếm dị thường. Chuyến này một lần lấy ra mười một con đã là cực hạn. Hy vọng mấy vị đạo hữu trên đường đi chăm sóc cho chúng một chút, vạn nhất thật gặp phải nguy hiểm, trước tiên đem bọn chúng thu vào trong Linh Thú hoàn, đừng để bọn chúng bị thương." Đại hán tóc vàng hướng ba người Hàn Lập chột ôm quyền nói.

"Ha ha, Bạch huynh cứ việc yên tâm. Tầm quan trọng của Bát Túc Ma Tích đối với mấy nhà các người chúng ta làm sao lại không biết, tuyệt đối sẽ không để cho bọn chúng bị tổn thương mấy may. Có điều chuyến đi này còn mang mấy tên tiểu gia hỏa đồng hành là ý gì, thậm chí còn không tiếc cầm ra nhiều hơn mấy con Ma Tích." Tên béo Loan Long Thiên Quân ha ha cười nhẹ lại có một ít kỳ quái hỏi.

"Loan Long đạo hữu có điều không biết, sáu người bọn chúng tu luyện có một bộ trận pháp liên thủ, dưới sự hợp lực cũng miễn cưỡng sánh ngang cùng một tên sơ kỳ Ma Tôn. Mang theo bọn chúng cũng có chút tác dụng." Tóc tím nữ tử mỉm cười giải thích một tiếng.

"Thì ra là thế, như thế tại hạ có chút lỗ lờ." Mớ thịt béo trên mặt Loan Long Thiên Quân thoáng rung động gật gật đầu.

Hai mắt phía trên mặt nạ của Hàn Kỳ Tử quang mang chột lóe, tuy rằng một mực không nói cái gì, hiển nhiên cũng không có ý kiến gì.

Về phần Hàn Lập, cũng chỉ nhếch miệng khe khẽ mỉm cười mà thôi, nhưng trong lòng không khỏi suy nghĩ xem trên đường có nên cướp mấy con Ma Tích này tới tay hay không.

Có điều ý nghĩ này chỉ là chột lóe liền bị hất bỏ qua.

Tuy rằng hắn có đối với thân thông của chính mình chút tự tin, nhưng muốn cùng lúc đối mặt với bốn tên Ma Tộc tôn giả không biết sâu cạn thế nào vẫn có chút quá mạo hiểm. Dù sao nếu đánh bại mấy người bọn họ thì quá dễ dàng nhưng nếu muốn đánh chết không còn người nào thì tuyệt không thể nào. Hơn thế nữa cho dù hắn có thể làm được việc này thì số lượng Ma Tích này vẫn không đủ để đoàn người bọn hắn sử dụng, ngược lại sẽ làm kinh động mấy đại gia tộc ở Huyền Dạ Thành, rất dễ đưa tới những cường địch khác, thậm chí đại địch cấp bậc Thánh Tổ.

Hàn Lập sau khi cân nhắc lợi hại liền đem tâm tư khác trong lòng bỏ xuống.

Lúc này, tóc tím nữ tử cổ tay run lên, ngay lập tức một cái viên hoàn màu xanh gào thét bay ra, một cái chớp động bên dưới, từ đó phun ra một mảnh quang hà ngũ sắc, trên mặt đất chợt cuộn sau đó hiện ra mười một con ma thú to lớn dài năm trượng, cao hai trượng.

Những con ma thú này vừa thấy thì mỗi một con cũng đều giống như thần lân phóng lớn gấp mười lần trở lên, nhưng toàn thân trái đầy lân phiến màu đen, dưới bụng còn có tám cái chân độc nhất vô nhị thoạt nhìn thực sự là dữ tợn dị thường.

Tại trên những Ma Tích này còn có một yên ngồi lấp lánh màu bạc, cho thấy bọn chúng là ma thú đã được thuần phục từ lâu.

"Đây chính là Bát Túc Ma Tích, mỗi một con phát ra khí tức cũng chỉ là trên dưới Kim Đan kỳ, ngoài ra cũng nhìn không ra có chỗ nào quá đặc thù?" Hàn Lập ánh mắt ngưng tụ nhìn những con ma thú này, trên thân chúng quét qua, trong lòng âm thầm có một ít kinh ngạc nghĩ nói.

Tại tóc vàng đại hán sau khi giới thiệu qua một tiếng, đám người Hàn Lập mỗi người cũng đều được phân một con Ma Tích, cùng một khối khu

thú bài.

Hàn Lập thân hình khẽ động bên dưới, liền một cái rung động xuất hiện tại trên lưng Ma Tích của chính mình, hơi chút cúi đầu nhìn lướt qua.

Cái yên màu bạc mặt ngoài có khắc một ít ma văn đơn giản, đồng thời được thiết kế vô cùng thoải mái, Hàn Lập khước miệng vênh lên, cầm thú bài trong tay nhắm ngay ma thú dưới thân hơi chút rung động bên dưới.

"*Phốc xuy*" một tiếng, một đạo ngân mang từ đó bắn ra mà ra, đồng thời chột lóe tức thì chìm vào trong thân thể ma thú.

Ma tích sau khi găm nhẹ một tiếng, lập tức hướng về phía trước mà chạy, tuy rằng tốc độ ban đầu chẳng hề tính nhanh, thế nhưng tám chân cùng hoạt động lại bình ổn dị thường, Hàn Lập lại không hề có cảm giác xóc nảy mây may.

Lúc này, đám người tóc vàng đại hán đã sớm đi trước một bước, hơn mười đầu ma thú xếp thành một đường hướng sa mạc mà đi.

Khoảng cách hơn mười dặm tự nhiên không lâu sau liền đến.

Tóc vàng đại hán sau khi cưỡi thú thâm nhập vào sa mạc, ngay lập tức từng trận cát bụi từ mặt cuộn cuộn mà đến, mà lúc này cái yên màu bạc trên lưng những Ma Tích này ngân quang chột lóe, sinh ra một tầng óng ánh màu trắng màn sáng đem người phía trên toàn bộ đều bao bọc vào trong đó.

Bão cát đánh vào bên trên màn sáng lập tức vô thanh vô tức từ hai bên trượt mà qua, mây may không cách nào ảnh hưởng đến người bên trong màn sáng.

Nhưng những cái này không có làm cho Hàn Lập chú ý nhiều, làm hắn chú ý chính là, Bát Túc ma tích sau khi vừa tiến vào sa mạc, tốc độ đột

nhiên tăng nhanh mấy lần trở lên, khả năng chạy so với tuần mã bình thường còn phải nhanh hơn mấy phần.

Lúc này từ bên trên thân thể đồ sộ của Ma Tích phát tán ra một cỗ dao động khác thường lưu chuyển không ngừng, lại từ từ hấp thu năng lượng cực nóng trong sa mạc.

Mà khoảnh khắc Hàn Lập vừa tiến vào sa mạc màu xám, liền lập tức cảm thấy một cỗ dị lực khó hiểu phủ xuống trên thân, trong cơ thể pháp lực liền áp chế hơn chín thành, trong hư không càng ngày càng tràn ngập một loại thiên địa năng lượng cực kỳ hỗn tạp và đồng thời bài xích ma khí cùng linh khí, làm cho hai loại thiên địa năng lượng này trên mặt cát trở nên mỏng manh dị thường.

Huyền Khiếu sa mạc này được xưng là một trong các cấm địa của Ma giới quả nhiên là danh bất hư truyền.

Hàn Lập lặng lẽ cảm ứng Ma Tích cùng sự biến hóa của bản thân, trong lòng thâm giật mình.

Có điều tóc vàng đại hán cùng đám người Bạch đối với tất cả chuyện này không biểu lộ mấy may khác thường, hiển nhiên từ lâu đã tập mãi thành quen.

Bọn họ thúc động Ma Tích, sau khi xác định chính xác phương hướng liền một đường hướng sa mạc ở sâu trong bay nhanh mà đi.

Hơn mười ngày sau, tại bên trên một cái cồn cát to lớn. Hàn Lập, tóc vàng đại hán, tóc tím nữ tử cùng những người liên can bị một đám bò cạp toàn thân xanh ngắt lớn chừng một thước bao vây.

Những bò cạp ma này trong miệng phát ra tiếng kêu vụt vụt quỷ dị, từ cái đuôi cong bên trên phun ra từng đạo chất độc màu xanh, từ bốn phương

tám hướng hướng đám người Hàn Lập kích bắn mà đi.

Nhưng Hàn Lập, Loan Long Thiên Quân, Hàn Kỳ Tử cùng đám Hợp Thể tồn tại, chỉ là đứng tại cồn cát bên trên vẫn không nhúc nhích, mà lại là do Bạch Vân Hình cùng sáu tên Luyện Hư đứng tại nơi sát biên giới, mỗi người thúc động mấy kiện ma khí ở bên trong đàn bò cạp tàn sát không thôi.

Tuy rằng pháp lực trên thân hơn nửa đã bị áp chế nhưng những ma thú bò cạp tự nhiên vẫn là căn bản không cách nào làm khó đám người Bạch Vân Hình. Dưới từng trận ma khí cuộn cuộn cùng quanh linh mang bạo liệt, lượng lớn ma thú bò ma thú biến thành tro bụi, căn bản không cách nào đến gần đám người Hàn Lập một bước.

Nửa tháng sau, bọn họ đang nhanh chóng tiến vào sa mạc thì con Ma Tích đi đầu đột nhiên tám chân liền ngừng tại chỗ cũ, đồng thời trong miệng phát ra âm thanh gầm nhẹ.

Tóc vàng đại hán cuội ở trên thân nó nhướng mày, bỗng nhiên một tay giương lên hướng trên hư không bên ngoài mấy chục trượng của cát địa một kích phát.

"Oanh" một tiếng nổ vang kinh thiên động địa, phía trước cát địa một chút bạo liệt mà ra, hiện ra một cái hố lớn đường kính gần mười trượng, đồng thời vô số bụi cát bay ngập trời.

Một lát sau, tại một chỗ của cát địa hiện ra một con cự mãng màu vàng dài năm sáu mươi trượng, há cái miệng rộng như cái chậu máu lao thẳng đến chỗ đại hán.

Mắt thấy cảnh này, đám người Bạch Vân Hình sắc mặt liền biến đổi. Mà tóc tím nữ tử, Loan Long Thiên Quân và liên quan ma tôn thấy cảnh này lại

không có chút dị sắc nào. Chỉ có đại hán tóc vàng dẫn đầu chân mày nhăn lại một chút, đồng thời thở dài một hơi tự nói một câu:

"Thật là phiền toái, không ngờ lại gặp phải Sa Kim mãng, thứ này không phải là cái mà mấy tiểu tử kia có thể đối phó. Có lẽ ta chỉ có thể hao phí một ít pháp lực, tự mình ra tay một chút."

Đại hán vừa nói xong, một tay chợt cuộn tròn, trong tay hắc khí lẫn một vòng, hiện ra một cái viên hoàn đen thui, đồng thời hướng cự mãng run lên đánh tới.

Viên hoàn phút chốc liền phát ra tiếng rít lên, tiếp theo quang mang chợt bành trướng ra, lại một chút hóa thành to lớn đến mấy trượng, đồng thời một cái rung động bên dưới, ở trong hư không một chút biến mất không thấy.

Mà lúc này, đại hán nhanh chóng hướng cự mãng điếm một chỉ.

Ngay lập tức tại chỗ bảy tác của cự mãng bỗng nhiên hắc mang chớp động, cự hoàn một cái mơ hồ quỷ dị hiển hiện mà ra, đồng thời không chút khách khí mà xiết chặt lại.

Vốn là cự mãng khí thế hùng hổ lập tức phát ra một tiếng gào thét từ trên không trung mà rơi xuống, thân hình khổng lồ lẫn lộn điên cuồng trên mặt cát dường như vô cùng thống khổ.

Tóc vàng đại hán thấy như vậy lại cười lạnh một tiếng, một tay thúc dục pháp quyết, mặt ngoài của cự hoàn sau khi tinh quang lưu chuyển một trận lại đột nhiên co rút lại thành bàn một cái tay lớn nhỏ.

Một cổ máu đen chợt phun cao đến mấy trượng, cái đầu của cự mãng ngay lập tức theo tiếng ngã nhào mà rơi xuống ở bên dưới đất cát, rồi không thấy động tĩnh gì nữa.

Nhưng tóc vàng đại hán còn không có dừng tay, không chút do dự lại há miệng một cái, ngay lập tức một đoàn ma diễm đỏ sẫm phun mà ra, vừa vắn đánh lên tàn thi của cự mãng.

Sau một tiếng trầm đục, cuộn cuộn xích diễm cháy bốc lên đem tàn thi của cự mãng trong nháy mắt liền hóa thành tro bụi.

Trong quá trình đánh chết cự mãng, tàn hồn của nó gào thét một tiếng từ trong thi thể lao ra muốn bỏ trốn mất dạng, thế nhưng bị ma diễm bao vây lại liền biến mất không còn dấu vết.

"Bạch huynh thật là hảo thủ đoạn, con Sa Kim mãng này sợ rằng đã có thực lực Luyện Hư hậu kỳ thế mà ngay một kích của đạo hữu cũng đều không thể tiếp được." Hàn Lập lúc này đã thúc động Ma Tích đi đến bên cạnh đại hán, quét qua nhìn cái hồ lớn phía xa bỗng nhiên cười nhẹ nói.

"Hàn huynh nói đùa. Loại ma thú này có lẽ đối với đám Vân Hình chút khó giải quyết nhưng đối với chúng ta mà nói lại không tính là cái gì. Nếu là gặp phải tam đại ma hại của Huyền Khiếu sa mạc lão phu chỉ sợ cũng chỉ có bỏ trốn mất dạng mà thôi." Đại hán lại lắc đầu cười khổ một tiếng.

"Tam ma hại?" Hàn Lập nghe vậy, ánh mắt chợt lóe, dường như có một ít thấy hứng thú.

"Sao vậy, đạo hữu đối điều này không biết sao?" Đại hán nghe vậy, cảm thấy kinh ngạc.

"Tại hạ thật không phải là một chút cũng không biết, thế nhưng nghe nói có một ít mơ hồ. Hiện tại thấy đạo hữu là Ma Tôn mà cũng sợ hãi như vậy thì cảm thấy có chút bất ngờ." Hàn Lập sờ sờ cằm, bình tĩnh trả lời.

Chương 2058: Hài cốt cùng hồ dung nham

"Ta cho rằng chẳng qua là đạo hữu không để trong lòng thôi. Nhưng cái gọi là Tam Thiên Ma Hại này đúng là không thể coi thường. Từ nay nếu Hàn huynh muốn băng qua sa mạc đừng nên coi thường bọn chúng. Tam Thiên Ma Hại theo thứ tự là Lạc Hồn Phong, Yên Sa cùng Huyền Khiếu Ma Lang, điểm này hẳn là đạo hữu đã biết rồi. Nhưng mối nguy của ba loài này lại hoàn toàn khác nhau. Trong đó Huyền Khiếu Ma Lang trưởng thành chỉ có tu vi Luyện Hư thường hoạt động theo bầy đàn, trong một bầy ít nhất cũng có bảy tám con ma lang trưởng thành có đánh tan được bọn chúng thì nguyên khí cũng đại thương. Nhưng với trường hợp của đạo hữu thì mối nguy này lại không phải là uy hiếp lớn nhất. Bởi vì dù Huyền Khiếu Ma Lang tốc độ trong sa mạc như gió cuốn nhưng nếu so với Bát Túc Ma Tích thì vẫn chậm hơn khá nhiều, chỉ cần nó phát hiện nguy hiểm sẽ chạy rất xa. Đương nhiên nếu Hàn huynh cưỡi Bát Túc Ma Tích thì đó lại là tình cảnh khác. Còn về Yên Sa với Lạc Hồn Phong ở trong Huyền Khiếu sa mạc có nguy hiểm như nhau đấy." Đại hán tóc vàng chậm rãi giải thích.

Hàn Lập đã hiểu rõ một phần trong những điều mà đại hán nói, nhưng hắn vẫn đang mỉm cười ngưng thần nghe kĩ.

Hơn nửa tháng sau, Hàn Lập đang ngồi trên Ma Si nhắm mắt dưỡng thần, bỗng thần sắc động dậy hai mắt đột ngột mở ra mục quang trực tiếp nhìn sâu vào trong trận bão cát mờ mịt. Ở ngoài mười dặm ầm ầm có một vòng lục sắc.

Rồi một khắc sau đó, âm thanh êm tai của nữ tử tóc tím bỗng nhiên vang lên ở phía trước.

"Chư vị đạo hữu, phía trước là ốc đảo Ngân Xuyên, nơi đó có một cứ điểm của Bạch gia chúng ta. Chúng ta sẽ nghỉ ngơi và chuẩn bị một chút rồi hãy đi khu trục đầu ma thú kia. Mạch khoáng chỉ cách ốc đảo nửa ngày lộ trình thôi."

"Hay lắm, cả tháng nay bốn Thiên Quân đều ngồi trên ma thú thật sự đã chán lắm rồi. Đến đó ta phải xả hơi nhiều một chút tiện thể ăn một bữa cơm no rồi nói sau. Bạch huynh, chuyện ngưng đã đồng ý trước kia, lúc này cũng phải xuất ra rồi." Loan Long Thiên Quân nghe thế đáp lại luôn, bàn tay vỗ vỗ cái bụng tròn vo, hai mắt sáng ngời.

"Ha ha, Loan Long huynh yên tâm. Ta biết ngưng đang tu luyện ma công đặc thù, phải dùng vật kia mới có thể đem ma công phát huy đến mức tận cùng. Ngay khi tới ốc đảo tất nhiên ta sẽ hai tay dâng lên." Nữ tử tóc tím chưa kịp trả lời, đại hán tóc vàng đã cười to đáp lại.

"Thế cũng tốt. Nếu dùng vật kia pháp lực của ta tạm thời tăng tới thiểu là ba thành, việc khu trục đầu ma thú kia cũng nắm chắc ba phần. Nhưng đúng là hương vị của thứ đó đáng được gọi là mỹ vị vô song thế gian khó tìm. Năm đó ta chỉ mới ném lần đầu tiên mà nhớ mãi đến nay." Đầu Loan Long Thiên Quân gật rục cái tỏ vẻ rất hài lòng.

"Đương nhiên là thế, Bạch gia chúng ta cũng rất tốn công mới lấy được một ít thôi đấy." Nữ tử tóc tím thân nhiên cười phụ họa nói.

Hàn Lập đứng bên cạnh nghe song phương đối thoại như thế, trong nội tâm cảm thấy kinh ngạc, nhưng sau khi tâm niệm chuyển động vài cái thì không suy nghĩ gì nữa.

Sau một lát, mọi người điều khiển Ma Tích chạy đến ốc đảo không lớn kia.

Các trận bão cát vốn đang bay loạn nhưng khi mọi người tiến vào trong ốc đảo lập tức không cảm thấy bị cát va vào mặt, dường như bị một lực lượng vô hình trên ốc đảo này ngăn cản.

Trong vòng vài dặm quanh ốc đảo có những bụi cây to nhỏ không đều sinh trưởng ở vùng giáp ranh. Giữa trung tâm có một hồ nước nhỏ đường kính khoảng nửa dặm, mà một bên hồ nước có một khối kiến trúc màu xám do cát đất ngưng tụ nhưng lại có vẻ cứng rắn dị thường.

Những tòa nhà này chiếm diện tích một mẫu đất thôi nhưng bốn phía phát ra những ba động đặc biệt tựa như có một ít cấm chế không bình thường.

Mục quang của Hàn Lập khẽ quét qua hồ nước, cuối cùng dừng lại tại toà nhà này.

Các toà nhà này đều có kiến trúc mái là hình cầu ngược, nhìn qua thì thấp hơn các kiến trúc tương tự, chiều cao của chúng chỉ ba đến bốn trượng.

Lúc này, đại hán tóc vàng nhảy từ Ma Tích xuống, khoát tay thu ma thú vào trong linh hoàn, sau đó nhướng mày nhìn về một tòa nhà xa xa, đột nhiên há miệng phát ra một tiếng huýt gió dài như long ngâm.

Tiếng huýt gió bay thẳng lên chín tầng mây, ầm ầm như tiếng sấm vang khắp không trung. Một lúc sau tòa nhà kia vẫn không có phản ứng nào cũng không có một ai đi ra.

Lần này, đại hán tóc vàng biến sắc, một tay đưa lên rồi vòng ra phía sau tạo thành một ký hiệu kỳ quái.

Ngay lập tức Bạch Vân Hình cùng sáu tên đệ tử Bạch gia xoay người từ Ma tích nhảy xuống chạy tới toà nhà kia.

Khi đến gần toà nhà đó, Bạch vân Hình lấy ra một khối thiết bài đen kịt giơ lên trước mặt thật nhanh.

Ngay tức khắc có một tầng hắc khí cuộn cuộn từ mặt đất bốc lên bao phủ mấy người vào trong, không có một âm thanh gì truyền ra.

Nữ tử tóc tím, Loan Long Thiên Quân thấy vậy mục quang ngưng trọng vài phần.

Chỉ có Hàn Lập lẳng lặng đứng yên nhìn thấy hết thảy, thần sắc mảy may không hiện vẻ khác thường.

Nhưng chẳng ai phát hiện được ở sâu trong đồng tử của hắn lại chớp động lam quang liên tiếp, mục quang trực tiếp nhìn xuyên màn hắc vụ phía trước nhìn thấy rõ ràng tình hình bên trong.

Minh Thanh Linh Mục đã được Hàn Lập bồi luyện không ngừng hơn nghìn năm nay nên có một số thần thông không thể tưởng tượng được. Chuyện nhìn xuyên qua vật thể chỉ là một chuyện nhỏ không đáng để nhắc tới!

Sau thời gian một chén trà, hắc khí tản ra bốn phía toà nhà bỗng biến mất, bọn người Bạch Vân Hình lại xuất hiện trước toà nhà một lần nữa. Nàng hướng đại hán tóc vàng thi lễ một cái sâu rồi bậm báp lại:

"Bẩm lão tổ, cảm chế còn nguyên không tổn hao gì, thế nhưng những đệ tử canh giữ lại biến mất không còn một ai."

"Không còn một ai! Xung quanh cũng chỉ có một ốc đảo này, bọn chúng có thể chạy đi đâu?" Đại hán tóc vàng nghe xong, sắc mặt trầm xuống lạnh

lòng hỏi một câu.

"Chuyện này. chắc không biết, trong cứ điểm không hề thấy có dấu vết đánh nhau lưu lại."

Sắc mặt đại hán tóc vàng chợt nghiêm lại, đang định nói thêm điều gì đó. Hàn Lập đứng bên bỗng nhiên mở miệng cười nói:

"Bạch đạo hữu! Dù sao thì chúng ta cứ vào trước rồi nói sau. Nơi này cũng không phải là nơi thích hợp nói chuyện!"

"Điều này cũng đúng, là Bạch mỗ có sơ sót. Các vị đạo hữu, chúng ta cùng nhau vào thôi!" Đầu tiên đại hán khẽ giật mình, nhưng lập tức nhớ ra gì đó, thần sắc dịu lại, nói.

"Bốn Thiên Quân sẽ không khách khí, chúng ta cùng đi vào thôi!" Loan Long Thiên Quân cười hắc hắc, thân hình vừa động, biến mất trên Ma Tích rồi mơ hồ xuất hiện sau lưng đệ tử của Bạch Vân Hình, nghênh ngang chạy đến tòa nhà lớn nhất.

Đại hán tóc vàng thấy vậy cảm thấy tức cười, hắn mời mấy người Hàn Lập xuống Ma Tích đi vào bên trong tòa nhà kia.

Sau một lát công phu, đám Hợp Thể đều xuất hiện trong một căn phòng lớn có diện tích vài chục trượng. Mấy tên đệ tử của Bạch Vân Hình được đại hán ra lệnh đứng canh gác ngoài cửa.

"Vừa rồi ta đã dùng thần niệm đảo qua nơi này, chỗ này giống như Hình nhi nói, trong này không có bất kỳ dấu vết đánh nhau, vài pháp trận cấm chế bên ngoài cũng hoàn hảo không có tổn hao gì, hiển nhiên là những đệ tử kia đã tự rời khỏi nơi đây." Nữ tử tóc tím ngồi xếp bằng trên một cái bồ đoàn, chân mày được kẻ vẽ vừa nhíu lại vừa nói.

"Như chúng ta đã dặn dò, những tên đệ tử này phải thay nhau giám thị động tĩnh của đầu ma thú kia. Chẳng lẽ bọn chúng đều bị đầu ma thú kia cắn nuốt hết rồi hay sao. Nhưng điều này cũng không đúng, cho dù đầu ma thú kia đại phát ma tính, nơi đây hẳn là phải có người lưu thủ mới đúng chứ." Đại hán tóc vàng lắc đầu nghi hoặc.

"Thôi, không cần biết những đệ tử của Bạch gia các ngươi mất tích như thế nào. Chỉ là một ít đệ tử cấp thấp mà thôi cần gì phải để ý nhiều thế. Cứ tranh thủ thời gian lấy vật đó ra, để cho ta ăn thật no rồi bàn tính cũng không muộn." Loan Long Thiên Quân chớp chớp đôi mắt ti hí, không kiên nhẫn được nữa mà nói với đại hán tóc vàng.

"Ha ha, Loan Long đạo hữu không cần lo lắng, huynh muội chúng ta đã đáp ứng đạo hữu, tự nhiên sẽ không dối ý. Ngũ muội, lấy thứ đó của ngươi giao cho Loan Long huynh đi." Đại hán tóc vàng vừa thấy bộ dạng ham muốn của Loan Long Thiên Quân, lập tức cười đáp ứng.

Khóe miệng của nữ tử tóc tím thoáng hiện vẻ quyến rũ, cổ tay run lên, từ trong vòng tay trữ vật phun ra một cỗ bạch sắc mờ mờ, một cái hộp ngọc trong suốt sáng long lanh xuất hiện trên bàn ngay trước mặt hắn.

Loan Long Thiên Quân thấy tình hình này liền mừng rỡ, cánh tay mập mập lập tức vung một trào trong hư không, "Vù" một tiếng, hộp ngọc đã bị hắn lẳng không hút vào tay nhẹ nhàng vỗ một cái, lập tức nắp hộp mở ra.

Ánh mắt của Hàn Lập và Hàn Kỳ Tử đồng thời nhìn, kết quả đồng tử của Hàn Lập bỗng nhiên co rút lại, Hàn Kỳ Tử lại giật mình phát ra một tiếng "A" nhẹ nhàng.

Trong hộp ngọc có một trái cây hình hạt gạo. Nhưng hạt gạo này lại dài khoảng nửa xích, một đầu thô to trông như cánh tay hài nhi, một đầu sắc

nhọn dị thường, toàn thân màu đỏ, tán phát ra mùi hương đặc biệt làm người ngửi thấy không thể không tiết ra nước bọt trong miệng.

"Đây là *Huyết Nha Mễ*!" Hàn Lập nhìn chăm chăm vào hạt gạo này, hơi khiếp sợ thì thào một câu, nhưng dường như không dám khẳng định.

"Không thể tưởng được kiến thức Hàn huynh lại rộng rãi như thế, ngay cả bảo vật như vậy cũng có thể nhận ra. Đây đúng là một cây Huyết Nha Mễ ngàn năm hiếm thấy. Ăn hạt gạo này vào chẳng những có thể làm tăng tinh huyết cải thiện thân thể, mà đối với người tu luyện ma công Huyết hệ như Loan Long đạo hữu càng có thể kích phát tiềm lực tinh huyết, làm cho pháp lực có thể tạm thời tăng vọt hơn hai ba thành. Đây cũng là một trong những vật mà Bạch gia chúng ta đáp ứng đền đáp cho Loan Long đạo hữu. Mặt khác hương vị của Huyết Nha Mễ càng là thiên hạ tuyệt luân, chỉ cần ăn một hạt có thể lưu mùi thơm này đến mấy tháng."

"Ta cũng chỉ nghe nói qua vật ấy mà thôi, nhưng đây là đầu lần nhìn thấy kỳ vật như thế. Chắc chắn, nghe nói Huyết Nha Mễ này chẳng những điều kiện sinh trưởng ngặt nghèo dị thường, hơn nữa phải tưới tắm tinh huyết kỳ thú đặc biệt liên tục mới tăng trưởng khỏe mạnh. Huyết Nha Mễ tệ nhất cũng phải trăm năm sau mới ăn được. Bạch huynh lại có thể lấy được một hạt Huyết Nha Mễ ngàn năm thật khiến Hàn mỗ mở rộng tầm mắt." Thần sắc Hàn Lập hơi hơi phức tạp chậm rãi nói ra.

Huyết Nha Mễ này là một loại đặc sản của ma giới, nhưng cho dù ở Ma giới vẫn cực kỳ hiếm thấy, đương nhiên Hàn Lập đã sớm lưu tâm, là một trong những vật mà Hàn Lập muốn có trong chuyến đi Ma giới này.

Bởi vì hắn biết vật này nằm trong số kỳ vật có hiệu quả nâng cao thân thể.

Chương 2059: Ma thú

Hàn Lập biết điều này là do trước khi đi Ma giới hắn đã nghiên cứu vô số thượng cổ điển tịch có quan hệ Ma giới trong lúc vô ý tìm được tin tức này.

Dựa theo lời trong sách, Huyết Nha Mễ này hẳn chỉ sinh trưởng ở một nơi thuộc Ma Giới gọi là Lam Bộc Hồ, cực kỳ xa Huyền Dạ Thành, Ma tộc bản địa không đủ dùng cho nên căn bản sẽ không xuất ra ngoài, không hiểu tại sao Bạch gia lại cầm trong tay được một viên Huyết Nha Mễ thượng phẩm.

Tâm niệm Hàn Lập lay động, không hề che dấu sự kinh ngạc trên gương mặt

"Sao thế, chả lẽ Hàn huynh và Hàn đạo hữu đều cảm thấy hứng thú với Huyết Nha Mễ. Đáng tiếc vật ấy sớm bị bản Thiên Quân đặt hàng trước rồi, nếu các người muốn cứ hỏi Bạch huynh thôi." Loan Long Thiên Quân liếc Hàn Lập và Hàn Kỳ Tử một cái sau đó ánh mắt hơi đổi nói một câu, tiếp theo một tay cầm Huyết Nha Mễ trong hộp ngọc, cắn một miếng hơn một phần ba, rung đùi đắc ý chậm rãi nhai.

Một mùi hương lạ nồng đậm tán ra cả gian phòng.

"Ồ, Bạch huynh vẫn còn Huyết Nha Mễ sao?" Hàn Lập thần sắc hơi ngạc nhiên liền hỏi.

Ánh mắt Hàn Kỳ Tử nhìn chăm chăm vào đại hán cùng nữ tử tóc tím.

"Loan Long đạo hữu nói đùa. Trong tay ta cũng chỉ có một hạt Huyết Nha Mễ này thôi, không có hạt thứ hai đâu!" Đại hán tóc vàng cười khỏ phủ nhận luôn.

"Bạch huynh nói ra câu này sẽ chẳng có mấy người tin tưởng đâu. Ai chẳng biết Huyết Nha Mễ ăn càng nhiều thân thể càng thay đổi. Đạo hữu nếu có thể cho người khác một hạt thì sao lại chỉ có một hạt." Hai mắt Hàn Lập nhú lại nói một cách tỉnh bơ.

Ánh mắt Hàn Kỳ Tử lạnh lùng, hiển nhiên cũng không quá tin tưởng.

"Không dối gạt các vị đạo hữu, Bạch gia chúng ta tuy may mắn mua được mấy viên Huyết Nha Mễ, nhưng số còn lại này đã bị ta cùng Ngũ muội có việc sử dụng mất rồi. Cái hạt tặng cho Loan Long đạo hữu này là do chúng ta định để dành dùng làm tài liệu luyện đan, nếu không cũng sẽ không lưu lại nửa phần." Đại hán tóc vàng vội vàng giải thích.

"Huyết Nha Mễ. Bạch gia có thể thu mua được một lần tất nhiên cũng có thể thu mua được lần thứ hai. Chỉ cần Bạch huynh xuất lực giúp đỡ Hàn mỗ thu mua một ít, dù giá cao tới đâu cũng có thể thương lượng được." Hàn Lập trầm ngâm một chút rồi chậm rãi nói ra.

"Chỉ cần Bạch huynh giúp Hàn mỗ thu được trăm hạt Huyết Nha Mễ cùng phẩm chất như thế, nếu sau này Bạch Gia gặp khó ta sẽ ra tay giúp đỡ một lần nữa." Lần đầu tiên Hàn Kỳ Tử lạnh lùng mở miệng, thanh âm khàn khàn lời nói hơi tối nghĩa, dường như lâu lắm rồi chưa nói chuyện với ai.

Nữ tử tóc tím nghe được câu nói của Hàn Kỳ Tử và Hàn Lập, thần sắc hơi đổi, tựa hồ có chút động tâm, thế nhưng đại hán lại từ chối không chút do dự:

"Lần này có thể lấy được mấy hạt Huyết Nha Mễ cũng là nhờ có cơ duyên xảo hợp. Lần đó ta và Ngũ muội gặp được một gã đạo hữu ở Lam Bộc Hồ, chúng ta cùng trao đổi bảo vật với nhau mới được một chút như thế này. Bạch gia chúng ta làm sao có năng lực một lần nữa mua được kỳ vật đẳng cấp như vậy. Các vị không cần bàn đến việc này nữa, chuyện này không có khả năng."

Thấy đại hán tóc vàng nói kiên quyết như thế, Hàn Lập và Hàn Kỳ Tử liếc mắt nhìn nhau không nói thêm câu nào nữa.

Miệng Loan Long Thiên Quân tuy vẫn còn chớp chớp, nhưng trong mắt hiện lên vẻ thất vọng.

Vì thế trong thời gian tiếp theo, mọi người ở trong sảnh đường đã tọa nghỉ ngơi. Sau khi Loan Long Thiên Quân ăn hết hạt Huyết Nha Mễ này, khí tức trong cơ thể đột nhiên tăng vọt khuôn mặt dần trở nên đỏ tươi như máu. Sau một thời gian vận công khá dài thì sắc mặt kia lại khôi phục như bình thường.

Hàn Lập quan sát tận nơi những chuyện như thế, trong lòng thâm hô kỳ lạ, đồng thời càng động tâm đối với hạt Huyết Nha mễ này.

Dường như công dụng thực tế của Huyết Nha Mễ này còn hiệu quả hơn so với điển tịch kia ghi lại.

Ngay lúc này, đại hán tóc vàng âm thầm truyền âm thương lượng với nữ tử tóc tím về việc đệ tử trong tộc tự dừng mất tích, nhưng trong cứ điểm không có lưu lại chút đầu mối nào nên cuối cùng vẫn không thể có một kết luận khả quan nào.

Hai người chỉ có thể tạm thời từ bỏ đề sau hăng hay và bắt đầu nghỉ ngơi dưỡng sức.

Dù sao lưu thủ nơi đây chỉ là một đám đệ tử trung giai mà thôi, cơ bản Bạch gia không để bọn chúng trong lòng.

Đoàn người ở trong cứ điểm nghỉ ngơi suốt một ngày một đêm, khi mọi người đều đã phục hồi phần lớn sức lực và tinh thần liền cỡi Bát Túc Ma Tích rời khỏi ốc đảo đi về hướng Tây.

Gần nửa ngày sau, đại hán tóc vàng ngồi ở trên cùng ngựa đầu nhìn bầu trời mịt mù và bão cát màu xám xịt bốn phía, bỗng nhiên ngoái đầu lại nói với đám người Hàn Lập:

"Vài vị đạo hữu, thần thông đầu ma thú kia quả thực không nhỏ, chúng ta đi lên phía trước cần phải thêm cẩn trọng. Mọi người hãy thu liễm hơi thở, Ma Tích cũng thu lại đi!"

Đám Hợp Thể biết rõ bây giờ là thời khắc mấu chốt nên tự nhiên không có ý kiến khác. Tất cả cùng nhảy xuống ma thú, thu hồi Ma Tích vào trong vòng linh thú. Xong xuôi đầu đó tên đại hán dẫn đầu cả đoàn, phi hành sát gần mặt đất tiếp tục đi về phía trước.

Mặc dù trong sa mạc này không thể sử dụng được các loại độn thuật, nhưng chậm rãi phi hành gần mặt đất bọn hán có thể miễn cưỡng làm được. Nhưng sẽ làm bọn họ hao phí pháp lực hơn nhiều lần so với lúc bình thường.

Cũng may mạch khoáng của Bạch gia cách đây cũng không còn xa nữa. Đoàn người phi hành ở dưới thấp một lúc lâu, bỗng nhiên xuất hiện một cồn cát lớn xa xa trên đường chân trời.

Cồn cát cao mấy ngàn trượng trông giống như một ngọn núi cực lớn cao vút dựng thẳng lên bầu trời, mặt ngoài bị phủ bằng một màu xám xịt, bên trong mơ hồ truyền ra tiếng quỷ khóc với tiếng kêu gào quái dị.

Đại hán tóc vàng vừa thấy cồn cát này, cánh tay giơ lên báo hiệu mọi người tăng cường sự cẩn thận, rồi dẫn theo mọi người bay đến, còn cách cồn cát khoảng vài dặm thì đèn quang đột ngột hạ xuống.

Cả đám Bạch Vân Hình không chút do dự đều hạ xuống, Loan Long Thiên Quân cùng Hàn Kỳ Tử liếc mắt nhìn nhau rồi im lặng bay xuống.

Hàn Lập cũng lẳng lặng theo sau mọi người, nhưng trong mắt lam mang chớp lên, ánh mắt nhìn vào trên mặt cát cách bọn họ có vài chục trượng, vẻ mặt như đang ngẫm nghĩ cái gì.

Lúc này, đại hán tóc vàng đưa tay vào tay áo tìm một cái gì đó, rồi xuất một trảo vào hư không, trảo này hướng vào chỗ Hàn Lập vừa đề ý.

Một âm thanh phù phù vang lên!

Một khối đất cát lớn như một gian phòng theo tiếng động dựng lên rồi hóa thành đầu một con rồng rơi xuống mảnh đất trống.

Đại hán tóc vàng hai tay liên tiếp xuất thủ trảo, ở chỗ cũ hiện ra một cái lỗ sâu đến mười mấy trượng, ở đáy hiện ra một cánh cửa màu thanh đồng.

"A, đây là?" Hai mắt Loan Long Thiên Quân nhú lại lộ ra thần sắc khá kinh ngạc.

"Cửa vào chính thức mạch khoáng vốn ở đỉnh cồn cát, nhưng nơi đây đã bị ma thú chiếm cứ. Để phòng ngừa vạn nhất, chúng ta đi cửa dự bị vào khoáng mạch. Những người của Bạch gia đi chuyến này chỉ có huynh muội chúng ta biết cửa dự bị này thôi. Hơn nữa cửa này còn chưa bị bố trí pháp trận cấm chế chỉ là vị trí của nó có chút bí ẩn thôi."

"Trong thời gian ngắn, đầu ma thú kia chắc chắn không có khả năng phát hiện. Chúng ta cứ tiến vào không chừng còn có xuất kỳ bất ý đánh cho con"

thú này một đòn trở tay không kịp." Nữ tử tóc tím thân nhiên cười giải thích vài câu.

"Thì ra là thế!" Loan Long Thiên Quân gật gật đầu, ngẩng đầu nhìn đỉnh cồn cát phía xa xa, trên mặt nghi ngờ.

Lúc này đại hán tóc vàng lấy tay chỉ vào cửa màu thanh đồng, đã muốn một tay hướng này phiến đồng thau đại môn xa xa một chút, một lực vô hình va chạm vào canh cửa.

"Kít" một tiếng, cửa lớn chậm chậm bị đẩy ra, lộ ra một cái thông đạo tối đen vô cùng.

"Đi thôi, cửa này thật sự còn chưa bị đầu ma thú kia phát hiện." Đại hán tóc vàng phát thần niệm quét xuống, mặt lộ vẻ vui mừng rồi lập tức phi vào cửa phía dưới.

Những người khác thấy vậy, tất nhiên bám theo, cùng tiến vào trong thông đạo.

Hàn Lập vừa tiến vào phía sau cửa đồng, trong mắt lam quang chột lóe, nguyên bản thông đạo tối đen như mực trở nên rõ ràng như ban ngày.

Chỉ thấy tả hữu đều là màu thạch bích xanh nhạt ngăn cách giữa bên trong và đất cát bên ngoài, các phiến đá bóng loáng bằng phẳng, mặt ngoài không có dao động, hiển nhiên chưa bị minh ẩn pháp trận cấm chế.

Cứ đi theo thông đạo này chừng nửa canh giờ, phía trước trở nên sáng ngời, hóa ra có một vách núi cổ quái màu đỏ thẫm ngăn trở đường đi.

Đại hán tóc vàng không dám có hành động mạo muội, mà hẩn lật bàn tay, trong lòng bàn tay hiện ra một cổ kính hình tam giác, một tay bấm niệm thần chú rồi điểm vào cái gương vài cái.

Lập tức có một đạo hắc khí cuốn một vòng rồi một đạo ánh sáng ngũ sắc từ trong gương chớp lóe chiếu ra.

Đại hán ngưng thần sắc mặt thoáng chốc ngệt ra, sau đó thu cổ kính lại, tay áo phẩy vào vách núi màu đỏ thẫm.

Bỗng một đạo hắc quang hiện ra, lóe một cái nhập vào trong vách núi.

Ngay sau đó, vách núi đỏ thẫm khe khẽ rung lên, chậm rãi hóa thành hai nửa, cả quá trình vô thanh vô tức, chút tiếng vang cũng không phát ra.

Sau khi vách núi dịch chuyển, mọi người cảm thấy một luồng sóng nhiệt đánh tới trước mặt, phía trước xuất hiện một thế giới rực lửa dưới lòng đất.

Mặt đất toàn là các nham thạch đỏ thẫm, cùng với vô số mảnh đá sắc nhọn màu tím hồng trải khắp.

"Đi thôi, đầu kia ma thú nếu chiếm cứ mạch khoáng này thì nhất định sẽ chiếm chỗ mạch khoáng đậm đặc nhất. Tuy rằng thông thường ma thú đều có thói quen ngủ say để tự hấp thu tu luyện, nhưng cấp ma thú Ma Tôn khó mà khẳng định có như vậy hay không. Hơn nữa đến bây giờ, ta và Ngũ muội vẫn chưa biết đây là loại ma thú nào tất nhiên tập tính của nó lại càng không biết chút gì. Chư vị đạo hữu cần cẩn thận thêm nữa! Lần hành động này chỉ cần có thể làm nó bị trọng thương mà biết đường bỏ đi là được. Đương nhiên nếu có thể diệt sát được con ma thú này thì tài liệu ma thú sẽ chia đều cho mọi người, tuyệt sẽ không bạc đãi chư vị." Đại hán tóc vàng đánh giá chung quanh, hít sâu một hơi rồi lại ngưng trọng dặn dò Hàn Lập và mọi người.

"Hắc hắc, Bạch huynh người lúc nào lại trở thành bà mẹ chồng lắm điều, lời này chúng ta nghe đến mấy lần rồi. Nếu có thể đánh chết một đầu ma thú cấp Ma Tôn tự nhiên là chuyện cầu cũng không được. Nếu là không

thể, mấy người chúng ta sẽ không miễn cưỡng." Loan Long Thiên Quân vừa cười vừa trả lời.

Hàn Lập thì cười mà không nói.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên nữ tử tóc tím hé miệng phun ra một viên ngọc bội màu trắng mặt ngoài ẩn hiện một đạo huyết văn, những người khác cùng lúc tiến tới. Nữ tử cười nhẹ nói khẽ:

"Đại ca yên tâm, lần trước ta chiến đấu với đầu ma này, tuy rằng còn chưa phải đối thủ của nó, nhưng xuất kỳ bất ý lấy được một tia máu huyết. Hiện giờ máu huyết này bị ta luyện chế trong Tư Hồn Bội, muốn xác định vị trí của nó sẽ là chuyện dễ dàng."

Chương 2060: Khoáng Mạch Kịch Chiến (thượng)

Nói xong câu này, nữ tử tóc tím đánh một pháp quyết thúc giục ngọc bội trong tay, lập tức những sợi tơ máu kia như sống lại, uốn lượn du động mãi ở bên ngoài ngọc bội.

"Tốt lắm, Ngũ muội dùng bí thuật này xác định vị trí đầu ma thú kia thì chúng ta không sợ bị tập kích nữa. Thế này có thể đại chiếm tiên thủ rồi." Đại hán tóc vàng nghe vậy vui vẻ trả lời.

Tiếp đó hán nghiêng người nhường cho vị *"Ngũ muội"* đi lên phía trước.

Đoàn người đi vài bước ở trong hang động là đã tiến vào thông đạo được hình thành do bị khai thác khoáng mạch.

Hai bên thông đạo lỗ chỗ từng hố nhỏ, Hỏa Vân Thạch xung quanh đây hiển nhiên đã bị khai thác cạn kiệt. Nhưng cho dù như thế nhiệt độ ở đây vẫn rất nóng, cao hơn vài lần so với lúc mới tiến vào lòng đất.

Nếu không phải mỏ này nằm sâu trong huyệt khiếu sa mạc đám người liên can đã thi triển độn thổ thuật trực tiếp tiềm nhập xuống dưới đất đuổi đầu ma thú kia đi. Hiện giờ, bọn hán cứ dọc theo thông đạo sẵn có mà đi.

Quặng mỏ khoáng mạch này nhiều góc ngách chằng chịt không khác gì một mạng nhện, cứ đi được một đoạn lại gặp các nhánh rẽ.

Những thông đạo nhánh này dài thì chừng vài dặm, ngắn thì vài chục trượng mà thôi, Hỏa Vân Thạch trong đó đã bị khai thác không còn, may ra ở một vài chỗ bí mật là còn lưu lại một chút xiu thôi.

Nhưng khi bọn hắc liên tiếp xuyên qua hơn mười cái thông đạo quặng mở đến một chỗ giao nhau của bốn năm cái thông đạo thì hai mắt Hàn Lập đột nhiên nhú lại.

Trong mấy cái thông đạo này đều có nhiều điểm xích quang chớp động không ngừng, trên bốn vách tường đều cso những tinh thể đỏ đậm to cỡ nắm tay.

Nhưng chỗ Hàn Lập kỳ vọng không phải là những tài liệu trân quý này mà là nửa cái hài cốt không đầu đang tựa vách hang ở một lối vào thông đạo.

Đầu của hài cốt đầu không cánh mà bay, thân mình tuy rằng đầy đủ nhưng da thịt đã khô héo quắt queo, dường như huyết nhục đã biến đi đâu mất hiện giờ chỉ còn lại như một bao da bọc thân thể.

Nữ tử tóc tím cùng đại hán tóc vàng khi thấy hài cốt này đều đưa mắt liếc nhau một cái, trong mắt lộ ra một tia bất ngờ.

Nhưng ánh mắt nữ tử tóc tím sau khi nhìn kỹ vào một chỗ trên áo quần, sắc mặt đột nhiên trầm xuống, đưa ngọc thủ thon thon hướng hài cốt xuất một trảo.

"Bộp" một tiếng, một mảnh nhỏ y phục bay lên, bị nữ tử cầm trong tay.

Ánh mắt Hàn Lập thoáng nhìn qua, hóa ra trên mẫu quần áo có một chữ "Bạch" màu bạc.

"Là đệ tử Bạch gia chúng ta, nhưng tại sao chỉ có một mình gã xấu số này ở đây." Hàng mi của nữ tử tóc tím vừa nhúu vừa nói.

Đại hán tóc vàng lại hừ lạnh một tiếng, cánh tay cũng phát một chiêu nhắc hài cốt lên.

"Đi" một tiếng sau một cái áo da màu xanh cũng thoáng chốc bay tới hạ xuống trước mặt đại hán nổ tung, trong hư không thoáng chốc hiện ra một đám cự phong đỏ như máu, mỗi một con đều lớn bằng một bàn tay, hai cánh vỗ không ngừng.

"Huyết La Phong! Ta nếu ta nhớ không lầm, này hình như là có tên tiểu tử Bạch Nham hay mang ma trùng này bên người" Đại hán tóc vàng vừa thấy huyết sắc ma phong, sắc mặt khó chịu lại một câu.

"Bẩm báo lão tổ, đây đúng là Huyết La Phong của Bạch Nham. Năm đó tôn nhi từng thấy tận mắt hẳn dùng chúng nó làm đấu pháp mấy lần nên tuyệt không thể nhìn sai." Một lão giả tóc trắng là một trong sáu gã đệ tử Bạch gia lập tức bước lên trả lời, thần sắc của hắn có vẻ bi thương dường như có giao tình không nhỏ với tên *"Bạch nham"* này.

"Nói như vậy, khối này tàn thi đúng là Bạch Nham. Nhưng hẳn chính là một trong các đệ tử lưu thủ tại đây, hơn nữa là đệ tử tu vi cao nhất trong nhóm đó, tại sao lại chết thảm ở chỗ này!" Nữ tử tóc tím khẽ thở dài một hơi, nâng tay bắn ra một viên hỏa cầu đem hài cốt biến thành tro tàn sau mới chậm rãi hỏi.

Đối với sự thâm trầm góm ghềnh của thi thể, đám người này không cảm thấy quá mức giật mình.

Dù sao ở bên trong Ma giới, loại ma công trực tiếp hút tinh huyết người khác thật sự nhiều không đếm xuể nên cũng không có gì là kỳ quái.

"Tiếp tục đi về phía trước có lẽ còn có thể có thêm phát hiện." Đại hán tóc vàng nghĩ một chút rồi nói.

Những người khác không có ý kiến, đi dọc theo thông đạo có hải cốt vừa xong. Mọi người càng thêm cẩn thận vài phần nữa.

Đi vào thông đạo mấy trăm trượng nữa mọi người thấy liên tiếp năm sáu bộ hải cốt không đầu, đám đệ tử đều nhận ra đây chính là các đệ tử Bạch gia được phân công lưu thủ tại cứ điểm này.

Điều này làm cho đáng vẻ của đại hán tóc vàng không thể tĩnh lặng như nước nữa!

Lại đi thêm một đoạn đường, cước bộ đại hán bỗng nhiên chậm lại hướng nữ tử tóc tím hỏi một câu:

"Ngũ muội. Còn cách đầu ma thú kia xa lắm không, cẩn thận không sẽ bị nó cảm ứng ra có người tại chỗ này."

"Đại ca yên tâm. Tại Huyền khiếu sa mạc thần niệm sẽ chịu áp chế rất lớn, ở trong khoáng mạch Hoả Vân thạch sẽ còn bị nó làm nhiễu thần niệm không thể thả ra quá xa. Hơn nữa hiện tại còn cách con thú này năm sáu dặm, nó tuyệt đối không thể từ xa như thế mà phát hiện ta. Phải đi thêm đoạn nữa thì mới khó mà nói thể được." Nữ tử tóc tím cúi đầu thấp xuống xem xét ngọc bội trong tay nghiêm nghị trả lời.

"Nếu như vậy mấy vị đạo hữu bắt đầu làm phép ẩn nặc thân hình đi thôi." Đại hán tóc vàng cân nhắc một chút sau đó lên tiếng bắt chuyện với mọi người.

"Hiện tại mà bắt đầu làm phép sao, thế thì cần phải hao phí không ít pháp lực. Vẫn còn tốt hơn so với bị quái vật phát hiện" Loan Long Thiên Quân sờ sờ chiếc cằm to bè, than thở hai câu nhưng ngay sau đó liền há

mồm phun ra một lệnh bài màu đen. Lệnh bài đón gió nhoáng lên một cái hóa thành một đoàn sương mù màu đen bao phủ thân hình vào trong, sau đó vô luận là sương mù hay là thân hình giấu ở trong đó từ từ mờ hồ dần cuối cùng biến mất không thấy hư ảnh.

Hàn Lập nhìn thấy thế khẽ cười, một tay bấm quyết niệm thần chú, bên ngoài thân thể có một luồng sáng màu đen quán quanh, mờ dần rồi biến mất.

Hàn Kỳ Tử phát nhẹ tay áo một cái, một phiến tienh quang hiện ra, cả người trở nên trong suốt, biến thành một pho tượng băng trong suốt.

Đám người Bạch Vân Hình đều tự xuất ra một phiến kỳ mặt màu bạc, đồng thời vút lên không trung. Trên không trung tạo thành một quang trận màu bạc, ngay khi sau khi phủ xuống, sáu người nhất thời không thấy bóng dáng.

Thấy những người khác đều làm phép xong, Đại hán tóc vàng và nữ tử tóc tím thì một người tự dung bốc lên hắc khí, một người tung khăn thô cầm, cả hai đều loé lên một cái rồi biến mất.

Đoàn người lại đi thẳng về phía trước.

Thông đạo quặng mở dài quá cả sức tưởng tượng của cả nhóm, đi một hồi lâu vậy mà vẫn chưa hết.

Cũng may thời gian sau một bữa cơm thông đạo đang thẳng tắp bỗng nhiên trở nên uốn lượn khúc khuỷu. Bốn phía thạch bích thô ráp đen sì lại thông với một vết nứt thiên nhiên ngằm xuống phía dưới lòng đất.

Lúc này, bốn phía cũng bắt đầu xuất hiện các khe vết nứt lớn nhỏ khác nhau, có khe nứt chỉ hơn một thước, có vết nứt lại rộng chừng mấy trượng

thỉnh thoảng thổi ra luồng nhiệt cực nóng có mùi cháy khẹt kèm mùi lưu huỳnh.

Sau nửa canh giờ, mọi người bay ra khỏi một vết. Trước mắt mọi người là một hồ dung nham lớn ở dưới chân.

Hồ này rộng chừng ngàn mẫu, mặt hồ thỉnh thoảng toát ra bọt khí của dung nham. Xung quanh hồ đều là các tảng nham thạch cháy đen, nhưng thỉnh thoảng ở trên các tảng đá lại được khảm các khối tinh thể màu mận chín dài đến vài thước, chúng được dung nham chiếu sáng chột ám chột mình chớp động quỉ dị những tia hồng quang.

Hàn Lập gặp tình hình này, hai mắt không khỏi nhú lại.

Tinh thể màu mận chín này chính là nhiệt bị nén đến cực hạn mà ra, khối tinh thể này không nhỏ là một loại cực phẩm Hoả Vân thạch cực kỳ hiếm thấy.

Mà hán chỉ đảo qua sơ sơ, liền phát hiện số lượng tinh thể này chừng mấy vạn viên nếu được đổi thành ma thạch hay là linh thạch đều là một con số cực kỳ khổng lồ, đủ để cho ma tôn bình thường vui sướng điên cuồng.

Chẳng thể trách Bạch gia tình nguyện bỏ ra cái giá thật lớn cũng không nguyện buông tha cho chỗ này.

Nhưng làm cho thần sắc Hàn Lập biểu hiện không yên tâm là do tuy cái hồ trong động ngầm này rất lớn cấu tạo vừa xem qua là rõ ngay nhưng nhìn đi nhìn lại thì vẫn không thấy bóng dáng con ma thú nào.

Đại hán tóc vàng tỉ mỉ nhìn một lần, lập tức môi khẽ nhúc nhích truyền âm cho nữ tử tóc tím.

"Ngũ muội, người không xác định nhằm chỗ đây chứ. Con ma thú thực sự ở nơi này sao?"

"Không sai đâu. Tinh huyết của nó chỉ đúng là nơi đây." Nữ tử tóc tím nâng ngọc bội, trả lời không chút do dự.

"Nếu như vậy, ma thú tám chín phần mười là ẩn thân ở dưới mặt dung nham nóng bỏng kia, xem ra nó chưa phát hiện ra chúng ta. Vân Hình, các người lập tức bố trí pháp trận. Hàn huynh, Loan long, Hàn đạo hữu, phiên các người chuẩn bị luôn đi." Ánh mắt đại hán tóc vàng chợt lóe nhìn sâu vào lớp dung nham, ngưng trọng dặn dò người khác.

Sáu gã đệ tử Bạch gia đáp ứng một tiếng lập tức tản ra bốn phía rồi lấy ra trùng trùng điệp điệp trận kỳ trận bàn, bắt đầu bố trí một cái trận pháp nhìn như to lớn bất phàm.

Loan long Thiên Quân và Hàn Kỳ Tử không nói hai lời đều hạ xuống dung nham phía dưới. Khi còn cách dung nham vài chục trượng thì thân hình không nhúc nhích trôi nổi ở trên không trung.

Lúc này, hai người tuy rằng vẫn đang dùng bí thuật ẩn nấp thân hình, nhưng đều cẩn thận lấy ra ma khí hộ thân.

Loan long thiên quân há mồm, lại phun ra một viên bát màu lam rực rỡ, toàn thân tản ra hàn quang màu xanh nước biển.

Hai tay áo Hàn Kỳ Tử vung lên, mười hai phiên kỳ trong suốt lóng lánh từ giữa phi ra, sau khi bị pháp quyết thúc giục, hóa thành mười hai đoàn hàn quang quay chung quanh thân hình bay múa liên tục.

Hàn Lập nhẹ nhàng dẫm một chân xuống không trung, nhất thời dưới chân ngũ sắc quang diễm bay vọt huyễn hóa thành một đóa liên hoa ngũ sắc, nâng thân hình lên rồi từ từ phiêu phiêu bay lượn xuống bên dưới.

Mặt ngoài liên hoa ngũ sắc điểm lệ dị thường, ngũ sắc quang hà chớp động, hàn khí nhè nhẹ từ trung tâm phát ra chính là do ngũ sắc cực điểm biến ảo mà thành.

Chương 2061: Khoáng Mạch Kịch Chiến (trung)

Hai người Hàn Lập và Loan Long thiên quân đứng lơ lửng bất động trên không trung phía trên hồ dung nham, thần niệm lặng lẽ quét về dung nham phía dưới.

Chỉ cảm thấy bên trong dung nham ẩn chứa từng luồng dao động quỷ dị ngăn trở, sau khi tiến vào dung nham hơn trăm trượng, thần niệm lập tức không thể thâm nhập sâu hơn nữa.

Chẳng qua đó là do thần niệm của Hàn Lập cường đại hơn xa đám người Long Loan thiên quân, nếu đổi lại là một trong những vị Ma tôn này sử dụng thần niệm dò xét, có thể thâm nhập vào dung nham ba bốn mươi trượng cũng đã không tồi rồi.

Ở khoảng cách hơn trăm trượng, Hàn Lập phát hiện ở một chỗ sâu bên trong hồ dung nham lơ lửng có một cái bóng đen khổng lồ nằm sấp ở đó, nhưng bởi vì luồng dao động ngăn trở bên trong dung nham nên căn bản không thể nhìn rõ, cũng chẳng biết bóng đen này có phải là mục tiêu của chuyến đi này - con ma thú tu vi Ma tôn hậu kỳ kia hay không.

Tuy rằng bóng đen khổng lồ này như một vật chết không hề nhúc nhích, nhưng Hàn Lập vẫn tiếp tục giữ thái độ vô cùng cẩn thận, lạnh lùng theo dõi cử động của nó.

Mà trong khi đám người Bạch Vân Hình bố trí pháp trận, hai gã lão tổ của Bạch gia cũng hề nhàn rỗi. Chẳng biết từ lúc nào, đại hán tóc vàng đã té

chiếc cổ kính hình lăng trụ kia lên giữa không trung, trong nháy mắt đã hóa thành hơn trăm chiếc kính ảnh khiếm khuyết nằm rải rác phía trên hồ dung nham, ma quang màu đen chớp chớp hướng xuống dưới.

Đại hán liên tục nhép môi nhưng không phát ra tiếng động nào, vẻ mặt trở nên nghiêm trọng, dễ nhận thấy trong tình huống đại bộ phận pháp lực bị áp chế, việc thi triển thuật này cũng không dễ dàng chút nào.

Còn nữ tử tóc tím thì một tay kết quyết, trên người hiện ra một cái ma giáp trắng noãn như ngọc, đồng thời tay kia thì trao vào hư không, một chiếc trường kích đen như mực trực tiếp xuất hiện trong tay.

Bình khí này chỉ khẽ chớp lên một cái nhưng lại thấp thoáng hiện ra hư ảnh một con cự hổ một sừng đen kịt, không ngừng gầm nhẹ trong tay nữ tử, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể bùng phát đả thương người.

Sau khoảng thời gian một chén trà, sáu người Bạch Vân Hình đã bố trí xong tòa pháp trận, trong nháy mắt, từng luồng hắc khí ở xung quanh hồ dung nham liên tục xuất hiện, một luồng sát khí giết chóc sinh ra từ bên trong, phảng phất như có một luồng hàn quang như ẩn như hiện ở bên trong, dường như ẩn giấu vô số lưỡi đao sắc bén trong đó.

Sáu tên đệ tử Luyện Hư của Bạch gia liền nấu mình bên trong hắc khí, bắt đầu âm thầm không chế cả tòa pháp trận.

"Loan Long đạo hữu, pháp trận đã được chuẩn bị xong, người hãy ra tay ép con thú này ra khỏi dung nham đi." Thấy tình hình như vậy, đại hán tóc vàng hướng về phía Loan Long thiên quân truyền âm.

Loan Long thiên quân vừa nghe xong, khuôn mặt mập mạp lộ ra vẻ dữ tợn, ngay lập tức hét lớn một tiếng, một ngón tay chỉ về viên bát (chiếc bát tròn) màu xanh trên không trung.

Chiếc bát này lập tức run lên, thể tích phình ra biến thành một vầng trăng tròn (viên nguyệt) xanh lam, đồng thời bên trong vang lên một tiếng thanh minh, từ đó phun ra một cột sáng xanh đậm to bằng cái bát, khí thể hùng hổ xông vào dung nham bên dưới.

Cột sáng tựa như một cây côn khổng lồ khuấy một trận trong hồ dung nham!

Trong khoảnh khắc, cả mặt hồ đỏ thẫm cuộn cuộn hỏa khí, từng cơn sóng dung nham cuộn cuộn dâng lên.

Ngay sau đó, bên trong dung nham truyền đến một tiếng gầm nổi giận, dung nham tách ra hai bên, từ giữa phun ra một luồng lục khí, lục khí vừa tiếp xúc với cột sáng xanh lam đã mạnh mẽ đẩy cột sáng ra khỏi mặt hồ.

Mắt thấy cảnh này, Loan Long thiên quân lập tức cười lạnh một tiếng, trên người phóng thích ra một luồng khí tức kinh người, đồng thời mười ngón tay mập mạp hướng về phía viên bát xanh lam liên tiếp bắn ra hơn mười luồng hắc mang, hắc mang lóe lên rồi hoàn toàn biến mất.

Trong viên nguyệt vang lên tiếng thanh minh, trên bề mặt hiện ra vô số phù văn mờ ảo, lập tức bắn ra cột sáng xanh lam còn mạnh hơn lúc trước mất lần, uy phong điên cuồng tăng lên rồi từ không trung đè xuống, luồng lục khí sinh ra từ dung nham không kịp đề phòng, trong nháy mắt liền lóe lên rồi tiêu biến.

Cột sáng xanh lam không chút khách khí xông vào sâu bên trong hồ dung nham.

Tiếng nổ "*Ầm ầm*" vang lên!

Cả mặt hồ đều rung chuyển, dường như một kích bất ngờ vừa rồi thực sự đã đánh trúng con ma thú ẩn thân bên trong hồ.

"Sao, tư vị phải chịu khổ lần này thế nào." Loan Long thiên quân cười ha hả châm chọc, tiếp tục thúc dục viên bát xanh lam công kích nhiều hơn nữa.

Nhưng đúng lúc này, cả hang động đột nhiên rung chuyển mãnh liệt, hỏa diễm từ trong hồ dung nham liên tục bùng lên, trong nháy mắt liền biến ảo thành hỏa lãng đỏ thẫm mờ ảo, cuộn cuộn lao về phía Loan Long thiên quân, ngay cả Hàn Lập cùng Hàn Kỳ Tử ở bên cạnh cũng nằm trong phạm vi công kích của hỏa lãng.

Hàn Lập chớp chớp mắt, sắc mặt chưa biến nhưng ngũ sắc liên hoa dưới chân đã xoay tròn, một luồng sáng ngũ sắc kì hàn xuất hiện xung quanh cơ thể, dễ dàng ngăn cản hỏa diễm này ở bên ngoài.

Hàn Kỳ Tử ở bên cạnh cũng không hề động tay động chân, mười hai luồng hàn quang xoay xung quanh đột nhiên bành trướng, sau đó liền hóa thành một tầng hàn quang bảo vệ bên ngoài.

Trái lại, người đầu tiên xuất thủ - Loan Long thiên quân bị bao vây bởi hỏa lãng cuộn cuộn, hấn đột nhiên khẽ quát một tiếng kinh sợ, thân hình bỗng nhiên bị một luồng cự lực vô hình điên cuồng đánh bật về phía sau, lao thẳng về phía thạch bích khổng lồ phía trên hồ dung nham, thoáng chốc đã đâm sâu vào trong vài thước làm vô số đá vụn rớt xuống.

Trong khi đó, trên không trung chỗ mà ban nãy Loan Long thiên quân đứng đột nhiên xuất hiện một cái thú thảo lớn khoảng một trượng được lục diễm bao phủ, hơn nữa có vẻ chính nó vừa rồi đã một kích đánh bay Loan Long thiên quân.

Thân thể của Loan Long thiên quân bị hãm sâu vào trong thạch bích, ngay cả quần áo trên người cũng bị hủy phần lớn, để lộ ra một cái chiến giáp đen như mực, chính vật này đã ngăn cản hơn phân nửa một kích mạnh

mẽ vừa rồi, trừ việc có vẻ hơi nhếch nhác, chẳng qua là bị thương nhẹ mà thôi.

Nhưng dù vậy thì sắc mặt của vị Ma tôn mập mạp kia cũng trở nên đỏ thẫm như máu, trên mặt hiện lên sát khí, hai tay vùng lên khiến thạch bích xung quanh lập tức vỡ vụn, nháy mắt đã khôi phục tự do.

Ngay sau đó hần hơi ngưng ngưng tức tối chửi một tiếng, một tay trao vào không trung khiến hoàng quang lóe lên, một chiếc quái nhận cán dài hình dáng giống như Tam Tiên Lưỡng Nhận đao (vũ khí Dương Tiễn xài) thoáng chốc đã xuất hiện trong tay, hắc khí bao phủ xung quanh đột nhiên bùng lên, hai tay nắm lấy quái nhận cán dài, nhanh như tia chớp chém về phía lục diễm cự thảo.

Một lưỡi dao sắc bén màu vàng bắn ra, sau khi lóe lên rồi đột ngột kéo dài ra hơn mười trượng, hung hăng chém xuống thú thảo phía trước.

Cái thú thảo kia nhìn thì khổng lồ nhưng vô cùng nhanh nhạy, trong nháy mắt đã lóe lên rồi nhập vào hư không, biến mất không thấy tung tích. Lưỡi dao sắc bén màu vàng lao đến nhưng chỉ có thể trảm vào hư không.

Chẳng những như vậy, trên mặt hồ dung nham nổi sóng cuộn cuộn, một con quái vật khổng lồ bị bao phủ bên trong ma diễm xanh lam xông ra từ trong lòng dung nham, nó lớn chừng hai mươi trượng, trong miệng gầm lên âm thanh nặng nề như trâu rống.

Ở ngay gần đó, Hàn Lập và Hàn Kỳ Tử dường như đồng thời lui người về phía sau, một người thì chà xát hai tay bắn ra vô số tia sáng mờ ảo, người kia thì khu sử hai trong số mười hai trong số mười hai luồng hàn quang xoay xung quanh, sau khi một tiếng trầm đục vang lên liền đánh thẳng về phía quái vật, hàn quang vừa lao đến liền tỏa ra tầng tầng băng hoàn màu trắng, bộ dáng dường như kì hàn vô cùng.

Nhưng ma thú bị bao phủ bởi lục diễm chỉ bất thành linh lặc cái đầu khổng lồ một cái, lục diễm trên người lập tức hóa thành tầng tầng lục hỏa, cho dù là tia sáng màu xám của Hàn Lập hay băng hoàn, vừa tiếp xúc liền như gặp phải khắc tinh lập tức tan ra rồi biến mất.

Thấy cảnh tượng như vậy, Hàn Lập hơi rùng mình.

Phải biết rằng Nguyên Từ Thần Quang của hắn chính là vật có thể khắc chế ngũ hành chi lực, không ngờ lại bị ma diễm xanh lục phía trước dễ dàng hóa giải như vậy, đây thật sự là một việc ngoài dự liệu.

Chỉ có điều hai luồng hàn quang mà Hàn Kỳ Tử phóng thích dường như có uy năng quỷ dị nào đó, dù bị lục diễm bao phủ nhưng bạch quang đột nhiên sáng rực lên rồi tách lục diễm ra, đánh thẳng về phía bản thể của ma thú ở bên trong.

Nhưng con ma thú kia chỉ hừ lạnh một tiếng, trong miệng đột nhiên phun ra hai luồng hắc khí về phía hàn quang, không ngờ chỉ trong nháy mắt đã biến chúng trở về trạng thái cũ là hai chiếc cờ trong suốt, từ trên cao rơi thẳng xuống.

Sự sợ hãi thoáng hiện lên trong mắt của Hàn Kỳ Tử, nhưng hai tay hắn ngay lập tức trao xuống hư không bên dưới, hai chiếc cờ trong suốt đang rơi xuống đột nhiên run lên, sau đó hóa thành hai đạo bạch quang bay về phía hắn, trong nháy mắt đã vô tung vô ảnh nhập vào thân thể Hàn Kỳ Tử.

Ngay lúc này, con ma thú bên trong lục diễm gầm lên một tiếng quái dị, nhiệt độ trong hang động đột nhiên điên cuồng tăng lên mấy lần, một viên hỏa cầu đỏ thẫm đậm đặc xuất hiện bên cạnh thân hình của ma thú, sau đó lập tức phát động công kích về phía những người xung quanh.

Nhưng cũng đúng lúc này, đại hán tóc vàng và nữ tử tóc tím ở trên cao cũng không hề do dự xuất thủ.

Đại hán lăm bằm trong miệng, một tay điểm về phía những tàn ảnh đầy trời của cổ kính, ngay lập tức một tiếng sấm sét vang lên, cùng lúc đó, từ giữa những tàn ảnh tuôn ra từng luồng lôi điện màu đen, trong nháy mắt lôi điện đan vào nhau rồi hóa thành một chiếc lôi võng đen thui phủ xuống dưới.

Còn nữ tử tóc tím thì lạnh lùng đâm chiếc trường kích màu đen trong tay về phía hư không, trong nháy mắt, hư ảnh hắc hổ khổng lồ như ẩn như hiện trên vũ khí lập tức rống lên một tiếng long trời lở đất, sau đó liền hóa thành một luồng hắc quang rồi lao xuống.

Hắc quang đi đến đâu, hư không biến dạng đến đó, chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện phía trên con ma thú, không ngờ ngay cả hỏa cầu nồng đậm cũng không thể ngăn cản được chút nào.

Nhưng ma thú phía dưới chỉ khẽ run người, lục điểm trên thân đột nhiên bùng lên rồi huyễn hóa thành một con hỏa mãng ma tướng hai tay mờ ảo, ngay lập tức nhảy lên quán lấy hư ảnh ma hổ.

Tuy rằng cả hai cũng chỉ là do ma khí biến ảo mà thành, nhưng chúng không ngừng tấn công lẫn nhau, tiếng hổ gầm ngựa hí liên tục vang lên, không khác gì hai con ma thú dữ tợn đang cắn xé nhau.

Về phần tám lôi võng màu đen quỷ dị kia, sau khi được ma thú thúc dục, toàn bộ hỏa cầu đỏ thẫm hiện lên trong hư không lúc trước lập tức bắn xối xả lên bầu trời, vô số hồng quang nổ tung, mạnh mẽ ngăn cản lôi võng dừng lại ở giữa không trung, không cách nào tiếp tục hạ xuống.

Con ma thú này không hổ là Ma tôn hậu kỳ, trong khoảnh khắc đã có thể dùng sức một người để chống chọi lại đại hán và mấy tên Ma tôn khác mà không hề rơi vào thế hạ phong.

Nhưng trong khoảnh khắc trì hoãn này, Loan Long thiên quân lắc thân mình một cái liền đột ngột xuất hiện trong hư không phía trên ma thú, mặt đằng đằng sát khí, một tay vỗ bụng, tiếng vù vù vang lên, một kiện bảo vật từ trong bụng phun ra.

Bảo vật này chỉ cao khoảng một tấc, giống như một cái trống cổ nhưng toàn thân đỏ tươi, ngoài mặt được khắc vô số phù văn quý dị có hình dáng như hoa tuyết.

Loan Long thiên quân vỗ nhẹ về phía cái trống, không một tiếng động vang lên nhưng không trung xung quanh đột nhiên xuất hiện từng cơn hàn phong, từng khối bông tuyết đỏ tươi được ngưng tụ thành, phô thiên cái địa rơi xuống dưới.

Chương 2062: Khoáng Mạch Kịch Chiến (hạ)

* Xích diễm: Lửa đỏ

**Thất linh bát lạc: Tản mát, thất lạc

***Huyết Sắc Tiểu Cô: Cái trông nhỏ màu đỏ như máu

Hoa tuyết nhìn tưởng chừng nhỏ bé, nhưng khi tiếp xúc cùng hỏa cầu màu đỏ xậm liền kêu "*tu tu*" một tiếng rồi cùng nhau hồi phi yên diệt trong nháy mắt. Một cỗ khí kỳ hàn lan tỏa tràn ngập trên không hồ dung nham, liền đem hơi nóng ban đầu xua tan không còn một chút.

Đúng vào lúc này ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, mười ngón tay hướng về phía ma thú bắn ra.

"*Xuy xuy*" trảng tiếng xé gió vang lên, mười đạo thanh quang kiếm khí léo lên nhằm thẳng hướng ma thú bay đến.

Mà cùng lúc, Hàn Kỳ Tử hừ lạnh, hào quang quanh người trở nên rực rỡ, một cái đại thủ trắng noãn nhô ra kèm theo là một khối băng sơn trong suốt, khối băng lớn dần, một hồi sau đã to hơn mười trượng. Dưới sự thúc dục của ma công, khối băng liền nhắm đến ma thú mà hạ xuống.

Trong thời gian một cái nháy mắt, đám ba người Hàn Lập đều hướng đến ma thú mà công kích.

Bất quá, vào thời điểm này cả ba người ra tay so với lúc trước hoàn toàn bất đồng, tất cả đều toàn lực sử dụng chân chính thần thông.

Ma thú ở trong lục diễm tựa hồ cảm giác không ổn, trong miệng liền gầm nhẹ một tiếng. Trên người ma thú lục diễm cuồng trướng, nhắm phía không trung mà đánh tới, còn thân thể nương theo đó dần chìm xuống hồ dung nhạm tựa như muốn nhân thời cơ này mà bỏ trốn.

Nhưng ngay lập tức, sáu người ẩn thân trong ma khí của Bạch Vân Hình liền bấm quyết kích động trận pháp.

Nhất thời ma khí nhộn nhạo chen nhau mà phát ra, kèm theo là vô số phong nhận trắng như tuyết từ tam phương tứ hướng bắn tới. Ở trên mặt hồ dung nhạm hình thành lên một tầng lưới bằng phong nhận gió mưa không lọt, liền đem ma thú vây chặt lấy.

Mỗi đao ảnh đều lạnh buốt hàn quang, lại phát ra tiếng rit thê lương bộ dáng như sắc bén vô cùng.

Ngay cả ma thú kia thân thể có cứng rắn đến đâu cũng không dám tùy tiện chạy loạn vào, lúc này đành thành thật đứng lại giữa không trung.

Hoa tuyết, băng sơn, kiếm quang của ba người liên thủ liền đem cổ lục diễm đánh cho toi bời, rồi ngân lên một tiếng rùng rợn ngâm lao về đầu ma thú.

Ma thú này quả không hổ danh là ma tôn hậu kỳ, dù đang trong hoàn cảnh nguy hiểm những cũng không hề hoảng loạn, ngược lại như bị kích thích làm cho hung tính trỗi dậy. Lúc này nó hé mồm to ra, đem toàn bộ lục hỏa bao phủ quanh thân một ngụm mà hút vào để lộ ra thân hình bản thể.

Đúng là một con thú đầu lộc, mình trâu, chân sư tử hình dáng vô cùng dữ tợn.

Sau khi đem toàn bộ lực điểm đang bao phủ quanh thân hút vào, ma thú ngẩng đầu lên gầm một tiếng quái minh, rồi phun ra một miếng thạch chuyên mà xanh lục. Miếng thạch chuyên đón gió cuồng trướng thành một tường đá lớn menh mông, bên ngoài có lực điểm bao bọc, đem toàn bộ thân thể bên dưới che kín không thấy bóng dáng.

Hoa tuyết, kiếm quang, băng sơn cùng nhau đánh lên tường đá.

Hàn Lập hai mắt nhú lại tỏ vẻ kinh ngạc.

Hắn vừa rồi bắn ra mười đạo kiếm khí nhìn không mấy bắt mắt nhưng thực ra độ sắc bén của chúng thật không thua gì so với bản thể của Thanh Trúc Phong Vân Kiếm. Bình thường nếu gặp phải pháp bảo đẳng cấp hơi thấp là có thể đem chém thành hai đoạn. Tuy không nghĩ sẽ đem mười đạo kiếm quang này đã thương được ma thú, nhưng lại bị bức tường phía trước ngăn cản dễ dàng thì quả thật ngoài ý muốn

Lúc này nữ tử tóc tím nét mặt tràn đầy hắc khí, trong miệng khẽ phát ra một tiếng thanh minh, nhất thời trường kích trong tay hướng xuống hung hăng mà đánh tới.

Một tiếng nổ chói tai phát ra!

Trường kích màu đen nhoáng lên biến lớn hơn mấy chục lần hóa thành một dải hắc sắc cầu vòng, rồi kéo dài ra mấy chục trượng hung hăng quán lấy tường đá.

Trong nháy mắt công phu, cảnh tượng như trời long đất lở.

Toàn bộ không gian giống như trao đảo, tiếp theo một vầng thái dương màu đen ngạo nghễ hiện ra. Tường đá nhìn như không thể phá vỡ vậy mà vang lên một tiếng thanh thúy nứt ra vô số khe hẹp, có vẻ như sẽ vỡ vụn trong chốc lát.

Nữ tử tóc tím nhìn cảnh này trong lòng không khỏi vui mừng, nhưng phía bên kia ma thú lại há miệng phun ra một cỗ ma diễm màu xanh lục bay đến nhập vào tường đá.

Lục diễm trên trên bức tường đại trướng, ngay lập tức trên bề mặt nguyên bản là vô số khe nứt nhanh như chớp liền lại như ban đầu, tường đá trở về trạng thái cũ may mắn không thể phá vỡ.

Nữ tử tóc tím khuôn mặt trở lên trầm xuống lại đem ma công thúc giục, trường kích bên ngoài tường đá trở lại nguyên dạng rồi nhoáng một cái huyền hóa thành vô số kích ảnh to lớn, tất cả đều lao đến bức tường công kích như phong ba bão táp.

Nam tử tóc vàng ở bên cạnh nhìn hết cảnh này, pháp quyết trong tay liền biến đổi, cổ kính trên không trung phát ra một tiếng lôi minh hóa thành hơn trăm đạo tàn ảnh, sau lại phun ra hơn trăm tia lôi điện màu đen rồi hợp lại với nhau huyền hóa thành một cự kiếm lập lòe hắc sắc quang điện. Cự kiếm lớn chừng hơn hai mươi trượng, hướng thẳng phía dưới trầm xuống.

Từng đạo hồ quang màu đen như vô số hắc sắc phi xà ồ ạt từ hư không hiện ra rồi bổ xuống phía trên tường đá, liền đem lục diễm đánh tan đi phân nửa.

Hàn Kỳ Tử cũng hướng xuống băng sơn bên dưới diễm một cái, băng sơn lập tức nhoáng lên rồi biến mất không thấy tung tích.

Cùng lúc không gian sau lưng ma thú dao động, một khối băng sơn như không báo trước từ trong hư không hiện ra, một cỗ hàn quang cuộn cuộn lao thẳng đến lưng ma thú mà đập xuống.

Khối băng sơn chưa tới mà một cỗ lực lượng vô hình kèm theo hàn quang trong suốt đã một đòn đánh tới.

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, ma thú đột nhiên nâng chân hướng về trước vỗ ra một trảo.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Móng vuốt của ma thú nhập vào hư không phía trước mặt tiêu biến không thấy bóng dáng, mà ngay lúc đó, phía sau lưng ma thú một cái lực điểm cự trảo quỷ dị hiện ra nhanh như chớp đập vào khối băng sơn trong suốt kia.

Một âm thanh muện hưởng vang lên, khối băng sơn trong suốt cùng với lực điểm cự trảo vừa chạm vào nhau liền bạo liệt mà khai. Băng sơn chấn động một cái rồi bay ra.

Mà cự trảo cũng nhoáng lên một cái rồi không thấy bóng dáng.

Hàn Kỳ Tử khuôn mặt trầm xuống hai mắt chợt lóe hàn quang, một tay hướng về hư không điểm một cái, nhất thời khối băng sơn dừng lại, sau đó không một chút do dự hướng về ma thú lại lần nữa gào thét bay tới.

Cùng lúc đó, Loan Long Thiên Quân thao túng Huyết Sắc Tiểu Cỏ (***) phát ra trầm thấp âm thanh, từ không trung vô số bông tuyết đỏ như máu rơi xuống, sau đó lại biến ảo thành vô số băng trùy hưởng về ma thú một hơi lao đến.

Đám huyết sắc băng trùy đánh lên tường đá bạo liệt ra vô số huyết quang, cùng tản mát một mùi tanh tươi hôi thối.

Một khắc sau, trên bề mặt tường đá hiện ra vô số lỗ lổ lớn bé không đồng nhất, dường như đám huyết trì đều mang kịch độc.

Tường đá kia dù có thần diệu vô cùng nhưng phải đối chọi với nhiều công kích như vậy dần hiện ra vẻ khó có thể cầm cự được thêm.

Lộc thủ ma thú dù có phun bao nhiêu lục diễm nhưng vẫn không thể làm cho tường đá kịp thời hồi phục. Ma thú lập tức rống lên một tiếng trầm thấp, bên ngoài thân thể có vô số ma văn hiện ra, nhanh chóng bao quanh thân thể lưu chuyển không ngừng.

Bức tường đá nguyên bản đang ở trên không trung cũng hiện ra loại lục sắc ma văn giống y hệt, rồi đột nhiên rơi xuống, nhưng lại bao lấy trên người ma thú hiện ra khối thạch cầu thật lớn.

Lúc này đám lôi điện, trường kích, huyết trùy đang vây công thạch cầu liền công kích điên loạn không thôi.

Hàn Lập phóng xuất kiếm quang, huyền hóa thành hơn trăm thanh sắc phi kiếm sắc bén, liền đem khối thạch cầu công kích cuồng loạn một hồi nhưng chỉ có thể để lại vô số lỗ nhỏ chứ không cách nào chân chính xuyên qua.

Bất quá, thạch cầu chịu nhiều công kích lớn như vậy tự nhiên không thể nào kiên trì được lâu, tầng lục diễm bao phủ bên ngoài dần ảm đạm biến mất đồng thời vô số đá vụn từ trên thạch cầu rơi xuống.

Trông thấy cảnh này vô luận là đại hán hay nữ tử trên mặt không khỏi biểu lộ tia vui mừng, pháp quyết trong tay lại phát ra, đem thạch cầu công kích càng thêm mãnh liệt.

Không chỉ như thế, sáu gã Bạch gia đệ tử đang thao túng phong nhận phong tỏa mặt hồ, bỗng hướng phía bên trên kích động trận pháp hóa thành vô số đạo lợi nhận gia nhập công kích bạch cầu.

Sau thời gian vài nhịp hô hấp, bề ngoài thạch cầu liền mỏng đi một lớp thật dày, tựa như sẽ vỡ bất cứ lúc nào.

Hàn Lập nhướng mày, trong lòng thực không tin có thể dễ dàng như thế bắt được con thú này.

Con thú tuy bị bọn hắc nhất thời vây khốn nhưng cũng là Hợp Thể Hậu Kỳ ma thú, hơn nữa là ma thú lên so với cùng giai tu sĩ còn cường đại hơn mấy phần.

Hàn Lập tâm niệm vừa động, trong thạch cầu lộ thủ ma thú liền truyền ra một tiếng kêu kỳ lạ, mặt hồ dung nham phía dưới nguyên bản đang yên tĩnh bỗng nhiên ánh lửa đại phóng. Một cỗ xích diễm (*) dung nham như thủy triều phóng lên cao, ngưng tụ thành một đoàn dung nham hỏa cầu, đem thạch cầu bao bọc bên trong gió mưa không lọt.

Sau đó hỏa cầu hồng quang đại phóng, bề ngoài hiện ra vô số lục sắc phù văn, chợt mờ hồ một chút rồi biến ảo thành một cự nhân cao lớn hơn mười trượng bằng dung nham.

Toàn thân cự nhân xích diễm cuộn cuộn bốc cháy, cặp mắt chớp động không thôi, hai tay hướng bầu trời khê chỉ một cái nhất thời phát ra một tiếng "ầm" vang. Tầng tầng sóng lửa từ thân thể hướng bốn phía ạt phóng ra.

Xích diễm trong cơ thể dung nham cự nhân tường chừng như vô tận, một thoáng nháy mắt liền đem không gian biến thành một biển trời ngập lửa.

Tiếp theo đó cự nhân lại há to miệng phun ra một phiến hỏa diễm màu lục dung nhập vào biển lửa màu xích diễm, sau đó huyễn hóa thành hơn mười đầu lục mãng hỏa xà dài hơn mười trượng lao thẳng đến đám đại hán ma tôn.

Hàn Lập cảm thấy trước mặt hồng quang chợt lóe lên, cả người như chìm vào trong biển lửa, trong lòng không khỏi cả kinh một phen.

Một cỗ chí nhiệt ma khí bao phủ quanh thân không ngừng xoay chuyển làm cho cơ thể trở lên đình trệ, như có một cỗ sức mạnh kỳ dị ẩn dấu trong biển lửa trói buộc thân thể vào một chỗ.

Mà nguyên bản đám thanh sắc kiếm quang đang được thao túng lại bị biển lửa bao lấy, trở lên chậm chạp từng chút một.

Không riêng gì hấn mà đám ma tôn khác công kích trong biển lửa đồng dạng thất linh bát lạc (**), uy lực mười thành chẳng còn lấy một không thể tạo ra uy hiếp gì đối với ma thú.

Hàn Lập thần sắc không đổi, mấy ngón tay thoáng trùng xuống đem hơn mười đạo kiếm quang cùng pháp lực trên đó tản ra.

"Bang bang", âm thanh bạo liệt liên tiếp vang lên.

Đám kiếm quang bạo liệt liên tiếp trong biển lửa hóa thành một đoàn thanh quang đem phụ cận xích diễm đẩy lui ra, nhưng ngay lập tức càng nhiều xích diễm từ tứ phía lại tụ tập về bao phủ chặt chẽ.

Hàn Lập khuôn mặt lạnh băng khẽ thay đổi pháp quyết, lập tức ngũ sắc hàn diễm đem thân mình bao phủ vào rồi cuồn trỗi lên ngạnh đẩy xích diễm ra, nhân đó thân hình liền thoát khỏi lao ra.

Mà đúng lúc này trong hồ dung nham nháy mắt truyền đến một âm thanh thét lên cực kỳ thảm thiết, nhưng ngay sau đó lại lập tức lại ngấm.

Chương 2063: Giải quyết

Đang đứng trên không thúc dục tàn ảnh của Quảng Âm bảo kính, đại hán nghe được âm thanh này thì cả kính vội vàng hướng thần niệm quét qua hắc khí phía dưới. Tiếng kêu thảm thiết vừa rồi chính là của một tên đệ tử Bạch gia mà hắn mang theo. Nếu là lúc bình thường, với tu vi của hắn chỉ trong nháy mắt là có thể tra xét rõ ràng tình hình trong trận pháp, nhưng lúc này, ngoài tu vi đang bị áp chế mạnh mẽ còn bị pháp lực của trận pháp ngăn trở, nên không cách gì nhận thức rõ ràng tình hình trong hắc khí. Chỉ có thể mơ hồ cảm thấy, trong pháp trận, một trong sáu luồng khí tức của mấy tên đệ tử đã biến mất.

Đại hán tóc vàng cả kính, chưa kịp phản ứng gì thì trong hắc khí hai tiếng hét thảm khác đã phát ra. Lại thêm hai luồng khí tức của bọn đệ tử tiêu biến.

"Tiền bối xin cứu mạng!" Cùng với tiếng la lớn, một bóng người đột nhiên từ trong hắc khí lao ra, nhào thẳng đến Loan Long thiên quân vốn đang gần hắn nhất. Nhưng trong biển lửa này, cho dù toàn lực phi hành, tốc độ cũng chẳng nhanh được bao nhiêu. Mà Loan Long thiên quân vẫn đứng yên tại chỗ, bất quá thần sắc chỉ hơi thay đổi.

Lão già đệ tử Bạch gia này, thấy vậy thì lộ vẻ tuyệt vọng, cũng chẳng kịp mắng chửi gì Loan Long thiên quân, vội vã lặn nhanh thoát khỏi hắc khí. Nhưng một đạo bạch quang bỗng bắn nhanh tới, phát sau mà đến trước, không hề chịu ảnh hưởng bởi biển lửa pháp lực, chợt lóe lên liền đánh trúng tên Bạch gia đệ tử này.

Hộ thể ma khí của lão già liền tan tác, hắc chỉ kịp hét thảm một tiếng, cái đầu đã rớt xuống đất lăn lông lóc. Nơi cổ đột nhiên bạch quang mờ mờ thoát ra, một cái đầu khác hiện ra mờ nhạt nhìn không rõ, chỉ thấy ánh mắt đỏ màu máu lạnh lùng liếc nhìn Loan Long thiên quân.

Hai mắt Loan Long thiên quân vừa đối diện mục quang của cái đầu sáng lờ mờ này, lập tức cảm giác lạnh lẽo rợn tóc gáy lan tràn khắp toàn thân, cơ hồ như máu huyết trong người cũng ngưng lại. Thiên quân trong lòng hoảng hốt, vội giữ tay áo phóng ra một mặt cốt thuẫn chắn trước người, gió rít như quỷ khóc vang lên từng đợt.

Lúc này, trong hắc khí lại vang lên hai tiếng nhỏ *"phốc, phốc"*, Bạch Vân Hình cùng một tên đệ tử khác của Bạch gia phi độn ra, vẻ mặt đầy hoảng sợ. Một người thì chạy đến Hàn Lập, người kia lại trốn tới Hàn Kỳ Tử.

Cái đầu thoát ra từ cổ của lão già kia đờ đẫn liếc mắt nhìn hai người, bỗng nhiên một đạo bạch quang từ trong thân hình lão già vút ra, mặt mờ chia thành hai, bắn tới Bạch Vân Hình hai người. Chỉ chợt lóe lên đã quỷ dị tới ngay phía sau bọn họ.

"Tiền bối cứu mạng!"

"Hàn tiền bối..."

Bạch Vân Hình cùng tên Bạch gia đệ tử kia hồn bay phách lạc hoảng sợ kêu lớn, đồng thời cũng phóng ra mấy kiện hộ thân ma khí hóa ra hắc khí tầng tầng, hào quang cuộn cuộn bảo hộ toàn thân. Tuy nhiên, hai đạo bạch quang kia cứ như là vô hình chi thể, bất chấp hắc khí hay quang hà, chỉ lóe lên đã xuyên qua, nhập vào thân hình hai người. Cả hai đồng la lên thảm thiết, hai cái đầu cùng rớt xuống, lại mọc ra hai cái đầu mờ mờ trắng trắng.

Thứ bạch quang này cực nhanh khiến Hàn Lập cùng Hàn Kỳ Tử đều không kịp ra tay cứu giúp. Hai người đều biến sắc.

Nếu không phải bọn họ không thể thi triển độn thuật cùng bị vây trong cấm chế biến lửa, muốn cứu hai người đệ tử Bạch gia vốn cũng chẳng phải là chuyện khó khăn gì. Nhưng hiện giờ cũng chỉ có thể tro mắt ngó Bạch Vân Hình hai người ngã xuống tại đương trường.

Hàn Lập đảo ánh mắt qua thân thể của lão già sau khi bạch quang đã thoát ly, phát hiện xác chết đã sớm khô quắt lại, toàn bộ huyết nhục bỗng dung biến mất, trông thật thảm thiết. Tình cảnh giống hệt như mấy di hài của mấy tên Bạch gia đệ tử được phát hiện trong hầm mộ. Xem ra mấy người Bạch gia trông coi cứ điểm hẳn cũng đã chết thảm bởi con quái vật chưa biết tên này.

Sau khi phân hóa tách ra, hai con quái vật dường như cũng biết những người trước mặt không phải dễ xơi như sáu người trước đó, cho nên tuy chiếm lĩnh thân thể hai đệ tử Luyện Hư kỳ của Bạch gia, nhưng cũng chỉ dùng ánh mắt đỏ tươi lạnh lùng nhìn đám người Hàn Lập chứ không manh động công kích. Điều này cho thấy quái vật có linh trí không hề thấp khiến Loan Long thiên quân, Hàn Kỳ Tử và lão ma càng thêm kiêng kỵ.

Bạch gia đại hán cùng nữ tử tóc tím sau khi thấy thân thông một phân hai của bạch quang thì liếc mắt nhìn nhau, thần sắc đều kinh hãi, truyền âm nói nhau vài lời. Sau đó, đại hán tóc vàng lớn tiếng nói với Hàn Lập:

"Hàn đạo hữu, người cùng với tiểu muội hãy tạm đối phó với con quái vật này. Ta cùng với Loan Long, Hàn Kỳ Tử nhị vị đạo hữu sẽ xử lý con ma thú kia. Đợi khi giải quyết xong con ma thú, chúng ta sẽ lại liên thủ cùng hai người đối địch với con quái vật này."

Lời vừa dứt, bạch sắc chiến giáp trên người nữ tử tóc tím đột nhiên phát tỏa hào quang mãnh liệt khiến lửa nóng đỏ rực xung quanh bị đẩy lùi lại. Nàng nhanh chóng bay thẳng đến Hàn Lập. Còn Hàn Kỳ Tử nghe xong cũng chẳng nhiều lời, hai mắt âm trầm chớp lóe tinh quang, ngoài thân hơn mười đạo hàn quang chuyển động vun vút, cũng thoát ra khỏi biển lửa hướng Loan Long thiên quân và đại hán tóc vàng bay tới. Hiện tại, đại địch trước mặt, không phải là lúc tranh luận phải trái gì, vị ma tôn có bộ dáng băng lãnh này lạng lẽ làm theo ý kiến của đại hán tóc vàng.

Hàn Lập cười ảm đạm cũng chẳng phản đối chi, đợi nữ tử tóc tím phiêu động tới cách hán chừng hơn mười trượng mới truyền âm hỏi:

"Phúc Thiên đạo hữu, quái vật này quý dị như thế, ngươi có nhận biết lai lịch của nó?"

"Nói ra thật hồ thẹn, thiếp thân chính là lần đầu nhìn thấy thứ quái vật này. Tuy rằng ta đã từng xem qua một quyển thượng cổ kỳ thư. Trong đó có miêu tả một loại ma linh có mấy phần tương tự với quái vật trước mắt. Nhưng cũng khó xác nhận đây có phải thật sự là loại ma linh ấy hay không." Nữ tử tóc tím hơi chần chừ, rồi chậm rãi trả lời.

"Ma linh?" Hàn Lập nghe xong, thần sắc ngưng trọng.

Tuy rằng nữ tử nói khá mơ hồ, nhưng nhận thức rõ ràng đây là ma linh.

"Không sai. Ta nghi ngờ quái vật này chính là ma linh do linh khí ở mạch khoáng này hóa ra. Nếu đúng như vậy, ma linh này chẳng những vô hình vô thể, đao kiếm nan thương, thủy hỏa bất xâm, hơn nữa miễn là ở trong mạch khoáng này ngay cả độn thuật cũng sẽ không bị áp chế nhiều. Chỉ là không biết vì sao nó lại liên thủ cùng với ma thú. Chúng ta cần phải cẩn thận ít nhiều đó!" Nữ tử cẩn thận truyền âm nói.

"Ra là vậy, để ta thử xem có phải nó thật sự đao kiếm khó thương tổn hay không!" Hàn Lập mạnh miệng, nhìn bạch quang đang chiếm lĩnh thi thể Bạch Vân Hình, mắt hiện hàn quang. Tiếp theo, hắn lại liếc mắt ngó qua đám người đại hán tóc vàng cùng Hàn Kỳ Tử ba vị ma tôn.

Lúc này, ba người đã phát động phản công nhằm vào con ma thú kia. Đại hán không những thao túng Quảng Âm bảo kính mà còn tung ra một đôi thiết câu, hắc khí trùng điệp bao vây dung nham cự nhân. Thiết câu không ngừng quay cuồng, mỗi lần giáng xuống đều tạo ra từng lỗ lớn cỡ miệng chén.

Loan Long thiên quân thì hóa lớn thân hình, cuồng trướng tới mấy lần, hả miệng phun ra một cỗ quái phong tím mờ, từ bốn phương tám hướng áp tới, từng chút một ngạnh kháng bức lui biên lửa.

Còn Hàn Kỳ Tử thì lại biến thân thể thành một bức băng tượng sáng trong, lóng lánh. Hai tay giơ lên, từng trận kỳ hàn chi lực cuộn cuộn tuôn ra. Một thân cự hán thần thông phát huy tới cực điểm.

Con ma thú đầu nai kia, tuy rằng lợi hại nhưng bị ba tên ma tôn đem thần thông toàn lực công kích, ngay lập tức rơi vào thế hạ phong. Dung nham bên ngoài thân hắn bị thương tổn nặng nề. Dù vậy, do được hồ dung nham bên dưới liên tục chữa trị khôi phục lại, hắn cũng tạm kiên trì tận sức kháng cự khiến ba gã ma tôn nhất thời không thể giải quyết dứt điểm con thú này.

Thấy tình hình vậy, Hàn Lập mặt không đổi sắc, tay giơ lên, thanh quang chợt lóe, hiện ra một thanh kiếm dài ba xích màu xanh mờ, hướng quái vật trong thi thể Bạch Vân hình chém tới. Trường kiếm lóe lên liền biến mất nơi tay Hàn Lập, lập tức ngay trên đầu thi thể Bạch Vân Hình, không gian chập chờn rồi một đạo ánh sáng xanh mờ lóng lánh hiện ra, như một luồng gió nhẹ phóng xuống. Ngọn gió thổi qua vô thanh vô tức. Cái

đầu bạch quang mờ ảo của ma linh liền rọc giữa hai mắt bị chém thành hai mảnh. Chính là thần thông ngự kiếm, hóa kiếm thành tơ. Trong tay một Hợp Thẻ hậu kỳ như Hàn Lập, thần thông này được phát huy đến trình độ quỷ thần khôn lường, dễ dàng chém banh cái đầu kia.

Âm thanh sắc nhọn chói tai từ hai mảnh đầu trắng sáng phát ra khiến thần thức người nghe không khỏi bị chấn động. Thi thể không đầu của Bạch Vân Hình chớp mắt đã trở nên khô quắt lại. Liền sau đó, hai mảnh đầu tách ra bay khỏi thi thể, ở lưng chừng hợp lại làm một, biến thành một đạo quang ảnh trắng mờ bắn nhanh về phía Hàn Lập.

Xét thần niệm cường đại như Hàn Lập, dĩ nhiên hẳn không coi công kích sắc nhọn của âm ba vào đầu, nhưng thấy quang ảnh ngay tại biên lửa không bị chút ảnh hưởng vút đến, mắt cũng hơi nhúu lại, vội phát tay áo. Trong chớp nhoáng, mấy chục mũi tiểu kiếm màu xanh bắn vọt ra, chớp lóe hóa thành các đạo ánh sáng xanh óng ánh đón chặn quang ảnh.

Quang ảnh đang phóng tới liền hơi khựng lại. Chỉ thấy ánh quang lấp lóe, quang ảnh đã bị những đạo thanh ngân nhân nhật kia phân liệt thành mấy chục mảnh lớn nhỏ khác nhau. Tuy vậy, điều khiến người khác sửng sò chính là những mảnh quang ảnh kia chỉ nhoáng một cái đã tụ tập lại, khôi phục hình dáng ban đầu, tiếp tục xẹt đến Hàn Lập.

"Đúng là đao kiếm nan thương, xem ra thật sự là ma linh do mạch khoáng nơi đây sinh thành." Hàn Lập thì thảo. Hắn cũng không biến sắc, lại phát tay áo. Một đoàn ngân diễm từ bên trong cuốn ra, xoay tròn, vừa vặn kích thẳng vào bạch sắc quang ảnh.

"Ầm" tiếng nổ vang động. Hỏa diễm màu bạc bùng phát mạnh mẽ, ngay tại trên người quang ảnh bốc cao mấy thước. Trong nháy mắt, liệt hỏa đã bao trùm toàn bộ quang ảnh.

Nữ tử tóc tím ở gần đó vừa quan sát một đầu ma linh còn lại vừa chú ý theo dõi hành động của Hàn Lập. Ngay khi nàng nghĩ ngân sắc hỏa diễm rất cuộc cũng sẽ không làm gì được ma linh, thì chuyện tình chấn động xuất hiện. Quang ảnh bị ngân diễm vây khốn trong phút chốc, bỗng phát ra tiếng la rú thê lương chói tai, sau đó thì lăn lộn điên cuồng tại chỗ, xem chừng cố gắng dập tắt ngọn lửa trên người.

Chương 2064: Gặp lại Di Ma Kim

Vừa hết thời gian khoảng hai lần hô hấp, tiếng tiêm mình (âm thanh the thé/sắc nhọn) liền dừng lại, quang ảnh bị ngân điểm thiêu cháy thành một luồng khói xanh.

Nữ tử tóc màu tím ở gần đó vừa thấy cảnh này, trên mặt hiện ra vẻ vừa mừng vừa sợ, trong lòng không kìm được trầm nghĩ chẳng lẽ lời đồn là giả, ma linh này thực ra rất sợ hỏa điểm.

Suy nghĩ này của nàng vừa nảy ra trong đầu, ngay lập tức không hề chần chừ ra tay với một ma linh khác.

Nàng ném trường kích trong tay vào không trung, ngay tức thì một tiếng hồ gầm truyền đến, trường kích trực tiếp biến ảo thành hư ảnh một con hồ một sừng khổng lồ, nó há mồm phun ra một luồng sáng mờ ảo, lóe lên rồi bắn trúng một con ma linh khác.

Một tiếng nổ vang lên, chỉ thấy thân thể mà ma linh này chiếm cứ cùng lớp sương mù biến ảo thành đầu lâu bị xé toạc và thiêu hủy, trong nháy mắt biến thành vô số mảnh nhỏ.

Tiếp đó nữ tử chà xát hai tay rồi lại vung về phía xa.

Từng luồng lôi hỏa đen kịt điên cuồng bắn ra xối xả như mưa, hóa thành vô số tia hắc điểm quán những mảnh vụn của ma linh vào trong, bùng cháy mạnh mẽ.

Nữ tử tóc màu tím thờ dài, vẫy tay về phía không trung để thu trường kích trở lại, nàng nhìn thấy cảnh tượng ma diễm cuộn cuộn ở xa xa, trên mặt nở một nụ cười.

Xem ra ma linh này cũng không khó giải quyết như trong điển tịch ghi lại, nếu thật sự có thể giải quyết đơn giản như vậy, đó quả thực là một chuyện may mắn!

Nàng không nhìn được nghĩ như vậy!

Nhưng ý nghĩa này vừa xuất hiện trong lòng nữ tử, đột nhiên hắc diễm ở xa xa nổ tung, từng luồng ma diễm bắn ra bốn phương tám hướng, hơn nữa trong đó có vô số diễm sáng cỡ ngón cái.

Những diễm sáng này tách ra từ trong ma diễm, lập tức biến đổi phương hướng hội tụ lại một chỗ, những tia sáng lóe lên rồi lại lần nữa biến ảo thành một bóng trắng lơ mờ.

Hắc ma diễm mà nữ tử tóc tím phóng ra dường như hoàn toàn không thể làm tổn thương ma linh này!

"Điều này sao có thể!"

Khuôn mặt xinh đẹp của nữ tử biến đổi, không nhìn được hít một ngụm lương khí, lúc này mới biết ngân diễm mà vừa rồi Hàn Lập phóng ra dường như còn có huyền cơ khác trong đó.

Nhưng vào lúc này, bóng trắng do ma linh biến thành lại lặng lẽ hóa thành một luồng sáng lao về phía nữ tử, chỉ thoáng chốc đã đến một nơi cách nữ tử tóc tím mấy trượng.

Trong lòng cả kinh nhưng động tác của nữ tử áo tím không hoảng hốt chút nào, trường kích trong tay run lên, hóa thành vô số hắc mang đâm về

phía luồng sáng, đồng thời tay kia thì kết quyết rồi giương về phía trước.

Một tiếng nổ vang lên!

Một luồng lực quang từ lòng bàn tay bay ra, sau khi lóe lên liền đón gió mà phình ra, hóa thành một cái lợi nhọn kích thước như xa luân, hình dáng phẳng phát như hình trăng lưỡi liềm.

Thế nhưng bóng trắng đang lao đến không hề có ý né tránh, cuối cùng vừa vọt đâm thẳng lên trên hắc mang cùng lực quang.

"*Rắc*", âm thanh rạn nứt vang lên!

Bóng trắng vọt vọt, cũng không biết như thế nào mà nhoáng lên một cái rồi xuyên thủng qua hắc mang cùng lực quang, lao thẳng về phía nữ tử tóc tím.

Nữ tử tóc tím thấy cảnh tượng như vậy, khuôn mặt xinh đẹp biến đổi, trong miệng quát một tiếng, thân thể mềm mại thoáng chốc đã cao lên vài tấc, đồng thời ném trường kích trong tay đi, một bàn tay năm ngón thon thon xuất hiện, đánh một quyền về phía bóng trắng ở phía trước.

Nắm tay nhìn thì cực kỳ xinh xắn nhưng trong nháy mắt khi đánh ra, không gian phía trước đột nhiên vang lên tiếng ầm ầm, hư không mấy trượng xung quanh như sụp đổ, một luồng sáng màu xám bùng lên, không khí lân cận điên cuồng lao vào trong đó.

"*Không gian lực!*"

Ở lân cận, vừa nhìn thấy cảnh này, Hàn Lập không khỏi nhíu hai mắt lại, trên mặt xuất hiện một ít dị sắc.

Mà quang ảnh do ma linh biến thành đúng lúc đó đang ở bên trong quầng sáng, phát hiện có điều không ổn liền liều mạng giãy dụa, thân hình như rắn không xương lúc dài lúc ngắn uốn lượn liên tục, nhưng dưới hấp lực cổ quái ở chỗ bùng nổ bên trong quầng sáng kia, nó vẫn tiếp tục bị kéo về phía trung tâm của quầng sáng một chút một.

Nữ tử tóc tím vừa thấy ma công có hiệu quả tự nhiên mừng rỡ càng không thể buông lui, một nắm tay xinh xắn khác đánh ra một luồng sáng màu xám, cũng đánh ở một chỗ tương tự trong hư không.

Sau một âm thanh trầm vang, luồng sáng màu xám ban đầu khẽ run lên, không khí từ bốn phía đổ vào đều hóa thành từng luồng từng luồng cuồng phong, hấp lực do bùng nổ thoáng chốc càng trở nên điên cuồng hơn trước.

Dù cho thân thể của ma linh kia là vô hình cũng chẳng thể chống lại.

Chỉ nghe một tiếng "*Phốc*" vang lên!

Quang ảnh màu trắng bỗng chốc đã bị hút vào trung tâm của luồng sáng màu xám, đồng thời cũng bị một luồng lực lượng quỷ dị từ lợi nhận nghiền nát trong nháy mắt.

Đôi mắt long lanh của nữ tử áo tím lấp lánh tinh quang, khóe miệng hơi nhếch lên, một tay kết quyết, từng luồng hắc khí ngoài thân quay cuồng bất định, một ngón tay thon dài chậm rãi điểm về phía luồng sáng màu xám, tính toán muốn thi triển một loại bí thuật cực kỳ lợi hại để hoàn toàn giải quyết ma linh đang tạm thời bị vây khốn kia.

Nhưng đúng lúc này, Hàn Lập đang ở bên cạnh đột nhiên nhíu lông mày nói: "*Cẩn thận.*"

Nữ tử tóc tím ngẩn ra, chưa hiểu ý nghĩa câu nói của Hàn Lập là gì thì luồng sáng màu xám trước người bất thành linh bùng nổ, tiếng xé gió "*Xuy*

xuy" vang lên, mấy trăm tia sáng trắng từ giữa bắn ra, chỉ trong nháy mắt đã đánh đến thân hình của nữ tử.

Lớp lớp màn hào quang trên thân nữ tử tự động bùng lên, nhưng những tia sáng trắng kia hoàn toàn nhẹ nhàng xuyên thủng qua như không có gì, đánh mạnh lên chiếc chiến giáp trắng như ngọc bên ngoài thân của nữ tử.

Cũng không biết là chiến giáp này được luyện chế từ loại tài liệu nào, trên bề mặt bị bạch ti tấn công không ngờ lại bộc phát ra từng luồng bạch mang.

Bên trong những bạch mang này thấp thoáng hiện ra một đám phù văn màu bạc kích thước không đồng nhất, sau đó tạm thời ngăn cản những tia sáng trắng ở bên ngoài. Nhưng mấy trăm tia sáng trắng dường như ẩn chứa một lực lượng cực kỳ đáng sợ, đột nhiên run lên rồi nảy sinh một luồng cự lực khiến cho nữ tử tóc tím hoàn toàn không thể ngăn cản.

Thân hình của nàng chấn động, sau đó không tự chủ được bay ngược về phía sau.

Tiếp đó, mấy trăm tia sáng trắng ngưng tụ lại một cách quỷ dị, huyền hóa ra một cái quang ảnh lơ lửng ngay ở vị trí trước kia nữ tử tóc tím đứng, hai cánh tay trào về phía nữ tử tóc tím.

Tiếng ầm ầm vang lên!

Quang thủ lớn khoảng hai trượng hiện ra trong hư không bị phá vỡ, trào về phía nữ tử một cách tàn ác, chưa chụp được nữ tử tóc tím nhưng hai luồng cự lực khổng lồ đã hóa thành hai con lốc xoáy gào thét lao tới.

Tuy nữ tử tóc tím có thần công hộ thể mạnh mẽ nhưng khi thấy thanh thế đáng sợ của quang ảnh, khuôn mặt xinh đẹp cũng không nhìn được mà trở nên tái nhợt, trong lòng biết nếu thật sự trúng một kích như vậy, cho dù

có thể may mắn tránh khỏi vấp lạc nhưng tuyệt đối sẽ trọng thương không nhẹ, lúc này liền cắn răng, tâm lý liều mạng cũng nảy sinh trong lòng.

Sau khi một tầng huyết khí xuất hiện trên mặt nữ tử, hắc mang sau lưng chợt lóe lên, huyền hóa ra một ma tướng đầu hồ thân người vô cùng dữ tợn. Ma tướng này gầm nhẹ một tiếng, hai cái ma trảo khổng lồ ngay tức khắc chia ra hai bên xuyên qua lóc xoáy, chính diện nghênh tiếp hai quang thủ.

Nhưng nàng vẫn hơi coi thường thủ đoạn của ma linh!

Trong nháy mắt khi ma trảo tiếp xúc với quang thủ, quang thủ ở phía trước đột nhiên uốn lượn, không ngờ ở một góc độ không thể tưởng tượng nổi lại hiện lên hai ma trảo, thoáng cái đã xuất hiện ở đỉnh đầu của nữ tử tóc tím, lật tay vỗ xuống dưới.

Nữ tử tóc tím thầm kêu một tiếng "*Không tốt*", muốn phản ứng nhưng đã quá muộn, chỉ có thể điên cuồng tập trung pháp lực toàn thân ra bên ngoài cơ thể, chiến giáp màu trắng lập tức trở nên sáng lóa, ý định muốn để thân thể đỡ lấy đòn này.

Vào thời khắc quang thủ khổng lồ uốn khúc đánh xuống, hư không lân cận đột nhiên đồng thời chấn động, hai tiếng "*Phốc phốc*" vang lên, hai luồng ngân diễm lóe lên rồi bắn tới, đúng lúc xuất kỳ bất ý đánh lên hai quang thủ khổng lồ.

"*Ầm*", quang thủ hơi ngừng lại, thoáng cái đã bị ngân diễm cuộn cuộn bao phủ, trong nháy mắt biến thành hư ảo bên trong ánh lửa.

Mà ngay sau đó, hai luồng ngân diễm lại bùng lên một cách quỷ dị, không ngờ trong nháy mắt liền dung hợp lại một thể, hóa thành một con hỏa điều màu bạc chừng một trượng, hai cánh mở ra, lao về phía bản thể ma linh kia.

Chính là Hàn Lập đang ở bên cạnh, thấy nữ tử gặp nguy hiểm cuối cùng đành tự mình ra tay.

Bản thể của ma linh vừa thấy ngân điều lao đến, đương nhiên vô cùng sợ hãi, thân hình khẽ lay động liền bắn ra ngoài vài chục trượng một cách quý mị, sau đó liền há miệng phun ra từng luồng tinh quang đỏ tía.

Những tinh quang này vừa rời khỏi miệng không ngờ thoáng chốc đã biến ảo thành hơn mười đạo kiếm quang màu tím tung hoành, lóe lên rồi trảm về phía thân của hỏa điều màu bạc.

Ngân diễm ngoài thân của hỏa điều bùng lên, nhận lấy những kiếm quang màu tím đỏ như chẳng có việc gì, toàn thân không ngờ lại không hề có vẻ gì là bị tổn thương.

Trái lại, kiếm quang màu tím bị ngăn cản không khỏi liên tiếp dừng lại vài lần, mà trong khoảnh khắc này, ma linh kia liên tiếp lóe lên vài lần, đột nhiên nhập vào bên trong thạch bích của động quật phía sau, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Hàn Lập thấy cảnh tượng như vậy, vẻ mặt hơi đổi, nâng tay vẫy về phía hỏa điều màu bạc, lập tức khiến hỏa điều này kêu lên một tiếng, hóa thành một luồng ngân diễm rồi bay trở về. Hỏa điều lóe lên rồi nhập vào trong thân thể, từ từ biến mất.

Lúc này, nữ tử tóc tím kia cũng thả lòng người ổn định thân hình, vội vàng hướng về phía Hàn Lập ở xa xa thì lễ cảm ơn:

"Đa tạ Hàn huynh tương trợ, nếu không lần này thiếp thân thật đúng là thiếu chút nữa phải chịu độc thủ của ma linh. Ân này, sau khi trở về thiếp thân nhất định sẽ báo đáp."

"Đạo hữu quá khách khí rồi. Nếu Hàn mỗ đã được mời đến đây, ra tay tương trợ vốn là việc cần phải làm. Chỉ đáng tiếc là linh trí của ma linh này dường như không thấp, xem ra muốn bắt nó một lần nữa chỉ là cũng không phải là chuyện dễ." Hàn Lập mỉm cười rồi trả lời.

"Ân cứu giúp, thiếp thân nào có thể quên được! Chỉ có điều ma linh này nhất định phải bị trừ bỏ, nếu không mạch khoáng nơi này không cách nào tiếp tục khai thác như bình thường được. Song bây giờ trước tiên ứng phó với con ma thú này rồi hãy nói!" Nữ tử tóc tím cười khở một tiếng rồi trả lời, tiếp đó quay đầu liếc về phía trận chiến bên kia, lập tức hít sâu một hơi rồi xông tới.

Chỉ thấy ở bên kia, tên không lồ dung nham tỏa ra hỏa diễm đỏ thẫm toàn thân tựa như vô cùng vô tận, cho dù đã bị đại hán tóc vàng và ba tên Ma tôn hợp lực ép vào thế bất lợi nhưng hung diễm vẫn không suy giảm chút nào, trái lại, hai nắm tay khổng lồ đâm lung tung về phía ba tên lão ma, từng luồng từng luồng hỏa đoàn xanh biếc kích thước bằng cả một cái lầu các hóa thành những ngôi sao băng không ngừng bay đến.

Bên trong hỏa đoàn không lồ ẩn chứa uy phong rất đáng sợ, ba tên Ma tôn cũng vô cùng cẩn thận không dám đón đỡ, chỉ có thể ẩn nấp hoặc né tránh mà thôi!

Con ma thú đáng sợ này không hổ là có tu vi Ma tôn hậu kỳ, nếu chỉ có đám đại hán tóc vàng ba người, muốn đánh bại con thú này chỉ sợ quả thật là một việc vô cùng khó khăn.

Đương nhiên Hàn Lập cũng nhìn thấy cảnh này, hần cười nhạt một tiếng rồi một tay kết quyết, ma khí sau lưng cuộn cuộn tỏa ra, một cái pháp tướng ba đầu sáu tay màu vàng hiện lên, nhanh chóng lao về phía cuộc chiến bên kia.

Chương 2065: Kim Kinh Châu

Nửa ngày sau, trên bề mặt của cồn cát khổng lồ đột nhiên vang lên một tiếng nổ long trời lở đất, một tòa kiến trúc hình tam giác vươn lên làm đỉnh cồn cát nứt toác ra. Vô số đá vụn văng lung tung, một luồng lực diễm cuộn cuộn bay lên, nó quanh quẩn trên không trung một lát rồi bay vụt về phía phương xa.

Bên trong lực diễm phảng phất như có một con ma thú đầu hươu không ngừng gầm gừ, toàn thân loang lổ vết máu đỏ thẫm, trên người chi chít vết thương, ban đầu vốn là bốn cái thú thảo nhưng giờ lại thiếu mất một cái. Nhưng cũng đúng lúc này, một luồng ngân quang chói mắt nhanh như tia chớp đột nhiên từ dưới bay lên, nhanh chóng quán lấy con ma thú khổng lồ bên trong lực diễm.

Ngay tức khắc, một tiếng gầm đau đớn vang lên!

Lực diễm bùng lên sau đó hóa thành một luồng lực quang lao về phía chân trời, chỉ trong nháy mắt đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Trên không trung lúc này, ngoại trừ một vệt máu đỏ thẫm cũng chỉ có nửa đoạn sừng quái dị màu tím trong suốt đang rơi xuống, sau khi vang lên một tiếng trầm đục liền rơi xuống cát, chiếc sừng lún sâu vào vài thước, dường như vô cùng nặng.

Lúc này, một bóng người chậm rãi bay ra từ cái hố to nứt ra bởi kiến trúc hình tam giác, bóng người dừng lại rồi lơ lửng trên không trung.

Người này mặc một chiếc trường bào màu xanh, khuôn mặt vô cùng trẻ trung, chính là Hàn Lập!

Hàn Lập ngẩng đầu lướt về phía phương hướng mà quái thú biến mất, sau đó lắc lắc đầu rồi cuôi xuống liếc qua vết máu của ma thú trên mặt đất, khi hắn nhìn thấy nửa đoạn sừng tím lún vào bên trong cát, trên mặt lộ vẻ như cười như không.

Hắn khẽ nhắc tay trao về phía hư không trên mặt đất, một luồng sức mạnh vô hình lập tức phóng ra.

Một tiếng "Vèo" vang lên! Nửa đoạn sừng tím từ trên mặt đất bay lên, nhẹ nhàng rơi xuống tay Hàn Lập, dường như không có chút trọng lượng nào.

Hàn Lập hướng thần niệm lướt qua chiếc sừng tím, trong mắt hiện lên vẻ thỏa mãn, nhưng ngay sau đó sắc mặt liền thay đổi, dường như nhận ra điều gì đó, bàn tay khẽ lật, mảnh sừng lập tức lóe lên rồi biến mất.

Ngay sau đó, bên trong cái hố to có một bóng người thướt tha bay ra, chính là nữ tử tóc tím của Bạch gia.

Nàng ta vừa thấy Hàn Lập liền mỉm cười, môi anh đào hé mở hỏi một câu.

"Hàn huynh, cho dù không kịp đuổi theo con ma thú kia cũng không sao cả, con thú này đã bị năm người chúng ta hợp lực đánh trọng thương, có lẽ sau này cũng không dám đến gần mạch khoáng nơi đây đâu."

"Tiên tử yên tâm! Lúc con thú này bỏ trốn đã bị ta chém thêm một kiếm nữa, hơn nữa trước đó còn bị thương nặng, không tính dưỡng mấy trăm năm thì không thể nào khôi phục như lúc ban đầu." Hàn Lập lấy tay chỉ về phía vết máu đỏ thẫm kia, thản nhiên trả lời.

"Thì ra là vậy, tốt quá, phiền toái này rốt cuộc đã được giải quyết. Bây giờ chúng ta hãy cùng quay lại hội họp với đám người gia huynh, bàn bạc một chút về việc của hắn đi." Nữ tử tóc tím lướt qua bãi cát mà Hàn Lập chỉ, trên mặt lộ ra vẻ vui sướng nhưng lập tức nghĩ tới việc nào đó, nói.

"Được, chúng ta đi thôi." Hàn Lập không có ý kiến khác, lập tức gật đầu rồi bay về phía hồ to.

Nữ tử nhìn về phía vết máu, nghĩ sơ một chút rồi vỗ tay vào hư không. Một tiếng *"Ầm"* vang lên, một cái hồ to xuất hiện trên cát, trong nháy mắt đã cuốn toàn bộ vết máu của ma thú vào bên trong rồi chìm xuống.

Sau khi thấy vậy nữ tử mới hoàn toàn yên tâm rồi theo sau Hàn Lập bay xuống phía dưới. Mấy canh giờ sau, trong hang động vừa kịch chiến ban nãy, Hàn Lập, nữ tử tóc tím, đại hán tóc vàng cùng ba tên Ma tôn kia đang tụ tập lại một chỗ để bàn bạc chuyện gì đó.

Trong đó, thần quang trong mắt Loan Long thiên quân cùng đại hán tóc vàng thì âm trầm, sắc mặt hơi tái nhợt, dường như đều hao tổn một chút nguyên khí.

Trái lại, hai mắt lộ ra từ mặt nạ của Hàn Kỳ Tử vẫn lãnh đạm như cũ, thần quang sung túc không khác gì lúc đầu.

"Phúc Thiên tiên tử! Theo lời người nói, con ma linh kia tám chín phần là thành linh tại mạch khoáng này. Nếu đã nói như vậy, ma linh này sẽ không rời khỏi mạch khoáng, nếu không nó sẽ tự động biến mất." Khuôn mặt mập mạp của Loan Long thiên quân rung lên, đôi mắt ti hí chớp chớp rồi nói.

"Con ma linh này chỉ trong khoảnh khắc đã giết sạch sáu tên đệ tử Luyện Hư của Bạch gia chúng ta, chỉ sợ đẳng cấp cũng không thấp, nói

không chừng đã có năng lực rời khỏi nơi này hoạt động độc lập..." Nữ tử tóc tím cũng không quá chắc chắn.

"Cũng đúng, cho dù chính ta ra tay cũng không thể diệt sát sáu tên cấp bậc Luyện Hư nhanh như vậy được. Không biết Bạch huynh có suy nghĩ gì không?" Loan Long thiên quân dăm chiêu một chốc rồi sau đó hỏi một câu.

"Tuy rằng đã đánh trọng thương ma thú rồi đuổi đi, nhưng nếu vẫn còn con ma linh kia, mạch khoáng này vẫn không thể khai thác một cách bình thường. Chỉ sợ Bạch mỗ còn phải nhờ sự giúp đỡ của ba vị đạo hữu lần nữa, nếu không, chỉ dựa vào ta cũng ngũ muội thì không hề nắm chắc giải quyết được con ma linh này." Đại hán trắng thấn nói.

Vừa nghe xong, Loan Long thiên quân và Hàn Kỳ Tử liền quay đầu liếc mắt nhau, sau đó mới nhướng mày chậm chậm nói:

"Bạch huynh, điều này e rằng không thích hợp, trước kia ta chỉ đáp ứng việc đối phó với con ma thú tu vi Ma tôn hậu kỳ mà thôi, còn con ma linh này cũng không phải là mục tiêu đã giao hẹn trước đó. Hơn nữa ma linh này quỷ dị như vậy, ngay cả Phúc Thiên đạo hữu cũng thiếu chút nữa gặp phải độc thủ, mức độ nguy hiểm chỉ sợ còn hơn con ma thú kia. Vả lại, trong hành động lần này, bởi vì có sự quấy rối của ma linh này nên ta đã phải chịu nguy hiểm không nhỏ, nếu không tại hạ cũng không phải ăn nhiều thiệt thòi như vậy."

Loan Long thiên quân ho nhẹ một tiếng, bộ dạng dường như không muốn mạo hiểm lần nữa.

Còn Hàn Kỳ Tử thì tuy không nói gì nhưng rõ ràng cũng có ý kiến không khác biệt lắm.

Đại hán tóc vàng nghe xong lời này, sắc mặt hơi trầm xuống, trong lòng nảy sinh một chút phần nộ nhưng vẫn nói một cách vô cùng bình tĩnh:

"Chuyện ma linh lúc này là sai sót của Bạch gia chúng ta, trước đó không tra xét nên không biết sự tồn tại của nó, nếu không thì nhất định sẽ chuẩn bị pháp khí đặc thù tương ứng để đối phó với nó. Song Loan Long huynh cứ yên tâm, chỉ cần mấy vị tiếp tục ra tay tương trợ, Bạch gia chúng ta nguyện ý tăng gấp đôi thù lao trước đó. Hơn nữa, tuy rằng con ma linh kia có thần thông phi thường quỷ dị nhưng ma điểm của Hàn đạo hữu dường như có thể khắc chế loại ma linh này, đồng thời còn xuất kỳ bất ý đánh chết một cái hóa thân trong đó. Hiện giờ nó hẳn là bị thương không nhẹ, nói không chừng thần thông trên người đã mất đi non nửa, đây chính là cơ hội để chúng ta diệt sát nó."

Sau khi nói xong, đại hán hướng về phía Hàn Lập mỉm cười rồi lặng lẽ truyền âm:

"Chỉ cần Hàn huynh đồng ý hỗ trợ diệt trừ con ma linh này, ngoại trừ việc tặng đạo hữu một con Lục Túc Ma Tích, Bạch mỗ xin hứa sẽ để đạo hữu lựa chọn ba kiện bảo vật trong bảo khố của Bạch gia."

Hàn Lập khẽ nhú hai mắt lại, đương nhiên cũng đã động tâm, tinh bo gật đầu đồng ý.

Đại hán thấy vậy, trong lòng khẽ thở phào một hơi.

Nếu đối phó với con ma linh kia, việc Hàn Lập có thần thông ngân điểm có thể khắc chế nó đương nhiên là không thể thiếu.

"Thù lao gấp đôi! Bao gồm cả Huyết Nha mẽ sao?" Loan Long thiên quân vừa nghe đại hán nói xong, sắc mặt lập tức trở nên hớn hở vội vàng hỏi.

"Thật không phải! Bạch gia chúng ta quả thực đã không còn Huyết Nha mẽ, nhưng Bạch mỗ nguyện dùng một khối huyết luyện tinh kim xem như thay cho thù lao, Loan Long huynh thấy như thế nào? Ta nhớ đường như đạo hữu cũng đã tìm vật đó trong một khoảng thời gian." Đại hán tóc vàng tựa hồ đã dự tính trước, không lưỡng lự trả lời.

"Huyết luyện tinh kim. Vật này tuy không bằng Huyết Nha mẽ nhưng đối với ta quả thật cũng đủ để đền bù thù lao." Loan Long thiên quân trước tiên là ngân ra, sắc mặt âm tình bất định trong chốc lát, sau đó hơi miễn cưỡng đáp ứng.

"Tốt. Hàn Kỳ Tử đạo hữu và Hàn huynh cũng không có ý kiến gì khác chứ?" Đại hán mừng rỡ, quay đầu hơi Hàn Kỳ Tử.

Sau khi chớp mắt vài cái, Hàn Kỳ Tử chậm rãi gật đầu. Còn Hàn Lập thì đương nhiên là mỉm cười, trực tiếp tỏ vẻ đồng ý.

Vì thế bọn hắn bắt đầu bàn bạc phương pháp đối phó với con ma linh kia, cuối cùng cũng thống nhất đưa ra một phương pháp có khả thi.

Khoảng thời gian sau đó, những người có liên quan bắt đầu cầm ma thạch trong tay, đả tọa điều tức ngay trong hang động, không hề vội vàng lập tức hành động. Mấy ngày sau, khi mọi người đã hồi phục một phần pháp lực tiêu hao liền chia binh thành hai đường bắt đầu hành động.

Hàn Lập cũng nữ tử tóc tím tiếp tục cùng một tổ, đại hán tóc vàng thì đi cùng Loan Long thiên quân, Hàn Kỳ Tử, hai nhóm xuôi theo mạch khoáng theo hai hướng khác nhau để lục soát hầm mỏ.

Hai ngày sau, ở bên trong một cái hầm mỏ vô danh, nữ tử tóc tím tay cầm viên bàn (đĩa tròn) đi ở phía trước, còn Hàn Lập thì thùng thỉnh theo sau.

Tốc độ của nàng cũng không nhanh lắm, thỉnh thoảng lại cúi đầu nhìn gì đó trên viên bàn nhưng vẫn không có vẻ gì là có phát hiện mới.

"Cái linh bàn này thật sự có thể cảm ứng được vị trí của ma linh sao?"
Cuối cùng thì Hàn Lập cũng mở miệng hỏi.

"Hàn huynh cứ yên tâm, tuy rằng linh bàn này không phải là ma khí chuyên để đối phó với ma linh, ban đầu vốn chỉ dùng để tra xét một vài loại tài liệu hiếm thấy, nhưng trong tình huống này vẫn có thể dùng được một chút. Chỉ cần ma linh đến gần chúng ta trong vòng một trăm trượng, ta lập tức có thể phát hiện ra. Nếu không thì với đặc tính của ma linh là có thể hòa hợp thành một thể với mạch khoáng này, cho dù dùng thần niệm căn bản cũng không thể rà soát được." Nữ tử tóc tím quay đầu lại mỉm cười ngọt ngào rồi trả lời.

"Nhưng linh trí của ma linh này cũng không thấp, chỉ e sẽ không chủ động đến gần chúng ta." Hàn Lập lắc đầu nói.

"Vậy chúng ta sẽ trực tiếp tìm kiếm căn nguyên của ma linh này. Cho dù nó là một tia linh tính của mạch khoáng biến ảo mà thành, một khi căn nguyên bị hủy đi thì cũng sẽ tự động tiêu vong." Nữ tử trả lời không chút do dự.

"Tuy là nói vậy nhưng mạch khoáng rộng như thế này, việc tìm kiếm căn nguyên chỉ e cũng chẳng dễ dàng chút nào, nói không chừng còn phải bận rộn hơn bảy tám ngày!" Hàn Lập thở dài một hơi rồi nói.

"Hàn huynh nói vậy có chút trái lương tâm đấy, Bạch gia chúng ta đã phải trả một cái giá lớn, chẳng lẽ ngay cả thời gian sáu bảy ngày cũng không đáng sao?" Nữ tử khẽ cười một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ quyến rũ.

"Hắc hắc, việc này nếu tính toán quả thật là thất lễ." Hàn Lập cười khà khà, nói một câu rất thâm ý.

Nữ tử chớp chớp đôi mắt long lanh, đang muốn nói gì đó thì trên người đột nhiên vang lên tiếng vù vù trầm đục, nàng giật mình ngăn người một chút rồi lập tức vồ vào giữa eo, ngay lập tức có một vật bay ra.

Đó chính là một kiện ma khí có hình dạng chiếc lệnh bài.

Khi nữ tử lấy tay điểm vài cái lên chiếc lệnh bài, từ giữa liền truyền ra giọng nói vui mừng của đại hán tóc vàng:

"Ngũ muội, nhanh chóng quay về đi, chúng ta đã tìm ra được con ma linh kia, hơn nữa đang liên thủ diệt sát nó. Quả nhiên giống với suy đoán trước đó, ma linh này vô cùng yếu ớt, căn bản không cách nào tranh đấu trong thời gian dài."

Nữ tử nghe xong không khỏi có chút giật mình, mà Hàn Lập ở bên cạnh cũng nghe thấy, khẽ cười nói:

"Xem ra chúng ta không cần phải ở lại đây mười ngày nữa tháng, có thể nhanh chóng trở về Huyền Dạ thành rồi."

Chương 2066: Vô đề

Một tháng sau tại phía ngoài Huyền Khiếu Sa Mạc có một đoàn Bát Túc Ma Tích từ trong bão cát mịt mù hiện ra, trên mỗi đầu ma tích đều có một người ngay ngắn ngồi.

Đúng là đám người Hàn Lập theo Bạch gia phản hồi từ khoáng mạch trở về.

Lúc trước, Hàn Lập biết được ma tinh kia bị đám người theo đại hán tóc vàng giết chết, lập tức từ trên đường truy đuổi cùng nữ tử tóc tím và đám ma tôn còn lại hội hợp cùng nhau, cuối cùng tại chỗ của ma tinh kia tìm được một khối lớn tinh thạch màu xám trắng.

Tuy rằng linh tính của khối tinh thạch bị mất gần hết, nhưng vẫn là một kiện tài liệu luyện khí cực kỳ trân quý, cuối cùng bị đại hán tóc vàng không khách khí thu lại.

Về phần quá trình chém giết ma tinh nọ, Hàn Lập không một lời hỏi qua, đám người Loan Long Thiên Quân cùng Hàn Kỳ Tử cũng không có ý tứ muốn nhắc lại.

Nhưng bởi Hàn Lập chủ động yêu cầu, đám người này thành thành thật thật chờ tại nơi ma tinh bị tiêu diệt, hai ngày sau liền hội hợp rồi cùng nhau tiêu sái một đường thuận tiện ra đi ra khỏi Huyền Khiếu Sa Mạc.

Vừa ra khỏi sa mạc, Hàn Lập chỉ cảm thấy thân thể nhẹ lâng lâng, cỗ lực lượng thần bí bao quanh cơ thể liền tán đi sạch sẽ, đồng thời trong cơ thể pháp lực nguyên bản bị áp chế chín phần lại nháy mắt khôi phục như cũ.

Cảm nhận được pháp lực trong cơ thể tràn đầy trở lại, Hàn Lập không khỏi thở nhẹ một hơi.

Lúc trong Huyền Khiếu Sa Mạc, cảm giác pháp lực bị áp chế rất khó chịu, hẳn nghĩ đến việc sau này có thể phải ở trong sa mạc này mấy chục năm trong lòng liền âm thầm cười khổ không thôi.

Bất quá mọi việc diễn ra vô cùng thuận lợi, thậm chí còn có thể thu đến tay một đầu Bát Túc Ma Tích. Thu hoạch này cũng xem như không nhỏ đi, giờ đây chỉ cần chờ đám người Lũng gia lão tổ hội họp nữa thôi.

Nhưng hiện tại, Bạch gia chấp nhận cho hắn lựa chọn ba kiện bảo vật trong bảo khố, chắc chắn sẽ đem lại một sự kinh hỷ nho nhỏ đi.

Hàn Lập thầm nghĩ vậy, trong lòng lại không khỏi có một tia chờ mong.

Sau khi pháp lực không còn bị áp chế thì với tốc độ phi hành của đám người Hợp thể kỳ, chỉ mất nửa ngày là có thể nhìn thấy được bóng dáng của Huyền Dạ Thành.

Mấy canh giờ sau đám người Hàn Lập, Loan Long Thiên Quân, Hàn Kỳ Tử ba người đã an vị trong một căn phòng sang trọng mang chút phong cách cổ xưa, cùng với một nữ tử chủ tọa thái thoải mái đàm đạo cùng nhau.

Nhưng lúc này nam tử tóc vàng lại vô ảnh vô tung, tựa như đang phải sử lý sự tình nào đó quan trọng hơn nơi khác.

Điều này cũng khó trách. Toàn bộ Bạch gia đều dựa vào hai gã ma tôn tọa trấn, nay cùng lúc rời bỏ gia tộc đi liền hai tháng, nay tự nhiên phải có một ít sự tình cần sử lý.

Qua thời gian khoảng một bữa cơm, nơi cửa lớn gian phòng chợt nhoáng lên một cái tiếp theo chính là hán tử tóc vàng đang chậm rãi đi đến.

Vị Bạch gia lão tổ này bộ dáng tươi cười, tựa như gặp chuyện gì cực kỳ vui mừng.

"Bạch huynh, người xử lý chuyện trong tộc thật nhanh a." Loan Long Thiên Quân khẽ liếc nhìn đại hán một cái, gò má béo úng trên mặt rung lên, hỏi một câu.

"Ha hả, chỉ là một ít chuyện nhỏ thôi. Bất quá, ngoài việc xử lý một chút công việc ra, ta cũng đem tất cả thù lao đã đáp ứng các vị đạo hữu đến đây. Ba vị hãy lại nhìn xem một chút đi!" Đại hán cười lớn hàm hồ đáp lại vài câu, tay áo hướng về phía ba người vung lên ngay lập tức tả hữu mỗi bên một kiện viên hoàn màu đen bay ra.

Ba người Hàn Lập thủ trao khẽ động liền đem viên hoàn nhiếp vào, sau đó dùng thần niệm đảo qua.

Một lát sau, Loan Long Thiên Quân cùng Hàn Kỳ Tử ánh mắt lóe lên vẻ hài lòng, cùng đem vòng trữ vật thu lại rồi đứng lên.

Mà Hàn Lập sau khi xem xong, trên mặt bất động thanh sắc, thanh quan liền chớp lên viên hoàn trong tay liền biến mất không thấy bóng dáng.

"Lần này ra tay tương trợ, tại hạ bị tổn hao một ít nguyên khí cần phải trở về động phủ tĩnh dưỡng một đoạn thời gian. Bốn tọa không quấy rầy nhị vị đạo hữu nữa." Loan Long Thiên Quân không khách khí một tay thu lấy thù lao, liền đứng dậy cáo từ rời đi.

"Nếu Loan Long huynh đã ly khai vậy thì tại hạ cũng không ở lại đây lâu." Hàn Kỳ Tử cân nhắc một chút, liền đồng dạng khàn khàn nói.

Hàn Lập thấy vậy ánh mắt chớp động, nhưng vẫn ngồi im trên khế một ly không động.

Mặc cho Loan Long Thiên Quân cùng Hàn Kỳ Tử thần sắc ngạc nhiên nhìn qua.

Nhưng Hàn Lập trên mặt không lộ ra lấy một tia dị sắc.

Nam tử tóc vàng thấy vậy tự nhiên khách khí mời lại đôi câu, nhưng gặp hai kia người không có ý tứ ở lại, liền đưa họ đến cửa đại sảnh rồi phân phó đám đệ tử tiễn họ đến cửa thành rồi mới quay lại.

Lúc này Hàn Lập trong phòng bộ dáng thản nhiên nhăm nháp một ly linh trà.

"Hàn huynh, người thật phi thường điềm tĩnh đi! Hiện tại hai vị đạo hữu Loan Long cùng Hàn Kỳ Tử đã không còn ở lại, chẳng nhẽ đạo hữu không sợ hai huynh muội đem ba kiện bảo vật lưu lại sao?" Nam tử tóc vàng thấy bộ dáng Hàn Lập như vậy con mắt lưu chuyển, thâm thúy hỏi một câu.

"Bạch huynh nếu thực sự keo kiệt như vậy, chỉ sợ Bạch gia đã không thể tồn tại đến ngày hôm nay a." Hàn Lập nghe xong không hề tức giận ngược lại trên mặt đầy tiểu ý đáp lại.

"Hắc hắc, lời này thật không giả đi. Bạch gia nếu chỉ vì vài kiện bảo vật mà thất tín như vậy, há có thể bình yên đứng vững tại Huyền Dạ Thành sao. Ngũ muội, người đưa Hàn huynh đến bảo khố của chúng ta lựa chọn ba kiện bảo vật đi. Vô luận là loại bảo vật nào, chỉ cần Hàn đạo hữu nhìn trúng thì cứ việc thu lấy là được." Nam tử tóc vàng phát tay, hào phóng dĩ thường nói.

"Vâng, đại ca. Hàn huynh, mời theo thiếp thân." Tử phát nữ tử đáp ứng một tiếng rồi hướng Hàn Lập thản nhiên cười nói.

Hàn Lập cũng không khách khí hướng phía đại hán chấp tay một cái, liền theo nữ tử ra khỏi cửa phòng.

Đại hán thấy Hàn Lập bóng dáng biến mất sau cánh cửa trên mặt nét tiêu ý liền biến mất, thay vào đó là nét trầm ngâm rồi lắc đầu thì thảo vài câu tự nói:

"Thật có chút đáng tiếc. Sớm biết đầu ma linh kia dễ giải quyết như vậy thì đâu cần mất đi số thù lao hậu hĩnh kia. Bất quá, cũng may chuyện khoáng mạch đã được giải quyết hoàn toàn, số tổn thất này sau này có thể bù lại."

Khoảng nửa khắc sau Hàn Lập xuất hiện trước cửa một tòa lầu các bị cấm chế bao phủ.

Ở phía ngoài lầu các có ít nhất khoảng mười tên đệ tử tinh nhuệ của Bạch gia ẩn nấp canh giữ.

Bất quá có nữ tử tóc tím dẫn đường, Hàn Lập tự nhiên có thể tiến vào một cái đại sảnh bên trong mà không chút trở ngại nào.

Ở bên tường đại sảnh có tám bức tượng ác quỷ bằng Thanh Đồng tư thế dữ tợn, đứng ở hai bên như là một đám thủ vệ.

Mà ở giữa các bức tượng được chia ra làm mười hai chiếc giá gỗ, trên mỗi giá gỗ hào quang chớp động, phân biệt là một đám ma khí hoặc tại liệu có bộ dáng kì lạ, ngoài ra còn một số lớn nhỏ bát đồng hộp ngọc, thậm chí là vài cái chai lọ gì đó.

Nữ tử tóc tím không tiến vào đại sảnh mà đứng ngay lối vào, hướng tới tám bức tượng thanh đồng một tay bấm quyết sau đó há mồm phun ra một

cái tử sắc ngọc bội.

Ngọc bội vừa hiện ra liền hướng phía đại sảnh một tia bắn đi, một tiếng muồn hưởng vang lên sau đó nhập vào hư không không thấy bóng dáng.

"Hàn huynh, nơi này chính là một tàng bảo khố của Bạch gia chúng ta, người ở đây có thể lựa chọn lấy ba kiện bảo vật đi." Nữ tử pháp quyết trong tay buông lỏng xong lại nhìn Hàn Lập khẽ cười nói.

"Vậy Hàn mỗ sẽ không khách khí." Hàn Lập hướng vào đại sảnh nhìn qua lãnh đạm trả lời.

Lấy mức độ thần niệm cường đại cùng kinh nghiệm phong phú, vừa đảo qua đã đem tám chín phần tên tuổi cùng công dụng đám bảo vật hiểu rõ. Số còn lại hầu hết là hẩn lần đầu tiên nhìn thấy nên phải cẩn thận xem xét một chút, trong lòng hẩn cũng có chút hứng thú.

Hàn Lập thân hình vừa động, bước lại một cái giá gỗ cách đó không xa, bàn tay chớp động nhắm một kiện tài liệu giống miếng gỗ cháy cầm lên cẩn thận xem xét.

Nữ tử tóc tím đứng nơi cửa nét mặt mỉm cười cũng không có giảng giải điều gì, cũng không đưa ra lời đề nghị nào. Hiển nhiên ba kiện bảo vật kia đều mặc cho Hàn Lập tự mình lựa chọn.

Hàn Lập nhìn kiện tài liệu trong tay một lát liền bất động thanh sắc thả trở về, đôi mắt cũng không thèm chớp động hướng những vật phẩm còn lại trên giá gỗ một cái, lại đi về chiếc giá gỗ bên cạnh lấy một cái hộp ngọc được dán bùa phong ấn gắt gao lên xem.

Hộp ngọc này chỉ chít dày đặc kí hiệu ngân quang như ẩn như hiện lưu chuyển không ngừng.

Hàn Lập hướng hộp ngọc ánh mắt lướt quá, lại dùng thần niệm mạnh mẽ tra xét cẩn thận sau đó không nói lấy một lời đem vật này thu vào vòng trữ vật.

Ở chỗ cửa, thấy Hàn Lập hành động như vậy nữ tử tóc tím trên mặt không khỏi hiện ra một tia dị sắc.

Mà lúc này Hàn Lập lại đem mở nắp một cái bình lớn cỡ bàn tay khế ngửi rồi hạ xuống, trên mặt thoáng một tia do dự nhưng rồi cũng trả lại chỗ cũ.

Cứ như vậy Hàn Lập xem qua một mạch hơn phân nửa giá gỗ, nhưng vẫn chưa lấy thêm bất kỳ món bảo vật nào nữa.

Điều này làm cho nữ tử hiện lên một vẻ ngạc nhiên, dù sao thì mấy giá gỗ vừa rồi cũng có mấy món bảo vật có giá trị không dưới hộp ngọc mà Hàn Lập đã thu khi nãy.

Khoảng một tuần trà sau Hàn Lập bước đến hai cái giá gỗ sau cùng, thần sắc vừa động, nhím chăm chú vào một vật trên đó không dời đi.

Đó là một khối khoáng thạch lớn bằng đầu người màu trắng đen, phát ra hào quang chớp động không ngừng.

Đây đúng là một khối Dị Ma Kim mà Hàn Lập đã từng gặp qua ở Huyết Nha Thành, chẳng qua là thể tích lớn chừng gấp mười lần khối trước đây.

Hàn Lập đứng nhìn một hồi lâu bỗng nhiên tay áo hướng đến rung lên một cái, một cỗ thanh quang đảo qua, giá gỗ đang chứa khối khoáng thạch liền trở nên trống rỗng.

Ở ngoài cửa, nữ tử tóc tím thấy một màn như vậy đôi mắt đẹp không khỏi chớp động, gương mặt hiện lên một tia kinh ngạc không thôi.

Khối Dị Ma Kim to lớn như vậy cũng có thể xem như vật hy hữu, nhưng so với các loại bảo vật khác trong bảo khố thì đây hẳn là loại tài liệu có giá trị thấp nhất.

Hàn Lập tuy là một gã Ma Tôn thần bí, nhưng một tay lấy đi vật này đối với nàng quả là một điều ngoài ý muốn.

Chương 2067: Tính kế

Tuy rằng trong lòng kinh ngạc dị thường nhưng nữ tử tóc tím vẫn không nói lời nào, ánh mắt vẫn tiếp tục nhìn bộ dáng của Hàn Lập.

Nhưng lúc này, ánh mắt Hàn Lập hướng về phía trên mấy cái giá gỗ tâm niệm khê động, trực tiếp tiến đến cái giá gỗ cuối cùng, tiện tay lấy xuống một kiện ma khí giống như la bàn rồi xoay người đi về đại sảnh.

Nhìn thấy cảnh này, ánh mắt nữ tử tóc tím chớp động cười khê một tiếng:

"Hàn huynh nhìn trúng kiện Âm La Bàn này quả là một cử chỉ sáng suốt đi. Có vật này trong tay dù tiến vào nơi nguy hiểm như Huyền Khiếu Sa Mạc cũng không sợ bị mất đi phương hướng. Xem ra hiểu biết của đạo hữu về Huyền Khiếu Sa Mạc còn vượt qua phán đoán của thiếp thân. Bất quá, lúc trước huynh lựa chọn một khối Dị Ma Kim như vậy, thật làm thiếp thân ngoài ý muốn a."

"Không có gì, chỉ là tại hạ đang muốn luyện chế một kiện ma khí đặc thù, cũng đang rất cần một ít Dị Ma Kim. Nay gặp được ở quý bảo khố tự nhiên không muốn bỏ qua." Hàn Lập bất động thanh sắc hàm hồ đáp lại một câu.

"Thì ra là thế, vậy thiếp thân xin chúc mừng Hàn huynh. Trước tiên xin mời Hàn huynh cùng thiếp thân khởi giá, nơi đây cấm chế tạm thời bị đóng lại, chỉ một chút nữa sẽ lại tự động vận hành." Nữ tử tóc tím trong lòng nghi hoặc nhưng thức thời không hề hỏi thêm điều gì.

"Tất nhiên, tiên tử xin mời!" Hàn Lập đồng dạng đáp ứng, bước chân khẽ trở lại đứng cạnh nữ tử.

Nữ tử hướng phía đại sảnh tay khẽ vẫy một cái, miếng ngọc bội biến mất khi nãy lại chợt lóe lên hiện ra, rồi hóa thành một đoàn bạch quang bay vụt về.

Giờ phút này nữ tử thở dài một hơi nét mặt thoáng buông lỏng.

Bảo khố này tuy chỉ là một trong vài tòa bảo khố giá trị thấp nhất của Bạch gia, những cũng là tâm sức của vô số Bạch gia nhân lực tích lũy trong nhiều vạn năm, tự nhiên không hy vọng xảy ra điều gì ngoài ý muốn.

"Tại hạ có chuyện muốn hỏi, xin tiên tử chỉ giáo một hai." Hàn Lập đang theo nữ tử đi ra ngoài tòa lầu thì đột nhiên hỏi một câu.

"Hàn huynh xin cứ hỏi, thiếp thân cùng đạo hữu cũng coi như có chút giao tình, có gì mà không thể a." Tóc tím nữ tử thoáng tỏ vẻ ngoài ý muốn nhưng lập tức làm như không thấy, cười cười trả lời một câu.

"Nếu như vậy tại hạ sẽ không khách khí. Hàn mỗ muốn biết khối Dị Ma Kim vừa rồi trong bảo khố có nguồn gốc nơi nào, làm sao Bạch gia lại tìm được?" Hàn Lập bình tĩnh hỏi.

"Dị Ma Kim! Khanh khách, nếu là các loại tài liệu ma khí khác có lẽ tiểu muội phải tìm người tra hỏi một phen, nhưng là vật này thì thiếp thân thật quá rõ ràng đi." Nữ tử tóc tím đầu tiên ngần ra, nhưng lập tức bật cười trả lời.

"Ồ, vậy xin tiên tử chỉ giáo!" Hàn Lập trong lòng mừng rỡ nhưng vẫn bất động thanh sắc hỏi lại.

Nữ tử tóc tím đem đôi mắt xinh đẹp hướng đến khuôn mặt Hàn Lập nhìn lại, không phát hiện một nét dị thường trong lòng thoáng thất vọng. Thầm cân nhắc đôi chút, nàng thần bí trả lời:

"Khối Dị Ma Kim này được thu vào bảo khố là chuyện của vài năm trước, kỳ thật, lai lịch của nó Hàn huynh đã sớm biết một hai."

"Ta đã biết!" Hàn Lập nghe xong lời này khuôn mặt ngẩn ra, có chút ngoài ý muốn.

"Không sai, chuyện Huyết Nha Mễ không phải Hàn huynh đã hỏi qua gia huynh hay sao? Khối Dị Ma Kim này chúng ta cũng theo cách đó mà lấy được. Tuy chỉ khác đôi chút là Huyết Nha Mễ là vật phẩm chính yếu còn khối Dị Ma Kim này chỉ là phụ mà thôi." Nữ tử tóc tím bộ dáng thản nhiên từ từ trả lời.

"Thì ra là thế! Nói như vậy khối Dị Ma Kim này có thể cùng xuất sứ với Huyết Nha Mễ a." Hàn Lập sờ cằm thoáng chút dăm chiêu nói.

"Điều này thiếp thân cũng không dám cam đoan. Chỉ có thể nói rằng tên cùng Bạch gia chúng ta giao dịch Huyết Nha Mễ có đến tám chín phần là người đến từ Lam Bộc Hồ." Nữ tử tóc tím đôi mắt chớp động trả lời.

"Đa tạ tiên tử cho hay, mối nhân tình này Hàn mỗ xin ghi nhận." Hàn Lập gật đầu hướng nữ tử khẽ ôm quyền nói.

"Chỉ là một chuyện nhỏ mà thôi. Đạo hữu lúc trước ở Hỏa Vân Khoáng Mạch có ân giải vây, tiểu muội còn chưa hướng đến Hàn huynh báo đáp." Tử phát nữ tử cười duyên rũ nhẹ nhàng băng quơ một câu.

Thấy bộ dáng lơ đãng của nữ tử, Hàn Lập cũng mỉm cười đồng dạng không nói thêm điều gì rồi theo nữ tử hướng ra đại sảnh đi đến.

Trở lại giữa phòng, Hàn Lập gấp lại được đại hán tóc vàng, cùng đôi phương hàn huyền vài câu rồi cáo từ phiêu phiêu rời đi.

Thấy vậy, hai lão tổ của Bạch gia tiễn Hàn Lập đến tận cửa lớn của Bạch phủ rồi mới cùng nhau trở về.

"Người này lựa chọn ba kiện bảo vật loại nào, ngũ muội nói cho ta nghe một chút đi." Đại hán vừa ngồi xuống trên ghế lập tức hướng đến nữ tử tóc tím hỏi một câu.

Khi này trước mặt Hàn Lập, hán đối với việc này một lời cũng không có nhắc qua.

"Một hộp Kim Kinh Châu, một khối Dị Ma Kim, cùng với một kiện Âm La Bàn!" Nữ tử tóc tím rành mạch trả lời.

"Ô, lại lấy đi ba loại bảo vật nọ. Trong bảo khố bậc trung thì chúng không phải là loại có giá trị nhất, việc này thật kỳ quái a." Đại hán nghe thấy vậy liền nhíu mày thì thào nói.

"Ở điểm này tiểu muội cũng thấy có chút cổ quái. Kim Kinh Châu cùng Âm La Bàn thì chưa tính. Khối Dị Ma Kim kia trong mắt chúng ta giá trị thật sự không đáng nhắc đến." Nữ tử tóc tím gật đầu nói.

"Hắn còn nói thêm điều gì không?"

"Chính là một vài lý do, nhưng lại hỏi về nguồn gốc của nơi sản sinh ra khối Dị Ma Kim." Nữ tử tóc tím không lưỡng lự trả lời.

"Nói như vậy thì hắn thật rất hứng thú với Dị Ma Kim, tựa như cần một số lượng không nhỏ a. Nếu ta nhớ không nhầm trong Huyền Dạ Thành này cũng có mấy cửa hàng đem Dị Ma Kim bày bán, nhưng lại không thấy hắn đi thu mua." Nam tử tóc vàng có chút mơ hồ hoài nghi.

"Chẳng nhẽ khỏi Dị Ma Kim khi này trong bảo khố còn có sự tình khác?" Nữ tử tóc tím nhớ lại sự việc khi này trong bảo khố bất giác nói trúng được phần nào sự tình.

"Quên đi, mặc kệ trong đó còn có huyền cơ gì thì việc này đối với Bạch gia ta cũng không có nhiều quan hệ. Đại ca lần này ra ngoài cũng bị tổn thương một ít nguyên khí, cần phải hảo hảo bổ quan điều dưỡng một khoảng thời gian. Trong lúc này mọi chuyện của Bạch gia hãy để tiểu muội tọa trấn. Phòng ngừa mấy nhà khác lại làm cái chuyện tình đục nước béo cò a." Nữ tử tóc tím khẽ cười thần sắc lạnh lùng nói.

"Điều này cũng đúng, mặc kệ Hàn tiểu tử kia quan tâm cái gì, chỉ cần hắn không có địch ý với Bạch gia chúng ta là được. Ta ngày mai sẽ lập tức bổ quan, mọi chuyện trong tộc ngươi hay quan tâm một chút." Nam tử tóc vàng thoáng trầm ngâm rồi cười hoạt kê trả lời.

Nữ tử tóc tím tự nhiên đáp ứng làm cho đại hân hài lòng.

Lúc này Hàn Lập đang cười thú xa về chỗ ở, sắc trời cũng đang dần trở nên hôn ám.

Chu Quả Nhi thấy Hàn Lập trở về nét mặt liến khó nén vẻ vui mừng. Nếu không có một vị ma tôn Hàn Lập che chở, chỉ sợ nàng sẽ phải làm nô dịch là chuyện sớm muộn.

Lúc trước, tuy bị Hàn Lập sưu hồn một lần, nhưng từ đó đối đãi với nàng vẫn chưa có chút nào ngược đãi. Điều này làm tiểu nha đầu vui vẻ không ngừng, không muốn phải đối một vị chủ nhân khác có tính tình bạo ngược.

Hàn Lập hỏi qua mấy câu sự tình gần đây rồi liền đem nàng đuổi ra khỏi đình lâu, sau lại đem các loại cấm chế toàn bộ kích phát. Làm xong rồi liền

ngồi xếp bằng trên một tấm bồ đoàn.

Hắn có vẻ hơi trầm ngâm bàn tay lật chuyển, tức thì một cái hộp ngọc liền xuất hiện trong tay.

Tay áo hướng nắp hộp phát một cái, nhất thời một mảng thanh hà bắn ra, đem mấy tấm phù triện bên trên một hơi gỡ xuống.

Nắp hộp liền tự động mở lộ ra bên trong một viên châu màu vàng rực rỡ. Viên châu lớn bằng ngón tay cái, bề ngoài bóng loáng dị thường, còn ẩn chứa một cỗ mùi tanh tươi truyền đến.

Hàn Lập mi mắt chớp động, ngón tay nhẹ nhàng hướng đến viên châu, nhất thời một đạo thanh quang lóe lên lướt qua nhập vào trong đó.

Sau một lát công phu, viên phát ra từng biến âm thanh ba động, tiếp theo một mảng mênh mông ánh sáng nhu hào màu vàng phát ra rồi ngưng tụ bên dưới thành một cái hư ảnh cá voi xinh đẹp mê người nhằm phía viên châu mà bơi lượn xung quanh.

Hư ảnh lớn chừng một thước, bơi qua bơi lại vô cùng sống động.

Hàn Lập chăm chú nhìn cảnh này trên mặt không một nét biểu tình, bỗng nhiên một cái ngọc thủ trắng nõn từ trong tay áo lộ ra, năm ngón tay nhập vào đám kim quang đem khóa châu kia bắt lại.

Thanh quan trên mặt chớp lóe, một lượng lớn pháp lực tinh thuần cuộn cuộn không ngừng rót vào hạt châu.

Ngay sau đó, viên châu kim quang đại phóng, hư ảnh kim sắc cá voi nguyên bản lớn chừng một thước, sau đó đó cuồn cuộn trướng lên gấp mấy chục lần trở thành dài hơn mười trượng, cơ hồ phủ kín cả căn phòng.

Hư ảnh cá voi màu vàng trở nên thật lớn, trên đầu cũng mọc ra một cây sừng màu vàng dài khoảng một thước, bộ da trên thân cũng lộ ra từng khối lớn nhỏ bất đồng lân phiến, bộ dáng vô cùng dữ tợn.

Hàn Lập tỏ vẻ hài lòng, năm ngón tay hơi buông lỏng xuống, pháp lực đang truyền vào viên châu cũng ngừng lại.

Nhất thời hư ảnh cá voi cũng hóa thành nhiều điểm kim quang tán loạn tiêu thất, kim sắc hào quang trên viên châu cũng chợt tắt, viên châu liên khôi phục lại vẻ bình thường.

Hàn Lập thấy thế, liền đem viên châu thả vào trong ngọc hạp, cẩn thận dán vài tấm phù phong ấn lại rồi cất vào trong thủ trạc.

Hắn sở dĩ lựa chọn Kim Kinh Châu tự nhiên là có dụng ý khác, nhưng có thực sử dụng đến vật này hay không vẫn là chuyện khác.

Bất quá đối với hắn thu hoạch lớn nhất không phải là khóa Kim Kinh Châu mà là khối Dị Ma Kim kia.

Hàn Lập nhất thời nhớ đến khối dị ma kim kia trong lòng không tránh khỏi dấy lên một tia hưng phấn, hít sâu một hơi, thủ trạc trên tay nhất thời vung lên.

Ngay tức thì bạch quang từ trong thủ trạc lóe ra, một khối lớn khoáng thạch hai màu đen trắng bỗng nhiên xuất hiện, lẳng lặng huyền phù một chỗ bất động không nhúc nhích.

Ngón tay khẽ động hướng đến khối khoáng thạch phát nhẹ một cái.

"Phốc" một tiếng!

Một đạo thanh quang lóe lên, ngay lập tức khối khoáng thạch màu đen trắng bị chia làm hai nửa. Một viên cầu nhỏ bằng quả trứng gà từ giữa rơi ra.

Một trảo lại xuất ra, một đạo lực vô hình nhiếp đến trong tay, rõ ràng là một khối tinh cầu lún phún màu xám nọ.

Hàn Lập nhìn khối xám trắng tinh cầu trong mắt không khỏi hiện lên một tia nóng như lửa. Cánh tay khẽ nhấc, từ từ hướng về viên cầu chậm rãi chộp tới.

Lúc này, lớp áo phía ngoài bạo liệt ra để lộ một lớp vảy vàng ánh rực rỡ đem cánh tay thô to bao phủ chặt lấy gió mưa cũng không lọt.

Chương 2068: Phản Toán

Bàn tay chột biến lớn huyền hóa thành một cái kim sắc đại thủ đem khối tinh cầu bắt chặt vào trong đó.

Kim quang tại đầu năm ngón tay chớp động không ngừng, vô số kim sắc phù văn từ trong lòng bàn tay ồ ạt tuôn ra đem khối tinh cầu vây chặt vào bên trong thành một cái kim sắc quang cầu rực rỡ.

Nhìn thấy cảnh này Hàn Lập thở dài một hơi, đồng thời trong miệng lầm nhảm pháp quyết, từ mỗi đầu ngón tay đều tự phun ra một sợi tơ rất nhỏ sau đó lóe lên một cái rồi nhập hẳn vào trong quang cầu.

Ngay sau đó, từ trong khối cầu kim sắc chột toát ra một đoàn khí màu xám trắng, đám khí này như bị một lực lượng vô hình áp chế, ngoan ngoãn chạy dọc theo các sợi tơ rồi bị Hàn Lập mạnh mẽ giữ chặt trong tay.

Trong thời gian này hai mắt Hàn Lập nhắm chặt, bắt đầu bế quan luyện hóa đám năng lượng quỷ dị này.

Khắp thân thể Hàn Lập lúc này có vô số kim quang không ngừng lưu chuyển, đồng thời hơi thở phát ra lúc mạnh lúc yếu thập phần quỷ dị.

Khoảng vài canh giờ sau hai mắt hắn từ từ mở ra, trên mặt ngập tràn vẻ vui sướng vì cảm thấy pháp lực trong cơ thể rõ ràng lại tăng thêm một ít.

"Không sai, qua nhiên so với năng lượng trong khối Dị Ma Kim trước kia đồng dạng là một loại. Nếu như vậy chỉ cần tìm thật nhiều loại Dị Ma Kim này luyện hóa đem pháp lực tăng lên Hợp Thể Kỳ viên mãn cũng

không phải không làm được. Nói như vậy không chừng còn có thể tiết kiệm được hơn ngàn năm khổ tu, nhưng để có được thiên đại cơ duyên này, Lam Bộc Hồ kia ta không thể không đi một chuyến a". Hàn Lập thì thảo nói nhỏ sắc mặt âm trầm bất định.

Đem mọi việc cân nhắc lại một chút, Hàn Lập đem ngón tay giờ thẳng trước mặt.

Bỗng lóe một cái, một tia lục khí vô thanh vô tức bị thúc ép thoát ra nhằm nơi đầu ngón tay phiêu phù ở đó.

"Quả nhiên là thứ này cũng xuất hiện đi, xem ra chỉ có thể tạm thời phong ấn nó vào cơ thể của ma anh a".

Hàn Lập nhú mày lắc đầu.

Bất quá hắn mới luyện hóa chưa đến một phần mười khối tinh cầu, nếu đem toàn bộ đi luyện hóa thì chắc hắn sẽ làm cho pháp lực tăng thêm một thành nữa, đây cũng xem như là một chuyện kinh hỷ ngoài ý muốn đi.

Nhưng để phòng ngừa vạn bất thất nhất, Hàn Lập không có một hơi đem toàn bộ năng lượng bên trong khối cầu luyện hóa toàn bộ, mà hắn định chia làm khoảng chục lần luyện hóa đồng thời củng cố cảnh giới từng chút một.

Điều này kể hắn cũng lo xa, sợ tu vi tăng quá nhanh lưu lại những hậu họa khó phòng bị trước.

Dù sao thì loại năng lượng thần bí mà hắn lấy được so với lần trước kia còn nhiều gấp mười lần.

Hàn Lập sau khi quyết định liền khẽ phát tay áo lên, hơn mười tấm phù thiên bay tới đem khối kim sắc quang cầu phong ấn nghiêm mật.

Tiếp theo hắn lấy ra một cái bình nhỏ bằng ngọc, hơi nhoáng lên một cái, một cổ ngũ sắc quang hà bay ra, liền một hơi đem khóa quang cầu kim sắc kia hút vào không thấy bóng dáng.

Hàn Lập mỉm cười đem bình nhỏ thu lại, rồi hai tay để trên đầu gối nhắm mắt đi vào nhập định.

Hơn mười ngày sau Hàn Lập quyết không ra khỏi lầu các, liền một hơi đem khóa cầu năng lượng luyện hóa sạch sẽ trở thành pháp lực tinh thuần của bản thân, làm tu vi lại tăng thêm một ít nữa.

Lại vài ngày tiếp theo, Hàn Lập cũng thường xuyên đi đến các nơi trong Huyền Dạ Thành đem các loại điển tịch cùng sản vật đặc thù thu gom lại. Mà đồng thời, hắn quay lại Vạn Nô Tháp cùng với hai tên Luyện Hư ma tộc trao đổi cuối cùng mua đi một bộ bí thuật luyện chế khôi lỗi.

Cũng chính vì thế, Hàn Lập chẳng những phải xuất ra một số kiện đỉnh giai ma khí cùng một số ma thạch lớn kinh người đủ làm cho một Ma tôn phải kinh động tâm phách.

Nhưng đối với Hàn Lập thì con số này chẳng thấm tháp vào đâu.

Loại bí thuật luyện chế khôi lỗi này so với các phương pháp luyện chế khôi lỗi ở Linh giới hoàn toàn bất đồng.

Mỗi Ma Tinh Khôi Lỗi đều không cần phải sử dụng thần niệm ký phụ để điều khiển, mà trong mỗi cơ thể của khôi lỗi đều được bố trí cấm chế huyền ảo cùng tín vật để kích phát. Kể như vậy, chỉ cần luyện chế được loại khôi lỗi này thì cho dù là tu sỹ đệ giai cũng có thể điều khiển một cách dễ dàng. Hơn nữa số lượng cũng không bị phụ thuộc vào độ cường đại của thần niệm, ngay cả một đệ giai tu sỹ cũng có thể cùng lúc miễn cưỡng điều khiển cả một đại quân khôi lỗi.

Biết được điều này làm trong lòng Hàn Lập kinh ngạc mãi không thôi.

Đáng tiếc là trên đời này không phải chuyện gì cũng thập toàn thập mỹ. Loại Ma Tinh Khôi Lỗi này làm người ta thêm muốn không ít, nhưng không vì vậy mà khuyết điểm ít hơn đi.

Trong đó chính yếu nhất vì không được thần niệm ký phụ nên loại khôi lỗi này chỉ có thể thực hiện một vài mệnh lệnh đơn giản, nếu là mệnh lệnh quá sức phức tạp thì cũng đành bất lực.

Ngoài ra, mỗi một đầu Ma tinh khôi lỗi so với loại khôi lỗi cùng giai ở linh giới thì loại hình công kích cũng ít hơn, do vậy chiến lực hẳn là thấp kém hơn rất nhiều.

Tiếp theo, để luyện chế loại khôi lỗi này cũng thập phần phiền toái, hơn nữa số lượng cùng chủng loại tài liệu để luyện chế cũng là chuyện mà người thường tuyệt không dám mơ tưởng đi. Khôi lỗi có cảnh giới càng cao thì giá trị cùng số lượng của nguyên liệu để chế tạo càng làm người ta cứng lưỡi trợn mắt.

Nhưng làm cho Hàn Lập âu sầu nhất là dù tiêu hao một lượng linh thạch lớn như vậy nhưng cũng chỉ có thể đổi được loại bí thuật luyện chế khôi lỗi bậc trung. Theo lời của hai tên Luyện Hư ma tộc tại Vạn Nô Tháp thì bí thuật để luyện chế cao giai khôi lỗi chỉ được vài tên trưởng lão cấp bậc ma tôn nắm giữ, căn bản không truyền ra bên ngoài mấy may.

Thậm chí có một vài loại cao giai khôi lỗi đặc thù Vạn Nô Tháp cũng rất ít bán ra.

Điều này làm cho Hàn Lập tiếc hùi hụi một hồi.

Hàn Lập cũng không để ý quá nhiều đến loại cao gia ma tinh khôi lỗi này này, nếu không phải là số lượng thật nhiều thì đối với cảnh giới ngày

hôm nay của hắn thì loại khôi lỗi này đã không còn bao nhiêu trợ giúp nữa. Hắn tiêu phí đại lượng ma thạch như vậy chính là muốn tìm hiểu thêm một ít bí thuật cùng với hiểu biết có sẵn về khôi lỗi, hy vọng rằng khôi lỗi thuật của hắn tiến thêm một bước nữa.

Sau khi trở về Hàn Lập liền bế quan một mực nghiên cứu.

Hắn thử luyện chế một ít đề giai ma tinh khôi lỗi, lấy khả năng hiểu biết của mình, cuối cùng có được vài thu hoạch nho nhỏ.

Vào một ngày, hắn ở trong đỉnh lâu được cấm chế nghiêm mật, trong tay đang thử thao túng một đầu tứ chi Ma tinh Khôi lỗi thì bên người vang lên một tiếng anh minh, một đạo bạch quang phi độn ra chớp động trước mặt không ngừng rồi huyễn hóa thành một vật giống như tấm lụa trắng.

Hàn Lập thấy cảnh này thì thần sắc khẽ động, tay khẽ hướng về tấm lụa trắng đem một đạo thanh quang nhập vào bên trong.

Ngay sau đó miếng lụa trắng ngân quang chợt hiện, mặt ngoài liền phát ra một loạt các văn tự màu bạc nhỏ.

Hàn Lập đọc qua đám văn tự thần sắc dần trở nên âm trầm, tay khẽ vẫy một cái.

Miếng lụa trắng liền hóa thành mảng bạch quang biến mất trong tay áo, Hàn Lập cũng xoay người đi xuống dưới lầu dưới.

Trong đại sảnh tầng dưới, Chu Quả Nhi đang tập trung đọc điều gì đó trong một quyển sách làm bằng da thú màu vàng, vừa thấy Hàn Lập đi xuống liền cả kinh đứng dậy chào hỏi:

"Chủ nhân, người có chuyện gì cần tiểu tỳ đi làm a?"

"*Mấy ngày nay có ai đến bãi phóng ta không?*" Hàn Lập thuận miệng hỏi một câu.

"*Không có! Máy ngày nay tiêu tỳ một mực đợi ở đây, vẫn không có vị tiền bối nào đến thăm chủ nhân*". Chu Quả Nhi cẩn thận trả lời.

"*Hảo, ta đã biết, nếu không có chuyện gì ta muốn ra ngoài một chuyến. Người một mực đợi ở đây đi*". Hàn Lập thản nhiên nói xuống, cũng không chờ tiểu nha đầu nói thêm điều gì liền khoát tay hướng cửa lớn đi đến.

Chu Quả Nhi tròn mắt đứng nhìn bộ dáng có chút ngẩn ngơ.

Mà lúc này Hàn Lập đang tiêu sái xuất hiện bên ngoài lầu các, cũng ngay sau đó liền gọi một chiếc thú xa hướng về phía cửa thành mà đi.

Mấy canh giờ sau Hàn Lập không chế độn quang xuất hiện trên một đỉnh núi cách xa Huyền Dạ Thành vài trăm dặm nhìn xuống.

Chỉ thấy một mảng mây mù rộng lớn đem đỉnh núi bao phủ lại, người thường không thể nhìn ra bên trong có điều kỳ diệu nào.

Hàn Lập thấy cảnh này, ngược lại trong lòng buông lỏng một hơi, trong tay bắn ra một đạo hỏa cầu liền chui vào đám sương mù không thấy bóng dáng.

Một lát sau phía dưới sương mù phát ra âm thanh của một nam tử:

"*Ra là Hàn đạo hữu đã tới, tại hạ liền đem cấm chế mở ra xin mời đạo hữu tiến vào.*"

Người nói chuyện tựa hồ đã nhìn ra được thận phận của Hàn Lập, nguyên bản sương mù che phủ kín mít phía dưới lại nhanh chóng tản ra hai bên mở ra một cái thông đạo.

Hàn Lập nghe được thanh âm của người bên trong thân sắc khê động, liền hóa thành một đạo thanh hồng bay vào trong.

Biển sương mù trước mắt ngay lập tức biến mất, thân hình Hàn Lập xuất hiện trên một đỉnh núi không cao lắm.

Cách đó không xa là hai người đang khoanh chân xếp bằng trên hai khối đá sạch sẽ.

Trong đó một người có sắc mặt vàng nhạt và một người mặc hắc bào, đúng là Lũng gia lão tổ cùng gã trưởng lão họ Huy.

Bất quá khi Hàn Lập nhìn qua ánh mắt không khỏi nheo lại một chút.

Lũng gia lão tổ khuôn mặt thì tốt, chỉ hơi điều trắng đi một chút đang hướng về Hàn Lập cười cười, còn tên trưởng lão họ Huy thì mặt mang hắc khí, hơn nữa còn thiếu đi một cánh tay hình dung vô cùng tiêu tụy.

"Nhìn bộ dáng Huy đạo hữu như vậy, xem ra hai vị trên đường gặp phải đại địch a?" Hàn Lập thần sắc ngưng trọng hỏi.

"Việc này kể ra khá dài dòng, khi khác Lũng mỗ sẽ hướng Hàn huynh nói tỉ mỉ sau. Bất quá ta muốn hỏi trước Hàn huynh một chuyện, đã đến Huyền Dạ Thành chắc hẳn không chỉ có một mình Hàn huynh đi?" Lũng gia lão tổ cười khỏ một tiếng sau lại nghiêm mặt hỏi.

Lũng huynh đã dùng đến bảo vật triệu tập mọi người, nếu không còn những người khác tới thì hơn phân nửa là như vậy rồi. Ít nhất ta ở trong khách điểm đã ước định khi trước ta vẫn chưa tái kiến một ai." *Hàn Lập nhướng mày trả lời.*

"Nếu là như vậy hay chúng ta đợi thêm một chút nữa, chắc sẽ không quá lâu đi." Lũng gia lão tổ chân chừ một chút rồi nói.

Hàn Lập nghe vậy cũng không có gì phản đối, gật gật đầu rồi tùy tiện tìm một khối đá ngồi xuống xếp bằng.

Thời gian cứ vậy trôi qua từng chút. Một hồi lâu sau, Hàn Lập đang ngồi thần sắc khẽ động, ngẩng đầu nhìn về hướng không trung lam quang trên hai mắt chớp động, bỗng buông ra một câu:

"Dường như có một vị đạo hữu khác đến đây, không biết là vị đạo hữu nào."

Lũng gia lão tổ nghe vậy trong lòng cả kinh, đồng dạng ngó lên trên cao.

Kết quả sau một khắc công phu, trên cao truyền đến một thanh âm nữ tử dễ nghe:

"Các vị đạo hữu phía dưới, tiểu nữ đến muộn một chút mong rằng các vị không trách tội a."

Nghे âm thanh lời nói rõ ràng là của Diệp gia lão tổ phát ra.

Lũng gia lão tổ nghe được âm thanh này trên mặt thần sắc vui mừng, hai tay bấm niệm pháp quyết đem sương mù trên không chia ra làm hai.

Một đạo quang đoàn màu nhạt nhất thời từ trên cao bay xuống.

Chương 2069: Ngăn cản

* Vũ y: Áo lông chim

Quầng sáng mờ từ từ tản ra, trên đỉnh núi bỗng nhiên xuất hiện thêm một thân ảnh nữ tử mặc vũ y màu ngũ sắc.

Cô gái có làn da trắng như tuyết, xinh đẹp tuyệt trần, đúng là nữ tử Diệp gia tu vi Hợp Thể kỳ.

"Quả nhiên là Diệp tiên tử, bất quá là tiên tử mới vừa tới nơi hay đã ở trong Huyền Dạ Thành từ lâu?" Lũng gia lão tổ cười cười hỏi một câu.

"Thiếp thân đã đến nơi này từ nửa tháng trước. Ta không có luyện qua Ma đạo công pháp, ngay cả khi có Ngụy Ma Châu che giấu thì cũng không dám liều lĩnh tiến vào Huyền Dạ Thành đi. Sau đó ở ngoài này mấy ngày suy nghĩ phương pháp vào thành. Bất quá nhìn bộ dáng Lũng huynh cùng Huy đạo hữu chắc mới đến không lâu đi. Hơn nữa Huy đạo hữu trạng thái thật không mấy là tốt đẹp a!" Vũ y nữ tử đảo qua tình hình rồi nhìn về phía Hắc y nam tử nghi nghi hoặc hoặc nói.

"Nói ra cũng thật xấu hổ. Lũng tổ trên đường gặp phải rất nhiều trắc trở, phải khó khăn lắm hôm qua mới đến được nơi đây, còn chậm hơn tiên tử nhiều a. Nhưng thực ra Hàn đạo hữu dường như đã ở đây từ rất lâu. Lúc trước khi lao ra từ kiến triều Huy hiện đệ liền đụng phải một đầu kiến chúa, trong lúc nhất thời sơ sẩy trúng phải kịch độc, bất quá ta có mang theo Tỳ Độc Đan, lại trên đường hỗ trợ vận công luyện hóa đan dược nên mới trì hoãn lâu vậy. Cũng may Huy hiện đệ đã không còn đáng ngại nữa." Lũng gia lão tổ thở dài một hơi nói.

"Trúng độc của kiến chúa, cũng khó trách tại sao Huy huynh lại trở nên như vậy a. Tiểu muội sợ dĩ đến chậm như vậy bởi vì sợ ý để bị nhốt lại mấy tháng trong một cái man hoang hiểm địa, cuối cùng phải mất chín châu mười hai hồ mới may mắn thoát ra." Vũ y nữ tử chợt thẳng thốt rồi đem chuyện của mình giải thích thoáng qua.

"Hàn mỗ trên đường không gặp phải chuyện gì phiền toái, liền tới Huyền Dạ Thành từ mấy tháng trước rồi ở lại trong đó. Bất quá ngoài trừ ba vị ra thì đám người Linh tộc cùng Lâm đ*o hữu cũng đồng dạng không thấy bóng dáng đâu hết! Nếu như bọn họ hiện giờ vẫn chưa tới thì xem ra trên đường đã gặp phải chuyện ngoài ý muốn đi." Hàn Lập nhướng mày nói.

"Chắc không thể nào. Lâm đ*o hữu dù sao cũng là một hợp thể trung kỳ tu sỹ, lại am hiểu nhiều loại đỉnh giai độn thuật dấu cho gặp phải cường địch dù không đánh lại nhưng đào thoát hẳn không có vấn đề đi. Mà đám người Linh tộc lại cùng nhau liên thủ hành động lại càng không có chuyện gì mới đúng." Lũng gia lão tổ sắc mặt trầm xuống suy nghĩ nói.

"Điều này e cũng khó nói. Ban đầu thiếp thân cũng suy nghĩ như vậy. Nhưng trên thực tế thì nơi man hoang ở Ma giới nếu xét về độ hung hiểm hẳn là hơn nhiều lần so với Linh giới. Ngay cả thiếp thân cũng phải chịu đau khổ giam cầm mấy tháng tại một nơi, nếu bọn họ ở nơi man hoang gặp phải chuyện không thể kháng cự cũng không phải không có khả năng đi." Vũ y nữ tử tỏ vẻ nghiêm mặt không đồng tình.

"Quên đi, bây giờ dù có nói gì cũng e là vô dụng. Dù sao cũng chưa đến hạn ước định, chúng ta cứ tiếp tục chờ đợi thêm đi. Đúng rồi, Hàn đạo hữu đã đến Huyền Dạ Thành lâu như vậy hẳn đã có chút hiểu biết nhất định đi, có thể đem giảng giải cho ta một chút sự tình xem có cách nào thu về mấy đầu Bát Túc Ma Tích a." Lũng gia lão tổ im lặng hồi lâu rồi nhìn Hàn Lập nói.

"Việc này hẳn không thành vấn đề đi!" Hàn Lập nghe thế liền một lời đáp ứng.

"Huyền Dạ Thành bị tứ đại gia tộc, Vạn Nô Tháp cùng một vài thế lực nhỏ nắm giữ. Nhưng chỉ có tứ đại gia tộc mới có được Bát Túc Ma Tích. Nếu muốn có chúng thì chỉ có cách tìm đến mấy đại gia tộc kia thôi. Nhưng Bát Túc Ma Tích đối với tứ đại gia tộc kia vô cùng trọng yếu, chúng liên quan đến vấn đề sống còn của họ tại Huyền Dạ Thành, nếu muốn dùng phương pháp mua bán bình thường thì e rằng không thể được. Hàn mỗ vận khí không tệ, vừa rồi cùng Bạch gia tạo một chút quan hệ hơn nữa giúp họ giải quyết đôi chút sự tình khó khăn nên được nhường lại cho hai đầu thú Bát Túc Ma Tích. Nhưng muốn Bạch gia nhường lại cho nhiều hơn thì e là không có khả năng này. Bất quá các vị có thể thử vận khí một phen, dùng một ít tài liệu quý hiếm đến gặp họ đổi lấy vài đầu ma tích. Theo ta biết thì Ninh gia cùng Phương gia tựa như...."

Hàn Lập không có lấy một điểm giấu diếm, một hơi đem hầu hết sự tình giảng giải một phen.

Khoảng thời gian một bữa cơm sau, hắn đã nói ra bảy tám phần tình hình trong Huyền Dạ Thành cùng các thế lực bên trong.

Ngay khi nghe Hàn Lập lấy được hai đầu Bát Túc Ma Tích, Lũng gia lão tổ trong lòng rất đổi vui mừng, nhưng lại nghe về tình hình sau đó khuôn mặt không khỏi lộ vẻ trầm ngâm cân nhắc.

Điều này không khỏi làm cho Hàn Lập có chút im lặng, Lũng gia lão tổ có chút dăm chiêu nói:

"Chúc mừng Hàn huynh đã lấy được Bát Túc Ma Tích, nhưng nghe Hàn huynh khi nãy nói mấy đầu Bát Túc Ma Tích kia lại liên quan đến vấn đề

sinh tồn của mấy đại gia tộc, có thể nói rõ hơn một ít không? Hơn nữa mấy đại gia tộc đó có khoảng bao nhiêu Bát Túc Ma Tích a?"

"Theo ta biết thì mỗi đại gia tộc có chừng mấy chục đầu ma tích. Đám ma tích này sở dĩ được coi trọng vì chúng có thể tự do đi vào Huyền Khiếu Sa Mạc. Chỉ cần có đám Bát Túc Ma Tích đó, các đại gia tộc mới có thể thâm nhập vào Huyền Khiếu Sa Mạc tìm kiếm và khai thác tài liệu, khoáng sản sau đó lại vận chuyển ra ngoài. Nghĩ kỹ lại sự tình quan trọng này có thể thấy được số lượng ma thú như vậy là quá ít đi, như thế nào lại dễ dàng tặng lại cho ngoại nhân chứ." Hàn Lập bình tĩnh giảng giải.

Lũng gia lão tổ nghe xong thần sắc liền âm trầm bất định. Bộ dáng thấy xác thực rất khó giải quyết việc này.

Sau một hồi vũ y nữ tử hướng sang Hàn Lập hỏi nhẹ:

"Hàn huynh giúp Bạch gia loại sự tình gì mà được tặng một lúc hai đầu ma thú a?" Nữ tử có chút hâm mộ.

"Chỉ là may mắn thôi". Hàn Lập cười hoạt kê, băng quơ trả lời.

"Như này đi, lão phu cũng từng luyện qua ma công, lại có thêm tính năng của Ngụy Ma Châu thì nghĩ đến việc lập tức cùng Hàn đạo hữu tiến vào Huyền Dạ Thành cũng không ngại bị ai đó nhận ra. Để cẩn thận hơn, Huy hiền đệ cùng Diệp tiên tử tạm thời ở lại nơi đây đi, rồi tìm một địa phương ẩn nấp vào đợt khi chúng ta sẽ liên hệ. Trong lúc đợt đám người khác đến đây Lung mẫu muốn cùng Hàn huynh xem có thể lấy được mấy đầu ma tích không. Nếu thực sự không được thì đến cuối cùng chỉ có cách lên vào mấy đại gia tộc vừa mua vừa trộm phải lấy bằng được mấy đầu ma thú đến tay. Bất qua phương pháp này dường như hơi hạ sách đi." Lũng gia lão tổ chậm ngâm một hồi cuối cùng cũng có quyết định.

"Cũng hay, Huyền Dạ Thành so với Huyết Nha Thành trước kia hẳn rất bất đồng, bên trong có ma tôn tọa chấn rất nhiều, vạn nhất có ai đó tu luyện đặc thù công pháp thì e rằng chỉ với Ngụy Ma Châu làm thiếp thân thực không quá an tâm. Tiểu muội sẽ cùng Huy đạo hữu tạm thời chờ lại bên ngoài đi. Sự tình Bát Túc Ma Tích mong Lũng huynh cùng Hàn huynh quan tâm thêm một hai phần." Vũ y nữ tử thân nhiên đồng ý nói.

Hắc bào nam tử đồng dạng cũng không có ý kiến thêm, chỉ lặng yên ngồi vuốt cằm.

Khoảng thời gian sau đó, đám người Lũng gia lão tổ bắt đầu thương lượng lại các bước kế hoạch và dự liệu các biến cố ngoài ý muốn. Sau khi cảm thấy không có vấn đề quá lớn nên cả bọn đều tự khống chế độn quang ly khai đỉnh núi.

Hàn Lập vẫn chưa cùng Lũng gia lão tổ hành động mà tiến vào Huyền Dạ Thành trước một bước.

Gần nửa ngày sau, tại Thánh Linh Viện trong thành lại xuất hiện thêm một gã trung niên tu vi Luyện Hư Hậu Kỳ.

Đúng là Lũng gia lão tổ đang áp chế tu vi.

Lũng gia lão tổ chẳng những chế dẫu đi tu vi thực của mình, mà còn thuê một tòa lầu các ở cách xa chỗ của Hàn Lập.

Dù có ai chú ý cũng vô pháp nghĩ đến việc hai người có quan hệ gì trong đó.

Từng ngày như vậy trôi qua, Hàn Lập trừ lúc ngẫu nhiên cùng đám người Lũng gia truyền âm trao đổi tin tức ra thì vẫn một mực bế quan nghiên cứu bí thuật chế tạo Ma Tinh Khôi Lỗi.

Cùng lúc này, Lũng gia lão tổ đem tất cả các góc ngách trong Huyền Dạ Thành kiến thức qua, sau đó ảo hóa thân phận tìm đến mấy đại thế gia thử trao đổi lấy một ít Bát Túc Ma Tích. Tất cả đều thất bại không nằm ngoài dự tính trước kia.

Nhưng Lũng gia lão tổ không hề tỏ ra tức giận mảy may, vô luận ở Linh giới hay Ma giới mọi thứ đều có thể đem ra trao đổi, chỉ một điều là thứ dùng để trao đổi có giá trị hay không mà thôi.

Cho nên hắn cũng không như vậy mà nản chí, lại nhân cơ hội tạo quan hệ với một tên cao giai đệ tử của Triệu gia, thậm chí còn thường xuyên qua lại trong một thời gian.

Thông qua tin tức truyền âm Hàn Lập đối với mọi chuyện đều có chút hiểu biết một hai, nhưng hắn không có ý tứ can thiệp vào, chỉ đợi xem Lũng gia lão tổ có phương pháp nào hữu hiệu hay không mà thôi.

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa có kết quả thì tin tức của đám người Linh tộc từ ngoài thành truyền đến.

Lũng gia lão tổ bắt được tin này tự nhiên mừng rỡ, liền cùng Hàn Lập ra khỏi thành đến địa phương của đám người Linh Tộc ẩn nấp một lần nữa gặp lại Thiên Thu thánh nữ.

Tuy đám người Linh tộc đến chậm hơn so với Lũng gia lão tổ một thời gian nhưng lại không mảy may hao tổn, tất cả đều hoàn hảo bình yên.

Nhưng trong lúc đối mặt, Hàn Lập không khỏi liếc nhìn gã gọi "*Chi Thủy*" kia vài lần.

Không biết có phải ảo giác không nhưng hắn cảm thấy ẩn sau khuôn mặt tái nhợt vàng vọt kia thì vị Khí Linh tộc này hơi thở âm hàn khi trước lại

tăng thêm vài phần, càng nhìn càng mang lại cho tâm thần người ta cảm giác lo lắng bất an.

Thần niệm Hàn Lập hướng về tên khí Linh Tộc này quét vài lần, nhưng chỉ vừa tiếp xúc vào cơ thể liền có cảm giác như trâu húc xuống biển biến mất không thấy, không một chút hiệu quả. Điều này làm cho hắn nhướng mày suy nghĩ mãi không thôi.

Bất quá trừ điều đó ra, Lũng gia lão tổ cùng một đám người Linh tộc tiến hành trao đổi lại vô cùng thuận lợi. Vị Thiên Thu thánh nữ này dẫn theo lão nho tên gọi "*Tàng Hình*" che dấu tu vi cùng trà trộn vào bên trong thành, còn đám người còn lại nàng xấp đặt ở chung một chỗ lưu lại bên ngoài chờ đợi tin tức.

Sau khi có thêm hai trợ thủ thì Lũng gia lão tổ tiếp tục tiến hành kế hoạch cũ, liền lấy Triệu gia làm mục tiêu. Một bên không chút do dự đề cao giá cả để trao đổi, một mặt lén lút dùng các loại phương pháp bất đồng dò hỏi tin tức nơi Triệu gia chặn nơi Ma tích cùng các loại cấm chế.

Hiển nhiên đám người Lũng gia lão tổ lo sợ việc trao đổi không thành nên mới sắp đặt hậu thủ đề phòng vạn nhất.

Chương 2070: Nhị Tiến Huyền Khiếu

Vào một ngày của hai tháng sau, Hàn Lập, Lũng gia lão tổ và đám người đi cùng Thiên Thu thánh nữ tụ tập cùng nhau tại một động phủ tạm thời hướng đông bên ngoài tòa thành.

Cả đám đứng trước mặt một nam tử tóc dài đã ước hẹn khi trước, thần sắc hoàn toàn bất đồng.

Vị này là một Hợp Thể kỳ tu sỹ Lâm gia lão tổ, khi trước nguyên bản là một trung niên tráng kiện nam tử nhưng hiện tại da thịt héo rũ, tóc màu xám trắng trở thành điệu bộ già nua đáng thương như một lão nhân tám chục tuổi.

Càng cả kinh hơn là một nhãn cầu và một cánh tay của nam tử này đã không cánh mà bay.

Hốc mắt sâu hoắm, trống rỗng dường như cả khóa nhãn cầu bị người ta mạnh mẽ móc ra.

Mà tu vi của vị Lâm gia tu sỹ này khi mạnh khi yếu còn lại không đến một phần ba so với khi toàn thịnh, làm người ta có cảm giác thập phần suy yếu đi.

*"Lâm đ*o hữu, người vì sao lại trở nên như vậy?"* Đám người xung quanh sau khi hết ngạc nhiên rốt cuộc mở miệng trầm trầm hỏi.

"Nói ra cũng thật mất mặt, lúc tại hạ thân tại nơi man hoang thì gặp một đám Nhiếp Hồn thú, lúc sơ ý bị chúng hút mất hơn phân nửa pháp lực. Phải miễn cưỡng đem tự bạo một đám pháp bảo mang theo trong người mới may mắn trốn thoát." Nam tử họ Lâm vẻ mặt chua xót ho nhẹ vài tiếng, âm thanh cũng khàn đặc khó nghe dị thường.

"Nhiếp Hồn thú, Loài thú này tu vi cũng không cao, làm thế nào mà Lâm huynh lại bị chúng áp bức đến bước này?" Thiên Thu thánh nữ kinh ngạc hỏi.

"Nếu là Nhiếp Hồn thú bình thường thì không đáng để Lâm mỗ để trong mắt, nhưng lại là một con Nhiếp Hồn thú biến dị tu vi Hợp Thể kỳ thì lại khác." Nam tử họ Lâm khước mắt khẽ run rẩy trả lời.

"Là Nhiếp Hồn thú biến dị!" Đám người xung quanh nghe được khuôn mặt không khỏi biến sắc.

"Không sai, con thú này nguy trạng giống hệt đám thú bình thường, lại ẩn nấp tại giữa đàn. Ta vì không đề phòng nên bị nó đánh lén, nếu không như vậy thì hẳn đã không rơi vào hoàn cảnh này đi". Nam tử họ Lâm hồi tưởng lại sự việc sắc mặt thập phần khó coi.

"Lâm đ*o hữu đại nạn qua khỏi hẳn sẽ có hậu phúc a. Nhưng không biết về sau đạo hữu có tính toán gì không?" Lung gia lão tổ sắc mặt biến đổi không ngừng, một lúc sau đột nhiên hỏi.

"Ta hiện giờ chân nguyên hao tổn, pháp lực còn lại không nổi hai ba thành, nếu như phải tiến vào Huyền Khiếu Sa Mạc thực sự là quá sức đi, bây giờ phải lập tức trở về Linh Giới bế quan vài trăm năm mới mong tu vi hồi phục lại như cũ. Tại hạ sẽ kích phát phần chân nguyên còn lại để phản hồi Linh Giới, chuyện đi tìm thiên địa linh vật này cũng không nên tính đến nữa đi." Nam tử tóc dài tính toán một hồi không cam lòng nói.

*"Cũng tốt, lấy tình hình Lâm đ*o hữu hiện nay nếu tiếp tục hẳn có khả năng phải ngã xuống. Như vậy đi, mấy người bọn ta sẽ lưu lại đây thêm một tháng chờ cho đạo hữu điều dưỡng một chút mới tiếp tục tiến hành kế hoạch trước đây."* Lũng gia lão tổ không hề tỏ vẻ ngoài ý muốn, tựa hồ đã nắm chắc mọi chuyện.

*"Cũng đành phải như thế đi. Linh tộc chúng ta đối với việc này không có ý kiến, Lâm đ*o hữu lúc này hãy cứ an tâm dưỡng thương đi."* Thiên Thu thánh nữ im lặng một hồi rồi gật đầu nói.

Nhưng vũ y nữ tử cùng gã họ Huy thì không khỏi liếc mắt nhìn nhau một cái, mơ hồ tỏ vẻ thở chết căm tức thương.

Dù sao trong đám Nhân tộc tu sỹ bọn họ có tu vi kém xa Hàn Lập cùng Lũng gia lão tổ, trong người lại mang thương thế, nói không chừng người tiếp theo chính là một trong hai bọn họ.

Bất quá đối với tu sỹ Hợp Thể kỳ đã tồn tại vô số năm như bọn họ thì loại suy nghĩ này chợt lóe qua trong đầu rồi thần sắc lại khôi phục như thường.

Hàn Lập nghe xong thần sắc khẽ động dường như nhớ đến điều gì, bỗng nhiên hướng đến nam tử tóc dài nói:

*"Tại hạ trong tay có một ít đan dược đối với thương thế lúc này của đạo hữu có lẽ có chút tác dụng, Lâm đ*o hữu không ngại dùng một hai a."*

Vừa dứt lời hắn liền hướng phía nam tử tóc dài phát tay một cái, một cái bình ngọc màu trắng cao chừng vài tấc từ trong tay áo bay tới.

Tu sỹ Hợp Thể kỳ Lâm gia nghe vậy đầu tiên ngần ra, theo bản năng đưa tay tiếp nhận chiếc bình ngọc, mắt nhìn về phía Hàn Lập tràn đầy nghi hoặc.

Điều này cũng khó trách.

Hàn Lập tuy cùng đám người này hợp tác một đoạn thời gian, nhưng đôi bên chưa có tiếp xúc qua lại nhiều lắm chứ nói gì đến việc giao hảo. Hiện tại đối phương đột nhiên đưa tặng một bình đan dược làm nam tử tóc dài nghi hoặc mãi không thôi.

Vị tu sỹ họ Lâm hơi trầm ngâm một chút rồi đưa tay mở chiếc bình ngọc ra, một mùi hương thuốc nồng đậm tràn ngập cả gian phòng.

Mọi người thấy vậy tinh thần không khỏi phấn chấn lên vài phần.

Nam tử tóc dài đem miệng bình hướng lên hít thử một hơi nét mặt không khỏi mừng rỡ, sau đó đem chiếc bình hướng lòng bàn tay đổ xuống.

Kết quả là một viên đan dược hoa văn xanh biếc từ trong miệng bình lăn ra, xoay tròn rồi nằm im trong lòng bàn tay.

"Tôi Tinh Đan, đây đúng là Tôi Tinh Đan!" Vừa thấy bóng dang đan hoàn nam tử tóc vàng đã vô cùng mong chờ, sau đó thất thanh kêu lên bộ dáng vui mừng như điên.

Khỏa đan dược này chẳng những vô cùng quý hiếm mà quan trọng nhất là đối với thương thể hiện tại của hắn có tác dụng rất lớn. Chẳng những giúp hắn còn hồi phục lại non nửa chân nguyên không sợ sau này tu vi đại giảm, mà còn làm cho thương thể hiện tại không còn đáng lo lắng nữa.

Lũng gia lão tổ và đám người Thiên Thu thánh nữ nhìn thấy khối đan dược trong lòng không khỏi có chút động tâm.

Loại đan dược này đối với tu vi Hợp Thể Hậu Kỳ bọn họ chỉ có thể ngộ không thể cầu! Nếu không phải đang ở trong hoàn cảnh này hắn là hai người bọn họ đã có những hành động khác không chừng.

"Hàn đạo hữu, khóa đan được này đối với Lâm mỗ thật rất có tác dụng. Nhưng vô công bất thọ lộc, Hàn huynh có dụng ý gì không ngại xin mời nói ra đi." Nam tử tóc dài trong lòng kích động dị thường, nhưng sau đó cố gắng kìm chế xuông hướng đến Hàn Lập lặng lẽ truyền âm.

Hàn Lập khloe miệng nhếch lên khẽ cười một tiếng, đồng thời truyền âm lại:

*"Lâm đ*o hữu nói như vậy thì Hàn mỗ cũng sẽ không ngại nói thẳng. Tại hạ có một chuyện nhỏ muốn phiền đến Lâm huynh, không biết đạo hữu có thể giúp đỡ một hai?"*

"Hàn huynh đã đem Tội Tình Đan xuất ra còn sợ ta từ chối sao? Xin cứ tùy tiện nói ra đi, nếu là sự việc không quá khả năng ta quyết sẽ không cự tuyệt." Nam tử tóc dài cân nhắc một hồi rồi quả quyết trả lời.

"Lâm huynh không cần phải quá căng thẳng như vậy, sự việc ta muốn nhờ đạo hữu chỉ là thuận tiện mà thôi, nói ra thì gần đây ở trong thành ta cứu được một tiểu nha đầu Nhân tộc chúng ta. Tiểu nha đầu này cùng ta có chút quan hệ sâu xa, hy vọng đạo hữu lúc trở về linh giới thì mang theo nàng, hơn nữa khi ở Linh giới lại chiếu cố đến nàng một thời gian. Dù sao thì lộ trình tiếp theo thực sự rất nguy hiểm, ta càng không thể mang nàng theo trên đường. Việc này hẳn là dễ dàng đối với đạo hữu đi." Hàn Lập bất động thanh sắc truyền âm nói.

"Chỉ là việc này thì tự nhiên không có vấn đề. Lâm mỗ cam đoan với người nếu bình an trở về Linh giới thì người mà Hàn huynh phó thác tuyệt đối bình an vô sự." Nam tử tóc dài có đôi chút ngoài ý muốn, rồi không một chút do dự một lời đáp ứng.

"Tốt, có như vậy Hàn mỗ yên tâm rồi." Hàn Lập thản nhiên gật đầu rồi im lặng không nói thêm điều gì.

Mà sau khi tia lo lắng trong lòng nam tử tóc dài qua đi, liền không một chút do dự đem viên đan dược trong tay bỏ vào miệng nuốt xuống.

Lấy tính hình hiện tại của hắn mà nói, càng đem đan dược phục dụng sớm càng bớt lo lắng về thương thế, tự nhiên một chút chần chừ cũng không có mấy may.

Mà đám người Lũng gia lão tổ bên kia sớm thấy hai người truyền âm thương lượng sự tình, tự nhiên thức thời không làm chuyện gì quấy rầy.

Bọn họ tự nhiên rõ ràng Hàn Lập không vô duyên vô cớ xuất ra đan dược trân quý như vậy, khẳng định đối với to sỹ họ Lâm có giao dịch gì đó.

Nhưng sự việc hai người trao đổi với nhau thì tự nhiên không mấy may biết chút nào.

Lúc này Lũng gia lão tổ thần sắc thông dong, liền đem sự việc tiếp xúc với đám người Triệu gia thuật qua một lần.

Đám người Thiên Thu thánh nữ cùng vũ y nữ tử nghe xong không khỏi nhú mày một hơi.

"Nói như vậy thì Triệu gia hẳn là đang dở công phu sư tử ngoạm đi, một đầu Bát Túc Ma Tích mà cũng dám bán ra với mức giá biến thái như vậy. Vạn năm Huyết Tử Linh Chi, Băng Tinh Chi Tâm là loại thiên địa linh vật tại mỗi giới đều cực kỳ khó gặp vậy mà cũng dám hướng đến Lũng huynh đưa ra? Xem ra đám người Triệu gia thật không có lấy một chút thành ý trao đổi đi!" Thiên Thu thánh nữ dung mạo dần trở lên lạnh lùng đứng lên buông một câu.

"Ta thấy Triệu gia không chỉ có tâm tư không muốn trao đổi a!" Hàn Lập thản nhiên nói một câu.

"Ô, vậy ý của Hàn huynh ra sao?" Vũ y nữ tử thần sắc khẽ động.

Hàn Lập lại cười cười không đáp.

"Chỉ sợ Triệu gia không những không bán Bát Túc Ma Tích cho lão phu mà còn có ý giết người đoạt bảo. Dù sao cái giá ta báo trước đây cũng đủ làm cho hai tên quỷ ma tôn kia có chút động tâm." Lúc này Lũng gia lão tổ đột nhiên tiếp lời nhưng vẻ mặt thập phần lạnh lùng.

"Xem ra Lũng huynh đã sớm dự liệu a." Thiên Thu thánh nữ nghe vậy khẽ cười một tiếng.

"Không sai, nếu Triệu gia không muốn trao đổi Bát Túc Ma Tích thì ba nhà khác hẳn cũng sẽ như vậy đi. Chúng ta sẽ tương kế tựu kế thừa dịp lúc hai tên ma tôn Triệu gia đang mưu đồ bảo vật trên người ta, ta liền dẫn chúng rời đi. Mặt khác liền lẻn vào trong Triệu gia đem Bát Túc Ma Tích trộm đi rồi một mạch chạy vào Huyền Khiếu Sa Mạc." Lũng gia lão tổ léo lên tia sát khí nói.

"Tuyệt diệu, Triệu gia không có ma tôn tọa trấn thì đám người khác vô pháp ngăn cản chúng ta. Bất quá Lũng huynh đã tìm được địa phương Triệu gia nuôi Bát Túc Ma Tích rồi sao?" Vũ y nữ tử mừng rỡ nói.

"Hắc hắc, Lũng tổ mấy ngày qua trong thành tự nhiên không hề nhàn rỗi đã nắm rõ việc này. Triệu gia đem Bát Túc Ma Tích chia làm hai địa phương. Một là trong Triệu gia cấm địa, nơi này có cấm chế rất mạnh cho dù không có ma tôn tọa trấn cũng thập phần khó khăn xuất thủ. Một địa phương khác là nơi tạm thời trú chân của Bát Túc Ma Tích. Theo ta biết thì mỗi nửa tháng Triệu gia sẽ có một đám Bát Túc Ma Tích từ bên ngoài trở về, như thường lệ sẽ dừng lại nghỉ chân nơi đó ít ngày, đây chính là cơ hội để chúng ta xuống tay. Hàn huynh đã có hai đầu Bát Túc Ma Tích, ta nghĩ

chỉ cần đem đám ma tích này đoạt lấy là đủ rồi. Bất quá có vài điều các vị cần chú ý."

"Động thủ thì được nhưng cố gắng không đại khai sát giới cũng như để lộ tu vi cùng diện mạo. Nếu chẳng may làm cường giả ở các địa vực khác chú ý thì sẽ rất phiền toái. Dù sao chúng ta sẽ đi qua Huyền Khiếu Sa Mạc mà thân là ma tộc cường giả đều có thể dùng truyền tống trận đi qua đầu bên kia đón đầu chúng ta." Lũng gia lão tổ liền đem mưu kế ra giảng giải một hai.

Chương 2071: Thú Tôn điện

"Việc này Lũng huynh yên tâm, chỉ cần Triệu gia không có tồn tại ma tôn tọa trấn thì hẳn là không cần để lộ ra thần thông cảnh giới chân chính đi, sau khi đoạt được Bát Túc Ma Tích đến tay thì sẽ lập tức dời đi không cần quan tâm thêm các chuyện không cần thiết khác." Thiên Thu thánh nữ thân nhiên cười nói thập phần tự tin.

Hàn Lập cùng vũ y nữ tử cũng không có ý kiến gì thêm.

Lũng gia lão tổ thấy vậy cũng gật đầu cho là đúng.

Vì thế khoảng thời gian tiếp theo đám người liền đi vào thương lượng kế hoạch, cẩn thận vạch ra từng chi tiết, từng bước đi sự tình.

Mấy canh giờ sau đám người Lũng gia lão tổ cùng Hàn Lập lại ly khai động phủ quay về Huyền Dạ Thành.

Trong khoảng thời gian hai tháng tiếp theo, Hàn Lập vẫn một mực ở trong lầu các tu luyện và chờ đến thời điểm ước định.

Trong thời gian đó, Lũng gia lão tổ mấy lần truyền tin tới thông báo mọi việc vẫn tiến hành rất thuận lợi.

Lũng gia lão tổ chẳng những làm đám người Triệu gia tâm nổi lòng tham, thậm chí còn tử mỹ bày mưu tính kế khiến hai tên Ma Tôn của Triệu gia quyết định tự mình động thủ.

Chính thời điểm này Lũng gia lão tổ vẫn một mực ở trong Huyền Dạ Thành nên đám người Triệu gia hoàn toàn không có cơ hội động thủ.

Vào một ngày, Hàn Lập đang tọa tĩnh trong tòa lầu các thì đột nhiên có âm thanh nho nhỏ bên người vang lên, một đoàn bạch quang bay ra chợt lóe lên huyền hóa thành đám sương mù, bên trên hiện ra là đoạn văn tự dài chừng hơn chục chữ.

Hàn Lập đảo mắt qua đám văn tự vài lần rồi mỉm cười đi xuống dưới lầu.

Bên dưới đại sảnh lầu một là Chu Quả Nhi đang thành thành thật thật ngồi trên một chiếc ghế dài chắn ngang cửa lớn, một tay ôm cằm ngẩn ngơ.

Vừa thấy bóng dáng Hàn Lập đi xuống, tiểu nha đầu này choàng tỉnh chạy lại chào hỏi.

"Bây giờ ngươi không cần ở lại đây nữa, theo ta đi một chuyến." Hàn Lập thân nhiên phân phó một tiếng xong như sớm có quyết định liền đi thẳng ra đến cửa lớn.

Chu Quả Nhi nghe xong đầu tiên ngẩn ngơ nhưng sau đó không khỏi kinh hỷ ngoài mặt.

Trong miệng liền đáp *"vâng"* một tiếng rồi vội vàng đi theo sau lưng Hàn Lập.

Mặc dù khoảng thời gian ở cùng Hàn Lập nàng không bị dù chỉ một chút ngược đãi, nhưng suốt ngày bị ước thúc trong địa phương căn lầu các thì tự nhiên trong lòng có chút buồn bực như phải giam cầm. Hiện tại có thể được ra ngoài quả nhiên mừng rỡ không thôi.

Ly khai khỏi tòa lâu, Hàn Lập gọi một chiếc thú xa đem theo Chu Quả Nhi ra ngoài Huyền Dạ Thành.

Vừa ra khỏi cổng sau, Hàn Lập đem theo Chu Quả Nhi hóa thành một đạo độn quang hướng về một đỉnh núi vô danh mà bay tới.

Không lâu sau, trong độn quang đám người Hàn Lập từ từ hạ xuống.

Nam tử tóc dài họ Lâm lúc này đang chờ dưới một gốc cây đại thụ trên đỉnh núi, vừa thấy bóng dáng Hàn Lập liền tươi cười bước ra nghênh đón.

Vị tu sỹ Hợp Thể Kỳ này nguyên bản vẫn mang thương thế, nhưng màu tóc khi tước màu xám trắng thì nay đã trở lại màu đen, trên khuôn mặt cũng hồng hào thêm vài phần.

Để được điều này hẳn là khóa Tội Tinh Đan mà Hàn Lập cho ngày đó có công lao rất lớn.

"Hàn huynh quả nhiên giữ tín a, tiểu nha đầu này chính là tên văn bối người nói khi trước sao?" Nam tử tóc dài đảo mắt nhìn qua Chu Quả Nhi chột hỏi.

"Không sai, nha đầu này đối với ta có chút uyên nguyên sâu xa. Đành phiền đạo hữu đưa nàng về Linh Giới, chờ sau khi mọi việc ở Ma Giới kết thúc ta sẽ đến đón nàng đi." Hàn Lập bất động thanh sắc trả lời.

"Đạo hữu hãy yên tâm, đan dược ta đã nhận tự nhiên sẽ đảm bảo bình an cho nàng. Đám người Lũng huynh hai ngày nữa sẽ bắt đầu kế hoạch, việc này không nên chậm trễ nữa, ngay hôm nay ta sẽ khởi hành." Nam tử tóc dài nghiêm chỉnh nói.

"Ân, Lâm đạo hữu đi sớm một chút cũng tốt, đề phòng vạn nhất bị liên lụy vào phiền toái ngoài ý." Hàn Lập gật đầu đồng ý sau đó quay qua Chu

Quả Nhi nói:

*"Người gặp ta ở đây coi như cũng có chút duyên phận, nay ta giúp người trở lại nhân tộc đi. Người này là thái thượng Lão tổ của một trong mấy đại thế gia của Nhân tộc, Lâm đ*o hữu, người đi cùng người này hẳn sẽ bình yên vô sự. Còn lại mọi chuyện đợi đến khi gặp lại ta sẽ cho người biết sau."*

Chu Quả Nhi đang đứng một bên nghe được đành trợn mắt há mồm, môi khê nhúc nhích như định hỏi điều gì đó.

Nhưng đúng lúc này, tay áo Hàn Lập khê phát lên.

Một cỗ quang hà bay ra, Hàn Lập liền hóa thành một đạo thanh hồng nháy mắt ly khai.

Trên đỉnh núi lúc này chỉ còn lại hai cái thân ảnh của nam tử tóc dài và Chu Quả Nhi.

"Tiểu nha đầu không cần lo lắng, Hàn huynh đã mang người giao cho ta thì ta sẽ đưa người an toàn về Linh giới." Nam tử tóc dài thản nhiên nhìn Chu Quả Nhi nói một câu.

"Linh giới, vậy ra tiền bối thật sự là người của Nhân tộc! Hàn tiền bối không lẽ cũng là?" Chu Quả Nhi dù sao cũng là người thông minh dị thường, bất quá khi nổi khiếp sợ ban đầu qua đi thì vẫn có chút không thể tin được cất tiếng.

"Hắc hắc, lấy thân phận của ta cùng Hàn huynh đi lừa gạt một tên kết đan tiểu nha đầu nhà người làm gì." Nam tử tóc dài bật cười hắc hắc.

"Nhưng khi nãy Hàn tiền bối nói có quan hệ sâu xa cùng văn bối là thế nào? Xin tiền bối chỉ bảo cho một hai." Chu quả nhi hưng phấn một lúc

bỗng nhiên như sực nhớ ra điều gì liền hỏi.

"Điều này ta cũng không biết, chẳng lẽ Hàn huynh chưa nói qua với người sao?" Nam tử tóc dài có chút kinh ngạc.

"Ngay cả việc Hàn tiên bối không phải là ma tộc vẫn bối cũng mới vừa biết đến, như thế nào hiểu được mình cùng Hàn tiên bối có quan hệ sâu xa gì?" Chu Quả Nhi nét mặt không khỏi lộ ra vẻ hoang mang.

Chu Quả Nhi hồi tưởng lại khi Hàn Lập đem chuyện nàng tu luyện Tố Nữ Luân Hồi công tra vấn, trong lòng đã có chút phỏng đoán đôi chút nhưng lại không dám xác thực.

Nam tử tóc dài tuy đối với quan hệ giữa Hàn Lập và Chu Quả Nhi có đôi phần tò mò nhưng cũng không hỏi han gì thêm, chỉ dặn dò vài câu rồi nâng tay thả ra một chiếc phi chu màu đen tuyền bay tới. Phía trước phi chu là vài con khôi lồi giống như giao mà không phải là giao đang nằm sắp quay đầu về phía trước.

Nam tử ở dưới ngoắc tay một cái, hai người bước lên phi chu, sau đó dưới sự điều khiển của đám thú hình khôi lồi chiếc thuyền nhắm thẳng hướng man hoang phá không dòm đi.

Bởi lo lắng đám người Lũng gia lão tổ sẽ hành động sớm nên sau khi ra khỏi phụ cận Huyền Dạ Thành, nam tử tóc dài lệnh cho đám khôi lồi thú điều khiển phi chu toàn lực bay đi.

Sau nửa ngày phi hành không mệt mỏi, phi chu liền xuất hiện ở một nơi cách đó trăm ngàn dặm.

Nhìn xuống phía dưới là vô số ụ đất nhấp nhô cao thấp, xa xa là một mảng như ẩn như hiện đồi núi liên miên không dứt, tất cả đều nhưng như chớp nháy mắt vụt qua.

Đúng lúc này trong tai nam tử tóc dài là một giọng nói nữ tử thản nhiên truyền đến:

"Nếu đã tới nơi này thì cũng nên dừng lại ở đây đi."

Âm thanh vừa dứt, phía hư không trên đầu bỗng nhiên dao động, vô số cánh hoa màu phấn hồng hiện ra rồi ngưng tụ thành một cái thủ trái lớn hơn trăm trượng, khí thể phô thiên cái địa đánh xuống.

Trong nhất thời không khí xung quanh mang theo hương hoa thơm ngát ập vào mặt giống như toàn bộ trời đất nghiêng ngả, cho dù muốn trốn tránh cũng không được.

"Bất hảo!"

Nam tử tóc dài thấy cảnh này nhất thời đại loạn hét lên một tiếng, một tay bấm niệm thần chú, tay còn lại hướng lên trời giương lên.

Trong phút chốc, mấy đầu thú hình khôi lỗi kéo xe phía trước ngựa cổ lên trời phun ra nhiều loại bất đồng màu sắc quang trụ, đồng thời một luồng tinh quang lóe lên nhanh như chớp tạo thành một màn hào quang đem đám người trên xe phủ kín nghiêm mật bảo hộ.

Cùng lúc đó một chiếc cốt nhận xung quanh được bao phủ hắc khí lập lòe từ trong tay bắn ra, nhoáng một cái đón gió lớn lên thành một cái cự nhận thô dày to hơn mười trượng. Cự nhận lại hướng về bàn tay hồng phấn khổng lồ đón đầu trăm xuống một kích.

Nơi cự nhận đi qua, không gia hai bên như mở hồ vụn vụn, dường như muốn sụp đổ bất cứ lúc nào.

Nam tử tóc dài không hổ danh là tu sỹ hợp thể kỳ, ngay cả lúc tu vi đại giảm lại thập phần kinh sợ nhưng đã ra tay là khí thể long trời lở đất.

Ngay sau đó đám cột sáng cùng cự nhận đánh trúng đại thủ không lồ.

Một tiếng nổ kinh thiên truyền đến, trong phạm vi hơn trăm dặm xung quanh đều vang lên tiếng ông ông cộng hưởng.

Đám cột sáng bị bàn tay màu phấn hồng phát ra một tầng bụi phấn thổi qua mà tan, còn cây cột nhận dù to lớn đến mấy cũng không thể ngăn được cự lực, liền tắc tắc vỡ vụn ra.

Tu sỹ Hợp Thể kỳ họ Lâm sắc mặt tái nhợt, đồng tư co rút lại đang muốn thi triển thêm thần thông khác ngăn cản đại thủ đang áp xuống nhưng đã muộn.

Chỉ thấy trên không đám ánh sáng màu phấn hồng một hơi bay xuống đem màn hào quang đang che chắn bên ngoài xé rách ra. Nam tử tóc dài chỉ cảm thấy có vô số cánh hoa màu phấn hồng mang theo một làn hương thơm kỳ dị ập đến, pháp lực trong thân thể bị ngưng trệ, mọi thứ trong nháy mắt đều trở nên hỗn loạn.

Chỉ trong một khắc choáng váng, trong tai liền truyền đến một tiếng thét chói tai phát ra từ Chu Quả Nhi.

Nam tử tóc dài chỉ đành cười khổ.

Nửa ngày trước hắn còn hứa hẹn với Hàn Lập, giờ thì kết quả là bản thân cũng khó bảo toàn. Bất quá nếu không phải một thân pháp lực của hắn mất đi hơn phân nửa thì sẽ không phải không tiếp được một kích khi này.

Ý niệm này mới thoáng qua trong đầu nam tử tóc dài thì thần trí dần mờ hồ đi, cả người ngã quy xuống rồi như bị kéo bay lên bầu trời.

Một lúc sau trong một mảng rừng rậm âm u, nam tử tóc dài mơ màng tỉnh lại.

Lúc này từ thân thể hắn liền truyền đến một tia cảm nhận khác thường, liền nhấp nháy mi mắt một hồi rồi nhìn xuống.

Lúc này hắn bị một đám dây hoa trói chặt, khắp thân thể được bao quanh bởi một phiến kỳ hoa nhìn thập phần xinh đẹp. Nhưng coi kỹ lại thì toàn thân vô lực, tại đan điền mọi cửa đều trống rỗng, một tia pháp lực cũng không thể phục hồi.

Nam tử tóc dài thấy tình hình này trong lòng không khỏi trầm xuống, hai mắt hướng phía gần đó nhìn lại.

Kết quả chưa thấy được điều gì thì một âm thanh thô kệch của nam tử gần đó bỗng nhiên truyền đến.

"Bảo Hoa đại nhân, tên tiểu tử nhân tộc dường như đã muốn tỉnh lại."

Nam tử tóc dài rung mình không dám nghĩ nhiều nhìn lại.

Chỉ thấy trên một cái ụ đất có một hắc giáp đại hán khuôn mặt xấu xí, trên mặt lộ ra một đôi răng nanh, hai tay chấp sau lưng đang lạnh lùng nhìn hắn.

"Là ma tôn Ma tộc!"

Nam tử tóc dài với điều này đã sớm đoán trước nên cũng không có nhiều lăm ngặc nghiến biểu tình, ngược lại ánh mắt sớm nhìn qua một cây đại thụ cách đó không xa.

Dưới tán cây là một mảng hoa màu phấn hồng chớp động không thôi! Sau khi âm thanh của hắc giáp đại hán vang lên, mảng quang hà liền biến mất hiện ra một nữ tử thân y màu trắng dung mạo vô cùng xinh đẹp.

Bạch y nữ tử nguyên bản đôi mắt đang khẽ nhắm, ngay khi nam tử tóc dài tỉnh dậy nàng tựa hồ có cảm ứng cũng khẽ mở mi ngọc ra, vừa vận đối mặt với ánh mắt của nam tử.

Chỉ trong phut chốc, nam tử đang nằm bất động thần chí lập tức bị si mê, chỉ cảm thấy dường như ánh mắt nữ tử hàm chứa một loại ý tứ băng trính thân thiết không biết tên, lồng ngực chợt nóng bừng lên thậm chí trong đầu còn nảy sinh ra ý niệm vì đối phương mà không tiếc hy sinh thân mình.

Chương 2072: Thanh Loan chân huyết

Bất quá nam tử tóc dài dù sao cũng là một tu sỹ Hợp Thể Kỳ thành danh đã nhiều năm, ngay lúc cảm giác khác thường vừa mới sinh ra thì bản thân đã kịp phát giác. Lúc này đột nhiên nam tử tóc dài cắn mạnh đầu lưỡi há mồn phun ra một ngụm máu huyết.

Nhờ có sự đau đớn thức tỉnh nên ngay sau đó thần trí liền khôi phục bình thường, nhưng ánh mắt nam tử lúc này nhìn về phía bạch y nữ tử như nhìn phải độc hạt trần đầy vẻ sợ hãi.

"Đại Thừa Kỳ, ngươi là Ma tộc thánh tổ!"

Nam tử tóc dài tuy pháp lực đã hao tổn gần hết nhưng thần niệm vẫn vô cùng cường đại như trước, vậy mà đôi phương mới chỉ nhìn một cái đã lâm vào tình huống nguy hiểm đến như vậy.

Việc này không phải là việc mà tu sỹ Hợp Thể kỳ có thể làm được, hẳn liền nghĩ đến loại tồn tại không muốn đụng phải nhất ở Ma giới.

"Thánh tổ, cứ tạm xem như vậy đi. Ta có một sự tình cần hỏi ngươi, nếu ngươi thành thật ngoan ngoãn nghe lời thì không những được thanh thân chết đi mà ta còn có thể cho ngươi một cơ hội đi vào luân hồi. Còn nếu không nghe lời hử ta sẽ dùng phương pháp đặc thù cho ngươi hồn phi phách tán." Bạch y nữ tử chính là Bảo Hoa thánh tổ người luôn đi theo phía sau Hàn Lập, giờ phút này nàng đang thân nhiên hướng về nam tử tóc dài hỏi.

"Đã rơi vào tay tiên bối hửn Lâm mỗ cũng không còn cách nào khác. Tiên bối xin cứ tự nhiên đi." Tu sỹ họ Lâm sắc mặt âm trầm bất định một hồi lại cười khổ nói.

"Người quả nhiên là người thức thời, bây giờ đem nguyên thân của người giao cho ta đi." Bảo Hoa thánh tổ khẽ mỉm cười, trong khoảnh khắc trăm ngàn đóa hoa như biến sắc trước nụ cười của nàng, nhưng lúc này nàng lại hướng ngọc chỉ về phía nam tử đang bị dây hoa bó chặt mà điếm.

"Phốc xuy" một tiếng vang lên.

Một dải linh quang màu phấn hồng bắn ra, sau một cái chớp động liền hóa thành một đóa quang hoa lất phất bay đến nhập vào giữa trán nam tử.

Nam tử sắc mặt đại biến, thở dài do dự một lúc nhưng không hề ngăn cản liền đem nguyên thân phóng xuất ra ngoài.

Ngay sau đó mi mắt của nam tử hờ khép, đôi mắt cũng dần trở lên ảm đạm, trên trán hiện ra mấy đạo kỳ bí ma văn màu phấn hồng lúc sáng lúc tối, chớp động không ngừng, điệu bộ thập phần quỷ dị.

Đại hán xấu xí đứng bên cạnh nhìn tình cảnh của nam tử tóc dài khoe miệng cười lạnh.

Ước chừng thời gian uống hết một tuần trà qua đi, khoe mi bạch y nữ tử khẽ chớp, bàn tay ngọc ngà không một chút tí vết khê đưa lên bấm chú.

Dây hoa nguyên bản đang trói chặt nam tử tóc dài bỗng nhiên nói lỏng, rồi cả đám liền hóa thành một quả cầu hỏa diễm đỏ xậm đem thân hình nam tử trong đó biến thành tro tàn.

Ở giữa chỉ còn lại một ngọn lửa bạch sắc vẫn bình yên vô sự, cuối cùng gào lên một tiếng tận cửu thiên rồi bay lên cao. Sau khi lên tới hơn trăm

trượng thì lóe lên một cái tiêu thất không thấy bóng dáng.

Bảo Hoa thánh tổ đối với những việc này làm như không biết, bàn tay ngọc ngà đang bấm quyết cũng duỗi ra hướng về phía trước chụp một trảo.

"*Suu*" một tiếng!

Một đóa kỳ hoa màu phấn hồng trong hỏa diễm phiêu phù hiện ra, nhắm thẳng đến nữ tử bay đi rồi chậm chậm hạ xuống tay nàng lóe lên một cái, rồi biến mất không thấy.

Bạch y nữ tử trên mặt hiện ra vài đạo ma văn tương tự màu hồng nhạt, hai con ngươi tinh quang lưu chuyển không ngừng rồi cứ như vậy từ từ hai mắt khép lại.

Trong ma văn chớp động không ngừng, bạch y nữ tử một chút biểu tình cũng không lộ ra, dường như đã hóa thành một tòa tượng băng.

Mà hắc giáp đại hán đi đến cách nữ tử vài bước thành thành thật thật đứng im một bên.

Chừng nửa canh giờ sau đôi mắt nữ tử chớp động mở ra, để lộ một cặp nhãn châu đen láy dưới đôi bờ mi cong.

"*Bảo Hao đại nhân, chắc hẳn người đã tìm được tin tức hữu dụng a!*" Hắc giáp nam tử thấy vậy không khỏi tò mò khẽ hỏi.

"*Đúng là có một ít, nhưng cũng không tính là quá nhiều đi, nhưng thật ra bọn chúng tiến vào Ma giới vì có muốn có được hai kiện đồ vật là Tây Linh Trì cùng Tịnh Tinh Liên, quả nhiên ngoài sự suy nghĩ của ta.*" Bảo Hoa thánh tổ có chút đăm chiêu nói.

"Tây Linh Trì, Tịnh Tinh Liên? Chúng là thứ gì mà làm bọn hắc cam tâm mạo hiểm như vậy a?" Hắc giáp đại hán nghi hoặc thảng thốt.

"Biết đến hai vật này, đếm cả Thánh giới chúng ta hắc không có nhiều hơn mười người đi. Cho dù là thánh tổ cũng không hắc đối với chúng có thể nhận biết. Người không biết cũng không có gì là kỳ quái." Nữ tử bình thản trả lời.

"Hai vật đó chắc phải có chỗ thần kỳ nào đó, chỉ như vậy mới khiến đám người Linh Giới đông đúc kéo nhau đến đây, nếu như vậy giá trị hắc không phải quá nhỏ đi." Hắc giáp hán tử đôi mắt mở to lưu chuyển có chút kích động nói.

"Việc này người không cần quá mức quan tâm đi, hai vật đó đối với đám người Linh Giới thì huyền diệu phi thường, nhưng đối với người của Thánh tộc chúng ta lại một chút tác dụng cũng không có." Tựa hồ nhìn thấu suy nghĩ trong lòng hán tử, Bảo Hoa thánh tổ thản nhiên nói.

"Nếu đối với Thánh tộc chúng ta vô dụng vậy tiểu nhân đối với chúng cũng không có hứng thú a." Đại hán há miệng, gãi đầu trả lời.

"Đã biết mục đích của bọn chúng thì nơi bọn chúng sẽ đến ta đã khá rõ ràng. Thời gian tiếp theo chúng ta không cần phải tiến vào Huyền Khiếu Sa Mac nữa, cứ trực tiếp đến chờ tại địa điểm bọn chúng sẽ đến là được. Ta lần này trở về Thánh giới nguyên bản sẽ phải làm cho xong việc này nhưng trước mắt phải đi tìm mấy vị bằng hữu cũ. Còn bây giờ chúng ta nên đi sớm một chút thôi." Bảo Hoa thánh tổ ngẩng mặt ngắm nhìn bầu trời trong mắt lóe lên một tia dị sắc nói.

"Vô luận Bảo Hoa đại nhân muốn đến đâu thì thuộc hạ cũng xin liều chết đi theo." Hắc giáp đại hán không hề nghĩ ngợi thốt ra.

Bảo Hoa thánh tổ vẻ mặt thoáng hài lòng nhưng lại như nhớ ra điều gì liền phân phó:

"Tên tiểu nha đầu Nhân tộc kia đối với ta còn có chút hữu dụng, người hãy quay lại mang theo nàng ta đi cùng, tạm thời đừng để nàng phải bị tổn thương đến tính mạng!"

"Tuân mệnh!" Đại hán thoáng chút kinh ngạc nhưng lại khom người đáp.

Bạch y nữ tử quay đầu nhìn về Huyền Dạ Thành phía xa trên mặt khẽ hiện ra một nụ cười quỷ dị, tay áo phát ra một cái, theo đó từ bên trong truyền đến vô số tiếng sấm nổ vang.

Hắc giáp đại hán thấy cảnh này liền không chút do dự hướng phía phụ cận chụp một trảo, hai chân khẽ giẫm một cái, thân hình nhoáng lên như tên bay vào trong cột lốc.

Mà trong hồ đất bên cạnh vang lên âm thanh muện hưởng, một thân hình yêu kiều nhỏ nhắn nhất thời phi ra rồi léo lên ra nhập vào bên trong lốc xoáy.

Đúng là Chu Quả Nhi với vẻ mặt rất hoảng sợ.

Phong trụ nổ vang một tiếng rồi bạo liệt ra. Vô số quang điểm màu phấn hồng trôi nổi trong không trung, thế nhưng bóng dáng của ba người bọn họ lại vô ảnh vô tung.

Hoàng hôn hai ngày sau, trên một đồng đất cao bất động bên ngoài Huyền Khiếu Sa Mạc có hai đầu Bát Túc Ma Tích đang nửa nằm nửa quỳ dưới nền đất.

Mà trên lưng chúng có hai bóng người đang vững vàng ngồi đó.

Trong đó một người mặc trường bào màu xanh, người còn lại là một lão giả mặc nho phục. Đúng là Hàn Lập cùng vị Thánh linh lão nho bên Linh tộc.

Cả hai người đều ngồi xếp bằng trên lưng Bát Túc Ma Tích không nói điều gì, giống như đang chờ đợi điều gì đó từ phía sau.

Hai người bọn họ lúc trước được Lũng gia lão tổ an bài chờ tại nơi đây tiếp ứng cho đám người còn lại.

Không biết trải qua bao lâu, bầu trời hướng Huyền Dạ Thành có linh quang chớp động. Tiếp đó có mấy đạo độn quang lóe lên rồi hướng thẳng đám người Hàn Lập thân nhiên bay tới.

Hàn Lập cùng lão nho thân sắc khẽ động.

Sau vài cái chớp động, trong độn quang từ từ hạ xuống hiện ra hình dáng của vũ y nữ tử cùng đám người Thiên Thu thánh nữ.

Hàn Lập hướng lên đám người phía trên đảo qua tùy ý trước cười sau nói:

"Các vị đạo hữu xem ra hành động rất thuận lợi a."

"Hàn huynh như vậy đã đoán ra. Triệu gia đã không có hai gã ma tôn kia tọa chấn thì đám cấm chế còn lại sao có thể ngăn được bọn ta liên thủ. Chuyển này thu được tổng cộng tám con Bát Túc Ma Tích, như vậy ngoài việc mỗi người dùng một đầu thì chúng ta vẫn còn dư một con a." Vũ y nữ tử thân nhiên cười nói.

Xem bộ dáng của nàng thì hiển nhiên mọi việc khi trước thật vô cùng thoải mái.

"Như vậy tốt lắm. Chúng ta chỉ cần đợi Lũng huynh cùng Bạch Thích đạo hữu trở về là lập tức có thể lên đường. Lấy tu vi bọn họ là Hợp Thể Hậu Kỳ thì việc bỏ rơi hai tên ma tôn hẳn không phải là chuyện tình quá khó khăn đi." Hàn Lập gật đầu cười nói, nhưng ánh mắt lại làm như vô ý dò xét tên Linh tộc gọi Chi Thủy kia trong lòng không khỏi nhướng mày.

Tựa hồ âm hàn khí trên người vị Linh Tộc này so với lúc trước lại trở lên cường đại hơn một phần.

Nhưng tên Linh Tộc này vẻ mặt không chút thay đổi, cả người toát ra hàn khí trầm trầm đối với ánh mắt của Hàn Lập xem như không biết. Bộ dáng thập phần tri độn chờ đợi.

"Ha ha, Hàn huynh không cần lo lắng! Lũng mỗ cùng Bạch đạo hữu đã sớm thoát khỏi hải tên ma tôn Triệu gia kia."

Tiếp theo không gian dao động, khuôn mặt tươi cười của Lũng gia lão tổ cùng một bạch diệp hào quang đồng thời hiện lên.

"Nguyên lai Lũng đạo hữu đã về tới. Không biết hai tên Triệu gia ma tôn kia hiện thời ở nơi nào?" Hàn Lập long mi khẽ nhíu lại hỏi.

"Hàn đạo hữu yên tâm! Bọn chúng bị chúng ta dẫn dụ vào một cái pháp trận được bố trí tỉ mỉ từ trước. Nếu không có thời gian một hai ngày thì khó lòng có thể thoát ra được." Bên trong đám bạch quang tu sĩ tên gọi Bạch Thích thân nhiên trả lời.

"Thật tốt quá. Nếu mọi người đã đến đông đủ, vậy chúng ta hãy lấy Bát Túc Ma Tích ra rồi lập tức lên đường thôi!" Thiên Thu thánh nữ mừng rỡ nói.

"Vậy làm theo lời Thiên Thu tỷ tỷ đi, thiếp thân cũng đang có ý này!" Diệp gia nữ tử cũng một lời đồng ý.

Những người khác tự nhiên cũng không có ý tứ phản đối, lúc này vũ y nữ tử cùng Thiên Thu thánh nữ khẽ rung tay lên, nhất thời thả ra một đầu Bát Túc Ma Tích.

Đám người Lũng gia lão tổ cũng xoay người ngồi lên ma thú, rồi hướng Huyền Khiếu Sa mạc chạy đi như bay, thoáng chốc đã chìm vào gió cát không thấy bóng dáng.

Một ngày sau, ở một nơi xa cuối chân trời đột nhiên truyền đến một tiếng xé gió, hai luồng huyết quang chớp động từ trên trời lao xuống. Sau khi hào quang tắt đi, tại ụ đất cao nơi đám người Hàn Lập ngồi ban đầu hiện ra hai lão giả khô gầy mặc cẩm bào, vẻ mặt thập phần dữ tợn phát ra sát khí màu đen.

"Khí tức bọn hã còn lưu lại đây, như vậy hã là đã tiến vào Huyền Khiếu Sa Mạc đi." Một gã lão giả nhìn xinh quanh đánh giá đôi chút rồi quay về phía sa mạc sắc mặt khó coi dị thường.

Chương 2073: Đối thủ ngoài ý muốn

Quan sát những dấu vết còn lưu lại ở đây thì dường như có không ít người, nói vậy thì tin tức mà ta thu được khi đột kích pháp trận của đối phương quả thật không giả, Ma Tích của Triệu gia bị cướp đi cũng có quan hệ với nhóm người này." *Một lão già khác nhất thời giận dữ nói.*

"Chỉ sợ phần nhiều là như vậy! Nếu những người đó cũng là đồng bọn của hai người kia, e rằng tu vi thần thông đích thực không phải là người mà đệ tử chúng ta lưu lại có thể ngăn cản. Xem ra Triệu gia đã sớm bị người khác dòm ngó, hành động hôm qua của chúng chính là cố tình lôi kéo sự chú ý của Triệu Gia Bảo, mấy con Ma Tích kia mới là mục tiêu trọng yếu của bọn chúng, nếu không cũng sẽ không trốn vào Huyền Khiếu sa mạc nhanh như vậy." *Lão già mở miệng đầu tiên thở dài bất đắc dĩ.*

"Không biết những tên trộm đó có lai lịch như thế nào, không ngờ lại dám có chủ ý đối với Triệu gia chúng ta. Không thể bỏ qua dễ dàng như vậy, thù này không thể không báo! Nếu không về sau Triệu gia chúng ta sao có thể còn chỗ đứng ở Huyền Dạ thành nữa!" *Lão già kia thì lại nghiêng răng nghiêng lợi nói.*

"Báo thù? E rằng đây không phải là chuyện dễ dàng. Tuy hai người dụ chúng ta đến đây chỉ để lộ tu vi Luyện Hư nhưng chỉ e đó không phải là tu vi cảnh giới thật sự của họ." *Lão già nói đầu tiên lắc đầu trả lời.*

"Ý của huynh trưởng là hai người đó cũng là tồn tại cấp Ma tôn ư! Không thể nào, người xâm nhập Triệu gia chúng ta cũng có tu vi không

chênh lệch lắm! Nếu nói như vậy, khó trách lại không xem Triệu Gia Bảo chúng ta ra gì, dám có chủ ý với Ma Tích. Nhưng từ lúc nào lại có một đám lão quái đến Huyền Dạ thành chúng ta? Vì sao không nhận được chút tin tức nào?" *Lão già kia nghe xong liền ngẫm nghĩ một lát, sau đó không nhận được hút một ngụm lương khí.*

"Ta cũng không chắc chắn đó là đồng bọn của hai vị này, có lẽ chỉ là một đám thủ hạ của bọn hắc mà thôi. Chỉ có điều dù như vậy nhưng tu vi hai người này sẽ không dưới ta và người, hơn nữa bọn hắc đã đi sâu vào Huyền Khiếu sa mạc, chỉ bằng sức của Triệu gia, e rằng khó mà đòi lại công đạo được. Về phần một vài tin đồn liên quan thu được khi trước quả là có chút kì quái, bọn họ hoặc là che dấu tu vi cùng tướng mạo vốn có của mình, hoặc thật sự là người ở bên ngoài thành, trước giờ chưa từng tiến vào Huyền Dạ thành." *Lão già mở miệng đầu tiên trầm ngâm một lát rồi nói.*

"Phải quên việc này đi như vậy sao?" *Lão già kia tỏ vẻ giận dữ nói.*

"Theo những tin tức thu được, đồng bọn của hai người kia cũng không đại khai sát giới ở Triệu Gia Bảo, chỉ có vài đệ tử không quan trọng bị bọn họ diệt khẩu. Tuy rằng mấy con Ma Tích bị mất lần này vô cùng quan trọng đối với Triệu gia chúng ta, song cũng không đến mức làm lung lay gốc rễ của Triệu gia. Về phần vấn đề thanh danh, lát nữa chúng ta tùy tiện tìm vài tên không vừa mắt diệt sát là được, coi như bọn hắc là đồng bọn của đám người kia, đối với bên ngoài thì chúng một chút là được." *Lão già mở miệng đầu tiên âm trầm nói, dường như đã tính trước việc này.*

"Làm như vậy chẳng phải là có phần lừa mình dối người sao! Cục giận này có thể ta không nhận không được đâu." *Lão già kia nghe xong liền giật mình trong chốc lát, sau đó giậm chân nói.*

"Nhận không được cũng phải nhận! Ta và người là hai chỗ dựa duy nhất của Triệu gia, bất cứ người nào gặp chuyện không may đều có thể làm Triệu

gia suy yếu. Vì sự hưng thịnh của Triệu gia, cũng chỉ có thể nuốt cục giận này vào, chỉ có điều nếu hiền đệ thật sự không thể tiêu nổi mối hận trong lòng cũng không cần ta và ngươi phải động thủ, hoàn toàn có thể mượn đao giết người." *Lão già mở miệng trước trầm xuống rồi nói.*

"Mượn đao giết người?" *Sắc mặt lão già kia hơi đổi, lộ ra vẻ đăm chiêu.*

"Không sai. Khi trở về ngươi hãy liên hệ một chút với người của Thú Tôn điện, mời bọn họ thay ta xuất thủ một lần. Về phần thù lao cho việc xuất thủ, có thể dùng khoản ma thạch dư trữ trong tộc. Nhưng có điều phải nói trước, bất kể Thú Tôn điện có thành công hay không, chúng ta chỉ mời lần này mà thôi, cho dù đám người đó không tổn hại một cọng lông, ta cũng không cho phép ngươi lại dùng thủ đoạn khác để tìm bọn họ gây phiền toái! Ngoài ra, lúc liên hệ với Thú Tôn điện không được để lộ thân phận của chúng ta." *Lão già nói trước nghiêm mặt nói.*

"Huynh trưởng cứ yên tâm, ta biết phải làm thế nào. Hắc hắc, nếu đám quái vật của Thú Tôn điện ra tay, dù nhóm người này là bất tử nhưng tuyệt đối sẽ phải trầy vi tróc vảy. Chỉ có điều nếu phải tiêu khoản ma thạch này, chỉ sợ Triệu gia phải túng thiếu một khoảng thời gian." *Lão già kia trước tiên mừng rỡ, tiếp đó lại có chút nuối tiếc nói.*

"Hừ, mỗi người trong đám lão quái vật kia đều có tu vi không dưới ta và ngươi, hơn nữa, luận về kinh nghiệm đánh nhau sống chết lại càng không phải là những Ma tộc thông thường như chúng ta có thể sánh được. Thù lao để mời bọn họ thật ra cũng không tính là thái quá, có điều việc mời bọn họ đi vào Huyền Khiếu sa mạc đuổi giết đám người kia cũng không thực tế, chỉ có thể chờ lúc bọn hắn ra khỏi sa mạc rồi mời Thú Tôn điện động thủ." *Lão già đầu tiên hừ một tiếng rồi nói.*

"Như vậy cũng tốt, chỉ cần Thú Tôn điện phái người theo dõi mấy thành thị lân cận Huyền Khiếu sa mạc, thế nào cũng có thể tìm ra tung tích của

đám người kia, có điều không biết đám người kia đi vào Huyền Khiếu sa mạc để làm gì, cũng chẳng biết bao giờ mới ra khỏi đó." Trên mặt lão già kia lộ ra vẻ dửng dưng, nói.

"Đã phải trích máu thì bỏ thêm một chút cũng không sao cả, cứ định ra thời hạn trăm năm đi. Nếu đám người này có thể ở lại trong sa mạc trăm năm mà không ra, khoản ma thạch kia tặng không cho Thú Tôn điện cũng chẳng sao. Việc này không nên chậm trễ, chúng ta hãy lập tức quay lại thành rồi chia nhau làm việc đi." Lão già đầu tiên đưa mắt nhìn về sa mạc ở phương xa, không chút do dự nói.

Lão già kia đương nhiên không hề có ý kiến đối với việc này, vì thế ma khí ngoài thân hai người lập tức cuộn cuộn, sau đó hóa thành hai luồng hắc quang phá không bay lên, lao thẳng về phía Huyền Dạ thành.

Mà bốn tháng sau khi đám người Hàn Lập đi vào trong Huyền Khiếu sa mạc mới có đệ tử của một đại gia tộc khác - Phương gia mang theo vài con Ma Tích, vô cùng cẩn thận tiến vào bên trong sa mạc.

Lúc này, việc Ma Tích của Triệu gia bị cướp đi gây ra một trận rối loạn ở Huyền Dạ thành cũng dần dần chìm xuống.

Sau một phen điều tra, mặc dù hai vị Ma tôn của Triệu gia cũng mơ hồ liên hệ việc này với chuyện Hàn Lập mất tích nhưng không có bằng chứng nào, đương nhiên sẽ không nói điều gì với bên ngoài.

Cứ như vậy, thời gian như thoi đưa, từng năm một trôi qua, bốn đại gia tộc vẫn đứng thế chân vạc ở Huyền Dạ thành, nhưng chuyện xảy ra ở Triệu gia năm đó từ lâu đã không còn người nào nhắc đến nữa.

Trong nháy mắt, bốn mươi năm đã trôi qua. Vào một ngày, ở một nơi vô cùng hoang vắng nào đó sát biên giới Huyền Khiếu sa mạc, bão cát đang

điên cuồng tàn phá, từng cơn từng cơn cuồng phong xông thẳng lên không trung, phảng phất như biển khu vực này thành một biển lốc xoáy, dưới bụi cát ảm đạm hoàn toàn không thể thấy rõ bất cứ thứ gì trong gió.

Đột nhiên trong lốc xoáy đồng thời chấn động, mấy con ma thú khổng lồ từ đó nhảy ra rồi đứng sừng sững trên mặt đất.

Trên bụng những con ma thú này có tám cái chân vạm vỡ, kích thước như thần lân phóng to mười lần, chỉ có điều bộ dáng của đám ma thú này rất phong trần, trên vai còn có chín bóng người ngồi.

Đây chính là đám người Hàn Lập từ Huyền Dạ thành tiến vào Huyền Khiếu sa mạc hơn mười năm trước.

Có điều lúc đầu là mười con Ma Tích, nhưng sau khi lặn lội đường xa, hiện giờ chỉ còn lại năm con, chỉ có thể để hai người cùng ngồi trên một con.

Nhìn vẻ mặt, Hàn Lập cùng đám người Lũng gia lão tổ hoàn toàn không khác gì mười năm trước, song lúc này trên mặt đa phần đều lộ ra vẻ hưng phấn.

"Cuối cùng cũng ra khỏi sa mạc chết tiệt này. Hơn mười năm liền chỉ nhìn thấy một cảnh duy nhất, thật sự không thể chịu nổi nữa. Khi trước, một lần bế quan trăm năm cũng chẳng cảm thấy gian nan như vậy." Thiếu nữ mặc vũ y thở dài một hơi, mặt mày hớn hởi như khi nói về cảm giác được thoát khỏi bể khổ.

"Ở trong sa mạc hơn mười năm cũng như một ngày gấp rút, thật sự là vô cùng cực khổ. Huống chi Tam đại Ma Hại của Huyền Khiếu sa mạc gần như khiến chúng ta gặp phải vài cảnh ngộ, ngay cả phân nửa đám Bát Tích Ma Túc cũng không thể bảo toàn." Ngồi chung một con Ma Tích với thiếu

nữ mặc vũ y nhưng ở phía sau là Thiên Thu thánh nữ, nàng ta thân nhiên nói.

Đối với vị thánh nữ Linh tộc này, hơn mười năm trôi qua dường như không có chút ảnh hưởng nào.

"Chẳng qua nguy hiểm nhất chính là con Sa Ảnh thú có tu vi Hợp Thể hậu kì kia, không ngờ nó lại bám sát bên cạnh chúng ta nhiều năm, còn không ngừng đánh lén. Nếu sau cùng Hàn đạo hữu không thi triển thần thông một kích diệt sát nó, chỉ sợ chúng ta không thể dễ dàng rời khỏi sa mạc này như vậy." Thiên Thu thánh nữ đột nhiên liếc về phía Hàn Lập, vẻ mặt có chút khác thường nói.

"Thiên Thu tiên tử quá khách sáo rồi! Nếu 'Chi Thủy' đạo hữu không đại phát thần thông cuốn lấy con Sa Ảnh thú kia thì sao ta có cơ hội xuất thủ được." Hàn Lập thì nhìn thoáng qua thanh niên Linh tộc cách đó không xa, ánh mắt lóe lên rồi trả lời.

"Ha ha, con Sa Ảnh thú kia xuất quỷ nhập thần, nó có thể bị giết chết đương nhiên là công lao chung của hai người Hàn huynh cùng Chi Thủy đạo hữu. Giờ cuối cùng chúng ta cũng rời khỏi Huyền Khiếu sa mạc, tiếp theo cứ dựa vào kế hoạch đã thỏa thuận trước kia bắt đầu chia ra hành động đi." Sau khi thu lại mấy con Ma Tích, Lũng gia lão tổ cười lớn một tiếng rồi nói.

"Hàn mỗ không có ý kiến gì!" Hàn Lập quay đầu nhìn thoáng qua bão cát mù trời ở phía sau rồi mỉm cười nói.

Một năm trước, khi bọn họ còn đang ở trong sa mạc đã bàn bạc xong toàn bộ kế hoạch cụ thể sau khi rời khỏi sa mạc. Tuy Huyền Khiếu sa mạc được xưng là cấm địa đối với Ma tộc bình thường, nhưng đối với những kẻ có tu vi Hợp Thể kỳ như bọn họ, nhiều lắm được gọi là có chút nguy hiểm

mà thôi. Điều duy nhất làm cho hấn đau đầu chính là ở nửa đoạn đường sau, vì đánh chết một con ma thú vô cùng am hiểu ẩn nặc mà để lộ vài phần thần thông chân chính của mình, đồng thời vừa đúng lúc kẻ khác nhìn thấy.

Điều này làm cho đám người Lũng gia lão tổ cùng Thiên Thu thánh nữ và người của Linh tộc càng khách khí hơn nữa với Hàn Lập, ngoài ra còn có vài phần kiêng kị!

Đối với sự thay đổi rất nhỏ trong thái độ của những người khác, đương nhiên Hàn Lập chỉ có thể coi như không thấy.

Lúc này, Thiên Thu thánh nữ và người của Linh tộc cũng đồng ý với đề nghị của Lũng gia lão tổ, vì thế những người liên quan lập tức chia ra tại đây, bay vọt lên rồi tự mình không chế độn quang lao về những hướng khác nhau.

Kế hoạch mà bọn họ đã thỏa thuận cũng rất đơn giản, vì phòng ngừa có người hữu tâm lần theo nên chặng hành trình từ Huyền Khiếu sa mạc đến Ma Nguyên Hải, cả đám lại tách ra tự hành động.

Đương nhiên cho dù đường đi khác nhau nhưng mục đích cuối cùng vẫn là Ma Nguyên hải kia.

Làm như vậy tuy khiến thực lực bọn họ phân tán nhưng đổi lại khó làm cho Ma tộc chú ý, mỗi nguy bị phát hiện cũng hạ đến mức thấp nhất.

Chương 2074: Chặn lại

Trong đó, Lũng gia lão tổ đương nhiên cùng đường với tu sĩ họ Huy mặc hắc bào, còn Hàn Lập thì cùng đi với thiếu nữ vũ y, về phần Linh tộc thì cũng chia thành hai đường với hai người dẫn đầu là Thiên Thu thánh nữ và Bạch Thích.

Hàn Lập cùng thiếu nữ vũ y một trước một sau phi hành chừng hơn vạn dặm thì thiếu nữ đột nhiên dừng độn quang lại, một ống tay áo hướng về một bên bỗng run lên. Sau khi một âm thanh trầm đục vang lên, một đồ vật gì đó từ trong tay áo bay ra, theo gió phình lên rồi sau cùng hóa thành một cái phi chu màu đen. Kiện ma khí này dài hơn mười trượng, mặt ngoài đen tuyền, bộ dạng không có gì bắt mắt.

Lúc này thiếu nữ vũ y liền lóe lên rồi xuất hiện ở phía trên của phi chu, sau đó đưa tay về phía Hàn Lập vẫy vẫy.

Vẻ mặt Hàn Lập hơi đổi nhưng cũng không khách khí thay đổi độn quang, trong nháy mắt đã xuất hiện bên cạnh thiếu nữ.

Bây giờ thiếu nữ vũ y mới thản nhiên cười nói:

"Hắc Ngọc chu này là kiện ma khí phi hành mà ta mua được ở Huyết Nha thành, sử dụng nó khi đi đường thì tốc độ cũng không chậm, hơn nữa cũng có thể che tai mắt kẻ khác."

"Kiện ma khí này quả thật không tồi, Diệp tiên tử thật có tâm." Hàn Lập đánh giá qua phi chu rồi mỉm cười trả lời.

"Vội nhả giới của Hàn huynh thì thuyền này sao nằm trong mắt được. Hai người chúng ta hãy tiến vào bên trong bàn bạc một chút đi." Thiếu nữ khẽ cười một tiếng rồi nâng tay phóng ra một luồng hoàng quang, trong nháy mắt liền biến ảo thành một cái khôi lỗi có hình dáng một tên lực sĩ khăn vàng lẳng lẳng đứng bất động ở phía trước phi chu, còn thiếu nữ thì xoay người đi về phía khoang thuyền bên trong phi chu. Hiển nhiên là nàng muốn để khôi lỗi này thay thế mình điều khiển phi độn của phi chu này.

Hàn Lập thấy vậy cũng không tỏ ra bất ngờ gì, sau khi gật đầu liền theo sau tiến vào khoang thuyền.

Vừa đi đến cửa vào khoang thuyền, bên trong có một không gian chỉ rộng khoảng mấy trượng nhưng những đồ vật như bàn, giường. trái lại đều đầy đủ, thậm chí ở góc phòng còn có một vài cái bồ đoàn màu đen to chừng vài xích.

Chiếc phi chu này hẳn là có thể đồng thời dung nạp hơn bốn năm người, đối với thể tích của nó cũng coi như khá rộng lớn.

Thiếu nữ vũ y cùng Hàn Lập phân biệt ngôi xuống ghế, sau đó vẻ mặt thiếu nữ trở nên nghiêm túc, mở miệng nói:

"Hàn huynh, ngày đó đi cùng với những người khác nên tiểu muội muốn lên bàn bạc một vài việc với đạo hữu cũng khá bất tiện, nhưng bây giờ thì không cần phải cố kỵ như vậy nữa. Vài lời tiếp theo có liên quan đến tuyến đường mà hai người chúng ta phải đi, cũng không cần phải để đám người Lũng đạo hữu biết đến."

"Ồ, vậy Hàn mỗ xin chăm chú lắng nghe."

Vẻ mặt Hàn Lập khẽ đổi, bỗng nhớ đến việc lúc đó thiếu nữ này dường như là người tiên phong lựa chọn tuyến đường này, còn chủ động yêu cầu

mình kết nhóm cùng đi, cũng chỉ có nàng cùng hắn có quan hệ coi như không tệ, với lại tuyến đường này cũng chẳng khác gì những con đường còn lại cho nên hắn cũng không suy nghĩ nhiều, lập tức đáp ứng.

Bây giờ xem ra nàng này dường như thật sự có mục đích khác.

"Trên người đạo hữu cũng có Thiên Phượng chi huyết nhĩ. Hàn huynh không cần phải phủ nhận, trận đại chiến lúc Ma tộc vây công Thiên Uyên thành ngày đó thiếp cũng có nghe nói qua một chút, đã có không ít đạo hữu biết đến biến thân của Hàn huynh. Ngoài ra, giữa những người có cùng huyết mạch, sử dụng một loại bí thuật mà Diệp gia chúng ta truyền thừa là có thể mơ hồ cảm ứng được một ít khí tức của Thiên Phượng. Có điều hơi kỳ quái là ngoại trừ khí tức Thiên Phượng, trên người Hàn huynh dường như còn có một vài loại khí tức hỗn tạp khác, đồng thời cũng không kém hơn khí tức Thiên Phượng. Về chi tiết thì ta thật sự không thể nhận ra được, nhưng nghĩ đến thì cũng có chút quan hệ với những biến thân khác ngày đó, chẳng lẽ trong cơ thể Hàn huynh thật sự có nhiều loại Chân linh chi huyết khác nhau ư!" Thiếu nữ vũ y chăm chú nhìn Hàn Lập một lúc, sau đó đột nhiên nói một hồi khiến Hàn Lập cả kinh trong lòng.

"Nếu Diệp tiên tử đã muốn biết việc này thì Hàn mỗ cũng không cần phải che giấu nữa. Trước đây khi du lịch nơi hoang dã, quả thực tại hạ có một chút cơ duyên ở chỗ dị tộc, đoạt được một ít Chân linh chi huyết. Có điều lúc này Diệp tiên tử nhắc đến việc này trước mặt ta là vì sao?" Hàn Lập vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh hỏi ngược lại.

"Hàn huynh không cần phải đa tâm, tiểu muội cũng không có ý tìm hiểu nguồn gốc của chân huyết, mà là Hàn huynh đã có biện pháp dung nhập Chân linh chi huyết bất đồng, không biết đạo hữu có muốn luyện hóa thêm một loại chân huyết hay không?" Thiếu nữ vũ y hời hợt trả lời.

"Lời này có ý gì, chẳng lẽ trong tay Diệp tiên tử còn có Chân linh chi huyết khác sao?" Vẻ mặt Hàn Lập tỏ ra hoảng sợ, hai mắt nhú lại hỏi.

"Hiện tại tiểu muội cũng không có Chân linh chi huyết, nhưng một địa phương của Ma tộc mà chúng ta phải đi qua tiếp theo lại có Chân linh chi huyết tồn tại." Thiếu nữ chớp chớp đôi mắt long lanh, trên mặt hiện lên chút giao hoạt.

"Địa phương nào?" Cuối cùng thì vẻ mặt Hàn Lập cũng trở nên ngưng trọng.

"Thiết Sa lĩnh." Thiếu nữ vũ y trả lời không chút do dự.

"Thiết Sa lĩnh? Đó không phải là lãnh địa của Thanh Dực tộc sao! Nơi đó có thể có loại Chân linh chi huyết nào?" Hàn Lập nghe xong tâm niệm liền xoay chuyển, trong đầu lập tức hiện ra một vài tin tức có liên quan.

"Nếu Hàn huynh nghĩ như vậy là sai rồi, mặc dù trong các tộc ở Ma Giới thì Thanh Dực tộc cũng không quá cường đại, nhưng một vài tồn tại đặc thù ở đó quả thực kế thừa huyết mạch của Chân linh, chỉ là có rất ít ngoại nhân biết đến việc này." Thiếu nữ vũ y cười nhạt một tiếng rồi nói.

"'Tồn tại đặc thù' trong lời của Diệp đạo hữu là chỉ..." Hàn Lập sờ sờ cằm, vẻ mặt trở nên trầm chiêu.

"Đương nhiên là tộc nhân hạch tâm của Thanh Dực tộc. Thanh Dực tộc cũng giống như các Chân linh thế gia của Nhân tộc chúng ta, không phải tất cả tộc nhân đều có thể kế thừa huyết mạch của Chân linh, chỉ có một số lượng rất ít nhân tài là có thể có cơ duyên như vậy. Mà chỉ cần tộc nhân hạch tâm của Thanh Dực tộc được xác định là có thừa kế huyết mạch của Chân linh, bất kể sự tinh thuần của huyết mạch là nhiều hay ít, thân phận

và địa vị ở Thanh Dực tộc sẽ lập tức điên cuồng tăng lên mấy lần." Thiếu nữ vũ y giải thích vài câu.

"Nếu Thanh Dực tộc có được Chân linh chi huyết thì chỉ sợ người có chủ ý đối với bọn họ cũng không ít, đồng thời sự bảo vệ đối với tộc nhân hạch tâm e rằng cũng là vô cùng kín kẽ, nhưng theo lời vừa rồi thì có vẻ tiên tử nắm chắc việc đoạt được chân huyết này. Hơn nữa Diệp gia đã có Thiên Phượng chi huyết, tại sao còn muốn mạo hiểm làm việc này nữa? Hay là Diệp gia cũng nắm giữ bí thuật có thể dung hợp những loại chân huyết khác?" Hàn Lập trầm ngâm một chút rồi hỏi thiếu nữ.

"Đương nhiên là không có việc này. Nhưng đạo hữu có biết Thanh Dực tộc kế thừa huyết mạch của loại Chân linh nào không?" Thiếu nữ vũ y đột nhiên nở một nụ cười thần bí trên môi, khẽ nói.

"Xin mời tiên tử chỉ giáo cho." Hàn Lập thoáng suy nghĩ rồi tỉnh bơ hỏi một câu.

"Chắc đạo hữu cũng biết vài loại thiên cầm cấp Chân linh nổi danh nhất thời thượng cổ chứ?" Thiếu nữ vũ y không trực tiếp trả lời mà hỏi ngược lại một câu.

"Điều này Hàn mỗ cũng biết một ít. Ngoại trừ Thiên Phượng thì Du Thiên Côn Bằng, Quỷ Cừu, Cửu Thiên Thanh Loan là có danh khí lớn nhất trong đó!" Hàn Lập khẽ chớp mắt rồi chậm rãi trả lời.

"Huyết mạch mà Thanh Dực tộc kế thừa chính là của Thanh Loan, cũng có được một vài thần thông thiên phú của Thanh Loan. Hiện giờ chắc đạo hữu cũng đã biết tại sao tiểu muội lại để tâm đến chân huyết này như vậy nhỉ, thiếp thân không ngại nói thật, trước khi đến Ma Giới, thiếp thân đã thăm dò và thu được những tin tức có liên quan đến Thanh Loan chân huyết ở Ma Giới, nếu không có tin tức này, tiểu muội cũng không chắc sẽ nguyện

y mạo hiểm đến Ma Giới. Thậm chí xét trên một vài khía cạnh giá trị khác, so với Tây Linh Trì và Tịnh Linh liên thì Thanh Loan chân huyết còn quan trọng hơn ba phần. Thiếp thành tâm hy vọng Hàn huynh có thể giúp tiểu muội một tay! Thiếp cũng xin nói, bất kể là Lũng gia hay tộc nhân của Linh tộc, lần này tiến vào Ma Giới, ngoại trừ Tây Linh trì cùng Tịnh Linh liên, e rằng họ đều có những mục tiêu thứ yếu khác, nếu không thì tại sao lần phân công nhau hành động này lại có thể ăn nhịp với nhau như vậy chứ, một chút phản đối cũng không có." Thiểu nữ vũ y giải thích tỉ mỉ, tỏ ra vô cùng thành khẩn.

"Thanh Loan chân huyết, thật khó trách. Nghe người ta nói, vào thời sơ khai, Thanh Loan và Thiên Phượng vốn là thiên cầm có cùng một loại huyết mạch, chẳng qua là sau này tu luyện thần thông thiên phú khác nhau nên mới biến hóa thành hai loại linh cầm bất đồng. Nếu đã nói như vậy, xem ra tiên tử đang tính toán mượn cơ hội làm cho người của Diệp gia có thể kế thừa thêm một loại Chân linh chi huyết." Hàn Lập trước tiên là ngẩn người một lát, sau đó lập tức không nhìn được vui mừng trong lòng, song trên mặt vẫn giữ vẻ bình tĩnh trả lời.

Nếu là Chân linh chi huyết khác thì có thể hẳn không thêm quan tâm đến, nhưng Thanh Loan chân huyết chính là một trong những loại chân huyết có thể hấp thu và luyện hóa được ghi lại trong Kinh Chập quyết, nếu có thể đoạt được nó, không thể nghi ngờ là Kinh Chập quyết có thể tiến thêm một tầng nữa.

Với hỏa hâu Kinh Chập quyết của hắn hiện tại, chỉ sợ mỗi lần có thêm một loại chân huyết đều có thể khiến cho những biến thân khác trong Kinh Chập quyết lập tức tăng lên non nửa uy lực.

"Hàn huynh nói không sai. Nếu Diệp gia chúng ta có thể kế thừa Thiên Phượng chi huyết, có lẽ Thanh Loan chân huyết này cũng không có quá nhiều bài xích đối với đệ tử của Diệp gia. Nếu có thể truyền thừa, tương lai

lực áp Lũng gia một bậc hoàn toàn là việc dễ như trở bàn tay. Ngoài ra, về cá nhân mà nói, nếu tiểu muội có thể đồng thời có được Thiên Phượng và Thanh Loan chân huyết rồi sử dụng bí thuật để dung hợp chúng thành một thể, tu vi có thể tăng lên nhiều, việc tiến giai Đại Thừa cũng có hy vọng." Thiếu nữ vũ y nói xong, đôi mắt long lanh phảng phất như tỏa sáng.

"Ngoại trừ việc có thể đoạt được linh huyết, ta còn có ưu đãi gì khác không?" Hàn Lập chớp mắt rồi cân nhắc một lúc lâu, sau cùng hỏi thẳng một câu, giọng điệu hờ hững.

Thế nhưng vừa nghe xong, thiếu nữ vũ y không khỏi mỉm cười vui vẻ, lập tức trả lời:

"Ngoại trừ một khoản linh thạch khổng lồ mà tông môn bình thường tích lũy vạn năm, lần này coi như Diệp gia thiếu Hàn huynh một mối nhân tình lớn. Sau này hễ Hàn huynh muốn Diệp gia dốc sức, chúng ta sẽ toàn lực tương trợ đạo hữu một lần."

"Được, như vậy đủ để định việc này rồi. Hãy kích chuông làm thế đi." Hàn Lập nhú hai mắt lại, chậm rãi thò một bàn tay từ trong tay áo ra.

Thiếu nữ thấy vậy không chút do dự giơ tay nghênh đón.

Ba tiếng "*Bốp*" "*Bốp*" "*Bốp*" vang lên, hai bàn tay kích chuông ba lần rồi tự rút về.

Có điều trên khuôn mặt của thiếu nữ vũ y đã tràn ngập vẻ vui sướng.

"Lần này Diệp tiên tử chịu trả giá đắt như vậy, xem ra Thanh Loan chân huyết chắc chắn rất khó để đoạt được. Hiện giờ Hàn mỗ đã đáp ứng xuất thủ, mong Diệp đạo hữu có thể nói thẳng những điểm khó khăn trong đó." Hàn Lập thở dài một hơi rồi thản nhiên hỏi.

"Hàn huynh minh giám, lần này muốn đoạt được Thanh Loan chân huyết, chỉ sợ là chúng ta không thể không đối mặt một lần với Thánh tổ Ma tộc." Thiếu nữ vừa nghe xong liền thu lại vẻ vui mừng trên mặt, sau đó nói một câu khiến Hàn Lập vô cùng hoảng sợ.

Chương 2075: Tranh đấu

"Thánh tổ Ma tộc! Tiên tử chắc đang nói đùa, nếu Thiết Sa Linh đó có Thánh tổ Ma tộc trấn giữ, vậy chân huyết này Hàn mỗ không cần cũng được." Hàn Lập sắc mặt âm trầm nói.

"Hàn huynh nghĩ quá rồi, nếu như thật sự có bản thể của Thánh tổ Ma tộc đích thân trấn giữ Thiết Sa Linh thì sao đám người Lũng gia và Linh tộc lại chọn đường đi qua Huyền Khiếu Sa Mạc này chứ, đúng ra họ đã phải tránh nó ra từ sớm. Theo như tiểu muội được biết thì thật ra Thiết Sa Linh chỉ có hóa thân của một gã tên là Lăng Nguyên Thánh tổ mà thôi. Có vẻ như bản thể của hắn năm xưa đã từng nhận được đại ân của Thanh Dực tộc nên hắn mới phái một cỗ hóa thân tới trấn giữ Thiết Sa Linh. Vài năm trước trong đại chiến ở Thiên Uyên Thành đạo hữu đã từng chém giết được một tên hóa thân của Thánh tổ, thiết nghĩ đối phó cỗ hóa thân này hắn cũng không có vấn đề gì lớn. Huống hồ hành động lần này của chúng ta chỉ cần cẩn thận hơn một chút thì cũng chưa chắc sẽ kinh động tới hóa thân của vị Lăng Nguyên Thánh tổ này." Vũ y thiếu nữ chớp chớp mắt nói.

"Ra chỉ là một cỗ hóa thân! Thế nhưng cũng không phải dễ đối phó như thế đâu. Theo ta được biết, giữa hóa thân của Thánh tổ Ma tộc và bản thể của nó có cảm ứng vô cùng chặt chẽ. Mà hoàn toàn khác so với lúc ở Linh giới là nếu như bản thể của Lăng Nguyên Thánh tổ kia cũng cư ngụ ở nơi nào đó không xa Thiết Sa Linh thì sợ là chỉ cần chúng ta kinh động tới hóa thân ở bên này của hắn là trong nháy mắt bản thể của hắn cũng sẽ nhận biết mà lao tới rất nhanh. Nguy hiểm vẫn còn quá lớn!" Hàn Lập biến sắc mặt vài lần nhưng cuối cùng vẫn lắc đầu.

"Hàn huynh yên tâm, nếu tiểu muội đã có tính toán này thì sao có thể không do thám tin tức có liên quan chứ. Theo những gì mà ta tìm hiểu được thì bản thể của vị Lăng Nguyên Thánh tổ này chẳng những ở cách đây vô cùng xa mà thậm chí còn bé sinh tử quan đã hơn cả vạn năm rồi. Hơn nữa, trước kia cũng đã từng có những hóa thân khác của vị Thánh tổ Ma tộc này ngã xuống nhưng chưa từng thấy bản thể xuất quan bao giờ. Thậm chí có người còn đồn đại rằng bản thể vị Lăng Nguyên Thánh tổ này đã ngã xuống lâu rồi, hiện trên đời này chỉ còn lại mấy cỗ hóa thân chạy đi chạy lại các nơi mà thôi. Dĩ nhiên thực hư của thông tin này thì người bình thường không tài nào kiểm chứng được bởi không có ai lại dám đi quấy rầy một vị Thánh tổ đang bế quan tu luyện. Chẳng qua nếu như vậy thì Hàn huynh cũng không cần phải lo lắng bản thể của Lăng Nguyên Thánh tổ sẽ ra tay mà chỉ cần có thể đối phó với cỗ hóa thân trấn giữ Thiết Sa Lĩnh là đủ." Vũ y thiếu nữ mỉm cười nói.

"Nếu là như vậy thì còn có thể bàn bạc đôi chút. Có điều ngày đó sở dĩ ta có thể chém giết một cỗ hóa thân Thánh tổ ở Linh giới cũng là do khi ấy có đạo hữu khác ở bên cạnh hỗ trợ kiềm chế nó, nếu như chỉ có một mình ta thì vẫn không đủ sức." Lúc này thần sắc Hàn Lập mới giãn ra, hần chậm rãi nói.

"Về điểm này tiểu muội đương nhiên hiểu được, bởi thế trước khi thiếp thân lên đường đã tới tìm một vị hảo hữu tri kỷ ở Linh giới mượn một kiện dị bảo tên là 'Hồn Thiên Châu'. Bảo vật tiêu hao một lần này không có công hiệu gì khác nhưng một khi triển khai ra thì lập tức nó sẽ tự hình thành một phương thiên địa. Chỉ cần đạo hữu có thể cầm chân cỗ hóa thân của Thánh tổ Ma tộc ấy trong chốc lát thì ta sẽ thông qua bảo vật này thúc giục một loại bí thuật của Diệp gia có thể vây khốn nó ít nhất là nửa ngày. Có thời gian dài như vậy ta và người có thể thông dong rồi đi. Chỉ cần chúng ta không bại lộ thân phận nhân tộc ra thì ta không tin là hóa thân của Lăng

Nguyên Thánh tổ này lại vì một ít chân huyết mà đuổi theo không chết không rời đâu." Vũ y thiếu nữ đã dự liệu trước được vấn đề này, nói.

"Ừm, xem ra Diệp tiên tử đã trù tính việc này từ lâu rồi. Nếu chỉ cần cầm chân nó trong chốc lát thì đối với Hàn mỗ không thành vấn đề, tại hạ cho là vẫn còn đủ khả năng làm được như vậy." Hàn Lập thở dài ra một hơi, cũng bắt đầu tỏ ra hài lòng, gật đầu.

Vũ y thiếu nữ thấy Hàn Lập rốt cục cũng không còn băn khoăn gì nữa cũng âm thầm thở phào một hơi, cười tươi như hoa nở.

Mặc dù chuyện này nàng đã bày mưu tính kế từ khi còn ở Linh giới rồi nhưng nếu thật sự Hàn Lập không muốn hỗ trợ thì với sức một người của nàng tuyệt đối không dễ dàng lấy được Thanh Loan Chân huyết kia, bởi vậy khi này mới trả giá thật nhiều để mời Hàn Lập xuất thủ.

Sau đó hai người lại bắt đầu bàn bạc kỹ lưỡng kế hoạch trong phi chu.

Sau đó không lâu, trên mặt đất đột nhiên hiện ra một sợi tơ vàng từ từ hiện ra trên phiến đất vàng cao nguyên dọc theo tuyến đường phi chu bay đi.

Thoạt nhìn nó bằng phẳng dị thường, không tài nào nhìn được tới cuối.

Phi chu thoát ần thoát hiện trên bầu trời mỗi vùng đất, Hàn Lập đang nói chuyện với vũ y thiếu nữ đột nhiên thần sắc hơi biến đổi, ánh mắt hần lướt qua phía ngoài cửa sổ.

"Sao vậy, Hàn huynh đã phát hiện ra điều gì rồi?" Vũ y thiếu nữ ngăn người, bất giác hỏi một câu, cùng lúc đó cũng cảnh giác phóng thần niệm ra quét qua không trung gần đó một lần.

"Không có chuyện gì, chẳng qua là ta phát hiện có một con ma thú cấp thấp có vẻ đáng chú ý đang ẩn nấp trong đất ở phía dưới. Nó có thể hòa lẫn khí tức của bản thân với khí tức xung quanh thành một thể khiến ngay cả ta nếu không tra xét thì nhất thời cũng bỏ sót nó." Hàn Lập thu hồi lại ánh mắt, cũng thản nhiên nói.

"Ồ, lại có chuyện như vậy! Có điều việc này cũng không có gì là lạ. Hoàn cảnh ở Ma giới còn ác liệt hơn nhiều so với Linh giới, một số ma thú cấp thấp cũng phải có một vài thiên phú thần thông bảo vệ tính mạng chứ nếu không đã sớm bị những ma thú cấp cao kia diệt sạch rồi." Thiếu nữ thản nhiên cười trả lời.

Hàn Lập gật đầu, cũng không nói thêm gì về vấn đề này.

Lúc này phi chu loáng một cái đã bỏ xa vùng đất phía dưới, biến mất vô ảnh vô tung.

Mà sau khoảng thời gian cạn một chung trà, mặt đất vốn dĩ không có vật gì đột nhiên tách ra làm đôi, từ trong đó có một con ma thú tựa như nhím lớn chừng nửa thước chui ra, toàn thân nó gai nhọn tuyền một màu xám trắng, nhưng trên đỉnh đầu có vài cái xúc tu dài vô cùng, đồng thời hai con ngươi lồi ra ngoài vẫn chăm chú nhìn về phương hướng phi chu biến mất rồi lại quỷ dị hồng lên một tiếng, phảng phất như cũng có linh trí của riêng mình.

Một tháng sau, ở một nơi lân cận phiên sơn mạch và mảnh đất vàng cao nguyên, có một trấn nhỏ lớn chừng mười dặm được xây dựng trên một khu đất trũng.

Xung quanh trấn nhỏ không hề có tường rào mà chỉ có một dãy hàng rào gỗ mang tính tượng trưng vây xung quanh ở gần đó.

Ở trên bầu trời trần nhỏ thi thoảng lại có độn quang đủ mọi màu sắc xuyên qua không ngừng, hoặc là bay lên không lao vút đi, hoặc là chậm rãi hạ xuống một quảng trường cỡ nhỏ trong trần.

Mà ở bốn góc của trần nhỏ lại có vài tòa đài cao hơn mười trượng, trên mỗi tòa lại cắm một lá cờ lớn phát ra ánh sáng màu đen, từ đó có hắc khí nhàn nhạt bốc ra bao trọn lấy không trung phía trên đài cao.

Mà ở trên mỗi đài cao này lại có chừng bốn đến năm vệ sĩ Ma tộc mặt không biểu cảm đứng làm thủ vệ.

Lấy quảng trường làm trung tâm, cả tòa trần nhỏ này có mấy con đường xiêu vẹo, ở hai bên đường có một số kiến trúc do ma nhân mở ra như cửa hàng, tửu lâu. Hàng nghìn Ma tộc cũng liên tục ra ra vào vào những kiến trúc này, có vẻ như cũng có chút phồn thịnh.

Trong một tòa tửu lâu tầm thường ở gần bên quảng trường, có hai gã Ma tộc đang ngồi ở một cái bàn sát bên cửa sổ nhắm mắt dưỡng thần.

Trên bàn chỉ có một bầu rượu xanh biếc dị thường cùng với hai cái chén trắng tinh khiết như ngọc.

Hương rượu nồng đậm truyền đến từ trong chén, bên trong chén đang đựng đầy mỹ tửu đỏ sẫm như màu hổ phách, vừa nhìn đã biết đây là mỹ tửu cực phẩm hiếm thấy.

Cả tầng tửu lâu này ngoại trừ hai người không còn có bất kỳ ai khác, có vẻ như toàn bộ tầng này đã bị hai gã Ma tộc này bao hết vậy.

"Bọn chúng chắc sắp đến rồi chứ nhỉ." Một đại hán mày rậm, mái tóc trên đầu có vài bím nhỏ được bện tinh tế, hai tai xỏ hai chiếc vòng vàng to tướng sau khi ngẩng đầu nhìn về phía quảng trường vài lần bỗng nhiên quay sang phía đồng bạn hỏi, có vẻ hơi sốt ruột.

"Căn cứ theo tin tình báo của tên Nhãn Ma kia thì mục tiêu nghi vấn là một nhóm người vừa ra khỏi Huyền Khiếu Sa Mạc một tháng trước. Có điều sau khi bọn chúng vừa ra khỏi sa mạc liền chia thành mấy nhóm nhỏ đi những đường khác nhau. Hai người mà chúng ta phải đối phó chẳng qua chỉ là hai trong số đó mà thôi. Những người khác đương nhiên sẽ để những người khác trong điện đối phó. Tính toán lộ trình có lẽ bọn chúng sẽ đến đây trong hai ngày tới thôi. Tòa Thổ Long Trấn này là điểm dừng chân duy nhất ở xung quanh đây. Chỉ cần bọn họ đi theo hướng này thì nhất định sẽ dừng lại ở trấn này một lát." Ma tộc ở đối diện mở mắt trả lời, hẳn là một đạo sĩ trung niên mặc đạo bào mặt mũi nho nhã.

"Hừ, cái này cũng chưa chắc. Vạn nhất mục tiêu căn bản không cần bổ sung bất cứ thứ gì mà bay thẳng qua khu vực này thì chẳng phải là ta với người ở đây phí công à." Đại hán mày rậm hừ lạnh nói.

"Ha ha, Lạc huynh cứ yên tâm. Đây là thành trấn gần Huyền Khiếu Sa Mạc nhất, nếu bọn họ thực sự là mục tiêu thì chắc chắn đã phải đi trong sa mạc mấy chục năm rồi, nếu là vừa ra khỏi đó thì sao có thể không cần đến nơi gần nhất để bổ sung những đan dược và tinh thạch đã tiêu hao. Huống hồ cho dù không cần bổ sung thêm thứ gì đi nữa thì chúng cũng cần phải hỏi thăm một số chuyện xảy ra trong thời gian gần đây nữa. Bọn chúng chắc chắn sẽ tới trấn này." Đạo sĩ trung niên lắc đầu trả lời.

"Lãnh huynh nói thì cứ nói vậy nhưng ta vẫn còn chưa tin lắm đâu." Đại hán trợn mắt tức giận nói.

"Ồ, vậy Lạc huynh có muốn đánh cược với tiểu đệ một phen không." Đạo sĩ trung niên cười hỏi lại một câu.

"Tiểu tử ngươi muốn đánh cược gì?" Đôi mày rậm của đại hán nhướn lên, tỏ vẻ cảnh giác hỏi.

"Đánh cuộc thù lao lần xuất thủ này của hai chúng ta thì thế nào? Thù lao trả cho lần ra tay này cũng coi như là đậm rồi, nếu không mấy người chúng ta cũng sẽ không ở đây bây giờ." Đạo sĩ khẽ cười nói.

"Lãnh huynh tính toán hay thật đấy. Ta không thêm đánh cuộc với ngươi. Nếu đôi phương thức đánh cuộc thì Lạc mỗ còn có chút hứng thú." Đại hán mày rậm lắc đầu như trống bỏi, trừng mắt nói.

"Vậy Lạc đạo hữu muốn đánh cuộc thế nào?" Đạo sĩ trung niên khẽ nhếch mép, như cười như không hỏi.

"Nếu muốn đánh cuộc thì đánh cuộc xem lần này ta với ngươi ai đánh bại mục tiêu trước thì thế nào?" Con mắt đại hán xoay chuyển rồi nói.

"Ha ha, Lãnh mỗ tự biết thân thông còn lâu mới bì được với đạo hữu, cuộc này khỏi đánh cũng xong." Đạo sĩ cười ha ha một tiếng rồi nói.

"Lãnh huynh cần gì phải cự tuyệt sớm thế? Nói không chừng đối thủ của ta lại khó đối phó hơn so với ngươi nhiều thì sao!" Đại hán ngoác miệng cãi lại.

"Từ trước tới giờ Lãnh mỗ làm việc chỉ tin chính mình chứ chưa từng trông chờ vào may mắn!" Đạo sĩ hời hợt trả lời một câu.

"Ta với ngươi cùng tu luyện ở một nơi trong điện đã nhiều năm như vậy nhưng ngươi từ trước tới giờ vẫn chẳng thủ vị chút nào, từ trước tới giờ chỉ làm chuyện gì chắc chắn mà chưa từng dám mạo hiểm gì cả." Đại hán lại lắc đầu tỏ vẻ hết sức chán nản.

Đạo sĩ trung niên nghe nói vậy khẽ mỉm cười, hắn còn đang muốn nói thêm điều gì đó bỗng hai mắt sáng ngời, quay sang nhìn thẳng về phía một cái phi chu màu đen đang từ từ hạ xuống quảng trường."

Không sai, chính là kiện phi hành ma khí này, nó giống với hình ảnh đã truyền tới như đúc! Đại hán ngồi đối diện cũng trở nên hưng phấn, nắm bóp nắm tay, một trận tiếng bóp tay rôm rốp truyền đến.

Chương 2076: Thiết Sa Lĩnh

"Lạc đạo hữu không cần sốt ruột, một khi đã phát hiện ra mục tiêu thì đương nhiên phải hoàn thành nhiệm vụ rồi. Nhưng dù sao ra tay ở trong trấn này hơi bất tiện, chờ sau khi bọn chúng rời đi rồi chúng ta mới ra tay cũng không muộn. Trong khoảng thời gian này cứ để Truy Ảnh Trùng theo dõi bọn chúng là được rồi." Đạo sĩ trung niên không ngờ lại mở miệng khuyên can, sau đó khẽ búng một ngón tay.

"Vèo" một tiếng!

Một điểm lục quang bắn ra từ đầu ngón tay hắc, nhoáng một cái đã biến mất không thấy tăm hơi đâu.

"Được, vậy xin nghe theo lời Lãnh huynh vậy. Cũng không biết mục tiêu lần này có thật sự là có tu vi cấp Ma Tôn hay không đây. Nếu đúng là như vậy thì quả là đúng dịp để ta thử một môn đại thần thông mới lĩnh ngộ được gần đây." Đại hán phát ra một tiếng cười quái dị đồng thời một lần nữa quay trở lại ghế ngồi.

"Ta nghĩ Lạc đạo hữu cũng không nên quá coi thường mục tiêu của lần này, đã có người chịu bỏ ra thù lao cao đến vậy để mời các trưởng lão của Thú Tôn Điện chúng ta ra tay một lần thì có thể thấy mục tiêu lần này cũng không đơn giản, không nên sơ suất kéo lại bị xấu mặt thì thật khó coi." Đạo sĩ trung niên cười khẽ một tiếng rồi nói.

Đại hán nghe vậy thì cười khẩy, thái độ không thêm quan tâm thể hiện rõ rành rành trên mặt, hiển nhiên là những lời mà đồng bạn nói với hắc vào tai này lại ra tai kia.

Đạo sĩ trung niên thấy vậy cũng chỉ đành lắc đầu cười khỏ một tiếng, ánh mắt một lần nữa lại nhìn về phía chiếc phi chu màu đen đang vững vàng dừng ở trên quảng trường.

Chỉ thấy phi chu bỗng nhiên phát ra một đoàn hắc mang chói mắt rồi hình ảnh của nó khẽ trở nên mơ hồ dần rồi lại biến mất vô ảnh vô tung.

Mà ở không trung bên dưới bỗng dừng lại có một nam một nữ hiện ra, hai người này thoạt nhìn đều còn rất trẻ tuổi.

Tử mang nhân nhật trong hai mắt đạo sĩ trung niên lóe lên, hẩn tỉ mỉ quan sát hai người kia vài lần rồi khẽ cau mày, trên mặt hiện ra vẻ hơi khó hiểu.

"Có chút ý tứ, hai người này một người thì cố ý che giấu tu vi, còn người kia thì căn bản không tài nào nhìn ra được tu vi cảnh giới, đúng là đáng để đích thân chúng ta ra ngoài một chuyến!" Đại hán sau khi thấy rõ hai người từ phi chu xuống thì kinh ngạc lắm bầm vài câu, vẻ thờ ơ trên mặt cũng hoàn toàn biến mất tự lúc nào.

"Hai người này không đơn giản, xem ra chỉ có thể dùng kế hoạch thứ hai."

Đạo sĩ trung niên trầm ngâm một chút rồi nói.

"Người nữ kia còn chưa tỉnh, mặc dù cô ta có sử dụng pháp thuật che giấu tu vi nhưng liếc mắt một cái ta và ngươi đều có thể nhìn ra đó chỉ là một tên Ma Tôn bình thường. Có điều người nam kia có vẻ sâu không lường được, trước hết để ta thử xem tu vi chân chính của hẩn như thế nào rồi nói sau!" Con người đại hán mày rậm hơi đỏ, nhưng có vẻ vẫn nóng lòng muốn thử.

"Ừm, như vậy cũng được. Người nữ kia trước hết để ta ứng phó, có điều phải hết sức chú ý giữ chừng mực để tránh lộ ra dấu vết." Đạo sĩ trung niên trầm ngâm một hồi nhưng sau đó cũng không phản đối gì thêm.

Đại hán gật đầu, nét hung tợn hiện ra trên mặt hắn.

Đôi nam nữ trên quảng trường này đương nhiên là Hàn Lập và vũ y thiếu nữ sau khi chia tay với đám người Lũng gia lão tổ ở phía ngoài Huyền Khiếu Sa Mạc.

Lúc này Hàn Lập dường như cũng cảm nhận được một chút cái nhìn từ phía tử lâu quét qua đây, khuôn mặt hắn cũng tỏ ra dăm chiêu.

Những tầng lầu khác còn tốt, trong đó hắn có thể thấy rõ ràng có hơn mười ma nhân ngồi uống rượu nói chuyện nhưng ở tầng mà hai người đạo sĩ trung niên kia ngồi lại có sắp đặt cấm chế huyền diệu cực kỳ, Linh mục và thần niệm của Hàn Lập nhất thời không có cách nào xâm nhập vào trong.

Ánh mắt Hàn Lập lóe sáng, sắc mặt hắn hơi trầm xuống.

"Chẳng lẽ Hàn huynh có phát hiện gì sao?" Vũ y thiếu nữ nhận ra sự khác thường của Hàn Lập liền thắc mắc.

"Có vẻ như có người đang đặc biệt để ý tới chúng ta, tu vi chúng cũng không thấp." Hàn Lập thu lại ánh mắt vừa rồi, chậm rãi trả lời.

"Ồ, chẳng lẽ ở cái trấn nho nhỏ này mà cũng có Ma Tôn sao!" Vũ y thiếu nữ nghe vậy thì hơi giật mình.

Điều này cũng khó trách, bởi với quy mô của trấn này thì khả năng xuất hiện Ma Tôn ma tộc quả thực không quá cao.

"Có lẽ là vậy. Nếu như đúng là chúng nhằm vào chúng ta thì kiểu gì cũng có thể lần ra dấu vết." Thần sắc Hàn Lập khôi phục lại như thường, bình tĩnh trả lời.

"Hàn huynh nói vậy khiến trong lòng tiểu muội mơ hồ cảm thấy hơi bất an, chẳng lẽ thực sự có người theo dõi ta với người sao?" Vũ y thiếu nữ sau khi cân nhắc một hồi cũng nhìn về hướng tử lâu kia theo ánh mắt Hàn Lập khi trước.

Tới khi nàng phát hiện ra thần niệm bị cấm chế của tầng kia cản trở lại thì ánh mắt bất giác lạnh đi vài phần.

"Thôi quên đi, cũng còn chưa chắc chúng nhằm vào chúng ta hay không, trước hết chúng ta phải mau chóng bổ sung một ít Thanh Ma Tinh ở trấn này đã. Tốc độ của phi chu này mặc dù không tệ nhưng tiêu hao loại tinh thạch này có phần hơi quá." Hàn Lập thản nhiên nói.

"Vậy được rồi, chỉ cần thu mua đầy đủ tinh thạch là chúng ta sẽ lập tức rời khỏi nơi này. Nhắc tới cũng thật xấu hổ, đây là lần đầu tiểu muội vận dụng ma khí này nên không ngờ được nó lại tiêu hao loại tài liệu này lớn như thế, chẳng trách tên Ma tộc khi trước bán cho ta chào giá cũng không cao lắm, hóa ra là ma khí này cũng không thực dụng lắm!" Vũ y thiếu nữ nhú mày trả lời.

Hàn Lập lắc đầu cũng không nói gì thêm. Trong tay hắn cũng không có phi hành ma khí thích hợp hơn so với cái của thiếu nữ, nếu không hai người cũng không bắt buộc phải dừng lại ở cái trấn nhỏ này.

Tiếp đó hai người Hàn Lập không chần chờ thêm nữa mà đi về phía một con đường có rải rác vài cửa hàng.

Sau thời gian một bữa cơm, hai người cũng mua được đủ số lượng Thanh Ma Tinh ở một cửa tiệm lớn, vừa ra khỏi cửa tiệm liền bỏ phi chu ra và lập tức thúc dục nó bay lên không.

Cùng thời gian này, trong tửu lâu có cấm chế che đậy kia, trên cái bàn sát bên cửa sổ, hai chén cùng một bầu rượu vẫn y nguyên như trước nhưng đại hán và đạo sĩ cạnh đó lại hoàn toàn không thấy bóng dáng đâu.

Vài canh giờ sau, trên một ngọn núi cách trấn nhỏ hàng trăm vạn dặm, phi chu màu đen ngừng lại lơ lửng trong không trung.

Ở cách đó vài chục trượng, đại hán mày rậm cùng đạo sĩ trung niên đang ngông nghênh ngang đường, một người thì hưng phấn ra mặt, một người lại có thần sắc rất lạnh nhạt.

Mà ở lối vào của phi chu màu đen dài hơn mười trượng, Hàn Lập và vũ y thiếu nữ chẳng biết từ khi nào đã hiển lộ thân hình, hai người cũng không tỏ thái độ gì mà đang quan sát hai gã ma nhân ở phía đối diện.

"Hai vị chặn đường chúng ta không biết có gì chỉ giáo?" Ánh mắt Hàn Lập lóe sáng, bước ra mở lời.

"Không có gì, ta thấy hai vị đạo hữu khí thế phi phàm, nhất thời ngứa ngáy tay chân nên muốn thỉnh giáo hai vị một vài công pháp thần thông, mong hai vị không ngại chỉ giáo đôi điều!" Đạo sĩ trung niên mặt không đổi sắc nhưng lại nói ra lý do khiến người ta cảm thấy dở khóc dở cười.

"Các hạ khẳng định không nói nhằm đấy chứ, ngăn cản chúng ta chỉ vì muốn tỵ thí công pháp?" Vũ y thiếu nữ tròn xoe đôi mắt long lanh, nét giận dữ trên khuôn mặt lại càng không giấu diếm được.

"Không sai. Vị tiên tử này mặc dù đã kiềm chế khí tức bản thân nhưng cảnh giới vốn có không chỉ là Luyện Hư đúng không. Bản đạo bất tài nhưng

cũng đã tiến giai Ma Tôn được một thời gian rồi. Hai người chúng ta tỷ thí một hồi không chừng ai nấy cũng sẽ đều có thu hoạch nữa. Còn vị đạo hữu bên cạnh tiên tử thì vừa hay đồng bạn của ta cũng có chút hứng thú đối với hấn." Đạo sĩ trung niên uể oải trả lời.

Thấy đối phương không hề đề cập tới nguyên do mà lại nói với giọng cho dù thế nào cũng phải đánh một trận như vậy, sắc mặt vũ y thiếu nữ cũng trở nên lạnh lẽo, theo bản năng nàng quay sang nhìn Hàn Lập một cái.

"Ngay từ đầu, hai người theo dõi chúng ta ở trấn kia cũng là hai vị đạo hữu đúng không."

Hàn Lập bình tĩnh hỏi một câu, bỗng nhiên một cánh tay hấn khẽ động chộp về phía sau lưng nhanh như chớp, sau đó lại đưa bàn tay ra trước người chậm rãi mở ra.

Trong lòng bàn tay hấn không biết từ đâu lại có một linh trùng chỉ nhỏ chừng hạt đậu màu xanh biếc, thân thể nó khi khi sáng khi mờ, cho thấy hình thù lơ mờ quý dị.

Vừa nghe Hàn Lập nói vậy, lại thấy cảnh này, tinh quang trong mắt đạo sĩ trung niên cũng lóe lên, hấn ngáp một cái rồi nói:

"Xem ra thần thông của vị đạo hữu này quả thật rất cao, sở dĩ tiểu đạo làm như vậy là sợ để mất dấu hai vị đạo hữu mà thôi."

"Hừ, các hạ chỉ dựa vào mấy lời ăn nói quàng xiên mà đã muốn hai người chúng ta động thủ với các người, các người tưởng đây là trò đùa sao?" Sát khí toát ra từ trên mặt Hàn Lập, hồng quang trong lòng bàn tay lóe sáng, một ngọn lửa đỏ rực bùng lên thiêu con linh trùng kia thành tro bụi trong nháy mắt.

"Vấn đề này sợ là không phải do các người quyết rồi." Hai mắt đại hán mày rậm nhìn chằm chằm Hàn Lập nhưng từ miệng hắn lại phát ra một tiếng cười quái dị, nói.

Vũ y thiếu nữ liền biến sắc mặt, khi nàng đang định quát lớn điều gì đó thì Hàn Lập lại đột nhiên khoát tay chặn lại những lời nàng muốn nói, đồng thời cũng lạnh lùng tiếp tục nói:

"Động thủ tỷ thí cũng không phải không được, nhưng nếu các người thua phải nói ra nguyên nhân thực sự, nếu không một khi các người ép hai người chúng ta động thủ thực sự chính là cục diện không chết không ngừng."

"Vừa nghe Hàn Lập nói vậy, không chỉ sắc mặt đạo sĩ trung niên trở nên nghiêm túc mà đại hán thoạt nhìn thô lỗ kia cũng biến sắc.

Sát khí mơ hồ toát ra từ thân thể Hàn Lập, hai người hắn đương nhiên có thể nhận ra được thật giả trong lời nói vừa rồi.

"Được, nếu hai vị đạo hữu quả thật có bản lĩnh đánh bại hai người chúng ta thì bản đạo sẽ cho hai vị biết nguyên nhân thực sự!" Đạo sĩ trung niên cũng hết sức quyết đoán, sau khi suy nghĩ một hồi thì dứt khoát đồng ý.

"Tốt, vậy để tại hạ tự mình lãnh giáo một chút thần thông của hai vị đi. Diệp tiên tử, người canh chừng ở một bên giúp ta." Hàn Lập nghe vậy thần sắc cũng trở nên hòa hoãn, hắn quay đầu sang nói với vũ y thiếu nữ một câu.

"Hàn huynh, người..." Thiếu nữ nghe vậy thì ngẩn ra, nàng cảm thấy ngạc nhiên, muốn mở miệng nói điều gì đó nhưng lúc này lại có tiếng Hàn Lập lạnh lẽo truyền âm đến:

"Diệp tiên tử, chủ tu công pháp của ngươi không hề có thần thông ma đạo. Hai người này có lai lịch rất lợi hại, nếu như động thủ thực sự thì ngược lại sẽ bại lộ lai lịch của ngươi. Hai người này cứ để mình ta đuổi đi là được rồi."

"Được, vậy làm phiền Hàn huynh rồi!" Sau khi vũ y thiếu nữ nghe vậy thì thần sắc biến đổi vài lần, rốt cục vẫn gật đầu dù còn hơi do dự, đồng thời lùi về phía sau vài bước.

Dù sao Hàn Lập cũng đã từng chém giết một tên Thánh Tổ hóa thân, hơn nữa trong Huyền Khiếu Sa Mạc đã có một lần thể hiện ra đại thần thông kinh người cực kỳ.

Điều này khiến vị nữ tu Diệp gia này tự nhiên có lòng tin rất lớn đối với Hàn Lập!

Hàn Lập khẽ thở một hơi, khẽ vận dụng Phạm Thánh Chân Ma Công, tức thời ma khí tinh thuần phả xuống dưới chân rồi biến ảo thành một đám mây đen nâng thân hình hắn bay thẳng lên trời cao.

Đại hán mày rậm thấy vậy thì cười điên cuồng một tiếng rồi thân hình hắn cũng hóa thành một đoàn hoàng quang bắn lên trên cao.

Trong nháy mắt hai người đã bay lên hư không cách mặt đất mấy ngàn trượng mặt đối mặt nhìn nhau chăm chú.

Hàn Lập vươn tay ra sau chạm ót, trong nháy mắt một mảnh kim quang tản ra, sau đó lại ngưng tụ rồi huyền hóa thành một pháp tướng ba đầu sáu tay màu vàng kim sáng lấp lánh cao hơn mười trượng, ngoài thân la liệt ma văn màu đen có vẻ vô cùng dữ tợn.

"Một mình ngươi không phải là đối thủ của ta đâu, bảo đồng bạn ngươi cùng lên đi." Hai mắt Hàn Lập nhú lại lạnh lùng nói, trong lòng hắn lại

thúc giục pháp quyết.

Trong phút chốc, ma khí trong phạm vi vài dặm khẽ run rẩy!

Sáu cánh tay to lớn vung thẳng lên hư không, một tiếng kêu chói tai vang lên, kim quang trong mỗi bàn tay lóe sáng, trong mỗi bàn tay lại tự động hiện ra sáu bảo vật màu vàng nặng nề vô cùng "chùy", "trượng", "giản", đồng thời giữa trán ba cái đầu cũng hiện lên một vết hắc khí, tiếp đó một con mắt đen thừ ba đen nhánh mọc ra, từ bên trong có hắc mang loẹt xoẹt phóng ra.

Chương 2077: Huân Hương trại

Lúc này, Hàn Lập cũng không che giấu khí tức Hợp Thể Hậu kỳ vốn có nữa, đầu vai khẽ run lên, linh áp kinh khủng ồ ạt lao về phía đại hán ở phía đối diện.

Với tu vi đáng sợ vượt xa cùng giai cấp của Hàn Lập, thêm vào đó là sự cộng hưởng từ Phạm Thánh Chân Ma Công khiến cỗ khí thể này mạnh tới mức khiến đại hán gần như mới chỉ cảm ứng được một chút đã biến sắc mặt bắn ngược ra xa vài chục trượng, cuống quýt phóng ra khí tức của bản thân là một gã Ma Tôn Hợp Thể Trung kỳ.

Nhưng khí tức này lại cực kỳ cổ quái bởi nó còn lơ lửng đi kèm với những ngân mang li ti!

Đại hán hoảng sợ trong lòng, vội vàng hét lớn về phía đạo sĩ trung niên ở phía dưới:

"Người này có thân thông sâu không lường được, một mình ta sợ không phải là đối thủ của hắn, Lãnh huynh cũng lên luôn đi."

Nói xong lời này, đại hán mảy rậm gầm nhẹ một tiếng, bím tóc nhỏ phía sau đầu bỗng nhiên dựng đứng lên, đồng thời một tay hắn bấm niệm pháp quyết, da thịt bên ngoài bỗng trở nên lấp lánh ngân quang, toàn thân hắn tựa như được đúc thành từ bạc tinh khiết vậy.

Cùng lúc đó khuôn mặt đại hán nhăn nhó một trận, đầu mũi hắn cũng đột nhiên dài ra đồng thời trở nên hết sức bén nhọn như mỏ ưng, thêm vào đó ở trên đầu lại mọc thêm một sợi lông vũ màu bạc.

"Thú hóa chi thể! Hóa ra hai vị vốn là Hóa Hình Thú Tôn."

Hàn Lập thấy cảnh này bật thốt lên thành tiếng, tỏ ra hứng thú ra mặt.

Với hoàn cảnh còn ác liệt hơn so với Linh giới ở Ma giới, những Ma Tôn do Hóa Hình ma thú tu thành đương nhiên mạnh mẽ hơn nhiều so với yêu tu cùng giai, càng không phải là mức độ mà ma nhân bình thường có thể so sánh được.

Chẳng trách bọn họ lại có gan nhẹ nhàng chặn đường những tôn giả Ma tộc khác.

Đạo sĩ trung niên phía dưới thấy Hàn Lập phóng ra khí tức đáng sợ thì sắc mặt trầm xuống, từ trong cơ thể phát ra một trận tiếng vang dồn dập, sau đó thân thể cũng biến lớn rồi huyền hóa thành một ma vật đầu hồ thân người, nhoáng một cái đã quỷ dị xuất hiện bên cạnh đại hán.

"Các hạ quả nhiên không tầm thường, chẳng trách lại có thể dự tính trước mọi việc như vậy. Bản thể của hai người chúng ta đích xác là ma thú nhưng tu vi đạo hữu sâu không lường được, hai người chúng ta đành phải liên thủ đánh với đạo hữu một trận. Có điều đạo hữu yên tâm, bất kể trận chiến này thắng hay bại thì bản đạo cũng sẽ cho đạo hữu biết nguyên do thực sự của việc này." Trong mắt đạo sĩ trung niên sau khi biến thành ma vật lóe lên vẻ kiêu ngạo, chậm rãi nói.

"Vậy tại hạ xin đa tạ rồi, nhưng hiện giờ trước hết mời hai vị chỉ giáo một chút!" Hàn Lập trả lời một câu như có như không rồi thúc giục pháp quyết trong tay, sáu cánh tay của ma tướng màu vàng sau lưng chuyển động, lập tức sáu loại binh khí nặng nề xoay vù vù một trận, nhoáng một cái lại lần lượt phóng xuống phía dưới một vệt kim quang.

Sáu vệt kim quang lao về phía trước rồi hợp thành một con sóng ánh sáng màu vàng kim cao vài chục trượng rồi bỏ nhào về phía hai gã ma vật đang hùng hổ ở phía dưới.

Con sóng lớn còn chưa cuốn tới hai ma nhưng không trung gần đó đã phát ra tiếng vù vù, phảng phất như gần nửa không gian cũng sắp bị kim quang này ép cho đổ sập xuống vậy.

"Đến hay lắm!"

Đại hán mày rậm rú lên một tiếng kỳ dị, hai tay đã hóa thành màu bạc nắm chặt lại đột nhiên đánh liên tiếp thẳng về phía con sóng lớn màu vàng kim kia.

Hai tiếng nổ lớn phát ra!

Trong khoảnh khắc nắm đấm màu bạc được đánh ra, ngân mang bùng sáng rồi biến ảo thành hai vầng sáng màu bạc như hai chiếc bánh xe, hung hăng lao thẳng vào con sóng lớn phát ra tiếng nổ kinh người.

Khi quang hà hai màu kim ngân đan vào nhau thì nửa con sóng màu vàng kim cùng với hai luồng ngân quang bùng lên rồi tản ra biết mất, nhưng nửa con sóng còn lại không hề khoan nhượng mà tiếp tục cuốn về phía đại hán.

Đúng vào lúc này, đạo sĩ trung niên đứng bên cạnh đại hán há lớn miệng phun ra một đoàn lục diễm.

"Phùng" một tiếng!

Lục diễm như no gió mà điên cuồng biến lớn, sau khi bốc cao tới vài chục trượng cũng biến thành một con hổ lửa bằng lục diễm, uy phong lẫm liệt bỏ nhào về phía trước, đôi hỏa trảo khua khoáng điên cuồng xé nát bầy

nửa con sóng còn lại, nay sau đó lại nhảy chồm lên quay về đỉnh đầu đạo sĩ trung niên tựa như có linh trí vậy.

"Đạo hữu có ngón thần thông ruột nào cứ việc sử ra được rồi đây. Những động tác để dò xét như thế này dưới sự liên thủ của hai người chúng ta căn bản không thấm vào đâu cả. Vả lại cũng không nên lãng phí thêm thời gian nữa!" Đại hán mày rậm cười điên cuồng một tiếng rồi nói.

Trong mắt đạo sĩ trung niên biến thành ma vật đầu hổ cũng lóe lên dị quang, nhưng cũng không mở miệng ngăn cản đồng bạn.

"Cũng tốt, nếu hai vị đạo hữu đã hiển lộ chân thân thì tại hạ sẽ vận dụng thần thông chân chính, lấy một chiêu quyết định thắng bại vậy." Thần sắc Hàn Lập không đổi, khẽ gật đầu trả lời.

"Tốt lắm, vậy hãy tiếp thử thần thông Lạc mỗ mới lĩnh ngộ được 'Vạn Hư Chi Kiếm'!" Đại hán nghe vậy thì tỏ ra vô cùng hưng phấn, cũng một tay bấm niệm pháp quyết.

Một tiếng trầm đục phía sau lưng hấn vang lên, từ đó lại mọc ra một đôi cánh màu bạc!

Đôi cánh này chỉ khẽ vỗ nhưng đã có vô số lông vũ bắn ra, chúng đón gió hóa thành từng thanh kiếm nhỏ màu bạc dài vài tấc, lóe một cái đã biến mất vô ảnh vô tung vào hư không.

Sau một khắc, bầu trời phía trên nơi Hàn Lập đứng không ngừng có âm thanh lao xao phát ra, kiếm quang đủ màu sắc từ đó bắn ra đan xen vào nhau, mơ hồ tạo thành hư ảnh một kiếm sơn cực lớn bao phủ lấy cả vùng trời đất xung quanh Hàn Lập tới cả dặm.

Thoạt nhìn đã thấy kiếm này cực kỳ đáng sợ!

Còn tên đạo sĩ trung niên biến thành ma vật đầu hổ kia thì không nói không rằng khê rít một tiếng, con hổ lửa bằng lục diễm đang nằm sấp trên đỉnh đầu bông lớn lên gấp mười lần thành một quái vật khổng lồ trên trăm trượng, cũng ngửa đầu há mồm phun về phía Hàn Lập.

Một trận ùng ùng vang lên!

Một cột ánh sáng màu lục lớn bằng người phun ra từ miệng cự hổ cùng với tiếng kêu bén nhọn chói tai, cũng nhoáng một cái đã phá vỡ hư không lao đến trước mặt Hàn Lập, thanh thế to lớn phảng phất như có thể khiến tất cả đều hóa thành tro bụi.

Con người Hàn Lập bỗng co rút lại, tay chân không hề có cử động, mà những con mắt thứ ba của Phạm Thánh Ma Tướng sau lưng đều 'póc' một tiếng rồi đồng loạt phun ra một sợi hắc ti đen nhánh bóng loáng, hắc ti chuẩn xác đánh vào ngay phía trước cột sáng màu lục.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Hắc ti thoát nhìn mỏng manh là thế nhưng chỉ vừa đánh lên cột sáng khổng lồ một cái thì cả hai đã biến mất vô thanh vô tức.

Đạo sĩ hóa thành ma vật thấy cảnh này nhất thời cả kinh trong lòng.

Lúc này kiếm sơn khổng lồ trong không trung mang theo hàng ngàn kiếm quang đang bổ xuống Hàn Lập ở phía dưới.

Nếu quả thật bị thần thông này đánh trúng thì cho dù thân thể Hàn Lập có mạnh mẽ ngang với chí bảo đi nữa nhưng hơn phân nửa cũng sẽ cảm thấy ăn không tiêu.

Nhưng trong mắt Hàn Lập chỉ hơi lóe lên một luồng tinh mang, Phạm Thánh Pháp Tướng phía sau lưng bỗng đồng loạt ném sáu loại binh khí

đang nắm trong tay ném vào không trung, chúng hóa thành sáu đoàn kim quang mang theo tiếng nổ như sấm rền điên cuồng đánh về phía kiếm sơn.

Tiếp đó sáu bàn tay của Ma Tướng nắm chặt lại chậm rãi đánh một đòn vào hư không phía trên.

Không gian phía dưới kiếm sơn bắt đầu lung lay, vô số kim sắc phù văn tuôn ra rồi sau đó lại ngưng tụ thành một xoáy nước màu vàng.

Hàn Lập khẽ điểm vào trong hư không về phía xoáy nước, nhất thời nó quay tít một vòng, một lực hút cực lớn khó mà ngăn cản ùng ùng từ đó phát ra.

Trong phút chốc kiếm quang màu bạc cùng với lực hút vô hình chớp mắt đã đánh tới cùng một chỗ.

Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, cả bầu trời cũng như bị chấn động, từng đoàn từng đoàn hắc sắc ma khí bỗng dưng cũng xuất hiện ở không trung gần đó, chúng bắt đầu điên cuồng khởi động.

"Động Tuyên Ma Quang!"

Đạo sĩ trung niên thấy cảnh này, sắc mặt đại biến thất thanh kêu lớn.

Đại hán mày rậm ở gần đó lại càng tròn xoe mắt, mơ hồ cảm thấy sợ hãi cùng kinh ngạc không thể tin nổi.

Hàn Lập nghe vậy khòe miệng khẽ động nhưng không hề có biểu cảm gì trên mặt.

Lúc này, bất kể Hàn Lập hay hai gã ma vật Hóa Hình cũng đều không xuất thủ mà chỉ chăm chăm nhìn về phía không trung vẫn phát ra tiếng nổ râm ran không ngừng.

Sau thời gian một chung trà, tiếng vang mới dần dần biến mất, chấn động kịch liệt cũng theo đó mà tản đi, bầu trời rớt cuộc cũng sáng sủa trở lại.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng tụ, chỉ thấy bất kể là xoáy nước màu vàng hay hư ảnh kiếm sơn màu bạc đều không còn sót lại chút gì!

Một đòn vừa rồi dường như là ngang sức ngang tài!

Trong lòng Hàn Lập hơi cảm thấy kinh ngạc.

Vừa rồi mặc dù hắn mới chỉ phát huy hai ba thành của thần thông Động Tuyền Kim Quang thôi nhưng một gã Hợp Thể Trung kỳ lại có thể dễ dàng ngăn cản được nó!

Điều này khiến hắn có hơi bất ngờ.

Những suy nghĩ trong lòng Hàn Lập còn đang âm thầm xoay chuyển không ngừng thì đại hán và đạo sĩ trung niên ở phía đối diện sau khi nhìn nhau và truyền âm hai câu liền thu lại ma khí phía ngoài cơ thể, lần lượt thu lại bán thú chi thân khôi phục hình dáng ban đầu.

Đạo sĩ trung niên còn ôm quyền thi lễ với Hàn Lập có vẻ khách khí dị thường:

"Đạo hữu quả là thần thông quảng đại, ngay cả đại thần thông như Động Tuyền Kim Quang cũng đã có thể nắm giữ vậy cũng không cần so bì hay thử nghiệm gì thêm nữa, hai người chúng ta tự nhận không bằng."

"Không sai, không ngờ đạo hữu lại có thể tu luyện ma công tới cảnh giới như vậy thật khiến cho người khác phải khâm phục. Ha ha, rốt cục tại hạ đã biết thế nào là sơn ngoại hữu sơn rồi!" Đại hán mày rậm cũng cười ha ha một tiếng, mặt cười toe toét.

"Hai vị đạo hữu cũng có thần thông bất phàm, nhưng không biết hiện giờ có thể cho ta biết nguyên do hai người động thủ được chưa?" Hàn Lập thu lại Phạm Thánh Pháp Tướng rồi khẽ mỉm cười trả lời.

"Cái này tự nhiên không thành vấn đề. Có điều trước đó tại hạ muốn hỏi đạo hữu một chút, đạo hữu đã từng nghe nói tới Thú Tôn Điện hay chưa?" Đạo sĩ trung niên đồng ý ngay lập tức nhưng sau đó lại hỏi ngược lại một câu.

"Thú Tôn Điện là một thế lực lớn có tiếng tăm lẫy lừng ở giới này tại sao tại hạ lại có thể chưa từng nghe thấy chứ. Chẳng lẽ xuất thân của hai vị chính là Thú Tôn Điện hay sao?" Hàn Lập giật mình, thần sắc khẽ biến trả lời.

Đồng thời đủ các loại ý niệm trong đầu hắn xoay chuyển, hắn đem tất cả các tư liệu đã chuẩn bị trước có liên quan đến Thú Tôn Điện đều lướt qua một lần.

Thú Tôn Điện đúng như cái tên của nó chẳng những là một trong các thế lực siêu cấp vô cùng nổi danh ở Ma giới, mà ở đó còn tụ tập đông đảo các Tôn giả Ma tộc mà chủ yếu là ma thú Hóa Hình Kỳ, thậm chí trong thế lực này còn có một tên Vạn Thú Thánh Tổ cực kỳ thần bí.

Vị Vạn Thú Thánh Tổ này cực kỳ thần bí, nghe nói hắn không những không tiếp xúc gì với các Thánh Tổ khác mà cũng rất ít khi lộ diện ở Thú Tôn Điện, có điều có thể chắc tới tám chín phần mười hắn là một ma thú Đại Thừa kỳ Hóa Hình. Bởi vậy trước khi tiến vào Ma giới, Thú Tôn Điện chính là một trong các thế lực siêu cấp mà đám người Lũng gia lão tổ đã mấy lần nhắc nhở không được phép trêu chọc ở Ma giới.

Hiện giờ Hàn Lập vừa hay lại biết hai người đối diện hóa ra là đến từ điện này sao hắn có thể không rung mình.

"Ha hả, nếu đạo hữu đã từng nghe nói tới bản điện, không biết đạo hữu có hứng thú gia nhập bản điện làm một vị khách khanh trưởng lão không?" Đạo sĩ trung niên mỉm cười nói ra một câu khiến Hàn Lập ngẩn người.

"Đạo hữu muốn mời tại hạ gia nhập Thú Tôn Điện?" Hàn Lập hít sâu một hơi, thần sắc tỏ ra hơi khó hiểu.

"Không sai, với thần thông của đạo hữu, chỉ cần đạo hữu gia nhập bản điện là khẳng định sẽ được trọng dụng, địa vị của đạo hữu còn có thể ở trên bản đạo. Huống hồ bản điện có Vạn Thú Thánh Tổ trấn giữ, chỉ cần lão nhân gia ông ta hơi chỉ điểm một chút đối với việc tu luyện của người thì sau này khẳng định đạo hữu sẽ có được lợi ích vô cùng lớn." Đạo sĩ trung niên ra sức lôi kéo.

Chương 2078: Đột nhập

Nhị vị đạo hữu ngăn cản hai người bọn ta chắc không chỉ lý do mời ta ra nhập quý điện đi. Đại danh của Thú Tôn Điện tại hạ rất ngưỡng mộ nhưng cũng không có ý tứ muốn gia nhập". *Hàn Lập nhíu mày một hơi cự tuyệt.*

"Như vậy thực sự đáng tiếc. Bồn điện đang mời chào một vài vị đạo hữu cùng chung chí hướng để chuẩn bị mưu đồ đại sự. Nếu đạo hữu có thể gia nhập bồn điện tuyệt đối sẽ không hối hận." *Trung niên đạo sỹ nhướng mày khuyên nhủ một phen.*

"Đa tạ ý tốt của đạo hữu, nhưng tại hạ thực không muốn bị câu thúc." *Hàn Lập thần nhiên buông ra một câu cự tuyệt.*

"Nếu đạo hữu tâm ý đã quyết thì bản đạo cũng không có gì để nói thêm. Về phần hai người bọn ta xuất hiện nơi đây kỳ thật cũng rất đơn giản. Bất quá vài chục năm trước bồn điện nhận được một mối giao dịch, có người xuất ra một đại tuyệt bút thù lao để chúng ta đối phó với mấy nhóm người đạo hữu. Nhưng vì các đám người các vị ở trong Huyền Khiếu Sa Mạc thật lâu chưa từng đi ra nên sự việc mới kéo dài đến tận hôm nay. Đạo hữu xin không cần hiểu lầm, Thú Tôn Điện bọn ta tuy nhận thù lao hậu hĩnh nhưng cũng không phải vì khoản thù lao này mà đấu sống chết với các vị, còn phải xem mục tiêu có thể ra tay hay không nữa. Bình thường đối với các tồn tại cùng giai như đạo hữu bọn ta nhiều lắm cũng chỉ luận bàn một chút, thậm chí còn có thể kết giao hảo mời gia nhập bồn điện cũng không phải không có khả năng."

Trung niên đạo sỹ rút cục cũng một hơi nói ra hết thủy nguyên nhân.

"Thì ra là quý điện nhận ủy thác từ người khác. Nhưng không biết người nào lại làm ra cái sự tình này. Đạo hữu có thể hay không nói ra một hai?" *Từ sau lưng Hàn Lập vang lên một thanh âm dễ nghe truyền đến, hẳn là vũ y nữ tử từ một bên phiêu phiêu bay đến đứng gần Hàn Lập rồi thản nhiên nói.*

"Điều này e rằng tại hạ không thể rồi. Thứ nhất, bốn điện có nguyên tắc không để lộ ra tin tức người thuê. Thứ hai là lần này người ủy thác hoàn toàn nặc danh đích thực không có cách nào xác định." *Trung niên đạo sỹ lắc đầu một hồi thập phần thành thật nói.*

"Tại hạ đa tạ nhị vị đã nói ra. Nếu vậy hẳn là quý điện đã phái những người khác đối phó với đám đồng bạn của tại hạ a." *Hàn Lập tựa cười như không cười.*

"Chỉ cần đồng bạn của đạo hữu cũng là tồn tại cấp bậc Ma Tôn thì tự nhiên người bọn ta cũng chỉ luận bàn một chút mà thôi." *Trung niên đạo sỹ ngáp một cái rồi hàm hồ trả lời.*

"Ta hiểu rồi! Nói như vậy cũng không có quan hệ gì. Quý điện không quả nhiên không hồ với uy danh lớn lao ở Thánh giới, chỉ mới như vậy đã có thể xuất động được nhiều ma tôn đến bậc này, hẳn là các gia tộc mình thường không thể đánh đồng a." *Hàn Lập thần sắc bất động buông lời tán thưởng một câu.*

Trung niên đạo sỹ nghe vậy cười ha hả, đang muốn nói điều gì thì bỗng nhiên một chiếc ngọc bội giắt bên hông phát ra bạch quang rồi truyền đến thanh âm "vù vù".

Đạo sỹ thấy vậy sắc mặt biến đổi, liền cùng nam tử râu rậm ôm quyền hướng Hàn Lập rồi rời đi.

Hàn Lập cùng vũ y nữ tử ôm quyền khách khí một hai câu rồi cũng không có ý tứ giữ lại.

Hai đạo ngân hoàng độn quang hướng phía không trung mạnh mẽ bắn ra. Sau một tiếng sé gió, thân ảnh hai người này biến mất nơi cuối chân trời.

"Diệp tiên tử, người cảm thấy lời nói của bọn họ vừa rồi là thật hay giả?" Hàn Lập vẫn bất động nhìn hướng đạo độn quang biến mất hỏi một câu.

"Đại khái khoảng bảy phần thật ba phần giả đi! Xem khí thế lúc bọn họ động thủ xác thực khác với biểu hiện đầy sát tâm lúc trước. Nếu chúng ta biểu hiện thực lực hơi yếu nhược một chút không chừng chúng đã hạ sát thủ rồi a. Hơn nữa ở Ma giới thì danh tiếng của Thú Tôn Điện nguyên bản cũng không mấy tốt đẹp." Vũ y nữ tử có chút dăm chiêu nói.

"Hắn là như vậy. Bất quá xem ra bọn họ cố kỵ lớn nhất là không rõ nội tình chúng ta. Dù sao ngoài đám người Lũng đạo hữu và Khí Linh tộc thì thêm chúng ta vào nữa cũng gần đủ mười tồn tại Ma tôn, miễn cưỡng có thể so sánh với một thế lực trung bình ở Ma giới. Bọn họ hẳn vì vậy mà trở lên cẩn thận hơn, nhưng đáng lo là bọn họ chắc chắn sẽ quan tâm về lai lịch của chúng ta vài phần a." Hàn Lập chậm rãi nói.

"Nếu vậy không bằng đem bọn chúng lưu lại đi. Khỏi để chúng trở lại bẩm báo, có như vậy thì mới tránh cho phiền toái sau này tìm đến chúng ta. Tiểu muội cùng Hàn huynh liên thủ chắc hẳn có thể làm được việc này đi." Khóe mắt vũ y nữ tử chớp động, trên mặt hiện lên vẻ băng hàn.

"Bắt chúng lưu lại không phải là không thể. Nhưng dù sao bọn chúng cũng là hóa hình ma tôn ma thú, tu vi cao hơn xa so với ma tôn bình thường nên ta đây cũng không có phần nắm chắc. Hơn nữa từ khẩu khí của bọn họ

thì Thú Tôn Điện hẳn đã phái người quan tâm đến đám người Lũng huynh hai ngả. Nếu chuyện tình đã như vậy thì hai ta cũng không nên làm điều thừa đi." *Hàn Lập lắc đầu trả lời.*

"Điều này cũng đúng. Nhưng thế lực của Thú Tôn Điện ở ma giới thật không nhỏ, nếu bọn họ chịu bỏ thêm một ít tâm tư điều tra thì chỉ sợ đến lúc đó chúng ta không thể giấu diếm đi." *Vũ y nữ tử thở dài nhú mày nói.*

"Điều tra hẳn là như vậy rồi! Nhưng Ma giới còn to lớn hơn nhiều so với Linh giới, nếu có thêm vài tên ma tôn mà Thú Tôn Điện không biết đến cũng không có gì kỳ quái. Bọn họ cùng lắm thì trong lòng nghi ngờ nhưng sẽ không đưa ra thêm hành động gì đi. Mà chờ khi bọn hắn đem hết những việc này truy xét xong thì cũng là chuyện tình của nhiều năm về sau. Với thời gian dài như vậy hẳn là chúng ta đã hành động xong rồi trở về linh giới mới đúng. Nhưng là như vậy thì hành động sau này cũng nên cẩn trọng hơn một chút a." *Hàn Lâm nét mặt trầm ngâm một hồi đem suy nghĩ trong lòng từ từ nói ra.*

"Cũng chỉ có thể như vậy mà thôi. Hy vọng rằng kế hoạch tiếp theo của chúng ta thuận lợi không xuất hiện thêm điều ngoài ý muốn đi." *Vũ y nữ tử nghe vậy gật đầu cười khổ.*

"Diệp tiên tử không cần lo lắng. Chỉ cần tin tức của đạo hữu không có gì lầm lỗi thì việc đi lấy Thanh Loan chân huyết kia hẳn không thành vấn đề mới đúng. Bất quá cũng kỳ quái, vừa rồi theo lời hai tên ma tôn kia nói thì Thú Tôn Điện đang có một mưu đồ rất lớn, rốt cuộc là mưu đồ gì? Xem điệu bộ của bọn chúng hẳn không phải là hư ngôn đi!" *Hai mắt của Hàn Lập chớp chớp nói.*

"Chẳng lẽ sự tình này có quan hệ với việc ma tộc xâm nhập Linh giới, nếu là như vậy hẳn trận chiến đã có kết quả đi!" *Vũ y nữ tử nghe vậy đầu tiên ngẩn ra, sau lại nhớ đến điều gì nhất thời lâm vào trầm tư điệu bộ.*

"Chúng ta mới vừa từ trong Huyền Khiếu Sa Mạc đi ra đối với sự tình bên ngoài hẳn chưa hiểu biết rõ. Mong rằng không có chuyện gì quá xấu đi. Mau qua thị trấn nhỏ phía trước, không chừng qua đám người khác có thể lấy được chút ít tức. Hi vọng ở các thành thị của Ma tộc khác chúng ta lại có thêm một chút tình báo hữu ích." Hàn Lập bình tĩnh nói.

Hắn trong lòng hiểu rõ, lấy Nhân tộc cùng với các tộc khác trong nhiều năm cẩn thận chuẩn bị, chu dù không địch lại thì cũng lắm bị rơi vào thế hạ phong, tuyệt không có chuyện đại bại chỉ trong vài chục năm.

Hơn nữa sau khi tiến vào ma giới, Hàn Lập liền biết sự tình xâm nhập Linh giới chỉ là vài bộ phận nhỏ ở Ma giới, còn nhiều thế lực khác đối với điều này bộ dáng rất thờ ơ.

Nói như vậy chuyện tình hẳn có vài phần kỳ quái.

Hàn Lập tâm niệm chuyển động liên tục, trong lòng có chút buồn bực nhưng nét mặt vẫn tỏ ra như không biết. Tiếp đó vũ y nữ tử khẽ vẫy một cái, một cái hắc sắc phi chu liền hiện ra.

Một lát sau phi chu phát ra một âm thanh muồn hưởng, liền hóa thành một đoàn hắc quang mà bay đi.

Cùng thời gian này, trên không trung một hồ nước màu xanh đen, Lũng gia lão tổ sánh vai cùng nam tử họ Huy đứng nhìn hai đạo hắc quang phía xa chạy đi như nhanh như chớp.

"Thú Tôn Điện, bị đám tiểu tử này theo dõi quả nhiên có chút phiền phức." Lũng gia lão tổ nhìn trên bầu trời nét mặt âm trầm thì thào một câu.

"Lũng huynh cũng không nên quá để ý. Bọn chúng dù có nhận chút thù lao ủy thác nhưng khi biết được bọn ta không dễ đối phó hẳn sẽ không vọng động thêm chút tâm tư gì. Chúng ta hãy tận dụng thời gian này mau mau rời

đi, chỉ cần đến được Ma Nguyên Hải thì cho dù Thú Tôn Điện có huy động thêm nhiều nhân thủ hơn cũng không làm được gì chúng ta. Vạn Thú Thánh tổ cũng sẽ không vì chuyện này mà truy đuổi chúng ta đi." *Nam tử họ huy cười lạnh một tiếng nói.*

"Vạn Thánh Thánh tổ chắc chắn sẽ không tự dùng chân thân đến đối phó với chúng ta, nhưng nếu là phái tới một hai cái hóa thân thì không phải là chuyện tình không thể." *Lũng gia lão tổ nét mặt ngưng trọng trả lời.*

"Hắn là không thể nào. Lai lịch chúng ta đúng là có chút khả nghi nhưng cũng không vì vậy mà dễ dàng kinh động một gã thánh tổ tồn tại." *Nam tử họ Huy nghe Lũng gia lão tổ nói vậy nét mặt liền trầm xuống.*

"Chỉ hy vọng là vậy. Chúng ta hãy mau rời nhanh nơi này. Lúc này hãy đem toàn lực phi hành đi, không cần phải tiết kiệm pháp lực nữa." Lũng gia lão tổ cân nhắc một hồi rồi lạnh lùng nói.

Nam tử họ huy vội vàng gật đầu, tự nhiên không chút ý tứ phản đối.

Tại một phương hướng khác, Thiên Thu Thánh nữ cùng gã thanh niên Linh tộc tên gọi Chi Thủy mặt không chút đổi sắc đang đứng giữa không trung, mà cách đó không xa là hai gã Ma tộc làn da một xanh một đỏ màu sắc bất đồng cũng đang huyền phù ở lưng chừng. Nhưng lúc này bọn chúng đang nhìn về phía thanh niên Linh tộc với vẻ mặt sợ hãi đến cùng cực.

Kế tiếp trong khoảng thời gian ngắn, Hàn Lập cùng vũ y nữ tử toàn lực thúc dục hắc sắc phi xa một hơi phi hành liền nửa tháng. Rốt cuộc cũng gặp được một cái thành trì bậc trung của Ma tộc liền dừng lại mấy ngày.

Lúc này Hàn Lập cùng vũ y nữ tử phân ra hành động, sau một hồi thu thập đại lượng thông tin tình báo cuối cùng cũng biết được mấy phần tình hình các tộc cùng Ma tộc đại chiến.

Sau khi biết được trong vài chục năm nay, Nhân tộc liên thủ với vài tộc khác cùng Ma tộc đại chiến mấy lần, hơn nữa còn có Ma tộc thánh tổ hàng lâm xuống Linh giới cùng với vài tu sỹ đại thừa các tộc khác ra tay, nhưng mọi chuyện vẫn đang rơi vào thế giằng co. Biết được tình hình này Hàn Lập cùng vũ y nữ tử không khỏi thở dài nhẹ nhõm một hơi.

Tuy rằng tin tức tình báo mà họ thu được khá mở hồ, thậm chí còn không được toàn vẹn đầy đủ nhưng đại để mọi chuyện cũng không khác biệt quá nhiều.

Như vậy đối với hai người đã là quá đủ rồi.

Vì thế hai người ở lại trong tòa thành nhỏ hai ngày rồi liền không ché phi xa phá không rời đi.

Mục tiêu tiếp theo của bọn họ là Thanh Dục tộc ở Thiết Sa Lĩnh.

Sau một hơi phi hành liên tục ba tháng, hai người bọn họ đã đi qua rất nhiều khu vực, lúc này rốt cuộc cũng thấy được một phiến sơn mạch màu đen nhánh phía trước.

Phiến sơn mạch này vô luận là cây cối hay đồi núi đều ảm đạm mang màu hắc lục. Từ xa nhìn lại khiến cho người ta cảm giác bất an giống như đang che giấu vô số ma vật trong đó.

Chương 2079: Triền đầu

"Đây hẳn là Thiết Sa lĩnh, thoạt nhìn quả có phần đặc biệt, ma khí nồng đậm hơn nhiều so với các nơi khác, nơi đây e rằng sinh ra không ít ma thú." Hàn Lập đứng trước mũi phi chu, đắm chiêu nhìn sơn lĩnh xa xa, tự nói.

"Thanh Dực tộc vốn am hiểu Khu thú thuật, Thiết Sa lĩnh này chính là một trong những vùng đất bọn họ trú ngụ, có thể nói cũng chính là nơi cung cấp không ngừng ma thú cho Thanh Dực tộc. Nếu không, người của tộc này, vốn không tính là nhiều, làm sao có thể nắm trong tay khu vực lớn như vậy." Vũ y thiếu nữ, đứng sau lưng Hàn Lập, tiếp lời.

"Khu thú thuật? Người của Thanh Dực tộc mượn dùng ngoại lực như thế, tu vi thần thông của bản thân hẳn có chỗ kém cạnh nhất định." Hàn Lập cười khẽ trả lời.

"Khả năng là hạng bình thường trong Thanh Dực tộc sẽ như thế. Nhưng những người chúng ta quan tâm lại thuộc nhóm hạch tâm ưu tú e rằng sẽ không có nhược điểm như vậy. Dù sao thì Thanh Loan huyết mạch cũng không phải là hữu danh vô thực (có tiếng không có miếng)." Vũ y thiếu nữ nghe vậy thì phần nào lộ vẻ ngưng trọng.

"Chúng ta nếu đã tính chuyện đối phó với cả hóa thân của Thánh tổ, thì những người hạch tâm của Thanh Dực tộc cũng chẳng cần phải coi trọng bao nhiêu. Tuy vậy, cách thức cư ngụ của Thanh Dực tộc có chút phiền phức, sống quần tụ thành các trại, muốn từ đấy tìm ra mục tiêu thích hợp e phải phí chút tay chân." Hàn Lập không thêm đề ý nói.

"Chính xác như thế. Vấn đề là chúng ta không thể lưu lại nơi này quá lâu, nhiều lắm cũng chỉ là một tháng mà thôi. Nếu không sẽ trễ hẹn tụ họp." Vũ y thiếu nữ ra vẻ khó xử.

"Chỉ cần vận khí không quá tệ, một tháng thời gian hẳn là cũng đủ. Huống hồ tiên tử chẳng phải có pháp khí cảm ứng đặc chế hay sao, chỉ cần tiếp cận mục tiêu trong mười dặm là có thể cảm ứng được mà." Hàn Lập nói nhàn nhạt.

"Nói vậy cũng đúng, nhưng mà những người hạch tâm của Thanh Dục tộc chắc chắn sẽ được bảo vệ nghiêm mật, sợ rằng muốn tiếp cận cũng không dễ. Nếu gặp phải những trại loại lớn, chúng ta dù có mạo hiểm lên vào cũng khó nói trước kết quả sẽ ra sao." Vũ y thiếu nữ xem ra đã suy nghĩ qua chuyện này, cười khỏ trả lời.

"Chỉ cần vận khí không quá đen đui, xui xẻo mà đụng đầu vào nơi trấn thủ của vị Lăng Nguyên thánh tổ kia, ngươi và ta đột nhập vào mấy trại hẳn là không thành vấn đề." Hàn Lập nhẹ nhàng khẳng định.

"Hy vọng là như vậy. Đáng tiếc không biết vị Lăng Nguyên thánh tổ hóa thân kia ở chỗ nào, nếu không chỉ cần tránh ra xa xa, tính mạo hiểm liền giảm thiểu tối đa." Vũ y thiếu nữ tiếc rẻ nói.

"Hàn mỗ cũng hy vọng không phải kinh động vị thánh tổ hóa thân này, nhưng sự việc sẽ như thế nào chỉ có thể trông vào thiên ý mà thôi. Nếu chúng ta đã muốn chỗ tốt, thì chút phiêu lưu mạo hiểm đành phải chấp nhận. Dù gì đi nữa, trên đời này cũng không có chuyện ăn cỗ miễn phí." Hàn Lập đồng ý nói.

"Ha ha. nếu chỉ có một mình tiểu muội, hẳn nhiên phải có phần lo ngại. Nhưng đã có Hàn huynh tương trợ, tin rằng sẽ vô sự. Chúng ta hãy tiến vào Thiết Sa lĩnh đi! Một khi vào trong, ắt sẽ không thể sử dụng kiện ma khí phi

hành này, người và ta chỉ có thể ẩn nấp xâm nhập mà thôi." Vũ y thiếu nữ cười khúc khích, nín nín Hàn Lập, rồi hướng sơn mạch xa xa, chỉ tay nói.

"Hiển nhiên." Hàn Lập gật đầu, không có ý kiến gì khác, hành động trước, lập tức rời khỏi phi chu.

Vũ y thiếu nữ liền bấm niệm thần chú. Trong nháy mắt, phi chu dưới chân tỏa hắc quang, nhanh chóng thu nhỏ lại cỡ bàn tay, vút vào trong tay thiếu nữ.

Hai người lại thương lượng vài câu với nhau, rồi hóa thành hai đạo cầu vòng bay vào sơn mạch kia. Phút chốc, cả hai đã biến mất vào trong sơn lĩnh.

Năm ngày sau, Hàn Lập đang bay xuyên qua một hẻm núi, hai bên vách đá dựng đứng. Độn quang mơ mơ hồ hồ, mau lẹ phi thường, mỗi lần chớp động là vút đi vài chục trượng. Gần đó, không hề thấy bóng dáng của Vũ y thiếu nữ. Hiển nhiên hai người sau khi vào sơn lĩnh liền tự phân ra hành động một mình.

Chẳng bao lâu, Hàn Lập đã có thể thấy thấp thoáng bóng dáng của lối ra, ngay lúc hắn định bay vào ra thì bỗng nhiên từ trong mây thạch động, ở hai bên vách đá, truyền ra mấy tiếng chim hót chói tai. Tiếp theo, hơn mười con ma cầm to lớn, cả người xanh biếc, bay vút ra, thẳng đến Hàn Lập, hung hăng bổ nhào xuống. Mấy con ma cầm này giang rộng hai cánh, lớn chừng năm sáu trượng, từng cặp mắt vàng sẫm chớp nháy đáng vẻ dữ tợn, nhìn giống những con kên kên cực lớn.

Trong độn quang, Hàn Lập không chút biến sắc. Hắn nhắc tay, năm ngón xĩa tới. Tức thì,.

"Xuy xuy" thanh âm bạo phát, năm đạo hắc ti từ mấy đầu ngón tay bắn vọt ra, hướng bảy ma cầm, lóe lên biến mất.

Hơn mười con ma cầm lập tức kêu la thảm thiết, thân hình liền hóa ra một mảnh máu thịt rơi xuống như mưa. Trong khi đó, thanh sắc độn quang đã sớm chớp lóe bay đi, không vấy nhiễm chút nào tinh huyết ấy.

Gần một tiểu sơn cốc bí mật, trong khu rừng rậm bên ngoài cốc, Vũ y thiếu nữ đang trốn sau một gốc cây đại thụ, yên lặng ngó vào cửa sơn cốc. Cửa sơn cốc, cây cỏ um tùm dày đặc cao quá hai thân người, xem chừng ít người lui tới, hoang vắng dị thường. Dù vậy, Vũ y thiếu nữ đã ngóng nhìn cả một canh giờ, hai mắt không hề chớp, giống như đang chăm chú xem cái gì đó vô cùng thú vị.

Bỗng nhiên phía trên cửa cốc, hư không mập mờ, một cỗ vô hình rung động lan tỏa, hai gã ma nhân có cánh, mặc áo da, quỷ dị hiện ra. Hai người cẩn thận quét mắt đánh giá khắp nơi, thấy cửa cốc không có điều gì dị thường thì an tâm vỗ cánh phá không bay đi, trong nháy mắt đã trở thành hai điểm đen, rồi biến mất vô tung vô ảnh.

Thấy vậy, Vũ y thiếu nữ thở ra một hơi, khuôn mặt rạng rỡ hẳn, lập tức hai tay kết quyết, thân hình yếu điệu chớp nhẹ, biến mất ngay tại chỗ.

Chừng sau một bữa cơm, cách sơn cốc hơn vạn dặm, trong một động quật bí mật, Vũ y thiếu nữ đang bình tĩnh đặt tay lên đầu một gã ma nhân có cánh, trên mặt nàng mơ hồ có một tầng ngũ sắc quang hà lưu chuyển không ngừng. Nàng đang thi triển một loại sư hồn bí thuật rất lợi hại nào đó.

Ngay bên cạnh, có một tên ma nhân khác đang úp mặt nằm rạp trên mặt đất, không hề nhúc nhích, chẳng biết là sống chết thế nào.

Sau vài hơi thở, ráng màu trên mặt Vũ y thiếu nữ chợt lóe lên tan biến, năm ngón tay nàng buông lỏng, ma nhân kia lập tức cả người xụi lơ nằm lẩn trên đất.

"Thế ra đây chỉ là một cái trại nhỏ ven rìa, cũng chẳng có hạch tâm tộc nhân nào ở bên trong. Xem chừng chỉ có thể đi tới mấy cái trại lớn để tìm kiếm. Nhưng trước đó, phải báo một tiếng cho Hàn đạo hữu." Vũ y thiếu nữ ở yên tại chỗ, chớp hai mắt cân nhắc một hồi, rồi có chút bất đắc dĩ nói thầm.

Liên đó, bàn tay thon ngọc nhẹ nhàng xòe ra, lập tức hiện ra một mặt pháp bàn mờ mờ. Nàng điểm nhẹ ngón tay ở bên trên, rồi lật tay vỗ vào pháp bàn. Âm thanh trầm đục vang lên, pháp bàn bộc phát ra một đoàn bạch quang, bên trong ẩn ẩn những ngân sắc văn tự, rồi chợt lóe lên biến mất.

Xong xuôi, nàng buông lỏng thần sắc, quét ánh mắt nhìn hai gã ma nhân trên mặt đất, nét mặt bỗng lạnh lùng đánh lại.

"Phốc phốc" hai tiếng.

Tại một nơi khác, đang vô thanh vô tức phi hành dưới tầng trời thấp, Hàn Lập thoáng biến sắc, cảm ứng được điều gì đó, hắn vội lật bàn tay, trong tay liền hiện ra một pháp bàn tương tự, trên mặt rõ ràng chớp động ngân sắc văn tự, giống như đúc với các văn tự kia.

Hàn Lập đảo mắt xem qua, khóe miệng nhếch lên mỉm cười. Lập tức, hắn thay đổi độn quang, hướng một phương khác, ẩn nặc bay đi.

Nửa tháng sau, giáp ranh một bồn địa được ba ngọn núi bao quanh, Hàn Lập cùng Vũ y thiếu nữ sóng vai đứng trên cành một cây đại thụ cao chọc trời, đang ngắm nhìn vàng sương trắng mịn mù che phủ một tòa sơn phong.

Vàng sương trắng xóa như bông gòn, mông mông lung lung, mỗi khi gió thổi qua lại toát ra mùi hương khó tả.

"Diệp tiên tử khẳng định đây chính là Huân Hương trại, một trong bốn chỗ trú ngụ lớn nhất của Thanh Dực tộc?" Nhìn một hồi, Hàn Lập bỗng nhiên mở miệng hỏi.

"Chắc chắn không sai. Ta đã thi triển sưu hồn thuật với hai người của Thanh Dực tộc mới biết được địa điểm chính xác. Chỉ tiếc là tu vi của hai người kia không cao, cũng chẳng biết gì nhiều về Huân Hương trại. Nhưng xét quy mô của trại này, nhất định sẽ có hạch tâm tộc nhân của Thanh Dực tộc. Nhưng nơi này rõ ràng đang bày ra cấm chế lợi hại, muốn đột nhập vào, sợ rằng cũng không dễ dàng." Vũ y thiếu nữ thấp giọng trả lời, ngọc dung lộ vẻ ngưng trọng.

"Ừ, xét hương khí trong sương mù mà nói, địa điểm thì chắc là không sai. Về phần cách thức đột nhập, thật ra ta lại có, bất quá cần một cơ hội thích hợp. Chúng ta tạm thời chờ thêm chút nữa." Hàn Lập nghe vậy thì mỉm cười, sớm tính trước nói.

"Hay quá. Nếu Hàn huynh đã có biện pháp, tiểu muội xin rửa mắt trông mong." Vũ y thiếu nữ nghe xong, tự nhiên mừng rỡ lên.

Hàn Lập gật đầu, không nói thêm gì nữa, nhìn về ngọn núi xa xa, ánh mắt hiện lên vẻ quý dị.

Gần nửa ngày sau, từ chân trời, tiếng xé gió truyền đến, một con phi xà dài đến vài chục trượng xuất hiện, hướng đỉnh núi vút nhanh bay tới. Trên lưng cự xà có bảy tám gã ma nhân Thanh Dực tộc, tên nào tên nấy sắc diện vui mừng. Đám người, đa số là thanh niên nam nữ nhưng cầm đầu lại là một lão già tóc muối tiêu, thân hình cao lớn, phát ra khí thế kinh người.

"Tốt, thời cơ tới rồi, chúng ta hành động thôi." Đang ngồi trên cành cây đả tọa, vừa thấy đám ma nhân Thanh Dực tộc kia, Hàn Lập lập tức đứng dậy, thông thả nói với Vũ y thiếu nữ. Vũ y thiếu nữ cũng đứng lên, nhìn Hàn Lập, ánh mắt lộ vẻ tò mò.

Hàn Lập cũng chẳng nhiều lời, nhấc tay, lập tức một vật bắn thẳng đến nữ tử. Vũ y thiếu nữ hơi ngần ra, theo bản năng giơ tay bắt lấy, cúi đầu nhìn. Chính là một tấm phù lục tím mờ.

Lúc này, Hàn Lập nói điềm đậm:

"Đạo hữu đem tấm phù này kích phát rồi đi theo phía sau những người kia, ắt có thể trà trộn vào trong sơn trại. Chỉ cần Huân Hương trại này không có mấy thứ cấm chế đặc thù trong truyền thuyết, tin chắc sẽ không bị bại lộ hành tung. Nhưng mà đạo hữu nhớ cho, sau khi kích phát tấm phù này, ngàn vạn lần không nên sử dụng thần thông đặc thù khác để ngừa phù lục mất đi hiệu lực."

Dứt lời, Hàn Lập lại xòe tay, trong tay hiện ra một tấm phù lục y hệt như vậy, dán thẳng lên người.

Trước ánh mắt kinh ngạc của Vũ y thiếu nữ, một đoàn tử quang lập tức bạo phát, đồng thời vô số ký hiệu màu tím từ bốn phía hiện ra, thoáng cái liền hóa thành một màn sương mù màu tím nhạt bao phủ lấy Hàn Lập.

Chương 2080: Đắc thủ

Ngay khi đám sương mù tản mát đi, nơi Hàn Lập đứng khi trước bỗng nhiên trở nên trống rỗng.

Vũ y nữ tử vội vàng hướng thần niệm đảo qua khắp nơi xung quanh nhưng vẫn không phát hiện ra bóng dáng Hàn Lập, làm trong lòng không khỏi kinh ngạc.

"Đạo hữu không cần phải giết mình, đám người tộc Thanh Dực cũng sắp đến rồi. Nên nhanh chóng hành động đi!" Bỗng nhiên trong tai nữ tử là một giọng nói lạnh lùng truyền đến. Nghe thấy vậy nàng càng trở lên kinh sợ, cũng không chần chờ thêm nữa mà liền kích phát tâm phù lục trong tay.

Đồng dạng một luồng tử quang hiện lên, thân hình vũ y thiếu nữ lần trong làn sương mù tím tản mát cũng từ từ biến mất không thấy.

Thái Nhất Hóa Thanh phù ở vào tay những người có tu vi khác nhau thì hiệu quả ẩn nặc thân hình cũng hoàn toàn bất đồng.

Với tu vi Hợp Thể của nàng thì hiệu quả vượt xa so với Hàn Lập khi còn tu vi Hóa Thần, Luyện Hư kích phát. Trừ phi có tồn tại ma tôn trong đám người Thanh Dực tộc cẩn thận sử dụng thần niệm tra xét, nếu không thì căn bản không thể nào phát hiện ra Vũ y thiếu nữ đang ẩn nặc mảy may.

Còn về phần Hàn Lập lúc này khi sử dụng Thái Nhất Hóa Thanh Phù thì khác, ngoại trừ những gã đỉnh giai ma tôn chỉ kém cảnh giới Đại Thừa chừng nửa bước, còn nếu là dạng ma tôn bình thường thì căn bản không thể nào phát hiện ra sự tồn tại của hắn.

Lúc này, con phi xà to lớn ở phía xa hướng về phía ngọn núi có sương mù bao phủ trên cao cũng từ từ dừng lại, huyền phù ở trên không.

Lão giả Ma tộc dẫn đầu sau khi nhìn khắp nơi đánh giá vài lần, liền giơ tay bắt quyết hướng xuống phía dưới.

Một đạo thanh quang bắn nhanh ra, chợt lóe lên, rồi lướt đi biến mất trong sương mù.

Sau một lát công phu, mùi hương trong sương mù thoáng cái bỗng trở nên nồng đậm gấp mấy lần, đồng thời một trận dao động khác thường truyền đến. Sương mù bị tách ra, hiện ra một cái thông đạo rộng chừng một trượng.

Ở phía xa thông đạo có thể nhận thấy bóng dáng mơ hồ của các tòa kiến trúc xây dựng.

Lão giả Ma tộc thấy vậy không chút chần chừ, chân dậm mạnh vào con cự xà một cái.

Nhất thời Ma thú hú lên một tiếng "Tê tê" thanh thót, thanh quang chớp động, thân hình chốc thu nhỏ lại vô số lần. Lão giả tay áo run lên, đem con tiểu xà nhanh chóng thu vào.

Liền đó lão giả quay lại nhìn đám người tuổi trẻ và mỉm cười nói vài câu, rồi lập tức hướng phía thông đạo bay đi.

Đám Ma tộc trẻ tuổi cũng vui cười hớn hở theo sát bay vào trong đó.

Chỉ khoảng thời gian vài cái hô hấp, đoàn người biến mất bên trong thông đạo không thấy bóng dáng.

Sau một trận quay cuồng, sương mù từ hai bên thông đạo cũng từ từ khép lại như ban đầu.

Những Ma tộc phụ trách trông coi cấm chế kia tự nhiên không phát giác được lúc đám người trở về, có hai đạo thân ảnh như có như không lặng lẽ theo sát sau lưng đám Ma nhân tiến vào thông đạo.

Một lúc lâu sau, trên một tòa tháp hắc mộc cao hơn trăm trượng, thân hình mơ hồ của Hàn Lập vẫn đứng yên không nhúc nhích huyền phù trên không trung nhìn xuống, phía dưới là cái sơn trại lớn không thua gì một thành thị loại nhỏ.

Trại này có diện tích chừng hơn vạn mẫu, dựa vào ba ngọn núi bao bọc, xung quanh trồng những loại cây cự mộc cao lớn che kín cả bầu trời tạo thành một hàng bảo vệ nghiêm mật.

Các cây cự mộc này toàn thân vỏ màu tím và phát ra một mùi hương thom nồng, đúng là mùi hương vốn có của nơi đây.

Ở bên trong hàng rào là một đám kiến trúc bằng gỗ lớn nhỏ không đồng nhất, đủ để chứa cả hơn mười vạn Ma tộc nhân sinh sống.

Đối với người Thanh Dực tộc ít ỏi thừa thốt mà nói, thì nơi đây đúng là một nơi quy tụ đông đúc tộc nhân.

Mà trong số kiến trúc bên trong Huân Hương trại này có một vài chỗ bộ dáng khác thường, không ít các cây cự mộc bao quanh vài tòa lầu các nhỏ vào bên trong, dường như muốn che dấu điều gì đó.

Hàn Lập lam mang trong mắt xoay chuyển, đem toàn bộ sơn trại nhìn qua một lần xong, cuối cùng đem ánh mắt dừng ở một chỗ kiến trúc có cấm chế dao động.

Ở quần kiến trúc phía ngã tư đường gần trước đó, có một đám vệ sĩ Thanh Dực tộc không ngừng tuần tra canh gác.

Mà đám Thanh Dực nhân thông thường cũng tránh xa nơi đó, vẻ như không dám tùy tiện đến gần.

Lam mang trong mắt Hàn Lập chột tắt, thần hình trong suốt từ trên tháp gỗ từ từ hạ xuống đáp lên mặt đất nơi hoàn toàn không có bóng người.

Cuối cùng hào quang chột tắt, một gã Thanh Dực nhân với khuôn mặt độc nhất vô nhị thoáng nhìn giống như Hàn Lập không một tiếng động hiện ra.

Loại biến ảo bí thuật che dấu thân phận này tuy không có hiệu quả ẩn nặc như Thái Nhất Hóa Thanh phù, nhưng hẳn cũng đủ để trà trộn vào đám Ma nhân bình thường.

Hàn Lập cười lạnh, nghiêng ngang đi ra ngoài đường hướng phía đám kiến trúc nhỏ kia đi đến.

Cùng thời gian, ở một ngã tư đường khác trong sơn trại, vũ y thiếu nữ cũng thu hồi tác dụng ẩn nặc, biến ảo thành một nữ tử Ma tộc trẻ trung, thần sắc thong dong hướng một góc hẻm lánh khác đi đến.

Trên tay nàng lúc này đang bí mật giữ một tấm thiết bài bộ dáng đỏ như máu, trên đó mơ hồ phát ra một cỗ dao động như có như không.

Mà ở ngay góc bên kia nàng đứng là một tòa lầu các to lớn rất đáng chú ý.

Tại một căn nhà gỗ nhỏ ngay góc vắng của Huân Hương trại, bên trong một tầng ngũ sắc quang đoàn mơ hồ có hai bóng người ngồi xếp bằng mặt đối mặt.

Đúng là Hàn Lập và vũ y thiếu nữ đã dò xét suốt hai ngày nay.

Lúc này hai người vẻ mặt ngưng trọng như đang nói với nhau điều gì đó.

"Nói như vậy tiên tử đã xác định toà nhà kia có Thanh Dực tộc hạch tâm đệ tử ở?" Hàn Lập hỏi một câu.

"Tuyệt không sai đi, pháp khí của ta phản ứng mãnh liệt phi thường! Nói cho Hàn huynh hay, chỗ khả nghi này ta đã tra xét qua, chẳng những có hạch tâm đệ tử hơn nữa sợ rằng không chỉ là một người. Nơi này hơn phân nửa là nơi tộc Thanh Dực dùng cho hạch tâm đệ tử để tu luyện. Điều hãn này là một tin tốt mà cũng là tin xấu!" Vũ y thiếu nữ than nhẹ trả lời.

"Như thế nào? Diệp tiên tử cảm thấy không tốt lắm để xuống tay a." Hàn Lập ngược lại hỏi thêm.

"Nếu đem hạch tâm đệ tử trong trại tập trung vào một nơi thì khẳng định cấm chế nơi đó rất mạnh, có thể còn có Thanh Dực tộc Ma tôn trấn thủ, nói không chừng còn không phải chỉ có một tên. Như vậy thì kế hoạch ban đầu đích xác rất khó thực hiện, mà thời gian còn lại cũng không nhiều nữa, chúng ta cũng không thể cứ tiếp tục chờ đợi." Vũ y thiếu nữ trái lại thản nhiên thừa nhận.

"Không quan hệ, nếu khéo léo ra tay mà không được thì phải dùng sức mạnh thôi. Mấy tên ma tôn Ma tộc kia ta sẽ giúp ngươi cuốn lấy trong chốc lát, ngươi chỉ cần để ý đến đám Ma tộc đệ tử hạch tâm là được. Như vậy hãn là không có vấn đề gì chứ." Hàn Lập nhú mày lạnh nhạt nói.

"Không có Ma tộc tôn giả quấy rầy thì bắt sống một gã hạch tâm đệ tử hãn không là vấn đề. Bất quá chúng ta một khi động thủ, nếu không thể thoát thân trong thời gian ngắn thì đám cao giai Ma tộc khác sẽ lũ lượt kéo tới. Lấy độ lớn của Huân Hương trại này thì số lượng trung cao giai Thanh

Dực tộc phải là rất nhiều, chỉ sợ ngay như tôn tại Ma tôn cũng có ít nhất bảy đến tám gã, đó là chưa nói đến đám Luyện Hư tu vi. Mặt khác phải phá vỡ trận trại cấm chế nơi đây cũng phải tốn một phen khó nhọc tay chân a." Vũ y thiếu nữ liên tục lắc đầu than thở nói.

"Chuyện phá cấm chế cũng cứ giao cho Hàn mỗ. Tại hạ đối với trận pháp chi đạo cũng có chút nghiên cứu, trải qua hai ngày nay quan sát đã phát hiện được một vài chỗ yếu nhược." Hàn Lập dường như đã định liệu trước nói.

"Nếu là như vậy thì coi như không có vấn đề gì lớn. Chỉ cần có thể nhanh chóng rời Huân Hương trại thì chắc hẳn đám Ma tôn sẽ không thể đuổi kịp chúng ta. Nhưng điều cố kỵ của ta là không biết hóa thân của tên Lăng Nguyên thánh tổ kia đang ẩn nấp nơi nào." Vũ y nữ tử nghe vậy không khỏi lộ vẻ vui mừng.

"Lăng Nguyên thánh tổ hóa thân! Nó tốt nhất là không nên xuất hiện a, nếu không thì cũng chỉ có thể mượn bảo vật đem hấn tạm thời vậy khốn một lúc." Hàn Lập ánh mắt chột lóe nói.

"Ồ, điều này cũng chỉ là tình hình xấu nhất! Quên đi, việc này tạm thời chưa cần nói tới vội, hai chúng ta tạm thời điều tức nghỉ ngơi, đợi đến tối nay thì lập tức động thủ tránh phải lo lắng đêm dài lắm mộng!" Vũ y thiếu nữ đề nghị.

"Được, cứ theo như lời tiên tử đi!" Hàn Lập liền gật đầu không có ý kiến gì nữa, hai mắt cũng nhắm lại bắt đầu nhập định.

Vũ y thiếu nữ sắc mặt âm trầm bất định cẩn thận cân nhắc lại một hồi, sau khi cảm thấy không có vấn đề gì quá lớn, đôi mắt xinh đẹp cũng từ từ nhắm lại.

Khoảng bảy tám canh giờ sau, tại một tòa đại điện nhìn không mấy bắt mắt ngay trung tâm Huân Hương trại, bên trong là một gã Ma tộc có mái tóc đen thùi sáng bóng, trên trán trải rộng các nếp nhăn, đang ngồi xếp bằng trên một cái giường bằng phát ra hào quang thanh sắc. Hắn đang cúi đầu yên lặng tu luyện một loại công pháp gì đó.

Dựa vào khuôn mặt của gã Ma tộc thì nhìn không ra tuổi tác, nhưng linh áp từ trên người hắn mang lại thực sự kinh người, rõ ràng là một gã Ma tộc có tu vi ma tôn cường đại.

Ở phía trước không xa giường ngọc của hắn khoảng độ một trượng có một tòa tế đàn nhỏ hình thù cổ quái bằng đá, cao vài thước, mặt ngoài trải rộng chi chít ký hiệu tựa hồ cực kỳ bất phàm.

Đột nhiên tế đàn tản ra một đám hắc sắc quang quang đoàn, rồi phát ra tiếng tê tê vang dội.

Gã Ma tộc nam tử nguyên bản đang chăm chú tu luyện bỗng nhất thời cả kinh ngẩng đầu lên, để lộ ra là một đôi mắt xanh biếc, sáng như sao chớp động không ngừng.

"Sao lại lại như vậy, chẳng lẽ mấy tên tiểu tử kia xúc động phải cảm chế!"

Nam tử Ma tộc nhướng mày thì thảo một câu nhưng động tác lại không chậm chút nào, cánh tay liền bấm pháp quyết, nhất thời trong phòng một luồng gió lạ thổi lên, thân hình nam tử cũng theo đó mờ đi trong gió biến mất.

Ngay sau đó tại cửa chính của đại sảnh, một trận gió lạ lại nổi lên, thân hình nam tử thoáng hiện ra không một tiếng động.

Nhưng, vị này tôn giả Ma tộc tại ánh mắt nhẹ nhàng quét qua đại sảnh, lại lập tức đồng tử hơi co rút lại.

Ở một góc của đại sảnh rõ ràng là bóng người mặc thanh bào đang xoay lưng về phía hắn, mắt nhìn lên bức tường có treo một cái hắc sắc cự nhận.

Cái hắc sắc cự nhận này chính là một vật dụng trang trí làm bằng tài liệu thông thường, nhưng người mặc thanh bào lại xem như rất hứng thú, không có ý quay đầu lại.

Nam tử Ma tộc trong lòng giật mình, nhưng trên mặt lại làm như không biết, trái lại lạnh lùng mở miệng một câu:

"Các hạ là ai, sao nửa đêm dám lên vào bản điện?"

"Không có gì, tại hạ chính là nửa đêm thấy buồn chán, muốn tìm các hạ bàn luận một chút cho vui thôi." Thanh bào nam tử mắt vẫn chăm chú ngắm nhìn thanh hắc sắc cự nhận, nhàn nhạt lên tiếng trả lời.

"Luận bàn một chút? Ý của các hạ là..." Nam tử Ma tộc hai mắt đảo qua, đang muốn hỏi lại cho rõ ràng nhưng lời nói mới phát ra đến cửa miệng thì bị chặn đứng, một âm thanh ầm ầm dọc theo vách bức tường truyền đến, làm cho cả đại sảnh như rung lên một hồi.

"Không tốt!" Nam tử Ma tộc sắc mặt đại biến, không dám nghĩ nhiều, thân hình liền nhoáng lên một cái, mang theo từng đạo tàn ảnh trực tiếp hướng về nơi phát ra tiếng âm thanh, dường như chỉ một cái nháy mắt là tới nơi.

Nhưng vào lúc này, thanh bào nam tử lại khẽ cười lạnh, một tiếng sét vang lên, trên người hiện ra vô số sợi thanh bạch điện hồ rồi thoáng chốc biến mất trong lò quang.

Mà ngay sau đó, nam tử Ma tộc chỉ cảm thấy điện quang chợt lóe trước mắt, một gã thanh bào nam tử liền quỷ dị chắn trước mặt rồi phóng về phía hắn mười đạo kiếm khí sắc nhọn.

"Xuy xuy" trong nháy mắt tiếng xé gió vang lên.

Một đám thanh ti rậm rạp từ đầu ngón tay điên cuồng bắn ra, hóa thành một tấm thanh sắc kiếm võng đón đầu Ma tộc nam tử chụp xuống.

Chương 2081: Ma Nguyên Hải

Tên thanh bào nam tử ngênh ngang lên vào đại sảnh đương nhiên chính là Hàn Lập, chẳng qua lúc này trên gương mặt được một mảng thanh sắc quang hà bao phủ, thân hình cũng khác biệt so với lúc trước, vừa xuống tay lập tức hơn mười khẩu Thanh Trúc Phong Vân Kiếm hóa thành kiếm ti xuất ra.

Đám kiếm ti này tuy nhìn nhỏ bé nhưng mỗi sợi đều là kiếm quang được bồi luyện không ngừng mà thành, độ sắc bén rất đáng sợ, bảo vật bình thường căn bản không cách nào ngăn cản.

Nhưng tên ma nhân Thanh Dực tộc kia có thể được phái tới nơi này canh giữ hạch tâm đệ tử, đương nhiên cũng nằm trong hàng ngũ xuất chúng, sau khoảnh khắc nội tâm kinh sợ đã ngay tức khắc rộng to một tiếng, trong miệng phun ra một cỗ cuồng phong màu xanh mờ mịt, tiếp theo từ trong tay áo lộ ra song chưởng, hướng về phía vòng kiếm mà phát ra một trào phá không bay tới.

Hai bàn tay nhìn như bình thường, nhưng trong khoảnh khắc trào mang xuất động, giữa lòng bàn tay ngưng tụ ra một mảng hoàng sắc quang hà mờ mịt, phảng phất như huyễn hóa thành hai đạo hư ảnh một giao một hổ, hướng lên cao vỗ một cái phát ra khí thể kinh người, như muốn trực tiếp dựa vào cường lực phá rách vòng kiếm.

Hàn Lập mắt thấy cảnh này nhưng thần sắc không đổi, ngón tay hướng lên không chút hoang mang điểm một cái.

Một âm thanh "*phốc suy*" trầm đục vang lên.

Kiểm quang trên thanh võng hơi cuồng trưởng, mỗi một sợi thanh ti liền mơ hồ đều biến ảo thành từng đạo kiểm quang mờ mịt, từ không trung mãnh liệt chém xuống xối xả như thác đổ.

Hư ảnh một giao một hồ mới vừa kịp ảo hóa kia chỉ kịp gào lên một tiếng đã bị vô số kiểm quang xuyên thủng trăm ngàn lỗ, thân thể trực tiếp tiêu tán trong hư không.

Mấy trăm đạo kiểm quang còn sót lại tốc độ vẫn không đổi hung hăng hướng về phía nam tử Ma tộc điên cuồng trảm xuống.

Nam tử ma tộc sắc mặt đại biến, liền đem cổ cuồng phong bên cạnh xoáy mạnh một hồi, lập tức đem thân hình của chính mình bao phủ vào trong đó.

Một khắc sau đó, vô số kiểm quang chỉ chít lóe lên chém qua cổ cuồng phong.

Sau khi cuồng phong bị lực lượng của kiểm quang mạnh mẽ đánh tan, nam tử ma tộc nguyên bản vẫn ở chỗ cũ nhưng đã biến mất không thấy bóng dáng.

Hàn Lập mục quang léo lên, bàn tay trở nên đen kịt như mực, đồng thời trở tay lại vỗ về phía hư không một trảo.

Một cổ lực lượng vô hình từ lòng bàn tay mãnh liệt tuôn ra, đồng thời bộc phát ra một tiếng nổ vang kinh thiên động địa.

Tại một nơi nhìn như không có bóng người, bỗng một đoàn hồi quang hiện ra, từ bên trong bắn ngược ra một bóng người lão đảo.

Đúng là tên nam tử ma tộc lúc trước đang thi triển bí thuật ẩn nặc định đánh lén Hàn Lập.

"Không thể nào, Ma Phong Độn của ta sớm đã tu luyện đến cực hạn, tại sao có thể dễ dàng bị phá vỡ như thế!" nam tử ma tộc một hơi bay ra xa vài chục trượng mới miễn cưỡng ổn định được thân hình. Nhưng lúc này ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập lộ ra nét kinh sợ, vẻ mặt khó có thể tin nổi.

Hàn Lập ngược lại chỉ nhàn nhạt nhìn qua nam tử Ma tộc, không có ý định trả lời chút nào.

"Được, được lắm, nói vậy thì tại hạ cũng đành phải liều cái mạng già này rồi!" nam tộc Ma tộc nhìn bộ dáng thông dong của Hàn Lập, thần sắc bỗng chốc trở nên lạnh lùng.

Hàn Lập nghe được lời nói đó khóe miệng nhếch lên, tay áo bỗng run một cái, một đoàn ngân diễm theo đó hiện ra.

Nhưng kỳ lạ là, ngọn lửa này cũng không phải bay về phía nam tử đối diện, ngược lại hướng về một góc khác của đại sảnh kích bắn tới.

Sau khi xoay tròn một vòng, đóa ngân diễm hóa thành một con Ngân Sắc Hỏa Điều, lúc đầu chỉ lớn chừng hơn một xích, nhưng sau khi hai cánh đang ra lại cuồn trướng lên hơn một trượng.

Một tiếng *"Ầm ầm"* vang lên, ngân diễm bạo liệt mà khai, hỏa diễm cuồn cuộn chỉ trong chốc lát đã đem góc sảnh kia bao phủ bên trong.

Nhưng vào ngay lúc này bên trong góc sảnh truyền đến một tiếng hừ lạnh!

Một đoàn thanh quang bỗng bùng phát ngay bên trong ngân diễm, sau khi nở ra liền huyễn hóa thành một đầu hư ảnh Tam Thủ Thanh Mãng cao vài trượng.

Hư ảnh của ma mãng vừa mới hiện thân, ba khóa đầu lâu đồng thời hướng về ngân diễm bốn phía mở miệng phun ra, ngay tức khắc ba loại hàn khí xanh, vàng, lam màu sắc bất đồng cuộn cuộn tuôn ra đem ngân sắc hỏa diễm bên cạnh tạm thời bức lui.

Tiếp theo thanh quang bỗng xuất hiện một bóng người ở trong ngân diễm thừa cơ bay ra, ngay sau một cái chớp động đã xuất hiện bên cạnh nam tử ma tộc.

Đúng là một phụ nhân khoảng hơn ba mươi tuổi, một thân váy dài xanh biếc! Nữ nhân này tư sắc không cao, nước da hơi đen, trên bả vai có một con Tam Thủ Thanh Xà cao hơn một xích, đang không ngừng đong đưa qua lại ba cái đầu phát ra âm thanh khúc khích.

Hư ảnh bên trong ngân diễm khi nãy đúng là do con rắn này biến ảo mà ra.

"Thanh trưởng lão, bà cũng đến đây rồi." Nam tử ma tộc vừa nhìn thấy phụ nhân này, thần sắc hơi buông lỏng mà hỏi.

"Hừ. người này thần thông sâu không lường được! Lúc nãy ta muốn trước tiên âm thầm ẩn nặc, không ngờ cũng chẳng giấu diếm được tai mắt của hắn." Phụ nhân váy xanh ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm vào Hàn Lập, cũng không quay đầu mà trả lời.

"Kẻ này khẳng định còn có đồng bọn, chúng ta cần phải lập tức thoát khỏi hắn rồi đi đến Tàng Linh Các xin viện trợ mới được, một lát nữa ta sẽ cố gắng cầm chân kẻ này, phụ nhân hãy đến đó trước rồi nói sau!" Nam tử ma tộc sau khi suy xét một hồi nói ra.

"Người tinh thông Ma Phong độn, luận độn thuật so với ta còn cao minh hơn, vậy hãy để ta cầm chân người này đi, người phải đi xin viện trợ trước"

mới hợp lẽ." Phụ nhân váy xanh lắc đầu một hồi, vừa dứt lời bỗng nhiên ngọc thủ nhắc lên, đồng thời há miệng phun một cái.

Một đạo ngân quang từ trong miệng phụ nhân nhanh như thiểm điện bắn ra, lập tức đem nửa đoạn thủ chỉ từ trên bàn tay cắt xuống.

Nơi vết cắt tuy có thể nhìn thấy cốt nhục rõ ràng, nhưng một giọt tiên huyết cũng không chảy ra.

Vốn dĩ thanh xà trên vai có chút uể oải, nhưng vừa nhìn thấy hành động của phụ nhân lập tức tinh thần rung động, cái đuôi khế vẫy một cái liền phóng tới, chiếc đầu ở giữa vừa nhìn xuống liền đem một nửa ngón tay đang rơi xuống một ngụm nuốt vào.

Lúc này, phụ nhân mới lăm bắm trong miệng, đồng thời lại há miệng phun ra mấy đoàn tinh khí màu tím nhạt, bao phủ thanh xà vào trong.

Thanh xà dưới sự thúc dục của tinh khí cùng pháp quyết thân hình bỗng trở nên cuồng trưởng, chỉ chốc lát sau đã biến thành quái vật khổng lồ cao vài chục trượng, trên người lân phiến lấp lánh, ba khóa đầu lâu đều tự mọc thêm một cái sừng xanh, vàng, lam màu sắc bất đồng.

Bộ dáng vô cùng dữ tợn!

Nam tử ma tộc nhìn thấy động tác đó của phụ nhân đầu tiên hơi ngần sau rồi lại gật đầu, cũng không chần chờ thêm bàn tay khế rung lên, một cặp xích hồng viên hoàn theo đó bay ra.

Viên hoàn xoay tròn trên không trung một vòng rồi từ đó bắn ra một đạo bạch quang, đúng là một đầu ma cầm toàn thân trắng như tuyết, rất giống như một đầu cự ưng, nhưng trên trán lại có một khóa yêu mục xanh biếc.

Bất kể là cự mãng ba đầu hay ma cầm trắng như tuyết, khí tức đều mạnh không kém Ma tộc phụ nhân cùng nam tử, hơn nữa có vẻ như thần thông công pháp của chúng bổ sung cho nhau. Bốn cái đầu liên thủ lại thực lực mạnh không kém so với bốn gã Ma Tôn đứng cùng một chỗ chút nào.

Hàn Lập đối với cảnh tượng trước mắt chỉ hơi nhú hai mắt lại, cũng không dám thật sự chú quan, tay áo khẽ phát lên, ngay lập tức một đạo hư ảnh hoàng sắc bay ra, sau một cái lắc nhẹ đã huyền hóa thành một con tiểu thú cao hơn một xích.

Đúng là tiểu bảo lúc trước đã tiến giai đến Hợp Thê Kỳ.

Cùng lúc đó, trên người Hàn Lập ma khí cuộn cuộn, một kiện ma giáp phát ánh sáng đen kịt cũng hiển hiện ra, rồi lại giờ thủ chương hướng về phía hư không tung một trảo, một tòa tiểu sơn đen đuốc cũng lạng lẽ bay tới.

Mà bên trong ngân sắc hỏa diễm vốn dĩ hùng hực thiêu đốt trong góc sảnh lại truyền đến một tiếng thanh minh!

Hỏa diễm cuộn tròn một vòng rồi ngưng tụ, sau đó lại biến ảo thành một đầu Ngân Sắc Hỏa Điều, đồng thời sau một cái chớp động đã bay trở lại trên đỉnh đầu Hàn Lập, bay lượn quanh quẩn lúc cao lúc thấp.

"Mau động thủ".

Sau khi nghe được bên ngoài đại sảnh mơ hồ truyền đến tiếng nổ vang và cảm nhận được một cỗ chấn động không ngừng phát ra từ một phía, phụ nhân váy xanh không chút chần chừ quát lên một tiếng, lập tức xuất thủ trước.

Nữ nhân này vừa giờ tay lên, ngay tức khắc hơn trăm sợi bạch bích bay ra, nếu nhìn kĩ sẽ thấy một trăm lẻ tám cây châm nhỏ xanh biếc, mỗi cây

châm chỉ dài vài tấc, nhỏ như lông trâu, mùi tanh truyền đến phảng phất như có như không.

Tam Thủ Cự Mãng kia đang ở phía trước, đồng thời lắc lư ba cái đầu lập tức phun ra hàn khí cuộn cuộn. Thế nhưng hàn khí lần này không chỉ hung mãnh hơn so với lần trước, mà độ kỳ hàn phảng phất như có thể đem cả hư không đóng băng thành một khối, bên trong hàn khí mơ hồ còn có tam sắc phù văn lúc ẩn lúc hiện.

Về phần nam tử ma tộc kia cũng không hề động thủ với Hàn Lập, mà thân hình vừa động lập tức cùng với đầu ma cầm trắng như tuyết kia hóa thành hai cỗ phong quyền mịt mù, bắn nhanh về phía một cánh cửa khác trong đại sảnh.

"Ngăn hãm lại"

Hàn Lập hướng về phía Báo Lân Thú phân phó một tiếng, sau đó hắc sắc tiểu sơn cầm trong tay lại không chút do dự ném về phía trước, ngay tức khắc một ngọn núi cao vài chục trượng đã chắn ngang trước người.

Bích mang kích xạ lên phía trên liền bộc phát ra lục mang vây quanh, đồng thời phát ra tiếng nổ vang như vũ đả ly ba. *

Thế nhưng ngọn núi đen kia vẫn vững vàng chắn ở đó không chút sụt mẻ.

Ngân Sắc Hỏa Điều ngay trong khoảng khắc hàn khí đánh tới, trong miệng lập tức phun ra ngân diễm, đồng thời hóa thành một cơn hỏa lãng** khiến cho hàn khí liên tiếp bị bức lui về phía sau.

Cùng thời điểm sau khi Báo Lân Thú nghe được mệnh lệnh của Hàn Lập, lập tức hóa thành một đoàn kim quang bay vụt ra, sau khi ở trên không

lắc lư một cái liên phân ra thành hai đạo tàn ảnh, rồi lại trở nên mơ hồ trực tiếp chui vào trong hư không không thấy bóng dáng.

Sau một khắc, nam tử ma tộc khó khăn lắm mới đến được bên ngưỡng cửa lại liền cảm thấy không gian trước mắt nổi lên ba động, hai kim ảnh hơn một trượng bỗng chắn trước người, đồng thời dưới một cái cử động đã măng liệt hiển hiện vô số kim sắc trào mang phát ra âm thanh "xuy xuy" xé gió đánh tới.

Sau khi Nam tử ma tộc hướng thần niệm đảo qua bên trong những trào mang này, trong lòng lập tức cả kinh, cũng không dám cố sức xông vào nữa mà đem phong quyển dừng lại ngay lập tức, đồng thời khẽ lật tay lộ ra một cây vũ phiến trắng tinh, hung hăng hướng về phía trước quạt một cái.

Trong nháy mắt từ bên trong tuôn ra một cơn gió lốc, đồng thời quay cuồng một trận rồi lại huyễn hóa thành một con phong long mịt mù, giương nanh múa vuốt hung hăng xông tới.

Tuyết bạch ma cầm ở bên kia sau khi phát ra một tiếng quái minh, hai cánh cùng lúc giang rộng, bắn ra từng đạo phong nhận trắng tinh dài hơn một xích.

Một âm thanh bạo liệt chói tai nổi lên! Bạch quang khôi ảnh cùng kim mang đồng thời va chạm với nhau, trong nhất thời có vẻ khó phân cao thấp.

Nhưng dù cho nam tử ma tộc tìm mọi cách thi triển Phong Động Thuật và nhờ ma cầm của mình che chắn một bên, cho dù có muốn thuận động chạy sang một hướng khác thì cũng đều gặp phải sự ngăn cản như xuất quỷ nhập thần của Báo Lân Thú.

Nếu luận về thực lực chân chính thì có lẽ tên nam tử ma tộc này cùng ma cầm liên thủ hẳn trên Báo Lân Thú một bậc. Nhưng luận về trình độ độn

thuật huyền diệu, Báo Lân Thú lại ở phía trên nam tử ma tộc, nhất thời khiến cho hai bên đau khổ tranh đấu không thôi.

Lại nói về Hàn Lập ở bên kia đơn đả độc đấu với phụ nhân váy xanh cùng cự mãng ba đầu, trái lại chỉ dễ dàng giống như ăn cơm tắm, mặc cho hai người phát động thủ đoạn công kích như cuồng phong bão tố, hấn chỉ cần một cái giơ tay nhắc chân cũng đủ ngăn cản được.

Thậm chí nếu không phải sợ khi đánh chết đối thủ có thể sẽ dẫn đến phiền toái không cần thiết, thì Hàn Lập căn bản cũng không tốn bao nhiêu khí lực để diệt sát phụ nhân cùng Tam Thủ Cự Mãng này.

Ngay lúc này hai người phụ thân và ma thú liền rơi vào vòng luân quần buồn bực, dù thời gian thấm thoát trôi qua rất nhanh, nhưng lại vô pháp ngành xông ra khỏi đại sảnh nửa bước.

Trong lòng Hàn Lập đang âm thầm suy xét xem có nên trợ giúp Vũ Y thiếu nữ hay không, bên tai đột nhiên truyền đến một âm thanh kinh hỷ.

"Hàn huynh, có thể đi được rồi. Tiểu muội đã đắc thủ."

Hàn Lập vừa nghe được lời nói này trên mặt đại hỷ, đồng thời trong miệng cười rộ lên một hồi!

Triền Đấu: (Quần lấy đánh nhau) Kiêu quần lấy đối phương mà đánh, cầm chân không cho đối phương phân tâm

* vũ đả ly ba: ý nói về âm thanh rầm rì như mưa rơi trên tấm phen.

** Hỏa lăng: Sóng lửa

Chương 2082: Lôi Hải

Một tay hần bỗng nhiên bấm niệm pháp quyết, hắc khí sau lưng phóng lên cao vút, bên trong hắc khí mơ hồ hiện lên một cái hư ảnh ma tướng ba đầu sáu tay màu vàng rực rỡ.

Bốn cánh tay của ma tướng này khẽ đảo, tức thì bốn thanh kim sắc cự nhận cũng theo đó hiện ra trong tay, đồng thời mỗi thanh đều đánh ra một đạo nhận quang màu vàng kim.

Những nhận quang này loáng cái đã dài ra gần mười trượng, thanh thể cực kỳ kinh người, ngay cả nam tử cùng phụ nhân Ma tộc và ma thú đều đồng loạt thi triển thủ đoạn để ngăn cản nhưng cũng bị nó đánh cho rối rít thối lui.

Nhân cơ hội này Hàn Lập nhanh chóng thu lại pháp tướng cùng với hỏa điều màu bạc rồi thân thể hóa thành một đạo thanh hồng ** chói mắt lao ra ngoài cửa, còn Báo Lân Thú sau khi thu lại hóa thân hư ảnh cũng hóa thành một đoàn kim quang theo sát Hàn Lập.

Nam tử ma tộc cùng phụ nhân váy xanh thấy tình hình này hiển nhiên biết có điều không hay, sau khi truyền âm gấp với nhau hai câu, nam tử ma tộc lập tức dẫn theo ma cầm đuổi theo, mà phụ nhân váy xanh thì cuống quýt bay về phía nơi ở của đám hạch tâm đệ tử kia.

Chỉ sau chốc lát, phụ nhân xuất hiện ở phía trước một thiên điện***, sắc mặt nàng lập tức trở nên hết sức âm trầm.

Đại môn của thiên điện này chẳng những đổ bể tan tành mà mấy tầng cấm chế bố trí gần đó cũng bị người ta bài trừ không còn một móng.

Hơn nữa có mấy tên thủ vệ Ma tộc mặc chiến giáp màu xanh biếc cũng ngã trái ngã phải nằm đầy đất ngoài cửa lớn.

Phụ nhân váy xanh chửi bới một câu rồi cũng không chân chờ gì thêm nữa mà rú lên một tiếng dài thê lương, tiếng kêu vang vọng chộc thẳng tới chín tầng mây.

Trong khoảnh khắc, cả tòa Huân Hương Trại cũng trở nên sôi sục, Thanh Dục nhân tu vi thấp lập tức đóng cửa khóa nhà mà một số Ma tộc có tu vi cao thì giật nảy mình rồi rít ra khỏi phòng bay về phía tiếng rú kia.

Trong khoảng thời gian này, Hàn Lập và Báo Lân Thú đã hội hợp lại một chỗ, cũng không chân chờ mà lao thẳng về một góc hàng rào vắng vẻ.

Ở phía sau hấn không xa, nam tử Ma tộc nọ cuời trên lưng con ma cầm màu trắng, liềm mạng theo sát không rời.

Sau khi nghe thấy tiếng rú của phụ nhân truyền đến, Hàn Lập khề cau mày, thần sắc nam tử Ma tộc phía sau trở nên ngưng trọng, sau khi hít sâu một hơi, có vẻ như hấn cũng sắp sửa rú lên một tiếng tương tự.

Nhưng ngay lúc này, Hàn Lập ở phía trước bỗng nhiên lật tay ném ra mấy trăm trương phù màu kim ngân, đồng thời bay thẳng lên cao, lóe một cái đã biến mất trong hư không không thấy bóng dáng.

Một tiếng nổ vang trời phát ra!

Thiên địa nguyên khí trên không cũng run rẩy, hư ảnh một tòa cung điện khổng lồ lừng lờ hiện ra giữa ngũ sắc hà quang rồi ầm ầm rơi xuống phía dưới.

Nam tử Ma tộc cả kinh trong lòng, cũng bắt chấp hết thủy, quạt lông màu trắng trong tay quạt tới tấp về phía không trung, một cỗ lốc xoáy tuôn ra cuốn về phía hư ảnh cung điện trên cao.

Cát bay đá chạy, có vẻ như nó rất có thể mạnh mẽ thổi tan được hư ảnh của tòa cung điện này!

Nhưng Hàn Lập ở phía xa cười lạnh một tiếng rồi khẽ điểm một cái về phía hư ảnh cung điện trên trời cao.

Từ trên trời cao trong nháy mắt lại bộc phát ra vạn đạo quang mang, ngũ sắc hà quang lại càng tuôn xuống phía dưới, cuốn đi tất cả cuồng phong biến vào hư không.

Mà hư ảnh của cung điện sau một tiếng nổ vang đã chụp lấy nam tử Ma tộc còn chưa kịp xử trí thế nào vào trong.

Nam tử Ma tộc chỉ vừa cảm thấy mắt hoa lên thì thân mình đã ở trong một vùng sương mù mờ ảo, ở phía xa xa dường như đâu đâu cũng đều là hư ảnh đủ loại đình đài lầu các khiến người ta nhất thời không còn biết mình đang ở nơi nào.

Vị Ma tôn Thanh Dực tộc này sắc mặt đại biến, liền không chút lưỡng lự ném quạt lông trong tay bay ra, quạt lông lập tức hóa thành hơn chục con phong giao mờ ảo rồi đánh thẳng về phía những hư ảnh nơi xa kia.

Trong lòng tên Ma tộc này hiện giờ cũng rất rõ ràng, ngay cả khi hắn có thể thoát khốn ra ngoài nhưng hiển nhiên không cách nào đuổi kịp Hàn Lập được nữa.

Sự thật đúng là như vậy!

Hàn Lập vừa nhìn thấy có thể dùng phù tạm thời vậy khốn được nam tử Ma tộc kia thì tức thì một tay bấm niệm pháp quyết.

Một tiếng sét đánh vang lên!

Sau lưng Hàn Lập lập tức hiện lên một đôi lông cánh xanh trắng, đôi cánh khẽ vỗ một cái, hắn liền hóa thành một tia thanh ti bắn đi, chỉ chớp lên vài cái đã biến mất trong bóng tối.

Không lâu sau, trong biển sương mù màu trắng sữa giữa ba ngọn núi đột nhiên truyền ra một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Một đạo kiếm quang khổng lồ to bằng thân người bỗng nhiên chém ra từ biển sương mù, nơi hàn quang quét qua đều khiến biển sương mù tách ra làm đôi.

Sương mù tới tấp tản ra bốn phía như điên loạn, phảng phất như cấm chế của cả tòa trấn trại của Huân Hương Trại này đều bị một kiếm này chém nát.

Nhưng sau khi kiếm quang màu xanh lóe lên rồi biến mất, từ trong một góc của biển sương mù có hai đạo cầu vòng bắn ra, sau khi đảo qua xung quanh cũng phá không lao về phía chân trời.

Chỉ trong chốc lát, từ trong biển sương mù phía dưới có mấy tiếng rống giận truyền tới, độn quang đủ mọi màu sắc từ đó lao ra đuổi theo hai đạo cầu vòng phía trước.

Một người thân ảnh yếu điệu trong hai đạo cầu vòng phía trước chính là vũ y thiếu nữ, còn một gã mặc thanh bào hiển nhiên là Hàn Lập.

Vũ y thiếu nữ quay đầu nhìn năm sáu tên Ma Tôn Thanh Dục tộc ở vài dặm phía sau đang đuổi sát không nghỉ, khóe miệng hơi nhếch lên cười khẽ.

"Hàn huynh, cũng không sai biệt lắm rồi, chúng ta nên bỏ bọn họ lại đi."

"Được, bắt đầu động thủ đi." Hàn Lập nghe thấy vậy, thần niệm đảo về phía sau, bắt động thanh sắc gập đầu, tiếp đó dừng lại độn quang, vô số điện hồ màu bạc từ cơ thể hắn tuôn ra rồi biến ảo thành một con Lôi Bằng màu bạc lớn gần một trượng.

Hai cánh Lôi Bằng này mạnh mẽ vô một cái, điện hồ phía ngoài thân nổ vang một tiếng, thân thể lập tức điên cuồng phóng lớn gấp mười hóa thành một con Lôi Bằng dài chừng mười trượng, tiếp đó đôi cánh khổng lồ lại vô mạnh thêm một lần nữa, Lôi Bằng liền hóa thành một đạo ngân hồ bắn đi, chỉ lóe một cái đã biến mất vô ảnh vô tung ở phía chân trời.

Còn vũ y thiếu nữ đã xoay chuyển trong độn quang mà biến thành một con Ngũ Sắc Thái Phượng, ngũ sắc hà quang phía ngoài thân thể con phượng này cuộn lên một cái, nó đã lao vào hư không biến mất không tăm tích.

Mấy đạo độn quang đuổi theo phía sau giật mình, bất giác dừng lại, cũng rồi rít hiện ra chân thân.

Một nữ tử yếu ớt nhất trong đó rõ ràng chính là phu nhân mặc váy xanh lúc trước.

Những tên Ma Tôn Thanh Dục tộc này nhìn về hư không trống rỗng phía xa, sắc mặt tên nào cũng đều xanh mét xám ngắt.

"Không ngờ lại để cho hai tên tặc tử này trốn thoát mất rồi! Xem biến thân của bọn chúng thì chẳng lẽ là mấy lão quái vật của Thú Tôn Điện sao..." Một lão giả râu tóc đỏ ngầu đột nhiên đập mạnh quả trượng đen nhánh trong tay, giận dữ nói.

"Có thuật biến hóa nhưng chưa hẳn đã là người của Thú Tôn Điện. Mấu chốt là hai người này chạy tới trại của chúng ta làm gì? Thanh Trường Ấc Lão, người là người cảnh báo đầu tiên có phát hiện được gì không?" Một tên Ma Tôn khắp người đen nhánh nhìn không rõ mặt mũi lạnh lùng hỏi phụ nhân váy xanh.

"Một tên đệ tử có chân huyết ở Thanh Linh Điện bị hai kẻ này cướp đi mất rồi!" Phụ nhân chần chờ giây lát rồi trả lời có hơi chút xấu hổ.

"Quả nhiên là người tới vì Thanh Loan chân huyết! Chỉ có một tên đệ tử bị cướp đi còn những người khác vô ngại sao?" Ma Tôn đen nhánh kia hừ lạnh một tiếng, cũng không cảm thấy có gì lạ nhưng vẫn hỏi thêm một câu.

"Những đệ tử khác không việc gì, chẳng qua chỉ là bị hôn mê ngất đi. Có điều tên đệ tử bị cướp đi kia có tiềm lực trong đám đệ tử có chân huyết đủ để đứng vào hàng ngũ năm người đứng đầu!" Phụ nhân lắc đầu nói.

"Năm người đứng đầu, nói vậy cũng có nghĩa là không thể bỏ mặc như vậy được rồi. Sau khi trở về lập tức liên lạc với Thánh Tổ đại nhân. Hai người này có thân thông rất cao, chỉ có Thánh Tổ đại nhân đích thân ra tay mới có thể ngăn lại hai gã tặc tử này được." Ma Tôn đen nhánh âm trầm nói.

"Cũng chỉ đành vậy thôi. Nếu không bắt được hai người này thì danh tiếng của bốn tộc có thể bị hủy hoại trong chốc lát mất. Lần bị trộm chân huyết trước đã là chuyện hơn mấy vạn năm trước, xem ra không ít người đã ném chuyện Lăng Nguyên đại nhân trấn giữ bốn tộc vứt ra sau gáy rồi, cần phải nhắc nhở bọn họ một lần nữa mới được." Lão giả tóc đỏ cũng đồng ý nói.

Cứ như vậy mấy tên Ma Tôn này đứng tại chỗ trao đổi với nhau vài câu sau đó cũng quay đầu độn quang trở về theo đường cũ.

Lúc này Hàn Lập và vũ y thiếu nữ sau khi biến thân cũng bay một mạch hơn nửa ngày rồi tìm một sơn động bí mật tạm thời trốn vào trong đó.

"Nói không chừng trên người những tên hạch tâm đệ tử này còn bị động tay động chân, lấy chân huyết ra rồi chúng ta sẽ lập tức rời khỏi khu vực này." Hàn Lập vừa tiến vào trong động liền lập tức trầm giọng nói với vũ y thiếu nữ.

"Điều này là đương nhiên, Hàn huynh chỉ cần chờ ta nửa canh giờ, ta sẽ lấy chân huyết ra ngay." Vũ y thiếu nữ thản nhiên cười trả lời, một cánh tay áo run lên hướng về phía mặt đất, tức thì một khối khăn gấm màu lam bay ra rơi xuống đảo một vòng, một gã thanh niên Thanh Dục tộc hôn mê bất tỉnh xuất hiện trên mặt đất.

"Tốt, tiên tử nắm bắt lấy thời gian, ta ra ngoài động hộ pháp cho người một chút!" Hàn Lập biết bí thuật như vậy không nên để người khác quấy rầy, sau khi nói một tiếng thì tự giác đi ra ngoài động.

Vũ y thiếu nữ cười khẽ một tiếng, đương nhiên không có ý kiến gì khác, bàn tay đảo lật lập tức lấy ra một chồng trận kỳ trận bàn, thần sắc vừa động lại lập tức xoay người sang.

Vũ y thiếu nữ đang đi tới, vẻ vui mừng không giấu nổi trên khuôn mặt nàng.

"Nhìn thần sắc tiên tử, hẳn là đã lấy được chân huyết vào tay rồi a." Hàn Lập hỏi, ánh mắt sáng ngời.

"Không chỉ lấy được Thanh Loan chân huyết mà độ tinh khiết của chân huyết còn vượt xa tưởng tượng của tiểu muội, xem ra tên Ma tộc chúng ta bắt được cũng không phải hạng người vô danh trong đám đệ tử trọng yếu của Thanh Dục tộc. Có điều càng như thế chúng ta lại càng phải nhanh"

chóng rời khỏi nơi này. Đây là một phần chân huyết của Hàn huynh, đạo hữu nhận lấy đi!" Vũ y thiếu nữ cười khẽ một tiếng, ném cho Hàn Lập một cái bình nhỏ màu trắng, thận trọng nói với thần sắc nghiêm túc.

Hai mắt Hàn Lập sáng ngời, vươn một bàn tay ra chộp lấy bình nhỏ vào lòng bàn tay, khẽ mở nắp thần niệm quét vào trong bình.

"Không sai, đích thực là Thanh Loan chân huyết. Tốt lắm, vậy hiện giờ chúng ta liền rời khỏi Thiết Sa Lĩnh ngay." Nét mặt Hàn Lập lộ vẻ vui mừng, sau khi thu lại bình nhỏ thì lập tức nói.

Cứ như vậy, hai người lại tiếp tục đề khởi độn quang, một lần nữa hóa thành hai đạo độn quang nhàn nhạt phá không bay đi theo cùng một hướng.

Hai ngày sau một đội Ma tộc của Thanh Dục tộc phát hiện ra tên thanh niên Ma tộc kia bất tỉnh nhân sự trong một sơn động. Mặc dù hắn vẫn còn tính mạng nhưng chân huyết trong cơ thể không còn một giọt. Việc này dẫn tới không ít xôn xao trong những người Thanh Dục Tộc trong trại, nhưng không lâu sau, một tin tức kinh người hơn lắng lẽ lan truyền trong đám Ma tộc cao cấp.

Hóa thân của vị đại nhân Lăng Nguyên Thánh Tổ mà cả tộc bọn họ trông nhờ làm chỗ dựa kia trước đó không lâu sau một lần đi xa cũng bị trọng thương trở về nơi ở, đồng thời lập tức tuyên bố bế quan không hề tiếp kiến bất kỳ ngoại nào nữa.

Một số Tôn Giả Ma tộc biết được chân tướng sau khi xác nhận chuyện này cảm thấy sợ hãi vô cùng, gần như toàn bộ đều không hện mà nhất trí ngậm miệng không nhắc tới chuyện này nữa, hơn nữa phát ra lệnh cấm tộc nhân bàn tán về các sự tình liên quan. Cứ như vậy một chuyện vốn cho không ít thế lực Ma tộc phải chú ý tới vậy mà bị mạnh mẽ đàn áp đi, chỉ sau

mấy ngày lan truyền trong Thanh Dục tộc ở Thiết Sa Lĩnh là sẽ không còn bất kỳ tin tức nào lộ ra nữa.

* Đắc thủ: Lấy được

** Thanh hồng: Thanh – màu xanh, hồng – cầu vòng, "*thanh hồng*" nghĩa là đạo cầu vòng màu xanh.

*** thiên điện: điện chính

Chương 2083: Hoàng Kim Giải

Một năm sau, tại Ma Nguyên Hải tiếng tăm lừng lẫy ở Ma Giới, có một chiếc hắc lục cự thuyền* được kéo bởi những con hải thú bộ dáng như cá voi đang rẽ sóng chạy đi như bay trên mặt biển đen ngòm.

Mà bầu trời trên cao cách mặt biển khoảng hơn trăm trượng, từng đoàn hắc vụ** quay cuồng không ngừng, thỉnh thoảng lại có những rạch chớp hình cánh cung màu bạc lóe ra, mơ hồ truyền đến những tiếng lôi minh âm vang như rống ngâm.

Ở ngay trước mũi thuyền có một nam một nữ đang đứng gần rào chắn như đang ngắm nhìn gì đó nơi mặt biển xa xa phía trước.

"Ma Nguyên Hải được gọi là nơi khởi nguồn của Ma tộc, luận về độ nồng đậm của ma khí thì quả nhiên danh bất hư truyền, chẳng qua các loại hỗn độn tạp khí pha trộn vào trong đó cũng không hề ít, chỉ sợ Ma tộc bình thường không thể tại nơi này mà tu hành." Nam tử có khuôn mặt màu vàng nhạt bất động thanh sắc bỗng nhiên mở miệng nói.

"Tiểu muội nghe nói loại hỗn độn tạp khí này so với trước kia đã tiêu tán đi không ít. Nơi này mấy trăm vạn năm trước là một trong những cấm địa tại ma giới, người bình thường tuyệt đối không thể tùy ý ra vào. Nói như vậy chỉ cần thêm vài năm nữa loại hỗn độn tạp khí này sẽ tự động tiêu tán hết, khi đó nơi này lại có thể lại trở thành một thánh địa của ma tộc không chừng!" Người nữ tử bộ dáng yêu kiều nhỏ nhắn, khuôn mặt tú lệ cười khẽ nói.

Hai người này đúng là Lũng gia lão tổ cùng nữ tử họ Diệp kia.

Hiển nhiên là hai người Hàn Lập cùng những người khác đã tụ tập lại cùng nhau, hiện giờ tất cả đang ngự thuyền tiến vào sâu trong Ma Nguyên Hải.

*"Hắc hắc, chúng ta phải mất đến chín trâu mười hai hồ*** mới tới được nơi đây, cho dù phiến hải vực này có điều gì cổ quái đi nữa thì cũng tuyệt đối không có ý buông tay. Nhưng thật ngoài ý muốn là nơi này cường độ lôi điện lại rất mạnh, ngay cả việc phi hành ở tầm thấp cũng vô pháp làm được."* Lũng gia lão tổ có chút bất đắc dĩ trả lời.

"Cũng không hẳn là không thể phi hành ở tầm thấp được, nhưng nếu phi hành trong một thời gian dài thì thực sự ăn không tiêu đi. Dưới lôi điện công kích dày đặc như thế này, cho dù tu vi có thâm hậu đến mấy cũng vô pháp chống đỡ được lâu." Vũ y nữ tử thân nhiên cười nói.

"Mặc kệ sự tình thế nào, nhưng để tìm được hòn đảo nơi tọa lạc của Tẩy Linh Trì thì chỉ sợ mất nhiều thời gian hơn so với dự tính ban đầu. Thông tin từ mấy vị Linh tộc đạo hữu cung cấp quả thực rất mơ hồ, trước tiên chỉ có thể tìm đến vài phiến hải vực đặc thù rồi từ đó mới có cách xác định được vị trí hòn đảo kia. Mà lấy diện tích rộng lớn của Ma Nguyên Hải thì việc này nhất định phải dựa vào vận khí mới mong tìm tới nơi được." Lũng gia lão tổ thở dài một hơi giảng giải.

Vũ y nữ tử nghe xong lời này, nét tươi cười chợt tắt thay vào đó là vẻ trầm ngâm, một hồi sau mới chậm rãi nói:

"Thời gian còn lại của chúng ta hiện cũng không còn nhiều như ban đầu tưởng tượng, hiện giờ phỏng chừng đã có vài thế lực ở Ma tộc đã bắt đầu chú ý đến đám tồn tại hợp thể lạ mặt chúng ta. Một khi họ biết rõ ràng lai lịch của chúng ta thì hẳn sẽ có phiến toái lớn tìm tới. Dưới tình hình này cứ mỗi một tháng trôi qua thì mối nguy hiểm bại lộ thân phận càng lúc càng lớn thêm một phần đi."

"Việc này Lũng mỡ thự sự rõ ràng. Nhưng như đã nói khi trước, chúng ta đã đâm lao thì đành phải theo lao, hướng chỉ chỉ còn một bước cuối cùng này nữa, nói thế nào cũng phải cắn răng mà tiếp tục." Lũng gia lão tổ nét mặt lạnh lùng nói.

Vũ y nữ tử nghe vậy thở dài một hơi, cũng không đáp lại cái gì.

Nhưng lúc này Lũng gia lão tổ ánh mắt chợt lóe, đột nhiên hỏi một câu làm cô gái cảm thấy ngoài ý muốn:

"Lúc này đây tiên tử và Hàn huynh đến điểm hội họp chậm hơn một tháng so với ước định khi trước. Nhìn dáng vẻ của tiên tử so với lúc trước chia tay thật có nét bất đồng, xem ra trên đường đi hắc đạo hữu gặp được hảo cơ duyên a. Nếu đúng là như vậy thì Lũng mỡ có lời chúc mừng tiên tử cùng Hàn huynh."

Lũng gia lão tổ tỏ vẻ thâm thúy!

"Lũng huynh tuệ nhãn như đuốc, chỉ một điểm biến hóa nho nhỏ của thiếp thân mà khế liếc mắt đã nhìn ra. Bất quá ta cùng Hàn huynh chỉ gặp được chút cơ duyên nho nhỏ mà thôi, so với thu hoạch của Lũng huynh cùng Huy đạo hữu thực không có gì đáng nói đi?" Nét thảng thốt trên khuôn mặt nữ tử biến mất, sau lại cười rộ lên khanh khách.

"Nghe khẩu khí của tiên tử chắc hẳn đã đoán ra. Bất qua tiên tử yên tâm, bốn tọa căn bản không có hứng thú, chỉ là thuận miệng hỏi qua một câu mà thôi!" Lũng gia lão tổ cười lên hả hả nói.

Vũ y nữ tử khóe miệng hơi nhếch lên, làm ra bộ dáng tựa tiểu mà phi tiểu.*'

Cùng thời điểm này, ở trong một gian phòng tầng dưới cùng chiếc thuyền, Hàn Lập đang ngồi xếp bằng trên một chiếc giường gỗ, với thần

niệm cường đại của mình hấn liền lén lút đem đoạn đôi thoại giữa vũ y nữ tử cùng lão tổ Lũng gia thông suốt toàn bộ. Khẽ cười lạnh một cái, liền đem toàn bộ thần niệm lũ lượt thu về, trên mặt cũng dần hiện ra vẻ trầm ngâm.

Một năm trước hấn cùng vũ y nữ tử chiếm được Thanh Loan chân huyết, nhưng lại bị hóa thân của vị Lăng Nguyên thánh tổ kia chặn lại bên ngoài gần Thiết Sa lĩnh.

Kết quả sau một hồi đại chiến, Hàn Lập đem vận dụng vài loại thần thông mạnh mẽ, lại có thêm sự giúp đỡ của vũ y nữ tử đã đem hóa thân gã thánh tổ kia vây khốn lại rồi đánh cho trọng thương.

Vị hóa thân Lăng Nguyên thánh tổ này bị thương nặng, cho dù có thoát khốn được nhưng sau này cũng không dám truy đuổi, chỉ có thể ôm hận hực lui về Thiết Sa Lĩnh.

Hàn Lập và vũ y nữ tử cũng không có ý muốn truy đuổi, sau đó liền nghênh ngang rời đi. Mà đoạn đường tiếp theo cũng tương đối thuận lợi, mặc dù có gặp một vài sự tình nhỏ nhỏ nhưng đều được hóa giải tương đối dễ dàng.

Vào nửa tháng trước, ở một cảng nhỏ bên bờ biển đã ước định khi trước, hai người liền cùng đám người Lũng gia lão tổ và Linh tộc hội họp.

Nhưng vừa gặp mặt Hàn Lập không khỏi dấy lên một tia kinh ngạc!

Chương 2084: Tam Đại Thủy Tổ

"Xem ra không phải giả, đúng là ngọn núi Ma Viên San Hô rồi." Thiên Thu thánh nữ chăm chú nhìn ngọn núi hơn nửa ngày mới thở nhẹ một hơi nói.

"Theo như lời Thiên Thu đạo hữu, trong hải vực này nếu đi theo hướng nhìn của ma viên thì khoảng một tháng lộ trình sẽ đến tòa đảo nhỏ kia, nói như vậy hẳn là chúng ta nên tiến về hướng tây nam a." Vũ y nữ tử đánh giá trên dưới ngọn núi vài lần rồi quay về hướng Tây Nam trầm tĩnh nói.

"Dựa theo tin tức mà vị tiên bối của bản tộc để lại thì tòa đảo nhỏ kia nằm bên mép ngoài hải vực, nhưng có điều..." Thiên Thánh nữ lộ ra sắc thái chần chờ.

"Chuyện đã đến bước này, đạo hữu còn có điều gì không thể nói ra sao?" Lũng gia lão tổ thấy vậy liền nhướng mày không vừa ý nói.

"Lũng huynh xin đừng hiểu lầm, không phải thiếp thân có ý dấu diếm, mà vị tiên bối trước kia ngoài trừ để lại tin tức còn ám chỉ cho đám hậu nhân chúng ta khi tới gần đảo nhỏ phải thật cẩn thận, dường như khu vực phụ cận đảo nhỏ còn có mối nguy hiểm nào đó. Bất quá di huấn của tiên bối để lại phi thường mơ hồ, đến ngay cả ta cũng không hiểu sự việc cụ thể ra sao, cho nên lúc trước cũng không nói với các vị." Thiên Thu thánh nữ giảng giải.

"Lại có chuyện này! Vị tiên bối của quý tộc dù sao cũng là một tồn tại đại thừa mà còn nhấn lại phải cẩn thận, chỉ sợ việc này với chúng ta cực kỳ nguy hiểm a. Chúng ta cũng nên chậm lại đôi chút để chuẩn bị một ít thủ

đoạn phòng ngừa." Hàn Lập nghe xong sắc mặt chợt biến, khẽ rung mình một cái.

"Không sai, lúc này các vị còn có thủ đoạn nào thì hãy đem ra chuẩn bị đi. Ngược lại lão phu sẽ đem một tòa pháp trận bố chí trên thuyền, ít nhất cũng có thể đem cự thuyền gia tăng thêm phân nửa uy lực." Một lão giả Linh tộc ho nhẹ nói.

"Lũng mỗ trong tay có hai đầu thương cổ khô lồi còn lưu lại, tuy thủ đoạn công kích thì không đáng nhắc tới, nhưng luận về năng lực phòng ngự cũng đủ sánh với tu sỹ Hợp Thể kỳ. Có điều muốn thúc dục chúng thì phải bỏ ra hơn mười ngày tế luyện lại mới được."

"Hàn mỗ có một bộ ma phiên uy lực không nhỏ, ta cũng đem bố trí lên thuyền." Hàn Lập trầm ngâm một chút rồi nói.

Bộ ma phiên này Hàn Lập lấy được do đánh chết một tên Ma tộc tôn giả, nói về uy lực thì tu sỹ Hợp Thể bình thường tuyệt đối không dám xem nhẹ.

"Ta có mấy con Hàn Thủy Tê da dày thịt béo, lại có thể phun ra hàn khí có chút hiệu dụng, hay dùng chúng đem thay thế đám thú kéo hiện tại này đi." Thiên Thu thánh nữ suy nghĩ một chút rồi nói.

"Thấy đám Hợp Thể hậu kỳ Hàn Lập đã chủ động xuất thủ trước, mấy người còn lại cũng trầm ngâm một chút rồi cùng nhau xuất ra một ít bảo vật.

Mọi người ai nấy đều rõ ràng, mấy thứ bọn họ vừa xuất ra đều không phải là hộ thân chi bảo chân chính, nhưng sau khi được bố trí một phen làm khả năng phòng vệ của cự thuyền được tăng lên rất nhiều.

Nỗi lo lắng trong lòng mỗi người theo đó mà giảm đi một chút!

Thời gian tiếp theo, cự thuyền lại thay đổi phương hướng, nhắm thẳng hướng tây nam mà lướt đi như bay.

Không ít người ở trên cự thuyền phải bận bịu với công việc của mình.

Hàn Lập cũng cầm trên tay bộ ma phiến kia, chiếu theo những chỗ trọng yếu liền bố trí vào đó.

Mà xung quanh thân cự thuyền cũng được lão giả linh tộc ấn ký lên một đám kí hiệu hoa văn, sau đó lại khảm lên một ít trận bàn trên bề mặt.

Sau đó không lâu, toàn bộ cự thuyền đã được đổi mới.

Đám thú kéo thuyền ở phía trước đã được thay bằng tám đầu thú mỗi con dài đến năm sáu trượng, bên ngoài toàn thân nổi lên một tầng lam quang bộ dáng giống như loài bò biển.

Thời gian một tháng đảo mắt đã qua!

Vào một ngày, cự thuyền vẫn đang lướt đi như bay trên Ma Nguyên Hải, nhưng mặt biển màu đen ngòm vốn dĩ đang yên lặng, lúc này lại trở lên dao động mãnh liệt. Từng lớp từng lớp sóng gió rung trời chuyển đất từ bốn phương tám hướng kéo đến cự thuyền mà đánh.

Trên bầu trời, lúc này mây đen hạ xuống chỉ còn năm sáu trượng.

Trong mây mù truyền đến những tiếng sấm vang dội, từng đạo chớp hình cánh cung lập lòe hiện ra, thỉnh thoảng lại có từng đạo hồ quang thật lớn như kên gào lẫn nhau lao xuống dưới, trực tiếp đánh lên thân cự thuyền.

Cự thuyền lại được một tầng hào quang màu xanh bao phủ vào trong, tia chớp đánh vào tầng hào quang chỉ lóe lên một cái rồi tiêu thất, bộ dáng không bị hao tổn mấy may.

Mà trên mũi thuyền lúc này là đám người Hàn Lập cùng Lũng gia lão tổ đang đứng, thần sắc ngưng trọng, dường như đang thấp giọng nghị luận điều gì đó.

"Chúng ta đã tiến vào vùng biển này bảy ngày rồi vẫn chưa phát hiện bóng dáng tòa đảo nhỏ kia đâu. Chẳng lẽ nguy hiểm mà vị tiên bối của quý tộc dẫn lại chính là chút sóng gió trước mặt thôi sao?" *Lũng gia lão tổ đang nhìn một con sóng to bên ngoài cự thuyền, sắc mặt có chút âm trầm.*

"Lũng huynh nói đùa a, đương nhiên không thể chỉ có điểm phiền toái nho nhỏ này! Mấu chốt là, hiện tại thần niệm tại phiên hải vực này bị quấy nhiễu quá lớn, chỉ có thể cảm ứng được khoảng mười dặm, nói như vậy thì việc tìm ra hòn đảo nhỏ kia thực rất khó khăn a." *Thiên Thu thánh nữ nhíu mày nói.*

"Cung may là Hàn huynh cùng Bạch huynh đều có linh mục thần thông có thể nhìn tới một địa phương rất xa, nếu không như vậy chỉ e chuyện này là mò kim đáy bể." *Lũng gia lão tổ nhìn qua phía Hàn Lập cùng với một vị Thánh Linh tộc đang được bao phủ trong màn bạch quang thờ dài nói.*

Lúc này Hàn Lập hai mắt lam mang chớp động, hướng về một bên cự thuyền tìm kiếm.

Ở bên phía mạn khác của thuyền là một người tên Bạch Thích toàn thân phát ra bạch quang, tuy không thể thấy rõ được diện mạo nhưng mơ hồ có một luồng bạch ảnh từ giữa trán phun ra, sau đó dường như đạo bạch ảnh nhập thẳng vào cơn sóng to bên mạn thuyền.

"Lũng huynh tốt nhất không nên quá trông cậy vào Thanh Minh Linh Mục của ta. Linh mục thần thông này do ta tu luyện mà thành, so với thiên phú của Bạch huynh lại hoàn toàn bất đồng, mỗi lần vận dụng là mất đại

lượng pháp lực, cũng không thể thường xuyên sử dụng." Hàn Lập nghe vậy lam quang trên mắt chợt tắt, cũng quay đầu lại cười khổ một tiếng.

"Hàn huynh thật qua khiêm nhường a, tuy linh mục của đạo hữu không thể liên tục vận dụng nhưng nói cho cùng vẫn có thể trợ giúp được Bạch đạo hữu một hai phần, như vậy cũng làm tăng hiệu quả tìm kiếm lên rất nhiều." Thiên Thu thánh nữ cười khẽ một tiếng thập phần khách khí nói.

Hàn Lập nghe xong lời này khóe miệng run rẩy cười khổ một tiếng, cũng không nói thêm cái gì mà vận hành pháp lực trong cơ thể, một lần nữa đem linh mục thúc dục ra.

Hai người Lũng gia lão tổ cùng Thiên Thu thánh nữ tuy không có thần thông linh mục, nhưng cũng không vì vậy mà có ý tứ trở vào khoang thuyền, liền lẳng lặng đứng một bên như đang cân nhắc điều gì.

Bất quá hai người thần sắc thong dong, nhìn kỹ cũng không thể đoán ra được trong lòng đang nghĩ cái gì.

Thời gian từng chút trôi qua!

Hàn Lập lại đem lam quang trên mắt thu về, sau khi điều tức một hồi mới đem linh mục ra tiếp tục vận dụng, hướng về mặt biển phía xa nhìn lại.

Nhưng đúng lúc này, lam mang trên mắt chớp động vài cái, thần sắc trở lên kinh nghi bất định* liền đem hơn phân nửa pháp lực trong cơ thể thúc dục đến.

Tia sáng màu lam trên mắt càng trở lên chói lọi, thậm chí người ngoài từ xa nhìn tới đều cảm thấy hai mắt có chút đau nhức.

Biểu hiện khác thường của Hàn Lập tự nhiên làm kinh động đến Lũng gia lão tổ cùng Thiên Thu thánh nữ. Nhưng hai người này hiển nhiên rất

*thức thời không quấy rầy chút nào, ngược lại ánh mắt tỏ ra kinh hỷ chăm chú quan sát nhất cử nhất động** của Hàn Lập.*

"Bạch huynh, người qua bên này hướng ra năm ngàn dặm nhìn một chút đi, coi thử xem liệu ta có làm điều gì không." *Hàn Lập hít sâu một hơi rồi bỗng nhiên hướng về nam tử tên Bạch Thích nói.*

"Năm ngàn dặm, Hàn huynh lại có thể nhìn xa đến như vậy a! Nói như vậy thì tại hạ cũng sẽ cố gắng thử một lần." *Bạch Thích giật mình liếc nhìn Hàn Lập một cái, sau mới miễn cưỡng gật đầu.*

Theo đó hắn quay đầu lại, đạo bạch ảnh đang được phun ra kia cũng theo đó biến đổi phương hướng trùng với hướng mà Hàn Lập mới chỉ mà đi, đồng thời toàn thân phát ra bạch quang lưu chuyển, hòa quang sáng rực lên.

"Bên kia quả nhiên là có gì đó cổ quái, nhưng khoảng cách quá xa ta không thể nhìn thấy rõ ràng, càng không thể khẳng định đó là một hòn đảo nhỏ đi." *Sau một hồi Bạch Thích buồn bã trầm giọng nói.*

"Nhị vị đạo hữu, các người rút cuộc nhìn thấy điều gì?" *Lũng gia lão tổ không nhịn được thốt ra một tiếng.*

Thiên Thu thánh nữ cũng ngưng trọng lắng nghe.

"Bên kia có một mảng lôi điện bao phủ, ở trong đó dường như có một bóng đen nhưng do lôi điện che kín nên không thể nhìn thấy rõ ràng." *Hàn Lập cũng không dấu diếm điều gì một hơi nói ra.*

"Lôi điện? Nơi chúng ta đang đứng bây giờ không phải đang tràn ngập lôi điện hay sao, cũng đâu có gì khác nhau?" *Thiên Thu thánh nữ nhướn mày có chút khó hiểu hỏi một câu.*

"Sự tình đã rõ ràng, Hàn mỗ cũng không nói gì thêm, hai vị đợi khi chúng ta đến phụ cận sẽ rõ sự tình ra sao đi." Hàn Lập lắc đầu, thần sắc mờ ám trả lời.

"Tốt, lập tức đổi hướng thuyền!" Lũng gia lão tổ nghe vậy không chút do dự quyết định, tiếp theo liền hướng đám thú Hàn Thủy Tê phía xa phát một cái.

Nhất thời cự thuyền run lên, lập tức đổi hướng về phía Hàn Lập mới chỉ mà chạy đi như bay.

Lúc này Lũng gia lão tổ cũng truyền âm xuống, đám người linh tộc cùng vũ y nữ tử cũng theo nhau từ trong khoang thuyền đi ra, trên mặt khó dấu nổi vẻ hưng phấn.

Nửa ngày sau, cự thuyền vượt qua đoạn đường mấy ngàn dặm rớt cuộc cũng tới phiến hải vực mà Hàn Lập nói đến.

Chỉ thấy trên mặt biển phía trước tối đen như mực, một phiến lôi điện màu bạc theo nhau tràn ngập từ không trung tuôn xuống, hung hăng đánh lên mặt biển rồi hóa thành vô số lôi cầu trôi nổi trên đó, sau đó đồng loạt bạo liệt tạo thành một phiến lôi hải rộng lớn.

Tiếng sấm rền vang, vọng tới tận cửu thiên!

Nhìn xuyên qua đông tổ ngập trời, có thể thấy trong lôi hải mơ hồ có một mảng bóng đen lớn tồn tại ở trong đó.

Bất quá với lưới điện dày đặc như vậy, mắt người bình thường không thể thấy được điều gì.

Nhưng ở khoảng cách gần như vậy đối với người có linh mục thần thông như Bạch Thích và Hàn Lập tự nhiên không tính là gì cả.

Đứng cách xa hơn ngàn dặm, hai người đều đồng dạng khẳng định bóng đen bên trong lôi hải đúng là một tòa đảo nhỏ. Có điều tòa đảo nhỏ này bị biển lôi điện bao kín cả bốn phương tám hướng.

Bọn họ dù có chọn phương hướng nào thì cũng không thể tránh khỏi phải mạnh mẽ xông vào một phen.

"Chẳng nhẽ cái gọi là nguy hiểm chỉ là đám lôi điện này hay sao? Nói như vậy thì quả có chút phiền phức, nhưng nếu là mạnh mẽ xông qua thì hẳn không có vấn đề gì lớn đi." Lũng gia lão tổ nhìn lôi hải phía trước cân nhắc một hồi nói.

"Lũng huynh nếu thực cho là như vậy, hẳn là có điểm sai lầm rồi." Hàn Lập ngẩng đầu nhìn kỹ về hướng biển sấm chớp phía xa một chút, lam quang trên mắt chợt lóe, sau đó bỗng nhiên thốt một câu.

"Hàn huynh đã nói như vậy hẳn trong đó có điều gì khác biệt a?" Lũng gia lão tổ cả kinh nhìn lại.

* Kinh nghi bất định: Trạng thái kinh ngạc, khó hiểu

* *Nhất cử nhất động

NĐ: Mỗi một việc làm của mình.

NB: Thường dùng để nói rằng mỗi việc làm của mình đều tác động đến người khác hoặc việc khác.

>>> Ở đây tác giả muốn nói Lũng gia lão tổ và Thiên Thu thánh nữ chăm chú quan sát từng cử động nhỏ của Hàn Lập

Chương 2085: Linh Đảo

Hàn Lập mỉm cười không nói gì, chỉ dùng một ngón tay hướng về hắc vụ* bên trên Lôi Hải điểm một cái.

Thời điểm những người khác vẫn đang chìm trong nghi hoặc, Bạch Thích cũng dùng linh mục hướng về phía hắc vụ quét qua, bỗng nghẹn ngào mở miệng:

"Đó là ma vật gì vậy, thật lớn quá!"

Những người khác khẽ giật mình, đồng thời hai mắt nhìn về phía trước, nhưng ngoài những tia chớp nhấp nhoeảng bên trong hắc vụ, căn bản là không nhìn ra được cái gì.

Lúc này Hàn Lập nhẹ hít một hơi, sau đó đơn thủ phát ra một trào phá không, một khẩu trường kiếm xanh mờ mịt lạng lẽ hiện lên từ trong lòng bàn tay, xông về vòm trời đằng xa kia chém một nhát.

Sau một tiếng thanh minh, một đạo thanh sắc kiếm quang xoay tròn, dưới một cái chớp động lập tức đã hóa lớn hơn trăm trượng, hướng về phía hắc vụ đằng trước mà bổ xuống một phát kinh thiên động địa.

Một trăm này, Hàn Lập đã vận dụng thần thông quảng đại, thanh thế to lớn, khiến cho mọi người đều cảm thấy hoảng sợ!

Những nơi thanh sắc đi qua đều làm cho hư không phụ cận vặn vẹo, hắc vụ phía trên Lôi Hải bị chém xuống mãnh liệt xé ra vết nứt dài giống như một đường rạch trời.

Mà xuyên qua khe hở này, bọn người Lũng gia lão tổ mới mơ hồ nhìn thấy một cự thú màu vàng cao như núi, lằng lằng lơ lửng trên cao.

Con thú này thể tích lớn cực kỳ, toàn thân màu vàng chói lọi, đồng thời cũng có vô số tia điện hồ lượn lơ toản thân, chói mắt dị thường!

Lũng gia lão tổ chỉ thấy một tấm vỏ cứng màu kim sắc, cùng với những gốc gai thẳng nhọn dựng đứng phía trên nó, nhất thời không cách nào phân biệt được đây là loại ma thú gì.

Từng luồng khí tức từ trong miệng cự thú phát ra, lại làm cho mỗi người trong đám Hợp Thể sắc mặt đại biến.

Thần niệm sau khi tiếp xúc với ma khí lại vô thanh vô tức mà bị hấp thu, căn bản không cách nào dò xét được một chút sâu cạn mảy may.

Mà trong khí tức kia lại ẩn chứa một loại uy áp như có như không, khiến cho đám Hợp Thể hậu kỳ của Lũng gia lão tổ cũng cảm thấy vô cùng lo sợ.

Khí tức đáng sợ như thế, trong lòng đám người Lũng gia lão tổ lập tức dần dần hiện ra hai chữ "*Chân Linh*".

Quý dị hơn chính là, Hàn Lập làm ra hai động tác lớn như vậy, nhưng đầu kim sắc cự thú này vẫn ở chỗ cũ không nhúc nhích dường như đang chìm vào giấc ngủ say.

Bất quá cũng nhờ may mắn như vậy, nếu không thì đám người trên thuyền nào dám dừng lại nửa khắc, đã sớm không chút do dự mà bỏ trốn mất dạng rồi.

Nhưng dù là thế thì sắc mặt của bọn người Huy trưởng lão cũng trở nên tái nhợt, ánh mắt loạn chuyển bốn phía, bày ra tư thế phòng khi kim sắc cự thú này có một chút dị động, sẽ lập tức từ trên thuyền phi độn mà đi.

Nhất thời cả đám người lặng lẽ không ai nói gì!

Sau một lúc lâu, Bạch Thích này bỗng nhiên nói ra một câu giúp cho mọi người buông lỏng tâm thần.

"Chư vị đạo hữu không cần lo lắng, trên người con thú này không còn một chút dấu hiệu sinh mệnh, có lẽ chỉ là một cỗ di hài mà thôi."

"Cái gì, chỉ là một cái xác, Bạch huynh không đoán sai chứ." Vũ Y thiếu nữ vẫn còn có chút kinh nghi mà hỏi.

"Tại hạ có tu luyện qua một loại thần thông, có thể cảm ứng hết thấy dấu hiệu sinh mệnh của sinh linh. Sỡ dĩ lúc trước Bạch mỗ không phát hiện sự tồn tại của di hài này cũng bởi do thần thông này không có phản ứng." Bạch Thích mặt không biểu tình mà nói.

"Bạch huynh nói như thế thì tiểu muội an tâm rồi. Chỉ là một cỗ di hài mà còn lưu lại khí tức đáng sợ như vậy, xem ra tám chín phần mười là một cỗ Chân Linh di hài rồi." Vũ y thiếu nữ đã hoàn toàn yên tâm, nhưng lúc phía trên Lôi Hải đôi mắt xinh đẹp không khỏi tỏa sáng lên.

Giá trị của Chân Linh di hài to lớn thế nào, chắc ai cũng biết rõ rồi!

Thứ khác thì không nói, nhưng chỉ cần trong di hài còn lưu lại một ít tinh khí chân nguyên, thì đối với đám hợp thể tu sĩ bọn họ đều có chỗ tốt vô cùng to lớn.

Càng không nói thân khu bản thể của Chân Linh chính là tài liệu luyện khí luyện đan quý hiếm nhất thế gian, dù cho chỉ một đoạn thôi cũng đủ khiến cho vô số luyện đan luyện khí tông sư điên cuồng.

Những kẻ khác cũng bắt đầu cảm thấy tim đập thành thịch.

Hàn Lập sờ cằm, khoe miệng lại hiện biểu lộ ra một tia cao thâm mặc trắc**.

Lúc này, khe hở cực lớn lúc nãy bị kiếm quang chém toác ra, hắc vụ bốn phía lại một trận cuộn cuộn rồi từ từ hợp lại như lúc ban đầu, đem thân hình kim sắc cự thú che lấp lại một lần nữa.

Bấy giờ mọi người mới thu hồi ánh mắt lại, mỗi người mang một vẻ mặt khác nhau.

"Bạch huynh, người có thể nhìn rõ di hài của con thú này lưu lại là thuộc loại chân linh nào không." Thiên thu thánh nữ hơi chuyển mắt về phía sau, hướng đến Bạch Thích mà hỏi.

Nơi đây có rất nhiều Hợp Thể tồn tại, nhưng cũng chỉ có Hàn Lập cùng Bạch Thích là có thể dùng linh mục trực tiếp quan sát diện mạo hoàn chỉnh của kim sắc cự thú.

"Là một con cự giải màu vàng, chẳng qua đằng trước lại có đến bốn cái càng a!" Bạch Thích nhìn chằm chằm vào hắc vụ trên không một lúc sau mới khẽ nhú hai mắt lại trả lời một câu, bộ dạng cũng không quá khẳng định.

"Cự giải, kim sắc cự giải? Thế gian còn có loại chân linh này sao?" Mọi người nghe xong đều bị giật mình, Vũ Y thiếu nữ lại không kịp suy nghĩ mà mở miệng hỏi.

*"Chưa từng nghe nói qua! Trong Linh giới lưu truyền rất nhiều Chân Linh, nhưng cũng không có loại Chân Linh nào giống như thế này. Bất quá chuyện đó cũng không có gì là kỳ quái vì Chân Linh sinh ra trong rất nhiều giới diện***, có một vài Chân Linh chúng ta không thể nhận biết cũng là*

chuyện bình thường." Lũng gia lão tổ sau một phen suy xét ngưng trọng mà nói.

"Ừm, lời này của Lũng đạo hữu cũng có lý, con thú này có khả năng chính là một loại Chân linh chúng ta không biết. Thế nhưng có vẻ như nó đã chết, đây cũng là cơ duyên của chúng ta đến rồi." Trong mắt Huy trưởng lão hiện lên một tia hứng phấn nói ra.

"Đúng vậy, nếu đã gặp được cơ duyên như thế, đương nhiên không thể buông tha."

"Pháp thể của Chân Linh lớn như vậy, cho dù chúng ta có chia đều thì thu hoạch cũng là vượt qua tưởng tượng. Dù cho không tìm ra được Tây Linh Trì cùng Tịnh Linh Liên thì chuyến đi này của chúng ta cũng xem như không tệ rồi."

Những người khác cũng liên tục gật đầu tán thành.

Hiển nhiên giờ phút này, hơn phân nửa mọi người ở đây bởi vì thu hoạch ngoài ý muốn này mà nổi lên một chút kích động.

Nhưng vào lúc này, Hàn Lập bỗng nhiên nói ra một câu khiến cho tất cả mọi người ngây dại:

"Các vị cho rằng cổ di hài này đã lưu ở đây bao lâu rồi?"

"Tuy không rõ lắm nhưng có lẽ là không quá ngắn a" Thiên Thu thánh nữ nhướn mày, tựa hồ nghĩ tới điều gì đó.

"Mặc dù nơi này có vẻ như khó tìm đối với chúng ta, nhưng đối với ma tộc cao giai mà nói, phát hiện ra nơi này hẳn cũng không phải là một chuyện quá khó khăn. Chư vị đạo hữu cho rằng, nếu di hài này thật sự dễ

lấy đi như thế, thì những cao giai ma tộc kia vẫn cứ đặt ở nơi này lưu lại cho chúng ta hay sao?" Hàn Lập bình tĩnh hỏi lại một câu.

Nghe xong lời đó, sắc mặt Huy trưởng lão, Vũ Y thiếu nữ cùng với một đám Linh tộc Thánh linh đều biến đổi một lần nữa, vẻ mặt như đang đắm chiêu suy nghĩ điều gì đó.

"Ý Hàn huynh muốn nói là di hài này không hề dễ thu lấy như đã thấy, ma tộc biết rõ lợi hại bên trong, vậy nên mới để mặc nó ở chỗ này!" Lũng gia lão tổ nét mặt kinh ngạc nói ra.

"Ha hả, đây chỉ là điều thứ nhất thôi." Hàn Lập khẽ cười một tiếng, lời nói thâm ý sâu sắc.

"Nga, hàn huynh hẳn còn phát hiện ra điều gì sao?" Thiên Thu thánh nữ thực sự có chút ngoài ý muốn rồi.

"Nếu như hàn mỗ đoán không sai thì con kim sắc cự giải này cũng không phải là Chân Linh di hài gì cả, mà chỉ là một đầu ma tinh khô lồi mà thôi." Hàn Lập thở dài một hơi, trên mặt nở một nụ cười khổ rồi nói một câu khiến cho những người khác chấn động.

"Cái gì, khô lồi! Không thể nào, trên đời này sao lại có loại khô lồi đáng sợ như thế? Ma tinh khô lồi, đó là thứ gì?" huy trưởng lão lắc đầu liên tục, vẻ mặt chuyển sắc không tin.

Lũng gia lão tổ cùng Thiên Thu thánh nữ sau khi nhìn nhau, đồng loạt lộ ra vẻ mặt khó có thể nín nổi.

Ngược lại là Bạch Thích này sau khi ngây người, lại vội vàng dùng linh mục hướng về phía trên Lô Hải quét qua một cái.

Mà tên Linh tộc lão nho kia sau khi nghe được chữ ma tinh khôỉ lỗi, tuy thần sắc không đổi nhưng nội tâm đã nổi lên sóng gió mãnh liệt.

"Ma tinh khôỉ lỗi là một loại khôỉ lỗi chế tạo bằng bí thuật ở Ma giới, Linh giới của chúng ta cũng không có loại bí thuật như thế. Khi tại hạ còn ở Huyền dạ thành đã đặc biệt nghiên cứu qua những bí thuật liên quan, các vị đạo hữu hãy xem một cỗ ma tinh khôỉ lỗi do ta phỏng chế, sẽ biết ngay thật giả trong lời của tại hạ". Hàn Lập thở dài một hơi, cũng không chú ý đến gì nữa, tay áo khẽ rung lập tức một đoàn lục quang từ bên trong kích xạ ra.

Dưới vài cái chớp động, một con cự lang toàn thân xanh biếc lập tức xuất hiện ngay trên mũi thuyền.

Đúng là một đầu ma tinh khôỉ lỗi đê giai mà lúc trước Hàn Lập đã tự tay luyện chế.

Ánh mắt của đám người lũng gia lão tổ hiển nhiên bị cự lang khôỉ lỗi hấp dẫn, cũng bắt đầu đánh giá từ trên xuống dưới.

"Chỉ sợ đúng như lời hàn đạo hữu nói, ta nhìn kỹ một ít ban văn (sọc văn) trên thân thể kim sắc cự giải kia rất giống với ban văn trên người của đầu ma tinh khôỉ lỗi này, có lẽ thực sự cả hai chúng nó có một ít quan hệ. Ta nói không thể cảm ứng được dấu hiệu sinh mệnh trên người nó, thì ra là một đầu khôỉ lỗi, vậy thì trước kia Bạch mô đã có chút thất thố rồi." Sau khi Bạch Thích thu lại bạch quang trên trán, lại cười khỏ một tiếng mà hướng về phía mọi người nói.

"Thật sự có chuyện này ư!"

"Nhưng nếu thật sự chỉ là một cỗ khôỉ lỗi tại sao lại bị người khác vứt bỏ ở nơi này. Chỉ cần nhìn khí tức phát ra từ nó cũng đủ biết sự đáng sợ

của nó rồi."

"Thế gian này chẳng lẽ thật sự có khôi lỗi cấp bậc Chân Linh hay sao?"

Nhưng người khác nghe thế không khỏi nổi lên một chút bán tín bán nghi..., nhất thời mở miệng không ngớt.

Đúng lúc này, Bạch Thích lại hé miệng một cái, không nói hai lời liền phun ra một tấm gương đồng màu xanh đậm.

Tấm gương này sau khi quay một vòng trước người hắn, đột nhiên dừng lại ở một nơi phía trước cách hắn hơn một trượng xa.

Trên trán của Bạch Thích lóe lên linh quang, ngay sau đó lại phun ra một đạo bạch quang, rồi lặng lẽ nhập vào bên trong cổ kính.

Một khắc tiếp theo, vốn dĩ mặt kính đang trống rỗng lại nổi lên một tầng mờ nhạt, thoáng cái đã huyền hóa ra hình ảnh rõ ràng dị thường.

Bên trong hình ảnh hiện lên kim quang chói mắt, điện quang lượn lờ, đúng là chân dung của kim sắc cự giải ẩn thân bên trong hắc vụ kia.

"Đây hẳn là Linh Quang Hồi Tổ Thuật tiếng tăm lừng lẫy của quý tộc! Nghe nói thuật này có thể để cho người thi thuật nhìn thấy nghe thấy mọi chuyện cách đây rất lâu, toàn bộ đều hiện ra không sai sót mấy may." Lũng gia lão tổ mắt thấy cảnh này, cũng đã có chút động dung.

"Các vị đạo hữu hãy nhìn qua một chút hình dáng của cự thú này, phải chăng cũng có chỗ tương tự với ma tinh khôi lỗi của Hàn huynh!" Bạch Thích nhàn nhạt gật đầu, sau đó dùng một ngón tay chỉ về phía gương đồng mà nói.

Không riêng gì đám người Linh Tộc, Vũ Y thiếu nữ và Huy trưởng lão hiển nhiên đã nghe qua tên tuổi của Linh Quang Hồi Tố Thuật, sau khi biến sắc, lại đồng loạt ngưng mắt nhìn vào cự giải bên trong gương đồng.

Sau thời gian một chén trà, khi giải trừ bí thuật để cho cảnh tượng trong gương đồng tiêu tán, sau đó Lũng Gia lão tổ mới cười khỏ một tiếng nói:

"Xem ra lời Hàn huynh nói quả nhiên là thật, con cự giải này thật sự chỉ là một cỗ khô lôi lôi mà thôi. Nếu là như thế, chúng ta cũng không cần phải mạo hiểm lấy nó ra. Khí tức của khô lôi này cường đại như thế, còn bị người vứt bỏ ở chỗ này, có lẽ là đã bị hủy hoại đến tình trạng không cách nào chữa trị. Nếu không cho dù có nguy hiểm bao lớn thì những tên Ma tộc cao giai kia cũng sẽ không để mặc nó ở nơi này."

Hắn là như vậy đi. Chúng ta đã vui mừng hơi sớm rồi, trước tiên hãy nghĩ cách vượt qua đám giông tố đi vào trong hòn đảo nhỏ kia đã. Đây mới là mục đích chính của chúng ta." Thiên Thu thánh nữ nghiêm mặt nói một câu.

Chú thích:

Hoàng Kim Giải (tiêu đề): Con cua có màu vàng óng.

* Hắc vụ: Sương mù màu đen.

** Cao thâm mặc trắc: Một điều rất cao siêu làm người khác không thể nào đoán được.

*** Giới diện: Trong truyện Phàm Nhân Tu Tiên tác giả tưởng tượng ra rất nhiều thế giới khác nhau, có thời gian, không gian, quy luật. khác nhau. Không có cái nào chung với cái nào và tồn tại song song với nhau. Tuy nhiên chúng có phân chia thứ bậc, thấp nhất gọi là Hạ Giới (Nhân giới), Tiểu Ma Giới, cao hơn là Linh giới, Ma giới, và cao nhất theo tác giả là

Chân Tiên giới, Chân Ma giới. Ngoài ra còn có các bậc của Minh giới (Âm ty) tuy nhiên chưa được tác giả khai thác vào. Và khi các linh/ma thú đạt đến cấp độ Chân Linh sẽ tự mở ra một thế giới riêng cho chúng, đây cũng có thể xem như một giới diện. Nói vậy để các vị đạo hữu không lầm tưởng giới diện là các hành tinh.

Chương 2086: Linh Khí Tinh Hoá

"Nơi này sấm chớp rất cường bạo hình thành lên cả một biển lôi điện, chắc hẳn có quan hệ mật thiết với con ma tinh khô lôi lữ trên không trung kia. Như vậy rất có khả năng khi xông qua lôi hải này sẽ kích động cấm chế trong thân khô lôi. Với khí tức đáng sợ của khô lôi, chắc hẳn cấm chế lưu lại trong thân nó lợi hại bằng hai ba thành uy lực cấp Chân Linh. Ta sợ rằng khi xông qua lôi hải này sẽ phải phiêu lưu không ít a." Hàn Lập chậm rãi nói.

"Mối nguy hiểm trong di ngôn của vị tiên bối Linh tộc các vị hẳn là lôi hải và con khô lôi này. Nếu có cách khác hữu dụng thì khẳng định đã truyền lại một phần, còn nếu không có thì chúng ta cũng chỉ còn cách mạo hiểm xông qua. Chúng ta có nhiều người liên thủ như vậy, cho dù không sánh được với bậc đại thừa chi sỹ nhưng chỉ xông vào đây hẳn là có thể đi. Có điều việc tổn thương nguyên khí là điều không thể tránh khỏi." Lũng gia lão tổ cân nhắc một chút ngưng trọng nói.

"Đã đi đến bước này thì tự nhiên không có đạo lý phải buông tay. Chư vị đạo hữu cũng nên chuẩn bị một chút đi, chúng ta sẽ lập tức xông qua phiến lôi hải này." Thiên Thu thánh nữ gật đầu, thân hình khẽ động nói.

Đám người Bạch thích phía sau cũng không có ý tứ phản đối, có người liền mang vòng bảo hộ phía trên linh thuyền mở ra, người còn lại thì kích phát trận pháp hoặc bảo vật.

Trong khoảnh khắc, phía trên linh thuyền hiện ra đủ mọi màu sắc hào quang, cũng có hơn mười kiện bảo vật như hư như thực hòa vào trong màn

hào quang rồi cuồng trướng, đem toàn bộ cự thuyền bao phủ vào bên trong.

Nhưng tất cả mọi chỉ là bắt đầu.

Hai tiếng nổ lớn vang lên, ở ngay trước mũi thuyền bộc phát ra thanh quang chói mắt, lập tức hai thạch nhân cũng theo đó mà hiện ra.

Hai cự thạch khô lồi này mỗi con cao khoảng mười trượng, toàn thân được bao phủ bởi những phù văn lớn màu vàng, gương mặt ngoại trừ hai cặp mắt sâu hoắm to lớn ra thì hoàn toàn không có bóng dáng của mũi hay miệng.

Từ xa nhìn lại hai cự thạch khô lồi này có chút bộ dáng tàn phá, cũ kỹ không khỏi khiến người khác phải ngạc nhiên, khi hai chân vừa đứng lên, trong thân chúng liền phát ra một cỗ khí tức tang thương đem lại một cảm giác áp lực thật lớn.

Đây rõ ràng là hai kiện thượng cổ khô lồi của Lũng gia lão tổ.

"Đạo hữu có hai con khô lồi thực bất phàm, chỉ sợ thực lực không hề dưới tu sĩ Hợp Thể kỳ bình thường. Khô lồi trân quý như vậy mà Lũng huynh cũng đem ra ngăn chặn lôi điện không sợ có chút hao phí sao?" Vũ y nữ tử sau khi nhìn qua hai thạch nhân cao lớn, đôi mắt không khỏi co rụt một hồi, hướng sang phụ cận nhìn Lũng gia lão tổ hỏi một câu.

"Hai kiện thượng cổ khô lồi này tuy uy lực bất phàm, nhưng năm đó khi thu được đã có chút tàn phá, nhiều lắm chỉ chống đỡ thêm một hồi nữa sẽ lập tức bị vỡ vụn. Hơn nữa muốn kích phát chúng phải cần hơn mười ngày tế luyện, cho nên so với tiên tử tượng tượng thì chúng thực sự không có mấy phần hữu dụng." Lũng gia lão tổ lắc đầu có chút tiếc nuối nói.

"Thì ra là chỉ có thể sử dụng được một lần, thật có chút đáng tiếc." Vũ y nữ tử có chút giật mình.

Mà Hàn Lập bên kia cũng đang kích phát bộ phiên kỳ được bố trí trên cự thuyền.

Nhất thời một cỗ hắc khí trên các lá phiên kỳ toát ra, lại huyền hóa thành một sợ sích tám mắt thô to màu đen, hướng lên không trung đan vào nhau rậm rạp hình thành một cự võng nghiêm mật bảo vệ lấy thân thuyền.

Ở ngay trước cự thuyền, Thiên Thu thánh nữ cũng cầm một tấm ngọc bài màu bạc giờ cao, hướng về đám Thủy Hàn Tê trong miệng lẩm nhẩm khẩu quyết.

"Phốc xuy" vài tiếng vang lên!

Từ trong ngọc bài phun ra tám đạo ngân quang, lóe lên rồi nhập vào trong thân mình bảy thú.

Nước biển phía trước cự thuyền trở lên quay cuồng một trận, trên thân tám đầu cự tê đều hiện ra một tấm giáp ngân quang lập lòe, dán chặt vào thân ngoài không một khe hở giống như lớp vảy trời sinh đã có, dường như tấm chiến giáp chỉ được luyện chế dành riêng cho đám hải thú này vậy.

Đám Hàn Thủy Tê được mặc chiến giáp vào liền phát ra những âm thanh vui tai, theo đó mà khí tức phát ra so với khi trước liền tăng lên gần phân nửa.

"Thú Giáp?"

Nam tử họ Huy đứng bên cạnh trông thấy cảnh này liền thốt ra một tiếng, trên mặt không khỏi lộ vẻ hiếu kỳ.

Danh như ý nghĩa*, Thú Giáp tự nhiên là một loại chiến giáp đặc thù được luyện chế dành riêng cho linh thú. So với chiến giáp luyện chế cho người mặc hoàn toàn bất đồng, loại Thú Giáp này chẳng những có khả năng

phòng thủ kỳ diệu mà còn có thể kích phát tiềm lực của linh thú trong một thời gian ngắn, thực lực theo đó cũng tăng lên không ít.

Bất quá loại Thú Giáp này chỉ có thể chế luyện cho một vài loại linh thú đặc thù, ngoài ra chỉ có người của Linh Tộc mới nắm giữ được phương pháp chế luyện, cho nên người ngoài rất hiếm khi nhìn thấy.

Gã nam tử họ Huy lần đầu bắt gặp cảnh này, lại thấy khí tức của đám Hàn Thủy Tê tăng mạnh, trong lòng không khỏi nhen nhóm một tia thêm muốn.

Hiện tại vị trưởng lão của Lũng gia này cũng không hề nhàn rỗi, tự mình ném ra một cái ô nhỏ, lại đánh thêm vài đạo pháp quyết làm cho tiểu ô phát ra một đạo huyết quang, hướng không trung mà bay đi.

Sau một hồi công phu, mọi người đều thi pháp xong.

Lúc này Thiên Thu thánh nữ hướng đám Hàn Thủy Tê thúc giục xuống, cự thuyền liền nhắm hướng có sấm sét đang trút xuống như mưa tên bão đạn phóng đi như bay.

Hàn Lập đứng một bên mép cự thuyền, hai mắt híp lại nhìn biển sấm chớp phía trước thần sắc cực kỳ bình tĩnh.

Mà phía đầu thuyền, Thiên Thu thánh nữ vẻ mặt nghiêm nghị, còn tên Chi Thủy đứng bên cạnh khi thấy đám cự thú kéo thuyền tiến vào lôi điện, nét mặt nguyên bản đang chờ dẫn bỗng như mơ hồ run rẩy, đồng thời lui lại một bước, trong tay áo liền hiện ra một cái kim sắc phù văn hình thù kỳ lạ chớp động không thôi.

Cùng lúc này, tại nơi kim sắc cự giải** đang nằm khuất trong đám mây đen, một chiếc chân lớn đột nhiên nhẹ nhàng run lên, đồng thời hai loại kí

hiệu màu kim sắc cũng hiện ra phía ngoài lớp mai, lấp lóe một hồi, sau đó lại im lặng không có thêm biến hóa nào nữa.

Mà tất cả những sự tình này, đám người Lũng gia lão tổ phía dưới đều không biết một chút mảy may.

Trên hòn đảo nhỏ phía bên trong lõi hải, một nữ tử đang ngồi xếp bằng bên cạnh một hồ nước màu xanh biếc ướt át. Đúng lúc này trên trán nàng hiện ra một dải hoa văn màu phấn hồng, đôi mắt sinh đẹp như ngọc đang nhắm nghiền cũng theo đó mà mở ra, trên môi khẽ nở một nụ cười thần nhiên.

Nụ cười của nàng tươi xinh rạng rỡ, đủ làm muôn hoa thất sắc e thẹn.

Mà sau lưng nữ tử, một tên hắc giáp đại hán xấu xí thấy nụ cười của nàng ngay lập tức lâm vào hoảng hốt, sau một lúc lâu tâm thần mới hồi phục thì bóng dáng của nữ tử đã biến mất khỏi hồ nước từ khi nào.

"Hắc hắc, rốt cuộc bọn chúng cũng đã đến." Hắc giáp đại hán thì thào một tiếng, vẻ mặt dậy lên một tia dữ tợn, thân hình nhoáng lên một cái liền nhằm một hướng nào đó phá không bay đi.

Ở một tòa đảo nhỏ được hắc khí bao phủ quanh năm cách Ma Nguyên Hải không biết bao xa. Trên đảo nhỏ có một đỉnh núi cao vút một nửa chìm ngập hẳn vào trong mây, một gã nam tử thanh niên thân vận hắc bào đang đứng trước một dược viên không lớn lắm. Hắn đang cúi xuống quan sát một gốc linh dược trong suốt phát ra ánh sáng màu tử hồng vẻ mặt cực kỳ chăm chú.

Cây thuốc này bất quá được trồng trong khoảng đất rộng chừng vài trượng, nhưng xung quanh được bao bọc bởi một bờ tường thấp làm bằng loại tinh thạch màu vàng, mà bùn đất để trồng linh dược pha trộn lượng lớn

các hạt tinh thạch nhỏ màu trắng giống nhau như đúc. Mỗi hạt đều tròn trĩnh đều đặn dị thường, lại tản mát ra một loại kỳ hương nhè nhẹ.

Mà mấy phiến dược thảo liền đó, cũng đều được gieo trồng các loại linh dược kỳ lạ.

Tại phụ cận dược viên được trồng một loại cây cao lớn cổ quái, mỗi gốc đều dựng lên thẳng tắp tựa như đao kiếm chọc trời, trên ngọn cây kết ra một quả đỏ tươi như máu, dài khoảng một thước, một đầu sắc nhọn vô cùng.

Đúng là loại quả Huyết Nha Mễ mà Hàn Lập đã có lần gặp qua.

Bất quá lần hần gặp trước đây chỉ là quả dài chừng nửa thước, vô luận hương sắc hay độ thành thực cũng đều kém xa so với trước mặt.

Loại quả này đối với Ma tộc bình thường vô cùng trân quý, vậy mà giờ đây được tùy tiện gieo trồng bốn phía xung quanh dược viên, bộ dáng như không mấy được chú ý đến.

Khác với hơn mười loại linh dược được gieo trồng trong dược viên. Hắc bào thanh niên chỉ chuyên tâm chú ý đến một gốc linh dược nhỏ lẻ loi phát ra màu tử hồng mà thôi.

Điềm kỳ lạ nữa là loại linh dược này chỉ cao chừng năm sáu tấc, không có hoa, không có quả, trên thân mọc ra năm sáu phiến lá nhỏ, trừ bỏ vẻ ngoài trong suốt ra thực sự không tìm thấy một điềm khác biệt.

Nhưng hắc bào thanh niên lúc này lại chăm chăm nhìn ngắm linh dược, giống như toàn bộ tinh thần đang dồn hết vào trên đó.

Đột nhiên trên cổ tay hần nổi ra một đoàn hắc mang, ngay sau đó là một khối ký hiệu màu đen bóng cũng từ từ hiện ra.

Hắc bào thanh niên vẫn dồn hết tinh thần vào gốc linh dược, đối với sự biến đổi khác thường trên cổ tay không một chút ý tứ ngó tới.

Một hồi sau, gốc cây linh dược bỗng nhiên phát ra một tiếng "*phốc xuy*" rồi phát ra một tầng quang hà vàng óng, phiến lá cũng dần chuyển thành màu phốt bạc với tốc độ mắt thường cũng có thể nhìn thấy.

Chứng kiến màn này hắc bào thanh niên không khỏi dấy lên tia vui mừng.

Nhưng ngay sau đó, gốc linh dược màu tử hồng khẽ run lên, cây dược nhanh như chớp héo rũ rồi hóa thành một làn khói bụi tan biến không thấy bóng dáng.

"Sao có thể được, như vậy mà vẫn còn thất bại! Rốt cuộc đã phạm phải sai lầm gì? Linh dược này nuôi trồng trong thời gian quá ngắn hay là do ta dùng Thiên Trần Ngân Hà không đủ tinh thuần?"

Hắc bào thanh niên khuôn mặt nhăn nhó, găm nhẹ một tiếng đột nhiên đứng dậy, tùy tiện hướng về dược viên phía trước hung hăng đánh một kích, một khóa quang cầu tối đen như mực bay ra.

"Ầm long" một tiếng nổ vang, cả tòa núi rung chuyển liên hồi.

Một mảng dược viên vừa tiếp xúc với quang cầu nháy mắt liền hồi phi yên diệt***. Để lại trên mặt đất bóng loáng sạch sẽ chỉ còn lại một cái hắc động tối đen như mực sâu tận vào trong lòng ngọn núi không nhìn thấy đáy.

Một hồi lâu sau khuôn mặt hắc bào thanh niên mới bình tĩnh trở lại, lúc này hắn mới nhìn xuống ký hiệu màu đen hiện ra trên mu cổ tay kia.

"Hừ, lại có người dám xông vào Khố Linh Đảo. Hơn phân nửa chắc là đám người Linh Giới không biết sống chết! Hay lắm, lấy các ngươi ra để

bốn thủy tổ ta trút giận đi." Thanh niên nam tử cười lạnh thì thào một câu, tay áo đột nhiên khẽ run lên, nhất thời trước mặt phóng ra một đoàn hắc sắc quang hà, một con tam thủ hắc giao*' dài hơn trăm trượng cũng theo đó mà hiện lên.

Xích mục huyết thảo*", miệng phun ra hắc diễm liên miên!

"Đi, tới Khổ Linh Đảo cho ta!" Người thanh niên thân hình mơ hồ khẽ nhoáng lên một cái, sau đó liền quỷ dị hiện ra đứng trên thân con tam thủ hắc giao lạnh lùng phân phó một tiếng.

Ba cái đầu của tam thủ hắc giao phát ra một tiếng gầm nhẹ, bốn cái chân theo đó cũng hiện ra một đám mây đen, thân hình khổng lồ lập tức phóng lên cao, xoay nhẹ một cái, liền mang theo hắc bào thanh niên trên mình nhắm hướng lôi hải một mạch bay đi.

Tại một sơn mạch dài liên miên bất tận có một tòa cung điện dưới sâu trong lòng đất, một gã trung niên mặc trường bào màu vàng đang lẳng lặng nằm im trong một cái quan tài trong suốt.

Bên cạnh kim bào nhân lúc này có một khối ký hiệu màu vàng phát sáng lập lòe, nhưng hai mắt gã vẫn nhắm nghiền bộ dáng thờ ơ không biết còn sống hay đã chết.

Chú thích:

* Danh như ý nghĩa: Tên gọi cũng như công dụng

**Kim sắc cự giải: Con cua lớn màu vàng

*** Hồi phi yên diệt: Biến thành tro bụi tiêu tan mất.

*' Tam thủ hắc giao: Con giao long màu đen có ba đầu.

*" Xích mục huyết trảo: Mắt màu đỏ nhạt, móng vuốt đỏ như máu.

Nói thêm về Thủy Tổ:

Như các đạo hữu đã thông suốt, Thánh Tổ là cách gọi một cảnh giới tu luyện ở Ma giới. Thánh Tổ chỉ tu vi của tu luyện giả ngang với Đại Thừa của Nhân tộc.

Còn Thủy Tổ của Ma giới cũng là dạng tồn tại tu vi cấp Thánh Tổ, nhưng đã đến một bước cuối cùng sắp độ kiếp phi thăng Chân Ma giới (ngang với Độ Kiếp kỳ), ngoài ra Thủy Tổ còn có thần thông viển siêu to lớn hơn các tồn tại cùng giai, và có tuổi tác, niên kỷ vô cùng lớn, có thể xem là tổ tiên của Ma giới.

Chương 2087: Nguyên Yểm Thủy Tổ

Dưới sự oanh kích của sấm chớp, cự thuyền màu xanh tựa như phiến lá lung lay không ngừng trong Lôi hải, nhưng trước sự ngăn cản của vàng hào quang của mười mấy món bảo vật vẫn lắc la lắc lư tiến về phía trước.

Dù sấm chớp từ trên không đánh xuống có vẻ kinh người nhưng dưới sự ra tay của đám Hợp Thể kỳ trên thuyền đều bị ngăn cản lại.

Thế nhưng sự quý dị của Lôi hải vượt xa sự tưởng tượng của mọi người, ngay khi thuyền vừa tiến vào bên trong Lôi hải, sấm chớp đánh xuống lại trở nên dày đặc gấp hai, ba lần với lúc nãy. Hơn nữa, ngoại trừ lôi điện chỉ lực bên ngoài, bên trong mỗi một luồng sét dường như còn có một loại sức mạnh vô hình, nên mỗi lần đánh xuống đều khiến cho cự thuyền trầm xuống, tựa như nặng hơn trăm vạn cân.

Cho dù tám con Hàn Thủy Tê đã dốc sức liều mạng kéo cự thuyền chạy như bay về phía trước, nhưng trước sự ngăn cản của sấm sét cộng với việc sức nặng của cự thuyền trở nên lúc nặng lúc nhẹ một cách quý dị, di chuyển cực kỳ chậm chạp, nên sau nửa ngày công phu mới chỉ đi được vài dặm.

Nếu không phải hai con thạch khôi lồi đứng ở đầu và cuối thuyền thỉnh thoảng đánh thẳng vào không trung những khóa quang cầu màu xanh lớn như bánh xe, mạnh mẽ đẩy lui một bộ phận sấm sét, thì chỉ sợ cự thuyền thực sự nửa bước cũng khó đi.

"Không ổn! Chậm như vậy thì chúng ta phải đi đến bao lâu mới đến đảo được chứ. Thiên Thu đạo hữu, linh chu này là của người vậy người có còn cách gì làm cho nhanh hơn chút không?" Lũng gia lão tổ đứng ở đầu thuyền thấy cảnh này, lo lắng quay sang nữ tử Linh tộc hỏi một câu.

Ta có thể dùng bí pháp thúc dục tinh huyết của tám con Hàn Thủy Tê này, khiến thân thể chúng tạm thời mạnh mẽ gấp bội, nhưng làm thế thì chúng có thể bị chết hết."

Sau khi khuôn mặt khẽ run rẩy, Thiên Thu Thánh nữ có chút chần chừ trả lời.

"Được rồi, ta sẽ thi triển một bí thuật, mong rằng hữu hộ pháp cho ta một chút, phương pháp này rất kiêng kỵ việc bị quấy rầy." *Vốn là Linh tộc Thánh nữ nên Thiên Thu Thánh nữ cung thuộc dạng người cực kỳ quyết đoán, sau khi suy tính, liền cắn răng gật đầu.*

Lũng gia lão tổ nghe thấy vậy liền mừng rỡ, miệng liên tục đáp ứng:

"Đạo hữu yên tâm, chỉ cần có lão phu thì tuyệt đối sẽ không để cho thứ gì quấy nhiễu đạo hữu chút nào."

Vừa dứt lời, bên trên khuôn mặt Lũng gia lão tổ hiện ra một tầng khí màu vàng kim, hất giơ một ngón tay ra lần lượt cách không điểm chỉ về phía hai thạch khôi lỗi.

Dưới sự thúc dục của Lũng gia lão tổ, hai đầu cự thạch khôi lỗi màu xanh ở hai đầu cự thuyền vốn đang huy động nắm đấm điên cuồng công kích lên trên không trung liền khép bốn cánh tay vào một chỗ, ngẩng đầu lên trời, con mắt cực lớn trên mặt liền phát ra một đốm bạch quang, tựa như một ngọn lửa không ngừng nhấp nháy trong hốc mắt.

Sau giây phút im ắng, hai cột sáng óng ánh bắn ra từ trong mắt của hai con khôi lỗi, rồi hòa vào nhau trong không trên cự thuyền, tạo thành một tinh thể như thủy ngân.

Sau khi quay tít một vòng, từ trong tinh thể này có vô số ngân văn tuôn ra, rồi biến thành một một thuấn lớn óng ánh màu bạc.

Tinh thuấn chỉ mỏng như tờ giấy, bề mặt sáng bóng, trơn láng như gương, từ bên trong ần ần có tiếng phong lôi truyền ra.

Vô số ánh chớp đánh lên phía trên nó, tạo thành một vầng điện quang, tựa như muốn xé tan tất cả.

Thế nhưng sau khi nhận nhạo một hồi ở bề mặt, tinh thuấn vẫn chặn phần lớn sấm sét đang trút như mưa ở bên ngoài, bắt đầu giúp cho cự thuyền vững chãi ổn định dần.

"Thiên Thu đạo hữu mau ra tay, đây đã là cực hạn của hai con khôi lỗi này rồi, không thể cố gắng lâu hơn được nữa." Sắc mặt Lũng gia lão tỏ hơi tái, một tay vẫn đang bám pháp quyết, nói.

Hiển nhiên vì thúc dục đại thần thông của hai con khôi lỗi nên hắn đã hao phí không ít pháp lực.

Thiên Thu Thánh nữ tất nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tốt này, liền đáp ứng một tiếng rồi nhấc cánh tay nõn nà lên, dùng móng tay sắc bén rạch lên da vài cái nhanh như chớp.

Trong chốc lát, những tơ máu lấm tẩm hiện ra trên làn da trắng nõn, hình thành nên các huyết trận nhỏ tầm vài tấc.

Thiên Thu Thánh nữ lăm bắm trong miệng, huyết trận trên cánh tay liền lóe lên ánh sáng ngũ sắc lấp lánh, từ đó phảng phất bay ra một luồng

hương thơm kỳ dị.

Một lát công phu sau, nàng ta quát lên một tiếng, sau khi hào quang của huyết trận nhấp nháy một trận, từ đó lại bay ra mấy viên đan dược.

Đan dược đỏ tươi như máu, lớn cỡ hạt đậu.

"Đi" Thiên Thu Thánh nữ khẽ quát!

Tám viên đan dược liền lóe lên rồi biến thành những đoàn huyết quang, bay vọt về phía tám con Hàn Thủy Tê.

Tám con linh thú khẽ gầm lên như sấm vang, nhón nháo dương cổ há miệng, ngoạm một cái nuốt đan dược vào trong bụng.

Nhìn thấy cảnh này, Thiên Thu Thánh nữ liền rút cánh tay lại, huyết trận bên trên lóe lên rồi biến mất không thấy tăm hơi, cũng không hề lưu lại bất kỳ vết thương nào trên da thịt, nhưng bàn tay kia lại bấm quyết, rồi sau khi khẽ đảo một cái, một cái pháp khí có hình dáng như chiếc kim bài liền hiện ra, hướng về phía tám con linh thú lóe lên.

Mặt ngoài kim bài tỏa ra ánh sáng rực rỡ, theo đó một cái huyết sắc phù văn cũng hiện ra, rồi quay tít một vòng, ngưng tụ thành tám cái quang trận màu máu giống hệt lúc trước.

Những cái quang trận màu máu này sau khi nhấp nháy điên cuồng, liền cuồng trướng với tốc độ kinh người, cuối cùng dưới một điểm của Thiên Thu Thánh nữ, biến thành tám luồng hư ảnh bao lấy tám con Hàn Thủy Tê, rồi lóe lên chui vào người chúng không còn thấy bóng dáng.

Sau một khắc, tám con linh thú gầm rú lên cực kỳ thống khổ, chiếc sừng trên đầu trở nên đỏ tươi như máu, một sợi gân xanh thô to hiện ra trên thân, hơi thở lập tức trở nên cuồng bạo vô cùng!

Vài tiếng "Phốc phốc" vang lên!

Trên lưng tám con Hàn Thủy Tê nứt ra hai khe hẹp dài, bên trong nhón nhạo một trận, rồi sinh ra một đôi cánh dơi đỏ tươi

Cánh dơi này đang rộng ra hết cỡ dài hơn mười trượng!

Hàn Thủy Tê quấy mình một cái, một luồng huyết phong từ dưới người chúng phun ra, cả người run lên, động tác vốn chậm chạp liền trở nên cực kỳ linh hoạt.

Tám đầu Hàn Thủy Tê như những đạo huyết trụ* bay vọt về phía trước.

Vốn đang chậm chạp như xe bò, nhưng sau khi được tám đầu linh thú ra sức kéo, cự thuyền rốt cục cũng đón gió vượt sóng, vọt về trước như bay.

Bọn người Vũ y thiếu nữ đang tập trung điều khiển bảo vật chống lại mưa sét thấy tình hình này thì tự nhiên bắt đầu nhón nhạo mừng rỡ.

Nhưng vào lúc này, tinh quang vốn đang chớp động trong hốc mắt hai con khôỉ lồi cũng thu lại, rồi biến mất không thấy bóng dáng.

Cùng lúc đó, cự thuẫn óng ánh đang đỡ phân nửa tia sét chợt phập phồng vài cái, rồi nhanh chóng vỡ vụn ra, biến mất giữa không trung không một tiếng động.

Nhân theo đà này, tám sét vốn đang bị ngăn ở bên ngoài liền điên cuồng trút xuống!

Mấy vầng hào quang bao bọc trên cự thuyền chớp động không ngừng. Sau một tiếng kêu giòn vang, quảng sáng màu trắng ở bên ngoài cùng vỡ vụn ra.

Lúc này, sấm sét còn có vẻ dữ dội hơn trước mấy phần nên tòa pháp trện bố trí trên cự thuyền bị trúng một đòn đã bị hủy diệt hoàn toàn.

Không chỉ như thế, dưới sức mạnh dữ dội của sấm sét, mấy quãng ánh sáng bên dưới cũng lung lay như sắp vỡ.

Mọi người thấy cảnh này đều biến sắc, chuyện này không vui gì rồi.

Lúc này, đang thúc dục trăm cán ma phiên trên thuyền, sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, trong miệng phát ra tiếng thét dài như rồng ngâm, kim sắc hào quang lóe lên sau lưng, một cái pháp tướng ba đầu sáu tay lập tức hiện ra.

Một đám hắc khí to lớn từ pháp tướng phóng thẳng lên

Chính là do Hàn Lập đã dùng Phạm Thánh Chân Ma công, đem pháp lực trong cơ thể liên tục chuyển hóa thành ma khí tinh thuần.

Hắn phát tay áo một cái, hắc khí cuộn cuộn ra biến thành hơn mười đầu hắc giao giống hệt nhau xông lên hòa thành một thể với mạng lưới khổng lồ màu đen trong không trung.

Mạng lưới khổng lồ hơi bị tàn phá lại lóe lên hắc quang, rồi một lần nữa trở lại nguyên vẹn, sau đó còn trở nên to lớn hơn gấp bội, trực tiếp đón lấy non nửa sấm sét từ trên trút xuống.

Sức ép đè lên mỗi người theo đó liền giảm mạnh, Lũng gia lão tổ hét lớn "Tốt" đồng thời lại thúc dục hai con khôi lôi đánh màu xanh vốn đã hư hại thảm thương kia.

Lập tức, ánh sáng bạc chớp động bên ngoài thân chúng một hồi, sau đó bốn nắm đấm khổng lồ nắm chặt lại, điên cuồng tiếp tục đánh về trên không.

Từng đoàn quang cầu màu xanh liên tiếp đánh về phía không trung, cũng đem một bộ phận sấm chớp chặn lại.

Những người khác thấy vậy liền phấn chấn tinh thần, đồng loạt đề cao pháp lực trong cơ thể, đem tể ra toàn bộ uy năng của bảo vật, nhất thời trong không trung vang lên tiếng nổ ầm ầm vang vọng, làm chỗ quảng sáng trên cự thuyền dần ổn định lại.

Không ai phát hiện ra rằng trong thời điểm kịch liệt như thế, dù tên thanh niên Linh tộc có sắc mặt tái nhợt kia nhìn như đang thúc dục hai thanh phi đao màu bạc để ngăn cản sấm sét, nhưng phần đầu cánh tay trong tay áo hắt lại hiện lên một đám phù văn thân bí màu vàng kim, gần như trùm kín cả cánh tay, trông thật sự cực kỳ quý dị.

Đồng thời, trên phần vỏ cứng ở lưng con cự giải lớn như núi đang được mây đen che lấp trên trời cũng hiện ra một cái kim sắc phù văn. Chỉ có điều phù văn này chỉ hiện lên mờ mờ trên lớp vỏ cứng.

Mà toàn bộ kim giải vẫn yên lặng ở trên không không nhúc nhích, khi tức đáng sợ phát ra vẫn có chút gì đó thay đổi so với khi trước.

Gần nửa ngày qua đi, sau khi đã mạnh mẽ chống đỡ được vô số sấm sét phóng ra trong Lôi hải thì cả cự thuyền đã trở nên rách nát như sơ mướp. Chẳng những một nửa gian phòng nhỏ trên thuyền bị phá hủy mà tám con Hàn Thủy Tê phía trước cũng đã khôi phục lại bộ dáng, nhưng cả người cháy đen khét lẹt, hơi thở cực kỳ yếu ớt, có vẻ như đang hấp hối.

Nhưng tất cả mọi người đều như không quan tâm đến chuyện này, mà lại không nhận được vẻ vui mừng, quan sát toàn bộ mặt biển xung quanh!

Mặt biển nơi này cực kỳ êm ả, nước biển xanh ngắt, trên trời trong sáng không một gợn mây, linh khí tinh thuần đến khó tin lẫn trong gió biển phả

vào mặt.

Bọn người Hàn Lập hoảng hốt, đều ngỡ rằng đã về lại trong Linh giới! Nhưng càng gây chú ý ánh mắt của mọi người chính là tại địa phương cách cự thuyền hơn mười dặm, một tòa đảo khổng lồ xanh biếc đột ngột hiện ra trên mặt biển.

Dựa vào hướng gió thổi, có thể nói linh khí còn tinh thuần hơn cả chốn cực phẩm linh mạch ở Linh giới, hẳn là đang từ trên hòn đảo này truyền đến.

"Không sai, tòa đảo này chính là thứ chúng ta muốn tìm rồi. Cũng chỉ có vùng đất có linh khí tinh thuần như thế này mới có Tủy linh Trì và Tinh Linh Liên thôi!" Sau khi nhìn qua hòn đảo khổng lồ, vẻ đỏ sẫm bất thường trên khuôn mặt Lũng gia lão tổ biến mất, thì thảo nói như bị ma nhập.

* Huyết trụ: cột máu

Chương 2088: Ngụy Tiên khôi lỗi

Khi Thiên Thu thánh nữ cùng đám người Bạch Thích lão nho trông thấy tiểu đảo, trên mặt ai cũng khó che giấu hưng phấn, nhưng sau khi nhanh chóng dùng ánh mắt bí mật trao đổi lẫn nhau, thần sắc lại lập tức khôi phục lại như bình thường.

"Đi thôi, chuyến đi này của chúng ta cuối cùng cũng có kết quả rồi. Mong rằng Tây Linh Trì cùng Tịnh Linh Liên thật sự thần kỳ giống như trong truyền thuyết!" ánh mắt Hàn Lập chớp lên vài cái, bỗng nhiên mở miệng nói.

"Đúng vậy, hôm nay những thiên địa kỳ vật kia đã gần trong gang tấc rồi. Vậy còn chờ gì nữa."* Lũng gia lao tổ cười lớn một tiếng, lập tức kim quang ngoài thân phát ra hóa thành một đạo độn quang dẫn đầu hướng về phía cự đảo bay đến.

Huy trưởng lão không nói một lời, cũng hóa thành một cơn cuồng phong đuổi theo.

"Chúng ta cũng đi thôi."

Thiên Thu thánh nữ khẽ nói một tiếng trầm thấp, đem cự thuyền thu lại, sau đó lật tay xuất ra một mặt tử sắc phiên kỳ** nhẹ nhàng lay động, một mảnh hào quang hiện ra cuốn cả đám người Linh Tộc vào bên trong, hóa thành một đoàn tử quang phá không bay đi.

Mọi người vừa tiến vào vùng biển tràn ngập linh khí này hiển nhiên có thể tự do thi triển các loại độn thuật mà không cần kiêng nể gì cả.

Chẳng mấy chốc, trên mặt biển chỉ còn lại hai người Hàn Lập và Vũ Y Thiếu nữ.

Thiếu nữ quan sát hết thấy mọi việc rồi nghiêng mắt liếc nhìn Hàn Lập, sau đó khước miệng nhếch lên cười khẽ nói:

"Hàn huynh, bây giờ linh vật đã ở ngay trước mắt, huynh còn có dự tính gì hay không?"

"Còn dự tính gì đây! Chẳng phải đã sớm nói rồi sao, Linh Trì thì dùng chung, Tịnh Linh Liên thì cho dù tìm được bao nhiêu đóa cũng phải chia đều cho từng người." *Hàn Lập thần sắc không thay đổi mà trả lời lại một câu.*

"Nếu như những người khác thật sự đồng ý làm theo lời hứa thì tiểu muội còn mong gì hơn. Nhưng vạn nhất đến lúc xuất hiện việc ngoài ý muốn? Đôi mắt đáng yêu của thiếu nữ chuyển động vài cái, lời nói nhỏ nhẹ thốt ra.

"Tiên tử yên tâm! Nếu như có chuyện ngoài ý muốn, thì ta và tiên tử đương nhiên cùng nhau tiến thoái như giao ước lúc trước rồi." Hàn Lập trầm mặc trong giây lát rồi khẽ trả lời một tiếng.

"Được, tiểu muội biết rõ Hàn huynh là người thủ tín. Chúng ta cũng mau khởi hành thôi. Tuy đảo này không nhỏ nhưng với thần thông của bọn họ thì tìm được Tủy Linh Trì có lẽ không tốn bao nhiêu thời gian." Trong lòng Vũ Y thiếu nữ nhẹ nhõm, mỉm cười rất tươi mà nói.

Hàn Lập im lặng gật đầu không nói gì, tay áo vừa vung lên, thân thể lập tức xuất ra linh quang mờ mịt màu xanh rồi hóa thành một đạo thanh quang hướng về phía cự đảo bay đi.

Mà Vũ Y thiếu nữ thì đơn thủ bấm niệm pháp quyết, ngũ sắc vũ y khoác trên người tuôn ra ngũ sắc vân vụ bao quanh, nâng cả thân thể mềm mại lên rồi bay lên bầu trời.

Hàn Lập cũng không toàn lực thúc dục độn quang, chỉ là lặng lẽ đi phía sau bọn người Linh tộc và Lũng gia lão tổ cách đó không xa.

Tuy hẳn cũng không biết vị trí cụ thể của Tây Linh Trì kia, nhưng nhìn bộ dạng vội vàng của hai kẻ phía trước thì hiển nhiên là đoán ra được chuyện này.

Sau một lát công phu, mọi người liên tiếp bay qua một mảnh bình nguyên cùng vài khu rừng rậm, cuối cùng phía trước đã xuất hiện những rặng núi cao trùng điệp, từng tòa cao ngất tú lệ, tản ra mùi thơm nhè nhẹ của cỏ cây.

Lũng gia lão tổ và đám người Linh tộc bỗng nhiên ngừng độn quang ngay phía trước, đồng thời lần lượt hiện ra thân hình.

Hàn Lập nội tâm khẽ động, tốc độ phi độn bỗng tăng lên mấy lần, sau khi lóe lên lập tức xuất hiện bên cạnh Lũng gia lão tổ.

Dưới sự chớp động của ngũ sắc hào quang, vũ y thiếu nữ cũng lặng lẽ xuất hiện ở bên cạnh Hàn Lập.

Giờ phút này, giữa đám người Linh Tộc cùng đám tu sĩ Hàn Lập rõ ràng đã dẫn cách ra một cự ly nhất định, mơ hồ bày ra một loại tư thế nước sông không phạm nước giếng.

Hiển nhiên trong lúc đi lấy linh vật ngay trước mắt này, mặc dù giữa hai tộc tuy chưa có làm ra động tác gì thù địch, nhưng bất giác trong lòng sinh ra một tia đề phòng là điều không tránh khỏi.

Suy cho cùng thì việc liên quan đến bảo vật nghịch thiên như Tẩy Linh Trì thì ai lại chẳng sợ đối phương sinh ra tà tâm. Huống chi song phương căn bản không phải người cùng tộc.

Nhưng xét về biểu hiện bên ngoài thì vô luận là Lũng gia lão tổ hay Thiên Thu thánh nữ đều không nhìn ra lấy một điểm khác thường, ngược lại đang cùng nhau chăm chú nhìn về rặng núi phía trước thấp giọng thương lượng vài câu, sau đó cả hai đồng loạt động thủ cùng một lúc.

Tay áo của Lũng Gia lão tổ khẽ phất, kim quang theo đó lóe lên, lập tức trên tay xuất hiện thêm một cây búa phát ra kim quang chói mắt, mặt ngoài được bao phủ bởi ngân sắc phù văn, đồng thời trên thân búa bức ra trận trận sát khí kinh người.

Mà Thiên Thu thánh nữ thì lâm bảm trong miệng, ngoài thân liền phóng xuất linh quang màu trắng ngà, sau khi há miệng lập tức phun ra một khoả châu bạch sắc lớn bằng quả trứng gà, trên bề mặt trái đầy tơ máu giống như một loại ma văn nào đó.

Hàn Lập mắt thấy cảnh này, trong nội tâm khẽ động, nhú hai mắt lại lặng lẽ quan sát cử động của hai bên, ánh mắt cũng chưa hề chớp một cái.

Hai kẻ này quả nhiên có nhiều bảo vật, vẫn luôn che giấu không lộ ra.

Kết quả sau khi Thiên Thu thánh nữ hướng về phía viên châu điểm xuống một cái, ngay tức khắc vật ấy phát ra âm thanh vù vù kích bắn về phía rặng núi đằng kia, sau vài cái chớp động liền ngừng ngay phía trên một ngọn núi, lúc sáng lúc tối biến ảo không ngừng.

"Lũng đạo hữu, chính là chỗ đó!" Thiên Thu thánh nữ nhìn thấy cảnh này, hai mắt sáng ngời vội vàng nói.

Lũng gia lão tỏ nghe được lời đó, không chút do dự hét lên một tiếng, kim quang ngoài thân sau vài cái chớp động đã hiện ra từng mảng lân phiến, đem hơn một nửa cơ thể bao phủ bên trong, đồng thời thân hình tăng vọt, đỉnh đầu cũng sinh ra một đôi long giác*** màu vàng.

Hắn đem chân huyết trong người thúc giục để kích phát thần thông Bán Long Chi Khu.

Hình thể của Lũng gia lão tỏ điên cuồng lớn lên năm sáu trượng, cây búa trong tay cũng nhoáng lên vài cái, ngay sau đó cuồng trướng với tốc độ cực nhanh bằng mắt thường cũng có thể thấy được, cuối cùng hóa thành một cây kinh thiên cự phủ* "dài hơn mười trượng.

Hai tay Lũng Gia lão tỏ cầm cự phủ, xông về phía ngọn núi đằng xa nơi viên châu đang lơ lửng, hung hăng chém xuống.

Âm thanh tiêng minh vang lên chói tai! Một mảng quang hà hội tụ ở phía trên cự phủ giống như cuồng phong cuốn đi mọi thứ, đồng thời sau vài cái chớp động cự đại phủ ảnh đã hóa lớn gần ngàn trượng, phảng phất như một cơn lốc xoáy âm âm chém về phía ngọn núi đằng xa.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, một vầng kim sắc thái dương đường kính trăm trượng cũng bộc phát trên ngọn núi, rồi ngay tức khắc đã thôn phệ cả ngọn núi vào trong, sau đó một cơn sóng ánh sáng màu vàng từ trên vầng thái dương mãnh liệt tản đi bốn phía, vài ngọn núi khác ở phụ cận do bị chịu tác động cũng lập tức hóa thành tro bụi biến mất.

Mà ngay lúc này, một hồi chấn động mãnh liệt bên trong vầng kim quang tràn ra, truyền khắp phạm vi vài trăm dặm trong hư không.

Một màn kinh người xuất hiện.

Những nơi chân động đi qua, hư không xung quanh phảng phất như sóng nước nhộn nhạo, tán loạn không ngừng. Sau khi vầng kim quang tắt đi, cảnh sắc nơi đó cũng trở nên mơ hồ. Phía đằng sau ngọn núi vừa bị hủy diệt kia, bỗng nhiên xuất hiện thêm hai ngọn cự phong xanh biếc.

Mà ngay chính giữa hai ngọn cự phong đó hiện lên một sơn cốc bị linh quang mờ mịt bao phủ như có như không.

Nhìn từ xa sẽ thấy ngay trong sơn cốc kia có một cột sáng trắng noãn vừa thô vừa to dựng đứng lên, dường như chìm sâu vào trong hư không, rồi chọc thẳng lên chín tầng mây cao vút.

"Là Linh Tiêu Thiên Hủ*", *Tây Linh Trì quả nhiên ở nơi này...*" Lũng Gia lão tổ vừa nhìn thấy ngân sắc quang trụ trong sơn cốc kia, cười vang một tiếng, không nói hai lời lập tức biến thành một đạo cầu vòng kích bắn đi.

Huy trưởng lão cũng tỏ ra đại hỉ đuổi sát theo sau.

Thiên Thu thánh nữ mắt thấy cảnh này, trên mặt khó kìm nén hưng phấn, nhưng sau khi thoáng nhìn qua độn quang của hai người Lũng gia lão tổ, ánh mắt bỗng trầm xuống, cánh tay giấu trong tay áo lặng lẽ kết thành một cái pháp ấn cực kì cổ quái.

Chỉ Thủy đứng sau lưng nàng không nhúc nhích, hai mắt không chút biểu tình bỗng nhiên bắn ra từng đạo tinh quang, hai cánh tay yếu ớt rũ xuống lại có chút run rẩy.

Nhưng sau đó một khắc, trong tai Thiên Thu thánh nữ vang lên âm thanh lạnh lùng của Bạch Thích. Mặc dù chỉ là mấy câu nhưng khiến cho nội tâm của nàng run sợ, pháp ấn trong tay lập tức tán khai.

Tình mang trong mắt của thanh niên Linh Tộc kia tản ra rồi một lần nữa thu lại, sau đó khôi phục lại trạng thái thờ ơ trước kia.

Thiên Thu thánh nữ vừa âm thầm làm xong tất cả những việc này, bỗng nhiên cảm ứng được gì đó, xoay đầu nhìn sang bên cạnh, kết quả lại trông thấy Hàn Lập đang chấp tay sau lưng nhìn mình, thần sắc trên mặt tự tiếu phi tiếu**'.

Trong lòng Thiên Thu thánh nữ cả kinh, tâm niệm nhanh chóng chuyển động, đang muốn nói gì đó thì Bạch Thích đứng bên kia lại lạnh lùng mở miệng:

"Hàn huynh, Lũng đạo hữu đã vượt qua một đoạn rồi, huynh vẫn chưa tiến lên, không sợ bảo vật bị chiếm trước hay sao? Ha ha, xem ra Hàn huynh đối với Lũng đạo hữu lại rất tin tưởng a. Nhưng đạo hữu cũng cứ việc yên tâm đi, Tây Linh Trì cho dù tìm thấy cũng không dễ đi vào đâu." Bạch Thích cười lạnh một tiếng nói.

"Quả đúng như thế, vậy chúng ta cũng nên hợp lực trợ giúp Lũng huynh một tay thôi. Dù sao nơi này cũng là ma giới, nếu như bảo vật có thể sớm tới tay vẫn tốt hơn, tránh việc đem dài lắm mộng!" Vũ y thiếu nữ đang đứng một bên đôi mắt chuyển động vài cái, cười hì hì nói.

"Đây là chuyện đương nhiên. Nếu như muốn tiến vào Tây Linh Trì thì nói không chừng chúng ta vẫn phải tiếp tục chiếu cố lẫn nhau một phen nữa. Bạch Thích gật đầu không mang theo chút cảm tình."

Trong lúc này Thiên Thu thánh nữ đang đứng tại một phương khác cũng không nói vào thêm điều gì bỗng chốc người dẫn đầu đám Linh tộc nhân này phảng phất như biến thành một vị Thánh Linh huyền bí được che phủ bên trong màn bạch quang.

Sau đó, Linh tộc nhân cùng đám người Hàn Lập lại đồng thời triển khai độn quang một lần nữa, hướng về phía sơn cốc bên kia phi độn mà đi.

Khoảng cách ngắn ngủi này đối với một đám tôn tại Hợp Thể kỳ mà nói thì đương nhiên không tính là gì.

Bất quá sau vài cái chớp động, mọi người cũng giống như hai người Lũng gia lão tổ lúc trước, dồn dập chui vào bên trong tầng lục quang bao phủ sơn cốc.

Có chút vượt quá dự kiến của Hàn Lập, tầng lục quang kia không ngăn cản bọn hắn mấy may, chỉ dưới một cái chớp động đã đơn giản tiến vào bên trong lục quang.

Nhưng sau một khắc, Hàn Lập chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời, cả người như đang trôi nổi trong một thế giới ngũ sắc rực rỡ, những nơi ánh mắt quét qua đều là những ngũ sắc quang điểm chi chít rậm rạp.

Hàn Lập lập tức biến sắc, không do dự giơ tay trao một cái về phía hư không, ngay tức khắc vài khối quang điểm lớn như hạt đậu đã chui vào lòng bàn tay, hơi chớp động một chút rồi ngưng kết thành một viên ngũ sắc tinh thạch lớn cỡ hạt đậu.

Hắn hơi thở hấp thụ tinh khí, một cỗ linh khí tinh thuần từ trong tinh thạch tuôn vào, nhất thời khiến cho toàn thân hắn đều thoải mái vô cùng.

"Linh khí tinh hóa! Thiên địa linh khí nơi này so với bên ngoài còn tinh thuần hơn gấp mười lần!" Hàn Lập thì thào một câu, không sao giấu nổi một tia hoảng sợ trên gương mặt.

Lúc này thân hình của mọi người dồn dập hướng đến một cái hồ nước xanh biếc giữa sơn cốc.

Ngũ sắc quang điểm phía trên mặt hồ rõ ràng còn nồng đậm hơn rất nhiều so với nơi khác, mà Lũng gia lão tổ cùng Huy trưởng lão đang lặng lẽ đứng bên cạnh hồ nước, đồng thời chau mày nói với nhau điều gì đó.

"Chẳng lẽ đây chính là Tây Linh Trì?"

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này, trong lòng nháy động, rồi cũng từ từ mà đáp xuống một nơi gần đó.

Cùng lúc này, phía trên một ngọn núi nhỏ cách sơn cốc mấy trăm dặm, một bóng người xinh đẹp mặc y phục màu trắng đang lẳng lặng đứng trên một tảng đá xanh, hơi liếc nhìn qua phía sơn cốc, đôi đồng tử xinh đẹp như hai ngôi sao cũng chớp động phát ra ngân quang thần bí.

Ngay phía sau bóng người áo trắng, một gã hắc giáp đại hán cũng lặng lẽ khoanh tay đứng một bên.

**Chú thích:*

Tiêu đề: Linh khí tinh hóa - Thiên địa linh khí nồng đậm đến mức kết tinh lại trở thành tinh thạch. (Giống như hiện tượng kết tinh của muối biển).

**Thiên địa kỳ vật: Những vật kỳ lạ, hiếm có trong trời đất.*

***Tử sắc phiên kì: Lá cờ màu tím.*

****Long giác: Sừng rồng.*

**"Bán long chi khu: Thân hình nửa người nửa rồng.*

**""Kình thiên cự phủ: (Kình thiên: Nâng trời) Cây búa to lớn đến nỗi có thể nâng trời lên được. Giống như gậy như ý của Tôn Ngộ Không khi hóa lớn.*

*""Linh Tiêu Thiên Hủ: Một cái cột trụ được linh khí hóa thành, cao tít đến tận trời, tỏa ánh sáng huyền ảo, xinh đẹp. (thực ra tại hạ khi biên lại cũng không rõ hẳn ý nghĩa của cụm từ này, chỉ dựa theo từ điển cắt nghĩa từng từ một rồi mơ hồ đoán ra như vậy, mong các vị góp ý thêm – McLaren)

**"Tự tiếu phi tiếu: Cười mà như không cười, khẽ nhếch môi cười đều ai đó.

Chương 2089: Huyền Thiên Hắc Chủ

"Bảo Hoa đại nhân, đám người này đã tìm được linh trì, chúng ta còn chưa động thủ sao?" Hắc giáp đại hán thấy đám người Hàn Lập tiến vào trong sơn cốc, ánh đôi mắt lưu chuyển vài cái, chân chừ hỏi.

"Không vội, ta không cần động thủ cũng sẽ có những người khác ngăn lại. Người đó không lâu nữa cũng sẽ đến!" Bạch y nữ tử lạnh nhạt đáp một câu.

"Còn có những người khác?"

"Ta chuyển này trở về Thánh giới hơn phân nửa nguyên nhân để khôi phục pháp lực, nửa còn lại là vì người này." Bạch y nữ tử nhẹ nhàng cười, không gian xung quanh dường như theo đó mà ngưng đọng lại.

Hắc giáp đại hán có vài phần nghi hoặc, nhưng thấy bộ dáng của bạch y nữ tử thập phần khác thường nên trong lòng chỉ rung mình đôi chút, không dám hỏi thêm điều gì.

Bạch y nữ tử rất nhanh khôi phục lại như thường, nhưng trong khoảnh khắc một lát sau, mi mắt nàng khẽ động, ngọc thủ khẽ phát lên trong hư không vẽ ra một vòng.

Nhất thời một đoàn chất lỏng màu bạc cũng theo đó mà hiện ra trước người nàng, sau khi ngưng tụ, đoàn chất lỏng biến thành một chiếc gương sáng bóng, bên trong hiện lên một hình ảnh rõ ràng dị thường.

Ở trong gương, vô số đạo hồ quang lôi điện đang điên cuồng đánh xuống mặt biển phát ra tiếng nổ như rống ngâm, không gian nơi đó cũng dao động liên hồi. Cùng lúc, một dải quang đoàn đường kính hơn trăm trượng chợt lóe lên từ hư không mà hiện ra.

Sau khi hào quang tản đi, bên trong liền hiện ra một vật gì đó. Đúng là một đầu tam thủ hắc giao dài đến bảy tám mươi trượng!

Trải rộng toàn thân ma giao được phủ bởi những mảng lân phiến màu đen sáng bóng, ba cái cái đầu to lớn giống nhau như đúc không ngừng đưa lên hạ xuống, trên thân mình không hề có một cổ hắc điểm như ẩn như hiện, bộ dáng vô cùng dữ tợn bất kham.

Nhưng càng làm người ta kinh ngạc là ở cái đầu chính giữa của cự giao có một gã thanh niên mặc hắc bào hai tay để trần đang vững vàng đứng trên đó.

Diện mạo gã thanh niên này trắng như ngọc, hai mắt màu tím nhạt, một đôi chân mày vạch thẳng đến thái dương như hai lưỡi kiếm, mặt không một chút biểu tình làm tăng phần sát khí kèm theo nét thô lương.

Hắc bào thanh niên đảo mắt nhìn về phía lôi hải hừ lạnh mọi tiếng, bàn tay nâng lên khẽ phất vào hư không một trảo, theo đó vô số hắc sắc tiêu ký* từ trong lòng bàn tay tuôn ra, tụ tập lại, rồi huyền hóa thành một cây hắc sắc trường thương tối đen như mực.

Trường thương dài chừng một trượng, trên thân được khảm một tầng ma văn phù chú**, chỉ cần nhìn thoáng qua liền đem lại cho người ta cảm giác nhức đầu hoa mắt.

Một tay của hắc bào thanh niên đón lấy cự thương, run lên một cái rồi hướng về phía trước băng quơ ném ra.

"*Vút*" một tiếng vang lên.

Một dải lụa màu đen từ đầu mũi lóe lên mà bắn ra như thác nước, rồi nhắm thẳng hướng lôi hải hung hăng đánh tới.

Một màn kinh người xuất hiện!

Nơi dải lụa đi qua tất cả các đạo hồ quang đều vụn vụn thối lui tạo thành một cái thông đạo thật dài, mắt thường không thể nhìn thấy điểm cuối.

Hai bên thông đạo có muôn vạn dải lôi điện nổ vang, nhưng hoàn toàn không hề có lấy một đạo hồ quang nào có thể tiến vào trong đó, dường như có một cỗ đại lực thần bí nào đó được sinh ra đem tất cả lôi điện hút ra bên ngoài.

Bàn tay gã thanh niên vừa chuyển, "*phốc xuy*" một tiếng vang lên, trường thương màu đen một lần nữa tản ra thành các ký hiệu màu đen rồi tiêu tán biến mất.

Mũi chân hắc khê giậm lên đầu hắc giao ra lệnh tiến vào trong lôi hải.

Nhưng đúng vào lúc này, hắc bào thanh niên dường như nhận ra điều gì, nét mặt khê biến, khuôn mặt khê ngẩng lên đệ lộ ra trên mặt chiếc gương một đôi nhãn mục phát ra tử quang lập lòe rồi trầm giọng quát một tiếng:

"Kẻ nào dám lên lút theo dõi bản thánh tổ?"

Theo âm thanh truyền đến một cỗ dao động vô hình như xuyên thủng hư không trực tiếp hiện lên trên mặt gương rồi phóng ra.

Một âm thanh muồn hưởng vang lên, mặt gương liền bạo liệt hóa thành vô số điểm ngân quang rồi tiêu tán.

Hắc giáp đại hán nhìn thấy cảnh này khuôn mặt trở nên tái nhợt, phải sau một lúc lâu mới thì thào thốt ra được một câu:

"Nguyên Yểm thủy tổ, là Nguyên Yểm thủy tổ đại nhân! Chẳng nhẽ người mà đại nhân đang đợi chính là Nguyên Yểm đại nhân?"

"Không sai, người ta đang chờ chính là Nguyên Yểm! Như thế nào, ngươi sợ hãi sao?" Bạch y nữ tử đối với chuyện vừa rồi xem như không thấy, nghe hắc giáp đại hán hỏi liền khẽ cười lạnh lùng trả lời một câu.

"Có Bảo Hoa đại nhân ở đây thuộc hạ sao lại sợ hãi, bất qua tu vi của đại nhân chưa được hồi phục, mà lại gặp Nguyên Yểm đại nhân lúc này thì có chút không ổn?" Hắc giáp đại hán dần khôi phục vẻ kiêu căng nói.

"Có bốn tọa ở đây ngươi không cần phải sợ, hướng hồ ta thấy Nguyên Yểm sẽ không nhất định sẽ cùng ta động thủ. Nhưng chút nữa, ngươi hãy đi làm cho ta một việc." Bạch y nữ tử lạnh lùng cười khẽ nói.

"Đại nhân xin cứ việc phân phó, thuộc hạ nhất định sẽ toàn lực hoàn thành." Hắc giáp đại hán trong lòng xoay chuyển, khom người đáp lại.

"Chỉ cần làm xong việc này dù có chuyện gì xảy ra ta cũng đảm bảo cho ngươi bình an vô sự. Ngươi nghe cho kỹ đây" Làn môi của bạch y nữ tử khẽ nhúc nhích truyền âm tới.

Hắc giáp đại hán ngưng thần lắng nghe, một lúc sau gương mặt xấu xí của y hiện lên một tia kinh hoảng, trong lòng rột cuộc cũng hiểu được tại sao vị đại nhân Bảo Hoa này không mang người khác theo, mà lại nhất định phải là chính hân.

Hắc giáp đại hán gật đầu vâng dạ một hồi!

"Hảo, chỉ cần làm tốt chuyện này, chỗ tốt cho người tự nhiên cũng không ít. Nhưng hiện tại ta muốn nhìn xem người trong quả tượng khi trước nói đến là người nào." Bạch y nữ tử trong lòng như nhớ đến điều gì, bàn tay xinh đẹp như ngọc đưa ra trước người vẽ một vòng, nhất thời ngân quang chớp động, một cái gương lại lần nữa hiện ra.

Chẳng qua lúc này đây, trong tấm gương hiện ra hình ảnh một tòa sơn cốc mênh mông xanh biếc. Mà đám người Hàn Lập đang ở trong đó đứng vây quanh một cái hồ nước, mỗi người đều xuất ra các loại pháp bảo liều mạng công kích lên một màn chắn vô hình che phủ bên trên đó.

Chỉ thấy vô số màu sắc của các loại pháp bảo nhảy múa không ngừng trong không trung, theo đó các loại hào quang của lôi, hỏa từ bốn phương tám hướng như mưa đánh tới, nhưng tầng chắn vô hình vẫn tồn tại ở đó vững vàng như bàn thạch, một chút hư tổn cũng không thấy mấy may.

"Không ổn, chắn chế nơi này khẳng định là do Ma tộc Thánh tổ thiết lập, phương pháp bình thường căn bản không thể phá vỡ được, phải vận dụng các thủ đoạn khác mới có khả năng." Lũng gia lão tổ chợt ngừng công kích, lớn tiếng nói.

"Đúng là như vậy, Bạch mỗ có mang theo một viên vạn năm Hủ Châu, hẳn là đối với chắn chế này có chút hữu hiệu. Nhưng chỉ với thủ đoạn này e là không có mười thành nắm chắc, phải cần các đạo hữu phối hợp công kích tương trợ. Lũng huynh, lưỡi kim phủ khi trước của người uy lực kinh người, đối với tình huống này thực sự rất thích hợp." Bạch thích một hơi đem hơn mười khẩu phi kiếm màu trắng thu lại, đảo mắt nhìn qua Lũng gia lão tổ ngưng sắc trả lời.

"Chuôi Kim Sa Phủ tuy rằng có uy lực cực lớn, nhưng mỗi lần xuất ra lại phải tổn hao đi một lượng chân nguyên, khi này Lũng mỗ đã dùng qua một lần, nếu liên tiếp sử dụng e là sẽ làm tu vi sụt giảm. Hay như vậy đi, lão

phu cũng có một thần thông chuyên dùng để phá cấm chế, đồng dạng cũng có thể giúp Bạch huynh một tay." Lũng gia lão tổ nương mày trả lời.

"Hắn là vậy! Hàn đạo hữu, ngươi luôn tỏ ra bí hiểm, chắc hắn cũng có chút thủ đoạn đặc thù đi." Bạch Thích cân nhắc một hồi, xong ở trong màn bạch quang quay đầu nhìn về phía Hàn Lập nói một câu.

"Tại hạ trong tay còn có hai kiện dị bảo uy lực còn to lớn hơn so với đỉnh giai pháp bảo, tin rằng có thể trợ giúp được cho hai vị đạo hữu." Hàn Lập thần sắc không đổi, nhẹ nhàng bâng quơ một câu.

"Tốt lắm. Vậy cứ giao cho ba người bọn huynh làm chủ công, các đạo hữu khác ở bên cạnh cũng toàn lực ra tay tương trợ đi. Cấm chế này dù có huyền diệu đến đâu, nhưng chúng ta toàn lực liên thủ cũng có thể một kích đem nó hủy đi." Thiên Thu thánh nữ thần sắc vui vẻ nói.

Lúc này lão giả Bạch Thích vỗ túi da bên hông một cái, nhất thời một viên châu màu xám từ bên trong liền bay ra, sau khi xoay tròn một vòng rồi không ngừng cuồng trướng trước người, từ giữa viên châu cũng thả ra từng đợt từng đợt sương mù màu xám trắng.

Sương mù này quý dị khác thường, từ bên trong tràn ngập một loại mùi mục nát, nhưng càng lạ hơn là loại mùi này không hề khó ngửi, ngược lại còn mơ hồ ẩn chứa một tia thanh khí.

Lúc này Hàn Lập cùng Lũng gia lão tổ đứng một bên cũng chia nhau ra hành động.

Hai tay Lũng gia lão tổ chà sát, thân hình nhất thời cuồng trướng, hai bàn tay khê tách ra liền hiện ra một dải kim quang, hơn nữa càng ngày càng dài, càng lúc càng to. Trong nháy mắt dải kim quang liền hóa thành một đạo ánh mơ hồ bộ dáng giống như chiếc dùi.

Hàn Lập đứng bên này còn đơn giản hơn, hai bàn tay khẽ lật, nhất thời hai tòa núi một xanh một đen to lớn đồng thời hiện ra.

Thiên Thu thánh nữ cùng đám người Huy trưởng lão sau khi thấy ba người Hợp Thể hậu kỳ chuẩn bị xong cũng không dám chậm trễ liền điên cuồng thúc dục công pháp hoặc bảo vật, làm cho thanh thể màn công kích có vẻ hung mãnh lên vài phần.

"*Động thủ!*" Bạch Thích hét lớn một tiếng, liền mở đầu lấy tay điểm một cái tới khóa châu trước mặt, khí xám trắng đang được phát ra từ khóa tiêu hao bảo vật này liền ngưng tụ lại, trực tiếp hóa thành hơn mười tia nhỏ hướng đến cấm chế vô hình bên dưới phóng đi.

Lũng gia lão tổ cũng không nói lấy một lời, liền đem đạo kim mang hình cái dùi trong tay thả ra.

Chỉ thấy một tiếng nổ vang, một đạo kim mang giống như lôi điện bắn ra bộ dáng vô kiên bất tồi***.

Còn Hàn Lập thì cổ tay khẽ lắc, đem hai tòa núi kỳ lạ ném ra, sau khi lóe lên một cái, mỗi tòa liền hóa lớn thành hơn trăm trượng cự sơn.

Một cái phát ra bụi khí lượn lờ, một cái tỏa ra vạn đạo thanh quang.

"Hừ, quả nhiên là đám dị tộc các người đến đây làm loạn! Nếu đã đến rồi thì cũng nên nằm lại đi!" Trên không trung hồ nước hắc quang chột lóe, đột nhiên xuất hiện một quái vật lớn vài chục trượng đang lắc đầu quấy đuôi, đúng là con tam thủ cự giao khi nãy.

Mà lúc này tại hư không bên trên cự giao, một tên hắc bào thanh niên mặt không chút biểu tình đứng ở đó, một tay khoát ra, hướng về phía đám người Hàn Lập nhẹ nhàng nhấn một cái vào hư không.

"*Âm vang*," một tiếng rỗng ngân vang lên.

Một bàn tay tối om khổng lồ, lớn chừng nghìn trượng bỗng nhiên xuất hiện trên không trung hồ nước, khi vừa đánh xuống, tất cả các loại công kích lên cầm chế đều nháy mắt tiêu tán như hoa tuyết gặp nắng xuân. Đồng thời một cỗ cự lực nặng nề đột nhiên không chút dấu hiệu đem thân hình đám người Hàn Lập ép xuống.

"*Phốc phốc*" vài tiếng vang lên, đám người Lũng gia lão tổ chỉ cảm thấy toàn thân tê dại, non nửa thân hình bị mạnh mẽ cắm ngập vào bùn đất bên bờ hồ nước.

Ngay lúc đó, Hàn Lập liền theo bản năng đem đầu vai nhoáng lên một cái, đồng thời da thịt toàn thân chợt chuyển thành màu vàng rực rỡ, thân hình khẽ run lên, theo đó hai chân chỉ bị cắm vào mặt đất chừng nửa thước.

Mà trừ bỏ Hàn Lập ra, tên thanh niên tên gọi Chi Thủy kia thân mình chỉ trầm xuống một chút, khẽ lắc lư vài cái rồi đứng im bất động một chỗ dường như chưa có việc gì xảy ra. Nhưng bỗng nhiên hắc ngẩng đầu nhìn về phía hắc bào thanh niên, hai mắt bộc phát ra ngân quang chói mắt, da thịt toàn thân theo đó hiện ra một tầng linh văn màu bạc, cơ hồ toàn thân đều được che kín trong đó.

Thoạt nhìn thật sự vô cùng quỷ dị!

Mà lúc này, đám người Lũng gia lão tổ bộ dáng gượng ép vô cùng, hai chân đã hoàn toàn mất đi tri giác như đã không còn tồn tại nữa.

Trong lòng mọi người không khỏi dấy lên một trận sợ hãi cùng bức bối!

Chú thích:

*Hắc sắc tiêu ký: Ký hiệu màu đen.

****Ma văn phù chú:** Các loại ký hiệu, phù tiết được viết bằng văn tự của Ma tộc.

*****Vô kiên bất tồi:** Sức mạnh vô địch, không gì không phá được.

Chương 2090: Trùng Trùng Nguy Cơ

"Có chút ý tứ. Như vậy mà có thể ngăn được một kích của Bản Thánh tổ, nhưng mà cho dù thế nào đi nữa thì cũng chỉ là một chút giấy dựa thôi, đúng là châu chấu mà đòi đá xe." Hắc bào thanh niên thấy bộ dáng của hai người Hàn Lập cùng Chỉ Thủy, thần sắc hơi đổi nhưng ngay sau đó nơi khóe miệng lại mỉm cười, đồng thời một tay nhấc lên, điểm một chỉ về phía hai người.

"Vèo" "Vèo" hai tiếng!

Hai luồng hắc quang bắn ra từ đầu ngón tay của hắc bào thanh niên, trong chớp mắt đã phóng đi trăm trượng tới gần Hàn Lập và thanh niên Linh tộc trong gang tấc.

Trong mắt Hàn Lập lóe lên lam mang đã nhìn rõ hắc điểm, đó là một vật nhỏ như hạt đậu tỏa ra ánh sáng đen kịt giống như một viên đan hoàn.

Tuy viên đan này trông không bắt mắt chút nào, nhưng Hàn Lập cũng không dám để cho nó tới gần.

Hắn không hề lưỡng lự hít sâu một hơi rồi phun ra một đoàn kiếm ảnh màu xanh mờ ảo, kiếm ảnh phun ra như mưa chỉ lóe lên một chút rồi bổ thẳng vào viên đan mà đen kia.

Chỉ sau một khắc, viên đan vừa bị bổ thành hai mảnh nổ tung ra hóa thành hai luồng lửa đen gào thét lao tới bao phủ Hàn Lập vào trong.

Ma diễm vây quanh Hàn Lập điên cuồng thiêu đốt, ngay sau đó lại hóa thành một cột hỏa trụ màu đen phóng thẳng lên trời.

Khoảnh khắc này, thân hình Hàn Lập bị giam hãm ở trong đó không biết sống chết thế nào.

Hắc bào thanh niên rất tự tin với ma diễm của mình, vừa thấy Hàn Lập bị ma diễm bao phủ bên trong thì cũng không còn hứng thú mà chuyển ánh mắt sang nơi khác, toàn bộ tinh thần tập trung trên người Chỉ Thủy.

So với Hàn Lập thì tên Thanh niên Linh tộc này lại càng thêm phần khó chơi, có thể mặt không biến sắc mà tiếp được một kích vừa rồi làm hẳn cảm giác có mấy phần hứng thú.

Bên kia, Chỉ Thủy vẫn là khuôn mặt không cảm xúc, cánh tay vừa nhắc lên bắt ngờ lại chụp lấy hắc diễm.

Một tiếng trầm đục vang lên!

Viên hoàn màu đen kia vừa tiếp xúc với bàn tay Thanh niên Linh tộc trong nháy mắt đã nổ ra thành một ngọn lửa đen cuộn cuộn tuôn về phía thanh niên.

"Không tốt!"

Thiên Thu thánh nữ thấy cảnh này thì trong lòng tự nhiên rất căng thẳng, liền sau đó bất chấp mọi thứ thúc giục một vật thần bí trong cơ thể.

"Oanh" một tiếng!

Kiện đồ vật trong cơ thể nàng vừa thả ra đã lóe rồi phát ra dao động kinh người.

Đồng thời cơ thể của nàng cũng chấn động theo, thân hình bay lên từ trong lòng đất tuôn ra từng đạo linh văn tỏa ánh sáng vàng rực rỡ trải rộng toàn thân, nhìn có phần giống với bộ dáng độc nhất vô nhị của Chỉ Thủy, hơn nữa linh văn xoay chuyển không ngừng trông thập phần quỷ dị.

Mà lúc này một nửa thân thể của đám người Lũng gia lão tổ vẫn bị gát gao áp xuống mặt đất, mỗi lần muốn thúc động pháp lực và bí thuật thoát khốn thì đầu vai bỗng nhiên trầm xuống tê rần sau đó một ngón cũng không thể nhúc nhích nổi, giống như có một tòa cự sơn nặng trăm vạn cân đè lên thân thể.

Mặc cho bọn hắn có pháp lực kinh người đến đâu nhưng vẫn bị giam cầm ngay tại chỗ.

Chỉ Thủy trong lúc Thiên Thu thánh nữ trở nên dị thường dường như đã cảm ứng được điều gì, linh văn màu bạc bên ngoài thân chợt hiện lên vài cái rồi há miệng ra hung hăng thổi vào ngọn lửa đen kia.

Một tiếng vang sắc nhọn như muốn xé nát bầu trời vang lên từ trong miệng thanh niên Linh tộc, sóng âm màu bạc theo tiếng hét ầm ầm tuôn ra.

Ma điểm phía trước tiếp xúc làn sóng âm màu bạc này thì lại khẽ rung lên, sau đó ào ào bị sóng âm chấn vỡ.

Hậu quả của việc làm đó làm cho linh văn màu bạc trên người thanh niên chớp lên mấy cái rồi trở nên ảm đạm thất sắc, nhưng hai tay hắn vẫn nắm chặt đứng nguyên tại chỗ trên mặt vẫn là một biểu tình thờ ơ.

"Ồ, hóa ra là quỷ tiên khô lồi, nhưng có điểm không đúng, tựa hồ là vật luyện chế thử nghiệm,, khí tức khô lồi này quá yếu so với quỷ tiên khô lồi chân chính thì kém quá xa." Hắc bào thanh niên vừa thấy cảnh này thì

"Ồ" lên một tiếng, biểu tình trên mặt có vài phần ngoài ý muốn nhưng sau đó lại cười lạnh, ngón tay lại một lần nữa diêm ra.

Theo lời hắn nói thì vị Linh tộc "*Chỉ Thủy*" này hóa ra lại là một cỗ khôi lỗi đề giai mà thôi!

Tiếng nổ âm âm vang lên chói tai, theo đó một đoàn hắc mang phát ra tại đầu ngón tay nhưng lập tức ngưng tụ lại biến thành một mũi châm nhỏ đen kịt hơi hột bắn ra.

Hắc mang lóe lên không một tiếng động!

Đang ở cách đó trăm trượng là thanh niên Linh tộc ngân văn trên người đột nhiên chợt hiện ra ngoài cơ thể rồi quay tít một vòng trên không, sau đó với tốc độ không thể tưởng tượng nổi huyễn hóa thành ngân sắc thuần bài trên mặt có hoa văn mang phong cách cổ xưa chấn ở trước người.

Mà sau đó một khắc, một tiếng nổ lớn liền vang lên!

Tầm chấn rung lên, một đoàn hắc mang tách ra nở bùng lên nhưng sau đó lập lòe mấy cái rồi biến mất, mặt ngoài ngân thuần bất ngờ có thêm một lỗ thủng màu đen lớn bằng ngón cái.

"*Chỉ Thủy*" vẫn bất động tại chỗ nhưng trên người chợt bộc phát ra một luồng khí màu xám trắng mang hơi lạnh vô cùng. Hơi lạnh ngưng tụ lại biến thành hơn mười xúc tu lớn bằng miệng bát.

Những xúc tu này vung loạn trong không trung một hồi đồng thời mang theo tiếng gào thét dữ tợn, nếu người thường nghe thấy hẳn là sợ hãi vô cùng.

Hắc bào thanh niên trên không trung quan sát hết thấy, hai mắt hơi nhúu lại, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh.

Chỉ Thủy liền bạo phát, bất quá đối với hắn cũng không lấy làm ngạc nhiên.

Sau vài nhịp thở, hơn mười xúc tu trên người Chỉ Thủy hơi run lên rồi tiêu tán, mà ngân sắc thuần bài trước mặt cũng lóe lên rồi lặng lẽ biến mất.

"Bịch" một tiếng!

Thanh niên Linh tộc không chút dấu hiệu gì đột nhiên ngã trên mặt đất, tại mi tâm có một chấm đen hiển hiện chỉ trong khoảnh khắc biến thành một lỗ thủng giống hệt như lỗ thủng trên ngân thuần.

Hắc bào thanh niên vừa rồi bắn ra ma châm chẳng những đục thủng ngân sắc thuần bài mà cứ như vậy đem đầu của Chỉ Thủy xuyên thủng, thần thông thật cao thâm mật trắc vô cùng, đã vượt qua tưởng tượng của đám tồn tại Hợp Thể kỳ.

Nhưng quỷ dị hơn chính là từ miệng vết thương của Chỉ Thủy tuôn ra cũng không phải là máu đỏ tươi, mà là từng đoàn âm khí màu xám trắng đậm đặc giống như chất lỏng.

"Thú vị, khí tức bên trong mà không phải Tiên Nguyên tinh, mà là Ma Hồn lực của Thiên Ngoại ma đầu. Bất nháo như vậy cũng khó trách cái nguy tiên khôi lỗi này không chịu nổi một kích. Ma Hồn bên trong là do người đưa vào hay sao?" Hắc bào thanh niên thì thảo vài tiếng rồi chuyển ánh mắt nhìn tới Thiên Thu thánh nữ, lạnh lùng hỏi một câu.

Nhưng ngay lúc Thiên Thu thánh nữ thấy Chỉ Thủy ngã xuống đất thì trên mặt tràn đầy vẻ khó tin cùng hoảng sợ, trong miệng vừa thốt lên được một tiếng *"Ta..."* thì linh văn màu vàng trên người giống như tan rã đồng dạng ngã quy xuống.

Một tiếng trầm đục vang lên!

Thân hình nàng co giật một hồi ngã sấp xuống mặt đất đồng thời khí tức trên người lúc mạnh lúc yếu, mà tầng linh văn màu vàng bên ngoài thân thể chớp nháy liên tục giống như có thể biến mất bất cứ lúc nào.

"Bán túc chi thân!" Hắc bào thanh niên hơi giật mình nhưng lập tức vỗ tay cười ha hả, hình như nghĩ thông suốt cái gì mà tâm tình đã bắt đầu trở nên tốt hơn.*

"Hắc hắc, chỉ là tu vi Hợp Thể mà muốn thúc dục ngụy tiên khôi lỗi đúng là không tưởng được, mặc dù đã luyện hóa bản thân thành bán túc chi thân để thao túng nhưng tiên văn một khi phản phệ cũng đủ để người mất tới vài cái mạng! Bất quá nể tình người tự tay đem ngụy tiên khôi lỗi dâng lên nên ta sẽ tự mình tiễn đưa người lên đường." Hắc bào thanh niên cười điên cuồng nói.

Vừa dứt lời, hắn đưa một tay lên đem Thiên Thu thánh nữ trên mặt đất nhắc bổng lên hư không vạch một đường.

"Phốc phốc" một tiếng, không gian trước người hắn chấn động hiện ra một thanh chủy thủ màu đỏ sẫm dài nửa xích, lập tức linh áp khủng khiếp tỏa ra lóe lên một cái tức thì biến mất.

Chỉ sau một khắc, hắc quang chớp lên đã thấy chủy thủ quý dị xuất hiện lại ở chỗ cũ.

Mà lúc này, Thiên Thu thánh nữ đang nằm co tròn trên mặt đất kêu lên một tiếng thảm thiết, thân hình và cả nguyên thần bên trong không chút dấu hiệu báo trước đã bị chia thành hai phần, linh quang hộ thể cùng với tất cả bảo vật phòng ngự trên người đều không có chút phản ứng nào.

"Phùng" một tiếng!

Hai mảnh tàn thi bị một luồng ma diễm quỷ dị đốt cháy trong nháy mắt đã hóa thành tro bụi, chỉ còn lại một cây san hô nhỏ toàn thân óng ánh, lá cây giống như lá Phong Diệp đỏ thẫm, đang yên lặng nằm trên mặt đất.

"Thiên thu linh mộc! Nguyên lai là linh mộc tu luyện thành, ta vẫn thắc mắc làm sao có thể luyện thành bán tức chi thân, hóa ra là vậy. Thật đúng lúc, linh mộc này đối với ta cũng có chút tác dụng." Hắc bào thanh niên vừa thấy bản thể của Thiên Thu thánh thì biểu tình trên mặt có chút ngoài ý muốn, nhưng lập tức lại ha ha cười vung một chảo trên không trung!

Toàn bộ bóng dáng của Chi Thủy cùng thiên thu linh mộc vì một tiếng đã lẳng không bay đến bên cạnh hắc bào thanh niên rồi lơ lửng tại đó.

Hắc bào thanh niên đánh giá một chút hai thứ này sau đó lộ ra vẻ thoả mãn, ánh mắt lại thoảng nhìn qua ma thủ cực lớn trấn áp đám người Lũng gia Lão tổ đang nằm yên trên mặt đất, khóe miệng biểu lộ một vẻ lãnh khốc lập tức không nói hai lời nhấc tay lại hóa ra thanh chủ thủ vừa rồi.

"Phốc" "Phốc" hai tiếng, chủ thủ liên tiếp chớp lên hai lần.

Hồ nước bên cạnh lập tức truyền tới hai tiếng kêu thảm thiết, ngay đó thân hình hai người lão nho cùng Huy trưởng lão cũng quỷ dị biến thành hai nửa, thi thể đồng dạng bị ma diễm biến thành hư vô.

Còn lại mấy người là Lũng gia Lão tổ, Vũ Y thiếu nữ thấy tình hình này thì sắc mặt trở nên tái nhợt vì sợ hãi.

"Huyền Thiên chi bảo..."

Lũng gia lão tổ hét lên một tiếng sợ hãi

Ngoại trừ bảo vật trong truyền thuyết này thì tất cả các bảo vật khác cũng không có khả năng chỉ một nhát chém đã chém bọn hắn thành hai

phần, cho dù đôi phương thần thông to lớn tới đâu.

Bọn hắc tuy đã biết rõ gã hắc bào thanh niên nhất định là một Thánh Tổ hàng thật giá thật, nhưng tuyệt đối không thể tưởng được đôi phương ra tay tàn nhẫn như thế, chỉ hỏi hai câu đã lấy ra huyền thiên chi bảo chém giết, vốn trong nội tâm hai người còn có ý định khác nhưng lúc này đã vô cùng hoảng sợ chỉ còn cách điên cuồng vận dụng các loại thủ đoạn bảo vệ tính mạng.

Lũng gia lão tổ rống to một tiếng, đầu lâu trên đỉnh đầu bỗng nhiên khai mở, lại thấy kim quang chớp động không ngừng, rồi từ đó bay ra một con ngũ trảo Chân Long tỏa ánh vàng rực rỡ.

Kim Long ban đầu chỉ khoảng một tấc, nhưng vừa bay ra khỏi đầu của Lũng gia Lão tổ lập tức đón gió vừa hóa lớn thành vài chục trượng mà giương nanh múa vuốt, hướng về phía hắc bào thanh niên mà phát ra từng tiếng long ngâm trầm thấp.

Vũ y nữ tử tuy thân hình cũng không động chút nào nhưng lại cắn răng phun ra một đoàn tinh huyết.

Tinh huyết quay tròn đón gió mà tản ra, tiếp theo liền biến thành một mảng huyết vụ bồ nhào về phía người nàng, rồi huyễn hóa ra một cái vũ y ngũ sắc mờ ảo.

Lập tức từ vũ y nữ tử truyền tới một tiếng phượng gáy thanh thót, sau đó chiếc vũ y liền phát ra vô số đạo ngũ sắc quang hà trải rộng đến vạn trượng, rồi nhanh chóng ngưng tụ hóa thành một kiện chiến giáp vô cùng đẹp mắt bao phủ toàn thân, thậm chí trên mặt cũng có thêm một chiếc mặt nạ ngũ sắc óng ánh, chỉ lộ ra cặp mắt đen nhánh xinh đẹp chớp động không thôi.

*Bán túc chi thân: Ở đây, Thiên Thu thánh nữ đem khôi lỗi luyện hóa hòa làm một thể với thân mình.

Chương 2091: Linh Vương Cùng Vẫn Giới Thạch

Vô luận là kim long của Lũng gia lão tổ hay vũ y chiến giáp trên người nữ tử cũng đều không bị ảnh hưởng bởi uy áp của ma trảo, loại thủ đoạn bảo mệnh này chỉ cần một ý nghĩ vừa lóe liền có thể kích phát, nếu đem so sánh chỗ huyền diệu này thì các thần thông hay bảo vật bình thường tuyệt đối không thể sánh bằng.

Kim long kia ngẩng cao đầu, toàn thân kim quang đại phóng, phun ra một đạo ánh sáng màu vàng mênh mông to như miệng chén, chợt lóe liền lướt qua đánh lên ngay trên cự đại ma thủ.

Mà sau một kích này, kim long dường như hao hết linh lực lập tức tiêu tán.

Cùng lúc, ngũ sắc chiến giáp trên người thiếu nữ lưu chuyển một trận tinh quang, chợt ngưng tụ ra một kiếm ảnh to lớn đến vài chục trượng trong suốt lấp lánh ngay trên đầu nàng. Kiếm ảnh sau khi lóe lên mấy cái, liền hóa thành một dải lụa màu ngũ sắc hung hăng chém lên ma thủ trên trời.

"Oanh long long", một tiếng nổ lớn vang lên!

Ma thủ tối đen đang bao phủ hơn phân nửa mặt hồ nước cơ hồ kịch liệt lay động, ngay sau đó liền bắt đầu trở nên mơ hồ không rõ, cự lực từ phía trên truyền xuống thoáng chốc nhẹ hơn mấy lần.

Tuy rằng cự lực chỉ thoáng yếu bớt hai ba phần trong khoảnh khắc, nhưng đối với tu sĩ hợp thể thành danh nhiều năm sở hữu một thân thần thông viễn siêu đồng giai bình thường như Lũng gia lão tổ cùng vũ y nữ tử, lại thêm trợ giúp của huyết mạch chân long thiên phượng thì nào có thể buông tha cơ hội thoát vây trước mắt.

Lúc này một người phóng xuất vạn đạo kim quang, thân hình chợt cuồng trưởng gấp mấy lần, liền hóa thành bán long chi khu cao đến bốn năm trượng, hai cánh tay dày đặc kim sắc lân phiến, sau đó hướng xuống mặt đất hung hăng đánh một kích.

Một tiếng nổ vang lên!

Cả mặt đất như chấn động!

Một luồng lãnh khí tại phụ cận Lũng gia lão tổ trực tiếp bùng lên, rồi hướng bốn phương tám hướng điên cuồng tản ra.

Nương theo cỗ lực phản chấn từ hai cánh tay truyền lại, Lũng gia lão tổ rốt cuộc cũng phá bỏ được cự lực trói buộc của ma thủ, liền rống to một tiếng.

"*Suu*" một tiếng!

Hắn giống như mũi tiễn từ mặt đất bay lên không trung, chỉ sau một cái chớp động liền xuất hiện bên ngoài mười trượng, sau đó toàn thân không nhúc nhích mà chỉ huyền phù tại chỗ.

Không phải hắn không nghĩ đến việc lập tức bỏ trốn đi mất dạng, mà hắn hiểu rõ trước mặt một gã Thánh Tổ ma tộc thì loại hành vi này chỉ giúp mình hồn phi phách tán* nhanh hơn mà thôi.

Cho nên hắn hít sâu một hơi, hai ống tay áo lay động một trận liên thả ra hơn bảy tám kiện bảo vật khác nhau, có cái hóa thành đạo đạo kinh hồng có cái biến ảo thành dải linh quang, liên tục xoay xung quanh thân từ trên xuống dưới.

Trong đó một kiện ngọc tỷ cao chừng vài tấc, một cái kim hoàn to chừng nắm tay vừa được thả ra liền tỏa hào quang bốn phía, thiên địa nguyên khí phụ cận ầm ầm như bị kéo về, xem ra là hai kiện Huyền Thiên thánh khí.

Vì giữ lại tiểu mệnh, Lũng gia lão tổ ngay cả bảo vật bí mật hắn cũng không tiếc giữ lại.

Còn vũ y nữ tử bên kia lại có một chuỗi hành động khác.

Ngũ sắc chiến giáp trên thân nàng tỏa ra từng trận quang hà diễm lệ lưu chuyển không ngừng, sau đó lại hướng đến sau lưng nàng tụ lại.

"Phốc" "Phốc" hai tiếng, sau lưng nàng nhoáng cái đã huyễn hóa ra thêm đôi cánh thật lớn, dài tầm hơn hai chuc trượng.

Bề mặt đôi vũ sí được trải rộng những sợi lông ngũ sắc dài đến vài thước, ngay tại mũi cánh không ngừng phát ra một đoàn quang diễm màu sắc biến đổi không ngừng.

Ngay lúc đôi cánh hơi hơi khẽ động "oanh" một tiếng, hai luồng quang diễm liền bùng lên rồi hóa thành vô số hỏa diễm đem cả đôi cánh đốt cháy.

Đôi cánh lớn nhất thời tỏa ra hào quang chói mắt, trong nháy mắt liền biến thành đôi cánh bằng lửa, thoát nhìn cực kỳ kinh người!

Sắc mặt vũ y nữ tử lạnh băng khẽ quát một tiếng, quang diễm chi sí** hung hăng vỗ một cái, nhất thời ba động kịch liệt truyền đến!

Hư không phụ cận không ngờ lại vãn vẹo sụp đổ, nhưng lại lấy nữ tử làm trung tâm hiện ra một lỗ hồng mịn mờ.

Đường kính chừng mười trượng!

Ngay lúc sau đó, thân nàng tiêu thất ngay trước hắc động.

Hắc bào thanh niên đang huyền phù trên trời cao, thấy thủ đoạn Lũng gia lão tổ cùng thiếu nữ hai mắt không khỏi sáng lên, chẳng những không giận ngược lại còn mừng ra mặt:

"Không tồi, ta cứ nghĩ với chút tu vi của các ngươi có sao lại có gan xâm nhập thánh địa của Thánh giới, nguyên lai là kế thừa một ít chân linh huyết mạch, chắc chắn, Chân Long - Thiên Phượng! Trong Chân Linh cũng là danh khí lớn nhất, chân huyết hai người các ngươi bốn tọa liền không khách khí nhận lấy!"

Vừa dứt lời, thanh chủ thủ đang huyền phù phụ cận hơi khẽ động, liền chớp lóe hai cái.

Lũng gia lão tổ sắc mặt đại biến, thân hình chợt kịch liệt giật lùi về sau, đồng bảo vật trước người mãnh liệt xoay quanh vù vù, tất cả đều bộc phát quang mang chói mắt, đem bán long chi thể che lấp vào trong.

Âm thanh xé rách chợt vang lên!

Cả quang sáng đột nhiên lồm vào một mảng, chớp lóe một trận kịch liệt, bên trong truyền ra tiếng nổ liên miên. Giống như bị một cỗ lực lượng vô hình hung hăng chém tới.

Trong vầng sáng, vài món bảo vật chợt hiện ra, nhưng mới tiếp xúc với mũi chủ thủ đã lập tức bạo liệt, chỉ còn lại khối ngọc tỷ cùng khóa kim

hoàn chừng nắm tay còn chút linh quang tán loạn, bộ dáng như đang miễn cưỡng chống đỡ.

Lũng gia lão tổ sắc mặt đại biến, không chút lưỡng lự liền chắp hai tay bấm quyết, hai cổ khí trắng từ miệng được phun ra, chợt lóe lên rồi nhập vào bên trong hai kiện bảo vật.

Linh quang quanh chúng tỏa ra đột nhiên lúc tăng lúc giảm, cuối cùng mới từ từ ổn định trở lại.

Trong hắc động giữa đám sương mù bên kia bỗng phát ra một âm thanh trầm đục, một đạo hắc tuyến chợt lóe lên rồi như có như không bay vào trong đó chớp lóe không ngừng. Sau đó không gian xung quanh dường như cũng bị tách ra.

Cơ hồ cùng lúc ấy, một tiếng thét kinh sợ trong hư không truyền ra kèm theo là một cỗ ba động đáng sợ bạo phát.

Hắc tuyến đột ngột biến mất lúc này chợt bay ra từ hư không, tiếp theo là một đoàn quang điểm ngũ sắc cũng chợt lóe lên.

Ở bên trong quang điểm là một bóng dáng yếu điệu, sau lưng vũ động một đôi cánh, chính là vũ y nữ tử mặc chiến giáp ngũ sắc.

Chẳng qua lúc này, nàng nhìn hắc bào thanh niên với đôi mắt tràn ngập kinh hãi, bả vai trống không, một cánh tay tự rụng từ khi nào đã biến mất không thấy bóng dáng.

Hắc tuyến vừa rồi không chỉ phá tan không gian bí thuật nàng thi triển mà còn với thần thông bất khả tư nghị*** đem thân hình nàng đang trốn trong hư không trăm làm hai đoạn.

Nếu trong thời điểm mấu chốt vừa rồi nàng nhanh trí, liền thi triển thế kiếp đại pháp*", cắn răng bỏ đi một cánh tay thì giờ phút này chắc cũng ngã xuống như Thiên Thu Thánh Nữ trước đó.

Điều này làm cho vũ y nữ tử hoảng sợ một hồi, sau đó nhanh chóng liếc sang nhìn Lũng gia lão tổ và lão giả Bạch Thích đang đứng bên kia.

Kết quả thấy Lũng gia lão tổ sắc mặt tái nhợt dị thường, thần sắc tuy có vẻ bình tĩnh nhưng sâu trong đôi mắt vẫn ẩn ẩn sự kinh hoàng thật sâu. Mà người tên Bạch Thích kia từ đầu đến cuối đứng im không nhúc nhích như một pho tượng gỗ, giống như hoàn toàn không có chút ý tứ kháng cự lại hắc bào thanh niên mấy may.

Trong lòng nàng liền trầm xuống, không khỏi có chút tuyệt vọng.

Lúc này đây, hắc bào thanh niên vừa thấy công kích của mình không đạt hiệu quả liền cảm thấy ngoài ý muốn, tuy nhiên khinh thường cười lạnh một cái, bàn tay nâng lên khẽ trao, lập tức chuôi chủ thủ máu đen bị nắm vào trong tay.

Hai người vừa mới thoát chết, thấy cảnh này sắc mặt liền khó coi dị thường.

Hiển nhiên lần ra chiêu tiếp theo vị ma tộc Thánh tổ này sẽ không còn tùy ý nhắc tay, tỷ lệ sống của bọn họ tuyệt không quá lớn.

Ngay lúc hai người đang kinh hồn bạt vía, khóe miệng hắc khê nhếch lên, cổ tay cử động liền đem mũi chủ thủ dựng đứng lên.

Nhất thời mặt ngoài chủ thủ hiện lên một tầng ngân văn cổ kính, sau một trận lay động nhẹ nhẹ, theo mũi chủ thủ tuôn ra một cột sáng màu đen, thẳng hướng lên chín tầng mây chợt lóe liền không còn bóng dáng.

Tiếp đó, tại không trung truyền đến một tiếng lôi điện!

Bầu trời xanh thẳm đột nhiên nổi lên từng trận cuồng phong, ngay sau đó một hắc động to lớn xuất hiện giữa hư không.

Một trận âm phong băng hàn thấu xương thổi qua, từng cỗ ma khí đen kịt như u linh theo hắc động tuôn ra, sau đó ngưng tụ lại trực tiếp biến ảo thành một đám phù văn màu đen to như cái đầu, ước chừng hơn trăm cái.

Hắc bào thanh niên không chút lưỡng lự hướng trời cao điểm một cái.

Những hắc sắc phù văn này bắt đầu xoay tròn liên tục giống như đang được một lực lượng vô hình dẫn dắt, tất cả đều hóa thành những khóa lưu tinh màu đen từ trên cao rơi xuống, chợt lóe rồi toàn bộ chui vào trong kiện chủy thủ đĩa kia.

Nguyên bản chủy thủ lớn chừng vài tấc, thế nhưng sau khi hấp thụ phù văn màu đen thì phát ra âm thanh mãnh liệt, mặt ngoài ngân văn lưu chuyển, thoáng cái cuồng trướng vài lần.

Chỉ trong nháy mắt, chủy thủ đang trong ma quang màu đen đã hoàn toàn biến thành một cây cự kiếm!

Một tay hắn giữ lấy chuôi cự kiếm, lạnh lùng nhìn hai người Lũng gia lão tổ cùng thiếu nữ trong miệng phun ra một chữ: "trảm"!

Cự kiếm liên khê động hướng hư không trảm một cái, theo đó là một đạo nguyệt nha lớn vài chục trượng xoáy tít bay đến.

Sắc mặt hai người Lũng gia lão tổ lâm vào ngưng trọng, đang muốn điều động tất cả pháp lực trong cơ thể để liên thủ liều mạng, tuy nhiên vừa thấy phương hướng ô quang, thần không khỏi sắc trở nên cực kỳ cổ quái.

Ô quang không hướng bọn họ chém tới, mà đang bay trên đường bỗng nhiên phương hướng biến đổi, hướng qua một bên khác gào thét mà đi.

Mục tiêu rõ ràng là đoàn ma diêm đang bao phủ Hàn Lập trong đó.

Ma diêm từ lúc đem Hàn Lập cuốn vào trong chẳng những không có tiếng gì vọng ra cũng không mấy may tiêu giảm. Hắc bào thanh niên làm ra một thanh thế to lớn kinh người rồi không chút dấu hiệu báo trước liền công kích vào đó.

Sau khi chém ra một kiếm, hắc bào thanh niên thản nhiên nói một câu:

"Thực không nghĩ chỉ bằng một chút thuật thu niệm khí tức cũng có thể che mắt bản tọa! Xem ra trong đám người các ngươi thì thần thông của ngươi là lớn nhất, vậy thì để ta đưa ngươi đi sớm một chút đi!"

Vừa dứt lời, nguyên bản nguyệt nha màu đen đang bình thường bỗng đứng uốn éo, sau khi ma quang chớp động liền biến ảo thành từng sợi trường ti màu đen nhỏ bằng sợi rế cây.

Khoảng chừng ngàn vạn cái! Hướng theo một phương mà bay đi, sau đó lại chớp lóe lên rồi liền tiêu thất trong hư không.

Ngay sau đó, ma diêm ở khắp nơi dao động điên cuồng, từng đám hắc ti rậm rạp không một tiếng động hiện ra, xen lẫn vào nhau tạo thành một cái lưới lớn màu đen rồi co rút lại nhanh như thiểm điện.

"Phong"

Thanh âm Hàn Lập trầm thấp từ giữa ma diêm phát ra, tiếp theo một đoàn tử quang từ giữa bay lên xoay tròn một vòng, sau lại huyền hóa thành một ký tự hình chữ "phong" to bằng cái đầu.

Một trận ba động khác thường hướng bốn phía cuộn cuộn tản ra, ma diễm phụ cận như bị đông đặc, hắc võng đang co rút cũng không tránh khỏi chững lại trong khoảnh khắc, theo đó là một lỗ hồng nhỏ lộ ra nhưng ngay sau khi hắc quang lóe lên thì liền khôi phục như ban đầu.

Nhưng chỉ trong một chút trì hoãn này, một tiếng sấm vang lên, một đạo ti hai màu xanh trắng bắn ra, chớp động một cái liền xuất hiện bên cạnh Lũng gia lão tổ và vũ ỹ nữ tử.

Trên người là từng đạo kim hồ lượn lờ toàn thân, sau lưng một đôi thanh bạch lôi sí nổ vang không dứt, hai mắt ngưng trọng nhìn thẳng về phía hắc bào thanh niên, đúng là Hàn Lập!

Chú thích:

Huyền Thiên Hắc Chủy: Một thanh kiếm nhỏ, ngắn màu đen là Huyền Thiên Chi Bảo.

*Hồn phi phách tán: Thân thể tan nát, hồn phách thất lạc => chết.

**Quang diễm chi sí: Đôi cánh bằng lửa, tỏa ánh sáng.

***Bất khả tư nghị: Một điều quá đỗi kỳ diệu, không thể bàn đến.

*'Thế (độ) kiếp đại pháp: Công pháp phải hy sinh một cái gì đó để giữ lại mạng sống.

Chương 2092: Niết Bàn châu

Lúc này, Hàn Lập chẳng những đem Phong Lôi Sí kích phát ra mà trên tay cũng đang nâng lên một kiện tiểu đỉnh cao vài tấc.

Tiểu đỉnh lớn bằng nắm tay, đang chớp động tử quang chói mắt!

"Tử Ngôn Đỉnh! Đây chẳng phải là bảo vật của Huyết Quang tiểu tử kia ư, tại sao lại ở trong tay ngươi? Được rồi, dù có như thế thì ngươi cho rằng với kiện Huyền Thiên Tàn Bảo này mà đòi ngăn cản được một trăm của Hắc Ma Chủ thì quả là si tâm vọng tưởng!" Hắc bào thanh niên vừa trông thấy tử sắc tiểu đỉnh trong tay Hàn Lập, lúc đầu khẽ giật mình một chút, nhưng lập tức gạt qua một bên rồi lạnh lùng nói.

Vừa dứt lời, hư không phụ cận Hàn Lập đột nhiên phát ra âm thanh "xuy xuy", vô số hắc ti rậm rạp lại hiện ra một lần nữa, đồng thời giống như giò bọ trong xương từ bốn phương tám hướng mà bắn về phía Hàn Lập.

Hàn Lập mắt thấy tình cảnh này khuôn mặt liền trầm xuống rồi ném tử sắc tiểu đỉnh trong tay lên, sau đó đơn thủ bấm niệm pháp quyết vô cùng nhanh chóng, đồng thời trong miệng phát ra một chữ "**CÁM**".

Những cột sáng mệnh môn xanh biếc sắc từ đầu ngón tay bắn ra, rồi hóa thành trận trận tinh thuần linh lực rót vào bên trong tiểu đỉnh.

Ngay lập tức bảo vật này phát ra hào quang chói mắt, một chữ "**CÁM**" cổ xưa cũng bay ra từ đó, lại dưới một cái chớp động đột nhiên cuồn cuộn hơn trăm lần, hóa thành một mảnh hư ảnh tử quang mờ mịt, bao phủ toàn thân hình Hàn Lập vào bên trong.

Mà ngay lúc này, những hắc ti kia sau khi lóe lên lại hung hăng tràn về bốn phía của hư ảnh.

"*Ầm ầm*" một tràng tiếng nổ thật lớn vang lên!

Hắc quang tử sắc lập lòe đan vào nhau, bắn ra từng đoàn quang cầu lớn bằng đầu người.

Những hắc ti kia đều có sắc bén vô cùng, nhưng Tử Ngôn đỉnh dù sao cũng là huyền thiên tàn bảo, cũng xem như đứng đầu trong bài danh chí bảo, hơn nữa đã sớm được Hàn Lập luyện hóa đến độ tùy tâm, vậy nên dưới sự thôi động không tiếc pháp lực liền xuất ra mười hai thành uy lực, hư ảnh do tử sắc phù văn được biến ảo kia cũng trực tiếp hiện ra hình dáng thật thể tinh hóa rồi tỏa ra âm thanh "*vù vu*" chói tai.

Mặc dù đợt công kích của hắc ti là do chân chính huyền thiên chi bảo phát ra nhưng uy lực đầu sao cũng chỉ là một kích tiện tay của hắc bào thanh niên mà thôi, thế nên chỉ thâm nhập vào tử sắc hư ảnh hơn một xích sau đó lại không thể tiến thêm được mấy may, trong lúc nhất thời đã bị mạnh mẽ chặn lại bên ngoài.

Hắc bào thanh niên nhìn thấy cảnh này trên mặt tuy không hiện dị sắc nhưng sâu trong mắt lại lóe lên một tia hàn lãnh.

Đồng thời giờ thủ chương bắt lấy hắc sắc cự kiếm, hắc quang theo đó cũng hơi lóe lên một cái.

Một khắc sau, trong hư ảnh tử sắc phù văn cực lớn nổi lên âm thanh bén nhọn!

Những hắc ti kia run rẩy một trận, sau đó uy năng bỗng chốc cuồng tăng hơn bội lần, tử sắc hư ảnh nhìn như không thể phá vỡ lại liên tiếp rạn nứt ra.

Hắc ti ngay trong màn tử quang từ bốn phương tám hướng nhanh chóng bay về phía Hàn Lập đang đứng ở trung tâm.

Sắc mặt Hàn Lập tức thì đại biến, pháp quyết trong tay khẽ chuyển như muốn thúc dục Tử Ngôn Đỉnh thi triển một biến hóa huyền diệu khác.

Nhưng đã muộn rồi!

Tiểu đỉnh vốn đang phóng ra tử sắc hào quang lại gào thét lên đỉnh tai. Một âm thanh "*răng rắc*" truyền đến, tiếp theo bề ngoài tiểu đỉnh lại lóe lên vô số đạo bạch ngân rồi hóa thành một đoàn quang điểm bạo toái biến mất.

Hư ảnh tử sắc phù văn cũng trở nên mơ hồ rồi trong nháy mắt đã tiêu tán không thấy bóng dáng.

Hắc ti rậm rạp nhoáng lên rồi lập tức hướng về trung tâm phóng đến bộ dáng như vô kiên bất tời.

Dường như muốn đem Hàn Lập phanh thây xé xác.

Đồng tử Hàn Lập co rút lại, hai tay nắm thành quyền không chút do dự rồi hét lên một tiếng kinh thiên động địa.

Trong nháy mắt, hắc khí trên người hắn xoay một vòng, vô số hắc sắc phù văn từ bên trong cơ thể tuôn ra, sau khi ngưng tụ đã biến ảo thành một kiện hắc sắc chiến giáp tối đen như mực.

Đồng thời sau lưng hắn tỏa ra từng đạo kim quang, một kim sắc pháp tướng ba đầu sáu tay cao chót vót hiện lên, sáu cánh tay vung lên vẩy xuống, từ mỗi cánh tay bắn ra một đoàn quang điểm màu vàng rực rỡ rồi hướng tới trước người hội tụ cùng một chỗ, huyền hóa thành một vòng xoáy màu vàng cực lớn.

Bên trong phát ra một trận gầm rú chói tai!

Vòng xoáy điên cuồng xoay một cái, lập tức vô số kim sắc phù văn từ đó tuôn ra, rồi hóa thành một cỗ cự lực khủng bố mạnh mẽ đem một phần hắc ti cuốn lấy.

Về phần pháp tướng ba đầu sáu tay kia dưới sự lưu chuyển của kim văn ngoài thân đã ngưng kết thành thật thể vàng rực rỡ, trên người còn hiện lên một bộ kim sắc giáp y mơ hồ, sau đó lóe lên chắn phía trước Hàn Lập.

Sau khi sáu kim mục không mang một chút cảm tình của kim thân mở ra, cánh tay ngay lập tức cuồng vũ một trận nhanh như thiểm điện.

Trong chốc lát công phu, vô số kim sắc quyền ảnh lăng không mà hiện lên trong hư không gần đó, chỉ một cái chớp động đã giống như cuồng phong mãnh liệt cuốn về bốn phương tám hướng.

Lúc này một chân của bản thể Hàn Lập bỗng đạp xuống hư không phía dưới một cái, thân hình bỗng chốc kích bắn về phía sau.

Tiếng sấm từ cặp sí sau lưng hấn vang lên cùng một chỗ, vô số kim sắc điện hồ từ trên cánh bắn ra, dưới một cái ngưng tụ đã biến ảo thành từng đoàn kim sắc lôi cầu, gào thét bắn mãnh liệt về phía sau.

Không chỉ đơn thuần thả ra kim sắc lôi cầu, trên lưng của Hàn Lập sau khi lóe lên thanh quang, không ngờ cũng tuôn ra bảy mươi hai khẩu tiểu kiếm dài gần một tấc.

Đám tiểu kiếm này sau một cái lắc lư đã biến thành bảy mươi hai đạo kiếm quang mờ mịt, hung hăng nhào xuống một cái, lập tức có hàng ngàn kiếm quang dài hơn một trượng ồ ạt tuôn ra. Liền đó biến ảo thành một tòa kiếm sơn hư ảnh xanh biếc mênh mông rồi phát ra âm thanh gào thét nhắm về đám hắc sắc ti vờng phía sau trăm tới.

Trải qua một tiếng nổ vang kinh thiên động địa, phía trên hắc sắc võng ti bùng phóng ra một đoàn thanh sắc uy nghiêm, đồng thời truyền đến âm thanh chấn động kịch liệt kinh người.

Mà ngay trong tiếng nổ vang, những kim sắc lôi cầu kia cũng lóe lên rồi dồn dập chui vào trong đoàn thanh sắc uy nghiêm đó.

Nháy mắt công phu, từ quang đoàn chói mắt đến khó tin kia, từng loại âm thanh lôi minh, âm thanh kiếm khí, cùng với âm thanh vù vù tất cả như cộng hưởng với nhau không ngừng lan ra phụ cận gần đó, từ xa nhìn lại sẽ thấy hơn phân nửa bầu trời phía trên hồ nước đều bị hào quang chói mắt chiếu rọi.

Hắc bào thanh niên nhìn thấy cảnh này thần sắc khẽ động, trên gương mặt lần đầu hiện lên một tia kinh ngạc, nét mặt cứng đờ.

"Đi"

Lũng Gia lão tổ hai mắt sáng ngời, đột nhiên hướng về phía vũ y nữ tử cùng lão giả Bạch Thích truyền âm một tiếng, tiếp theo thân hình khẽ động lập tức hóa thành một đạo kim hồng kinh người bắn lui về phía sau.

Sở dĩ trong tình huống nguy cấp hẩn nguyện ý thông tri cho cả hai người còn lại một tiếng đương nhiên không phải xuất phát từ thiện ý gì, mà là hẩn muốn nhân lúc hắc bào thanh niên đang phân tâm, nếu mấy người bọn họ cùng nhau đào tẩu thì tỷ lệ thành công hiển nhiên tăng lên rất nhiều.

Quả nhiên Vũ Y thiếu nữ nghe xong truyền âm, cũng không nói một lời liền vỗ ngũ sắc diễm sí sau lưng, hóa thành một đoàn ngũ sắc hư ảnh hướng về một hướng khác phá không bay đi.

Nhưng lão giả Bạch Thích kia vẫn ở nguyên tại chỗ không nhúc nhích, dường như không để ý đến hành động của cả hai người bọn họ.

Lũng Gia lão tổ thấy bộ dáng kia của Bạch Thích trong lòng càng nổi lên nghi ngờ, nhưng độn tốc của kim hồng ngược lại càng nhanh hơn một phần, chỉ dưới hai cái chớp động đã xuất hiện tại địa phương cách đó hơn nghìn trượng, rồi không chút do dự mà nhắm thẳng tầng quang mạc xanh mênh mông trên bầu trời bắn đi, giống như muốn thoát ra khỏi sơn cốc này.

Vũ Y thiếu nữ bên kia cũng đã đến phía ngoài sơn cốc, hai cánh giương lên, thân hình bỗng biến mất ngay trong hư không không thấy bóng dáng.

Xem ra nàng muốn thi triển thần thông trực tiếp thuận di ra bên ngoài màn sáng.

Ngay trong tình huống này, hai người chỉ cần vừa ra bên ngoài sơn cốc, đồng thời ẩn nặc lẫn trốn về hai hướng khác nhau, miễn là vận khí không quá kém thì nói không chừng sẽ có người có thể giữ được tính mạng.

Nhưng quỷ dị chính là hắc bào thanh niên kia nhìn độn quang của cả hai người bọn họ cũng không làm ra hành động cản trở gì cả, khéo miệng chỉ ẩn hiện một tia trào phúng.

Một tiếng "*phanh*" trầm đục vang lên.

Độn quang của Lũng Gia lão tổ trong nháy mắt tiếp xúc với màn quang mạc xanh mờ kia, kim quang bỗng lóe lên rồi loạng choạng bắn ngược trở lại, thân hình cũng theo đó dần hiện ra.

Lúc trước có thể đơn giản tiến vào, nhưng bây giờ màn sáng màu xanh này bỗng biến thành tường đồng vách sắt. Độn quang va chạm lên trên chẳng những bị bắn ngược trở lại mà còn có một cỗ cự lực khó có thể ngăn từ bên trong màn sáng đẩy vọt ra, khiến cho hắn không cách nào xuyên qua được.

Lũng Gia lão tổ nhanh chóng ổn định thân hình, nhưng sắc mặt đã tái nhợt nội tâm cũng trở nên khó chịu rồi.

Nếu đổi lại là lúc khác thì tầng cấm chế này tuy có chút phiền phức, nhưng hần tự tin chỉ cần vận dụng vài loại thủ đoạn thì vẫn nắm chắc phá vỡ được cấm chế trước mắt.

Đổi lại nếu ngay trước mặt một vị Ma tộc Thánh Tổ mà muốn làm điều này thì chỉ là chuyện mơ mộng hảo huyền.

Vị Ma giới Thánh Tổ kia sao lại có thể cho hần thời gian bài trừ cấm chế.

Không riêng gì hần, vũ y thiếu nữ vừa biến mất cũng lại hiện thân trước màn sáng.

Dưới sự kinh sợ, nàng liên tiếp biến ảo ra vài loại bí thuật không gian khác, nhưng vẫn không cách nào xuyên qua màn sáng được.

Thiếu nữ quay đầu nhìn về phía hồ nước một cái, gương mặt dưới lớp mặt nạ chẳng còn một tia huyết sắc.

Tiếp đó, bỗng nhiên một âm thanh vượn minh gầm lên truyền ra từ bầu trời phía trên mặt hồ!

Từng đoàn tia sáng chói mắt gần đó bỗng tụ lại rồi truyền đến âm thanh nổ vang, hai cỗ bóng đen khổng lồ như lốc xoáy một trước một sau phóng ra từ bên trong, dưới một cái chớp động đã xuất hiện ở một nơi khác trên bầu trời bên ngoài hơn mười trượng, lúc này mới dần hiện ra diện mạo chân tướng.

Là một con Kim Mao Cự Viên thân cao mười trượng, trên người được tám ma giáp đen kịt bao lấy, hai cánh tay đang nâng hai tòa tiểu sơn một

đen một xanh.

Hàn Lập ngay khi gặp nguy cơ trước mắt đã biến thân thành Kim Mao Cự Viên, dùng một thân thần lực khủng bố và mượn thêm lực lượng của hai tòa cực sơn, dưới sự yểm hộ của Tịch tà thần lôi và Phạm Thánh Kim Thân cùng nhiều thần thông khác mới cố gắng chèo chống mở ra một khe nhỏ trong hắc sắc ti võng, nhờ đó mà miễn cưỡng thoát ra được.

Nhưng dù là như thế thì mặt ngoài ma giáp trên người hắn cũng hiện ra chi chít vết rách, một lúc sau liền từ từ một lần nữa khép lại.

Đây là kết quả mà Hàn Lập tự thân đối mặt với huyền thiên chi bảo chân chính, phải vô cùng gian nan mới có thể tìm được một tia sinh cơ.

Nếu đổi lại là hai người Lũng Gia lão tổ và Vũ Y thiếu nữ, dù cho có cùng thần thông giống như Hàn Lập, nhưng dưới sự kinh hoàng trong lòng cũng chỉ có thể chết thảm tại chỗ.

Dù sao đi nữa thì những sợi hắc tuyến kia thật sự quá kinh khủng, chẳng những sắc bén vô cùng mà cơ hồ là kiên cố không gì phá được, lại có thể vô hình xuyên thủng hư không tự hành diệt địch.

"Thú vị! Thật sự thú vị, xem ra chuyến đi này của bản lão tổ thật đúng là không sai. Chẳng những chạm mặt Ngụy Tiên khôi lỗi, còn đụng phải một gã nhân tộc tu sĩ có thể đem chân linh huyết mạch phát huy đến trình độ như vậy. Tiểu gia hỏa kia, trong cơ thể người không chỉ có một loại chân linh huyết mạch này chứ. còn có thần thông gì chi bằng thi triển ra cho bản tọa. Nếu không thì kích tiếp theo, ta sẽ vận dụng một nữa uy năng của hắc ma chủ, tuyệt đối người sẽ không tránh được kết cục hồn phi phách tán! Về phần hai người các người cũng đừng hao phí tâm cơ chạy trốn nữa. Nơi đây gọi là Khổ Linh Đảo, tòa sơn cốc này lại tên là Khốn Linh Cốc. Bọn người Linh giới các người đã đến đây thì cũng chỉ có một con đường chôn

vùi tại nơi này mà thôi" hắc bào thanh niên mắt thấy cảnh này, hắc sắc cự kiếm trong tay hơi run, không giận mà lại vui cười lên ha hả.

"Lũng huynh, Diệp tiên tử. Các ngươi cũng đừng nên có tâm tư khác nữa, mấy người chúng ta liên thủ lại đánh một trận thì còn có thể có một đường sinh cơ, nếu như ngay cả ý chí chiến đấu cũng không có thì mọi người thật sự phải vẫn lạc ở nơi này. Bạch đạo hữu, ta không biết trong lòng ngươi nghĩ gì, nhưng cũng không nên tự cho mình thông minh, thật sự cứ mãi ích kỷ chỉ biết lo cho thân mình thôi sao?" nét mặt Kim Mao Cự Viên hiện lên vẻ dữ tợn, mở miệng ra lập tức phát ra giọng nói lạnh lùng của Hàn Lập.

Chương 2093: Tham Thiên Tạo Hóa Lộ

Nghe được những lời này, Lũng gia lão tổ sau khi suy nghĩ một hồi lập tức khởi động quang hướng về Hàn Lập nhanh chóng bay đi. Chớp động một cái liền xuất hiện bên cạnh Hàn Lập với một bộ mặt âm trầm, lạnh lùng.

Ở một nơi khác, Vũ Y thiếu nữ với đôi mắt trong suốt xinh đẹp nhanh chóng xoay chuyển, liền khẽ đập nhẹ đôi chân ngọc một cái, điểm sí sau lưng khẽ phát. Cả người đột nhiên nhoáng lên rồi biến vào hư không, không thấy bóng dáng.

Sau chốc lát, không gian bên cạnh Hàn Lập đột nhiên dao động, Vũ Y thiếu nữ liền vô thanh vô tức hiện ra.

Về phần gã Bạch Thích, mặc dù nghe rõ Hàn Lập nói như vậy nhưng hắn vẫn điềm nhiên phớt lờ như không nghe thấy.

"Hàn huynh, tiểu muội đem toàn bộ tính mạng giao cho người nắm giữ. Hy vọng đạo hữu còn có giữ lại một hai thủ đoạn để mà đối phó vị Thánh tổ Ma tộc này một chút. Nếu không hôm nay thật sự là chúng ta lấy trứng chọi đá, chết không có đất chôn đi." Vừa hiện thân ra vũ y thiếu nữ liền quay sang Hàn Lập cười khở một tiếng.

"Cái gì thủ đoạn? Không phải hai vị cũng giữ lại một chút thủ đoạn bảo mệnh sao. Hơn nữa nhị vị đạo hữu có điều không nhận thấy, vị này Thánh tổ Ma tộc mặc dù ngay từ đầu ra tay đã thực sự tàn nhẫn thanh thế kinh người, nhưng ngoài sử dụng một cây Hắc Ma chủy này để công kích thì

không có vận dụng thêm bất cứ loại thần thông nào khác." Hàn Lập lúc này đang biến thân thành Sơn Nhạc Cự Viên, hai mắt nhìn chăm chăm vào hắc bào thanh niên đối diện, không thèm quay đầu một hơi oang oang nói ra.

"Ý của Hàn huynh trong việc này có phải..." Vũ Y thiếu nữ trong lòng nhảy dựng, ra vẻ hơi kinh hãi.

"Diệp tiên tử người đừng quên rằng nơi đây chính là Tẩy Linh Trì ở trong Khốn Linh Cốc, chỉ sợ toàn bộ ma giới không có nơi đâu Linh khí tinh thuần hơn ở đây. Ta không tin ở tại nơi này một tên Ma tộc cho dù có cấp bậc Thánh tổ vẫn có thể cùng người khác tranh đấu dài lâu mà không bị thiên địa linh khí áp chế," Cự Viên hừ lạnh một tiếng nói.

"Lời của Hàn huynh thực không sai đi! Cho dù vừa rồi hắc dùng qua kiện Hắc Ma Chủ thì trước tiên phải phá vỡ tầng linh khí vây khốn nơi này mới có thể hấp thu ma khí từ bên ngoài để tiến hành công kích chúng ta. Nếu như lão phu đoán không lầm thì ở đây một thân pháp lực của lão ma không thể trực tiếp bổ sung Ma khí tinh thuần thì cứ sau mỗi lần vận dụng là sẽ bớt đi một ít. Huyền thiên chi bảo trong tay hắc hơn phân nửa chắc là tình hình cũng giống như vậy. Chỉ cần ngăn cản không cho Hắc Ma chủ tiếp tục thu nạp ma khí từ bên ngoài, như vậy thì với lực lượng của đám người chúng ta cũng có thể miễn cưỡng chống đỡ." Lũng gia lão tổ nghe được lời nói của Hàn Lập lập tức như bừng tỉnh hơi chút kích động, liền sau đó khuôn mặt khôi phục vẻ lạnh lùng, bình tĩnh trả lời.

Vũ y nữ tử nghe được hai người đàm đạo, tâm niệm sau khi quay cuồng một hồi liền cảm thấy có phần hữu lý, sợ hãi ban đầu theo đó cũng giảm đi phân nửa.

Lúc này ở phía đối diện, nghe những lời đám người Hàn Lập bàn bạc, gã hắc bào thanh niên khẽ nở nụ cười mỉm.

"Không tồi, không tồi! Có thể trong thời gian ngắn mà nhận ra việc này, ba người các ngươi trong đám Hợp thể tu sĩ trong Nhân tộc chắc hẳn phải là những kẻ đệ nhất. Hoàn toàn chính xác, bốn tọa ở trên Khổ Linh đảo này tu vi phải chịu một chút áp lực, một thân thần thông cùng pháp bảo không thể hoàn toàn lấy ra thi triển. Nhưng các ngươi xem Huyền thiên chi bảo là cái gì mà dám coi thường, lại cho là có thể ngăn cản bốn tọa dùng nó thu nạp chân Ma khí ở bên ngoài. Đúng rồi, còn Khí Linh tiểu tử kia! Bốn tọa vừa rồi vẫn chưa đá động gì đến ngươi, là bởi vì cảm ứng thấy trong cơ thể ngươi phản phát khí tức của người quen cũ. Linh Vương phái ngươi đến đây là có dụng ý gì? Chắc không phải là cố ý muốn hai tay dâng một khối Ngụy tiên bảo chứ?" Thanh niên hắc bào sau khi nói xong, liền không thèm để ý đến đám người Hàn Lập mà quay ánh mắt sang lạnh lùng hỏi gã Bạch Thích.

Nghe được lời của vị hắc bào thanh niên này, đám người Lũng gia lão tổ trong lòng xoay chuyển ánh mắt không dấu nổi vẻ kích động, chậm rãi nhìn về người tên Bạch Thích.

Từ lúc bắt đầu tới giờ, gã Thánh linh Linh tộc này giữ bộ dáng cùng hành động thập phần mờ ám pha chút quỷ dị. Bốn người Hàn Lập một khi đã quyết định liên thủ đối kháng vị này hắc bào thanh niên thì tự nhiên cũng muốn biết ý đồ chân chính của Bạch Thích.

Ở trong vòng bạch quang mịn mờ tuy không thấy rõ khuôn mặt người này, nhưng sau khi nghe lời nói của hắc bào thanh niên, tầng quang hà cũng trở nên chớp động vài cái rốt cục hẳn cũng chịu mở miệng trầm giọng nói:

"Tại thời điểm trước lúc lên đường vị đại nhân kia trong tộc đích xác có dặn dò Bạch mỗi vài câu, cũng gieo xuống trong cơ thể ta một Phân Linh phù. Hay là không bằng để vị đại nhân đó nói chuyện trực tiếp với tiên bối, tiên bối thấy thế nào?"

Dứt lời, Bạch Thích thu lại bạch quang trên người theo đó diện mạo nguyên bản cũng từ từ hiện ra.

Đúng là một gã đàn ông trung niên, mặc cẩm y!

Khuôn mặt bình thường, nhưng hai mắt chói sáng, ở trên vầng trán có một tia tử sắc linh ban, lờ lờ ánh sáng.

Cẩm y trên người hẳn rõ ràng không tầm thường, chẳng những phía trên có in ấn rất nhiều ngân sắc linh, hơi thấp xuống phía dưới một chút lại là vô số bạch quang chớp động không thôi, phi thường đáng chú ý.

"Hừ, cái tên Linh tộc cái lão quái vật kia sống lâu hơn bốn tóa đã không biết bao nhiêu năm tháng, ta đây cũng thử nghe một chút xem hắn muốn nói gì." Hắc bào thanh niên cũng không cảm thấy bất ngờ, hừ lạnh một tiếng nói.

Bạch Thích mỉm cười, lập tức giơ một tay lên vỗ đầu.

Một tiếng nhỏ vang lên, đỉnh đầu đột nhiên hé mở một đạo phù lục màu bạc từ giữa bay ra.

Phù lục đón gió, nhoáng lên một cái tỏa ra vạn đạo hào quang, lập tức huyễn hóa ra một hư ảnh cao hơn một trượng.

Thấy tình cảnh này, Hàn Lập hai mắt ngưng trọng đem hư ảnh kia nhìn rõ ràng. Thì ra là một lão giả tóc bạc, khuôn mặt hồng hào, trên mình đang mặc trường bào màu trắng.

Lũng gia lão tổ cùng vũ y nữ tử trông thấy cảnh này không khỏi đưa mắt nhìn nhau, trong đầu liền nhanh chóng suy tính, cũng không dám có hành động thiếu suy nghĩ.

Dù sao tình huống đã vô cùng tồi tệ, tưởng rằng chỉ có thể liều mạng đấu với vị Thánh Tổ ma tộc này thôi. Đâu ngờ sự việc bỗng chốc thay đổi làm bọn họ rất đổi vui mừng câu còn không được.

Hư ảnh lão giả sau khi hiện ra liền lảng lạng huyền phù một chỗ bên cạnh Bạch Thích, đảo ánh mắt nhìn ra bốn phía một lần sau đó dừng lại trên người hắc bào thanh niên, thần sắc ung dung thập phần bình tĩnh.

"Nguyên Yểm đạo hữu, đã rất lâu không gặp rồi! Ta thật sự là không nghĩ tới ở nơi này được hân hạnh gặp một trong ba vị Đại Thủy tổ. Hai vị Thiên Khấp, Hạc Nhan thường trông coi mọi việc trên đảo nay ở đâu sao không thấy? Hư ảnh Bạch bào lão giả rõ ràng có ẩn chứa một tia hồn niệm của một người nào đó, không chút sợ hãi thông dong ôm quyền hướng về hắc bào thanh niên hỏi một câu, bộ dáng như phảng phất khí độ phong phạm của một tiên nhân đạo cốt."

Gã Đại thừa Linh tộc này dường như nhận biết được vị Nguyên Yểm Thánh tổ này.

Trong khi đó Hàn Lập vừa nghe đến hai chữ Thủy Tổ, mặc dù tu luyện đã đến cảnh giới tâm hồn trấn định, an tĩnh dị thường nhưng cũng nhất thời thần sắc đại biến.

Lũng lão tổ cùng Vũ Y thiếu nữ hàm răng đánh vào nhau "lộp cộp", nội tâm lập tức trùng xuống.

"Thiên Khấp, Hạc Nhan đang có việc khác, trong vòng ngàn năm tới đây, mọi việc canh giữ trên đảo này phải do bốn tọa đảm nhiệm. Người đột nhiên phá mấy tiểu bối xâm nhập nơi đây hẳn là vẫn áp ủ hy vọng với đám linh vật kia. Nhưng người chắc là cũng biết rõ ràng, một ít đám Hợp Thể đến đây căn bản chỉ là đi tìm đường chết. Trừ khi nếu như người, một vị Linh Vương đại nhân đích thân hộ tống thì lại là một chuyện khác." Hắc

bào thanh niên khi thấy hư ảnh của bạch bào lão giả, đồng tử có chút co rút lại lạnh giọng nói ra.

"Nếu không phải Ma tộc các người chạy đến đánh chiếm lãnh địa Linh tộc khí thế ngút trời thì thật lão phu cũng có chút hứng thú đi đến đây một chuyến. Lâu năm rồi không gặp lão phu cũng muốn biết Mộng Yểm Ma công của đạo hữu hay không có chút đột phá. Tiếc là hiện giờ không tiện phân thân, cũng chỉ có thể để bọn tiểu bối này mạo hiểm một phen. Bất quá, bây giờ nhìn qua ngoài Bạch Thích ra thì chắc những người khác đã gặp bất trắc. Đạo hữu ra tay cũng thật là có chút nhanh gọn đi!" *Vị Linh Vương này bất động thanh sắc nhẹ giọng nói.*

"Ta có thể lưu lại một cái mạng nho nhỏ của tên Linh tộc này cũng coi như cấp lại cho người chút thể diện rồi. Còn nói những lời nhảm thì đừng trách ta không cho cơ hội liền đem hắn một chương diệt sát." *Gã thanh niên áo đen sắc mặt trầm xuống, dường như chỉ cần có chút bất mãn thì liền ra tay chém tận giết tuyệt.*

"Nguyên Yểm đạo hữu, tính tình ngươi so với vài vạn năm về trước thật cũng không có thay đổi bao nhiêu a. Hảo, lão phu cũng không nhiều lời. Ta muốn dùng một vật đánh đổi lấy một lần cơ hội cho kẻ hậu bối trong tộc được tiến vào Tẩy Linh trì, và một cây Tịnh Linh liên. Không biết đạo hữu cảm thấy thế nào? Vốn là lão phu muốn trao đổi cùng hai tên Thiên Khấp và Hạc Nhan, không ngờ lại đổi thành đạo hữu." *Linh Vương hư ảnh có chút bất đắc dĩ thở dài nói.*

"Ha hả, Không tưởng là Linh Vương cũng biết nói chơi! Ngươi cho rằng nói như vậy thì Nguyên Yểm ta sẽ tin sao? Đừng nói là hai người Thiên Khấp, Hạc Nhan không ở chỗ này, cho dù có ở đây cũng sẽ không cùng đám người Linh giới các người làm cái gì giao dịch. Hảo, coi như lời đã nói hết. Bồn tọa trước tiên là tiễn đưa tiểu bối ngươi nay lên đường. Còn tia phân hồn của ngươi ta cũng sẽ không khách khí nhận lấy." *Gã hắc bào*

thanh niên nghe xong thì cuống tiểu một trận tỏ vẻ không mấy tin tưởng, lần nữa khoát tay lên cầm cự kiếm đang lơ lửng trong không trung.

Lũng gia lão tổ cùng Vũ Y thiếu nữ thấy tình hình này sắc mặt đại biến, nhất thời vận chuyển pháp lực trong cơ thể.

Cự Viên do Hàn Lập biến thành cũng ngưng trọng ánh mắt, kim quang bên ngoài thân đồng thời lưu chuyển không ngừng.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc này vị Linh Vương hư ảnh kia lại không hề tỏ ra dù chỉ một chút hoang mang, khóe miệng nhếch lên chậm rãi nói một điều làm cho thanh niên áo đen giật mình cả kinh:

"Như thế nào, Nguyên Yểm đạo hữu không muốn Văn Giới Thạch sao?"

"Cái gì? Văn Giới Thạch? Trong tay ngươi có vật ấy? Không đúng. Rốt cuộc, ngươi biết chuyện gì?"

Hắc bào thanh niên hơi thất thố nói ra, nhưng lại lập tức giật mình xem như nhớ ra cái gì, thanh âm thay đổi lạnh xuống hỏi đến, trong khi đó khuôn mặt lộ ra vẻ dữ tợn như muốn uy hiếp.

"Ha hả, những gì lão phu biết thật muốn hơn xa những gì đạo hữu suy đoán. Dù sao thì lão phu so với các Đại thừa Linh giới khác có chút khác biệt, sống lâu hơn một chút nên tự nhiên là biết rõ một số việc mà bọn họ không biết. chỉ cần có miếng đá quý này thì đại kiếp nạn trước mắt của Ma tộc các ngươi có thể trì hoãn lại ít nhất là trên vạn năm. Điểm chân quý này cũng không cần ta nói thêm điều dư thừa. Đạo hữu hay là hãy suy nghĩ cho kỹ rồi trả lời lão phu cũng không muộn." *Bạch Phát lão giả hình như đã liệu định trước, thâm ý sâu sắc nói.*

Gã thanh niên áo đen mặt âm tình bất định, huyền phù lơ lửng trên mặt hồ không cử động.

Đám người Hàn Lập và Lũng lão tổ nghe hai bên nói chuyện trong lòng cũng là bán tín bán nghi dám vọng động, mỗi người tự phỏng đoán ý nghĩa thật giả của những lời vừa rồi.

"Hảo, rất tốt! Lâu nay bản tọa đã đoán biết người lai lịch không tầm thường, lại càng không phải là một Đại thừa linh giới bình thường, bây giờ ngay cả bí mật của Thánh Giới người cũng biết rõ ràng. Xem ra những gì ta đoán lúc trước đều không sai rồi. Chỉ là có điều vô cùng đáng tiếc..." *Gã thanh niên bỗng nhiên thần sắc giãn ra, nhẹ nhàng lắc đầu.*

"Đáng tiếc cái gì? Chẳng là người không biết Văn Giới Thạch đối với Ma giới các người trên quý đến độ nào sao?" *Lão giả cảm thấy hơi kỳ quái, nhướn mày hỏi.*

"Đáng tiếc chính là: Người hôm nay gặp phải ta! Lại càng không nên đem việc này nói lại cho ta biết!" Hắn khóe miệng nụ cười bí hiểm cũng không chậm trễ, tay vung hắc sắc cự kiếm hướng Bạch Thích chém xuống, đồng thời một cái Ma thủ hướng Bạch Phát lão giả chụp tới.

Chương 2094: May mắn thoát thân

Từ trên cự kiếm phát ra một đạo nguyệt nha không sai biệt lắm so với khi trước.

Cùng một lúc, không gian chấn động. Từng tia hắc ti lập tức xuất hiện chằng chịt xung quanh Bạch Thích, đồng loạt người hắc bắn đi.

Vùng trời phía trên đầu của lão giả áo trắng ma khí cuộn cuộn, một bàn tay đen nhánh từ phía trong hư không hung hăng chụp xuống.

Bạch Thích hoàn toàn không ngờ được Nguyên Yểm Thánh Tổ lại đột nhiên trở mặt hạ thủ. Khuôn mặt hắc biến sắc, thân hình lóe lên phóng ra một màn bạch quang hộ thể, rồi lại há miệng phun ra một tấm lục sắc tiểu thuẫn nho nhỏ.

Tiểu thuẫn vừa bay ra khỏi miệng, liền hứng gió hóa lớn thành hơn mười trượng. Trên bề mặt tiểu thuẫn lục quang chớp động, lại như ẩn như hiện có hu ảnh của một con rùa khổng lồ hiện lên đem toàn thân Bạch Thích bảo hộ ở bên trong.

Không chỉ như vậy, bản thể của Bạch Thích tiếp tục phát ra những tiếng vù vù, lại có một chiếc chuông bạc khổng lồ từ bên trong thân thể bay vọt ra ngoài.

Chiếc chuông này to gần một trượng, mặt ngoài cực kỳ lóng lánh, vô số phù văn màu bạc như ẩn như hiện.

Tiếng chuông vừa ngân, tầng tầng sóng bạc từ trên bề mặt điên cuồng phóng ra ngoài.

Sinh mạng của Bạch Thích mong manh như chỉ mảnh treo chuông, tự nhiên phải xuất ra bốn mạng khí linh để tăng cường chống đỡ.

Nhưng dù cho trước đây Hàn Lập bày ra hết thần thông mới có thể dưới một trăm của Hắc Ma chủ mà trốn thoát, nhưng cũng không hề khẳng định là những người khác cũng làm được như vậy.

Chỉ thấy tơ đen từ phía trung gian ào ạt tuôn ra, từng tràng âm thanh ong ong vang lên chói tai.

Bất luận là sóng bạc hay là hư ảnh cự quy vừa tiếp xúc với tơ đen lập tức tan ra như giấy vụn.

Khi tất cả những đường tơ màu đen rung chuyển một lần nữa, ở tại bốn phía lóe lên rồi biến mất thì một khắc sau chiếc chuông bạc nhoáng lên, từ mặt ngoài hiện lên vô số mũi nhọn màu đen tách ra rồi nổ tung.

Khuôn mặt Bạch Thích đầy vẻ sợ hãi, thân thể của hắn ngay lập tức bị cắt thành vô số mảnh nhỏ như chiếc chuông bạc.

Về phần hư ảnh của lão giả áo trắng, tuy rằng ẩn chứa một tia phân hồn của bậc Đại Thừa tồn tại, nhưng chính mình lại không có một chút pháp lực nào, khi ngọn ma trảo màu đen nhánh vừa chụp xuống liền bị tiêu diệt.

Bất luận là Hàn Lập hay là Lũng gia lão tổ nhìn tới màn này trong lòng không khỏi kinh hãi một hồi.

Khuôn mặt của hắc bào thanh niên thì trái lại, vẫn không một chút thay đổi xông đến mảnh thi thể còn sót lại của Bạch Thích. Tay áo vừa run lên,

mây đen bay ra cuộn cuộn đem vài trử vật hoàn đồng loạt cuộn về phía lòng bày tay.

Thần niệm nhanh chóng quét qua những pháp khí ở bên trong túi trử vật, sắc mặt của vị Nguyên Yểm Thánh Tổ này liền sa sầm xuống.

"Quả nhiên lão quái vật kia có chỗ để phòng. Vẫn Giới Thạch thật sự không ở trên tay của tiểu tử này."

Sau khi tự nói hai tiếng, ánh mắt trên mặt của hắc bào thanh niên xoay chuyển, một lần nữa nhìn về phía ba người Hàn Lập, trên gương mặt từng tia sát khí lạnh lẽo phát ra.

"Ba người các ngươi, là tên nào cất dấu Vẫn Giới Thạch? Chỉ cần ngoan ngoãn giao ra bốn tọa có thể phá lệ miễn cho cái chết."

Ba người Hàn Lập nghe hắc bào thanh niên nói như vậy không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Sau một hồi lâu, Hàn Lập khẽ thở dài một hơi, trả lời chậm rãi:

"Tiền bối làm rồi, ngay cả gã Linh tộc kia đều không có thứ mà ngài muốn, sao có khả năng sẽ ở trong tay mấy người bọn ta."

Nguyên Yểm Thánh Tổ tuy rằng sớm đã đoán trước, nhưng sau khi nghe câu trả lời như vậy, trong mắt không khỏi hiện lên hung quang nói ra:

"Đã như vậy thì các ngươi cũng không cần phải ở lại làm gì, tất cả đều biến mất cho bản Thánh Tổ!"

Vừa dứt lời, hắc đột nhiên cầm cự kiếm màu đen hướng về phía trước quét ngang, đồng thời lại hướng lên không trung cắt ngang một đường.

Lập tức có từng đạo ánh ký màu đen như mực từ trên thân cự kiếm bắn ra, rồi hướng về hư không trên cao bắn đi.

- Không tốt! Mau ngăn hấn lại. Hấn muốn phá vỡ cấm chế nơi này để dẫn động ma khí tiến vào.

Lũng gia lão tổ vừa thấy vậy gương mặt phát lạnh liền hét lên một tiếng, không chút do dự giơ tay lên, ba lưỡi Kim Sắc Tiểu Xoa dài gần một tấc từ trong tay khẽ lay động, liền hóa thành ba đạo cầu vòng màu hoàng kim bắn nhanh ra ngoài.

Ba lưỡi kim xoa này cũng không biết là bảo vật gì. Chỉ vừa mới xuất ra thoáng chốc liền vượt xa hơn trăm trượng, vừa lúc ngăn lại đạo kiếm quang màu đen ở trên không trung.

"*Ầm ầm.*" Một tràng tiếng nổ lớn vang lên.

Kiếm quang màu đen chỉ hơi thoáng ngừng lại một chút, rồi đem đạo kim hồng ở giữa đường chém nát như tương.

Ba đạo kim hồng quay cuồng tản ra, sau đó lập tức bị đứt làm đôi thành sáu lưỡi kim xoa ảm đạm rớt xuống mặt đất.

Nhưng chỉ trong giây lát trì hoãn này, một vầng sáng ngũ sắc bao lấy một khóa tinh châu màu đỏ thẫm lóe lên bắn tới, hung hăng đánh vào phía trên đạo kiếm quang.

Đây cũng là dị bảo duy nhất mà từ trước đến nay võ y nữ tử luôn cất kỹ không dám dùng đến, hiện tại nàng đành cắn răng xuất ra.

Quang đoàn màu hồng từ Tinh Châu va chạm lên kiếm quang liền vang đến tiếng kêu trầm đục. Hỏa vân màu xích hồng lớn gần một mẫu bạo phát ra, đem non nửa bầu trời nhuộm thành một mảng đỏ rực.

Hỏa vân này cùng lôi hỏa khác nhau rất lớn, ngoại hỏa điểm đỏ cuộn cuộn thì bên trong lại mơ hồ có hai tia sáng một vàng một bạc như ẩn như hiện. Lúc hỏa vân vừa xuất hiện, bầu trời liền bắt đầu trở nên mờ lung mơ hồ. Thậm chí bề mặt hồ nước bên dưới đều khe khẽ run lên rồi trở nên sôi sùng sục.

Thậm chí ngay cả Hàn Lập đang đứng ở dưới tháp rất xa nơi đó cũng cảm thấy không khí xung quanh nóng hổi, dường như cả Khôn Linh Cốc bị người ta đem nấu chín.

- Niết Bàn châu!

Hàn Lập khẽ thốt, thần sắc trên mặt cực kỳ bất ngờ.

Danh tiếng của hạt châu này quả thực không nhỏ. Cho dù tính trọn cả Linh giới, nó cũng được xem là dị bảo có tiếng tăm lừng lẫy.

Khác với Lôi Hỏa châu, nó được người có chân huyết lợi dụng bí thuật đặc biệt đem một phần chân huyết của mình luyện hóa ngưng tụ ra một bảo vật có Niết Bàn chân hỏa.

Bảo vật này dùng sự hao tổn của huyết mạch làm cái giá phải trả nên Niết Bàn chân có chứa một tia bản mạng chân hỏa của một vài loại chân linh hỏa thuộc tính. Uy năng to lớn viễn siêu sự tưởng tượng của mọi người.

Tuy rằng Hàn Lập mới chỉ nhìn thấy bảo vật này lần đầu tiên, nhưng hẳn tin rằng dù cho tu sỹ Hợp Thể hậu kỳ, sợ rằng không thể chịu nổi một chiêu của Niết Bàn châu này.

Đây chắc chắn là một trong những đòn sát thủ mà vũ y thiếu nữ lưu lại rồi. Nhưng có thể có hiệu quả đối với đạo kiếm quang mà Hắc Ma Chủ thả ra hay không vẫn là chuyện chưa thể chắc chắn.

Tâm niệm của Hàn Lập điên cuồng xoay chuyển, trong tay nâng lên hai tòa Cực Sơn đang bắt đầu chuyển động, sau đó trên thân cự viên liền phát lên một tiếng sấm âm vang, bên ngoài thân thể từng luồng kim sắc điện quang bắn ra đùng đùng đan vào nhau lấp lánh đem thân hình khổng lồ bao phủ bên trong.

Cự viên dưới sự che đậy của kim sắc điện quang thân hình liền mơ hồ không rõ.

Sau khi hắc bào thanh niên trông thấy Niết Bàn châu thần sắc hơi lay động một chút, bàn tay cầm thanh cự kiếm màu đen bỗng nhiên nổi lên một tầng hắc quang óng ánh, pháp lực tinh thuần cũng theo đó lặng lẽ rót vào thanh kiếm.

Trên bầu trời, thanh cự kiếm phát ra từng đạo âm thanh thê lương.

"Oanh" một tiếng!

Từ trung tâm hỏa diễm màu xích hồng đang điên cuồng thiêu đốt kia bỗng nhiên một đạo kiếm quang đen kịt từ bên trong đó bay ra, hướng thẳng về màn sáng màu xanh phía trên cao một mạch bay đến.

Đạo kiếm quang này so với lúc mới vừa được thả ra thì nhỏ hơn một chút, nhưng uy áp ẩn chứa ở bên trong lại đáng sợ thêm vài phần.

Nhưng vào lúc này, hư không phía dưới màn sáng màu xanh bắt đầu chấn động, thân hình khổng lồ của Kim mao cự viên ở trong điện quang lượn lờ hiện ra đầy quỷ dị. Rú lớn một tiếng rồi không chút do dự ném hai tòa cực sơn cao gần một trượng ở trong tay về phía kiếm quang.

Dùng thần lực của Hàn Lập khi biến thân thành Sơn nhạc cự viên, cộng thêm tu vi Hợp Thể Hậu Kỳ hôm nay, hai tòa Cực Sơn liền nổ đùng một

tiếng lập tức hóa thành hai quả cầu ánh sáng, một xanh một đen đường kính dài đến mấy trượng điên cuồng bay tới.

Nơi nó đi qua, thiên địa nguyên khí quay cuồng. Hư không ở hai bên bỗng nhiên hiện ra vô số vết nứt màu bạc to bằng ngón cái, thanh thể của hai tòa Cực sơn vô cùng mãnh liệt, phảng phất đem không gian xung quanh đều xé nát.

Hắc bào thanh niên ở phía xa thấy vậy sắc mặt hơi biến đổi.

Kiểm quang đen kịt vừa mới chém đến phía trên quả cầu ánh sáng, hai tiếng nổ mạnh đồng loạt bộc phát!

Nửa trước của kiểm quang tức thì rung lên rồi như bị bẻ cong lại, sau đó từ trong cực sơn tuôn ra hai cỗ cự lực thể như thủy triều dờn non lấp bẻ khó thể tưởng tượng được, cả đạo kiểm quang đều gào thét một tiếng, tan ra thành từng khúc vỡ vụn hóa thành đạo đạo quang điểm màu đen biến mất trong hư không.

Hai tòa cực sơn liền không có trở ngại, lập tức rít gào bay tới phía hắc bào thanh niên hung hăng nện mạnh xuống.

"Luyện thể thuật thật bá đạo, tựa hồ cùng Chân Ma Công của Thánh Giới bọn ta có chút liên hệ. Nhưng muốn dùng nó để đối phó bốn tọa thì chỉ là múa rìu qua mắt thợ mà thôi." Khóe miệng của thanh niên áo đen khẽ giật, lạnh lùng cười một tiếng nói.

Bàn tay giơ lên hư không phía trước, bỗng nhiên năm ngón tay nắm lại thành quyền đánh liên tiếp hai quyền về phía không trung.

Hai luồng ánh sáng màu đen hình nắm đấm đồng loạt bắn ra không một tiếng động, chỉ trong chớp mắt liền vừa vặn đánh trúng hai tòa cực sơn.

Hai tiếng nổ kinh thiên vang lên, hai tòa cực sơn khí thể hung hãn điên cuồng bay đến khi này liền ngưng trệ trong một khắc, sau đó dừng dừng bắn ngược về phía Hàn Lập.

Hàn Lập giật nảy người, không chút lưỡng lự, hai cánh tay không lồ đột nhiên vung lên, lập tức một quyền thô lớn trực tiếp hướng về phía hai tòa cực sơn nhấn mạnh xuống một cái.

"Ầm ầm" hai tiếng vang lên, bàn tay cự viên vừa mới tiếp xúc với cực sơn, trong miệng cự viên liền phát ra một tiếng gầm nhẹ, thân hình khổng lồ không tự chủ được lùi về phía sau mấy chục bước. Mỗi một bước đều làm cho không gian phía dưới bàn chân nhộn nhạo tựa như dầm nát mặt đất thật sự vậy.

Vẻ run sợ trong đôi mắt của Hàn Lập chợt lóe lên. Giờ mới biết đối phương thân là một trong tam đại thủy tổ, thực lực quả nhiên không phải Đại Thừa thông thường có thể sánh được. Ngay cả thân thể cũng đã tu luyện mạnh tới độ như vậy.

Lúc này, hai bên liền hiện lên độn quang, thân ảnh của vũ y thiếu nữ và Lũng gia lão tổ đồng loạt xuất hiện ở bên cạnh hắn.

Bọn họ sợ bị Nguyên Yểm Thánh Tổ tiêu diệt từng người cho nên lập tức phi độn tới nơi này. Nhưng trong ánh mắt của họ tự nhiên vô cùng nặng nề.

Bọn họ đã hiểu rất rõ, chỉ có Hàn Lập mới thật sự có chút năng lực ngăn cản. Bọn họ chỉ có thể ở kế bên phụ giúp một ít mà thôi.

Sau khi thanh niên áo đen dùng hai quyền đem Cực Sơn đánh bay trên mặt liền hiện ra vẻ khinh thường, cười ha hả một tiếng. Trong lúc hắn vừa

tính mở miệng nói thêm thì một việc không thể nào tưởng tượng được đột nhiên xảy ra.

Gần nơi thây tàn của Bạch Thích vốn chẳng ai để ý, bỗng nhiên một sợi nhát như tơ trắng từ trong những mảnh vỡ của chiếc chuông bạc bắn ra, chỉ trong chớp mắt đã đến gần đầu Ngụy Tiên Khôi Lỗi đang lơ lửng bên cạnh của Nguyên Yểm Thánh Tổ.

Nét mặt hắc bào thanh niên hơi dờ ra, nhưng lập tức phản ứng. Hắn rống to một tiếng, năm ngón tay chụm lại hướng về phía sợi tơ trắng chớp tới.

Động tác cực nhanh, cơ hồ ngang với tốc độ ánh sáng!

Dù đã cố sức như thế nhưng rõ ràng đã muộn.

Tơ trắng hơi lóe lên, liền lạng lẽ chui vào trong thân hình của Ngụy Tiên Khôi Lỗi.

Trên mặt Nguyên Yểm Thánh Tổ liền lập tức hiện ra vẻ kinh sợ, không chút do dự năm ngón tay liền đổi hướng nhanh như tia chớp tóm lấy Ngụy Tiên Khôi Lỗi.

Chương 2095: Bảo Hoa hiện thân

Nhưng ngay khi thủ thảo của hắc bào thanh niên vừa chộp tới, đột nhiên từ trên thân của khôi lỗi phóng ra một tầng sát khí âm hàn đồng thời thân hình cũng khẽ chuyển động, chỉ sau một cái nhoáng lên khôi lỗi đã huyền phù ở địa phương cách đó vài chục trượng.

Tiếp theo đó khôi Ngụy tiên Khôi lỗi từ từ đứng thẳng lên, hai mắt chớp động thần nhiên nhìn về phía hắc bào thanh niên rồi lạnh lùng buông ra từng tiếng:

"Hay lắm, người đã thực sự muốn động thủ thì bản Linh Vương cũng không khách khí mượn khôi Ngụy Tiên Khôi Lỗi này cùng người đấu một trận."

Lúc này khôi Ngụy Tiên Khôi Lỗi đúng là đang được một tia thần niệm của vị Linh Vương nọ ký phụ vào thao túng.

Đám người Hàn Lập nhìn thấy cảnh này không khỏi trở nên vui mừng.

Tuy rằng tia thần niệm của gã Linh Vương nọ không phải là đồng bọn nhưng trong tình huống này thực là một sự trợ giúp rất lớn.

Nguyên Yểm Thánh Tổ sắc mặt trầm xuống, thảo thủ vừa tung ra cũng chậm rãi thu lại rồi thần nhiên đáp lời:

"Lão quỷ nhà người quả nhiên còn có hậu thủ, chẳng qua chỉ là để lại trong thân thể tên Linh Tộc tiểu bối kia một tia phân hồn khác. Bất quá người thực nghĩ rằng với một cái đề giai Ngụy Tiên Khôi Lỗi là có thể cùng

bản Thánh Tổ tranh đấu hay sao? Bốn tọa chỉ cần dùng hai thành thực lực liền có thể đem người thu phục."

"Nếu là ở địa phương khác chắc chắn ta tin lời này. Nhưng đây là Khô Linh Đảo, một thân pháp lực của người giỏi lắm chỉ dùng được ba bốn thành. Dù đây chỉ là một khối Ngụy Tiên Khôi Lỗi không hoàn hảo nhưng nếu có thêm vật này nữa, ta cũng muốn thử nhìn xem người sẽ ứng phó như thế nào." Âm thanh của Linh Vương từ trong miệng khôi lỗi truyền ra cực kỳ tức giận, tiếp đó bàn tay khẽ lật, một chiếc bình nhỏ màu bạc cũng tức thì xuất hiện bên trong.

Mặt ngoài chiếc bình hơi gồ gề, lại mơ hồ như được khảm vào các loại hoa văn tinh xảo nhỏ như con kiến tỏa ra ngân quang chớp động đẹp đến mê người.

"Cố Linh Bình! Người làm sao có thể đem vật đó phỏng chế thành công? Người cho rằng đem vật này đi đối phó với ta sẽ có tác dụng sao?" Hắc bào thanh niên vừa nhìn thấy tiểu bình liền trở lên kinh hãi, nhưng sau đó lại cười lạnh một tiếng.

"Bản thân tiểu bình này đối với người đúng là không có tác dụng, nhưng thứ được chứa trong nó đủ để làm thân thể của khôi lỗi này tăng lên rất nhiều." Khuôn mặt khôi lỗi không chút biểu tình đáp lại một câu, rồi đột nhiên đem tiểu bình ném lên không trung.

Bình nhỏ xoay tròn một cái rồi đảo ngược xuống, các loại ngân văn cũng mơ hồ hiện lên, tiếp theo lục quang tại miệng bình chớp động rồi một giọt chất lỏng xanh biếc ướt át từ đó chảy xuống.

Giọt chất lỏng trong suốt màu xanh biếc tản ra linh khí tinh thuần đến kinh người, dường như nó được chính thiên địa linh khí ngưng tụ mà thành vậy.

Hàn Lập từ xa nhìn lại tiểu bình như cảm nhận được khí tức cực kỳ quen thuộc đang tản mát ra từ giọt lục dịch, đồng tử tự nhiên co rút lại, trong lòng như có kinh đào hải lãng* đang quay cuồng.

Bỏ qua sự kinh hãi trong lòng Hàn Lập, hắc bào thanh niên chỉ mới nhìn thấy lục dịch khuôn mặt đã trở nên co quắt, cự kiếm màu đen trong tay đồng thời điên cuồng xé gió mà chém ra. Tức thì có đến bảy tám đạo nguyệt nha gào thét hiện lên rồi trong nháy mắt hợp lại với nhau tạo thành một đạo kiếm quang thật lớn hướng đến khôi lỗi cuộn cuộn chém tới.

Đồng thời bàn tay khác lại nhấc lên, một vật nhanh như tia chớp từ ngón tay bắn ra.

Âm thanh xé gió vang lên, một đạo mũi nhọn như chớp lướt tới mà mục tiêu đúng là giọt lục dịch kia.

Dựa vào tu vi của hai người thì khoảng cách này đối với mỗi công kích dường như chỉ cần một cái nháy mắt là đến.

Nhưng Ngụy Tiên Khôi Lỗi có vẻ đã sớm dự liệu, đối với kiếm quang đang đánh đến với khí thế kinh người lại không thèm để ý đến, ngược lại ngón tay giơ lên hướng về đạo hắc mang đang bay đến rồi ngửa cổ há miệng hít vào một hơi.

"Sưu" một tiếng, một đầu ngón tay từ bàn tay khôi lỗi tách ra, sau đó trực tiếp bắn đi chuẩn xác nghênh đón đạo hắc mang đang phóng tới.

Hai thứ vừa tiếp xúc liền lóe lên một cái rồi bạo liệt tách rời ra.

Đoàn hắc mang khẽ nhoáng lên một chút rồi từ từ hiện lên.

Hào quang tản đi, một cây tiêm trùy xinh đẹp mê người, một thân đen nhánh, dài tầm nửa tấc lại tản mát hào quang nhẹ nhẹ, mới nhìn đã biết

không phải loại bảo vật bình thường.

Nhưng chỉ trong khoảnh khắc này, giọt lục dịch liền run lên rồi hóa thành một đạo lục tuyến bắn tới nhập vào thân thể của Ngụy Tiên Khôi Lỗi.

Mà đúng lúc này, đạo kiếm quang kia cũng đã áp sát đến gần trong gang tấc, theo đó là một cỗ khí tức kinh người ào ạt ập đến.

Tùng đạo hắc sắc kiếm quang khí thế vô kiên bất tồi giăng khắp nơi cơ hồ đem toàn thân Ngụy Tiên Khôi Lỗi bao phủ vào trong đó.

Lấy độ đáng sợ mà Hắc Ma Chủ thể hiện trước đó thì Ngụy Tiên Khôi Lỗi chỉ sợ sẽ nháy mắt hóa thành tro bụi bởi một đòn này.

Nhưng ngay sau đó, từ trong màn kiếm quang tối đen phát ra một tiếng hừ lạnh, tiếp đó đột nhiên một khe màu xanh biếc nhanh chóng khai mở.

Tiếp theo hai bàn tay màu xanh lục không chút dấu hiệu đột nhiên thò ra từ khe thúy mang, sau đó lại cắm vào hai bên thành khe mạnh mẽ đem màn hắc sắc kiếm quang sé toạc ra.

Đạo đạo kiếm quang chém lên bàn tay nhưng ngoài làm cho lục quang lóe lên một chút thì không thể tiến sâu vào thêm.

Tiếp đó, chiếc tiêm chùy bên ngoài cũng vang lên một tiếng ông minh rồi lướt tới đánh lên lục thủ.

Chỉ nghe một trận âm thanh kim loại va chạm, hắc sắc tiêm chùy vừa tiếp xúc đến liền bị bắn ngược lại rồi hiện ra nguyên hình.

Hai chiếc lục thủ kia vẫn không hề tổn hao dù chỉ một cọng lông.

Nguyên Yểm Thánh Tổ thấy tình hình này khuân mặt cũng không dấu được vẻ khó coi, cự kiếm trong tay khẽ run lên nhưng chỉ chúí xuống chứ

không hề tiếp tục công kích, sau đó lại lạnh lùng nhìn về phía đối diện.

Lúc này màn kiếm quang màu đen đã bị hai lục thủ một hơi phá đi, từ bên trong liền hiện ra một thân ảnh xanh tươi ướt át. Đúng là khối Ngụy Tiên khô lồi đang được Linh Vương điều khiển.

Chẳng qua bộ dáng hần hiện giờ so với khi trước hoàn toàn bất đồng, khuôn mặt nguyên bản đang hiện lên từng đạo linh văn màu xanh nhưng hiện giờ lại càng đậm hơn biến thành xanh thẫm, hơn nữa bên dưới làn da toàn thân dường như có vật gì đó đang bò qua chuyển lại làm cho người khác trông thấy không khỏi sờn tóc gáy.

Khối Ngụy Tiên Khô Lồi đem lục chương thu lại rồi liếc mắt nhìn về hắc bào thanh niên không chút biểu tình.

"Tham Thiên Tạo Hóa Lộ, người lại đem một giọt loại tiên dịch này dùng trên một khối ngụy tiên khô lồi không cảm thấy có chút phí phạm tiên vật sao?" Nguyên Yểm Thánh tỏ nhìn chăm chăm về khối lồi, trên mặt hiện ra một tia kích động đáng vẻ như không thể tin được.

"Hừ, nếu là chân chính Tham Thiên Tạo Hóa Lộ ta đã sớm dùng để luyện thành Tham Thiên Tạo Hóa Đan rồi, cần gì phải đem khoe ra trước mặt người. Lão phu cũng không ngại nói cho người biết, giọt lục dịch này chỉ là Tham Thiên Tạo Hóa Lộ chân chính đem đi pha loãng mười lần mà thôi, nhưng như vậy thôi đối với Ngụy Tiên Khô lồi này thật sự rất hữu dụng." Khô lồi hừ lạnh một tiếng trả lời đầy hàn ý.

"Pha loãng làm mười lần thì công dụng cũng đại giảm, căn bản không thể đem luyện chế Tham Thiên Tạo Hóa đan được. Bất quá dù pha loãng nhưng bên trong vẫn chứa một tia tiên linh khí, cũng đủ để miễn cưỡng kích phát vài phần thần thông của khô lồi. Nhưng cho dù như thế thì bốn tọa không tin chỉ với một chút tiên linh khí ấy mà khô lồi này có thể chống đỡ

thêm vài lượt công kích nữa." Tia kích đông trên khuôn mặt Nguyên Yểm thánh tổ chợt tắt, hai mắt xoay chuyển, khóe miệng cũng hiện lên một nụ cười khinh thường.

"Vài lần? Lão phu căn bản không cần phải phiền toái như vậy. Cho dù ngươi có là Ma Giới Thủy Tổ thì ở trong tình huống này cũng khó có thể tiếp được một kích của Ngụy Tiên Khôi Lỗi." Trên khuôn mặt của khôi lỗi đột nhiên hiện ra một tia quỷ dị nói.

Vừa dứt lời, hai chân khôi lỗi khẽ giẫm, thân hình cũng theo đó phóng ra rồi hóa thành một đạo tàn ảnh hung hăng bay đến.

"Ngươi muốn chết!"

Nguyên Yểm Thánh tổ nghe được lời nói của đối phương trong lòng không khỏi dấy lên một tia kinh ngạc, lại thấy khôi lỗi nghênh ngang bay về phía mình ánh mắt không khỏi trở nên vô cùng âm lệ. Trong miệng hét to một tiếng, sau lưng liền hiện ra một cái ma ảnh thật lớn.

Ma ảnh này cổ quái vô cùng, chẳng những giống với một con thiềm thừ** không lồ toàn thân đen thui, hơn nữa ngoại trừ chiếc đầu bên trên cân cổ thô to, ở mỗi bên sườn còn có thêm bốn khỏa đầu nhỏ khác.

Cho dù tra cứu tất cả điển tịch của Ma giới lưu truyền lại cũng chỉ có thể nhận định rằng đây là một con Cửu Đầu Ma Thiềm mà thôi.

Cửu Đầu Ma Thiềm pháp tướng vừa hiện lên, cái miệng có răng nanh sắc nhọn trên khỏa đầu chính giữa há rộng, một đạo kim ảnh liền từ trong đó bắn ra ngoài.

Cũng không biết kim ảnh đó là vật gì, nhưng chỉ mới hiện ra đã nhanh chóng bay tới tiếp một kích của Ngụy Tiên Khôi Lỗi. Nhưng chỉ sau một

tiếng nổ vang kim ảnh lập tức bắn về, khác ở chỗ so với lúc bay tới bộ dáng còn nhanh gấp hai lần.

Hắc bào thanh niên thấy cảnh này vẻ dữ tợn trên khuôn mặt hiện lên, một tay liền bấm niệm pháp quyết.

Kim ảnh trong miệng cự thiềm theo đó bỗng nhiên mãnh liệt trào lên, nhất thời chỉ thấy khắp trời được bao phủ đầy kim ảnh, ngay cả gần nửa mặt hồ phía dưới cũng được che bởi một tấm kim sắc cự vĩng, Ngụy Tiên Khôi Lỗi cũng bị vây vào trong đó.

Chỉ chớp mắt sau, Ngụy Tiên Khôi Lỗi bị vô số đạo kim quang trong cự vĩng đánh trúng, mọi thứ bảo vật được thả ra bay toán loạn tứ phía, nhưng hễ chạm đến cự vĩng lại lập tức bị bắn về thủy chung không thể phá lưới mà ra.

Hiện giờ Ngụy Tiên khôi lỗi ngay cả năng lực chống đỡ cũng không có.

Hắc bào thanh niên trông thấy cảnh này liền cười lạnh một tiếng, pháp quyết trong tay cũng biến đổi, kim ảnh đang ngập trời cũng tán loạn biến mất, chỉ có một tia chớp nhoáng lên một cái đã đem khôi lỗi quán chặt vào trong đó nhanh chóng kéo về.

Ngụy Tiên Khôi Lỗi bị kéo đến trước hắc bào thanh niên khoảng một trượng, lại bị sợi dây màu vàng trói đến tám vòng căn bản tứ chi không thể mảy may nhúc nhích.

Mà giờ đây mọi người có thể nhìn rõ là sợi dây thô to giống dây thừng kia chính là cái lưới thật dài cho cự thiềm phun ra.

Bất quá chiếc lưới này so với của đám ma vật bình thường lại khác nhau rất lớn, chẳng những có màu vàng nhạt hơn nữa còn có những văn tự hằn

lên bên trên đó. Đám ký hiệu lớn nhỏ không đồng nhất phát ra ánh sáng lấp lờ làm cho chiếc lưới giống với một kiện pháp khí nhiều hơn.

"Nói gì cũng dư thừa! Hiện giờ ngươi còn có thần thông gì hay mau đem ra, nếu không thì đây chính là giờ chết của ngươi." Nguyên Yểm Thánh tổ cười lớn, chiếc lưới màu vàng cũng dần siết mạnh, nhất thời từ trên thân khô lồi truyền đến từng tiếng rào rạo bạo liệt.

Vị Thủy Tổ này định dùng chiếc lưới của ma tướng mạnh mẽ nghiền nát khối Ngụy Tiên Khô lồi.

Ngụy Tiên Khô Lồi không phải là cơ thể bằng xương bằng thịt nên độ mạnh mẽ tuyệt không kém hơn so với bậc tồn tại Đại Thừa. Nhưng dưới cự lực của chiếc lưới lại có thể tùy thời mà vỡ vụn.

Nhưng khô lồi khi nghe được lời của Nguyên Yểm Thánh tổ lại hoàn toàn không hề có ý tứ sợ hãi, ngược lại khóe miệng còn nhếch lên bộ dáng như đang châm chọc.

Chú thích:

Tham Thiên Tạo Hóa Lộ: Hạt sương đối trời định đoạt.

*Kinh đào hải lãng: Sóng to gió lớn.

** Thiềm thử: Con cóc.

Chương 2096: Niết Bàn Thánh Thể cùng Huyền Thiên Kiếm

Nhất thời thiên địa nguyên khí trên toàn hòn đảo trở nên dao động kịch liệt, ở trên mặt hồ nước hiện ra vô số ngũ sắc quang cầu lớn bằng nắm tay hướng phía thân khôi lỗi lao đến.

Thân hình khôi lỗi đang bị trói chặt như không thể nhúc nhích hiện giờ có vô số đạo linh văn màu lục sắc đang lưu động như những con tiểu xà chạy qua chạy lại, rồi cuồn cuộn lớn lên bao bọc lấy toàn thân khôi lỗi lưu chuyển điên cuồng.

Khóe miệng Ngụy Tiên Khôi Lỗi chợt cười tàn khốc, sau đó thốt ra một chữ: "*Bạo*".

Ngay sau đó, một đạo linh văn màu xanh thẳm hiện lên, kèm theo là một cỗ khí tức cuồn cuộn bạo đến kinh người từ đó bùng phát ra.

Trên thân Ngụy Tiên Khôi lỗi hiện lên từng đạo vết rách đồng thời vô số ti tuyến điểm lệ phi thường.

"*Oanh*" một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, tiếp theo là một vầng mặt trời tỏa ánh sáng ngũ sắc hiện lên giữa không trung lấy thân hình khôi lỗi bao phủ vào đó.

"Bất hảo!"

Nhìn thấy cảnh này hắc bào thanh niên không khỏi đẩy lên một tia sợ hãi, thân hình vừa động đã để lại vô số đạo tàn ảnh rồi bắn nhanh ra phía xa. Hư ảnh ma thiềm sau lưng cũng kêu "tê" một tiếng rồi giống như chớp giạt thu chiếc lưới màu vàng về với tốc độ bất khả tư nghị.

Cự lưới múa lên một trận quay cuồng rồi tạo thành một cự võng bao phủ toàn thân hình thanh niên vào trong.

Vàng mặt trời ngũ sắc hơi co rút lại rồi cuồng trướng lên, liền không báo trước bạo liệt mà ra.

"Là tự bạo!"

"Chạy mau!"

Lũng gia lão tổ cùng vũ y nữ tử bị cảnh này dọa cho hồn phi phách tán.

Lấy thực lực của Ngụy Tiên Khôi lỗi biểu hiện vừa rồi thì chỉ sợ uy lực khi tự bạo trong khoảng cách gần như vậy thực bọn họ vô pháp trốn thoát.

Bọn họ cũng không thể trông cậy vào ý tứ hạ thủ lưu tình của tia phân hồn vị Linh Vương kia, nói không chừng vị Linh tộc Đại Thừa này đã sớm có ý tiêu diệt hết đám người bọn hắn.

Dù sao với việc hắn muốn cùng vị Nguyên Yểm Thủy Tổ kia giao dịch cũng coi như cực kỳ bí ẩn, hơn phân nửa sẽ không muốn ban ơn cho kẻ biết được sống sót lại trên đời.

Hàn Lập trong lòng đại chấn, cũng không dám nghĩ nhiều liền biến thành Sơn Nhạc Cự Viên rồi đem hai tòa cực sơn đến mạnh mẽ che trước mặt. Hai tay cự viên run lên, quang hà chớp động, hai tòa núi nhỏ lập tức cuồng trướng thành hai tòa đại sơn lớn hơn trăm trượng. Trên thân hắc

quang lóe lên, vô số đám ký hiệu màu đen hiện ra rồi hóa thành một chiến giáp sáng bóng màu đen kịt đem toàn thân hình bao phủ lấy.

Tiếp theo hần lăm bấm thúc giục pháp quyết, trước người liền có vô số kim quang chớp động rồi một kim thân pháp tướng ba đầu sáu tay quỷ dị hiện ra. Hơn nữa sáu cánh tay của pháp tướng đồng thời hướng về hư không vỗ một cái, sáu đoàn kim quang theo đó bắn tới rồi xoáy tròn tạo nên một lốc xoáy màu vàng đường kính lớn đến hai ba mươi trượng chắn trước hai tòa cực sơn.

Mà lúc này, từ trong tay Hàn Lập phát ra từng trận vù vù, chỉ thấy khoảng vạn con bọ cánh cứng màu vàng như ong vỡ tổ bay ra rồi tạo thành một mảng trùng vân chắn trước người cự viên.

Tiếp đó đàn trùng múa lượn rồi hòa lại với nhau biến ra một cái cự thuẫn kiểu giáng cổ xưa đem cự viên che lấy.

Hai người bên kia cũng cực kì kinh sợ căn rằng mà xuất ra những thủ đoạn bảo mệnh cuối cùng.

Chỉ thấy Lũng gia lão tổ hét lớn một tiếng tiếp tục thi triển Bán Long Chi Khu, sau khi rống lên một tiếng rống ngâm vang tận cửu thiên lại trực tiếp hoá thành một con Ngũ Trảo Kim long dài đến hơn mười trượng

Con rồng này toàn thân phát ra kim quang sáng lạn, toàn thân được bao phủ một lớp vảy như vàng ròng đúc thành, đang giương nanh múa vuốt lắc lư khỏa đầu màu bạc rồi há miệng phun ra một viên châu màu kim sắc mênh mông.

Viên châu to bằng quả trứng gà phát ra một dải quang hà sáng mờ mờ, sau khi xoay tròn một vòng liền hóa thành một cự hoa che chắn lấy toàn thân phía trước.

Sau đó các tấm vảy cứng trên thân cự long cũng dựng lên rồi bắn ra tứ phía.

Trong kim quang những tấm vảy cuồng trướng thật lớn thành vô số tiểu thuẫn lớn bằng bàn tay đem thân mình che kín bên trong.

Sau đó kim long lại ngân lên một tiếng liền một đoàn quân lại thành một khối kim cầu thật lớn.

Ngũ sắc quang hà trên thân thể mềm mại của vũ y thiếu nữ bên kia cũng quay cuồng một trận, sau đó biến ra một con ngũ sắc thái phượng to đến mấy trượng.

Bất quá, con phượng liền hót lên một tiếng thanh minh vỗ cánh một cái, hư không xung quanh theo đó nổi lên từng đợt dao động khác thường, trong tầng sương mù màu trắng hiện lên từng đám khe nứt không gian rồi truyền đến từng đạo hấp lực mạnh đến kinh người.

Vũ y nữ tử biến thân thành Thiên Phượng đem thân thông không gian phát huy đến cực độ, một hơi liền tiếp tạo ra mấy trăm cái khe không gian xung quang thân mình.

Cùng lúc đó, cái mào trên đầu thiên phượng tỏa ra linh quang chói mắt, dường như đã đem tia pháp lực cuối cùng trong thân thể trút nốt ra, rồi nháy mắt một lượt bày ra quanh người mười ba tầng ngũ sắc quang trảo.

Lúc này vầng mặt trời ngũ sắc phát ra từng tràng tiếng "xuy xuy".

Từng chùm ngũ sắc quang ti rậm rạp như trăm vạn mũi tên từ vầng thái dương nổi nhau bắn ra, chỉ sau vài cái nháy mắt, trong vầng lục quang bị vỡ nát liền hiện ra một cơn lốc khủng khiếp cơ hồ đem mọi thứ trong không trung của hòn đảo một hơi tàn phá đến sạch sẽ.

Trong khoảnh khắc bầu trời chỉ còn lại từng chùm sợi ti nhon chớp động chói mắt rồi phát ra những âm thanh xé gió.

Uy lực của khối Ngụy Tiên Khôi Lỗi này liên miên không dứt cơ hồ không bao giờ dừng lại đem đến cho người ta một cảm giác như nghẹt thở.

Không biết trải qua bao lâu, ti nhon trên không trung từ từ tản đi rồi cuối cùng hoàn toàn biết mất không thấy bóng dáng.

Cảnh vật bên trong sơn cốc cũng dần hiện lên nhưng hết thấy hoàn toàn bất đồng so với trước đó.

Chỉ thấy cả bề mặt tòa sơn cốc đã bị bào mỏng đi một tầng đất đá thật dày.

Nguyên bản hồ nước khi trước tràn ngập linh khí hiện giờ trở nên rỗng tuếch, tất cả mọi thứ trong đó đã không cánh mà bay.

Tầng nước mất đi đáy hồ lập tức hiện ra, bên dưới là một phiến đá to lớn bề mặt bị cắt bằng, bên trên được minh ẩn một trận pháp mờ hồ chiếm một nửa diện tích của hồ nước, thỉnh thoảng phát ra những đạo ô quang.

Trên trời cao nơi vụ nổ xảy ra!

Nơi khối Ngụy Tiên Khôi Lỗi đã hoàn toàn hồi phi yên diệt lưu lại một đám khe không gian lớn nhỏ chằng chịt như một tầng sương mù, từ bên trong truyền đến vô số những đạo dao động rồi chậm chạp lượn lờ trong không trung.

Đang huyền phù trong hư không cách đám khe không gian chừng hơn mười trượng là một hắc bào thanh niên khuôn mặt tái nhợt. Một tay đang nắm cự kiếm màu đen ngang trước người che đi một nửa thân mình, mà bên bả vai nơi cự kiếm không thể che đến đã bay mất vô ảnh vô tung.

Nhưng lạ kỳ là ở miệng vết thương không hề có máu chảy, chỉ thấy những huyết ty đan xen vào nhau chớp động rồi nhanh chóng phục hồi lại như thường.

Khí tức của vị Nguyên Yểm Thánh Tổ này phát ra so với khi trước suy yếu đi hơn phân nửa.

Hiển nhiên là đến chí mười thành uy lực tự bạo của khôi lỗi đều hướng đến vị Ma tộc Thủy tổ này. Nếu hắn không có Hắc Ma Chùy ngăn chặn lại hơn phân nửa uy lực thì e là có khả năng phải ngã xuống.

Đương nhiên nguyên nhân chính cũng bởi vị Nguyên Yểm Thánh Tổ này bị áp chế tu vi, nếu không dù không toàn thân trở ra cũng tuyệt đối không thể bị thương nghiêm trọng như vậy.

Hắc bào thanh niên gất gao nhìn đám khe không gian đang từ từ mất đi, trên mặt lóe lên vẻ khác thường, trong ánh mắt ngập tràn vẻ giận dữ không thể nghi ngờ.

Vị Nguyên Yểm này đặt chân vào cảnh giới Thánh Tổ đã không biết bao nhiêu vạn năm, cũng chưa từng ném qua đau khổ nào như lần này. Mà thủ phạm gây ra chuyện này lại không hề ở tại Ma giới, nếu muốn báo thù rửa hận cũng không phải là chuyện một bữa hai ngày mà có thể làm được vì vậy lửa giận trong lòng tự nhiên càng bốc lên mãnh liệt.

Đột nhiên hắc bào thanh niên vung kiếm hung hăng chém về phía trước một cái.

Hắc quang lóe lên!

Một đạo kiếm quang dài hơn trăm trượng hiện ra rồi trảm đến.

Âm vang như một tiếng rỗng ngâm vang lên, đám khe không gian trong nháy mắt bị chém nát, nhưng đạo hắc mang cũng ở trong không trung bạo liệt tiêu thất.

Sau khi xuất ra một kích lửa giận trong lòng Nguyên Yểm Thánh tổ được phát tiết đi một phần, liền quay đầu lại nhìn qua chỗ Hàn Lập đứng khi nãy ánh mắt không khỏi trở nên kinh ngạc vô cùng!

Chỉ thấy phiêu phù trong hư không là một đạo thân ảnh hai tay đang che trước người.

Phía trước thân ảnh là hai tòa cự sơn một trái một phải đang lơ lửng, bề mặt tìm không thấy lấy một vết vỡ nứt nhưng linh quang lại có vẻ âm đạm đi không ít.

Trên trùng thuẫn do vạn Phệ Kim Trùng thành thực thể tạo thành giờ đây đã mỏng đi hơn phân nửa, chỉ còn lại khoảng hai ba ngàn con.

Đám Phệ Kim Trùng này tuy không thể bị tiêu diệt dễ dàng như vậy, nhưng khi chân chính ngạnh kháng với uy lực vụ tự bạo liền ngắt xiu rồi bị mạnh mẽ đánh bay đi cũng không phải sự tình xa lạ.

Về phần tòa pháp tướng ba đầu sáu tay kia đã biến mất khỏi chỗ cũ, hơn phân nửa là bị huỷ trong vụ nổ khi nãy.

Đạo thân ảnh này đúng là Hàn Lập!

Bất quá hiện giờ chẳng những hắc đã khôi phục lại nguyên dạng thân thể, mà kiện ma giáp trên người cũng hiện ra vô số vết rách li ti.

Nhưng là Hàn Lập hoàn hảo vô sự bộ dáng như không hề tổn hao một sợi tóc.

Về phần Lũng gia lão tổ cùng vũ y nữ tử nguyên bản vẫn đứng phụ cận Hàn Lập nhưng khi uy lực của vụ tự bạo lan đến đã biến mất vô ảnh vô tung, một tia khí tức cũng không hề lưu lại.

Vừa rồi Lũng gia lão tổ cùng vũ y nữ tử vận dụng hết các thủ đoạn phòng ngự cực kỳ lợi hại liều mạng chống chọi, nhưng kết cục ngã xuống là không thể tránh khỏi. Đủ thấy uy lực khủng khiếp của Ngụy Tiên Khôi Lỗi khi tự bạo viễn siêu tưởng tượng.

Cũng chính vì vậy mà hắc bào thanh niên không khỏi giật mình khi thấy Hàn Lập không hề hao tổn dù chỉ một cọng tóc.

Nguyên Yêm Thánh tổ tâm niệm xoay chuyển đem lửa giận trong lòng mạnh mẽ áp chế, ánh mắt nhìn Hàn Lập chằm chằm không thôi như muốn tìm xem nguyên do tại sao hắn lại có thể qua khỏi.

Nhưng lúc này Hàn Lập lại bày ra một hành động kỳ quái khác!

Đối với hai tòa cực sơn bộ dáng hao tổn hay trùng thuấn đã rõ ra hơn nửa hắc mặc kệ không thèm hỏi đến, chỉ chằm chằm dán mắt vào đôi tay đang nâng lên sắc mặt âm trầm bất định.

"Phanh" một tiếng vang lên!

Ma giáp trên người trải rộng vô số vết nứt đang phát ra ánh sáng nhàn nhạt chọt lóe lên một cái rồi tắc tắc vỡ vụn ra, cuối cùng hóa thành một cỗ ma khí tiêu thất trong không trung.

Hàn Lập thần sắc khẽ động đảo mắt qua nơi vũ y nữ tử cùng Lũng gia lão tổ đứng khi nãy, hai tay chậm rãi hạ xuống thở dài một hơi!

Chương 2097: Thiên Âm Lô Hạch

Con tam thủ ma giao khi trước còn quanh quẩn phía dưới hắc bào thanh niên giờ này cũng biến mất không thấy tăm hơi, không biết có phải là do ảnh hưởng từ đợt tự bạo vừa rồi mà đã ngã xuống hay là được hắc bào thanh niên nhanh tay thi triển bí thuật thu về nữa.

"Hừ, không ngờ một tên tu sĩ Hợp Thể kỳ mà cũng có thể lành lặn thoát khỏi đợt tự bạo vừa rồi, xem ra bốn tọa vẫn còn hơi coi thường ngươi một chút. Có điều, những người khác đã bỏ mạng hết, ngươi cũng sẽ không ngoại lệ đâu. Ta sẽ đích thân đến lấy cái mạng nhỏ của ngươi." Ánh mắt hắc bào thanh niên liếc sang phía thân thể bị thương nhưng sắp khôi phục lại như ban đầu rồi lại một lần nữa nhìn về phía Hàn Lập với ánh mắt lạnh lẽo, nói.

"Nếu tại hạ không nhìn lầm thì nguyên khí mà các hạ tiêu hao trong vụ tự bạo còn lớn hơn tại hạ nhiều, hơn nữa, thân thể còn chưa khôi phục, ma khí trong cơ thể sợ là còn chưa bằng một phần ba lúc ban đầu đúng không." Hàn Lập hơi nheo mắt cười, đáp lại với vẻ hết sức trấn định.

"Cứ cho là thế thì đã sao! Chẳng lẽ ngươi thật sự nghĩ là chỉ với sức của một mình ngươi mà còn có thể may mắn tránh thoát khỏi Hắc Ma Chủ của bốn tọa sao? Huống hồ cấm chế ở cốc này đã bị phá vỡ, ma khí mà ta có thể thu được từ ngoại giới còn hơn nhiều so với trước." Hắc bào thanh niên nghe vậy, giận quá mà cười, cự kiếm trong tay đột nhiên chém vào không trung.

Một tiếng xé gió vang lên!

Một vệt kiếm quang đen nhánh dài hơn trăm trượng gào thét bay ra, hùng hổ cuốn thẳng về phía trước.

Hàn Lập thấy vậy thì khẽ biến sắc mặt, tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển, kim quang sau lưng lóe sáng, Kim Thân Pháp Tướng ba đầu sáu tay lại một lần nữa hiện ra, tiếp đó khẽ vung cánh tay, dường như sắp sửa bày ra tư thế nào đó.

Nhưng đúng vào lúc này lại có tiếng nói cực kỳ dễ nghe của một nữ tử truyền đến từ không trung gần đó:

"Không ngờ là đã nhiều năm không gặp nhưng Nguyên Yểm đạo hữu vẫn còn có khẩu khí lớn như vậy. Hôm nay thiếp thân cũng đang ở trên đảo này, liệu có phải đạo hữu cũng muốn chém ta luôn một thể không đây."

Vừa dứt lời, ở không trung nơi hắc sắc kiếm quang cuốn tới có một phiến cánh hoa màu phấn hồng bỗng nhiên tràn ra, sau khi cuộn lại rồi ngưng tụ thành một đóa hoa lớn màu phấn hồng, đóa hoa này cứ quay tròn không ngừng.

Hương hoa sức nức từ đó tản đi khắp nơi, đồng thời có vô số phù văn màu phấn hồng tuôn ra từ trong đóa hoa.

Quang mang đen nhánh lóe lên, kiếm quang khổng lồ không ngờ lại bị đóa hoa lớn nhẹ nhàng hút vào trong.

Sau đó đóa hoa cũng từ từ thu nhỏ lại chỉ còn vài trượng.

Cánh hoa khẽ rung rinh khẽ mở, nhụy hoa khẽ run rẩy, ở đó bỗng có hai bóng người một nam một nữ lạng lẽ hiện ra.

Một người vận y phục màu trắng phiêu phiêu xuất trần, người còn lại mặc hắc giáp có vẻ dữ tợn, mặt mũi xấu xí!

Chính là Bảo Hoa Thánh Tổ và Hắc Ngạc!

"Là người!"

Nguyên Yểm Thánh Tổ vừa thấy bạch y nữ tử liền thét lên kinh hãi thất thanh, cũng không tài nào giữ được bình tĩnh nữa, trong mắt hấn mơ hồ hiện lên sự sợ hãi.

"Xem ra Nguyên Yểm đạo hữu vẫn còn chưa quên thiếp thân. Có điều đã nhiều năm không gặp nhưng ta thấy tu vi của ngươi cũng không có gì tiến triển. Nói như vậy thì Nguyên Yểm đạo hữu vẫn chưa đào tạo ra gốc linh thảo kia." Đôi mắt xinh đẹp của Bảo Hoa Thánh Tổ lấp lánh tinh quang, lạnh nhạt nói với hắc bào thanh niên.

Mà lúc này, Hàn Lập thấy Bảo Hoa Thánh Tổ bỗng nhiên xuất hiện thì khẽ biến sắc mặt nhưng sau khi con ngươi xoay chuyển vài lần thì lại buông cánh tay vừa định nhấc lên xuống.

Từ khi tiến vào Ma giới, từ nơi xa xăm hấn mơ hồ cảm thấy có thứ gì đó không ngừng theo dõi hành động của đám người bọn họ, chẳng qua là bất kể hấn dùng linh mục hay thần niệm để dò xét đi nữa thì cũng chưa từng thu được kết quả gì, mà đám người Lũng gia lão tổ cũng không phát hiện được ra điều gì nên đành miễn cưỡng chôn chặt việc khó hiểu này trong lòng.

Hiện giờ vừa thấy bạch y nữ tử này xuất hiện, hấn tự nhiên minh bạch được một phần.

Nguyên Yểm Thánh Tổ cũng không thèm để ý đến Hàn Lập nữa mà chuyển sang nhìn chăm chăm vào bạch y nữ tử, sắc mặt âm tình bất định một hồi rồi đột nhiên ra vẻ dữ tợn nói:

"Bảo Hoa, người tới đây từ lúc nào, không ngờ người vẫn còn dám tiến nhập Thánh Giới, Nguyên mô không thể không nói một câu bội phục đây."

"Vì sao ta lại không dám tiến nhập Thánh Giới? Chẳng lẽ ta lại phải sợ người liên thủ với Lục Cực hay sao? Từ trước khi người đến ta đã ở trên đảo này rồi, còn được xem một màn kịch hay từ đầu đến cuối." Ngọc thủ của Bảo Hoa Thánh Tổ vừa vôn vê lọn tóc trên đầu vai, vừa bình tĩnh dị thường hỏi ngược lại.

"Nói như vậy dám người Linh giới này là do người cấu kết dẫn đến đây rồi." Ánh mắt hắc bào thanh niên lóe sáng.

"Chưa tới mức gọi là cấu kết, ta chẳng qua chỉ là thuận thế mà làm thôi. Ta cũng không ngờ bọn họ lại có một cố Ngụy Tiên Bảo, thậm chí ngay cả Linh Vương cũng phải ra hai luồng phân hồn trà trộn vào trong đó. Bây giờ người cũng bị thương không nhẹ trong tay bọn chúng xem ra bước này ta đã không đi nhầm, " Bảo Hoa thản nhiên nói.

"Hừ, nếu không phải mọi thần thông ma bảo của ta không thể thi triển ở Khổ Linh Đảo này thì sao ta có thể bị một tên tự bạo làm tổn thương được? Bảo Hoa, người cũng không cần phô trương thanh thế làm gì, cái Mộng Yểm Huyết Chủ trên người của người là trước đó ta tự mình đánh lên. Cho dù người có Chân Ma Chi Khu cũng tuyệt đối không thể khôi phục thực lực ban đầu được. Toàn bộ thần thông hiện giờ của người cũng chỉ có hai ba thành so với trước kia thôi. Huống hồ ngay cả khi người còn toàn thịnh chẳng lẽ còn có thể giết chết ta hay sao." Hắc bào thanh niên hừ lạnh một tiếng, nói với vẻ hết sức âm trầm.

"Người nói không sai! Khi trước chẳng những ta gặp phải độc thủ của Lục Cực mà còn bị người dùng Mộng Yểm Huyết Chủ đánh lên một chiêu khiến cho ta không thể không lấy phân nửa pháp lực để áp chế thương thế.

Nhưng người cho rằng nếu không nắm chắc vài phần thì ta sẽ xuất hiện ở nơi này sao?" Bạch trang nữ tử hơi hốt đáp lời.

"Cho dù người có thủ đoạn gì có thể dùng để liều mạng với ta nhưng đừng quên Mộng Yểm Đại Pháp mà ta tu luyện có bảy Tích Huyết Nguyên Thần, cứ cho là bị mất đi chủ nguyên thần hiện giờ đi thì không bao lâu sau trong số những Tích Huyết Nguyên Thần còn lại sẽ có một cái tự động chuyển thành chủ nguyên thần. Người bất quá cũng chỉ là uống phí tâm cơ mà thôi." Nguyên Yểm Thánh Tổ mặc dù nhíu mày nhăn mặt nhưng lập tức nói với vẻ hung tợn.

Có điều miệng hắn nói nhẹ nhàng thế nhưng từ giọng nói có thể thấy rõ ràng hắn vô cùng kiêng kỵ Bảo Hoa.

"Với thủ đoạn hiện giờ của ta đúng là không thể nào giết hết được tất cả đám Tích Huyết Nguyên Thần của người. Có điều một khi mất đi chủ nguyên thần khiến người phải tu luyện lại một lần thì không biết người còn nắm chắc mấy thành đối với việc vượt qua Thiên Ma Chi Kiếp tiếp theo?" Bảo Hoa Thánh Tổ khẽ mỉm cười hỏi ngược lại một câu.

"Nếu ta không thể nào vượt qua Thiên Ma Chi Kiếp sắp tới thì ta cũng sẽ không để người sống yên ổn. Cùng lắm thì ta cho chân thân hàng lâm Linh giới, đích thân đuổi giết người đến chân trời góc biển!" Hắc bào thanh niên vừa nghe thấy vậy thì sắc mặt không thể giữ được bình tĩnh nữa, quát lên chói tai.

"Cho chân thân hàng lâm xuống, nói dễ nghe thế, người không sợ bị mấy lão quái vật ở Linh giới liên thủ mạt sát chân thân của người hay sao? Có thể hàng lâm dễ dàng như thế thì trước kia ta đã làm thế từ lâu rồi." Bảo Hoa khẽ cười một tiếng, có chút châm chọc nói.

"Bảo Hoa, người nói vậy là sai rồi. Chuyện năm xưa người không thể làm được không có nghĩa là Tam Đại Thủy Tổ hiện giờ cũng không thể làm được." Nguyên Yểm Thánh Tổ trầm mặc một lát nhưng ngay sau đó lại cười lạnh một tiếng đáp lời.

"Ồ, còn có chuyện này sao. Xem ra mấy năm vừa rồi không gặp, ba người các người đúng là vẽ ra được một số trò hay đây. Bất qua cũng không sao, lần này ta tiến nhập Thánh Giới vốn cũng không phải để đến tìm người. Chuyện năm đó nếu như truy đến tận gốc rễ thì chỉ có một người là Lục Cực là có đại thù với ta mà thôi. Cùng lắm cũng chỉ có thể xem người là đồng mưu. Khi đó nếu như đổi lại ta là người thì ta cũng sẽ không khách khí mà ra tay đánh lén. Bởi vậy một khi chưa diệt sát được Lục Cực ta căn bản không có tâm tư tìm người liều mạng." Sắc mặt Bảo Hoa trầm xuống, nhưng bỗng nhiên lại nói như vậy.

"Người nói thật chứ?" Nguyên Yểm Thánh Tổ khẽ động trong lòng nhưng trên mặt vẫn tỏ ra lạnh lùng.

"Khi trước mặc dù tu vi ta hơn người một bậc nhưng hiện giờ muốn lưu lại người vẫn phải trả giá hơi cao một chút, chuyện này đối với việc ta khôi phục thương thế vốn là cái được không bù đủ cái mất. Ta có thể phát ra Thiên Ma Chi Thệ trước mặt người, rằng chừng nào pháp lực ta còn chưa khôi phục ta sẽ không ra tay với người." Bảo Hoa lắc đầu nói.

"Nếu đã vậy, hôm nay người đến đây có dụng ý gì, đừng có nói với ta là người chỉ muốn đến xem bộ dạng chật vật của bốn tọa chứ." Nguyên Yểm Thánh Tổ hơi ngăn người, có chút kinh nghi.

"Nếu người không dắt theo chuỗi Hắc Ma Chủ này bên người, nói không chừng đúng là ta còn có ý nghĩ khác, nhưng hiện giờ ư, ta chỉ đến vì người này thôi." Bạch y nữ tử chậm rãi nói, cánh tay khẽ nhấc, một ngón tay ngọc bỗng nhiên điểm thẳng về hướng Hàn Lập.

Hàn Lập ở phía xa đang lắng lắng nghe hai đại Thủy Tổ Ma tộc nói chuyện với nhau, vừa thấy cảnh này bỗng nhiên biến sắc quát lớn một tiếng "*Bất hảo!*"

Hư ảnh ba đầu sáu tay đột nhiên lóe sáng lao về phía trước, lại một lần nữa hóa thành một tòa Kim Thân chắn ở trước mặt, đồng thời Hàn Lập cũng nhấc một cánh tay lên, bàn tay năm ngón chậm chậm mở ra.

"*Oanh*", một tiếng trầm đục vang lên.

Thân thể của Phạm Thánh Kim Thân run rẩy, ở một bộ vị nào đó trước ngực đột nhiên lõm hẳn xuống, bạch mang lóe lên hiện ra một lỗ thủng lớn chừng nắm tay, công kích đáng sợ với một tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy bỗng nhiên xuyên từ phía trước ra sau lao thẳng về phía bản thể của Hàn Lập.

Hàn Lập vừa thấy bộ dạng Kim Thân như vậy, gần như không lường lự gầm nhẹ một tiếng trong giây lát, lục quang xanh thẫm trên cánh tay đột nhiên cuồng phát đưa năm ngón tay đang xòe ra lại trực tiếp đón lấy công kích kia.

Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, trước người Hàn Lập tuôn ra một cỗ dao động kịch liệt rồi điên cuồng cuộn cuộn tỏa ra bốn phía, đồng thời một lốc xoáy màu xanh lục lơ lờ trực tiếp hiện ra phóng thẳng lên trời cao.

Bạch y nữ tử khẽ nhíu mày!

Một đòn vừa rồi của nàng cơ hồ đã vận dụng tới tám thành pháp lực mà nàng có thể vận dụng, thậm chí đã suýt soát gần bằng với một đòn của Đại Thừa Kỳ nhưng vẫn bị Hàn Lập cứng rắn đỡ được, điều này thật sự có hơi ngoài dự liệu của nàng.

Dù sao thì theo suy nghĩ của nàng trước kia thì cho dù thần thông của Hàn Lập không kém, trên người cũng có thể có vài món bảo vật cực kỳ huyền diệu, nhưng khi trước Ngụy Tiên Bảo tự bạo hãn cũng đã dùng hết mọi thủ đoạn rồi, bởi vậy, một kích toàn lực hãn có thể dễ dàng đắc thủ được.

Có điều vốn nàng này là một trong tam đại Thủy Tổ Ma tộc trước kia, đương nhiên cũng không phải chỉ có chút thủ đoạn như vậy, lúc này mới thở khẽ một hơi, một bàn tay thon dài đột nhiên lộn chuyển.

Tức thì trong lòng bàn tay có một mảnh hà quang màu phấn hồng rực sáng, một nụ hoa màu phấn hồng trong suốt sáng lấp lánh từ từ hiện ra.

Bảo Hoa lạnh lùng quan sát Hàn Lập một cái, cổ tay khẽ run lên, chuẩn bị ném nụ hoa kia ra, nhưng một khắc sau đó đột nhiên nàng biến sắc mặt, vật trong tay lại đứng yên không tiến tiếp nữa.

Chỉ thấy cổ lốc xoáy màu lục ở phía xa kia đột nhiên tan biến, từ đó hiện ra một bàn tay vẫn chắn trước người Hàn Lập.

Không chỉ có Hàn Lập, mà ở giữa bàn tay đang xòe ra kia hiển nhiên lại có thêm một bóng kiếm pháp phòng biến lớn biến nhỏ không ngừng!

Chương 2098: Ngân Bồng tái hiện

Bóng kiếm màu xanh thoát nhìn thập phần bình thường, nhưng tỉ mỉ quan sát kỹ lại thấy kiếm ảnh được tạo bởi một lục sắc tiêu ký lớn tầm một tấc.

Mà tiêu ký này so với các loại khác hoàn toàn bất đồng, mỗi cái đều xanh biếc mênh mông, mặt ngoài được những đạo kim ngân lưỡng sắc tạo thành, hơn nữa còn chớp động liên tục làm cho cả phiến không gian xung quanh như bị vẩn vọ theo.

Cả một vùng thiên địa nguyên khí rộng lớn đều lấy Hàn Lập làm trung tâm rồi xem cái tiêu ký như một chiếc thùng không đáy mà điên cuồng trút vào.

Kiếm ảnh nguyên bản có chút mơ hồ sau đó liền chậm rãi ngưng thành thực thể với tốc độ mắt thường nhìn thấy được.

"Không có khả năng, là Huyền Thiên Chi Bảo!"

Lời nói không phải từ Bảo Hoa xuất ra, mà là tên hắc bào thanh niên đứng bên kia đang kinh hãi thất thố, vẻ mặt thập phần nghi hoặc.

"Theo như khí tức tỏa ra thì không những là bảo vật cấp Huyền Thiên mà dường như uy lực còn lớn hơn cả Hắc Ma Chủ của người. Khi mới thức tỉnh ta nghe nói tại Linh giới xuất hiện thêm một kiện Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm bài danh đệ tam nhưng chưa có tộc nào tìm được, nếu như vậy thì hẳn phải là vật này đi. Xem ra mọi người đều quá coi thường nhân

tộc rồi." Ánh mắt của Bảo Hoa chớp động, lần đầu tiên khuôn mặt nàng biểu hiện ra nét ngưng trọng.

"Không đúng. Nhân Tộc nếu chiếm được bảo vật cấp Huyền Thiên thì sao lại đi giao cho một gã Hợp Thể tu sỹ bảo quản. Nếu không đạt đến tu vi Đại Thừa thì việc kích phát Huyền Thiên Chi Bảo chỉ là chuyện nằm mơ nói cuồng mà thôi." Nguyên Yểm Thánh tỏ không khỏi lắc đầu nguây nguẩy.

"Không thể kích phát? Dị tượng trên tay hắn kia là cái gì, hắn dựa vào đâu mà có thể ngăn cản Liên Hoa Chỉ của ta?" Bảo Hoa Thánh tỏ ban đầu hơi trầm ngâm sau đó lại cười rộ lên lạnh lùng nói một câu.

"Có thể hắn chỉ mượn một chút khí tức của Huyền Thiên Chi Bảo phô trương thanh thế mà thôi." Nguyên Yểm Thánh tỏ hai mắt nhú lại có chút thắc mắc nói.

"Ta cũng có chút hoài nghi về khả năng này. Hay bằng Nguyên Yểm đạo hữu có hứng thú thử qua một lần?" Bảo Hoa thánh tỏ đột nhiên cười hỏi một câu.

"Hắc hắc, bây giờ Bảo Hoa đạo hữu lại muốn đem phiền toái từ người này đặt lên vai của ta. Nếu muốn xem là thật hay giả thì đạo hữu cứ việc xuất thủ là được, tại hạ thực không chút hứng thú." Hắc bào thanh niên cười hắc hắc không khách khí cự tuyệt thẳng thừng.

"Xem ra Nguyên Yểm đạo hữu đã có ý buông tha cho người này. Nói vậy đạo hữu sẽ không ở sau lưng ta mà động chân động tay gì chứ?" Bảo Hoa hừ nhẹ một tiếng hỏi.

"Yên tâm đi, nếu Bảo Hoa đạo hữu muốn ra tay với người này thì cứ việc, ta tuyệt đối sẽ không nhúng tay mảy may." Nguyên Yểm Thánh tỏ cười lên một tiếng quái dị cực kì kiên quyết trả lời.

"Hào! Ta cũng tin ngươi sẽ không lật lọng, vậy hãy để thiếp thân thử xem người này có thể thực sự kích phát được Huyền Thiên bảo vật không!"
Làn thu ba của nữ tử khẽ lưu chuyển chậm rãi nhìn xuống.

Ngay sau đó hai tay nàng chà xát, đóa hoa hồng nhạt trong tay chợt lóe rồi tan mất nhưng khoảng không giữa hai bàn tay lại trở nên quay cuồng, một cảnh cây dài nhỏ màu hồng nhạt cũng theo đó từ từ hiện lên.

Bảo Hoa phát nhẹ một trảo, cảnh cây chợt lóe lên rồi hiện ra trên đầu ngón tay, sau đó lại hướng về phía Hàn Lập đang đứng ở xa xa bắn tới.

Chỉ trong phút trốc khắp nơi trong phạm vi vài dặm không gian như biến sắc, vô số đóa hoa màu hồng nhạt từ trong hư không thình lình hiện ra rồi lại không hề báo trước lóe lên mà biến mất.

Hàn Lập đang đứng phái xa nét mặt lập tức biến sắc, từ không trung phụ cận lóe lên từng đám quang hà màu hồng nhạt rồi tiếp đó là vô số đóa hoa quý dị hiện ra. Tất cả đều hóa thành từng khẩu tiểu kiếm trong suốt hướng về bên này bay đến.

Nhất thời từng tràng tiếng sé gió vang lên, khắp bầu trời như biến thành vô vàn mũi nhọn màu hồng nhạt.

Hàn Lập đứng tại chính giữa thấy cảnh này hai mắt trở nên ngưng trọng nhưng lại không hề có ý tứ e ngại, ngược lại hít vào một hơi thật sâu rồi trong miệng lẩm bẩm ra một tràng chú ngữ tối nghĩa.

Kiểm ảnh màu xanh biếc kia lóe lên phát ra từng trận âm thanh vù vù, rồi nhanh như chớp bay trở lại trong lòng bàn tay của Hàn Lập.

Tiếp đó một đạo hư ảnh kinh thiên cự kiếm màu xanh thẫm dài hơn trăm trượng trên cánh tay Hàn Lập phát ra cao đến tận mây xanh. từng cỗ kiếm khí khổng lồ không tả siết từ thân hình hắn cuồng phát đi bốn phía.

Toàn thân hình của Hàn Lập như bị lục sắc kiếm ánh bao phủ lấy.

Vô số đạo hồng sắc tiểu kiếm từ trên không đánh tới liên phát ra từng tràng va chạm nặng nề liên miên không ngớt, nhưng tất cả đều như tuyết gặp nắng xuân mà tan biến trong thanh quang căn bản không hề tổn hại đến tấm màn kiếm ảnh màu xanh chút nào.

Nữ tử áo trắng trong thấy một màn này ngược lại không hề tỏ ra ngạc nhiên mà chỉ không chút biểu tình cầm lấy cành cây trong suốt kia nhẹ nhàng phẩy xuống.

Lập tức đám tiểu kiếm màu hồng nhạt trên không trung hồ nước như mưa ngàn gió lốc cuồng trướng lên, rồi ngàn vạn đạo nhất tề hóa thành một cơn lốc kiếm hướng về phía tấm màn màu xanh chém đến.

Cho dù kiếm mạc màu xanh ẩn chứa uy lực vô cùng to lớn, nhưng mỗi đóa hoa biến thành tiểu kiếm trong suốt này cũng không phải loại phi kiếm bình thường có thể sánh được.

Một trận hào quang chói mắt cùng vô số tiếng nổ liên miên không dứt phát ra, ngay cả khi kiếm mạc màu xanh là do Huyền Thiên Chi Bảo tạo nên cũng không khỏi dấy lên từng hồi chấn động nhẹ.

Lúc này khoe miệng Bảo Hoa khẽ nhếch lên mơ hồ đang mỉm cười.

Nàng lúc này thập phần chắc chắn đối phương chỉ có thể sử dụng một chút khí tức của Huyền Thiên Chi Bảo thôi, sẽ tuyệt đối không thể chống đỡ thêm một màn công kích như khi nãy của nàng.

Dù sao với công kích vừa rồi nàng đã sử dụng một tia chân nguyên trong đó, nếu so với một kích chân chính của Huyền Thiên Chi Bảo cũng không kém hơn bao nhiêu.

Đứng trong kiếm mạc màu xanh Hàn Lập đem cảnh này trông thấy hết thấy, lại đảo mắt qua kiếm ảnh màu xanh trên tay trong lòng không khỏi cười khở.

Nhưng sau đó sắc mặt hắn trầm xuống, bàn tay hướng về thiên linh võ nhẹ, một cái kim sắc nguyên anh từ đó nhất thời bay ra.

Nguyên anh có khuôn mặt nhỏ nhắn giống hệt Hàn Lập đang ngưng trọng dị thường, một tay cũng bấm niệm pháp quyết. Bốn phía lại có hơn mười khẩu tiêu kiếm dài độ một tấc xoay quanh che kín toàn thân.

Cùng lúc từ trong thân hình của Hàn Lập phát ra từng tràng tiếng chim hót vượn minh, sau đó là năm đạo kim quang bay ra lóe lên rồi biến ảo thành các loại hư ảnh của cự viên, chân phượng, ngân bằng, khổng tước, kim long. Mỗi loại con lớn tầm năm trượng nhắm về Hàn Lập mà xoay tròn xung quanh.

Nguyên anh không chút do dự dùng tay đồng thời vẫy ra bốn phía.

Lập tức năm đạo chân linh hư ảnh bay tới nhập vào thân hình của nguyên anh.

Một tiếng nổ vang!

Nguyên Anh nguyên bản đang màu vang nhạt bỗng chốc trở nên chói mắt rực rỡ, nhưng sau khi kim quang tan đi bóng dáng của cả nguyên anh lẫn thân hình Hàn Lập đều quỷ dị biến mất. Thay vào đó là một thân người cao lớn có ba đầu sáu tay.

Toàn thân bất kể da thịt hay gương mặt đều được tầng vảy màu vàng kim sán lạn bao trùm. Trên cái đầu ở giữa hiện ra một cái sừng xanh và một cái nhãn châu tối đen quỷ dị.

Thân ảnh của người khổng lồ ngẩng lên liếc nhìn Bảo Hoa, phía sau lớp vảy màu vàng mờ hồ hiện ra chân diện của Hàn Lập. Nhưng giờ khắc này trong mắt hắn một chút biểu tình cũng không có, lại có một đạo kim quang chớp động đem đến cho người ta thứ cảm giác yêu dị cùng kinh hãi.

Hác bào thanh niên nhìn tới một chớp trong mắt liền như bị kim châm nóng rực trong lòng không khỏi hoảng hốt, lại đánh giá thêm vài lần bỗng giật mình thất thanh:

"Niết Bàn Thánh Thể, đúng là Niết Bàn Thánh Thể! Không phải từ trước cho đến nay chỉ có duy nhất một người tu luyện đại thành hay sao? Hắn có quan hệ thế nào với Niết Bàn Thánh Tổ?"

"Đúng là Niết Bàn Thánh Thể, bất quá cũng chưa luyện đến mức đại thành mà chỉ có thể làm ra dáng vẻ bề ngoài thôi. Nhưng thực cũng khó đoán được hắn còn có thể thực hiện tiếp giai đoạn biến thân sau đó nữa hay không?" Đôi mi xinh đẹp của Bảo Hoa Thánh tổ cũng đang nhìn vào bóng người tỏa ra kim quang rực rỡ kia, trên mặt không khỏi biểu lộ vài phần kinh ngạc.

Hàn Lập sau khi biến hóa đối với sự hoảng sợ của hai vị Thánh tổ làm như không thấy, ngược lại gầm lên một tiếng đưa cánh tay chụp tới.

Một đạo ánh sáng xanh thẫm lóe lên trên cánh tay vàng rực rỡ, một cây tiểu kiếm dài màu xanh từ đó dần hiện ra rồi bay lượn qua lại trên không trung, trên thân kiếm như ẩn như hiện vô số kim ngân lưỡng sắc ký hiệu chớp động liên tục.

"Huyền Thiên Chi Bảo, đúng là Huyền Thiên Chi Bảo! Quả là rắc rối, với Niết Bàn Thánh Thể thực đúng là có khả năng đem vật này kích phát." Bảo Hoa nhìn đến cảnh này trong lòng trầm xuống nhũu mày thì thào một tiếng.

Mà Hàn Lập cúi đầu nhìn lục sắc tiểu kiếm bay ra trên cánh tay trong mắt lóe lên một tia khó hiểu, sau đó lại hướng về nữ tử đứng ở xa lạnh lùng nói:

"Còn muốn động thủ? Nếu ở bên ngoài cho dù có Huyền Thiên Chi Bảo cũng tuyệt đối không phải đối thủ của ngươi. Nhưng ngược lại lúc này đây nếu phải ra tay thì kết cục chúng ta khó tránh khỏi lượng bại câu thương mà thôi. Huống hồ nhìn bộ dáng của tiền bối hẳn là không có lý do cùng Hàn mỗ đồng quy vu tận, vậy ngươi thực sự muốn thế nào đây?"

"Niết Bàn Thánh Thể, Huyền Thiên Chi Bảo! Nếu ngươi cùng lúc có hai thứ này thực cũng có tư cách để cùng ta liều mạng. Cuối cùng là thiếp thân thật xem nhẹ ngươi rồi. Được, không động thủ thì không động thủ, nhưng ngươi phải giao cho ta một vật nợ mới được!" *Ánh mặt Bảo Hoa Thánh tổ chớp chớp một chút rồi thân nhiên cười nhẹ như trăm hoa đua nở.*

"Vật nợ! Tiền bối nói vật nào?" *Hàn Lập nghe được liền ngăn ra, ánh mắt lóe lên đánh giá bạch y nữ tử vài lần liền hỏi.*

"Vật đó là gì cụ thể ra sao ta cũng không biết, nhưng đến tám chín phần là một loại linh dược." *Bạch y nữ tử đầu tiên trầm ngâm sau đó khẽ nhích môi truyền âm rõ ràng không có ý cho Nguyên Yểm Thánh tổ nghe được cuộc nói chuyện giữa hai người.*

Hắc bào thanh niên thấy một màn này thân sắc hơi động, nhưng hai tay ôm ngực liền cười lạnh một tiếng không can thiệp vào.

"Lấy thân phận trước kia cùng thần thông của tiền bối thì có cái gì mà không thể lấy được, vì sao ngươi lại cho rằng Hàn mỗ có đồ ngươi muốn?" *Hàn Lập thầm lắp bắp kinh hãi nhưng trên mặt vẫn không chút biểu tình đồng dạng truyền âm đến.*

"Nguyên nhân do đâu thực cũng không cần nói đến. Nhưng thiếp thân có thể tự tin bảy tám thành linh dược đó đang ở trong tay ngươi. Nếu không nắm chắc điểm này ta hẳn sẽ không mạo hiểm cùng ngươi trở về chỗ này trong Thánh giới." *Bảo Hoa lạnh nhạt trả lời.*

"Cho dù như thế thì tiền bối ngay từ đầu đã theo dõi tại hạ sao không sớm ra tay, nghĩ đến cùng đám người chúng ta thực không chịu nổi một kích?" *Hàn Lập tâm niệm chuyển động có chút khó hiểu nói.*

"Bởi vì khi trước chưa thể khẳng định gốc linh dược kia ở trên thân ngươi, nhưng hiện tại đám người kia đã ngã xuống hết thì có thể khẳng định được rồi." Bảo Hoa Thánh tổ cười khẽ không chút cố kỵ thản nhiên trả lời.

Chương 2099: Thái Hư Diệu Linh Đan

"Như vậy là có ý gì? Thôi được, cứ cho là Hàn mỗ có loại linh dược mà tiên bối muốn thì ít nhất cũng phải biết cụ thể là loại nào, dù sao trên người tại hạ linh dược cũng không ít, sao biết chính xác để cấp cho tiên bối?" Hàn Lập khẽ nhún mày trầm giọng hỏi ngược lại.

"Dược tính hay tên gọi cụ thể thế nào ta cũng không rõ ràng. Nhưng có một điều chắc chắn là linh dược này người có được từ trước khi tiến vào Thánh giới, hơn nữa nhất định là thứ thế gian khó tìm, nói không chừng Linh giới cũng chưa chắc đã có loại linh dược này." Lúc này Bảo Hoa cũng không làm ra vẻ huyền bí nữa mà suy nghĩ một chút rồi chậm rãi nói.

"Không phải thứ Linh giới có?" Hàn Lập nghe xong lời này sắc mặt hơi đổi, sức nhớ tới đám linh dược lấy được từ Quảng Hàn giới.

Biểu hiện Hàn Lập như vậy tất nhiên không cách nào giấu diếm được Bảo Hoa, trên mặt nàng tiểu ý càng đậm lên ba phần liền vỗ nhẹ tay cười rộ:

"Xem ra thiếp thân không có đoán sai, đích thực trên người Hàn đạo hữu có thứ linh dược thế gian khó tìm. Chỉ cần đem linh dược dâng lên thiếp thân có thể làm chủ đề đạo hữu ly khai nơi đây, cũng cam đoan bên phía Nguyên Yểm đạo hữu sẽ không làm khó người. Hơn nữa, ngoại trừ những việc này ta còn tặng kèm một người. Hắc Ngạc, đem tiểu nha đầu kia ra đi!"

Vừa nói bạch y nữ tử vừa quay đầu sang phân phó cho Hắc Ngạc một tiếng.

"Vâng, đại nhân!"

Hắc giáp đại hán lập tức khom người đáp lời, tiếp đó một tay vỗ vào cái túi da màu vàng bên hông.

Miệng túi từ từ mở rộng liền có một cỗ hắc sắc quang hà từ cuộn cuộn bay ra, sau một cái chớp động rồi hiện lên một mỹ thiếu nữ khoảng hơn mười tuổi đang hôn mê bất tỉnh trong hư không.

Hàn Lập vừa thấy dung nhan thiếu nữ đồng tử chợt co rút lại.

Đúng là Chu Quả Nhi!

"Tiểu nha đầu này cùng ngươi cũng coi như có chút quan hệ, nghĩ chắc ngươi sẽ không bỏ mặc a? Hôm nay chỉ cần đưa ra linh dược thì ta sẽ đem nàng giao cho ngươi." Bạch y nữ tử thân nhiên nói.

*"Đúng là nàng cùng ta có chút liên quan, bất quá nếu đã rơi vào tay các ngươi thì chắc Lâm đ*o hữu cũng đã vẫn lạc."* Hàn Lập thờ dãi một hơi hỏi.

"Tuy tên tu sĩ Hợp Thể đi cùng nàng có một ít Chân Linh huyết mạch trong cơ thể, nhưng đối với ta mà nói thì không có chỗ hữu dụng thì tất nhiên sẽ không lưu lại." Bảo Hoa thân nhiên nói.

"Hừ, nếu ta thực sự liều mạng đánh cược một lần thì tin chắc rằng các ngươi cũng không có kết quả tốt đẹp. Bất quá ta cũng không muốn vì một gốc linh dược mà làm cái chuyện ngư tử vông phá. Được, ta sẽ lấy ra vài loại linh dược cho ngươi xem trong đó có thứ ngươi muốn hay không!" Hàn Lập hừ lạnh một tiếng sau đó đáp ứng.

"Hàn đạo hữu lựa chọn như thế thực mới hợp tình hợp lý! Hắc Ngạc, trước tiên đem nha đầu kia giao cho hắc, ta cũng tin là Hàn huynh sẽ không làm ra loại hành động thiếu sáng suốt đi." Bảo Hoa khẽ cười một tiếng rồi quay đầu sang đại hán phân phó.

Hắc Ngạc nghe vậy, một tay lập tức ném Chu Quả Nhi bay thẳng đến chỗ Hàn Lập.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống tay áo khẽ động một cái, lập tức một vòng bảo vệ màu xanh xuất hiện đem Chu Quả Nhi vô thanh vô tức bị kéo lại phụ cận.

Thần niệm của hắc quét một lượt qua người thiếu nữ chỉ phát hiện trên người nàng có một đạo cấm chế chế đơn giản, ngoài ra không hề bị động tay động chân gì thêm liền gạt đầu, tay áo lần nữa lại phát nhẹ.

Lập tức ánh sáng màu xanh lóe lên, sau đó thiếu nữ bị hắc thu vào bên trong một kiện bảo vật phi thường đặc thù.

Tiếp theo, hắc bắt đầu tự định giá những linh dược muốn xuất ra cho Bảo Hoa xem qua.

Từ sau khi lấy được đồng linh dược tại Quảng Hàn giới hắc vẫn luôn tra tìm tư liệu để hiểu rõ lai lịch cũng như công dụng của chúng.

Kết quả ngoại trừ một phần nhỏ trong đó ra thì đại bộ phận căn bản không thể nhận biết chính xác công dụng ra sao, chỉ có thể một mực đặt trong tủ trạc trữ vật chờ đợi cơ duyên sau này.

Giá trị những linh dược Tiên giới này to lớn không cần bàn cãi, nhưng nếu thật có thể bằng một loại linh dược hiện tại vô dụng với hắc mà có thể đem đại địch trước mắt này đuổi đi thì tất nhiên hắc cam tâm tình nguyện.

Song, với thân phận Thủy tổ của đôi phương chắc chắn không để mắt vào mấy thứ linh thảo bình thường trong bí cảnh Quảng Hàn giới, hơn phân nửa là phải lấy ra vài cây Tiên giới linh dược được đặc biệt gieo trồng mới có thể can qua. Nhưng mà trước đó, nếu có thể sử dụng linh dược khác để qua mặt tất nhiên vẫn là chuyện tốt nhất.

Nội tâm Hàn Lập đã quyết định rồi khẽ niệm pháp quyết, tiểu kiếm xanh sẫm trên tay chợt lóe lên rồi tiêu tán biến mất.

Tiếp theo năm ngón tay khẽ chuyển, bạch quang lóe lên trong tay liền hiện ra một cái hộp ngọc màu trắng mặt ngoài dán đầy các loại phù lục sắc sỡ, rồi ném về phía đối diện.

Mắt ngọc của bạch y nữ tử lóe lên, cánh tay thon dài đưa tới chụp một trảo, hộp ngọc liền "vèo" một tiếng lẳng không bay qua.

Một đầu ngón tay như búp măng nuốt nà lướt nhẹ phía trên hộp ngọc, mấy tấm phù lập tức rơi xuống, nắp hộp cũng được bung ra.

Trong hộp rõ ràng chứa một gốc linh thảo toàn thân xanh biếc, tản mát thanh hương nhàn nhạt, hơn nữa còn chớp động từng đạo bạch quang nhu hòa.

Bảo Hoa Thánh Tổ vừa thấy linh dược này thần sắc khẽ động, nhưng sau một phen suy tính lại không lộ ra vẻ gì chỉ lắc lắc đầu. Hào quang màu phấn hồng lóe lên đem nắp hộp khép lại, những đạo phù cấm chế một lần nữa xuất hiện phía trên hộp ngọc giống như chưa bao giờ bị bóc ra vậy.

Mà hộp ngọc sau khi nhoáng một cái lại bay vụt về phía Hàn Lập.

Hàn Lập không hề cảm thấy ngoài ý muốn tay áo phát lên đem hộp ngọc thu hồi, đồng thời trong tay kia đã sớm xuất hiện một cái bình ngọc màu xanh nhạt, ngón tay hơi duỗi một cái liền bay vụt sang bạch y nữ tử.

Bảo Hoa một trào đem bình ngọc giữ lại, mở nắp bình hướng thần niệm quét vào bên trong, đại mi nhú lại một cái rồi lắc đầu, đồng dạng lại ném lại.

Lúc này Nguyên Yểm Thánh Tổ đang đứng một bên, tuy nhiên không biết nội dung cuộc nói chuyện giữa Hàn Lập cùng Bảo Hoa nhưng lại thấy một màn lúc sau trong nội tâm cũng giật mình đôi chút, tuy vậy cũng chỉ bĩu môi dừng dừng tỏ vẻ không quan tâm.

Trong suy nghĩ của hắn, tất nhiên sẽ không cho rằng trên người một gã tu sĩ Hợp Thể có thể xuất ra loại linh dược gì có thể làm cho những Thủy Tổ bọn hắn động tâm.

Cứ như vậy, Hàn Lập liên tiếp xuất ra bảy tám gốc linh dược nhưng Bảo Hoa đều không nhìn trúng.

Trên mặt bạch y nữ tử mơ hồ trầm xuống, lại một lần nữa đem linh dược trả về lạnh lùng mở miệng:

"Những linh dược ngươi vừa lấy ra cũng không thể nói là không chân quý, nhưng chỉ với cấp bậc như vậy sao có thể có hữu dụng với ta? Tiếp theo nếu cứ như vậy thì ngươi cũng không cần phải làm thêm nữa."

Hàn Lập nghe vậy không khỏi lộ ra một tia do dự rồi khẽ thở dài một hơi, bàn tay khẽ chuyển, trên tay lại hiện ra một cái hộp ngọc trắng ngà.

Hộp ngọc này cùng những cái lúc trước khác nhau rất lớn, chẳng những chất liệu cao hơn một bậc mà vừa mới xuất hiện đã mơ hồ tản mát từng đạo "xuy xuy" hàn khí.

Lúc này đây, Hàn Lập không đem hộp ngọc trực tiếp ném tới mà bàn tay khẽ vỗ đem lá phù trên hộp bóc xuống, sau đó đem nắp ngọc hạp nhẹ nhàng mở ra.

Bảo Hoa gặp tình hình này cũng không nổi giận mà bờ môi khẽ nhếch lộ ra một nét tiếu ý.

Tiếp đó, cổ tay Hàn Lập nắm chặt lấy hộp ngọc khẽ run lên.

Tùng đạo hàn khí mênh mông!

Một khối băng ngũ sắc óng ánh từ trong hộp bay ra, bên trong mơ hồ có thể thấy được một đoạn linh cảnh đỏ thắm, mặt ngoài có hai khóa linh quả một bạc một vàng bộ dáng có một không hai giống hệt như cây óc chó.

"Thiên Âm lôi hạch..."

Bảo Hoa nhìn rõ vật bên trong khối băng liền thu lại nụ cười trên mặt, lần đầu lộ ra biểu tình giật mình.

Nguyên Yểm Thánh Tổ một bên nghe vậy, nguyên bản vẻ mặt khinh thường cười lạnh đồng dạng biến sắc.

"Thiên Âm lôi hạch? Ngươi không có nhìn lầm đấy chứ, vật ấy không phải chỉ có thượng giới mới có ư, hửn chỉ là một gã tu sĩ nhân tộc sao có thể sở hữu linh vật như thế! Dem thứ đồ ngươi vừa lấy ra qua đây, bốn tọa muốn xem tỉ mỉ một chút!"

"Nguyên Yểm tiên bối đã phân phó nhưng thứ cho vẫn bối không tuân theo. Bảo Hoa tiên bối, vật này có phải là linh dược người muốn?" Thần sắc Hàn Lập không đổi một hơi cự tuyệt thanh niên áo đen, ngược lại ngưng thần hỏi Bảo Hoa Thánh Tổ một câu.

Tên tuổi Thiên Âm lôi hạch này hửn cũng có nghe qua mơ hồ từ trên diễm tịch nào đó, nhưng tuyệt đối không ngờ chính là gốc linh dược trong tay lập tức nội tâm có chút hưng phấn.

Xem ra việc đem những linh dược ở Tiên giới mà hắn không kiến thức được cho hai tên Thủy Tổ Ma tộc này phân biệt một phần cũng không hẵn là chuyện tình lỗ lã.

Chỉ cần hắn biết lai lịch của đám Tiên giới linh dược thì về sau tất có chỗ đại dụng.

Thanh niên áo đen nghe Hàn Lập nói vậy sát khí trên mặt chợt lóe nội tâm đại giận, nhưng tâm niệm khế duyên, không biết nghĩ thế nào gì lại đem nộ khí áp chế xuống.

Bất quá lúc này hắn đã bỏ đi bộ dáng không đếm xỉa tới những thứ Hàn Lập xuất ra như trước, sau đó có chút dăm chiêu nhìn gốc linh dược của Hàn Lập không biết trong lòng đang nghĩ gì.

"Vật ấy tuy rằng ta chưa thấy qua bao giờ, nhưng hình thái đặc thù như thế thì tám chín phần là Thiên Âm lô hạch. Nó đối với một ít người tu luyện công pháp đặc thù mà nói có giá trị tuyệt đối to lớn, nhưng đáng tiếc lại không phải là thứ linh dược ta muốn." Bảo Hoa Thánh Tổ nhìn chằm chằm vào linh dược bên trong khối băng sắc mặt liên tục biến hóa một hồi, nhưng cuối cùng cũng chậm rãi lắc đầu.

"Không phải!" Hàn Lập trầm ngâm một chút tay áo phát một cái, linh dược trước người một lần nữa quay lại hộp ngọc, chợt lóe rồi tiêu thất trong hư không.

Sau một khắc, một cái hộp ngọc màu xanh nhạt khác xuất hiện, như cũ lại bị thủ pháp đồng dạng khai mở, bên trong cũng bay ra một khối băng ngũ sắc.

Nhưng lúc này đây bên trong khối băng là một đóa kỳ hoa trắng nõn như ngọc ước chừng lớn tầm miệng chén cơm!

Bạch y nữ tử đang đứng xa xa thấy đóa kỳ hoa bên trong khối băng đôi mi nhú chặt một chút.

Với lịch duyệt của nàng vậy mà không cách nào phán đoán được lại lịch đóa bạch hoa thì có thể thấy đây tuyệt đối không phải loại chuyện trẻ con nói chơi.

Nguyên Yểm Thánh Tổ đứng một bên cũng nhìn qua đóa linh hoa màu trắng trên mặt hiện lên một tia nghi hoặc, mơ hồ cảm thấy đã nghe nói qua linh hoa cùng loại nhưng nhất thời không nghĩ ra được, không khỏi nhất thời trầm ngâm.

Hàn Lập gấp bộ dáng Bảo Hoa như vậy, không nói hai lời liền vung tay áo lên thu lại vật kia rồi lấy ra một cái hộp ngọc khác.

Cứ như vậy, hắn một hơi lấy ra năm sáu dạng linh dược khác, nhưng ngoại trừ Thiên Âm lôi hạch đầu tiên thì không có thứ nào Bảo Hoa cùng Nguyên Yểm có thể nhận ra!

Trong lòng hắn khẽ buông lỏng nhưng mơ hồ lại bắt đầu có chút thất vọng.

Sau đó hắn lại xuất ra khối băng ngũ sắc chứa một gốc linh thảo màu nhàn nhạt bạc, hai người Bảo Hoa cùng Nguyên Yểm không khỏi cùng nhau thất thanh hô to:

Chương 2100: Đại kiếp nạn của Thánh giới

"Là Luyện Ma Thảo!"

"Không thể nào!"

Âm thanh thất kinh từ Bảo Hoa cung Nguyên Yêm nối nhau truyền đến. Bảo Hoa trong lòng tuy có chút kinh ngạc nhưng vẫn đứng yên bất động.

Còn Nguyên Yêm bên cạnh chỉ sau một tiếng quát to đã nhoáng lên rồi mơ hồ biến mất.

Trước mặt Hàn Lập hắc quang vừa chột lóe đã thấy Nguyên Yêm thánh tổ thần không biết quỷ không hay mang theo một cỗ ô quang xuất hiện ngay trước mặt hơn nửa trăm thủ thảo liên hóa lớn hung hăng hướng về gốc linh thảo màu nhạt bạc chụp tới.

Toàn bộ động tác như mây bay nước chảy, thủ thảo cũng chụp đến nhanh như tia chớp.

Lúc này đây hắc bào thanh niên gương mặt trở nên cổ quái, hai mắt đỏ bừng nhìn chăm chăm vào gốc linh dược. Đối với hắn ngoài gốc linh dược này ra thì dường như trên thế gian không còn tồn tại thêm thứ khác nữa.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống gầm lên một tiếng giận dữ, tay áo phát mạnh một cái làm khối băng màu ngũ sắc lóe lên tiêu thất, tiếp đó lại tung

ra một nắm quyền cực lớn được kim sắc lân phiến bao bọc nhắm thẳng phía trước đánh tới.

"Oanh!" một tiếng kêu như sấm dậy vang lên.

Kim quang va chạm với hắc khí làm dấy lên một trận kinh phong, từng đạo lãng khí cuộn cuộn hướng ra bốn phía xung quanh quét đi.

Từng hồi chao đảo như trời long đất lở, hư không ở bốn phía cũng rách ra vô số đạo nhỏ dài màu bạch ngan uốn éo không ngừng, sau một lúc mới lóe lên rồi tiêu thất.

Ở trung tâm bạo liệt có hai bóng người nhoáng lên rồi phân biệt văng ra, lại sau vài cái chớp động rồi mới ở địa phương cách đó hơn mười trượng ổn định lại thân hình.

Đúng là Hàn Lập cùng Nguyên Yêm Thánh tổ!

Xem ra một kích vừa rồi hai người vẫn chưa phân được cao thấp.

Sát khí trên người Hàn Lập dấy lên, khuôn mặt đang bị ma hóa từ từ ngẩng lên đem ánh mắt cực kỳ băng hàn nhìn về phía Nguyên Yêm lớn tiếng quát:

"Như thế nào đây? Các hạ thực sự muốn cứng rắn động thủ sao? Nếu như vậy Hàn Mỗ cũng không ngại phụng bồi một phen!"

Hàn Lập vừa dứt lời thì kim quang một bên chợt lóe, không ngờ trên vai liên hiện ra thêm một chiếc đầu bị ma hóa màu vàng rực rỡ. Đồng thời dưới sườn cũng dao động lập tức mọc ra hai cánh tay được kim giáp lân phiến bao phủ.

Hàn Lập hiện giờ lại biến thân thành hai đầu bốn tay, cả bốn thủ quyền nắm chặt, trên người liền toát ra một cỗ sức mạnh khủng khiếp lớn hơn khi trước không biết bao nhiêu lần.

" Nhị niết biến thân! Người quả nhiên đã đem Niết Bàn Thánh Thể tu luyện đến đỉnh phong."

Bảo Hoa phía xa trông thấy cảnh này khóe mắt sẽ rụt lại thì thào một câu.

Về phần Nguyên Yểm thánh tổ bên kia thấy được biến thân yêu hóa của Hàn Lập nét mặt đại biến, đôi mắt hiện lên vẻ kiêng kỵ thật đậm.

Bất quá đối với hắc gốc Luyện Ma Thảo này thực sự quá mức trọng yếu cho nên Nguyên Yểm thánh tổ hít một hơi thật sâu nhìn Hàn Lập nói:

" Nhân tộc tiểu tử, đối với người gốc Luyện Ma Thảo này dù có được cũng hoàn toàn vô dụng, nếu người đem vật này dâng lên cho ta thì bốn tọa sẽ lập tức bỏ đi, đối với chuyện của người và Bảo Hoa tuyệt đối không quan tâm thêm nữa."

" Luyện Ma Thảo? Đây là lần đầu tiên văn bối nghe qua cái tên này! Hai vị tiền bối nếu nhận ra thì trước hết hãy giới thiệu lai lịch của linh dược ra một chút sau đó hãy tính chuyện khác."

Hàn Lập đem lời yêu cầu của hắc bào thanh niên phớt lờ qua một bên lạnh lùng nói.

" Luyện Ma Thảo cùng Lôi Âm Hạch đều là thiên địa linh dược bình thường chỉ có ở thượng giới. Công dụng như thế nào thì như Nguyên Yểm đạo hữu đã nói, chỉ hữu ích đối với người của Thánh giới chúng ta. Bất quá theo sự hiểu biết của thiếp thân mà nói. Loại linh dược này đối với Nguyên

Yểm đạo hữu vô cùng quan trọng, một bước cuối cùng của hắn có thể đi tiếp hay không còn phải trông chờ vào nó.

Mặt khác thiếp thân còn muốn nói thêm một câu, trước đây Nguyên Yểm đạo hữu nảy sinh một ý tưởng muốn đem vài loại tài liệu kỳ quái cùng linh thảo để đào tạo ra một gốc Luyện Ma Thảo chân chính. Bất quá đến nay thì..."

"Im ngay, Bảo Hoa, người chó nên nhiều chuyện!"

Không biết Bảo Hoa suy nghĩ gì trong đầu lại đem sự trọng yếu của Luyện Ma Thảo đối với Nguyên Yểm thánh tổ một hơi cười cợt nói ra. Hắc bào thanh niên nghe vậy sắc mặt liền trở nên giận dữ khó coi cực độ rồi hét lên một tiếng cắt ngang lời của bạch y nữ tử.

Bảo Hoa liếc nhìn Nguyên Yểm một cái khẽ cười cười một chút rồi im lặng cũng không nói thêm gì nữa.

"Thì ra là vậy!" Hàn Lập dần trở nên dăm chiêu.

"Tiểu tử họ Hàn kia, nếu Bảo Hoa đã nói vậy thì ta cũng không nhắc thêm gì nữa. Luyện Ma Thảo đối với ta đã là tình thế bắt buộc. Nếu người không chịu giao ra thì ta cũng không tiếc cái chủ mạng nguyên thân này mà đem người vĩnh viễn lưu lại."

Sắc mặt hắc bào thanh niên trở nên dữ tợn tựa như đã hạ quyết tâm nói.

"Nếu là thứ vô dụng đối với ta thì tự nhiên cũng không cần giữ lại nữa, nhưng tiền bối chỉ một tiếng nói muốn là cầm đi như vậy không phải là trò cười cho thiên hạ hay sao?"

Hàn Lập tâm niệm trong lòng xoay chuyển nhưng vẻ mặt vẫn bất động thanh sắc trả lời.

"Chỉ cần thành thật đem gốc Luyện Ma Thảo kia cho ta, dù sự tình gì cũng được. Bốn tọa tuy là Ma giới Thủy tổ nhưng trên người cũng không thiếu bảo vật mà tu sĩ Nhân tộc các người cầu mong cũng không được." Hắc bào thanh niên thấy vẻ buông lỏng của Hàn Lập trong lòng nhất thời mừng rỡ.

Thấy được Nhị Niết biến thân của Hàn Lập hẳn tự hỏi cũng không nắm chắc được mười phần lưu lại được nên dùng giải pháp thương lượng là ổn thỏa nhất.

"Hắc hắc, chuyện Luyện Ma Thảo hãy để nói sau, giao dịch giữa ta và Bảo Hoa tiền bối còn chưa có hoàn thành đâu." Hàn Lập cười hắc hắc từ chối.

"Cũng tốt. Như vậy bốn tọa sẽ chờ Hàn đạo hữu làm xong chuyện tình khác đã." Nguyên Yểm thánh tổ do dự đôi chút rồi cũng một hơi đồng ý.

"Bảo Hoa tiền bối, vừa rồi ta đã xuất ra rất nhiều loại linh dược nhưng người không để vào pháp nhãn cái nào. Nay vẫn bối cũng không còn nhiều loại đặc thù để đem ra nữa, nếu người còn tiếp tục không nhìn trúng thì cũng chớ trách vẫn bối." Hàn Lập quay qua bạch y nữ tử trầm giọng nói.

"Trước tiên người hãy đem linh dược xuất ra nốt đi, nếu thực không có thu hoạch gì thì bàn cái khác cũng chưa muộn." Bảo Hoa khẽ nhu mày băng quơ nói.

Hàn Lập hừ nhẹ một tiếng rồi không nói nhiều lời khẽ phát tay áo, sau khi lam quang chớp động, một cái bình nhỏ màu lam nhạt bất ngờ hiện ra.

Hắn cầm cái bình nhỏ ném lên, rồi mười ngón tay nhanh như chớp bắn ra vô số đạo pháp quyết nhập vào trong bình.

Sau một trận run lên nhè nhẹ, "*Phanh*" một tiếng nắp bình cũng khẽ mở ra, tung trận trận thủy linh khí tản mát ra bốn phía, tiếp đó từ miệng bình truyền ra một cỗ linh tuyến màu trắng ngà.

Linh tuyến này thoát nhìn bắt quá chỉ lớn bằng miệng cái chén, nhưng ở giữa lại có một cái ngân sắc đài sen lớn bằng nắm tay hài tử đang trôi nổi ở trong đó.

Đài sen nằm trên một chiếc cành có vô số sợi rễ nhỏ tỏa ra bốn phía, mặt ngoài cỗ ngân sắc quang hà chớp động sáng láng dị thường. Ngân sắc đài sen ở giữa linh tuyến nhẹ nhàng lay động làm cho người ta cảm thấy thanh thoát không chút bụi tục.

Hàn Lập đem linh vật trong bình thả ra rồi nhìn không chớp mắt về phía bạch y nữ tử.

Nét thông dong siêu thoát bụi trần của Bảo Hoa thánh tổ liền biến mất không thấy bóng dáng, hiện giờ nàng đem đôi nhãn mi xinh đẹp như ngọc chăm chú ngắm nhìn ngân sắc đài sen mà vui mừng như điên không chớp động.

Tuy rằng bạch y nữ tử không nói thêm điều gì nhưng Hàn Lập trông thấy một màn này liền trong lòng mình bạch.

Nội tâm hắn vừa động liền nhìn sang Nguyên Yểm thánh tổ.

Vị Nguyên Yểm thánh tổ này chăm chú nhìn ngân sắc đài sen nhưng ánh mắt thập phần mơ hồ nghi hoặc, hiển nhiên là không nhận ra lai lịch của loại linh dược này.

Trong lòng Hàn Lập liên nhanh chóng cân nhắc rồi quay qua Bảo Hoa nói:

" Xem ra loại linh dược này chính là thứ tiên bối muốn, vậy tiên bối cũng nên giải thích qua một chút danh xưng cũng như công hiệu để giải đáp nghi hoặc trong lòng Hàn Mộ."

" Ngay cả tên tuổi người cũng không kiến thức được thì cần chi ta phải nói nhiều. Quả nhiên ta đoán không sai, trên người quả thực có thứ mà ta cần. Bất quá nhìn bộ dáng của người tựa hồ không muốn giao linh dược này cho ta a."

Ánh mắt Bảo Hoa rớt cuộc đã rời khỏi ngân sắc đài sen, cánh tay thon thả khẽ vẫy về lọn tóc mềm mại nhìn về phía Hàn Lập thân nhiên nói.

" Đối với đám linh dược khi này còn chưa tính. Nhưng số linh dược sau này mà vẫn bối xuất ra đều là loại có nguồn gốc Tiên giới. Tuy ta chưa biết rõ lai lịch nhưng khẳng định rằng những thứ này ở Linh Ma lưỡng giới đều là độc nhất vô nhị."

Nếu trong tay tiên bối thì có như vậy dễ dàng xuất ra sao? Huống hồ Hàn mộ ngay từ đầu chỉ nói đem cho tiên bối xem qua chứ tuyệt đối không dâng đến tận tay người." Hàn Lập khinh khỉnh bình tĩnh đáp lại một câu.

" Nếu nói như vậy thì khác, thiếp thân cũng thực sự rất cần loại linh dược này. Được rồi, người nếu có điều kiện gì chỉ cần nói ra. Dù sau năm đó ta cũng từng với vài lão quái ở Linh giới đổi lấy một số khẩu quyết công pháp, thậm chí còn có trong tay một số đan dược hiệu dụng với Hợp thể tu sĩ cùng vài loại chân linh huyết."

Nếu không phải công pháp tu luyện bất đồng thì ta cũng sẽ đem một số kinh nghiệm tiến giai Đại Thừa năm xưa truyền thụ lại cho người."

Bảo Hoa nghe vậy không hề tỏ ra ngoài ý muốn mà ngược lại khẽ mỉm cười thăm dò ý tứ Hàn Lập.

" Chân Linh Huyết Mạch." Đối với những thứ khác Hàn Lập không để vào mắt nhưng vừa nghe đến loại tài liệu trân quý này trong lòng liền chấn động một hồi.

" Không sai, trước đây ta từng giao thủ với một vài tên có chân linh huyết mạch nên trong tay cũng có một ít chân huyết. Nói ra thì Niết Bàn Thánh Thể của người đều dựa vào linh huyết mới có thể vận dụng. Nếu như vậy hẳn là chúng có tác dụng không nhỏ với người." Bạch y nữ tử mỉm cười nói.

" Ta thực sự cần chân linh huyết nhưng không phải loại nào cũng hữu dụng mới được a. Tiên bối cũng nên nói ra một chút xem là loại linh huyết nào rồi hẳn tính sau." Hàn Lập sắc mặt biến chuyển một chút rồi nhanh chóng điềm tĩnh nói.

" Được!"

" Trong tay ta có chân huyết của Ô Phượng, Lục Xí Cốt Cưu... " Bạch y nữ tử một hơi nói ra năm sáu loại chân linh huyết quý hiếm.

Hàn Lập sau khi nghe xong không khỏi thất kinh nhưng lập tức cự tuyệt.

" Nếu là loại này thì e rằng đối với ta thực vô dụng. Tiên bối có còn loại chân huyết nào khác không?"

" Thực cũng không phải, ta còn có thêm một ít Thiên Phượng chân huyết nhưng là đạo hữu đã có. Còn lại năm xưa ta đã đem dùng hết không còn lại chút nào. Hay là đạo hữu xem qua một ít đan dược trong tay ta có hữu dụng không?" Bảo Hoa thánh tổ rút cuộc ngưng trọng một chút rồi cười nhẹ lắc đầu.

" Cũng không cần, lần này ta tiến vào Ma giới cũng chỉ vì hai loại linh vật bên dưới. Nếu tiên bối giúp ta toại nguyện thì ta sẽ lập tức đem linh

được giao cho người liên."

Chương 2101: Thám Trì

"Người muốn tiến vào Tây Linh Trì và ăn Tịnh Linh Liên!" Thần sắc Bảo Hoa hơi trầm xuống, chậm rãi nói với ánh mắt lạnh lẽo.

"Tại hạ mạo hiểm lớn như thế này chính là vì muốn có được một cơ may tiến lên cảnh giới Đại Thừa. Sau khi trải qua bao trắc trở cuối cùng cũng đến được đây, đương nhiên sẽ không bỏ đi mục đích đó." Hàn Lập thần nhiên trả lời, thần sắc không đổi.

"Cứ cho là để người tiến vào Tây Linh Trì và lấy được một hai gốc Tịnh Linh Liên đi nữa thì người cho là người có thể được toại nguyện ngay hay sao. Ta không ngại nói thật cho người biết, không phải các người là đám người duy nhất có thể xâm nhập nơi này." Bảo Hoa giảng giải đầy thâm ý.

"Điều này đương nhiên Hàn mỗ biết. Nếu không nhờ có một số tiền bối của Linh giới đã từng tới nơi này thì sao đám người chúng ta lại có thể biết nơi này có Tây Linh Trì và Tịnh Linh Liên được chứ." Hàn Lập trả lời, không hề cảm thấy ngạc nhiên.

"Linh giới thôi sao? Người cũng hơi quá khinh thường lực hấp dẫn của hai thứ linh vật này đối với một số tồn tại cường đại rồi. Ma giới của chúng ta đã tồn tại không biết bao nhiêu năm tháng, trong suốt thời gian đó, đã có không biết bao nhiêu cường giả từ giới diện khác, trong đó có Linh giới từng tiến vào Tây Linh Trì. Bọn họ có chỗ dựa vô cùng cường đại đến nỗi ngay cả mấy đại Thủy Tổ chúng ta cũng không dám cự tuyệt, cũng có những người vốn có thần thông không thể tưởng tượng nổi, khiến chúng ta cũng chỉ có thể thu một ít thù lao rồi cũng để mặc họ tiến vào coi như

không thấy. Nhưng trong số những kẻ này, số người có thể tiến vào cảnh giới cao hơn nhờ sự trợ giúp của Tây Linh Trì và Tịnh Linh Liên lại chưa được đến một phần mười." Bảo Hoa chậm rãi giải thích cho Hàn Lập.

"Các cường giả từ giới diện khác..., tỷ lệ là một phần mười, những điều này cũng đủ để ta đánh cược một phen rồi." Hàn Lập nghe xong khẽ nhướn mày, nhưng ngay sau đó lại hừ lạnh một tiếng rồi trả lời.

"Nhưng nếu ta cho người biết là những người chưa thành công bước ra khỏi Tây Linh Trì kia, kể từ đó cũng đánh mất hy vọng tiến lên một giai tầng cao hơn thì đạo hữu tính sao?" Bảo Hoa thoáng cười khẽ.

"Không còn hy vọng tiến giai sao?" Lần này thì Hàn Lập giật mình thật rồi.

"Không sai. Theo ta được biết, phàm là người không thể tiến giai nhờ vào Tây Linh Trì và Tịnh Linh Liên thì nhất thời cũng có thể có được một vài chỗ tốt từ hai thứ này, tuy nhiên từ đó trở đi quả thật không có một ai có thể tiến lên cảnh giới Đại Thừa. Nếu không, người cho rằng nơi trọng yếu như Khổ Linh Đảo chúng ta có thể để cạnh phòng lỏng lẻo như vậy à. Nếu không có hạn chế này thì cho dù mấy đại Thủy Tổ chúng ta phải trả một cái giá lớn cũng sẽ phá hủy hoàn toàn hòn đảo này. Dù sao thì Tây Linh Trì và Tịnh Linh Liên căn bản không có chút tác dụng gì với Ma tộc chúng ta cả, thay vì để cường giả ở giới diện khác chiếm lợi thì đương nhiên là nên giải quyết một lần cho xong mới phải. Hàn đạo hữu, hiện giờ người có còn muốn tiến vào Tây Linh Trì nữa hay không?" Đôi mắt đẹp của Bảo Hoa chuyển động, mơ hồ như đang khẽ cười.

"Lại có chuyện như vậy sao!" Sắc mặt Hàn Lập âm tình bất định, nhưng hần lập tức nhớ ra điều gì đó, ánh mắt lại đảo sang hướng Nguyên Yểm Thánh Tổ.

Kết quả hắc bào thanh niên cười hắc hắc một cái rồi âm trầm nói:

"Hàn tiểu tử, về điểm này chúng ta cũng không cần đánh lừa ngươi làm gì. Tây Linh Trì và Tịnh Linh Liên có thể có năng lực nghịch thiên giúp ngươi đột phá bình cảnh Đại Thừa kỳ thì đương nhiên cũng sẽ ẩn chứa một số tai họa ngấm ngầm nghiêm trọng. Thế gian này vốn dĩ không có chuyện gì thập toàn thập mỹ. Lấy cái gì, bỏ cái gì, ngươi phải tự mình quyết định rồi."

"Chẳng lẽ thật sự không có cách gì có thể giải quyết hậu hoạn này hay sao?" Ánh mắt Hàn Lập ngưng trọng dị thường, nửa tự nhủ, nửa lẩm bẩm.

"Phương pháp bài trừ đương nhiên là có. Có điều theo thiếp thân thấy, Hàn đạo hữu nên bỏ ý định này đi thì hơn, bởi những thủ đoạn này vốn dĩ ngươi không thể nào làm được, cho dù là bọn ta cũng không dám hy vọng xa vời." Bảo Hoa lắc đầu, tỏ vẻ châm chọc nói.

"Cái gì, có phương pháp bài trừ tai họa ngấm của Tây Linh Trì sao!" Nguyên Yểm Thánh Tổ ngạc nhiên hoảng sợ.

"Nguyên Yểm, ngươi cần gì phải giật mình như thế. Ngươi mới ngồi ở ngôi vị Thủy Tổ được bao nhiêu năm, ta và Niết Sào đã ở cảnh giới Đại Thừa biết bao nhiêu vạn năm rồi. Những bí ẩn mà ngươi chưa biết vẫn còn khá nhiều đấy." Bạch y nữ tử lạnh lùng nhìn Nguyên Yểm vài lần, nói không nề nang gì.

Hắc bào thanh niên nghe thấy vậy tự nhiên giận dữ trong lòng, sát khí hiện lên trên mặt nhưng ngay sau đó lại bị hấn mạnh mẽ nén xuống.

"Nếu như đã có phương pháp, chắc tiên bối cũng không ngại nói cho vẫn bối một chút, không chừng vẫn bối vừa hay lại có biện pháp thực hiện được một trong số chúng thì sao." Hàn Lập nói không cần suy nghĩ.

"Được thôi, nếu như ngươi vẫn chưa từ bỏ ý định thì ta nói cho ngươi biết những phương pháp này cũng không thành vấn đề, nhưng trước đó ngươi đưa một chút nước suốt đang tắm bỏ linh dược cho ta để ta giám định một chút rồi hãy nói." Bảo Hoa mở to hai mắt, bỗng nhiên lại cười một tiếng rồi nói.

"Linh tuyền này sao, nếu như ngươi chỉ cần một chút nước suốt thì không thành vấn đề." Hàn Lập không hề nghĩ ngợi đáp ứng ngay lập tức.

Tiếp đó chỉ thấy hắn đưa một ngón tay về phía dòng suối trước mắt khẽ điểm một cái.

"Phốc" một tiếng!

Một đoàn dịch thể màu nhũ bạch lớn chừng nắm tay ngay lập tức bắn ra từ trong suối nước, chỉ lóe vài cái đã đến trước mặt Bảo Hoa Thánh Tổ.

Bạch y nữ tử mừng ra mặt, đưa ngọc thủ ra chớp lấy.

Một tiếng *"soạt"* lớn vang lên, một luồng sức mạnh vô hình lập tức cuốn lấy đoàn chất lỏng này mang tới bên nàng, hiện giờ nó ở phía trên lòng bàn tay chừng một tấc, quay tròn chuyển động không ngừng.

Bảo Hoa ngẩng nhìn đoàn nước suối trong lòng bàn tay không chớp mắt, một luồng thần niệm đột nhiên phóng ra, chui vào trong đó không chút tiếng động.

Một hồi lâu sau, nàng hé mở đôi môi anh đào, đoàn nước suối nhỏ khẽ run lên rồi hóa thành một đạo bạch quang chui vào trong miệng nàng.

Tiếp đó một tầng bạch khí bùng lên trên mặt Bảo Hoa rồi biến mất, nàng lại chậm rãi nhắm hai mắt lại, phảng phất như đang chậm rãi thưởng thức vật trong miệng vậy.

Hàn Lập và Nguyên Yểm Thánh Tổ thấy vậy cũng hơi giật mình, nhưng không có ai mở miệng nói gì.

Lại một lúc lâu nữa trôi qua, đôi mắt bạch y nữ tử chậm rãi mở ra, trong mắt nàng tràn ngập sự hoan hỉ:

"Không sai, ban đầu ta chỉ năm chắc sáu, bảy phần, nhưng hiện giờ thì có thể chắc tới chín phần rồi. Linh dược này chắc chắn chính là thứ ta muốn. Còn về phương pháp bài trừ hậu hoạn của Tảo Linh Trì và Tịnh Linh Liên ta đã khắc vào một ngọc giản rồi, coi như là tặng phẩm cho người đi."

Bảo Hoa dường như đã có chuẩn bị mọi thứ từ trước, nói vừa dứt lời cũng đưa bàn tay lên, một đoàn lam quang từ đó bay ra, đó là một ngọc giản màu lam nhạt.

Hàn Lập khẽ vẫy bàn tay, ngọc giản nọ đã bị vững vàng hút vào trong tay, hần bất động thanh sắc đưa thần niệm vào trong đó lùng sục.

Trong ngọc giản này quả nhiên khắc một số tranh vẽ trông rất sống động cùng với vô số văn tự thuyết minh và giải thích ở bên dưới.

"Ngâm mình trong Đạo Tàng Linh Lung Hỏa bảy bảy bốn mươi chín ngày, tiếp đó ăn thêm ba khóa Hóa Thiên Bổ Huyền Đan..." Hàn Lập chỉ vừa mới nhìn hai loại ghi đầu tiên đã bắt đầu tái mét rồi.

Hai thứ này không phải là linh vật nổi danh khắp nơi ở Tiên giới hay sao! Nghe nói không chỉ ở Linh giới, mà ngay cả ở Chân Tiên giới, hai thứ này cũng là bảo vật được rất nhiều Chân Tiên tha thiết cầu mong. Thậm chí trong mắt một số Chân Tiên thì giá trị của hai thứ này còn lớn hơn nhiều so với Tảo Linh Trì và Tịnh Linh Liên.

Hần biết đi đâu tìm hai thứ linh vật Tiên giới này chứ.

Cũng may trong ngọc giản còn ghi lại một số thứ khác, Hàn Lập nén lại bức bối trong lòng, lại ngưng thần xem tiếp.

"Nghiên Càn Khôn Hòa Hợp Hoa thành bột phấn. lấy yêu đan của Thất Túc Chân Ô làm chủ được rồi phối hợp với một số linh dược khác luyện chế thành linh dịch, lau tắm thân mình trên trăm năm, phương pháp điều chế như sau..." Hàn Lập nhìn những thứ phía dưới, sắc mặt không khỏi đen kịt lại.

Thất Túc Chân Ô cũng là một loài Chân Linh có danh tiếng không nhỏ, mặc dù không thể sánh bằng những chân linh cường đại như Thiên Long Thái Phượng nhưng cũng tuyệt đối không phải thứ hèn có thể xoay xở ra được.

Mà cái thứ Càn Khôn Hòa Hợp Hoa kia hẳn lại càng chưa từng nghe nói tới bao giờ, nhưng không cần nghĩ cũng biết đó tuyệt đối không phải là thứ hèn có thể tìm ra được.

Có điều khi thần niệm Hàn Lập đảo qua một bức tranh phía bên dưới, trong lòng hắn lại khẽ giật mình.

Trong bức họa rõ ràng vẽ một con chim nhỏ lông cánh vàng óng ánh, nhưng ở trung tâm của con chim lại vẽ thêm một viên đan dược màu vàng sáng lấp lánh, ở bên ngoài là vô số hoa văn trải rộng, thoạt nhìn thật sự thần bí vô cùng!

Thần niệm Hàn Lập nhìn chằm chằm bức họa này một hồi lâu, cuối cùng mới có thể hơi nhích mình nhìn sang một đám văn tự.

"Thái Hư Diệu Linh đan, người có tu vi Hợp Thể kỳ sau khi uống vào có thể tăng tiến tu vi nhanh chóng, tăng tỷ lệ đột phá bình cảnh Hợp Thể kỳ lên cực đại, cũng có một chút kỳ hiệu huyền diệu. Nếu uống một viên trước khi

ngâm mình vào Tây Linh Trì và ăn Tịnh Linh Liên có một nửa tỷ lệ tránh khỏi tai họa ngấm ảnh hưởng đến tu vi về sau."

"Thái Hư Diệu Linh đan! Hư Linh đan!" Hàn Lập thầm lẩm nhẩm đọc hai cái tên này, mà trong lòng không khỏi mừng như điên.

Linh đan mà bức họa này vẽ quả nhiên đúng là viên đan dược có tên gọi là *"Hư Linh đan"* mà hắn lấy được từ cấm địa trong Quảng Hàn giới ngày trước.

Với trí nhớ kinh người của hắn, đương nhiên chỉ cần liếc mắt một cái có thể thấy Thái Hư Diệu Linh đan và Hư Linh đan căn bản là cùng một loại đan dược.

Ngày đó vì viên đan dược này, mấy tên Hợp Thể ở Lôi Minh đại lục cũng suýt nữa thì trở mặt.

Ngày đó hắn dùng kế âm thầm lưu lại một viên nhưng vẫn không hiểu rõ hiệu dụng cụ thể của viên đan dược này, nhưng vẫn cẩn thận bảo quản cho đến tận bây giờ.

Hiện giờ vừa thấy một loạt thuyết minh và giải thích ở bên dưới, trong lòng hắn đương nhiên cũng hiểu ra được rồi.

Có thể có hiệu quả ngay cả với tu sĩ Hợp Thể kỳ khi đột phá cảnh giới Đại Thừa, chẳng trách những tên Hợp Thể kỳ dị tộc kia lại điên cuồng đến thế.

Sau khi xem hết những ghi chú của bức họa này xong, Hàn Lập cũng chỉ khẽ liếc qua hai ba bức họa phía sau rồi thu thần niệm ra khỏi ngọc giản, tiếp đó lại trầm ngâm không hề tỏ vẻ gì.

"Có một phần mười cơ hội có thể giúp tiến giai lên Đại Thừa. Một nửa cơ hội có thể giúp loại trừ đi tai họa ngầm do Tây Linh Trì và Tịnh Linh Liên mang lại."

Hàn Lập bắt đầu nhanh chóng cân nhắc hơn thiệt trong đó.

Bảo Hoa nhìn thấy vẻ mặt Hàn Lập như vậy, con ngươi lưu chuyển một vòng, trên mặt mơ hồ tỏ ra hơi ngoài ý muốn.

Không biết trải qua bao lâu sau, hai mắt Hàn Lập bỗng mở ra, tỉnh táo nói với bạch y nữ tử:

"Ta vẫn muốn giữ nguyên quyết định ban đầu là muốn tiến vào Tây Linh Trì phía dưới một chuyến. Chỉ cần sau khi ta ra khỏi đó, ta đương nhiên sẽ dâng hai tay cho người món đồ người muốn!"

Tiếp theo, hắn không chờ Bảo Hoa trả lời thêm gì, mà ngay lập tức đổi tay quay về phía Nguyên Yểm nói rành rọt từng chữ:

"Nguyên Yểm tiền bối, chỉ cần người đồng ý không ngăn cản ta tiến vào Tây Linh Trì và tìm kiếm Tịnh Linh Liên thì Luyện Ma Thảo mà người muốn ta cũng sẽ mang tặng sau đó. Nếu hai người các người không muốn đồng ý với điều kiện này thì Hàn mỗ sẽ hủy hai loại linh dược này ngay tại đây, sau đó ba người chúng ta đánh một trận bằng thực lực. Xem xem hai người các người liên thủ có thể khiến tại hạ vĩnh viễn lưu lại trên đảo này hay không."

Chương 2102: Tịnh Linh Liên

Thái độ uy hiếp của Hàn Lập khiến cho Nguyên Yểm không khỏi biến sắc.

Nhưng hắn thân là tồn tại cao nhất trong ma tộc như thế nào lại dễ dàng cam chịu hạ phong, lúc này sắc mặt liền trầm xuống lạnh lùng nói:

"Ở trên đảo này người dùng Niết Bàn Thánh Thể có lẽ sẽ quân đầu với bản thánh tổ được một hai, nhưng người có thể vĩnh viễn ở nơi này không bao giờ ly khai sao? Bốn tọa chỉ cần tung lưới chờ đợi bên ngoài lối hải, lúc người đi ra còn không phải sẽ rơi vào tay ta sao?"

"Nếu ly khai Khổ Linh đảo tại hạ tất nhiên không phải đối thủ của hai vị tiên bối. Nhưng tại đây linh khí dồi dào, sống rồi tu luyện ở đây vạn năm cũng không phải là chuyện khó tiếp nhận. Chút thời gian như thế đối với người tu đạo chúng ta cũng không tính là dài." Hàn Lập tựa hồ như đã có tính toán không chút hoang mang trả lời.

"Thật ngông cuồng! Không sợ bốn tọa tức giận, sau khi rời khỏi đây liền ra lệnh cho thủ hạ bố trí siêu cấp pháp trận bên ngoài đảo, đem nó hoàn toàn xóa sổ khỏi Thánh giới hay sao?" Hắc bào thanh niên nghiêm mặt quát.

"Nếu tiên bối quả thực làm như thế đích xác cực kỳ nguy hiểm, song có nghĩa tiên bối thật sự không muốn Luyện Ma Thảo này rồi. Hàn mỗ cam đoan, trước khi tiên bối làm như thế vẫn bối đã đem tất cả linh dược trên người hủy diệt toàn bộ." Hàn Lập mặt không đổi sắc trả lời.

Trên khuôn mặt Nguyên Yểm Thánh tỏ nguyên bản tràn đầy giận dữ, sau lại bị ngôn ngữ của Hàn Lập chọc tức thêm một chút sắc mặt liền trở nên tái nhợt, sau khi hừ lạnh một tiếng lại muốn tiếp tục đưa lời up hiếp.

Nhưng lúc này, Bảo Hoa thánh tổ lại đột nhiên cười, khoát tay chặn lời thanh niên áo đen đang muốn thốt ra, rồi nói:

"Nguyên yểm, ngươi đừng nói nhảm nữa! Thiếp thân bắt buộc phải lấy cho được gốc linh dược trong tay hắc, ngươi cũng không có khả năng cam lòng bỏ qua Luyện Ma Thảo. Hắc đã quyết tâm đánh một canh bạc sao chúng ta ngại thành toàn cho hắc một phen. Một phần mười, dù sao cái tỷ lệ này thực sự không cao, ta và ngươi lại sợ Linh giới nhiều hơn một tên Đại Thừa kỳ ư! Linh giới hiện tại, nhiều hơn một người không tính là gì, thiếu một người cũng chẳng quan hệ gì."

"Cái này cũng đúng. Tuy đại kế của Thánh tộc tại Linh giới đang tiến hành đến thời điểm quan trọng, nhưng nhiều ra thêm một gã mới tiến giai Đại Thừa đích xác không tạo thành bao nhiêu ảnh hưởng. Huống hồ tu vi hắc còn cách cảnh giới Hợp Thể hậu kỳ đại viên mãn khá xa. Cho dù có tiến vào Tây Linh Trì cũng không có khả năng lập tức tiến giai, có thể nói hắc có một cái cơ hội về sau mà thôi. Tốt, bốn tọa đáp ứng điều kiện của ngươi." Nguyên Yểm Thánh tổ nghe được lời nhắc nhở của Bảo Hoa trên mặt âm tình bất định, sau một lúc mới cắn răng gật đầu một cái.

"Tốt, hai vị tiền bối đáp ứng giao dịch này tuyệt đối là cử chỉ sáng suốt. Linh dược này đối với Hàn mỗ mà nói thực sự không có tác dụng gì, từ Tây Linh trì đi ra nhất định sẽ hai tay dâng lên hai vị. Song trước đó vẫn bồi còn hi vọng hai vị có thể dùng tâm ma phát thệ, đáp ứng tại hạ sau khi giao dịch được bình yên ly khai Ma giới, sẽ không dùng bất cứ thủ đoạn nào khác để đối phó tại hạ." Nội tâm Hàn Lập buông lỏng trên mặt lộ ra tiểu ý, nói thêm.

"Người được một tắc lại muốn thêm một thước a. Chỉ là một gã tu sĩ Hợp Thể lại yêu cầu bốn tọa dùng tâm ma phát thế!" *Nguyên Yểm thánh tổ nghe vậy lửa giận vừa mới tắt lại bùng cháy dữ dội, liền giận dữ nói.*

"Phát thế cũng không phải chuyện gì to tát, nhưng thiếp thân không thể đơn giản đáp ứng như vậy. Muốn cho hai người chúng ta làm theo lời người vậy trước tiên giao ra một nửa linh dược, còn một nửa có thể chờ sau khi người đi ra rồi giao nốt." *Bảo Hoa không nóng không lạnh đáp lời.*

"Giao ra một nửa! Điều kiện này vẫn bối không thể đáp ứng. Tại hạ sao biết hai vị tiền bối cần nhiều ít bao nhiêu linh dược là đủ. Nếu chỉ cần một điểm này không phải ta tự tìm chết hay sao." *Hai mắt Hàn Lập nhú lại, không chút do dự liền cự tuyệt.*

"Đã không muốn phiêu lưu sao lại bảo ta cùng Nguyên Yểm dùng tâm ma phát thế, nếu không sau đó người động tay động chân chẳng phải hai người chúng ta tự trói trãm dây buộc mình sao. Song chúng ta có thể hứa sẽ không ra tay với người sau đó." *Bạch y nữ tử thản nhiên trả lời.*

Nguyên Yểm thánh tổ nghe được lời Bảo Hoa, vẻ giận dữ cũng tan đi hơn phân nửa, lập tức đồng ý nói:

"Ta cũng có thể cam đoan chỉ cần người giao Luyện Ma Thảo ra, ta tuyệt đối không chủ động ra tay với người."

"Hai vị đã không muốn dùng tâm ma phát thế, Hàn mỗ cũng không cách nào cưỡng ép. Vậy cứ ước định như cũ, trước tiên vẫn bối vào Tây Linh trì, đợi sau khi đi ra liền đem linh dược làm thù lao giao phó. Nhưng đến lúc đó, nếu hai vị làm khó không cho tại hạ đơn giản rời đi thì tại hạ chỉ có thể dùng tất cả thần thông..." *Hàn Lập không suy nghĩ gì nhiều thản nhiên nói, sau đó kim quang trên người lóe lên, hư ảnh chiếc đầu lâu thứ hai, cùng hai cánh tay màu vàng thần bí dưới xương sườn cùng lúc biến mất.*

Hắn tuy giải trừ biến thân nhị niết nhưng sự cảnh giác trong lòng không suy giảm chút nào, tay chân không chút cử động mà thân hình hướng phía sau bay ra vài chục trượng kéo giãn ra một khoảng cách nhất định, sau mới nhìn lướt qua pháp trận cực lớn phía hồ nước.

Bảo Hoa thấy vậy không lộ ra thần sắc gì khác thường, chỉ đơn giản hướng phía đối phương nhìn một cái liền hồ hững nói:

"Tây Linh Trì nằm dưới hòn đảo này, bên trong là một cái không gian thần bí, pháp trận này chính là lối vào duy nhất. Hàn đạo hữu chỉ cần đứng giữa trung tâm pháp trận liền được truyền tống đưa xuống. Song thiếp thân cũng nói trước cho rõ, chỗ không gian Tây Linh trì là địa phương có linh khí tinh thuần nhất, đối với người Linh giới mà nói, tu luyện bên trong một ngày là bằng cả năm khổ tu. Nhưng không gian này có bài xích với sinh linh tiến vào, hơn nữa tu vi càng cao thì lực bài xích càng mạnh, lấy tu vi Hàn đạo hữu có khả năng ở trong ấy ba ngày đã là cực hạn. Vượt quá thời hạn, có khả năng vĩnh viễn không ra được."

"Không gian kia càng bài xích ma tộc chúng ta tới cực điểm, căn bản là tư cách tiến vào nơi ấy cũng không có, trực tiếp bị chặn ở bên ngoài. Nếu không có hạn chế này Nguyên mỗ cũng muốn tự mình đi vào kiến thức một phen." Nguyên Yểm cười dữ tợn một hồi lớn tiếng nói, trong lời rõ ràng không chứa bao nhiêu thiện ý.

"Nói như vậy, hai vị tiên bối đều chưa một lần tiến vào nơi đây." Thần sắc Hàn Lập khẽ động thuận miệng hỏi một câu.

"Tuy chúng ta trông coi nơi này không biết bao nhiêu vạn năm, nhưng phạm là Thánh tộc thì không một ai có năng lực tiến vào." Chân mày Bảo Hoa hơi nhíu lại thản nhiên trả lời.

"Thì ra là thế!"

Hàn Lập gật gật đầu không nói thêm gì hướng bạch y nữ tử hơi ôm quyền, nháy mắt liền hướng phía hồ nước bay tới.

Đương nhiên lấy tâm tư cẩn thận của hắn chắc chắn sẽ không cho rằng tất cả những điều Bảo Hoa nói là sự thật.

Khi cách pháp trận chừng chục trượng trên cao đột quang liên dừng lại, thân hình hắn hiện ra, một hồi lâu vẫn lơ lửng tại chỗ không nhúc nhích, hiển nhiên đang nghiên cứu các loại phù văn huyền ảo bên trên trận pháp phía dưới.

Bảo Hoa cùng Nguyên Yếm Thánh Tổ đang đứng xa xa tựa hồ mỗi người một suy nghĩ, không ai muốn quấy rầy ai.

Trọn thời gian cạn một chén trà Hàn Lập mới thở dài một hơi, không suy nghĩ nhiều lắc mình một cái liền bay xuống phía dưới.

Ngay thời điểm khi hai chân vừa mới chạm trung tâm pháp trận, cả tòa đại trận bắt đầu chuyển động vù vù.

Khắp nơi trên tòa đại trận, từng cột ánh sáng ngũ sắc xông thẳng lên trời điên cuồng xoay tròn không ngừng, đồng thời trận trận chấn động lan rộng khắp trong pháp trận.

Hàn Lập ở trung tâm được một vòng ánh sáng ngũ sắc bảo vệ xung quanh, thân hình một lúc sau bắt đầu mơ hồ rồi bỗng nhiên vô ảnh vô tung, biến mất ngay tại chỗ.

Còn những cột sáng khi trước có thanh thế kinh người, thì bây giờ hào quang ngũ sắc lập tức ảm đạm, trận pháp cực lớn tựa hồ an tĩnh lại.

Bảo Hoa cùng Nguyên Yếm nhìn thấy cảnh này thần sắc đều không có gì khác thường, hiển nhiên không phải lần đầu thấy cảnh như vậy.

Trên không trung Nguyên Yểm lẳng lẳng xem xét tình huống chốc lát bỗng nhiên hỏi nữ tử áo trắng một câu:

"Bảo Hoa, ngươi thực sự đề hấn rồi đi hay sao? Phải biết rằng, người này chẳng những có huyền thiên chi bảo, lại lấy tu vi Hợp Thể kỳ mà có thể đối kháng ta và ngươi một hồi. Một khi đề hấn trở về, vạn nhất nếu tiến giai thành công tuyệt đối là đại địch của Thánh Giới ta, những Đại Thừa phổ thông kia không thể đánh đồng."

"A, đây là vấn đề của mấy Thủy tổ các ngươi. Ta không còn là Thủy tổ đã lâu sao lại còn kéo vào. Ta tuyệt đối sẽ không xuất thủ. Một khi đạt được linh dược ta lập tức ly khai Thánh Giới. Hơn nữa tiểu tử Nhân tộc này có Niết Bàn Thánh Thể cùng Huyền thiên Chi bảo trong tay, tuy chiến thắng ta và ngươi là chuyện không thể nhưng nếu một lòng muốn chạy thì cho dù ở bên ngoài Lôi Hải muốn lưu hấn lại cũng không mấy dễ dàng. Huống chi xem bộ dáng hấn trần định như vậy nói không chừng còn có hậu thủ. Ngươi cũng đừng để ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo!" *Bảo Hoa nhìn thanh niên áo đen thản nhiên nói.*

"Hừ, ngươi thực sự lại nghĩ như vậy a. Năm đó bộ dáng ngươi không phải như hôm nay. Lúc ấy trong ba người chúng ta, ngươi là người quan tâm đến sự tình Thánh giới nhiều nhất. Chẳng lẽ đại kiếp nạn của Thánh Giới sắp đến lại không đáng để ngươi quan tâm?" *Thanh niên áo đen trừng mắt với nữ tử áo trắng một lúc, lời nói bỗng nhiên như có vẻ nhắc nhở.*

"Đúng vậy, năm đó ta vì chuyện đại kiếp nạn mà hao phí rất nhiều tinh thần, nếu không Lục Cực nào có dễ dàng thừa dịp như vậy. Còn hiện tại ta chẳng quan tâm đến cái gì. Song xem hành động của các ngươi hiển nhiên đang áp dụng kế hoạch năm đó ta đã hủy bỏ, cưỡng ép chiếm cứ một phần địa bàn Linh giới, sau đó chậm rãi ma hóa cải tạo rồi đem tất cả tộc nhân dờn vào bên trong Linh giới a?" *Ngọc dung Bảo Hoa trầm xuống lời nói cực kỳ lãnh đạm.*

"Đúng vậy! Nguyên bản vì muốn ứng phó với đại kiếp nạn của Thánh giới chúng ta đã chuẩn bị mấy bản kế hoạch, vốn muốn chọn một biện pháp ôn hòa nhất nhưng không nghĩ rằng Lục Cực lại thay thế người. Về sau tình thế đại biến lại không thể không tìm biện pháp khác, mà biện pháp xâm chiếm Linh giới là thủ đoạn có hiệu quả nhanh nhất rồi." *Nguyên Yểm thánh tổ im lặng trong phút chốc khẽ thờ dài một hơi nói.*

"Nhìn vậy hình như các người tiến hành kế hoạch không mấy thuận lợi a, tuy rằng trước mắt chiếm được một ít địa bàn nho nhỏ nhưng thủy chung không cách nào thanh trừ triệt để thế lực các tộc, thậm chí hiện tại còn có xu hướng chuyển cục diện sang giằng co." *Nhãn quang Bảo Hoa chớp động cười lạnh một tiếng rồi trả lời.*

"Điểm ấy thì không cần lo lắng. Sở dĩ có cục diện giằng co là bởi vì đám tồn tại Đại Thừa của mấy tộc liên thủ lại hơn nữa còn mời được một số ngoại tộc giúp đỡ. Một khi mấy người chúng ta chuẩn bị chu toàn triệt để, có thể đem chân thân hàng lâm Linh giới thì cho dù thực lực bọn chúng có tăng gấp mấy lần cũng không chịu nổi một trận." *Nguyên Yểm Thánh Tổ nói một cách ngạo nghễ.*

Chương 2103: Thoát thai hoán cốt

"Vậy sao? Các người cũng đừng quá coi thường bọn hắc. Tuy rằng hai tên ấy không mấy nổi trội trong Linh giới, nhưng dù gì cũng đã là tồn tại Đại Thừa nhiều năm, chắc chắn cũng không phải là nhân vật đơn giản. Từ nhiều năm trước, hai tộc liên thủ ngăn chặn Thánh giới chúng ta xâm lấn mà chênh lệch không bao nhiêu thì có thể nhìn ra được một hai. Mà lão quái vật Linh tộc kia càng không phải là tồn tại Đại Thừa đơn giản, ta một mực hoài nghi các đời Linh vương kỳ thật đều cùng một người biến ảo mà thành. Thậm chí có khả năng, bọn hắc cùng Chân Tiên Giới có một số quan hệ không rõ ràng, bằng không sao lại có loại bảo vật như ngụy tiên khôi lỗi, bằng một Đại Thừa cái tiểu tộc nho nhỏ làm sao có thể lấy được tới tay." Nữ tử áo trắng khôi phục thân sắc bình tĩnh, nói ra.

"Những chuyện này trong lúc bàn kế hoạch chúng ta cũng có cân nhắc qua, nhưng vô luận mấy tộc này có làm ra điều gì nhưng nếu muốn đối kháng Thánh tộc thì quả thực si tâm vọng tưởng. Nếu không phải lo lắng mấy đại tộc Linh giới chú ý, chúng ta đã sớm phát động lực lượng toàn tộc, đem mấy tộc bọn chúng nghiền nát dưới chân. Hừ, cho dù bọn chúng quả thực cùng Tiên Giới có quan hệ thì cũng chẳng đáng để vào mắt, Thánh tộc chúng ta đồng dạng cũng có chỗ dựa trên thượng giới vậy. Nói thì thế, nhưng theo thiết tắc của Tiên giới thì trừ khi phát sinh những sự tình cực kỳ to lớn ra, còn lại cho dù một giới diện có biến mất triệt để thì những người thượng giới cũng chẳng nhúng tay vào, chúng ta còn cần phải buồn lo vô có sao." Nguyên Yểm thánh tổ lại lơ đãng trả lời.

"Các người đã nắm chắc như vậy, coi như lúc trước thiếp thân chưa từng nói gì. Song trước khi đến đây, ta có ghé qua Thủy Ấn chi địa một

chuyển, mặc dù chỉ đứng xa xa nhìn thoáng qua, nhưng lại thấy cự ly phong ấn bây giờ so với thời điểm ta còn là Thủy tổ lớn hơn đến mấy lần. Những người xông ra từ nơi kia, thực lực cũng đồng dạng bạo tăng nhiều lần. Tiếp theo ta có chú ý đến hai trận đại chiến, qua đó liền thấy vẫn lạc mất một gã Ma Tôn cùng khoảng mười tên Luyện Hư kỳ, còn những thủ vệ phong ấn bình thường thì chết đi cả ngàn ngàn người. Đây là kết quả có mấy trăm cụm khôi lỗi cùng ma thú phối hợp ra tay, nhưng ta càng để ý hơn chính là không có nhìn thấy NIết Bàn đạo hữu, ngược lại chỉ thấy một cỗ hóa thân của Lục Cực bên trong." Khẩu khí Bảo Hoa biến chuyển, bỗng nhiên nói ra một ít sự tình khiến thần sắc Nguyên Yểm hơi thay đổi.

"Người không có xuất thủ với cỗ hóa thân của Lục Cực này đấy chứ!"

"Đương nhiên là không. Tuy ta không ngồi ở vị trí Thủy tổ nhưng dù gì cũng là một thành viên Thánh tộc. Thủy Ân chi địa nơi đại kiếp nạn bộc phát, như thế nào ta lại không biết phân biệt nặng nhẹ mà ra tay lung tung? Song nếu đổi lại là bản thể Lục Cực ở đó thì cũng chưa biết chừng. Nhưng từ phương diện này mà xét thì tình hình nguy cấp người nói lúc trước không tính là chuyện giạt gân." Nữ tử áo trắng nhìn Nguyên Yểm thật sâu, mới ung dung nói.

"Hừ, bây giờ nhắc đến làm gì? Loại chuyện này ta rảnh mà đi lừa gạt người sao?" Thanh niên áo đen trợn trắng mắt, bộ dạng cực kỳ tức giận.

"Song ta cũng thấy có chút kỳ quái, các người không sợ thứ kia bỗng nhiên tỉnh lại, dùng bản thể đến trùng kích phong ấn sao? Tuy rằng có phong ấn ngăn cản, nhưng chỉ bằng vào một cỗ hóa thân của Lục Cực còn chưa đủ cho nó cắn một ngụm." Bảo Hoa cười lạnh một hồi, lại hỏi thêm một câu.

Thanh niên áo đen nghe xong lời này, sắc mặt bắt đầu trở nên kỳ quái, sau một lúc lâu, mới cười khò trả lời:

"Câu hỏi của người đã chậm rồi. Thứ kia tỉnh lại lần hai vào khoảng sáu ngàn năm trước, hơn nữa hiển lộ thực lực càng kinh khủng hơn so với lần thứ nhất."

"Sáu ngàn năm trước đã tỉnh lại! Thời gian so với phỏng đoán trước kia sớm hơn rất nhiều." Sắc mặt Bảo Hoa biến đổi, trong đôi mắt đẹp vậy mà hiện lên một tia sợ hãi

"Lúc ấy, ta cùng Lục Cực nhận được tin nó tỉnh lại thì lập tức chạy tới. Nhưng khi đến thì đã thấy Niết Bàn đạo hữu kích phát biến thân tam niết, cùng thứ kia liều mạng đến lưỡng bại câu thương, mới miễn cưỡng bực lui được nó. Nhưng trải qua một trận chiến này, Niết Bàn đạo hữu nguyên khí đại thương, thậm chí không thể không thu hồi tất cả các hóa thân, bản thể lâm vào trạng thái ngủ say. Mà ta thì lo lắng, hy sinh một cỗ phân thân thâm nhập sâu vào nơi phong ấn. Phát hiện thứ kia tựa hồ như đang tích lũy lực lượng, hình như tiêu hao cũng khá nhiều, đồng dạng lâm vào trạng thái ngủ say. Nói cách khác, Niết Bàn đạo hữu cũng làm giống như người, tranh thủ cho Thánh giới chúng ta một ít thời gian để nghĩ biện pháp. Trong lúc này, chỉ cần một cỗ hóa thân của Lục Cực trông coi là đủ rồi. Dù sao, bản thể thứ kia cũng không xuất hiện, trùng kích phong ấn đều do tử tôn của nó làm mà thôi, tu vi cao nhất cũng không sai biệt với Ma Tôn bình thường lắm, nhưng phong ấn bên trên càng ngày càng yếu, đoán chừng lần này có lẽ nó tỉnh lại sớm hơn lần thứ nhất một chút." Nguyên Yểm Thánh Tổ thở dài một hơi, trên mặt tràn đầy vẻ đặc dĩ.

"Tỉnh ra, biến thân tam niết của Niết Bàn thánh thể có thể so sánh với Chân Linh cường đại rồi, thế mà vẫn bị thứ kia bức đến lưỡng bại câu thương. Lần đầu nó tỉnh lại, xa xa cũng không có mạnh như vậy." Bảo Hoa bắt đầu động dung.

"Cái này cũng không tính là kỳ quái! Người thực sự cho rằng thực lực chân chính của thứ kia chỉ có như vậy sao? Theo tình hình phong ấn càng

lúc càng yếu, thực lực chân chính của nó đang chậm rãi khôi phục, lần tiếp theo tỉnh lại, chỉ sợ thực lực có thể so sánh với Chân Tiên thượng giới rồi. Chúng ta tuyệt đối không cách nào ngăn cản nó bài trừ phong ấn nữa. Mà đợi nó mang theo phần đông tử tôn cùng rời khỏi thủy ấn chi địa xong, lấy tốc độ sinh sôi nảy nở của chúng thì Thánh giới còn nơi nào cho tộc chúng ta dung thân. Điểm chết người nhất chính là, vô luận linh khí hay ma khí, thứ kia đều là có thể trực tiếp thôn phệ, hơn nữa sinh sôi nảy nở với số lượng đáng sợ. Không biết có bao nhiêu giới diện đã bị chúng bức cho hủy diệt rồi. Nếu không, sao lúc thượng cổ Tiên Giới lại phái người ngăn chặn nó, đem phong ấn tại Thủy Ấn chi địa trong Thánh Giới, đáng tiếc, thời gian dài trôi qua, phong ấn rốt cục cũng dần dần yếu đi. Cho nên trước khi phong ấn được giải trừ hoàn toàn, chúng ta phải chiếm được một mảnh địa bàn tại Linh giới, để Thánh tộc có nơi dung thân. Vì sợ sinh sai lầm nên hiện tại trừ chúng ta cùng mấy Thánh Tổ biết rõ việc này thì những người khác đều bị che mắt, nhưng có lẽ cũng không thể gạt được bao nhiêu năm nữa." Thanh niên áo đen diễn giải một cách chua xót.

"Có thể một mực phong ấn nó đến nay, ta cũng cảm thấy ngoài ý muốn rồi. Hơn nữa Thánh Giới to lớn như thế, một số người chỉ sợ cũng không phải một lòng a." Bộ dạng nữ tử áo trắng tỏ ra như không có việc gì.

"Hừ, đích xác tỏ ra vui mừng chính là Thú Tôn điện, chúng cất lực ủng hộ thứ kia nên chẳng thế." Nguyên Yểm thánh tổ hừ lạnh một tiếng rồi nói, tựa hồ đối với hết thảy mọi chuyện đều rõ như lòng bàn tay.

"A, cái này cũng có chút cổ quái rồi. Tuy rằng Niết Bàn đạo hữu cần phải tu dưỡng, nhưng người cùng Lục Cực cũng không phải ăn chay, sao lại trơ mắt nhìn bọn chúng làm loạn mà không để ý đại cục, chẳng lẽ một ít năm không gặp, các người lại trở nên không quả quyết rồi." Bảo Hoa mơ hồ hiện lên một tia kỳ quái, hỏi ngược lại.

"Nếu là Thánh tổ bình thường, ta và Lục Cực có thể áp chế chúng. Nhưng ủng hộ Thủ Tôn điện, ngoài vài tên Thánh Tổ bên trong ra, còn có hai lão Thiên Khấp cùng Hạc Nhan năm đó tranh giành vị trí Thủy tổ với ngươi, thần thông lợi hại ra sao thì ngươi là người rõ ràng nhất. Ta cùng Lục Cực chẳng ai muốn đối kháng cả." Trên mặt thanh niên áo đen hiện lên vẻ quý dị, sau một lúc lâu, mới chậm rãi nói.

"Thiên Khấp, Hạc Nhan!" Vừa nghe đến hai cái danh tự này, thần sắc Bảo Hoa liền trở nên âm trầm.

Nhìn thấy biểu tình nữ tử áo trắng như vậy, Nguyên Yểm Thánh Tổ chỉ cười hắc hắc, không nói thêm điều gì nữa.

Cùng một thời gian, bản thân Hàn Lập đang ở trong một cái không gian phương viên khoảng tầm trăm dặm, hắn bất động đứng lơ lửng trên không một cái hồ nước đường kính trăm trượng.

Trong toàn bộ không gian, khắp nơi đều là đại thụ che trời, cao mấy trăm trượng!

Nguyên một màu xanh biếc bắt mắt, dùng mắt thường cũng có thể thấy được từng đạo ánh sáng đặc biệt, khắp nơi trên mặt đất đều là bụi cây cùng đủ loại hoa cỏ kỳ lạ, phủ kín xung quanh những đại thụ, đồng dạng tản ra vàng sáng ngũ sắc nhàn nhạt.

Còn trong hư không, từng đoàn từng đoàn quang cầu ngũ sắc to cỡ ngón chân cái, như ẩn như hiện, phiêu đảng đầy trời, cơ hồ làm cho người ta cảm giác như lâm vào hiểm cảnh!

Mà hồ nước dưới chân Hàn Lập, mặt nước không chút động tĩnh, toàn bộ đều là màu bạc, phẳng phất như thủy ngân gây cho người nhìn một loại

cảm giác mười phần trầm trọng.

Hàn Lập nhìn qua mặt nước màu bạc phía dưới, thần sắc trên mặt không thay đổi, nhưng trong lòng lại giật mình không thôi.

Hắn có thể cảm ứng được rõ ràng, hồ nước phía dưới căn bản chính là linh khí tinh thuần, trực tiếp áp súc hoá lỏng mà thành, bên trong ẩn ẩn còn chứa nhiều loại năng lượng thần kỳ không cách nào phân biệt, đại khái đây có thể chính là Tẩy Linh Trì, chính thức khiến bọn hắn thoát thai hoán cốt.

Song Tẩy Linh Trì dễ dàng đã tìm được, còn Tịnh Linh Liên lại ở nơi nào?

Ánh mắt Hàn Lập nhanh chóng lướt qua bề mặt hồ nước, ngoại trừ mặt nước lập lờ ngân quang ra, căn bản không có bất kỳ thứ gì lơ lửng phía trên.

"Chẳng lẽ lại nằm sâu trong hồ!" Hàn Lập thì thào một câu, ánh mắt lại cố gắng nhìn xuống chỗ sâu trong hồ nước.

Vừa rồi thần niệm hắn sớm đảo qua cả hồ nước, nhưng vừa xuyên qua mặt nước được hơn một trượng đã bị một cỗ lực lượng không biết tên ngăn chặn.

Hàn Lập chỉ suy nghĩ trong ít phút, lam mang trong mắt chợt lóe, đồng thời pháp lực toàn thân cuộn cuộn quán chú vào hai mắt.

Nhưng Minh Thanh Linh Mục cũng chỉ vào được sâu trong hồ hơn mười trượng liền ngừng lại, đồng dạng bị một tầng bạch quang che chắn, không cách nào tiến thêm dù chỉ một chút.

Hàn Lập nhướng mày, nhưng cũng không phải là do hoảng hốt, tay áo vung lên, một đoàn ánh sáng màu xanh lập tức bắn ra, sau một cái chớp

động, liền đứng vững ngay trước người hấn.

Chính là một đầu khôi lỗi Thanh Lang cao hơn một trượng, bộ dáng trông cực kỳ sống động, nhưng rõ ràng cấp bậc không tính là cao.

Hàn Lập không nói hai lời, ngón tay điểm chỉ trong không gian một cái.

Một đoàn bạch khí từ đó bay ra, sau một trận dao động, lại huyền hóa thành một gương mặt màu trắng mơ hồ, không mấy rõ ràng, nhưng bộ dáng chính là Hàn Lập.

Gương mặt này vừa lóe lên tức thì, liền nhanh chóng chui vào bên trong thân thể khôi lỗi cự lang, không còn chút bóng dáng.

"Gào.."

Hàn Lập không hề do dự, vung tay áo lên hướng về phía mặt hồ, phân phó một tiếng.

Miệng sói cực lớn gầm nhẹ một tiếng, bốn chân khễ động, lập tức hóa thành một đạo độn quang màu xanh bắn thẳng xuống mặt nước.

Sau một hồi nhộn nhạo, mặt nước màu bạc mới lại lần nữa khôi phục về yên tĩnh.

Bây giờ Hàn Lập mới thở khễ ra một hơi, hai tay đưa về chắp sau lưng, bắt đầu lẳng lặng chờ đợi giữa không trung.

Chương 2104: Thôn phệ

Sau khi để một tia phân niệm bám vào cụm khôỉ lõi, tuy Hàn Lập vẫn lơ lửng trên mặt hồ nhưng nhờ tâm niệm cảm ứng nên có thể quan sát rõ ràng hết thấy mọi động tĩnh phía dưới.

Hồ nước màu bạc này còn huyền diệu hơn nhiều so với dự đoán của hắn!

Cự lang tiềm nhập vào hồ nước, sâu được ba bốn trượng liền gặp phải một cỗ phản lực đẩy lùi nó, nước ao bốn phía cũng ầm ầm truyền đến vô số cự lực trói buộc, khiến nó muốn lặn xuống một chút cũng trở nên gian nan dị thường.

Cự lang trầm sâu từng xích từng xích một (0.33m), khi được hơn một trượng thì lực trói buộc bốn phía bắt đầu tăng lên, trong nháy mắt đã cao gấp mấy lần, phản lực thì càng gắt gao ngăn cản, làm nó không mấy may tiến thêm được một chút.

Đồng thời, bên trong thân thể khôỉ lõi thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng "răng rắc.." nứt vỡ, một bộ tùy thời đều có thể bạo liệt do gặp phải lực ép quá lớn.

Phân niệm Hàn Lập quét qua phụ cận xung quanh, ngoại trừ nước ao bàng bạc ra thì vẫn không hề cảm ứng được thứ gì.

Trên không hồ nước, hắn nhíu mày một cái, tâm niệm hơi động một chút.

Bốn chân cự lang khẽ cử động, nổi lên lại nửa trượng, tại độ sâu ấy liền bắt đầu du động một cách chậm rãi.

Tuy động tác cực kỳ chậm chạp, nhưng diện tích hồ nước bất quá chỉ rộng hơn trăm trượng, sau thời gian uống cạn một tuần trà, khôỉ lồi cự lang dạo qua hết một vòng nhưng không thu hoạch được gì.

Hàn Lập trầm ngâm một lúc, cánh tay hướng mặt hồ khẽ ngoắc.

Sau một tiếng "vèo", khôỉ lồi cự lang từ trong mặt hồ bay lên, đồng thời một đoàn ánh sáng màu trắng kích bắn ra, lóe lên tức thì liền nhập vào trong người Hàn Lập.

Ánh mắt Hàn Lập quét qua thân thể cự lang một hồi, cảm thấy không có bất cứ dị thường gì mới vung tay áo lên, đem khôỉ lồi thu vào.

Đương nhiên hắn sẽ không bỏ cuộc đơn giản như vậy, cánh tay lại vung lên xuất ra một hoàn (vật có vòng tròn - Linh Thú hoàn chẳng?) đen kịt, xoay tít phát ra từng trận ù ù.

Từ bên trong hoàn này phóng xuất vô số khóa kim sắc quang cầu, xem rõ thì chính là hằng trăm giáp trùng cực lớn vừa bay ra.

Mỗi một con đều phát ra kim quang chói mắt, một đôi răng nanh dữ tợn lộ ra ngoài, chính là những Phệ Kim Trùng trưởng thành.

Hàn Lập không chút do dự dùng một tay bấm niệm pháp quyết, bạch quang chọt lóe ngay giữa mi tâm, theo sau là từng trận âm thanh "xuy xuy".

Trên trăm đạo ánh sáng tí ti kích bắn từ đó ra, mỗi một đạo đều chuẩn xác nhập vào một đầu Kim Trùng.

Hàng trăm Kim Trùng bắt đầu tề động, biến thành từng đoàn từng đoàn kim quang xâm nhập vào trong hồ nước, nhanh chóng chìm sâu xuống.

Lấy thân thể không cách nào phá hủy của những Phệ Kim Trùng này, thêm thực lực cường hãn của mỗi cá thể, có lẽ có thể xâm nhập vào địa phương sâu hơn.

Chỉ trong chốc lát, mấy trăm đầu Phệ Kim Trùng liền chìm sâu một hơi khoảng bảy tám trượng, tốc độ mới bắt đầu chậm dần lại.

Nhưng đến lúc này, vẫn chưa thấy đáy hồ đâu cả.

Trên mặt Hàn Lập hiện lên vẻ kinh ngạc, trong đầu không khỏi suy nghĩ, có nên đem hơn mười đầu Trùng Vương dự bị ra dùng hay không.

Nhưng lúc này, những Phệ Kim Trùng kia cũng đã gian nan thâm nhập được sâu khoảng mười trượng, trên mặt hần rớt cục cũng lộ ra vẻ mừng rỡ.

Tại nơi sâu hơn mười trượng phía dưới, rốt cuộc cũng thấy được một mặt cát trắng xóa.

Hàn Lập mừng lớn, lúc này liền ra lệnh cho tất cả Phệ Kim Trùng hướng ra mọi phía xung quanh mà lùng sục.

Kết quả, rất dễ dàng đã tìm được hai chỗ hẻo lánh dưới hồ, bên trong phát hiện bảy gốc linh liên cao hơn một xích.

Mỗi một gốc, thân chúng đều trong suốt phẳng phát như thủy tinh, bên trong thân như có chằng chịt tơ máu, nối liền từ gốc đến đỉnh liên hoa.

Trong bảy gốc linh liên, ba gốc có nụ hoa lớn cỡ nắm tay, hai gốc thì nở ra được một nửa chỉ có một gốc nở bung triệt để.

Những liên hoa chưa nở bung thì không có gì lạ - thân mang màu vàng nhạt, nhưng liên hoa đã nở bung thì màu cánh hoa lại là màu thít hồng, mặt ngoài mơ hồ còn có thể thấy được những đường giống như huyết mạch kinh lạc của người, kỳ lạ dị thường.

Hàn Lập gặp tình hình này, chẳng những không thất vọng, ngược lại còn mừng như điên.

Tại Linh giới chuyện có liên quan đến Tây Linh Trì và Tịnh Linh Liên tuy không có bao nhiêu, nhưng hắn đã mang ý định dẫn thân kỳ hiểm vào Ma Giới thì tất nhiên phải nghĩ hết thảy mọi biện pháp mà thu lấy một ít tin tình báo.

Căn cứ vào những gì hắn thu được, Tịnh Linh Liên này được xem là một loại kỳ vật trong thiên địa, chẳng những phải sinh trưởng trong Tây Linh Trì, trước khi linh liên nở hoa và thay đổi màu sắc thì hiệu dụng chẳng khác gì linh thảo bình thường.

Mà linh liên này một khi nở hoa đổi màu, liền có thể duy trì ngàn năm. Nếu như không có người ngắt lấy, tức thì sẽ từ từ hóa thành linh khí tinh thuần, tự động dung nhập linh hồ. Lần nở hoa tiếp theo thì là chuyện của mấy ngàn năm sau.

Cho nên ngay lúc trước khi tiến vào Tây Linh Trì, tuy đám người Lũng gia lão tổ một mực mưu đồ việc này nhưng cũng không dám cam đoan nhất định gặp được linh liên nở hoa. Hơn nữa, cho dù có được một hai đóa thì cũng vì nhân số nên một người được hai đến ba cánh hoa đã là tốt lắm rồi.

Hiện tại, ngoài ý muốn đám người Lũng gia lão tổ đã vãn lạc, đóa linh liên này tất nhiên chỉ mình hắn sử dụng, hắn có thể hấp thu hoàn toàn linh khí cùng được hiệu thần kỳ bên trong.

Hàn Lập cường chế đè lại mừng rỡ trong lòng, lại để cho Phệ Kim Trùng tiếp tục cẩn thận điều tra các nơi hẻo lánh dưới đáy hồ.

Kết quả, ngoại trừ những gốc Tịnh Linh Liên kia ra thì không phát hiện thêm linh dược nào khác.

Cái này cũng không tính là kỳ quái!

Lấy áp lực đáng sợ của linh thủy trong Tủy Linh Trì, linh dược khác thật sự không thể nào sinh tồn. Huống hồ linh lực bên trong với ngoại giới mà nói thì thật sự tinh thuần quá mức, nếu có hạt giống linh dược nào rơi vào trong hồ, chỉ có thể nhận lấy kết cục tự bạo, chứ đừng nói tới chuyện nảy mầm sinh trưởng.

Hàn Lập đang tự đánh giá lại mọi chuyện, thì đột nhiên những Phệ Kim Trùng xâm nhập vào linh hồ trở nên bạo động, tựa hồ như đang hưng phấn quá độ.

Hàn Lập kinh ngạc một hồi, vội vàng liên hệ cùng các tia phân niệm nhanh chóng điều khiển bọn chúng rời khỏi linh hồ.

Một lát sau sắc mặt hắc khê biến, ý niệm trong đầu mạnh mẽ thúc giục, một Phệ Kim Trùng mới không mấy tình nguyện rời khỏi mặt nước, di chuyển một cách chậm rãi về phía hắc.

Từ lúc kim sắc giáp trùng to cỡ nắm đấm rời khỏi mặt nước, hai mắt Hàn Lập tinh quang chớp động, bắt đầu đánh giá cẩn thận.

Thoạt nhìn bên ngoài, những linh trùng này không khác gì lúc trước, nhưng khí tức hình như biến hóa chút ít. Loại biến hóa này không đơn thuần là suy yếu hay cường đại, mà giống như một loại chuyển biến.

Hàn Lập cau mày, đột nhiên như nhớ ra điều gì, lam mang trong mắt lóe lên.

Lúc này đây, trên mặt hắn biểu lộ vẻ giật mình.

Nhìn thì giống với linh trùng độc nhất vô nhị trước kia, toàn thân đều là kim sắc giáp xác, nhưng bằng mắt thường lại khó phát hiện trên thân chúng lại có những sợi tơ li ti màu trắng. Tuy rằng nhạt đến mức như không có, nhưng hắn có thể khẳng định trên thân Phệ Kim Trùng lúc trước tuyệt đối không có thứ này.

Tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng đảo chuyển, sau khi sắc mặt biến hóa vài cái, bỗng nhiên đưa tay khẽ điểm Linh Thú Hoàn trong không trung một cái.

Một đầu Phệ Kim Trùng lập tức từ trong hoàn bay ra, hơn nữa sau một cái chớp động liền ngoan ngoãn

đậu trong lòng bàn tay hắn.

Sau khi đón được đầu kim trùng này, lam mang trong mắt hắn chớp liên tục quét qua thân trùng.

Một lát sau, sắc mặt hắn hơi đổi!

Phán đoán lúc trước quả nhiên chính xác. Dưới linh mục, hắn quan sát đầu Phệ Kim Trùng vừa mới bay ra khỏi linh hoàn, tuy toàn thân đều là kim giáp bóng loáng nhưng không mấy may có lấy một tia bạch ti.

Rõ ràng sau khi Phệ Kim Trùng tiến vào trong Tây Linh Trì, bên trên giáp xác mới xuất hiện loại biến hóa này.

Hắn là Tây Linh Trì cũng có hiệu dụng với Phệ Kim Trùng.

Nội tâm Hàn Lập tự định giá một hồi, không chút chần chờ liền dùng thần niệm gọi tiếp một đầu Phệ Kim Trùng trưởng thành ra khỏi hồ.

Kết quả là đầu linh trùng thứ hai này cũng đồng dạng có những sợi tơ li ti màu trắng trên thân.

Đến bây giờ, trong lòng Hàn Lập không còn gì hoài nghi. Tây Linh Trì này vậy mà lại có hiệu dụng lần nữa kích phát biến dị đối với đầu Phệ Kim Trùng trưởng thành, nhưng không biết loại hiệu dụng này đem những linh trùng này đến phương hướng biến dị nào.

Trong lòng hắn suy nghĩ việc này nhưng trên mặt lại không có quá nhiều kinh hi, không lập tức thả hết Phệ Kim Trùng ra, ngược lại còn nhượng mảy thúc giục pháp quyết đem đám Phệ Kim Trùng còn lại dưới hồ gọi về, thu tất cả vào trong Linh Thú Hoàn.

Hàn Lập biết rõ những Phệ Kim Trùng này nhanh chóng sinh ra biến dị là do hấp thu những năng lượng thần bí trong hồ nước kia.

Mà những năng lượng bên trong Tây Linh Trì này chính là thứ mấu chốt có thể giúp hắn thoát thai hoá cốt, trước khi bản thân tẩy tủy dịch kinh xong sao có thể để giảm bớt những năng lượng này.

Nếu không, vạn nhất năng lượng không đủ dẫn đến tẩy tủy thất bại thì dù cho những Phệ Kim Trùng sau khi dị biến có uy năng tăng mạnh, hắn cũng chỉ có thể hối hận không thôi.

Dù sao thì tiến giai cảnh giới Đại Thừa vẫn quan trọng với hắn hơn cả. Hết thấy những thứ khác đều như bóng trăng trong nước mà thôi.

Đương nhiên nếu như tẩy tủy hoàn tất, dĩ nhiên không thể phí phạm rồi. Hắn sẽ thả ra tất cả Phệ Kim Trùng, cho chúng thỏa thích hấp thu hết thấy những thứ trong hồ.

Đối với hết thảy mọi việc trong lòng Hàn Lập đều minh bạch, hơn nữa cũng đã tìm thấy Tịnh Linh Liên nên không chần chừ thêm. Vừa đem Linh Thú Hoàn thu lại hất lại vung tay áo, một đạo kim ảnh nhàn nhạt từ từ xuất ra, sau một hồi lượn vòng liền biến thành một đầu tiểu thú màu vàng cao hơn xích.

Chính là Báo Lân Thú!

"Tuy nơi này người ngoài không có khả năng tiến nhập, nhưng để phòng ngừa vạn nhất thì lúc ta tiến vào linh hồ, người giúp ta hộ pháp một hồi. Nếu quả thực có người nào xông vào, người nhất định phải dốc sức ngăn cản cho ta." Hàn Lập trầm giọng phân phó.

"Chủ nhân yên tâm, ta sẽ cố gắng hết sức." Tiểu thú há miệng, phát ra thanh âm nữ đồng thanh thúy, thân mình vừa động lập tức hóa thành một đạo tàn ảnh tiêu thất trong hư không.

Trên mặt Hàn Lập không chút biểu tình, chỉ gật gật đầu, trên người lóe lên hào quang màu xanh, một bóng người màu xanh nhạt quý dị xuất hiện.

Bóng người này cùng Hàn Lập có dung mạo độc nhất vô nhị, mặc một bộ trường bào xanh nhạt, chính là cụm Chi Tiên linh khu.

Tiếp đó Hàn Lập vỗ đỉnh đầu, một đoàn hắc khí cuộn cuộn bốc lên, bên trong có một Nguyên Anh đen kịt ẩn hiện.

Chính là đệ nhị Ma Anh của Hàn Lập.

Ma Anh này vừa hiện thân liền cùng tâm niệm Hàn Lập liên thông, lập tức quát khê một tiếng hướng về phía linh khu, trong nháy mắt liền nhập vào trong không còn thấy bóng dáng.

Tiếp theo, không cần Hàn Lập phân phó, hai mắt linh khu vốn đang nhắm nghiền đột nhiên mở to - bắn ra từng trận ngân quang, sau khi mỉm cười liền biến thành một đạo thủy quang hướng thẳng đến phía rừng rậm phụ cận.

Lúc này, Hàn Lập mới tiếp tục lấy ra một chồng trận kỳ cùng trận bàn, hướng bốn phía xung quanh hồ nước ném đi, trong phút chốc liền tạm thời bày ra ba tòa pháp trận huyền diệu, đem linh trì bao phủ trọn vẹn vào trong.

Phải cẩn thận để đạt mục đích, ai biết hai tên Thủy tổ Ma giới bên ngoài kia có thi triển thủ đoạn nào hay không, Hàn Lập phải phòng ngừa chu đáo, đem hết thủy thủ đoạn phòng bị bày ra.

Tuy có Báo Lân Thú cùng đệ nhị Ma Anh điều khiển Linh Khu, thêm ba cái pháp trận thì cũng không có khả năng ngăn cản một vị Thánh tổ, nhưng chỉ cần trì hoãn cho hắn thêm chút thời gian, thì chắc chắn sẽ không đến nỗi bị đánh lén mà không kịp trở tay.

Hàn Lập làm xong hết thủy mới chân chính an tâm, sắc mặt buông lỏng xuống, lúc này mới hướng hồ nước phía dưới hạ xuống.

Chương 2105: Song Bình

Thân hình vừa tiếp xúc với mặt hồ bằng bạc, lập tức từ trên người hắn lóe lên một tầng ánh sáng xanh nhạt, mặt nước bị rẽ về hai phía một cách đơn giản.

Hàn Lập chậm rãi chìm sâu vào trong, cuối cùng để nước hồ bao phủ lại thân mình, mặt nước dần dần khôi phục sự tĩnh lặng.

Theo thân mình càng trầm xuống, áp lực trong hồ cũng bắt đầu tăng vọt, đè ép màn sáng màu xanh đến nổi biến hình.

Lấy bản lĩnh cao cường của Hàn Lập tất nhiên không để việc vừa thấy trong lòng. Trong chốc lát thời gian, đã tiến đến chỗ đáy ao có gốc Tinh Linh Liên.

Hắn đứng bên trong màn sáng chậm rãi đánh giá gốc Tinh Linh Liên một lúc, cánh tay đảo chuyển liền lấy ra một hộp ngọc long lạnh từ vòng trữ vật.

Hít sâu một hơi, bàn tay vung lên khê điểm về phía tinh liên vẽ một vòng.

Một sợi tơ màu xanh xuất ra từ đầu ngón tay, nhanh như thiểm điện đã quấn nhẹ quanh thân tinh liên, liên hoa màu thím hồng lớn tầm cái đĩa liền lập tức rụng xuống, dưới áp lực bốn phía bắt đầu trôi nổi di chuyển xung quanh.

Hàn Lập sớm đã có chuẩn bị, hộp ngọc trong tay hướng liên hoa nhào lên một cái.

Lập tức nắp hộp mở bung, một mảnh kim hà xuất hiện từ trong hộp, chớp lóe một cái liền bao lấy liên hoa kéo vào bên trong hộp ngọc.

Nắp hộp đóng lại, một đóa liên hoa nguyên vẹn đến tay một cách đơn giản.

Về cách phục dụng, Hàn Lập cũng biết chút đại khái, không phải cứ thế nuốt vào ngay lập tức, mà phải phối hợp cùng linh tri trong quá trình tẩy tủy mới dùng được.

Cánh tay lại đảo chuyển, hộp ngọc đang trong lòng bàn tay lập tức biến mất.

Sau đó hai tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, sau một tiếng sét đánh vô số tia điện màu vàng từ trong cơ thể tuôn ra, tại bên ngoài thân cuộn xoắn vào nhau.

Ngay sau khi đồng tia điện màu vàng xuất hiện, quần áo trên người Hàn Lập lập tức biến thành tro bụi, cả người lập tức trần truồng.

Thân hình cân đối bình thường, lớp da bên ngoài lại trắng nõn óng ánh, hơn nữa mơ hồ còn có một tầng sáng bóng như ngà voi, trên thân thể lâu lâu chớp lóe ánh sáng.

Hàn Lập đối với hết thảy như không nhìn thấy, vung tay lên khẽ phất về phía màn sáng màu xanh một cái.

"Phanh" một tiếng trầm đục!

Màn sáng biến một một cách vô ảnh vô tung, lượng nước bốn phía lập tức ập vào thân thể trần trụi, vây hãm vào trong.

Hàn Lập không tự chủ được khẽ thở dài một hơi.

Ngay khi làn nước tiếp xúc với da thịt, lập tức có một cỗ linh lực cực kỳ tinh thuần điên cuồng rót vào trong kinh mạch khiến chúng mãnh liệt bành trướng.

Thế tới hung mãnh khiến hắn thấy hãi hùng khiếp vía.

Lúc này Hàn Lập vội ổn định tinh thần lập tức nắm chắc cơ hội này, Phạm Thánh Chân Ma Công điên cuồng vận chuyển theo tất cả các đường kinh mạch, mỗi một vòng vận hành đều là một tiểu chu thiên, làm phân nửa linh lực trong kinh mạch biến thành pháp lực bản thân.

Loại phương thức tăng trưởng tu vi này tuy không nhanh bằng hấp thu năng lượng trong hai khối dị ma châu lúc trước nhưng là tuyệt đối là một đại cơ duyên.

Nếu có thể điên cuồng hấp thu liên tục ba ngày, tu vi hắn chắc chắn tiến thêm một bước lớn.

Song nội tâm Hàn Lập cũng hiểu, loại tăng trưởng pháp lực nhanh chóng này là do Tủy Linh Trì bổ sung những chỗ hắn còn thiếu. Chính yếu là vài loại năng lượng thần kỳ trong hồ có khả năng cải tạo lại thân thể.

Đây mới là mấu chốt cho việc về sau hắn có thể tiến giai Đại Thừa!

Lúc này hắn cảm thấy được, theo linh lực quán chú vào người tất cả kinh mạch bắt đầu sinh ra cảm giác tê tê.

Da thịt bên ngoài trực tiếp tiếp xúc với làn nước ần ần truyền đến một loại cảm giác đau nhức, phảng phất như bị lột da.

Ánh mắt Hàn Lập chớp lên, lập tức khoanh chân ngồi xuống đáy hồ chậm rãi nhắm hai mắt lại, thân hình bất động ngay lập tức.

Thời gian từng chút trôi qua - suốt gần nửa ngày sau, da Hàn Lập vốn bóng loáng như ngọc bây giờ lại ẩn hiện từng đường tơ máu nhưng quý đi là đến một giọt máu cũng không hề chảy ra.

Song đây chỉ là hiện tượng bên ngoài, còn bên dưới lớp da thì huyết nhục xương cốt bị đoàn năng lượng thần bí trong hồ xâm nhập, đang tiến hành một loại diễn biến không cách gì quan sát bằng mắt thường được.

Loại quá trình cải tạo này mà đối với người bình thường cơ hồ là một loại thể nghiệm sống không bằng chết.

Nhưng với thân thể cường hoành đến nỗi không còn gì để nói, cộng thêm nghị lực lớn lao như Hàn Lập thì điểm thống khổ ấy hoàn toàn có thể thừa nhận.

Qua thêm một lúc, Hàn Lập bỗng nhiên mở hai mắt, cánh tay run run vung lên - hộp ngọc chứa linh liên lúc trước liền phiêu phù trước hắn.

Sau khi nắp hộp tự động mở ra, liên hoa màu thít hồng liền trôi nổi lên.

Hai mắt Hàn Lập nhìn chăm chăm vào Tịnh Linh Liên, bỗng hắn há miệng phun ra một đạo thanh hà.

Ánh sáng qua đi, một cánh hoa lớn có lòng bàn tay bị cuốn lấy.

Hàn Lập lại khẽ hút lại, mảnh thanh hà lại kéo về kèm theo là cánh hoa đã được đưa vào trong miệng.

Miệng kếp lại, đầu lưỡi vừa tiếp xúc với thứ bên trong lập tức cảm nhận được cổ hương vị ngọt ngào, khiến nước bọt không kìm được tràn ra.

Cánh hoa vừa vào miệng lập tức thay đổi, biến thành một đoàn chất lỏng chảy xuôi vào cổ họng.

Một cỗ nhiệt lực bộc phát từ đan điền, hóa thành hơn mười đầu hỏa xà thâm nhập vào các đường kinh mạch khắp nơi.

Hàn Lập vô thức nhíu mày một cái, nhưng ngay trên mặt lập tức hiện lên một màu đỏ thẫm, bắt đầu lan tràn từ đầu xuống chân.

Chỉ trong thời gian vài hơi thở, đã trải rộng khắp mỗi tấc trên cơ thể.

Hắn cực kỳ hoảng sợ, sau một khắc nhiệt độ cơ thể liền bạo tăng nghìn lần. như có một luồng năng lượng cực nóng phảng phất giống dung nham bộc phát từ trong ra ngoài, thậm chí xông thẳng vào trong thức hải hắn.

Nhất thời hắn không kịp đề phòng, chỉ cảm thấy thần thức trầm xuống, sau khi thốt lên hai từ "*Không tốt*" liền triệt để hôn mê.

Chỉ một cánh hoa của Tịnh Linh liên, vậy mà lại bá đạo như vậy!

Năng lượng cực nóng gào thét tàn phá bừa bãi khắp nơi trong cơ thể hàn Lập, độ nóng vẫn tăng lên với tốc độ kinh người.

Từ xa nhìn lại, tuy Hàn Lập đang hôn mê bất tỉnh, nhưng bên ngoài thân lại nổi lên một tầng hỏa diễm đỏ rực.

Không lâu sau, làn nước phụ cận ầm ầm như có xu thế sôi trào.

Không biết đã qua bao lâu, Hàn Lập cuối cùng cũng tỉnh lại từ trong một hồi đau đớn. Lúc này, cỗ nhiệt lực trong cơ thể kia đã sớm biến mất, nhưng khi ánh mắt hắn vừa nhìn lại thân thể mình thì không kìm được mà hít vào một ngụm không khí.

Thân thể hắn bây giờ so sánh với lúc trước thì mạnh mẽ hơn nhiều, đồng thời da thịt bong tróc sạch sẽ, huyết nhục phía dưới lại ầm ầm hình thành một

tàng bành bạc, khắp nơi trên thân thể đều truyền đến cái cảm giác đau nhức kịch liệt.

Song hấn vẫn cố gắng chịu đựng, sau một hồi hướng thần niệm xem xét bên trong cơ thể lại kinh hãi. Xương cốt toàn thân lại cứng hấn hơn nhiều, đồng thời mỗi một khúc xương lại hơi ần ần chuyển ánh tím.

Tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng đảo chuyển, liên hệ với Ma Anh đang thủ hộ ngoài hồ nước. Sau khi biết được thời gian hôn mê mới hơn hai canh giờ, lúc này nội tâm hơi hơi buông lỏng, không chút do dự liền hút tiếp cánh sen thứ hai vào miệng.

Qua hai ngày hai đêm, mặt nước vốn tĩnh lặng như gương lại đột nhiên dao động kịch liệt, sau một hồi vang vọng âm thanh ầm ầm thì thành linh xuất hiện một vòng xoáy đường kính hơn một trượng trên mặt hồ.

Vòng xoáy tản mát ra quang mang bành bạc, nhưng đồng thời lại tuôn ra vô số phù văn màu tím!

Cùng lúc đó, mặt đất xung quanh hồ nước cũng bắt đầu rung chuyển. Vô số đoàn sáng ngũ sắc từ bụi cỏ lùm cây xuất hiện, nhanh chóng ngưng tụ một thể phía trên mặt hồ.

Chỉ trong khoảnh khắc đã hình thành một đám mây ngũ sắc rộng gần một mẫu ngay trên Tẩy Linh Trì, hơn nữa càng lúc lại càng lớn, càng ngày lại càng thêm chói mắt.

Còn vòng xoáy lại liên tục truyền ra từng tiếng ùng đoàng, phảng phất như có một con quái vật đáng sợ dưới mặt nước đang thôn vôn thổ vục.

Tiếng sét đánh đột nhiên vang lên giữa trời quang, một đạo điện hồ ngũ sắc xuất hiện từ đám mây ngũ sắc trên không, thô cỡ cái bát com điền cuồn bỏ xuống ngay giữa vòng xoáy l

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, cả hồ nước liền nhoáng lên!

Tia điện năm mây bị bắt ngừng lại!

Một cột sáng màu tím từ trong vòng xoáy thần bí bắn lên, đem điện hồ trên đầu kia hủy diệt, vừa lóe lên tức thì liền xâm nhập vào đám mây ngũ sắc bên trên, trực tiếp xuyên thủng qua.

Đám mây cực lớn vốn cực kỳ chói mắt lại nhanh chóng bắt đầu ảm đạm, càng lúc càng thu nhỏ lại.

Trong chốc lát, đám mây lại truyền ra một tiếng trầm đục, lần nữa hóa thành vô số điểm sáng tản ra xung quanh.

Cột sáng ánh tím bay thẳng một đường, liền biến mất trong hư không.

Sau một khắc, mặt hồ gợn sóng cũng dần dần khôi phục tĩnh lặng, vòng xoáy màu bạc giữa hồ cũng dần dần hư ảo đi phẳng phất như tình cảnh kinh người vừa rồi chưa bao giờ xuất hiện.

Trọn vẹn thời gian ăn xong bữa cơm, mặt nước lại tiếp tục dao động một hồi, một bóng người mơ hồ từ trong mặt nước bay ra, sau một cái chớp lóe liền đứng vững vàng nơi bờ hồ.

Chính là Hàn Lập đã dịch kinh tủy tủy, hoàn toàn thoát thai hoán cốt.

Giờ phút này, hắn vẫn mang dung mạo độc nhất vô nhị, nhưng da dẻ lại càng óng ánh như ngọc, lại càng thêm một tầng bàng bạc sáng bóng khó phát hiện

Dáng người hắn cao hơn so với trước, tay chân cũng thon dài, toàn bộ thân hình đều rắn chắc hơn, mọi cử động đều gây cho người khác cảm giác trầm trọng dị thường.

Hàn Lập thoáng hoạt động tay chân một chút, hai nắm tay bỗng nhiên nắm chặt lại.

Lập tức từ những đốt ngón tay trong cơ thể truyền ra một hồi răng rắc nặng nề, đồng thời nắm tay tùy ý cách không đâm tới khối đá màu xanh bên cạnh hồ nước.

Một đấm này không hề sử dụng bất kỳ loại chân lực nào, hoàn toàn dựa lực lượng mới trải qua tẩy tủy của bản thân.

Kết quả, nắm đấm nhìn như vô lực kia vừa mới đánh ra, xung quanh bỗng nhiên phát ra từng trận vù vù, không khí lập tức giống như nước chảy xuống phía hướng phía tới của nắm đấm mà đi, không gian vài chục trượng phía trước liền trở nên mờ ảo!

Một tiếng nổ mạnh khiến đất rung núi chuyển truyền lại đến!

Một cái hố to đường kính khoảng mười trượng lập tức xuất hiện ngay bên cạnh hồ nước!

Còn khối đá màu xanh cực lớn sớm đã bị sức lực Hàn Lập ép thành bụi phấn trở thành một bộ phận của đồng bùn đất hỗn tạp bên dưới.

Thấy cảnh này, Hàn Lập vô cùng mừng rỡ!

Nếu như có vận dụng pháp lực tạo thành tình cảnh như vậy tất nhiên không phải là chuyện quái lạ, thế nhưng đây chỉ đơn thuần dựa vào lực lượng thân thể đã có thể gây ra tình cảnh như thế, nghe là đã rợn cả người!

Song buổi kiểm tra của Hàn Lập không phải đến đây là kết thúc, cánh tay lại khễ động, ngón tay vươn dài điểm thẳng về phía mặt nước bàng bạc trong Tẩy Linh Trì một cái.

Lập tức, một đạo ánh sáng màu xanh chói mắt từ đầu ngón tay bắn ra,
lóa lên tức thì liền bắn thẳng vào mặt hồ

Sau một khắc, liền nổ vang một tiếng!

Từng lớp sóng bàng bạc dâng lên từ trong hồ, cao đến chừng năm sáu
trượng!

Chương 2106: Thoát Thân

Sau khi từng đợt sóng lớn đi qua toàn bộ hồ nước lại hiện ra trước mắt, nước ao bằng bạc thế mà bị ngành sanh tách ra hai bên lộ cả đáy hồ trắng nhạt.

Vừa rồi chỉ bằng lực lượng một ngón tay của Hàn Lập đã tạo ra uy năng sâu không lường được!

Sau một khắc, lại "oanh" lên một tiếng!

Nước ao hai bên ào ào dồn vào chính giữa đem đáy ao một lần nữa che kín lại.

"Không tệ, pháp lực đã gia tăng hơn không ít. Nhưng chính yếu là thần niệm cùng Nguyên Anh đều lớn mạnh hơn trước kia ba phần. Còn những chỗ tốt khác sau này phải đòi từ từ chậm rãi thể nghiệm một phen." Thần niệm Hàn Lập quét qua thân thể một lượt rồi trên mặt tươi cười thì thảo tự nói một câu, bỗng nhiên từ phương xa truyền đến tiếng rít dài.

Chỉ trong chốc lát cảm chế bốn phía cùng lúc dao động. Một đạo kim ảnh cùng một đạo lục quang từ hai phía xa xa chớp lóe lên, liền vững vàng đứng trước mặt Hàn Lập.

Chính là Báo Lân Thú cùng Chi Tiên Linh Khu!

"Ta hoàn thành xong quá trình tẩy kinh dịch tủy, các ngươi cũng xuống dưới ngâm mình một phen đi." Hàn Lập không chút do dự phân phó một tiếng.

Báo Lân Thú nghe được lời này tự nhiên đại hỉ, lúc này liền cùng đệ nhị Ma Anh thao túng linh khu lao ầm xuống nước trong chốc lát liền lặn mất tăm.

Một lúc sau Hàn Lập lại thả ra Khúc nhi cùng hơn mười đầu Tử Văn Phệ Kim Trùng để chúng cùng tiến vào linh hồ.

Cuối cùng hắn mới giơ tay lên, muốn thả tất cả Phệ Kim Trùng trưởng thành từ Linh Thú Hoàn ra.

Sau một hồi niệm quyết, hàng vạn hàng vạn đầu Kim Trùng bay ra nhưng không hề xâm nhập vào Tủy Linh Trì. Sau khi Hàn Lập quát khê một tiếng, đám trùng liền chia thành hơn mười đoàn bay vụt ra ngoài cấm chế bổ nhào về phía đại thụ hay bụi cỏ lùm cây trước mắt.

Lập tức những nơi bị đoàn trùng quét qua liền biến mất một mảng lớn linh thảo cùng linh mộc, thậm chí cả vài mỏ linh quang nhỏ ẩn tàng dưới đất cũng bị chúng đào lên, mặt đất phẳng phất như vừa bị thứ gì cạo đi một lớp.

Xung quanh vốn là màu xanh lục bắt mắt, nhưng trong nháy mắt liền biến thành một mảnh trụi lủi, hơn nữa loại cảnh sắc hoang vu này không ngừng khuếch tán, lấy mắt thường cũng thấy được tốc độ lan tràn.

Hàn Lập thấy tình cảnh này thì chỉ đứng mỉm cười.

Lúc trước hắn đã sớm dùng thần niệm quét qua không gian này một lần nhưng không hề phát hiện ra linh dược hay linh thảo gì quý hiếm, nghĩ chắc không phải không gian này không có linh dược mà chắc do cường giả Di tộc khác thu thập hết rồi.

Nhưng ngay cả như thế thì cho dù là cỏ cây bình thường lâu năm đều hấp thu linh khí nồng đậm trong không gian này cũng sẽ có giá trị viển siêu

so với các loại linh dược bình thường bên ngoài. Hắn sở hữu bình nhỏ chắc chắn không để đám cây này vào mắt, nhưng thứ ẩn chứa lượng linh khí tinh thuần lớn như thế mà đem bỏ đi thì quả thực quá lãng phí, chỉ bằng để Phệ Kim Trùng thôn phệ tất cả hi vọng gia tăng thêm một ít uy năng có thể giúp hắn thêm phần nào.

Lấy thần niệm hắn hiện tại đã có thể thao túng cả bầy trùng trong thời gian ngắn, chỉ trong nhất thời nửa khắc chắc chắn không tiêu hao quá lớn.

Huống hồ cái không gian này bất quá chỉ hơn trăm dặm chiều rộng, lấy năng lực thôn phệ của bầy trùng thì không bao lâu đã xơi sạch sẽ từ đông sang tây rồi.

Ngay trong lúc này tất nhiên Hàn Lập không có ý định đợi chờ điều gì, sắc mặt hắn chợt nghiêm túc hẳn lên, bàn tay đảo chuyển liền xuất hiện một bình nhỏ màu tử kim có đạo phù cấm chế trên mặt.

Nâng bình nhỏ lên ngang đầu, hắn há miệng thối nhẹ một hơi, tấm phù triện dán bên trên lập tức rơi xuống.

Cổ tay Hàn Lập khẽ động đem bình nhỏ dốc ngược, miệng bình lập tức mở bung, bên trong truyền ra từng tiếng thanh minh.

Kim quang lóe lên!

Chỉ thấy một đầu hỏa điều vàng óng từ trong bay vụt ra, lượn một vòng liền giương cánh hướng không trung bay đi.

Hàn Lập hiển nhiên đã sớm chuẩn bị, bàn tay trao một cái trong hư không, một cổ tiềm lực vô hình lập tức xuất hiện gắt gao giam giữ kim sắc hỏa điều bên trong.

Cho dù hỏa điều độc sức liều mạng vô cánh nhưng chỉ là làm chuyện vô nghĩa, hào quang dần dần biến mất, hỏa điều lập tức biến thành một khóa đan được to cỡ ngón cái ánh vàng rực rỡ lẳng lẳng lơ lơ trong không trung.

Kim đan này, mặt ngoài chẳng chịt đan văn tinh xảo, chính là khóa "*Hư Linh Đan*".

Hàn Lập thấy vậy không chút do dự liền khẽ ngoắc bàn tay!

"*Vèo*" một tiếng, Hư Linh Đan liền biến thành một đạo kim quang bay thẳng đến, nằm vững vàng trong lòng bàn tay Hàn Lập.

Hắn nhìn qua khóa đan được này trên mặt một hồi trầm ngâm.

Từ chỗ Bảo Hoa lấy được ngọc giản nhưng không hề có nhắc đến thời gian phục dụng là lúc nào sau khi vào Tây Linh Trì.

Song theo lẽ thường, chủng loại đan được giống như giải được này phải càng sớm phục dụng càng tốt, được hiệu mới biểu hiện rõ rệt.

Làm cách này tất nhiên không thể trong thời gian ngắn đem được lực của luyện hóa hoàn toàn nhưng phục dụng đan được càng sớm thì càng giảm đi nguy cơ đem lại từ Tinh Linh Liên.

Sau khi cân nhắc một lúc Hàn Lập liền không do dự đem đan hoàn trên tay bỏ vào miệng rồi một mực nuốt xuống.

Dược lực chỉ trong khoảnh khắc bắt đầu có tác dụng, tiếp đó kinh mạch toàn thân cũng chậm rãi nóng bừng lên.

Dược tính của Hư Linh Đan tuy không bá đạo bằng Tinh Linh Liên nhưng hơi ấm của nó mang đến cho Hàn Lập một cảm giác lâng lâng thư

thái dị thường.

Hàn Lập trong lòng thập phần vui mừng, hẳn là linh đan này quả nhiên rất có hiệu dụng với tình huống hiện tại. Hắn liền không chậm trễ xếp bằng ngồi xuống ven hồ một mạch luyện hóa đan dược.

Không biết bao lâu thời gian trôi qua, hơn mười đám Phệ Kim Trùng khi này rốt cuộc cũng bay về rồi tụ tập thành một đám trùng vân màu vàng bên trên không trung.

Mi mắt của Hàn Lập khê mở rồi đảo qua bốn phía quan một vòng, trên môi không dấu nổi nụ cười vui vẻ.

Khắp nơi trong không gian rộng lớn này hoàn toàn biến thành một phiến hoang địa, cả khu rừng rậm rạp khi trước thì giờ đây nhìn lại chỉ còn trơ ra đám đất đá vàng vọt như một phiến sa mạc bình thường.

Bất quá linh khí trong không trung vẫn thập phần nồng đậm, chỉ cần vài trăm năm sau thì nơi đây chắc chắn sẽ khôi phục lại như bình thường.

Nhưng để bồi dưỡng ra đám cỏ cây trong thân chứa linh lực cường đại như vừa rồi chắc hẳn phải là chuyện tình của vài vạn năm sau.

Mà những con phi trùng sau khi cắn nuốt một lượng lớn thực vật chứa linh lực cường đại như vậy, lớp vỏ bên ngoài mơ hồ như sáng hơn trước không ít.

Đó là chúng vẫn chưa đem những thứ thôn phệ được hảo hảo luyện hóa. Chỉ như vậy thôi cũng đủ thấy được chỗ tuyệt hảo trong đó không chỉ như đang diễn ra trước mắt.

Hàn Lập cũng không thu đám trùng vân kia lại mà nhất thời tính toán khoảng thời gian mình có thể lưu lại trong không gian này. Sau đó trong

miệng lại khẽ quát ra một âm thanh trầm thấp.

Nhất thời đoàn trùng vân kia lại hướng về hồ nước rồi nhập vào trong đó không thấy bóng dáng.

Mà bây giờ Hàn Lập cũng không đem nốt phần Hư Linh Đan còn lại tiếp tục luyện hóa mà nhìn về hồ nước màu đậm bạc trầm tư như đang cân nhắc điều gì đó.

Một khắc sau vẻ do dự trên mặt biến mất, hào quang chột lóe, trên tay Hàn Lập liền xuất hiện thêm một chiếc hồ lô màu vàng.

Hắn lại giơ hồ lô trong tay hướng phía dưới mặt hồ màu bạc phía dưới rồi khẽ nhoáng lên một cái.

Chiếc hồ lô liền lóe lên rồi cuồn trướng lớn thêm hơn một trượng.

Hàn Lập ném hồ lô lên không trung rồi bấm niệm pháp quyết, ngón tay cũng điểm nhẹ một cái.

"Phốc xuy" một tiếng vang lên!

Nhất thời một cỗ khí hắc bạch lưỡng sắc từ hồ lô phu ra rồi hạ xuống mặt nước.

Cỗ khí hai màu chột quay cuồn một trận rồi đem một cột nước màu bạc dưới hồ tách ra sau đó chuẩn xác hút vào bên trong hồ lô.

Hàn Lập bỗng nảy ra ý tưởng mang đi một ít nước trong ao, còn về phần sau này chúng có tác dụng gì hay không thì chỉ có trời mới biết.

Lúc này hắn chấp hai tay sau lưng ánh mắt một mực dán vào cái hồ lô không chút biểu tình.

Sau thời gian một bữa cơm tay áo của Hàn Lập hướng về hồ lô khẽ run một cái, một đạo pháp quyết màu xanh hiện lên rồi lướt qua nhập vào bên trong hồ lô không thấy bóng dáng.

Nhất thời đoàn khí màu hắc bạch nhị sắc lập tức biến mất, chiếc hồ lô cũng nhanh chóng thu nhỏ lại trở về hình dáng xinh đẹp mê người như lúc ban đầu.

Sau khi trở lại trạng thái bình thường chiếc hồ lô lập tức rơi vào lòng bàn tay của Hàn Lập.

Đem thần niệm đảo qua một vòng sắc mặt của Hàn Lập cũng theo đó mà trầm đi. Bàn tay hẩn nắm lại đem hồ lô dốc ngược xuống.

Ngay lập tức từ trong hồ lô chảy ra một đoàn chất lỏng trong suốt, hiển nhiên chỉ là loại nước bình thường cho dù tìm kỹ cũng không có dù chỉ một chút linh khí.

Khuôn mặt Hàn Lập khẽ run rẩy, như có như không hiện lên một nụ cười gượng gạo.

Tây Linh Trì này quả nhiên còn có huyền cơ khác, nước trong hồ chỉ cần vừa ly khai một chút đã lập tức mất đi tác dụng.

Tuy trong lòng có chút tiếc nuối nhưng dù sao cũng đã có sự định liệu từ trước, hẩn tự nhiên cũng không hề cảm thấy mất mát gì.

Hàn Lập tiếp theo lại đi xung quanh mép hồ tựa như muốn nghiên cứu huyền cơ gì trong đó.

Ở ven hồ có vài cái vách đá, bên trên được thiên nhiên hình thành một ít hình vẽ nửa giống ký hiệu nửa giống như loại thượng cổ văn tự nào đó.

Đương nhiên hắn đã âm thầm định liệu chỉ ở lại không gian này trong đúng ba ngày rồi lập tức rời đi.

Tuy không biết lời của đám người Bảo Hoa nói có là thật hay không nhưng hắn tự nhiên không có ý lấy sự an nguy của bản thân ra để kiểm nghiệm.

Thời gian tiếp theo cứ như vậy chậm rãi trôi qua. Báo Lân Thú trong hồ nước cũng phát ra khí tức lúc mạnh lúc yếu hiển nhiên là trong hồ nước đã có thu hoạch gì đó. Nhưng bởi vì thời gian còn lại quá ít nó cũng không có khả năng đem thân thể mạnh mẽ tẩy tủy dịch kinh như Hàn Lập. Nhưng cho dù như vậy thì đây cũng là loại cơ duyên vạn năm mới đến một lần.

Gần nửa ngày sau Hàn Lập vẫn một mạch quan sát bên mép hồ nước. Nhưng lúc này bỗng thở dài một hơi tiếc nuối:

"Xem ra đã đến lúc rời đi a. Thật đáng tiếc, nếu được ở đây thêm một tháng không chừng còn có thể tham ngộ thêm đôi chút."

Vừa dứt lời hắn liền quát lên một tiếng thanh minh như rồng ngâm.

Nguyên bản hồ nước đang yên lặng bỗng nhiên quay cuồng, sau đó có mấy đạo thân ảnh từ bên trong bắn ra. Tiếp theo từng đám Phệ Kim Trùng dày đặc như mưa hiện lên rồi một lần nữa ngưng tụ thành trùng vân rậm rạp.

Hàn Lập nâng tay hướng về đám Báo Lân Thú khẽ phát.

Nhất thời tiểu thú, linh khu, cùng Khúc Nhi lập tức thu nhỏ hình thể rồi biến mất trong tay áo rộng thùng thình của hắn.

Bất quá khi hắn đảo mắt qua đoàn trùng vân đang lơ lửng trên không rồi nhìn về hồ nước vẫn đang tràn đầy những đạo linh khí màu đậm bạc thì

chân mày khẽ nhíu lại, thần niệm liền thúc giục.

Đám mây màu vàng liền ồng lên đồng thời phát ra hàng loạt âm thanh vù vù, sau đó lại hướng về hồ nước bên dưới lao xuống rồi nháy mắt biến mất bên trong không thấy bóng dáng.

Về phần hơn mười đầu Tử Văn Phệ Kim Trùng cũng nằm trong đó.

Hàn Lập đem hai mắt dán chặt vào hồ nước thần sắc không chút biểu tình.

Nhưng chỉ một lát công phu sau đó liền xuất hiện một màn kinh người!

Chương 2107: Tái Kiến Ngụy Tiên Lộ

Lấy mắt thường cũng có thể thấy mặt nước bàng bạc giữa hồ đang rút đi với tốc độ chóng mặt, trong nháy mắt đã hạ xuống cả trượng.

Lúc này đây, bầy trùng không chỉ ngâm thân thể trong Tủy Linh Trì mà còn há mồm hấp thụ lượng lớn linh thủy trong hồ.

Hàn Lập thấy linh thủy không thể bảo trì hiệu quả khi rời khỏi mặt hồ liền muốn liều một phen, lập tức để Phệ Kim Trùng trực tiếp nuốt hết vào mình.

Đương nhiên, hẳn dựa vào đặc tính có thể thôn phệ vạn vật của Phệ Kim Trùng, cộng thêm bản thể gần như không thể phá hủy của chúng mới dám làm như thế.

Nếu đổi lại là Báo Lân Thú hay Chi Tiên Linh Khu, Hàn Lập tuyệt đối không dám mạo hiểm dẫn thân vào cuộc phiêu lưu này.

Ai mà biết trực tiếp nuốt xuống thứ nước trong cái hồ này sẽ có loại hậu quả kinh người nào! Nếu mà làm thế thật, rơi vào tình trạng bạo thể mà chết thì cũng quá bình thường đi.

Hàn Lập đứng trên bờ hồ, lẳng lặng nhìn mực nước vơi đi từng trượng từng một.

Ngay khi mực nước giảm xuống hơn năm sáu trượng, chuyện quỷ dị lại xuất hiện!

Mặc cho hơn vạn đầu Phệ Kim Trùng có uống bao nhiêu linh thủy thì mặt nước bàng bạc vẫn không hề giảm xuống, cứ duy trì mực nước như cũ. Thông qua thần niệm Hàn Lập cảm ứng được rõ ràng, mỗi một đầu Phệ Kim Trùng các nơi đều đang hấp thụ linh thủy không ngừng lại lấy một khắc.

Từ lúc đó, nội tâm Hàn Lập cảm thấy cực kỳ kinh ngạc!

Sau khi nhướng mày hẩn ngẩng đầu lên quan sát bầu trời, lại khẽ nghĩ đến khoảng thời gian không còn lại bao nhiêu kia. Sau khi thần sắc khẽ động, ánh sáng màu xanh liền lóe lên bên ngoài thân, biến thành một đạo thanh hồng bay thẳng vào sâu trong hồ nước.

Bởi vì mực nước thấp hơn lúc trước đến gần một nửa nên áp lực dưới hồ giảm mạnh, Hàn Lập dễ dàng đã tiến đến tận đáy.

Ánh mát đảo qua đáy hồ một vòng, hai mắt nhất thời ngưng lại!

Chỉ thấy bên dưới lớp cát trắng mịn lúc trước, ngay trung tâm ẩn hiện vài khối đá mơ hồ cộm lên.

Mặt ngoài những phiến đá ấy cùng vách đá trên bờ hồ có những đường văn tương tự linh văn, thoạt nhìn không có quy tắc hay trật tự nào, giống như là thứ do tự nhiên hình thành.

Bề mặt những khối đá như giao thoa với nhau, đường văn trên bề mặt hình thành một cái pháp trận loại nhỏ, không toàn vẹn.

Pháp trận tuy lớn tầm trượng nhưng ngay chỗ trung tâm rõ ràng có một lỗ thủng lớn bằng nắm tay, bên trong không ngừng tuôn ra chất lỏng bàng

bạc, bộ dáng độc nhất vô nhị giống hệt linh thủy trong Tủy Linh Trì.

Hàn Lập thấy tình cảnh như vậy thâm giật mình, nhưng một lúc sau bắt đầu vừa mừng vừa sợ!

Hiển nhiên một màn trước mắt chính là căn nguyên nguồn cội của nước hồ, cuộn cuộn không dứt.

Song sâu trong lỗ thùng kia hình như có bảo vật gì, lại có thể xuất ra nhiều linh dịch đến vậy.

Không chút nào lưỡng lự, một tay Hàn Lập trao vào hư không, ánh sáng màu xanh chợt lóe nơi bàn tay, một thanh trường kiếm thần bí tức thì hiển hiện, cổ tay rung lên lập tức biến hóa như thanh xà chém thẳng vào lỗ thùng phía dưới.

"Oanh" một tiếng!

Bên trên pháp trận chớp lên hào quang, một tầng ánh sáng ngũ sắc chợt lóe rồi như ngưng tụ lại, kiếm quang màu xanh thế nhưng bị bắn ngược trở ra.

Sắc mặt hần trầm xuống, lại tiếp tục há miệng, một đoàn hỏa cầu màu bạc được phun ra nhưng đồng dạng màn sáng ngũ sắc chớp động, hỏa cầu dễ dàng bị tổng ngược trở về.

Sắc mặt Hàn Lập hơi ngưng trọng, sau một hồi cân nhắc cẩn thận, một tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, lập tức mấy trăm Phệ Kim Trùng đang hấp thụ linh thủy gần đó đều nhao nhao ủa đến, cùng tấn công vào pháp trận phía dưới.

Một khắc sau, màn sáng ngũ sắc lần nữa hiện ra, bề mặt bên ngoài bám đầy rầy giáp trùng màu vàng.

Tất cả giáp trùng vừa động, liền há to mồm làm lộ ra năng nanh đáng sợ, bắt đầu cắn nuốt quầng sáng.

Lấy uy lực đáng sợ của Phệ Kim Trùng, trong khoảnh khắc cấm chế liền có thể bị cắn nuốt không còn.

Khóe miệng Hàn Lập nhếch lên lộ tiểu ý, thế nhưng vừa mới hiện lên trong nháy mắt sau đó liền trở nên ngưng trệ.

Chỉ thấy những nơi năng nanh giáp trùng cắn qua, bên trên màn sáng liền lưu chuyển tinh quang, cả đến một tia dấu vết cũng không hề lưu lại.

Phệ Kim Trùng vô pháp phá hủy màn sáng ngũ sắc này, khiến nội tâm Hàn Lập bắt đầu hoảng hốt!

Sau một hồi suy nghĩ hần căn răng một cái, xua tay để đám Phệ Kim Trùng này phân tán ra, tay áo lại vung một vòng, hơn mười đầu hậu tuyến Phệ Kim Trùng Vương vù vù lao đến.

Những đầu hậu tuyến trùng vương ào ào lao đi, đồng dạng cũng bám vào trên mặt màn sáng.

Lúc này đây, những nơi trên màn sáng bị răng nanh linh trùng cắn qua, trong nháy mắt đều xuất hiện từng vết hằn thật sâu.

Hàn Lập thở dài một hơi, nội tâm cũng được thả lỏng đôi chút. chịu.

Nếu ngay cả những đầu hậu tuyến trùng vương này còn không làm gì được đạo cấm chế này, hần quả thực muốn đau đầu vô cùng.

Hàn Lập cao hứng hiển nhiên có hơi sớm.

Dưới cái nhìn chăm chú của hần, màn sáng có chút chớp lóe, từ đó phần đông dấu vết bị cắn trên bề mặt lại phục hồi như lúc ban đầu.

Màn sáng ngũ sắc này không chỉ vô cùng cứng rắn mà còn có năng lực tu bổ cực kỳ cường đại.

Sắc mặt Hàn Lập đại biến.

Nếu như còn nhiều thời gian, hắn tự đánh giá hắn có thể bố trí mấy cái pháp trận, đồng thời mượn lực lượng của trận pháp mà chậm rãi phá giải đạo cấm chế trước mắt, nhưng bây giờ căn bản không có cách nào để ở lại không gian này lâu hơn. Hiện tại, hoặc là cứ như vậy mà buông tha cho cái ý niệm phá giải, hoặc là thi triển thủ đoạn sét đánh, liều mạng chấp nhận tổn hao đại lượng nguyên khí, vận dụng Huyền Thiên chi kiếm thử một lần.

Lấy uy năng thanh Huyền Thiên chi kiếm đang được phong ấn trên cánh tay hắn, cho dù màn sáng ngũ sắc này có huyền cơ gì ở trong nhưng ăn một chém cũng tuyệt không có chuyện bình yên vô sự.

Mà lấy Tủy Linh Trì thần bí cùng pháp trận huyền diệu hôm nay gặp, nếu trong lỗ thủng thực sự có bảo vật gì thì không nghĩ cũng biết giá trị to lớn cỡ nào!

Song nói đi cũng phải nói lại.

Sau khi hắn ly khai không gian này còn phải đối mặt với hai đại Thủy Tổ Ma tộc. Vào lúc này mà lại chịu hao tổn đại lượng nguyên khí trước khi đối mặt lưỡng ma một lúc chắc chắn là một chuyện vô cùng hung hiểm.

Thứ trong đó nên bỏ hay lấy, suy nghĩ này khiến sắc mặt Hàn Lập âm tình bất định một hồi.

"Bỏ đi! Cho dù có bảo vật thì có thể trên huyền thiên chi bảo sao. Hiện tại dù gì ta cũng đã lấy được cơ hội tiến giai Đại Thừa, về sau chỉ cần có thể tiến thêm một bước liền thật sự nắm giữ thanh Huyền Thiên chi kiếm kia, tại sao còn phải mạo hiểm phiêu lưu. Nhưng thật đáng tiếc, nếu bây giờ

mà là buổi sáng, phát hiện ra nơi khác thường này, nói không chừng thật sự có thể thử ra tay một phen." Sau khi thở dài một hơi, Hàn Lập rất là tiếc hận tự thì thào vài câu, hiển nhiên hẳn không muốn tiếp tục mạo hiểm.

Hàn Lập xoay người lại, hai tay áo lay động lên xuống một hồi, lập tức có vô số Phệ Kim Trùng lao đến, nhao nhao chui vào trong tay áo không còn thấy bóng dáng.

Tiếp đó, hẳn cùng lúc độn đi, tức khắc hóa thành một đạo thanh hồng bay vụt ra khỏi hồ nước, sau một lúc dừng lại trên không trung, liền hướng một phía khác phá không bay đi.

Đã không có Phệ Kim Trùng thôn hấp, mặt nước bằng bạc bên trong Tây Linh Trì bắt đầu chậm rãi dâng dần lên.

Trên bầu trời, từng đám từng đám mây ngũ sắc bỗng xuất hiện từ trong hư vô, bên trong ầm ầm truyền ra thanh âm nổ vang, hơn nữa từng tia sét chớp lóe ầm hiện.

Lúc này, cả người Hàn Lập biến thành một đạo thanh hồng, sau mấy cái chớp động liền hiện ra đứng trên đài cao, bộ dáng hình như là một tể đàn khuất trong một góc của không gian.

Ngay trung tâm đài cao, một tòa pháp trận bằng bạc được khắc sâu bên trên.

Đây chính là cửa thông lúc Hàn Lập tiến vào, lúc đi tất nhiên cũng phải mượn trận pháp truyền tống nơi đây mới có thể rời khỏi.

Thân ảnh hẳn vừa hiện trên đài cao, nhưng không lập tức tiến vào trong pháp trận, mà ngẩng đầu nhìn lên không trung một cái.

Hàn Lập lúc này cũng cảm nhận được lực lượng thiên địa đang áp chế hắn một cách mãnh liệt. Nếu chỉ cần hơi trễ một chút thời gian, không chừng lời Bảo Hoa nói lại biến thành sự thật, có muốn rời đi cũng đi không nổi.

Khẽ thở dài một hơi, Hàn Lập vừa nhắc chân, cả người lập tức tiến vào bên trong pháp trận bàn bạc, một cánh tay lại giương lên, một đạo pháp quyết màu xanh kích bắn ra, lóe lên tức thì xâm nhập vào trong pháp trận.

Truyền tống trận màu bạc phát ra từng trận vù vù, linh quang trắng ngà dần dần đại thịnh, sau một lúc liền đem Hàn Lập bao phủ vào trong.

Hàn Lập cảm giác lực lượng không gian trong pháp trận bắt đầu nổi lên sóng gió kịch liệt, biết rõ mình lập tức sẽ bị truyền tống ra ngoài nên hai mắt nhẹ nhàng khép lại, muốn yên lặng chờ đợi truyền tống kết thúc, nhưng một khắc này.

Ngay khi mi mắt hắn vừa khép lại, lập tức một đoàn lục quang đột nhiên xuất hiện từ trong vạt áo trước ngực hắn, xuất ra ngoài.

Sắc mặt Hàn Lập đại biến, hai mắt bỗng trợn lớn, một bàn tay nhanh như thiểm điện bắt đầu lục tìm nơi ngực, bàn tay tìm được một vật mà hắn luôn mang theo bên mình.

Song còn chưa kịp đợi hắn biểu lộ phản ứng giật mình, bạch quang đã lóe lên, thân hình hắn bỗng chỗ bị pháp trận truyền tống ra ngoài.

Gần như cùng lúc, mực nước trong Tây Linh Trì cũng đã dâng đầy lại như cũ. Ngay dưới đáy hồ, mấy khối đá tức thì tỏa ra hào quang kinh người, đem hết thủy pháp trận ở giữa che lại.

Mà ngay trong mảnh ánh sáng chói mắt, một cái bình nhỏ vàng sẫm cao khoảng vài tấc đang từ từ trôi ra từ bên trong lỗ thủng, mặt ngoài trái rộng

hoa văn xanh lá, miệng bình vẫn luôn phun ra dòng nước bàng bạc nhưng càng ngày càng mãnh dần.

Sau khi đem một tia nước hồ cuối cùng phun ra, bình nhỏ vàng sẫm chớp sáng vài cái. Thế rồi ngay tại phía trên mặt bình bỗng lộ ra một đôi mắt tối đen to khoảng hạt đậu tương, xoay tròn nhìn bốn phía một hồi, nhưng lại vô cùng giống người lộ ra thần sắc cực kỳ thất vọng.

Đôi nhãn châu này lại chớp lóe lên, bỗng biến mất một cách quỷ dị, chớp mắt đã không thấy đâu.

Đồng thời bình nhỏ vàng sẫm cũng đồng dạng, quay lại hướng về phía lỗ thủng trôi đi, chợt lóe rồi không thấy đâu.

Những phiến đá được bao phủ trong mảnh quang hà cũng chớp động, hóa thành vô số điểm sáng ngũ sắc, tán loạn khắp mọi nơi.

Chúng vậy mà không phải là vật có thực, chính do thiên địa linh khí ngưng tụ biến ảo mà thành.

Về phần lỗ thủng trước kia nơi trung tâm mấy phiến đá cũng lặng yên biến mất, phẳng phất như chưa bao giờ xuất hiện tại đáy hồ.

Về phần không trung trung tâm không gian, vốn dày đặc những đám mây ngũ sắc, nhưng khi Hàn Lập truyền tống rời đi cũng từ từ tiêu tán hết thảy, toàn bộ không gian đều khôi phục tĩnh lặng như trước.

Sau một cái chớp động, cả thân hình Hàn Lập hiện ra tại một nơi hẻo lánh trên Khô Linh Đảo, ánh mắt hắn quét qua các nơi, xác định phụ cận chắc chắn không có người, lập tức sắc mặt hiện vẻ ngưng trọng, cánh tay nhấc lên năm ngón tay mở ra, trong tay nắm chắc một thứ, nhất thời hiện ra trước mắt.

Chính là một cái túi da lớn màu đen tằm bàn tay, bên ngoài còn dán nhiều phù chú màu vàng, màu bạc.

Hàn Lập khẽ động, hai ngón tay kéo lấy góc túi một cách thuần thục dị thường, lúc sau lòng bàn tay cũng rung lên, từng tấm phù chú không một tiếng động đều tróc xuống, đồng thời một bình nhỏ màu xanh cũng lăn từ trên xuống.

Chính là bình nhỏ thần bí dùng để thúc dục thảo mộc!

Hàn Lập nhanh chóng bắt lấy bình nhỏ một cách nhẹ nhàng, đưa lên trước mặt, bắt đầu cẩn thận đánh giá.

Mặt ngoài bình nhỏ trước kia chỉ có chút ít hoa văn màu xanh lá cây, nhưng giờ phút này thêm một tầng thúy mang chớp động như ẩn như hiện.

Nhưng dưới cái nhìn chăm chú của Hàn Lập, hào quang khác thường trên mặt bình nhanh chóng yếu đi.

Sau mấy hơi thở, bình nhỏ triệt để khôi phục trạng thái bình thường.

Lông mày Hàn Lập dựng lên, đồng thời sắc mặt cũng kinh nghi bất định một hồi, nhưng sau một khắc, hắn bỗng nhiên nhấc tay, ánh mắt nhìn lướt qua về phía địa phương xa xa.

Cổ tay liền rung lên, bình nhỏ lập tức bị thu vào trong túi da, mấy tấm phù chú cũng chợt lóe, tự dưng phía bên trên.

Lúc này một tay hắn bắt lấy, sau khi để vào trước ngực, túi da liền lặng yên biến mất trong vạt áo.

Chương 2108: Thánh Giải Chi Uy

Tiếp đó, Hàn Lập chắp hai tay sau lưng rồi lẳng lặng đứng chờ trên không.

Sau vài lần hô hấp có ánh sáng chợt lóe phía chân trời xa xa, hình như có độn quang xuất hiện.

Vừa lúc hai mắt Hàn Lập nhú lại, tại địa phương cách hắn hơn mười trượng có hai chỗ chấn động cùng lúc, một đoàn quang hà màu hồng phấn cùng một đám hắc khí đồng thời không tạo ra tiếng động mà xuất hiện.

Bên trong màn quang hà hồng phấn chợt lóe lên hư ảnh hoa thụ, tức thì thân hình Bảo Hoa cùng Hắc Ngạc lập tức hiện ra.

Còn đám hắc khí kia xoay tròn một hồi rồi ngưng tụ, biến ảo thành một gã thanh niên áo đen, sắc mặt lạnh băng, chính là Nguyên Yểm Thánh Tổ.

Bọn họ vừa xuất hiện trước mặt Hàn Lập, không nói một lời liền đánh giá Hàn Lập từ trên xuống dưới.

Sau một lúc lâu, sắc mặt Bảo Hoa lộ ra một chút khác lạ, mới cười khẽ một tiếng rồi mở miệng.

"Đạo hữu đi ra cũng thật là muộn, báo hại thiếp thân lo lắng đấy. Nhưng bây giờ nhìn khí sắc đạo hữu tốt như thế, có lẽ ở bên trong Tây Linh Trì chắc đã nhận được chỗ tốt không nhỏ. Nếu mà như thế. ta cũng an tâm."

"Điều Bảo Hoa tiên bối lo lắng chắc không phải văn bối mà là linh dược trên tay văn bối a." Hàn Lập mỉm cười, thông dong trả lời.

"Giữa hai điều này có gì khác nhau sao? Nếu quả thực người bị vây khốn trong Tây Linh Trì không cách nào ra, Linh Dược tất nhiên cũng không cần lo đến nữa." Bảo Hoa không chút nào để ý, cười nói tự nhiên mà trả lời.

"Tiền bối vẫn là 'ăn ngay nói thật'!" Hàn Lập không khỏi cười khỏ một tiếng.

"Hãy bớt sàm ngôn đi! Bây giờ Tiểu tử Nhân tộc người cũng đã từ bên trong ra thì nên đem Linh Dược giao ra đây, nếu đổi ý. đừng trách bốn tọa trực tiếp động thủ, đả thương người rồi..." Thanh niên áo đen nhìn chăm chăm vào Hàn Lập, hai mắt chớp động hung quang nói.

"Hai vị yên tâm, văn bối chắc chắn không phá vỡ lời hứa!" Khóe miệng Hàn Lập hơi chút nhếch lên, bỗng nhiên bàn tay đảo chuyển liền xuất hiện hai cái hộp ngọc, cổ tay cử động, không chút do dự lập tức hướng tới lưỡng ma đối diện ném đi.

Không kể là Bảo Hoa trên mặt đang tươi cười hay Nguyên Yểm Thánh Tổ vẫn vẻ mặt tàn khốc, vừa thấy cảnh này trong nội tâm cả hai đều thấy sốc!

Cơ hồ là theo bản năng, một ống tay áo phát ra cuốn lấy, một bàn tay lớn chụp vào hư không.

Hai cái hộp, sau khi chớp động một cái liền riêng phần mình nằm vững vàng trong tay hai người.

Thanh niên áo đen rốt cuộc không có cách nào che dấu vẻ hưng phấn trên mặt, thậm chí chẳng quan tâm đến việc mở nắp hộp ra đã lập tức dùng

thần niệm quét qua vật hộp. Một lát sau, trên mặt liền biến đổi biểu lộ vẻ cuồng hỉ.

"Ha ha, không giả, quả nhiên là Luyện Ma Thảo! Bốn tọa rúc đầu nơi tuyệt địa, đau khổ trông trọt loại cỏ này vài vạn năm không thu được kết quả, không nghĩ tới ở nơi này lại nhận được chính phẩm.Ồ, không đúng, thứ người lưu lại trên nó là gì?"

Nguyên Yểm Thánh Tổ mừng như mở cờ trong bụng liền cười to vài tiếng, đột nhiên tiếng cười nghẽn lại, thay đổi biểu tình kinh sợ cực kỳ.

Lúc này, Bảo Hoa cũng đã dùng thần niệm xem xét qua cây linh thảo trong tay mình, vẻ tươi cười trên mặt lập tức biến mất vô ảnh vô tung, nói với giọng lạnh băng, rét thấu xương:

"Hàn đạo hữu, ý người là gì đây? Chẳng lẽ người cho rằng làm chút điểm mờ ám ấy trên Linh Dược là có thể giấu điểm được thiếp thân?"

Ánh mắt hai người nhìn về phía Hàn Lập thoáng cái bắt đầu bất thiện.

"Hai vị tiền bối không cần tức giận. Tại hạ hỏi trước một câu, Linh Dược trong hộp có gì không đúng?" Hàn Lập không có chút ý sợ hãi nào, ngược lại, không chút hoang mang còn hỏi một câu.

"Hừ, Linh dược thì đúng là thật. nhưng nào có chuyện người không động tay động chân bên trên." Hai mắt thanh niên áo đen trừng thẳng vào Hàn Lập, nghiêm nghị quát.

"Linh Dược tuy không giả nhưng thiếp thân cần một lời giải thích. Nếu không, chỉ sợ đạo hữu không cách nào ly khai đảo này." Bảo Hoa âm trầm nói.

"Vật phẩm không giả lại do tại hạ tự mình hai tay dâng lên cho hai vị tiên bối, xem như đã hoàn thành lời hứa lúc trước!" Sắc mặt Hàn Lập không mấy may thay đổi, tiếp tục nói.

"Cho dù là thế thì sao! Tiểu tử Nhân tộc ngươi chắc sẽ không cho rằng bằng chút ít lẻo lự miệng lưỡi ấy thì có thể vượt qua chứ!" Nguyên Yểm Thánh Tổ giận quá hóa cười, đột nhiên phóng nhanh về phía trước một phát, trên thân thể lập tức cuộn cuộn bốc lên hắc khí, một cỗ sát khí kinh thiên xông thẳng lên trời.

Cả phiên hư không lớn phụ cận, đều mơ hồ chịu ảnh hưởng ông ông.

Vị Ma tộc Thủy Tổ này, dưới cơn giận lại một lời không hợp liền có ý muốn ra tay.

"Tiền bối hiểu lầm rồi! Bên trên Linh Dược tại hạ hạ xuống cũng không phải là cấm chế phức tạp gì, chỉ là hai sợi phân niệm tạm thời mà thôi, không bao lâu nữa hai sợi phân niệm này sẽ tự động tiêu tán, đối với linh dược không hề tổn hại mấy may." Hàn Lập khoát khoát tay, mười phần trấn định nói.

"Phân niệm tạm thời! Ý của ngươi là. " Bảo Hoa đem Linh Dược trong hộp ngọc dò xét lại vài lần nữa, rốt cục xác định Hàn Lập không nói dối, thần sắc khẽ động mà hỏi.

"Tại hạ không có ý gì khác, cũng không dám mang mạng nhỏ của mình ra đánh cược. Hai vị sau khi đạt được Linh Dược, chưa chắc tại hạ đã bình yên rời khỏi đây. Cho nên, chỉ có thể hạ trên hai góc Linh Dược một tia phân niệm. Chỉ cần tại hạ có thể bình yên ly khai Lôi Hải, Linh dược tất nhiên sẽ không bị tổn hại mấy may. Còn nếu hai vị tiên bối có hành động gì mà nói, không chừng hai tia phân niệm cảm ứng được, liền lập tức tự bạo

ngay. Linh được có còn tồn tại nguyên vẹn hay không thì phải xem ý trời rồi." Hai mắt Hàn Lập chớp động tinh quang, nói từng chữ.

"Người dám uy hiếp bốn tọa!" Không chờ Bảo Hoa trả lời điều gì, Nguyên Yểm một phát lại thoáng nổi trận lôi đình.

"Không dám, văn bối cũng chỉ là tạm thời tự bảo vệ mình mà thôi. Thời điểm tại hạ ly khai Lô Hải, phân niệm liền lập tức tiêu tán. Hai vị cũng không cần phải lo lắng chuyện sau khi tại hạ rời đi, nhân cơ hội mà tự bạo phân niệm làm tổn thương Linh Được. Hậu quả việc ấy quả thực sẽ dẫn tại hạ kết đại cừu sinh tử với hai vị, chắc chắn sẽ bị đuổi giết đến cùng. Văn bối cũng không ngu xuẩn đến nỗi làm như vậy." Thần sắc Hàn Lập không thay đổi nói.

"Hừ, người cho rằng tự bạo phân niệm là có thể phá hủy Linh Được trong hộp ngọc này sao? Linh Được này là Thiên Địa kỳ vật, chưa chắc phi đao hay phi kiếm đã làm nó tổn hại." Bảo Hoa nghe Hàn Lập nói như vậy, trong đôi mắt đẹp lóe lên kỳ quang, hừ lạnh một tiếng nói.

"Có thể phá hủy hay không, ta cá là hai vị cũng không dám thử qua. Huống hồ, Bảo Hoa tiên bối thực sự cho rằng ta lưu hai tia phân niệm tạm thời chỉ là phân niệm phổ thông thôi sao?" Hàn Lập khẽ cười một tiếng, lời nói sâu sắc đầy thâm ý.

Lời này, cuối cùng cũng khiến cho sắc mặt Bảo Hoa cùng Nguyên Yểm Thánh Tổ biến đổi lần nữa.

"Tốt, rất tốt. Bốn tọa sống mấy vạn năm qua, hôm nay chính là lần đầu tiên bị trói tay trói chân trước mặt kẻ khác. Cút. Nếu người thật sự dám làm tổn hại Luyện Ma thảo, dù chỉ một chút thì bốn tọa tuyệt đối khiến cho người biết cái gì gọi là muốn sống không thể, muốn chết không xong!" Có phần vượt quá dự tính của Hàn Lập, thanh niên áo đen nhìn như phần nộ dị

thường lại trong khoảnh khắc liền khôi phục bộ dáng trấn định, sau khi thu lại hộp ngọc cầm trong tay liền lạnh lùng nói, phảng phất như lúc trước chưa bao giờ nổi giận.

"Lão ma này thật đúng là biết diễn trò!"

Nội tâm Hàn Lập ngưng trọng, nhưng trên mặt không có lấy một tia không ổn nào, lại hướng Bảo Hoa hỏi:

"Bảo Hoa tiên bối, người..."

"Không cần nói thêm gì nữa, thiếp thân cũng sẽ đáp ứng. Cứ như lời người nói, dù chỉ có một phần vạn khả năng tổn hại linh dược thì ta cũng sẽ không mạo hiểm. Người có thể đi, nhưng nét sau khi rời khỏi Lôi Hải mà tia phân niệm còn không biến mất. thì đừng trách sao ta trở mặt vô tình." Bảo Hoa trầm ngâm trong chốc lát, lúc sau, mặt không chút biểu tình gật đầu.

"Đa tạ hai vị, Hàn mỗ liền đi trước một bước." Hai mắt Hàn Lập nhú lại, hơi ôm quyền về phía đối diện một cái liền giẫm chân, hóa thành một đạo thanh hồng phá không bay đi.

Sau mấy cái chớp động, độn quang liền biến mất phía cuối chân trời.

Trong nháy mắt, nơi đây cũng chỉ còn tro bụi lại tam ma.

"Bảo Hoa đại nhân, tiểu nhân có bám theo hay không." Hắc Ngạc trước kia vẫn luôn đứng phía sau Bảo Hoa, nhìn không được tiến lên một bước, cẩn thận dò hỏi nữ tử áo trắng.

"Không cần. Người này thân thức rất mạnh, ít nhất là không dưới ta cùng Nguyên Yểm đạo hữu. Chỉ với chút điểm Ẩn Nặc Thuật ấy của người, tuyệt đối không thể gạt được hắn." Bảo Hoa lắc đầu, thản nhiên nói.

"Sao vậy, khi nào thì ngươi lại trở nên nhát gan đến thế!" Thanh niên áo đen nghe vậy, liền tròn trắng mắt nói móc một câu.

"Lá gan Nguyên Yêm đạo hữu tất nhiên không nhỏ rồi, nếu thực sự có can đảm đi theo, thiếp thân sẽ khâm phục vạn phần đấy." Nữ tử áo trắng liếc sang Nguyên Yêm Thánh Tổ, không lộ vẻ gì trả lời.

"Hừ, hiện tại thủ hạ đắc lực nhất của lão phu không ngay bên ngươi, nếu không sao có thể để tiểu tử Nhân Tộc ly khai đơn giản như vậy." Sắc mặt thanh niên áo đen trầm xuống, hơi nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Ngươi nói đó là Ảnh Sát à. Nếu quả thực nàng ở chỗ này, ngươi liền thực sự có can đảm mạo hiểm thử một lần rồi." Nhãn quang Bảo Hoa lóe lên, trên mặt mơ hồ hiện vẻ trào phúng.

"Ngươi nói rất đúng, hơn phân nửa ta không dám để nàng ra tay. Luyện Ma Thảo đối với ta quá trọng yếu, ta không hi vọng phiêu lưu như vậy." Trên mặt thanh niên áo đen thoáng hơi run rẩy, lúc sau mới cười khở

"Ta cũng giống thế. Ngươi này đoán ra nhược điểm của ta và ngươi, mới có thể khiến chúng ta bó tay bó chân." Bảo Hoa trả lời.

"Nhưng mà để cho tiểu tử họ Hàn này ly khai thì cũng không có gì, nhưng thần niệm hấn lưu lại bên trên Linh Dược thực sự không có vấn đề gì!" Thanh niên áo đen trước tiên gật gật đầu, bỗng nhiên lại có chút hồ nghi nói.

"Ngươi nhìn ra thứ này có chỗ khác thường rồi hả?" Bảo Hoa mở tròn hai mắt, hỏi ngược một câu.

"Không có như thế. Nếu mà nhìn ra, cũng sẽ không để tiểu tử này đi như vậy." Nguyên Yêm do dự lúc lâu mới trả lời trung thực.

"Ta cũng không sai biệt lắm, đồng dạng không nhìn ra tia phân niệm bên trên linh dược có chỗ nào đặc thù. Lấy nhãn lực của ta và ngươi đều không nhìn ra vấn đề thì chắc không có gì rồi. Chúng ta cứ đợi đi!" Bảo Hoa thở dài một hơi, chậm rãi nói.

"Nếu như ngươi vận dụng thần thông, hiện tại liên khu trừ phân niệm bên trên Linh Dược thì có mấy phần nắm chắc?" Nguyên Yểm hình như còn chưa cam lòng, bỗng nhiên lại hỏi một câu.

"Ta pháp lực không đủ, nếu thực sự chỉ là phân niệm bình thường thì có chừng sáu thành đắc thủ trước khi hấn tự bạo." Bảo Hoa như không hề cảm thấy ngoài ý muốn, nhẹ giọng trả lời.

"Sáu thành, xác thực rất thấp. Ta ngược lại có đến hơn tám phần chắc chắn, nhưng vẫn là không dám ra mạo hiểm." Trên mặt Nguyên Yểm lóe lên dị sắc, bất đắc dĩ trả lời.

Bảo Hoa cười khẽ vài cái, ngay lúc đang muốn nói thêm gì, đột nhiên bên tai hai ma đồng thời vang lên một thanh âm ông ông già nua:

"Hừ, hai người các ngươi đã không dám ra tay, vậy hãy để cho ta làm thay một phần a. Những Linh Dược khác trên người tiểu tử này, ta không khách khí mà thu nhận toàn bộ."

"Cái thanh âm này..."

"Niết Bàn, là lão gia hỏa Niết Bàn kia đã đến!"

Bảo Hoa cùng Nguyên Yểm Thánh Tổ nghe xong truyền âm, đồng thời kinh hãi nghẹn ngào thốt ra.

Chương 2109: Gậy ông đập lưng ông

Nhưng chỉ sau một khắc, thanh âm già nua kia bỗng đột nhiên im bật trong tai hai người mà không hề thấy vang lên nữa.

"Đáng ra ta đã phải sớm nghĩ đến một khi lão này biết ở đây xảy ra chuyện thì sao có thể không đến nhìn một cái chứ." Nguyên Yểm Thánh tỏ sắc mặt âm tình bất định lắm lắm một câu.

"Niết Bàn đã bị tổn thương nguyên khí nặng nề mà chìm vào giấc ngủ rồi cơ mà! Nếu nói như vậy, tên vừa tới đây chẳng qua chỉ là tam đại hóa thân Kim, Ngân, Đồng của hắn mà thôi, chỉ không biết là cái cổ hóa thân kia đã tới đây bao lâu rồi." Bảo Hoa Thánh tỏ cũng rất nhanh chóng khôi phục trấn định, như nhớ ra điều gì, nói.

"Cho dù là cổ hóa thân nào đi chăng nữa cũng không có khác gì nhau cả. Có thể là hắn cũng chưa tới được bao lâu, nếu không sao có thể tránh khỏi tai mắt của ta và người được. Có điều việc ta quan tâm hiện giờ chính là, nếu tiểu tử Nhân tộc kia bị tên đó ngăn lại thì liệu hắn có cho là do chúng ta ra tay mà dẫn nổ thần niệm đang bám trên linh được hay không." Nguyên Yểm hơi ngập ngừng hỏi một câu.

"Chỉ cần chúng ta không đuổi theo thì hắn sẽ không làm chuyện hồ đồ đó đâu, có điều nếu hắn cảm thấy có nguy cơ vẫn lạc thực sự thì cũng khó mà nói được. Dù sao một khi ngay cả tính mệnh còn không giữ được thì dù có gây ra bất kỳ chuyện điên cuồng gì cũng chẳng có gì là lạ." Ánh mắt Bảo Hoa chớp động, nàng chậm rãi trả lời.

"Tiểu tử kia cũng không phải như ngọn đèn đã cạn dầu, nếu chỉ có một cỗ hóa thân của Niết Bàn thì không thể dồn hấn đến tình trạng ấy được đâu. Huống hồ cho dù hấn không địch lại đi nữa thì vẫn dư sức thoát thân chạy trốn nếu muốn." Nguyên Yêm thở dài một hơi, cảm thấy nhẹ nhõm hơn vài phần.

"Cái này cũng khó mà nói trước được. Chắc có lẽ ngươi đã quên, Niết Bàn là người thù hận Linh giới nhất trong Tam Đại Thủy tổ chúng ta trước kia. Năm xưa khi hấn còn chưa thành đại đạo thì bầu bạn của hấn trong một lần Thánh tế đã vẫn lạc trong tay một lão quái vật Đại Thừa kỳ ở Linh giới." Bảo Hoa lại lắc đầu nói.

"Việc này đương nhiên ta hiểu. Nhưng hiện giờ bản thể của hấn đang ngủ say, trừ phi tam đại hóa thân cùng tới một lúc, nếu không thì hấn bắt tiểu tử Nhân tộc kia thế nào được?" Lần này Nguyên Yêm cũng không tỏ vẻ khinh thường chút nào.

"Xem ra đến giờ ngươi vẫn còn chưa biết chuyện kia, Niết Bàn cũng giỏi giấu diếm thật đấy!" Bảo Hoa lấy làm lạ nhìn hắc bào thanh niên một cái.

"Ngươi muốn nói chuyện gì?" Nguyên Yêm liền biến sắc mặt, âm trầm hỏi một câu.

"Năm đó ta và Niết Bàn từng liên thủ giết được một gã Đại Thừa dị tộc phá giới đến đây, trên người hấn chúng ta chiếm được không ít bảo vật, trong đó có hai giọt Tham Thiên Tạo Hóa Lộ pha loãng, có điều hiệu lực của hai giọt này mạnh hơn giọt khi trước Linh Vương lấy ra nhiều, được hiệu đại khái phải đến một phần ba của tiên lộ chân chính. Ta với hấn chia đều vật đó, một giọt của ta đã dùng hết từ rất nhiều năm trước, mà giọt trong tay Niết Bàn thì khi ta rời khỏi Thánh Giới hấn vẫn còn giữ lại, hiện giờ hơn phân nửa là vẫn còn lưu lại trong tay." Bảo Hoa chậm rãi nói.

"Ngụy Tào Hóa Lộ có công hiệu bằng một phần ba chính phẩm!" Nguyên Yêm hoảng hốt, hấn tỏ ra không quá tin tưởng lời nói vừa rồi của Bảo Hoa.

"Không sai, một khi đã có Ngụy Tào Hóa Lộ đậm như vậy, người hấn cũng hiểu Niết Bàn sẽ dùng biện pháp gì để lưu lại tiểu tử họ Hàn đi." Bảo Hoa thản nhiên nói.

"Nếu người muốn nói Niết Bàn sẽ gọi vật kia thức tỉnh thì cũng có khả năng, mặc dù hấn có thể chưa thấy tiểu tử Nhân tộc xuất thủ, nhưng một khi đã có thể bình yên tiến vào Tây Linh Trì trước mặt hai người chúng ta cũng đã đủ khiến hấn không thể coi thường được rồi." Con người Nguyên Yêm chuyển động hai lần, vẻ mặt hấn bỗng trở nên khó coi.

"Ta với người cũng rất rõ ràng, Thánh Giới chúng ta sở dĩ không hủy diệt Khô Linh Đảo ngoại trừ những lý do nói với Hàn tiểu tử khi trước ra thì nguyên nhân lớn nhất chính là do cố kỵ sự tồn tại của vật kia. Mà muốn thức tỉnh lại cổ Ngụy Tiên Bảo cường đại này thì cũng chỉ có một số bảo vật trong truyền thuyết mới có thể làm được. Mà Tham Thiên Tào Hóa Lộ chính là một trong những thứ hữu hiệu nhất trong số đó. Một giọt Ngụy Tào Hóa Lộ có công hiệu bằng một phần ba đã thừa đủ để khiến nó ra tay hai lần rồi." Bảo Hoa nhẹ giọng nói.

"Hai lần? Vật kia ở khu vực này cũng không bị thiên địa nguyên khí áp chế, tiểu tử Nhân tộc nếu khinh thường không kích thích Huyền Thiên chi bảo hộ thân thì chỉ cần một lần ra tay của nó cũng thừa đủ để giết chết hấn rồi." Hắc bào thanh niên có chút kích động.

"Sao rồi, người lo lắng lắm sao?" Bảo Hoa khẽ đảo đôi mắt đẹp vài lần, thản nhiên cười hỏi một câu.

"Hừ, ngươi thì không lo lắng cho linh được đấy. Ngộ nhớ trước khi chết tiểu tử kia dẫn nổ phân niệm thì biết làm sao bây giờ?" Nguyên Yêm hừ một tiếng, tức giận nói.

"Nếu quả thật vật kia bị thức tỉnh dậy thì ngươi cho là tiểu tử họ Hàn còn có thời gian để dẫn bạo phân niệm trên linh được à. Cho dù hắn có thể tranh thủ được một chút thời gian đi nữa thì hơn phân nửa cũng là dùng để suy nghĩ làm sao để bảo vệ tính mạng đi. Chỉ cần bọn ta không xuất hiện ở gần đó thì hắn căn bản cũng sẽ không bận tâm đến linh được trong tay chúng ta. Nếu hắn vận dụng Huyền Thiên chi bảo bảo vệ mạng nhỏ thì tự nhiên lại càng không chọc giận chúng ta thêm nữa. Chúng ta chỉ cần yên lặng chờ ở chỗ này là được rồi." Bảo Hoa hết sức tự tin nói.

"Ừ, ngươi nói vậy nghe cũng có lý!" Hắc bào thanh niên suy nghĩ một chút rồi gật đầu, thần sắc cũng trở nên hòa hoãn hơn.

Hàn Lập lúc này đang phi độn rất nhanh về phía trước trong lôi hải, chẳng những bốn phía xung quanh hắn có bảy mươi hai khẩu phi kiếm màu xanh đang bay qua bay lại, phía ngoài cơ thể hắn còn có kim hồ lượn lờ không ngừng, mà trên đỉnh đầu hắn còn có hai ngọn núi nhỏ theo sát lơ lửng trên cao, đón lấy hơn phân nửa điện hồ đang đánh xuống.

Mặc dù giờ phút này chỉ có một mình hắn xông qua lôi hải nhưng tốc độ gần như hơn gấp đôi so với khi đi vào, chỉ chớp nhoáng vài lần, hắn đã lao ra rất xa rồi.

Cái này đương nhiên là vì khi Hàn Lập đi vào cùng đám người Lũng gia lão tổ thì đã ẩn tàng hơn phân nửa thực lực đồng thời cũng không vận dụng thần thông chân chính.

Hơn nữa sau khi được tẩy tủy dịch kinh ở Tẩy Linh Trì xong thì nhục thân của hắn đã mạnh mẽ đến mức đủ để chọi cứng với công kích từ vạn lôi

trong nhất thời nửa khắc rồi.

Không biết sau bao lâu, vẻ mặt Hàn Lập trong độn quang bỗng biến đổi, hấn vui mừng ra mặt, bởi phía trước cách đó không xa dường như chính là bờ biên của lôi hải.

Hàn Lập hít sâu một hơi đề khởi pháp lực trong cơ thể, sắp sửa phi độn một hơi từ trong lôi hải ra ngoài. Đúng lúc này, trên bầu trời vốn không ngớt tiếng oanh minh đột nhiên ngừng lại, lôi hồ đang đánh xuống cũng ngưng tụ lại, sau đó lũ lượt quay ngược lại về phía bầu trời.

Trong khoảnh khắc, tất cả điện hồ đánh xuống đều biến mất không còn gì nữa, mà trên trời cao lại là một phiến lôi quang màu ngân bạch, điện quang chớp sáng chói mắt đến mức khiến hai mắt không thể mở ra, đồng thời một cỗ khí tức đáng sợ cũng từ đó tản phát ra ngoài.

Hàn Lập đang phi độn liên biến sắc mặt, hấn thu lại độn quang, thân hình hiện ra ở tầng trời thấp, đồng thời ngưng trọng nhìn lại về phía ngân quang trên trời cao.

Giờ phút này hai mắt hấn híp lại, trong mắt ẩn chứa lam quang lập lòe.

Dị dạng trên bầu trời lôi hải cũng không kéo dài quá lâu, chỉ trong thời gian vài hơi thở, điện quang màu ngân bạch đều biến mất hết, trên bầu trời hiện ra một con quái vật lớn như một tòa cự sơn.

Bên ngoài thân nó là lớp kim quang lấp lánh, hơn nữa còn có từng đợt ngân hồ bao quanh toàn thân, đây chính là con Hoàng Kim Bàng Giải khi trước!

Mà điều khiến cho Hàn Lập lạnh người chính là, ở phía trên càng của con Hoàng Kim Bàng giải này lại có một tên trung niên vận một bộ trường bào màu vàng kim đang đứng ở đó.

Da thịt trung niên nhân này cũng có màu vàng kim nhạt, hai mắt hần long lanh xanh biếc, nhưng hốc mắt trầm sâu khiến người ta có cảm giác âm trầm dị thường.

Thần niệm Hàn Lập đảo qua người trung niên này một lần nhưng không cách nào dò xét ra tu vi chân chính của đối phương, trong lòng hần lại càng đề cao cẩn thận thêm mấy phần.

Nếu như đối phương không phải có tu vi vượt xa hần thì cũng là do tu luyện công pháp đặc thù nào đó hoặc có dị bảo nào đó che đậy tu vi, cho dù là tình huống nào đi chăng nữa đều không phải tin tức tốt gì với hần.

Huống hồ, lôi hải trước mắt bỗng nhiên biến mất một cách quỷ dị, rồi Hoàng Kim Giải lại hiện thân ra ngay sau đó cũng khiến cho lòng Hàn Lập càng thâm nghi hoặc không ngừng.

Có điều khi trước hần đã đối mặt với hai đại Thủy tổ là Bảo Hoa và Nguyên Yểm nên cũng không cảm thấy sợ hãi quá mức, mà chỉ ở phía dưới quan sát tên trung niên mặc cẩm bào mà không nói một lời.

"Người là người Linh giới sao?" Kim bào nhân lạnh lùng hỏi một câu.

"Đúng thế, các hạ là?" Tâm niệm Hàn Lập khẽ chuyển, nhưng ngoài miệng lại trả lời hết sức trấn định.

"Đám người Linh giới các ngươi tất cả đều đáng chết, ngươi cũng không ngoại lệ!" Kim bào nhân vừa nghe Hàn Lập nói vậy, vẻ dữ tợn trong mắt liền hiện lên, đồng thời hần nói với giọng băng lãnh.

"Lời này của các hạ có ý gì vậy?" Hàn Lập nhướn mày, hỏi lại một câu.

Nhưng người trung niên mặc kim bào dường như lại không muốn nói thêm gì với Hàn Lập nữa, bỗng nhiên hần khẽ lật bàn tay, một chiếc bình

nhỏ màu vàng xuất hiện trong tay, đồng thời cũng dốc ngược miệng bình xuống phía dưới.

Một khắc sau đó, một giọt chất lỏng màu xanh biếc từ miệng bình rơi ra, lóe lên rồi nhập vào chiếc cang lớn của Hoàng Kim Cự Giải rồi biến mất.

"Tham Thiên Tạo Hóa Lộ!" Hàn Lập vừa thấy cảnh này, con ngươi hắn chợt co rút lại, hắn không kìm lòng được kêu lên một tiếng.

"Hừ, ngươi cũng biết vật này sao!" Trung niên mặc kim bào hơi cảm thấy ngạc nhiên, lạnh lùng hỏi một câu.

Về mặt Hàn Lập lại trở nên âm tình bất định.

Đúng lúc này, Hoàng Kim Cự Giải vốn dĩ không hề nhúc nhích đột nhiên thu lại điện hồ trên người, đồng thời vô số kim văn sáng chói tuôn ra ngoài cơ thể, trong nháy mắt đã trải rộng khắp thân hình khổng lồ. Một đôi con ngươi khổng lồ phía trước chậm rãi cuộn mở ra, mà bên trong cũng là một phiến như vàng ròng.

"Niết Bàn, lại là ngươi gọi ta thức tỉnh. Lần này thứ ngươi cung phụng không tệ. Dựa theo quy định, ta có thể trợ giúp người cung phụng." Miệng con Hoàng Kim Bàng Giải hơi khê động, cả hư không liền vang lên tiếng oanh minh không dứt.

Con Hoàng Kim Bàng Giải này không ngờ lại hết sức linh tính, cứ như là có linh trí của riêng mình vậy.

Hàn Lập thấy tình hình này thì giật mình trong lòng, tâm niệm hắn nhanh chóng chuyển động không ngừng.

"Giết chết tiểu tử Linh giới này!" Trung niên mặc kim bào không hề do dự mà lấy ngón tay chỉ về phía Hàn Lập lớn tiếng nói.

"Được, nhưng bất kể có thành công hay không thì với hiệu lực tiên lộ mà ngươi cung phụng, ta chỉ có thể toàn lực xuất thủ hai lần, ngươi chắc chắn chứ?" Hoàng Kim Giải không nhanh không chậm trả lời một câu, con ngươi không lộ bỗng nhìn chăm chú lên người Hàn Lập.

Cái nhìn này khiến hắn không khỏi có một cảm giác băng hàn tới mức lông tóc dựng ngược!

"Ha ha, với thực lực của ngươi thì hai lần cũng đủ để giết chết một tên Đại Thừa bình thường rồi, ngươi ra tay đi." Trung niên mặc kim bào cười điên cuồng một tiếng, không hề đắn đo mà đồng ý ngay lập tức.

"Tốt, bốn tiên ra tay đây." Hoàng Kim Giải quát khê một tiếng, một chiếc càn lớn vừa nhấc lên đã lập tức biến ảo thành một cái kéo màu vàng kim lớn hơn trăm trọng, chớp mắt một cái đã cắt thẳng về phía Hàn Lập.

Hàn Lập chỉ cảm thấy hư không hai bên người bùng sáng kim quang, lưỡi kéo vàng sắc bén không hề có dấu hiệu báo trước mà xuất hiện hai bên người hắn, đồng thời cũng hung hăng kẹp lấy hắn vào giữa.

Chương 2110: Giải đạo nhân

Mặc dù Hàn Lập biết một khi Hoàng Kim Giải xuất thủ chắc chắn không phải chuyện đùa nhưng hoàn toàn không ngờ được nó xuất thủ lại sắc bén đến nhường đó.

Không hề gây ra một chút không gian dao động nào nhưng kéo vàng biến thành kim quang đã đến gần trong gang tấc, căn bản không còn kịp để thi triển bí thuật tránh né nữa.

Với sự khủng bố mà kéo vàng cho thấy, chỉ sợ không có bất kỳ bảo vật phòng ngự nào có thể ngăn cản được nó.

Hàn Lập mặc dù kinh sợ nhưng tâm niệm xoay chuyển như chớp, bỗng nhiên hắc quát lớn một tiếng, cánh tay phong ấn Huyền Thiên chi bảo đột nhiên nâng lên, những phù văn màu xanh thẫm phía ngoài da thịt tuôn ra, bàn tay hóa thành kiếm chém thẳng vào hư không, một vạt kiếm quang xanh lơ mờ lập tức lao ra ngoài.

Đối với kim quang sắc bén từ bên còn lại đánh tới, một bàn tay khác của Hàn Lập khẽ lật, da thịt hắc trong phút chốc biến thành màu tử kim. Năm ngón tay xòe ra, một tầng ngũ sắc hàn diễm cuộn cuộn tuôn ra, sau khi ngưng tụ lại thì biến thành một tấm băng thuần ngũ sắc chắn ở trước người, đồng thời hà quang màu xám tro mờ mịt sáng lên phía ngoài cơ thể, Nguyên Từ Thân Quang cũng hóa thành một màn sáng bảo vệ lấy thân thể.

Không chỉ như vậy, hắc còn nhanh chóng há miệng phun ra một hỏa cầu màu bạc, hỏa cầu lao thẳng về phía công kích.

Một tràng nổ lớn "ầm ầm" vang lên, tiếp đó chỉ nghe thấy 'rắc' một tiếng!

Kim quang kia mặc dù đánh vỡ kiếm quang màu xanh nhưng khi chém đến cánh tay chỉ chút linh văn xanh thẫm thì lại bị bắn ngược lại mà không hề gây ra một chút tổn thương nào cho cánh tay đó.

Mà kim quang bên kia thì lại cắt đôi bằng thuẫn ngũ sắc và màn sáng màu xám tro, nó chỉ hơi ngưng lại một chút khi bị hỏa cầu màu bạc đánh trúng nhưng rồi lóe một cái lại biến mất rồi chém ngang qua hông Hàn Lập, hộ thể linh quang của Hàn Lập lúc này mỏng manh như tờ giấy mà không thể ngăn cản được nó chút nào.

Mùi máu tanh tản ra khắp nơi, hai khúc thi thể ngay lập tức rơi xuống từ trên trời cao.

Mà kim quang lại quay ra chém xuống phía dưới, hai khúc thi thể trong nháy mắt bị nó chém nát bét, chỉ còn một vùng mưa máu rơi lả tả xuống dưới.

Người mặc kim bào thấy vậy liền cười lớn:

"Ha ha, ta còn tưởng ngươi có bản lĩnh lớn thế nào chứ, mới dính một đòn của Thánh Giải mà đã ngã xuống chết rồi. Thế mà Bảo Hoa và Nguyên Yểm còn bị ngươi uy hiếp nữa, xem ra nhiều năm không gặp, hai tên đó cũng biến thành phế vật rồi."

"Đòn thứ nhất năm thành thân thông không giết chết mục tiêu, triển khai đòn thứ hai với mười hai thành thân thông!"

Nhưng đúng vào lúc này, một câu nói ừ ừ vang lên khiến tiếng cười của người mặc kim bào bỗng nhiên im bặt.

Vừa nói dứt lời, hai cái càn lớn của con Hoàng Kim Cự Giải đồng loạt giơ lên trời cao, tầng tầng lớp lớp những phù văn màu vàng kim từ trong thân thể nó tuôn ra điên cuồng vận chuyển trên không trung rồi ngưng tụ thành một khối cầu khổng lồ đường kính trăm trượng.

Thể tích khối cầu này hết sức kinh người, phía ngoài lóng lánh ánh kim, thật là vô cùng chói mắt!

Đúng lúc này, hư không phía ngoài vùng mưa máu chừng hơn trăm trượng bỗng nhiên dao động, một bóng người màu xanh nhạt lại im hơi lặng tiếng hiện thân ra.

Không ngờ lại là Hàn Lập vốn tưởng đã ngã xuống khi trước rồi.

Trung niên mặc kim bào thấy vậy thì hơi ngẩn ra một chút, nhưng cũng hiểu ra ngay lập tức, hần cười dữ tợn một tiếng rồi nói:

"Hóa ra là có dị bảo chết thay, vừa rồi coi như số người may mắn, nhưng với đòn tiếp theo của Thánh Giải thì người chỉ còn một đường chết mà thôi. Làm như thế cùng lắm cũng chỉ cầm cự được thêm chốc lát mà thôi."

Hàn Lập tỏ ra không hề quan tâm tới ngữ khí châm chọc của người mặc kim bào mà chỉ nhìn khối cầu đang lơ lửng trên đỉnh đầu Hoàng Kim Cự Giải với ánh mắt âm trầm vô cùng.

Một đòn khi nãy của con quái vật khổng lồ này mặc dù phân nửa đã bị hần ngăn cản được nhờ vào một chút uy lực của Huyền Thiên chi kiếm nhưng một nửa khác lại dễ dàng phá vỡ phòng ngự của hần dễ dàng như xuyên qua đậu hũ.

Nếu không phải hần hần vội vàng thúc giục phân nửa máu huyết bên trong cơ thể kích phát khối hóa kiếp khôi lỗi luyện chế từ Khấp Linh Huyết

Mộc ra thay mình gánh lấy nửa đòn này thì chỉ sợ cho dù vừa nãy không chết đi nữa cũng phải đoạn chi tàn thể rồi.

Hiện giờ Hoàng Kim Giải không hề chần chờ mà lại té ra một khối cầu bằng phù văn màu vàng lớn như vậy cho thấy uy năng của đòn công kích tiếp theo sẽ lại càng sâu không lường được, hấn cảm thấy vô cùng kinh sợ, hít sâu vào một hơi, lập tức thi triển thủ đoạn bảo vệ tính mạng mạnh nhất của mình.

Chỉ thấy Hàn Lập gầm nhẹ một tiếng, một tay hấn bấm niệm pháp quyết, kim quang ngoài cơ thể sáng bùng lên, thân hình hấn bỗng nhiên điên cuồng lớn lên, đồng thời huyễn hóa ra một con kim mao cự viên cao hơn trăm trượng, kim hà phía sau hấn quay cuồng, Phạm Thánh Pháp Tướng ba đầu sáu tay loáng cái đã hiện thân ra.

Không chỉ có vậy, cự viên vỗ một tay lên đầu, thiên linh cái mở ra, từ đó có một Nguyên Anh màu vàng cao chừng nửa thước bay ra.

Chỉ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn căng thẳng của Nguyên Anh thấp giọng đọc mấy câu chú ngữ, tức thì quang hà ở gần đó bùng sáng, vài loại pháp tướng Chân Long, Thái Phượng, Lôi Bằng liên tiếp hiện ra nhanh chóng.

Tất cả các loại pháp tướng, bao gồm cả Phạm Thánh, sau khi xoay tròn một vòng trên không trung liền bổ nhào về phía Nguyên Anh.

Một tiếng nổ lớn vang lên, kim quang bùng sáng!

Thân thể của cự viên thu nhỏ lại trong nháy mắt, sau khi quang mang tắt dần thì lại biến thành một bóng người chỉ cao xấp xỉ như một gã thường nhân.

Bóng người này khắp người có kim quang lấp lánh, bất kể da thịt hay khuôn mặt đều có một tầng lân phiến màu vàng nhạt bao trùm, trên đầu lại

có thêm một cái sừng màu xanh, và còn có một con mắt quý đen nhánh hiện ra giữa trán.

Khuôn mặt mơ hồ lộ ra phía sau lớp lân phiến màu vàng chính là khuôn mặt của Hàn Lập!

Nhưng giờ phút này thoát nhìn thấy hấn gây ra một cảm giác yêu dị khiến lòng người kinh hãi, từ trong mắt thậm chí còn ẩn chứa thứ mang màu kim lam chớp tắt không ngừng. Một khắc sau đó, kim quang ở một bên đầu vai hấn sáng lên, lại có một hư ảnh đầu màu vàng kim quý dị hiện ra, đồng thời dưới xương sườn chỉ thấy 'phốc' hai tiếng, lại có hai cánh tay lóng lánh ánh kim hiện ra.

Trong khoảnh khắc hấn đã kích phát ra Nhị niết biến thân, xuất hiện dưới hình tượng ma hóa cực kỳ dữ tợn.

"Niết Bàn Thánh thể!"

Trung niên mặc kim bào vừa thấy hình tượng cực kỳ quen thuộc trước mắt này thì kêu lên thất thanh, hấn không thể tin tưởng nổi vào hai mắt mình nữa.

Bản thân hấn là một trong tam đại hóa thân của Niết Bàn Thánh thể, khi hấn đi tới Khổ Linh Đảo thì Hàn Lập đã tiến vào Tẩy Linh Trì được một lúc lâu rồi nên hấn không hề biết được là Hàn Lập lại tu luyện Niết Bàn Thánh thể, thậm chí lại còn có thể thi triển được tới Nhị niết biến thân. Hiện giờ hấn vừa thấy Hàn Lập thi triển ra thân thông áp hòm mà vốn chỉ bản thể mình mới có thì tự nhiên lộ ra vẻ mặt khó có thể tin được.

Có điều bất kể là Hoàng Kim Cự Giải hay Hàn Lập cũng đều mặc kệ vị hóa thân của Niết Bàn Thánh tổ này khiếp sợ đến đâu mà đều xuất thủ sau đó một khắc.

Cự giải vươn hai chiếc càng lớn chập lại ở giữa, kẹp lấy khối cầu từ phù văn một cách chắc chắn, sau đó kim quang khắp người bùng sáng, nó lấy hết sức bình sinh mạnh mẽ ném khối cầu phù văn không lờ về phía Hàn Lập.

Mà Hàn Lập sau khi biến thân chỉ thấy hai khối đầu đồng thời cười lạnh một tiếng rồi khẽ nhấc cánh tay màu xanh thẫm có phong ấn Huyền Thiên kiếm lên.

Một khắc sau đó, vô số phù văn màu xanh thẫm từ cánh tay tuôn ra, sau khi ngưng tụ lại liền hóa thành một kiếm ảnh màu xanh thẫm.

Kiểm ảnh này chỉ dài chưa đầy ba thước nhưng chuôi của nó bị Hàn Lập nắm chặt trong tay, ngay lập tức chém về phía khối cầu phù văn màu vàng kim không hề nao núng.

Mặc dù do hạn chế bởi tu vi và thời gian nên Hàn Lập không thể kích thích Huyền Thiên kiếm một cách thực sự, hiện giờ thứ hấn cầm trong tay chỉ là kiếm ảnh do một phần uy năng của nó biến ảo mà thành, nhưng kiếm này vừa mới chém ra phút chốc đã kinh động lòng người, phong vân biến sắc.

Bầu trời trong phương viên vài chục dặm bỗng nhiên trở nên ảm đạm xuống!

Cả phiến hư không cũng ngập tiếng ầm vang, những quang cầu ngũ sắc do thiên địa nguyên khí biến ảo mà thành hiện lên như mưa ở khắp bốn phía, sau đó điên cuồng lao tới kiếm ảnh màu xanh thẫm như nước triều dâng.

Kiểm ảnh màu xanh thẫm chém ra cũng kéo theo một kiếm quang màu xanh biếc, dù chỉ dài gần mười trượng nhưng nhờ có thiên địa nguyên khí

quán chú vào mà bỗng chốc dài lên tới hơn trăm trượng, hơn nữa sau khi âm vang một tiếng, ở phía ngoài kiếm quang khổng lồ bỗng có từng đạo điện hồ màu xanh lập lòe hiện lên, thanh thế hết sức kinh người!

Mà khối cầu phù văn màu vàng kim khổng lồ kia ngay trước khi tiếp xúc với kiếm quang khổng lồ cũng vang lên một tiếng trầm đục, từ phía ngoài nó chợt xuất hiện hơn ngàn hư ảnh phù văn lớn chừng cái đầu.

Mỗi một phù văn đều lơ mờ kim quang và liên tục chuyển động không ngừng.

Một tiếng nổ như trời long đất lở vang lên, quang mang hai màu lục kim bỗng bộc phát từ giữa Hàn Lập và Hoàng Kim Cự Giải, chúng theo khí lãng cuộn về các phương hướng khác, chỉ trong phút chốc đã chia bầu trời thành hai phần thẳng tắp.

Một nửa bầu trời là kiếm quang màu xanh lục lơ mờ, còn một nửa bầu trời khác thì tràn ngập những phù văn màu vàng kim sáng lấp lánh quay cuồng không ngừng.

Nhưng sau khi hai bên giằng co được mấy hơi thở thì những hư ảnh phù văn màu vàng phía bầu trời bên kia đột nhiên tập trung lại ở giữa, đồng thời lại huyền hóa ra mười mấy hư ảnh kim văn lớn như ngọn núi rồi hung hăng lao về phía Hàn Lập ở phía bên này.

Mặc dù sau mỗi một đòn thì những hư ảnh phù văn khổng lồ cũng lóe lên rồi biến mất nhưng dường như trong những hư ảnh này có ẩn chứa một chút lực lượng từ pháp tắc.

Kết quả là sau mỗi một đòn thì mỗi góc bầu trời cũng hơi run rẩy, nhưng sau bảy tám lần như vậy thì một phía bầu trời màu xanh hoàn toàn sụp đổ mà không cách nào ngăn cản kim quang cuộn cuộn lấn xuống.

Hàn Lập đang ở phía sau sắc mặt đại biến, kiếm ánh màu xanh thấp khế run rẩy rồi vỡ vụn ra từng khúc, bốn cánh tay đột nhiên đồng loạt đánh về phía trước một đòn.

Tức thì có bốn hư ảnh bàn tay màu vàng kim lớn mỗi cái lớn như một tòa lâu các xuất hiện trong tiếng âm vang bỗng hiện lên phía sau thanh quang đã vỡ vụn, đồng thời mạnh mẽ vỗ về phía trước.

Thanh quang vốn dĩ đã vỡ vụn trong nháy mắt lại một lần nữa hợp lại với nhau, miễn cưỡng chặn lại kim quang đang lấn tới.

Có điều tình hình như thế này cũng chỉ là phù dung sớm nở tối tàn mà thôi!

Sau khi mấy hư ảnh phù văn không lồ còn lại cũng hùng hổ đập xuống, hư ảnh bốn bàn tay màu vàng kim cũng vỡ vụn trong chớp mắt, kim quang một lần nữa đè ép xuống.

Nhưng chỉ cần có được sự ngăn cản trong chốc lát này thì Hàn Lập phía bên kia đã sớm lặn một vòng sang bên.

Một tiếng sét vang lên, một con đại bàng có hai đôi cánh một kim một ngân bỗng nhiên hiện ra, bốn cánh đồng thời vỗ một cái liền hóa thành một quang ti màu kim ngân biến mất tại chỗ.

Mà một khắc sau đó, một mảng lớn kim quang đã cuốn tới phía trước che phủ lấy phiến hư không khi trước, đồng thời cuộn cuộn tràn ra với một tốc độ không thể tưởng tượng được.

Chỉ trong chớp mắt, hư không không lồ trong phương viên trăm dặm nơi mắt thường có thể nhìn thấy đều tràn ngập màu vàng kim lấp lánh.

Có điều loại thiên tượng kinh người này cũng chỉ kéo dài có trong một chốc một lát mà thôi.

Cho tới khi Hoàng Kim Giải mở lớn miệng khê hút thì kim quang khắp trời lại như thủy triều bị cuốn trở về, bầu trời lại một lần nữa khôi phục lại vẻ trong sáng vốn có của nó.

Lúc này, trung niên mặc kim bào vẫn lơ lửng ở bầu trời phía trên cự giải, tinh quang trong hai mắt chớp động không ngừng quét ra bốn phía.

Chương 211: Nán lại

Không gian bỗng nhiên lay động!

Một tiếng ho nhẹ vang lên, một bóng người bỗng lão đảo hiện ra trong kim quang lấp lánh ở một nơi rất xa.

Chính là Hàn Lập đã thu lại Niết Bàn Thánh thể, khôi phục nguyên hình.

Có điều mặt hắn bây giờ tái nhợt như cắt không còn hột máu, thanh bào rách bươm, nửa người đen sạm, mơ hồ còn có thể ngửi thấy mùi khói khét lẹt.

Mà cánh tay phong ấn Huyền Thiên kiếm thì linh văn màu xanh thẫm ở bên ngoài đã biến mất không còn một mống để lộ ra một cánh tay trắng nõn trong sáng, nhưng vết kiếm màu xanh nhạt ở trên đó vẫn còn có thể thấy được nhưng lại rõ hơn gấp rưỡi so với trước.

Mà khí tức của Hàn Lập thì lại yếu hơn so với khi trước gần một nửa, mặc dù hắn vẫn giữ được tính mạng trước một đòn toàn lực của Hoàng Kim Cự Giải nhưng nguyên khí vẫn thật sự bị hao tổn rất nhiều.

Người trung niên mặc kim bào thấy vậy, vẻ dữ tợn trên mặt lóe lên rồi biến mất, hai tay nắm thành quyền rồi bỗng biến mất tại chỗ.

Mà Hoàng Kim Cự Giải sau khi ra xong đòn thứ hai cũng không chìm vào giấc ngủ nhưng vẫn bất động ở trên không trung mà không có ý ra tay tiếp.

Dù Hàn Lập ở nơi xa mới vừa ổn định được thân hình nhưng cử động của người mặc kim bào vẫn không thể qua được tai mắt của hắn, hắn liền biến sắc mặt, lặn một vòng sang bên cạnh rồi biến ảo thành một con Ngũ Sắc Thái Phượng lớn chừng hơn một trượng.

Hai cánh Thái Phượng giương lên, ngũ sắc hà quang bỗng bùng lên phía ngoài cơ thể rồi Thái Phượng ngay lập tức biến mất vào trong hư không.

Một khắc sau, ở nơi Thái Phượng biến mất có hai ma thủ đen kịt lớn như một căn phòng phá không lao tới, chúng vỡ vào nhau, hư không trong phương viên gần mẫu có một tiếng nổ lớn vang lên rồi lại không ngừng chấn động vụn vụn như đang sụp đổ đến nơi.

Tiếp đó hắc khí quay cuồng, một thân hình cao hơn mười trượng như Ma thần bỗng nhiên hiện ra ở phụ cận.

Vừa nhìn khuôn mặt trái rộng lân phiến màu đen liền có thể nhận ra đó chính là người mặc kim bào đã thi triển ma hóa.

Có điều lúc này chẳng những thân hình hắn điên cuồng biến lớn hơn đến mấy chục lần, mà lân phiến màu đen cũng trái rộng khắp người, trên đỉnh đầu lại mọc thêm một cái sừng màu xanh, ở đó mơ hồ có lõi điện màu tím phóng ra không ngừng. Dáng vẻ này của hắn cực kỳ giống với nhất niết biến thân của Hàn Lập khi trước, thậm chí ngay cả khí tức đều giống tới năm sáu phần.

Người mặc kim bào sau khi thấy một đòn của mình vừa ra không thể làm gì được Hàn Lập đã hao tổn nhiều nguyên khí thì cảm thấy hơi ngạc nhiên, nhưng ngay lập tức hừ lạnh một tiếng, cái đầu khổng lồ bỗng nhiên quay sang một bên, quát khế một tiếng:

"Không ngờ trong tình huống như vậy mà ngươi còn đủ sức phá vỡ hư không. Cho dù là nhờ vào thân thể Thái Phượng đi nữa nhưng lão phu cũng phải khen một câu 'không tồi' đấy.

Phượng hướng hắc đang nhìn tới rõ ràng là chỗ của Hoàng Kim Cực Giải.

Mà hắc vừa dứt lời thì ngũ sắc hà quang phía trên Hoàng Kim Giải cũng bùng sáng, Thái Phượng do Hàn Lập biến thành từ đó hiện ra, cũng khôi phục hình người ở trong linh quang.

Có điều lần biến thân này lại khiến khí tức của hắc càng yếu thêm một phần, mà sau khi hắc nghe thấy tiếng của người mặc kim bào sau khi đã ma hóa nói thì thần sắc vẫn như thường, mà chỉ quan sát hình dáng đối phương sau khi biến thân với vẻ hơi ngạc nhiên rồi chậm rãi nói:

"Khẩu khí của các hạ lớn lối thể này hắc phải là bậc đại năng cao tăng nhất ở Ma giới rồi. Trong số mấy tên Thủy tổ của Ma giới, mặc dù ta vẫn chưa từng gặp Lục Cực và Niết Bàn nhưng ta nghe nói Lục Cực là một nữ tử, mà Niết Bàn là người duy nhất trong số đám Thủy tổ có thể tu Niết Bàn Thánh thể đạt đến cảnh giới Đại Thừa. Xem tình hình này thì không cần phải nói cũng biết thân phận của các hạ rồi. Nhưng tu vi của ngươi cùng lắm cũng chỉ hơi mạnh hơn tu sĩ Hợp Thể hậu kỳ một chút mà thôi, ngươi vẫn chưa tiến vào cảnh giới Đại thừa, xem ra cũng chỉ là một cỗ hóa thân thôi."

"Hừ, lão phu cũng không ngờ được ngoại trừ ta ra còn có người có thể tu luyện Niết Bàn Thánh thể tới tận nhị niết, hơn nữa lại còn là một tên tu sĩ Hợp Thể kỳ. Có điều ngươi đã bị trọng thương bởi hai đòn từ Thánh Giải, giờ muốn thoát thân khỏi tay lão phu cũng chỉ là nằm mơ mà thôi. Giờ giao mạng nhỏ ra đây đi." Người mặc kim bào hừ lạnh một tiếng, nói với giọng không chút cảm tình nào.

Đồng thời với tiếng quát khê của hắn thì ngoài cơ thể hắn bỗng hiện lên vạn đạo ô mang, thân thể lại càng trở nên khổng lồ hơn nữa với một tốc độ không thể tưởng được, trong khoảnh khắc hắn đã biến thành một quái vật khổng lồ cao hơn trăm trượng, mà ma khí ở hư không phụ cận lại càng cuộn cuộn xông thẳng đến tận trời cao.

Sắc mặt Hàn Lập khê động, năm ngón tay ở trong tay áo hơi khê mở ra.

Tức thì linh quang trong lòng bàn tay lóe sáng, một viên hoàn đen nhánh hiện ra rồi bị hắn nắm chặt lấy.

Đây chính là Linh thú hoàn chứa đầy Phệ Kim Trùng!

Hiện giờ thần niệm của Hàn Lập vẫn còn mạnh mẽ như trước, hắn có thể dựa vào đó để điều khiển bầy Phệ Kim Trùng và hơn mười con hậu tuyển Trùng Vương.

Hướng hồ hắn vẫn còn chưa giở Kim Thân và Linh khu ra, lại còn cả Báo Lân Thú nữa, hắn nghĩ chỉ cần Hoàng Kim Cự Giải không tiếp tục ra tay thì cho dù tên hóa thân của vị Niết Bàn Thánh tổ này có thi triển Niết Bàn Thánh thể thì hắn vẫn có sức đánh một trận.

Nghĩ vậy nên đến giờ Hàn Lập vẫn tỏ ra hết sức bình tĩnh.

Có điều khi ánh mắt hắn đảo qua Hoàng Kim Cự Giải bên dưới bỗng nảy ra một ý, vốn dĩ sắp sửa tung thú hoàn ra thì lại ngưng lại, hắn mở miệng hỏi Hoàng Kim Cự Giải một câu:

"Niết Bàn Thánh tổ hiển tể Tạo Hóa Lộ cho người có thể mời người xuất thủ hai lần, không biết thứ ta lấy ra có thể khiến các hạ xuất thủ một lần được không?"

"Đương nhiên là được! Bất kể là tiên hay ma, chỉ cần có thể đưa ra tể phẩm bản thánh cần có thì ta cũng sẽ tương trợ." Hoàng Kim Cự Giải không hề cảm thấy giật mình chút nào mà ù ù đáp lại.

Hàn Lập nghe vậy liền mừng rỡ trong lòng.

Mặc dù hần vẫn còn hoài nghi không ít rằng không biết lục dịch trong bình nhỏ thần bí có phải là Tạo Hóa Lộ mà mấy ngày nay nghe đám người kia nói đến không nhưng với tình thế trước mắt thì hần chỉ còn cách là còn nước còn tát mà thôi.

Nhưng hần còn chưa kịp có hành động gì thì ở phía đối diện có tiếng người mặc kim bào cười như điên đại nói:

"Ha ha, tiểu bối, đừng mơ tưởng nữa. Thứ Thánh Giải cần có thì sao ngươi có bản lĩnh tìm được. Để lão phu lấy cái mạng nhỏ của ngươi đi để ngươi khỏi phải uổng phí tâm cơ nhá."

Ngay sau đó một ống tay áo khổng lồ của người mặc kim bào bỗng run lên chỉ về phía Hàn Lập.

Âm thanh xé gió vang lên, trong ống tay áo như có ô quang chớp tắt ẩn hiện.

Một khắc sau đó, hư không cách Hàn Lập hơn mười trượng bỗng xuất hiện dao động, một vệt ô mang thô dày như mũi dao găm bỗng hiện ra mà không có gì báo trước, chớp tắt một cái nó đã tiến đến gần Hàn Lập trong gang tấc một cách quỷ dị.

Hai mắt Hàn Lập nhú lại, cũng không có động tác gì để tránh né mà kim quang trên người lại lóe sáng, một kim thân ba đầu sáu tay sáng lấp lánh bỗng dựng hiện ra chắn trước người, sáu cánh tay của kim thân khẽ huy động rồi đồng loạt đánh ra một kích về phía ô mang.

Sau một tiếng nổ đình tai nhức óc, một đoàn kim mang chói mắt nổ tung trước mặt kim thân, khí lãng không lồ dào dạt cuộn về bốn phía.

Sáu cánh tay của kim thân lại vỡ vụn từng khúc dưới chấn động.

Có điều vật ô mang kia cũng bởi bị kim thân ra đòn ngăn cản mà bắn ngược về phía sau.

Lúc này, trong con người của Hàn Lập có lam mang lấp lánh, hẳn rất cực cũng có thể nhìn rõ vật đánh tới rốt cuộc là cái gì, hóa ra là một cái móng tay đen kịt dài hơn thước, mà dường như chỉ có non nửa đoạn mà thôi.

Kim Thân trước người Hàn Lập bùng sáng kim quang, tiếp đó sáu cánh tay lại xuất hiện trở lại như không hề bị hao tổn gì, chúng mơ hồ chuyển động rồi lập tức huyền hóa ra tầng tầng quyền ảnh màu vàng kim.

Tiếng nổ vang lên không ngớt, quyền ảnh màu vàng kim lại biến ảo thành một màn sáng màu vàng kim chặn đứng lấy móng tay đen kịt kia mà không để nó đến gần Hàn Lập thêm một phân một tấc nào.

Người mặc kim bào sau khi nhìn thấy hết thấy mọi thứ thì hơi cảm thấy ngạc nhiên, nhưng sắc mặt lập tức trầm xuống, ngón tay trong tay áo lại đồng thời chuyển động rồi đồng loạt bắn mấy đoạn móng tay ra ngoài.

Nhưng thừa dịp này, một cánh tay Hàn Lập khẽ động, bước từng bước trên cao quát khẽ về phía Hoàng Kim Cự Giải một tiếng:

"Đón té phẩm cho tốt đấy!"

Một ngón tay của hắn bỗng nhiên tự điểm vào trong ngực mình sau đó lại rút ra nhanh như thiểm điện.

Chỉ thấy ở đầu ngón tay bồng có thêm một giọt chất lỏng màu xanh ướt át, nó khẽ run lên rồi hóa thành một đoàn lục quang bắn xuống phía dưới.

Hai con mắt khổng lồ của Hoàng Kim Cự Giải tập trung nhìn lại nhưng không hề chân chờ mở lớn miệng, một vết kim hà bắn ra cuốn lấy lục quang nhanh như chớp rồi nuốt vào trong bụng.

Nhưng cự giải vừa thưởng thức vật trong bụng một chút liền hí lại hai mắt rồi bồng nhiên lại tròn xoe hai mắt.

Lúc này mấy đoạn móng tay đen kịt còn lại cũng liên tục gào thét lao đến gần chỗ Hàn Lập rồi hóa thành ô mang như từng thanh phi kiếm điên cuồng vây quanh Hàn Lập đâm chém không ngừng.

Mà Hàn Lập sau khi bắn ra lục dịch cũng không chân chờ mà phóng Linh khu màu xanh nhạt ra ngay lập tức.

Hai tay Linh khu do Khúc nhi thao túng cũng không ngừng huyền hóa ra trao ảnh màu xanh biếc liên thủ với Kim Thân ngăn cản ô mang, nhưng giờ này hiển nhiên hai người đang rơi xuống hạ phong.

Mà người mặc kim bào ở phía xa khẽ lật bàn tay, trong bàn tay lại hiện ra một tấm Bạch Cốt Cự Phiên trên mặt có khảm vô số đầu lâu, cũng đang chuẩn bị sử dụng nó.

"Lập tức xuất thủ, giúp ta giết hóa thân của Niết Bàn Thánh tổ!" Mặc dù Hàn Lập không biết Bạch Cốt Cự Phiên kia là loại ma khí huyền diệu nào nhưng hiển nhiên hắn không muốn ném thử uy lực của nó một phen nên cũng không quản lục dịch thần bí kia có phù hợp với yêu cầu thật không mà vội vàng quát Hoàng Kim Cự Giải.

Một khắc sau đó, thanh âm ừ ừ khiến Hàn Lập thở phào nhẹ nhõm liền truyền vào trong tai:

"Tề phẩm phù hợp yêu cầu, ta có thể xuất thủ ba lần. Đòn thứ nhất!"
Hoàng Kim Cự Giải không chút hoang mang trả lời, hai cái cang khổng lồ đồng thời kẹp về phía người mặc kim bào ở phía xa.

"Không tốt!"

Vốn dĩ vẻ mặt người mặc kim bào còn đang hết sức dữ tợn nhưng vừa nghe thấy tiếng Hoàng Kim Cự Giải, lại thấy cử động của nó nhất thời thất kinh, trong lòng cũng cuống cuồng cả lên.

Là một trong số ít Thủy tổ Ma tộc đã từng thấy uy lực của Hoàng Kim Giải, hẳn hiểu được sự đáng sợ của cỗ Ngụy Tiên Bào này tuyệt đối không phải là một cỗ hóa thân của hắn có thể ngăn cản được.

Cho nên sau khi thấy cử động của cự giải hắn liền biến sắc mặt ném cự phiên trong tay ra phía trước rồi khễ dậm chân, một tiếng nổ vang lên, thân hình hắn bắn ngược về phía sau, chỉ sau mấy chớp động, hắn đã cuốn theo một cỗ hắc phong ra xa tới mấy trăm trượng.

Gần như trong nháy mắt ngay khi thân hình khổng lồ của người mặc kim bào rời đi, nơi hắn vừa đứng bỗng có bốn đạo kim quang khổng lồ như lưỡi đao lớn xuất hiện ở hai bên cốt phiên, lóe một cái liền có tiếng răng rắc truyền đến.

Cốt phiên khổng lồ sau khi kim quang hiện lên, trong nháy mắt đã bị cắt thành vài đoạn.

"Đòn thứ hai!" Hoàng Kim Giải thấy vậy nhưng thanh âm vẫn bình tĩnh thông thả, nó há mồm, trong nháy mắt đã có một cột sáng kim sắc bắn ra.

Cột sáng này có kim quang mơ hồ thô dày như bễ cá, nhưng lại có tốc độ cực nhanh đến mức Hàn Lập khó lòng hình dung, chỉ cảm thấy Hoàng

Kim Cự Giải vừa há miệng ra, thì kim quang đã ngay lập tức đến chỗ hắc phong đang bao quanh người mặc kim bào rồi lóe một cái đã xuyên thủng hắc phong đó.

Chương 2112: Huyết Quang vẫn lạc

Kim bào nhân đang đứng trong đoàn hắc khí bỗng hét lên một tiếng thảm thiết, bụng hắn nháy mắt đã xuất hiện một lỗ máu thật lớn, bên trong trống rỗng, huyết nhục đều biến mất không thấy đâu.

Một kích như vậy hiển nhiên không đủ để kết liễu tính mệnh người mặc kim bào.

Kim bào nhân khuôn mặt nhăn nhó một tay hắn bấm niệm pháp quyết, tay còn lại năm ngón mở ra hướng lỗ hồng áp xuống. Bàn tay chưa thực sự tiếp xúc thì đã có một đoàn hắc khí cuồn cuộn tuôn ra.

Rõ ràng là muốn trị hết thương thế ngay lập tức!

Thế nhưng chỉ sau một khắc, từ lỗ hồng chớp động kim quang, vô số điểm sáng quỷ dị xuất hiện.

"Không!"

Người mặc kim bào vừa thấy cảnh này, bỗng nhiên gào lên một tiếng kinh thiên động địa, nhưng đã muộn.

Trong chớp mắt, những điểm sáng càng ngày càng trở nên chói mắt, rồi hóa thành vô số cây châm li ti màu vàng kim hướng bốn phương tám hướng kích bắn đi.

Tiếng rít xé gió vang lên, trong hư không có vô số kim ti đan xen chằng chịt, trên thân thể người mặc kim bào xuất hiện vô số vết máu.

Từng mảng mưa máu phún ra liên tục, vô số mảnh thịt vụn lả tả rơi xuống.

Thực lực Hoàng Kim Cự Giải này quả nhiên sâu không lường được, thậm chí còn chưa dùng đến kích thứ ba đã đem hóa thân vị Niết Bàn Thánh Tổ đánh chết một cách đơn giản.

Ngay cả Nguyên Anh ẩn trong thân thể cũng không tránh được thảm cảnh bị kim ti xâm xé.

Hàn Lập xuất thần niệm, cùng lúc hai con ngươi liên tục chớp động lam mang. Sau khi xác thực tàn hồn người mặc kim bào không thoát được mới thở dài một hơi, ánh mắt lần nữa rơi xuống Hoàng Kim Cự Giải bên dưới, thần sắc bắt đầu có phần hơi do dự.

"Ta đã xuất thủ hai lần, ngươi còn một cơ hội nhờ ta. Hiện tại không cần thì sau này có thể quay lại. Song, bản thánh chỉ có thể ở tại nơi đây, ngươi phải tự mình dẫn dụ kẻ muốn đối phó đến phụ cận Lôi Hải ta mới có thể ra tay." Kim quang bên ngoài thân Cự Giải hơi nhạt dần, lần thứ hai mở miệng nhưng thanh âm ông ông có vẻ thần thờ.

"Không thể ly khai nơi đây, vì cái gì?" Hàn Lập ngẩn ra, nhưng lại ung dung thản nhiên hỏi một câu.

"Chính vì không đủ tiên linh lực nên ta không cách nào tự do hành động trong thời gian dài." Hoàng Kim Giải trả lời.

"Tiên linh lực ngươi nói chính là..." Thần sắc Hàn Lập hơi động.

"Đấy chính là năng lượng của trời đất có bên trong tế phẩm các người dâng lên. Sở dĩ ta đáp ứng xuất thủ, cũng bởi vì trong tế phẩm có thứ ta cần. Bản thánh là thân khô lồi, nhất cử nhất động đều phải tiêu hao tiên linh lực. Phân nửa năng lượng bên trong tế phẩm ta lưu lại coi như thù lao." Hoàng Kim Giải nói một hơi từ gốc đến ngọn, tất cả đều nói hết ra.

"Người là một cụm Ngụy Tiên Khô Lồi? Nhưng ta thấy thì tựa hồ có linh trí, có thể xưng hô một tiếng đạo hữu rồi. Tào Hóa Lộ ta vừa cấp có thể duy trì thời gian hoạt động của đạo hữu bao lâu?" Trên mặt Hàn Lập hiện tia dị sắc, tâm niệm nhanh chóng suy nghĩ rồi hỏi.

"Ta là Ngụy Tiên Khô Lồi do thượng giới luyện chế, ngoài ý muốn mới lưu lạc xuống giới này. Chủ nhân trước kia gặp điều bất trắc đã vãn lạc nơi đây, nhiều năm qua đi như vậy ta dần dần hình thành được linh trí. Tào Hóa Lộ người cho ta mặc dù không phải chính phẩm, nhưng cũng là Linh Lộ có độ tinh thuần cao nhất trong suốt những năm qua, hiệu lực tương đương năm thành chính phẩm. Một giọt Ngụy Tiên Lộ như vật có khả năng giúp ta tự do hoạt động được hai tháng. Đương nhiên hoạt động đây không có tính chuyên gặp cường địch hay tranh đấu cùng người khác vào. Bằng không, một khi bốn thánh dốc hết tu vi thì có giới cũng chỉ miễn cưỡng được mấy lần toàn lực xuất thủ." Hai mắt Hoàng Kim Giải chớp động tinh quang, nhưng thanh âm trả lời cứ ong ong.

"Nói như vậy, lúc trước đạo hữu ngủ say không lý khai nơi đây, chủ yếu là vì nguyên nhân không đủ năng lượng." Ánh mắt Hàn Lập sáng ngời, hơi hơi suy nghĩ rồi hỏi.

"Có thể nói như vậy. Nhưng bản thánh ở chỗ này, cũng vì nơi đây là địa phương có linh khí cực kỳ tinh thuần. Ngủ say tại nơi đây không bị tiêu hao năng lượng, mà còn tích góp mỗi ngày một chút, đến khi đủ tiên linh lực nói không chừng ta sẽ có cơ hội quay lại thượng giới." Hoàng Kim Cự Giải thành thật giải thích.

"Thượng giới mà đạo hữu nói chính là Chân Tiên Giới phải không?"
Hàn Lập trầm ngâm một hồi mới ngưng trọng truy vấn một câu.

"Không sai, những người hạ giới như các người thường gọi là Chân Tiên Giới hay Tiên Giới. Nhưng những người trên Tiên Giới ấy lại theo thói quen gọi là thượng giới." Hoàng Kim Cự Giải thẳng thắn trả lời.

"Xem ra chủ nhân của đạo hữu thực sự là một gã chân tiên, trách không được tu vi một khôi lỗi như ngươi lại cường đại đến thế. Song nếu ta cung cấp đủ năng lượng, ngươi có thể nguyện ý theo ta một đoạn thời gian không." Con người Hàn Lập chớp động vài cái bất thành linh nói ra một câu kinh người.

"Muốn bản thánh theo ngươi? Nếu mỗi tháng đều có thể cung cấp một giọt Ngụy Tiên Lộ như vậy, cũng không phải không thể. Song nếu muốn ta ra tay giúp ngươi thì thù lao phải tính toán khác. Hơn nữa, sau khi tích góp đến khi đủ tiên lực, ta muốn li khai ngươi không được ngăn cản." Lúc này đây, Hoàng Kim Cự Giải trầm mặc một hồi lâu mới từ từ trầm giọng nói ra.

"Thời gian tích góp tiên linh lực ngươi cần là bao lâu mới đủ?" Hàn Lập do dự một lúc mới hỏi ngược một câu.

"Bên trong thân thể ta khi chuyển hóa tiên linh lực có cấu thành tổn thương, vừa có lợi vừa có hại, với giọt Tạo Hóa Lộ như vừa rồi thì một tháng cao lắm chuyển hóa được một giọt. Mỗi tháng ngươi cấp ta một giọt, đại khái cần một ngàn năm thì đủ." Hoàng Kim Cự Giải trừng lớn đôi mắt trả lời.

"Hơn ngàn năm! Hắc hắc, thời gian dài như vậy là đủ rồi. Hảo, ta đáp ứng từng tháng sẽ cấp một giọt Tạo Hóa Lộ, đạo hữu cứ đi theo ta a." Hàn Lập nghe vậy cười to vài tiếng, không chần chờ gì mà nói ngay.

"Có thể. Nhưng nếu chỉ cần một tháng không có tế phẩm, ta coi như người trái với ước định, liền tại chỗ đánh chết người." Hoàng Kim Cự Giải không chút khách khí nói ra.

"VẬY. ĐI, TẠI HẠ CŨNG ĐÃ ĐÁP ỨNG RỒI." Hàn Lập nhất thời do dự, nhưng khi ánh mắt nhìn thoáng qua vạt áo trước ngực liền cắn răng gật đầu đáp ứng.

"Nếu như vậy bản thánh cũng không có vấn đề gì, có thể cùng người đánh hạ kẻ ước rồi." Trên người Hoàng Kim Cự Giải lần thứ hai hiện lên những phù văn vàng kim, sau một trận chớp động mơ hồ có thanh âm ầm ầm đáp lời.

Tiếp đó Hoàng Kim Cự Giải há miệng, bỗng nhiên phun ra một phiến đá xanh sẫm chừng hơn ba bốn xích, sau một cái chớp động liền tiến đến gần mặt Hàn Lập.

Hàn Lập trong lòng thất kinh, bất giác đề cao cảnh giác vài lần, nhưng khi thấy phiến đá xanh sẫm chỉ lẳng lẳng huyền phù trước mặt mà không có gì dị thường mới yên tâm hơn, một lần nữa hướng mặt trên quan sát.

Kết quả chỉ thấy trên phiến đá có những hàng văn tự màu bạc chớp động, chính là ngân khoa văn.

Trong lòng Hàn Lập thầm hô may mắn, lại tỉ mỉ chăm chú xem xét, sau một lúc mới minh bạch vấn đề. Nội dung bên trên chính là ước định theo lời Hoàng Kim Cự Giải.

"Các hạ cảm thấy không có vấn đề, chỉ cần phun một đoàn tinh huyết đến gần là được." Lúc này, Hoàng Kim Cự Giải lại mở miệng.

"Chỉ cần một đoàn tinh huyết thôi ư, không thành vấn đề!" Trong lòng Hàn Lập hơi buông lỏng, một ngụm liền đáp ứng.

Nếu như Hoàng Kim Giải yêu cầu lưu lại các loại hồn niệm gì đó, có thể trong lòng hắn còn muốn suy nghĩ lại, rất sợ bị không cấm chế không nhận biết ám toán, nhưng nếu chỉ là tinh huyết mà nói, tất nhiên không có vấn đề gì.

Ngay sau khi Hàn Lập phun một đoàn tinh huyết hướng tới mặt đá, trong nháy mắt lúc tiếp xúc, mặt đá thoảng cái biến ảo thêm nhiều phù văn màu máu, chợt lóe lên tức thì liền dung nhập vào trong.

Theo một tiếng ông vang dội, phiến đá liền hóa thành một đoàn lục quang bay vụt về.

Hoàng Kim Giải hé miệng lần thứ hai, đem phiến đá hút vào trong bụng một lần nữa.

"Tạm thời kế ước đã訂 hạ, bản thánh hiện tại liền đi theo ngươi. Nhưng khi nào thì khởi hành?"

"Ha ha, đạo hữu thực là người sáng khoái. Vậy thì chúng ta lập tức lên đường. Song đáng tiếc đạo hữu như vậy thực sự có phần kinh hãi thế tục, không tiện đi lại cho lắm. Có thể biến hóa một hai không." Hàn Lập nhìn thân thể khổng lồ của Hoàng Kim Cự Giải,, nở nụ cười mà nói.

"Nhỏ đi sao, đương nhiên có thể." Hoàng Kim Giải như từ chối cho ý kiến với hình dạng mình.

Vừa dứt lời, trên thân thể to lớn chợt có kim quang đại thịnh, bên trong quang mang thân thể bắt đầu cấp tốc rút nhỏ lại.

Sau khi quang mang được thu lại, thân ảnh Hoàng Kim Cự Giải đã không còn thấy bóng dáng, chiếm lấy vị trí ấy là một gã thanh niên trắng ngần mặc lục bào.

Thoạt nhìn đáng đáp bất quá chỉ hơn hai mươi, vóc người thon dài, con người trong hai mắt có màu đậm kim, hai hàng mày kiếm mang màu xanh sẫm.

Thần sắc trên mặt người thanh niên đờ đẫn dị thường, hướng Hàn Lập nói một cách không hề có cảm xúc:

"Sau khi biến thân, người có thể xưng hô với ta một tiếng 'Giải đạo nhân'."

Trên mặt Hàn Lập lộ vẻ kinh ngạc, thần niệm đảo qua đôi phương theo thói quen, nhưng khi vừa tiếp xúc đã bị bắn ngược trở ra. Lúc này trong lòng hắn liền hoảng sợ, nhanh chóng ôm quyền nói rằng:

"Giải tiên bối khách khí rồi, tại hạ họ Hàn, tu sĩ linh giới, tiên bối trước hết theo vãn bối một đoạn thời gian đi. Nơi đây không phải là nơi để nói chuyện, chúng ta bây giờ liền ly khai a."

Giải đạo nhân tất nhiên cũng có cùng ý nghĩ, lúc này độn quang hai người song song cùng nhau, hóa thành hai đạo kinh hồng phân biệt một xanh một vàng kim, hướng xa xa bắn đi, trong nháy đã không còn hình bóng.

Bên kia, một góc trên đảo lớn, Bảo Hoa, Hắc Ngạc, Nguyên Yểm tam ma đang đứng sóng vai trên cao.

Đột nhiên, thần sắc Bảo Hoa và Nguyên Yểm cùng lúc khẽ động, bàn tay đều lộn chuyển một vòng, hai hộp ngọc liền xuất hiện nơi lòng bàn tay hai người.

"Ha ha, tiểu tử này coi như thủ tín, tia phân niệm kia quả nhiên biến mất." Thanh niên áo đen cười rộ lên một cách điên cuồng, tay áo vung lên,

không gian dưới thân nhất thời nổi lên ba động, ma khí cuộn cuộn bốc lên, hắc giao ba đầu hiện thân.

Sau cái chớp động, Nguyên Yểm Thánh Tổ đã đứng vững vàng trên đầu hắc giao.

Ma giao ba đầu rít to một tiếng, liền lập tức quất khởi một trận ma phong đen kịt hướng một phía phá không bay đi.

Một lát sau, phiến hư không đối diện Bảo Hoa lại vang vọng thanh âm lạnh lùng của Nguyên Yểm:

"Nhìn linh dược bên trên, bản Thủy Tổ sẽ không ra tay tự mình truy sát tiểu tử họ Hàn. Thế nhưng lập tức sẽ ban bố Diệt Tiên Lệnh xuống. Sau này tại Thánh giới, tiểu tử nhân tộc này một bước cũng khó đi. Có thể phản hồi Linh giới hay không phải xem tạo hóa của hắn rồi."

Lời nói vừa xong, thanh âm trong hư không lập tức im bặt.

Bảo Hoa nghe xong lời này thần sắc không chút biến đổi, lại đem hộp ngọc đang cầm trong tay thu vào, nhưng đầu vừa chuyển liền nhìn về hướng Hoàng Kim Cự Giải giữa Lôi Hải xa xa một cái.

Trên gương mặt xinh đẹp không khỏi hiện lên một tia nghi hoặc, đại mi vừa nhíu liền thì thào hai câu:

"Có chút kỳ quái! Cụm Ngụy Tiên Khôi Lỗi lúc này đã xuất thủ nhưng thế nào vẫn còn đuổi theo tiểu tử kia. Lẽ nào tiểu tử họ Hàn này còn có thủ đoạn bảo mệnh mà ta không đoán ra!"

Chương 2113: Huyền Thiên Thánh Thụ

"Thưa Bảo Hoa đại nhân, hay là tiểu nhân qua bên đó đo xét đôi chút?"
Hai mắt Hắc Ngạc đảo qua đảo lại nói.

"Không cần. Mặc kệ tình hình lúc này có như thế nào đi nữa thì đối với ta cũng không còn bao nhiêu quan hệ. Hiện tại ta cần sớm rời khỏi Ma Nguyên Hải sau đó tìm một địa phương an ổn luyện hóa đan dược. Dù sao thì linh dược cũng đã sớm lấy được, hơn nữa việc khôi phục lại thần thông khi xưa đối với ta mới là tối quan trọng." Bảo Hoa trầm ngâm đôi chút rồi lắc đầu nói.

"Vâng thưa đại nhân, bây giờ chúng ta lập tức rời đi. Dù sao thì Nguyên Yểm cùng Niết Bàn đại nhân cũng đã biết được hành tung của người, nếu ở lại e rằng sẽ khó tránh khỏi hung hiểm đi. Bất quá chỉ cần người khôi phục lại được tu vi thì cũng không cần sợ hãi nữa." Hắc Ngạc có chút hưng phấn gật đầu trả lời.

Nói cho cùng thì chỉ cần chủ nhân của hắc hồn phục thần thông, thân làm thuộc hạ như hắc cũng thuận nước đẩy thuyền tự nhiên sẽ được vô số chỗ tốt.

"Chuyện tình ta giao cho người khi này có tìm được cơ hội xuống tay không?" Ánh mắt của Bảo Hoa lưu chuyển đôi chút rồi hỏi một câu.

"Chủ nhân yên tâm, ta đã lưu lại trên người con Tam Thủ Ma Giao kia một cái huyết mạch ẩn ký. Tuy không thể dựa vào nó mà tìm ra vị trí chính

xác nhưng nếu tiếp cận trong phạm vi nghìn dặm tiểu nhân sẽ lập tức cảm ứng được." Hắc Ngạc nghe được lời này tâm thần khê động đáp lại.

Làm tốt lắm. Các người đều có Tà Long chân huyết, hơn nữa con Tam Thủ ma giao kia lại là bản mệnh linh thú của Nguyên Yểm, như vậy ấn ký sẽ càng chặt chẽ không thể phá bỏ được. Sau này cho dù Nguyên Yểm có muốn đánh lén thì ta không thể không có khả năng phát hiện a." *Khóe miệng Bảo Hoa thản nhiên cười khen ngợi một câu.*

"Hắc hắc, tất cả đều nhờ vào bí thuật kinh người mà đại nhân truyền thụ, đến cả Nguyên Yểm đại nhân còn bị qua mặt. Nếu không tiểu nhân sao dám cả gan như vậy." *Hắc Ngạc ngoác cái miệng rộng ra cười, nói.*

"Bí thuật này chỉ có thể thi triển trên những người có huyết mạch giống nhau mà thôi. Hơn nữa trên Khổ Linh Đảo này thần niệm của Nguyên Yểm bị áp chế nên không thể phát hiện ra điều kì quái. Tốt rồi, chúng ta cũng nên đi thôi." *Bảo Hoa thu liễm nụ cười rồi phát tay bấm niệm pháp quyết. Nhất thời sau hào quang lưng nàng chợt lóe, lập tức hiện ra một cái hư ảnh hoa thụ màu phấn hồng, sau đó cuồn trướng lên thật lớn.*

Trong khoảnh khắc, quang sáng màu phấn hồng đại thịnh đem thân ảnh của hai người bao bọc vào trong đó.

Tiếp theo hư ảnh hoa thụ bỗng "phanh" một tiếng rồi tan ra thành điểm điểm ánh sáng mà tiêu tán. Mà khi ánh sáng tan đi, bóng dáng của Bảo Hoa cùng Hắc Ngạc đã sớm không còn nữa.

Nhất thời cả tòa Khổ Linh Đảo không còn lấy một bóng người, khung cảnh lại khôi phục lại bộ dáng yên tĩnh như trước.

Bảy ngày sau ở Khổ Linh Cốc lại xuất hiện thêm hai gã khách nhân không mời mà đến.

Người đến là một nam một nữ, tuổi tác bề ngoài chênh lệch nhau thật lớn, cả hai đều là cao giai Ma tộc.

Nam mặc ma giáp màu xanh, thoạt nhìn khoảng độ ngoài ba mươi đôi chút. Hai mắt chớp động tinh quang, ngoại hình thập phần uy nghiêm to lớn.

Nữ là một bà lão xấu xí, bàn tay nhăn nheo đang cầm quả trượng, bộ dáng rất đổi già nua.

Hai người đang huyền phù trên không trung sơn cốc, ánh mắt sẫm soi khắp nơi dường như đang cùng nhau tìm kiếm thứ gì đó.

Một lúc lâu sau, bà lão hừ lạnh một tiếng rồi bỗng nhiên ném chiếc quả trượng xuống một nơi phía trước.

Một tiếng "oanh" vang lên!

Đất đai phía dưới nơi quả trượng đi qua liền sụp đổ hiện ra một cái hố đường kính rộng đến mấy trượng.

"Tiện tỳ Bảo Hoa kia quả nhiên đã đến đây, nơi này còn lưu lại khí tức của ả. Bây giờ ta quyết sẽ không thể buông tha ả nữa." Thanh âm của bà lão khàn khàn cực kỳ khó nghe, nhưng nội dung của lời nói lại càng thêm kinh hãi thế tục.

"Đã nhiều năm trôi qua mà sư muội không buông bỏ oán hận trong lòng. Chẳng trách bao nhiêu năm nay tu vi nàng không hề tiến triển thêm." Hai mắt của thanh giáp đại hán khẽ mở rồi thoáng nhìn qua bà lão thở dài một hơi.

"Người nói thật dễ nghe. Năm đó nếu không phải vì con tiện tỳ này thì làm sao mà thân thể ta bị hủy, lại còn phải đoạt xá cái thân già nua sắp chết

này làm tu vi về sau của ta vô pháp tăng tiến. Hay là ngươi còn lưu luyện năm đó mà quên mất việc ả đem mấy cái hóa thân của ngươi diệt sạch?" Bà lão nghe vậy liền giận dữ quát lớn.

"Chuyện đó đã qua đi nhiều năm có nhắc lại cũng không để làm gì. Chỉ càng làm cho tâm tình thêm nhiễu loạn mà thôi." Thanh giáp đại hán dùng lời nói bất đồng với hình dáng lạnh lùng vốn có giảng giải.

"Nói điều dư thừa. Thiên Khấp, nếu ngươi thực sự quên việc này thì có sao mới nghe tin tức từ Nguyên Yểm đã lập tức vội vã chạy đến đây?" Bà lão trên mặt tràn đầy ý tứ ghen ghét, căn bản không hề tin tưởng lời nói của nam tử.

"Sư muội có tin hay không cũng không sao. Khấp Huyết Ma Công của ta đã tu luyện đến vong tình cảnh giới, chuyện yêu hận tình cừ cũng không còn tồn tại nữa. Sở dĩ ta cùng ngươi tới đây vì kiện dị bảo trên người Bảo Hoa. Chỉ cần lấy được nó thì lần thiên kiếp sắp tới ta mới nắm chắc được mấy phần vượt qua." Thanh giáp đại hán điềm tĩnh trả lời.

"Dị bảo, chẳng nhẽ trong tay ả có kiện Ngự Lôi Ký!" Bà lão khoác trường bào màu hồng nghe vậy vẻ mặt nhăn nhúm rõ rệt cuộc cũng run lên dường như nhớ đến điều gì đó.

"Không sai, chính là bảo vật này. Bảo Hoa nguyên bản có thể vượt qua nhiều đại thiên kiếp như vậy chính là nhờ có nó. Về phần đối với bản thân nàng thì sư huynh ta thực không có hứng thú." Thanh giáp đại hán thản nhiên nói.

"Tốt lắm, ta sẽ tin ngươi lần này. Nghe Nguyên Yểm nói thì ả tiện tỳ này còn chưa khôi phục được toàn bộ tu vi. Chỉ cần tìm được ả thì ta và ngươi muốn bắt giữ tuyệt đối không có vấn đề. Đến lúc đó ta sẽ hảo hảo chiêu đãi vị tiên Thủy tổ đại nhân này một phen." Nghe xong lời của thanh giáp nam

tử, thần sắc bà lão hơi hòa hoãn lại nhưng trong miệng vẫn nói ra những câu cực kỳ cay độc.

"Đi thôi! Bây giờ ta sẽ cho người báo cho phân đàn của Thú Tôn Điện gần nhất, sau đó phân bố nhân thủ giám thị ở mọi nơi có bố trí truyền tống trận. Để xem nàng làm cách nào trốn thoát khỏi thiên la địa võng của chúng ta." *Thanh giáp đại hán không chút do dự liền một hơi đáp ứng.*

Trông thấy một màn tuyệt tình như vậy của thanh giáp đại hán, tia hoài nghi cuối cùng trong lòng bà lão rốt cuộc đã tan biến, lập tức mừng rỡ đáp ứng.

"Bất quá cũng có chút kì quái. Con cự giải khôi lỗi kia không còn trong lôi hải nữa, chẳng biết đã chạy đi đâu mất. Dù sao thì khôi ngục tiên khôi lỗi này có một thân thần thông viển siêu không hề thấp hơn so với đám Thủy tổ. Mong rằng việc này không có quan hệ với Bảo Hoa đi." *Thanh giáp đại hán đem chuyện này nghi nghi hoặc hoặc lẩm bẩm nói ra.*

"Chuyện này xác thực có chút ngoài ý muốn. Khôi Ngục Tiên Khôi lỗi này đã tồn tại ở Thánh giới chúng ta từ khi ta còn chưa xuất thế, bao nhiêu vạn năm qua nó vẫn một mực ở trong lôi hải chưa hề rời đi lấy nửa bước. Hiện tại lại không thấy bóng dáng nó xác thực ta cũng có chút bất an. Nhưng để nói rằng chuyện này có liên quan đến Bảo Hoa thì e rằng có chút miễn cưỡng với khả năng của ả. Nếu làm được việc này thì năm đó khi còn là Thủy tổ của Thánh giới ả đã không lâm vào tình trạng chật vật như vậy." *Bà lão mặc hồng bào suy nghĩ một hồi sau đó liên tục lắc đầu không cho là đúng.*

"Trong Diệt Tiên Lệnh mà Nguyên Yểm truyền xuống không phải có nhắc tới một tên tu sỹ Hợp Thể kỳ của Nhân tộc hay sao? Chẳng lẽ việc này có liên quan đến hắn?" *Thanh giáp đại hán suy nghĩ một hồi rồi chậm rãi nói.*

"Có thể, bất quá việc này cũng không quan hệ. Chỉ cần không ảnh hưởng đến việc ta với người đuổi giết Bảo Hoa thì thù lao mà tên Nguyên Yêm đưa ra không đáng để ta với người đặt vào pháp nhãn. Cũng nên quên chuyện này đi thôi." Bà lão áo hồng sắc mặt lạnh lùng nói.

"Sur muội nói có lý. Việc tìm kiếm Bảo Hoa còn quan trọng hơn, ta với người lúc này chớ nên phân tâm. Chúng ta đi thôi." Thanh giáp đại hán cân nhắc mọi hồi, lại thấy trong lòng đôi chút bất an nhưng vẫn gặt đầu đồng tình.

Tiếp đó hai người thân hình khẽ động, liền phân biệt hóa thành một thanh một hồng hai đạo tinh quang phá không bay đi.

Ở trong muôn vàn sóng to gió lớn hung hiểm đang có một chiếc thuyền gỗ lớn bảy tám trượng màu xanh vững vàng lướt đi trên mặt biển.

Ngay trước mũi thuyền có một thanh niên vận trường bào màu xanh, hai tay chấp sau lưng đứng im lặng nhìn về mặt biển xa xa phía trước.

Khuôn mặt thanh niên bình tĩnh lạ thường. Đúng là Hàn Lập hiện giờ đã đi đến gần bờ của Ma Nguyên Hải.

Nhờ vào một lượng lớn đan dược mang theo trên mình, thương thế của Hàn Lập giờ đây đã khôi phục không ít. Nhưng nguyên do trước đây phải thi triển Niết Bàn Thánh thể đệ nhị biến thân, vận dụng Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm quá sức, lại phải chống đỡ hai kích của Hoàng Kim Cự Giải nên đã tổn thương đến chân nguyên.

Dù hẳn có ăn vào lượng lớn linh đan diệu dược những nếu không có thời gian nửa năm tĩnh dưỡng thì cũng đừng mong đem tu vi hồi phục lại trạng thái đỉnh phong.

Bất quá đối với hết thảy việc này Hàn Lập hoàn toàn không hề để ý đến. Đã có Hoàng Kim Cự giải biến hóa thành Giải Đạo Nhân kia đi theo bên cạnh, chỉ cần không đụng phải mấy tên Thủy tổ lão quái vật ở Ma giới thì cho dù là đám Thánh tổ bình thường cũng vô pháp tổn hại hắn.

Nhưng cũng bởi vì việc ngoài ý muốn có Giải Đạo Nhân đi theo đã làm cho ý tưởng sớm mau chóng rời khỏi Ma giới của hắn thay đổi.

Hiện tại có thể dễ dàng đi vào Ma giới là nhờ vào Ma tộc tự động mở ra thông đạo, nếu không khi đại chiến giữa hai giới qua đi, cho dù hắn có tiến vào Đại Thừa kỳ thì việc xâm nhập vào Ma giới vẫn là điều thực vô cùng khó khăn.

Vì vậy sau một phen cân nhắc trước sau, hắn quyết định tạm lưu lại Ma giới đem một vài loại tài liệu còn chưa thu thập được lấy về sau đó mới tính tiếp.

Những loại tài liệu này tự nhiên phải là đặc sản của Ma giới như Huyết Nha Mễ cùng với loại năng lượng thần bí chứa trong Dịch Ma Kim.

Đối với hai loại tài liệu này, một cái đem thân thể bồi luyện thêm mạnh mẽ đến cực điểm, một loại ẩn chứa năng lượng có thể trực tiếp chuyển hóa thành bốn nguyên pháp lực. Cả hai thứ này đều giúp tiết kiệm được đại lượng thời gian tu luyện thì đối với hắn là thứ bắt buộc phải thu đến tay.

Mà theo tin tức hắn thu được thì cả hai loại tài liệu này đều xuất hiện từ cùng một địa phương.

"Lam Bộc Hồ!" Hàn Lập thì thầm nói một câu, trong mắt hiện lên một tia nóng như lửa.

Tia dị sắc trong mắt nhanh chóng biến mất, hắn lại bắt đầu cân nhắc trước sau. Bỗng nhiên bàn tay khẽ chuyển lập tức lấy ra một con bọ cánh

cứng màu vàng rực rỡ.

Đúng là một con Phệ Kim Trùng trưởng thành.

Bất quá con Phệ Kim Trùng này nằm im bất động trên tay Hàn Lập. Trên thân cũng không phát ra dù chỉ một chút khí tức, bộ dạng không biết là sống hay đã chết.

Càng quý dị hơn là trên thân của Phệ Kim Trùng hiện ra chẳng chịt những vết rách màu bạc, dường như tùy thời có thể vỡ vụn ra.

Hàn Lập trầm ngâm nhìn con linh trùng trên tay hai mắt chớp động không ngừng, không biết trong lòng hắn đang nghĩ đến điều gì.

Cùng thời điểm này trong một khoang thuyền rộng độ ba bốn trượng có một gã thanh niên da trắng nõn đang ngồi xếp bằng lặng im như tượng gỗ, hai mắt hắn nhắm nghiền, gương mặt như mặt hồ thu không có lấy một gợn biểu tình.

Mà phía đối diện không xa là một nữ tử thân mặc hoàng bào xinh đẹp tuyệt trần. Nàng ngồi trên bồ đoàn bộ dáng như đang tu luyện nhưng hai mắt lại lén nhìn thanh niên phía trước, khuôn mặt đỏ ửng e thẹn dị thường.

Chương 2114: Lam Bộc hồ

Một tháng sau khi Nguyên Yểm đem Diệt Tiên Lệnh ban ra, cả Ma giới liền trở nên náo động.

Thù lao cho Diệt Tiên Lệnh lần này khá lớn, thậm chí đã khiến cho vài tên Ma tộc Thánh Tổ động tâm.

Hơn nữa, mục tiêu mà Diệt Tiên lệnh nói tới chẳng qua chỉ là một gã tu sĩ Hợp Thể của Nhân tộc Linh giới. Vì vậy nên đám tồn tại Thánh tổ chẳng coi ra gì, hầu hết đều không đích thân động thủ mà chỉ phái tới vài cái hóa thân mà thôi.

Bất quá ngoại trừ vài tên Thánh Tổ có giao tình với Nguyên Yểm sau khi nghe được một ít sự tình bí ẩn, bọn chúng do dự cân nhắc một phen rồi tất cả đều im lặng án binh bất động.

Nhưng dù sao đi nữa, với một vài Thánh Tổ hóa thân lại thêm một đám Hợp Thể kỳ Ma Tôn phối hợp, chỉ bấy nhiêu thôi cũng đủ khiến cho hơn nửa Ma giới phải trở nên náo động rồi.

Hai tháng sau, tại phụ cận một tòa đại thành thị của Ma giới là Phỉ Thúy Ma Thành. Có người phát hiện ra hành tung của Hàn Lập, liền báo tin cho bốn gã Ma tộc Tôn giả đang tọa trấn trong thành.

Kết quả, ngay chỗ phụ cận với Truyền Tống Trận bên trong thành, tứ đại Ma tôn bất ngờ xuất hiện ra tay ngăn chặn Hàn Lập. Thế nhưng Giải Đạo Nhân bỗng nhiên ra tay, chỉ cần một kích liền dễ dàng đánh chết bốn gã Ma tôn đó khiến cho cả vạn Ma tộc gần đó đều kinh sợ không thôi. Nhờ đó đám

người Hàn Lập ngang nhiên thông qua truyền tống trận mà đi khỏi Phi Thúy Thành.

Lại ba tháng rưỡi sau, tại một nơi hiểm địa nổi danh của Ma giới là Thước Kim Hà Cốc, tung tích của Hàn Lập lại bị phát hiện.

Rốt cuộc Thiên Nha Thánh tổ đại danh鼎鼎 tại Ma giới phái ra một cái hóa thân và ba tên Ma tộc Tôn giả khác đến ngăn chặn Hàn Lập.

Việc truy bắt Hàn Lập lần này vốn được tiến hành rất đổi bí mật. Bất quá sau một phen chiến đấu kịch liệt, cỗ hóa thân của Thiên Nha lão tổ cùng hai gã Ma Tôn đã ngã xuống ngay tại đương trường. Chỉ còn lại một gã Ma tôn tinh thông độn thuật đã liều chết trốn ra được khỏi Thước Kim Hà cốc.

Tin tức vừa truyền ra ngoài lập tức Ma tộc khắp nơi đều trầm trồ nghị luận.

Nửa năm sau, bản thể của Huyết Quang Thánh Tổ cũng bí mật mang theo hai cỗ hóa thân cùng một đám thủ hạ dưới trướng đột nhiên hiện thân tại một tiểu trấn tên Trầm Thủy Trấn. Tiếp đó ngay tại chỗ, hắn đem thân phận Hàn Lập bóc trần ra. Lại còn thi triển Kinh Thiên Ma Công dự định phải đem cả đám người Hàn Lập bắt sống.

Hàn Lập không nói lời nào liền cùng Giải Đạo Nhân lập tức ra tay tranh đấu.

Phải nói hơn nửa năm qua, trong quá trình tu dưỡng thì lúc này nguyên khí Hàn Lập đã gần như hoàn toàn khôi phục. Hơn nữa nhờ trải qua một phen ma luyện với hóa thân của Niết Bàn Thánh Tổ, trước đó còn thu được lợi ích rất lớn từ Tẩy Linh Trì và Tịnh Liên Liên đã khiến cho Phạm Thánh Chân Ma Công tăng tiến không ít. Trận đại chiến này cũng coi như một cơ hội chính thức để kiểm nghiệm vậy.

Cho nên lần này Hàn Lập vừa ra tay đã lập tức thi triển Nhị Niết biến thân của Niết Bàn Thánh Thể, chỉ cần cái nhấc tay thôi đã có uy lực thông thiên. Càng khiến cho người ta khó tin hơn nữa chính là dường như có khả năng đối mặt với bản thể Huyết Quang Thánh Tổ mà không hề rơi vào thế hạ phong.

Cuối cùng trận chiến này kéo dài suốt một ngày một đêm, sau khi cuộc chiến kịch liệt đi qua thì cả tòa trị trấn nhỏ bé cơ hồ bị hủy diệt hoàn toàn. Hơn nữa còn lan đến làm chết và bị thương vô số Ma tộc nhân đứng xem xung quanh.

Nhưng càng khiến cho người ta phải hoảng sợ chính là cuối trận bản thể Huyết Quang Thánh Tổ bị trọng thương mà chạy, còn hai cỗ hóa thân và đám thủ hạ dưới trướng đều bị diệt toàn bộ.

Nếu trước đây mới trải qua hai trận chiến kia chỉ làm cho đám Ma tộc hiểu được sự khủng bố của Giải Đạo Nhân thôi, thì sau cuộc chiến lần này rồi cuộc bọn họ cũng nhận ra được thực lực của Hàn Lập đáng sợ mức nào. Thậm chí còn được đánh giá ngang bằng với Giải Đạo Nhân nữa.

Bất quá mấy ngày sau khi trận đại chiến đó chấm dứt lại xảy ra thêm một chuyện kinh hãi thế tục. Trong một dãy hoang sơn cách Trầm Thủy Trấn khoảng trăm vạn dặm, một tên cao giai Ma tộc nào đó phát hiện ra cỗ thi thể không trọn vẹn và vô cùng thâm hiểm của Huyết Quang Thánh Tổ.

Tại huyệt Thiên Linh trên đầu của cỗ thi hài này bị mạnh mẽ xé ra, bên trong hoàn toàn trống tuếch. Dường như chẳng những da thịt trên đỉnh đầu Huyết Quang Thánh Tổ bị hủy hoại đi mà ngay cả nguyên anh cũng bị người ta cố tình kéo ra vậy.

Ngay khi sự tình này bị truyền ra rộng rãi, và sau đó cũng được những tên Ma tộc cao giai khác xác nhận thì tình hình càng thêm chấn động không

thôi.

Nguyên bản vài tên Ma Tộc Thánh Tổ còn đang do dự, khi hay tin đều lộ vẻ hoảng sợ, liền phái ra cổ hóa thân của mình đi tra xét thực hư của việc Huyết Quang Thánh Tổ bị hạ độc thủ.

Nên biết rằng Ma giới tuy lúc nào cũng cổ vũ cho các Tộc cường ngạnh tranh đấu, thậm chí đôi khi cũng có trường hợp tồn tại Ma Tôn ngã xuống. Nhưng đối với việc cấp bậc Thánh Tổ bị hại chết thế này có thể nói cả vạn năm cũng chưa từng phát sinh loại chuyện tương tự.

Hơn nữa, tuy cũng có Thánh Tổ cho rằng có thể do Hàn Lập và Giải Đạo Nhân đã ra tay ám toán. Nhưng càng có nhiều người hoài nghi một gã Thánh Tổ nào đó kết oán thù với Huyết Quang Thánh Tổ nên đã nhân cơ hội này hạ độc thủ.

Từ đó trở đi những tên Thánh Tổ khác có thân thông mạnh nhất gần tương đương với cấp bậc Thủy Tổ, tuy họ không tỏ vẻ sợ hãi đám người Hàn Lập và Giải Đạo Nhân nhưng sau chuyện này cũng trở nên kiêng kỵ thật nhiều. Đồng thời dự tính muốn ra tay ban đầu cũng sớm bay biến đi mất.

Dù sao với thực lực của Hàn Lập và Giải Đạo Nhân hiện tại, nếu chỉ phái đi vài hóa thân như trước đây thì chẳng khác nào đem bánh bao ném chó có đi không về, còn mang bản thể tới nơi lại sợ bị cừu nhân âm thầm theo dõi.

Về phần những tên Ma Tôn bình thường nếu không có Ma Tộc Thánh Tổ dẫn đầu thì lại càng không dám tự chui đầu vào chỗ chết.

Do đó vốn trước đây ai cũng hô hào vây đánh đám người Hàn Lập thì giờ đây lại xem như củ khoai nóng phỏng tay. Cứ như vậy mà không còn

tên Ma tộc nào nguyện ý tiếp tục truy tìm cản trở nữa.

Đương nhiên nhìn bề ngoài thì Sát Tiên Lệnh vẫn còn hiệu lực, bất quá tra xét kỹ lại thì chỉ là một đám người hô hào cho qua lệ mà thôi.

Còn thanh danh Hàn Lập thì rõ ràng được truyền bá rộng rãi ở khắp Ma giới, thậm chí có vài tên Ma tộc ngẫu nhiên nhắc đến thôi cũng kinh hoàng biến sắc.

Trong một động phủ giữa lòng ngọn tiểu sơn cực kỳ hoang vắng có một lão giả và gã đại hán đang ngồi khoanh chân đối mặt nhau.

Lão giả có hai hàng lông mày dài kỳ lạ, khuôn mặt gầy yếu, trên đỉnh đầu buộc thành một búi tóc hình tam giác và được cài bằng cây trâm gỗ. Đầu đội mũ quan màu vàng, trên chiếc áo choàng còn thêu thêm ấn ký ma tướng ba đầu sáu tay dữ tợn quỷ dị phi thường.

Còn đại hán đang mặc hắc giáp, tướng mạo cực kỳ uy nghiêm, khuôn mặt tỏ ra vô cùng nghiêm nghị. Khí tức từ hai người bộ họ phát ra vô cùng đáng sợ, e rằng đám Ma Tôn bình thường khó có thể sánh bằng. Bất quá dường như tu vi hai tên Ma tộc nhân này còn chưa đạt tới cảnh giới Đại Thừa.

Cả hai cặp mắt của lão giả và đại hán đều nhìn chăm chăm vào một vật.

Đó là một chiếc lô đỉnh màu đỏ, tuy cao chỉ hơn thước nhưng phần trên của bốn phía xung quanh đều điêu khắc hình dạng mặt quỷ trong rất đáng sợ.

Lúc này chiếc đỉnh run nhè nhẹ không ngừng, ngoài ra từ miệng những phù điêu mặt quỷ được khắc trên đó còn phát ra từng hồi rống thê lương thảm thiết. Dường như bên trong đang nhốt ma vật nào đó, hơn nữa còn bị tra tấn rất dã man.

*"Huyết Quang, cần gì phải cực khổ như vậy. Người sớm nói ra nơi bố trí động phủ bí mật chừng nào thì càng sớm thoát khỏi cực hình ma hỏa. Ta cùng Xa đạo hữu bị người phong ấn trong Trấn Ma Tỏa vô số năm thì tự nhiên khả năng kiên nhẫn có thừa. Chúng ta sẽ tra tấn người suốt ba năm liền, sẽ cho người thưởng thức được hết mùi vị của cực hình. Mà đằng nào cũng chịu cảnh đau khổ thì chi bằng nói ra đi. Dù sao lúc trước người với chúng ta đều từ một nguyên thân tách ra, bây giờ người giao lại cho chúng ta thì cũng xem như phỉ thủy bất lưu ngoại nhân điên đi. *"* Đại hán nghe tiếng kêu la thảm thiết phát ra từ trong đỉnh bỗng nhiên thở nhẹ một hơi rồi nói nói ra với vẻ thập phần mê hoặc dụ dỗ.

Nghe qua lời nói của đại hán mà có thể đoán ra được, người bị nhốt trong chiếc đỉnh kia hẳn là nguyên anh của Huyết Quang Thánh Tổ rồi.

"Không tệ, nếu lúc xưa người cướp sạch hai người bọn ta thì bây giờ phải giao gấp đôi ra đây. Nói không chừng nhất thời tâm tình ta vui vẻ, ta còn có thể cho người thống khoái mà chuyển thể đầu thai. Bất quá người hẳn phải rất rõ ràng, Xa Kỳ Cung ta đây vốn có tiếng là người có nghĩa khí, tất nhiên sẽ không giống như Phong Tà đạo hữu đây nói ra chẳng bao giờ giữ lời cả." Lão già có hai hàng lông mày dài cũng mở miệng lạnh lạnh nói.

Chính là hai tên Thánh Tổ trước đây bị nhốt trong Trấn Ma Tỏa, Xa Kỳ Cung và Phong Tà.

Cũng không rõ bọn họ dùng cách nào để thoát ra khỏi Trấn Ma Tỏa, hơn nữa còn ẩn núp một quãng thời gian ở Ma giới nữa. Cuối cùng lại có cơ hội bắt được Huyết Quang Thánh Tổ đang bị trọng thương, rồi hủy hoại đi cơ thể, đồng thời thu lấy nguyên anh sau đó đem nhốt vào trong ma đỉnh.

Nghe qua lời nói của ba người, rõ ràng nhị ma này có ân oán thâm sâu với Huyết Quang, khó phân biệt được tình hình bên trong.

"Hắc hắc ... Đừng mơ tưởng. Bốn tọa ... lúc này đã rơi vào tay các ngươi, sẽ không nghĩ tới ... có thể ... may mắn toàn mạng. Ta nguyện dù bảo vật trong bí động, có vĩnh viễn chôn dấu đi nữa ... cũng quyết không giao cho các ngươi, cho dù ... bốn tọa có chôn cùng bảo vật. Còn các ngươi không có mấy thứ này, nghĩ tới ... muốn chân chính khôi phục thân thông lúc trước, ít nhất ... phải mất mấy ngàn ... năm nữa. Hiện tại ... sắp tới đại kiếp nạn Thánh giới, các ngươi ... chỉ bằng vào loại tu vi này, một khi không cẩn thận sẽ ngã xuống ngay, như thế ... đó là cách duy nhất để bảo thù ... Cơ hội này ... sao ta ... buông bỏ được ..." Tiếng kêu thét thảm thiết từ trong chiếc đỉnh thoáng vang lên, lại từ trong đó truyền ra âm thanh dứt quãng, giọng nói tràn ngập vẻ oán độc đối với Xa Kỵ Cung và Phong Tà.

"Hừ, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt! Nói thật cho ngươi biết, hiện tại ta thúc dục Luyện Hồn Đỉnh này uy năng luyện phách còn chưa phát huy tới một phần trăm. Chỉ cần lão phu thi pháp xong thì nổi thống khổ khi bị trùu hồn luyện phách lập tức tăng lên gấp trăm lần. Đến lúc đó ngươi sẽ hiểu thế nào là sống không bằng chết!" Xa Kỵ Cung nghe vậy nhất thời tức giận.

Tiếp theo lão ma liền lâm bảm khẩu quyết, hai tay cũng liên tục đánh ra từng đạo pháp quyết nhập vào trong chiếc lô đỉnh.

Nhất thời mặt ngoài tiêu đỉnh huyết quang đại phóng, phù điêu mặt quỷ ở bốn phía đồng thời vặn vẹo biến dạng, tỏ vẻ thống khổ dị thường.

Mà tiếng kêu đang phát ra từ trong đỉnh càng lúc càng trở nên thê lương thảm thiết. Chỉ thoáng nghe một chút thôi đã khiến người ta dựng lông dựng tóc.

Nhưng gương mặt của Xa Kỵ Cung vẫn không chút biến đổi, chỉ tiếp tục điên cuồng thúc dục ma đỉnh trước mặt.

Phong Tà đang đứng bên cạnh nhìn một màn này vẫn tỏ ra không hề hay biết, chỉ im lặng nhắm mắt dưỡng thần.

Tại thời điểm này ở một phiên sa mạc rộng mênh mông nhìn không thấy được bờ bến, có khoảng hơn trăm tên cao giai ma tộc trên đầu mọc thêm một cặp sừng, toàn thân đỏ như máu đang đem một nam một nữ bao vây chặt chẽ.

Nhìn xuống phía dưới là một mảng trái đầy tàn thi và máu tươi, cơ hồ làm ướt sũng cả một vùng cát lỏn trên sa mạc.

Mà đôi nam nữ đang bị bao vây kia, nữ nhân một thân vận áo bào trắng đang đứng lảng lạng giữa không trung, dung mạo tuyệt thế vô song.

Nam nhân khoác trên mình một cái hắc giáp, gương mặt xấu xí dữ tợn, trong tay đang cầm một cây lang nha bổng giơ lên phía trước bảo vệ nữ tử áo trắng.

Đúng là hai người Bảo Hoa cùng với Hắc Ngạc!

Bất quá lúc này Bảo Hoa nhú chặt đôi mi nhìn đám Ma tộc xung quanh, ánh mắt cũng trở nên âm trầm.

Bề ngoài đám ma tộc này giống hệt nhau, rõ ràng từ cùng một chủng tộc. Nhưng khuôn mặt mỗi người đều không chút biểu tình, khí tức lạnh băng bộ dạng như không có sinh mệnh.

Mà trên người Hắc Ngạc lúc này đã dính đầy máu huyết, sát khí điên cuồng tỏa ra. Rõ ràng vừa rồi đã cùng đám người này đại khai sát giới.

"Hừ, đám người này thật không biết sống chết. Đã giết nhiều như vậy mà chúng còn dám đeo bám theo." Hắc Ngạc liếm liếm vết máu tươi bên khóe miệng rồi nhe răng cười.

Mà đúng lúc này một gã Ma tộc đang đờ đặng bỗng nói một chữ:

"Lên!"

Nhất thời đám song giác ma tộc lấy ra một chiếc lệnh bài màu đen giương lên. Mặt ngoài lệnh bài hắc quang chột lóe rồi hiện ra một khối hắc sắc quang cầu. Liền đó vô số quang cầu tối đen như mực từ bốn phương tám hướng nhắm thẳng về phía hai người Bảo Hoa đánh tới.

Chú thích:

* Phì thủy bất lưu ngoại nhân điền: Nước phù sa không chảy qua ruộng ngoại nhân.

Diễn cổ kể rằng:

Truyền rằng ngày xưa Tô Đông Pha tuổi trung niên còn đang tang vợ không đi thêm bước nữa. Ông khi ấy bận bịu công sự và việc sáng tác, miệt mài qua biết bao nhiêu năm trường, sống cô đơn một mình đã thành quen. Chớp mắt, đứa con trai đã cưới vợ lập thê. Tuy Tô Đông Pha là một đại anh tài, thông minh tuyệt đỉnh, tài hoa hơn người, nhưng con trai ông lại chỉ là một kẻ phàm nhân tục tử không có chí tiến thủ, cả ngày chỉ thích nhậu nhẹt rong chơi.

Một ngày nọ, con trai Tô Đông Pha ra ngoài chơi bời, một mình ông ngồi lại trong thư phòng, thù người suy xét một vài vấn đề. Đúng lúc ấy, con dâu ông bước vào thấy cha chồng đang trầm tư suy nghĩ vất vả, mới vội vào trong bưng ra một chén trà dâng lên. Người con dâu ấy vận một bộ xiêm y cánh ve trong suốt, thấu đến tận chiếc váy lụa trắng trong, nàng bưng chén trà đến cạnh Tô Đông Pha, nhẹ nhàng lên tiếng: *"Mời cha dùng trà!"* Hơn nữa còn đưa tình nhìn ông. Người con dâu ấy của Tô Đông Pha thực ra là một tài nữ hiếm có, cầm kỳ thi họa hay thi từ ca phú đều tinh

thông, vốn dĩ nàng vì hâm mộ Tô Đông Pha nên mới đồng ý bước vào Tô gia, nhưng đến khi phát hiện con trai ông chỉ là một kẻ tầm thường, nên vô cùng quanh quẽ chán chường. Sớm trong lòng nàng đã có ý ái mộ Tô Đông Pha nên hôm nay có cơ hội liền muốn thân cận người cha chồng thêm một chút.

Tô Đông Pha đang trong lúc trầm tư, vừa ngẩng đầu lên thấy con dâu đi tới, hai mắt ông cứ nhìn chăm chăm vào nàng, nhìn khuôn trắng yêu kiều hồng hồng, dáng người yếu điệu thướt tha, lại thêm đôi mắt uơn ướn đưa tình, ông như quên hết tất cả, đứng lên trong vô thức. Ngay trong lúc tâm tình viên mãn, đột nhiên sực nhớ nàng là con dâu mình, tức thì đỏ bừng mặt lên. Con dâu hỏi: *"Sao cha lại đỏ mặt?"* Tô Đông Pha không tiếp lời, chỉ nhận lấy chén trà, dùng nhón tro viết lách lên trên mặt thư trác hai câu thơ: *"Thanh sa trượng lý nhất tỳ bà, tủng hữu dương xuân bất cảm đàn"* (Sa xanh xanh chấp chới phủ mặt tỳ bà, dẫu dương xuân sớm cũng chẳng dám đàn) Vì Tô Đông Pha là người lười biếng, rất lâu chưa lau bàn, nên bên trên đóng một tầng bụi dày, chừa viết bên trên cũng vô cùng rõ ràng. Người con dâu sau khi xem xong cũng rất nhanh viết nối hai câu: *"Giả như công công đàn nhất khúc, phù thủy bất lưu ngoại nhân điền."* (Giả như cha chồng đàn có đàn một khúc, thì nước phù sa cũng không chảy ruộng ngoại nhân). Sau khi viết xong nàng đỏ bừng mặt chạy mất. Tô Đông Pha nhìn mà trong lòng đắc ý khôn xiết. Đúng lúc đó con ông trở về, thấy phụ thân đang xem xét gì đó vô cùng cao hứng liền hỏi: *"Phụ thân, người đang xem gì vậy?"* Tô Đông Pha giật nảy mình, vội dùng tay áo chùi ngay những dòng chữ bên trên và nói: *"Ta không xem thì cả, chỉ đang lau bàn thôi."*

Chương 2115: Nhập hồ

Hắc Ngạc gầm lên giận dữ, liền đem lang nha bổng trong tay cuồng trướng lên cả chục lần rồi quét ngang một vòng.

Vô số côn ảnh hiện lên rồi hóa thành một cỗ lốc xoáy màu đen đem phương viên rộng hơn một mẫu xung quang che phủ đến gió mưa cũng không lọt.

Từng tràng âm thanh gầm rú nổi lên, thỉnh thoảng lại có vài khối thi thể của đám ma hai sừng tộc bị đánh tan nát từ trong gió lốc rơi ra.

Đám ma tộc hai sừng này rõ ràng không phải là đối thủ của Hắc Ngạc. Song phương mới chỉ giao thủ phút chốc mà chúng đã bị đánh chết rất nhiều tên.

Nhưng dù vậy thì đám cao giai Ma tộc rõ ràng không hề biết sợ hãi, cho dù một chút ý định thoái lui cũng không có.

Thần thông của Hắc Ngạc dù cho có hơn xa đám ma tộc này nhưng do phải liên tiếp kịch chiến nên cũng tỏ ra ăn không tiêu. Pháp lực trong thân thể hắn hiện giờ đã tiêu hao gần hết, nên mới chỉ toàn lực thi triển ma công một lúc đã cảm thấy khó có thể gắng gượng thêm nữa.

Lang nha bổng trong tay hắn vẫn được huy vũ vô cùng hung mãnh, nhưng nếu nhìn kỹ thì trên gương mặt xấu xí đã mờ hồ lấm tấm những giọt mồ hôi.

Sau khi chém giết một phần ba đám ma tộc hai sừng thì cây bông trên tay Hắc Ngạc đã có phần chậm chạp lại. Bông ảnh thừa đi nên không thể ngăn cản được toàn bộ công kích đang đánh tới từ bốn phía. Trên người Hắc Ngạc giờ đây liên tiếp bị các khóa quang cầu màu đen đánh trúng.

Những khóa quang cầu này không biết mang theo uy lực gì nhưng chỉ vừa tiếp xúc lên ma giáp của Hắc Ngạc hòa tan vào rồi dễ dàng xuyên qua. Kiện ma giáp hoàn toàn không thể ngăn cản chút nào.

Chỉ trong chốc lát trên người đại hán đã tuôn ra vô số khói đen cùng từng tràng tiếng nổ liên miên không dứt.

Hắc Ngạc gầm lên giận dữ!

Thân hình hắn bị những trận bạo liệt làm cho chao đảo liên tục. Nhưng cho dù như vậy hắn vẫn gắng gượng chắn phía trước Bảo Hoa, một tia ý muốn thoái lui cũng không có.

Dựa vào độ mạnh mẽ của thân thể lại có thêm Tà Long Chân Huyết thì phi đao phi kiếm bình thường cũng vô pháp tổn thương hắn được. Nhưng bị đám quang cầu màu đen công kích liên tục, thân hình Hắc Ngạc đã xuất hiện nhiều nơi đã bị trầy da tróc thịt, máu tươi cũng bắn ra tứ tung khắp nơi.

Bảo Hao trông thấy một màn này thần sắc càng trở nên âm trầm, nhưng kỳ quái là nàng vẫn một mực ở sau lưng đại hán khoanh tay đứng nhìn, không hề có lấy một chút ý định ra tay tương trợ.

Không biết thời gian bao lâu qua đi, gã ma tộc hai sừng cuối cùng cũng bị Hắc Ngạc đem một bông đánh chết. Chỉ bất quá lúc này tia pháp lực cuối cùng trong người hắn cũng bị tiêu hao hết. Sau khi đem lang nha bông ném đi liền lăn ra ngất xỉu, cả thân hình nhuộm đầy máu giống như điều đứt dây mà rơi xuống dưới.

Bảo Hoa thấy vậy khẽ thờ dài một hơi, tay áo nàng khẽ phát lên.

Một đoàn hào quang màu phấn hồng vang lên một tiếng "*phốc xuy*" bay ra rồi quần chặt lấy thân hình đại hán vào trong đó.

Trong quầng sáng mờ ảo hiện lên vài cái ký hiệu màu bạc chớp nháy rồi biến mất. Thân hình Hắc Ngọc cũng theo đó thu nhỏ lại, trở thành bộ dáng một con cá sấu lớn tầm vài tấc xinh đẹp mê người.

Cá sấu toàn thân màu ngăm đen, trên mình chi chít các vết thương, bộ dáng còn đang hôn mê bất tỉnh.

Đoàn hào quang màu phấn hồng quần tròn bay về!

Bảo Hoa đem quang đoàn đang bao bọc con cá sấu nhỏ nhắn vào trong tay áo rồi ngẩng lên thản nhiên nói một câu:

"Hai vị đứng một bên xem nào nhiệt lâu như vậy cũng nên tự mình ra động thủ đi!"

"Hừ, ta đã biết là không thể qua mắt được ả tiện tỳ này mà. Vì ngày hôm nay mà năm trăm thủ hạ của ta đã bị tiêu diệt sạch sẽ. Bất quá cũng làm ngươi không còn ai giúp đỡ, cái giá này xem những cũng không quá đắt đi."

Âm thanh vừa qua đi thì tại một nơi trong hư không gần đó trở nên dao động, lập tức có hai thân ảnh một bà lão cùng một đại hán cao lớn hiện ra.

Bà lão trên mình khoác một cái trường bào màu hồng, hai mắt nhìn về Bảo Hoa với bộ dáng đầy oán độc. Lời nói khi nãy rõ ràng do miệng này nói ra.

Hai người này đúng là hai tên Thánh tổ lừng lẫy tiếng tăm ở Ma giới, Thiên Khấp và Hạc Nhan.

Hai tên Thánh tổ Ma tộc này chẳng những một thân thần thông cao thâm mặc trặc mà còn tinh thông thuật liên thủ. Ở Ma giới bọn chúng được biết đến nhờ tàn nhẫn và ngoan độc, danh khí tuyệt đối không hề thấp hơn so với tam đại Thủy Tổ.

Cho dù là đám Thánh tổ bình thường khác khi gặp chúng cũng chỉ kính nhi viển chi mà thôi.

Bất quá không hiểu do đâu mà Bảo Hoa đề lộ ra hành tung, hôm nay chẳng những bị hai tên Ma tộc này đuổi đến mà còn liên tiếp phái ra rất nhiều thủ hạ vây công nàng.

Bảo Hoa vì phải lo lắng hai tên Ma tộc rình nấp ở bên mà không dám ra tay vì sợ đề lộ sơ hở, cho nên nàng chỉ đành để cho Hắc Ngạc một mình đối phó với đám địch nhân.

Cuối cùng sau khi trải qua nhiều trận đại chiến liên tiếp thì pháp lực của Hắc Ngạc đã hoàn toàn cạn kiệt, giờ đây chỉ còn lại đơn độc một mình Bảo Hoa mà thôi.

Nhị ma lúc này mới xuất hiện!

"Bảo Hoa đạo hữu, đã nhiều năm không gặp ngươi vẫn xinh đẹp như xưa." Đại hán tên Thiên Khấp nhìn về Bảo Hoa với hai mắt sáng ngời, sau đó lại cảm khái nói một câu.

"Khí chất của Thiên Khấp đạo hữu cũng thay đổi thật nhiều, lại không còn tính khí nóng nảy như trước. Xem ra tu vi của ngươi cũng đã tiến thêm một tầng, thiếp thân có lời chúc mừng a." Bảo Hoa đánh giá qua Thiên

Khấp một chút rồi kinh ngạc trả lời, nhưng đối với bà lão kia thì dường như không thêm chú ý đến.

Bà lão tên Hạc Nhan thấy vậy liền nổi lên giận dữ đem quả trượng giậm xuống làm không gian phía dưới nổi lên từng tràng nổ vang, sau đó lớn tiếng quát:

"Bảo Hoa, ngươi không cần phải cố làm ra vẻ. Tu vi của ngươi còn chưa hồi phục thì sao có thể đấu lại ta với sư huynh cùng liên thủ. Thúc thời hãy mau quỳ xuống van xin, biết đâu ta nhất thời nổi thiện tâm mà cho ngươi chết được toàn thi."

"Xem ra Hạc đạo hữu còn chưa quên chuyện tình năm đó nên hôm nay đến đây chắc để báo thù a. Thiên Khấp, ngươi cũng có ý này sao?" Bảo Hoa bất động thanh sắc, ngọc thủ nhẹ nhàng vôn vê lọn tóc đen dài trên vai khẽ hời ngược lại.

"Lần thiên kiếp tiếp theo của ta cũng sắp bùng xuống nên muốn mượn của ngươi một kiện bảo vật." Thiên Khấp không chút dẩu diếm liền đem ý định của mình một hơi nói ra.

"Ý ngươi là Ngự Lôi Thiêm?" Bảo Hoa dù sao cũng là bậc tài trí, tâm niệm chỉ mới xoay chuyển đã lập tức hiểu ra.

"Không sai, nếu ta có vật này trong tay thì lần thiên kiếp sắp tới sẽ có phân nửa cơ hội vượt qua, mong rằng đạo hữu có thể thành toàn cho ta." Thanh âm của Thiên Khấp không chút thay đổi nhưng ánh mắt dần trở lên lạnh như băng.

"Ngươi muốn Ngự Lôi Thiêm? Cũng không phải là không được. Bất quá vật này đối với ta là bảo vật quang trọng bậc nhất sao lại có thể dễ dàng giao cho người khác. Hay là như vậy đi, nếu ngươi tiếp được một kích của

ta, ta sẽ đem nó cho người mượn dùng một vạn năm. Đạo hữu cảm thấy ý kiến này cũng không tệ chứ?" Bảo Hoa khẽ mỉm cười ung dung nói.

"Người muốn ta tiếp một kích của người?" Thiên Khấp nghe được lời này đồng tử không khỏi co rụt lại.

Bà lão đứng bên kia đang nhìn Bảo Hoa với ánh mắt tràn đầy oán độc cũng giật mình thất sắc, nét mặt tràn đầy vẻ kinh nghi.

Chẳng nhẽ nàng đã thực sự phục hồi pháp lực? Nếu là vậy thì hành động của nàng từ trước đến giờ chỉ là cố ý dẫn dụ chúng ta xuất hiện?

Nhị ma trong lúc nhất thời không khỏi trầm đoán già đoán non như vậy.

Trong lúc nhất thời cả hai đều trở nên im lặng, không ai chịu mở miệng nói ra điều gì.

"Như thế nào? Không lẽ Thiên Khấp đạo hữu lại trở nên nhút nhát như vậy à?" Bảo Hoa nhìn thấy một màn này đôi mắt xinh đẹp chớp chớp một hồi rồi thản nhiên cười nói.

"Hảo, ta cũng muốn thử xem những năm gần đây Bảo Hoa đạo hữu đã tu luyện được loại thần thông nào mà có khẩu khí lớn như vậy." Đôi mắt của Thiên Khấp chớp động tinh quang, tâm niệm xoay chuyển một hồi rồi lạnh lùng đáp ứng.

"Sư huynh nên cẩn thận, ta sẽ ở một bên hộ vệ cho người." Sau một hồi âm trầm suy nghĩ, lão ẩu rút cuộc cũng đồng ý rồi quay sang đại hán dặn dò đôi câu.

Thiên Khấp khẽ gật đầu rồi bất động thanh sắc bước khẽ một bước. Thân hình hắn khẽ trở nên mơ hồ rồi thản nhiên không biết quý không hay xuất

hiện tại một nơi cách chỗ cũ hơn mười trượng, sau đó vững vàng phiêu phù giữa hư không.

Hai tay hẩn chấp sau lưng, thân hình thẳng tắp bất động, bộ dáng lạng lạng chờ đợi Bảo Hoa ra tay.

Bạch y nữ tử khẽ cười mơ hồ kèm theo một tia quỷ dị, ngọc thủ hướng về phía trước nhẹ nhàng phát một cái rồi há miệng phun ra một đoàn quang cầu màu phấn hồng.

Quang cầu thoát nhìn có vẻ rất tầm thường, nhưng tỷ mỉ quan sát sẽ thấy bên trong là vô số ký hiệu mà hồng tạo thành. Sau khi nó quay tròn một vòng liền nhẹ nhàng hạ xuống lòng bàn tay xinh như ngọc kia.

Lúc này Bảo Hoa lại đưa tay còn lại ra nhẹ nhàng điểm lên khóa quang cầu.

"Quang cầu vang lên một tiếng "Phốc xuy" rồi bạo liệt tách ra thành vô số ký hiệu màu phấn hồng. Đám ký hiệu này như những đóa hoa tản ra xung quanh rồi nhảy múa chớp động không ngừng, khung cảnh trông thật phần điểm lệ.

Mà đúng lúc này tại nơi khóa quang cầu vừa bạo liệt hiện ra một dải màu xanh biếc!

Trên lòng bàn tay của Bảo Hoa vô thanh vô tức xuất hiện thêm một mầm cây nhỏ bé. Mầm cây vừa hiện ra đã đón gió lớn lên, chỉ trong chớp mắt đã dài hơn nửa thước. Tuy vậy gốc cây vẫn không dừng lại mà tiếp tục cuồn cuộn trước với tốc độ mắt thường có thể trông thấy.

Chỉ trong khoảnh khắc trên tay của Bảo Hoa đã mọc thêm một gốc đại thụ xanh biếc, tán cây rậm rạp liền đem thân hình nàng che kín phía dưới.

Cành cây hiện lên màu xanh biếc trong suốt, mà gốc cây phía dưới cũng liền vào bàn tay của Bảo Hoa như cùng một thể. Hơn nữa dường như nó còn không ngừng hấp thu pháp lực trong người nàng.

"Huyền Thiên Thánh Thụ, người đã đem bảo vật này dung hợp làm một thể. Chẳng lẽ thương thể của người chẳng những đã hoàn toàn hồi phục mà còn đem thần thông này tu luyện đại thành?" Thiên Khấp nguyên bản vẫn thập phần trấn định nhưng vừa trông thấy cảnh này khuôn mặt trở nên tái mét, thất thanh hét lên một câu.

Ở phía khác bà lão đang đứng xem cũng nhăn mặt cực kỳ khó coi.

"Có phải hay không thì tự người kiểm nghiệm sẽ biết!"

"Huyền Thiên Hoa Giới!"

Bảo Hoa quát khê một tiếng, cây đại thụ xanh biếc trên tay nàng dần trở nên mờ ảo. Khắp nơi trên các cành cây hiện ra những quang điểm nho nhỏ, rồi những quang điểm này lại biến ảo thành vô số nụ hoa màu hồng mọc xum xuê trên khắp các nhánh cây đại thụ.

Lúc này từ miệng nàng niệm ra một tràng chú ngữ khó hiểu, theo đó đám nụ hoa trên cây cũng bắt đầu nở ra. Toàn bộ không gian xung quanh liền ngập tràn hương qua thơm ngát.

Một màn bất khả tư nghị hơn là khi các nụ hoa trên cành bắt đầu nở rộ thì thân cây cũng dần dần chuyển từ màu xanh biếc sang màu hồng.

Tất cả những biến đổi này đều diễn ra rất nhanh, dường như chỉ trong một cái ý niệm đã hoàn thành.

Lúc này đây trong hư không tràn ngập những tiếng Phạn âm. Đảo mắt nhìn qua thì khắp nơi trong phạm vi ngàn trượng đều trải đầy những bông

hoa màu phấn hồng. Dường như phiến không gian này đã trở thành một mảnh thiên địa riêng biệt vậy.

"Không ổn, nàng ta đã thực sự luyện thành Huyền Thiên Lĩnh Vực! Mau chạy thôi! Thiên Khấp hiện tại đang đứng ở phía đối diện trông thấy cảnh này không gương mặt không dấu nổi vẻ kinh khủng. Hắn liền kêu thất thanh một tiếng rồi huyết quang lóe lên bao lấy toàn thân, tiếp đó lại hóa thành một đạo cầu vòng hướng về phía sau chạy đi như bay.

Hạc Nhan cũng không hề chậm chạp hơn Thiên Khấp chút nào. Quả trượng trong tay hướng phía trước hoa lên một cái, hư không liền hiện ra một khe nứt trắng mờ mờ, thân hình ả cũng nhoáng lên liền trốn mất dạng vào trong đó.

Hai người hoàn toàn không có chút ý định tiếp chiến với Bảo Hoa.

"Bây giờ còn muốn chạy, không thấy đã quá muộn sao?"

Hai mắt Bảo Hoa khẽ nhú lại rồi lạnh lùng thốt ra một câu. Tiếp theo ngọc thủ hướng tới gốc hoa thụ phía trước nhẹ nhàng ngắt xuống một bông hoa màu phấn hồng. Nàng không chút do dự cầm bông hoa ném về hư không phía trước.

Chương 2116: Hắc Sa nữ tử

Cự hoa khê đung đưa rồi lóe một cái lại biến mất trong hư không không thấy bóng dáng.

Sau một khắc, khe hở nơi bà lão biến mất bắt đầu rung động, hư ảnh cự hoa lóe lên rồi chui thẳng vào trong đó.

"*Ầm ầm*", một tiếng nổ lớn vang lên!

Khe không gian run rẩy không ngừng, từ trong đó lại có từng mảng lớn phần hồng quang hà tuôn ra như núi lửa phun trào.

Quang hà còn kéo theo một bóng người màu đỏ đang ngã loạn choạng, chính là bà lão Hạc Nhan.

Thân hình bà ta xoay tròn chuyển động vài vòng trong quang hà, không ngờ lại có vẻ như không thể làm chủ được hành động của mình vậy.

Không chỉ có vậy, sau khi phần hồng hà quang mãnh liệt phun trào ra, khe không gian cũng chớp tắt không ngừng rồi vỡ tan nát ra.

Không ngờ đóa phần hồng cự hoa kia thoát nhìn tưởng tầm thường nhưng uy lực của nó lại lớn đến độ có thể trực tiếp phá vỡ hư không!

Bà lão kinh sợ gầm nhẹ lên một tiếng, quả trượng trong tay mạnh mẽ đánh ra bốn phía nhanh như thiểm điện, bốn đạo trượng ảnh không lồ hiện ra rồi lóe một cái lại hóa thành bốn cỗ lốc xoáy màu vàng cuốn thẳng lên

cao, khẽ tách phần hồng quang hà khắp bốn phía ra, bấy giờ thân hình bà lão mới ổn định trở lại.

Nhưng trên mặt Hạc Nhan lúc này tràn ngập vẻ kinh hoàng tột độ, ánh mắt nhìn về phía Bảo Hoa lại càng mơ hồ pha thêm một tia sợ hãi, trong lòng không kìm được suy nghĩ:

"Hóa ra đây chính là Huyền Thiên Linh Vực, một khi bị nó bao phủ sẽ không thể nào cậy nhờ được bất kỳ thiên địa nguyên khí nào từ ngoại giới mà chỉ có thể dùng pháp lực của chính bản thân mình để chống chọi với công kích khi trước. Nếu nói như thế thì những bậc Đại Thừa như các nàng gần như đã bị thẳng tay gạt bỏ đi tới bảy tám phần thần thông! Không trách được ngay cả Thiên Khấp dù vượt xa nàng cả về pháp lực hay thần thông nhưng vừa nhận ra thần thông mà Bảo Hoa thi triển liền ngay lập tức trốn mất tăm tích."

Vừa nghĩ tới vị sư huynh này, bà lão cũng bất chấp nỗi sợ hãi trong lòng mà vội vàng quay đầu nhìn lại phía bên kia.

Chỉ thấy ở bờ biên kẻ bên phần hồng thể giới, chẳng biết từ lúc nào Thiên Khấp đã bị vô số hư ảnh cự hoa ngăn lại, Huyết Quang Kinh Long do hấn hóa thân thành va trái đụng phải khắp nơi, nơi hấn đi qua hoa ảnh lũ lượt bị chém vỡ ra.

Nhưng hư không ở gần đó lại lập tức hiện ra ngày một nhiều phần hồng hư ảnh, tầng tầng lớp lớp chen chúc nhau lao tới.

Với khí thế như chẻ tre của Huyết Quang, chỉ vài lần chớp mắt hấn đã liên tiếp phá vỡ mười mấy tầng chướng ngại, sắp sửa thoát ra ngoài Hoa giới.

Nhưng lúc này, Bảo Hoa vốn đứng yên bất động ở trung tâm hoa giới lại cười nhạt một tiếng, một tay nhẹ nhàng bấm niệm pháp quyết.

Một tay khác đang nâng phần hồng hoa thụ lập tức bùng sáng hào quang, vô số phần hồng phù văn từ đó tuôn ra, cũng điên cuồng chuyển động xung quanh Bảo Hoa.

Bà lão áo đỏ chỉ cảm thấy cảnh sắc bốn phía khẽ mơ hồ rồi biến đổi, mà nàng thì lại quỷ dị xuất hiện ở một nơi khác trong Hoa giới.

"Đại Na Di thuật!"

Bà lão thét lên một tiếng kinh hãi, vội vàng đảo mắt nhìn ra bốn phía.

Chỉ thấy huyết quang vốn dĩ đang ở bờ biên của Hoa giới giờ này lại xuất hiện ở cách bà ba mươi trượng, một lần nữa bị tầng tầng lớp lớp hư ảnh cự hoa vây vào bên trong.

Bà lão hơi do dự, còn chưa quyết định được có cần ra tay tương trợ hẳn hay không thì hư không thì không gian gần nàng bắt đầu dao động, vô số phần hồng hoa ảnh cũng hiện ra, chen chúc tới tấp lao đến tương tự bên phía huyết quang.

Sắc mặt bà lão tái nhợt nhưng lập tức cắn răng ném quả trượng ra ngoài, quả trượng lập tức huyền hóa ra một con ngỗng trắng lớn chừng một trượng, hai mắt phả ra kim quang, hai cánh vỗ đập không ngừng.

"Veo veo", có tiếng xé gió vang lên!

Phong nhận dày đặc xuất hiện xung quanh bạch hạc rồi bắn liên tiếp về bốn phương tám hướng, mà hai tay bà lão thì bấm niệm pháp quyết sau đó vỗ đầu, thiên linh cái hé mở, một cỗ hoàng khí xông ra từ đó. Hoàng khí

quay cuồng, từ đó truyền ra một tiếng thét gào rồi lại biến ảo thành một mặt quỷ lớn như một tòa lâu.

Nửa bên mặt quỷ là khuôn mặt một mỹ nữ vô cùng xinh đẹp, mà nửa bên kia thì lại là mặt xanh nanh vàng vô cùng dữ tợn, mà khi tiếng thét gào ngưng lại thì nó lại há lớn miệng phun ra một cỗ ma phong.

Ma phong này vừa ra khỏi miệng thì nơi mà nó quét qua tức thì cát bay đá chạy mà biến thành một khoảng tối tăm mù mờ, nó không ngừng cuốn ra bốn phía, có vẻ nó đang có ý định muốn hình thành một phương thiên địa trong Hoa giới này.

Thiên Khấp ở phía bên kia, sau khi biết mình không thể nào dễ dàng trốn chạy cũng thu lại huyết quang rồi khẽ lắc mình huyền hóa thành một hư ảnh ma sư (sư tử ma) toàn thân huyết hồng cao hơn trăm trượng, huyết khí cuộn cuộn tuôn ra từ người rồi hóa thành một mảnh huyết sắc vụ hải cuốn ra hoa ảnh khắp bốn phía.

Trong khoảnh khắc, không ngờ hai ma này lại có ý định đối khách thành chủ ngay tại Hoa giới!

Bảo Hoa thấy cảnh này thì hơi nhú mày lại, nàng bất giác khẽ thở dài một hơi, mà sau đó khẽ rung hoa thụ trong tay một cái.

Trong phút chốc, một màn quỷ dị xuất hiện.

Hơn trăm đóa phấn hồng cự hoa vốn dĩ còn đang chiếm giữ trên đầu các cành cây đồng thời lóc lên rồi chậm rãi rớt xuống.

"Đi"

Một tay áo Bảo hoa phát về phía những đóa phấn hồng cự hoa này, đồng thời miệng quát lên một tiếng.

Một khắc sau đó có tiếng "*phốc phốc*" truyền đến.

Những đóa hoa màu phấn hồng bay thẳng lên trời cao rồi lũ lượt huyền hóa thành từng đoàn từng đoàn ma diễm, rồi trong nháy mắt, những đóa ma diễm này lại dung hợp thành một thể mà biến thành một vùng biển lửa màu phấn hồng.

Ban đầu biển lửa chỉ lớn chừng hơn một mẫu, nhưng khi vừa tiếp xúc với những hoa ảnh đang lơ lửng trong hư không gần đó thì chúng cũng lập tức hóa thành phấn hồng ma diễm, rồi điên cuồng lan tràn khắp bốn phương tám hướng.

Chỉ chưa đủ thời gian vài lần hô hấp mà cả bầu trời Hoa giới liền biến thành biển trời ma diễm, ngay sau khi Bảo Hoa lâm nhảm niệm vài từ thì cả vùng biển lửa như réo gọi lẫn nhau mà đồng loạt hùng hổ lao về phía hai ma ở đối diện.

Thiên Khấp và Hạc Nhan thấy vậy đồng loạt đại biến sắc mặt, như có thần giao cách cảm mà quay lại nhìn nhau một cái, ngay sau đó lại đồng loạt lấy ra một viên đan dược màu huyết hồng rồi nuốt vào.

Khí tức trên người hai người lập tức tăng mạnh, dường như hai người đang bắt đầu liều mạng thúc giục ma công.

Đáng thương cho hai ma vốn có thể coi là bậc Đại Thừa cao cấp nhất ở Ma giới vậy mà giờ đây không thể nào nhờ cậy vào lực lượng của thiên địa nguyên khí mà chỉ còn cách phục dụng đan dược kích thích tiềm lực để cản rằng chống chọi phấn hồng ma diễm.

Trong chốc lát, ma diễm cuộn cuộn cao ngút tận trời đã bao phủ hoàn toàn hai ma, cả Huyền Thiên Hoa giới cũng đã hóa thành thế giới của lửa!

Mà lúc này, gốc phấn hồng hoa thụ kia cũng trở nên trụi lủi, hơn nữa thể tích của nó so với trước cũng nhỏ đi tới hơn một phần năm.

Mà trong khoảnh khắc pháp quyết trong miệng Bảo Hoa cũng đột nhiên dừng lại, ngọc dung không ngờ lại biến trắng biến đỏ vài lần.

Sau đó, thần sắc của nữ tử này lập tức trở nên khó coi, nàng cười khô một tiếng rồi cũng lấy ra một viên đan dược màu trắng rồi nuốt vào trong bụng.

Vị Ma tộc Thủy tổ này khoanh chân ngồi xuống tại chỗ, ôm lấy hoa thụ trong tay vào ngực, phía ngoài cơ thể biến ảo thành một tầng tinh quang như lưu ly, hai mắt nàng khép lại, bắt đầu ngưng thần thúc giục bảo vật này.

Nàng hiểu rõ với tu vi kinh khủng của hai vị Thánh tổ già đời Thiên Khấp và Hạc Nhan này, cho dù không có thiên địa nguyên khí tương trợ đi nữa nhưng muốn mạnh mẽ dùng ma diễm luyện hóa bọn họ vẫn là một chuyện vô cùng khó khăn, vì vậy nàng không thể không tìm cách vây khốn họ lâu dài được.

Cứ như vậy, thời gian cứ chậm chậm trôi đi, chớp mắt một cái đã mấy ngày trôi qua.

Đến ngày thứ bảy, Hoa giới vốn dĩ ngập tràn phấn hồng ma diễm đột nhiên run rẩy rồi lại xuất hiện dấu hiệu bất ổn.

Từ trong phấn hồng ma diễm cuộn cuộn lập tức có hai tiếng hú dài truyền ra, một đoàn hỏa cầu màu hắc hồng và một đoàn huyết quang từ đó bắn ra, lợi dụng một khe hở lộ ra trong khoảnh khắc của Hoa giới mà lao ra với tốc độ không thể tưởng tượng được, thoáng cái chúng đã xuyên thủng giới diện thoát ra ngoài rồi bỏ chạy không hề ngừng lại.

"Tiện tỳ! Hóa ra là người chưa khôi phục tu vi Đại Thừa kỳ, lần tới gặp mặt nhất định sẽ là ngày chết của người!" Trong hỏa cầu đã đi xa mơ hồ có một nữ anh cao vài tấc, hét lớn một tiếng thê lương cực kỳ.

Chớp tắt vài lần, hỏa cầu và huyết quang đã hoàn toàn mất dạng ở cuối chân trời.

Một tiếng thở thật dài vang lên!

Bảo Hoa mở mắt ra, khuôn mặt tràn đầy vẻ tiếc hận.

Cũng không thấy nàng có động tác gì, nhưng ma điểm cuộn cuộn trong Hoa giới lại tự động thu nhỏ lại, trong nháy mắt lại ngưng tụ thành mười mấy đóa phấn hồng cự hoa, một lần nữa trôi về phía hoa thụ rồi vững vàng sinh trưởng trên đó.

Gần như đồng thời, cả tòa Huyền Thiên Linh Vực cũng 'oành' một tiếng rồi hoàn toàn tan rã rồi biến thành từng điểm linh quang biến mất trong không trung.

Hoa thụ trong tay Bảo Hoa cũng thu nhỏ lại trong nháy mắt rồi hóa thành một viên phấn hồng quang cầu bị đôi môi thom của nàng hút vào trong bụng!

"Không ngờ lại thất bại trong gang tấc rồi! Mặc dù luyện hóa được thân thể hai người này thành tro bụi nhưng với thần thông của hai người bọn chúng thì chỉ vài trăm năm nữa là chúng sẽ tu trở lại được thực lực vốn có mà thôi, xem ra sau này còn phải đánh qua đánh lại với bọn chúng vài lần nữa." Bảo Hoa thấp giọng tự nói hai câu, thân thể yêu kiều khẽ động liền lập tức đứng thẳng dậy.

Nhưng ngay lập tức, khuôn mặt nữ tử mặc bạch y hết trắng lại đỏ, thân thể yêu kiều khẽ run rẩy, thiếu chút nữa là không đứng thẳng người được.

Bảo Hoa vội vàng dùng thần niệm đảo qua thể nội, kết quả là vừa nhìn ngọc dung đã trở nên cực kỳ khó coi.

"Phiền phức lớn rồi. Lần này đúng là giết địch một ngàn tự hại tám trăm rồi. Thương tích của ta vừa mới khởi sắc được đôi chút không ngờ giờ lại lập tức chuyển biến xấu tới mức này. Hiện giờ cho dù có linh dược trong tay nhưng không mất hai ba trăm năm cũng không thể nào khôi phục thân thông ban đầu được rồi. Tiếc là Huyền Thiên Linh Vực của ta mới tu thành được một chút bề ngoài, nếu không thì cũng có thể giết chết được hai tên đối đầu này, được vậy thì tổn thất thế này cũng không đáng là bao. Đành phải trở lại Linh giới tĩnh dưỡng cho tốt đã." Bảo Hoa bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, tay áo khẽ run, phần hồng hà quang lại bùng sáng lên, mà người lại biến mất tại chỗ.

Hàn Lập hiện đang đứng trên đỉnh của một đỉnh đồi màu xám trắng không cao lắm, hai tay chấp sau lưng nhìn về phía xa.

Cách đó vài dặm về phía mà hắn đang nhìn tới, có thể thấy rõ có một cái hồ lớn không tài nào nhìn được hết giới hạn của nó.

Hồ nước này bề mặt có màu xanh lam đậm, hơn nữa ở trên mặt hồ mơ hồ thấy một số cá nhỏ màu trắng bơi qua bơi lại, sinh cơ dường như rất tràn trề.

"Quả nhiên không hổ với cái tên Lam Bộc hồ, hồ này quả nhiên không hề giống với những sông hồ khác ở Ma giới." Hàn Lập rút cuộc cũng thu lại ánh mắt, thấp giọng tự nói một câu.

Ở phía sau hắn không xa là một thanh niên trắng bóc lạnh nhạt đứng đó, bên cạnh hắn còn có một thiếu nữ đang tròn tròn đôi mắt xinh đẹp, đây cũng chính là Chu Quả Nhi rồi.

Lúc này tiểu nha đầu đến từ Tiểu Linh Thiên này sau khi được tận mắt chứng kiến Hàn Lập mấy lần đại chiến với một đám Ma tộc cao giai, đương nhiên cũng không còn hoài nghi gì về thân phận của Hàn Lập nữa.

Mà lúc này con người nàng đang liên lão nhìn khắp nơi, rõ ràng cũng hoạt bát hơn nhiều so với trước kia, nàng không nhịn được mở miệng hỏi:

"Hàn tiên bối, không phải khi trước chúng ta đã từng hỏi thăm được là Lam Bộc hồ này có Thánh tổ Ma tộc tự mình tọa trấn, chúng ta tới đây có thích hợp thật không?"

"Ừ, người người nói là Lam Thác Thánh tổ. Tên ma này độc bá Lam Bộc hồ nhiều năm, từ đó có thể thấy thần thông hắc không nhỏ. Nhưng Huyết Nha Mễ là thứ ta bắt buộc phải có được nên cho dù mạo hiểm một chút ta cũng vẫn phải tới đây một chuyến. Hơn nữa theo ta được biết, Lam Thác Thánh tổ đã ẩn cư nhiều năm, nên cũng chưa chắc hiện giờ hắn đang ở trong hồ, hiện tại tọa trấn Lam Bộc hồ chẳng qua chỉ là một cỗ hóa thân và hai gã đệ tử của hắn mà thôi." Hàn Lập nghe vậy, khẽ mỉm cười trả lời.

Chương 2117: Thu mua

"Nguyên lai tiên bối sớm biết trước, ngược lại Quả Nhi nhiều chuyện rồi!" Chu Quả Nhi mày to mắt nhỏ, cung kính nói.

"Chẳng qua lời người không phải là không có đạo lý, chuyện này không thể coi nhẹ được. Sau khi vào Ma giới ta đã nháo lớn mấy trận, chắc hẳn mọi người đều biết chúng ta, lần này tiến vào Lam Bộc hồ chẳng những phải thay đổi dung mạo mà còn phải tách ra hành động một thời gian. Quả Nhi, người đi theo Giải đạo nhân một thời gian đi. Ta trước tiên sẽ lên vào Lam Bộc thành tìm hiểu tin tức trước, chỉ cần không đối mặt với bậc Đại Thừa chắc hẳn sẽ không có gì nguy hiểm."

Hàn Lập tựa hồ như có điều gì cần cân nhắc, không chút lưỡng lự phân phó xuống.

"Nếu tiên bối đã phân phó, Quả Nhi xin tuân mệnh."

Chu Quả Nhi tự nhiên không dám trái ý Hàn Lập, cộng thêm vừa có thể ở cùng một chỗ với Giải đạo nhân, trong lòng ngược lại còn có ý vui mừng.

Tiểu nha đầu này trước giờ cũng không rõ thân phận khôi lỗi của Giải đạo nhân, cũng không biết vì sao đối với người này lại cực kỳ có hảo cảm.

Giải đạo nhân nghe vậy hơi gật gật đầu, sau đó lại tiếp tục đứng yên tại chỗ, một lời không nói. Thân là ngụy tiên khôi lỗi, ngay cả khi đã có linh tính nhất định nhưng căn cứ vào khế ước cùng Hàn Lập trước kia, cộng thêm đã sớm nhận được không ít Ngụy Tiên Lộ, dĩ nhiên càng thêm phối hợp.

Hàn Lập cười nhạt một tiếng, cũng không để ý tới thái độ của đối phương. Bản thân hắn cũng coi như là tinh thông khôi lỗi thuật, hơn nữa trong khoảng thời gian cùng chung sống với Giải đạo nhân sớm đã đem tính cách người này hiểu rõ ràng.

Mặc dù bề ngoài Giải đạo nhân cùng với thường nhân không có gì khác biệt nhưng từ sớm đã bị cổ chủ hạ mấy loại cấm chế, cũng không thể dễ dàng làm trái với những gì ghi trong khế ước, nhưng trừ chuyện đó ra thì vẫn có năng lực tự chủ cao, nếu không ngày đó hắn cũng không thể dựa vào lực dịch từ tiểu bình thần bí dẫn dụ, kiên quyết đem hắn ra từ lôi hải thành hộ vệ tạm thời bên mình được.

Nếu không phải mấy vị Thuỷ tổ Ma tộc có chuyện trên người, không cách nào phân tâm đối phó hắn, mà còn những Thánh tổ bình thường khác lại thì lại ngại thân phận của mình nên cũng không dám làm ra chuyện liên thủ đối phó hắn. Nếu không Hàn Lập hắn sao có thể bình yên một đường lưu lại Ma giới cho tới nay.

Tiếp đó, Hàn Lập dặn dò thêm Quả Nhi mấy câu, trên người liền bộc phát ra trận trận xương cốt lớp lớp, thân thể thoáng cái cao lên gần một thước, dung mạo theo đó cũng biến đổi thành một gã trung niên nam tử nho nhã.

Tiếp đó, hắn lại giẫm chân một cái rồi hoá thành một đạo ô qua thẳng về phía sâu trong hồ nước bay đi. Mà Giải đạo nhân mắt thấy Hàn Lập đã đi xa liền không chút báo trước vung tay áo lên, một mảnh kim quang cuộn ra đem Chu Quả Nhi đem cả thoáng cái biến mất ngay trên đỉnh ngọn đồi.

Lấy tu vi của Hàn Lập hắn hôm nay, ngay cả độn quang không có toàn lực thúc dục nhưng độn tốc cũng cực kỳ kinh người, chỉ một lát công phu liền bay được mười mấy vạn dặm. Lúc này, ở xa xa phía trước chợt xuất hiện một cái đảo nhỏ, phía trên cũng có một ít mô hình kiến trúc đơn giản,

cũng có chút Ma nhân từ bên trong tiến tiến xuất xuất. Mà ở trên tiểu đảo cũng có một ít thuyền lớn nhỏ màu đen thì thoảng chở theo một ít ma nhân tiếp tục hướng về phía sâu trong hồ bơi đi.

Hàn Lập đối với tất cả cũng không cảm thấy có chút gì ngoài ý muốn.

Hắn sớm đã dự định tiến vào Lam Bộc hồ, tự nhiên đối với tình huống cụ thể nơi này tìm hiểu kỹ lưỡng rõ ràng, biết rõ ở sâu trong Lam Bộc hồ đã bị vài tên Thánh tổ liên thủ bố trí một toà đại hình cấm chế cấm không. Chỉ cần tu vi không vượt quá cấp bậc Ma tôn, một khi tiến vào bên trong liền lập tức mất đi khả năng phi hành, chỉ có thể đường hoàng dùng thuyền tiến về sâu trong Lam Bộc hồ.

Hàn Lập mặc dù không chịu sự hạn chế của cấm chế nhưng cũng không muốn cho cao giai Ma tộc nơi đây chú ý, cho nên cũng hướng về một phía tiểu đảo hạ xuống.

Ngay khi hắn hai chân vừa chạm đất thì một gã da ngăm đen, vóc người ở phụ cận lập tức chạy tới.

"Văn bối Quang Ương ra mắt tiên bối, tiên bối có phải muốn đi tới Lam Bộc thành? Thuyền của tiểu nhân mặc dù không lớn nhưng tốc độ tuyệt đối là số một trên đảo này!"

Người này bề ngoài cũng chẳng khác gì những thấp giai Ma tộc là mấy, trước tiên mồm miệng nhanh nhẩu thì lễ sau đó liền rộng miệng lộ ra hàm răng trắng bóc, nói.

"Nga, tu vi của ngươi chẳng qua chỉ là Trúc Cơ nhưng khẩu khí lại lớn như vậy. Sẽ không là nói quá không thể!"

Hàn Lập thoảng đánh giá ma nhân trước mắt, rồi thoảng đưa ánh mắt đảo qua hơn mười con thuyền gỗ phía trước, không tỏ rõ ý kiến, nói.

"Tiền bối yên tâm, nếu lời tiểu nhân có gì không đúng, lúc đó sẽ tình nguyện trả lại gấp đôi ma thạch."

Quan Ương mặc dù không nhìn ra nông sâu Hàn Lập nhưng chỉ bằng thần thái hay khí thế trên người hắn cũng biết đối phương tuyệt đối không phải là tồn tại Kết Đan hay Nguyên Anh bình thường, cho nên cũng không dám chậm trễ chút nào, một tay vỗ ngực lớn tiếng cam đoan.

"Tốt, nếu ngươi đã nói thế ta liền lên thuyền của ngươi. Ma thạch nhiều ít không thành vấn đề nhưng máu chốt là phải nhanh, ta yêu cầu sớm đi tới Lam Bộc thành."

Ánh mắt Hàn Lập khẽ chớp một cái, phát hiện đối phương nói không giả nên cũng gật gật đầu.

"Tiền bối yên tâm, tiểu nhân tuyệt sẽ không khiến tiền bối thất vọng. Tiền bối, mời đi theo, thuyền của tiểu nhân ở ngay bên kia."

Quan Ương mừng rỡ, có chút cấp bách khom người rồi vội vàng cung kính hướng một chiếc thuyền bộ dáng có chút nhỏ, nói.

Hàn Lập hai mắt nhìn về phía con thuyền không nói một lời, lúc này liền sải bước hướng bên đó tiến tới. Quan Ương lúc này trong lòng tự nhiên vui mừng không thôi, cũng vội vàng theo sau.

Sau thời gian tầm bữa cơm, tiểu thuyền màu đen liền rời khỏi tiểu đảo, như tên bắn hướng về phía trước chạy như bay.

Hàn Lập ngồi ngay ngắn ở mũi thuyền lặng lẽ nhìn nam tử Ma tộc để trần song chưởng huy động cực nhanh hai cây chèo gỗ đen nhánh. Hai cây chèo gỗ này mặt ngoài chớp động lam quang nhàn nhạt, mỗi một lần cất xuống mặt nước liền đem theo đại lượng nước hồ hướng về phía sau cuốn lên, hình thành hai cánh hoa trắng ngà thật dài.

"Quả nhiên người nói không ngoa, nguyên lai là dựa vào hai kiện ma khí thấp giai hữu dụng."

Hàn Lập có chút hứng thú nhìn trong chốc lát, đột nhiên cười, nói một câu.

"Tiền bối nói đùa, hai kiện pháp khí thấp giai này của tiểu nhân dù sao cũng được coi như là gia truyền chi bảo, tổ tiên tiểu nhân cũng nhờ nó này mà kiếm cơm. Mặc dù không thể nói chúng tốt hơn so với đám ma khí khác nhưng có chúng, công việc của tiêu nhân cũng coi như tốt đẹp, tiểu nhân cũng là chỉ kiếm miếng cơm ăn mà thôi."

Quan Ương một bên ra sức chèo thuyền, một bên thành thực đáp.

"À, nghe khẩu khí người cũng coi như là thổ địa nơi này, một ít tình huống của Lam Bộc thành cũng coi như là hiểu rõ?"

Hàn Lập trong lòng khẽ động, nhưng thần sắc lại ung dung, hỏi một câu.

"Nếu là những chuyện mà ai ai cũng biết thì tiểu nhân tự nhiên rõ như lòng bàn tay. Nếu một chút chuyện có chút bí ẩn thì cũng khó mà nói trước được. Nói cho cùng là do tu vi vẫn bối có hạn mà sự tình cao tầng tự nhiên không thể nào tiếp xúc được."

Quan Ương không chút lưỡng lự đáp, hiển nhiên loại câu hỏi này cũng là thương xuyên gặp phải.

"Hắc hắc, yên tâm. Những chuyện có chút bí ẩn ta tự nhiên không có khả năng hỏi người."

Hàn Lập đối với câu trả lời không chút dấu điểm của đối phương không khỏi khẽ cười một tiếng.

"Tiền bối cứ hỏi, vẫn bối tuyệt đối tri vô bất ngôn."*

Quan Ương trong lòng thả lỏng, vội vàng đáp.

Chú: *có gì nói nấy, biết gì khai nấy.

"Ân, ta muốn biết, Huyết Nha mễ tại Lam Bộc thành có nơi nào bán ra hay không. Đồ vật bực này hẳn là sẽ không tiện mua tiện bán đó chứ."

Hàn Lập trầm ngâm một chút liền thử hỏi một câu.

"Ha hả, tiền bối hoá ra cũng vì Huyết Nha mễ mà tới. Việc này tiền bối coi như là tìm đúng người. Chẳng biết tiền bối muốn mua một hai miếng hay là có ý định mua vào đại lượng?"

Quan Ương nghe xong câu hỏi của Hàn Lập, vẻ mặt lộ ra chút hưng phấn hỏi ngược lại một câu.

"Chỉ mua một hai miếng thì như thế nào? Mua đại lượng thì ra sao?"

Hàn Lập nhướn mày, hỏi lại.

"Tiền bối nếu muốn mua vào một hai miếng mà nói thì chỉ cần đi vào mấy cửa hàng chuyên môn bán thứ này là dễ dàng có được. Nhưng mà muốn mua được thì phải có tu vi Hoá Thần kỳ trở nên mới được, hơn nữa mỗi người nhiều nhất chỉ mua vào được hai miếng. Nhưng lại tiếp tục muốn mua thêm thì nhất định phải ở lại Lam Bộc thành trên một năm trở lên mới có được tư cách này. Chẳng qua đây chỉ là bề ngoài, tiền bối nếu thật lòng muốn mua đại lượng vật này thì dĩ nhiên vẫn có một số biện pháp đặc thù một lần mua vào được nhiều miếng. Đương nhiên, tiền bối nếu thu được Huyết Nha mễ phẩm chất không tốt tự nhiên số lượng cũng không nhỏ."

Nụ cười trên mặt Quan Ương càng ngày càng đậm, mồm miệng liên tục giải đáp.

"Nhưng nếu cùng với số lượng đó nhưng là thượng, cực phẩm Huyết Nha mã thì sao đây?"

Hàn Lập thần sắc không đổi, chậm rãi nói.

"A, tiền bối nếu mang theo mục đích này mà tới thì sợ rằng không có khả năng a. Bên trong thành, thượng phẩm Huyết Nha mã chính là không chế phi thường nghiêm mật, căn bản là không có dư dả để lộ ra bên ngoài."

Quan Ương vừa nghe thế, trên mặt không nén được vẻ khó xử, nói.

"Điểm này ta cũng rõ ràng. Nếu thật có thể ở bên ngoài mua được đủ số thượng phẩm thì ta cần gì phải tự mình chạy tới Lam Bộc hồ làm gì. Hơn nữa, ta trước nay cho rằng, trên đời này không có chuyện gì là không thể, chỉ là người trả giá đủ cao hay không hay thôi."

Hàn Lập chăm chú nhìn nam tử Ma tộc trước mặt, không chút cảm xúc, nói.

"Điểm này sợ rằng vẫn bối thật không thể giúp gì cho tiền bối được rồi. Chẳng qua tiền bối có thể vào thành nghe ngóng một hai, nói không chừng có người khác có biện pháp cũng nên."

Quan Ương do dự một chút nhưng vẫn chỉ là cười khỏ, đáp.

Hàn Lập nghe vậy khoé miệng hơi vênh lên một cái, liền gật đầu không nói gì thêm, cũng chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Thuyền nhỏ dưới Quan Ương ra sức huy động, vẫn dùng tốc độ cực nhanh hướng trung tâm Lam Bộc hồ phóng đi.

Hai canh giờ sau, phía trước rớt cục cũng hiện lên một điểm đen, hơn nữa theo tốc độ đi tới của tiểu thuyền cuối cùng trước mắt hiện ra một toà đảo lớn dần dần hiện ra trước mắt.

Hàn Lập hai mắt nhú lại, bên trong đồng tử lam mang chớp động, liền đem tình hình trên đảo thu vào trong mắt hết thấy, dọc theo vùng ven hòn đảo bắt ngờ lại xây dựng một toà đại thành không nhỏ.

Thành này từ ngoài nhìn vào ngoại trừ toàn thân dùng một loại cự thạch màu lam nhạt xây ra thì hết thấy mọi thứ khác đều không khác so với một đại thành Ma tộc khác là mấy, cũng đồng dạng là cao hơn mười trượng, phía trên đứng đầy Ma tộc vệ sĩ vũ trang đầy đủ.

Phương hướng hai người Hàn Lập đi tới cũng đúng chính là phía đại môn, cũng có một đám Ma tộc canh giữ nơi này.

Chương 2118: Vô Ưu

"Quan Ương điều khiển con thuyền tại bờ phụ cận đại môn dừng lại, sau đó liền tiễn Hàn Lập ra đến trước cửa thành. Hiển nhiên, hắn và đám thủ vệ Ma tộc kia phi thường quen thuộc, sau khi trao đổi vài câu liền không chút kiểm tra nào đem Hàn Lập dẫn vào trong thành."

Hàn Lập đứng bên trong cửa thành đánh giá dãy kiến trúc coi như chính tề ở phụ cận, đầu khể gật, một tay đem mấy khối trung giai ma thạch ném cho Quan Ương."

"Đa tạ tiền bối hậu thưởng!"

Ma thạch vừa tới tay, nam tử Ma tộc sau khi xem xét một chút liền lộ ra vẻ vui mừng, mồm miệng không ngớt lên tiếng cảm ơn."

Làm một kẻ chuyên chèo thuyền đưa đón những cao giao Ma tộc tới Lam Bộc thành bất quá cũng chỉ là một hai khối trung giai ma thạch mà thôi, thù lao Hàn Lập đưa cho hắn còn cao hơn ba bốn lần thế, làm sao không kiến hắn mừng rỡ được."

Hàn Lập khoát tay tỏ ý hắn có thể lui nhưng Quan Ương ngược lại thoảng chút do dự rồi đưa mắt nhìn quanh, thấy không ai chú ý bên này thì mới dùng thanh âm cực thấp nhanh chóng nói một câu:"

"Tiền bối, nếu ý đồ tiền bối thật sự như vậy, không ngại đi Nghiễm Nguyên trai một chuyến, có lẽ tiền bối sẽ có được điều như mong muốn."

Lời vừa dứt, Quan Ương không chờ Hàn Lập đang lộ ra vẻ kinh ngạc hỏi lại cái gì thì đã vội vàng thi lễ xoay người ra khỏi thành.

"Nghỉm Nguyên trai!"

Hàn Lập thì thảo một tiếng trầm thấp, vẻ kinh ngạc theo đó mà biến mất, thay vào đó là một nụ cười. Đối phương đã nói như vậy, hẳn thật đúng là sẽ qua đó xem xét một chút.

Bên trong Lam Bộc thành tự nhiên cũng có cấm chế cấm không, Hàn Lập tuy tiện vậy tay gọi một cỗ thú xa, cũng nói một câu:

"Đến cửa hàng lớn nhất."

Vị xa phu trung niên lập tức minh bạch, thúc dục ma thú kéo xe chạy đi.

Hàn Lập khoanh chân ngồi trong xe, lẳng lặng tự tính toán trình tự hành động sau này, hai mắt lại hơi hướng cửa sổ ở bên đánh giá một phen.

Lam Bộc thành này rõ ràng so với những đại thành khác của Ma tộc náo nhiệt hơn nhiều, trên đường người đến người đi hối hả, phi thường náo nhiệt. Bất quá, Hàn Lập lại chú ý tới những ma nhân này mặc dù phần lớn pháp lực chỉ có Luyện Khí, Trúc Cơ nhưng trong đó cũng có không ít những tồn tại Hoá Thần, Luyện Hư, mà tỉ lệ cũng tương đối không nhỏ, thậm chí đoạn đường về sau hẳn còn thấy hai gã Ma tôn. Mà thú xa bất quá chỉ vừa mới đi qua mấy con đường, tính ra thì ngay cả một góc của Lam Bộc thành cũng không được tính.

"Ồ, người nọ là..."

Vốn bình tĩnh ngồi xếp bằng trong thú xa, trong lúc vô tình bắt gặp một đạo nhân ảnh quen thuộc, sắc mặt hẳn theo đó đại biến, lại thoáng nghệt ngào thốt ra thành lời.

"Không đúng, không phải là nàng. Khí tức hoàn toàn không đúng!"

Ánh mắt Hàn Lập gắt gao nhìn chăm chăm về phía bóng lưng đang đi về phía một gian hàng, có chút thất vọng mà tự hành phủ nhận.

"Cũng thế, nàng cho dù từ Nhân giới phi thăng lên, cũng chỉ có thể xuất hiện tại Linh giới, như thế nào lại chạy tới Ma giới chứ! Bất quá, chỉ là bóng lưng mà thôi, hoàn toàn không thể phán định là một người được. Chẳng lẽ, gần đây tu vi tăng vọt, tâm tình lại có chút bất ổn?"

Hàn Lập có chút kinh nghi bất định nhưng cuối cùng lại nhớ ra điều gì đó mà bỗng giật mình một cái. Vội vàng đem Luyện Thần quyết niệm lại một lượt, hai mắt nhắm lại bắt đầu điều tức.

Cùng một thời gian, lại có mấy tên cao giai Ma tộc tiến vào cửa hàng mà đạo thân ảnh nọ đi tới, mà đạo thân ảnh rõ ràng là một nữ tử Ma tộc che mặt bằng một tấm khăn đen (hắc sa), hơn nữa trên người còn có một tầng hắc khí mỏng manh quay cuồng bất định, bộ dáng có chút giống như một tấm lụa mỏng phủ ở ngoài thân. Điều này càng khiến cho dung mạo nàng càng như ẩn như hiện, khiến người ngoài khó thể nhìn trộm mảy may.

Vừa rồi, Hàn Lập tuy rằng có thể vận dụng thần niệm cường đại trực tiếp tra xét chân diện mục nhưng với thần niệm cường đại như vậy lại dễ dàng kinh động tới đám tồn tại ngoài Ma tôn trong thành, cho nên hắn mới không dám lỗ mãng làm thế.

Lúc này, nữ tử Ma tộc kia cùng mấy tên cao giai Ma tộc mặt mày dữ tợn đi vào tới giữa gian hàng, lập tức có một lão giả bộ dáng như chương quỳ mang theo vài tên tiểu nhị chạy ra đón chào, sau khi thi lễ thật sâu liền dẫn nữ tử đi về phía một căn phòng bí mật rồi mới cung kính nói:

"Bái kiến sứ giả đại nhân, tiểu lão nhi sớm đã đem đồ vật đại nhân muốn có chuẩn bị thoả đáng. Đại nhân tùy thời có thể lấy đi."

"Làm không tệ, hôm trước ta mới nói ra vậy mà hôm sau Liêu chương quây đã chuẩn bị đầy đủ. Xem ra, đưa người lên làm chương quây xem ra vẫn còn có chút đại tài tiêu dụng."

Hắc sa nữ tử ngồi ở trên ghế liếc mắt xem xét chương quây một cái liền nhàn nhạt nói một câu. Thanh âm vừa thốt ra cực giống tiếng hoàng anh, cực kỳ dễ nghe.

"Không dám, tiểu lão nhi chỉ là cần tuân mệnh lệnh đại nhân làm việc mà thôi!"

Liêu chương quây mặt mũi tràn vẻ mua tài, cười làm lành, nói.

"Thạch Hoả, người đem thứ đồ vật kia đều đem lại đây đi."

Hắc sa nữ tử không hề để ý tới lão giả mà liếc mắt nhìn về phía gã đại hán Ma tộc đầu mọc một sừng phân phó một tiếng.

"Vâng, thất tiểu thư!"

Tên đại hán Ma tộc kia đáp ứng một tiếng, ngay lập tức liền theo tiểu nhị đi ra ngoài cửa.

Kế đó, hắc sa nữ tử cứ lẳng lặng ngồi ngay ngắn ở trên ghế như trước, cũng không có hứng thú nói gì thêm nữa. Lão giả cùng vài tên cao giai Ma tộc khác tự nhiên chỉ có thể thành thực đứng ở một bên, đồng dạng cũng không dám hó hé nửa lời.

Đại khái qua một chén trà, đại hán Ma tộc kia cùng tên tiểu nhị lúc trước lần nữa quay trở lại gian phòng, cũng hỏi bẩm nữ tử rằng thứ đồ vật

kia toàn bộ đều đã tới tay.

Hắc sa nữ tử nghe vậy bất động thanh sắc gật gật đầu, rồi lại không chút dấu hiệu hỏi một câu:

"Liêu chương quỳ, người chủ trì công việc tại cửa hàng này đại khái là bao năm rồi?"

"Khải bẩm đại nhân, tiểu nhân từ hai trăm năm trước được điều tới đây, một mực vẫn phụ trách cửa hàng này cho tới nay."

Trái tim Liêu chương quỳ đập mạnh một cái, không dám hơi hợt kính, cần đáp, chỉ là bản thân hấn trước mặt hắc sa nữ tử bất giác lại thấp đi hai phần.

"Hai trăm năm, thật đúng là không ngắn. Thời gian dài như vậy, thân gia người xem như cũng rất phong phú a."

Hắc sa nữ tử khẽ thở dài một câu nhưng lại thốt ra một câu khiến cho lão giả hãi hùng khiếp vía.

"Sứ giả đại nhân, có phải hay không hiểu lầm gì đó. Tiểu nhân từ khi chương quan nơi này một mực không chút sơ sẩy, cũng không làm ra chuyện gì quá phận. Đại nhân, ngay cả đại nhân được bề trên phái xuống giám sát cũng không thể oan uổng phán định tiểu nhân được a."

Liêu chương quỳ có chút cấp bách, nói.

"Có hay không có vấn đề, không phải người nói là được. Mộ Tịch, người mang thứ đó lấy ra đi, cùng lắm là cho hấn tâm phục khẩu phục!"

Hắc sa nữ tử cười lạnh một tiếng, bỗng hướng một người đứng cùng với đám tiểu nhị ở phía sau lưng lão giả phân phó một tiếng.

"Vâng, Thất tiểu thư! Cửa hàng này vài chục năm gần đây nhập số lượng hàng, giá cả cùng với đối tượng giao dịch đều ghi lại ở đây, kính tiểu thư xem xét!"

Người này nhìn qua chả khác gì những tiểu nhị khác, bề ngoài bất quá chỉ khoảng mười sáu mười bảy tuổi, vừa nghe xong nữ tử phân phó liền cung kính đứng dậy, từ trong tay áo lấy ra một cuốn sổ đen dương cao lên đầu, cao giọng nói.

(Dịch giả: khúc này ý nói là tên tiểu nhị kia được nữ tử gọi tên liền bước ra khỏi đám người rồi quỳ xuống thi lễ, nên đoạn sau mới có nói là đứng dậy lấy ra cuốn sổ đen. Khúc này có lẽ tác giả viết thiếu ý nên mới khó hiểu như vậy.)

Liêu chương quỳ thấy một màn này, vẻ mặt thoáng cái cắt không ra giọt máu. Mà hắc sa nữ tử lại khẽ vẫy một tay, "phốc" một tiếng, cuốn sổ đã bị nhiếp vào trong tay, cũng cúi đầu nhìn lướt qua một lần.

"Quả nhiên, cùng với sổ sách ngày trước ngươi đưa ra căn bản là hoàn toàn khác nhau. Ngắn ngủn vài chục năm ngươi lại tham ô nhiều như thế. Tính cả những khoảng thời gian khác mà nói, số lượng gộp lại có thể nói là cực kỳ kinh người! Liêu chương quỳ, ngươi còn có lời gì để nói!"

Hắc sa nữ tử vừa ngẩng đầu lên liền khép cuốn sổ lại, nhàn nhạt nói, một lời nghe ra không chút cảm tình nào.

"Mộ Tịch, ngươi dám mang lòng ám hại ta. Thất tiểu thư, tiểu tử này cùng lão phu có thù oán riêng, căn bản là ngấm máu phun người, sổ sách này nhất định là gian dối."

"Có gian dối hay không rất nhanh ta sẽ biết. Ta sẽ dùng Sư Hồn thuật với ngươi, nếu như thật sự thì ngươi chết không oan, nếu là giả dối tự ta sẽ

giết hần báo thù cho người."

Hắc sa nữ tử khẽ cười một cái nhưng lời vừa ra lại khiến cho Liêu chương quây sợ tới hồn phi phách tán.

"Không!"

Lão giả ra sức liều mạng quát một tiếng, tay áo bỗng nhiên run lên, một đoàn hắc khí cuồng quét tới, đồng thời cũng đem vật dẫu trong tay áo lật chuyển lấy ra, đúng là một tấm phù lục màu vàng, cũng nhanh chóng thúc dục. Theo đó, thân hình Liêu chương quây thoáng chút mơ hồ, trực tiếp hướng mặt đất chui xuống bỏ chạy.

"Chỉ là Kết Đan kỳ mà cũng dám dùng chút tiểu đạo như vậy mà qua mặt ta sao!"

Hắc sa nữ tử ngồi trên ghế mặt không động một cái nhưng đại hán Ma tộc Thạch Hoả lại nhe răng cười một cái, đại thủ đột nhiên hoá thành trảo đánh tới.

Lập tức, cả căn phòng nổi lên một trận cuồng phong, đem toàn bộ số hắc khí cuốn đi không còn một mảnh, đồng thời thân thể Liêu chương quây mới tiến xuống mặt đất được một nửa cảm giác được thân thể như đông cứng lại, giống như bị một cỗ vô hình cự lực nào đó khống chế, vô pháp nhúc nhích mấy may.

"Thất tiểu thư tha mạng! Tiểu nhân nguyện ý đem tất cả đồ vật tham ô hoàn trả toàn bộ!"

Liêu chương quây liều mạng dốc sức hét lớn.

Hắc sa nữ tử gặp cảnh này lại thở dài một hơi, không nói hai lời hai ngón tay bắn ra.

Tiếng xé gió vang lên, một đạo hắc mang lập tức loé lên rồi từ ngay chỗ mi tâm lão giả xuyên thủng mà qua.

Mà đại hán Thạch Hoả lúc này cũng thu hồi lại bàn tay, lập tức "phù phù" một tiếng, thi thể Liêu chương quây thoảng cái rũ xuống đất.

"Đáng tiếc, người tham ô quá nhiều, cũng không biết người sớm bán đi đâu rồi. Nếu không, lưu lại người một mạng ngược lại không phải không được. Mộ Tịch, từ hôm nay người chính là chương quản nơi này. Thi Hoả, thu thập thi thể này một chút, chúng ta đi thôi. Còn mấy nhà nữa ta muốn đi."*

Hắc sa nữ tử phân phó vài câu, lúc này từ trên ghế đứng lên, thông dong đi ra ngoài cửa.

*Chú: * chỗ này tác giả ghi là Thi Hoả nhưng phía dưới lại là Thạch Hoả ra tay, khúc này khó hiểu nha.*

Tên gọi là Mộ Tịch kia tự nhiên đại hỉ, vội vàng quỳ xuống cảm ơn, mà Ma tộc đại hán lại đáp ứng một tiếng, mở miệng hướng thi thể phun ra một cỗ hắc sắc ma hoả đem thi thể lão giả biến thành tro tàn, sau đó dữ tợn cười một tiếng rồi theo nữ tử đi ra ngoài.

"Đây là cửa hàng lớn nhất nơi này?"

Hàn Lập bước xuống thú xa đánh giá toà nhà có chút cổ xưa trước mắt, đuôi mày khẽ nhướng lên hướng xa phu hỏi một câu.

Trên cánh cổng lâu cách bất ngờ treo một tấm bảng hiệu, Thiên Hải các.

"Tiền bối, Thiên Hải các này bề ngoài nhìn như không chút thu hút nhưng tuyệt đối là cửa hàng niện đại đệ nhất bốn thành."

Xa phu thập phần khẳng định, nói.

"Tốt, ta sẽ xem trước một chút a."

Hàn Lập nghe vậy, tựa hồ có chút bán tín bán nghi nhưng vẫn xuất ra ma thạch thanh toán rồi ngông nghênh hướng lầu các đi tới. Vừa bước vào lầu các hắn liền cảm nhận được một tia không gian ba động, tiếp đó trước mắt sáng loà, một cái đại sảnh diện tích vài mẫu lập tức xuất hiện trước mắt.

"Chắc chắn, dĩ nhiên là vận dụng không gian ma khí mở ra một tiểu Tu Di không gian. Xem ra nơi này mặc dù không đúng là cửa hàng lớn nhất nhưng tuyệt đối là một trong số đó."

Hàn Lập không khỏi tấm tắc khen lạ một tiếng, ánh mắt lúc này mới hướng cả gian đại sảnh quét qua một cái.

Chương 2119: Quảng Nguyên Trai

Trong gian đại sảnh được chia làm hai khu.

Khu vực bình thường được kê nhiều chiếc bàn đá dài, bên trên bày biện đủ các loại tài liệu cùng bảo vật.

Phía sau bàn đá cứ cách nhau mười trượng lại có một thị nữ dung mạo trẻ trung đang đứng tiếp đón khách nhân.

Tại xung quang khu vực này có hơn mười nam nữ Ma tộc đang lựa chọn đồ vật gì đó. Mà thị nữ đứng bên cạnh lại thỉnh thoảng mỉm cười giảng giải vài câu.

Còn ở một phía khác của đại sảnh được một tầng quang tráo mỏng màu xanh biếc bao phủ. Tại cửa của màn quang tráo có hai gã giúp việc mặc quần áo màu xanh khuôn mặt không chút biểu tình đang đứng ở đó.

Bên trong quang tráo được bày biện rả vài cái giá chứa đồ, bên trong cũng tùy tiện xếp vào một ít bảo vật. Nhưng xem kỹ lại thì những bảo vật này có giá trị cao hơn rất nhiều so với những thứ bên ngoài.

Hàn Lập khẽ cau mày đem linh áp trên người thả ra một phần.

Tuy chỉ để lộ ra tu vi Luyện Hư Hậu kỳ nhưng cũng đủ để tất cả đám Ma tộc trong đại sảnh cảm ứng được. Lập tức mọi ánh mắt đều đổ dồn về hắn với bộ dáng kính sợ.

Lúc này tầng quang tráo khê chớp động. Từ bên trong bước ra là một nữ tử xinh đẹp có tu vi hơn xa so với đám thị nữ đang đứng bên ngoài.

Nàng khoảng hai ba hai bốn tuổi, một thân mặc cẩm bào càng tôn thêm vẻ ung dung nhã nhặn.

Gót ngọc nàng khê động liền tiến lại gần Hàn Lập hơi cúi đầu cung kính nói:

"Hoan nghênh tiên bối quang lâm Thái Hiên Các. Vãn bối tên Hiếu Nhan là đại trưởng quầy nơi này, mong rằng có thể ra sức giúp đỡ cho tiên bối một phần."

Nữ tử này rõ ràng là một tu sỹ Hóa Thần Kỳ cao giai Ma tộc.

"Ta nghe nói rằng ở Lam Bộc thành này thì quý cửa hàng là lớn nhất, có phải vậy không?" Hai mắt của Hàn Lập đánh giá sơ qua vị nữ tử này rồi bất động thanh sắc hỏi.

"Thưa tiên bối, hai tiếng lớn nhất thì bốn các không dám nhận. Nhưng nếu nói về độ đa dạng của hàng hóa thì nơi đây tuyệt đối là số một." Nữ tử tên Hiếu Nhan thản nhiên cười rồi đáp lời.

"A, xem ra đã đã không tìm sai nơi. Ta muốn mua tại nơi này mua một lượng lớn đồ vật." Hàn Lập thản nhiên gật đầu một cái.

"Được tiên bối để mắt tới thật là vinh hạnh của bốn các. Nơi đây không phải là nơi nói chuyện, xin mời tiên bối lên phòng khách quý trên lầu hai." Hiếu Nhan nghe vậy trong lòng liền ngập tràn vui vẻ.

Nàng thầm nghĩ rằng với tu vi của vị khách này thì hai chữ *"đại lượng"* được nhắc đến tuyệt đối phải là một tuyệt đại thủ bút.

Hàn Lập cũng không có ý định từ chối, liền đảo bước theo sau nhằm thẳng về chiếc cầu thang mà bước đến.

Chỉ sau một lát công phu, Hàn Lập đã ngồi trong một gian phòng cực kỳ thanh lịch. Lúc này hắn đang nhẹ nhàng thưởng thức hương thơm tỏa ra từ ly trà có màu bạc bạc.

Còn cầm y nữ tử thì đang đứng một bên cười cười nói nói điều gì đó:

"Bẩm tiên bối, loại Ma Dụ Trà này cũng xem như là đặc sản của Lam Bộc Hồ. Trà này uống vào có tác dụng dưỡng thần, hơn nữa mỗi năm cũng chỉ có thể thu hoạch được hơn mười cân, cực kỳ quý hiếm a."

"Ừm, đúng là rất đặc biệt. Nhưng đối với tu vi của ta thì một chút tác dụng này không đáng để nhắc đến." Hàn Lập nhấp một ngụm trà xong cũng không để ý mà thuận miệng nói.

"Tiền bối tu luyện đến bậc này thì tự nhiên sẽ không để một ít linh trà vào mắt. Nhưng không biết loại hàng hóa mà tiên bối muốn mua số lượng lớn là loại nào? Chỉ cần bốn các có thì vẫn bối xin hứa sẽ làm tiên bối hài lòng!" Cầm bào nữ tử cuối cùng cũng chịu đi vào vấn đề chính.

"Dị Ma Kim, Huyết Nha Mễ!" Hàn Lập cũng không muốn nhiều lời vô nghĩa, lập tức đưa ra hai cái tên.

Đầu tiên Hiếu Nhan không chút lấy làm ngạc nhiên. Nhưng chỉ vừa nghe cái tên thứ hai thì sắc mặt lập tức đại biến, mãi một lúc lâu sau nàng vẫn ú ớ không nói được câu nào.

"Sao vậy, với hai loại tài liệu này quý các có vấn đề gì sao?" Hàn Lập làm ra vẻ không biết gì cố ý hỏi một câu.

"Không dám dấu tiền bối, Di Ma Kim tuy rằng thừa thớt, nhưng trong bảo khố của bốn các còn tích lũy không ít. Nếu tiền bối muốn xin cứ tận sức mà lựa chọn. Còn về Huyết Nha Mễ thì bốn các thực sự rất lấy làm khó xử." Cẩm bào nữ tử thốt ra với bộ dạng ấp a ập ứng.

"Trước khi đến đây ta có nghe nói Huyết Nha Mễ bị Lam Bộc thành khổng chế rất nghiêm ngặt. Cho dù tu vi có cao đến đâu thì một năm cũng chỉ được mua vài khóa mà thôi. Nhưng với thực lực của quý các thì điểm phiền phức nho nhỏ này cũng không dàn xếp được sao?" Hàn Lập nhướng mày hỏi.

"Xem ra tiền hiểu biết của tiền bối về Huyết Nha Mễ thật có chút không rõ ràng. Nếu như lời tiền bối vừa rồi thì e rằng hoàn toàn sai a." Cẩm bào nữ tử cười khổ một hồi.

"Ta mới vừa chân ướt chân ráo tới đây xong nên cũng không rõ ràng lắm. Đạo hữu có thể giải thích một chút được không?" Hàn Lập trầm ngâm một chút sau đó tra xét một câu.

"Việc này cũng không phải chuyện bí mật gì nên nói cho tiền bối biết cũng không sao. Văn bối tuyệt đối không phô trương! Đối với các loại tài liệu khác Thái Hiên Các chúng ta không dám nói là có tất cả nhưng nhất định sẽ có cách thu thập và tích trữ. Duy có Huyết Nha Mễ là đặc sản nơi này lại nằm trong sự khổng chế của thành chủ. Hàng năm chỉ có thể bán ra với một lượng được quy định mà thôi. Bản các ở thành này được biết đến như là một cửa hàng lớn nhất, nhưng đối với Huyết Nha Mễ lại không có bao nhiêu. Hơn nữa còn phải dựa theo quy định của thành chủ là hàng năm phải lập danh sách Huyết Nha Mễ đã bán ra và bị nghiêm ngặt kiểm tra."

Cẩm bào nữ tử rành mạch nói ra.

"Nói như vậy thì không cách nào thu xếp được?" Hàn Lập nhướn mày chậm rãi hỏi thêm.

"Xin lỗi tiên bối, vẫn bối đối với chuyện này thực sự không có khả năng. Nhưng nếu tiên bối chỉ muốn mua hai ba khóa thì vẫn bối liều mạng chịu quả trách sẽ nghĩ ra vài loại biện pháp. Còn nếu nhiều hơn thì đành bất lực mà thôi." Cẩm bào nữ tử chần chờ một chút sau đó thành thật nói.

"Hắc hắc, nếu chỉ là hai ba khóa thì ta cần gì phải đến Thái Hiên Các. Bỏ đi, nếu quý các cảm thấy chuyện Huyết Nha Mễ quá khó khăn thì tiếp tục bàn về Dị Ma Kim đi. Các người có bao nhiêu khối, giá cả bán ra thế nào đây?" Hàn Lập cười khuấy chuyện qua đề tài khác.

"Nếu là Dị Ma Kim thì xin tiên bối hãy yên tâm! Vừa rồi bốn các mới nhập vào một đám loại tài liệu này, số lượng ước chừng hơn trăm khối. Không biết tiên bối muốn mua bao nhiêu? Nếu như số lượng không ít vẫn bối có thể đem giá cả giảm đi một chút." Cẩm bào nữ tử nghe vậy tinh thần rung lên, thập phần tự tin nói.

"Chỉ hơn trăm khối? Dem hết đến đây đi." Hàn Lập bất động thanh sắc lạnh nhạt nói.

"Tất cả sao? Vẫn bối nghe không nhầm chứ?" Nữ tử nghe vậy liền không khỏi hít vào một luồng khí lạnh.

"Sao vậy? Đạo hữu cảm thấy ta đang nói chơi hay sao?" Hàn Lập nhú mày thản nhiên nói.

"Vẫn bối nào dám nghĩ vậy. Xin người đợi cho một chút, vẫn bối cho người đem đến để tiên bối nhìn qua rồi sẽ bàn bạc tiếp." Cẩm bào nữ tử cố gắng đè ép tia hưng phấn trong lòng rồi tươi cười nói.

"Tốt, ta sẽ chờ thêm một lúc!" Hàn Lập ung dung mỉm cười rồi khẽ gật đầu.

Thời gian khoảng một bữa cơm qua đi, Hàn Lập được cấm bào nữ tử đích thân tiễn đưa ra cửa Thái Hiên Các.

Tại ven đường hắn nghênh ngang vẫy một chiếc xe kéo. Sau khi phân phó xa phu tới một cửa hàng lớn khác rồi im lặng nhắm mắt dưỡng thần trong xe.

Cứ liên tục như vậy, trong một ngày Hàn Lập một mạch tìm đến năm sáu cửa hàng lớn. Mỗi lần như vậy đều đem tất cả Dị Ma Kim của họ thu gom sạch sẽ, nhưng về Huyết Nha Mễ thì không hề có được một chút thu hoạch nào.

Tại bất kỳ cửa hàng nào cũng đều trăm lòi như một, nhất nhất cự tuyệt việc xuất ra Huyết Nha Mễ với số lượng lớn.

Hàn Lập đối với việc này hoàn toàn không chút tức giận. Buổi tối hắn tìm một căn khách sạn nghỉ lại, sáng hôm sau lại tiếp tục tìm đến các cửa hàng khác tại Lam Bộc thành.

Có điều lúc này hắn tìm đến phần lớn là các cửa hàng bậc trung.

Liên một mạch như vậy trong bảy ngày, Hàn Lập đã đem hầu hết các cửa hàng lớn nhỏ trong Lam Bộc thành thăm qua một lượt. Hiện giờ hắn đã thu gom được một lượng rất lớn Dị Ma Kim.

Để mua được số lượng Dị Ma Kim nhiều như vậy thì tự nhiên phải xuất ra một lượng Ma Thạch lớn khủng khiếp. Nhưng đối với kẻ có thân gia như Hàn Lập mà nói thì thực sự là không đáng kể.

Mặc dù đã thu gom số lượng Dị Ma Kim kinh người như vậy nhưng hắn lại không hề tìm thấy khối nào có chứa đựng loại năng lượng thần bí kia. Điều này làm hắn trở nên vô cùng thất vọng.

Bất quá hắn cũng không hề từ bỏ ý tưởng mà còn tiếp tục thu gom không ngừng Dị Ma Kim từ các cửa hàng nhỏ.

Về phần Huyết Nha Mễ đã bị các cửa hàng lớn cự tuyệt, sau đó tại các cửa hàng nhỏ Hàn Lập hoàn toàn không hề nhắc đến nữa.

Hắn làm như vậy tự nhiên khiến cho một đám người thông linh tin tức trong thành biết đến việc có ngoại nhân từ bên ngoài đến Lam Bộc hồ không ngừng thu mua Dị Ma Kim.

Bất quá đại đa số mọi người cũng không mấy để tâm đến việc này.

Lấy danh tiếng của Lam Bộc thành tại Thánh Giới thì thương nhân từ các nơi khác đến đây nhiều vô số. Loại sự tình tương tự mỗi ngày cũng đều diễn ra không biết bao nhiêu lần.

Hơn nữa khi sự việc này được đồn thổi đến tai một số người đa tâm thì đã khác biệt rất lớn.

Tại ngày thứ tám, khi Hàn Lập vừa bước ra khỏi khách sạn, hắn đang định ngăn một chiếc xe kéo lại thì có một bóng người nhoáng lên chặn lại. Đột nhiên có một gã Ma tộc nam tử râu dài như râu cá trê xuất hiện trước mặt rồi hướng về Hàn Lập cười cười, nói một câu:

"Nghe nói tiền bối đang mua một lượng lớn Di Ma Kim. Vừa lúc đồng bạn của văn bối trong tay có một ít, không biết tiền bối có lấy làm hứng thú hay không?"

"Ta chỉ thu mua số lượng rất lớn. Nếu chỉ hơn chục khối thì đừng làm phiền ta." *Hàn Lập đánh giá đối phương vài lần. Sau khi phát hiện đối phương chỉ là một tên Nguyên Anh kỳ Ma tộc liền không chút biểu tình lạnh lùng nói.*

"Xin đại nhân yên tâm, nếu chỉ có một chút Dị Ma Kim như vậy thì vẫn bồi sao dám làm phiền đến người. Số lượng Dị Ma Kim mà đồng bạn của vẫn bồi có rất nhiều, tin chắc rằng sẽ làm cho tiền bồi vừa lòng." *Tên Ma tộc nam tử tiếp tục cười thân thiện nói.*

"Có loại sự tình này sao? Đồng bạn của người ở đâu? Nếu là bảo ta rời khỏi thành thì quên đi." *Hàn Lập dường như có chút động tâm nhưng vẫn tỏ vẻ đôi chút hoài nghi.*

"Tiền bồi yên tâm, đồng bạn của vẫn bồi hiện đang ở Tiên Cư Lâu nổi tiếng nhất trong thành, kính mong tiền bồi đại giá." *Tên Ma tộc nam tử một hơi giải thích thêm.*

"Nhìn bộ dáng người chắc sẽ không giả. Được, ta sẽ tới đó xem một chuyến." Hai mắt Hàn Lập chớp nháy vài cái, khuôn mặt khẽ động chậm rãi nói.

Ma tộc nam tử nghe vậy tự nhiên mừng rỡ, hân hướng qua bên cạnh khẽ vẫy chiếc thú xa đã sớm đợi ở đó lại.

Hàn Lập cùng tên Ma tộc nam tử cứ vậy ngồi yên trên xe rồi hướng tới ngã tư đường nghênh ngang rời đi.

Mấy canh giờ sau tại một gian phòng tương đối bí ẩn, Hàn Lập cuối cùng cũng gặp được vài tên nam nữ Ma tộc có gương mặt xa lạ.

Chương 2120: Thiếu nữ áo gai

"Tại hạ danh xưng Vô Ưu, mấy ngày trước đã tính phái người thỉnh đạo hữu tới đây một chuyến, nhưng vì trên người còn một số chuyện khác trì hoãn nên hôm nay mới có cơ hội cùng đạo hữu hội ngộ."

Một tên thanh niên hai đầu lông mày có ấn khắc một đạo ma văn đỏ tươi trong số đám nam nữ Ma tộc, bộ dáng như là kẻ cầm đầu hướng Hàn Lập ôm quyền, mỉm cười nói.

"Luyện Hư hậu kỳ đại thành!"

Ánh mắt Hàn Lập thoáng đảo qua đám người kia, cho dù tên thanh niên có được một kiện bảo vật che đậy hơn phân nửa khí tức nhưng hắn vẫn dễ dàng đem nông sâu đối phương dò xét kỹ càng. Ngoại trừ nam tử này ra, những kẻ khác tu vi chẳng qua chỉ là Hoá Thần kỳ, phần lớn cũng chỉ đạt tới sơ kỳ mà thôi.

(Dịch giả: lời trên chỉ là suy nghĩ trong lòng của Hàn Lập, do đó cũng không gây ra ngạc nhiên cho đối phương. Mà vấn đề là tác giả viết phần thoại và phần suy nghĩ đều để trong ngoặc kép (") nên có thể có hơi khó hiểu ở khúc này.)

"Nghe nói trên tay các hạ có đại lượng Dị Ma kim, điều này có đúng hay chẳng?"

Hàn Lập cũng không có chút khách khí, sau khi ngồi xuống trước mặt tên thanh niên liền đi thẳng vào vấn đề.

"Việc này không giả, bằng không tại hạ cũng không cho người mời đạo hữu đại giá tới đây."

Thanh niên Ma tộc cũng ngồi xuống, nghe Hàn Lập hỏi vậy liền cười cười, đáp.

"Đã như vậy, không biết trong Vô Ưu đạo hữu có được nhiều ít Dị Ma kim, dự định bán ra thế nào?"

Hàn Lập gật gật đầu, hỏi lại một câu.

"Cái này không vội, Vô Ưu trước còn một chuyện cần phải nói với đạo hữu một cái, đạo hữu nếu cảm thấy không có gì thì chúng ta tiếp tục thảo luận tiếp. Bằng không, đạo hữu cũng chỉ có thể đến từ đâu thì trở về nơi đó mà thôi."

Khẩu khí Vô Ưu đột nhiên biến hoá, thần sắc ngưng trọng, nói.

"Đạo hữu có chuyện cứ nói là được, tại hạ cũng không phải là dạng hoa trong bình."*

Hàn Lập nghe xong, cười đáp.

Chú: *người chưa từng trải qua sóng gió lớn gì, chỉ để làm cảnh.

"Tốt, xem ra đạo hữu cũng là người thông khoái. Các người lui ra ngoài chờ một lát, chờ ta cùng khách quý thảo luận xong sẽ gọi các người vào."

Vô Ưu vỗ tay ha hả cười lớn, nhưng ngay lập tức sắc mặt thoáng trầm xuống rồi hướng đám thủ hạ phân phó một tiếng.

Những tên Ma tộc còn lại nghe vậy liền kính cẩn đáp ứng một tiếng, liền ào ào ra khỏi phòng. Mà tên nam tử râu cá trê kia từ khi đi vào nơi này cũng không dám lộn xộn, cũng rồi rít thi lễ, đồng dạng cũng lui ra ngoài.

Lúc này, Vô Ưu vung tay áo lên, vài kiện ma khí đen kịt bộ dáng giống như lệnh bài bay ra, tại hư không phụ cận quay tròn một cái liền biến ảo thành một tầng quang tráo đen nhánh, đem hai người cùng thế giới bên ngoài hoàn toàn ngăn cách.

Hàn Lập thấy cảnh này ánh mắt hơi chớp một cái, trên mặt không chút biểu tình nhưng trong lòng lại tăng thêm vài phần hứng thú.

Nam tử Ma tộc trước mặt cần trọng như vậy, hiển nhiên chuyện tiếp sau ắt không nhỏ.

"Khiến đạo hữu chê cười rồi, nhưng sự tình trọng đại, tại hạ không thể không cẩn thận một chút."

Vô Ưu ho nhẹ một tiếng, trước tiên áy náy giải thích một câu.

"Không can hệ, hiện tại đạo hữu có thể nói được rồi chứ?"

Hàn Lập tự tiểu phi tiểu*, nói.

Chú: *cười như không cười.

"Cái này tự nhiên! Tại hạ sở dĩ cẩn thận như vậy chủ yếu là lai lịch nhóm Dị Ma này quả thật có chút không thể để lộ ra ngoài được. Tại hạ có thể dùng một cái giá cực thấp bán ra cho đạo hữu, nhưng đạo hữu cũng phải phát tâm ma huyết thế, vô luận là sau khi giao dịch xuất hiện biến hoá gì thì cũng không được liên can tới tại hạ."

Thanh niên Ma tộc chăm chú nhìn Hàn Lập, từng chữ từng chữ nói.

"Ý đạo hữu là, các ngươi chỉ đem đồ vật kia giao cho ta xong, hậu quả sau đó chỉ có mình ta gánh chịu, không thể liên lụy tới các ngươi?"

Hàn Lập thần sắc không thay đổi, nhàn nhạt hỏi ngược lại một câu.

"Ha hả, đạo hữu chắc hẳn cũng là một người có lai lịch lớn, thoáng cái liền nhìn rõ mọi việc. Tại hạ mặc dù nói thế nhưng một khi giao dịch hoàn thành, chỉ cần đạo hữu không lưu lại nơi đây lâu dài, tự nhiên sẽ không xảy ra vấn đề gì. Lúc trước tại hạ nói vậy chẳng qua là phòng ngừa vạn nhất mà thôi."

Thần sắc Vô Ưu thoáng thả lỏng xuống, khẽ cười, nói.

(Dịch giả: đoạn này tác giả viết lung tung rồi, lai lịch thì có liên quan gì tới việc nghe cái liền hiểu đây? Hơi thừa ý, nhưng dù sao cũng dịch ra cho nó sát với nguyên văn thôi.)

"À, xem ra Vô Ưu đạo hữu không lo ta sẽ sớm bị người tra ra được, rồi không cần thận đem đạo hữu cùng mấy vị còn lại tiết lộ ra?"

Hàn Lập nghe xong, cười hắc hắc, nói.

"Đạo hữu suy nghĩ như thế nào tại hạ không muốn hỏi nhiều. Vô Ưu nghĩ rằng, lai lịch số Dị Ma kim này phạm vi liên lụy khá lớn, cụ thể cũng không thể nói ra rõ ràng được. Cho nên, đạo hữu có nguyện ý hoàn thành bút giao dịch này hay không lại là do đạo hữu quyết định."

Vẻ tươi cười trên mặt Vô Ưu vừa thu lại, thần sắc có chút ngưng trọng, nói.

"Tại hạ nếu không thu đám Dị Ma kim này lại, sợ rằng Vô Ưu đạo hữu sẽ không có ý định để tại hạ rời khỏi đây dễ dàng rồi."

Hàn Lập trầm mặc một chút, tinh quang trong mắt chớp một cái, nói.

"Đạo hữu quá lo lắng rồi! Tại hạ sẽ tuyệt không dám làm ra bất cứ sự tình bất lợi gì đối với đạo hữu mà chỉ có thể dùng một loại tiểu bí thuật xóa đi chút ký ức mà thôi."

Lúc này, thanh niên Ma tộc thần nhiên nói.

"Tiêu trừ ký ức? Biện pháp này thực không tệ. Nhưng mà sự tình có liên quan tới thần niệm, cho dù là bí thuật huyền diệu đến mấy thì vẫn tồn tại khả năng thất bại, mà tại hạ cũng không có nguyện ý để người khác tùy ý thiết đặt cấm chế lên người."

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, không chút khách khí, nói.

"Nói như vậy, đạo hữu thực không muốn cùng tại hạ hoàn thành bút giao dịch này?"

Khẩu khí thanh niên Ma tộc biến lạnh, nói.

"Sự tình chiếm đại tiện nghi ta sao không dám làm? Có bao nhiêu Dị Ma kim nói ra một cái giá đi, ta muốn tất cả."

Hàn Lập thần sắc ngưng lại, cười hắc hắc, nói.

"Tốt, chỉ cần các hạ nguyện ý làm bút giao dịch này, tự nhiên cũng không cần phải tiêu trừ ký ức. Chẳng qua tâm ma huyết thệ cũng cần phải rõ ràng a."

Vô Ưu nghe vậy trong lòng thoáng nhẹ xuống, tiếp đó liền hưng phấn, nói.

"Tâm ma huyết thệ cũng không có gì đáng nói, chẳng qua tốt nhất vẫn là thương lượng giao dịch Dị Ma kim trước đã. Nếu số Dị Ma kim trong tay người không khiến ta hài lòng thì bút giao dịch này còn thành hay không lại là chuyện khó đoán."

Thanh âm Hàn Lập biến đổi, nói.

"Không biết ngoài hai ngàn miếng có đủ lọt vào pháp nhãn đạo hữu?"

Tối lúc này rồi, Vô Ưu tự nhiên đem con bài chưa lật của mình nói ra.

"Hai ngàn miếng!"

Cho dù Hàn Lập sớm có chuẩn bị từ trước, nhưng khi nghe tới cơ số như vậy sắc mặt không nhịn được phải thay đổi vài lần.

Số lượng nhiều như vậy cơ hồ ngang ngửa với tổng số Dị Ma kim mà hần vợ vét được trong mấy ngày qua, sự tình thật sự là có chút quý dị đi!

"Giá cả thế nào? Cho dù tất cả đều là Dị Ma kim nhưng phẩm chất nếu không đủ yêu cầu của ta, ta không nhất định sẽ lấy toàn bộ."

Tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng chuyển động nhưng mồm miệng lại không chân chờ chút nào, nói.

"Đạo hữu cứ yên tâm! Tất cả đều là Dị Ma kim cực phẩm (Nguyên văn: tối thượng phẩm), tuyệt đối không lấy thứ phẩm cho đủ số. Cho nên đạo hữu chỉ cần cấp cho một cái giá thấp hơn ba phần bên ngoài là được."

Thanh niên Ma tộc vỗ ngực cam đoan, cũng nhoáng đem một tay xòe ra ba ngón trước mặt Hàn Lập giờ ra một cái.

"Tại hạ mạo muội làm chuyện nguy hiểm như vậy mà đạo hữu cũng chỉ bỏ ra ba phần sao? Cái giá này vẫn là quá cao đi!"

Hàn Lập nhíu hai mắt lại, chậm rãi lắc đầu.

"Vậy, giá của đạo hữu dự định nhiều ít ra sao?"

Vô Ưu không hề tức giận, ngược lại còn tươi cười, hỏi.

"Ta chỉ có thể chấp nhận giá bằng một nửa bên ngoài, bằng không bút giao dịch này tại hạ thà rằng không làm."

Hàn Lập không chút do dự, dường như đối với tất cả đều có suy tính qua một lần, nói.

"Tốt, một nửa thì một nửa. Chỉ cần các hạ đồng ý phát ra tâm ma huyết thệ thì không còn vấn đề gì nữa. Hơn nữa, giao dịch lần này cũng phải mau chóng tiến hành, không nên trì hoãn thêm nữa. Không bằng như vậy đi, ngày mai vẫn giờ này tại đây, chúng ta liền tiến hành giao dịch, thế nào? Đương nhiên nếu đạo hữu vẫn còn bận tâm thì chi bằng gọi thêm mấy người nữa cũng được."

Có chút ngoài dự liệu của Hàn Lập, tên thanh niên Ma tộc chẳng qua chỉ tự suy tính lại một chút liền luôn miệng đáp ứng, cũng lập tức đưa ra thời gian và địa điểm giao dịch.

Với bộ dáng cấp bách như thế của đối phương, trong lòng Hàn Lập cũng có chút ngoài ý muốn nhưng cũng vẫn gật gật đầu, sau đó liền ngáp một cái, nói:

"Không thành vấn đề, cứ như lời Vô Ưu đạo hữu nói đi. Ngày mai chúng ta sẽ tiến hành giao dịch, còn người giúp đỡ, hắc hắc, đến lúc đó nói sau."

"Đạo hữu quả nhiên sáng khoái, tại đây giờ này ngày mai Vô Ưu lại kính cần chờ đại giá của đạo hữu!"

Thanh niên Ma tộc hướng Hàn Lập ôm quyền, không chút che dấu vẻ hưng phấn, nói.

"Chuyện đã xong, tại hạ trên người còn có chút việc, cũng sẽ không ở lại đây nữa."

Hàn Lập lập tức đứng dậy, thản nhiên nói.

Vô Ưu tự nhiên không ngăn trở chút nào, sau khi đem tầng quang tráo rút đi liền khách khách khí khí tự mình tổng tiến Hàn Lập ra tới cửa phòng ngoài, cho đến tận khi không còn thấy bóng dáng Hàn Lập nữa thì mới hướng đám nam nữ Ma tộc ở phụ cận vẫy tay một cái, lần nữa mang theo đám người quay trở lại gian phòng lúc trước.

"Đại ca, sự tình có thành không?"

Một gã nam tử Ma tộc gương mặt có chút tương tự Vô Ưu vừa tiến vào đại sảnh liền không nhịn được hỏi lớn một câu.

"Tam đệ yên tâm, tự nhiên là thành, hơn nữa ngày mai sẽ lập tức tiến hành giao dịch."

Vô Ưu mỉm cười, nói.

"Thật tốt quá! Cuối cùng cũng đem đám "khoai lang nóng" kia tổng xuất ra được. Đại ca, chúng ta giao dịch xong có hay không lập tức rời khỏi Lam Bộc thành?"

Tên nam tử Ma tộc kia mừng quá đổi, vội vàng hỏi lại một câu.

"Đương nhiên là ly khai lập tức. Thiết Hổ, những thợ mỏ kia người xử lý sạch sẽ chưa, sẽ không lưu lại chút hậu hoạn nào chứ?"

Vô Ưu đáp lại một câu, bỗng nhiên lại hướng một gã trung niên trong đám người hỏi một câu.

"Lão đại yên tâm, những người biết rõ nội tình đều đã xử lý xong, đều không lưu lại một người sống. Thậm chí vì ngừa vạn nhất, ta còn đem cả toà mỏ quặng phong kín hoàn toàn, cho dù thực sự còn người tránh được kiếp nạn này cũng tuyệt không có cách nào thoát ra trong thời gian ngắn được."

Trung niên Ma tộc có chút vội vàng, cung kính nói.

"Tốt lắm! Chúng ta ở Lam Bộc thành này tự động khai thác mỏ quặng, nguyên bản chính là phạm vào mấy thế lực đáng kiêng kị, lúc này mà bên ngoài biết được chúng ta có nhiều khoáng thạch quý hiếm như vậy tuyệt đối sẽ dẫn tới đại họa sát thân. Chỉ có thể vội vàng đem tất cả lên lút bán ra ngoài, sau đó lập tức viễn độn ly khai nơi này, vậy mới có hy vọng bảo vệ tính mạng được."

Vô Ưu thở ra một hơi, vẫn có chút lo lắng, nói.

"Lão đại, chúng ta hà tất phải mạo hiểm bán ra ở trong thành, sao không mang theo chúng cùng viễn độn rồi sau đó mới tìm một thành trì khác tìm kiếm cơ hội thích hợp bán ra? Như vậy, giá cả cũng sẽ không bị ép thấp như vậy."

Một nữ tử Ma tộc gương mặt thanh tú trong đám người vẫn có chút không cam lòng, nói.

"Nói hay, người thật muốn "người chết vì tài, chim chết vì thực" sao? Mang theo chúng ly khai nơi này, đó là chúng ta tự đi tìm đường chết. Nếu chúng ta thành công mang theo một khoản đại tài phú trên người mà ly khai nơi này, những thế lực kia cho dù biết rõ hơn phân nửa sẽ không có sức truy sát chúng ta. Nhưng nếu mà mang theo khoáng thạch mà nói, sợ là chúng ta chạy tới chân trời góc biển thì những thế lực kia vẫn tuyệt không dễ dàng buông tha. Huống hồ, gần đây chúng ta nghiên cứu quặng kia vì sao xuất hiện nhiều khoáng thạch quý hiếm như vậy lại phát hiện ra một tin tức không ổn!"

Vô Ưu thần sắc âm trầm, nói.

"Tin tức không tốt? Đại ca, còn tin tức gì không tốt? Chẳng lẽ so với tình cảnh của chúng ta bây giờ lại còn nguy hiểm hơn sao?"

Thanh niên Ma tộc ngo ngác một lát, có chút khó nén, hỏi một câu.
Đồng dạng, đám nam nữ còn lại cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chương 2121: Gặp lại hồng nhan

"Ta nhờ vào vài phương pháp đặc thù tiến hành tra xét bản đồ ở những nơi gần với mỏ quặng bí mật của chúng ta, sau đó liền phát hiện ra khu vực phụ cận chính là mạch khoáng của thành chủ. Nghe nói ở đó còn ẩn chứa một cái cực phẩm khoáng mạch, hơn nữa người của thành chủ vẫn không nỗ lực khai thác mà còn để lại cho tới bây giờ." Vô Ưu chậm rãi nói.

"Như vậy nghĩa là sao? Chẳng nhẽ mỏ khoáng thạch quý hiếm mà chúng ta phát hiện ra lại chính là của thành chủ?" Tên thanh niên Ma tộc trở nên hoảng sợ nhưng bộ dáng vẫn không mấy tin tưởng.

"Không sai. Sau khi cẩn thận suy nghĩ lại thì mỏ quặng mà chúng ta khai thác trộm giỏi lắm cũng chỉ là một cái mỏ trung phẩm ở giáp ranh thôi. Dù có chuyện động trời xảy ra đi nữa cũng không có khả năng xuất hiện số lượng cực phẩm khoáng thạch nhiều đến vậy. Điều này hẳn là do trong quá trình đào bới đã bị lệch khỏi hướng ban đầu mà đến thẳng mỏ cực phẩm khoáng mạch của thành chủ. Loại chuyện này cũng không phải chưa từng xảy ra ở những mạch khoáng giao nhau. Chỉ là vận may của chúng ta không ít, cho dù khai thác vụng trộm trong một thời gian dài như thế mà vẫn chưa bị thủ vệ của thành chủ phát hiện ra thôi." Vô Ưu tỏ ra ngưng trọng từ từ nói.

Đến lúc này cả đám nam nữ Ma tộc đều trở nên kinh hoảng...

Không thể nghi ngờ gì hơn, thế lực của thành chủ là lớn nhất tại Lam Bộc hồ, lại có Lam Bộc Thánh Tổ sau lưng làm chỗ dựa. Cho dù các thế lực

khác trong lòng có chút bất mãn nhưng tuyệt đối không dám đối kháng ra mặt với thành chủ.

Đám người này tu vi cao lắm cũng chỉ có Hóa Thần, Luyện Hư, vậy mà dám đi làm chuyện tày đình, chọc giận đến một thế lực lớn như vậy thì hậu quả tiếp theo tự nhiên không cần phải nghĩ quá nhiều.

Ngay cả nữ tử Ma tộc có khuôn mặt thanh tú khi này cũng đã hoàn toàn quên đi sự tiếc nuối mà thay vào đó là đang dần trở nên kinh hoàng...

"Vì vậy các ngươi cũng không cần ôm tư tưởng cầu may ở đây. Lúc này có thể giữ lại tính mạng để ra khỏi Lam Bộc hồ đã là may mắn lắm rồi. Mà lần tiêu thụ khoáng thạch này ta chỉ tìm người tới từ bên ngoài, lại còn bán ra với cái giá rất thấp. Nhưng dù như vậy thì con số Ma Thạch có thể thu được cũng vô cùng lớn, nói không chừng nó còn có thể giúp chúng ta giữ lại được tính mạng. Đương nhiên nếu thuận lợi chạy thoát thì số Ma Thạch này cũng tự nhiên sẽ được chia cho mọi người." Vô Ưu tựa như đã cân nhắc tất cả mọi việc rồi một hơi nói ra.

Nghe được những lời này của Vô Ưu, đám người Ma tộc liền khen phải không thôi. Mà nét hoảng sợ trên mặt cũng theo đó tan đi không ít.

Về phần giao dịch ngày mai đám người này cũng không mấy lo lắng.

Dù sao thì lần giao dịch này cũng hoàn toàn ám muội, hơn nữa địa điểm giao dịch cũng không được tiến hành ở nơi hoang vắng nên cả hai bên chẳng thể làm ra loại hành động khác được. Nếu không vạn nhất mà gây chú ý cho thế lực khác thì chỉ lâm vào hoàn cảnh cả hai cùng thất bại mà thôi.

Nhưng cho dù như vậy thì Vô Ưu vẫn chuẩn bị trước một số thủ đoạn phòng ngừa sau đó một mực phân phó xuống, đám thủ hạ của y tự nhiên

răm rắp nghe theo.

Những người còn lại cũng không có phản đối thêm điều gì, sau khi đồng ý bèn chia làm mấy lượt lục tục kéo nhau rời khỏi đại sảnh

Lúc này Hàn Lập ngồi trên một chiếc xe thú đang chạy đi như bay hướng đến cửa thành phía đông.

Mấy canh giờ sau chiếc xe ra khỏi cửa thành, rồi lại dọc theo một con đường sỏi đá gồ ghề một lúc cuối cùng mới đến được một khu rừng rậm xanh mươn mướt.

Đợi cho chiếc xe dừng hẳn lại, lúc này Hàn Lập mới nhẹ nhàng bước từ trên xe xuống rồi đảo mắt qua cánh rừng rậm thoáng nhìn qua.

Ở bên cạnh cánh rừng rậm có một lối nhỏ như ẩn như hiện nổi thẳng tới một nơi sâu thẳm, âm u, yên tĩnh bên trong.

Ánh mắt Hàn Lập khẽ động liền dừng lại trên một gốc cây cao vút đến tận trời xanh mọc ngay bên rìa con đường nhỏ.

Trên thân cây đại thụ có một chiếc lệnh bài bằng gỗ màu vàng không mấy bắt mắt. Mặt trên chiếc lệnh bài được viết ba chữ thanh thoát bằng cổ văn màu đen nhạt!

"Quảng Nguyên Trai"

Hàn Lập thì thào đọc mấy chữ cổ văn trên mộc bài, sau đó khẽ nhếch miệng cười rồi cất bước trên con đường nhỏ hướng vào sâu trong rừng rậm.

Đi sâu vào rừng rậm khoảng ba bốn mươi trượng, sau khi vòng qua quẹo lại mấy lần, nơi cửa vào ban đầu đã không còn thấy được bóng dáng nữa.

Mà đúng lúc này phía trước con đường bỗng nhiên xuất hiện thêm một lão giả thân hình cao lớn mặc áo màu tro.

Sắc mặt lão giả đỏ rực như lửa, hai mắt nhỏ dài!

Trên tay lão giả đang cầm một quyển sách cổ bên ngoài bọc lớp da màu bạc. Hắn ngồi tựa vào gốc cây ven đường, rung đùi đọc sách thập phần đắc ý.

Hàn Lập hơi đảo mắt qua nhìn lão giả liền phát hiện ra đây chỉ là một gã Hóa Thần tu sỹ, hắn khẽ nhíu mày một chút rồi tiếp tục đảo bước về phía trước.

Khi hắn đi ngang qua lão giả chỉ hơi để lộ ra tu vi Luyện Hư một chút, sau đó không hề liếc mắt thêm lấy một cái rồi cứ thế lướt qua.

Mà lão giả cũng không hề ngẩng đầu lên mà chỉ chăm chăm nhìn vào những dòng chữ trong quyển sách cổ trên tay, dường như chúng làm hắn trở nên si mê vậy.

Nhưng sau khi bóng dáng của Hàn Lập biến mất đằng sau khúc quanh, lúc này lão giả mặc áo màu tro mới ngẩng nhìn lên, trên mặt toát đầy mồ hôi lạnh.

"Linh áp thật quá sức cường đại, xem ra không phải là loại Luyện Hư kỳ bình thường rồi, phải lập tức thông báo cho mấy tên phía sau không cần chặn lại mới được. Người này hoàn toàn đủ tư cách tiến vào Quảng Nguyên Trai." Lão giả thì thào tự nhủ vài tiếng rồi khẽ khua ngón tay nhanh như chớp trên bìa quyển sách cổ.

Vài cái ký hiệu màu đen nhạt hiện ra rồi lóe lên nhập vào mặt bìa màu bạc không thấy bóng dáng.

Sau khi lão giả thờ dài một hơi, thân hình cũng dần mờ hồ đi, phía dưới tán cây đại thụ chợt phát ra một quang đoàn màu xanh rồi nhanh chóng tan biến.

Sau thời gian khoảng một bữa cơm, Hàn Lập đi theo con đường nhỏ đến trước cửa một tòa lầu các cao đến năm tầng.

Cả tòa lầu các này được trạm trổ từ một loại gỗ màu trắng, hơn nữa nước gỗ đã hơi ngả sang màu vàng, dường như có từ rất xa xưa, đã tồn tại qua không biết bao nhiêu năm tháng rồi.

Mà trước cửa tòa lầu đã có một thiếu nữ mặc áo bào màu xanh lục đang lẳng lặng đợi ở đó.

Thiếu nữ nhìn khoảng mười lăm mười sáu tuổi, xinh đẹp tuyệt trần. Dựa vào trang phục mà nàng đang mặc thì chắc đây là một nha hoàn.

Nàng vừa thấy Hàn Lập xuất hiện, lập tức không chút hoang mang tiến lại rồi chỉnh đốn trang phục thi lễ:

"Hi Nhi xin bái kiến tiên bối. Mời người đi theo tiểu tỳ, tiểu thư nhà ta đang ở trên lầu đợi người đại giá."

"Tiểu thư nhà ngươi? Ta thật không nghĩ tới chủ nhân của Quảng Nguyên Trai lại là một vị tiên tử. Nếu như vậy thì ngươi đi trước dẫn đường đi!" Hàn Lập cũng không nghĩ nhiều chỉ gật đầu, liền theo thiếu nữ mặc áo xanh hướng về phía cửa chính bước tới.

Chỉ mới bước chân qua ngưỡng cửa Hàn Lập liền cảm thấy một cỗ hàn ý nào đó khiến hấn rùng mình. Cũng may là pháp lực trong người lập tức lưu chuyển một trận, cảm giác khác lạ tan đi, mọi thứ mới khôi phục lại như thường.

Nhưng sau khi đem thần niệm quan sát bốn phía, hắn liền phát hiện ra trong hư không như ẩn như hiện dao động của cấm chế.

Hiển nhiên nơi này đã bị người ta bày ra một loại cấm chế lợi hại. Nhưng có thể mang đến cho hắn một tia cảm giác nguy hiểm thì có thể thấy được loại cấm chế này không hề đơn giản.

Mà ở tầng một tòa lầu ngoại trừ được bày biện vài bộ bàn ghế đơn giản cùng mấy bức tranh cổ trên tường thì không còn vật nào khác nữa.

Hàn Lập đem ánh mắt hướng về bức tranh cổ gần nhất đảo qua, sau đó lại thoáng nhìn qua mấy bức khác trên mặt bỗng nhiên hiện lên một nụ cười khế, rồi nhẹ nhàng gật đầu.

Bức tranh cổ này vẽ một cái gương đồng loang lỗ rỉ sét, trông sống động như thật, nhưng đã có chút tổn hại không còn nguyên vẹn.

Ba bức còn lại cũng phân biệt vẽ một cái trường kiếm màu lam hàn quang lấp lờ, một cái trường thương màu vàng rực rỡ, và cuối cùng là một cái lệnh bài hình tam giác.

"Thế nào, có phải tiên bối đã nhìn ra điều gì? Nếu đúng là như vậy, chỉ trong thời gian ngắn mà tiên bối đã nhìn ra sự ảo diệu trong Tứ Tượng Đồ, đủ thấy nhãn lực của người rất cao, có thể xếp vào nhóm một trăm người khách đứng đầu của bốn trai." Tiểu nha hoàn Hi Nhi thấy vậy trong mắt không khỏi hiện lên vẻ ngạc nhiên.

"Chỉ là một trăm người đứng đầu thôi sao?" Hàn Lập nghe vậy liền tỏ vẻ không cho là đúng.

"Tiên bối không nên xem thường một trăm người đứng đầu này, bọn họ đều có tu vi Luyện Hư như tiên bối, ngoài ra tất cả đều là hạng người có thanh danh hiển hách." Nàng nha hoàn mặc áo lục này vội vàng giải thích.

"Một trăm người đứng đầu, hắc hắc! Nếu có người thực sự cho rằng bốn bức tranh này chỉ là một toà Tứ Tượng Trận bình thường thì khi bị cấm chế này vây khốn e rằng kết cục ngã xuống chỉ là việc sớm hay muộn. Các ngươi còn bí mật bố trí thêm một cái trận pháp nữa, hẳn đây mới là đòn sát thu đi. Không biết về điều này thì trong số khách của quý trai có bao nhiêu người phám phá ra?" Hàn Lập cười lạnh một tiếng, bỗng nhiên một hơi nói ra.

"Tiền bối quả nhiên tuệ nhãn như đuốc! Số người có thể khám phá ra thật giả của Tứ Tượng Trận tự nhiên càng hiếm, thực cũng không quá mười người. Hơn phân nửa số người bọn họ đều là Ma Tôn tiền bối. Nếu tiền bối có thể làm được điều này thì tự nhiên sẽ không phải thử thách ở tầng hai như quy định nữa mà có thể trực tiếp lên tầng ba gặp tiểu thư nhà ta. Tiểu thư nhà chúng ta đang ở lầu ba xin đợi quý khách!" Lúc này thiếu nữ áo xanh đã thực sự kinh hãi, nàng tròn to đôi mắt nhìn Hàn Lập rồi trả lời.

"Tốt, ta cũng muốn gặp qua một lần. Nghe nói vị chủ nhân của Quảng Nguyên trai này ở khu vực Lam Bộc hồ không có gì là không thể làm được." Hàn Lập cũng không có ý kiến gì khác, tự nhiên gật đầu đồng ý.

Tiếp đó hắn lại đi theo thiếu nữ mặc áo lục Hi Nhi dễ dàng đi lên tầng lầu các thứ hai.

Tầng lầu thứ hai này được bày biện hoàn toàn khác hẳn với tầng một. Ngoài trừ mấy bộ bàn ghế đơn giản ra, khắp nơi còn có nhiều chậu hoa với đầy đủ màu sắc, lại có thêm cả các loại linh thảo không biết tên nữa.

Mà đang đứng trước mấy chậu hoa là một thiếu phụ có mái tóc màu hoa râm, khuôn mặt mềm mại dị thường.

Lúc Hàn Lập tiến vào cũng chính là lúc thiếu phụ này đang cầm trong tay một chiếc bình ngọc màu xanh biếc. Chiếc bình phun ra dòng nước suối

trong suốt tưới lên một gốc cây đỏ sậm.

"Chu Di, vị tiên bối này chính là vị khách mà tiểu thư hôm nay muốn gặp. Hắn đã nhìn ra được cấm chế thứ hai ở tầng một, Hi Nhi liền trực tiếp dẫn hắn lên gặp tiểu thư." Thiếu nữ áo xanh lục hướng về phía phụ nhân nói với vẻ cung kính dị thường.

"A, có thể cùng lúc nhìn ra hai loại cấm chế thật không hề bình thường. Ô, các hạ đã đem một phần tu vi dấu đi rồi."

Vị thiếu phụ vẻ mặt vốn thập phần bình tĩnh, khi nghe thiếu nữ mặc áo lục mới thản nhiên nhìn qua Hàn Lập một cái. Nhưng sau đó trong nháy mắt sắc mặt nàng khẽ biến, rùng mình hỏi.

Hàn Lập vừa thoáng nhìn qua thiếu phụ đã nhận ra đối phương là một gã Ma tộc Tôn giả, lại còn là Ma Tôn hậu kỳ đại thành. Hơn nữa khi nghe đối phương khám phá ra tu vi của mình thì hai mắt không khỏi nhú lại, mất một lúc lâu sau mới chậm rãi nói:

"Tại hạ thực không nghĩ đến ở nơi này có thể gặp được người có tu vi cao như đạo hữu. Bất quá các hạ yên tâm, ta ẩn dấu đi tu vi cũng chỉ để thuận tiện hành sự thôi."

"Việc này tất nhiên ta rất tin tưởng. Tu vi đến cảnh giới như chúng ta nếu lộ diện ở chốn đông người thực không mấy thích hợp. Nhưng nếu đạo hữu đã đích thân tới bản trai thì tiếp theo hãy để ta dẫn các hạ đi gặp tiểu thư. Hi Nhi, trước tiên ngươi hãy lui ra đi." Thần sắc của thiếu phụ Ma tộc rất nhanh trấn định trở lại, nàng liền hướng về thiếu nữ mặc áo lục phân phó một tiếng.

Chú thích:

Quảng Nguyên Trai:

Trai (齋): Cái trái ngoài, cái nhà riêng để ở trong lúc sắp tiến hành tế lễ tại gian chính gọi là trai. Cái phòng riêng để học gọi là thư trai

Chương 2122: Môn hạ của Lục Cực

"Dạ, Chu di", khi thiếu nữ mặc áo lục biết được Hàn Lập che dấu tu vi liền trở nên kinh hãi. Nhưng lại nghe được lời phân phó của thiếu phụ thì lồi lo lắng trong lòng mau chóng qua đi, nàng chỉ khẽ cúi đầu cung kính rồi lặng lẽ rời khỏi tầng hai tòa lầu.

"Xin mời đạo hữu hãy đi theo thiếp thân đến đây. Nếu quý khách là cấp bậc Ma Tôn thì tự nhiên không phải gặp thế thân của tiểu thư nữa mà sẽ do chính người tiếp đón."

Thiếu phụ thân nhiên nhìn Hàn Lập nói một câu rồi hướng về phía cầu thang thông lên tầng ba khẽ phát nhẹ tay áo.

Ngay lập tức hoàng quang chớp động lên trong hư không. Sau đó là một cỗ dao động tràn ra khắp nơi, dường như có cấm chế nào đó đã bị mạnh mẽ giải trừ.

Nhưng trong khoảnh khắc một cái chớp mắt khi cấm chế bị giải trừ có một cái ký hiệu màu xám bắn ra từ trong tay áo của thiếu phụ, sau đó nó lóe lên rồi biến mất.

Hàn Lập cũng không nói thêm điều gì, gót chân khẽ điểm rồi theo thiếu phụ bước lên cầu thang.

Tầng ba của tòa lầu là một căn phòng thật lớn được bài trí hoa lệ sang trọng.

Ở giữa gian phòng là một cái bàn thờ làm bằng bạch ngọc óng ánh, trên bàn tùy tiện bày biện vài cái bản đồ bát quái chuyên dùng để bói toán. Bên cạnh là một cái lư hương đang tỏa ra hương đạo khói trắng nghi ngút làm cho căn phòng ngập tràn mùi thơm.

Mà ở sau bàn thờ có một thiếu nữ mặc áo vàng dung nhan cực kỳ xinh đẹp. Nàng đang ngồi ngay ngắn trên cái ghế dựa lớn, trong tay vẫn vờ một khối ngọc thần sắc vô cùng khoan thai.

Hai bên vách căn phòng chia ra là bốn nam bốn nữ Ma tộc trẻ tuổi. Nam khôi ngô anh tuấn, nữ yêu kiều thanh tú, tất cả đều đứng đó với vẻ mặt cung kính.

Những người này đều có tu vi Hóa Thần kỳ.

Nhưng thiếu phụ lại không hề có ý tứ dừng lại chút nào, nàng cứ thế mang theo Hàn Lập một mạch đi lướt qua rồi lên thẳng tới tầng thứ tư.

Còn thiếu nữ mặc áo màu vàng vừa nhìn thấy thiếu phụ từ xa đã lập tức đứng dậy cung kính thi lễ.

Thiếu phụ cũng không thềm nhìn qua mà chỉ khẽ phất tay áo, lúc này đám người thiếu nữ áo vàng mới dám khôi phục lại tư thế như trước.

Bước chân Hàn Lập hơi chậm lại một chút, ánh mắt liền đem đám người này nhìn qua một lượt, trên mặt không khỏi hiện lên vẻ khác thường.

Xét về cả dung mạo lẫn khí chất mà nói thì chỉ sợ mọi người đều nghĩ rằng thiếu nữ áo vàng này chính là vị tiểu thư của Quảng Nguyên Trai. Mà ai có thể ngờ rằng đây chỉ là một người thể thân.

Trong lòng Hàn Lập thầm nghĩ như vậy, cộng thêm những thông tin thu thập được trước khi tới đây, hẳn lại càng thêm tò mò về vị tiểu thư kia.

Một lúc sau, hấn rút cuộc cũng theo thiếu phụ đi lên tới tầng bốn.

Vừa mới tới nơi Hàn Lập liền đem hết thảy xung quanh quan sát một lượt, trong lòng hấn liền dấy lên kinh ngạc.

Cũng chẳng phải tầng này được trang trí gì đó cổ quái, mà tất cả mọi thứ đập vào mắt của Hàn Lập lại giống như một căn phòng của một gia đình nông dân bình thường nơi thế tục.

Không xa phía trước là gian nhà bằng tranh nhỏ nhắn vững vàng, bên trong bày biện vô cùng giản dị. Ở giữa kê một cái bàn, cạnh đó là chiếc giường gỗ cũ kỹ, trên giường còn có thêm tấm chăn bông vỏ bằng vải thô.

Mà ngay trước căn nhà tranh có mấy bó rơm khô cùng một cái guồng xe tơ để trồng trái trên mặt đất.

Tại ngay sau guồng tơ có một thiếu nữ nhỏ nhắn mặc áo gai thô đang ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế đơn thấp. Nàng đang rất chăm chú điều khiển con quay trước mặt.

Một cuộn vải bố đang chậm rãi dài ra rồi xếp thành từng xếp ngăn nắp trên mặt đất.

Hàn Lập đem thần niệm đảo qua cô gái trong nháy mắt, sau đó về mặt hấn không khỏi dấy lên một tia kinh ngạc.

Tu vi của thiếu nữ cũng không cao lắm, nàng chỉ vừa tiến vào Hóa Thần kỳ mà thôi. Nhưng kỳ lạ là lúc thần niệm của Hàn Lập còn muốn tra xét rõ ràng hơn thì bỗng nhiên bị một cỗ lực cản vô hình đẩy bật ra, không cách nào tiếp xúc lại gần được.

Điều này làm khiến cho Hàn Lập ngẩn ra. Nhưng sau đó hấn liền hiểu ra đôi phương mang theo loại bảo vật hộ thân nào đó có khả năng tự chủ bài

xích thân niệm tra xét.

Không biết từ lúc nào người thiếu phụ đã tiến đến một bên thiếu nữ áo gai, nhưng từ đó trở đi nàng chỉ lẳng lặng đứng yên một chỗ mà không hề lên tiếng quấy rầy.

Hàn Lập cũng dừng chân ngay bên mép cầu thang rồi thản nhiên quan sát nhất cử nhất động của người thiếu nữ.

Hiện lên rõ ràng trong mắt hắn là hình dung của một cô gái có khuôn mặt hơi thô, dung nhan bình thường không hề bắt mắt.

Nếu so nàng với những người bình thường thì cũng không khác nhau lắm, chỉ là vầng trán của nàng rộng hơn một chút mà thôi. Nhưng nếu nhìn kỹ bóng dáng nàng đang ngồi lại đem đến cho người ta một cảm giác hết sức khoan khoái.

Hàn Lập vừa quan sát thiếu nữ mặc áo gai vừa âm thầm đánh giá về đối phương.

Động tác của thiếu nữ trên khung cửu thành thực nhanh nhẹn lạ thường. Chỉ sau thời gian một tuần trà, nàng đã đem những quận tơ gai trên khung dệt xong hết.

Đến khi nhìn thấy đoạn sợi còn sót lại cũng được đan nốt, tám vải bố cũng nhẹ nhàng từ trên khung quay hạ xuống, lúc này thiếu nữ mới thở nhẹ một hơi. Nàng nhìn lại đồng lớn vải bố đã được dệt xong đôi mắt liền ánh lên vẻ thỏa lòng tươi cười, sau khi dời ánh mắt đi, nàng mới hướng về thiếu phụ bên cạnh khéo léo xin lỗi:

"Chu di, thật ngại quá, phải bắt dì phải đợi lâu."

Thanh âm của cô gái không thể nói là dễ nghe nhưng bên trong như còn chứa thêm một loại khí chất hấp dẫn nào đó, làm cho người khác nghe xong liền bị cuốn hút vào.

"Tiểu thư đừng bận tâm! Lão nô cũng chỉ mới vừa tới. Nhưng xin tiểu thư tha lỗi cho, ta chưa được đồng ý mà đã dẫn khách lên đây." Thiếu phụ mặc dù có tu vi cao hơn cô gái trước mặt rất nhiều nhưng biểu hiện của nàng lại thập phần cung kính, hơn nữa còn tự xem mình là bậc hạ nhân của thiếu nữ.

Hàn Lập đứng xem hết cảnh này lập tức đẩy lên kinh ngạc. Hắn không khỏi cẩn thận đánh giá kỹ lại người thiếu nữ vài lần, trong lòng thầm đoán già đoán non chẳng nhẽ đây là hóa thân của vị Ma tộc Thánh Tổ nào đó?

"Chu di đích thân dẫn người đến gặp ta thì khẳng định phải là khách quý rồi. Tiểu muội là Lam Dĩnh, không biết danh xưng của huynh là gì?" Thiếu nữ mặc áo gai mỉm cười, lúc này nàng mới thông dong nhìn qua.

"Tại hạ họ Hàn. Thấy tiên tử là chủ nhân của Quảng Nguyên Trai thật làm cho ta có chút bất ngờ."

"Sao vậy, có phải Hàn huynh cảm thấy tiểu muội không đủ sức làm chủ nhân của Quảng Nguyên Trai sao?" Khóe môi thiếu nữ áo gai nhếch lên để lộ ra một nụ cười tươi diễm tĩnh.

"Vô luận là tu vi hay dung mạo thì người thế thân dưới lâu càng giống với vị tiểu thư chủ nhân của Quảng Nguyên Trai hơn. Nhưng xét cho cùng thì thế thân vẫn là thế thân, cho dù có giống đi nữa thì cũng không đủ khả năng giúp ích cho tại hạ." Hàn Lập không chút khách khí坦然 trả lời.

"Hàn huynh nếu nói như vậy thật có chút không phải rồi. Kỳ thật người tỳ nữ dưới tầng ba cũng không phải chỉ để làm cảnh, nếu không có gì đặc

biệt nàng cũng có thể tự ứng phó một ít yêu cầu của khách nhân bình thường. Nhưng tất nhiên là đối với khách quý như đạo hữu thì nàng thật hữu tâm vô lực." Thiếu nữ áo gai cười khẽ đáp lời.

"Thì ra là như thế. Xem ra thanh danh của quý trai lớn đến mức này đều do vị tiểu thư giả mạo kia mang lại. " Hàn Lập cười hắc hắc không muốn ý kiến thêm.

"Tiểu muội làm như vậy cũng vì có chút bất đắc dĩ. Nếu chỉ là khách bình thường thì nàng ta cũng đủ khả năng ứng phó rồi, mà có thể trở thành khách quý của bốn trai cũng không nhiều, ngay như Hàn đạo hữu cũng là vị khách thứ ba mà ta gặp trong năm nay thôi. Hay lắm, trước tiên xin mời Hàn đạo hữu hãy ngồi xuống, nếu có chuyện gì chúng ta sẽ từ từ bàn bạc kỹ lưỡng. Chỉ cần có thể chi ra một khoảng tiền lớn thì nhất định bốn trai sẽ làm các hạ được thỏa lòng." Thiếu nữ áo gai khẽ gật đầu rồi như mây thoảng gió bay* mời Hàn Lập tới ngồi.

Hàn Lập nhìn xung quanh đôi chút rồi khẽ đánh ra hư không một trảo. Nhất thời một chiếc ghế dựa cũ lướt gió bay đến rồi dừng lại vững trãi ở trước mặt.

Thân hình hắn mới khẽ động đã nhanh như chớp đang hoàng ngồi đối diện với người thiếu nữ.

"Hàn đạo hữu có thể tìm tới đây chắc rằng đã hiểu biết về bốn trai không ít. Nhưng theo lệ thì trước mặt quý khách tại hạ phải nhắc lại quy củ thêm một lần, mong rằng Hàn huynh không vì vậy mà để trong lòng!" Thiếu nữ áo gai chậm rãi nói.

"Tại hạ cũng mới đến Lam Bộc hồ không lâu nên đối với quý trai thực không hiểu biết nhiều lắm. Nếu được Lam tiên tử giảng giải cho đôi chút thì thật không gì tốt bằng." Hàn Lập không chú ý trả lời.

"Nói trên phương diện nào đó thì bốn trai cũng như một tổ chức tình báo, chúng ta không trực tiếp tham gia vào bất kỳ chuyện gì mà chỉ phụ trách cung cấp thông tin mà thôi. Quảng Nguyên Trai của chúng ta thành lập đã lâu, cho dù không dám khẳng định là mọi chuyện diễn ra tại Thánh Giới đều rõ như lòng bàn tay nhưng ít nhất thì những chuyện bí ẩn hay trong đại chúng ta nắm được cũng không ít.

Hơn nữa các thế hệ chủ nhân của Quảng Nguyên Trai đều tinh thông thuật bói toán, cho dù chúng ta không nắm giữ được thông tin thì cũng có thể giúp quý khách bói ra được phần nào. Nhưng vì vận dụng thuật bói toán sẽ tổn hại đến thọ nguyên nên giá cả không cần phải nói cũng sẽ rất cao. Tất nhiên bốn trai sẽ không chủ động khuyên quý khách lựa chọn cách này. Mặt khác dù cho quý khách có thu được thông tin gì ở bốn trai cũng tuyệt đối không được tiết lộ cho người khác biết, nếu không sẽ bị bốn trai đưa vào danh sách không tiếp đón, từ đó về sau sẽ không thể cùng bốn trai hợp tác thêm chuyện gì khác. Ngoại trừ những điều này thì những chuyện khác đều chẳng quan trọng. Mong rằng đạo hữu sẽ không vi phạm những quy định này. Tốt rồi, bây giờ đạo hữu đã thông suốt chưa?" Thiếu nữ mặc áo gai vừa chăm chú nhìn Hàn Lập vừa một mạch nói ra, sau cùng nàng lại hỏi một câu.

"Ồ, việc này so với những gì ta biết được trước đây cũng không khác lắm. Ta muốn hỏi thêm, có bao nhiêu người khách đã thực sự vừa lòng khi trở về từ quý trai?"

Nghे nội dung lời nói của thiếu nữ mặc áo gai khiến cho Hàn Lập khẽ nhú mảy, nhưng hần lập tức lấy lại bình thường rồi hỏi tiếp.

"Về những tình huống trước đây ta cũng không hiểu biết được nhiều, nhưng từ khi tại hạ chủ trì Quảng Nguyên Trai đến nay thì chưa một vị khách nào phải thất vọng ra về." Ánh mắt của Lam Dĩnh khẽ hiện lên vẻ ngạo nghễ, sau đó lạnh nhạt trả lời.

"Chưa từng có người nào phải thất vọng? Xem ra quý trai thật là thân thông quản đại! Nếu đúng như vậy tại hạ cũng yên tâm phần nào." Cho dù là Hàn Lập khi nghe được cô gái trả lời cũng phải nao nao trong lòng, nhưng ngoài mặt thì hắn không chút động dung nói.

"Nếu như đạo hữu không còn điều gì nghi vấn và lo lắng về bốn trai nữa thì hãy nói điều mà người muốn biết ra. Bốn trai sẽ dựa vào độ quý hiếm của thông tin trên mà đưa ra mức giá hợp lý." Thiếu nữ áo gai dần trở nên nghiêm nghị.

"Ta muốn biết phải làm cách nào mới có thể ở Lam Bộc thành thu được lượng lớn thượng phẩm Huyết Nha Mễ?" Hàn Lập cuối cùng không chút chần chừ mà đi thẳng vào vấn đề.

"Huyết Nha Mễ! Ha ha, quả nhiên là Hàn đạo hữu muốn mua loại tin tức này." Sau khi nghe xong thiếu nữ áo gai thần sắc liền buông lỏng, nàng dần lấy lại thần nhiên rồi cười một tiếng.

"Sao vậy? Việc Hàn mỗ muốn nghe thông tin này có gì kỳ quái lắm sao?" Hai mắt Hàn Lập tinh quang chột lóe, sau đó tỉnh bơ hỏi.

"Việc này thật không phải, Hàn đạo hữu chớ nên tức giận. Thực không dấu đạo hữu, cứ mười người khách đến Quảng Nguyên Trai chúng ta thì lại có đến hai ba người hỏi thăm loại tin tức này. Thông tin liên quan đến việc này đương nhiên là bốn trai có! Nhưng dù rằng mỗi ngày đều có rất nhiều người mua loại tin tức này thì giá cả của nó cũng không thấp." Cô gái mặc áo gai khẽ mỉm cười trả lời.

Chú thích:

Áo gai: Áo may bằng vải thô, nhám. Loại vải này dệt từ sợi của cây đay, cây gai. (Mc cũng chả rõ đâu, việc này cứ hỏi gấu mẹ của các bạn. Phụ nữ

họ thường biết rất rõ về điều này)

*NV-Vân Đạm Phong Khinh: Đạm bạc như mây trôi, nhẹ nhàng như gió thổi – Chỉ tính cách, cử chỉ không màng đến điều gì.

Chương 2123: Kiếp nạn của Tử Linh

"Thông tin này đúng là ta rất muốn. Chỉ cần nó đáng tin cậy, còn về phần giá cả thì không thành vấn đề." Hàn Lập không ngờ chuyện này lại được giải quyết đơn giản như vậy nên tự nhiên vui vẻ đáp.

"Tốt lắm, trước tiên mời đạo hữu xem qua một phần tin tức, nếu cảm thấy thông tin mà ta đưa ra không có vấn đề gì thì sau đó ta sẽ đưa nốt phần tin tức còn lại. Như vậy coi như chúng ta đã hoàn thành giao dịch." Thiều nữ nói rồi ném về phía hắn một vật màu đen tuyền, nhìn kỹ lại thì chính là một cái thạch giản.

Thiều nữ này làm việc quả nhiên vô cùng cẩn thận.

"Được, vậy thì Hàn mỗ cũng không khách khí kiểm tra một chút." Hàn Lập thân nhiên đón lấy thạch giản vào tay rồi đáp lời.

Nói rồi hắn đem thạch giản áp lên trán, dùng thần niệm nhanh chóng đảo qua các tin tức bên trong.

Mà thiều nữ áo gai thì vẫn ngồi ngay ngắn ở phía đối diện, miệng hơi mỉm cười nhìn Hàn Lập.

Chỉ sau thời gian một chén trà, trên mặt Hàn Lập không giấu nổi một tia sửng sốt, đem thạch giản trên trán gỡ xuống rồi chậm rãi nói:

"Thực không dám nghĩ rằng trong phủ của thành chủ lại có người âm thầm bán ra một số lượng lớn Huyết Nha Mễ như vậy. Theo tin tình báo của các vị thì người này trong phủ hẳn là có địa vị không thấp. Xem ra tin tức này không phải là giả. Như vậy đi, ta quyết định mua nốt phần còn lại của tư liệu này, giá bao nhiêu ta cũng trả. Lam tiên tử cứ việc đưa ra phương pháp liên lạc với người này đi."

"Nếu đạo hữu cảm thấy không có vấn đề gì, vậy thì chúng ta có thể tiến hành giao dịch." Cô gái mặc áo gai nói rồi khẽ phất tay, một khối thạch giản nữa bay ra, hướng về phía Hàn Lập.

Hàn Lập đón thạch giản tới tay, sau khi dùng thần niệm đảo qua, đem phương pháp liên lạc ghi nhớ thật kĩ rồi không chút biểu tình siết chặt nắm tay lại.

Một tiếng *"phốc"* vang lên!

Thạch giản trên tay hoàn toàn biến thành bột phấn. Sau khi phui đám bột phấn khỏi tay, hắn lại lấy ra một hộp ngọc lớn màu trắng.

"Thứ trong đây chắc là thừa để mua tin vừa rồi, Lam đạo hữu nhìn xem có vừa lòng hay không? Nếu không có vấn đề gì, ta còn có một chuyện muốn hỏi thăm tiên tử đôi phần." Hàn Lập ném hộp ngọc về phía thiếu nữ rồi bình thản nói.

"Ồ, đạo hữu vẫn còn có chuyện muốn hỏi thêm sao? Nếu tiểu muội đây có thể hỗ trợ thì chắc chắn sẽ không giấu diếm, đạo hữu xin cứ hỏi đi." Cô gái đưa bàn tay mềm mại ra bắt lấy hộp ngọc, mở nắp và nhìn lướt qua bên trong, trên gương mặt tươi cười lộ ra vẻ vừa lòng.

"Chẳng hay Lam tiên tử có biết lai lịch của vật này không?" Hàn Lập hít sâu một hơi rồi sau đó từ ngón tay bắn ra một đoàn lục khí. Đoàn lục khí

này hướng về guồng quay tơ đảo qua một vòng, sau đó quay về chuyển động không ngừng quanh đầu ngón tay hần.

Một khắc sau, đột nhiên guồng quay tơ phát ra một âm thanh trầm thấp, rồi thành linh hóa thành một đám tàn tro bay tán loạn trong không khí.

Thiếu nữ áo gai từ đầu tới giờ vốn chưa từng tắt đi nụ cười, lúc này đồng tử cũng co rút lại.

Mà vị Ma tộc phụ nhân đứng bên cạnh chứng kiến một màn này cũng biến sắc.

Guồng quay tơ kia thoát nhìn tưởng như bình thường, nhưng kỳ thật chính là một kiện ma khí có cấp bậc không thấp, mà tác dụng của nó lại càng huyền diệu, khó mà giải thích được.

Nếu không thì sao có thể khiến thiếu nữ áo gai kia mất cả ngày chỉ để dệt một ít vải thô tầm thường mà không có chút mất kiên nhẫn nào.

Làm cho thiếu nữ áo gai này biến sắc không phải do guồng xe tơ bị hủy trong nháy mắt mà bởi kiện ma khí này được làm từ Tiêu Ma Mộc, là một tài liệu vô cùng trân quý ở Ma giới. Lại được các luyện khí tông sư sử dụng phương pháp đặc thù để luyện hóa, đạt được độ cứng cỏi hoàn hảo, không dễ dàng gì có thể phá hủy được.

Vậy mà mới vừa rồi, guồng tơ ấy chỉ sau một kích đã biến thành tro bụi, làm sao mà không khiến nàng ta hoảng hồn cho được.

Hai mắt thiếu nữ áo gai trợn to trước cảnh tượng đó, sau đó lại nhìn vào đoàn lục khí trên ngón tay Hàn Lập với bộ dáng vô cùng hiếu kỳ kèm theo vẻ mặt trầm ngâm.

Hàn Lập có thể cảm ứng rõ ràng đoàn lực khí trên tay mình đang bị thần niệm của thiếu nữ này vây lấy để tra xét, nhưng hắn vẫn không phản ứng gì, để mặc cho thiếu nữ quan sát.

Ma tộc phụ nhân đứng bên cạnh cũng không nén nổi hiếu kỳ, cũng hướng tới đoàn lực khí trên tay hắn dò xét.

Qua một đoạn thời gian, thần sắc thiếu nữ áo gai thay đổi không biết bao nhiêu lần, cuối cùng là hơi có chút cổ quái, còn phụ nhân Ma tộc thì vẫn chưa tìm ra được điều gì.

Đúng lúc này, ngón tay Hàn Lập khẽ run lên, sau đó đoàn lực khí phát ra một tiếng "suu" rồi chui lại vào trong đầu ngón tay, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

"Thật sự có lỗi, thứ này tại hạ cũng vô pháp khống chế, chỉ có thể bức nó ra bên ngoài một khoảng thời gian mà thôi. Nhưng ta nghĩ thời gian dài như vậy chắc cũng đủ để tiên tử xem xét được nó rồi. Không biết tiên tử đã nhìn ra lai lịch của nó hay chưa?" Hàn Lập vừa nói ánh mắt vừa nhìn chăm chăm vào thiếu nữ áo gai một cách đầy chờ mong.

Đoàn lực khí này là do ngày trước hắn hấp thu tinh cầu năng lượng trong Dị Ma Kim mà xuất hiện.

Năng lượng thần bí trong tinh châu có thể giúp cho tu vi tăng đột biến, lại dễ dàng chuyển hóa thành pháp lực tinh thuần nhất. Nhưng cũng do đó sinh ra đoàn lực khí này, nó cứ như có giò trong xương đeo bám lấy Hàn Lập, điều này khiến hắn vô cùng nhức nhối và đau đầu. Từ trước tới giờ hắn chỉ có thể tạm thời phong ấn đoàn lực khí này trong Ma Anh để dần dần tìm phương pháp xử lý.

Hôm nay tới được Quảng Nguyên Trai, nơi được coi là biết được mọi chuyện trên đời, hơn nữa nhìn thiếu nữ áo gai này cũng có chút lai lịch nên hẳn tự nhiên rất muốn thử vận may một chút xem có thể tìm ra lai lịch của thứ này hay không.

Nếu quả thật có thể giải quyết thì không còn gì tốt hơn rồi. Mà cho dù không được thì cũng lắm đợi lúc hẳn trở lại Linh giới rồi tìm biện pháp khác cũng không muộn.

"Vừa rồi tiểu muội có xem xét qua nhưng hiện tại không thể cho đạo hữu biết được kết quả chính xác. Nhưng trong trí nhớ của tiểu nữ, xác thực là nó có điểm tương đồng với một thứ. Nhưng trước khi đưa ra phán đoán, ta rất muốn hỏi đạo hữu một ít vấn đề..." Thiếu nữ nhú nhú mày, suy nghĩ trong chốc lát rồi lên tiếng đáp.

"Đương nhiên rồi, Lam tiên tử có gì nghi vấn xin cứ hỏi." Hàn Lập nghe xong lời này tinh thần phấn chấn hẳn lên, không ngần ngại đáp.

"Vậy tiểu muội không khách khí nữa. Thứ quý dị đó làm sao đạo hữu lại có được vậy? Ngoại trừ vừa rồi thấy được uy lực kinh người của nó, ta còn có một điểm hiếu kỳ, không biết nó đã ở trong thân thể đạo hữu bao lâu rồi?" Thiếu nữ một hơi nói ra mấy vấn đề liền.

"Làm sao nó lại ở trong thân thể của tại hạ, chuyện này có chút ẩn tình mà Hàn mỗ không tiện nói. Nhưng ta có thể nói sơ qua cho tiên tử biết, nó ở trong thân thể ta cũng chưa quá lâu, không tới một trăm năm." Hàn Lập sau một hồi trầm ngâm mới cẩn thận đáp lời.

"Vậy đạo hữu nói qua về đặc tính của nó đi. Tiểu muội không thể mới nhìn qua như vậy mà đưa ra phán đoán chính xác được." Thiếu nữ áo gai từ chối thẳng thừng.

Hàn Lập mỉm cười, đang muốn tiếp tục nói cái gì đó, bỗng nhiên thần sắc chợt động rồi lặng im không nói gì nữa.

Cô gái áo gai thấy biểu hiện của hắn có chút kỳ quái, nhưng chưa kịp mở miệng hỏi thì phụ nhân bên cạnh bỗng nhiên tiến tới thật nhanh, đồng thời một tay vung lên, trong hư không bỗng nhiên xuất hiện sương mù dày đặc.

Phụ nhân thần niệm thoáng động, sau đó xoay người hướng thiếu nữ nói:

"Thưa tiểu thư, là Tử tiểu thư tới bái phỏng, hơn nữa đã đang ở dưới lầu rồi."

"Là Tử tỷ tỷ à. Nàng sao lại tới đây? Chẳng lẽ quê bói lần trước của ta không linh sao?" Thiếu nữ áo gai đầu tiên là vui mừng, sau đó suy nghĩ lại thì cảm thấy có chút lo lắng, gương mặt trở nên ảm đạm.

"Vị tiểu thư đã phân phó qua, nếu Tử tiểu thư tới thì không cần ngăn cản cho nên nàng tới tận dưới lầu thì ta mới nhận được tin báo. Nàng sẽ lên tới đây ngay bây giờ." Phụ nhân vừa nói vừa nhìn Hàn Lập bằng ánh mắt có chút khác thường.

"Nếu Lam tiên tử có khách thì Hàn mỗ xin tạm cáo lui." Hàn Lập hiểu ý của phụ nhân bèn đứng dậy nói.

"Cái này không cần. Đây là một người bạn tốt của tiểu muội, có lẽ cũng là tới hỏi chuyện thôi. Là chuyện tình cảm, cũng không cần quá kiêng kị. Hàn đạo hữu nếu không ngại có thể đợi một chút để ta tiếp nàng." Thiếu nữ áo gai sau khi trầm ngâm một chút bèn đáp.

"Nếu vậy thì tại hạ sẽ chờ Lam tiên tử đón khách, sau đó sẽ nói chuyện tiếp." Hàn Lập gật đầu.

Thiếu nữ áo gai cũng không nói gì thêm nữa.

Ngay sau đó, dưới thang lầu truyền đến một tiếng bước chân nhẹ nhàng, người chưa xuất hiện mà đã nghe thấy một âm thanh trong trẻo truyền tới:

"Dĩnh nhi, lần này nhất định ngươi phải cho ta một cái công đạo. Ta đã tìm khắp nơi rồi, vì sao quả bói của ngươi vẫn chưa ứng nghiệm? Hôm nay cũng là ngày cuối cùng trong phán đoán của ngươi rồi, nhưng người ta muốn gặp thì ngay cả cái bóng cũng chưa thấy đâu. Ngươi không phải đang cố ý muốn hí lộng tỷ tỷ này chứ? Nếu là như vậy thì ta nhất định phải đòi bồi thường gấp bội."

Lời vừa dứt, một bóng người đã xuất hiện ở ngưỡng cửa lầu bốn. Đó là một nữ tử dáng người thon thả, cả người được bao phủ bởi một tầng sương mù màu đen, bí ẩn vô cùng.

Nhìn qua màn sương mù màu đen có thể mơ hồ thấy một nữ nhân vận tử y, đôi mắt sáng và đẹp khiến cho người ta vừa tiếp xúc đã có một cảm giác si mê đến lạ.

Thiếu nữ này vừa nói vừa cười *"khanh khách, trong lời nói còn có vài phần vui đùa."*

Mà Hàn Lập đứng ở một bên, vừa thấy thân ảnh của nữ tử sau màn sương mù đã giật nảy mình, thân hình bỗng nhiên cứng ngắc.

Hai mắt hắn lộ ra một chút kích động, nhưng sau đó lại biến thành sự hồ nghi.

Tử y thiếu nữ vừa bước vào, ánh mắt hơi đảo qua nên thấy ngay Hàn Lập, đôi mắt đẹp của nàng ngẩn ra, rồi trong mắt cũng xuất hiện một vẻ kinh nghi bất định.

"Lam muội muội, vị này là..." Tử y thiếu nữ quay sang hỏi.

"Tử tỷ tỷ, đây là khách quý của bản trai, Hàn đạo hữu, tu vi không thấp hơn Chu di chút nào. Tỷ tỷ, chẳng lẽ trước đây đã gặp qua rồi sao?" Thiếu nữ áo gai thấy biểu hiện của Hàn Lập và tử y thiếu nữ đồng thời thay đổi thì bộ dáng nàng cũng trở nên quái dị. Bỗng nhiên nhớ tới cái gì đó, vẻ mặt nàng xuất hiện một tia thần sắc giống như là không thể tin được.

"Cái gì, hần họ Hàn?" Tử y thiếu nữ thân thể khẽ run lên, đôi mắt đẹp nhìn chăm chăm vào gương mặt đối diện, cả người bất động một lúc.

Nhìn thấy thần sắc của tử y thiếu nữ như thế, Hàn Lập trong lòng vốn còn nghi hoặc, lúc này đã hoàn toàn biến mất. Một hồi lâu sau, đột nhiên hần hít vào một hơi, tay áo run lên, một mảnh thanh quang đảo qua trên toàn bộ cơ thể.

Thân hình hần biến đổi một chút, trước ánh mắt mơ mơ hồ hồ của người đối diện. Một khắc sau liền khôi phục lại chân diện của mình là một nam tử chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi một chút mà thôi.

"Tử Linh, đã lâu không gặp. Nàng nhiều năm qua có khỏe không?" Hàn Lập nhìn chăm chăm vào tử y thiếu nữ, thanh âm phát ra cũng bình tĩnh vô cùng.

Chương 2124: Đại Âm Dương Ngũ Hành Chân Quang

Dung mạo của thiếu nữ áo tím hiện ra, đôi mắt long lanh của nàng nhìn Hàn Lập đến si ngốc, dường như cả cơ thể cũng trở nên ngẩn ngơ theo.

Cùng lúc đó, lớp sương đen bao phủ quanh thân hình nàng tan dần, lộ ra một thân hình nghiêng nước nghiêng thành.

Khuôn mặt có vẻ hơi tái nhợt nhưng vẻ diễm lệ vô song này không ai khác chính là vị hồng nhan của Hàn Lập khi còn ở Nhân giới, Tử Linh.

Chỉ có điều khí tức trên người nàng lúc này hoàn toàn khác xưa, không ngờ đã hoàn toàn cải tu ma công, hơn nữa tu vi cũng hết sức kinh người, là Luyện Hư hậu kỳ.

Bóng dáng quen thuộc mà Hàn Lập ngẫu nhiên gặp được khi vừa đến Lam Bộc thành không thể nghi ngờ chính là Tử Linh.

Chỉ vì lý do khí tức của nàng hoàn toàn thay đổi nên mới khiến cho Hàn Lập nhận lầm trong nhất thời.

Năm xưa, tuy rằng sau khi cùng Hàn Lập triền miên bên nhau, nàng lập tức rời xa hắn rồi về sau cũng không để lại chút tin tức nào. Thậm chí cả lúc Hàn Lập muốn tiến vào không gian tiếp điểm để nhập cư trái phép đến Linh giới, nàng cũng không hề xuất hiện.

Chỉ là. không thể nghi ngờ, trong rất nhiều nữ tử có giao tình với Hàn Lập, ngoại trừ Nam Cung Uyển thì nàng chính là người để lại nhiều vương bận trong lòng hắn nhất.

Lúc này đây, việc hữu duyên gặp lại nàng ở Ma giới tất nhiên đã làm cho Hàn Lập vô cùng ngạc nhiên và mừng rỡ, cũng hết sức xúc động.

"Ta cũng không ngờ được sau khi tiến vào Thánh giới, đời này kiếp này còn có một ngày được gặp lại Hàn huynh, ta còn nghi ngờ bản thân có phải vì nỗi nhớ nhung quá sâu đậm trong lòng mà hiện giờ đang còn ở trong mộng!" Sau cùng Tử Linh cũng cất tiếng, chỉ có điều âm thanh dịu dàng của nàng lại khiến lòng Hàn Lập quặn lại, mơ hồ có chút đau xót!

"Sau khi phi thăng, ta vẫn luôn lưu ý đến tin tức về người, chỉ là không hề nhận được tin tức gì. Nhưng thật không thể ngờ được là người lại đến Ma giới, chẳng trách...!" Rốt cuộc Hàn Lập cũng kiềm chế được tình cảm của mình khi được gặp lại Tử Linh, vẻ mặt trở lại bình thường, hắn cười khổ một tiếng rồi nói.

Tuy nhiên lúc hắn nói ra những lời này, ánh mắt đồng thời lướt về phía thiếu nữ áo gai và *"Chu di"* ở bên cạnh, sâu trong đôi mắt hiện lên chút lạnh lùng pha lẫn sát khí.

Sắc mặt của vị phu nhân Ma tộc kia lập tức trầm xuống, nàng bước về phía trước che chắn cho Lam Dĩnh.

Quả nhiên thiếu nữ áo gai kia là người thông minh, nàng vừa thấy thần sắc của Hàn Lập thì trong lòng lập tức hiểu được lý do, lúc này bèn khoát tay với vị phu nhân kia rồi khẽ cười:

"Hàn đạo hữu, thì ra người chính là kẻ bạc tình mà Tử tỷ tỷ nhớ mãi không quên! Đây mới là chân diện thật của người sao, ta cũng chẳng thấy

có gì anh tuân tiêu sái mấy, không ngờ lại có thể khiến Tử tỷ tỷ khắc ghi trong lòng như vậy. Tuy nhiên, nếu trước đó ta không bói một quẻ thì bây giờ Tử tỷ tỷ cũng không đến đây viếng thăm, hai người các người càng không có cơ hội gặp lại nhau. Thế nào, lúc này vừa mới đoàn tụ, còn chưa kịp tình chàng ý thiếp mà đã muốn giết người diệt khẩu xóa bỏ công lao của tiểu muội hay sao!"

"Nha đầu kia, nói xằng nói bậy gì đó, cái gì là tình chàng ý thiếp!"

Lần bói toán trước của người căn bản là mèo mù vớ cá rán, hoàn toàn không tính toán được kết quả gì. Hàn huynh, người không cần lo lắng về việc mình là tu sĩ của Nhân giới, Dĩnh nhi là tri kỷ của ta, tuyệt đối sẽ không để lộ việc này ra ngoài. Hơn nữa Quảng Nguyên Trai của bọn họ cũng không phải là thế lực tại bản địa của Ma giới, đây là chi nhánh của một thế lực khổng lồ. Còn nàng giống như là đại diện trai chủ, ở các giới khác cũng có hơn mười chi nhánh, thậm chí bọn họ cũng có thế lực tại Nhân giới. Nếu không dựa vào điều này thì Quảng Nguyên trai sao có thể không coi các Thánh tổ của Ma tộc vào đâu, cứ sùng sững bao nhiêu năm mà không lay chuyển

chứ." Tử Linh khẽ gắt thiếu nữ áo gai vài câu rồi lại quay về phía Hàn Lập mà giải thích.

"Một thế lực hoạt động ở nhiều giới! Nhưng sao ta chưa từng nghe đến tên tuổi của Quảng Nguyên Trai ở Nhân giới?" Vừa nghe xong, dù có kiến thức phong phú nhưng Hàn Lập cũng phải hít một ngụm lương khí, trên mặt tỏ vẻ khó có thể tin được.

"Xem ra Hàn huynh rất cảnh giác, không ngờ lại không chịu tin lời của Tử Linh tỷ tỷ. Mặc dù bản trai có tên là "Quảng Nguyên Trai" ở giới này nhưng ở những giới diện khác đương nhiên sẽ thay tên đổi họ. Nếu không vạn nhất mấy vị đại năng có thể phá giới để sang giới diện khác thì chẳng

phải sẽ dễ dàng phát hiện điểm kỳ lạ trong đó sao." Thiếu nữ áo gai đưa mắt liếc qua Hàn Lập, như cười như không trả lời.

"Thì ra là thế, quả thật Hàn mỗ đã mạo muội rồi." Tuy rằng vẫn chưa tin hoàn toàn nhưng sự nghi ngờ của Hàn Lập đã tiêu tan không ít, hẳn ôm quyền làm lễ với thiếu nữ, có chút áy náy nói.

Thiếu nữ áo gai chớp chớp đôi mắt, đang muốn nói gì đó thì Tử Linh ở bên cạnh đã nhẹ nhàng ngắt lời:

"Dĩnh nhi, đừng trách Hàn huynh quá đa nghi. Dù sao trước đó hẳn cũng không biết quan hệ thân thiết như tỷ muội giữa chúng ta, cẩn thận một chút cũng là việc bình thường."

"Từ trước đến giờ ta chưa từng nghĩ đến việc có một ngày Tử tỷ tỷ sẽ trọng sắc khinh bạn như vậy. Vừa mới cùng tình nhân năm xưa gặp mặt mà đã bắt đầu nói giúp người khác rồi." Thiếu nữ áo gai trừng mắt, trên mặt lộ ra một chút giảo hoạt, đột nhiên gật gù đắc ý trêu chọc.

So với vẻ hờ hững lạnh lùng khi mới gặp Hàn Lập, dáng vẻ và hành động hiện giờ của nàng hoàn toàn như hai người khác nhau.

"Lại nói loạn gì đấy, ai trọng sắc khinh bạn chứ!" Vừa nghe xong những lời này, khuôn mặt Tử Linh lập tức ửng hồng, liền trừng mắt với thiếu nữ áo gai một cái.

Đúng lúc này, Lam Dĩnh đột nhiên nở nụ cười, cũng không tiếp tục đề tài này nữa, trái lại nàng nghiêm mặt nói:

"Nhiều năm không gặp, chắc hẳn hai người có rất nhiều điều muốn tâm sự. Ta và Chu di sẽ không ở đây làm kỳ đà cản mũi nữa, chúng ta đến tầng năm tạm nghỉ một chút. Sau khi hai người tâm sự xong rồi xuống

dưới cũng không muộn. Đúng rồi, đối với cấm chế của Quảng Nguyên trai thì Tử Linh tử tử cũng vô cùng quen thuộc, cứ mở cấm chế ra rồi sau đó trò chuyện tự nhiên đi. Đây là lệnh bài cấm chế của tầng này!"

Thiếu nữ mặc áo gai nói xong liền đứng dậy, tay áo nàng khẽ phất, một đoàn bạch quang liền theo đó bắn ra rồi hiện lên nguyên dạng là một cái lệnh bài ma khí.

"Dĩnghi, sư tử đã tạ người." Tử Linh tự nhiên rất vui vẻ rồi thuận tay bắt lấy cái lệnh bài.

"Tiểu muội xin cáo lui trước một bước, hai vị cứ thông thả mà chuyện trò." Thiếu nữ áo gai hơi khom người thi lễ rồi liền cùng với thiếu phụ hướng về cầu thang ở cửa lầu bước đi.

Một lúc không lâu sau, cả hai người đã ở trong một gian phòng được trang trí theo phong cách cổ xưa.

Cô gái lúc này ngồi xuống một chiếc ghế, vẻ mặt dần trầm ngâm như cân nhắc việc gì đó.

Mà thiếu phụ cũng đi lại gần đứng phía sau lưng cô gái.

"Chu di, người cảm thấy vị Hàn đạo hữu này như thế nào?" Thiếu nữ áo gai bỗng nhiên hỏi.

"Thế nào ư? Là Tử tiểu thư tới thật đúng lúc!" Thiếu phụ có chút ngỡ ngàng không hiểu trả lời.

"Cứ nói về tu vi thực lực hẳn trước đã. Theo như người nói thì hẳn là một Ma Tôn tu sỹ, nếu vậy thì xem ra hẳn chính là tên tu sỹ Nhân tộc có được Ngụy Tiên Khôi Lỗi trong tay, hơn nữa gần đây còn gây chuyện long

trời lở đất ở Thánh Giới chúng ta." Người thiếu nữ không chút nghĩ ngợi đã có ngay phán đoán.

"ừ, nếu đã là họ Hàn mà lại còn là tu sỹ Nhân tộc thì tám chín phần chuyện này là thật. Còn về thực lực của hắn thì khí tức mà hắn phát ra vô cùng phức tạp, tuyệt đối không phải loại tu sỹ Hợp Thể Kỳ bình thường, hơn nữa còn nguy hiểm hơn rất nhiều. Nếu phải động thủ thì phần lớn ta sẽ phải ngã xuống trong tay hắn." Thiếu phụ cứ như vậy mà đem phán đoán của mình nói ra.

"Nếu đúng như vậy thì cho dù không có khối Nguyên Tiên Bảo kia thì người này vẫn rất đáng để mượn sức." Ánh mắt của thiếu nữ chợt lóe lên rồi chậm rãi nói.

"Làm được việc này thì đúng là thượng sách. Dù sao thì hắn cũng là hảo hữu vị sư tỷ của tiểu thư, chỉ cần nàng nói tốt cho đôi lời thì chuyện này cũng không mấy khó khăn nữa." Người thiếu phụ tươi cười nói.

"Người nghĩ mọi chuyện đơn giản như vậy là sai rồi." Cô gái áo gai nghe vậy liền lắc đầu phủ nhận.

"Tại sao vậy?" Thiếu phụ có chút không hiểu.

"Ta đối với Tử tỷ tỷ như sư tỷ của mình là thật, nhưng việc này cũng không có nghĩa là nàng sẽ dễ dàng xem chúng ta là hảo hữu. Ta tuy cùng nàng trò chuyện không nhiều lắm nhưng cũng có thể nhận ra được nàng là con người tâm chí cực kỳ kiên định, nên tin chắc rằng nàng sẽ không bị tình cảm chi phối quá nhiều. Nếu thực sự muốn giao hảo với người này chỉ e rằng chúng ta sẽ phải chi ra một khoản lợi ích không nhỏ mới được." Thiếu nữ mặc áo gai đem mọi chuyện ra phân tích một cách tinh táo lạ thường.

"Khi lão chủ nhân còn ở đây, người vẫn thường khen sự tỷ của tiểu thư là người tài trí vô song. Nếu người đã nói như vậy thì chắc chắn sẽ không sai. Nhưng lúc này chính là thời điểm mà Quảng Nguyên Trai đang suy yếu, nên chúng ta cũng khó có thể xuất ra thật nhiều đồ vật quý báu. Mà người này du sao cũng là tu sỹ Hợp Thể Hậu kỳ, những thứ bình thường căn bản chỉ làm hấn chướng mắt mà thôi." Thiều phụ suy nghĩ một hồi, đầu tiên nài nỉ tỏ ra đồng ý nhưng sau đó lại có chút khó xử.

"Chu di nói vậy là sai rồi. Quảng Nguyên Trai chúng ta làm ăn được là nhờ vào chuyện gì? Chuyện khác thì chưa vội nhắc tới, nhưng khi này không phải là chúng ta tìm được một khoản đại nhân tình có thể đưa ra sao?" Thiều nữ áo gai lại nở nụ cười tươi.

"Nhưng tiểu thư..." Thiều phụ trước giờ vẫn giữ bộ dáng điềm tĩnh cũng phải giật mình.

Mà cùng lúc này ở lầu dưới Tử Linh đang lăm nhăm khẩu quyết rồi cầm lệnh bài trong tay vẽ lên mấy cái.

Một lát sau, không gian bốn phía nổi lên từng trận dao động, toàn bộ tầng lầu liền bị một tầng quang mạc đủ loại màu sắc bao phủ lên.

Bây giờ ở trung tâm quang mạc chỉ còn lại mỗi Tử Linh và Hàn Lập mà thôi.

Tử Linh đem lệnh bài cất vào tay áo, mà Hàn Lập cũng nhin không được đành quay sang phía Tử Linh lên tiếng trước:

"Tử Linh, khi ở Nhân giới công pháp chủ tu của ngươi không phải là Ma công. Như vậy thì tại sao lại phi thăng đến Ma Giới? Hơn nữa chỉ trong thời gian ngắn làm sao mà ma công của ngươi lại tiến bộ kinh người như vậy?"

Hắn vừa nói vừa đem thâm niệm phát ra liền cảm ứng được ma khí tinh thuần của Tử Linh, hàng lông mày cũng hơi nhíu lại.

"Việc này nói ra cũng thật dài dòng. Nhưng ta muốn biết tên tu sỹ Nhân tộc gần đây làm Thánh giới chao đảo như trời long đất lở có phải là Hàn huynh hay không?" Tử Linh cười khanh khách hỏi.

"Nếu không có thêm tu sỹ Nhân tộc thứ hai lén vào Ma giới rồi đại náo một trận như vậy thì người đó đúng là ta rồi." Hàn Lập cười khỏ trả lời.

"Thì ra đúng là ngươi. Nghe đồn rằng ngươi chẳng những có tu vi Hợp Thể Hậu kỳ đại thành mà còn một thân thần thông vô cùng lợi hại. Hơn nữa trong tay lại có thêm một khôi lỗi thực lực có thể sánh ngang với Thánh Tổ. Điều này cũng là thật à?" Tử Linh mang theo một tia vui mừng trên khóe mắt hỏi.

"Lời đồn thực có chút khuếch đại nhưng cũng không sai quá nhiều. Cụ Giải khôi lỗi kia tuy rằng vẫn đi theo bên cạnh ta, nhưng vị chủ nhân này cũng không thể trực tiếp khống chế nó." Hàn Lập cười khẽ vui vẻ trả lời.

"Tuy rằng không được thấy quá trình tu luyện của ngươi sau khi phi thăng Linh giới, nhưng chỉ một thời gian ngắn như vậy đã tiến đến cảnh giới này, thậm chí chỉ còn cách Đại Thừa kỳ có một bước cuối cùng. Như vậy cũng đủ thấy trong những năm nay trên con đường đại đạo ngươi vẫn chưa hề nơi lỏng dù chỉ nửa phần, chắc cũng ném quá không biết bao gian truân khổ cực, lại vô vàn hung hiểm nữa a!" Tử Linh đôi chút trầm mặc nói.

"Sau này khi phi thăng Linh giới ta phải trải qua rất nhiều sóng gió, nhưng cuối cùng cũng đã tới nơi, hơn nữa còn tu luyện đến được bước này thì chút đau khổ đó coi như cũng đã đền bù xứng đáng rồi."

Dù sao thì ta thấy ma khí trên cơ thể người tinh thuần dị thường, khoảng cách đến khi đột phá bình cảnh Hợp Thể cũng không còn xa lắm." Hàn Lập nhẹ nhàng trả lời bằng quơ đôi câu rồi quan tâm hỏi han.

"Chẳng may thì hơn chục năm nữa, có lâu thì cũng còn khoảng trăm năm là ta sẽ đột phá vào Hợp Thể kỳ. Thật khác biệt với người! Từ sau khi tiến vào Ma giới, trên con đường tu luyện ta có cần bất kể loại tài nguyên gì cũng đều có người cung cấp đầy đủ, thậm chí ngay đến đan dược để đột phá vào bình cảnh Hợp Thể kỳ cũng đã được chuẩn bị vẹn toàn. Nếu không như vậy thì với tư chất của ta làm sao có thể trong thời gian ngắn như vậy mà tiến đến được bước này." Tử Linh không biết trong lòng đang nghĩ gì, nhưng vẻ bề ngoài của nàng như có chút khác thường.

"Có người khác giúp đỡ? Ai lại làm ra chuyện này? Có mục đích gì không?" Hàn Lập ngần ngừ một lúc rồi vồn vã hỏi.

"Lấy thân phận và tu vi của người hiện giờ thì đã nghe qua Lục Cực Thánh Tổ chưa?" Tử Linh thở dài một hơi rồi trả lời.

"Lục Cực Thánh Tổ, tất nhiên là ta biết. Trong Ma giới danh tiếng của tam đại Thủy tổ là đứng số một! Nhưng bản thân nàng thì ta chưa gặp qua. Sao vậy, chẳng lẽ là nàng đến giúp người tu luyện?" Hàn Lập khẽ nhíu mày hơi suy nghĩ một chút.

"Không sai, đúng là vị Lục Cực Thánh Tổ này! Ta giờ đây là đệ tử thứ bảy của nàng, hơn nữa còn là đệ tử thứ hạng thấp nhất. Nhưng nói cho cùng thì đệ tử chỉ là danh nghĩa, thật ra ả dùng ta làm một cái hóa thân mà thôi. Tử Linh sắc mặt thay đổi liên tục rồi mới chậm rãi nói ra những lời làm cho Hàn Lập nghe được cũng phải thất kinh.

"Bị dùng như hóa thân? Người đã bị nàng hạ cấm chế sao?" Hàn Lập dù sao cũng là người kinh nghiệm phong phú, chỉ nháy mắt đã hiểu ra rồi kinh

hãi nói.

Chương 2125: Minh Trùng Mậu

"Có thể xem nó là cấm chế nhưng thực ra cũng không hẳn là cấm chế. Chỉ vì khi ta chuyển qua chủ tu công pháp Ma đạo lại tu luyện chính công pháp do Lục Cực sáng tạo ra, cũng bởi thế nên nàng ta đã có chuẩn bị từ trước. Trừ khi tu vi của ta cao thâm hơn so với nàng, nếu không nàng chỉ cần một ý niệm trong đầu cũng khiến một thân pháp lực của ta mất đi không chế, chứ chưa nói gì đến việc phản kháng. Ngoài ra trước đó Lục Cực có nói rõ ràng việc sẽ dùng ta làm một cái hóa thân, mà việc này cũng chính bởi ta lựa chọn nên càng không thể oán trách điều gì. Hơn nữa nàng còn có đại ân với ta. Nếu trước đây không có sự giúp đỡ của nàng thì sao làm sao ta có cơ hội phi thăng được. E rằng đã sớm nằm lại Nhân giới rồi hóa thành một nắm cát bụi thôi."

"Năm đó ở Nhân giới ngươi đã gặp chuyện gì? Tại sao mà Lục Cực Thánh Tổ lại giúp ngươi phi thăng?" Hàn Lập suy nghĩ một lúc rồi ngưng trọng hỏi.

"Thực ra mọi chuyện cũng không có gì to tát, nói cho cùng cũng bởi ta năm đó tư chất có hạn, chỉ có thể ngưng kết thành Nguyên Anh nhưng lại không cách nào tiến giai Hóa Thân được. Mà chỉ với tu vi như vậy cho dù có tiến vào không gian tiết điểm cũng chắc chắn sẽ phải bỏ mạng. Không còn cách nào khác, ta chỉ đành nghĩ đến sự trợ giúp từ các loại bảo vật ngoại thân. Năm đó, ta đi khắp những nơi bí mật ở Nhân giới mong rằng có thể tìm ra một ít linh dược hữu dụng để luyện đan, hy vọng có thể nhờ đó mà đột phá bình cảnh. Hơn nữa nếu thực sự may mắn mà tìm ra vài món bảo vật hộ thân cường đại, đến khi gần hết thọ nguyên ta sẽ liều mạng tiến vào không gian tiết điểm một lần. Nhưng thế sự thật khó ngờ, trải qua suốt

mấy trăm năm ta không hề tìm ra được linh dược thích hợp hay bảo vật cường đại nào, ngược lại tìm thấy một cái té đàn mà Cổ Ma năm đó lưu lại, ta còn sợ ý khởi động nó nữa..." Tử Linh nói đến đoạn này đành cười gượng gạo một chút.

"Chẳng lẽ là người đã dùng cái té đàn đó để liên hệ với Lục Cực Thánh tổ?" Hàn Lập giật mình hỏi.

"Chuyện này còn chút phức tạp chứ không dễ dàng như người đoán, nhưng kết quả thì cũng gần như vậy. Đúng là Lục Cực nhờ vào té đàn mới phá giới đưa được một lũ thần niệm hàng lâm xuống. Mọi việc tiếp theo cũng không cần phải nói tỉ mỉ nữa. Sau đó ta nghe theo lời lũ thần niệm của Lục Cực khuyên nhủ, cuối cùng mượn số Chân Ma Khí còn lưu lại ở té đàn tiến hành ma khí quán thể, lại còn cải tu sang công pháp của Ma Đạo, cũng nhờ đó nên tu vi tiến triển cực nhanh, chẳng mấy chốc đã đột phá vào Hóa Thân Kỳ. Mà thay đổi công pháp làm tốc độ tu luyện của ta tiến triển rất nhanh, ngay đến bản thân ta cũng cảm thấy bất ngờ. Theo như lời của Lục Cực thì thân thể của ta là Xá Nữ Tổ Âm Chi Thể, đây là loại thân thể được trời phú cho để tu luyện ma công, vô cùng hiếm hoi. Chính nhờ có thân thể này nên nàng mới nguyện giúp ta phi thăng Ma giới, nếu là người bình thường khác thì dù có liên hệ đến thì nàng cũng chẳng để tâm đến làm gì. Nhưng thực ra mãi sau này khi ta tới Ma giới, rồi nhìn thấy bản thân của Lục Cực, lúc đó mới chính thức biết được việc nàng đã giúp ta cũng chỉ bởi vì nàng muốn chuẩn bị trước cho mình một cái hóa thân mà thôi." Tử Linh chậm rãi nói.

"Nếu đã biết được mục đích của nàng thì người cần gì phải đáp ứng làm đồ đệ của người ta? Về mối ân tình nàng đã trợ giúp người phi thăng thì sau này cũng có thể tìm biện pháp khác báo đáp cũng được mà?" Hàn Lập trầm ngâm một lúc rồi khẽ hỏi.

"Mọi việc thực ra không đơn giản như vậy. Khi trước Lục Cực đã cho ta hai lựa chọn. Một là nàng sẽ lập tức thu hồi Chân Ma Khí cùng với độc môn ma công mà nàng đã truyền cho ta, nếu như vậy ta sẽ lại trở về làm tu sỹ thấp giai. Lựa chọn thứ hai chính là làm đệ tử thứ bảy của nàng, và cũng đảm đương thêm trách nhiệm làm một cái hóa thân khi nàng cần đến. Lục Cực nói rõ cho ta hiểu rằng, bởi vì công pháp của nàng hạn chế có tối đa sáu cái hóa thân mà thôi. Nếu những cái hóa thân này bình yên vô sự thì tự nhiên sẽ không cần đến bọn ta làm gì. Mà lấy địa vị Thủy Tổ của Lục Cực thì cho dù là hóa thân cũng không thể dễ dàng gặp chuyện không may mà ngã xuống. Vì vậy chúng ta mới yên tâm làm đệ tử của nàng. Mà tên đại đệ tử của Lục Cực đã sớm tiến giai tu vi Hợp Thể Hậu Kỳ đại thành, thậm chí còn tiêu dao mấy vạn năm rồi vẫn bình yên vô sự. Hơn nữa nàng còn hứa hẹn rằng, sau khi nàng độ kiếp phi thăng thì nàng sẽ không cần đến những cái hóa thân nữa, lúc đó bọn ta sẽ thật sự được tự do tự tại. Mà làm đệ tử của nàng trong quá trình tu luyện sẽ được cung ứng không hạn chế các loại tài nguyên, không phải giống như các Ma tộc khác phải ngày đêm vật lộn đối mặt với thiếu thốn như ta được biết. Hơn nữa, độ hung hiểm ở Ma giới thực sự rất lớn, chỉ sợ ở Linh giới của các ngươi cũng không thể sánh bằng, hàng năm đã có không biết bao nhiêu tu sỹ cao giai Ma tộc ngã xuống trong khi tranh đoạt tài nguyên. Với những ưu điểm này, nếu là Hàn huynh thì huynh sẽ lựa chọn thế nào?" Tử Linh đem mọi chuyện một hơi kể ra hết, cuối cùng nàng buồn bã thở dài hỏi lại Hàn Lập.

"Ta sao.....?"

Hàn Lập nghe hỏi vậy khẽ cau mày rồi ngửa đầu nhìn trời thì thầm một câu.

"Tử Linh rất khâm phục tâm trí kiên định của Hàn huynh. Nếu đổi lại vào tình huống này không chừng huynh đã có lựa chọn khác. Nhưng đối với ta, một bên chẳng những tu vi đại giảm mà còn phải mạo hiểm phiêu lưu,

ngày ngày vật lộn để sinh tồn trong Ma giới, luôn phải lo lắng khi không biết được khi nào mình sẽ ngã xuống. Một bên là có cơ hội được bình yên vô sự sống thêm vài vạn năm, mà thậm chí còn lâu hơn. Cũng không phải vì chuyện thiếu thốn tài nguyên tu luyện mà buồn bực. Chỉ với điểm cuốn hút này thôi thì đối với một nữ tử ở Ma giới thật không dễ chối bỏ. Cuối cùng ta đánh liều thuận tình đồng ý trở thành môn đệ thứ bảy của Lục Cực. Nhờ vậy ở Ma giới ta cũng có chút danh tiếng, lại còn thêm một đám thủ hạ nữa." Tử Linh nói đến đây liền thở dài ảo não.

"Cũng không thể trách người làm sao lại lựa chọn như vậy, nếu đổi lại ta vào tình huống lúc đây cũng không phải là không thể cúi đầu. Nhưng chịu để cho người ta quản chế cũng không phải kế lâu dài, chẳng nhẽ người chưa từng nghĩ đến biện pháp thoát thân sao?" Hàn Lập nghĩ đến tình huống bất đắc dĩ của Tử Linh trước đây liền thở dài một hơi rồi khẽ hỏi.

"Nếu có biện pháp dù là mỏng manh nhất để thoát khỏi khống chế của Lục Cực thì sao sáu tên đệ tử ở trên ta đã tiến giai cảnh giới Hợp Thể từ lâu mà vẫn cam chịu làm môn hạ cho nàng ta trong thời gian dài như vậy? Bản thân Lục Cực là Thủy Tổ của Ma giới, lại thêm nhiều hóa thân cùng vô số thuộc hạ để sai khiến, cho dù ta có nhất thời thoát khỏi nàng nhưng cũng không thể trốn được quá lâu. Trừ khi có thể qua ải thân ở giới diện khác. Nhưng nếu ly khai nơi có ma khí tinh thuần như Ma giới này thì một thân ma công của ta cũng xem như bị phế bỏ, sau đó tu vi không có khả năng tăng tiến mà ngược lại còn đại giảm." Về mặt Tử Linh đây chưa xót, hẳn là nàng đã suy nghĩ về việc này không biết bao lần.

"Nói như vậy thì việc này thật khó giải quyết, nhưng nếu chấp nhận mạo hiểm một chút biết đâu còn có cách khác." Hàn Lập sau khi nghe kỹ càng mọi chuyện, về mặt hơi đổi, dường như đang cân nhắc điều gì đó.

"Hàn huynh có biện pháp nào sao? Thôi bỏ đi, cho dù thân thông của người không hề nhỏ nhưng đối với Lục Cực thì còn kém quá xa. Việc của ta

sẽ phải mạo hiểm rất nhiều, người tốt nhất đừng nên dính vào." Tử Linh đầu tiên kinh ngạc, nhưng sau đó dường như nàng nhớ ra điều gì liền lo lắng lắc đầu.

"Lấy tu vi của ta bây giờ mà đi đấu với Lục Cực Thủy Tổ thì thật là không có khả năng. Nhưng tu vi của ta cũng không hề dừng chân tại chỗ như vậy. Chỉ cần cho ta một ít thời gian thì ta có vài phần nắm chắc sẽ tiến vào cảnh giới Đại Thừa Kỳ. Khi đó cho dù không đấu lại Lục Cực thì cũng không kém quá xa, như vậy cũng đủ tư cách để có thể cùng nàng ta mặc cả." Hai mắt Hàn Lập chớp lóe, hần cười lạnh rồi nói.

"Người nắm chắc sẽ tiến lên Đại Thừa Kỳ?" Mặc dù thực lực của Hàn Lập trong mắt của Tử Linh rất cao, nhưng khi nghe hần nói vậy nàng vẫn không thể dấu nổi vẻ sợ hãi mà thất thanh nói.

"Yên tâm đi, một khi ta đã nói vậy thì tất nhiên đã có vài phần nắm chắc!" Hàn Lập mỉm cười như thể mọi chuyện đều sớm nằm trong tay hần.

Tử Linh ngờ ngác ngấm nhìn khuôn mặt của Hàn Lập mà trong lòng dấy lên một nỗi niềm khác thường, mãi một lúc lâu sau nàng mới nhu mì đáp lại:

"Người nói vậy ta rất tin. Thôi, việc này đợi sau khi người tiến cấp Đại Thừa xong rồi hãy tính. Mà khi tiến vào Đại Thừa Kỳ rồi thì việc phá toái không gian để đến Ma giới sẽ không mấy khó khăn..."

"Cũng tốt, tu vi của người lúc này cũng không cao lắm. Cho dù có hóa thân nào của Lục Cực vẫn lạc đi nữa thì nàng cũng sẽ không tìm đến người đâu. Hiện giờ người hãy cố nhẫn lại thêm một thời gian nữa đi." Hàn Lập trầm ngâm suy tính một chút, hần hiểu rõ là việc này không thể nóng vội mà giải quyết được nên đành nén lại nỗi lo lắng trong lòng rồi chậm rãi nói.

"Ừ, nhưng này giờ cũng chỉ nói chuyện của ta, người cũng đem những việc mà người đã trải qua kể ra đi. Ta rất tò mò về những gì người đã làm ở Linh giới, làm sao chỉ thời gian ngắn như thế mà người đã tiến giai đến Hợp Thể Hậu Kỳ?" Cả hai đều giống nhau là không nắm được tin tức của đối phương trong những năm gần đây. Lúc này làn thu ba của Tử Linh khẽ chớp rồi hướng sang Hàn Lập hỏi.

"O, từ lúc ta phi thăng đến nay, ở Linh giới đúng là đã trải qua rất nhiều chuyện. Kể cho người nghe một chút cũng không phải là không được." Hàn Lập đầu tiên ngẩn ra rồi mỉm cười trả lời.

Thời gian tiếp theo đó, Hàn Lập bắt đầu kể về bản thân mình, từ lúc trước khi tiến vào không gian tiết điểm cho tới những gì đã trải qua ở Linh giới. Đương nhiên những việc thực sự bí mật thì hẳn tự nhiên không hề nói tới.

Tử Linh chăm chú lắng nghe, đôi lúc còn phản kích vạ phần.

Nàng ngồi nghe rất hứng thú, đôi khi không tự chủ được còn tỏ vẻ mặt hớn hở, thỉnh thoảng lại đưa tay lên che miệng kinh hô hoảng sợ. Bộ dáng của nàng vô cùng kiều diễm, cực kỳ mê người!

Chờ Hàn Lập nói xong, Tử Linh cũng kể về những chuyện đã diễn ra với nàng ở Ma giới, rồi thuận tiện giảng cho Hàn Lập nghe duyên cớ của mình làm sao kết giao được với Lam Đình.

Bây giờ Hàn Lập mới biết Tử Linh từng có cơ duyên may mắn, vô ý cứu nàng ta một mạng. Chỉ có như vậy mới làm cho vị tiểu thư thân thế vô cùng phi thường kia cùng nàng gọi nhau là tỷ muội.

Nói tới đây, Hàn Lập như chợt nhớ ra rồi hỏi thiếu nữ áo gai đã bói được điều gì mà khiến cho Tử Linh hôm nay tìm đến đây.

Vừa nghe Hàn Lập hỏi vậy, đôi má Tử Linh ửng đỏ lên rồi lắc đầu nguầy nguậy, nàng nhất định không chịu nói cho Hàn Lập biết.

Hàn Lập nhìn thấy điệu bộ thẹn thùng của giai nhân thì trong lòng đã sớm đoán ra bảy tám phần. Hắn cũng không gượng ép thêm nữa mà hỏi ngược lại là liệu Lam Dĩnh có biện pháp nào hóa giải được thân phận là hóa thân của Lục Cục cho nàng không.

Tử Linh nghe vậy lại liên tục lắc đầu!

"Nếu nói đến Thủy Tổ của Ma giới thì cho dù thân thông của Quảng Nguyên Trai có lớn đến đâu cũng chỉ đành bó tay chịu trời. Ngay cả có vận dụng cả thuật bói toán đi nữa thì cũng không có được bao nhiêu hữu dụng!"

Trai chủ của Quảng Nguyên Trai trước đây vốn là tổ mẫu của Lam Dĩnh, do một lần ngoài ý muốn đã ngã xuống, vì vậy mà cô gái áo gai mới có thể tiếp lấy chức vụ làm trai chủ này.

Nhưng khi tổ mẫu của Lam Dĩnh mất đi còn có thêm rất nhiều rất nhiều cao giai hộ pháp. Bởi vậy nên giờ đây khi Lam Dĩnh tiếp nhận chức vị trai chủ thì Quảng Nguyên Trai cũng chỉ còn mỗi vẻ bề ngoài, thực ra bên trong vô cùng suy yếu. Tất cả mọi hoạt động hiện giờ đều dựa vào danh tiếng ngày xưa, và một cao giai hộ pháp còn lưu lại là Chu di mới có thể miễn cưỡng chống đỡ được.

Nếu không chỉ cần dựa vào thực lực mạnh mẽ của Quảng Nguyên Trai khi xưa thì ngay cả Lục Cục cũng phải kiêng kỵ một phần, nói không chừng cũng có thể giúp Tử Linh có cơ hội thoát thân. Nhưng với tình huống trước mắt thì thật là hữu tâm vô lực."

Hàn Lập lắng nghe Tử Linh giải thích một hồi, trong lòng hơi chút thất vọng nhưng cuối cùng cũng đành phải chấp nhận.

Cứ như vậy, Hàn Lập cùng với Tử Linh trò chuyện với nhau đã gần nửa ngày!

Trong lúc đó, ngoài việc chia sẻ một ít kinh nghiệm tâm đắc trong quá trình tu luyện, hơn nữa hai người còn ân ái mặn nồng, dường như không còn cảm nhận được thời gian đang trôi nữa.

Không biết đã bao lâu qua đi, quang quang mạc ngũ sắc đang bao phủ cả tầng lầu bỗng nhiên dao động.

Ngay lúc vẽ mặt Hàn Lập khẽ động thì một âm thanh của nữ tử xuyên qua quang sáng truyền đến:

"Hai người trò chuyện với nhau cũng lâu rồi! Bây giờ đã đến buổi tối, cho dù hai vị còn muốn trò chuyện nhiều hơn nữa nhưng bản trai vẫn phải đóng cửa tiễn khách. Không phải Hàn huynh còn có nghi vấn muốn hỏi tiểu muội sao? Hiện tại có cần tiểu muội trả lời nữa hay không?"

Dựa vào giọng điệu thì lời nói này chính là của thiếu nữ áo gai kia.

Chương 2126: Trộm mỏ

"Xem ra chúng ta trò chuyện cũng đã quá lâu, Lam Đình muội muội có vẻ không chờ được nữa rồi. Có phải huynh gặp chuyện phiền toái không thể giải quyết nên đến Quảng Nguyên Trai nhờ nàng tương trợ phải không?" Tử Linh nghe thanh âm thiếu nữ áo gai truyền đến liên đỏ mặt, nhưng lại lập tức hỏi han một cách thân thiết.

"Không có gì! Hiện tại, ta đã đạt được mục đích khi đến đây, đang thuận tiện hỏi một vấn đề khác mà thôi." Hàn Lập thấy vậy cũng không mấy để ý, hắn chỉ trả lời đại khái qua loa.

"Thì ra là vậy! Muội sẽ thu hồi cấm chế, huynh gặp Lam Đình muội muội nói chuyện đi." Tử Linh nghe vậy chỉ gật gật đầu rồi nói, trong lòng nàng cũng yên tâm hơn rất nhiều.

Hàn Lập tất nhiên không phản đối.

Ngay sau đó, Tử Linh nhắc tay khẽ phát vào hư không một cái! Lệnh bài cấm chế lập tức xuất hiện giữa lòng bàn tay.

Sau một cái chớp lóe, một tiếng "*phốc*" vang lên, quang mang bốn phía liền tan đi không thấy bóng dáng.

Chỉ một lúc sau, thiếu nữ áo gai cùng Chu di từ tầng năm đi xuống, trên mặt mang theo nụ cười.

Cuộc trò chuyện sau đó lại có nhiều người tham gia vào hơn!

Trước mặt Tử Linh, Hàn Lập bức lực khí thần bí trong cơ thể mình ra, đem một ít đặc tính bản thân nhận thấy nói cho Lam Dĩnh.

Thiếu nữ áo gai thật không hổ danh là người đứng đầu Quảng Nguyên Trai, tuy tu vi không cao nhưng vốn hiểu biết lại sâu rộng phi phàm. Cuối cùng nàng dựa vào những đặc tính Hàn Lập cung cấp, tự suy xét một hồi mới phán đoán lai lịch lực khí.

"Cái gì? Người nói thứ này là Địa Sát Âm Khí có lẫn vào Đại Âm Dương Ngũ Hành Chân Quang nên mới khó khu trục?" Hàn Lập vừa nghe thiếu nữ áo gai nói ra tên của lực khí, suýt nữa đã nhảy dựng lên.

"Xem ra, Hàn huynh trước kia cũng đã nghe qua Đại Ngũ Hành Chân Quang. Tuy ta không nắm chắc mười phần, nhưng cũng có lòng tin ít nhất là bảy tám phần. Âm Dương Đại Ngũ Hành Chân Quang được đồn rằng có thể dung nhập bất kỳ công pháp thần thông nào trong thiên hạ, thậm chí còn được gọi bằng cái tên Vạn Pháp Chi Mẫu. Nhưng phải ở nơi huyền âm, quanh năm không gặp ánh mặt trời mới có cơ hội hình thành loại Địa Sát Âm Khí biến dị này. Nghe đâu lúc Ma giới còn ở thời kỳ thượng cổ đã từng có một vị Thủy Tổ thân mang Âm Dương Đại Ngũ Hành Chân Quang, nhờ vào ma công được tăng cường uy lực từ việc dung nhập chân quang mà cùng lúc đối mặt với hai tên Thủy Tổ khác liên thủ, nhưng bọn họ không cách nào kháng cự lại. Vị Thủy Tổ kia thiếu chút nữa đã thống trị cả Ma giới! Nếu không thất tung trong một lần sang giới khác thì bộ dáng Ma giới đã không như bây giờ" Thiếu nữ áo gai nói với vẻ ngưng trọng dị thường.

"Muội có xem qua một quyển thượng cổ điển tịch của Ma giới nên cũng biết chuyện này. Nhưng vị Thủy Tổ kia thiếu chút nữa thống trị được Ma giới một phần cũng là dựa vào Thông Thiên Ma Công mà bản thân hẩn tu luyện. Ma công này vốn được xưng là công pháp đứng đầu Ma giới, bao năm qua có rất nhiều người tu luyện, nhưng ngoại trừ vị kia thì không còn ai khác có thể tìm hiểu thấu triệt. Hơn nữa còn phải có Đại Âm Dương Ngũ

Hành Chân Quang dung nhập phụ trợ, khó trách vì sao lúc ấy không ai địch nổi. Hàn huynh, sao huynh lại nhiễm Địa Sát Âm Khí gì gì đó? Chẳng lẽ đã tiếp xúc qua Đại Ngũ Hành Chân Quang sao? Nhưng nghe nói bản thể thứ này cũng không cố định, có thể là một ngọn núi đá không lớn, có thể là một cành cây khô héo!" Tử Linh đứng một bên nghe thế nhin không được mà thuật lại.

"Không có, huynh hoàn toàn chưa từng gặp qua Đại Âm Dương Ngũ Hành Chân Quang. Địa Sát Âm Khí này là từ một khối khoáng thạch huynh vô ý lấy được xâm nhập vào trong cơ thể. Nhưng từ lúc đó trở đi nó cứ như giòi trong xương, không cách nào khu trừc." Nét mặt

Hàn Lập dần dần bình tĩnh lại, chỉ cười khỏ một tiếng rồi trả lời nhưng trong lòng lúc này như có muôn ngàn sóng to gió lớn.

Đại Âm Dương Ngũ Hành Chân Quang này cũng sở hữu thần thông giống như một tòa trong Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn.

Chân Quang Sơn đã sớm đã tuyệt tích tại Linh giới, so với mấy tòa cực sơn thì còn khó gặp hơn nên hẳn hoàn toàn không có hứng thú hay lòng tin tìm được nó.

Trăm triệu lần cũng không nghĩ ra, đến Ma giới một chuyến lại đột nhiên có manh mối. Khiến hẳn đau đầu chính là cùng lục khí thần bí có quan hệ.

Việc tìm được Đại Âm Dương Ngũ Hành Chân Quang hay không còn rất sớm để khẳng định, hơn nữa dù có tìm thì chưa chắc đủ số lượng để luyện chế thành một tòa cực sơn, nhưng điều này cũng khiến Hàn Lập dấy lên một tia hy vọng trong lòng.

Xem ra, hẳn còn phải ở lại Ma giới dài dài.

"ừ, việc dính phải nó từ một khối khoáng thạch cũng không phải chuyện kỳ lạ. Tuy Ma giới không có tin tức gì của Đại Ngũ Hành Chân Quang nhưng một ít Địa Sát Âm Khí biến dị này thì vẫn thường gặp được. Phàm là thể lực nào phát hiện ra nơi có khoáng thạch chứa Địa Sát Âm Khí thì có đào bới tìm kiếm chỗ ấy cũng không thu được gì. Một số địa phương phụ cận tuy có khả năng hình thành Đại Âm Dương Ngũ Hành Chân Quang, nhưng cũng chẳng tìm ra được manh mối hay vị trí chính xác. Tựa hồ như vật này có chân vậy, hoàn toàn không thể tìm ra tung tích được. Hàn huynh dính phải thứ này do tiếp xúc với một khối khoáng thạch chắc cũng bởi lý do trên."

Nghe được lời Hàn Lập, thiếu nữ áo gai cũng không thấy có gì kỳ quái, ngược lại nàng trầm ngâm suy nghĩ rồi nói.

"Vậy thứ này cứ tồn tại mãi trong cơ thể người có gây nguy hại gì không? Chắc phải có biện pháp khử trừ nó chứ?" Tử Linh dương như đang băn khoăn điều gì đó.

"Khối lực khí này là Địa Âm Sát Khí bị biến dị, tuy nó không phải là Ngũ Hành Chân Quang chân chính nhưng đối với một vài tu sỹ Ma tộc chúng ta có tu luyện vài loại công pháp đặc thù thì nó chính là một loại bảo vật có muốn cũng không được. Tuy nhiên Hàn đạo hữu là một tu sỹ Nhân tộc thì thứ sát khí này không những không có lợi mà

còn cực kỳ nguy hại. Nếu để nó trong cơ thể một thời gian quá dài thì nhất định kinh mạch toàn thân sẽ khô héo, cơ bắp cũng khô cứng lại. Nếu như vậy thì thật là quá phiền toái rồi! Nhưng dù vậy thì đạo hữu cũng không cần phải quá lo lắng, trước đây đã từng có nhiều người dính phải thứ sát khí này, cho nên đã có người sáng tạo ra một loại phương pháp luyện hóa nó. Chỉ cần đạo hữu cứ làm theo khẩu quyết là có thể trực tiếp đem Địa Âm Sát Khí trong cơ thể luyện hóa sạch sẽ." Có vẻ như thiếu nữ áo gai đã đoán trước Tử Linh sẽ hỏi như vậy, nàng liền một mạch trả lời.

"Thì ra là thế, theo như lời của Lam Đình muội thì chắc hẳn là quý trai phải có được khẩu quyết luyện hóa rồi. Ta vốn biết được rằng, Quảng Nguyên Trai của các người xưa nay vẫn thường sưu tập các loại công pháp với bí thuật." Sắc mặt của Tử Linh thoáng buông lỏng, nàng cười khẽ rồi hỏi.

"À, việc này thì. thực ra tiểu muội không hề có loại pháp quyết này. Bởi vì nó thuộc về một tông môn bí ẩn nào đó, mà cũng chả mấy người cần dùng đến nó nên bốn trai không muốn bỏ ra nhiều của cái để mua lấy. Tuy nhiên ta vẫn biết bộ khẩu quyết này đang nằm trong tay ai, nhưng nếu muốn lấy được thì..." Thiếu nữ áo gai trầm ngâm một chút, nét chần chờ hiện rõ trên khuôn mặt của nàng.

"Sao vậy, nhìn vẻ mặt của tiên tử thì xem ra bộ khẩu quyết này rất khó để có được, lẽ nào còn trắc trở khác sao?" Hàn Lập dù sao cũng là hạng người lanh trí, vừa nhìn dáng vẻ của thiếu nữ lập tức nghĩ ra điều gì đó liền hỏi.

"Không dám dấu Hàn đạo hữu, bộ khẩu quyết này nằm trong tay một lão quái vật Hợp Thể Hậu kỳ. Người này chẳng những tính khí hỷ nộ vô thường mà thân thông còn cao hơn cả Chu di. Mặc dù bản trai đã từng có vài lần giao dịch và còn có khả năng liên hệ với hắn, nhưng có thể lấy được khẩu quyết hay không thì thực sự rất khó nói." Thiếu nữ thông thả nói.

"Việc này cũng chẳng sao, chỉ cần tiên tử giúp ta tìm kiếm người này, cho dù giá cả thế nào ta cũng có thể xuất ra. Ta nghĩ rằng hắn cũng chả cần phải giữ khư khư lấy một bộ khẩu quyết vô dụng mà đi gạt bỏ đi một món lợi lớn tự tìm đến." Hàn Lập nghe xong cũng trở nên yên tâm, hắn mỉm cười trả lời.

"Có câu nói này của Hàn đạo hữu là được rồi. Tiểu muội sẽ sắp xếp để liên hệ với lão quái vật này rồi sẽ báo lại cho đạo hữu." Sau khi thiếu nữ áo

gai nghe được lời của Hàn Lập, vẻ chần chờ trên khuôn

mặt của nàng liền tan đi.

Mà Tử Linh đang đứng gần đó cũng rũ bỏ được nỗi lo lắng, nàng nhẹ nhàng thở phào một hơi.

"Nhưng tiểu muội đã giải quyết một phiền phức lớn cho Hàn huynh, như vậy chúng ta cũng nên nói đến chuyện thù lao chứ nhỉ?" Thiếu nữ áo gai tươi cười nói.

"Chắc chắn phải vậy rồi. Tiên tử muốn bao nhiêu Ma Thạch thì cứ nói ra là được." Hàn Lập cũng cười khuây rồi trả lời.

"Coi như việc đã xong! Nếu là người khác thì tiểu muội sẽ không ngại dõ công phu sư tử ngoạm ra một lần. Nhưng Hàn huynh lại là người quen cũ của tỷ tỷ, bạn tri kỷ của tiểu muội. Nếu khoản phí tổn này mà bản trại chủ thu lấy thì không phải là tự hạ thấp mình hay sao!" Thiếu nữ áo gai trừng mắt một cái, bộ dáng như bị oan ức nói.

Hàn Lập nghe xong không khỏi có chút ngạc nhiên, nhưng hắn suy nghĩ lại một chút rồi liền gật đầu cười khẽ:

"Một khi Lam tiên tử đã nói như vậy, nếu Hàn mỗ còn từ chối thì thật là bất kính."

"Hả, người cứ vậy mà đồng ý, không có ý từ chối gì sao?" Thiếu nữ áo gai tròn to đôi mắt tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi.

"Đã là ý tốt của đạo hữu thì có sao tại hạ lại từ chối. Thế nào, chẳng nhẽ Lam tiên tử muốn rút lời?" Hàn Lập tủm tỉm cười.

"Đến một câu cảm ơn cũng không được nghe. Ta nghĩ mỗi nhân tình này dành để cho gió cuốn đi thôi, rõ ràng người ta chẳng thêm có ý cảm kích gì mà!" Thiếu nữ áo gai bấu môi, nàng hậm hực liếc xéo Hàn Lập một cái.

Hàn Lập chỉ đứng im một chỗ rồi nhếch miệng cười hắc hắc.

Tử Linh đang đứng bên cạnh nghe được cuộc nói chuyện giữa hai người, trên mặt nàng không giấu nổi vẻ buồn cười, nàng khẽ nói:

"Được rồi, các ngươi cần gì phải giấu giấu diêm diêm như vậy. Một người thì muốn chiếm tiện nghi, người còn lại muốn nhân cơ hội tìm thêm trợ thủ, như vậy chỉ cần nói thẳng ra là được. Hàn huynh, Lam Dĩnh muội muội đối với ta tình thân như tỷ muội, sau này nếu có việc gì mà ngươi giúp được, hay là nên chiếu cố đến nàng một chút đi."

"Chỉ cần sự việc không nằm ngoài khả năng thì ta sẽ giúp Lam Dĩnh tiên tử một tay. Nhưng phải nhớ một điều, ta chỉ ra tay trợ giúp đạo hữu, hoàn toàn không dính dáng đến Quảng Nguyên Trai!" Hàn Lập thu lại vẻ cười cợt trên nét mặt, hắn nghiêm túc nói.

"Nếu được như vậy thì tiểu muội xin ghi nhớ trong lòng!" Khuôn mặt của thiếu nữ áo gai vốn đang đỏ ửng, nhưng sau khi nghe được lời nói của Hàn Lập nàng liền trở nên vui mừng khôn siết.

"Nhưng khoan đã, ta cũng không định ở lại Ma giới lâu nữa, mà khi quay về Nhân tộc rồi, nếu muốn trở lại Ma giới nữa thì thật không đơn giản chút nào." Hàn Lập hướng về thiếu nữ áo gai thâm thúy nói.

"Xem ra Hàn huynh đã quên, Quảng Nguyên Trai của chúng ta là một thế lực lớn trong nhiều giới diện! Việc xé rách không gian giữa các giới đối với tu sỹ Hợp Thể Kỳ thật sự rất khó khăn, nhưng với Quảng Nguyên Trai

của chúng ta thì không hẳn là không có phương pháp!" Lam Đình nghe vậy liền mỉm cười rồi nói ra một câu làm Hàn Lập không khỏi trở nên kinh hãi.

Chương 2127: Tin tức

"Sao, các ngươi có Tinh Giới Bàn hay Phá Giới Châu sao?" Hàn Lập hơi hơi ước đoán rồi hỏi.

"Nếu chỉ dựa vào những vật đó thì còn chưa đủ để giúp đạo hữu phá giới được. Chờ sau khi liên hệ xong với lão quái vật kia, lần sau gặp lại tiểu muội sẽ chuẩn bị kỹ lưỡng. Tuy nhiên, vật này dù đối với Quảng Nguyên Trai cũng vô cùng trân quý, hơn nữa chỉ có thể sử dụng một vài lần nhất định mà thôi. Cho dù có được nó trong tay, Hàn huynh cũng không được tùy tiện đi tới đi lui đến Ma giới, nói tóm lại là phải cân trọng khi sử dụng mới được." Thiếu nữ áo gai lo lắng dặn dò.

"Yên tâm, nếu vật đó là tiêu hao phẩm thì nhất định Hàn mỗ sẽ cẩn thận khi dùng đến, tuyệt đối không để nó bị lãng phí."

Vừa nghe việc mình sẽ lấy được bảo vật có thể đi lại giữa hai giới, trong lòng Hàn Lập mừng rỡ đáp ứng.

Lam Dinh thấy vẻ mặt thành khẩn của Hàn Lập cũng vừa lòng gật đầu.

"Đúng rồi, ta còn một chuyện thắc mắc, không biết tiên tử có thuận tiện giải đáp giúp ta được không?" Hàn Lập như nghĩ ra chuyện gì đó rồi do dự hỏi.

"Còn có việc gì sao, nếu vậy Hàn huynh cứ hỏi là được, cần gì phải khách khí như vậy." Thiếu nữ áo gai hơi ngạc nhiên rồi nàng tươi cười trả lời.

"Ta nghĩ là lần Ma giới xâm nhập Linh giới này so với những lần trước đây hoàn toàn khác biệt, dường như là có ý chiếm cứ luôn mà không có ý định quay về nữa. Ngoài ra khi ta tới đây liền phát hiện đám ma tộc bình thường có vẻ như không hề biết đến chuyện này. Việc xâm nhập Linh giới tựa hồ chỉ do vài thế lực trực thuộc Thánh Tổ cùng một ít trung giai ma thú bị khống chế tiến hành thôi." Hàn Lập chăm chăm nhìn thiếu nữ áo gai, nghiêm chỉnh hỏi.

Vừa nghe Hàn Lập hỏi vậy, cả ba người đứng đó đều biến sắc.

"Chuyện này tuy tiểu muội biết, nhưng quy định trong trại là không được chen vào việc tranh đấu giữa các giới diện, vì vậy thật không thể nói với Hàn huynh được." Lam Đình do dự một hồi rồi áy náy nói.

"Nếu việc này làm Lam tiên tử cảm thấy khó xử thì cứ coi như ta chưa hỏi qua đi." Hàn Lập thấy bộ dáng của Lam Đình như vậy liền tỏ ra thông cảm, cũng không muốn truy vấn thêm nữa.

"Hàn huynh nếu người muốn hỏi vấn đề này cũng không cần tìm Lam muội muội, ta dù sao cũng là môn hạ của Lục Cực nên cũng biết một ít sự việc trong đó." Tử Linh lưỡng lự một lúc rồi thở dài nói.

"A, nếu nàng cảm thấy miễn cưỡng không tiện nói thì thôi đi. Ta sẽ bỏ thêm chút thời gian rồi tự mình điều tra cũng được." Hàn Lập nghe vậy trong lòng mừng rỡ, nhưng lại nghĩ đến gì đó nên thận trọng hỏi lại.

"Yên tâm đi, người không cần lo lắng. Ban đầu việc này chỉ Thánh Tổ mới có tư cách biết đến, nhưng đại chiến của bản giới cùng Linh giới diễn ra trong thời gian lâu như vậy, căn bản cũng không thể dấu diếm thêm nữa. Hiện tại thì đám đệ tử của Thánh Tổ chúng ta đã biết, cũng không bao lâu nữa cả Ma giới sẽ biết đến đại kiếp nạn này nên không cần phải giữ bí mật." Tử Linh cười gượng gạo trả lời.

"Đại kiếp nạn? Ta muốn nghe rõ xem đây là chuyện gì." Hàn Lập rùng mình, hấn nhanh nhẩu đáp.

"Được thôi, Lam Dĩnh muội cùng Chu di vốn đã rõ ràng chuyện này, ngoài ra ở nơi đây cũng không sợ ai nghe lén. Nếu chút nữa tiểu muội có sai sót chỗ nào, mong rằng hai vị sẽ bổ xung thêm." Tử Linh suy nghĩ một lúc rồi nghiêm chỉnh nói.

"Nói thật, bản trai đối với việc này cũng chẳng giải thích được nhiều lắm, sợ rằng không bằng tỷ tỷ đâu. Chỉ biết là nếu đối phó không tốt thì tai vạ này sẽ ập đến nhanh thôi. Ba đại Thủy Tổ và những Thánh Tổ khác ở Ma giới hầu như đều đặt hơn phân nửa tâm tư vào chuyện này. Việc xâm chiếm Linh giới cũng là một trong những biện pháp cuối cùng trong đó mà thôi." Thiếu nữ áo gai cười khổ một tiếng, tuy lời nói của nàng không mấy rõ ràng nhưng bên trong đó cũng hàm ý một ít thông tin quan trọng.

Hàn Lập nghe xong trong lòng liền dấy lên một cơn chấn động.

"Lam muội muội không tiện kể tỉ mỉ thì để ta giảng giải rõ ràng nó đi. Việc này nói ra sẽ rất dài, vì nó bắt đầu từ thời kỳ sơ khai mới hình thành của Ma giới. Nghe nói khi đó còn có rất nhiều giới diện nhưng đến nay các chủng tộc ở đó đã bị diệt chủng sạch sẽ. Mà lúc này Chân Tiên và Chân Ma thượng giới còn vẫn còn có thể liên lạc được với bốn giới. Nhưng cũng chính lúc đó, tại một giới diện của các bộ tộc thượng cổ trùng tộc bỗng nhiên sinh ra một con Minh Trùng Mẫu có thực lực ngang với Chân Tiên vô cùng đáng sợ. Con Minh Trùng chúa này chẳng những có được thân thể kỳ lạ, lại có khả năng cắn nuốt các loại năng lượng, mà khủng khiếp nhất vẫn là khả năng sinh sôi nảy nở kinh người của nó. Ngoài ra những thế hệ hậu sinh của nó cũng có được năng lực cắn nuốt các loại năng lượng vô cùng đáng sợ này. Nghe nói giờ đây ở các giới diện còn tồn tại Phệ Kim Trùng và mấy loại hung trùng khác đều có thể là cùng huyết mạch di truyền với con

Minh Trùng Mậu này, chỉ có thể như vậy mới có thần thông cắn nuốt vạn vật." Tử Linh nói đến đây liền thâm thúy liếc mắt nhìn Hàn Lập.

Hàn Lập thấy vậy trên mặt cũng hơi chút khác lạ, hai mắt hí lên cười.

Tử Linh lại nói tiếp:

"Nghe nói, chỉ trong mấy ngàn năm, con Minh Trùng Mậu này sinh ra thêm hàng triệu con cháu, chúng đem tất cả các sinh linh trong một giới diện đồ sát sạch sẽ. Rồi mấy vạn năm tiếp theo, tất cả năng lượng của giới diện đó đều bị cắn nuốt, cuối cùng vạn vật héo rũ, cả một giới diện cứ như vậy mà bị hủy đi. Con Minh Trùng Mậu sau khi phá hủy đi cái giới diện này, nó liền dùng đại thần thông mở ra một thông đạo mang toàn bộ con cháu phá giới đến một giới diện ở gần đó. Lại mấy vạn năm tiếp theo, tại giới diện mà nó mới tiến vào lại tiếp tục diễn ra một màn tương tự, toàn bộ năng lượng đều bị cắn nuốt hết rồi hủy diệt. Cứ liên tiếp như vậy trong hơn mười vạn năm, con Minh Trùng chúa này đã phá hủy đi rất nhiều giới diện làm cho Thượng giới phải chú ý. Cũng không biết nhờ phương pháp gì mà hai vị Chân Tiên tự mình hàng lâm xuống rồi dẫn dụ con Minh Trùng chúa này đến Ma giới bắt đầu chém giết. Người ta kể lại rằng, trận đại chiến năm đó ở Ma giới làm cho trời long đất lở, tại họa khôn lường, mà giờ đây những hiểm địa bí cảnh ở Ma giới cũng đều vì trận đại chiến đó mà hình thành. Sau trận chiến này, đàn con cháu của Minh Trùng Mậu bị giết sạch, chính nó cũng bị thương nặng rồi hai gã Chân Tiên dùng một loại phong ấn của Tiên giới giam chế. Cho đến tận bây giờ nó vẫn ngủ say trong cái phong ấn này."

"Nếu bắt được con Minh Trùng chúa này sao hai tên Chân Tiên ấy không đem nó giết luôn, sao còn phải phí công phong ấn? Mà kiếp nạn lần này của Ma giới có phải là do con Minh Trùng Mậu này thức tỉnh gây nên?" Hàn Lập nghe vậy khẽ cau mày hỏi.

"Vì sao hai gã Chân Tiên không đem Minh Trùng Mẫu tiêu diệt cũng là chuyện của vô số năm tháng rồi, hiện giờ cũng không còn ai biết rõ nữa. Có thể con Minh Trùng chúa này còn có thủ đoạn bảo mệnh không thể giết được. Mà cũng có thể trận đại chiến làm hai gã Chân Tiên bị trọng thương không còn đủ sức giết nó. Nhưng dù sao thì việc này cũng chẳng quan trọng nữa, vừa rồi Hàn huynh đã đoán đúng, chẳng những hơn vạn năm trước con Minh Trùng chúa này đã tỉnh lại, nó còn sinh ra thêm rất đông con cháu rồi bắt đầu đánh vào phong ấn. Việc này làm kinh động đến tam đại Thủy Tổ, ngay lập tức họ ở bên ngoài một mặt dùng các loại phương pháp khác nhau tăng cường củng cố phong ấn, một mặt sai phái người khác liên tiếp tiêu diệt các loại Minh Trùng bậc thấp từ bên trong lao ra. Dù làm như vậy cũng chỉ để trì hoãn thêm thời gian mà thôi. Mà đến khi bản thể trùng chúa thoát ra ngoài thì kết cục của Ma giới không cần phải nói cũng đoán được kết quả. Con Minh Trùng này chẳng hề có ý lưu lại tù binh thay bỏ sót cái gì, vạn vật đều sẽ bị nó cắn nuốt sạch sẽ. Đây chính là kiếp nạn của Ma giới lần này." Tử Linh kể xong câu chuyện, trên mặt cũng không dấu nổi vẻ lo lắng.

"Nếu đúng như lời của Tử Linh thì sau khi Minh Trùng Mẫu hủy diệt xong Ma giới, bước tiếp theo của nó hẳn là phá giới tới Linh giới chúng ta." Hàn Lập sắc mặt cau có nói.

"Ở gần sát với Ma giới còn có mấy cái giới diện khác. Nhưng nếu Ma giới không còn tồn tại thì Linh giới sẽ rất có khả năng trở thành địa phương tiếp theo gặp độc thủ. Mà cho dù không phải như vậy, chỉ cần các giới diện tiếp theo bị hủy diệt hết thì lúc này Linh giới nhất định khó thoát khỏi tràng đại kiếp." Thiều nữ áo gai đáp lại.

"Chẳng phải sự việc của Minh Trùng Mẫu sẽ có cách giải quyết sao? Nếu người làm được việc này thì chẳng những trận chiến trước mắt giữa hai giới được hủy bỏ, mà việc làm cho Ma giới hoàn toàn xóa đi ý tưởng

quấy rầy Linh giới cũng không phải là điều không thể. Nhưng trừ khi có Chân Tiên từ Thượng Giới hàng lâm, nếu không suy nghĩ này cũng chỉ là mơ mộng hão huyền mà thôi." Tử Linh thâm thúy nói.

"O, sự việc lớn như vậy nên ta không thể làm gì được. Cũng may là còn được nghe thông tin là cấm chế kia sẽ chống đỡ thêm được một khoảng thời gian nữa, còn mọi chuyện diễn ra thế nào thì sau này mới biết được." Sắc mặt Hàn Lập biến đổi liên tục, nhưng cuối cùng hắn đem vấn đề này quăng ra khỏi não.

Loại việc trọng đại có liên quan giữa hai giới tốt nhất cứ để cho mấy vị Đại Thừa giải quyết, hắn giỏi lắm cũng chỉ là một tu sỹ Hợp Thể nhỏ nhoi làm sao có thể gánh vác được.

Cùng lắm là sau khi trở về Nhân tộc sẽ đem sự việc thông báo cho các vị Đại Thừa rồi tính tiếp.

Hàn Lập đã quyết định như vậy liền không nhắc thêm về việc vừa rồi nữa, hắn cùng mấy người đứng đó hàn huyên về những chuyện gặp được ở Ma giới, sau đó cùng Tử Linh cáo từ rời đi.

Nhưng khi cùng Tử Linh ra khỏi lầu các, rồi vòng vèo hết con đường nhỏ trong rừng rậm, tại cổng ra nơi cuối con đường hắn thấy có tám gã Ma tộc thị vệ thân mặc chiến giáp đang đứng xung quanh bảo vệ một chiếc xe kéo thập phần hoa lệ.

"Hàn huynh, chẳng lẽ ngươi cũng về thành, hay là để ta lấy xe tiễn ngươi một đoạn đi. Thuận tiện trên đường ta còn vài việc muốn thận trọng dặn dò ngươi." Tử Linh hơi dừng chân lại rồi ôn nhu nhìn về Hàn Lập nói.

"Cũng tốt, ta cũng có vài chuyện muốn thương lượng với ngươi." Hàn Lập gật đầu đồng tình.

Chú thích:

Minh trùng: Con sâu keo, chuyên ký sinh trên thân lúa, rau màu. Chúng hút nhựa cho đến khi rau màu khô héo mà chết.

Chương 2128: Người đào quặng thuê

Sau đó, dưới ánh mắt ngạc nhiên của những Ma tộc vệ sỹ, Hàn Lập theo Tử Linh bước vào trong chiếc xe kéo.

"Cho xe chạy về thành đi!"

Tấm rèm hai bên cửa sổ chiếc xe chậm rãi buông xuống, từ bên trong truyền ra giọng nói lạnh lùng phân phó.

Người phu xe vâng lời đáp ứng, hấn lập tức thúc giục mấy con ma thú da đen như mực, hình dáng bề ngoài khá giống trâu mà không phải là trâu. Lúc này chiếc xe chạy ở giữa còn vài tên vệ sỹ bay chậm chậm xung quanh.

Cùng lúc đó, ở trong xe bỗng nhiên hiện ra một màn quang hà màu đỏ chớp động, rõ ràng là những cấm chế huyền ảo trong xe đã được kích phát.

Hàn Lập nhìn sang Tử Linh thận trọng nói:

"Tử Linh, có một số việc ta không thể hỏi trực tiếp Lam Dĩnh. Nhưng ta biết nàng ở Lam Bộc Hồ có một chút thế lực. Hiện tại ta cần nàng giúp ta điều tra thông tin của một người Ma tộc bản địa tên là Vô Ưu, thời gian càng nhanh càng tốt, người này có thể là..."

Tử Linh đang ngồi một bên xa nghe được Hàn Lập nói vậy trên mặt không giấu nổi vẻ ngạc nhiên!

Mấy canh giờ sau, Hàn Lập đơn độc xuất hiện trước cửa khách sạn rồi nghênh ngang tiêu sái đi vào.

Tuy việc hắn thu mua Dị Ma Kim ở khắp nơi tại Lam Bộ Thành làm người ta xôn xao chú ý, nhưng vì tu vi của hắn biểu lộ ra là Luyện Hư Hậu kỳ nên chẳng có mấy thế lực dám phái người đến theo dõi.

Dù sao đối với người có tu vi cao bậc này, muốn phái người khác đến giám sát thì tất nhiên không thể chọn mấy tên có tu vi thấp kém hơn được.

Nhưng chính những tu sỹ Luyện Hư kỳ của Ma tộc lại chẳng thêm đi làm mấy loại công việc này.

Hàn Lập lúc này đã trở lại khách sạn rồi đóng cửa phòng kín mít, đợi mãi đến sáng sớm ngày hôm sau thì hắn mới hớn hờ đi ra ngoài.

Lần ra ngoài này tất nhiên là vì cuộc hẹn với Vô Ưu.

Thực ra hắn rất coi trọng tinh cầu năng lượng có chứa trong Dị Ma Kim, hơn nữa nó còn liên quan đến Đại Âm Dương Ngũ Hành Chân Quang nên sự việc này đã trở thành tình thế bắt buộc.

Tuy không mấy lo lắng việc Dị Ma Kim trong lần giao dịch này không hẳn sẽ chứa loại tinh cầu kia. Nhưng số lượng mua vào lại lớn đến như vậy, điều này thực làm cho hắn có chút chờ mong.

Tại căn phòng hắn đã đến hôm trước có hai tên một nam một nữ Ma tộc quen thuộc đang thủ vệ bên cánh cửa, chúng vừa nhìn thấy Hàn Lập đã lập tức mừng rỡ chạy tới đón.

"Hàn Tiền bối, xin mời vào! Vô Ưu đại ca đang ở bên trong chờ đại giá của ngài!"

"Được, ta biết rồi." Hàn Lập thân nhiên gạt đầu rồi thân hình khẽ động một mạch đi vào trong phòng.

Hai gã Ma tộc một lần nữa đem cánh cửa lớn đóng lại, sau đó lại tiếp tục đứng đó canh giữ, bộ dáng thập phần nghiêm trọng.

Ở trong căn phòng, Hàn Lập gặp lại Vô Ưu và vài tên nam nữ Ma tộc khác.

"Hàn huynh, cuối cùng ngươi đã đến, tại hạ chờ ở đây đã lâu rồi." Đám người Vô Ưu vừa thấy Hàn Lập đến liền ôm quyền mời Hàn Lập vào, trên mặt ai nấy đều không dấu nổi vẻ cao hứng.

"Hàn mỗ không đến chậm mà là Vô Ưu đạo hữu đã tới sớm đó thôi. Tốt lắm, để tránh đêm dài lắm mộng, chúng ta không nên nói nhiều nữa mà bắt đầu giao dịch đi. Hy vọng là đồ vật của các ngươi có thể làm ta vừa lòng." Hàn Lập không muốn hàn huyên thêm nữa, sau khi ngồi xuống liền đi thẳng vào vấn đề.

Nếu đổi lại là người khác khi nghe được những lời này chắc chắn sắc mặt sẽ trở nên không mấy tốt đẹp.

"Hàn huynh thật sáng khoái, tốt, chúng ta bắt đầu thôi!"

Nhưng Vô Ưu đang ngồi phía đối diện nghe được lại cảm thấy rất hợp với ý mình. Hắn không chút lưỡng lự vung tay áo lên, vài cái hư ảnh lệnh bài ở bốn phía chợt hiện ra rồi biến mất vào hư không. Tiếp đó là một quang sáng căm chế tức thời mở ra, đem hai người bao phủ kín vào trong đó.

Bàn tay của nam tử Ma tộc khẽ chuyển, trên tay liền hiện ra một cái vòng trữ vật màu lam nhạt, vẻ mặt khẽ cười nói:

"Tất cả số Dị Ma Kim đạo hữu muốn đều ở bên trong. Mời Hàn huynh xem qua số lượng cũng như phẩm chất có như ý muốn hay không?"

Vừa dứt lời Vô Ưu đã đem vòng trữ vật từ trong tay ném ra, dường như ngay cả một chút lưỡng lự cũng không có.

Hàn Lập thấy vậy nhất thời kinh ngạc, không khỏi nhíu mày suy nghĩ một chút, nhưng cũng vì vậy làm hắn tăng thêm vài phần khâm phục khí độ của người này. Tất nhiên là nam tử Ma tộc đã có sự chuẩn bị trước, nên hắn không cũng chẳng hề lo lắng việc Hàn Lập sẽ quyt tiền.

"Vậy trước hết để tại hạ nhìn qua một lượt." Hàn Lập không chút biểu tình trả lời. Cánh tay giơ lên, hắn liền đem vòng trữ vật màu lam bắt lấy rồi đặt lên trán, tiếp đó hắn nhẹ nhàng phóng ra một luồng thần niệm khổng lồ hóa thành vô số sợi ti nhỏ nhập vào trong đó.

Vô Ưu ngồi im không nói năng gì, hai mắt hắn chỉ nhìn thẳng vào Hàn Lập chờ đợi kết quả.

Một tuần trà qua đi, mí mắt Hàn Lập khẽ mở, nhưng trên khuôn mặt hắn hoàn toàn lãnh cảm không cách nào đoán biết được đang vui hay đang buồn.

Vô Ưu thấy vậy liền trở nên ngưng trọng, nhưng cũng may đúng lúc đó Hàn Lập xuất lời nói ra làm toàn thân hắn được thả lỏng một chút.

"Quả nhiên không giả, tất cả đều là thượng phẩm Dị Ma Kim. Nếu như vậy thì tại hạ cũng dựa theo giá tiền đã thỏa thuận ban đầu mà trả Ma Thạch." Hàn Lập nói xong liền phát tay áo quăng ra một vòng trữ vật màu đen tuyền về phía đối diện.

Nam tử Ma tộc cũng làm y như Hàn Lập khi nãy, nhưng chỉ nhoáng một cái hắn đã thu thần niệm trở về rồi cất vòng trữ vật đi, vẻ mặt tươi cười ôm

quyền hướng về Hàn Lập nói:

"Hàn đạo hữu đúng là người thủ tín, một mẫu Ma Thạch cũng không thiếu. Bây giờ xem như chúng ta đã giao dịch xong."

"Nếu giao dịch đã hoàn tất thì tại hạ cũng không ở lại lâu nữa, xin cáo từ." Hàn Lập bình tĩnh đứng lên rồi lạnh lùng nói.

"Tất nhiên rồi, vậy để tại hạ đem cấm chế thu hồi lại." Vô Ưu cũng không có ý giữ Hàn Lập lại, hắn cũng đứng dậy rồi nói.

Chỉ thấy hắn chấp tay bâm niệm pháp quyết, không gian xung quanh vang lên từng tiếng nổ nhỏ, tầng tầng quang hà cứ vậy mà được mở ra.

Thân hình của Hàn Lập khẽ động, rồi hắn tiêu sái bước ra ngoài.

Nhưng khi tới khung cửa hắn hơi dừng một chút rồi quay lại hỏi:

"Vô Ưu đạo hữu có bằng lòng đem cụ thể nơi xuất xứ của số Dị Ma Kim này nói cho tại hạ biết được không? Chỉ cần đạo hữu thẳng thắn nói ra, tại hạ nguyện ý trả thêm cho đạo hữu một phần ba số Ma Thạch vừa rồi xem như một khoản thù lao."

Vô Ưu nghe được lời này lập tức chân động, sắc mặt biến đổi lúc tốt lúc xấu một hồi thật lâu.

Những nam nữ Ma tộc còn lại xung quanh đó cũng xôn xao một trận, vẻ mặt biểu lộ ra vô cùng thèm muốn.

"Đạo hữu thật là người hào phóng, nhưng đáng tiếc là việc này tại hạ không tiện nói ra được. Chỉ đành khước từ ý tốt của Hàn huynh mà thôi." Vô Ưu suy nghĩ một lúc thật lâu rồi cố gắng kìm nén cơn xúc động đang dâng lên trong lòng, hắn khó khăn lắm mới có thể lắc đầu từ chối.

"Nếu như vậy thì tại hạ cũng không miễn cưỡng nữa." Hàn Lập thâm thúy nhìn nam tử một cái rồi không chút do dự xoay người bỏ đi.

Vô Ưu vẫn đứng nguyên tại chỗ nhìn ra ngoài cửa, sắc mặt có chút chần chừ khó quyết.

Hàn Lập không nói gì thêm, nhưng trước khi bỏ đi thì ánh mắt của hắn thực sự khác thường. Điều này làm trong lòng Vô Ưu nhen nhóm lên một nỗi sợ hãi không rõ vì đâu.

"Đại ca, nếu đối phương muốn hỏi về xuất xứ của Dịch Ma Kim, hay là cứ đem mả quặng chúng ta đã khai thác trộm đó nói cho hắn là được. Dù sao chúng ta cũng sắp rời bỏ nơi này, cho dù hắn muốn điều tra thêm cái gì cũng không thể kịp. Làm như vậy thì số Ma Thạch lớn kinh người kia cũng không phải là không lấy được!"

"Im đi, mọi việc không chỉ đơn giản như vậy đâu. Chúng ta đối với lai lịch của người này hoàn toàn mù tịt, tuy rằng hắn đúng là người từ bên ngoài đến đây, nhưng chỉ như vậy mà chúng ta đem địa điểm mả quặng nói ra thì rất có khả năng mọi chuyện sẽ bại lộ. Các người đừng xem thường thực lực của các thế lực trong tòa thành này. Nhưng giờ thì tốt rồi, Ma Thạch gì sao cũng đã lấy được, chúng ta hãy mau mau chia làm từng nhóm lần lượt rời khỏi Lam Bộc Thành. Một khi ra khỏi cửa thành, mọi người hãy lập tức theo lộ trình ban đầu đã vạch ra dùng hết tốc độ rời khỏi khu vực này. Chờ đến khi mọi việc an toàn, chúng ta sẽ gặp lại nhau ở Sư Nhai Thành." Vô Ưu quát lớn mắng dạy vài câu sau đó hắn nhanh chóng phân phó mọi việc.

Những nam nữ Ma tộc khác tự nhiên không dám trái lời, tất cả đều gật đầu đáp ứng.

Mà lúc này Hàn Lập đã ngồi an vị trên một chiếc xe kéo đang chạy đi như bay qua ngã tư đường.

Ngồi ở một bên xe kéo, vẻ mặt hắn đang hí hửng ngắm nhìn một khối Dị Ma Kim hai màu đen trắng, miệng khẽ lầm bầm tự nhủ một mình:

"Cuối cùng cũng tìm được rồi, vật này đúng là nằm trong tay đám người vừa này."

Ở trong vòng trữ vật hắn vừa thu được cùng với viên đang cầm trên tay tất cả khoảng chừng hơn hai chục khối Dị Ma Kim biến dị.

Điều này làm Hàn Lập vô cùng nghi hoặc, nhất định trong tay đám người Vô Ưu có thứ gì đó mà hắn muốn tìm kiếm.

Mà nếu như không phải đang ở nơi đông đúc như Lam Bộc Thành thì hắn cũng chẳng ngại thi triển thần thông đem tất cả bắt giữ lại, sau đó dùng các phương pháp sưu hồn tìm kiếm thông tin mình cần.

Nhưng dù có như vậy hắn cũng không mấy lo lắng.

Một khi đã biết Vô Ưu là mục tiêu mà hắn đang tìm kiếm, ngay khi mới giao dịch xong, ánh mắt hắn trở nên rất khác lạ rồi thần không biết quỷ không hay lưu lại một loại dấu hiệu bằng thần niệm trên người tên nam tử Ma tộc.

Chỉ đợi bọn họ ra khỏi Lam Bộc Thành, hắn sẽ lặng lẽ đuôi theo rồi đem tất cả bắt giữ.

Hàn Lập âm thầm cân nhắc lại mọi chuyện rồi linh quang trên bàn tay chợt lóe, viên Dị Ma Kim cũng theo đó biến mất không thấy bóng dáng. Lúc này hắn cố gắng kiềm chế hưng phấn trong lòng, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần bên trong xe kéo.

Thời gian thấm thoát trôi qua, mấy canh giờ sau chiếc xe kéo lại một lần nữa xuất hiện trước cửa khách sạn.

Vừa mới trong xe bước hẳn đã thấy có một người đang đợi mình ở bên cạnh cánh cổng, là một gã hắc giáp Ma tộc gương mặt khá quen thuộc. Vẻ mặt hơi động, hẳn liền theo tên Ma tộc nhanh chóng đi vào trong khách sạn.

Mà tên Ma tộc kia vừa thấy Hàn Lập liền tỏ ra vui mừng rạng rỡ, một mạch bước ra sau cánh cổng rồi cung kính theo sau Hàn Lập đi vào khách sạn.

Một lúc sau tại một gian phòng bí ẩn, tên hắc giáp Ma tộc hết sức cung kính hai tay dâng một cái thạch giản lên cho Hàn Lập.

Hàn Lập cầm lấy thạch giản rồi cẩn thận áp lên trán xem xét, một lúc sau, hai mắt hẳn cười híp lại.

"Tốt lắm, vật này ta đã xem qua, ngươi hãy về nói với chủ nhân của ngươi là ta rất vừa lòng." Hàn Lập đem thạch giản từ trên trán xuống, hẳn lại khẽ chà lòng bàn tay một cái khiến nó biến thành tro bụi, rồi nghiêm trang nói.

"Vâng thưa đại nhân! Tiểu nhân xin cáo lui trước." Hắc giáp đại hán khom người xuống vâng lời rồi nhanh chóng rời khỏi căn phòng.

"Hắc hắc, ra là khai thác trộm mỏ quặng! Nếu như vậy thì mọi việc xem như đã xong rồi." Hàn Lập nhìn nóc nhà trong miệng lẩm bầm, vẻ mặt như có như không hiện ra một tia tàn khốc.

Chương 2129: Từ Quang Thú

Tên hắc giáp Ma tộc vừa rồi hiển nhiên chính là người do Tử Linh phái tới đây.

Lấy thân phận đệ tử của Lục Cực, cho dù chỉ là một trong số nhiều đệ tử nhưng thế lực của Tử Linh ở Lam Bộc hồ vẫn là không nhỏ. Việc điều động một ít nhân thủ tất nhiên là chẳng có vấn đề gì đối với nàng.

Hơn nữa điều tra một gã Luyện Hư kỳ chỉ là việc quá mức dễ dàng.

Quả nhiên chỉ trong thời gian ngắn ngủi không tới một ngày, Tử Linh đã cho người mang tới tin tức về Vô Ưu cùng việc khai thác trộm quặng mỏ, tất cả đều vô cùng rõ ràng rành mạch.

Thực tế thì việc khai thác trộm quặng mỏ ở Lam Bộc hồ cũng không phải là chuyện hiếm gặp.

Mà Vô Ưu chọn địa điểm khai khoáng trộm chỉ là một mỏ kém chất lượng, tu vi người này lại không kém cho nên các thế lực dù biết việc này cũng mắt nhắm mắt mở bỏ qua.

"Trong khoáng mạch kém chất lượng làm sao có thể khai thác được số lượng Dị Ma Kim nhiều như vậy? Sự thực thế nào, có lẽ phải tra hỏi trên người bọn Vô Ưu rồi." Lúc này Hàn Lập đã âm thầm đưa ra quyết định.

Vì vậy hắn không chần chừ, một tay bấm niệm thần chú, hai mắt nhắm lại, bắt đầu thúc dục thần niệm mà hắn đã lưu lại trên người bọn Vô Ưu.

Bằng vào tu vi của Hàn Lập hiện tại, nếu hắn muốn động chân động tay lên người bọn Ma tộc thì quả là quá dễ dàng.

Nhưng không bao lâu sau, trên mặt Hàn Lập lại hiện lên sự kinh ngạc tột độ.

Hắn rõ ràng cảm ứng được đại bộ phận thần niệm mình lưu lại đã rời khỏi Lam Bộc thành, nhưng lại có hai đạo thần niệm chỉ cách chỗ hắn ở có vài dặm, hơn nữa lại đang di chuyển tới gần.

Hàn Lập cảm thấy kinh ngạc không thôi, thần thức vừa động, lập tức ra khỏi phòng, đi thẳng tới chỗ xuất hiện hai tia thần niệm đó.

Chỉ trong chốc lát, hắn đã lập tức tìm ra hai người mang theo hai tia thần niệm của mình.

Chính là đôi nam nữ ma tộc đi cùng Vô Ưu.

Nam hơn ba mươi tuổi, nữ hơn hai mươi, giống như là một cặp vợ chồng vậy.

Hàn Lập đem thần niệm quan sát một chút, thấy hai người này đang cùng ngồi trên chiếc xe kéo tại một ngã tư đường, chúng lặng lẽ truyền âm thương lượng với nhau chuyện gì đó rồi cho xe chạy về hướng khách sạn hắn đang ở.

Hàn Lập dù sao cũng là người từng trải, chỉ cần suy nghĩ một chút đã đoán ra đến bảy tám phần là hai người này đang đi tìm hắn.

Hắn khẽ mỉm cười, sau đó thu lại thần thức của mình, rồi lặng lẽ ngồi trong phòng đợi bọn họ tới.

Quả nhiên, chỉ sau một thời gian ngắn, hắc liên cảm ứng được có cái dấu hiệu bằng thần niệm mà hắc lưu lại xuất hiện ở cửa lớn.

Nhưng hai người này hình như có chút do dự nên cứ đứng ở ngoài cửa một hồi cũng không thấy có ý định muốn đi vào.

Hàn Lập nhượng mảy, môi khẽ nhúc nhích vài cái.

Ngay sau đó, bên tai của đôi nam nữ ma tộc này vang lên một âm thanh trong trẻo nhưng đầy lạnh lùng:

"Nếu đã tới rồi, sao còn không vào? Chẳng phải các ngươi đã hạ quyết tâm rồi sao?"

Hai người ma tộc bên ngoài nghe thấy lời này, sắc mặt khẽ biến, sau đó liếc mắt nhìn nhau rồi nam tử ma tộc cắn răng nói:

"Đi thôi, Hàn tiên bối đã nói vậy thì chúng ta không còn khả năng quay về nữa đâu."

Nữ tử có vài phần xinh đẹp kia sau một chút chần chừ cũng chỉ có thể gật đầu cười khỏ.

Vì thế nam tử kia ở bên ngoài lớn tiếng nói một câu bái kiến rồi cùng nữ tử ma tộc đẩy cửa bước vào.

Bọn họ vừa tiến vào cửa, trước mắt đã xuất hiện một căn phòng không lớn lắm.

Hàn Lập ngồi trên ghế ở giữa phòng, vẻ mặt lạnh lùng nhìn hai người.

"Vợ chồng vẫn bái bái kiến tiên bối." Nam tử ma tộc vừa thấy Hàn Lập thì trong lòng run lên, vội vàng cùng nữ tử kia tiến tới cúi chào.

"Đứng lên đi, ta vừa mới từ chỗ các người quay về, các người lại tới đây là có ý gì? Chẳng lẽ có gì quan trọng còn quên chưa nói với ta?" Hàn Lập hỏi ngay.

"Tiền bối thật sáng suốt, vợ chồng vẫn bối đích thực có việc cần tìm tiền bối thương lượng một chút." Nam tử kia cười một chút, cẩn trọng đáp.

"Sự tình gì, nói đi. Ta còn có rất nhiều việc, không có thời gian lãng phí với các người." Hàn Lập thản nhiên nói.

Nghe xong lời đó, đôi vợ chồng này liếc nhìn nhau, sau đó nam tử kia vẫn kiên trì nói:

"Tiền bối, không biết lời lúc trước tiền bối nói có còn nhớ hay không?"

"Lời của ta lúc trước? Ồ, người nói là câu ta nói trước khi rời khỏi chỗ các người phải không? Nếu là chuyện đó thì đương nhiên vẫn nhớ. Thế nào, hai vị có hứng thú giao dịch cùng Hàn mỗ hay sao?" Nếu họ đã chủ động nhắc tới thì Hàn Lập cũng không có hứng thú thừa nước đục thả câu với hai người chỉ có tu vi Hóa thần này, nên hần bình tĩnh hỏi ngược lại.

"Đúng, đúng, vợ chồng vẫn bối đúng là có ý này! Kỳ thật xuất xứ của Dị Ma Kim bọn vẫn bối cũng có biết một chút. Bởi vì số Dị Ma Kim này cũng là do bọn vẫn bối khai thác được. Chỉ cần tiền bối thực hiện giao ra đúng số ma thạch như ước định, vợ chồng vẫn bối sẽ không có nửa điểm giấu diếm." Nam tử ma tộc nghe Hàn Lập hỏi vậy thì hai mắt sáng lên, vội trả lời.

"Không phải là do Vô Ưu phái các người tới đây chứ?" Hàn Lập ánh mắt chợt lóe, thản nhiên hỏi.

"Tiền bối minh giám, vợ chồng vẫn bối thực sự là tự mình tới đây. Nhưng bọn vẫn bối cũng không phải muốn làm chuyện gì xấu sau lưng

người khác, mà chỉ là do bọn Vô Ưu đã làm chuyện không đúng với vợ chồng vẫn bồi trước mà thôi.

Hai vợ chồng vẫn bồi là người phụ trách người khai thác ở khoáng mạch. Bọn Vô Ưu đã tính toán nếu việc khai thác trộm bị lộ thì sẽ đem mọi tội lỗi đổ lên đầu bọn vẫn bồi, để vợ chồng ta làm kẻ chết thay. Nếu không phải ta vô tình nghe được, sợ là đến lúc chết vẫn không biết mình bị bán đứng như thế. Số Ma thạch tiền bồi dùng để giao dịch lấy Dị Ma Kim, vợ chồng ta cũng được chia quá ít ỏi. Phiêu lưu như thế để nhận lấy đổi đãi tệ bạc của Vô Ưu, bọn ta thật không cam lòng." Nam tử ma tộc nói một hồi, cuối cùng không giấu nổi vẻ tức giận trong người.

"Ngươi và Vô Ưu có xích mích gì ta cũng không quản. Chỉ cần tin tức của ngươi làm ta vừa lòng, ta sẽ giao ra đủ số ma thạch như đã hứa..." Hàn Lập hai mắt nhú lại, giọng nói vẫn lạnh lùng như trước.

"Đa tạ tiền bồi, vẫn bồi tất nhiên sẽ không làm cho tiền bồi thất vọng." Nam tử kia thấy vậy vội vàng mừng rỡ nói.

"Tốt, vậy bắt đầu đi." Hàn Lập gật đầu.

"Vâng, kỳ thật thì Dị Ma Kim này là do bọn ta khai thác trộm từ trong một mỏ quặng. Thứ nhất, khối Dị Ma Kim ấy do chính ta và Dao muội phát hiện. Nhưng Dị Ma Kim ở nơi sâu nhất của khoáng mạch, vị trí vô cùng xa xôi, nếu không phải có người cẩn thận tìm kiếm thì rất khó có thể thấy được. Vợ chồng tại hạ khai thác trộm cũng được trên trăm năm nên mới có thể phát hiện ra sự tồn tại của chúng. Còn vị trí cụ thể, là ở..." Nam tử bắt đầu giải thích cho Hàn Lập nghe.

Trong suốt thời gian nghe giải thích, Hàn Lập thỉnh thoảng lại hỏi một số chi tiết cụ thể. Nam tử của ma tộc kia thì tận tình giải thích từ đầu tới

cuối. Sau khi hắn đã giải thích xong xuôi, Hàn Lập cúi đầu trầm ngâm một lúc rồi sau đó ngẩng đầu lên, trên mặt biểu lộ vẻ vừa lòng.

"Người nói không sai, giúp ta giảm đi rất nhiều khúc mắc rồi. Nếu đã như vậy, ta cũng sẽ giao đủ ma thạch như đã hẹn. Nhưng ta nói trước, nếu như ta phát hiện người có nửa phần dối trá thì cho dù người có lấy được ma thạch vào tay, nhưng mạng cũng chưa chắc có thể giữ. Người có gì muốn nói thêm không?" Hàn Lập một tay vừa lật, một cái vòng trữ vật đã hiện ra, sau đó hắn nhìn nam tử ma tộc lạnh lùng buông một câu.

"Tiền bối yên tâm, vẫn bối không dám có nửa lời dối gạt, câu nào cũng là thật." Nam tử ma tộc nhìn thấy vòng trữ vật trên tay Hàn Lập thì trong mắt xuất hiện một tia nóng bỏng thêm khát, vội vàng nói.

"Hắc hắc, hy vọng như vậy đi. Các người có thể đi rồi." Hàn Lập phát tay ném vòng trữ vật qua rồi lạnh nhạt phân phó.

"Đa tạ tiền bối đã ban thưởng, hai ta sẽ không làm phiền người nữa." Nam tử Ma tộc một tay bắt lấy vòng trữ vật rồi đem thần niệm nhanh chóng kiểm tra bên trong, chỉ thấy trong đó là chi chít các khối Ma Thạch tức thì mừng rỡ, hắn vội lôi nữ tử ở bên cạnh ra khỏi căn phòng.

Đôi nam nữ Ma tộc này vừa ly khai khỏi khách sạn được một lúc, sau khi đi đến một chỗ vắng vẻ, thiếu nữ bên cạnh không nhịn được liền hỏi:

"Thế nào? Số Ma Thạch mà Hàn tiền bối cấp có nhiều như hắn nói lúc trước không?"

"Tuy ta chưa đếm kỹ nhưng cũng không sai lệch nhiều lắm. Dựa vào cách ra tay hào phóng của đối phương thì tin là hắn sẽ không muối mặt mà đi làm trò lừa gạt chúng ta. Đến tận bây giờ ta vẫn không dám tin là vị Hàn tiền bối này lại dễ dàng thưởng Ma Thạch cho chúng ta như vậy, làm cho

những điều mà chúng ta chuẩn bị khi trước đều trở nên vô dụng rồi." Nam tử Ma tộc không dấu nổi vẻ hưng phấn.

"Tiếp theo chúng ta nên làm gì đây? Có nên cứ đi theo lộ trình ban đầu của Vô Ưu để rời khỏi đây không?" Thiếu nữ tỏ ra mừng rỡ, nhưng ngay lập tức nàng lại sực nhớ ra gì đó rồi ngăn ra hỏi.

"Lam Bộc hồ tất nhiên là không thể ở lại, nhưng cũng tuyệt đối không thể đi theo lộ trình của Vô Ưu được, chúng ta phải đi đường khác thôi. Nếu bình yên rời khỏi nơi này rồi cũng không cần phải hội họp với bọn họ. Có lượng Ma Thạch lớn như này trong tay thì chúng ta cứ cao chạy xa bay, cần gì phải khom mình trước người khác nữa." Nam tử Ma tộc nhanh nhẩu đáp, hiển nhiên là hắn đã có kế hoạch từ trước.

"Hay lắm, ta cũng đồng ý, cứ vậy mà làm thôi." Thiếu nữ Ma tộc sau khi do dự một chút cũng nhanh chóng tán thành.

Vì vậy đôi nam nữ Ma tộc này lập tức vẫy một cái xe kéo rồi hướng thẳng đến cửa thành gần đó mà đi.

Cùng lúc này, Hàn Lập vẫn trầm ngâm trong căn phòng, hai mắt hắn nhíu lại vẻ như đang cân nhắc những thông tin vừa thu được.

Lúc này trong khi ngồi nghe nam tử Ma tộc kể lại mọi chuyện, hắn đã bí mật thi triển một loại bí thuật huyền diệu.

Bí thuật này cũng giống như Sư Hồn Thuật vậy, nó có thể trực tiếp tra xét những điều mà người khác dấu diếm trong đầu. Hơn nữa chỉ cần trong chớp mắt là có thể phân tích được lời nói của đối phương là thật lòng hay giả dối, thực là kỳ diệu vô cùng.

Nếu không thì với một người cẩn thận như hắn làm sao có thể dễ dàng tin tưởng lời nói của nam tử Ma tộc đến thế, lại còn nhanh chóng trả ra một

lượng Ma Thạch lớn như vậy.

Mà chỉ cần những lời nói của nam tử Ma tộc kia không phải là giả dối, thì những điều đối phương còn dấu diếm không nói ra hết hẳn cũng chẳng thêm quan tâm.

Tất nhiên là bởi vì hắn đang ở trong khách sạn, cũng không tiện ra tay bắt giữ đối phương để thi triển Suru Hồn Thuật. Nếu chẳng may có tu sỹ cao giai của Ma tộc đi ngang qua, hay bị loại cấm chế huyền diệu nào đó trong khách sạn phát hiện được thì thật là phiền toái không nhỏ.

"Thôi bỏ đi, thời gian bây giờ đang cấp bách, trước mắt cũng không nên tìm kiếm thêm phiền toái làm gì. Chờ sau khi kiểm tra tin tức này xong rồi mới tính sau. Không nên trì hoãn nữa, ta phải nhanh chóng đến xem khu mỏ quặng kia mới được." Hàn Lập sau khi cân nhắc vài lần, bỗng nhiên hắn đứng dậy rồi cúi đầu lẩm bẩm một mình.

Chương 2130: Đấu thú

Hàn Lập ra khỏi cánh cổng và ly khai khách sạn.

Hắn đến ngã tư đường, vẫy một chiếc xe kéo rồi hướng thẳng về phía cửa thành mà đi.

Mỏ quặng kia tất nhiên nằm ngay trên đảo, mà vị trí từ chỗ của Hàn Lập đến đó cũng rất xa. Cho dù hắn có thi triển độn quang để bay đến cũng phải mất vài ngày mới tới.

Ba ngày sau, Hàn Lập hóa thành một đạo thanh hồng trên nền trời nhanh chóng bay đi.

Phía dưới lúc này đã không còn là mặt hồ nữa mà thay vào đó là một sơn mạch màu xanh sẫm liên miên bất tận.

Bỗng nhiên phía trước mặt hiện ra một tòa núi thẳng tắp, hình dáng như một thanh cự kiếm, ngọn núi cao tới vạn trượng, vô cùng hùng vĩ.

Hàn Lập vừa thấy ngọn núi này, trên mặt không giấu nổi sự vui mừng. Sau khi thì thào "*cuối cùng cũng đến*" một câu, hắn cho độn quang chậm lại rồi hướng thẳng đến ngọn núi đáp xuống.

Vàng sáng màu xanh tản đi!

Thân hình của Hàn Lập hiện ra trên một tảng đá lớn tại đỉnh núi, hai mắt hắn khẽ nhắm, liền đem cỗ thần niệm khổng lồ tỏa ra dò xét khắp nơi trên bề mặt ngọn núi.

Một lúc không lâu sau đó, hai mắt Hàn Lập khẽ mở, một tay bấm niệm pháp quyết, trên thân hắn bỗng nhiên hiện ra vô số ký hiệu màu vàng, cơ thể uốn éo vài cái, thân mình hắn đang đứng trên tảng đá liền biến mất không thấy bóng dáng.

Ngay sau đó, không biết ở độ sâu bao nhiêu trong lòng núi, một quang sáng màu vàng lóe lên, thân hình của Hàn Lập cũng dần dần hiện ra.

Hàn Lập nhìn bốn phía chỉ thấy một màn tối om, hắn khẽ nhướng mày rồi phát tay lên thả ra một viên quang cầu màu trắng. Quang cầu xoay quanh một vòng rồi lơ lửng ngay trên đỉnh đầu hắn, đem mọi góc ngách xung quanh chiếu sáng rõ ràng như ban ngày.

Tuy Hàn Lập có Linh Mục Thần Thông, chỉ cần vận dụng một ít pháp lực là có thể đem bốn phía xung quanh nhìn rõ mồn một, nhưng nếu làm như vậy thì thật bất tiện.

Làm xong hết thảy mọi việc, lúc này Hàn Lập phát hiện ra mình đang đứng trong một đường hầm của mỏ quặng bị bỏ hoang. Khắp nơi trên vách tường đều có chi chít ngách nhỏ và những cái hốc của vài loại khoáng thạch bình thường đã bị người ta móc ra.

Mà trước mắt là một đường hầm dài hẹp, càng về sâu nó lại càng ngoằn ngoèo.

Hơi nhìn kĩ lại thì có vẻ như đường hầm càng đi sâu xuống lại càng gần về phía lòng núi.

Hàn Lập quan sát bốn phía xung quanh một lượt rồi dừng lại, sau đó hắn lại nhìn chăm chú vào một khối khoáng thạch được khảm bất động vào lớp tường đá.

Hắn đánh giá khối khoáng thạch vài lần rồi cười khẽ, cánh tay hơi rung lên, năm ngón tay hơi cong lại phất ra một trào.

Một tiếng "vèo" vang lên, một luồng kinh lực vô hình đem khối khoáng thạch lay động rồi mạnh mẽ gỡ nó ra khỏi vách đá, sau đó cuộn thẳng về tay của Hàn Lập.

Hắn chỉ hơi vận một chút sức, khối khoáng thạch lập tức hóa thành một đoàn hoàng quang rồi tan biến.

Khi đoàn hoàng quang tan đi, trên tay của Hàn Lập xuất hiện thêm một tấm phù màu đen, bề mặt chớp động, lúc sáng lúc tối.

"Hắc hắc, xem ra cũng có chút thông minh!"

Hàn Lập sau khi dùng thần niệm xem xong tấm phù xong cũng không nói thêm câu gì, hắn đem tấm phù thu lại rồi thẳng đến phía trước đường hầm đi tới.

Đường hầm vừa dài vừa hẹp, trong đó lại nổi với chi chít các nhánh rẽ giống như cái mạng nhện vậy.

Nhưng Hàn Lập đối với đường lối nơi này hình như đã rõ như lòng bàn tay, căn bản hắn cứ một mạch đi tới mà không thềm quẹo phải rẽ trái lần nào. Chỉ mới nửa khắc hắn đã đi được năm sáu trăm trượng rồi xuất hiện tại một cái nga tư, hắn khẽ đánh giá xung quanh một chút.

"Phanh" một tiếng!

Hàn Lập giương tay bắn ra một khối phi đạn, lập tức góc đá nơi cửa đường hầm bị bắn vỡ vụn rồi để lộ ra một lá phù màu đen.

Tay áo hắn run lên đem một đoàn thanh hà hùng hổ quét tới.

Tấm phù màu đen bị quầng sáng mờ bao lại rồi cuộn về trên tay hắn.

Hàn Lập cũng đem tấm phù này cất lại, sau đó thân hình nhoáng lên một cái, hắn đã xuất hiện phía trong đường hầm rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Hiển nhiên là những tấm phù này có tác dụng chỉ dẫn nhất định, dưới sự chỉ đường của chúng, Hàn Lập cứ vậy mà một mạch tiến thẳng đến nơi sâu nhất trong đường hầm.

Cứ như vậy, dựa vào sự liên hệ giữa những lá phù, thỉnh thoảng sau một lúc tại một nơi nào đó của đường hầm, Hàn Lập lại gỡ ra một tấm phù khác.

Ước chừng ba bốn canh giờ sau, lúc này Hàn Lập đã đi xuống rất sâu, mà đường hầm càng đi vào thêm thì những phân nhánh nhỏ lại càng thưa thớt lại.

Mà các dấu tích khai thác trên vách đá hai bên đường cũng không nhiều lắm. Cuối cùng, ở một cái đường hầm thật dài khác, nhìn thoáng qua cũng chỉ thấy có khoảng hơn trăm cái lỗ bị người ta móc khoáng thạch ra còn sót lại.

Tuy vậy, dựa vào những mẫu khoáng thạch vụn cũng có thể thấy được chủng loại cũng như phẩm chất ở đây cao hơn rất nhiều so với bên ngoài.

Khó trách những người khai thác khoáng, dù biết quỹ đạo đã lệch đi so với ban đầu nhưng vẫn không đành lòng bỏ qua mà một mạch khai thác đến địa phương này.

Trong lúc Hàn Lập đang cân nhắc mọi chuyện, bỗng nhịp chân của hắn hơi chậm lại một chút.

Chỉ thấy đường hầm phía trước mặt bị vô số đất đá đổ xuống lấp kín, rõ ràng là đoạn đường hầm này bị người ta mạnh mẽ phá sập xuống.

Hàn Lập hơi cau mày, nhưng không chút dừng lại mà tiếp tục bước tới.

Khóa quang cầu màu trắng trên đỉnh đầu tán loạn biến mất, quanh người hắn hiện lên một tầng sáng màu vàng, tiếp đó toàn thân hắn giống như người vô hình cứ vậy mà chìm nhập vào đồng đá vụn phía trước.

Một lúc sau khi Hàn Lập đi xuyên qua đoạn đường hầm bị sụp, ở đầu bên kia đồng đất đá, thân hình của hắn cũng từ từ hiện ra.

Vàng sáng màu vàng trên người chợt tắt, hắn liền đem khung cảnh bốn phía quan sát một lượt.

Kết quả hiện ra trước mắt hắn là một cái đường hầm khác, nhưng so với lúc trước thì nhỏ và hẹp hơn rất nhiều lần. Hơn nữa bên hai vách tường lại rất thô ráp, giống như nơi đây mới được người ta khai thác chưa được bao lâu vậy.

Ánh mắt của Hàn Lập lại nhìn xuống bên dưới, chỉ thấy trên mặt đất là vô số khối nhỏ màu trắng đen loang lổ. Hắn khẽ phát tay đem những hạt sạn này bắt tới rồi chăm chú quan sát.

"Quả nhiên là Dị Ma Kim! Xem ra nơi này chính là nơi mà bọn chúng đã khai thác." Hàn Lập nhìn xong liền ném đám sạn Dị Ma Kim đi, trên mặt không dấu nổi vẻ vui mừng.

Tiếp theo hắn nhắm mắt lại rồi đem cỗ thần niệm khổng lồ phóng ra tìm kiếm ở khu vực phía trước.

"A, vĩa quặng này dài thật. Phía trước hình như có cấm chế thì phải, thần niệm không thể xuyên qua được. Ô, phía trước còn có người, tu vi thấp như vậy xem ra là những người khai thác quặng thuê rồi. Có lẽ bọn chúng còn chút tác dụng!" Hàn Lập có chút ngạc nhiên mở hai mắt ra, sau khi trầm ngâm cân nhắc một chút, hắn đã đưa ra quyết định.

Chỉ thấy thân hình hắn vừa động đã chìm vào màn đêm bên trong đường hầm phía trước.

Một lúc sau, Hàn Lập liền xuất hiện ở một tòa động quật loại nhỏ được dựng tạm thời để khai thác mỏ. Trước mặt hắn có ba gã Ma tộc da thịt ngăm đen, quần áo rách rưới đang quỳ sấp run rẩy, bọn chúng hắn là những người khai thác quặng thuê.

Trên đầu cả ba tên quặng nô Ma tộc đều có hai chiếc sừng, khuôn mặt xấu xí, rõ ràng cả ba đều cùng một chủng tộc.

"Ở đây chỉ có ba người các người? Những người khác đều bị giết hết rồi sao?" Hàn Lập bình tĩnh hỏi.

"Đúng vậy thưa đại nhân! Nếu không phải ba chúng ta nhanh trí đã sớm trốn đi trước, chỉ sợ đã không thoát khỏi kết cục rồi." Gã quặng nô ở giữa thân hình run cầm cập, ngay cả cái đầu cũng không dám ngẩng lên trả lời.

"Giết người diệt khẩu, đối với bọn chúng thì đây là một chuyện đương nhiên rồi, mỏ Dị Ma Kim này đều do các người tự tay khai thác sao?" Hàn Lập tự nói một câu, sau đó ánh mắt chột lóe hỏi tiếp.

"Đúng vậy thưa đại nhân. Là do chính tay chúng tôi khai thác." Gã quặng nô quỳ ở giữa không biết tại sao Hàn Lập lại hỏi như vậy, nhưng cũng chỉ có thể cố gắng trả lời.

"Tốt lắm, ta có mấy câu muốn hỏi các người, nếu trả lời tốt thì ta có thể thuận tay cứu các người một mạng. Nếu không chờ lúc mỏ quặng này sụp xuống, cho dù ta không ra tay thì các người cũng không tránh khỏi kết cục bị đói mà chết." Hàn Lập lạnh lùng nói.

"Đại nhân phải cứu chúng tôi ra ngoài! Chỉ cần người đồng ý làm vậy, chúng tôi tuyệt đối sẽ không dám dối gạt dù chỉ nửa lời!" Gã quặng nô ở

giữa nghe vậy liền ngẩng cao đầu nhanh nhẩu nói.

Hai tên quặng nô còn lại cũng vừa mừng vừa sợ!

"Ta hỏi các người, các người phát hiện ra nơi này có Dị Ma Kim từ khi nào? Hơn nữa trong quá trình khai thác có gặp điều gì khác thường hay không?" Hàn Lập thông thả hỏi.

"Dị Ma Kim chúng tôi phát hiện được từ hai tháng trước, bởi vì bùn đất nơi này cứng như sắt thép nên hơn một trăm người chúng tôi phải tiêu phí thời gian rất dài mới có thể khai thác sạch sẽ được. Còn trong quá trình khai thác, mãi đến khi gần xong thì phát sinh thêm một chuyện. Có vài tên đồng bạn đang lúc đào bới đột nhiên toàn thân mềm oặt mà ngã quy xuống, rồi trước mặt mọi người chúng biến thành tro bụi." Gã quặng nô trung niên hồi tưởng một chút rồi kể lại, sau khi nói xong lời cuối cùng, trên mặt hắn hiện lên vẻ sợ hãi vô cùng.

"Toàn thân mềm oặt rồi quy xuống mà tan thành cát bụi, có phải tất cả đều như vậy?" Hàn Lập trầm ngâm một chút, sau đó ngón tay hắn chỉ về một tảng đá màu đen ở phụ cận rồi hỏi.

Chỉ thấy một mũi nhọn màu xanh chọt lóe!

Một cây lục ti từ đầu ngón tay nháy mắt bắn ra rồi lướt tới xuyên thủng qua hòn đá, sau khi xoay quanh một vòng rồi nhanh chóng quay về.

Mà khối đá cứng rắn kia kêu lên *"oanh"* một tiếng rồi nháy mắt biến thành một đồng bột đất màu xám trắng.

Vừa thấy cảnh này, cả ba gã quặng nô đều bị dọa sợ tái xanh, da mặt không còn một giọt máu. Tên quặng nô ở giữa lớn tiếng kêu lên:

"Đại nhân, đúng là giống hệt như vậy. Vài tên đồng bạn của chúng tôi cũng bị y như thế mà đột nhiên bỏ mạng."

"Ra là như vậy, các người cũng không phải người tới tởm điều tra ngọn nguồn sự việc sao?" Hàn Lập gật đầu hỏi lại.

"Thưa đại nhân, đúng là chúng tôi có tra xét qua, nhưng mà tại nơi những đồng bạn đó ngã xuống đều không có gì khác thường. Những người còn lại cũng qua chỗ đó khai thác nhưng không hề có chuyện gì xảy ra. Sau đó vài lần, mọi người tự nhiên cũng không nhắc lại chuyện này. Dù sao thì tính mạng những người đào quặng thuê chúng tôi cũng không đáng giá." Tên quặng nô trung niên cười gượng gạo trả lời.

"Ra là chỉ xảy ra một lần rồi không có lặp lại nữa. Thật có chút hứng thú, các người hãy mau chỉ thật chính xác chỉ những địa điểm đó cho ta!" Hàn Lập cười hắc hắc rồi phân phó.

"Vâng thưa đại nhân!"

"Được làm việc cho đại nhân, chúng tôi rất vinh hạnh!"

Ba gã quặng nô tự nhiên không dám cự tuyệt, tất cả đều cung kính vâng lời.

"Ngoài ra còn một vấn đề cuối cùng các người phải trả lời thật chi tiết cho ta, có thật là Dị Ma Kim nơi này đã bị khai thác sạch sẽ không?" Sắc mặt của Hàn Lập trầm xuống, hắc hỏi thêm một câu.

Chương 2131: Thu lấy tinh thể

Hàn Lập hỏi câu này khiến ba tên quặng nô tỏ ra ngạc nhiên.

Ba người đưa mắt nhìn nhau trong chốc lát, cuối cùng dừng lại ở trên người gã quặng nô đứng giữa.

Điều này làm cho tên quặng nô này mặt mày biến sắc, trong lòng không khỏi âm thầm kêu khổ. Hắn biết mấy người kia không muốn nói ra sự tình, hơn nữa cũng không có cách nào giấu diếm nên mới đổ hết lên đầu mình.

Vì vậy tên quặng nô này cười khổ một tiếng, sau đó thành thành thật thật hướng tới Hàn Lập đáp:

"Số Dị Ma Kim trong đường hầm bị sập kia quả thật đã được khai thác hết. Nhưng ba người bọn tiểu nhân bị nhốt ở đây mấy ngày, vì muốn tìm đường ra nên đã đào móc lung tung, kết quả lại phát hiện một mỏ quặng khác chứa Dị Ma Kim. Nhưng bằng vào ba người bọn tiểu nhân thì hoàn toàn không có năng lực khai thác, chỉ có thể lấy đá vụn cùng đất lấp dấu chỗ đó lại. Đại nhân nếu cảm thấy hứng thú thì tiểu nhân sẽ dẫn đại nhân tới đó xem qua một chút."

"Quả nhiên còn có Dị Ma Kim chưa bị khai thác. Mấy tên kia không hẳn là không biết việc này, có lẽ tại thời gian gấp gáp nên chưa dám tiếp tục tìm kiếm xuống dưới mà thôi."

"Cũng tốt, những thứ này coi như tiện nghi cho ta rồi. Nhưng trước tiên hãy dẫn ta tới địa điểm mà mấy tên đồng bạn của người gặp chuyện đi đã."
Hàn Lập cười hắc hắc, lên tiếng phân phó.

"Vâng, đại nhân!" Tên quặng nô ở giữa có chút kỳ quái nhưng cũng không dám cãi lời, vội vàng đáp ứng một tiếng.

Sau đó ba gã quặng nô nom nớp đứng dậy, trước sau cùng đi ra phía trước động quật, dẫn đường cho Hàn Lập.

Sau nửa canh giờ, Hàn Lập đã xem xong tất cả các địa điểm, thậm chí chỗ mỏ mới bị giấu kín cũng được ba gã quặng nô chỉ ra.

"Rất tốt, các người coi như không nói dối, ta cũng sẽ cho các người một con đường sống." Hàn Lập cuối cùng lộ ra vẻ hài lòng, tay áo run lên, lập tức một đoàn thanh quang lớn ập tới.

Ba gã quặng nô chỉ cảm thấy trước mắt một màn ánh sáng màu xanh lóe lên, trời đất quay cuồng, sau đó cả người sau đó xuất hiện ở một địa phương ngay gần chỗ sụp đổ.

Mà Hàn Lập lúc này cũng tại một địa phương phụ cận chậm chậm hiện ra.

Ba gã quặng nô thấy vậy trong nội tâm vừa mừng vừa sợ, không biết Hàn Lập có thực sự sẽ đưa bọn chúng ra ngoài hay không.

Nhưng Hàn Lập căn bản không nhìn ba người họ, cánh tay vừa nhấc, bàn tay năm ngón hướng ngay về phía chỗ đá lở chắn lối, nhẹ nhàng quát: *"Phá"*.

Sau một khắc, kim quang chớp động trong lòng bàn tay hắn, một quang cầu màu vàng lập tức hiện ra.

Một tiếng nổ ầm vang, quang cầu hóa thành một cột sáng chói mắt phóng đi.

Lại có một tiếng nổ trầm đục vang lên, một cổ gió nóng mãnh liệt đập vào mặt ba người.

Trong nháy mắt, ở chỗ đám đá ngáng đường đã xuất hiện một đường hầm rộng khoảng hơn một trượng, đất đá bốn phía xung quanh bị nung đến đỏ lên, nhưng lập tức liền nguội ngắt, biến thành màu đen.

"Ta đã mở một đường để ra, các người cứ việc theo lối này mà đi." Hàn Lập nhìn ba gã quặng nô, lạnh nhạt nói, sau đó thân hình uốn éo một chút rồi biến mất tại chỗ một cách vô cùng quỷ dị.

Ba gã quặng nô chứng kiến một màn này thì vui mừng quá đổi, nhao nhao hướng tới chỗ Hàn Lập vừa biến mất vái lạy, sau đó không nói thêm lời nào, cùng xông vào thông đạo vừa được thông.

Bên trong mặc dù còn vô cùng nóng nhưng ba gã quặng nô cũng can đảm vượt qua, coi như không cảm thấy gì.

Lúc này, Hàn Lập đã trở lại địa phương lúc đầu, sau đó thi pháp hút lấy mấy sợi khí màu lục dưới mặt đất rồi cẩn thận thu vào một bình nhỏ, cuối cùng mới đi tới mỏ Dị Ma kim mới phát hiện.

Những sợi khí màu xanh lục này chính là Địa Sát Âm khí biến dị, trước kia sau khi hút hết tinh huyết và lấy đi tính mạng của đám quặng nô thì thoát ra, ẩn núp dưới lòng đất, nhất thời không đả thương thêm người nào nữa.

Cũng may mắn là đám người Vô Ưu tới đây vừa xem xét lại vừa mang lòng sợ bị phát hiện khai thác trộm Dị Ma kim nên cũng kiểm tra vội vàng, qua loa, không tra xét kỹ nơi này.

Bằng không, nếu như bọn họ phát hiện ra Địa Sát Âm khí, chắc chắn sẽ mở ra một trường phong ba, gió tanh mưa máu.

Về việc phát hiện mỏ Dị Ma Kim mới, nói là một phân mỏ, nhưng thực ra là một đường hầm ở mỏ bên cạnh.

Ba gã quặng nô đào lệch ra xa hơn mười trượng liền đã thấy sự hiện hữu của nó.

Hàn Lập căn cứ vào mấy chỗ xuất hiện Sát Âm Khí, suy tính một hồi, sau đó cũng đưa ra kết luận.

Nếu Đại Âm Dương Ngũ Hành Chân Quang thật sự tồn tại như đồn đại, thì hơn phân nửa là ở dưới mỏ Dị Ma Kim ở đây.

Cho nên sau khi đuổi ba gã quặng nô đi, hắn liền trở lại vị trí đoạn mỏ kia, không chút do dự, tay áo khẽ run lên.

Hơn mười đoàn lục quang từ trong tay áo của hắn bắn ra, liên tiếp biến thành những con khôi lỗi vượn xanh. Con nào con nấy cao hơn một trượng, vẻ mặt dữ tợn, khí tức lạnh như băng tản ra.

Hắn đem thần niệm thúc giục, từ ngón tay của đám khôi lỗi xuất hiện từng ánh sáng trắng dài vài tấc, sau đó xếp hàng chỉnh tề đi vào trong thông đạo, bắt đầu trắng trợn khai thác Dị Ma Kim.

Mà Hàn Lập sau đó suy nghĩ một chút, trong tay áo lại bay ra một hư ảnh màu vàng nhạt.

Kim ảnh ngưng đọng ra một tiểu thú màu hoàng kim.

Đúng là Báo Lân Thú!

Con thú này hiện tại vẫn còn đang trong trạng thái ngủ say, nhưng khi bị ném ra thì hai mắt cũng chậm chậm mở, ngơ ngác nhìn một hồi, dáng vẻ vô cùng đáng yêu!

Hàn Lập nhìn có chút buồn cười, trong miệng phân phó một tiếng: "*Chú ý đám khô lỗi, không được cho người ngoài tiến vào!*" sau đó hai ánh sáng màu vàng lóe lên, trực tiếp đi vào lòng đất.

Mà Báo Lân Thú lúc này mới chớp chớp hai con mắt to tròn, có chút giật mình, nó gầm nhẹ một tiếng rồi nhảy thẳng vào trong thông đạo canh chừng những thanh viên khô lỗi kia làm việc.

Thời gian cứ chậm chạp trôi qua!

Hơn mười đầu Thanh viên khô lỗi, mỗi một đầu đều có tu vi Nguyên Anh kỳ, Kim Đan Kỳ, toàn lực thúc giục mười ngón tia ánh sáng trắng. Đất đá trong quang mạch vốn cứng như sắt thép không ngờ dưới những ánh sáng trắng này lại không khác gì đậu hũ. Từng khối Dị Ma kim cứ thế mà bị lôi ra.

Đoạn mỏ này cần phải có trên một trăm quặng nô với hơn một tháng thời gian mới có thể khai thác hết, vậy mà chỉ trong hai, ba canh giờ, toàn bộ Dị Ma kim đều bị đào móc ra sạch sẽ.

Con thú nhỏ đem tất cả Dị Ma Kim chất đồng đưa vào trong vòng trữ vật, đeo lên mình rồi ngăn người nhìn đám Thanh viên khô lỗi lúc này đã ngừng hoạt động.

Sau hơn một canh giờ nữa, Báo Lân Thú vẫn nằm trong góc đợi. Lúc này nó đã có chút nóng nảy, đang định đứng dậy đi lại. Đột nhiên toàn bộ đường hầm trong quang mỏ chấn động một hồi, sau đó vô số đá vụn từ hai bên thạch bích cứ thế rơi xuống, giống như đường hầm sắp sập sụp đổ.

Báo Lân thú giật mình, thân hình khê động, hóa thành mấy đạo hư ảnh bắn ra.

Mà ở những nơi hư ảnh kim quang hiện lên, hơn mười thanh viên khôi lỏi thoáng một cái biến mất không thấy. Sau đó hư ảnh hợp làm một, hóa thành một đạo kim hồng chói mắt, phá vỡ đỉnh đường hầm, xuyên thủng mặt đất đi lên.

Báo Lân Thú vừa bỏ đi thì trong đường hầm vang lên một tiếng nổ vang, toàn bộ phân mỏ sụp xuống trong nháy mắt.

Vô số đá vụn rơi xuống đem đường hầm trong mỏ lấp kín hoàn toàn.

Đúng lúc này, tại mặt đất, ngọn núi cao không lồ khẽ lắc lư rồi sau một tiếng vang lớn cũng bắt đầu ầm ầm sụp đổ.

Bụi cuốn lên như sương mù đầy trời, đá lớn đá nhỏ bốn phương tám hướng lẫn xuống.

Thanh thế này vô cùng lớn, dường như tại thời khắc này cả trời đất đang sụp đổ.

Một tiếng rít từ nơi đó truyền tới, một đạo kim ảnh chớp động, từ trong đá vụn bắn ra. Sau khi xoay người một vòng liền đứng vững vàng trong không trung, rồi hiện ra thân ảnh của một tiểu thú màu vàng.

Con thú này nhìn chằm chằm vào đồng đồ nát của ngọn núi, trong mắt không khỏi hiện lên vẻ lo âu.

Mà gần như cùng một lúc, phía dưới đột nhiên truyền lên một tiếng như sấm sét đánh ngang trời.

Ngay tại chỗ ngọn núi lớn ban đầu, vô số dung nham bạo liệt mà tuôn ra, từng tảng đá lớn nhỏ cứ thế bắn lên không trung như mưa lũ.

Báo Lân thú chứng kiến tình cảnh này thì sợ hãi kêu lên một tiếng, móng vuốt nhanh chóng vẽ một đường.

"Xuy xuy" vô số tiếng xé gió vang lên, vô số trào ảnh màu vàng hiện ra che kín cả bầu trời, đem tất cả những tảng đá đang bay về phía mình quét đi sạch sẽ.

Sau đó tiểu thú lại híp mắt lại nhìn chăm chăm xuống phía dưới.

Bỗng nhiên từ bên dưới truyền đến một tiếng rùng rùng!

Trong nháy mắt thanh quang sáng lên, một đạo trường kiếm màu xanh dài hơn mười trượng phát ra hào quang chói mắt xuyên thủng đất đá bay lên.

Nơi kiếm quang đi qua, tất cả đất đá trên đường đều bị đập nát thành bụi.

Một bóng người màu xanh chợt lóe, Hàn Lập liền hiện ra giữa không trung. Nhưng kỳ lạ là một tay hắn đang cầm chặt một đoàn lục quang sáng đến nhức cả mắt, bên trong mơ hồ là một tảng đá lớn bằng nắm tay. Còn tay bên kia lại đang nắm lấy một cự kiếm màu vàng rực rỡ, hắn hơi ngưng trọng nhìn xuống mặt đất hỗn loạn phía dưới.

Báo Lân Thú thấy vậy tự nhiên mừng rỡ, nó gầm nhẹ một tiếng rồi nhảy tới bên cạnh, đem bộ lông xù xù của mình thân thiết cọ lên cọ xuống bên chân Hàn Lập.

Hàn Lập quay lại nhìn tiểu thú cười cười rồi xoa đầu nó:

"Cẩn thận một chút, bên dưới có một tên gia hỏa rất khó đối phó, không khéo sẽ phải thể hiện vài phần bản lãnh thật sự mới được."

Vừa nghe có đại địch, tiểu thú chẳng những không kinh sợ mà nó còn tỏ ra rất phấn khích. Nó rống to một tiếng, hoa văn màu vàng quanh người nó chột lóe, thân hình nó cũng biến lớn lên, chỉ trong khoảnh khắc nó đã hóa thành một con thú màu vàng cao đến mấy trượng.

Từ bên dưới bỗng nhiên truyền đến vài tiếng rống "oa oa" giận dữ!

Tiếp đó mặt đất phía dưới rung lên ầm ầm tạo thành những cơn sóng tỏa ra bốn phía. Sau đó là một con quái vật màu vàng sẫm to lớn từ trong lòng núi lao ra, hơn mười con mắt lồi thối của nó cùng lúc nhòm chăm chăm vào Hàn Lập trong không trung.

"Tìr Quang Thú! Trước kia ta đã nghe nói đến loại thú này, nhưng thật không ngờ lại có thể gặp nó ở đây. Bản thể của Đại Âm Dương Ngũ Hành Chân Quang luôn liên tục di chuyển trong lòng đất nhưng nay đã lấy được, xem ra hơn phân nửa công lao thuộc về những người kia. Như vậy cũng tốt, con thú này đã ở cạnh bạn thể của Đại Âm Dương Ngũ Hành Chân Quang đã không biết bao nhiêu năm, trong thân nó nhất định có một ít uy lực của chân quang. Nếu ta bắt nó về luyện hóa chắc cũng tạm đủ để dung nhập vào một tòa cực sơn." Hàn Lập đánh giá hòn đá màu xanh nằm trên tay một chút, sau đó lại nhìn về con thú phía dưới thì thầm tự nói.

Chương 2132: Âm mưu bí mật

Lúc này cự thú phía dưới sớm không nhìn nổi nữa, nó rống vang lên một tiếng, hai cánh tay lớn vươn ra hùng hổ vỗ một cái vào không trung.

Bàn tay khổng lồ trong hư không phía trước mờ dần đi, đột nhiên lại lóe lên kèm theo tiếng nổ chói tai kéo theo một cơn sóng khí cuộn thẳng tới Hàn Lập.

Hàn Lập hơi nhíu mày, thân hình của hắn vẫn bình ổn lơ lửng ở một chỗ rồi đem bàn tay khê đao, một dải sáng màu tro hiện lên, lập tức có một tòa núi nhỏ màu đen chắn ngang trước người.

Ngọn núi này có màu đen nhánh, lớn chừng mấy trượng, đúng là tòa Nguyên Từ Cực Sơn!

Chỉ thấy làn sóng khí màu trắng ập tới gào thét như muôn ngàn sóng to gió lớn, phát ra từng trận nổ vang. Nhưng ngọn núi nhỏ màu đen kia vẫn vững vàng như Thái Sơn không chút nhúc nhích.

Cùng một thời gian, Báo Lân Thú tứ chi khê động, thân hình nhún về sau, thoáng cái hóa thành mười đạo hư ảnh độc nhất vô nhị rồi hung hăng xông thẳng đến Từ Quang Thú phía dưới.

Trong nháy mắt, hơn mười đạo hư ảnh xuất hiện tại bốn phía cự thú, móng vuốt đánh tới khắp nơi, chằng chịt từ bốn phương tám hướng đánh đến, kim quang chớp động, tất cả đều nhắm tới thân hình khổng lồ của cự thú.

Vô số vệt cắt trên thân thể cự thú nứt ra, một đám sỏi đá trên thân lăn xuống dưới kêu lên những tiếng trầm đục, thế nhưng con Từ Quang Thú này lại vẫn bình yên vô sự.

Con thú này ngược lại càng giận dữ thêm, hơn mười con mắt đồng thời nhìn chăm chăm về phía Báo Lân Thú.

Một đoàn ánh sáng ngũ sắc kỳ lạ trong mắt nó lóe lên, phát ra âm thanh "*Phốc phốc*"!

Hơn mười cột sáng ngũ sắc bắn ra, chớp một cái liền đem những hư ảnh con thú màu vàng bao phủ bên trong.

Một cảnh không thể tưởng tượng nổi hiện lên!

Những nơi cột sáng ngũ sắc đi qua, hư ảnh mà Báo Lân Thú huyền hóa ra đều run lên một cái rồi giam chặt trong không trung, thậm chí mí mắt cũng không thể nhúc nhích nổi.

Sau một khắc, khuôn mặt dữ tợn của cự thú lộ dần ra, cột sáng ngũ sắc ở mắt quay tròn một hồi, hư ảnh Báo Lân Thú bao bên trong giống như đồng thời bị vô số lưỡi dao sắc bén cắt vào, trong nháy mắt đã bị xé đứt thành vô số mảnh nhỏ.

Tuy nhiên dù cho tất cả hư ảnh đều biến mất, không trung vẫn không có dù chỉ nửa giọt máu tươi lưu lại.

Rõ ràng những này hư ảnh này đều không phải là chân thân của Báo Lân Thú!

Từ Quang Thú hiển nhiên cũng ý thức được điểm này, trong nội tâm nó con phần nộ không giảm chút nào, ngược lại những cột sáng ngũ sắc được

phun ra từ mắt nó càng uy lực hơn, càng thô to thêm mấy phần, chúng gào thét quét qua bốn phía trong không trung.

Đột nhiên trong đó có một cột sáng ngũ sắc hơi dừng lại, lập tức hư không xung quanh ngưng tụ lại, một đạo con thú màu vàngloạng choạng ngã lăn ra, lộ rõ thân hình.

Đúng là chân thân Báo Lân Thú!

Cự thú mừng rỡ, nó không lưỡng lự lắc mạnh cái đầu, hơn mười con mắt lập tức nhìn vào Báo Lân Thú.

Hơn mười cột sáng ngũ sắc ngưng tụ lại rồi dung hợp thành một thể, hóa thành một cột sáng cực kỳ thô to chiếu thẳng đến tiểu thú.

Báo Lân Thú kinh hãi, thân hình chớp động, muốn tránh đi chỗ khác.

Nhưng cột sáng ngũ sắc còn chưa chiếu tới, bốn phía trong hư không giống như bị xiết chặt lại, thoáng cái trở nên rắn chắc như tinh cương, thần thông của nó lại không thể phá vỡ mà chạy đi được.

Tiểu thú mất thấy cột sáng thô to muốn đem bản thể của mình bao phủ vào trong, lúc này mới thật sự hoảng sợ, trong miệng vội vàng phát ra nhưng âm thanh ô ô cầu cứu.

"Thấy chưa, bây giờ mới biết sợ hãi sao. Thần thông của Từ Quang Thú ngay cả ta lúc không kịp đề phòng cũng phải chịu thiệt thòi, bằng vào tu vi của ngươi còn chưa phải là đối thủ của nó."

Tại thời điểm mấu chốt, âm thanh lạnh nhạt của Hàn Lập từ trên cao truyền đến!

Vừa dứt lời, đột nhiên một đạo kiếm quang màu vàng óng lớn hơn trăm trượng phá không mà đến, thoáng cái chém vào cột sáng thô to kia.

Báo Lân Thú chỉ cảm thấy bốn phía lỏng ra, trong nháy mắt liền khôi phục tự do.

Nó lúc này mừng rỡ, thân hình hơi mờ đi lại lần nữa hóa thành một đạo hư ảnh chạy tới chỗ Hàn Lập.

Chỉ chớp động vài cái, con thú màu vàng đã xuất hiện bên cạnh Hàn Lập, bộ dáng gục đầu ủ rũ.

Hàn Lập một tay thanh cự kiếm màu vàng dài hơn một trượng kia, tay còn lại nắm khối đá màu xanh, vừa thấy bộ dáng đáng thương của Báo Lân Thú tức thì khẽ mỉm cười. Thế nhưng hắn còn chưa kịp nói gì thì Từ Quang Thú ở phía dưới đã nổi trận lôi đình vì bị Hàn Lập chen ngang.

Con thú gầm lên, chẳng những hơn mười con mắt trên đỉnh đầu một lần nữa thả ra hơn mười cột sáng ngũ sắc, mà thân hình khổng lồ trên mỏm đá lắc mạnh, sau đó từ cơ thể nó bắn ra vô số tảng đá to lớn giống như sao băng bay về phía Hàn Lập.

Những khối đá này so với thân hình khổng lồ của Từ Quang Thú căn bản không đáng nhắc tới! Nhưng là cho dù vậy so với người thường cũng là rất lớn rồi, mỗi viên lớn bằng một căn phòng nhỏ, long trời lở đất ầm ầm bay đến, thanh thế quả thực cực kỳ kinh người.

Hàn Lập gặp tình hình này, thần sắc không chút nào biến hóa, một tay rung lên tức thì thanh cự kiếm màu vàng biến mất không thấy. Tiếp theo hắn bình tĩnh dùng một ngón tay điểm vào núi nhỏ màu đen ở phía trước.

"Đỉnh" một tiếng!

Mặt ngoài của núi nhỏ màu đen lóe lên vài cái ngân sắc phù vân, thể tích của nó thoáng cái lớn gấp trăm lần, biến thành một ngọn núi cao mấy trăm trượng, như tường đồng vách sắt che kín Hàn Lập cùng Báo Lân Thú đằng sau.

Bất kể cột sáng ngũ sắc hay là cơn mưa đá lớn lao tới ngọn núi đen đều bị dải sáng màu tro chặn lại, sau một trận nổ ầm ầm, tất cả đã bị ngọn núi ngăn cản.

Không chỉ có thế, Hàn Lập hít sâu một hơi bỗng nhiên há miệng, một đoàn tinh khí màu xanh bắn ra, vừa lóe lên tức thì chui vào bên trong ngọn núi màu đen. Sau một khắc, cả ngọn núi lại ầm ầm to lên, từng dải từng dải sáng màu tro từ đó tuôn ra ngưng tụ trên không, thoáng cái biến ảo thành một đám mây có đường kính gần một dặm. Đám mây lập lòe quang mang, lại dày đặc dị thường giống như chất rắn vậy.

Đám mây vô thanh vô tức hạ xuống nhưng lại phát ra khí tức cực kỳ khủng bố, thậm chí trong nháy mắt vừa rơi xuống, không khí xung quanh bị ép ầm ầm tản ra bốn phía.

Trong vòng mười dặm chịu ảnh hưởng của đám mây khiến không khí dường như cũng loảng đi vài phần.

Tuy rằng Nguyên Từ Cực Sơn vẫn là tòa núi như trước kia, nhưng Hàn Lập pháp lực càng ngày càng hùng hậu, lúc này lại toàn lực thúc dục liên làm phong vân biến sắc, so với khi vừa mới tiến giai Hợp Thể Hậu kỳ đã có thay đổi rất lớn.

Từ Quang Thú phía dưới vội vàng dùng những con mắt trên đỉnh đầu cùng đá lớn trên người công kích, nhưng không thể nào ngăn cản đám mây khổng lồ kia rơi xuống, trong mắt nó dần hiện lên vẻ sợ hãi.

Nó tựa hồ cũng biết tình thế không ổn, trong miệng rống to một tiếng, tứ chi trùng xuống, thân thể khổng lồ thoáng cái nằm phủ phục trên mặt đất.

Màn sáng màu bên ngoài thân cự thú lưu chuyển một hồi, thân hình đột nhiên trở nên trong suốt, lại giống như hóa thân thành một khối thủy tinh cực lớn sáng long lanh!

Tại trung tâm khối thủy tinh, đột nhiên có một khối lục sắc quang đoàn khổng lồ.

Mà trong quang đoàn, mơ hồ cũng có một khối đá xanh chớp động không thôi, cùng với khối đá trong tay Hàn Lập thập phần giống nhau. Tuy nhiên thể tích lớn hơn vô số lần và màu sắc cũng đậm hơn rất nhiều.

"Muốn liêu mạng sao! Ta vừa vặn cũng muốn thử xem Đại Âm Dương Ngũ Hành Chân Quang trong truyền thuyết cùng Nguyên Từ Thần Quang, rốt cuộc cái nào lợi hại hơn." Hàn Lập mắt thấy cảnh này hai mắt sáng lên, không kinh sợ mà còn lấy làm mừng rỡ thì thầm tự nói một câu.

Tiếp theo thần niệm hấn lập tức thúc giục cự sơn, chỉ thấy uy lực của quang hà trong ngọn núi màu đen càng tăng, đám mây màu tro lại càng to lớn hơn nữa, thể tích thoáng cái tăng thêm non nửa, cơ hồ che phủ cả nửa bầu trời.

Mắt thấy đúng lúc đám mây khổng lồ rơi xuống trên người Từ Quang Thú, thì cự thú cũng thi triển xong thần thông, thân hình co rút lại, hòn đá xanh trong cơ thể đột nhiên sáng ngời rồi bắn ra một đoàn mũi nhọn ngũ sắc.

Mà từ bên trong thân hình trong suốt cả cự thú, những mũi nhọn này thoáng cái phóng đại gấp trăm lần, sau đó ở bên ngoài ngưng tụ lại hóa

thành một vòng sáng thể tích không thua gì đám mây khổng lồ kia, phát ra một tiếng rít thê lương lao thẳng lên không trung.

Đám mây màu tro cùng vòng sáng lấp lánh không một tiếng động đâm vào nhau!

Sau một khắc, một tiếng nổ long trời lở đất truyền ra!

Hai cái vòng khổng lồ trên không trung đụng vào nhau, từng luồng sóng khí văng khắp nơi, trong nháy mắt hình thành từng đạo bọt khí trắng xóa phóng thẳng lên trời, đồng thời vô số tia sáng màu tro tuôn ra tứ phía.

Trong khoảnh khắc này, những tiếng "xuy xuy" vang lên tràn ngập cả thiên không.

Nhưng đám mây cùng vòng sáng đột nhiên run lên, lại đồng thời lóe lên trên không rồi biến mất.

Hàn Lập thấy vậy thì trong lòng run lên một cái.

Từ Quang Thú cùng lắm chỉ có tu vi Hợp Thể trung kỳ, nhưng sử dụng Đại Âm Dương Ngũ Hành Chân Quang biến hóa ra công kích chống lại mình đã toàn lực thúc dục Nguyên Từ Thần Quang mà không rơi vào thế hạ phong. Điều này...

Còn chưa nói đến việc Ngũ Hành Chân Quang có đặc tính dung nhập vạn pháp, vừa rồi mới chỉ là công kích bình thường mà uy năng của nó đã mạnh hơn Nguyên Từ Thần Quang hơn một bậc.

Trách không được trong phương pháp luyện chế năm tòa cực sơn thì Đại Âm Dương Ngũ Hành Cực Sơn là khó luyện chế nhất.

Hàn Lập âm thầm đánh giá, nhưng trong lòng đối với thần thông này càng ham muốn vô cùng, không nói hai lời liền bấm niệm pháp quyết!

Ngoài thân hắt kim quang đột nhiên sáng rực, thân hình đón gió điên cuồng lớn lên, thoáng cái huyền hóa thành một đầu cự viên lông vàng cao hơn trăm trượng, một bàn tay khổng lồ vươn vào không trung.

Ngọn núi đen trước người đột nhiên nhanh chóng thu nhỏ lại, lúc này chỉ lớn hơn mười trượng rồi "*Suu*" một tiếng bay vào trong tay cự viên.

Cự viên rung lên một tiếng, sau lưng hiện ra cự ma ba đầu sáu tay.

Ba khuôn mặt giống nhau như đúc không chút biểu tình, hắc khí xoáy tròn ngưng tụ lại, tại hai đầu lông mày hiện ra một yêu mục đen kịt chậm rãi mở ra nhìn thẳng về phía Từ Quang cự thú.

"*Phốc*" "*Phốc*" "*Phốc*" ba tiếng, ba đạo hắc ti trong mắt đồng thời bắn ra, thoáng cái dung hợp thành một cột sáng màu đen kịt, tức thì lóe lên một cái rồi biến mất một cách quỷ dị.

Mà dường như cùng lúc đó, cự viên nắm tòa núi nhỏ trong tay đột nhiên vung mạnh, hung hăng ném một cái.

Một tiếng nổ vang!

Nguyên Từ Cự Sơn cũng đột nhiên run lên biến mất trong tay cự viên.

Sau một khắc, tại hư không cách Từ Quang Thú mấy trượng bên trên bỗng nhiên nổi lên một đợt xao động, ba đạo cột sáng đen lóe lên. Mà tại một chỗ khác gần đó, ngọn núi nhỏ màu đen cũng phá không bay tới.

Từ Quang Thú kinh hãi, cơ hồ không dám lưỡng lự thêm liền đem thân hình lần nữa thu nhỏ lại, khối đá màu xanh trong cơ thể càng thêm sáng

ngời, quang mang thoáng cái càng thêm chói mắt.

Nhìn vào bên trong thân thể trong suốt của cự thú, lúc này có thêm một vòng sáng như một mặt trời ngũ sắc đang từ từ lớn lên trong cơ thể của nó!

Chương 2133: Nước chảy ngầm

Vàng mặt trời ngũ sắc tỏa ra cỡ năng lượng lớn đến mức làm cho người ta kinh sợ, những nơi ánh sáng của nó chiếu qua làm không gian xung quanh dấy lên từng cơn dao động liên hồi.

Đúng lúc này, ngọn núi nhỏ màu đen mang theo những tiếng nổ âm âm hung hăng lao đến đập lên phía trên vàng mặt trời.

Một tiếng ngân vang như chuông kêu!

Hắc quang cùng quang sáng ngũ sắc va chạm vào nhau loạn xạ, phía ngoài vàng mặt trời bị hòn núi màu đen đánh lồm vào một vũng lớn.

Mà cùng lúc đó, ba cột sáng màu đen theo sát nhau lần lượt đánh lên chỗ lồm trên vàng sáng ngũ sắc.

Một tiếng hư không bị xé rách văng lên!

Quang sáng ngũ sắc dù dày đặc nhưng cũng không cách nào ngăn cản được công kích liên tục như thế. Sau khi ba đạo tia sáng màu đen lướt qua, vàng mặt trời cuối cùng cũng bị xuyên thủng rồi trực tiếp để lộ ra thân hình trong suốt của Từ Quang Thú.

Tuy vậy, ánh sáng ngũ sắc xung quanh đó chớp nháy vài cái, chỉ cần vài lần như vậy nữa là lỗ thủng sẽ được bịt kín lại như ban đầu.

Nhưng đang lơ lửng trên không trung, Hàn Lập đâu thể nào cho phép chuyện này xảy ra, đầu vai hắn khẽ rung lên, cả thân hình cự viên liên biến

mắt không thấy bóng dáng.

Ngay sau đó, thân hình màu vàng của cự viên hiện ra ngay bên cạnh vầng mặt trời ngũ sắc một cách đầy quý dị. Sắc mặt cự viên không chút động đậy, nó chụp tới một trảo mục tiêu chính lỗ thủng trên vầng mặt trời.

Từ Quang Thú đang trôn ở sâu bên trong vầng sáng, nó biết rằng đây chính là thời khắc mấu chốt quyết định sinh tử. Nó gầm lên một tiếng giận dữ, từ trong cơ thể nó biến ảo ra một cây thương dài trong suốt, rồi nhanh như tia chớp men theo lỗ thủng bắn ra, vừa vặn đón lấy bàn tay to lớn của cự viên đang chụp tới.

Chiếc thương trong suốt chẳng những rất sắc bén mà còn vô cùng lạnh lẽo, nó được ngưng tụ từ những khoáng thạch quý hiếm có chứa kỳ hàn trong cơ thể" *con thú. Thương còn chưa đâm tới, mà một cỗ khí lạnh lẽo đã hùng hổ lao đến trước.*

Con Từ Quang Thú này tuy trí khôn không cao nhưng kinh nghiệm đấu pháp lại rất phong phú, nó hiểu rằng chỉ cần ngăn cản được một đòn này là nó có thể bình yên vô sự.

Hàn Lập nhìn thấy vậy trong lòng liền cười lạnh, năm ngón trên bàn tay to lớn của cự viên khẽ run lên, bỗng nhiên từ trên đầu của năm ngón tay lại phun một đoàn hỏa diễm màu bạc. Đoàn hỏa diễm màu bạc lan ra bao kín lấy cả bàn tay, rồi không chút tránh né, bàn tay chụp lấy mũi thương trong suốt.

Trong phút chốc, hỏa diễm màu bạc trên bàn tay không hề va chạm với hàn khí trên mũi thương trong suốt.

Một vầng sáng chói mắt hiện lên, nhưng lại không hề có một âm thanh nào được phát ra!

Mũi thương trong suốt trong nháy mắt đâm trúng bàn tay của Hàn Lập, nhưng tiếc là nó không làm sây xước được chút da thịt nào, mà người lại còn bị hỏa diễm bám lấy đem toàn thân cây thương bao phủ vào bên trong.

Chỉ trong chốc lát, cây thương trong suốt dài đến mấy trượng liền bị hòa tan thành nhiều giọt nước lỏng rồi bốc hơi mất, nó hoàn toàn không thể" ngăn cản được chút nào tốc độ lao tới của bàn tay khổng lồ.

Không chỉ có vậy, cánh tay của cự viên run lên, ngân diễm đang lượn lơ trên đầu năm ngón tay hơi mờ hồ rồi lần theo lỗ thủng hung hăng bám lên thân mình con thú.

Chỉ nghe một tiếng nứt vỡ vang lên!

Bàn tay của cự viên một mạch xuyên qua thân hình của cự thú giống như xuyên thủng đậu hũ, rồi nắm lấy khối đá rắn chắc đang phát ra ánh sáng ngũ sắc ở giữa cơ thể nó.

Nhưng đúng lúc cự viên muốn rút tay ra, con thú rống to lên một tiếng kêu khô sở, trong cơ thể nó phát ra một cỗ hấp lực lớn khủng khiếp giữ chặt bàn tay lại.

Trong chốc lát không có biện pháp nào rút tay ra khỏi thân mình con thú được!

Hàn Lập đang biến thành cự viên thấy vậy, hấn hừ lạnh một tiếng rồi lăm nhăm thúc giục pháp quyết.

Linh diễm màu bạc quán quanh ngón tay kêu lên một tiếng "oanh", lớn lên mấy lần, bao vây lấy tảng đá màu xanh rồi bắt đầu điên cuồng luyện hóa.

Âm thanh "sèo sèo" vang lên rền rì!

Thân thể Từ Quang Thú run lên, màn ánh sáng ngũ sắc nhanh chóng biến mất, để lộ ra thân hình khổng lồ của nó.

Mà lúc này, cự viên chợt điên cuồng lớn lên, trong nháy mắt đã thành một quái vật cao hơn nghìn trượng, vẻ tàn nhẫn xuất hiện trên khuôn mặt, chỉ thấy bàn tay to màu vàng như một tòa núi lớn ập xuống đầu cự thú làm cho mặt đất phía dưới cũng chao đảo, nứt nẻ vô số đường.

Dựa vào thần lực sâu không lường được của Hàn Lập hiện nay, lại thêm sự to lớn của thân thể cự viên. Một tiếng "ầm" long trời lở đất vang lên, một nửa cái đầu của Từ Quang Thú bị đánh lún sâu vào nền đất.

Đỉnh đầu của cự thú là nơi có chứa ma hạch, lúc này bị ngân diễm luyện hóa đau đớn vô cùng. Trong miệng nó phát ra tiếng gầm rú kinh thiên động địa, thân hình khổng lồ liệu mạng giãy dụa không ngừng, tứ chi cũng điên cuồng loạn động đánh về phía cự viên.

Nhưng bàn tay vàng óng của cự viên vẫn vững vàng bám lấy không tha khiến nó có giãy dụa bao nhiêu cũng không cách nào thoát ra được.

Hơn nữa, kim quang trên người cự viên lóe lên, dễ dàng đem tất cả các công kích của cự thú hắt ra, ngay cả bộ lông cũng không bị tổn thương chút nào.

Còn trong thân thể của Từ Quang thú lúc này, ngân diễm càng cháy càng lớn, khối đá lục sắc nhanh chóng trở nên ảm đạm trông thấy, hơi thở của cự thú theo đó càng lúc càng giảm đi, sự giãy dụa của nó cũng yếu ớt dần.

Sau khi rống lên một tiếng chói tai, thân hình Từ Quang thú khẽ run lên, cuối cùng không phản ứng gì nữa.

Cự viên thấy vậy, không còn do dự nữa, bàn tay nắm chặt thành nắm đấm rồi hung hăng đánh xuống con thú. Đầu của Từ Quang Thú lập tức bị

chấn tan thành những mảnh vụn nhỏ, văng đi khắp nơi.

Cũng lúc đó, đoàn ánh sáng màu xanh thoát ra rồi lập tức hướng ra xa phóng đi. Đúng là tính hồn của Từ Quang Thú.

Tất nhiên là Hàn Lập đã có phòng bị trước, cự viên há cái mồm thật lớn, một đạo kiếm khí màu vàng ào ào phun ra, đem phạm vi hơn mười trượng xung quanh mình đánh cho tan nát.

Linh hồn của Từ Quang Thú hoàn toàn bị kiếm quang sắc bén này tiêu diệt hoàn toàn trong phút chốc.

Cự viên đưa tay ra cầm lấy tảng đá màu xanh, bàn tay run run một chút, sau đó từ trong cơ thể của cự thú rút về.

Đến lúc này mới có thể xem là Từ Quang Thú đã chết hoàn toàn.

Mà tảng đá màu xanh sau khi bị ngân điểm nung khô đã nhanh chóng thu nhỏ lại thành một tinh thể màu xanh nhạt chỉ có đường kính khoảng một thước, xung quanh tản mát ra lục quang nhu hòa.

Kim mao cự viên ngoác cái miệng rộng ra như thể đang cười rồi kim quang chợt lóe, thân hình nhanh chóng thu nhỏ lại.

Một lát sau, Hàn Lập một lần nữa khôi phục hình dáng vốn có.

Báo Lân Thú nhanh chóng xuất hiện ở bên cạnh, đưa cặp mắt to tròn chớp chớp nhìn tinh thể trong tay Hàn Lập.

"Thật không ngờ con thú này hấp thu được thật nhiều tài liệu đến vậy, sau khi trở về ta sẽ cẩn thận luyện hóa nó, chắc là sẽ làm được Đại Âm Dương Ngũ Hành Cực Sơn." Hàn Lập vỗ vỗ nhẹ lên đầu tiểu thú, miệng khẽ tươi cười tự

Báo Lân Thú sau khi nhìn chán chê tinh thể kia thì lại há miệng ngáp một cái, ngay lập tức bộ dáng buồn ngủ lười nhác lại xuất hiện.

Hàn Lập thấy vậy không khỏi có chút buồn cười, tay áo rim lên, một mảnh thanh hà nhanh chóng đem tiểu thú thu lại.

Lúc này hắn mới đưa mắt đánh giá xung quanh một chút.

Chỉ thấy do ngọn núi sập xuống, lại thêm trận đại chiến cùng Từ Quang Thú nên tất cả mọi thứ trong phạm vi trăm dặm đều tan tành. Khung cảnh bốn phía biến thành một vùng xác xơ tiêu điều.

Khắp nơi trên mặt đất đều là hòn to, hố nhỏ, những ngọn núi nhỏ xung quanh cũng xiêu vẹo, có khi bị bạt ngang, xẻ dọc, để lại một dáng vẻ vô cùng kỳ lạ.

Hàn Lập khẽ cau mày trước tình hình như vậy.

Tình hình này thì ngay cả hắn dù thần thông quảng đại cũng không thể nào che giấu được.

Nhưng sau khi cân nhắc một chút, hai bàn tay hắn đưa lên, khẽ chà xát một cái.

Sau một tiếng gầm rú mãnh liệt, vô số đoàn ngân diễm bắn ra, đem thi thể của Từ Quang Thú bao lại, bắt đầu thiêu đốt.

Một lúc sau, thi thể của cự thú đã biến thành một đồng tro tàn, rồi bị gió cuốn bay đi.

Về phần dấu vết trận đánh còn lưu lại, Hàn Lập cũng chẳng bận tâm nhiều. Hắn lập tức mở độn quang, hóa thành một đạo thanh hồng phá không mà đi.

Nơi này mặc dù có chút xa xôi, nhưng vừa rồi cùng Từ Quang Thú đại chiến một trận kinh thiên động địa như thế, chỉ sợ đã bị các cao giai ma tộc phát hiện ra rồi.

Lấy tu vi của Hàn Lập hiện tại, nếu toàn lực thi triển thì tốc độ sẽ nhanh không thể tưởng tượng được.

Chỉ một lát sau, thân thể hắn đã ở cách nơi đó hơn trăm vạn dặm.

Mà sau khi Hàn Lập rời đi không lâu, ở phía chân trời khê dao động một chút, sau đó một đoàn lam quang với tốc độ kinh người, hướng nơi Từ Quang Thú vừa ngã xuống mà tới.

Sau khi lam quang tắt, ở trên không trung hiện ra một người chim toàn thân bị lam hỏa điểm bao phủ.

Người chim này hai mắt lóe lên ngân quang, đem toàn bộ khu vực xung quanh xét qua một lần, rồi lam quang ngoài thân quay cuồng một chút, sau đó biến thành một thiếu phụ trung niên mặc lam bào.

Thiếu phụ này dung mạo bình thường, thần sắc lạnh như băng, trên người toát ra một cỗ sát khí âm hàn kinh người.

Nhưng lam bào thiếu phụ này còn chưa kịp xuống bên dưới điều tra dấu vết thì đột nhiên thần sắc khê động, ánh mắt hướng tới một nơi khác trên bầu trời nhìn tới.

Kết quả là sau một cái hô hấp, bên kia bầu trời, kim quang hơi chớp động, một con thuyền bằng vàng ròng đang nhanh chóng hướng tới bên này mà chạy.

Kim thuyền này nhìn tốc độ như tầm thường, ấy vậy mà sau một cái chớp động đã đi được hơn ngàn trượng, lập tức xuất hiện trước mắt lam bào

thiếu phụ.

"Lục Cực, hình như ngươi đã tới muộn?" Thiếu phụ nhìn kim thuyền, thản nhiên buông một câu.

"Không phải ta tới chậm, mà Lam Bộc tử tử ngươi đã tới hơi sớm." Trong thuyền phát ra giọng nói ngọt ngào của một thiếu nữ, sau đó ở đầu thuyền chớp động, một thiếu nữ thân hình thon thả, kiều mị lập tức hiện ra.

"Miệng lưỡi thật trơn quá, ta đến sớm hay không thì ngươi tự biết. Nhưng một vị thủy tổ như ngươi, tại sao hôm nay lại có hứng thú mang một hóa thân tới bái phỏng vị cố nhân này vậy?" Lam bào thiếu phụ sắc mặt không thay đổi, lạnh lùng hỏi.

Hai người này không ngờ một là hóa thân của Lục Cực thánh tổ, một người có bản thể vốn chưa từng xuất hiện trước mặt người khác, Lam Bộc thánh tổ.

Nhưng hai người này dù thấy quang cảnh hỗn độn bên dưới nhưng lại dừng dung, ngược lại còn nói về sự tình khác.

"Ta phải hóa thân đến đây tất nhiên là để cảm ơn tử tử, ngoài ra còn mang thêm điều tốt không tưởng nói để cảm ơn tử tử đã giúp ta lần đó!" Thiếu nữ trẻ trung cười khanh khách trả lời.

Mà thiếu phụ nghe xong lời này, sắc mặt ả lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Chương 2134: Lục Tuyệt Thanh Lôi Trận

"Chúng ta năm đó đã sấm ước định, ta chỉ ra tay giúp người một lần rồi từ đó về sau sẽ không còn quan hệ qua lại gì nữa. Bây giờ người nhắc lại là muốn uy hiếp ta sao?" Thiếu phụ mặc áo lam âm trầm hỏi.

"Chữ áp chế này thực sự quá khó nghe, ta làm sao có thể sử dụng thủ đoạn hạ cấp này để đối phó với Lam tỷ tỷ chứ. Lần này ta đến đây chủ yếu là muốn nhắc nhở người một chút về việc Bảo Hoa đã quay trở lại Thánh giới, hơn nữa ả còn cùng giao đấu long trời lở đất với hai tên gia hỏa Thiên Khấp và Hạc Nhan." Lục Cực thần nhiên nói.

"Bảo Hoa đã quay lại, chuyện này là thật sao? Ả còn cùng Thiên Khấp và Hạc Nhan tranh đấu, chẳng lẽ tu vi ngày xưa đã khôi phục?" Rõ ràng thiếu phụ là Lam Bộc Thánh tử này rất kiêng kỵ Bảo Hoa, nàng vừa nghe Lục Cực nói vậy sắc mặt liền trở lên tái nhợt.

"Có khôi phục được tu vi như trước hay không ta chưa khẳng định được. Nhưng lần trở về Thánh giới này của ả, chẳng những ả nghênh ngang đến Ma Nguyên Hải gặp được Nguyên Yểm, lại còn giao đấu với Thiên Khấp và Hạc Nhan làm hai tên này bị hủy mất thân thể mang thương tích rất nặng. Sau đó ả biến mất không để lại chút dấu vết nào. Sau này ta đích thân đến hỏi Thiên Khấp và Hạc Nhan thì mới được biết Bảo Hoa dùng Huyền Thiên Hoa Thụ tu luyện thành Huyền Thiên Linh Vực trong truyền thuyết." Thiếu nữ trẻ trung hơi trầm ngâm rồi nghiêm chỉnh trả lời.

"Huyền Thiên Linh Vực! Đây không phải là thần thông của Chân Tiên trên Thượng giới mới có sao? Làm cách nào Bảo Hoa có thể tu luyện được?" Thiếu phụ mặc lam bào thất thanh nói.

"Chuyện này trước đây khi ta còn qua lại thân thiết với Bảo Hoa đã cùng ả đàm luận qua một ít. Theo như ả nói thì ả từng tìm được một quyển sách có viết lại nhưng bí quyết tu luyện Huyền Thiên Linh Vực, chắc là vào thời thượng cổ quyển sách này được tình cờ đưa từ Thượng giới đến bản giới. Lúc đó ả đã có chút linh ngộ với pháp quyết này, chỉ cần mượn uy lực của Huyền Thiên Hoa Thụ là có thể tạo ra được một ít hiệu quả. Nhưng ta vạn lần không ngờ tới là ả đã tu luyện thành một Huyền Thiên Linh Vực thật sự. Theo sự miêu tả của Thiên Khấp và Hạc Nhan, tuy đó chỉ là tầng thấp nhất, nhưng dù vậy thì cũng là một Linh Vực hoàn chỉnh chứ không phải là giả." Lục Cực thở dài một hơi, giọng điệu cộng trở nên ngưng trọng lạ thường.

"Không đúng, nếu ả đã khôi phục được pháp lực, lại còn tu luyện thành công Huyền Thiên Linh Vực thì có sao lại phải đi ẩn nấp. Theo như tính tình của ả thì đúng ra ả phải giết đến tận động phủ của người rồi lấy lại chức vị Thủy Tổ. Xem ra ả chỉ mới khôi phục được một phần tu vi, hơn nữa sau khi giao đấu với Thiên Khấp và Hạc Nhan đã bị thương nặng. Nếu không sẽ không như vậy!" Dường như Lam Bộc Thánh tỏ hiểu rất rõ về Bảo Hoa, sắc mặt nàng chỉ âm trầm suy nghĩ một chút đã có thể đưa ra khẳng định.

"Ha ha, tỷ tỷ đã đoán ra, thật rất trùng hợp với suy nghĩ của muội. Cho nên chúng ta phải nhân cơ hội này tìm ra rồi giết chết ả mới được. Nếu không sau này ả khôi phục lại tu vi thì tỷ tỷ cũng ăn không ngon ngủ không yên đâu. Còn việc tốt mà ta đã nói tất nhiên không phải là chuyện giả dối, chỉ cần giết được ả thì hơn phân nửa đồ vật thu được đều do tỷ tỷ thu giữ, ta chỉ muốn có bản bí thuật tu luyện Huyền Thiên Linh Vực kia thôi. Hơn nữa

Bảo Hoa có rất nhiều bảo vật hỗ trợ cho việc độ kiếp, chỉ cần chiếm được thì tin chắc là tỷ tỷ sẽ không gặp vấn đề gì trong mấy lần đại thiên kiếp sau này." *Lục Cực cuối cùng cũng nói ra mục đích của mình.*

"Hừ, ngươi thực sự tốt bụng vậy sao? Nếu đúng là Bảo Hoa chưa khôi phục tu vi thì cần gì phải tìm đến ta. Chỉ cần ngươi với mấy đại hóa thân đến cùng một lúc, chẳng phải dễ dàng vây diệt ả sao?" *Thiếu phụ mặc lam bào hừ lạnh, tựa hồ ả không hề bị bảo vật làm cho động lòng.*

"Nếu thật sự ta có thể làm chuyện này thì đã không cần tìm đến tỷ tỷ. Ngươi cũng biết, bản thể của ba người Thủy Tổ chúng ta đang bị vướng vào chuyện đại kiếp nạn của Thánh giới, căn bản không thể phân thân ra được. Đúng là ta có sáu đại hóa thân, nhưng một cái trước đây không lâu đã bị Bảo Hoa giết chết. Hóa thân mới đang trong giai đoạn bế quan tu luyện, ít nhất cần phải có trăm năm nữa mới có thể dùng được. Hai cái khác thì đang lãnh đạo đại chiến ở Linh giới nên không thể tới đây rồi. Ba cái hóa thân còn lại, một cái ta dùng để phòng ngừa những lúc cần thiết sau này, sẽ tuyệt không để hiện ra trước mặt người khác, một cái ta phải để lại trong coi động phủ, chỉ còn mỗi cái này mới có thể tới đây cầu viện tỷ tỷ. Hơn nữa ta còn bắt được tin tức hình như Bảo Hoa đang ở khu vực gần với Lam Bộc hồ, mà khắp mấy khu vực rộng lớn gần đây thì ai có thể sánh được với tỷ tỷ. Chỉ cần ngươi huy động các môn hạ trong thế lực của mình thì vây bắt được Bảo Hoa cũng chỉ là việc sớm muộn thôi." *Lục Cực giải thích một hơi.*

"Bản thể của ngươi phải lo việc đại kiếp nạn không thể tới đây, hơn nữa với việc này thì ta cũng không thể khoanh tay đứng nhìn. Chỉ cần Bảo Hoa đang ẩn náu ở khu vực gần với Lam Bộc hồ thì ta sẽ có cách tìm ra ả. Tuy nhiên trừ bỏ những điều kiện mà ngươi đã nói trước đó thì bí quyết tu luyện Huyền Thiên Linh Vực phải sao chép cho ta một bản mới được." *Tâm tư của thiếu phụ mặc lam bào xoay chuyển vài lần, cuối cùng đã không thể*

kháng cự những dụ hoặc mê người của bảo vật và cơ hội để hoàn toàn xóa bỏ hậu hoạn, ả đành cắn răng nói.

"A, như vậy cũng được. Cứ theo lời của tỷ tỷ đi." Lục cực nghe vậy rất lấy làm mừng rỡ, ả không chút do dự đáp ứng.

"Quyết định như vậy đi. Khi ta trở về sẽ lập tức triệu tập các hóa thân, đồng thời phát động các ngả thế lực của môn hạ. A, sự việc ở nơi này có chút lạ thường, liệu có thể có liên quan đến Bảo Hoa hay không?" Lam Bộc Thanh Tổ gật đầu đáp ứng, bỗng nhiên ánh mắt nàng đảo xuống mặt đất lộn xộn phía dưới rồi tùy ý hỏi.

"Không phải người đã nói là lúc người đến đây thì trận tranh đấu đã chấm dứt rồi hay sao? Nhưng theo khí tức còn sót lại ở mỏ quặng phía dưới, chắc có lẽ là một con ma thú nào đó đã chui ra rồi cùng một người nào đó đấu pháp. Nhưng có chút kỳ quái, dựa vào dao động mà ta cảm ứng được lúc trước thì cả hai chỉ có tu vi Hợp Thể thôi, cũng không chênh lệch quá lớn, vậy thì tại sao con ma thú lại bị giết chết nhanh chóng đến vậy. Tỷ tỷ đến nơi này trước một bước có phát hiện ra điều gì không?" Anh mắt của thiếu nữ trẻ trung chợt lóe, bàn tay nàng tùy ý phát ra một trào!

"Sưu" một tiếng!

Một mảnh thân thể còn sót lại của con Tì Quang Thú chui ra từ dưới đất rồi bị thiếu nữ bắt lấy, nàng đem thân niệm của mình thò ơ quét qua.

"Lúc ta tới đây thì người nọ đã rời đi thật xa. Cũng có thể là một tên Hợp Thể Hậu kỳ đi ngang qua đây tiện tay đem con thú giết đi. Mà thời gian gần đây chính là mùa thu hoạch Huyết Nha Mễ, thỉnh thoảng có vài tên Ma tôn đi tới Lam Bộc Thành cũng không phải chuyện xa lạ gì." Thiếu phụ hơi suy nghĩ một chút rồi trả lời.

"Có thể là như vậy. Mà lại nói đến Huyết Nha Mễ, bề ngoài thì tỷ tỷ chỉ cung ứng một số lượng nhỏ cho tầng lớp cao giai Ma tộc, còn sau lưng thì lại ngấm ngấm sai phái thủ hạ vụng trộm bán một lượng lớn cho các thế lực khác để đổi lấy một con số lớn kinh người các loại tài nguyên, kẻ sách này thật là rất cao siêu a." *Thiếu nữ trẻ trung cười khanh khách nói.*

"Ta cũng chẳng có cách nào hơn. Sản lượng Huyết Nha Mễ thực sự rất ít ỏi, không cách nào thỏa mãn nhu cầu của tất cả mọi người được. Nhưng ta cũng không muốn đắc tội với các thế lực lớn khác, cũng chỉ có thể làm cách này mới gắng gượng duy trì được sự ổn định của Lam Bộc Hồ thôi." *Thiếu phụ mặc lam bào nghe vậy cũng không mấy để tâm.*

"Tỷ tỷ làm theo phương pháp này thực là sáng suốt. Nếu không chỉ với số lượng Huyết Nha Mễ bán ra bên ngoài ít ỏi như vậy, các Thánh Tổ khác sẽ rất bất mãn đối với tỷ tỷ. Nhưng nếu có thể" *lén lút thu mua được số lượng lớn thì tự nhiên sẽ không còn oán hận nữa. Đúng rồi, hai gã đệ tử của ta cũng đang cần Huyết Nha Mễ để bồi luyện thân thể, hay là tỷ tỷ thuận tay bán cho ta một ít được không?"* Hai mắt thiếu nữ trẻ trung khẽ chớp chớp, nàng khẽ cười rồi nói.

"Người đã nói như vậy thì để ta cho người một ít là được." *Thiếu phụ áo lam khoát tay chặn lại, ả hào phóng lạ thường.*

"A, vậy tiểu muội đã tả tỷ tỷ. Chúng ra hãy mau chia ra hành động đi. Lúc này ta dẫn theo một đám môn hạ đặc lực, bọn chúng còn đang ở bên ngoài đợi lệnh của ta." *Lục Cực nghe vậy liền vui vẻ nói.*

"Tốt lắm, ta cũng về Lam Bộc Thành trước đây." *Thiếu phụ mặc lam bào không có ý phản đối, ả thản nhiên nói.*

Tiếp đó, hào quang quanh thân ả chợt lóe, rồi hóa thành một đoàn lam quang phá không bay đi.

Một lúc sau, nơi này chỉ còn lại một mình thiếu nữ trẻ trung.

Vị phân thân của Lục Cực này thấy ánh sáng màu lam biến mất nơi cuối chân trời thì nét tươi cười trong mắt cũng tắt đi, khuôn mặt cũng trở lên thờ ơ, ánh mắt lạnh lùng nhìn thẳng vào mảnh thủy tinh trong tay, chân mày ả hơi nhíu dường như mơ hồ nghĩ ra điều gì, nhưng cuối cùng vẫn phân vân không đưa ra được quyết định.

Nhưng một lúc sau, vị phân thân của Lục Cực này bỗng cười lạnh, hai tay chà xát liền đem mảnh thủy tinh biến thành bột cám rồi lẩm bẩm tự nói:

"Bản thể của Đại Âm Dương Ngũ Hành Chân Quang hiện thế, nếu không phải ta đang có chuyện quan trọng thì người đã đoạt được nó quyết không thể dễ dàng bỏ đi như vậy. Nhưng thôi, bây giờ nhiều hơn một việc thật không bằng bớt đi một việc.

Vừa dứt lời, hai chân ả khế giẫm, kim hà quanh thân xoay lên một vòng, chỉ chớp động một cái thân hình ả đã xuất hiện trên chiếc thuyền vàng óng.

Một lát sau, vó số ký hiệu trên bề mặt của chiếc thuyền lóe lên, nó khẽ lắc nhẹ một cái, cả chiếc thuyền vàng rực liền hóa thành một đạo kim hồng quay về hướng khác phá không rời đi.

Cùng lúc này, Hàn Lập đang ở trên đường trở lại Lam Bộc Thành, hắn đang ngắm nhìn một khối đá màu xanh lục trên tay, vẻ mặt cười vô cùng đắc ý.

Đề" phòng ngừa những sự việc không đáng phát sinh, hắn cố ý không quay lại theo đường cũ mà bay một vòng thật lớn mới theo một hướng khác trở về trong thành.

Hàn Lập ngắm nhìn thêm một chút, cổ tay hắn khẽ lắc, linh quang lóe lên, hòn đá màu xanh lục liền biến mất không thấy bóng dáng.

Tay khác lại lấy ra một khối khoáng thạch loang lổ hai màu trắng đen, xem kỹ lại thì đúng là một khối Dị Ma Kim.

Nhìn vật này trên tay, khuôn mặt hắn không dấu nổi vẻ tươi cười.

Khối Dị Ma Kim này do những con khôi lồ khai thác được ở mỏ quặng. Mà số lượng khai thác được chẳng những không hề ít hơn số thu được từ đám người Vô Ưu, hơn hơn phân nửa trong đó đều chứa tình cầu đặc biệt.

Sau khi Hàn Lập dùng thân niệm kiểm tra những khối Dị Ma Kim mới thu được này, trong lòng hắn hưng phấn khó cách nào tả nổi.

Có nhiều Dị Ma Kim biến dị như vậy, chỉ cần luyện hóa hết Địa Âm Sát Khí chứa trong đó cũng đủ để hắn tiến vào cảnh giới Hợp Thể Hậu Kỳ đỉnh phong. Điều này có nghĩa là đã giúp hắn tiết kiệm được hơn ngàn năm khổ tu, thậm chí còn nhiều hơn nữa!

Chương 2135: Đại chiến trong tuyệt trận (thượng)

Nhưng trước đó hắn phải lấy được phương pháp luyện hóa Địa Âm Sát Khí đã.

Hắn đã có được phương thức liên lạc từ Quảng Nguyên Trai nên vấn đề này coi như không khó. Ngoài ra còn phải nhanh chóng thu mua Huyết Nha Mễ nữa.

Hàn Lập vừa toàn lực thúc dục độn quang bay đi vừa cân nhắc bước hành động tiếp theo.

Mấy ngày sau, cuối cùng hắn cũng về tới Lam Bộc thành bình an vô sự.

Thế nhưng khi hắn vừa về tới khách sạn, không ngờ Tử Linh đã đang chờ ở đó.

"Đã xảy ra chuyện gì? Tại sao nàng lại tự mình tới đây vậy?" Hàn Lập có chút bất ngờ, hắn thận trọng hỏi.

Trước đó hắn và Tử Linh cũng đã thương lượng kỹ, vì không muốn người khác chú ý và đem phiền toái tới cho Tử Linh nên nếu có sự tình quan trọng thì sẽ do thuộc hạ thân cận của nàng đem tin đến báo cho hắn.

Hai người thực sự là không cần phải gặp mặt làm gì.

Nhưng lúc này Tử Linh lại tự mình đến đây, mà hình như đã chờ khá lâu nên Hàn Lập thực sự có chút bất ngờ.

"Muội không thể không tự mình tới đây được. Sư phụ của muội đã đến Lam Bộc HỒ, hơn nữa còn triệu hồi muội và đám thuộc hạ tới gặp mặt." Tử Linh vừa mở miệng đã nói ngay một việc khiến cho Hàn Lập nhảy dựng lên.

"Lục Cực đến đây, là bản thể sao?" Theo bản năng, hắn vội hỏi lại.

"Không phải, chỉ là một hóa thân Hợp thể hậu kỳ mà thôi. Nhưng lấy tu vi đó lại có thêm bảo vật mang theo thì cũng không kém thánh tổ nhiều lắm." Tử Linh lắc lắc đầu, vô cùng kiên nghị nói.

"Nếu không phải bản thể của a tới thì ta cũng không cần phải quá lo lắng. Nhưng tại sao Lục Cực lại tới nơi này, chắc không phải là vì ta đây chứ? Ta cũng đâu có quá đắc tội với ả, nếu muốn đối phó với ta cũng không phải tới một khối hóa thân đâu. Tử Linh, nàng có biết tại sao Lục Cực tới đây không?" Hàn Lập nhíu mày lo nghĩ rồi hỏi.

"Lúc sư phụ truyền lệnh cho muội cũng không nói rõ, hình như là muốn muội phải thuộc hạ tìm kiếm một ai đó ở quanh đây. Nhưng cũng không rõ ràng lắm. Tuy nhiên muội chắc chắn người đó không phải là huynh. Dù sao huynh vẫn nên cẩn thận một chút thì tốt hơn." Tử Linh ân cần dặn dò.

"Được, ta nhớ rồi. Bản thân Lục Cực là thủy tổ Ma giới, chắc chắn sự cảnh giác của ả sẽ rất lớn. Trong thời gian này, Tử Linh, nàng tạm thời cũng đừng liên hệ gì với ta để tránh bị ả phát hiện mà gây bất lợi cho nàng. Không lâu nữa ta cũng sẽ rời khỏi Lam Bộc hồ, trở về Linh giới." Hàn Lập nghe vậy, nhìn tới gương mặt kiêu diễm vô song của Tử Linh, trong lòng không khỏi nóng lên, nhưng ngoài miệng vẫn bình tĩnh nói với nàng.

"Muội biết rồi. Nói không chừng, lần tới khi chúng ta gặp lại có thể sẽ là hơn một ngàn năm nữa. Huynh cho dù có bảo vật phá giới do Lam muội

đưa cho thì cũng không có khả năng quay lại Ma giới được." Tử Linh thần sắc trở nên buồn bã, trong mắt lộ ra một tia sắc thái u oán.

"Cái này không nói trước được. Ta nếu có cơ duyên, có thể sẽ sớm đột phá bình cảnh Đại Thừa kỳ. Chỉ cần ta tiến giai thành công nhất định ta sẽ trở lại Ma giới đưa nàng rời đi. Lúc này, Tử Linh, nàng tạm thời chịu ủy khuất một thời gian, ở Ma giới phải tận lực bảo vệ mình. Nếu có chuyện gì không như ý, hoặc Lục Cực đem luyện hóa nàng thành hóa thân thì nàng hãy truyền tin tới Quảng Nguyên Trai để họ sẽ dùng bảo vật bảo cho ta một tiếng. Ta nhất định sẽ dùng mọi cách phá giới tới cứu nàng." Hàn Lập không chút do dự, lập tức hứa hẹn với nàng.

Nghe Hàn Lập nói xong, ánh mắt Tử Linh nhìn hắn có chút khác thường, một lúc sau mới nhẹ nhàng nói:

"Đa tạ Hàn huynh chiếu cố, tiểu muội cảm kích vô cùng. Muội tin tưởng với tài năng ngút trời của Hàn huynh thì nhất định có thể đột phá cảnh giới Đại thừa kỳ, trở thành tồn tại cao nhất trên thế gian. Tử Linh cầu chúc cho huynh thành công. Hiện tại ta cũng nói hết rồi, xin cáo từ."

Nàng vừa dứt lời bèn chỉnh đốn trang phục, hướng tới Hàn Lập thi lễ nhưng vẫn có chút chần chừ khó nói, sau cùng quay người rời đi.

Hàn Lập nhìn bóng dáng xinh đẹp của Tử Linh biến mất ở đại môn thì môi khẽ nhúc nhích vài cái, nhưng cuối cùng lại thở dài một hơi không nói ra thành lời, thần sắc cũng trở nên ảm đạm.

Hai ngày sau, trên một đỉnh núi nhỏ bên ngoài Lam Bộc thành, ngay gần mặt hồ, Hàn Lập đứng trên một khối đá, lẳng lặng ngắm mặt hồ mênh mông ở phía xa, thân thể cũng không chút nhúc nhích.

Lúc này đang là sáng sớm, sắc trời vẫn còn hơi mờ mịt, trên mặt hồ phẳng phất chút sương sớm làm cho không khí trở lên hơi ẩm ướt.

Đột nhiên đôi lông mày hấn chau lại, không quay đầu mà nói một câu:

"Nếu khách đã đến thì cần gì phải thập thập thò thò nữa. Đạo hữu cũng coi như là nửa chủ nhân ở đây, còn sợ tại hạ mai phục ám toán hay sao?"

"Hắc hắc, cuộc mua bán này lớn như vậy thì nên cẩn thận một chút vẫn hơn chứ." Không khí khẽ dao động, sau đó một người đầu đội nón rộng, thân mang áo bào màu tro hiện ra cười hắc hắc trả lời hấn.

"Các hạ muốn đề phòng thế nào ta cũng không cần biết, ta chỉ quan tâm tới Huyết Ma Nhũ mà đạo hữu mang tới mà thôi."

Hàn Lập nói xong bèn quay lưng nhìn về phía không trung, thản nhiên nói. *"Huyết Ma Nhũ tất nhiên là có đầy đủ ở đây."*

Nhưng số lượng mà các hạ cần thật sự quá mức kinh người, sợ ở nơi này không sao tìm ra được người nào khác có thể cung cấp được. Cho nên giá sẽ đắt hơn hai thành đó." Người mặc áo bào màu tro hai mắt lóe lên tinh quang nói.

"Đắt hơn hai thành? Ta chưa bao giờ nghe nói qua trên đời có cái luật mua bán nào lại nâng giá ngay lúc giao dịch như thế." Hàn Lập ngẩn ra, lập tức sắc mặt tăng thêm vài phần âm trầm.

"Muốn giá gốc cũng được thôi, nhưng số lượng mà đạo hữu muốn có, ta chỉ có thể cung cấp một phần ba. Đạo hữu chẳng lẽ muốn ta phải chịu thiệt thòi sao?" Người áo bào tro không thềm để ý, nhếch miệng cười đáp.

"Hừ, các ngươi mà phải chịu thiệt sao? Thôi bỏ đi, ta còn có việc khác, không có thời gian ở đây cò kè mặc cả cùng các ngươi. Cứ theo như lời các

ngươi, thêm hai phần thì hai phần, nhưng chất lượng của Huyết Ma Nhẽ phải tốt, hơn nữa không thể thiếu dù chỉ một phân." Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, sắc mặt hơi hòa hoãn lại rồi mới đưa ra quyết định.

"Ha ha, xin đạo hữu yên tâm. Huyết Nha Mễ của ta ở đây đều là hàng chất lượng cao, hơn nữa số lượng cũng không phải là ít." Người áo bào tro mừng rỡ cười trả lời.

"Hy vọng như ngươi nói, bắt đầu giao dịch đi." Hàn Lập không nhiều lời, tay áo run lên, một cái vòng màu đen bay thẳng về phía người mặc áo bào màu tro.

"Thật không ngờ đạo hữu lại hoàn toàn tin tưởng tại hạ, còn đem ma thạch giao ra trước." Người mặc áo bào màu tro thấy hành động này của Hàn Lập thì có chút kinh ngạc, nhưng hắn cũng không chần chừ, một tay vung ra bắt lấy cái vòng trữ vật rồi sử dụng thần niệm đảo qua bên trong.

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, cũng không thềm trả lời y.

Một lát sau, trên mặt người mặc áo bào màu tro hiện ra vẻ vừa lòng.

"Xem ra đạo hữu đúng là người rất có lai lịch, không ngờ trong nháy mắt lại xuất ra được nhiều ma thạch đến vậy. Nếu đạo hữu là người biết giữ chữ tín thì tại hạ tất nhiên cũng không hai mặt. Phương huynh hãy hiện thân đem Huyết Ma Nhẽ ra đây đi." Người mặc áo bào màu tro thu vòng trữ vật lại rồi vỗ nhẹ hai tay vào nhau, cực kỳ cao hứng nói.

Lời vừa dứt, trong không trung lục quang chợt lóe, một bóng người quỷ mị dần dần hiện ra.

Người này vung tay một cái, tiếng xé gió vang lên.

Một vòng trữ vật màu xanh biếc từ trên người y bắn ra, xoay tròn một chút rồi sau đó hướng Hàn Lập bắn tới.

Hàn Lập thấy tình hình như vậy thì sắc mặt có chút thay đổi, tay áo vung lên bắt lấy vòng trữ vật, sau đó đặt lên trán đem thần niệm hướng vào bên trong kiểm tra

Tất nhiên là Hàn Lập phải kiểm tra cẩn thận hơn nhiều so với người mặc áo bào khi này.

Một lúc sau, thần sắc hắn mới buông lỏng rồi nhìn người mặc áo bào màu tro nói:

"Tuy rằng giá hơi đắt nhưng số lượng và chất lượng đều rất tốt."

"Cái này đương nhiên rồi. Không cần phải nói dối đạo hữu làm gì, để thu thập đủ số thượng phẩm Huyết Ma Nhĩ này ta đã cùng nhiều người giao dịch nên giá đương nhiên phải cao hơn một chút." Người mặc áo bào màu tro cười giải thích.

"Nếu đã thanh toán xong, ta cũng sẽ không ở lại đây làm gì nữa, xin cáo từ trước." Hàn Lập đem vòng trữ vật thu lại rồi ôm quyền nói.

Sau đó thanh quang hiện lên trên toàn thân hắn, cả người hóa thành một đạo thanh hồng phá không mà đi, sau vài cái chớp động đã biến mất ở phía chân trời.

"Trên không có cấm chế mà có thể đi lại thoải mái như thế, xem ra người này thần thông còn lớn hơn chúng ta đoán rất nhiều." Người mặc áo bào màu tro nhìn lên trời một bầu hồi rồi bỗng nhiên nói.

Thanh âm từ sắc nhọn sau đó lại có chút trầm thấp dị thường.

"Nếu người này không phải đối tượng có thể ra tay, thì cứ coi như đã giao dịch xong là được rồi. Nói đi phải nói lại, thời gian gần đây những người thu mua Huyết Ma Nhẽ tu vì đều không hề tầm thường. Cơ hội để cho chúng ta có thể ra tay cũng chỉ có vài lần." Trên trời cao, bóng người lục sắc lạnh lùng buông một câu.

"Đối mặt với những người của những thế lực lớn như này thì ngay cả thánh tổ cũng không muốn đắc tội. Đối tượng cho chúng ta ra tay chỉ có thể là người của các thế lực nhỏ hoặc lũ vô danh tiểu tốt thường độc vãng độc lai mà thôi. Người này chẳng những tu vi không kém, hơn nữa vừa vào thành đã tiến hành thu mua Dị Ma Kim thì chắc hẳn là người có thể lực không nhỏ, chúng ta thực sự không thể đắc tội được. Có thể thu vào thêm được một ít ma thạch thì cũng coi như chúng ta có chút thù lao mà quay về rồi." Người mặc áo bào màu tro cười khẽ nói.

"Dù sao người này lai lịch cũng có chút thần bí, thời gian quá ngắn nên cũng khó lòng mà tra ra thân thế thật sự được. Ta cũng vừa nhận được lệnh triệu hồi của lão thánh tổ, phải lập tức rời thành, hành động đơn giản một chút cũng tốt." Bóng người lục sắc lạnh lùng nói một câu, sau đó bên ngoài hào quang lóe lên, y một lần nữa quỷ dị biến mất ngay trong không trung.

"Đâu chỉ là may mắn! Ta cũng có một dự cảm, nếu cùng người kia giao thủ thì người ăn quả đắng không chừng chính là chúng ta." Người mặc áo bào màu tro nhìn về phía bóng người lục sắc vừa biến mất, một lát sau hai mắt bỗng nhiên nhú lại, thì thầm nói một câu.

Chương 2136: Đại chiến trong tuyệt trận (hạ)

Người mặc áo màu tro phát tay áo lên, sau đó cả thân hình hắn liền biến mất trong mảng quang hà.

Hai ngày sau, Hàn Lập vẫy một chiếc xe kéo rời khỏi Lam Bộc thành rồi đi thẳng tới Quảng Nguyên Trai.

Trong tòa lâu giữa rừng rậm, Hàn Lập gặp được Lam Dĩnh sau đó cả hai đều biến mất trong căn mật thất, mãi mấy canh giờ sau hắn mới đi ra với nụ cười thần bí trên khuôn mặt, rồi không chút do dự quay trở về thành.

Vừa bước vào khách sạn, hắn đã đóng cửa liên tục suốt mấy ngày.

Bởi vì lúc mới tới Hàn Lập đã trả trước số ma thạch cho một tháng liên tục nên những Ma tộc ở đây không hề để ý đến hắn.

Nhưng suốt một mạch sau đó, khi chỉ còn vài ngày nữa là tròn một tháng mà vẫn không thấy chút động tĩnh nào, điều này khiến cho những người ở đây có chút nóng ruột.

Vào tối ngày cuối cùng, một tên tiểu nhị Ma tộc đi tới dè dặt gõ cửa phòng nhưng mãi không thấy ai trả lời, hắn đành đành liều mở cửa đi vào thì đã thấy trong đó trống rỗng không một bóng người.

Lúc này Hàn Lập đang vừa ngồi vừa nhắm mắt dưỡng thần trên một chiếc phi xa.

Ngồi bên góc khác phía đối diện hẳn là một thanh niên da dẻ trắng trẻo và một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần.

Một người có vẻ mặt vô cùng bình thản, chỉ một mạch ngồi im như tượng gỗ. Người còn lại hai mắt xoay tròn chuyển động không ngừng, thỉnh thoảng lại liếc nhìn trộm qua bên phải một chút.

Đúng là Giải Đạo Nhân và Chu Quả Nhi.

Ngày đó Hàn Lập rời khỏi Lam Bộc thành rồi tìm đến chỗ ước định với hai người này, tiếp đó cả nhóm lập tức rời đi không chút nào trì hoãn.

Trải qua nhiều ngày phi hành liên tục, nhóm người bọn họ đã rời khỏi khu vực của Lam Bộc Hồ rồi đang bắt đầu tiến vào vùng đất khác của Ma giới.

Kể từ đó, sự lo lắng của Hàn Lập cũng giảm bớt được phần nào.

Hiện giờ hẳn đã thu thập đầy đủ mọi thứ, tất nhiên cũng đến lúc rời khỏi Ma giới để trở về Linh giới.

Dựa vào những gì đã bàn bạc với nhóm người Lũng Gia Lão tổ khi trước thì không thể trở về bằng đường cũ được. Mà sau khi hoàn thành mọi việc ở Ma Nguyên Hải xong cả nhóm sẽ trở về Linh giới qua một cái thông đạo đã được kiểm tra kỹ lưỡng từ trước khi tiến vào Ma giới.

Theo như lời nói của nhóm người Lũng Gia Lão Tổ thì cái thông đạo đó chẳng những ở một địa phương rất hẻo lánh tại Ma giới, mà còn không thông tới khu vực của hai tộc Nhân Yêu, mà cửa ra của nó nằm trên địa bàn của Mộc tộc.

Nhờ vậy mà chi cần bọn họ tiến vào một cái thông đạo bất kỳ nào đó thì những Ma tộc canh giữ ở đó sẽ không thể ngăn cản họ.

Giờ đây tất cả những người bọn họ đã ngã xuống nhưng Hàn Lập vẫn định theo lộ trình đó để quay về Linh giới.

Dù sao vẫn còn tốt hơn việc đi vào một cái thông đạo mà không biết đầu bên kia thông tới đâu. Chẳng may nó đầu bên kia của nó dẫn tới một đại lục khác trên Linh giới thì sẽ khiến hắn phải dờ khóc dờ cười.

Hắn cũng không muốn để trở về Nhân tộc mà phải tiêu tốn mất khoảng thời gian dài đến một hai trăm năm.

Nhưng thỉnh thoảng Hàn Lập lại nhớ về Tử Linh khiến trong lòng hắn lại nhói lên chút cảm giác chua xót.

Nếu nói là hắn không có tình cảm với Tử Linh thì thật không đúng. Cách xa nhau không biết đã bao nhiêu năm tháng, nhưng vừa chỉ gặp nhau đã vội vàng chia ly mà chẳng kịp nói ra những điều mình ấp ủ.

Tất nhiên nếu Tử Linh chấp nhận sửa đổi Ma công mà Lục Cực đã bắt ép nàng tu luyện, thì hắn sẽ đưa nàng cùng trở về Linh giới rồi tìm kiếm bí thuật loại bỏ Ma khí trong cơ thể nàng để nàng lại trở thành người của Nhân tộc.

Nhưng trước mắt chỉ có thể tạm thời để cho Tử Linh ở lại Ma giới một thời gian.

Một bên Hàn Lập lặng yên hồi tưởng lại việc xảy ra ở Nhân giới năm đó, một bên lại hiện lên một bóng dáng xinh đẹp vô song khác làm tâm hồn hắn bùi ngùi xúc động.

Cứ thế không biết thời gia bao lâu đã trôi qua, bỗng khuôn mặt Hàn Lập khẽ động, hai mắt cũng đồng thời sáng rực lên.

Cùng lúc đó, hào quang trên chiếc xe đang phóng như bay cũng nhanh chóng tắt đi rồi nó dừng lại lơ lửng trên trời cao.

"Hàn tiên bối, có chuyện gì xảy ra vậy?" Chu Quả Nhi giật mình nhảy dựng lên hỏi.

Nhưng Giải Đạo Nhân vẫn ngồi im lặng, sắc mặt không chút thay đổi.

"Hình như chúng ta đã sơ ý lọt vào một cái siêu cấp đại trận. Cái đại trận ở chỗ này được bố trí vô cùng bí ẩn, ngay cả ta cũng không nhận ra được nó." Hàn Lập nhíu mày chần rãi nói.

"Siêu cấp đại trận mà đến tiên bối cũng không phát hiện được! Chẳng lẽ nó được bố trí để đợi chúng ta!" Chu Quả Nhi có chút lo lắng thốt lên.

"Giải huynh, người thấy pháp trận này như thế nào?" Hàn Lập không trả lời Chu Quả Nhi mà lại nhìn sang Giải Đạo Nhân hỏi.

Giải Đạo Nhân nghe vậy cũng ngẩng mặt lên quan sát mọi nơi rồi không chút hoang mang trả lời:

"Đây hình như là Lục Tuyệt Thanh Lô trận, nhưng xem ra có chút khiếm khuyết. Theo ta tốt nhất hãy đi thẳng đến trung tâm pháp trận ở phía trước. Tuy rằng nơi đó là nơi pháp trận có uy lực lớn nhất, nhưng đồng thời cũng là nơi có thể rời khỏi pháp trận này."

Nói xong mấy lời này, gương mặt của Giải Đạo Nhân lại trở về dáng vẻ đờ đẫn vốn có rồi ngồi im lặng như cũ.

"Lục Tuyệt Thanh Lô trận? Tuy ta chưa hề nghe đến loại trận pháp này, nhưng với hiểu biết của Giải huynh thì hơn phân nửa là không sai. Nếu vậy chúng ta cứ đi về phía trước đi. Mặc kệ cái đại trận này có phải vì chúng ta

hay không, nhưng đã lỡ vướng vào rồi thì cũng chỉ còn cách phá trận mà ra thôi." Hàn Lập trầm ngâm một lúc rồi tỏ ra quyết đoán.

Hai tay hắc khê bắt quyết điểm nhẹ xuống cái phi xa, tức thì một quang sáng trắng mờ phát ra rồi bao kín lấy chiếc xe tạo thành một màn bảo hộ bên ngoài.

Tiếp đó chiếc xe rung lên rồi hóa thành một đạo cầu vòng phá không bay đi.

Tốc độ so với lúc trước đã tăng lên rất nhiều lần.

Chu Quả Nhi mở to cặp mắt đảo qua đảo lại hai bên xung quanh mấy lần, dường như nàng đang tìm kiếm manh mối của trận pháp.

Nhưng bốn phía đều là một mảng trống rỗng, không hề có chút gì khác thường.

"Không cần nhìn làm gì, chỉ với tu vi của ngươi làm sao có thể phát hiện được huyền thuật của cấm chế!" Hàn Lập thấy vậy liền nhắc nhở.

Tiếp theo tay áo hắc hướng ra ngoài chiếc phi xa phát lên phóng ra một đạo kiếm

khí màu vàng mờ ảo.

"Oanh" một tiếng nổ thật lớn vang lên.

Nơi kim quang đi qua, hư không khắp nơi bị chém rách ra như giấy vụn, cảnh vật bốn phía cũng biến đổi theo, hiện ra một biển mây mù màu trắng.

Chiếc phi xa đang cố hết sức bay về phía trước trong lớp sương mù.

"A, đây là..." Chu Quả Nhi trở nên sợ hãi.

"Đây mới chỉ là bắt đầu thôi, nếu lúc này chúng ta quay lại theo đường cũ thì đã đụng phải những cấm chế lợi hại trong pháp trận, đâu có thể thành thoi như vậy." Hàn Lập thân nhiên giả thích.

"Cho dù có như vậy nhưng không bao lâu nữa Lục Tuyệt Thanh Lôi trận sẽ chủ động công kích. Dựa vào thần thông của Hàn đạo hữu thì cũng nên đề phòng một chút đi." Giải Đạo Nhân vẫn đang nhắm mắt nhưng lại nhắc nhở Hàn Lập vài câu

"Đa tạ Giải đạo hữu đã nhắc nhở, Hàn mỗ sẽ cẩn thận một chút." Hàn Lập khẽ nhếch môi cảm ơn, bỗng nhiên bàn tay hắn lóe sáng, hơn mười đoàn linh quang bắn ra rồi nhập vào xung quanh chiếc phi xa không thấy bóng dáng.

Đúng là mười kiện pháp khí trận kì để bày bố đại trận.

Ngay sau đó. Hơn mười đám ma văn tuôn ra ngưng tụ thành một cái pháp trận bằng phù văn thật lớn trên bốn vách chiếc xe, rồi khảm vào đó giống như cùng

/ 4,1 A" A

một thể vậy.

Ngay khi bày xong pháp trận, Hàn Lập chấp hai tay sau lưng đứng ở đầu xe nhìn về xa xa phía trước.

Mà lam quang nhọn hoắt trong mắt chớp động không thôi, dường như xuyên qua lớp sương mù hắc mơ hồ nhìn thấy cái gì đó.

Đột nhiên sắc mặt hắn trầm xuống, một tay bấm pháp quyết, trong miệng cũng lầm nhảm niệm chú ngữ.

Nhất thời ánh sáng của phù văn màu đen khắp bốn phía vách tường chiếc xe chợt lóe, từ đó tuôn ra một đám ký hiệu dày đặc rồi biến ảo thành một cái lưới màu đen thật lớn hòa chung với quang sáng màu xám bên ngoài.

Một lúc sau, biển mây xung quanh vốn đang yên tĩnh bỗng nổi lên từng tiếng sấm.

Âm thanh lúc đầu không lớn lắm nhưng càng về sau lại càng to dần, sương mù màu trắng ở bốn phía cũng bắt đầu quay cuồng dậy sóng.

Ở biển mây hai bên sườn chiếc xe cũng hiện lên từng tia chớp màu xanh.

Cùng lúc lớp sương mù màu trắng bỗng chốc đặc sệt lại như sinh lầy, kết dính vô cùng, làm cho tốc độ bay của chiếc xe bỗng chốc chậm chậm lại.

Hàn Lập lạnh lùng hừ một tiếng, hắt há miệng phun ra một đoàn tình khí màu xanh mênh mông, chợt lóe lên rồi nhập thẳng vào chiếc xe không thấy bóng dáng.

Đồng thời quang hà màu xanh lượn lờ dưới hai chân hắn, một cỗ linh lực mạnh kinh người cũng theo đó mà được truyền vào chiếc xe.

Chiếc xe phát ra từng tiếng vù vù, đồng thời lớp vông màu đen bên ngoài thân xe rung lên đem mây mù màu trắng ở xung quanh đẩy lùi ra, lúc này tốc độ bay của chiếc xe lại nhanh trở lại rồi nhắm thẳng phía trước bay đi.

"Ầm ầm long" tiếng sét đình tai vang lên, nhanh như chớp, hồ quang màu xanh trong biển mây khắp bốn phía phút chốc đã hiện ra, sau đó lại

hóa thành những con rắn bằng điện màu xanh lao tới chiếc thuyền mà oanh kích.

Một đạo điện quang màu xanh đánh lên tám vồng màu đen bên trên làm cho cả chiếc xe run lên, vô số ký hiệu ở đó cũng chớp lóe không ngừng.

Hơn một trăm đạo điện hồ đồng thời đánh tới làm cho tám rong rung lên kịch liệt, chợt sáng chợt tối liên tục, dường như lúc nào cũng có thể bị đổ sụp xuống.

Nhưng Hàn Lập lại xem như không thấy, hấn chỉ một mực thúc dục phi xa dưới chân phóng đi như bay về phía trước.

"Phốc!"

Tám vồng màu đen cuối cùng cũng bị đánh rách toạc ra thành vô số mảnh nhỏ, tiếp đó hơn mười đạo điện hồ không đã bị cản trở nữa lao thẳng tới oanh kích lên thân xe.

Chân mày của Hàn khẽ nhú lại, mười ngón tay đồng loạt hướng về phía trước bắn ra.

Trong phút chốc từ mười đầu ngón tay bắn ra mười đạo điện hồ màu vàng, rít lên những tiếng chói tai. Liền đó những đạo điện hồ màu vàng bện lại tạo thành một tám vồng lớn màu vàng đem những tia sét màu xanh kia đánh tan đi.

Mà chỉ cần một chút thời gian trì hoãn này, phù văn trên chiếc thuyền đang phóng như bay lại chớp động, vô số ký hiệu màu đen tuôn ra rồi ngưng tụ thành một tám vồng màu đen như ban đầu.

Cứ liên tục như vậy, điện hồ màu xanh tuy rất lợi hại nhưng bị pháp trận và ích Tà Thần Lôì được Hàn Lập liên tiếp vận dụng hóa giải đi một cách

hời hợt.

Rất nhanh sau đó, chiếc xe đã bay xa được khoảng cách hơn vạn dặm. Vụ hải ở phía trước cũng dần loãng đi nhưng những tia chớp màu xanh lại càng trở nên dày đặc hơn, dường như bọn họ đã gần đến được trung tâm pháp trận rồi.

Sau đó không lâu, sấm chớp ở bốn phía nổ vang, trong tầng điện quang bắt đầu xuất hiện những quả lôi cầu màu xanh lớn bằng nắm tay đang lơ lửng trong không trung, nhưng chúng không hề gia nhập vào tràng công kích này.

Đúng lúc này ở một nơi có sương mù cực kỳ loãng phía trước bỗng vang lên một giọng nói của thiếu nữ:

"Bảo Hoa tử tử, lúc này mọi thủ đoạn của ngươi đều đã được thi triển hết, cho dù có tài giỏi đến mấy cũng chạy đằng trời. Hay là hãy đưa tay chịu trời đi, biết đâu tiểu muội nghĩ đến tình xưa lưu lại cho ngươi một đạo tàn hồn để ngươi có đường mà luân hồi."

Chương 2137: Linh vực lại xuất hiện

Hàn Lập nghe được những lời này tức thì thần sắc đại biến, nhưng cũng không chờ hắn có hành động gì khác, bỗng nhiên làn sương mù khắp nơi tản đi, phía trước hiện lên vô số ánh sáng màu xanh chớp động, đứng là một thế giới rộng hơn vạn mẫu ngập tràn lôi điện.

Khắp nơi trong không trung ngập tràn các tia chớp và những khối lôi điện màu xanh, mà một phần những khối lôi cần và tia chớp này đang đánh tới một quang sáng vàng đang bị bao phủ vào bên trong đó phát ra những tiếng nổ kinh thiên động địa.

Ở giữa quang sáng có một con ma thú to hơn mười trượng đang nhả mây thối khói ra khắp nơi!

Con thú có hình dáng giống như cá sấu, trên đầu mọc một chiếc sừng kì lạ, khắp thân mình trải đầy các phiến lân giáp màu đen. Làn sương đen của nó thổi ra biến thành hơn mười cái xúc tua lớn, rồi tỏa hào quang màu vàng điên cuồng chống lại sấm sét ở bên ngoài.

Không ít lôi điện bị xúc tua quạt trúng liền phát ra tiếng "xèo xèo" rồi hóa thành một cỗ khói nhẹ bay mất.

Mà phía sau ma thú màu đen có một thiếu nữ mặc áo trắng đang ngồi xếp bằng, một tay nàng vừa cầm một đóa hoa sen màu hồng vừa bấm niệm pháp quyết, tay còn lại nàng nâng một đồng xu màu vàng, hai mắt nhắm

chặt không hề nhúc nhích, nhìn lại thì nàng thật giống như một pho tượng gỗ được điêu khắc thành vậy.

Một dải quang hà màu vàng từ trong đồng xu trên tay thiếu nữ liên tục tuôn ra rồi nhập vào trong vầng sáng bên ngoài, dường như nàng đang dùng pháp lực của chính bản thân mình ngăn chặn lôi điện ở bốn phía vậy.

Nhưng lôi điện ở xung quanh có vẻ như nhiều đến vô tận!

Cứ mỗi một cái chớp mắt qua đi, lại có hàng nghìn đợt lôi điện đánh lên phía trên vầng sáng.

Ngay cả khi vầng sáng màu vàng này vô cùng kiên cố, lại có khả năng khắc chế được lôi điện, nhưng dưới sự công kích điên cuồng như thế, cuối cùng nó đã nhấp nháy lúc sáng lúc tối bộ dáng như không thể cầm cự thêm được nữa.

Vừa nhìn thấy dung mạo của thiếu nữ khiến cho đôi mắt của Hàn Lập co rụt lại, nhưng khi hấn đảo qua nơi khác lại thấy thêm hai người nữa.

Một trong hai người là một thiếu phục mặc áo bào màu lam, người còn lại là một thiếu nữ trẻ trung, hai người này tách riêng ra đứng ở hai phía bên sườn của cái thế giới ngập tràn lôi điện này.

Người bên này đang đứng trên một con rùa màu lam, trước mặt lơ lửng một cái phiên kỳ màu xanh. Người còn lại đang đứng trên một cái bánh xe màu vàng, tay đang cầm một pho tượng hình ma quỷ màu bạc.

Giọng nói khi nãy chính là của thiếu nữ trẻ trung đang đứng trên bánh xe màu vàng.

Hàn Lập nhìn thấy hai người này, ánh mắt hấn chớp động, khuôn mặt không khỏi trầm lại.

Tuy hắn không biết được lai lịch của thiếu phụ mặc áo bào màu Lam, nhưng thiếu nữ trẻ trung kia so với dáng vẻ vị sư phụ của Tử Linh được lưu trong ngọc giản do người thân tín của nàng đưa tới thì giống hệt nhau.

Tuy chỉ có tu vi Hợp Thể Hậu kỳ nhưng hắn tuyệt đối không dám xếp nàng ngang hàng với những Ma Tôn bình thường khác.

Còn về thiếu phụ áo lam kia, khi thần niệm hắn đảo qua không cách nào nhận biết được tu vi của ả, nên tự nhiên có thể đoán được đối phương chính là một gã Thánh Tổ của Ma tộc, hơn nữa lại là bản thể chân chính.

Chỉ cần như vậy, ngay cả khi có sự trợ giúp của Giải Đạo Nhân nhưng để đối phó với hai người này cũng vô cùng phiền phức.

Nhưng sự hiện diện của Hàn Lập ở đây cũng nằm ngoài dự đoán của hai nữ nhân kia.

Thiếu nữ trẻ trung quan sát Hàn Lập xong khẽ nhíu mày, rồi thản nhiên quay về phía thiếu phụ nói:

"Lam tỷ tỷ, chuyện này là sao? Không phải ngươi đã khẳng định là khi ở trong Lục Tuyệt Thanh Lôi trận sẽ không bị người khác quấy rầy, vậy sao còn xuất hiện thêm người này? Những hóa thân của ngươi đâu mà không tới ngăn chặn bọn họ?"

"Đại trận lớn như thế này ngươi cho rằng dễ bố trí lắm hay sao? Tất cả hóa thân cùng với thủ hạ của ta phải khó khăn lắm mới khống chế được nó. Mà công kích của đại trận ở những nơi khác cho dù không ghê gớm bằng nơi này thì người bình thường tuyệt đối không thể dễ dàng đi qua được, ta cũng không hiểu tại sao bọn chúng có thể đến được nơi đây." Thiếu phụ mặc lam bào hừ một tiếng tức giận rồi trả lời.

"Mà nói cho cùng thì một phần là do Lục Tuyệt Thanh Lôi trận này chưa được hoàn chỉnh, nếu không thì làm sao mà người lại không phát hiện ra sự xâm nhập của những người này. Bây giờ xem ra có chút phức tạp rồi." Thiếu nữ trẻ trung nhìn qua Hàn Lập với Giải Đạo Nhân tựa như sự nhớ ra điều gì đó, nàng thở dài nói.

Thiếu phụ mặc lam bào cùng thiếu nữ trẻ trung này đúng là Lâm Bộc Thánh Tổ và hóa thân của Lục Cực đã từng gặp nhau và bàn bạc mưu kế trước đây.

Nhờ có một lượng lớn thủ hạ cuối cùng họ đã điều tra ra nơi ở của Bảo Hoa, lại

tiêu tốn thêm đến mấy ngày để bố trí cái siêu cấp đại trận Lục Tuyệt Thanh Lôi. Sau đó dựa vào những hiểu biết đối với Bảo Hoa, hai người liên tiếp dùng mọi loại kế sách, cuối cùng mới dụ được Bảo Hoa xuất hiện và đưa nàng vào trong cái trận pháp lớn khủng khiếp này.

Trận pháp Lục Tuyệt Thanh Lôi này tuy có uy lực không nhỏ, nhưng điểm kỳ diệu nhất của nó chính là khi chưa kích phát thì hoàn toàn không có lấy một chút dao động của cấm chế nào. Ngay cả Bảo Hoa có thần thông lớn đến như vậy, nhưng chỉ một chút bất cẩn nàng đã bị vây vào trong đại trận mà không hề hay biết.

Hai người kia lựa chọn cái trận pháp không trọn vẹn này để sử dụng cũng bởi vì chính nguyên nhân đó.

Sau khi mọi chuyện hoàn tất, bước cuối cùng chỉ cần mở rãnh thành sông nữa là xong!

Bởi vì đang mang thương thể rất nặng trong người nên Bảo Hoa không thể nào tiếp tục sử dụng Huyền Thiên Hoa Thụ để tự vệ được nữa. Nàng

cũng đã tìm đến tâm của trận pháp, nhưng lại bị hóa thân của Lục Cực liên thủ với Lam Bộc Thánh Tổ cầm chân không thoát ra được. Mặc dù đã sử dụng đến nhiều bảo vật quan trọng mang theo trong người, nhưng nàng cũng chỉ có thể cố gắng cầm cự mà thôi.

Cuối cùng, ngay cả Hắc Ngạc đang mang thương thế rất nặng cũng không thể không liều mạng hiện thân ra trợ giúp nàng.

Mà ngay tại thời khắc quan trọng này, không hiểu là do vô tình hay ông trời sắp đặt sẵn, Hàn Lập sau khi xông bậy xông bạ một trận rồi cũng xuất hiện ở nơi này.

Lúc này, Lam Bộc thánh tổ nghe hóa thân của Lục Cực nói xong thì lạnh lùng cười:

"Dù sao cũng chỉ là một tên tu vi Hợp thể hậu kỳ, liệu có thể có phiên toái gì chứ, ta đây dùng một ngón tay cũng dẹp xong rồi. A, người kia là ai, hình như không có thân thể bằng xương bằng thịt, hơi thở cũng có chút quen thuộc?"

Lam Bộc thánh tổ vừa mới nói được hai câu thì đột nhiên thần sắc biến đổi, giật mình nhìn lên người của Giải Đạo Nhân.

"Tỷ tỷ, rốt cục cũng nhận ra rồi sao. Nếu ta không nhìn nhầm thì vị này hẳn là Giải huynh ở Ma Nguyên Thánh Hải. Còn vị ở bên cạnh kia, lại chính là người gần đây làm cho thánh giới chúng ta điên đảo suốt một thời gian, Hàn đạo hữu." Đôi mắt của thiếu nữ trẻ trung nhìn tới, chậm rãi nói.

"Cái gì, chính là hai người bọn hắn?" Thiếu phụ mặc lam bào nghe thấy vậy thì sắc mặt biến đổi, hỏi lại.

Hàn Lập không nói lời nào, mặc dù hiện tại thanh danh của hắn ở Ma giới không hề nhỏ, nhưng không có tu vi Đại Thừa nên bậc Thánh Tổ như

Lam Bộc dĩ nhiên không hề để vào trong mắt. Nhưng Hoàng Kim Thánh Giải ở Ma Nguyên Hải đã nổi danh không biết bao nhiêu năm, mỗi một Thánh Tổ thành danh cũng đều gặp qua vài lần nên đối với vị này vô cùng kiêng kị.

"Tại hạ cũng không nghĩ tới có thể gặp được hai vị ở đây, thật đúng là may mắn ba đời của Hàn mỗ. Nhưng ta hôm nay chỉ tình cờ đi ngang mà thôi, mong nhị vị có thể mở ra một con đường để ta rời khỏi nơi này." Hàn Lập hướng nhị nữ ôm quyền, thấp giọng nói.

Còn về phần Giải Đạo Nhân thì không để ý tới nhị nữ, sắc mặt đờ đẫn, thậm chí cũng không hề có ý đứng dậy chào hai người này.

Thấy cảnh này, thiếu nữ trẻ tuổi và thiếu phụ mặc lam bào lại một lần nữa biến đổi thần sắc. Hai người đều không khỏi nhớ tới lời đồn gần đây rằng Hoàng Kim

Cự Giải đã bị một tiểu tử của Nhân tộc thu phục.

Điều này hai người đều bán tín bán nghi, nhưng trước mắt thấy Giải Đạo Nhân không nói lời nào, lại giống như là thủ hạ của Hàn Lập thì trong đầu không khỏi thâm nửa tín nửa ngờ điều này.

"Không ngờ tại địa phương hẻo lánh này lại gặp được với đạo hữu. Nhưng nếu chỉ là đi ngang thì bọn ta cũng không làm khó dễ, để người đi cũng không có vấn đề gì. Lam tỷ tỷ, người cảm thấy thế nào?" Anh mắt của thiếu nữ trẻ trung nhìn sang thiếu phụ mặc lam bào, thản nhiên cười.

"Hừ, nếu không phải có Giải Đạo Hữu ở đây thì một tên tiểu tử như người đừng hòng rời đi được. Chỉ là một gã tu sĩ Nhân tộc mà dám hoành hành gây loạn ở thánh giới chúng ta. Lần tới đừng để bốn tóa gặp được, nếu không thì đó sẽ là ngày chết của người." Thiếu phụ mặc lam bào ánh

mắt dừng lại trên người Hàn Lập và Giải Đạo Nhân, sát khí trong mắt chột lóe, cuối cùng cắn răng một cái, oán hận nói.

Hiên nhiên là ả hoàn toàn không nguyện ý thả cho gã tu sĩ Nhân tộc này rời đi chút nào. Nhưng việc Bảo Hoa ở trước mắt mới là quan trọng nhất nên đành miễn cưỡng đồng ý.

"Vậy làm phiền hai vị tiên bối rồi." Hàn Lập trong lòng thật sự thở phào, mỉm cười đáp lại.

Về phần nhị ma cùng với Bảo Hoa, người từng là thủy tổ của Ma giới giao tranh, hẳn hoàn toàn không có chút hứng thú nào quan tâm cả.

Thiếu phụ mặc lam bào lại hừ một tiếng, một ngón tay hướng về một cây cờ màu xanh khiến cho cây cờ lập tức lớn lên, cao hơn mười trượng, trên mặt ngũ sắc chuyển động, lại có hồ quang màu xanh quán quanh truyền ra từng tràng tiếng sấm đi đùng.

"Mở!"

Thiếu phụ quát khẽ một tiếng.

Cây cờ run lên!

Trong phút chốc, tiếng sét thật lớn truyền đến, một đạo hồ quang màu xanh như con giao long từ trên đỉnh cây cờ bắn ra, bay lên cao hơn trăm trượng mới bắt đầu ngưng tụ lại thành một đoàn, sau đó lại biến ảo thành một đám ký hiệu màu xanh.

Đám ký hiệu màu xanh này chột lóe rồi nhập vào hư không, tiếp đó ở chỗ cũ hào quang chột lóe, một lỗ thủng lớn đột nhiên xuất hiện, bên kia là bầu trời xanh thăm thẳm.

Mà cùng lúc đó, vô số đạo điện quang màu xanh ở trước người Hàn Lập cũng mở ra hai bên, tạo ra một con đường nhỏ an toàn để dẫn ra bên ngoài.

Vị Lam Bộc Thánh tổ này đúng là vô cùng quyết đoán, một khi đã có quyết định, dù trong lòng không muốn nhưng vẫn lập tức mở ra một thông đạo dẫn ra ngoài.

Hàn Lập thấy vậy thì vô cùng cao hứng, chân dẫm một cái, chiếc xe lập tức chạy một hơi tới cửa của thông đạo.

Nhưng ngay lúc này, Bảo Hoa đang ở trong vầng sáng màu vàng đột nhiên thờ dài, đôi mắt đẹp mở ra, đồng thời nói ra một câu làm Hàn Lập phải biến sắc:

"Hàn đạo hữu, ngươi không muốn đi tìm Tiểu Linh Thiên sao? Nếu ta hôm nay ngã xuống ở đây thì chắc chắn trên đời này sẽ không có người thứ hai nào có thể tìm ra vị trí của Tiểu Linh Thiên."

"Làm sao ngươi biết ta muốn đi tìm Tiểu Linh Thiên?" Hàn Lập thân hình bất động, ánh mắt đầy phức tạp nhìn vào Bảo Hoa, sắc mặt liên tục thay đổi, sau đó mới hỏi lại.

"Không biết Hàn đạo hữu thực sự quá bận rộn hay đã hoàn toàn quên rồi, tiểu nha đầu bên cạnh ngươi từng ở cùng ta một đoạn thời gian, làm sao ta lại không biết chuyện về Tiểu Linh Thiên chứ!"

Mặc dù không biết Hàn đạo hữu muốn tới Tiểu Linh Thiên tìm người nào hay vật gì đó, nhưng chắc chắn đối với đạo hữu thì nó có vai trò cực kỳ quan trọng đi. Sắc mặt của Bảo Hoa không chút thay đổi, thập phần bình tĩnh nhìn hắn trả lời.

Chương 2138: Sợ hãi thối lui

Hàn Lập nghe xong lời này có chút nửa tin nửa ngờ nhìn sang Chu Quả Nhi.

"Tiền Bối, ta không biết đã bị người ta tra xét lúc nào. Trong khoảng thời gian trước đó ta lúc nào cũng hôn mê bất tỉnh." Chu Quả Nhi có chút sợ hãi giải thích.

"Lấy thần thông của đối phương thì việc người bị tra xét mà không hề hay biết là chuyện bình thường. Ta cũng không trách phạt đâu, người không cần phải lo lắng." Hàn Lập lắc đầu an ủi thiếu nữ đôi câu, sau đó âm thanh hẳn trở nên băng hàn nhìn qua Bảo Hoa nói:

"Làm sao ta có thể tin lời nói của người là thật đây? Nếu người không đưa ra chứng cứ để ta tin tưởng mà muốn kéo ta vào cái lò than này thì quả là mơ mộng hão huyền rồi. Sau này ta dành chút thời gian tìm kiếm phương pháp cũng được, đâu cần phải vì mấy câu nói của người mà mua lấy việc mạo hiểm như thế vậy?"

Nói xong Hàn Lập liếc qua hai người Lam Bộc Thánh Tổ và thiếu nữ trẻ trung, hai người này cũng đang chú ý về bên này.

Hai nữ tử này thấy cảnh Bảo Hoa níu chân Hàn Lập lại để thương lượng trao đổi, sắc mặt của hai người liền hiện lên vẻ khó coi.

Tuy vậy nhưng cả hai đều không phải dạng Ma tộc bình thường, thấy Hàn Lập còn chưa thực sự quyết định có tương trợ Bảo Hoa hay không nên

cũng chẳng tạo thêm hành động đại đột gì mà chỉ chăm chú nhìn cuộc nói chuyện của bọn họ.

"Tất nhiên khi ta nói vậy thì phải có chứng cứ. Bây giờ ta sẽ cho người xem vật này, là thật hay giả đạo hữu cứ việc phán đoán." Hai mắt đẹp lung linh của Bảo Hoa chớp động, mỗi nàng khẽ nhúc nhích nhưng lại không có âm thanh nào được phát ra, rõ ràng là nàng đang truyền âm tới nơi đây.

Đầu tiên trong lòng Hàn Lập cảm thấy nao nao, tiếp đó hư trong trước mặt chớp động, một đoàn quang hà thần bí hiện ra, lóe sáng vài cái rồi bay tới gần Hàn Lập.

Khi thần niệm mới đảo qua liền phát hiện ra đây là một cỗ thần niệm đang bao bọc vật gì đó ở bên trong. Bàn tay của Hàn Lập khẽ động đã đem vòng sáng bắt xuống sau đó chà xát nhẹ rồi chăm chú nhìn.

Cái này.

Vật này rõ ràng là một khúc gỗ màu đen như mực, mặt ngoài có một tầng hào quang màu vàng thật mỏng như có như không.

Hàn Lập nhanh chóng nhớ lại, hẳn nhận thấy mình không hề có chút ấn tượng nào cũng như chưa bao giờ gặp qua loại vật này.

"Ờ, không phải đây là Thái Huyền Cương Mộc sao?" Chu Quả Nhi vừa trông thấy đã có chút giật mình thất thố.

"Người biết vật này?" Hàn Lập thản nhiên hỏi.

Tiền bối, đây chính là loại linh mộc chỉ có ở Tiêu Linh Thiên của ta, nó phải mọc cả trăm năm mới dài được nửa tấc, một ngàn năm mới mọc được cái lá đầu tiên, lại mất cả vạn năm sau mới nở hoa. Đây là loại tài liệu vô cùng quý hiếm để luyện chế pháp khí, ở Tiểu Linh Thiên nó vốn được gọi là

thần mộc. Trước đây ta có gặp qua một khối nhỏ chỉ bằng hạt đậu, đó cũng là lần đầu tiên ta được biết đến cái tên Thái Huyền Cương Mộc này." Mai mắt của Chu Quả Nhi mở to nhìn chăm chăm vào khúc gỗ có kinh hoàng.

"Thật sao? Người dám khẳng định loại linh mộc này chỉ có ở Tiểu Linh Thiên mà các giới diện khác không có? Hay là ngẫu nhiên nhận nhầm nó với loại tài liệu khác?" Hàn Lập nhướn mày, hần hoài nghi hỏi lại.

Theo lời kể của một tiên bối người Nhân tộc ở Tiểu Linh Thiên thì Thái Huyền Cương Mộc không phải từ giới diện khác truyền tới, mà nó được sinh ra bởi sự thụ phấn hỗn tạp giữa nhiều loại linh mộc trong những tình huống vô cùng đặc biệt ở Tiểu Linh Thiên mới có thể biến dị thành một gốc cây này, ở giới diện khác tuyệt đối không thể có được cây thứ hai như vậy. Hơn nữa Nhân tộc của ta ở Tiểu Linh Thiên đã từng xảy ra một trận đại chiến với nhiều tộc khác vì tranh đoạt loại cây này. Chính vì vậy nên vẫn bối không thể nào nhầm lẫn Thái Huyền Cương Mộc với vật khác được." Chu Quả Nhi thành thật đáp lời.

"Thì ra là vậy!" Hàn Lập vuốt ve khúc gỗ trong tay, nhưng trong mắt hiện lên rất nhiều sao động, khuôn mặt dần dần trở lên trầm ngâm.

"Hàn đạo hữu, nếu người còn muốn đi ra thì thông đạo này sẽ không còn tồn tại lâu nữa đâu!" Đúng lúc này thiếu nữ trẻ trung bình thân nhắc nhở.

Còn thiếu phụ áo lam đẩy lên một tia sát khí trong mắt rồi quát đến chói tai:

"Nếu người không muốn đi thì cứ vĩnh viễn không cần phải đi nữa."

Cùng lúc đó, cây cờ phía trước thiếu phụ bỗng nhiên phát ra từng tràng tiếng vù vù, thông đạo trước mặt cũng run nhẹ lên, dường như có thể xụp

xuống bất kì lúc

"Đi thôi!"

Hàn Lập nhìn thấy vậy hai mắt co quắp lại rồi không chút do dự thốt lên một tiếng.

Ngay sau đó, dưới chân hắn phát ra một tiếng ông lên, hóa thành một đoàn hào quang bay vút đi. Đoàn hào quang dọc theo thông đạo chớp động vài cái lao thẳng đến cửa rồi biến mất không thấy bóng dáng.

Trông thấy hành động này của Hàn Lập, thiếu phụ áo lam cùng với thiếu nữ trẻ trung tỏ ra rất vui mừng, riêng Bảo Hao Thánh Tổ chỉ chớp chớp đôi mắt một chút, còn lại nàng không hề tỏ thêm biểu hiện nào khác.

Lúc này, ngón tay của thiếu phụ áo lam khẽ điểm về phía trước, nhất thời hào quang trên thân cờ màu xanh sáng rực lên, thông đạo trong hư không bên kia cũng nổ vang rồi vỡ ra thành từng mảnh.

Toàn bộ thế giới lôi điện lại khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

Thiếu nữ trẻ trung thấy vậy liền cười với Bảo Hoa:

"Bảo Hoa tử tử, xem ra ngươi không thuyết phục được tên tiểu tử Nhân tộc kia rồi. Cũng dễ hiểu thôi, nếu là ta thì ta cũng chẳng dại gì chịu mạo hiểm như vậy. Hay lắm, hiện giờ pháp lực của tử đã hao cạn không thể cầm cự thêm được nữa rồi, tiếp theo sẽ do đích thân chúng ta tiên hai người đi một đoạn."

Vẻ cười cợt trên mặt nàng thu lại, bàn tay trắng như ngọc cũng không hề chần chờ phát lên ma tượng phía trước.

Tức thì một vầng sáng màu bạc trên thân tượng tỏa ra làm cho hư không xung quanh chấn động, tiếp đó xuất hiện thêm một hư ảnh màu bạc cao hơn mười trượng, sau khi ngưng đọng lại, hư ảnh biến thành một thực thể màu bạc thật lớn.

Ở bên kia Lam Bộc Thánh Tổ cũng há miệng phun ra một đoàn tinh khí, chớp động một chút rồi đoàn tinh khí nhập thẳng vào năm lá cờ nhỏ khác.

Ngay lập tức năm lá cờ này phát ra từng tiếng nổ vang rồi hóa lớn cao lên hơn mười trượng giống hệt như cây cờ ban nãy. Tất cả đồng thời xoay thành vòng tròn, ở trong điện quang chúng biến thành sáu con giao long màu xanh uyển chuyển, giương nanh múa vuốt lao thẳng đến vầng sáng màu vàng xung quang Bảo Hoa mà đánh.

Bên trong vầng sáng màu vàng, Hắc Ngạc đang biến thành khổng lồ giện dữ gầm lên, hơn mười cụm ma khí màu đen do hắn không ngừng phun ra liền biến thành mười con rắn lớn trực tiếp nghênh đón sáu con lôi giao màu xanh.

"*Ầm ầm ù*" một trận nổ liên miên không ngớt!

Anh sáng màu xanh va chạm với luồng sương màu đen liền nổ ong lên, hơn mười con rắn lớn lập tức bị xé nát tanh bành.

Con cá sáu lớn đầu đón hét lên, ma khí đang phun ra từ trong miệng cũng bị sặc nghẽn lại, thân hình nó ở trong làn sáng màu vàng cũng loạng choạng một trận.

Hiển nhiên là trong lần giao phong vừa rồi nó đã ăn không ít đau khổ.

Mà lúc này sáu con giao long không còn bị ngăn cản nữa, chúng khễ quẫy lên đã liền xuất hiện bên cạnh vầng sáng màu xanh rồi đồng loạt bỏ nhào tới.

Nhưng chính thời khắc này, sắc mặt của Bảo Hoa trầm xuống, nàng cảm một cái giản ngăn khẽ rung lên.

Nhất thời chiếc giản ngăn vòng một vòng theo phía trên vàng sáng rồi lao ra tạo thành một tiếng rít chói tai.

Mấy con lôi giao màu xanh đang hung hãn bỏ nhào tới quang sáng màu vàng nhất thời bị ngưng trệ, động tác của chúng trở nên chậm chạp hơn gấp trăm ngàn lần, lập tức chúng bị giam chặt lại bên ngoài sát với vàng sáng.

Thiếu nữ trẻ trung thấy vậy liền hù lạnh rồi đưa hai tay lên bấm niệm pháp quyết!

Ma ảnh màu bạc ở trước ngời phát ra từng tiếng vù vù, một bàn tay màu bạc thật to cũng hiện lên, rồi không biết bằng cách nào nó đã dài ra mấy trăm trượng, bất ngờ xuất hiện ngay trên không vàng sáng màu vàng. Hào quang màu bạc sáng rực lên, cánh tay như một quả núi nhỏ vỡ xuống.

Hư ảnh bàn tay chưa thật sự đánh xuống mà đã cuộn cuộn truyền đến một cỗ sức mạnh kinh người làm cho vàng sáng màu vàng lóe lên, rồi bị ép dẹp xuống.

Bảo Hoa đang ngồi trong vàng sáng hai mắt chớp động, bàn tay thon thả như ngọc của nàng nâng lên bắt lấy chiếc giản ngăn rồi nhẹ nhàng phát giản bắn lên không trung.

Đòn này nhìn như vô cùng hời hợt không có chút uy lực nào, nhưng chiếc giản ngăn kia vừa lóe lên đã quỷ dị đánh thẳng vào trung tâm bàn tay màu bạc.

Đầu tiên là một âm thanh vang lên đỉnh tai, tiếp đó là một vàng sáng chói mắt ngay dưới bàn tay tỏa ra đầy lên lột con lóc màu vàng tràn ngập ra khắp nơi, chẳng những nó đem bàn tay thật lớn này với đám giao long đang

ở gần quang cầu màu vàng xé rách tanh bành, mà còn thừa thể mãnh liệt hướng ra bốn phương tám hướng cuốn đi.

"Không ổn, nàng đã tự bạo Chấn Nguyên Giản!"

"Nàng đã muốn liều mạng rồi, ngay đến cả chí bảo đã tế luyện qua vô số năm như thế mà cũng không cần giữ lại nữa!"

Lam Bộc Thánh Tổ cùng thiếu nữ trẻ trung nhìn thấy cảnh này liền phát hoảng, thân hình bọn chúng nhanh chóng giật lùi lại rồi sau một cái chớp động đã trốn thẳng vào trong biển mây.

Tuy vậy nhưng hai người cũng không quá mức kinh hoảng.

Đối với hai người này mà nói thì có đem bảo vật tự bạo cũng không thể thoát khỏi Lục Tuyệt Thanh Lôi trận được, mà ngược lại còn làm cho chút pháp lực cuối cùng của Bảo Hoa tiêu hao sạch sẽ đi.

Kể từ đó hai người không cần tốn công tốn sức để bắt giữ đại địch trước mắt nữa.

Nhưng ngay lúc hai ma nữ này đang đợi cho uy lực của vụ nổ tản đi thì đột nhiên trên không trung truyền tới một tiếng nổ khiến trời long đất sụp. Tiếp đó là cả biển mây run lên, một cỗ khí tức vô cùng đáng sợ từ trên cao một mạch truyền xuống.

Thế giới của lôi điện này dao động kịch liệt, trên cao liền hiện ra một vòng màu vàng to khủng khiếp giống như vàng thái dương, sau đó nó hóa thành một cột sáng khổng lồ bắn thẳng xuống.

Chỉ thấy ánh sáng màu vàng lóe lên, nơi thiếu phụ cùng với thiếu nữ trẻ trung đứng khi nãy bị cột sáng màu vàng xuyên qua. Sau khi ánh sáng màu vàng tan hết đi, nơi đó chỉ còn lại hai cái lỗ màu trắng thật lớn.

Bảo Hoa ở trong vầng sáng màu vàng thấy vậy liền khẽ mỉm cười, nàng phất tay áo lên đem chút pháp lực còn sót lại cuốn ra một mảng sáng màu hồng mờ nhạt, khi mảng sáng bay qua, thân hình của Hắc Ngạc cũng biến mất không thấy đâu

Đồng thời hư ảnh một gốc hoa thụ màu hồng cũng hiện lên phía sau lưng nàng, toàn thân nàng chìm vào quang hà màu hồng một chút rồi biến mất vô ảnh vô tung.

Trên bầu trời bên ngoài tòa trận pháp lớn khủng khiếp này, Hàn Lập vẫn giữ vẻ mặt lạnh băng đang phóng đi như bay. Bên cạnh hắn là một con cua màu vàng lớn tới vài trăm trượng nhìn vô cùng dữ tợn đang đứng lơ lửng. Ngoài ra trong cái miệng khổng lồ đang từ từ khép lại của nó, có thể mơ hồ thấy được một ít kim quang còn sót lại đang chớp động liên hồi.

Công kích kinh người vừa rồi chính là của Giả Đạo Nhân khi đã hiện nguyên hình dưới yêu cầu của Hàn Lập, một kích toàn lực thật sự quá mức khủng bố!

Chương 2139: Di biến trong thông đạo

Chu Quả Nhi đứng bên cạnh há hốc cái mồm nhỏ xíu, cả nửa ngày sau cũng không ngậm lại được.

Tất nhiên nha đầu này không thể ngờ được rằng, Hàn Lập mới thoát ra khỏi trận pháp đã trở mặt cho Hoàng Kim Cự Giải phát động đòn công kích kinh người đến vậy.

Còn Hàn Lập thì khẽ tặc lưỡi cười nhẹ với Hoàng Kim Cự Giải:

"Cám ơn Giải huynh đã giúp, nếu huynh không nhìn ra chỗ Sơ hử của pháp trận thì công kích vừa rồi cũng không thể có tác dụng lớn đến như vậy."

"Nếu đây là Lục Tuyệt Thanh Lôi trận hoàn chỉnh, hoặc ta đang bị nhốt ở bên trong thì không thể làm được như vậy. Nhưng với tình hình như hiện tại thì chỉ cần nhấc tay mà thôi. Tuy vậy thì lần sau muốn ta ra tay thì không được thiếu lực dịch cho ta đâu nhé." Về mặt của Hoàng Kim Cự Giải tỏ ra không mấy để ý, nó nói với cái giọng ông ông.

"Giải huynh cứ yên tâm đi, không cần biết ngươi ra tay bao nhiêu lần nhưng ta tuyệt đối sẽ không đưa thiếu cho đạo hữu dù chỉ một giọt." Hàn Lập khẽ cười đáp.

"Cũng không cần biết sau này ngươi đưa cho ta bao nhiêu lực dịch, nhưng chỉ cần số lượng trước đây đã tiêu hao hết thì ta cũng sẽ lập tức"

dừng tay." Hoàng Kim Cự Giải cũng trả lời không hề có chút khách khí nào.

"Được rồi, nếu đạo hữu không muốn thỏa thuận, như vậy cứ theo ước định trước đây đi."

Nhưng số lực địch đã đưa cho đạo hữu trước đây cũng đủ để đạo hữu toàn lực tương trợ trong một khoảng thời gian rồi." Hàn Lập không chút nể nang, miễn cưỡng cười trả lời.

Cho dù con cua này nhìn bề ngoài rất thông minh nhưng nó chỉ quan tâm đến một điều duy nhất chính là loại lực địch thần bí kia, hơn nữa tính tình còn cố chấp lạ thường, không cách nào lung lay được.

Sau khi con cua nghe xong lời này, nó lặng im không nói gì rồi xoay hai con mắt trong suốt đến lạnh lùng nhìn chằm chằm xuống hư không phía dưới.

Cái lỗ trên trận pháp bị xuyên thủng khi nãy nhanh chóng liền lại như ban đầu, mà từ xa nhìn lại, phía dưới nhanh chóng trở thành một màn xanh thẳm, biển sương mù khi bên trong cũng ngay lập tức bị dấu kín hoàn toàn.

Đúng lúc này, một đoàn dao động phóng đến như bay, ánh sáng màu hồng lóe lên, liền có một bóng dáng hiện ra không chút tiếng động. Khuôn mặt nàng tái nhợt, nhìn kỹ lại thì đúng là Bảo Hoa.

Thiếu nữ này vừa mới xuất hiện chỉ nhìn thoáng qua Hàn Lập một lần rồi không nói không rằng MÓC ra một cái bình ngọc màu đỏ rực như lửa. Nàng vội vàng dốc chiếc bình ra một viên đan được màu xanh biếc rồi nuốt ngay vào miệng.

Nhưng không để cho Hàn Lập kịp nói điều gì với nàng, cảnh sắc ở phía dưới cũng nhanh chóng thay đổi. màn cấm chế đang che đậy ở bên dưới

mau tan đi, thay vào đó là một biển sương mù cuộn cuộn.

Cùng lúc đó từ trong biển sương mù vang lên một tiếng thét thật dài, vô cùng phần nộ.

Hai bóng người một vàng một lam nhoáng lên rồi bất thành linh hiện ra bên trên không trung biển sương.

Sau khi hai bóng người này ngưng lại rõ ràng liền hiện ra dung mạo của thiếu nữ trẻ trung và thiếu phụ mặc áo bào màu lam.

Nhưng cả hai người này đều dùng ánh mắt vô cùng oán độc nhìn về phía Hàn Lập.

"Hay lắm, lúc trước ta còn muốn cho ngươi một con đường sống, thật vạn lần không thể ngờ được ngươi lại muốn chui vào chỗ chết" Thiếu nữ trẻ trung nói xong liền cảm ma tượng trong tay ném lên trời cao. Ngay lập tức nó lại hóa thành một pho tượng ma màu bạc cao đến vài chục trượng. Cánh tay còn lại của ả lại bấm pháp quyết, ma diễm trên người nàng bốc lên quay cuồng, sau khi ngưng đọng lại liền hóa thành một con thú màu đen, trông cũng không giống trâu, mà cũng chẳng có điểm nào giống ngựa.

Toàn thân con ma thú này đều là ma diễm màu đen, trên đầu nó mọc thêm ra hai cái sừng cong vút thật to, bên cổ lại có vô số ma diễm hóa thành lông mai thật dài, nhìn vô cùng uy mãnh.

Còn sắc mặt của thiếu phụ áo lam đang đứng bên kia thì âm hàn đến thấu xương, ngay một câu với Hàn Lập ả cũng chẳng thềm nói ra. Hai tay chà xát, đột nhiên có vô số đạo quang hà màu lam từ trên người tuôn ra, tiếp đó ánh sáng trong suốt lóe lên, từ vị trí của ả làm trung tâm bỗng xuất hiện một tòa băng sơn cao đến mấy trăm trượng.

Con rùa không lồ dưới chân ả cũng gầm lên mấy tiếng, hình thể của nó trong màn hào quang màu lam nhanh chóng phóng to lên, rồi biến thành một con quái vật to không thua gì tòa núi bang kia. Ánh sáng màu đỏ trong hai mắt nó chớp động liên tục, hơn nữa khí tức được nó tỏa ra đáng sợ không thua kém gì so với một tu sỹ Hợp Thể Hậu Kỳ.

Thấy tình hình này Hàn Lập không dám chậm trễ chút nào, miệng hét to một tiếng, hào quang màu vàng trên người tỏa ra rực rỡ, hắn nhanh chóng biến thành một con vượn lông vàng cao đến sáu bảy trượng. Tiếp theo hai tay hắn phát vào hư không, lập tức có hai tòa núi một xanh một đen bí ẩn hiện lên.

Cùng lúc đó, hào quang màu vàng ở hai bên sườn lóe lên, lập tức có thêm hai bóng người cao lớn xuất hiện.

một cái màu vàng chói mắt, một người lại mặc áo bào xanh mướt, cả hai đều có khuôn mặt giống y như Hàn Lập.

Đúng là Phạm Thánh Kim Thân đã cô đọng thành thực thể và Chi Tiên Linh Khu.

Hàn Lập tự tin vào thân thể mình đã được thoát thai hoán cốt nhờ Tinh Linh Liên và Tỳ Linh Trì, cộng thêm sự trợ giúp của hai đại hóa thân thì dư sức đối phó với một gã phân thân của Thủy Tổ.

Còn Lam Bộc Thánh Tổ thì chỉ cần giao cho Hoàng Kim Thánh Giải đối phó là được.

Hắn cũng không dám kỳ vọng vào việc con của xuất thân từ ma Nguyên Hải này sẽ đánh chết một vị Thánh Tổ, nhưng chỉ cầm chân thì thật sự không phải vấn đề quá lớn.

Sau khi vang lên một tiếng sét chói tai, trên người Hoàng Kim Cự Giải tỏa ra chi chít hào quang màu bạc. Hai cái cang không lồ của nó hơi nhoáng lên tạo thành hai tiếng "oanh" "oanh" lập tức giữ hai gọng kềm trên mỗi chiếc cang hiện ra một quang cầu màu vàng lớn đến kinh người, lại còn phát ra âm thanh vu vù.

Tuy hai khóa quang cầu này chưa được bắn đi nhưng nó đã tỏa ra uy lực vô cùng đáng sợ làm cho Lam Bộc Thánh Tổ đang đứng ở xa khi cảm ứng được cũng phải tái mặt. Công kích của ả đã được chuẩn bị kỹ lưỡng, nhưng lúc này ả lại tỏ ra kiêng sợ không dám ra tay.

"Hai vị đừng tưởng bỏ, các người muốn cùng Hàn mỗ đại chiến một trận sao? Cho dù kết quả trận chiến này có thế nào đi nữa nhưng ta nghĩ hai vị cũng không có nhiều cơ hội đâu. Tốt nhất là nên để cho Bảo Hoa tiên bối ở lại đi." Cái miệng to đùng của cự viên do Hàn Lập biến thành nói ra với giọng vang như sấm dậy, hấn cũng cố tình nhìn thoáng qua Bảo Hoa phía bên này.

Không biết vừa rồi đã ăn loại đan được kỳ diệu gì. Nhưng mới chỉ có một chút thời gian điều tức mà hai má nàng đã hồng hào trở lại, dao động của pháp lực trên thân nàng cũng khôi phục lại một ít.

"Cho dù chỉ có một phần trăm cơ hội thì bọn ta cũng phải thử một lần. Tiểu bối, việc gì người phải đứng ra gánh họa cho người khác, bây giờ nếu người suy nghĩ lại thì vẫn còn kịp. Chỉ cần người xoay đầu bỏ đi thì bốn tọa chẳng những không truy cứu sự việc đã xảy ra lúc này, hơn nữa còn nói vớ? Nguyên Yểm hủy bỏ lệnh đuổi giết người để cho người được an toàn trở về Linh Giới. Nếu không cho dù sau trận chiến này mà người vẫn giữ được tính mạng, thì Truy sát Lệnh sau này cũng có phần của ta ở trong đó." Hai hàng lông mày của thiếu nữ trẻ trung dựng lên, quát.

"Dừng tay thì không thể được. Nếu ta đã ra tay thì sẽ không bỏ dở giữa chừng. Còn về lệnh truy sát ta ư, dù sao cũng đã có một cái của Nguyên Yểm, thêm một cái thì có nhằm nhò gì?" Ánh sáng màu lam chớp động trong hai mắt cự Viên, miệng hắn nói oang oang. Một khi hắn đã quyết định sẽ mau trở về Linh giới nên chẳng có lý do gì đi sợ hãi một tên đại Thủy Tổ ở cái giới điện khác là ma giới này.

Huống hồ cho dù bản thể của đôi phương có tới thì với thần thông của hắn nếu không địch lại cũng nắm chắc được vài phần chạy thoát.

"Hay lắm, ngươi đã thực sự muốn nhúng tay vào chuyện này, nếu vậy thì bốn tọa cũng liệu mạng không cần khôi hóa thân này nữa để bắt ngươi nằm lại đây. Lam tỷ tỷ, trước tiên ngươi hãy cầm chân Hoàng Kim Thánh Giải, ta sẽ thi triển bí thuật cuốn lấy những người còn lại, chờ khi mấy đại hóa thân của người tới rồi chúng ta toàn lực giết hết bọn chúng, vẽ tàn ác hiện lên trên khuôn mặt thiếu, nữ trẻ trung, ả quay sang nói với Lam Bộc Thánh tổ.

"Tốt, ta cũng đang có ý này, cùng lắm khoảng một nén hương nữa thì mấy đại hóa thân của ta cùng với đám thuộc hạ sẽ tới đây. Lam Bộc Thánh Tổ lạnh lùng đáp ứng rồi không chút do dự nhấc hai tay đặt lên tòa núi băng, hướng về phía Hoàng Kim Cự Giải đầy tới.

"Phanh", một âm thanh trong trẻo vang lên.

Cả ngọn núi băng vỡ vụn ra thành nhiều điểm sáng màu lam, chợt lóe lên rồi biến mất trong không trung.

Ngay sau đó, khắp nơi xung quanh Hoàng Kim Cự Giải bất thành linh hiện ra vô số đốm sáng màu lam, các điểm sáng này lóe lên một cái rồi không một tiếng động biến ảo thành một ngọn núi băng đem con cua vậy chặt vào trong đó.

Mà con rùa dưới chân thiếu phụ áo lam cũng há miệng phun ra một đạo khí màu trắng, sau khi mờ ảo đi, đoàn khí trắng đã giống như một sợi dây thừng quấn lấy xung quanh núi băng mấy vòng, đem Hoàng Kim Cự Giải buộc chặt lại.

Thật ra vị Lam Bộc Thánh Tổ này không muốn chính thức đấu với Hoàng Kim Cự Giải, ả định tạm thời đem nó vây khốn trước.

Thiếu nữ trẻ trung cũng thúc giục pháp quyết; ma tượng màu bạc trước người lớn lên, hai cánh tay to đồng thời vỗ về hai hướng khác nhau của Hàn Lập với Bảo Hoa. Còn quái thú bằng hỏa diễm sau lưng ả cũng há miệng phun ra một luồng hỏa diễm cuộn cuộn, biến thành một vách tường bằng lửa dựng lên ngang bầu trời.

Trong chốc lát thân hình của Bảo Hoa cùng cự viên đã ở bên dưới bức tường bằng lửa này.

Cự viên do Hàn Lập biến thành thấy vậy chỉ hừ nhẹ một tiếng, hai tòa cực sơn trong tay cũng lóe lên rơi hướng về không trung ném đi. Cùng lúc này, hào quang trên người hai đại hóa thân ở hai bên cũng chớp sáng liên tục, dường như tất cả sẽ cùng ra tay ngăn chặn.

Nhưng vào khoảnh khắc này, Bảo Hoa vốn đang ở bên cạnh không tỏ ra chút thái độ gì lại bỗng nhiên than lên một tiếng nhẹ nhàng u oán.

"Tội tình như vậy làm chiii. '"

Âm thanh u oán còn chưa tắt, bàn tay mịn như ngọc của nàng khẽ băng quơ phát lên trước người, bờ môi như cánh đào xinh khẽ thổi ra một đoàn phấn hồng.

Cẩn thận nhìn vào đoàn sáng này thì rõ ràng nó được tạo thành từ vô số ký hiệu nhỏ li ti. Nhưng sau khi quay tròn một vòng nó lại vỡ vụn ra.

Trong phút chốc, vô số ký hiệu hình đóa hoa màu hồng như mưa bay lất phất hiện lên ở xung quanh, chọt chóp chọt nháy không ngừng, cực kỳ diễm lệ. Ở trung tâm cơn mưa hoa xuất hiện một sợi xanh biếc, sau khi mờ ảo đi, nó liền hóa thành một cái cây nhỏ màu xanh cỡ một thước, rồi với tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được, cái cây không ngừng lớn lên.

một nhịp thở sau, một gốc cây thật lớn đã mọc lên ngay trên bàn tay của Bảo Hoa, gốc của nó như đã hòa cùng với nàng làm một thể, cành lá xanh biếc lạ thường, trên khắp tán cây có vô số ánh sáng lấp lánh lưu chuyển không ngừng, dường như nó đang cuộn cuộn hút lấy pháp lực từ trong thân thể của nàng

Cùng lúc, trên các tán xanh biếc chọt mờ ảo đi, ở mỗi đầu cành cũng xuất hiện nhiều đốm sáng màu hồng, sau đó lại biến ảo thành như đóa hoa, chỉ trong nháy mắt khắp cây đại thụ đã chi chít nở rộ những bông hoa màu hồng.

Khắp nơi trong không gian tràn ngập mùi hương hoa thơm ngát.

Rồi trái đẫy hư không là âm thanh Phạn nổi lên, chỗ chỗ đều bay đầy những nhánh hoa, trong phạm vi bán kính ngàn trượng đã trở thành một biển hoa màu hồng, nơi đây thật giống như một vùng trời đất riêng biệt vậy.

Càng không thể tưởng tượng hơn nữa, cho dù là núi bàng, tay bạc, tường lửa, thì chỉ cần Sảo Hoa khế niệm thần chú rồi nói một chữ "*Tán*". Sau đó trong biển hoa bạt ngàn, tất cả những thứ này đều lập tức tan biến đi theo lời nói của nàng.

"Huyền Thiên Linh Vực!"

Trong lòng thiếu nữ trẻ trung liền lặng đi, miệng ả thốt lên vài chữ, vẻ mặt cũng vô cùng kinh hoàng.

Chương 2140: Xâm nhập

"Đây là Huyền Thiên Linh Vực, quả là rất huyền diệu, ngay đến cả Băng Phong Thiên Địa của ta cũng bị phá bỏ dễ dàng. Nhưng Bảo Hoa không thể vận dụng được Huyền Thiên Hoa Thụ mới đúng chứ. Chẳng nhẽ là đã nhờ vào viên đan được người mới nuốt vào lúc nãy?" Về kinh ngạc chợt lóe lên trong mắt Lam Bộc Thánh Tổ, ả thì thào nói.

"Lời nói vừa rồi của Lam Bộc đạo hữu rất chính xác, viên đan được khi nãy đúng là đã kích phát tiềm lực của bản thân giúp ta lại có thể sử dụng Huyền Thiên Linh Vực một lần nữa." sắc mặt Bảo Hoa rất bình tĩnh trả lời.

"Cho dù có như vậy thì đã sao? Nhìn bộ dáng của người lúc này có giỏi lắm cũng chỉ có thể dùng Huyền Thiên Linh Vực công kích thêm một hai lần thôi, sau đó chắc chắn sẽ không chống đỡ thêm được nữa." Khuôn mặt của thiếu nữ trẻ trung hiện lên vẻ âm trầm, ả nói lạnh lùng như băng.

"Dù chỉ một chiêu thôi cũng đã quá đủ rồi. Ta không tin sau khi các người bị thương nặng rồi đấu với Giải huynh và Hàn đạo hữu đây mà vẫn thể bình yên vô sự." Bao Hoa cũng không thêm để ý đáp lại.

"Đừng ăn nói ngông cuồng khinh người quá đáng. Bảo Hoa tỷ tỷ, người cho rằng mất ta mù hay sao, hiện giờ người đã như đèn dầu sắp cạn, nếu đánh ra một kích cuối cùng thì chẳng những chút pháp lực còn sót lại cũng cạn kiệt sạch mà còn tổn hại đến nguyên khí vốn đã bị thương, làm cho thương tích của người càng nặng thêm nữa. Ta thật sự không tin người dám làm loại việc lưỡng bại câu thương này. Đừng quên là dù sao người cũng là một thành viên cấp Thánh Tổ của Thánh tộc, nếu như pháp lực hao tổn*

sạch sẽ không còn chút sức phản kháng mà rơi vào tay tên tiểu tử Nhân tộc này thì kết quả ra sao cũng không cần phải nói." Con người của thiếu nữ trẻ trung co rụt lại, miệng ả nói ra những lời không mấy tốt đẹp.

Sau khi nghe xong những lời này, hai mắt Hàn Lập hơi nhúu lại, nhưng cũng không tỏ ra chút thái độ nào.

"Lời này ta cũng muốn nói với các người. Lục Cực thì không tính, chỉ là một cái hóa thân thôi. Còn Lam Bộc, đây chính là bản thể của người, nếu người ép ta đánh kích cuối cùng này thì ta khẳng định sẽ dùng toàn bộ uy năng của Huyền Thiên Linh Vực đối phó với người trước. Chỉ cần như vậy thì cũng có ít nhất ba bốn phần cơ hội cho người ngã xuống ở đây. Không biết Lam đạo hữu có dám đánh canh bạc này không?" Bảo Hoa mỉm cười rồi quay qua thiếu phụ mặc áo bào màu lam hỏi.

"Người dám đe dọa ta?" sắc mặt của Lam Bộc Thánh Tổ dần trở nên âm trầm.

"Cứ cho là như vậy đi, không biết đạo hữu lựa chọn thế nào đây? Muốn mạo hiểm tính mạng mình cùng ra tay với phân thân của Lục Cực, hay là dừng tay lại để cả ta và người đều được bình an?" Bảo Hoa từ từ nói tiếp.

Thiếu phụ mặc áo bào màu lam nghe xong liền có chút phân vân khó quyết.

"Lam tỷ tỷ, chẳng nhẽ người mới thấy Bảo Hoa phô trương thanh thế mà đã muốn rút lui sao? Chưa cần biết ả thực sự có thể dùng Huyền Thiên Linh Vực đánh ra một chiêu hay không, hay uy lực của nó lớn đến mức nào, nhưng ta không tin rằng với sức của ta và người hợp lại mà không đỡ nổi!" Thiếu nữ trẻ trung thấy vẻ mặt của Lam Bộc Thánh Tổ liền kêu thầm *"không tốt"* rồi vội vàng ngắt lời.

"Một khi có Hoàng Kim Thánh Giải và tên tiểu tử Nhân tộc này nhúng tay vào thì tỷ lệ thắng bại của chúng ta còn khoảng năm năm mà thôi. Nhưng hiện giờ Bảo Hoa lại có thể xuất ra Huyền Thiên Linh Vực nên cơ hội thắng của chúng ta chỉ còn có một hai phần. Với tỷ lệ mong manh như vậy, ta nghĩ không nên dây dưa nữa mới là lựa chọn sáng suốt. Nếu đúng là bản thể của người tới đây thì ta sẽ đáp lại thành ý mà phiêu lưu một chuyến, nhưng chỉ có một cái hóa thân thì, hắc hắc...". Thiếu phụ mặc lam bào cân nhắc một lúc, cuối cùng sự nản chí cũng bắt đầu nhen nhóm trong lòng.

"Người muốn thả hổ về rừng sao? Chờ lúc Bảo Hoa khôi phục lại nguyên khí rồi phá giới tìm đến tận cửa nhà người, sợ rằng khi đó mới hối hận thì đã quá muộn đi." Thiếu nữ trẻ trung quát lên chói tai.

"Hừ, đến lúc kiếp nạn của Thánh giới xảy ra, chỉ sợ không biết toàn bộ Thánh Giới lúc đó sẽ náo loạn thành cái gì nữa. Mà thiên kiếp tiếp theo của ta cũng gần tới rồi, chưa biết có sống sót vượt qua nổi hay không thì làm sao ta có thể lo đến việc xa xôi như vậy. Huống chỉ cho dù có giết được đám người này, sẽ không biết bao nhiêu hóa thân của ta sẽ bị mất, hay bản thân ta sẽ phải tiêu hao bao nhiêu nguyên khí. Sau này làm sao có thể đối phó được với đủ loại kiếp nạn đây?" Thiếu phụ mặc lam bào hừ lạnh trả lời.

"Nhưng nếu có thể giết chết được Bảo Hoa thì theo như hiệp nghị trước đây, người sẽ có được phương pháp tu luyện Huyền Thiên Linh Vực cùng các loại bảo vật, đến lúc đó người..."

"Ta biết người muốn nói gì, nhưng nếu nắm chắc được phần lớn cơ hội thắng thì với những chỗ tốt này không cần người nói ta cũng ra tay. Nhưng cơ hội này thật quá xa vời, như vậy đây không phải là một lựa chọn điên rồ hay sao? Thôi đi, ta đã quyết rồi, cũng đã bảo các hóa thân khác không cần tới đây. Nếu như người vẫn chưa từ bỏ ý định thì người cứ việc tự ra tay là

được. Bảo Hoa, người cho ta ra khỏi Huyền Thiên Linh Vực đi." Lam Bộc Thánh Tổ khoát tay chặn lại rồi xoay qua nói với Bảo Hoa.

Sắc mặt của thiếu nữ trẻ trung bỗng nhiên cực kỳ khó coi.

"Quả nhiên Lam đạo hữu đã lựa chọn sáng suốt." Bảo Hoa khẽ cười, gốc đại thụ màu xanh biếc trong tay khẽ run lên.

Lam Bộc Thánh Tổ cảm thấy quanh cảnh bốn phía thay đổi, sau khi giặt mình xong đã thấy thân thể mình được chuyển tới một nơi cách xa hơn ngàn trượng ở bên ngoài Huyền Thiên Linh Vực.

Thiếu phụ mặc lam bào hơi rùng mình, ả lạnh lùng nhìn về phía Hàn Lập một cái sau đó rời ánh mắt sang thiếu nữ trẻ trung. Rồi không chút do dự quay người, hóa thành một đạo cầu vồng màu lam phá không bay đi.

Bộ dáng của ả đúng là không thêm quan tâm đến phân thân của Lục Cực chút nào.

"Hay lắm, bây giờ ta đã bắt lợi. Ta cũng sẽ bỏ đi ngay lập tức. Bảo Hoa, người hãy mở Huyền Thiên Linh Vực ra đi." Thiếu nữ trẻ trung thấy tình thế không ổn, ả cắn răng nhìn về Bảo Hoa nói.

"Thả Người Sao?" Trong mắt Bảo Hoa bỗng hiện lên một tia sát khí.

"Để cho ả đi thôi." Đúng lúc này, ở một bên Hàn Lập bỗng nhiên nói vậy.

"Được, nếu Hàn đạo hữu đã muốn như vậy, hơn nữa chỉ là một khối hóa thân cũng không đáng là gì. Bốn tọa sẽ cho nàng một con đường sống." Bảo Hoa ngạc nhiên nhìn qua Hàn Lập, cũng không biết được trong lòng hắn đang nghĩ cái gì, nhưng đành mỉm cười đồng ý.

Sau đó cây đại thụ trên tay nàng chợt lóe, liền hóa thành một đoàn sáng nhập vào trong cơ thể nàng, đồng thời cả một bầu trời đầy hoa ảnh màu hồng cũng biến mất không thấy bóng dáng.

Thật không ngờ Bảo Hoa lại mau chóng thu lại Huyền Thiên Linh Vực như vậy.

Thiếu nữ trẻ trung thấy vậy lại nhìn về phía Hàn Lập một lúc, trong lòng nàng không khỏi có chút nửa tin nửa ngờ.

Hiên nhiên ả không hiểu được chuyện gì đang diễn ra lúc này, vì sao Hàn Lập đột nhiên nương tình cho ả. Chẳng nhẽ hắn muốn sau này tạo quan hệ tốt đẹp với bản thể của mình?

Nhưng dù vậy ả cũng chẳng quan tâm nhiều, thiếu nữ trẻ trung dè nén lại những hoài nghi trong lòng rồi thản nhiên cười với Hàn Lập, sau đó liền biến thành một quầng sáng màu trang mờ ảo phá không bay đi.

Còn Hàn Lập với Bảo Hoa cũng không hề muốn ngăn cản lại.

Lúc này trong lòng Hàn Lập đang cười khỏ không thôi.

Nếu vừa rồi là hóa thân của Thánh Tổ khác, lại có cơ hội tốt như vậy thì hắn sẽ không thềm khuyên can làm gì, còn thâm chí tự hắn ra tay tiêu diệt đối phương là đương khác.

Nhưng đây lại là hóa thân của Lục Cự, vì e ngại đến tình hồng hiện tại của Tử Linh nên hắn tự nhiên không dám làm việc tùy tiện.

Nếu các cỗ hóa thân của Lục Cự liên tiếp bị diệt, không chừng sẽ đến phiên Tử Linh bị ả bắt đi luyện chế thành hóa thân mới.

Dưới tình huống vừa rồi, Hàn Lập tha cho thiếu nữ trẻ trung một mạng, biết đâu sau này nhờ vậy lại cứu được mạng nhỏ của Tử Linh.

"Giải huynh, chúng ta đi thôi. Tuy hai người kia đã đi rồi, nhưng chẳng may họ đổi ý quay lại, lúc đó Bảo Hoa tiền bối cũng không thể dùng thêm viên Thiên Hồn Đan thứ hai đâu." Hàn Lập quay sang nói với Hoàng Kim Cự Giải.

Con cua lớn khê gật, trên người phát ra một tiếng nổ lớn, rồi ngay trong vô số đạo điện quang màu bạc thân hình nó nhanh chóng khôi phục lại dáng vẻ của Giải Đọa Nhân.

Chớp mắt một cái, hắc đã xuất hiện bên một góc cái phi xa.

"Người cũng biết đến Thiên Hồn Đan?" Bảo Hoa nghe vậy liền có chút bất ngờ.

"Tất nhiên ta biết loại kỳ dược này, thậm chí đã từng muốn luyện chế một hai viên đem theo phòng thân, nhưng đáng tiếc là thiếu mất vài loại tài liệu không thể tìm kiếm được nên đành phải từ bỏ ý định. Nhưng về dược tính của hồn đan ta lại hiểu được vài phần, lúc này sau khi tiền bối vận dụng Huyền Thiên Chỉ Bảo hóa giải công kích xong liền không thể đánh tiếp chiêu thứ hai. Lời nói vừa rồi với hai ả kia chẳng qua chỉ là khoa trương nói không thành có mà thôi." Hàn Lập cười hắc hắc đáp.

"Viên Thiên Hồn Đan lúc này không phải do ta luyện chế, mà trong lúc tình cờ thu được một viên. Còn có thể đánh ra kích thứ hai hay không thì sao đạo hữu không tự mình đoán đi." Bảo Hoa không hề bị kích động bởi lời nói của Hàn Lập, chỉ thản nhiên đáp lại, sau đó thân hình nàng khê mờ hồ nhưng lại nhanh như chớp đã hiện ra bên trên phi xa, hơn nữa chỉ có cách Hàn Lập có gang tấc, dường như chỉ cần nhấc tay là có thể chạm được vậy.

Trong lòng Hàn Lập rất kinh hoàng nhưng trên mặt không hề tỏ ra chút khác thường nào, cũng không hề tránh né, hấn hơi nhún chân xuống một chút.

Ngay lập tức chiếc phi xa nhoáng lên, liền hóa thành một hư ảnh mơ hồ bắn đi, rồi nhắm thẳng về cuối chân trời mà bay mất.

Một ngày sau, chiếc phi xa đang trôi nổi lơ lửng ở tầm thấp trên một biển rừng bí ẩn bạt ngàn, Hàn Lập vẫn đứng trong phi xa về mặt ngưng trọng suy nghĩ.

Bên cạnh hắn là Chu Quả Nhi và Giải Đạo Nhân, còn bóng dáng của Bảo Hoa đã biến đâu mất tích.

"Tiền bối, tư liệu mà Bảo Hoa tiền bối đưa lúc này có phải là thật không? Có thật như vậy sẽ tìm được lối vào của Tiểu Linh Thiên chứ?" Chu Quả Nhi nhìn Hàn Lập không chớp mắt, cuối cùng nàng không nhịn được càn nhỏ giọng hỏi.

Tất nhiên là thiếu nữ này đang nhớ đến quê hương của mình.

"Việc này thực không giả. Mà lấy thân phận của nàng cũng chẳng cần giả trò lừa gạt làm gì." Hàn Lập thở nhẹ, miễn cưỡng trả lời.

"Thật hay quá! Nếu vậy sau này vẫn bối có thể trở về quê cũ rồi. Nhưng mà, tiền bối thực sự để cho nàng cứ vậy bỏ đi sao?" Đầu tiên Chu Quả Nhi vui mừng quá đôi cười lên khanh khách, nhưng nàng như sực ra điều gì lại hỏi.

"Không cho nàng rời đi, chẳng nhẽ ngươi tưởng ta có thể cùng đưa nàng trở về Linh Giới được sao?" Khóe mắt của Hàn Lập nhảy dựng, nhưng hắn lại băng quơ trả lời.

"Nhưng..., tiền bối! Nhìn bộ dáng của nàng như vậy thì người cũng có thể mạnh mẽ bắt nàng lưu lại!" Chu Quả Nhi mở tròn xoe đôi mắt liêu lĩnh đoán mò.

"Khụ, người tưởng ta chưa nghĩ đến việc này sao, chỉ là ta không nắm chắc thôi. Trước đây dù sao đối phương cũng là Thủy Tổ của Ma giới, ai mà biết được trong tay nàng còn có biện pháp bảo mệnh nào chưa xuất ra. Ta còn muốn bước tiếp con đường trường sinh nên không hứng thú cả hai cùng chết với một gã Ma tộc." Hàn Lập cười bất đắc dĩ trả lời.

Chú thích:

*Lưỡng bại câu thương: Hai bên cùng thua thiệt.

Chương 2141: Thuyền lớn trong thông đạo

Sau khi nghe Hàn Lập nói như vậy, ban đầu Chu Quả Nhi còn tỏ vẻ không tin lắm, nhưng biết được sự kiên kị trong lòng Hàn Lập, cuối cùng nàng chỉ biết lè lưỡi rồi không hỏi thêm gì nữa.

"Ta để cho Bảo Hoa đi thật ra là có mưu kế để tránh việc gặp phải tai họa sau này. Tuy Lam Bộc Thánh Tổ với Lục Cực đã rút lui nhưng sau khi bọn chúng chuẩn bị kỹ càng thì có đến tám chín phần sẽ quay trở lại. Nhưng chỉ cần đại địch của bọn họ là vị Bảo Hoa này còn sống, thì cho dù có căm hận chúng ta đến mức nào thì chúng cũng không thể đi tìm chúng ta trước được. Mà sau khi Bảo Hoa thoát nạn thì nàng sẽ càng thêm cẩn thận. Bọn Lục Cực muốn thành công sẽ gặp vô vàn khó khăn." Hàn Lập nhẹ nhàng nói.

"Thừa dịp đám người Ma tộc này còn đang tranh chấp lẫn nhau thì đây chính là thời cơ tốt để chúng ta trở về Linh giới. Đúng là Hàn tiên bối đã suy tính rất cẩn thận, Quả Nhi rất khâm phục a." Chu Quả Nhi nghe vậy tinh thần phấn chấn hẳn lên.

Giải Đạo Nhân đứng nghiêm nghị ở một góc phía xa, trên mặt không có một chút biểu cảm, lại càng không có ý kiến gì.

"Đi thôi. Tuy rằng ta suy đoán đám người Lục Cực đang cùng nhau đuổi theo Bảo Hoa, nhưng không thể không đề phòng các ả đột nhiên nảy ra ý nghĩ đâm ngược lại sau lưng, đem chúng ta biến thành mục tiêu truy đuổi"

của họ." Hàn Lập lạnh lùng nói. Tiếp theo đột nhiên đem pháp lực trong cơ thể vận chuyển, dưới chân bỗng xuất hiện một vòng hào quang.

Phi Xa bên dưới run lên, đem đám người Hàn Lập chạy như bay tới phía bìa rừng.

Cùng lúc đó, ở một nơi cách chỗ Hàn Lập không biết bao nhiêu vạn dặm, Bảo Hoa đang đứng trên đỉnh một ngọn núi, sắc mặt hoàn toàn khôi phục vẻ bình thường, nét mặt hết sức bình tĩnh, không có một chút nào giống với người đang bị trọng thương.

Phía sau nàng là Hắc Ngạc, trên người đang mặc một bộ chiến giáp màu đen. Hơi thở của hắn có chút suy nhược, sắc mặt hơi xanh xao nhưng vẫn đứng yên không nhúc nhích trông như một cây cột đá.

Hai người đứng trên đỉnh núi đã nửa canh giờ mà vẫn chưa có ý rời đi, giống như đang chờ đợi một thứ gì đó.

Tiếp tục thêm nửa canh giờ sau, bỗng phía chân trời có gợn dao động. Một con lốc màu vàng cuốn mạnh lên, hướng đỉnh núi bên này cuộn cuộn tiến tới.

Bảo Hoa nhìn thấy tình hình này rốt cuộc thần sắc mới khẽ động.

Con lốc tan đi, một bóng người bị mờ mờ trong làn hào quang màu vàng xuất hiện ở trên đỉnh núi.

"Bái kiến bảo Hoa đại nhân, thuộc hạ vừa nhận được tin liền chạy suốt ngày suốt đêm đến đây. Nkung vẫn muộn một ngày, thiếu chút nữa khiến cho đại nhân nguy hiểm đến tính mạng, thật sự là tội đáng muốn chết." Bóng người trong vầng sáng màu vàng vừa hiện ra lập tức tại không trung hướng về phía Bảo Hoa làm lễ tham kiến, nói với vẻ hết sức sợ hãi.

"Việc này cũng không trách người được. Ban đầu ta tìm người là có chuyện quan trọng muốn dặn dò, cũng không nghĩ sẽ rơi vào bẫy của Lục Cực và Lam Bộc. Bây giờ sợ rằng phải tới chỗ của người ở lại, tạm thời tránh né sự truy tìm của Lục Cực và Lam Bộc. Nhưng mới mấy năm nay không gặp, tu vi của người cũng tiến bộ không ít. Cách cảnh giới Thánh Tổ chỉ còn một chút nữa thôi." Ánh mắt Bảo Hoa đảo qua qua bóng người màu vàng nhẹ nhàng nói.

"Năm đó nếu không được đại nhân giúp đỡ và thu nhận, thuộc hạ đã sớm chết không toàn thây, nào có thể tu luyện đến cảnh giới như ngày hôm nay. Bây giờ có thể được phục vụ cho đại nhân, thật đúng là chuyện thuộc hạ cầu cũng không được. Lục Cực cùng Lam Bộc Thánh Tổ cho dù là cáo già, nhưng tuyệt đối sẽ không hoài nghi đến ta. Dù sao thì năm xưa ta cũng là một trong số rất ít các Ma tôn biểu lộ thái độ thù địch với ngài, hơn nữa ta vẫn duy trì mối quan hệ rất tốt với Lam Bộc Thanh Tổ." Bóng người trong ánh sáng vàng cúi đầu, cung kính nói.

"Thấy người tự tin như vậy thì là tốt rồi. Xem ra ta gọi người tới đúng là không sai chút nào. Được rồi, chúng ta lập tức đi đến động phủ của người. Hai người nhóm Lục Cực và Lam Bộc sẽ không dễ dàng dừng tay, nhất định sẽ tiếp tục tìm ta." Bảo Hoa mỉm cười rồi rành mạch dặn dò.

"Vâng thưa đại nhân! Mời người hãy lên ma thuyền nghỉ ngơi trước. Trên đường dù có cò gặp những kẻ mà ngài vừa nói thì đã có thuộc hạ ứng phó." Bóng người trong làn sáng vàng sau khi nói xong liền giơ một tay lên, lập tức thả ra một chiếc thuyền bay cỡ vừa.

Bảo vậy này trắng nõn như ngọc, tinh tế lạ thường. Rất đáng chú ý nhất chính là Ma văn màu vàng in trên thân thuyền, điều này ngầm chứng tỏ thân phận của chủ nhân nó.

Bảo Hoa nhìn thoáng qua chiếc thuyền nàng rất hài lòng gật đầu. Gót ngọc khẽ động, liền mang theo Hắc Ngạc bay vào trong thuyền, cùng tiến vào khoang rồi ngồi xuống nhắm mắt tĩnh dưỡng.

Mặc dù đại chiến đã qua đi một thời gian, nhưng hai người đều tổn hao nguyên khí nghiêm trọng, tự nhiên muốn dành hết thời gian tiến hành điều dưỡng cơ thể.

Chỉ một cái chớp mắt bóng người được che bởi làn hào quang màu vàng đã đứng trên mũi thuyền, ngay lập tức chiếc thuyền phát ra tiếng ù ù rồi hóa thành một đạo bạch quang phá không bay đi, chớp động vài cái đã biến mất tại cuối chân trời.

Gần nửa ngày sau trên đỉnh núi nhỏ chợt hiện lên vài trận dao động, trong hư không bất ngờ xuất hiện thêm năm người khác.

Hai người trong đó đúng là Lam Bộc Thánh Tổ cùng vị hóa thân của Lục Cực, là một thiếu nữ trẻ trung.

Hai người đứng bên cạnh Lam Bộc Thánh tổ cũng là hai thiếu phụ ngoài ba mươi tuổi. Một người mặc áo bào màu hồng, người còn lại mặc áo bào màu vàng, khuôn mặt của cả hai đều có vài nét hao hao giống với Lam Bộc.

"Phù đạo hữu không cần phải lo lắng, tuy lúc trước Bảo Hoa sử dụng được Huyền Thiên Linh Vực, nhưng cũng kể từ đó làm cho nguyên khí của ả tổn thương càng nghiêm trọng, trong thời gian ngắn pháp lực tuyệt đối không thể khôi phục lại được. Chỉ cần ả không phá giới trốn khỏi Thanh giới chung ta, còn đủ có trốn đi đâu cũng không cần phải sợ. Lúc này nhất định ả đã được người mới tới đầu đi. Nếu có thể tới đây nhanh như vậy thì nhất định không phải là tình cờ ngẫu nhiên, mà hơn nữa phải là Ma tộc cao giai ở gần khu này. Chúng ta chỉ cần phái một đám người đi kiểm tra, chắc chắn có thể tìm ra vị trí của ả."

"Lam tỷ tỷ nói đúng lắm. Phù đạo hữu là thủ hạ rất đắc lực của ta hơn nữa thần thông của hắn cũng không kém ta bao nhiêu, ngoài ra còn có thêm hai hóa thân của tỷ ở đây. Cho dù có thể nào đi nữa nhưng Bảo Hoa cũng khó có thể thoát khỏi tay chúng ta. Hiện giờ không cần biết phải hủy diệt cái gì trên thế gian này, Lam tỷ tỷ, người muốn kiểm tra ai, nếu cần cứ giết luôn đi, thà giết nhầm còn hơn bỏ sót." Trong mắt thiếu nữ trẻ trung dấy lên nỗi căm hận.

"Tất nhiên là phải kiểm tra vài tên trước đây có quan hệ sâu xa với Bảo Hoa, bọn họ là mối nghi ngờ lớn nhất." Thiếu phụ mặc áo lam không lưỡng lự trả lời, hắn là ả đã nghĩ đến tình huống này rồi.

"Lam tỷ tỷ, ta muốn nhờ người cho một ít thủ hạ đem các truyền tống trận trong những thành thị gần đây đóng hết lại. Không có truyền tống trận, cho dù trong lúc túng quẫn Bảo Hoa tự mình phi độn thì cũng không thể chạy xa được." Hai mắt của thiếu nữ trẻ trung chớp động nói.

"Cách này có thể làm được, ta sẽ lập tức ra lệnh ngay. Các thành trì xung quanh đây nằm trong tay những người có quan hệ với ta, tin là bọn họ sẽ nghe theo. Tất nhiên nếu có lệnh của một vị Thủy Tổ như người thì tất nhiên họ càng không dám cãi lời." Thiếu phụ mặc lam bào thân nhiên nói.

"Không thành vấn đề, ta sẽ cùng người truyền lời đến các chủ thành ở gần đây." Thiếu nữ trẻ trung nhanh chóng đáp ứng.

"Tốt lắm, không lên chậm trễ nữa, bắt đầu làm thôi, ở Đồng La Sơn cách đây không Xứ có một cái động phủ của một gã Ma tôn rất đáng nghi. Trước tiên kiểm tra chỗ của hắn đã. Hi vọng rằng đám người Bảo Hoa được dấu ở trong đó." Thiếu phụ mặc lam bào không muốn chậm trễ hơn nữa, giọng nói cũng trở lên lạnh băng.

Tiếp đó tay áo của nàng vung lên quét ra một mảng mây màu lam, ngay lập tức bóng dáng của năm người cũng biến mất trong hư không.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, nửa năm chẳng mấy chốc đã qua.

Tại một nơi có nhiều đồi núi màu vàng nói dài liên miên bất tận ở Ma giới, có một bức tường cao tới hơn trăm trượng hiên ngang sừng sững vây quanh, một sườn ngọn núi.

Bức tường đồ sộ này bao một vòng rộng chừng mười dặm, nhìn nó giống như một tòa thành loại nhỏ vậy.

Trên bờ bức tường có thể thấy như ẩn như hiện một đội lính tuần tra được trang bị vũ khí rất đầy đủ. Mà khắp nơi trong không trung cũng có đủ loại hào quang chớp động, rõ ràng nơi đây đã được bố trí rất nhiều loại pháp trận cấm chế.

Mà trên không trung còn có một phiến ma vân đang lơ lửng bất động, thỉnh thoảng từ đó còn truyền ra những dao động mạnh đến kinh người.

"Hàn tiên bối, liệu có gì nhảm lẫn không? Theo như người nói thì nơi này không được phòng bị nghiêm ngặt, lẽ ra phải không có nhiều Ma tộc đóng quân ở đây mới đúng chứ?" Chu Quả Nhi đang đứng cách đó hơn trăm dặm trên một ngọn núi nhỏ, nàng đang há hốc miệng nhìn vào một cái gương đồng trước mặt.

Chiếc gương đồng tỏa ra từng trận hào quang chớp động, nó đem các cảnh tượng đang liên tục thay đổi ở một vùng rộng lớn gần đó chiếu rõ.

Mà phía sau thiếu nữ trẻ trung là một gã nam tử thấp bé lùn tịt, trên người khoác áo bào của đạo gia, dưới cằm là chòm râu dài nửa thước, trên lưng còn đeo thêm một thanh kiếm gỗ màu đỏ thẫm.

Bóng dáng năm người vừa mới hiện ra thì Lam Bộ Thánh Tổ đã phát tay lên tủa cổ ánh sáng trắng lóa, sau đó lại có một vật bay ra, chớp động lên rồi hóa thành một con chim nhỏ toàn thân trắng như tuyết.

Con chim nhỏ bay một vòng quanh đỉnh núi, cái mũi của nó mấp máy liên tục rồi lại bay về trước mặt của thiếu phụ mặc lam bào, hót lên những tiếng thật to quái đản.

"Đúng là lúc trước Bảo Hoa đã dừng lại ở nơi này, hơn nữa ngoài Hắc Ngạc ra còn có thêm một người thứ ba tới." Lam Bộ Thanh Tổ thu con chim nhỏ lại rồi trầm giọng nói.

"Còn có thêm một người nữa tới? Chẳng nhẽ tiểu tử Nhân tộc đã chia tay với Bảo Hoa trước kia lại âm thầm quay lại?" Thiếu nữ trẻ trung trầm mặc nói.

"Không phải, nếu là khí tức của tiểu tử đó thì Nhiếp Linh Điều đã nhận ra ngay. Người mới xuất hiện này chắc chắn đã dùng bí thuật nào đó dấu đi khí tức của mình, nhưng hắn đã quá coi thường thần thông của Nhiếp Linh Điều này rồi. Con chim này còn nhận ra trong khí tức của người kia để lại có một chút quen thuộc, hẳn là người ta đã từng gặp qua." Lam Bộ Thánh Tổ cười lạnh.

"Lam tiên bối, nếu như vậy thì người này chắc chắn thuộc Thánh tộc chúng ta, ngoài ra còn là thủ hạ cũ được Bảo Hoa bí mật dấu lại, chỉ sợ chúng ta gặp chút phiền phức rồi." Người nói lời này chính là gã lùn đeo kiếm gỗ sau lưng.

Tuy gã nam tử có dáng vẻ lùn tịt, lại còn đưa tay lên vân vê chòm râu tỏ vẻ đắc ý, nhìn thật sự rất buồn cười. Nhưng những người khác lại không hề tỏ vẻ cười nhạo, hơn nữa thiếu phụ mặc áo bào màu lam đối với hắn còn rất tin tưởng.

Chương 2142: Về đến Mộc tộc

"Đúng là quái lạ! Theo lời của Lũng Gia Lão Tổ và những người ở Linh Tộc đã nói thì cái thông đạo này không được ma tộc coi trọng. Nhưng hiện tại lại biến thành bộ dạng như vậy. Có thể là bọn họ đã không nói sự thật, muốn lừa gạt chúng ta. Hoặc là Ma tộc nơi này không biết đã xảy ra điều gì ngoài ý muốn, đột nhiên canh phòng cẩn mật nơi đây hơn. Theo ta nghĩ, đến phần lớn xảy ra vào khả năng thứ hai." Hàn Lập ở bên cạnh cũng nhìn cảnh tượng trong gương đồng, thản nhiên nói.

"Hàn tiên bối sao lại khẳng định là như vậy?" Chu Quả Nhi nghe xong lời Hàn Lập vừa nói, nhất thời không hiểu, kinh ngạc hỏi.

Giải Đạo Nhân đứng một bên chấp hai tay sau lưng, chăm chú nhìn về phía cứ điểm của Ma tộc. Đường như hắn có thể từ khoảng cách này nhìn xuyên qua không gian, thấy hết tất cả mọi thứ ở cứ điểm gần như ngay trước mặt vậy.

"Rất đơn giản, bức tường phía trước cứ điểm mặc dù cao lớn nhưng nhìn những viên gạch trên đó thì rõ ràng là thời gian thi công mới có vài chục năm về trước. Mà khi đó bọn ta đã sớm tiến vào Ma giới, nên không thể là do bọn họ gài bẫy." Hàn Lập hai mắt híp lại, chậm rãi trả lời.

"Thì ra là thế! Văn bối nhất thời sơ ý, lại không có chú ý tới điểm này. Chẳng qua tiên bối mới tới nơi này đã gặp chuyện không như ý, chúng ta có nên tìm cái thông đạo khác hay không?" Chu Quả Nhi lại hơi lo lắng hỏi.

"Không cần! Thông đạo gần đây nhất cũng khó có thể tìm ra ngay. Mà thời gian càng kéo dài thì phiền toái càng nhiều. Như bình thường cho dù

cứ điểm này có to lớn thì cũng chỉ có vài tên Ma tôn trấn giữ mà thôi. Dựa lực lượng bọn họ làm sao ngăn được ta. Điều phiền toái duy nhất chính là mấy cái pháp trận được bố trí xung quanh kia. Nếu bị mấy cái cấm chế này giữ chân, thì việc thoát thân có đôi chút khó khăn." Hàn Lập nhìn bốn phía của cứ điểm mơ hồ chớp động các loại ánh sáng của cấm chế, nhíu mày nói.

Lúc trước bọn họ tiến vào Ma giới là cùng với đám người Linh Tộc. Hơn mười tên Hợp thể kỳ cùng ra tay mới có thể một hơi bài trừ các loại cấm chế, xâm nhập vào trong thông đạo. Hiện tại chỉ còn lại một mình hắn. Lại thêm cứ điểm trước mắt so với chỗ xông vào lúc trước còn lớn hơn rất nhiều, hiển nhiên cấm chế cũng càng thêm huyền diệu.

Chu Quả Nhi không giấu được sự thất vọng, mặt mày trở nên ủ dột. Nhưng tất nhiên là nàng cũng không thể đưa ra được biện pháp gì.

"Nếu người cảm thấy mấy cái pháp trận này có chút phiền phức thì bản thân ta có một môn bí thuật, có thể giúp người trong nháy mắt đem chúng bài trừ hết." Ngay lúc đó, Giải đạo nhân đột nhiên quay đầu lại nói.

"Cái gì? Giải huynh còn có thần thông loại này? Nếu thật như thế, Hàn mỗ vô cùng cảm kích." Hàn Lập nghe thấy vậy, tự nhiên quá đổi vui mừng.

"Không cần cảm tạ như vậy. Tuy nhiên thi triển thuật này cực kỳ tiêu hao Tiên linh lực. Chỗ cống phẩm lúc trước người đưa cho ta, lần này ra tay chắc sẽ tiêu hao hết gần nửa. Có muốn ta xuất thủ tương trợ hay không, người suy nghĩ cho kĩ đi rồi nói sau." Khuôn mặt Giải Đạo Nhân không chút biểu cảm trả lời.

"Việc này không thành vấn đề! Ta nghĩ quan trọng nhất là chúng ta trở về được Linh Giới. Còn chỗ cống phẩm cho những lần ra tay kia, dù có tiêu hao hết cũng không hề gì." Lúc đầu Hàn Lập hơi ngơ ngác, nhưng lập tức không lưỡng lự nói.

Có cái bình nhỏ thần bí kia trong tay, hẳn đương nhiên sẽ không vì chuyện này mà tiếc chút công phẩm.

"Tốt! Nếu đã như vậy, chừng nào ngươi bắt đầu hành động thì ta liền xuất thủ. Ngoài ra, bởi vì uy lực của thần thông này vô cùng kinh người, trong một thời gian sau khi ta ra tay, tu vi sẽ giảm xuống một cảnh giới. Nếu chẳng may gặp phải cường địch, khác ta cũng chỉ có thể tự bảo vệ mình, không có khả năng giúp ngươi được nhiều." Giải đạo nhân gật đầu, còn nói ra vài câu khiến cho Hàn Lập rung mình.

"Đám cao giai Ma Tộc bình thường bản thân ta có thể dọn sạch. Còn bậc Thánh tổ của Ma tộc thì không dễ dàng gì gặp được ở đây." Hàn Lập suy nghĩ kỹ càng một chút, lại lần nữa khẳng định trả lời.

"Ngươi biết vậy là được rồi!" Giải đạo nhân gật đầu rồi không nói thêm nữa.

Phía sau, Hàn Lập mỉm cười, bắt đầu tính toán trình tự tấn công.ề

Cuối ngày, ánh sáng mặt trời ảm đạm dần. Trên bức tường vây quanh cứ điểm sáng lên từng đoàn quang cầu màu trắng.

Ngồi xếp bằng trên mặt đất, Hàn Lập đưa thần niệm ra xa, dò xét tình hình cứ điểm. Phát hiện so với ban ngày cũng không có gì quá khác biệt. Bỗng nhiên hắn ngay lập tức đứng dậy, miệng thốt ra hai chữ *"Hành động"*.

Tay áo của Giải Đạo Nhân rung lên, lập tức một mảng ánh sáng màu bạc thật lớn phun ra, đem vùng xung quanh Hàn Lập cùng Chu Quả Nhi bao tròn lại. Hình ảnh ba người chợt lóe lên rồi biến trong mất làn hào quang màu bạc.

Một thời gian ngắn sau, cách cứ điểm to lớn mấy chục dặm, trên không trung đột nhiên có quang hà màu bạc chớp động, ba người Hàn Lập hiện ra

không một tiếng động.

Hàn Lập vừa xuất hiện, không nói lời nào, một tay giơ lên, cái phi xa màu đen liền hiện ra trước mặt.

Chu Quả Nhi lập tức ngoan ngoãn bay lên phía trên. Mà Giải Đạo Nhân ở bên trong lập tức khoanh chân ngồi xuống, đưa tay đánh một trảo vào hư không. Trong tay cùng lúc hiện ra hai cây lệnh bài một vàng một bạc. Tiếp theo, linh lực trong tay chuyển động cực nhanh, sau đó những chiếc lệnh bài đều biến ảo thành hai đoạn hào quang một vàng một bạc.

Ngay lập tức, Giải Đạo Nhân đem khí tức trên cơ thể thu lại toàn bộ, nhưng trên mình lại quỷ dị hiện ra một tầng linh văn màu xanh lá cây, hầu như nó trải kín các nơi trên cơ thể, nhìn vào thật vô cùng kỳ lạ.

Mà hai khối lệnh bài vừa biến thành hai khối hào quang màu vàng và bạc lúc này bắt đầu ngân lên những tiếng Phạn âm, nhất thời giữa chúng tràn ra từng đợt quang hà hai màu, rồi đan xen lại với nhau ngay trên đỉnh đầu của Giải Đạo Nhân.

Một khối quang cầu hai màu vàng bạc đường kính khoảng một trượng nhanh chóng ngưng tụ trong không trung, rồi điên cuồng lớn lên với tốc độ chóng mặt.

Biến động lớn như vậy tự nhiên khiến cho các vệ sĩ Ma tộc trên tường phát hiện ra, lập tức có một đám đứng trên khúc tường gần nhất hét lên những tiếng chói tai. Sau đó từ hai bên trái phải có đến ba bốn mươi tên lao lên trời nhắm thẳng phía Hàn Lập bay tới.

Hàn Lập thấy vậy chỉ khẽ nhíu mày, nhưng lại không hề nhúc nhích, hoàn toàn không muốn ra tay ngăn cản.

Một lúc sau đám vệ sĩ Ma tộc đã bay đến gần đó.

Cầm đầu đám Ma tộc này là một gã có thân hình cao lớn hơn hẳn những tên khác, hăn quát lớn:

"Ngươi là ai? Không biết nơi này là khu vực cấm, cho dù là ai cũng không thể bén mảng tới sao?"

Đám ma tộc ai nấy đều tỏ ra hùng hổ như muốn nhai sống Hàn Lập.

"Khu vực cấm? Không thể bén mảng tới? Tiếc thật, bọn ta không chỉ muốn nghỉ lại đây một lúc, mà còn muốn vào thăm cứ điểm của các ngươi nữa đây." Hàn Lập cười nhẹ rồi nhìn lướt qua tên chỉ huy phía sau băng quơ hỏi.

"Cái gì? Ngươi dám nói vậy sao? Ủa, tên kia đang làm cái gì thế? A, tu vi của các ngươi là..." Tên Ma tộc cầm đầu nghe vậy liền tỏ ra giận dữ, nhưng khi thần niệm của hăn đảo qua Hàn Lập cùng với Giải Đạo Nhân thì lập tức kinh hãi.

Nhưng không chờ cho đám Ma tộc này kịp phản ứng, thân hình hăn khẽ run lên, ngay lập tức hai đám hào quang một vàng một bạc phía trước mặt liền biến mất trong hư không, mà khối quang cầu không lồ trên đầu lại phát ra một tiếng "ầm" vang, rồi tự động nổ tung rã.

Vô số điểm sáng từ giữa vụ nổ của khối quang cầu bắn ra, nhìn kỹ lại thì đúng là những ký hiệu mà vàng hoặc bạc lớn như hạt đậu.

Muôn ngàn ký hiệu dày đặc như mưa chiếu sáng rực cả một mảng bầu trời, rồi xé rách hư không nhắm thẳng về phía cứ điểm của Ma tộc ùn ùn kéo đến.

Phía trước đó không xa có một đám vệ sĩ Ma tộc vừa vặn đứng ngay trên đường đi của những ký hiệu, vô số tiếng kêu thảm thiết đồng loạt vang

lên, sau đó trong nháy mắt thân thể của chúng bị xuyên thủng lỗ chỗ rồi hóa thành một làn khói nhẹ tan biến giữa trời đất.

Cách cứ điểm khoảng gần mười dặm nơi đám mưa ký hiệu đang bay tới bỗng hiện lên tầng tầng lớp lớp trận pháp đủ mọi loại màu sắc, lớn nhỏ khác nhau, sóng gió cũng đẩy lên khắp nơi trong không trung.

Mà không biết các ký hiệu màu vàng và bạc này mang theo loại uy lực khủng khiếp gì, nơi nào cơn mưa ánh sáng lướt qua thì các loại cấm chế nơi đó liền giống như cỏ mục trong nháy mắt đã bị xuyên thủng. Chỉ trong nháy mắt, cấm chế vốn giăng ngập trời đã bị khiếm khuyết mất một mảng, cũng không còn bất cứ trận pháp bảo vệ nào nguyên vẹn nữa.

Nhưng về Giải Đạo Nhân, sau khi phóng ra hai quang cầu màu vàng và bạc thì sắc mặt trở nên tái nhợt, khí tức trên người cũng giảm đến tám chín phần, thực lực hẳn cũng giảm xuống thấp hơn một chút so với cảnh giới Đại Thừa, đúng như những gì đã nói lúc trước.

"Chúng ta đi thôi."

Hàn Lập thấy cảnh này liền không do dự quát một tiếng, lóe lên một cái liền tiến vào phi xa.

Giải đạo nhân cũng đứng thẳng dậy, nhoáng lên một cái đã mơ hồ xuất hiện bên trong đó.

Hàn Lập hít sâu một hơi, khắp người lượn lờ bao phủ một làn hào quang màu xanh, một bên hắn điều động pháp lực trong cơ thể, đồng thời dơ một tay lên bấm niệm pháp quyết, miệng khẽ hô một chữ *"nhanh"*.

Chiếc phi xa rung lên, truyền ra một tiếng nổ chói tai, rồi biến thành một đạo hào quang màu xanh bắn đi.

Tốc độ cực nhanh, nhìn lên nền trời chỉ kịp thấy một tia sáng màu xanh mới lóe qua đã biến mất.

Những cấm chế còn sót lại bên ngoài khu cứ điểm hoàn toàn không thể ngăn cản được đạo hào quang màu xanh, chỉ sau vài cái chớp động, dải hào quang đã bay đến không trung bên trên khu cứ điểm, sau đó nhắm thẳng vào phía đám ma vẫn đang lơ lửng bắn đi.

Cả khu căn cứ trở nên náo động, vô số giáp sĩ từ các nơi bay ra phóng loạn trên trời. Nhưng với thực lực của đám Ma tộc này thì có đến hơn nửa không nhận ra sự tồn tại của Hàn Lập, chỉ có vài tên cao giai có cấp bậc Hóa Thần hoặc Luyện Hư mới nhìn thấy. Chúng liên kinh hoảng phóng như bay đến chặn lại, nhưng chỉ với tốc độ của bọn chúng thì sao có thể cản được phi xa đang được Hàn Lập điều khiển phóng đi như bay kia.

Mà đúng lúc này trong khu cứ điểm bỗng xuất hiện thêm mấy đạo khí tức cực kỳ mạnh mẽ, tiếp theo đó là một đoàn lửa màu xanh, một cơn lốc màu đen, và hai đạo cầu vồng màu đỏ từ các hướng khác nhau trong khu căn cứ bay đến.

Cuối cùng thì những tên có cấp bậc Ma tôn ở khu cứ điểm này cũng đã ra tay.

Nhưng Hàn Lập lại không thèm để ý, chiếc phi xa vẫn phóng đi như bay chỉ chớp mắt đã đến trước đám ma vẫn đang lơ lửng trên không trung. Hắn không hề do dự đưa hai tay ra chà xát rồi giương lên trời:

Một tiếng sấm vang lên!

Vô số đoàn lôi cầu màu vàng từ hai tay hắn tuôn ra rồi nhập vào đám mây đen.

Ngay sau đó, từng tròng nổ liên miên vang lên, trong đám mây đen hiện ra từng dải điện màu vàng chớp lóe.

Ma vẫn nhìn có vẻ dày đặc nhưng khi gặp phải các dải điện màu vàng đang chớp lóe thì không hề ngăn cản được chút nào. Chỉ vừa tiếp xúc đã bị đánh tan đi, để lại cả một vùng trống rỗng trong hư không.

Chương 2143: Kinh biến ở Mộc tộc

Nhóm người Hàn Lập không hề chậm lại, phi xa khê chớp động đã chạy như bay về trung tâm của ma vân.

Làn sương mù màu đen ta đi, liền để lộ ra một thông đạo không lộ có đường kính lớn gần một dặm.

Mà đúng lúc này từ trong làn sương mù ở bên sườn ma vân truyền đến hai âm thanh lạnh thấu xương.

"Đường này không được đi."

"Cút cho ta."

Tiếng nói vừa dứt, tại phía bên này thông đã vang lên tiếng sét đánh chói tai, lập tức nơi đó lóe lên đạo sét màu đen lớn hơn mười trượng, sau đó liền biến ảo thành một con giao long bằng điện hung hăng lao đến.

Còn ở sườn bên kia lại vang lên một tiếng rít thật dài, theo đó một hư ảnh cự kiếm màu xanh chui ra từ trong sương mù, nó rít lên rồi hóa thành một đạo kiếm quang màu xanh chém tới.

Hàn Lập đang đứng trong phi xa thấy vậy, khuôn mặt khê biến.

Tuy rằng hai kẻ mới ra tay còn đang lẫn trốn trong sương mù, nhưng uy lực của hai chiêu này thực sự qua kinh người, rõ ràng nếu đem so sánh với hai người này thì những Ma tôn khác không thể sánh bằng.

Nhưng chỉ với hai đòn công kích này thật không đáng để hắn nhìn đến, hắn nhấc một tay lên, lập tức từ đầu ngón tay nhẹ nhàng bắn ra một lưỡi kiếm khí màu xanh.

Cánh tay còn lại phát ra một tiếng sấm, hào quang màu vàng chọi lóe, một tia chớp màu vàng bắn ra. Tia chớp cùng với đạo kiếm khí mới hiện ra trên tay bên kia, cả hai hóa thành một cơn lốc lao đi.

"Oanh, oanh." Hai tiếng nổ chói tai vang lên.

Tia chớp với tia chớp, kiếm quang với kiếm quang.

Bốn thứ vừa chạm vào nhau liên tỏa ra ánh sáng chói mắt, nhưng sau đó lại nhanh chóng tắt đi rồi tất cả đều tan biến không thấy bóng dáng.

Có vẻ bốn thứ này ngang ngửa nhau!

Hàn Lập thấy vậy liền ngẩn mặt ra, còn hai gã Ma tộc đứng ở hai bên sườn thông đạo cũng chấn động.

Phải biết rằng đây là hai tên cao giai Ma tộc, đòn công kích vừa rồi của chúng nhìn có vẻ bình thường, nhưng thực ra trong đó ẩn chứa uy lực vô cùng lớn.

Tia chớp màu đen kia được xưng là một trong bốn đại thần thông của Ma giới nó ẩn chứa uy lực cực kỳ đáng sợ, nếu các loại pháp khí, bảo vật bình thường vừa bị đánh phải liền lập tức bị ăn mòn tan nát.

Còn đạo kiếm quang màu xanh vừa rồi cũng là bản mạng thần thông đã được gã Ma tộc kia tu luyện cả vạn năm. Chỉ dựa vào sự sắc bén, nó đã chém đứt không biết bao nhiêu phi đao phi kiếm.

Giờ đây hai tên này đồng thời công kích, thế nhưng lại bị Hàn Lập sử dụng thủ đoạn y hét hóa giải, điều này làm cho hai tên Ma tộc vốn luôn tự tin vào thần thông của mình trở nên hoảng sợ.

Tuy vậy Hàn Lập cũng không muốn dây dưa với bọn chúng nữa, chiếc phi xa vốn đang ở dưới chân khẽ run lên, hóa thành một đạo cầu vòng màu xanh thật dài phóng thẳng về phía cửa thông đạo.

"Người dám?"

"Muốn bỏ chạy sao?"

Hai tên gã Ma tộc thấy vậy liền không hẹn mà cùng nhau nổi giận, chúng đem nỗi kinh ngạc trong lòng quăng lên chín tầng mây rồi nháy mắt đã ra tay.

Đúng lúc này trong màn sương đen vang lên ngàn vạn tiếng sấm, theo đó là vô số dải chớp màu đen bắn ra.

Mà bên còn lại cũng vang lên tiếng xé gió thật lớn, một đạo kiếm quang so với lúc này còn lớn hơn đến bốn năm lần, tỏa ánh sáng rực rỡ như mặt trời chém tới.

Gần như hai người đánh ra cùng một lúc, ngoài ra mục tiêu của chúng lại không phải là Hàn Lập mà trực tiếp hướng tới cửa của thông đạo bay tới, ngay sau đó cửa của thông đạo đã bị hai đạo công kích chắn kín bưng.

Muốn cho phi xa bay vào đó thì nhất định phải phá được sự ngăn cản của hai người này.

Thấy cảnh này, Hàn Lập đang đứng một bên phi xa chẳng những không giận mà còn cười rộ, hắc găm nhẹ, hào quang màu vàng tỏa ra quanh mình, thân hình cũng nhanh chóng biến thành một cự viên lông vàng cao đến mấy

trượng. Năm ngón tay nắm chặt lại tạo thành nắm đấm thật lớn, cánh tay hơi nhoáng lên rồi vận mười thành sức lực đánh "*bình bịch*" về phía kiếm quang và sấm chớp phía trước.

Với sức lực của Hàn Lập khi đã biến thành Sơn Nhạc Cự Viên toàn lực đánh ra, uy lực tự nhiên không thể coi thường, chỉ sợ ngay cả người có tu vi Đại Thừa cũng không dám đón đỡ trực tiếp.

Vô số quyền ảnh ngưng tụ lại như thực chất, to như những quả núi nhỏ đồng loạt lao tới. Không gian phía trước trở nên nhộn nhạo rồi vận vẹo kịch liệt, không khí cũng như bị ép đặc lại.

Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, vô số tia chớp và đạo kiếm quang đang chặn ở phía trước kia bị những đạo quyền màu vàng đánh lên liền vỡ vụn ra thành muôn vàn mảnh nhỏ, rồi xé rách toạc ra tạo thành một con đường để đi về phía trước.

Phi xa khẽ nhoáng lên rồi quỷ dị lướt tới, sau đó mất hút vào bên trong thông đạo.

Theo đó trong thông đạo chỉ còn những đám mây ngũ sắc chớp nháy cùng với từng trận đạo động truyền tới, còn bóng dáng của phi xa đã biến mất tăm.

Lúc này ở kia sườn của ma vân, từ trong sương mù bay ra hai bóng người.

Hai người này nhoáng lên một cái đã xuất hiện trong không trung trước cửa thông đạo rồi nhìn vào khoảng không sâu hun hút trong đó, vẻ mặt ai nấy đều kinh hoảng.

Hai tên Ma tộc này, một người có khuôn mặt thanh tú, trên đầu có một cái sừng, khoác bộ áo bao màu tím. Người còn lại có làn da ngăm đen, mái

tóc đỏ như lửa, toàn thân trùm kín một bộ chiến giáp màu trắng.

"Làm thế nào bây giờ, bọn chúng đã chui vào bên trong, chắc sẽ gặp phải đại nhân trên đường quá."

Tên Ma tộc có làn da ngăm đen, dung mạo khoảng ngoài bốn mươi nói.

"Chắc sẽ không đúng lúc như vậy đâu. Đại nhân nói hôm nay sẽ từ Linh giới trở về, nhưng cũng không nói rõ khi nào, có lẽ đến tới cũng nên." Tên Ma tộc còn lại có gắng duy trì vẻ mặt bình tĩnh, đúng là nghĩ một đằng nói một nẻo.

"Nếu được như vậy thì tốt rồi! Nhưng dù thế nào thì chúng ta cũng không thoát khỏi việc bị khiển trách đâu. Mà tên vừa rồi là ai, tự nhiên lại xông vào thông đạo, hẳn không sợ các Thánh Tổ đại nhân nổi giận sao? Tên Ma tộc có làn da ngăm đen khề thờ dài, khuôn mặt không dấu nổi vẻ nhăn nhó. Cuối cùng hẳn nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Ai thì không biết, nhưng người vừa rồi có thần thông sâu không tưởng được, chỉ cần khề phẩy tay đã hóa giải được pháp thuật của ta và người thì tuyệt đối không thể là loại Ma tôn bình thường, nhưng cũng không phải vị Thánh tổ đại nhân nào mới lạ a?" Gã Ma tộc mặc áo tím suy nghĩ một chút, ánh mắt cũng kiên lên vẻ nghi hoặc.

"Thánh Tổ nào đó, điều này thì không thể xảy ra. Cho dù thần thông người đó có lợi hại đến mấy nhưng vẫn chưa đạt đến cảnh giới đó. Huống chi nếu là Thánh Tổ thật sự thì cần gì phải xông vào, chỉ nói ra vài câu là ta với người đành phải ngoan ngoãn nhường đường thôi!" Tên Ma tộc da đen nghe vậy liền lắc đầu rụt cổ.

"Nếu không phải là vị Thánh Tổ nào đó thì có thể là mấy tên Ma tôn nổi danh chỉ có tu vi kém mỗi Đại Thừa, nhưng lợi hại như người vừa nãy thì

thật không có khả năng. Mà nếu đúng là có người như vậy thì chẳng nhẽ ta với người không nhận ra hay sao? Thôi, hãy quay lại hỏi mấy tên Tôn giả khác dưới cử điếm để xem bọn hắc có nhận ra điều gì không." *Tên Ma tộc áo tím trầm ngâm một lúc rồi nói.*

"Cả ta và người đều không nhận ra thì chỉ sợ ngay cả bóng dáng người đó lủ rác rưởi bên dưới cũng không nhìn thấy, hỏi chúng liệu có tác dụng gì đây?" *Tên Ma tộc da đen nhìn thoáng qua mấy đạo hào quang sáng chói đang bay đến nơi này, hai mắt nhúu lại tỏ vẻ khinh thường.*

"Nhưng cho dù thế nào, hỏi vài câu cũng chẳng mất gì, không chừng lại có thể thu được một vài manh mối." *Tên Ma tộc da đen lại suy nghĩ lại.*

Ngay trong khoảnh khắc hai tên Ma tộc nói chuyện, vài đạo hào quang kia đã bay đến gần bên cửa thông đạo rồi chợt tắt đi, bên trong hiện ra vài tên Ma tộc cao giai có vóc dáng khác nhau, bọn chúng đều cung kính hướng phía hai tên bên này cúi chào.

Tên Ma tộc da ngăm đen không nói lời nào, hắc dơ tay hoa lên không trung.

Trong hư không dấy lên vài trận dao động, một làn quang hà màu xanh biếc hiện ra, sau đó biến ảo thành hình dáng của ba người nhóm Hàn Lập.

"Các người có ấn tượng gì với ba người này không? Có biết họ là ai không?" *Tên Ma tộc da đen lạnh lùng hỏi.*

Một lúc lâu sau có một gã nam tử gương mặt gầy đét bước lên, cung kính nói:

"Thưa hai vị đại nhân, dựa trên sự lợi hại của hai người này thì có thể đoán là họ không phải người của Thánh giới của chúng ta, mà đến từ Linh giới, là tu sĩ của Nhân tộc!"

"Tu sĩ Nhân tộc!" Tên Ma tộc da đen nghe vậy liền tỏ ra ngẩn ngơ, hấn hơi giật mình.

Còn tên mặc áo tím bên cạnh, vẻ mặt cũng hơi động.

"Đúng vậy, hai vị ở đây đóng cửa tu luyện đã lâu nên không biết việc này cũng là điều dễ hiểu. Nhưng trên thực tế những chuyện liên quan đến hai người này đã được truyền đi khắp thánh giới, thậm chí có người đồn rằng đã có Thánh Tổ đã bị họ đánh bại. Một phụ nữ Ma tộc khác vội giải thích thêm.

"Có chuyện này sao? Các người hãy kể tỉ mỉ một chút cho ta nghe." Sắc mặt hai tên Ma tôn nghe vậy liền giật mình, nhưng có vẻ chúng vẫn không tin tưởng lắm.

"Chuyện này xảy ra từ vài năm trước..." Gã Ma tộc gầy đét bắt đầu kể lại những tin đồn có liên quan đến Hàn Lập mà hắn nghe được.

Hai tên Ma tôn đứng nghe, vẻ mặt chúng theo đó cũng biến đổi không ngừng.

Không gian bên trong thông đạo, chiếc phi xa được một quầng sáng thật dày tạo bởi vô số ký hiệu màu sắc khác nhau bao phủ kín mít, từ trên đó tỏa ra từng trận dao động mà lao về phía trước phóng đi.

Hàn Lập đã khôi phục lại thân hình vốn có đang đứng trước mũi phi xa, tuy đáng người hắn vẫn cứng nhắc nhưng trên khuôn mặt đã hiện lên vẻ thoải mái hơn trước.

Chỉ cần đi vào thông đạo thì mấy canh giờ sau sẽ trở về Linh giới.

Tuy cửa ra của thông đạo nằm trong khu vực của Mộc tộc, nhưng điều này cũng không hề gì, chỉ cần được trở về quê cũ thì Hàn Lập cảm thấy rất

hung phần.

Thời gian trôi qua từng chút một, chiếc phi xa không hề bị cản trở, hơi lắc lư bay đi.

Hàn Lập còn đang tính toán thời gian còn lại để đi hết thông đạo thì bỗng nhiên không gian phía trước truyền đến từng đạo dao động. Bất ngờ, một chiếc thuyền lớn toàn thân đen sì, dài đến hơn trăm trượng hiện ra, trên thuyền có chi chít các vệ sĩ của Ma tộc đang đứng, nó cũng đang hướng về phía bên này bay đến.

"Không ổn."

Trong lòng Hàn Lập trầm xuống, hắn đem pháp lực trong thân thể vận động, sắc mặt cũng có chút ngưng trọng.

Tuy rằng trong khu vực thông đạo này có vô số lỗ xoáy không gian vô cùng kịch liệt, lúc bình thường không thể dễ dàng đấu pháp. Nhưng chẳng may đối phương lại phớt lờ chủ động ra tay, nếu vậy hắn cũng không thể nào bó tay chịu trói mà không phản kích lại.

Mà nhìn khí thế của chiếc thuyền lớn kinh người thế kia, chỉ sợ chủ nhân của nó cũng không phải loại Ma tôn bình thường của Ma tộc.

Trong lòng hắn bắt đầu cẩn thận hơn vài phần.

Cả chiếc phi xa và cự thuyền đều phóng với tốc độ cực nhanh!

Chỉ một nhịp thở sau, cả hai đã tiến sát lại với nhau, từ bên này có thể nhìn thấy rõ ràng khuôn mặt của người đứng bên kia.

Chương 2144: Lại đấu với Nguyên Sát

Hàn Lập lặng im không nói gì, trên chiếc thuyền lớn bên kia chở đầy các vệ sỹ Ma tộc mặc chiến giáp màu bạc, trên vai phát phối áo choàng đỏ như lửa, tu vi bọn chúng thấp nhất cũng đã là Hóa Thân Kỳ.

Chỉ tính mỗi phía mũi thuyền đã có hơn trăm tên Ma tộc đang đứng, thỉnh thoảng còn có vài tên Ma tôn lẫn vào trong đó.

Đám vệ sỹ Ma tộc há mồm tròn mắt nhìn qua phía Hàn Lập, tất cả bọn chúng đều cực kỳ kinh ngạc, trong nhất thời không sao hiểu được chuyện gì đang xảy ra.

Theo kế hoạch ban đầu, cái thông đạo này bị trưng dụng nguyên một ngày hôm nay mới phải. Đúng ra chỉ có một mình cự thuyền của bọn họ mới được đi lại, vậy tại sao bây giờ lại có thêm một chiếc phi xa đang lao như bay phía trước.

Chỉ cần một cái nháy mắt nữa là phi xa sẽ bay ngang qua chiếc thuyền lớn, vậy mà đám Ma tộc trên đó vẫn chưa kịp có phản ứng gì. Nhưng bỗng nhiên từ bên trong khoang thuyền truyền ra một âm thanh cực kỳ già nua:

"Hừ, thì ra là người của Linh giới. Nếu đã đến đây thì đừng vội về như vậy, theo ta quay lại Thánh giới một chuyến đi."

Vừa dứt lời, từ trong khoang thuyền truyền ra một cỗ sát khí đậm đặc như thực chất, tiếp đó không gian bên trên dao động rồi hiện ra một khe hở

tỏa hào quang màu trắng sáng rực.

Tiếng quỷ gào thê lương vang lên

Một bàn tay bằng xương trắng thật lớn chui ra từ trong khe hở giữa không trung rồi hung hăng đập xuống.

Năm ngón trắng hếu trên bàn tay còn chưa tới, mà từng đạo sát khí màu xám âm u đã từ trên đó cuộn thành một vòng rồi lao đến trước.

Quầng sáng bảo vệ bên ngoài của phi xa vừa chạm phải cổ khí xám đã vỡ vụn, không thể ngăn cản được chút nào.

Hàn Lập đang đứng trong phi xa thấy vậy khuôn mặt liền trở nên méo mó. Hắn không chút do dự gầm lớn, hào quang màu vàng quanh người sáng rực, cơ thể lớn lên biến thành một con cự viên lông vàng cao đến mấy trượng.

Cự viên dơ hai nắm đấm màu vàng to tướng lên trời hung hăng đập tới.

Quyền ảnh màu vàng chọt lóe lên!

"Âm ầm ầm", làn sát khí màu xám trắng vừa chạm với quyền ảnh đã bị ép cho tản ra. Nhưng đạo quyền ảnh vốn đang có màu vàng rực rỡ ảm đạm đi rất nhiều, độ lớn cũng thu nhỏ lại gần một nửa.

Ánh sáng lạnh ngắt chọt lóe lên trong mắt Giải Đạo Nhân đang đứng bên cạnh, hắn liền há miệng phun ra một đạo ánh sáng màu vàng. Đạo ánh sáng này nhoáng lên rồi hòa với quyền ảnh đánh vào lòng bàn tay khổng lồ bằng xương trắng tại cùng một thời điểm.

Một âm thanh như chuông vỡ vang lên!

Hai đạo hào quang màu vàng ở dưới lòng bàn tay nổ tung ra rồi đan vào nhau thành một thể, tạo thành một vầng mặt trời vàng rực thật lớn, xoay chuyển không ngừng.

Bàn tay khổng lồ bằng xương trắng kia dù có chứa uy lực lớn đến cỡ nào, nhưng khi va chạm với vầng mặt trời màu vàng bên dưới liền bị chặn lại.

Cùng lúc đó khắp nơi trong không trung dấy lên từng đợt dao động kịch liệt, từng tràng âm thanh ông ông cộng hưởng với nhau vang lên. Thậm chí có một số chỗ đã bắt đầu vặn vẹo muốn sụp đổ, xem ra thông đạo này có vẻ không chịu nổi nữa.

Đám Ma tộc đang đứng trên chiếc thuyền lớn thấy vậy liền thất kinh, không ít kẻ bắt đầu sợ đến toát mồ hôi hột.

Một khi thông đạo này sụp xuống thì cả đám bọn họ không thể chạy đi đâu được.

Nhưng đúng lúc này, trong khoang thuyền lớn bỗng truyền ra một tiếng "hừ" lạnh lùng.

Năm ngón trên bàn tay bằng xương hợp lại, nhìn giống như một thanh đao hướng về quang hào quang chém tới.

"Phốc"!

Vầng hào quang màu vàng bên dưới vừa bị bàn tay bằng xương chém lên thì lập tức tan biến.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng như hít phải một ngụm khí lạnh.

Nhưng lúc này, hắn đem toàn bộ pháp lực trong cơ thể điên cuồng trút xuống phi xa dưới chân.

"Vèo!"

Chiếc phi xa khẽ rung lên, lập tức biến mất.

Ngay sau đó, không gian ở một nơi cách chỗ cũ hơn trăm trượng bỗng nổi lên dao động, chiếc phi xa lóe lên rồi hóa thành một đoàn hào quang màu xanh bắn đi.

Bàn tay màu trắng bên này rung lên, sau đó nó phát ra một tiếng trầm đục rồi vỡ ra.

Đám Ma tộc thấy vậy không khỏi ngơ ngác nhìn nhau một lúc.

"Đi thôi, không cần để ý đến bọn chúng, lo việc của chúng ta quan trọng hơn!" Một lúc sau, trong khoang thuyền truyền ra một âm thanh già nua, lạnh lẽo không hề mang chút tình cảm nào.

"Vâng, thưa đại nhân!"

Trên mũi thuyền nổi lên một trận xôn xao, ngay lập tức có một đám người bắt tay vào việc của mình.

"Thưa Thôn Thiên đại nhân, chẳng lẽ cứ để cho bọn chúng đi như vậy sao? Hay là phái vài người đi bắt họ trở về?" Gã thiếu niên Ma tộc vóc dáng khoảng mười hai, mười ba tuổi đang ngồi trong khoang thuyền, tỏ vẻ không cam lòng, hắn nhìn về ông lão tóc bạc đang ngồi trên ghế thái sư hỏi.

"Bỏ đi. Việc chính của ta quan trọng hơn, mấy con sâu nhỏ này để ý làm gì. Hơn nữa trừ khi là ta đích thân ra tay, còn những kẻ khác không hề có

khả năng làm được việc này đâu." Ông lão đầu bạc khoác trên mình một bộ áo bào, hai tay dài quá đầu gối nhẹ nhàng trả lời.

"Bọn họ lợi hại như vậy sao? Nhưng lúc trước Thôn Thiên đại nhân còn chưa dùng hết bản lĩnh thực sự mà?" Tên thiếu niên có khuôn mặt thanh tú, trên má còn có vài đạo ma văn, hắn nghe ông lão nói vậy liền trở nên giật mình.

"Ha ha, đúng là ta chưa dùng đến bản lĩnh thực sự. Nhưng hai người bọn chúng cũng đâu có sử dụng hết thần thông. Nếu phải ra tay thực sự, ta cũng không thể vừa gặp đã dễ dàng bắt được chúng." Ông lão tỏ ra rất cưng chiều với tên thiếu niên trước mặt, mỉm cười giải thích.

"Bọn chúng có thần thông lớn như vậy, xem ra nhất định phải rất nổi danh trong dị tộc." Hai con mắt của gã thiếu niên khẽ chớp, hắn hơi suy nghĩ rồi nói.

"Người có thể lẫn vào Thánh giới chúng ta rồi bình yên quay về tất nhiên không thể là kẻ yếu được. Nhưng nếu không phải là chúng ta đang ở trong thông đạo, không thể thoải mái vận động pháp lực thì sao ta có thể buông tha cho họ được." Âm thanh của ông lão mang chút lạnh lùng, trên mặt cũng chợt lóe lên một tia tàn ác.

"Tất nhiên rồi, nếu gặp phải lão tổ ở bên ngoài thông đạo thì mấy tên dị tộc vừa rồi chỉ có thể ngoan ngoãn dơ tay chịu trói mà thôi. Tên thiếu niên vội vàng nịnh hót.

Ông lão nghe vậy liền cười khà khà, hai mắt nhú lại, khẽ vẫy vẫy chòm râu, dường như lão ta rất thích thú được nghe những lời tên thiếu niên nói vừa rồi. Nhưng trong lòng lão lúc này cũng đang mê hoặc.

"Nếu đã không nhớ ra, như vậy chắc mấy tên vừa rồi là nhân vật không quan trọng nào đó. Thôi bỏ đi, có gì đợi lúc về đến Thánh giới rồi đó hỏi cũng chưa muộn." Trong lòng ông lão đầu bạc âm thầm cân nhắc.

Ba bốn canh giờ sau, ở một đầu khác của thông đạo có một đội vệ sĩ Ma tộc đang tuần tra qua lại.

Trên mặt đất phía dưới có ba tòa tháp hình tam giác xếp với nhau tạo thành một chữ *"phẩm"*(18).

Đột nhiên trong thông đạo dấy lên vài trận dao động, một đoàn hào quang đang bao lấy một vật gì đó từ giữa thông đạo bắn ra, rồi vọt qua đầu một đội tuần tra gần đó bay vút đi.

Ngay lập tức các đội ngũ tuần tra ở gần đó trở nên kinh hãi, từng tràng còi báo động bỗng chốc vang lên, vô số tên Ma tộc từ khắp nơi cũng hùng hổ bay tới.

Cùng lúc này, những cái tháp lớn ở bên dưới cũng bắt đầu tỏa ra từng đạo hào quang, trên vách đá bên ngoài liền hiện ra những ô cửa lớn nhỏ khác nhau.

Vô số Ma tộc từ trong các ô cửa chen nhau bay ra.

Nhưng tốc độ của phi xa cực nhanh, căn bản nó nằm ngoài sự tưởng tượng của đám vệ sĩ Ma tộc. Chỉ nghe âm thanh *"vèo vèo"* vang lên, bóng dáng của chiếc phi xa đã hiện lên ở cuối chân trời, lại chớp động lên một cái rồi biến mất không thấy tăm hơi.

Đến tận lúc này mới có vài tên Ma tộc từ trong những tòa tháp lớn lao ra gào lên giận dữ.

"Đúng rồi, nơi này đúng là lãnh thổ của Mộc tộc. Năm xưa ta từng đến Mộc tộc một lần, đối với cảnh tượng độc đáo ở nơi này ta không thể lẫn vào đâu được." Trong không trung cách đó mấy vạn dặm, chiếc phi xa vẫn một mạch bay đi. Hàn Lập đứng bên trong quan sát những gốc cây cao hơn trăm trượng mọc chi chít tạo thành rừng rậm phía dưới, hần xúc động nói một hơi.

"Đây là Linh giới? Đúng là linh khí ở đây thật nồng đậm, so với Tiểu Linh Thiên của chúng ta thì còn đặc hơn nhiều." Chu Quả Nhi rất hưng phấn nhìn bốn phía xung quanh.

Trong Tiểu Linh Thiên cũng có không ít tu sĩ của Nhân tộc lưu lạc ở đó, nhưng họ chưa bao giờ nói đến quê hương của mình ở giới điện khác cho các đệ tử nghe, thật có chút xúc động, khó nói lên lời.

"Linh giới mặc dù rất tốt, nhưng Nhân tộc của chúng ta ở Linh giới chỉ là một tộc bình thường thôi. Hơn nữa hiện giờ đang rất nguy khốn, không tốt như những gì ngươi nghĩ đâu." Hàn Lập thu ánh mắt trở lại rồi khẽ lắc đầu.

"Mặc dù vậy thì Linh Giới thực sự thích hợp cho Nhân tộc chúng ta tu luyện, hơn Tiểu Linh Thiên. À, khi nào thì tiên bối định tới Tiểu Linh Thiên vậy, lúc đó nhớ cho vẫn bồi đi theo với nhé!" Chu Quả Nhi vội vàng cười hi hi.

'Việc này thì ngươi cứ yên tâm đi, đến lúc đó nếu ngươi không nói nhưng ta cũng mang ngươi đi theo. Dù sao ta không biết chút gì về Tiểu Linh Thiên cả, cần phải có một người theo dẫn đường.'" *Hàn Lập nhanh nhẩu đáp ứng.*

"Vẫn vẫn bồi xin cảm ơn tiên bối!" Chu Quả Nhi mừng rỡ, nàng vội vàng chỉnh đốn trang phục cúi xuống thi lễ.

Hàn Lập gật đầu không nói gì nữa. Hắn tiếp tục điều khiển phi xa hướng về phía trước lao đi.

Với tốc độ mà Hàn Lập dùng toàn lực điều khiển, tất nhiên sẽ không phải lo lắng việc có người đuổi theo phía sau.

Nhưng lúc này, sau khi đã bay được hơn nửa ngày đường, Hàn Lập quan sát khung cảnh hai bên, vẻ mặt cũng dần trở nên ngưng trọng.

Tuy rằng phía dưới vẫn là rừng rậm cổ thụ bạt ngàn, nhưng trong đó thỉnh thoảng lại có một số cây màu lá trở nên xanh thẫm, so với những cây lá màu xanh mướt mọc xung quanh thì khác biệt hoàn toàn.

Theo hướng bay của phi xa, loại cây đặc biệt này càng ngày mọc càng nhiều, thậm chí có nơi mọc hơn một nửa là loại cây lá màu xanh thẫm này.

Trong những mảng rừng rậm kiểu như vậy còn tràn ngập một tầng tử khí màu đen kỳ quái. Tuy nó rất loãng đến mỏng manh nhưng khi nhìn vào khiến người ta cảm thấy không thoải mái lắm.

Tuy Chu Quả Nhi chưa đi đó biết đây nhiều nhưng khi nàng nhìn thấy đám cây cối dọc đường, vẻ hưng phấn trên mặt nàng cũng từ từ lắng xuống, thay vào đó là nét kinh ngạc bất an.

"Hàn tiền bối, loại cây kia thật giống với cây cối mọc ở Ma giới. Hơn nữa trong làn sương mù này còn ẩn chứa ma khí. Chuyện này nghĩa là sao vậy?" Sau khi phi xa bay thêm được một đoạn, rốt cuộc Chu Quả Nhi không dấu nổi nỗi nghi vấn trong lòng.

"Ta cũng không rõ, chắc là lũ Ma tộc đã dử trò gì đó. Hơn nữa chúng ta đã bay lâu như vậy mà chưa gặp được người Mộc tộc nào, chuyện này thật quái lạ. Thực lực của Mộc tộc tuy không bằng Nhân tộc, nhưng tuyệt đối

không thể coi thường." Sắc mặt của Hàn Lập biến hóa một hồi mới cẩn thận trả lời.

Chương 2145: Khách đến bất ngờ

"Chẳng lẽ người của Mộc tộc đã bị Ma tộc tiêu diệt sạch sẽ cho nên mới nhìn không thấy một ai. Chu Quả Nhi mặt liền biến sắc, có một chút lo lắng nói.

"Tiêu diệt sạch sẽ thì không có khả năng. Dân số Mộc tộc có tới trăm ngàn ức(100 tỉ), còn có không ít tu sĩ hợp thể kỳ. Cho dù không địch lại Ma tộc, cũng tuyệt đối không thể dễ dàng bị tiêu diệt sạch sẽ như vậy được. Huống hồ Mộc tộc cùng Nhân tộc chúng ta cùng vài tộc khác kết thành hiệp ước đồng minh nên những tộc đó không thể trơ mắt ra mà nhìn Mộc tộc bị giết sạch sẽ như vậy. Chẳng qua có thể là khu vực này thế lực của Ma tộc chiếm thượng phong nên dân chúng Mộc tộc sống nơi đây đã rút lui tất cả khỏi đây rồi." Hàn Lập trầm ngâm một lát rồi chậm rãi trả lời.

"Tiền bối nói rất có lý. Chỉ cần chúng ta đi xa cái không gian thông đạo kia hơn chút nữa, ta nghĩ chắc có thể tình cờ gặp được người của Mộc tộc." Chu Quả Nhi nghe cảm thấy có lý, liên tục gật đầu.

Hàn Lập không nói gì nữa, tiếp tục thúc dục phi xa chạy tiếp. Trong lòng có chút buồn bực.

Ba ngày sau, trước mặt hai người là một mảng rừng mênh mông.

Phi xa ngừng lại, lẳng lặng trôi nổi giữa không trung.

Cách phi xa hơn trăm trượng có bảy tám tên cao giai Ma tộc chặn ở phía trước.

Mấy tên Ma tộc này sau lưng đều mọc lên một đôi màu cánh màu xanh với những sợi gân màu đỏ. Trên người chúng phủ một lớp lông chim, hai mắt đỏ đậm, hình dáng trông rất dữ tợn.

Mà mấy tên Ma tộc phía sau toàn là ma cầm hai đầu. Mỗi con lớn gần một trượng, toàn thân nhiều màu sắc sỡ, đầu có một cái sừng đen nhánh như sừng tê giác. Tổng cộng có chừng năm sáu trăm tên bộ dáng khác nhau.

"Đây là nhóm thứ mấy?" Hàn Lập đứng ở phía trước phi xa, mặt không chút biểu cảm hỏi một câu.

"Tiền bối, là thứ 7." Chu Quả Nhi cẩn thận trả lời.

"Hừ! Xem ra cao giai Ma tộc phụ trách nơi đây còn chưa chịu đủ giáo huấn. Vậy giã hết đi. Chắc là giải quyết hết đám này thì ta có thể được yên tĩnh một khoảng thời gian." Hàn Lập hai mắt nhú lại, lạnh lùng nói.

Tiếp theo, hai tay áo hắn bỗng nhiên rung lên. Từng đạo ánh sáng xanh dài gần một tấc từ đó tuôn mạnh ra. Chính là 72 khẩu Thanh Trúc Phong Vân Kiếm.

Hàn Lập một tay bấm niệm pháp quyết, một ngón tay hướng mấy cái tiểu kiếm màu xanh điểm một cái.

Tức thì trên tiểu kiếm phát ra tiếng Long ngâm. Tiếp sau đó tất cả tiểu kiếm 1 hóa thành 2, 2 hóa thành 4, 4 hóa thành 8.

Nhất thời, trên trời chi chít chừng hơn một ngàn khẩu tiểu kiếm màu xanh.

Ở phía đối diện, cao giai Ma tộc nhìn thấy điều này đều vô cùng sợ hãi. Nhưng dường như có mệnh lệnh nghiêm khắc trong người nên chúng cũng

không có ý thôi lui chạy trốn. Ngược lại, trong tay chúng hắc khí cuộn cuộn, biến hóa ra binh khí kiểu dáng khác nhau. Đồng thời sau khi miệng phát ra một tiếng rống, liền biến thành cổ gió đen, thẳng hướng phi xa đánh tới.

Mà sau đó năm sáu trăm tên ma cầm cùng lúc vỗ vỗ hai cánh, phát ra tiếng kêu cực kỳ ồn ào, như ong vỡ tổ bám theo phía sau những tên cao giai Ma tộc.

"Đù."

Hàn Lập thấy vậy, sát ý chợt lóe lên trong mắt, miệng lạnh lùng phát lệnh.

Những tiểu kiếm màu xanh đồng thời run lên, sau đó lập tức hóa thành đạo kiếm quang dài gần một trượng bắn ra.

"Xuy xuy" Trong phút chốc tiếng xé gió nổi lên khắp trời. Sau một cái chớp động liền đem vài tên cao giai Ma tộc cùng mấy trăm ma cầm bao phủ tất cả vào trong đó.

Lúc này những tiếng kêu thảm thiết vang lên!

Mảng lớn mưa máu cùng vô số phần còn lại của chân tay đã bị cụt rơi từ trên cao xuống. Những tên cao giai Ma tộc cùng ma cầm trong nháy mắt liền bị hơn ngàn đạo kiếm quang chém giết sạch sẽ.

Hàn Lập tay áo một lần nữa rung lên. Phía xa kiếm quang vụt qua sau rồi ào ào bắn quay về, chui vào trong tay áo không thấy bóng dáng.

Lúc này, trên một khoảng không gian, ngoại trừ mùi máu tanh nồng đậm, không còn một thứ gì sống sót.

Ánh mắt Hàn Lập thoáng quét qua phía sau, không nói lời nào, khẽ thúc phi xa dưới chân biến thành một đoàn ánh sáng xanh phá không bay đi.

Lộ trình phía sau, quả nhiên giống như Hàn Lập dự đoán, không có một Ma vật nào nữa xuất hiện.

Nhưng mà dọc đường bay của phi xa, những cái cây to màu xanh đen lại thỉnh thoảng xuất hiện. Giống như khắp Mộc tộc đều có loại cây mang ma tính này.

Càng làm cho Hàn Lập kinh ngạc chính là cho dù đã bay xa như thế mà vẫn không gặp được bất kì một người nào của Mộc tộc. Giống như Mộc tộc thật sự đã biến mất.

Một tháng sau, phi xa đi ngang qua khu vực cạnh một cái sơn cốc, Hàn Lập rốt cục đã phát hiện ra một bộ lạc nhỏ của Mộc tộc đang bị hơn một ngàn tên Ma tộc vây công.

Cái bộ lạc Mộc tộc này có đến hơn vạn người. Nhưng thật sự có năng lực tác chiến cũng chỉ có hai ba ngàn người mà thôi. Họ đang bị hơn ngàn tên Ma tộc đuổi giết, thất bại thảm hại. Chẳng mấy chốc sẽ bị tiêu diệt hết.

Hàn Lập mừng rỡ, không chút do dự liền thi triển thủ đoạn sét đánh, đem tất cả lũ Ma tộc giết chết trong một chiêu, cứu những người Mộc tộc này.

Sau đó hắn không chờ cho mấy người Mộc tộc biểu lộ sự sợ hãi, liền trực tiếp nói ra thân phận Nhân tộc của mình.

Kể từ đó, nhờ Mộc tộc đã biết rõ thân phận, hắn đã từ miệng của trưởng lão bộ lạc Mộc tộc này biết được hết thấy sự tình phát sinh ở Mộc tộc linh vực mấy năm gần đây. Lúc này hắn mới chợt hiểu ra vấn đề.

Nguyên lai là năm sáu năm trước, trải qua trận quyết chiến, liên quân các tộc cùng với đại quân Ma tộc hình thành lên cục diện giằng co.

Ma tộc lại đột nhiên hoạt động bí mật, vụng trộm đem rút đi gần nửa số quân chủ lực trong trận chiến với hai tộc Nhân - Yêu. Rồi thông qua không gian thông đạo đưa đến Mộc tộc, đột nhiên phát động tập kích bất ngờ.

Đại quân Ma tộc mãnh liệt như thủy triều đánh sâu vào lãnh địa của Mộc tộc. Vốn là Mộc tộc còn có thể cùng Ma tộc giằng co bất phân thắng bại, nhưng đại quân Mộc tộc có thời điểm đánh 7 trận thua cả 7, đem phân nửa quân đội chôn vùi trong đó.

Bởi vì chuyện này vô cùng bất ngờ nên liên minh các tộc khác nhất thời không kịp tiến hành giúp đỡ. Rơi vào đường cùng, Mộc tộc đại trưởng lão cũng phải tự mình ra tay chống địch.

Nhưng đã có một thứ xảy ra mà tất cả các tộc đều tuyệt đối không nghĩ tới!

Mộc tộc đại trưởng lão vừa xuất hiện ở phía trước nơi hai tộc đang giao chiến, liền bị ba gã Ma tộc Thánh tổ đã sớm mai phục ở đó cùng nhau vây đánh.

Ba gã Ma tộc Thánh tổ này mặc dù không giống như Nguyên Yểm, Lục Cực là Thủy tổ cấp bậc khủng bố, nhưng lần này xuất hiện cũng không phải là hóa thân mà là bản thể hàng thật giá thật. Chỗ nên vừa ra tay liền đem Mộc tộc đại trưởng lão đánh cho trọng thương, thiếu chút nữa mất cái mạng nhỏ ngay tại chỗ.

May mắn là khi thấy nguy cơ trước mắt, Mộc tộc đại trưởng lão liền kêu gọi ra một gốc cây thông linh thánh thụ mà Mộc tộc đã cung phụng không biết bao nhiêu vạn năm. Nhờ lực lượng của cái cây này mới miễn cưỡng

thoát được một cái mạng nhỏ từ trong tay ba gã Ma tộc Thánh tổ. Nhưng pháp lực toàn thân cũng giảm đi tám chín phần mười, thực lực đã không còn ở Đại thừa kỳ.

Mà đã không có Mộc tộc đại trưởng lão làm chỗ dựa, sĩ khí của binh lính Mộc tộc liền rơi xuống cực hạn. Không còn lực lượng để chống lại sự xâm lấn của Ma tộc, ngăn ngừa trong gần một năm, Mộc tộc liền chết bảy tám phần mười lính.

Ngay tại thời điểm đó, quân cứu viện của các tộc khác cuối cùng cũng đã đến được Mộc tộc.

Nhưng dưới sự uy hiếp của ba gã Ma tộc Thánh tổ, quân cứu viện cùng với số quân sót lại của Mộc tộc cũng chỉ có thể miễn cưỡng giữ lại được phần lãnh thổ còn lại của Mộc tộc, không thể khôi phục được diện tích ban đầu.

Vốn là các bộ lạc Mộc tộc sống rải rác đều ào ào rút xuống những khu vực được bảo vệ. Nhưng có một số bộ lạc nhận được tin tức khá muộn hoặc là hành động vô cùng chậm chạp. Vì thế nên bị đại quân Ma tộc trực tiếp ngăn lại ở trong khu vực bị chiếm đóng.

Rơi vào đường cùng, những bộ lạc này đành phải ẩn thân tại một số nơi thật xa, tạm thời sống lay lắt qua ngày. Gửi hy vọng vào một ngày nào đó binh lính các tộc sẽ đánh trở về.

Nhưng mà mấy năm nay, Ma tộc liên tục tìm kiếm và tiêu diệt, số bộ lạc còn có thể tồn tại quả thực không nhiều lắm.

Đây là lý do vì sao Hàn Lập sau khi từ thông đạo đi ra không thấy người của Mộc tộc.

Cái bộ lạc nhỏ mà Hàn Lập vừa cứu vốn cũng là thành viên của một bộ lạc Mộc tộc lớn. Sau khi bị phát hiện mới chia lẻ ra từng tốp nhỏ, trốn chết chạy ra nên mới biến thành bộ dáng bây giờ.

Nhưng đám người Mộc tộc này lại bị Ma tộc phát hiện một lần nữa. Nếu không là vừa đúng lúc gặp được Hàn Lập thì chỉ có kết cục bị giết hoặc bắt làm nô dịch.

"Tiền bối! Tất cả những lời văn bối nói ra đều là sự thật! Mong rằng tiền nhiệm tình đồng minh, có thể giúp đưa bọn ta đến nơi được bảo hộ không?" Lão giả đứng đầu tiểu bộ lạc Mộc tộc này là một gã Luyện Hư kỳ, sau khi kể hết sự tình liền hướng về phía Hàn Lập mà đau khổ cầu xin.

Hàn Lập đưa ánh mắt quét qua mấy người phía sau. Thấy trong bọn họ phụ nữ và trẻ em người già chiếm tới hai phần ba. Không khỏi trầm ngâm một chút, lúc sau mới chậm rãi nói: "Mang các người cùng đi, ta tất nhiên không phải không có khả năng. Nhưng có chuyện quan trọng mà ta nên nhắc nhở các người trước. Ta trên đường tới đây đã đánh chết vài tốp Ma tộc, nên Ma tộc bên kia hẳn là đã sớm chú ý tới ta. Cao giai Ma tộc tìm tới cửa, chẳng qua là chuyện sớm hay muộn. Đến lúc đó các người cùng ở bên cạnh ta, ngược lại càng thêm nguy hiểm. Các người nhiều người như vậy, một khi bắt đầu chiến đấu, ta lại không thể bảo vệ toàn bộ các người."

"Cái gì, có chuyện này sao? Đã như vậy, văn bối cũng không ép buộc. Nhưng hy vọng tiền bối có thể đem tình cảnh của chúng ta nói cho các vị tiền bối của lực lượng đồng minh. Hy vọng các tộc sẽ sớm phát ra đại quân, cứu chúng ta thoát khỏi biển khổ. Nếu thật như có ngày đó, bọn người văn bối sẽ vô cùng cảm kích." Lão giả Mộc tộc lộ ra vẻ mặt thất vọng, nhưng cuối cùng sau khi suy nghĩ một chút, mặt lại đầy cầu khẩn, hướng Hàn Lập trình trọng thi lễ mà nói ra.

"Tốt! Chuyện này không có vấn đề. Ta sẽ gửi tin nhắn này giúp các người. Nhưng hiện tại ta cũng không rõ sự phân bố của đại quân Ma tộc. Bộ lạc các người có tư liệu cùng bản đồ về phương diện này không?" *Lần này, Hàn Lập đáp ứng hết sức dứt khoát, cũng hỏi ngược lại một câu.*

"Bọn người văn bối mặc dù trốn đông núp tây, nhưng mà tư liệu vẫn có một chút. Chẳng qua là không kỹ càng lắm, chỉ có đại khái mà thôi." *Mộc tộc trưởng lão vội vàng trả lời.*

"Đại khái cũng được rồi." Hàn Lập mỉm cười, lộ ra vẻ hài lòng.

Sau khi hẳn theo Mộc tộc trưởng lão tới nơi lấy được tư liệu cùng bản đồ liền lập tức phi độn mà đi.

Mà bọn người Mộc tộc người tự nhiên cũng tuyệt đối không dám ở lại chỗ cũ nữa, cũng lập tức hướng tới một nơi trú ẩn dự phòng mà rời đi.

Hơn mười ngày sau, Hàn Lập thúc dục phi xa bay qua phía trên một cái hồ nước xanh biếc. Đột nhiên phía dưới mặt hồ nước mảy may không một chút dấu hiệu, bất ngờ tách ra làm hai. Một bàn tay không lồ màu xanh từ đó phóng ra như một tia chớp nắm gọn phi xa trong lòng bàn tay.

Bàn tay không lồ năm ngón chỉ dùng một chút sức, liền nghe được tiếng nổ vang lên, phi xa trong nháy mắt vỡ vụn, hóa thành một đoàn lửa xanh.

Chương 2146: Ngao Khiếu và Ngân Nguyệt

Ngay lúc đó, phía trên phi xa khoảng hơn hai mươi trượng, trong hư không thoáng chút dao động rồi ba bóng người lại hiện ra không chút tiếng động.

Rõ ràng chính là ba người Hàn Lập.

Hóa ra trước khoảnh khắc phi xa bị đánh lén Hàn Lập đã có phản ứng. Hắn lập tức thi triển thuật thuận đi, đem cả ba người chạy ra khỏi phi xa.

Giờ phút này Hàn Lập đứng ở trên cao, thần sắc ngưng trọng nhìn lại xuống phía dưới mặt hồ.

Kẻ địch phía dưới có thể che dấu được hẳn cùng Giải đạo nhân nên chắc chắn thần thông rất to lớn.

Xem ra lúc này kẻ mạnh thực sự của Ma tộc đã tìm tới cửa.

Ngay tại thời điểm Hàn Lập còn đang cân nhắc, bàn tay xanh biếc khổng lồ lại "*Phanh*" một tiếng, trực tiếp tan biến ra thành bọt nước, từng giọt một lần nữa rơi trở về hồ nước.

Cùng lúc đó, phía dưới mặt hồ đang kịch liệt quay cuồng ở bên trong, một tòa điện lớn cao khoảng mười trượng ở trong nước từ từ chui lên

Cái điện này toàn thân trong suốt như thủy tinh, phát ra ánh sáng xanh nhàn nhạt. Trông giống như là dùng nước trong hồ trực tiếp ngưng kết mà

thành.

Đứng ở cửa chính của đại điện là một cô gái trên người mặc chiến giáp màu xanh biếc, làn da hơi đen, hai đầu lông mày ẩn chứa một cỗ khí chất thanh thoát, hai mắt lạnh như băng nhìn Hàn Lập trên không trung.

Khí tức trên người ả Ma tộc này sâu không lường được, làm cho người ta có cảm giác sợ hãi mà không dám nhìn thẳng, chính là một gã Đại Thừa kỳ.

Nhưng Hàn Lập vừa thấy người con gái trước mặt có chút quen thuộc, thần sắc không khỏi biến đổi, không tự chủ được nói một câu:

"Là ngươi? Ngươi làm cách nào mà đã đem bản thể tới Linh giới rồi!"

Cô gái mặc chiến giáp màu xanh lục vừa nghe xong câu hỏi của Hàn Lập, miệng liền mỉm cười làm lộ ra hàm răng trắng như ngọc, lạnh lùng nói:

"Bồn tọa cũng không nghĩ tới có thể gặp lại ngươi một lần nữa sớm như vậy. Ngươi đã từng chọc giận bồn tọa vài lần. Nhưng lần này đụng phải bản thể ta, tất nhiên là ta sẽ không có bỏ qua. Nếu ngươi nhanh chóng thức thời, đưa tay chịu trói thì ta có thể tha chết cho ngươi. Nếu ngươi thật sự muốn cùng bồn tọa động thủ, thì tuyệt đối sẽ không tránh khỏi kết cục hồn phi phách tán."

"Nguyên Sát, ngươi thật sự cho rằng dựa vào bản thể của người có thể giữ ta lại sao. Trong khoảng thời gian này, ta đã gặp Thánh Tổ của quý tộc cũng không phải là chỉ một hai lần. Ngươi thấy bọn họ thật sự có thể làm gì được ta sao?" *Hàn Lập trầm ngâm trong chốc lát sau, mới ngáp một cái nói.*

Ma nữ mặc áo giáp màu xanh lá kia chính là kẻ đã từng có ân oán với Hàn Lập, Nguyên sát Thánh Tổ. Mà lần này là bản thể đích thân đến!

Mặc dù Hàn Lập lần đầu tiên gặp bản thể của ả, nhưng là bởi vì trước kia từng bị một cỗ hóa thân đuôi giết một thời gian dài cho nên liếc mắt một cái liền nhận ra được, trong lòng không ngừng âm thầm cười khổ.

Tuy nhiên bởi vì tu vi của hắn tăng tiến nhanh, mà bên cạnh còn có Giải Đạo Nhân nên cũng không kinh hoàng nhiều lắm. Suy nghĩ đảo qua nhanh trong đầu, âm thầm tự vạch ra đối sách.

Nguyên Sát vừa nghe Hàn Lập nói như vậy, đuôi lông mày dựng lên, trên mặt hiện lên một tia sát ý nhưng miệng vẫn không có chút cảm tình nào nói:

"Người đã gặp những Thánh Tổ khác? Nói như vậy, kẻ vài ngày trước từ trong thông đạo xông ra chính là người. Như vậy là có chút ý tứ rồi. Ta thật sự tò mò là làm sao một gã tu sĩ Hợp Thể kỳ có thể từ trong tay Thánh Tổ mà thoát được tính mạng? Người lại có thể trong thời gian ngắn như thế, từ Hợp Thể trung kỳ tu luyện tới Hợp Thể hậu kỳ cũng coi như là tu luyện kỳ tài vạn năm khó gặp. Đáng tiếc rằng hôm nay, nếu bị bọn tọa đưng phải thì con đường tu luyện của người đành chấm dứt tại đây thôi."

Vừa dứt lời, Nguyên sát cũng không đợi Hàn Lập nói lời nào, một cái tay bỗng nhiên nhấc lên, hướng vào hư không phía ba người Hàn Lập đánh một trảo.

"Oanh" một tiếng.

Nước phía dưới hồ phóng lên như thác rồi ngưng tụ lại trong không gian, một lần nữa biến ảo thành, một bàn tay khổng lồ mau xanh biếc.

Bàn tay lần này to hơn trước gấp bội. Năm ngón tay tách ra, đem bầu trời che đi hơn phân nửa. Cuốn một cái liên hướng thẳng tới ba người Hàn Lập đè xuống.

"Thần thông thủy thuộc tính!"

Hàn Lập hai mắt nhú lại, trong miệng lẩm bẩm một câu, há mồm phun ra một quả cầu lửa màu bạc, tay kia nhanh chóng bấm niệm pháp quyết.

"Phốc" một tiếng. Quả cầu lửa màu bạc quay tít một vòng liên hóa thành một con chim lửa màu bạc lớn hơn một thước.

Lúc này, Hàn Lập mỉm cười, dùng một ngón tay ở cánh tay khác điểm tới con chim lửa "Đi".

Chim lửa hét lên một tiếng trong trẻo, thân thể lớn lên với tốc độ điên cuồng, trong nháy mắt biến thành một con chim to như một ngọn núi, hai cánh giương lên, xông về phía bàn tay khổng lồ.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa!

Con chim lửa khổng lồ sau khi chớp động một cái liên trực tiếp đâm vào bàn tay khổng lồ, liên đó cả hai thứ đồng thời nổ tung.

Trên không trung nước lửa đan vào nhau tạo thành một cây cột lớn phóng vút lên cao rồi hóa thành sương mù tản ra bốn phía.

Trong khoảnh khắc, bầu trời liên tràn ngập hơi nước trắng xóa.

Thiếu nữ mặc áo giáp màu xanh lục đứng trong tòa điện thấy cảnh này, ả liền cười khinh miệt, cũng không có hành động gì mà chỉ khẽ nói một chữ: "Tự"

Ngay lúc đó, trên trời cao bỗng nhiên dấy lên vô số trận dao động, tiếp đó ngàn vạn điểm sáng màu lam hiện ra, chúng khẽ run lên rồi như những hạt mưa bay tới nhập vào trong làn hơi nước.

"Phanh!"

Làn hơi nước tụ lại, biến ảo thành một ngọn núi màu trắng cao đến ngàn trượng. Nó hơi nhoáng lên, bề mặt tràn ra vô số ký hiệu màu lam, rồi từ từ hạ xuống.

Cả tòa núi đang trôi bồng bềnh, dường như nó không hề có trọng lượng vậy.

Hàn Lập bên dưới nhìn thấy cảnh này, sắc mặt hơi đổi, hắn hét khẽ lên một tiếng rồi toàn thân tỏa ra hào quang màu vàng chói mắt, thân hình lớn bổng lên, hóa thành một con cự viên lông vàng, sau đó giơ hai tay về phía ngọn núi điên cuồng đâm tới.

Quyền ảnh vừa lóe lên đã hóa thành hai cơn lốc bay thẳng lên trời cao.

"Ầm ầm ầm", lớp ký hiệu màu lam bị cơn lốc quyền ảnh đánh cho nhộn nhạo, hình như lúc nào nó cũng có thể bị tán đi. Nhưng ngọn núi màu trắng vẫn đang tiếp tục hạ xuống, hoàn toàn không bị ảnh hưởng chút nào.

Hàn Lập đang biến thành cự viên thấy vậy liền giật mình, hai bàn tay to đột nhiên đồng thời chụm lại, rồi khẽ lật lên.

Hào quang chợt lóe, hai ngọn núi một xanh một đen bỗng nhiên hiện ra trong không trung.

Tiếp đó, hai tay của cự viên xoay tròn như hay bánh xe, trong miệng nó cũng rống một tiếng thật to. Mười ngón tay đồng loạt buông ra, hai ngọn núi liền phát ra một tiếng nổ đình tai, rồi bay vút thẳng lên trời.

Chỉ thấy hai đạo hào quang màu xanh và đen vừa lóe lên đã đâm thẳng vào đây ngọn núi trắng đang hạ xuống.

Đầu tiên là ánh sáng chói mắt tỏa ra khắp nơi. Tiếp đó âm thanh kinh thiên động địa vang khắp trời đất.

Đồng thời có một cỗ dao động như muốn hủy diệt tất cả mọi thứ tỏa ra khắp bốn phía, làm cho cả bầu trời vang lên từng trận ù ù.

Cự viên thấy vậy liền không nói nhiều, hào quang màu vàng quanh thân chợt lóe lên đem Chu Quả Nhi bao bọc vào trong. Liền đó thân hình hắn khẽ động, cả hai đều biến mất vào trong không trung quanh đó, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Còn khuôn mặt của Giải Đạo Nhân đang ở bên Cạnh không chút thay đổi, thân hình của hắn hơi lóe lên đã hóa thành một ngọn gió màu xanh biến mất.

Ngay sau đó, cỗ dao động mang theo sức mạnh hủy diệt đáng sợ kia cuốn qua làm cho không gian quanh đó trở nên vắng vẻ.

Nhưng Nguyên sát đang đứng ở phía bên kia, khi thấy cơn dao động quét ngược tới, hai mắt khẽ nhú lại, miệng ả bắt đầu niệm những chú ngữ khó hiểu, ngay lập tức ở xung quanh ả tỏa ra một mảng hào quang màu lam rất nhu hòa.

Cỗ dao động vừa tiếp xúc lên tấm màn màu lam liền im hơi lặng tiếng tách thành hai nga mà bay qua, kể cả một chút ảnh hưởng cũng không hề có.

Vầng hào quang chói mắt rốt cuộc cũng tan đi để lộ ra khung cảnh trên bầu trời.

Chỉ thấy giữa bầu trời hiện giờ có ba ngọn núi, một lớn hai nhỏ đang chồng lên nhau tạo thành hình tam giác không ngừng giăng có qua lại.

Ngọn núi trắng tỏa hào quang màu lam lóng lánh, xung quanh là các đạo ký hiệu bay qua bay lại liên tục.

Ngọn núi màu đen lại tỏa ra từng đạo khí xám, chúng như sóng to gió lớn hướng lên phía trên hung hăng đánh tới không ngừng.

Còn ngọn núi màu xanh lại tỏa ra ngàn vạn lưỡi kiếm khí, đạo khí tạo thành tiếng veo veo trải đầy khắp nơi.

Đến lúc này ở một chỗ cách đó hơn trăm trượng bỗng nhiên dấy lên dao động, thân hình của cự viên và Giải Đạo Nhân lại một lần nữa hiện ra.

Sự lạnh lẽo lóe lên trong mắt của Nguyên Sát, ả chi ngón tay lên phía trời cao ở xa, đồng thời trong miệng nói ra độc một chữ: "Phong!"

"Rốp!"

Ngọn núi trắng đang có vô số ký hiệu màu lam xoay tròn xung quanh bỗng nhiên vỡ vụn ra, tiếp đó mỗi mảnh vụn của nó liền giống như băng tuyết cực lạnh trong trời đất giáng xuống.

Hào quang màu lam lóe lên, hai tòa núi một xanh một đen mới kịp xông lên đã bị đóng chặt trong một lớp băng màu lam.

Cự viên đó Hàn Lập biến thành như hít phải một ngụm khí lạnh. Nó không chút lưỡng lự đưa các ngón tay lên phóng ra linh hỏa màu bạc, cánh tay khê động, nó nhìn về phía hai ngọn núi phía trước, ném tới.

Nhưng đột nhiên vào lúc này trong không gian xung quanh hiện ra tám bóng người trong suốt, khuôn mặt chúng giống hệt như Nguyên Sát, toàn

thân như một pho tượng băng trong suốt, chúng lao thẳng đến tấn công Hàn Lập và Giải Đạo Nhân.

Còn Chu Quả Nhi, có lẽ vì nàng có tu vị quá thấp nên không bị xem là mục tiêu.

Hàn Lập hơi rùng mình, hắn không dám chân chừ thêm nữa, linh hỏa màu bạc trên tay của cự viên liền hóa thành hai sợi dây đánh tới hai bóng người phía trước.

Đồng thời hào quang dưới sườn cự viên cũng lóe lên, pháp tướng ba đầu sáu tay Phạm Thánh Kim Thân cùng với linh khu xanh biếc cũng bắt người hiện ra, rồi cả hai không chút lưỡng lự đánh tới hai bóng người trong suốt khác.

Còn bốn bóng người đang đánh về phía Giải Đạo Nhân, hắn chỉ bất ngờ há miệng thối ra bốn đạo ánh sáng màu vàng, chúng chợt lóe lên rồi xuyên thủng qua bốn thân hình trong suốt đang bay tới.

Trong chớp mắt, hai bóng người trong số đó đã bị hai sợi dây lửa quấn chặt lấy mấy vòng, ngọn lửa trên đó nhanh chóng bùng lên, đem cả hai người bao phủ vào trong đó.

Nước lửa kỵ nhau, hai bóng người bằng băng nhanh chóng tan biến thành hư vô.

Về phần hai bóng người còn lại bên phía khác thì bị kim thân và linh khu chặn lại, bọn chúng đang đánh nhau đến long trời lở đất, từng trận khí lạnh tỏa ra bốn phía, uy thế kinh người. Coi bộ thực lực của chúng không hề thua kém đám Ma tôn bình thường.

Mà phía bên kia, không biết bốn đạo ánh sáng màu vàng mà Giải Đạo Nhân phun ra có uy lực huyền diệu gì trong đó. Chỉ thấy bốn bóng người

sau khi bị nó xuyên thủng qua trong nháy mắt đã đứng im bất động ở một chỗ.

Giải Đạo Nhân nhắc tay nhẹ nhàng chụp tới khắp nơi.

Bốn bóng người trong suốt này liền vỡ vụn phát ra những tiếng bang bang.

Hàn Lập thấy vậy liền mừng rỡ, hai cánh tay của cự viên cũng hướng tới bên kia sườn khua lên.

Một thanh kiếm khí xanh biếc dài hơn một trượng hiện ra, thoáng chốc nó đã đem hai bóng người đang đấu với kim thân và linh khu đập nát.

Đứng phía xa, Nguyên sát nhìn thấy cảnh này chẳng những không giận mà còn cười rộ, ả đưa hai tay lên ngang ngực rồi bấm niệm thần chú.

Chương 2147: Vong Tình Quyết

Đột nhiên trong hư không xuất hiện vô số đốm sáng màu lam, chúng bắt đầu ngưng kết với nhau tạo thành những bóng người y hệt như tám cái bóng trong suốt khi nãy. Xung quanh Hàn Lập và Giải Đạo Nhân lúc này bỗng có thêm hơn trăm bóng người trong suốt đang bao vây bọn họ.

"Không thể nào!"

Hàn Lập thấy vậy liền trở nên kinh hoảng.

Nếu những bóng người này có thực lực ngang với tám tên lúc trước, như vậy thì mình sẽ phải cùng một lúc đấu với hơn trăm tên có cùng tu vi Hợp Thể Kỳ hay sao?

Cho dù Nguyên Sát có là Thánh Tổ của Ma tộc đi nữa nhưng không thể nào có thần thông đi ngược với lẽ trời như vậy.

Hàn Lập hít sâu một hơi, ở giữa hai mắt của cự viên bỗng nhiên nứt thành một vết máu rồi phun ra làn khí màu đen, làn khí lập tức huyền hóa thành một con mắt đen như mực. Đúng là Phá Diệt Phá Mực!

Con người yêu dị này mới vừa động đã tỏa ánh mắt lạnh băng nhìn khắp bốn phía.

"Ra là vậy..."

Trong miệng cự viên phát ra tiếng ông ông như chuông kêu, nó đưa một cánh tay chụp tới hư không phía trước.

Không gian liền dấy lên từng trận dao động, cánh tay của cự viên vừa nhoáng lên đã liền mất tích vào trong hư không.

Cùng lúc đó hào quang màu vàng léo lên trước ngực của một bóng người trong suốt vừa được ngưng tụ thành, một bàn tay lông lá xù xì từ trong hư không hiện ra, năm ngón tay cũng nhanh như tia chớp bổ đến.

Một màn không thể tin nổi hiện ra!

Khuôn mặt của bóng người trong suốt vốn không hề có chút cảm tình nào nhưng bỗng chốc trở nên kinh hoảng. Hai tay hấn khoanh lên trước ngực, đột nhiên hào quang lóe lên ngưng kết thành, một cái khiên bằng màu lam quay tròn che chắn kín lấy toàn thân. Tiếp đó bàn chân khê giẫm, thân hình nó liền như một mũi tên bắn vọt về phía sau.

Bóng người này hoàn toàn khác với tám cái bóng lúc trước, nó không hề dám đón đỡ bàn tay của cự viên.

Nhưng đúng lúc này, cự viên đó Hàn Lập biến thành bỗng hét lớn một tiếng làm cho không gian quanh đó cộng hưởng ông ông lên. Bàn tay của cự viên ở phía bên này cũng trở nên sắc bén như không gì không phá được, năm ngón khê hé ra bắt lấy tám khiên bằng đem đập nát không còn một mảnh.

Bàn tay lại rút lên một tiếng chói tai rồi bắn vọt đi.

Bóng người trong suốt đang bỏ chạy kia chỉ kịp nhìn thấy trước ngực có một bàn tay lông lá màu vàng thật to nhoáng đến, ngực hấn chột nóng rất lên. Bàn tay đã xé rách lồng ngực hấn rồi truyền từng cơn đau đớn khủng khiếp vào tận sâu trong hồn phách. Bóng người không kịp chế được đành hét lên một tiếng thật thảm thiết.

Khuôn mặt vốn rất giống Nguyên sát của nó bỗng nhiên biến ảo thành bộ dáng của một ma vật có đôi tai khỉ đang rất giận dữ. Nó gượng gạo cúi đầu xuống nhìn lỗ thủng khổng lồ đó bàn tay lông vàng gây ra trước ngực.

"Phanh!"

Một ngọn lửa bạc cháy bùng lên trên bàn tay lông vàng, liền đem ma vật bao trùm vào trong đó.

Con ma vật này gào rống lên mấy tiếng thảm thiết rồi nhanh chóng tắt nghẽn lại.

Lúc này, bàn tay đầy lông vàng khẽ run lên rồi biến mất.

Cự viên lông vàng chậm rãi thu bàn tay vừa rồi trở về.

Mà cùng với lúc ma vật bỏ mạng, các bóng người khác đang phân tán khắp nơi trong không trung bỗng tự nhiên vỡ nát ra, hóa thành vô số điểm sáng màu lam rồi tan biến giữa không trung.

Nguyên Sát đang đứng phía dưới nhìn thấy vậy, lần đầu tiên vẻ khó coi mới xuất hiện trên mặt ả.

Ma vật trong suốt mà ả nuôi khi nãy là Tinh Tượng Thú, một loại ma thú cực kỳ hiếm hoi. Chẳng những nó có được thần thông cực kỳ băng lạnh mà còn có thiên phú một lúc hóa thành trăm ngàn tấm thân, ở các trận chiến trước đây, mỗi khi thả con thú này ra, nếu đối thủ không thể tìm ra bản thể của nó, thì chỉ nhờ vào những hóa thân nó có thể quét sạch đối thủ có tu vi dưới Đại Thừa Kỳ.

Mà Nguyên Sát cũng nhờ có nó mà tiêu diệt được không biết bao nhiêu cường địch. Nhưng vừa rồi mới chỉ thả nó ra được một chút đã bị Hàn Lập dễ dàng khám phá ra điểm yếu rồi đem giết luôn.

Điều này nằm ngoài dự đoán của ả, sự khinh thường Hàn Lập lúc trước của ả cũng giảm đi hơn phân nửa.

Tuy nhiên ma thạch bản mạng của con Tinh Tượng Thú này đã được ả luyện hóa hòa làm một thể. Dù thân thể nó bị phá đi, nhưng chỉ cần sau này ả tế luyện lại một thời gian thì vẫn có thể làm cho nó sống lại.

Chính vì vậy mà Nguyên Sát càng đề cao cảnh giác, nhưng ả cũng không mấy tức giận vì lần thua thiệt vừa rồi.

"Đúng là có chút bản lĩnh. Thảo nào điều bộ lại ngang tàng đến thế. Nhưng nếu ngươi nghĩ rằng chỉ với một chút thần thông như vậy mà có thể đối chọi với Thánh Tổ thì đã sai hoàn toàn rồi. Ta không biết tên Thánh Tổ lúc trước ngươi nhìn thấy đang bị cái gì, hay gặp phải hoàn cảnh phức tạp nào. Nhưng bây giờ bốn tọa sẽ toàn lực ra tay, ngươi sẽ tuyệt đối không có phần thắng đâu." Nguyên sát nói mấy câu lạnh lùng xong liền bấm niệm pháp quyết. Một đám mây màu lam sáng rực hiện ra sau lưng ả, sau đó lại hóa thành một cột sáng phóng lên cao vút.

Tiếp đó, một cái bóng ánh chó sói cao hơn mười trượng bất ngờ xuất hiện trên không, toàn thân nó màu lam, hai hốc mắt có lửa cháy đỏ rực.

Một làn khí tức đáng sợ làm người ta ghệt thở từ thân hình con sói tỏa ra tràn ngập khắp trời đất, rồi hướng tới phía bên đám người Hàn Lập.

Cự viên đó Hàn Lập biến thành bị luồng khí tức khủng khiếp này ập đến liền run lên, hai chân nó cũng loạng choạng lùi nhanh về sau vài bước.

Cho dù Hàn Lập có là vô địch trong giới Hợp Thể Kỳ đi nữa, nhưng khi hấn đối mặt với áp lực của một gã Đại Thừa Kỳ cũng không tránh khỏi bị ép thụt lui lại.

Giải Đạo Nhân ở bên này vẫn tỏ ra lạnh lùng như thường, một tay của gã khẽ vung lên, thả ra một vầng hào quang màu vàng đem toàn thân hắn và Chu Quả Nhi cạnh đó bao bọc vào trong.

Khi làn áp lực khủng khiếp tràn tới chỗ Giải Đạo Nhân, quang sáng ở phía trước chỉ lóe lên vài cái rồi hoàn toàn không có chuyện, gì xảy ra tiếp.

Chu Quả Nhi đứng bên cạnh cũng không hề tổn thương cọng tóc nào.

"Đây là bản mạng ma tướng của Nguyên Sát sao, quả đúng là vô cùng đáng sợ! Giải huynh, bây giờ ngươi đã khôi phục được mấy phần pháp lực rồi, có thể toàn lực đánh một trận không?" Cự viên tỏ ra kiên kị nhìn về bóng ảnh của con sói màu lam phía xa, nó lại quay qua Giải Đạo Nhân hỏi.

"Bây giờ ta vẫn còn thiếu một chút nữa mới khôi phục lại cảnh giới Đại Thừa, nếu chỉ một mình ta thì không thể đánh lui ả được." Giải Đạo Nhân chờ đợi trả lời.

"Không phải chỉ một mình Giải huynh, còn có Hàn mỗ ở đây. Nếu bây giờ không đánh lui ả, chỉ sợ ả sẽ không để yên cho chúng ta đi. Đạo hữu hãy ra tay hết sức đi" Cự viên nói oang oang.

"Nếu ta và ngươi phối hợp thì đúng là có thể thắng." Ánh mắt của Giải Đạo Nhân chợt lóe, hắn gật đầu trả lời.

Hàn Lập nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõm. Cự viên đó hắn biến thành liên không hề do dự đâm thùm thụp vào ngực, tiếp đó quanh thân nó bay ra vài quần sáng đủ loại màu sắc khác nhau. Sau khi quay một vòng, chúng liền biến thành các hình ảnh của các loại Chân Linh như Thiên Long, Thái Phượng, Côn Bằng...

Mà Phạm Thánh Kim Thân đang ở một bên khác cũng quay về nhập vào thân hình của cự viên.

Ngay sau đó thân hình của cự viên lông vàng nhanh chóng lớn lên gấp bội, chẳng mấy chốc đã hóa thành một con quái vật to như quả núi. Đồng thời xung quanh thân thể nó tỏa ra hào quang màu vàng rực rỡ, nó rống to một tiếng, lập tức biến thành hình dáng ba đầu sáu tay

Còn Giải Đạo Nhân bước nhanh một bước về phía trước, trong vầng hào quang màu vàng hần liền trở về hình dáng vốn có là một con cua khổng lồ. Trên thân nó bỗng vang lên một tiếng sấm ầm ầm rồi tuôn ra vô số tia chớp màu bạc, chúng đan chi chít vào nhau rồi tạo thành một cái võng bằng sấm chớp thật lớn che phủ toàn thân con cua bên dưới.

Nguyên Sát nhìn thấy hình dạng của cự viên và con cua khổng lồ thì đồng tử khê co lại, ả cũng không nói gì thêm mà đem bàn tay lật lên, trong tay bỗng hiện ra một cây chùy nhỏ màu nửa xanh nửa trắng.

Cây chùy dài khoảng ba thước, mặt ngoài chi chít khoảng hơn trăm hoa văn hình con mắt màu vàng.

Cổ tay của Nguyên sát khê run lên, cây chùy nhỏ tỏa ra ánh sáng chói mắt, hơn trăm con mắt trên thân nó cũng đồng thời mở ra để lộ bên trong là những con người màu vàng nhạt đang chớp chớp chuyển động không ngừng.

Nếu nhìn vào cảnh này, quả thật làm cho người ta sợ lạnh tóc gáy!

Nguyên Sát hừ lạnh, cánh tay hơi động đem cây chùy nhỏ ném lên trên không trung.

Một tiếng nổ vang lên, giữa không trung đột nhiên hiện ra bóng một cây chùy thật lớn màu trắng. Nó hung hăng đập xuống.

Từ trên bóng chùy truyền đến những tiếng sấm ầm ầm.

Hai mắt của Hàn Lập lóe sáng, hần tỏ ra hơi ngạc nhiên.

Cây chùy màu trắng không đánh về phía Hàn Lập cùng với Hoàng Kim Cự Giải, mà nó lại bay tới một ngọn núi nhỏ ở bên dưới.

Dựa vào uy thế khủng khiếp của cây chùy, chỉ sợ nếu đỉnh núi bên dưới bị đánh trúng chắc chắn sẽ bị đập nát.

Nhưng đúng lúc này, trên đỉnh núi lại vang lên một âm thanh lạnh nhạt của một nam tử nào đó.

"Nguyên đạo hữu quả không hổ thẹn là một Thánh Tổ của Ma tộc, chỉ mới một lúc đã phát hiện ra lão phu rồi!"

Tiếng nói vừa dứt thì một đạo cầu vòng màu bạc từ trên đỉnh núi lóe lên, nó hơi chớp động một cái đã đụng vào bóng chùy đang đánh xuống.

Một tiếng nổ long trời lở đất!

Hai làn hào quang màu bạc và trắng hòa vào nhau tạo thành một quả cầu thật lớn. Khối cầu ở giữa không gian nổ tung ra, hóa thành những cơn lốc dao động kịch liệt hướng về các nơi tràn đi.

Các đỉnh núi, rừng cây ở xung quanh đó liền biến thành tro bụi, cả một vùng rộng lớn cũng bị san phẳng.

Sau khi cơn lốc của vụ nổ tan đi, không trung phía trên đỉnh núi lúc này bỗng hiện ra thêm hai bóng người.

Hàn Lập cúi xuống, ánh mắt vừa nhìn thấy họ, trong lòng hần bỗng như trời nghiêng đất ngã.

Hai người kia là một nam một nữ, nam mặc chiếc áo bào màu bạc, hai bên có sọc đen thui chạy dài đến tận hông, khuôn mặt trẻ trung, hần đang

thần nhiên cười.

Nữ có dáng vẻ thướt tha, da thịt trắng như tuyết, mái tóc dài óng ánh như bạc nguyên chất thẳng tắp sau lưng. Càng nhìn càng thấy thiếu nữ có dung mạo xinh đẹp trong trắng cực kỳ, làm cho người ta có cảm giác như được thoát tục vậy.

Nàng vừa hiện ra đã dùng đôi mắt màu xanh nhạt xinh đẹp ngóng về cựu viên đó Hàn Lập biến thành, vẻ mặt của nàng có chút kích động.

Nguyên Sát vừa thấy gã nam tử kia thì trở nên cau có, trên mặt liền như được phủ thêm một tầng băng, ả nói:

"Ngao Khiếu, lão gia hỏa như ngươi cũng dám một mình lên tới đây sao? Chẳng nhẽ người không biết sợ chết ư?"

Nam tử kia đúng là tu sỹ Đại Thừa duy nhất của Yêu tộc, hắn xuất thân từ tộc Ngân Nguyệt Lang, chính là Ngao Khiếu Lão tổ.

Thiếu nữ tóc màu bạc ở bên cạnh hắn chính là người mà năm đó Hàn Lập từ biệt ở Côn Ngô Sơn đến tận mãi sau này ở Linh giới vẫn chưa gặp lại, Linh Lung tiên tử.

Hàn Lập vừa gặp lại được Ngân Nguyệt liền tỏ ra ngẩn ngơ, sau khi con giật mình qua đi hắn lại tỏ ra mừng như điên. Nhưng không đợi hắn kịp hỏi thăm lời nào thì Ngao Khiếu đã cười ha hả nói trước:

"Nguyên Sát, nếu đúng là ngươi thật sự có bản lĩnh giữ lại tám xương già nua này thì ta cũng không xuất hiện ở đây đâu. Nhưng bây giờ ngươi hay xem lại đi, ngoài lão phu còn thêm hai vị đạo hữu này nữa thì ngươi có thể nắm được bao nhiêu phần thắng đây? Đừng nói là bắt ta nắm lại, mà chính ngươi đang gặp phiền toái mới đúng!"

Chương 2148: Chuyện trò

Vẻ mặt của Nguyên sát không khỏi trầm xuống khi nghe Ngao Khiếu nói vậy. Ắ đưa ánh mắt nhìn tới chỗ Hàn Lập đang biến thành cự viên cùng với Hoàng Kim Cự giải, nhúu mày suy tính một lúc rồi bật cười lạnh lùng. Bàn tay của ả khẽ phất vào hư không, cái tiểu chùy màu trắng chợt hiện ra rồi lóe lên một vầng hào quang màu vàng, sau đó nó lại quý dị biến mất.

Cái bóng của con sói khổng lồ cũng lao đến nhập vào trong tòa điện không thấy tăm hơi.

Tiếp đó cả tòa điện lớn tỏa ra vô số ký hiệu màu lam, nó run lên rồi hóa thành một đoàn hào quang màu lam phá không bay đi. Chỉ mới chớp động một cái, mà bóng dáng của nó đã biến mất ở cuối chân trời.

Mãi tận lúc này, từ xa văng vẳng truyền đến giọng nói của Nguyên Sát.

"Ngao Khiếu, nếu ngươi đã nhúng tay việc này thì ta sẽ rút lui. Nhưng may mắn sẽ không thường xuyên đến với ngươi như vậy đâu. Lần tới nếu để ta bắt gặp các ngươi đi một mình, ta sẽ tuyệt đối không dễ dàng buông tha các ngươi."

Vừa dứt lời, lam quang ở phía chân trời lại chợt lóe lên vài cái rồi biến mất.

Tuy Nguyên Sát là phụ nữ nhưng phong cách làm việc của ả lại rất quyết đoán. Vừa thấy Ngao Khiếu xuất hiện thì biết hôm nay không thể thoải mái đánh chết Hàn Lập, mà ngược lại có thể bản thân sẽ lâm vào nguy hiểm. Vì vậy ả dứt khoát bỏ đi, không hề chân chừ do dự.

Hàn Lập thấy vậy liền thở phào nhẹ nhõm. Hắn gọi Giải Đạo Nhân một tiếng rồi toàn thân hai người tỏa ra hào quang chớp động, cả hai liền khôi phục hình dáng con người.

Còn khối băng đang giam giữ hai tòa cực sơn thì bị Hàn Lập nâng tay thả ra hai ngọn lửa màu bạc làm tan chảy mặt ngoài khối băng. Hai ngọn núi một lần nữa hạ xuống, liền bị Hàn Lập đưa tay áo ra thu lấy.

Ngao Khiếu xoay người lại đưa hai mắt hướng về phía Hàn Lập rồi giơ một cánh tay lên. Một đạo ánh sáng trắng bắn ra xoay tròn một cái rồi tỏa ra hào quang chói mắt, lập tức phía trước hiện ra một cái thuyền lớn xung quanh lấp lánh ánh sáng bạc. Chiếc thuyền chia làm năm tầng, dài hơn trăm trượng, mặt trên có mấy vệ sĩ mặc áo giáp đứng yên cầm trong tay những chiếc thương màu bạc.

"Các ngươi cũng đi lên đi." Ngao Khiếu lão tổ thản nhiên phân phó, sau đó lão mang theo Ngân Nguyệt cùng bay lên thuyền, tiến thẳng lên căn phòng trên tầng cao nhất.

Những vệ sĩ yên lặng chỉ khẽ nghiêng người, hơi cúi đầu tỏ vẻ kính cẩn.

"Khôi lỗi!"

Hàn Lập liếc mắt một cái liền nhận ra ngay thân phận của những vệ sĩ mặc chiến giáp kia. Sau khi trầm ngâm một hồi, hắn liền quyết định mang theo Giải đạo nhân cùng Chu Quả Nhi từ từ bay lên thuyền.

Những con khôi lỗi màu bạc đã được Ngao Khiếu ra lệnh, chúng thấy ba người Hàn Lập lên thuyền nhưng chỉ lẳng lặng đứng ở chỗ cũ, không hề muốn cản lại chút nào.

Mãi khi đi đến trước cửa đường như Hàn Lập sực nhớ tới điều gì, hắn liền quay lại dặn dò Chu Quả Nhi tạm thời đợi hắn ở bên ngoài, rồi mang

theo Giải đạo nhân cùng tiến vào căn phòng.

"Bái kiến Ngao Khiếu tiên bối!"

Hàn Lập vừa tiến vào phòng, lập tức nhìn lên Ngao Khiếu lão tổ đang ngồi ở một chiếc ghế màu vàng, sau đó hơi thi lễ nói.

Ngao Khiếu lão tổ không lập tức mở miệng nói chuyện, mà là thầm đánh giá Hàn Lập một phen, lộ ra vẻ mặt cười như không cười.

Ngân Nguyệt cúi đầu đứng sau lưng của Ngao Khiếu Lão Tổ. Đường như nàng không có dũng khí để nhìn Hàn Lập.

"Người là Hàn Lập mà người ta đồn rằng chỉ mất hơn ngàn năm đã từ Hóa Thân Kỳ trở thành Hợp Thể Kỳ sao? Vừa nãy lão phu được chính mắt nhìn thấy mới phát hiện ra là lời đồn đại còn hơi xem nhẹ người. Hiện tại người đã là Hợp Thể hậu kỳ rồi à." Cuối cùng Ngao Khiếu Lão Tổ cũng chịu mở miệng, giọng nói lại có vẻ hiền hòa.

"Văn bối chính xác đã tu luyện đến hậu kỳ. Tiên bối đã biết văn bối từ trước sao?" Vẻ mặt của Hàn Lập rất bình tĩnh, nhưng sau khi nói xong lại nhìn không được, liếc mắt nhìn Ngân Nguyệt một cái.

Cô gái tóc trắng vẫn cúi đầu không nói.

"Tên của Hàn đạo hữu lão phu đã biết qua lời kể của nha đầu Ngân Nguyệt khi nó mới trở về từ Nhân Giới. Nhưng sau khi đạo hữu tiến vào cảnh giới Hợp Thể Kỳ thì lão phu mới thực sự chú ý. Dù sao mỗi một tu sĩ Hợp Thể đều là người có sức chiến đấu rất cao trong Hải tộc, vì vậy sẽ được lão phu để tâm nhiều hơn một phần. Ngân Nguyệt, còn không lại đây chào hỏi người ta một tiếng đi. Lúc trước nếu không phải Hàn đạo hữu ra tay cứu giúp thì làm sao hai đạo hồn của người có thể hợp lại làm một rồi"

trở về Linh giới được." Ngao Khiếu Lão Tổ mỉm cười trả lời, bỗng nhiên lão quay lại nói với Ngân Nguyệt ở phía sau.

"Ngân Nguyệt xin chào Hàn huynh. Ngày đó sau khi chia tay ở Nhân giới, thiếp thân chưa từng gặp lại đạo hữu. Nhưng đại ân năm đó thiếp thân vẫn ghi nhớ trong lòng." Ngân Nguyệt ngẩng đầu lên, khuôn mặt hết sức bình thản. Nếu như so với cái sự kích động của nàng lúc mới gặp Hàn Lập thì quả thật đây đúng là hai người khác nhau.

Vẻ mặt của Hàn Lập khẽ động, trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc. Hắn ngắm nhìn Ngân Nguyệt một lúc mới thấy nàng hoàn toàn không có vẻ gì là đáng làm bộ, lúc này mới đoán một lúc rồi cười ha hả: *"Năm xưa vẫn bói không biết thân phận của tiên tử nên đã có chút mạo phạm, mong rằng Linh Lung đạo hữu không vì vậy mà phiền lòng. Còn lần trợ giúp tiên tử khi đó cũng chỉ là việc thuận nước đẩy thuyền mà thôi, xin tiên tử chớ để ý làm chi."*

"Ha ha, hai người các ngươi đã nhiều năm không gặp nên có chút e thẹn cũng không có gì đáng lạ. Nhưng dù thế nào thì việc Hàn Đạo hữu có ân cứu mạng với nha đầu này vẫn là sự thật. Sau này khi lão phu trở về nhất định sẽ cảm tạ." Trong mắt của Ngao Khiếu tỏ ra hơi khác lạ, sau đó lão cười ha hả nói.

"Nơi này đã bị thế lực của Ma tộc khống chế, chẳng lẽ tiên bói tới đây để dò la tin tức của chúng sao?" Không biết trong lòng Hàn Lập đang nghĩ gì, hắn vội chuyển đề tài.

"Cũng không hẳn như vậy!" Thật nằm ngoài phán đoán của Hàn Lập, Ngao Khiếu Lão Tổ hơi trầm ngâm một chút rồi ồm ờ trả lời.

"Tiên bói muốn nói là..." Hàn Lập ngắt người.

"Mấy tháng trước, từ liên quân báo tin về nói là ba gã Thánh Tổ của Ma tộc phụ trách khu vực này được thay đổi. Ngoai ra Ma tộc còn muốn khuếch trương điện tích bị ma hóa trong khu vực chúng chiếm đóng. Lão phu được người khác nhờ vả đến đây để xác định xem tin tức này có phải là thật hay không, nhận tiện nếu có thể thì đem vài cái Ma Hóa Mẫu Trận hủy luôn đi." Về mặt của Ngao Khiếu tỏ ra nghiêm nghị.

"Sự thay đổi về các Thánh Tổ của Ma tộc cũng là điều dễ giải thích. Nhưng thưa tiền bối, Ma Hóa Mẫu Trận là thứ gì vậy? Nếu ta nhớ không nhầm, trong khu vực của Nhân tộc từng có vài nơi xuất hiện dấu hiệu của sự ma hóa, chẳng nhẽ nơi này cũng xảy ra chuyện giống như vậy sao?" Hàn Lập trừng mắt hoài nghi hỏi.

"Khi Ma tộc muốn định cư lâu dài ở Linh giới, nhất định phải ma hóa một khu vực nào đó, đem linh khí ở nơi đó hoàn toàn chuyển hóa thành ma khí mới được. Mà muốn làm được chuyện này phải dùng một loại ma trận đặc biệt, dựa vào các loại cây cối tự nhiên từ từ thực hiện việc chuyển hóa. Lúc trước Ma tộc đã thử làm việc này ở địa bàn của hai tộc Nhân Yêu chúng ta, nhưng mới vừa tiến hành đã bị người của chúng ta phát hiện ra, rồi đem hầu hết các bộ phận quan trọng của trận pháp phá hủy sạch sẽ, cuối cùng kế hoạch này của chúng đã bị thất bại. Nhưng tình hình của Mộc tộc nơi đây còn phiền phức hơn, chẳng những hơn một nửa lãnh thổ đều đã bị bố trí loại trận pháp này, mà mấy năm trước đây chúng còn bắt đầu xây dựng một cái mẫu trận. Nếu cái mẫu trận này được xây dựng thành công, nó có thể liên kết mấy trăm ngàn tòa trận pháp nhỏ với nhau. Con muốn phá hủy được toa mẫu trận, chỉ e là việc vô cùng khó khăn. Nhưng nếu có thể hủy diệt được vài tòa như vậy, đương nhiên có thể làm quá trình ma hóa bị chậm lại."

Ngao Khiếu Lão Tổ nói tới đây liền dừng lại một chút, sau đó tỏ vẻ cười mà như không cười đột nhiên hỏi một câu làm Hàn Lập giật mình.

"Mấy năm nay hoàn toàn không nghe được tin tức gì về Hàn đạo hữu, có phải người đã cùng đám người các Chân Linh Thế Gia tiến vào Ma giới?"

"Sao tiên bối lại biết chuyện này? Đúng là trước đây ta đã cùng Lũng đạo hữu, Diệp tiên tử và một vài người của Linh tộc hợp tác với nhau để lên vào Ma giới!" Hàn Lập phân vân trong chốc lát, cuối cùng đành gượng gạo cười.

"Chuyện này cũng không có gì lạ lắm. Cùng một lúc các người đều mai danh ẩn tích hết, mà việc liên quan đến Tây Linh Trì và Tịnh Linh Liên cũng không phải là thứ gì đó quá bí mật. Mỗi lần Ma giới khai thông với Linh giới đều có một vài người ở các tộc khác nhau âm thầm tổ chức lên vào Ma giới để tìm cơ duyên này. Nhưng để thực sự thành công thì quả thực vô cùng ít ỏi, chỉ có vài người thôi. Giờ đây chỉ gặp được một mình người, như vậy chắc những người khác đã chết cả rồi." Ngao Khiếu Lão Tổ thông dong nói.

"Tiên bối thật trí tuệ hơn người, văn bối và những người kia tiến vào Ma giới chính là vì cơ duyên này. Nhưng trong Ma giới có vô vàn nguy hiểm, các đạo hữu khác đều lần lượt gặp rủi ro cả rồi, chỉ có mỗi mình văn bối còn may mắn trở về Linh giới thôi" Hàn Lập sợ run lên, một lúc sau mới thở dài trả lời.

Hắn thực không ngờ được rằng, so với chuyện đi Ma giới của hắn thì trước đây đã có rất nhiều người làm như vậy rồi, nhưng trong số những người bọn họ đã có đến tám chín phần còn chưa đặt chân đến được Ma Nguyên Hải chứ đừng nói là có thể trở về.

"Với tu vi của các người mà muốn tiến vào Ma giới thật chẳng khác nào làm chuyện mười phần sống, một phần chết. Tuy vậy nhưng những thứ các người thú hoạch được lại càng không thể tưởng tượng được. Cái khác

không nói, bản thể của người sau lưng người chắc là Hoàng Kim Thánh Giải ở Ma Nguyên Hải a. Nhưng tu vi của hần sao lại thấp đến bậc này? Chắc chắc, một khi khôi Ngụy Tiên Bảo này toàn lực ra tay, chỉ sợ ngay cả ta cũng không đỡ nổi. Thật không thể tin được, người đã làm cách nào mà lừa nó đi ra ngoài thế?" Ngao Khiếu nhìn về Giải Đạo Nhân cười hắc hắc, trong mắt hần cũng không dấu nổi vẻ ngưỡng mộ.

"Xem ra trước đây tiên bối đã gặp được Giải huynh. Giải đạo hữu đã có trí khôn rồi, tại hạ cũng không lừa lọc gì cả. Ta cùng Giải đạo hữu thực hiện một mối giao dịch nên hần mới tạm thời đi cùng ta một thời gian thôi." Hàn Lập đành hăng rồi trả lời.

"Thì ra là thế!" Ngao Khiếu Lão tổ ngáp dài, lão tổ vẻ không tin tưởng lắm.

Con của vàng này đã ở Ma Nguyên Hải đã hàng trăm vạn năm rồi, nếu đúng là dễ dàng như lời nói của Hàn Lập, chi e là đã có không biết bao nhiêu tên có tu vi kinh người từ các giới diện khác nhau đến dụ nó đi.

Tuy Ngao Khiếu vô cùng hâm mộ khôi Ngụy Tiên Khôi Lỗi này, nhưng hần cũng không hề muốn cướp đoạt nó.

Dù sao thì những kẻ có tu vi như hần cũng không dễ dàng bị các vật ngoài thân lung lay.

Huống hồ gì lúc vừa mới gặp Hàn Lập, hần đã phát hiện ra lúc này chẳng những Hàn Lập có tu vi Hợp Thể Hậu kỳ mà còn mơ hồ muốn đột phá vào cảnh giới Đại Thừa, vì vậy trong lòng hần đang dấy lên từng trận sóng to gió lớn.

Sự việc xưa nay hần đang canh cánh trong lòng, mãi cho đến bây giờ, cuối cùng cũng xuất hiện một cơ hội xoay chuyển.

Ngao Khiêu suy tư đến đây, hắn liền quay lại liếc nhìn Ngân Nguyệt, chỉ thấy trên khuôn mặt thiếu nữ này vẫn nhẹ như gió, bạc như mây. Thấy vậy trong lòng hắn hơi trầm xuống, hắn lại hỏi Hàn Lập:

"Lão phu cũng không quan tâm những việc ngươi đã làm ở Ma giới, nhưng cuối cùng ta muốn hỏi ngươi một điều cho rõ ràng, mong rằng ngươi sẽ trả lời thành thật cho ta. Hàn đạo hữu, lúc ngươi chui vào Tủy Linh Trì ở Ma Nguyên Hải, ngươi có ăn gốc Tịnh Linh Liên nào không?"

Chương 2149: Thành Mộc Miên

Hàn Lập vừa nghe Ngao Khiếu lão tổ hỏi như vậy, vẻ mặt khẽ đổi, hai mắt của hắn cũng híp lại nhìn thẳng vào đối phương.

"Tiền bối cho rằng vẫn bối có thể thành công sao?" Một lúc lâu sau, cuối cùng Hàn Lập cũng đã khôi phục được vẻ mặt bình thường, hắn hỏi lại.

"Tuy rằng Tảo Linh Trì cùng Tịnh Linh Liên kia có danh tiếng vô cùng to lớn. Thậm chí ở giới diện nào cũng có rất nhiều kẻ mạnh chú ý tới nó. Nhưng lão phu lại chưa từng nghe nói qua có mấy người có thể đạt được điều mong muốn. Theo lý thuyết thì người cho dù có thể bình yên trở về từ Ma giới nhưng thật sự vẫn khó có thể có được cơ duyên này. Nhưng không biết tại sao, lão phu sau khi vừa thấy ngươi, bỗng nhiên lại mơ hồ thấy cơ hội của ngươi cũng không nhỏ giống như ta tưởng tượng lúc ban đầu. Chắc hẳn là người đã thành công rồi a." Ngao Khiếu lão tổ do dự một chút rồi nghiêm trang nói.

"Nếu tiền bối cảm thấy vẫn bối chắc hẳn là đã thành công. Vậy cứ cho là vẫn bối đã tiến được vào tảo linh trì đi." Hàn Lập suy đi tính lại một lúc mới cười gượng gạo trả lời.

Nếu là trước kia thì tất nhiên là hắn sẽ không dễ dàng để lộ tin tức quan trọng bậc này ở trước mặt một gã có tu vi Đại Thừa như Ngao Khiếu.

Nhưng hiện tại hắn đã đem Niết Bàn Thánh Thể tu luyện đến tầng thứ hai, có thể vận dụng Huyền Thiên Kiếm, lại còn có Giải Đạo Nhân ở bên

cạnh. Dù đối mặt với tu sĩ Đại Thừa Kỳ cũng không phải lo lắng quá nhiều. Cho nên cũng không có điều gì phải kiêng dè.

Hơn nữa trong lòng Hàn Lập cũng muốn biết, vị tu sĩ Đại Thừa của yêu tộc này sau khi biết được câu trả lời của hắn sẽ tỏ ra như thế nào.

"Tốt, tốt lắm. Nếu ngươi đã vào được Tây Linh Trì và ăn Tịnh Linh Liên thì sau này có thể nắm chắc vài phần khả năng tiến bước lên Đại Thừa. Nhưng chính vì lẽ đó mà những suy tính của lão phu dành cho Ngân Nguyệt khi trước đều là vẽ rắn thêm chân rồi. Thật là không đúng, nếu sớm biết như thế, ta đã không nên ngăn cản nàng sớm đến gặp ngươi, cũng làm cho nàng không phải tu luyện cái pháp quyết vớ vẩn kia." Ngao Khiếu lão tổ vừa nghe Hàn Lập nói, sắc mặt liền trở nên quái dị, trong miệng cũng có một tia hồi hận trả lời.

"Vẽ rắn thêm chân? Môn pháp quyết kia?"

Hàn Lập nghe vậy khẽ cau mày, ánh mắt đảo qua khuôn mặt lạnh nhạt của Ngân Nguyệt, trong lòng đã mơ hồ đoán được một chút gì đó liền không khỏi trầm xuống.

"Tu luyện Vong Tình Quyết là do chính ta lựa chọn thì sao lại có thể oán trách Tổ Phụ được. Hơn nữa nếu không có pháp quyết này, làm sao ta có thể nào lấp lại những vết thương trong lòng, tiến lên cảnh giới Hợp Thể. Mà sau khi tu luyện pháp quyết này, Linh nhi mới biết được thế gian hết thảy yêu hận cũng đều không cần thiết. Chỉ có con đường tu luyện mới là thứ ta cần lưu tâm tới. Sau này chỉ cần ta gia tăng khổ tu thì bình cảnh trước mắt có thể tăng khả năng đột phá." Ngân Nguyệt nói hết sức bình tĩnh.

"Vong Tình Quyết! Bình cảnh? Tiền bối, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Hay là công pháp mà Ngân Nguyệt tu luyện xảy ra vấn đề sao?" Hàn

Lập rốt cục không giữ được kiên nhẫn.

"Người không hỏi lão phu cũng sẽ nói tỉ mỉ cho người. Nhưng nơi đây không phải chỗ có thể ở lâu, mà chuyển đi vào khu vực Ma tộc đang chiếm đóng này của ta cũng có thể xem như hoàn thành rồi. Người cùng Giải đạo hữu trước tiên đi sẽ theo lão phu trở về đại doanh của liên quân đi. Ở trên đường, lão phu sẽ giải thích thêm cho hai người." Ngao Khiếu lão tỏ chậm rãi nói.

"Nếu như tiền bối có lời như vậy, tất nhiên vẫn bối sẽ tuân theo." Hàn Lập kiềm chế lại nghi vấn trong lòng, cân nhắc kĩ càng rồi cuối cùng cũng đáp ứng.

Ánh mắt của Ngân Nguyệt chớp động vài cái, nhưng vẫn không nói lời nào.

"Tốt lắm! Người đâu, mau mang trà lên đây, hơn nữa lập tức truyền lệnh quay về Mộc Miên Thành cho ta. Nhị vị đạo hữu, ngồi xuống tiếp tục nói chuyện đi." Ngao Khiếu lão tỏ quay ra ngoài nói với đám môn hạ.

"Vâng, chủ nhân!"

Ở ngoài lập tức truyền đến vài thanh âm cứng nhắc. Chiếc thuyền như tào lâu dài màu bạc khẽ run lên rồi phát ra một tiếng vù vù phá không bay đi.

Hàn Lập cùng Giải đạo nhân thấy vậy, cũng theo lời mà mỗi người ngồi xuống một chỗ.

Gần như trong cùng một lúc, ngoài cửa có mấy tiếng bước chân nhẹ nhàng. Vài thị nữ mặc váy màu bạc tay cầm khay trà đi đến. Kính cẩn đem dâng lên mỗi người một ly trà xanh biếc.

Hàn Lập đang nghĩ đến việc của Ngân Nguyệt, tự nhiên không có tâm tư nhấm nháp thứ linh trà không tầm thường này.

Nhưng vì giữ phép lịch sự nên khẽ nhấp môi lấy lệ rồi đem chén trà đặt ra tới một góc bàn. Sau đó yên lặng mà chờ Ngao Khiếu lão tổ nói.

Nhưng thật không ngờ rằng, Giải Đạo Nhân cầm ngang chén trà bình tĩnh đánh giá. Sau đó lại một hơi uống hết vào trong bụng, còn lắc lư cái đầu chờ dẫn nói:

"Quả là vậy, trong nước trà này có linh lực đặc thù tựa hồ đối với ta có một chút lợi ích. Ngao đạo hữu còn có thứ này không?"

"Ha ha, Giải huynh thật sự là người ngay thẳng. Yên tâm, Bích Long trà này tuy rằng rất hiếm có, nhưng lão phu còn thêm một ít. Giải huynh đã nói thích thì lão phu sẽ đem tặng." Ngao Khiếu lão tổ hai mắt sáng ngời, không lưỡng lự trả lời.

Xem ra lão cũng muốn tạo quan hệ tốt với Hoàng Kim Cự Giải.

"Ta cảm ơn." Dù sao Giải Đạo Nhân cũng là khách, hắn cũng không nói thêm điều gì.

Biết rõ đối phương có thân phận là Ngụy Tiên Khôi lỗi, Ngao Khiếu lão tổ cũng không mấy để ý rồi quay qua nhìn Ngân Nguyệt, trong mắt hiện lên một tia yêu thương nói:

"Linh nhi, ngươi mới tu luyện Vong Tình Quyết không lâu, tâm tình còn chưa vững chắc, nên về trước an dưỡng đi. Đừng để xảy ra cái gì ngoài ý muốn, bây giờ chỉ cần hai vị đạo hữu này ở lại với lão phu thôi."

"Nếu là mệnh lệnh của tổ phụ, Linh nhi tất nhiên sẽ tuân mệnh." Ngân Nguyệt suy nghĩ xong, liền lập tức lui xuống.

Nàng hướng Hàn Lập cùng Giải đạo nhân thi lễ xong liền thông dong rời khỏi căn phòng. Vẻ mặt vẫn hết sức lạnh nhạt, dường như nàng coi Hàn Lập ở trước mắt chỉ như một gã bằng hữu tầm thường vậy.

Hàn Lập nhìn chăm chăm vào bóng người vừa xoay bước đi, môi khẽ nhúc nhích vài, nhưng vẫn là im lặng không có gì lờn để nói ra.

Biểu tình của hai người đều bị Ngao Khiếu lão tổ nhìn thấy hết, trên mặt không khỏi nở một nụ cười khổ. Chờ sau khi Ngân Nguyệt thật sự biến mất căn phòng lão mới nói:

"Hàn đạo hữu, người đã biết đến xuất thân trước kia của Linh Lung. Nói vậy chắc người đã thông qua những người khác mà tìm hiểu một ít."

"Chính xác là ta có nghe qua một ít. Tuy nhiên sau khi nàng trở về linh giới thì hình như liền bị tiên bối giữ lại bên cạnh." Hàn Lập hỏi lại.

"Chính xác là như thế. Ngày đó, lúc nó mới trở về từ Nhân giới, nó vẫn chưa trở về trong tộc mà là trực tiếp tìm được chỗ lão phu bế quan. Quỳ ở ngoài cửa tận bảy ngày đêm. Lão phu còn nhớ rõ ràng lúc đó, mãi đến khi ta không nhịn được bèn mở cấm chế ra đưa nó vào. Lúc này mới thấy vóc dáng của nó thật xác xơ tiều tụy..." Ngao Khiếu lão tổ thở dài rồi thì thào nói rất nhỏ như tự nhủ với bản thân mình vậy.

Hàn Lập im lặng nghe hết thấy, trong mắt dần trở nên nhạt nhòa.

Một chút thời gian đi qua, Ngao Khiếu lão tổ mới chậm rãi nói tiếp...

Ngao Khiếu chậm rãi kể ra những việc thoát nghe như rất bình thường của Ngân Nguyệt. Hàn Lập chăm chú lắng nghe, hẳn cũng nhận ra những ẩn ý sâu lắng. Từng trận bụi ngui xúc động liên tiếp trào dâng trong lòng, nhưng trên vẻ mặt hẳn vẫn thản nhiên không biểu lộ ra điều gì.

"Mãi đến khi ta nhận ra sự bất ổn trong đó thì mọi việc đã lỡ rồi. Linh nhi đã tu luyện Vong Tình Quyết được một ít thành quả, tuy chưa thể đoạn tuyệt được hết tất cả những tình cảm nhưng ta cũng không dám để nó rời xa ta. Chính vì vậy dù chuyển xâm nhập vào lãnh thổ của Mộc tộc này đầy nguy hiểm nhưng ta vẫn phải mang nha đầu này bên cạnh mới an tâm được. Mà cũng thật chẳng ngờ, ngay đúng dịp này lão phu lại gặp được Hàn đạo hữu đang trên đường trở về từ Ma giới. Đúng là ông trời có mắt, trong cõi hư vô luôn tìm được một tia sáng." Phải mất gần một canh giờ sau Ngao Khiếu mới đem mọi chuyện kể hết ra, sau đó lão ngồi im lặng suy tư.

Về mặt của Hàn Lập trầm lại, hắn cũng ngồi suy tư một lúc rồi hỏi:

"Như vậy có nghĩa là, Linh Lung lãnh đạm với ta như vậy bởi vì Vong Tình Quyết kia. Nàng nhờ vào nó để tu luyện đến Hợp Thể Sơ Kỳ, mà mãi đến tận lúc đó tiên bối mới nhận ra thể chất của Linh Lung hoàn toàn không thích hợp đối với việc tu luyện pháp quyết này. Một khi đem Vong Tình Quyết tu luyện đến mức cao nhất thì nó sẽ phản phệ, tất cả tu vi cũng theo đó mà tan biến hết. Nhưng nếu đình chỉ tu luyện giữa chừng thì tu vi chẳng những không tiến lên được mà cũng dần dần thụt lùi xuống. Cho dù Ngân Nguyệt có dừng việc tu luyện Vong Tình Quyết lại nhưng vẫn gặp rất nhiều hiểm họa, ngoài ra từ nay trở đi pháp lực của nàng vẫn trì trệ tại một điểm."

"Không chỉ như vậy, bởi vì thể chất nó tương khắc với pháp quyết này nên hiệu quả của mấy tầng đầu đối với Linh Lung khác xa những gì ta dự liệu. Hiện giờ mỗi ngày Linh Lung chỉ có thể duy trì được bản tính thật của mình trong một phần ba thời gian, những lúc khác nó phải chịu ảnh hưởng của Vong Tình Quyết mà biến thành dáng vẻ lạnh lùng như người vừa gặp vậy. Mà càng về lâu về dài, do tác dụng của pháp quyết này, thời gian mà nó có thể tỉnh táo càng lúc càng ít đi, đến cuối cùng thì hoàn toàn biến mất." Ngao Khiếu im lặng một lúc rồi giảng giải mọi chuyện cho Hàn Lập.

"Cái gì? Nếu đúng như lời của tiên bói thì mỗi ngày Ngân Nguyệt có thể tỉnh táo được một lúc. Vậy khi ta và Nguyên Sát đang giằng co, cũng là lúc nàng mới xuất hiện, biểu tình của nàng khi đó thật khác lạ, chắc đây là lúc nàng tỉnh táo?" Hàn Lập trở nên vui vẻ.

"Hàn đạo hữu nghĩ một người có tâm tình biến đổi liên tục như vậy là chuyện tốt sao? Đối với những người có tâm trí không kiên định, chỉ sợ vừa ngồi xuống tu luyện không được bao lâu đã khiến tâm hồn phân liệt mà phát điên. Hiện giờ cứ mấy ngày ta lại phải thi triển Trấn Thần Thuật mới có thể làm giảm bớt tổn thương về thần thức của nó. Đây chính là nguyên nhân tại sao ta không thể để nó rời xa ta." Ngao Khiếu lão tổ ngao ngán lắc đầu.

"Pháp quyết của Vong Tình Quyết mà tiên bói đã cho Linh Lung thật sự không có cách nào giải trừ sao? Hơn nữa, dù sao người cũng là tu sĩ Đại Thừa, với thần thông to lớn như vậy chắc việc này không thể làm khó được người mới phải." Vẻ mặt của Hàn Lập bỗng cau có, hắn vội vàng hỏi.

"Linh Lung đúng là cháu ruột của ta, nếu có biện pháp thì ta đã thực sự làm rồi. Nhưng nói đi còn phải nói lại, nếu thiên phú Thất Tình Nguyệt Thể của nó không trỗi dậy thì cho dù có tu luyện hoàn toàn Vong Tình Quyết nhưng ta vẫn có cách giải trừ. Mà giờ đây, hai thứ này tương khắc lẫn nhau, chúng đã quấn lấy nhau làm một rồi. Nếu ta có thần thông ngang với trời thì cũng đành bó tay thôi." Mi mắt của Ngao Khiếu nhú lại, lão do dự một lúc rồi nói ra bí mật mà trước giờ lão vẫn che dấu mới hầu hết mọi người.

Chương 2150: Mạc Giản Ly

Hàn Lập nghe xong liền trầm ngâm không nói gì.

"Thất Tinh Nguyệt Thể!"

Bỗng nhiên Giải Đạo Nhân ngạc nhiên thốt lên.

"Chẳng nhẽ Giải đạo hữu đã nghe về loại thể chất này?" Ngao Khiếu lão tổ ngẩn ngơ hỏi.

"Ta từng nghe Tiên chủ nhắc đến nó một lần, loại thể chất này rất đặc biệt, cho dù ở Chân Tiên Giới cũng rất hiếm gặp." Giải Đạo Nhân khôi phục lại vẻ đờ đẫn trên khuôn mặt rồi trả lời.

"Có thể luyện chế được Ngụy Tiên Bảo, chắc hẳn chủ nhân của Giải đạo hữu cũng là người không tầm thường ở Tiên giới nên lời nói đó tuyệt đối không sai. Mà ở Linh giới, tuy số người biết về Thất Tinh Nguyệt Thể không nhiều nhưng đối với một số kẻ cường đại thì đây cũng không tính là bí mật. Nhưng chính vì vậy mà lão phu rất quan tâm đến Linh Lung, dù sao khi có được thân thể đặc biệt này, dù không được vào Tẩy Linh Trì hay Tịnh Linh Liên cũng vẫn có một chút hy vọng tu luyện đến Đại Thừa kỳ." Ngao Khiếu lão tổ thở dài ả ả.

"Đúng là người mang Thất Tinh Nguyệt Thể có nhiều khả năng tiến vào Đại Thừa hơn so với người bình thường." Giải Đạo Nhân nói thêm một câu rồi im lặng trở lại.

Lúc này vẻ trầm ngâm của Hàn Lập cũng mất đi, hắn nhìn về Ngao Khiếu hỏi.

"Theo như lời của tiên bói thì ngay cả người cũng không thể giúp được Linh Lung. Nhưng xem lại thì ý của tiên bói không phải vậy, tại hạ có thể làm được gì cho nàng hay không?"

"Hay lắm, ta biết Hàn đạo hữu không phải loại người bạc tình bạc nghĩa. Lão phu biết Vong Tình Quyết thực sự không thích hợp cho nha đầu Linh nhi, ta phải đắn đo suy tính rất lâu sau đó mới đưa ra một phương pháp. Hi vọng rằng phương pháp này sẽ làm những ảnh hưởng của Vong Tình Quyết giảm xuống mức thấp nhất, nếu may mắn còn có thể loại bỏ hoàn toàn, nhưng chỉ có điều việc này sẽ khiến Hàn đạo hữu bận tâm nhiều." Ngao Khiếu lão tổ nghe vậy liền rất phấn khởi, lão vội vàng nói.

"Xin tiên bói cứ việc nói thẳng ra, chỉ cần ta làm được, nhất định sẽ không từ chối." Những ký ức về khoảng thời gian sống cùng Ngân Nguyệt ở Nhân giới năm xưa ào về trong lòng Hàn Lập, hắn cố gắng hít một hơi thật sâu rồi nói.

"Giải huynh, tiếp theo ta có đôi lời muốn bàn bạc với Hàn đạo hữu, mong rằng người lánh đi một khoảng thời gian được không?" Ngao Khiếu vẫn chưa nói thẳng với Hàn Lập mà quay qua gượng gạo nói với Giải Đạo Nhân.

Giải Đạo Nhân nghe vậy khuôn mặt vốn đang thờ ơ bỗng khẽ động, hắn thản nhiên nhìn về phía Hàn Lập.

Tuy rằng khế ước giữa hai người trước đây không hề có khoản hắn phải hoàn toàn nghe lời của Hàn Lập. Nhưng cứ vài ngày Hàn Lập lại cho hắn một giọt lục dịch rất đậm đặc, nên gần đây khối Ngụy Tiên Khôi Lỗi này dần dần theo một cách vô thức đã coi Hàn Lập là chủ của hắn.

"Giải huynh, người cứ tạm thời lánh mặt một chút cũng tốt!" Hàn Lập hơi dẫn đo rồi quay về phía Giải Đạo Nhân nói.

Dựa vào giọng điệu của Ngao Khiếu thì có thể thấy lão không muốn đem những điều bí mật quan trọng của Ngân Nguyệt cho nhiều người biết. Kể cả việc người đó có là một con rối đi nữa.

Giải Đạo Nhân khẽ gật đầu, hắn không nói gì, chỉ khẽ đứng lên rồi lặng lẽ bước ra khỏi căn phòng.

Khi bóng dáng hắn vừa khuất đi, khung cửa bỗng nhiên lóe lên hào quang màu trắng rồi tự động đóng kín lại.

Giải Đạo Nhân chậm rãi bước đi, hắn đảo mắt nhím chăm chú một con khôỉ lỗi gần đó rồi tiến về cùng đứng chờ đợi với Chu Quả Nhi.

Nghe tiếng bước chân khiến Chu Quả Nhi ngoái đầu lại, khi nàng thấy bóng người đi đến là Giải Đạo Nhân thì không dấu nổi vẻ vui mừng trên mặt.

Mấy canh giờ sau, cửa phòng cuối cùng cũng mở ra.

Một thân người hiện lên, Hàn Lập đang chậm rãi bước ra, hai chân mày hắn nhíu lại, không biết trong lòng đang suy nghĩ điều gì.

"Đi thôi, Ngao Khiếu tiên bối đã sắp sẵn cho chúng ta một gian phòng yên tĩnh, chúng ta cứ tạm thời ở đó rồi trực tiếp về doanh trại của liên quân đã." Hàn Lập nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh, hắn nhìn qua hai người Chu Quả Nhi và Giải Đạo nhân rồi nói.

Tiếp đó hắn quay người lại rồi bước thẳng xuống cầu thang tầng dưới.

Giải Đạo Nhân cũng không nói gì, chỉ lặng lẽ đi theo.

Nhưng Chu Quả Nhi lại chớp chớp đôi mắt to tròn đen láy, trong lòng nàng rất muốn biết Hàn Lập đã cùng Ngao Khiếu lão tổ bàn bạc những gì, nhưng tất nhiên nàng không dám đi hỏi trực tiếp mà chỉ có thể âm thầm phỏng đoán. Nàng nhanh chóng bước theo hai người xuống dưới.

Hơn nửa ngày sau, tại một gian phòng trống bí ẩn trên tầng thứ hai của con thuyền.

Lúc này Hàn Lập đang ngồi không nhúc nhích trên một tấm bồ đoàn, hai tay bấm những pháp quyết kỳ quái, trên người cũng liên tục chớp động từng đạo hào quang màu vàng, hiển nhiên là hắn đang vận hành pháp lực.

Đột nhiên hai mắt hắn mở ra, hào quang trên người cũng tản đi, hai tay chậm rãi thu pháp quyết lại rồi nói:

"Linh Lung đạo hữu, nếu nàng đã tới cửa rồi còn phải đợi ta mời mới vào sao?"

"Đã hơn ngàn năm không gặp, nhìn Hàn huynh thật khác khi xưa. Nhưng muội mong rằng huynh vẫn coi ta là Ngân Nguyệt của năm đó." Ngoài cửa bỗng truyền đến tiếng thở dài, tiếp đó một giọng nói thánh thót vang lên.

"Nếu đúng là Ngân Nguyệt ngập tràn các sắc thái tình cảm của năm xưa, kẻ làm sư huynh nay tất nhiên sẽ nghe theo lời nàng." Vẻ mặt của Hàn Lập khẽ đổi, hắn nhẹ nhàng đáp lời rồi phát tay về khung cửa phía xa.

Hào quang chợt lóe trên khung cửa, những cấm chế được bày bố trong phòng cũng được giải trừ, cánh cửa chậm chậm tự động mở ra.

Ở bậc thang bên ngoài ngưỡng cửa có một bóng người đang đứng đó, đúng là Ngân Nguyệt.

Có điều lúc này nhìn nàng so với khi trong căn phòng của Ngao Khiếu lại khác hoàn toàn, mắt nàng như làn thu ba, ngón tay như búp ngọc hồng hào, lọn tóc màu bạc dài đến tận ngang eo, thân hình xinh đẹp yêu kiều khiến cho Hàn Lập nhìn nàng mà trở nên ngẩn ngơ.

Khi Ngân Nguyệt đi vào, vẻ mặt nàng hơi động, gót ngọc nhanh chóng bước lại gần phía Hàn Lập, nàng cẩn thận nhìn kỹ một lượt từ trên xuống dưới rồi cười khúc khích:

"Lúc trước bởi vì công pháp của tiểu muội có vấn đề nên cử chỉ cùng lời lẽ có chút thất lễ, mong rằng Hàn huynh chớ để trong lòng!"

Nói xong, tay ngọc của nàng khẽ phát đem chiếc bồ đoàn ở gần đó lại ngồi đối diện với Hàn Lập.

Hàn Lập cũng chăm chú ngắm nhìn thân hình người đẹp phía trước, hần mím cười ôn tồn nói:

"Không sao, đã biết đó là do công pháp của nàng thì sao ta lại để ý chứ. Nhưng nàng mới vừa thoát khỏi tác dụng của công pháp mà đã vội tới đây rồi, sao không ở lại tĩnh tâm điều dưỡng cho thật tốt đã?"

"Không sao đâu, một khi qua thời gian phát tác thì tác động của Vong Tình Quyết đối với tiểu muội thật ra rất nhỏ bé. Hơn nữa nếu như vì chậm chạp mà chưa kịp trò chuyện cùng Hàn huynh đã trở về dáng vẻ ngốc nghếch thì thật mất hứng lắm." Ngân Nguyệt cười gượng gạo.

"Mấy năm rồi không gặp mà tính tình của nàng chẳng thay đổi chút nào, có chuyện gì trong lòng nàng cứ nói thẳng ra đi." Trong lòng Hàn Lập nao nao, nhưng vẻ ngoài lại cười trừ nói.

"Hừ, Hàn huynh dám nói vậy sao? Tính tình của ta ư? Không phải năm đó huynh khinh rẻ ta, bắt ta làm nô dịch các kiểu. Cũng may nhờ có vị chủ

nhân trước đây còn thỉnh thoảng lo lắng cho ta, nếu không con linh thú nhỏ bé như ta đã bị bỏ rơi rồi." Ngân Nguyệt liếc mắt nguýt dài Hàn Lập rồi che miệng khúc khích cười.

"Khụ..., những việc năm đó. Nàng nhắc lại làm gì. Lúc đó ta cũng không biết nàng thực sự là ai, cứ tưởng nàng chỉ là một con yêu hồ mà thôi!" Hàn Lập ho nhẹ, trên mặt cũng hiện lên vẻ xấu hổ.

"Có thật là thế không? Mấy năm đầu có thể Hàn huynh còn thực sự tin tưởng như vậy, nhưng về sau chắc chắn có nghi ngại đối với tiểu muội chứ? Mà lúc đó, huynh cũng sai bảo ta phải làm này làm nọ luôn chân luôn tay a!" Ngân Nguyệt khẽ nhếch miệng như cười mà không cười.

"Khi đó tu vi của ta còn thấp, hơn nữa ta còn liên tiếp gặp nạn, may mà có nàng nhiều lần tương trợ mới có thể vượt qua. Nếu không thì cho dù phi thăng lên Linh giới này cũng không thể chứ nói gì đi được đến ngày hôm nay." Vẻ mặt của Hàn Lập bỗng nhiên trở nên thành khẩn.

"Lần này tiểu muội tới không phải để đòi nợ Hàn huynh đâu. Nói thật, lúc muội nhận được tin tức mà huynh vụng trộm truyền đến còn kinh hãi mất mấy ngày. Thật sự muội không thể ngờ được huynh lại có thể tiến vào Linh giới thành công. Dù sao linh khí ở Nhân giới cũng quá loãng, cho dù muốn tu luyện đến Hóa Thần Kỳ cũng đã là rất khó chứ chưa nói gì muốn phi thăng lên Linh giới hay không." Ngân Nguyệt khẽ nhú mày trả lời.

"Huynh chỉ gặp may mắn thôi. Nhưng nhắc lại chuyện này, ta thật muốn cảm ơn Ngân Nguyệt thật nhiều. Nếu năm đó nàng không bí mật đưa tin tức cho ta thì ta không thể tìm được vị trí của tiết điểm rồi tiến vào Linh giới thuận lợi như vậy được." Hàn Lập vừa ngẩng nhìn dung mạo của Ngân Nguyệt vừa chậm rãi nói.

"Lúc đó hai hồn của tiểu muội vừa mới hợp nhất nên trong lòng chỉ muốn quay về Linh giới thôi. Việc năm đó cũng chỉ là thuận nước đẩy thuyền, so với việc Hàn huynh cứu mạng ta thì nó không đáng là gì." Ngân Nguyệt tỏ vẻ ngẩn ngơ, nàng băng quơ nói.

"Nàng chớ nên khiêm tốn như vậy!" Hàn Lập khẽ lắc đầu.

"Đúng rồi, lúc Hàn huynh thoát khỏi Côn Ngô Sơn có bị đám người kia đuổi giết tiếp không, huynh làm cách nào mà tiến giai lên Hóa Thần Kỳ thành công vậy? Có thể kể cho muội nghe một chút được không?" Ngân Nguyệt nhớ lại chuyện của ở Nhân giới năm đó, nàng hào hứng chuyển đề tài.

"Ha ha, chuyện dài lắm. Lúc đó ta được Tinh Bàn của nàng giúp thoát ra khỏi phong ấn, sau đó lại lưu lạc đến một nơi gọi là Bắc Minh Đảo..." Hàn Lập mỉm cười, hắn bắt đầu kể về mọi việc đã xảy ra ở Nhân giới năm xưa.

Hơn nửa canh giờ sau, chẳng những Hàn Lập kể hết lại mọi việc sau sự kiện Côn Ngô Sơn mà còn cả việc mình tiến vào Linh giới như thế nào, tất cả đều được hắn kể ra sạch sẽ.

So với những tu sĩ bình thường thì những gì Hàn Lập đã trải qua thật kinh động hồn phách, mang vài nét sắc thái thần kỳ.

Ngân Nguyệt ngồi một bên say sưa lắng nghe, thỉnh thoảng nàng lại *"chậc chậc"* than lên sợ hãi.

Chờ cho Hàn Lập nói xong, lúc này Ngân Nguyệt mới thuận miệng kể lại những việc xảy ra trước khi mình bị nhốt ở Nhân giới, cả chuyện sau này khi trở về Linh giới bên cạnh lão tổ Ngao Khiếu.

Làm cho Hàn Lập giật mình chính là việc Ngân Nguyệt không chút kiêng dè mắng mỏ lão năm xưa đem nàng gả cho Thiên Khuê Lang Vương và cho nàng tu luyện Vong Tình Quyết để giải trừ ma tâm, hơn nữa nàng mắng mà không hề kiêng dè che dấu chút nào.

Khuôn mặt của Hàn Lập có gắng duy trì vẻ mỉm cười trước mặt nàng, nhưng trong lòng đang quay cuồng hoảng hốt liên tục.

Chương 2151: Ma Ảnh lại xuất hiện

"Hàn huynh, muội nghe tổ phụ nói là huynh có biện pháp làm suy yếu ảnh hưởng của Vong Tình Quyết, nhưng muốn vậy thì muội phải đi theo bên cạnh huynh hoài đúng không?" Về tươi cười trên khuôn mặt của Ngân Nguyệt tắt đi, nàng nghiêm chỉnh hỏi.

"Ngao Khiếu tiên bối đã nói chuyện này cho muội nghe sao? Ừm, đúng là như vậy thật. Tiên bối đưa cho ta một bộ bí thuật vận dụng thần niệm để giúp nàng bớt phải chịu những ảnh hưởng của Vong Tình Quyết, như vậy nàng lại có thể tiếp tục tu luyện. Nhưng ngặt nỗi chỉ có ta mới thích hợp để tu luyện loại bí thuật này. Cho nên sau ngày nàng cứ theo bên cạnh ta một thời gian đi." Hàn Lập cũng không tỏ ra ngạc nhiên, hần mỉm cười ôn tồn giải thích.

"Tổ phụ của ta có loại bí thuật này ư? Trước giờ muội chưa bao giờ nghe ông nói về nó! Mà tại sao chỉ có mỗi Hàn huynh mới có thể tu luyện được nó vậy?" Ngân Nguyệt nhún mày hỏi.

"Chuyện này, thực ra nàng cũng có thể đoán được mà. Trước khi cho nàng tu luyện Vong Tình Quyết, Ngao Khiếu tiên bối đã dành hơn trăm năm nghiên cứu ra bộ pháp quyết này để phòng ngừa những việc chẳng may. Theo lời của tiên bối, hiệu quả của việc giải trừ bớt ảnh hưởng của Vô Tình Quyết còn phụ thuộc vào người hóa giải. Ma tâm trong lòng nàng do ta gây nên vì vậy để ta tu luyện pháp quyết này giúp nàng sẽ càng thêm hiệu quả. Chờ sau khi ta tu luyện nó xong, chỉ cần lúc nào nàng cũng bên cạnh ta thì

bí thuật này sẽ tác động nên tâm thần của nàng một cách vô thức." Hàn Lập trầm ngâm rồi thở dài nói một hơi.

"Thật sự mọi chuyện đơn giản như thế sao? Nếu tiếp tục tu luyện Vong Tinh Quyết, những ảnh hưởng của nó sẽ càng mãnh liệt. Bí thuật sử dụng thần niệm này chỉ được sáng lập ra trong lúc nhất thời cũng có thể trấn áp được nó sao?" Ngân Nguyệt cảm thấy không tin được.

"Thực ra ta còn chưa tu luyện bí thuật này nên chưa thể khẳng định với nàng được. Nhưng nếu đã đó Ngao Khiếu tiên bối khổ tâm sáng tạo ra cho nàng thì sao có thể là giả được. Hơn nữa, nếu những ảnh hưởng của Vong Tinh Quyết tăng lên thì sự áp chế của bí thuật này cũng tăng lên theo." Hàn Lập suy nghĩ cẩn thận rồi trả lời.

"Được rồi, cho dù nó không có tác dụng đi nữa thì tiểu muội sẽ phải ở bên cạnh huynh bao lâu đây? Chẳng lẽ ngày nào còn chưa thoát khỏi ảnh hưởng của Vong Tinh Quyết thì ngày đó muội cứ phải lễ đờ theo huynh sao?" Vẻ mặt của Ngân Nguyệt hiện lên một tia kỳ quái.

"Việc này cũng không hẳn. Theo như Ngao Khiếu tiên bối nói, chỉ cần nàng tiến lên được Đại Thừa Kỳ là sẽ thoát khỏi ảnh hưởng của Vong Tinh Quyết." Hàn Lập không lưỡng lự nói.

"Trở thành tu sĩ Đại Thừa, chuyện này thật xa xôi quá! Xem ra sau này ta được ở bên cạnh huynh rất lâu đây a." Khuôn mặt của Ngân Nguyệt trở nên kỳ bí, môi nàng khẽ nhếch cười.

"Nàng có Thất Tinh Nguyệt Thể, cơ hội để tiến vào Đại Thừa Kỳ cao hơn người bình thường rất nhiều, cũng không cần phải giận dữ như vậy. Huống hồ trong khoảng thời gian này biết đâu ta và Ngao Khiếu tiên bối kiếm được phương pháp khác thì sao. Lúc đó cũng không cần nàng phải tu

luyện đến Đại Thừa Kỳ mà những ảnh hưởng của Vong Tình quyết vẫn có thể hóa giải được." *Hàn Lập mỉm cười ôn tồn an ủi.*

"Điều này cũng đúng. Dù sao thì mấy trăm năm nữa ta cũng được ở cạnh Hàn huynh." *Ngân Nguyệt cười khúc khích.*

Tiếp đó hai người lại bắt đầu hàn huyên trò chuyện, thậm chí còn trao đổi một vài điều tâm đắc trong tu luyện.

Thời gian nhanh chóng trôi qua.

"Thôi, giờ này đã không còn sớm nữa. Vong Tình Quyết cũng đang chuẩn bị phát tác nên tiểu muội phải về sớm để điều dưỡng đã. Nếu trong lúc muội đang phải chịu ảnh hưởng của pháp quyết mà có điều gì thất lễ, xin huynh thứ lỗi cho!" *Ngân Nguyệt liếc nhìn sắc trời bên ngoài rồi đứng dậy nói lời cáo từ.*

"Tất nhiên rồi, làm sao ta lại để bụng mấy chuyện đó cơ chứ." *Hàn Lập cũng mỉm cười đứng lên.*

Ngân Nguyệt chỉnh đốn trang phục thi lễ xong, nàng lẳng lặng rời khỏi căn phòng.

Hào quang màu trắng lóe lên, cánh cửa lại từ từ khép kín.

Hàn Lập khoanh chân ngồi xuống bồ đoàn, vẻ tươi cười trên khuôn mặt mất đi, hần dần dần trở nên trầm ngâm.

Trong lúc đó, Ngân Nguyệt đã rời xa khỏi căn phòng, sau khi vòng phải quẹo trái mấy lần đến một góc khá yên tĩnh, gót ngọc của nàng dừng lại rồi nhẹ nhàng nói:

"Lão Ảnh, ngươi ra đây đi, ta có vài lời muốn hỏi!"

Lời còn chưa dứt thì không gian gần đó dao động, một bóng người gần như trong suốt hiện ra rồi dần dần ngưng tụ, liền đó một thiếu nữ mặc áo đen, vóc người thon thả bước ra.

Nàng đeo một chiếc mặt nạ sói bằng đồng, hai tay được bọc kín bởi một đôi bao tay màu đen, toàn thân không hề lộ ra chút da thịt nào. Hai chân nàng cách mặt đất khoảng một thước, cứ vậy mà lơ lửng trong không trung.

"Tiểu thư có gì sai bảo ta không?" Thiếu nữ đeo mặt nạ dùng một âm thanh lạnh lẽo hỏi.

"Lão Ảnh, ta biết rằng lúc Hàn huynh cùng bí mật bàn bạc với tổ phụ thì ngươi vẫn ở trong đại sảnh. Lúc đó ngoài việc tổ phụ truyền bí thuật thần niệm cho Hàn huynh còn nói gì khác không? Người đừng dấu giếm ta điều gì." Ngân Nguyệt nhìn thẳng vào thiếu nữ đeo mặt nạ, nghiêm túc hỏi.

Thiếu nữ nghe vậy hai mắt hơi chớp động, nàng cười gượng gạo nói:

"Vì Ngao Khiếu đại nhân đã đem giao kèo của ta chuyển cho tiểu thư nên hiện giờ ta chính là ảnh vệ của ngươi, tất nhiên sẽ không giấu diếm điều gì. Ban đầu Ngao Khiếu đại nhân không nói về bí thuật vận dụng thần niệm mà muốn gả tiểu thư cho Hàn đạo hữu. Đại nhân cam đoan rằng, chỉ cần Hàn đạo hữu đồng ý hôn sự này, chẳng những sẽ được đại nhân truyền cho kinh nghiệm tiến vào Đại Thừa mà còn nguyện đem hơn phân nửa số bảo vật tích góp cả đời để lại làm của hồi môn. Tuy nhiên Hàn đạo hữu vẫn từ chối, hấn chỉ đáp ứng dùng bí thuật thần niệm để giúp cho tiểu thư thôi."

"Tổ phụ nghĩ rằng chỉ cần ta cưới Hàn huynh là thỏa được ước nguyện, nên những sơ hở trong lòng sẽ bù lại được không ít. Nhưng ông nghĩ vậy là sai rồi. Với tính tình của Hàn huynh, hấn sẽ không thể đáp ứng chuyện này! Nếu hấn đồng ý mới làm ta thất vọng. Nhưng tổ phụ bị người ta từ chối như vậy chắc chắn vẻ mặt rất khó coi a." Ngân Nguyệt thì thào nói.

"Sau khi Ngao Khiếu đại nhân bị từ chối, tuy trong lòng có chút không vui nhưng đại nhân chẳng nói gì thêm. Dù sao Hàn đạo hữu cũng không phải loại tu sỹ Hợp Thể Kỳ bình thường."

"Điều này cũng phải thôi, lúc này đừng tưởng Hàn huynh phải xưng hô tiền bối với tổ phụ mà khinh thường, sau này hắn có rất nhiều khả năng tiến vào Đại Thừa Kỳ, là hy vọng rất lớn của hai tộc Nhân và Yêu. Vì vậy dù có hậm hực gì nhưng tổ phụ sẽ không thể gây bất lợi cho Hàn huynh được."

Thôi, vậy cũng tốt rồi! Lão Ảnh, người nghỉ ngơi đi!" *Ngân Nguyệt lo lắng một lúc rồi quay sang ánh vệ phân phó.*

"Vâng, Lão Ảnh xin cáo lui." Thiếu nữ đeo mặt nạ hơi khom người, thân hình cũng dần mờ nhạt đi rồi biến mất giữa không trung.

Còn Ngân Nguyệt cũng trầm ngâm trong chốc lát rồi cũng từ từ rời đi.

Vong Tình Quyết sắp phát tác nên nàng cũng không dám trì hoãn thêm.

Chồng trên danh nghĩa của Ngân Nguyệt là Thiên Khuê Lang Vương của Yêu tộc, hơn chục năm trước trong một trận đại chiến giữa Yêu tộc và Ma tộc đã bất ngờ bị vài tên Ma tôn đồng loạt đánh lén rồi ngã xuống.

Kể từ đó, tia cổ kị còn sót lại trong lòng Ngao Khiếu cũng tan đi nên vừa rồi mới gặp Hàn Lập lão đã muốn trực tiếp bàn đến chuyện hôn nhân của Ngân Nguyệt.

Tất nhiên là Hàn Lập lựa lời từ chối.

Ở trong lòng hắn đối với Ngân Nguyệt có đến bốn phần tình cảm theo kiểu bạn bè, bốn phần giống như huynh muội, còn chuyện yêu đương nam nữ chỉ chiếm có hai phần mà thôi.

Chính vì thế mà hắn không ngại ngừng từ chối lời đề nghị của Ngao Khiếu.

Nhưng thâm tâm hắn cũng đã quyết định, nếu bí thuật sử dụng thần niệm của Ngao Khiếu không thể nào chữa trị hoàn toàn cho Ngân Nguyệt thì hắn sẽ tìm cách khác để giải quyết vấn đề này.

Khi đã có quyết định trong lòng nên cũng không suy nghĩ nhiều thêm nữa, hai mắt dần khép lại, hắn bắt đầu ngồi tu luyện.

Cứ như vậy mấy ngày sau đó Hàn Lập một mạch ở trong gian phòng bí mật tu luyện bí quyết mà Ngao Khiếu lão tổ truyền cho.

Theo lời của Ngao Khiếu lão tổ, chỉ cần đem pháp quyết này tu luyện đến thành tựu nhất định, khi đó cơ thể sẽ tự phát ra một loại năng lực có khả năng khắc chế các dao động thần niệm của Vô Tình Quyết

Đương nhiên là pháp quyết này chẳng phải chỉ có vậy, nó đối với người tu luyện cũng có không ít điểm tốt, so với các loại pháp quyết chuyên môn tăng cường thần niệm hoàn toàn bất đồng.

Hơn nữa sau khi tu luyện pháp quyết này Hàn Lập phát hiện ra một điều rất đáng vui mừng, theo như Ngao Khiếu Lão tổ nói việc luyện tập pháp quyết này rất gian nan, nhưng đối với hắn lại thoải mái vô cùng, cứ một mạch như suối đổ thành sông cực kỳ thuận lợi.

Sau khi nghiên ngẫm kỹ, cuối cùng hắn cũng hiểu được việc này có liên quan đến Luyện Thần Thuật của hắn.

Dù sao hắn cũng tu luyện thành công Luyện Thần Thuật phức tạp của Tiên giới, các loại bí thuật tu luyện thần niệm bình thường này thực sự không đáng để trong lòng.

Ngấn ngủi trong hai tháng trời hắc đã đem mấy tầng đầu của bí thuật sử dụng thần niệm nay tu luyện sạch sẽ.

Trong đoạn thời gian này, mỗi khi Ngân Nguyệt thoát khỏi tác dụng của Vong Tinh Quyết lại tìm đến hắc để truyện trò, cả hai đều nói trời nói biển hàn huyên vô cùng cao hứng.

Cứ như vậy suốt nửa tháng sau, chiếc thuyền đã bình yên vô sự tiến vào khu vực liên quân không chế ở lãnh thổ của Mộc tộc.

Chiếc thuyền như một tòa lâu các của Ngao Khiếu không hề dừng lại, hắc cho thuyền lao thẳng về tổng bộ của liên quân, đóng ở thành Mộc Miên.

Trên đường thỉnh thoảng gặp vài đội tuần tra, nhưng tất nhiên là bọn chúng nhận ra chiếc thuyền đặc biệt này là bảo vật phi hành của ai, vì vậy chỉ đứng từ xa hành lễ cung kính, một chút ý muốn chạy tới ngăn cản cũng không có.

Mười ngày tiếp theo trôi qua, phía trước chiếc thuyền lớn hiện ra hơn mười gốc cây khổng lồ cao đến tận chân mây.

Mỗi gốc cây đều cao đến năm sáu nghìn trượng, lớn khoảng ba bốn mươi trượng, toàn thân xanh biếc, xung quanh, còn như ẩn như hiện một tầng hào quang lóng lánh chớp động liên tục.

Dựa vào những gốc cây lớn này làm cột trụ, bên trên là một tòa thành chia làm mười tầng được làm từ các loại cây cối, rõ ràng cả toàn thành được gác lên những gốc cây khổng lồ này, ngay đến cả một vệt bùn đất nhỏ cũng không cách nào tìm ra được.

Mà trên bức tường thành cao lớn được làm từ các loại gỗ khác nhau có thể mơ hồ thấy được các đội vệ binh đang tuần tra qua lại.

Đây đúng là đại doanh liên quân, Mộc Miên Thành, ngoài ra nơi đây cũng là trọng điểm thứ hai của Mộc tộc năm xưa.

Chương 2152: Mộc Giới Ba Mươi Sáu Thiên Tuyệt Trận

Chiếc thuyền màu bạc vẫn còn cách xa tòa thành hơn trăm dặm đã bị các vệ sĩ trên tường phát hiện.

Trên tường thành liền nổi lên một trận dao động, tiếp đó có một đám vệ sĩ Yêu tộc bay tới đón đầu chiếc thuyền.

"Xin cung kính nghênh đón lão tổ trở về!"

Những vệ sĩ này mặc các loại chiến giáp màu sắc khác nhau, tu vi bọn họ cũng chỉ đạt tới Kim Đan hoặc Nguyên Anh kỳ. Khi còn cách mũi thuyền hơn một dặm, họ liền dừng lại rồi cung kính, làm lễ tham kiến.

Tất nhiên chỉ có bọn họ là người của Yêu tộc, vốn đã rất quen thuộc Ngao Khiếu lão tổ cho nên mới có biểu hiện như thế.

"Đứng lên đi, ta phải trở về động phủ của đã, các người hãy đi làm công việc của chính mình đi." Từ trong thuyền truyền ra giọng nói nhẹ nhàng của Ngao Khiếu lão tổ, âm thanh vừa giản dị vừa nghiêm trang khiến người ta nghe được đều không có ý tứ phản kháng.

"Vâng, xin vâng lời lão tổ!"

Ngao Khiếu lão tổ lãnh đạo yêu tộc đã mấy vạn năm, hầu hết mọi người ở đó đã tôn lão lên làm thần trong lòng, vì thế những người đang quỳ phía trước đều không dám cãi lời của lão.

Lúc này họ liền tách ra hai bên, chiếc thuyền rít lên từng tiếng vù vù rồi hóa thành một đoàn hào quang màu bạc phóng thẳng đến thành Mộc Miên.

Một lát sau, không gian phía trước dấy lên một trận dao động đủ các loại hào quang, tầng cấm chế bên ngoài tự động tách ra, chiếc thuyền bay thẳng vào trong đỉnh tòa thành rồi hạ xuống trên một quảng trường được bảo vệ hết sức nghiêm mật.

Gần như cùng lúc với chiếc thuyền hạ xuống, ở một góc khác của quảng trường bỗng nhiên hào quang của pháp trận lóe lên, một ông lão tóc trắng tinh bỗng nhiên xuất hiện, đưa ánh mắt nhìn về chiếc thuyền rồi cười ha hả đi tới.

Ông lão có dáng vẻ rất hiền từ, hai tai to dài, thoát nhìn như rất thông dong nhưng mỗi bước của lão đều vượt qua cả mấy chục trượng. Chỉ cần vài bước, một chút sau ông lão đã xuất hiện ngay cạnh chiếc thuyền.

Lúc này các vệ sĩ ở quanh đó mới kịp phản ứng, tất cả đều khom người cúi chào, họ rất cung kính đối với ông lão tóc bạc.

"Ha ha, Ngao Khiếu, cuối cùng thì ngươi cũng tha xác trở về. Chuyến này ngươi đi thật lâu, nếu còn chưa về thì ta đã nghĩ ngươi đem xương cốt tặng cho đám Ma tộc kia rồi chứ." ông lão tóc bạc dừng bước rồi cười sang sảng nói.

"Hừ, mấy tên nhai nhép của Ma tộc thì làm được gì ta. Nhưng nếu thật sự là ta không về được chỉ sợ lão quỷ nhà ngươi buồn bực mà mắng chửi không thôi a." Trong chiếc thuyền, truyền ra tiếng hừ lạnh lùng cùng giọng nói của Ngao Khiếu.

Tiếp đó chiếc thuyền tỏa ra hào quang màu bạc sáng lóa, nó cũng nhanh chóng thu nhỏ lại.

Sau khi làn hào quang tắt đi, chiếc thuyền cũng biến mất không thấy đâu nữa, nơi đó cũng chỉ còn lại vài bóng người.

Đứng đầu là một trung niên có khuôn mặt khô ngô tuần tú, đôi mắt trong trẻo lạnh lùng, người này đúng là Ngao Khiếu lão tổ.

Ở phía sau lão có hai nam hai nữ, là Ngân Nguyệt và nhóm Hàn Lập.

Ông lão tóc bạc vừa thấy phía trước xuất hiện nhiều người như vậy liền tỏ ra khó hiểu, nhưng vẻ mặt vẫn không có chút biến đổi gì cười nói với Ngao Khiếu lão tổ.

"Ngao Khiếu huynh, hai tộc chúng ta từ xưa tới nay đều cùng tiến cùng lui, trong tình hình này mà Yêu tộc các người thiếu người lãnh đạo, ta thật sự cảm thấy đơn lẻ a."

"Người nói lời này ta rất tin. Nhưng cũng đừng quá lo lắng, ngay cả khi tuổi thọ của ta không còn nhiều lắm nhưng ta cũng không thể lập tức tọa hóa được. Đúng rồi, Hàn đạo hữu, người lại đây gặp lão quỷ này đi. Tên hắn chắc người không xa lạ gì, chính là lão tiên bối của Nhân tộc các người đó." Ngao Khiếu lão tổ thân nhiên trả lời rồi quay qua nói với Hàn Lập.

"Đại danh Mạc Giản Ly của tiên bối làm văn bối nghe như sấm nổ bên tai. Văn bối là Hàn Lập, xin được ra mắt tiên bối. Hàn Lập chộp lên một cái liền bước đến, vẻ mặt kính trọng hướng tới ông lão tóc bạc thi lễ."

Tuy Ngao Khiếu không có nói tên tuổi của ông lão, những người có họ Mạc của nhân tộc, lại có tu vi Đại Thừa Kỳ chỉ có thể là vị Mạc Giản Ly kia mà thôi."

"Hàn Lập, có phải là người mới hơn ngàn năm đã tu luyện đến Hợp Thể Sơ Kỳ. Nghe nói người cùng mấy tên tiểu tử họ Lũng lên vào Ma giới, vậy

mà bây giờ lại xuất hiện ở đây, chắc là mới từ Ma giới trở về hả?" Mạc Giản Ly nghe Hàn Lập nói liền ngẩn ngơ, nhưng sau đó vẻ mặt hắn lại tỏ ra vui mừng, chỉ nói trả lời có vài câu đã đem hành tung của Hàn Lập nói ra hết.

Hiển nhiên vị Đại Thừa của Nhân tộc này đã sớm chú ý đến nhân tài của tộc mình.

Hàn Lập cũng tỏ ra ngẩn ngơ, hắn cười gượng gạo đáp lời.

"Ánh mắt của Mạc tiên bối thật là tinh tường, đúng là vẫn bối vừa trở về từ Ma giới, lúc mới vừa về đến Mộc tộc thì may mắn gặp được Ngao Khiếu tiên bối.

"Ha ha, có thể trốn vào nơi nguy hiểm như Ma giới nhiều năm như vậy rồi bình yên trở về, quả đúng là kỳ tài ngút trời mấy vạn năm mới gặp của Nhân tộc chúng ta." Mạc Giản Ly cười ha hả, trong giọng nói còn pha kèm vẻ khen ngợi.

"Mạc lão quý, người đừng vội cao hứng như vậy! Người thử nhìn xem vị đạo hữu bên này là ai?" Ngao Khiếu lão tổ bữu môi nói.

"Bên cạnh a, khí tức của người này có chút quen thuộc dường như ta đã gặp ở nơi nào rồi." Mạc Gian Ly quan sát toàn thân Giải Đạo Nhân, vẻ mặt cũng trở nên kinh ngạc.

"Hắc hắc, Mạc lão quý, người cứ nhìn thật kỹ đi." Ngao Khiếu cười bốn cọt.

"Ồ, Khiếu huynh nói vậy chắc hẳn còn ý khác, ủa, không phải thân thể bằng xương bằng thịt, vậy ra người là Thánh Giai ở Ma giới a!" Mạc Giản Ly nghe Ngao Khiếu lão tổ nói liền nổi lên tính hiếu kỳ, hào quang màu

vàng chột lóe lên trong mắt, sau đó lão như hít phải một hơi khí lạnh, thất thanh hô lên.

"Ta nhận ra ngươi, mấy vạn năm trước ngươi cùng vài tên Linh giới khác cũng tới Ma Nguyên Hải để lên vào trong Khổ Linh Đảo. Nhưng các ngươi không vượt qua được Lôi Hải, đành mang trọng thương rút lui." Khuôn mặt của Giải Đạo Nhân vẫn không chút thay đổi, vậy mà hắn lại nhận ra Mạc Giản Ly.

"Thì ra đúng là Giải huynh, mà sao đạo hữu lại rời bỏ Ma Nguyên Hải vậy? Hơn nữa sao tu vi chỉ còn lại Hợp Thể Kỳ?" Mạc Giản Ly nghe vậy liền tỏ vẻ xấu hổ, liền hỏi lảng qua chuyện khác.

"Mạc lão quý, là ngươi không biết đó thôi, Giải huynh mới thấy Hàn đạo hữu đã cảm thấy hợp ý, hắn liền ký khế ước đi theo Hàn đạo hữu một thời gian." Ánh mắt của Ngao Khiếu lão tỏ chột lóe sáng, hắn thâm ý nói trước.

"Có chuyện này sao? Hàn. Hàn đạo hữu, việc này là thật sao?" Mạc Giản Ly kinh ngạc giật nảy mình, khẩu khí cũng biến đổi, ngay lập tức đã xem Hắc Lập như ngang hàng với mình.

"Mặc dù có nguyên do khác nữa, nhưng chuyện này đúng là thật. Còn tu vi của Giải huynh giảm xuống vì lúc trước phải thi triển một loại thần thông đặc biệt, chỉ cần vài hôm nữa sẽ khôi phục lại như thường thôi." Hàn Lập mỉm cười, hắn vẫn khiêm tốn trả lời.

"Tuyệt quá. Giải đạo hữu ở Ma giới không biết bao nhiêu vạn năm rồi, đã có vô số kẻ mạnh khủng khiếp từ các giới khác tìm đến nhờ Giải huynh giúp đỡ, ngay cả những lão quái Đại Thừa Kỳ cũng không thành công. Vậy mà Hàn đạo hữu lại làm được, như vậy thì hai tộc Nhân và Yêu chúng ta có

người kế nghiệp rồi." Vừa nghe Hàn Lập làm được việc này, Mạc Giản Ly trở nên mừng như điên.

"Mạc Lão Quỷ, nếu nói cho người nghe việc khác chỉ sợ người càng cao hứng hơn nữa. Nhưng chỗ này không phải nơi để chuyện trò, đi về động phủ trước đã." Ngao Khiếu lão tổ thấy vậy liền trừng mắt nói.

"Chẳng nhẽ còn tin tốt khác sao, nếu vậy ta cũng muốn nghe cho đã. Đi, động phủ tạm thời của lão phu còn hai bình Tiên Diệp Tửu đó người Mộc tộc tặng, đúng dịp này đem ra cho các vị thưởng thức chung luôn." Hai mắt của Mạc Giản Ly sáng ngời, hẳn không chút lưỡng lự nói.

Nhóm người Hàn Lập tự nhiên cũng không có ý kiến gì thêm, cứ vậy cả đám đi về truyền tống trận ở gốc của quảng trường.

Nửa canh giờ sau, trong một căn phòng được làm từ linh mộc màu tím, Mạc Giản Ly ngồi ở ghế dành cho chủ, Ngao Khiếu, Hàn Lập cùng Giải Đạo Nhân ngồi ở một bên.

Còn Ngân Nguyệt và Chu Quả Nhi thì nghiêm chỉnh đứng phía sau lưng bọn họ.

Chẳng qua hai nàng thiếu nữ này, một người vẻ mặt đầy lạnh nhạt, một người thì hưng phấn tò mò.

Lúc này, Hàn Lập đang nâng một ly linh rượu khá đậm đặc lên nhấp một ngụm.

Giọt rượu vừa vào đến cổ họng đã hóa thành một làn năng lượng tinh thuần tản ra khắp nơi trong cơ thể, làm cho người ta cảm thấy vô cùng ấm áp, thoải mái.

"Rượu ngon!" Về mặt của Hàn Lập hơi ngạc nhiên, hắn bắt giác thốt lên khen ngợi.

"Loại rượu Tiên Diệp này được ủ thành từ những dịch thể được nhỏ xuống từ thánh thụ của Mộc tộc, phải mất trăm năm cả Mộc tộc cũng chỉ có thể ủ được khoảng trăm bình thôi. Lúc này nếu không phải vì muốn cho Hàn đạo hữu và Giải huynh thưởng thức thì đừng mơ Mạc mỗ lấy ra." Mạc Giản Ly cũng nâng một ly rượu trên tay nhấp nháp rồi mỉm cười nói.

"Chỉ tiếc là, gốc thánh thụ này vốn được trồng trong cấm địa của Mộc tộc, nhưng chuyện này bị Ma giới xâm lấn với quy mô lớn, họ cũng chỉ đành mang bản thể của thánh thụ rời bỏ nơi đó đến thành Mộc Miên, làm cho thánh thụ bị tổn thương không ít nguyên khí." Ngao Khiếu lão tổ ngồi ở một bên thản nhiên giải thích.

"Không chỉ có vậy, đại trưởng lão của Mộc tộc hiện giờ vẫn đang bế quan nghỉ ngơi bên gốc thánh thụ. Hi vọng nhờ vào linh khí của nó mà có thể khôi phục lại tu vi Đại Thừa. Nhưng theo ta thấy thì việc này rất khó, ngay cả nó có xảy ra thì cũng là chuyện của không biết bao lâu về sau, trong trận chiến với Ma tộc của chúng ta lúc này cũng chẳng giúp được gì nhiều." Mạc Giản Ly thở dài rồi chậm rãi nói.

"Lúc này những chiến lực mạnh nhất của Mộc tộc đã tổn thương rất nhiều trong một trận chiến với Ma tộc. Họ phải dựa vào sự viện trợ của mấy tộc chúng ta mới có thể miễn cưỡng duy trì được cục diện như bây giờ. Vì vậy chúng ta cũng chẳng thể trông cậy ở họ điều gì." Ngao Khiếu lão tổ cười lạnh.

"Mộc tộc bị thê thảm đến mức này, về sau có thể tồn tại độc lập ở Linh giới nữa hay không còn là chuyện khó nói trước. Tuy nhiên cho dù việc này có thực sự xảy ra đi nữa, chỉ cần Ma tộc rút đi thì nó đối với chúng ta chẳng có chút liên quan nào. Nhưng này Ngao Khiếu, hồi nãy ngươi nói là

còn tin tức tốt khác, rốt cuộc là chuyện gì vậy, mau kể ra đi!" Mạc Giản Ly thở dài, lão vội đổi đề tài.

"Hắc hắc, nếu đã ở trong động phủ của người nên khỏi lo việc bị người khác nghe trộm, vì vậy có thể thoải mái nói ra rồi. Mạc lão quý, nói cho người biết, Hàn đạo hữu đã làm được chuyện mà năm đó ta với người chưa làm được. Hắn đã lên vào Ma giới, vào được Tây Linh Trì và ăn Tinh Linh Liên!" Ngao Khiếu thở phào một cái, hai mắt sáng như sao, lão nghiêm túc nói.

"Cái gì, có chuyện này sao?" Ông lão tóc trắng đang ngồi trên ghế nghe được như vậy liền thẳng thốt nhảy cẫng lên.

Chương 2153: Nhiệm vụ

Tuy Mạc Giản Ly biết Hàn Lập mới trở về từ Ma giới, nhưng thực sự lão không ngờ Hàn Lập lại có thể vào được Tây Linh Trì.

Dù sao biết bao vạn năm qua, các cường giả từ khắp các giới điện vì Tây Linh Trì và Tinh Linh Liên mà tìm đến đã không biết bao nhiêu người, trong đó số thực sự có thể thành công chỉ có ít ỏi vài người mà thôi. Tuy Hàn Lập được xem là kỳ tài ngút trời ở hai tộc Nhân Yêu, nhưng nếu so sánh với mấy tên trời đánh ở các giới điện khác chưa chắc đã mạnh hơn được.

Nhưng Mạc Giản Ly không biết rằng, căn bản thần thông của Hàn Lập đã hơn xa các tu sĩ Hợp Thể Hậu Kỳ khác. Nếu nói về độ mạnh mẽ của thân thể cùng thần thức thì hẳn không kém mấy Thánh Tổ bình thường nhiều lắm, thậm chí khi vận dụng niết thứ hai trong Niết Bàn Thánh Thể, hẳn đủ sức chống chọi lại bản thể của một Thánh Tổ trong thời gian ngắn.

Mà khi Hàn Lập lên vào Ma giới chính là lúc Ma giới gặp kiếp nạn, hầu hết tầng lớp cao cấp ở Ma giới đều trở nên hỗn loạn nên chẳng có ai chủ trì đi ngăn cản đám người từ bên ngoài lên vào làm gì. Nếu không, chỉ căn bản thể của vài tên Thánh Tổ chú ý đến bọn họ rồi hợp tác với nhau vây bắt. Khi đó, cho dù Hàn Lập có thần thông sánh ngang trời cũng không thể nào đến Ma Nguyên Hải được.

"Tuyệt, đúng là một tin tức tuyệt vời! Dựa vào tư chất hơn người của Hàn đạo hữu, còn có sự tẩy tủy dịch kinh kỳ diệu của Tây Linh Trì và Tinh Linh Liên, lại thêm sự hiệp trợ của hai người chúng ta thì khả năng thành

công tiến vào Đại Thừa Kỳ có ba đến bốn phần." Hai mắt của Mạc Giản Ly sáng rực.

"Hừ, hừn là người của Nhân tộc các ngươi. Việc gì ta phải toàn lực tương trợ?" Ngao Khiếu lão tổ lạnh lùng nói.

"Hai tộc Nhân và Yêu chúng ta ở Linh giới xưa nay vốn là một, nếu Hàn đạo hữu có thể trở thành tu sĩ Đại Thừa thì tất nhiên Yêu tộc cũng có được chỗ dựa trong mấy vạn năm. Ngao Khiếu đạo hữu cần gì phải phân biệt! Nếu Yêu tộc các ngươi cũng có người đủ khả năng tiến vào Đại Thừa thành công thì ta cũng không tiếc vốn liếng trợ giúp." Mạc Giản Ly tỏ ý không tán thành.

"Mạc lão quái, lời nói của mi vừa rồi là thật chứ?" Ngao Khiếu lão tổ nghe được, hai mắt hơi nhúu lại tỏ vẻ cười mà không cười.

"Lời nói của ta xuất phát từ sâu tận đáy lòng. Sao vậy, chẳng lẽ bên Yêu tộc các ngươi cũng có người có cơ hội tiến lên Đại Thừa Kỳ sao?" Mạc Giản Ly không lưỡng lự trả lời, nhưng sau đó lão như giật mình nghĩ ra điều gì.

"Há há, đứa cháu gái này của ta đây, ngươi đã gặp nó nhiều lần rồi. Nhưng ngươi vẫn không biết nó có được Thất Tinh Nguyệt Thể, chỉ cần tu luyện đến Hợp Thể Hậu Kỳ đại thành, tuy cơ hội để tiến lên Đại Thừa Kỳ không cao bằng Hàn đạo hữu nhưng cũng không ít hơn bao nhiêu." Ngao Khiếu lão tổ chỉ vào khuôn mặt của Ngân Nguyệt đang lạnh lùng như băng, lão ngao nghể nói.

"Linh Lung cũng giống như ngươi, cũng có Thất Tinh Nguyệt Thể sao? Đồ quái vật, ngươi thật giỏi giấu diếm, sao không nói thẳng với lão phu một tiếng? Chẳng lẽ ngươi không tin Mạc mỗ sao?" Mạc Giản Ly giật

mình, ánh mắt lão nhìn về Ngân Nguyệt, khuôn mặt cũng hiện lên vẻ ngạc nhiên.

"Sao Ngao mỗ lại không tin Mạc huynh chứ, chỉ vì từ lúc đưa cháu gái này sinh ra đến giờ vẫn chưa biểu lộ chút triệu chứng khác thường nào, mãi đến sau này ta mới phát hiện ra nó cũng có thể chất này. Chứ ta không hề có ý định giấu diếm Mạc huynh." Ngao Khiếu lão tổ khoát tay rồi không chút hoang mang giải thích.

"Hừ, cứ cho là đúng như thế đi. Những năm gần đây sao ngươi không hé răng nửa lời? Mà đúng lúc này lại nhân chuyện của Hàn đạo hữu mới nói ra, không phải là ngươi có mưu tính gì đấy chứ?" Mạc Giản Ly hừ lạnh, vẻ ngạc nhiên trên mặt cũng mất đi, lão nói với giọng hơi bất mãn.

"Đúng là đưa cháu gái ta có Thất Tinh Nguyệt Thể, nhưng trong quá trình tu luyện lại gặp chút phiền phức, việc này chỉ sợ phiền huynh ra sức mới có thể giải quyết được." Ngao Khiếu lão tổ nói đến chuyện này lại thờ dãi ảo não.

"Phiền toái gì? Chỉ cần Mạc mỗ có thể giúp được, Ngao Khiếu huynh chớ ngại nói ra đi!" Mạc Giản Ly gật đầu đáp ứng.

"Chuyện là thế này..." Ngao Khiếu lão tổ gật đầu nói vài lời, sau đó môi lão khẽ nhúc nhích mà không hề phát ra âm thanh nào, đúng là lão đang truyền âm.

Mạc Giản Ly nghiêm trang lắng nghe, thời gian cứ vậy chậm chạp trôi qua, vẻ mặt của lão càng lúc càng trở lên nghiêm trọng.

"Ta hiểu cái mà ngươi muốn, ta sẽ đưa cho ngươi. Nhưng sau này khi Hàn đạo hữu đột phá bình cảnh nếu cần trợ giúp, ngươi cũng phải hết sức"

giúp hẳn mới được." Sau khi Ngao Khiếu lão tổ truyền âm xong, Mạc Giản Ly trầm ngâm đôi chút rồi đưa ra quyết định.

"Tất nhiên rồi, không cần biết ai trong Hàn đạo hữu hay Linh Lung tiên vào Đại Thừa Kỳ thành công, những vẫn đều có khả năng chống đỡ cho hai tộc Nhân và Yêu chúng ta an ổn ở Linh giới." Lúc này đến lượt Ngao Khiếu tỏ vẻ tươi cười, khuôn mặt vui mừng như hoa.

"Cám ơn hai vị tiên bối có ý tốt, nhưng vẫn bối không tự tin chút nào vào việc tiến cấp Đại Thừa, chẳng may khi mọi chuyện thất bại, như vậy không phải đã làm cho hai vị thất vọng sao?" Nãy giờ Hàn Lập vẫn cầm như thóc ở bên cạnh, cuối cùng hẳn cũng chịu hé răng nói.

"Chuyện đột phá vào Địa Thừa Kỳ mấy ai có thể nắm chắc được chứ. Năm xưa lão phu làm được cũng có đến tám chín phần là nhờ vào may mắn. Lúc đó cùng thế hệ với ta còn có vài người bạn nữa, thậm chí còn có người tư chất tốt hơn ta, nhưng tiến vào Đại Thừa Kỳ thành công chỉ có mỗi mình lão phu thôi. Hàn đạo hữu, ngươi chớ nên đặt áp lực làm gì." Mạc Giản Ly vuốt về chòm râu nó.

"Không sai, hai người bọn ta giúp các ngươi tu luyện vì lúc này ở hai tộc của chúng ta không có những người khác có cơ hội tiến vào Đại Thừa, hơn nữa việc này đã sớm thành thông lệ. Lúc tu sĩ Đại Thừa trong tộc sắp sửa hết tuổi thọ cũng chính là lúc tất cả mọi người phải dốc toàn bộ sức lực đào một vài hậu bối có thể tiến vào Đại Thừa Kỳ. Mà cũng không chỉ riêng hai chúng ta làm việc này, trên Thánh Đảo cũng đang hết sức bồi dưỡng vài tên có khả năng nhất, đây cũng chính là mục đích khi lập ra Thánh Đảo. Chẳng qua khi so sánh với mấy tên trên đó, các ngươi được bọn ta coi trọng hơn thôi. Nếu không phải vì hoàn cảnh của các ngươi có chút đặc biệt, không chừng đã sớm được mời đến Thánh Đảo rồi. Hàn đạo hữu, sau này ngươi có muốn tới Thánh Đảo tu luyện không? Nếu có ý muốn này, hai

người bọn ta cũng có khả năng đưa các người đi tới đó." Ngao Khiếu lão tổ ở bên cạnh cười hắc hắc giải thích.

"Thánh Đảo còn có sứ mệnh này, mãi đến giờ vẫn bối mới biết. Nếu đã như vậy thì vẫn bối cũng không từ chối lòng tốt của hai vị. Nhưng mà từ trước tới nay vẫn bối thường quen đơn độc một mình, nếu sau này có dịp, nhất định sẽ tới đó tham quan một chuyến." Hàn Lập nhanh chóng suy nghĩ lại vấn đề và lần rồi đưa ra quyết định.

"Ừm, nếu Hàn đạo hữu đã có dự tính trước, bọn ta cũng không miễn cưỡng. Tuy nhiên lão phu muốn hỏi, lúc trước còn có hai tên Lũng gia lão to và Điệp nha đầu cùng lén vào Ma giới với người, bọn chúng ngã xuống hết rồi sao?" Mạc Giản Ly gật đầu, bỗng nhiên lão nghiêm trang hỏi sang một vấn đề khác.

"Đúng là Lũng huynh và Điệp tiên tử đã gặp bất trắc ở Ma giới, cả hai đều nằm lại rồi." Hàn Lập rành mạch trả lời.

"Chắc, thật đáng tiếc! Trong mấy Chân Linh thế gia thì hai nhà Lũng và Điệp là mạnh mẽ nhất, hai người này ngã xuống làm cho các thế gia chịu ảnh hưởng rất lớn, mà thực lực của Nhân tộc cũng bị giảm theo không ít. Tuy vậy lúc này có thêm sự tương trợ của Giải huynh, thực là trong họa có phúc." Về mặt của Mạc Giản Ly ánh lên sự tiếc nuối, nhưng sau khi lão nhìn tới Giải Đạo Nhân, đôi mắt liền trở nên sáng rực.

"Chân Linh thế gia ở Nhân tộc các người so với những tu sĩ bình thường đúng là mạnh hơn một chút, nhưng kèm theo đó là việc xuất hiện tú sĩ cao cấp của họ cũng thấp hơn rất nhiều. Chính vì vậy ta không coi trọng bọn họ lắm." Ngao Khiếu lão tổ tỏ vẻ không tán thành.

"Nói như vậy là không đúng! Mặc kệ như thế nào thì Chân Linh thế gia cũng có quan hệ với các Chân Linh từ thời xa xưa, một khi bọn họ có tu sĩ

hợp thể xuất hiện liền trở thành chiến lực rất lớn đối với Nhân tộc, nói cho cùng vẫn rất đáng chờ mong vào bọn họ." Mạc Giản Ly lắc đầu nói.

"Nhưng trong mắt ta, Chân Linh thế gia không đáng coi trọng bằng các đại vương tộc trong Yêu tộc. Bao năm qua các đại vương tộc của chúng ta có tỉ lệ xuất hiện các tu sĩ Hợp Thể Kỳ cao hơn rất nhiều so với Chân Linh thế gia." Ngao Khiếu lão tổ cười lạnh.

"Nhân tài trong Yêu tộc các người xuất hiện tầng tầng lớp lớp, Chân Linh thế gia làm sao có thể so sánh được. Nhưng giờ đây chuyện này cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa rồi. Ta vốn hi vọng ngoài Hàn đạo hữu ra còn có thêm mấy người khác từ Ma giới trở về, nhưng xem ra điều này không xảy ra được." Mạc Giản Ly nhú mày nói.

"Sao vậy? Người thiếu người để sai bảo sao? Chẳng lẽ liên quân sắp sửa triển khai hành động gì lớn sao?" Ngao Khiếu lão tổ lập tức giật mình, vẻ mặt cũng trầm xuống.

"Mộc tộc đang chuẩn bị một kế hoạch phản công, cũng đã được lão quái của Dạ Xoa tộc đồng ý. Hi vọng trận chiến này có thể thành công, thu hồi lại được phần đất đai bị mất." Mạc Giản Ly trầm ngâm một lúc rồi chậm rãi nói.

"Bọn họ điên rồi, khu vực bị mất có thể dễ dàng thu lại như vậy, thì chúng ta cần gì phải cùng Ma tộc giằng co bao nhiêu năm nay. Đám người Mộc tộc không đáng nói, nhưng lão quái vật Tang Hải kia cũng thật hồ đồ. Mà sao người không phản đối?" Ngao Khiếu lão tổ trở nên giận dữ.

"Ngao Khiếu, người rời xa liên quân vài năm nên không nắm rõ tin tức, khó trách người lại suy nghĩ như vậy. Ba tháng trước, hai tộc chúng ta, Dạ Xoa tộc và thêm vài tộc khác cùng lúc thu được một tin tức. Ma tộc đồng loạt triển khai lực lượng lớn tiến vào lãnh địa của các tộc mãnh liệt tấn

công, ở địa bàn mấy tộc chúng ta không có tu sỹ Đại Thừa Kỳ lãnh đạo nên gặp phải tình thế không ổn. Vì thế chúng ta càng không thể đợi cho khi hai giới tách rời nhau mà phải tốc chiến tốc thắng rồi thoát khỏi tình hình này mới được." Mạc Giản Ly tỏ vẻ nghiêm trọng.

"Cái gì! Ma tộc lại phái đại quân vào Linh giới chúng ta? Tin tức này đã được kiểm tra kỹ chưa? Hay là bọn chúng chỉ muốn phô trương thanh thế thôi?" Sắc mặt của Ngao Khiếu Lao trở nên nhăn nhó khó coi.

"Lão phu đã sử dụng phương pháp đặc biệt để liên hệ với Thánh Đảo để kiểm tra, chẳng nhưng tin tức này là thật, mà trong đại quân mới kéo tới còn xuất hiện hóa thân của một trong ba gã Thủy Tổ của Ma giới. Không biết bản thể của mấy tên Thủy Tổ ở Ma giới có thực sự kéo tới đây không nữa." Mạc Giản Ly cười khô, thông tin hần nói ra cũng làm cho Hàn Lập giật mình.

"Không thể nào. Thánh Tổ bình thường của Ma tộc thì không tính, nhưng ba tên Thủy Tổ của Ma giới thì tuyệt đối không thể dễ dàng tiến vào Linh Giới chúng ta được. Nhiều năm trước chúng ta đã khổ công bày ra rất nhiều thủ đoạn, không phải là để dự phòng những tình huống bất ngờ như này sao?" Ngao Khiếu lão tỏ lắc đầu nguây nguây, lão hoàn toàn phản đối chuyện này.

Chương 2154: Mắt trận số hai

"Nói vậy cũng đúng! Nhưng ai mà biết được đám Ma tộc có thêm những thủ đoạn khó lường nào. Trong khi hai tộc không có chúng ta lãnh đạo, mà chẳng may những bố trí ban đầu không có tác dụng gì, lúc đó mấy tên Thủy Tổ đưa bản thể đến thì tình hình thực sự rất tồi tệ." Ánh mắt của Mạc Giản Ly chớp động, lão lo lắng nói.

"Theo lời của Mạc huynh vậy chúng ta phải cẩn thận thêm vài phần, nhưng việc ở Mộc tộc cũng không thể bỏ qua! Sau đó hai chúng ta cần mau chóng trở về trong tộc mới được." Ngao Khiếu lão tổ phân vân một lúc nhưng cuối cùng cũng đồng ý.

"Thưa hai tiền bối, theo văn bối nghĩ, khả năng bản thể của Thủy Tổ trực tiếp đến Linh giới của chúng ta không quá lớn đâu. Nếu thật sự trường hợp này xảy ra, giới lâm cũng chỉ là một đến hai trong ba gã đó thôi." Hàn Lập bỗng nhiên ngắt lời.

"O, Hàn đạo hữu nói vậy chắc là đã biết chuyện gì khác? À mà đúng rồi, người mới trở về từ Ma giới nên kiểu tình hình bên đó nhiều hơn mới đúng." Mạc Giản Ly nghe vậy liền ngăn ra, nhưng lão lại nhớ tới điều gì đó, hai mắt cũng sáng rực lên.

Ngao Khiếu lão tổ cũng tỏ ra bị bất ngờ.

"Không biết hai tiền bối nắm được bao nhiêu tin tức về đại kiếp nạn của Ma giới?" Hàn Lập thoáng suy nghĩ rồi hỏi.

"Đại kiếp nạn của Ma giới? Ta có được nghe một ít phong phanh lúc Ma giới mới bắt đầu xâm nhập vào Linh giới. Nhưng thông tin cụ thể như thế nào thì hoàn toàn không nắm được." Ngao Khiếu lão tổ nhú mày.

"Đúng vậy. Năm xưa lúc ta lên vào Ma giới, từ miệng của một tên Ma tôn ta cũng nghe được một ít tin tức liên quan đến việc này. Nhưng nội dung cụ thể ra sao, hình như chỉ cỡ Thánh Tổ mới có thể nắm ro. Chẳng nhẽ trong chuyến đi vừa rồi, Hàn đạo hữu đã nắm được tin tức về việc này?" Mạc Giản Ly mừng rỡ.

"Đúng là trong chuyến đi này, văn bối may mắn biết được một ít nội dung về kiếp nạn của Ma giới. Hai tiền bối đã bao giờ nghe thấy cái tên Minh Trùng Mẫu chưa?" Hàn Lập từ tốn đáp lời rồi hỏi tiếp.

"Minh Trùng Mẫu à, nó là cái gì vậy, lão phu chưa bao giờ nghe qua. Ngao Khiếu, người có biết gì về nó không?" Mạc Giản Ly suy nghĩ một lúc rồi ngân nga lắc đầu.

"Nghe có vẻ quen quen, dường như trước đây ta có gặp qua nhưng đã quá lâu năm rồi, thực sự không thể nhớ rõ ra được." Ngao Khiếu lão tổ nhú mày có gắng nhớ lại chuyện cũ.

"Hai tiền bối không rõ về Minh Trùng Mẫu cũng là chuyện bình thường! Con hung trùng này đã bị tiền nhân từ Tiên giới xuống phong ấn từ thời rất xa xưa. Những tin tức về nó hiện giờ đã thiếu sót rất nhiều." Hàn Lập mỉm cười trả lời.

"Người nói làm ta sực nhớ ra, Minh Trùng Mẫu chính là con trùng trong truyền thuyết có thể cắn nuốt năng lượng của cả một giới. Chẳng lẽ nó lại xuất hiện sao? Mà đại kiếp nạn của Ma giới có liên quan gì đến nó?" Cuối cùng Ngao Khiếu cũng nhớ ra được vài điều, nhưng lão cũng "a" lên một tiếng kinh ngạc, khuôn mặt cũng trở nên trắng bệch.

"Cẩn nuốt năng lượng của cả một giới? Ngao Khiếu huynh, nó là ma trùng gì thế, sao lại có thể khủng khiếp như vậy? Nếu thế thì nó còn lợi hại hơn cả chân linh sao? Chắc không phải là người nói quá lên chứ?" Mạc Giản Ly giống như hít phải một hơi khí lạnh, sắc mặt lão cũng trở nên tái nhợt.

"Chân linh sao có thể so sánh với nó được, ở thời kì xa xưa, số chân linh bị nó cắn nuốt không đủ mười thì cũng có đến bảy tám. Lời mà ta vừa nói cho người biết là từ một quyển sách cổ lấy được khi du lịch ở đại lục khác, khi đó ta vẫn chưa tiến vào Đại Thừa, nghe nói Minh Trùng Mẫu sinh ra ở..."

Khuôn mặt của Ngao Khiếu lão tỏ vẫn trầm ngâm, lão đem nhưng thông tin liên quan đến Minh Trùng Mẫu ra giảng giải một mạch, lợi dụng trong đó không khác lắm so với những gì Tử Linh kể cho Hàn Lập.

Điều khác biệt duy nhất trong quyển sách ghi là Minh Trùng Mẫu cùng chân tiên trên Thượng giới đánh một Trận rồi biến mất tích, nó hoàn toàn không hề đề cập đến việc bị phong ấn.

Mạc Giản Ly nghe xong vẻ mặt trở nên nhăn nhó.

"Đúng là con ma trùng này có liên quan đến kiếp nạn của Ma giới! Nhưng theo tin tức ta nắm được, con Minh Trùng Mẫu này vẫn chưa mất tích mà nó được tiên nhân phong ấn tại một nơi nào đó ở Ma giới. Hình như cách đây không lâu nó đã tỉnh lại, lúc này nó đang đánh vào phong ấn. Ngoài ra Ma tộc phải dành hơn nửa lực lượng để trấn áp con hung trùng này, cho nên khả năng ba gã Thủy Tổ của Ma tộc tiến vào Linh giới thực sự không cao lắm." Hàn Lập nghiêm nghị nói.

"Nếu con ma trùng từ thời cổ xưa này thức tỉnh, đến lúc đó không chỉ Ma giới gặp tai ương mà cả Linh giới chúng ta cũng có thể bị nó cắn luôn."

Chuyện này thật phen phiền toái." Ngao Khiếu lão tỏ thờ dài, lão bắt đầu trầm ngâm suy nghĩ.

"Hàn đạo hữu, tin tức này đã được kiểm tra chưa? Ngươi có chắc nó là sự thật không?" Mạc Giản Ly cẩn thận hỏi lại.

"Nơi nói ra tin tức này hoàn toàn không có vấn đề, vẫn bối nghi ít nhất có đến bảy tám phần là thật." Hàn Lập hơi cân nhắc lại rồi trả lời.

"Bảy tám phần sao, vậy thì không thể là giả rồi. Nhưng để chắc chắn hơn, hay là chúng ta phải người lên vào Ma giới xác minh lại mới được. Ngao Khiếu huynh, người thấy việc này thế nào?" Mạc Giản Ly nheo mắt hỏi Ngao Khiếu lão tỏ.

"Việc trọng đại thế này cần cẩn thận hơn mới được, còn phải người lên vào Ma giới để điều tra nhất định phải làm. Ta sẽ sai trợ thủ đắc lực đi làm việc này. Nếu thật sự là vậy, tại sao Ma tộc liều mạng xâm nhập Linh giới cũng dễ giải thích. Ma tộc muốn tạo trước một đường lui về sau, chúng cần tạo ra mấy nơi thích hợp để sinh sống tại Linh giới. Thảo nào ngay từ đầu bọn chúng đã điên cuồng đến vậy." Khuôn mặt của Ngao Khiếu lão tỏ chợt lóe lên sát ý.

"Dựa vào số lượng quân của Ma tộc ở Linh giới lúc này thì chắc là ba tên Thủy Tổ của Ma tộc đang phải tiếp tục trấn áp Minh Trùng Mẫu. Nếu không lực lượng của bọn chúng không chỉ có như vậy. Bọn họ muốn chiếm lãnh thổ của mấy tộc chúng ta chắc cũng vì phòng ngừa về sau mà thôi." Mạc Giản Ly suy đoán một hồi.

"Nhưng cũng phải thừa nhận là quân tiếp viện của Ma tộc đã xuất hiện trên địa bàn của hai tộc chung ta, điều này chứng tỏ Ma tộc không thể tiếp tục duy trì phong ấn của Minh Trùng Mẫu thêm nữa. Vì vậy chúng ta cần mau trở về chủ trì đại cục trong tộc. Nếu Ma giới dốc một nửa lực lượng

tân công đến Linh giới, cho dù mấy tộc của chúng ta có hợp tác với nhau nhưng cũng không cách nào chống lại được. Phải nghĩ biện pháp khác mới được a." Ngao Khiếu cân nhắc một cách sâu xa.

"Điều này cũng đúng. Nhưng sự việc liên quan đến Minh Trùng Mậu lần này không thể chỉ đổ mấy tộc chúng ta gánh vác. Chúng ta hãy đem tin tức này truyền ra, để xem may tên Đại Thừa ở khắp Linh giới này làm cách nào ngồi yên được đây." Bổng nhiên Mạc Giản Ly cười cười nói.

"Ồ, kế này thật hay." Ngao Khiếu lão tổ ngẩn ra rồi vỗ tay cười ha hả.

"Nhưng trước tiên phải làm cho chuyện liên quan đến Minh Trùng Mậu trở thành chuyện vô cùng nghiêm trọng mới được. Mà tình hình lúc này, chúng ta cũng không thể bỏ mặc Mộc tộc một bên để trở về. Nếu không liên minh mà trước đây ta phải đổ ra bao nhiêu công sức mới thành lập được, chẳng mấy chốc sẽ tan rã. Khi đó sẽ bị Ma tộc tiêu diệt từng bộ phận một cách dễ dàng." Mạc Giản Ly nghiền ngẫm lại mọi chuyện.

"Nếu vậy cứ theo cách của Mộc tộc, lúc này chúng ta sẽ cùng Ma tộc đánh một trận thật đã đi. Khi đó chúng ta sẽ không tiếc bất cứ giá nào làm cho quân của Ma tộc tổn thương thật nặng, rồi lấy cơ đó để trở về trong tộc. Nói không chừng lão Tang Hải của tộc Dạ Xoa cũng đang nghĩ như vậy. Dạ xoa tộc chỉ có mình hắn là tu sĩ Đại thừa thôi, ta không tin hắn không lo nghĩ cho sự an nguy của tộc mình. Sau đó một mặt chúng ta phao tin tức về Minh Trùng Mậu, kiếp nạn của Ma giới. Một mặt chúng ta gom góp lực lượng từng tí một. Dù sao trước sự tiến công toàn lực của Ma tộc, chúng ta phải bảo vệ được chính mình mới mong có thể bàn đến chuyện khác." Ngao Khiếu lão tổ trở nên quyết đoán.

"Hay lắm, cứ theo cách của đạo hữu đi. Trận chiến trước mắt với Ma tộc chỉ được phép thắng chứ không được bại, sợ rằng sẽ phải mượn sức của Hàn đạo hữu và Giải huynh. Nhưng khi trận chiến chấm dứt, Hàn đạo hữu

liền có thể trở về trong tộc ngay lập tức. Lão phu thấy pháp lực trong cơ thể của đạo hữu tinh thuần vô cùng, hoàn toàn khác với vẻ mới tiền vào Hợp Thể Hậu Kỳ. Nếu như lúc này đạo hữu đóng cửa khổ tu thì tin là việc tiến đến mức Hợp Thể Hậu Kỳ đại thành sẽ nhanh hơn so với tu sỹ bình thường rất nhiều. Nếu người có thể tiến vào Đại Thừa càng sớm, hai tộc Nhân và Yêu của chúng ta sẽ càng có lợi. Còn Linh Lung, cháu cũng hãy làm như vậy đi." Mạc Giản Ly đưa ra quyết định.

Ngao Khiếu lão tổ cũng gật đầu không có ý kiến gì thêm.

Hàn Lập hơi suy nghĩ rồi cũng đồng ý.

Chỉ cần ở Mộc tộc không xuất hiện bản thể của Thủy Tổ nào đó, tất nhiên hẳn chẳng phải lo lắng điều gì.

Mạc Giản Ly thấy ai cũng đồng ý với ý kiến của mình, lão thở phào một hơi. Nhưng đúng lúc này Ngao Khiếu lão tổ như nhớ tới chuyện gì, lão ngoác miệng ra hỏi.

"Lần này Mộc tộc đưa ra kế hoạch phản công, ngoài trừ lão quái Tang Hải kia ra, chắc chúng còn phải có chỗ dựa khác. Mạc lão quý, người ở trong thành lâu như vậy chắc cũng dò sẽ được gì đó chứ?"

"Tất nhiên lão phu biết rõ ràng việc này. Tin tức quân tiếp viện của Ma tộc truyền đến, hội đồng trưởng lão của Mộc tộc cũng hiểu là chúng không thể tiếp tục giữ chúng ta lại thêm nữa. Cho nên chúng đã đưa ra quyết định, chuyển này chúng sẽ lấy hết ba mươi sáu gốc thánh thụ dự phòng ra để bày một đại trận mạnh nhất của Mộc tộc, Mộc Giới Ba Mươi Sáu Thiên Tuyệt Trận để quyết một trận sống chết với Ma tộc. Có đại trận này hỗ trợ, lại thêm lão Tang Hải chịu ra tay, chỉ cần lực lượng bên phía Ma tộc không thay đổi gì thì chắc chắn chúng ta sẽ thắng." Mạc Giản Ly cẩn thận giải thích.

"Mộc Giới Ba Mươi sáu Thiên Tuyệt Trận, ta có biết về tuyệt trận này. Nghe đồn rằng nó được bắt chước từ thần thông Huyền Thiên Linh Vực ở Chân Tiên Giới. Có người nói uy lực của nó có thể giết được cả tu sĩ Đại Thừa Kỳ, nhưng từ khi sáng tạo ra nó cho đến nay thì Mộc tộc vẫn chưa dùng tới lần nào, không biết là thật hay giả nữa." Một tia khó hiểu hiện lên trong mắt Ngao Khiếu lão tổ.

"Ha ha, mặc kệ là thật hay giả, nhưng đúng là Mộc tộc đã xuất ra ba mươi sáu gốc thánh thụ dự phòng kia. Điều này cho thấy chúng thực sự muốn liều mạng. Chúng ta cũng nhân chuyện này làm cho Ma Tộc tổn thương thật nặng, như vậy cũng giúp chúng ta có thêm một chút thời gian để chuẩn bị." Mạc Giản Ly mỉm cười tỏ vẻ bất cần.

"Há há, điều này cũng đúng!" Ngao Khiếu lão tổ phá lên cười ha hả.

Chương 2155: Tuyệt trận hoàn thành

Thời gian sau đó, Ngao Khiếu lão tổ cùng Mạc Giản Ly bắt đầu thương lượng biện pháp cụ thể để đối phó với đại chiến ma tộc, thỉnh thoảng lại hướng về Hàn Lập trung cầu ý kiến, bộ dáng như không mấy may coi Hàn Lập như người ngoài.

Hàn Lập tự nhiên biết rõ loại kiến thức và chiến lược cấp độ mấy tộc đại chiến thế này hiển nhiên bản thân không thể so sánh với hai gã Đại Thừa sống biết bao nhiêu vạn năm này, cho nên cũng không chủ động xen vào nhiều, chẳng qua khi được bọn họ hỏi qua ý kiến, cũng suy nghĩ một cách kỹ càng rồi mới đưa ra cách nghĩ của bản thân.

Về phần Giải Đạo Nhân và Ngân Nguyệt mặc dù cũng ở trong đại sảnh.

Trong hai người thì một người biểu lộ vẻ mặt căn bản không hề hứng thú gì, một người thì thần sắc lạnh nhạt không nói một lời.

Chu Quả Nhi thì trung thực đứng ở một bên, nơi này căn bản không phải nàng có tư cách mở miệng.

Cứ như vậy, thời gian từng chút trôi qua!

Hàn Lập đã ở trong động phủ của Mạc Giản Ly gần nửa ngày thời gian, cuối cùng cũng hoàn tất thương lượng hết thấy sự việc, Ngao Khiếu lão tổ liền đứng dậy mang theo Ngân Nguyệt cáo từ trở về.

Mạc Giản Ly thì tiếp tục cùng Hàn Lập trò chuyện trong chốc lát thời gian mới hướng ra phía ngoài đưa tin một tiếng, gọi một gã trung niên tu sĩ đệ tử đi an bài chỗ ở tạm thời cho Hàn Lập.

Vị trung niên nam tử này tự nhiên là cực kỳ kính cẩn làm theo, ở địa phương cách xa động phủ Mạc Giản Ly mấy chục dặm, an bài một tòa lầu cát trên nhánh đại thụ.

Chỗ này trình độ nồng đậm của linh khí mặc dù không thể so sánh với động phủ Mạc Giản Ly nhưng so với địa phương khác trong Mộc Miên thành thì nồng đậm hơn nhiều, điều này cũng khiến cho Hàn Lập khá vừa lòng.

Hắn cũng không lập tức mang theo Giải đạo nhân cũng Chu Quả Nhi vào trong đó.

Kế tiếp trong nửa tháng, Hàn Lập ở trong mật thất lầu các không hề ra ngoài, mà một lòng tu luyện thần niệm bí thuật lấy được từ Ngao Khiếu lão tổ, hy vọng có thể sớm ngày tu luyện đại thành, mới có thể chân chính trợ giúp Ngân Nguyệt.

Ngược lại Chu Quả Nhi lần đầu tới thành trì của Linh Giới, trong lòng nhin không được hiếu kỳ mỗi ngày đều ra ngoài một chuyến, đi dạo ở các tầng xung quanh Mộc Miên thành.

Tiểu nha đầu này cũng không biết dùng ngôn ngữ gì mà dụ dỗ được Giải đạo nhân đi theo nàng, khiến cho Hàn Lập nguyên bản muốn ngăn cản cuối cùng cũng mặc kệ.

Chẳng qua thông qua lời kể của Chu Quả Nhi sau mỗi ngày trở về, Hàn Lập rõ ràng cảm nhận được đại quân các tộc ở trong Mộc Miên thành đã có một ít rục rịch, có vẻ là mưa gió đã sắp nổi lên.

Xem ra người chủ trì liên quân các tộc đã thống nhất ý kiến, muốn cùng Ma tộc đại chiến một trận, để giải quyết khốn cảnh trước mắt.

Mà hắn cũng không thể tiếp tục im ắng thế này.

Mấy ngày sau quả nhiên như Hàn Lập dự đoán, Mặc Giản Ly bỗng nhiên đến chỗ lầu các của hắn.

Hàn Lập sau khi dùng thần niệm quét qua phát hiện vị Đại Thừa nhân tộc tiến đến, hắn lập tức cũng kính ra ngoài đón, mang theo Mặc Giản Ly vào trong đại sảnh, nói vài câu khách khí, sau đó liền ngồi xuống, yên lặng chờ đối phương nói rõ ý đồ đến.

Mặc Giản Ly sau khi ngồi xuống, chẳng qua là suy nghĩ một chút, cũng thản nhiên mở miệng:

-Bây giờ các loại sách lược đối với Ma tộc đại chiến đã được bàn luận khá tốt. Lần này viện binh các tộc cũng đã tới, có ta cùng Ngạo huynh và Tang Biễn đại thừa của dạ xoa tộc ba người tu vị cao nhất, cho nên Ma tộc thánh tổ phía bên kia mặc kệ có bao nhiêu người, tự nhiên cũng là do ba lão già chúng ta đối phó. Mà Mộc tộc vì lúc trước đại bại, tồn tại cấp bậc Hợp Thể cũng không còn bao nhiêu. Cho nên các loại sách lược cũng đều lựa vào tồn tại cao giai của chúng ta và các tộc đến viện trợ.

Hàn đạo hữu dựa vào tu vị của ngươi, tự nhiên cũng phải đảm đương trách nhiệm.

-Trận chiến này đối với Nhân tộc chúng ta vô cùng trọng yếu, vẫn bồi thân là một thành viên trong tộc, tự nhiên sẽ xuất lực. Có gì tiền bối cứ việc phân phó là được, vẫn bồi nhất định hết sức mà làm.

Hàn Lập cười nhẹ một tiếng trả lời.

-Ân, dùng tu vị người chỉ đứng sau ba lão già chúng ta, một mình đảm đương một phía là chắc chắn. Chẳng qua trước đó, ta còn muốn hỏi một chút, Giải đạo hữu thực lực đã khôi phục được bao nhiêu?

Mạc Giản Lý ánh mắt chớp chớp lại hỏi một câu.

-Điều này chỉ sợ làm cho tiền bối thất vọng rồi! Giải huynh lần trước hao tổn quả thật là quá lớn, không có nửa năm thời gian thì không cách nào khôi phục như ban đầu.

Hàn Lập tự nhiên hiểu được ý tứ của đối phương, không lưỡng lự trả lời.

-Như vậy quả thật là đáng tiếc. Nếu Giải đạo hữu có thể khôi phục như ban đầu, phần thắng của chúng ta ít nhất có thể nhiều thêm một thành.

Mạc Giản Ly nghe vậy, có chút tiếc hận nói.

-Giải huynh nếu xuất thủ toàn lực, đích thực uy năng không dưới tồn tại Đại Thừa, nhưng khiến cho hấn ra tay cũng không phải là dễ dàng. Nếu không phải vẫn bối có chút dự trữ đúng thật là không đủ cho hấn ra tay vài lần.

Hàn Lập ho nhẹ trả lời.

-Quy củ của Giải đạo hữu, ta cũng có nghe qua. Nhưng vô luận điều kiện thế nào, có thể đem hấn từ Ma giới đưa tới Linh giới, đều tuyệt đối là việc có lợi nhất. Dù cho Giải đạo hữu không ra tay, lấy một gã Đại Thừa kỳ Ngụy Tiên uy danh cũng đủ kinh sợ không ít người.

Mạc Giản Ly không để bụng nói.

-Hy vọng là như vậy.

Hàn Lập chỉ có thể cười khổ trả lời.

-Đã là Giải đạo hữu còn chưa khôi phục đỉnh phong thực lực, tự nhiên cũng không thể phái người đến tuyến ngoài cùng. Như vậy đi, lần này Mộc tộc bố trí mộc giới tam thập lục thiên tuyệt trận có tam đại trận nhãn, Chỗ duy trì pháp trận căn bản chỉ cần một chỗ bị phá thì uy năng pháp trận sẽ giảm đi rất nhiều. Nếu ba người tất cả thất thủ, thì cả tòa mộc giới tuyệt trận cũng sẽ bị phá, xem như là địa phương phòng thủ trọng yếu nhất. Chẳng qua như đã nói, ba chỗ trận nhãn này đều có pháp trận cấm chế trùng điệp bảo vệ, nói một cách khách là khá an toàn. Cho nên lão phu cùng Ngạo huynh đã thương lượng trước, chuẩn bị giao cho người tới phụ trách, không biết ý Hàn đạo hữu thế nào?

Mặc Giản Ly thần sắc nghiêm túc, dùng giọng thương lượng nói.

-Không vấn đề gì! nếu để văn bối phụ trách bảo vệ trận nhãn, tuyệt đối không để nó xảy ra bất kỳ sự cố gì.

Hàn Lập sau khi suy nghĩ, liền không chút do dự đáp ứng.

-Việc thành bại của bảo vệ trận nhãn sẽ ảnh hưởng rất lớn đến kết quả đại chiến lần này, nhưng mà an nguy của Hàn đạo hữu, đối với Nhân tộc mà nói càng thêm trọng yếu. Nếu thật sự không thể ngăn cản cường địch, người cứ bảo vệ mình trước. Bằng không nếu người xảy ra chuyện, dù trận chiến này có thắng nhưng đối với Nhân tộc chúng ta vẫn là được không bằng mất.

Mặc Giản Ly lắc đầu, chăm chú dặn dò.

-Đa tạ tiên bối ưu ái, văn bối đã biết rõ phải làm sao.

Hàn Lập đầu tiên là ngơ ngác, nhưng sau đó liền nghiêm túc trả lời.

-Tốt lắm, tóm lại đại chiến lần này, nhiệm vụ quan trọng nhất của đạo hữu là bảo toàn bản thân, sau đó mới là hết sức bảo vệ trận nhãn. Dùng thực lực của Hàn đạo hữu cùng Giải huynh liên thủ, ta tin là ngoại trừ Ma tộc

thánh tổ bản thể đích thân đến, nếu không tuyệt đối không vấn đề gì. Ta có nghe Ngao huynh nói qua, lúc trước hai người liên thủ, từng cùng Nguyên Sát ma đầu giằng co không đứng dưới hạ phong.

Mạc Giản ly đầu tiên gạt đầu, sau đó đột nhiên cười nói.

-Ngao Khiếu tiên bối đúng là có chút quá lời. Lúc đó vẫn bối cùng Giải huynh chẳng qua là miễn cưỡng tự bảo vệ bản thân mà thôi, cuối cùng cũng là dựa vào Ngao Khiếu tiên bối mới làm cho Nguyên Sát rút lui.

Hàn Lập khiêm tốn nói.

-Bất kể nói thế nào, người cùng Giải đạo hữu liên thủ, cơ hồ có thể vô địch hết thảy tồn tại phía dưới Đại Thừa. Chẳng qua lần này bảo vệ trận nhân, trừ người ra, Mộc tộc cùng Dạ xoa tộc cũng sẽ phái hợp thể cấp bậc đến bảo vệ. Dù ta cũng Ngao Khiếu đạo hữu cảm thấy người cùng Giải huynh cũng đã dư sức, nhưng hai tộc này còn chưa rõ thần thông của người, vẫn có chút lo lắng.

Mạc Giản Ly bỗng nhiên biến hóa khẩu khí nói.

-Cao giai tồn tại của Mộc tộc và Dạ xoa tộc sao? Như vậy cũng rất bình thường! chẳng qua cả 3 nhóm ở một chỗ rốt cuộc là ai chủ trì?

Hàn Lập hai mắt nhú lại, không cảm thấy bất ngờ hỏi ngược lại.

-Hắc hắc với tu sĩ chúng ta mà nói, đương nhiên là thần thông của ai lớn thì người đó làm chủ. Mặc dù ta không biết hai tộc sẽ phái người nào tới, nhưng nghĩ tới tuyệt đối sẽ không ai có thể đủ thực lực so với người. Nhưng mà cao giai Mộc tộc hẳn là đối với mộc giới tuyệt trận có hiểu biết, nếu là việc liên quan tới cấm chế đại trận, người vẫn nên hỏi một chút.

Mạc Giản Ly thâm ý sâu sắc nói.

-Vẫn bồi đã hiểu. Nhưng không biết khi nào thì bắt đầu hành động?

Hàn Lập thần sắc khẽ động nhẹ nhàng thở ra một hơi hỏi.

-Có 36 khối hậu bị thánh thụ của Mộc tộc, việc bố trí tòa tuyệt trận đơn giản không ít, nhưng vẫn phải tiêu phí một ít thời gian. Chủ yếu là phải dụ dỗ được đại quân Ma tộc vào trong trận. Cho nên lão phu cùng Mạc Giản Ly sẽ theo đại quân xuất phát trước, dùng mọi biện pháp dụ dỗ đại quân Ma tộc. Mà Hàn đạo hữu thì theo đôi bố trí pháp trận xuất phát sau tới địa phương bố trí đại trận. Chỉ cần đại trận hình thành lập tức bảo vệ trận nhãn.

Mạc Giản Ly từ từ nói.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, tự nhiên không có ý kiến khác liền gật đầu.

Mà Mạc Giản Ly sau khi giao nhiệm vụ cho Hàn Lập, cũng không ở lại thêm, mà nhanh chóng ly khai.

Hàn Lập liền tiến tới ngoài cửa, nhìn theo bóng lưng xa xa Mạc Giản Ly, nụ cười liền thu lại thay vào đó là vẻ mặt trầm ngâm suy nghĩ.

Nửa tháng sau, cả tòa Mộc Miên thành đột nhiên đủ các chấn động phát ra, âm vang rung trời, từng đạo quang hà chói mắt từ các tầng trong thành phóng lên cao.

Ở trong ánh sáng là từng chiếc chiến xa, cự thuyền ào ào khởi động bay lên.

Tên những phi hành pháp khí to lớn, đứng chỉ chít vệ sĩ các tộc. trong đó chẳng những Nhân Yêu cùng Mộc tộc, lại còn dạ xoa tộc và vài tộc khác trong linh tộc.

Những vệ sĩ này mặc dù chủng tộc và chiến giáp đều khác nhau, nhưng mà tất cả đều đứng nghiêm nghị cầm pháp khí, trên người từng luồng sát khí từ từ tán ra xung quanh.

Mộc Miên thành bên trong tiếng âm âm không ngừng, chiến xa bay lên liên miên không dứt, sau đó liền che cả bầu trời, đông nghịt, phải đến mấy vạn cái chiến xa.

Bỗng nhiên tiếng âm vang dừng lại đột ngột, tiếp theo cả tòa thành lung lay mấy cái, hơn trăm tòa giống như đảo nhỏ kiểu quái vật lớn từ các nơi Mộc Miên thành thoát ra, hình thái không giống nhau làm cho người ta hoa cả mắt.

Chương 2156: Tám vị Mộc Linh

Những con quái vật này to như những ngọn núi, vài con lại giống như toà cung điện, có con thì lở rỗ như tổ, khi nhìn vào trông không khác gì một hòn đảo thu nhỏ. Nhưng cũng có loại chỉ là một thân ảnh màu xanh rồi cuộn mình lại biến thành một án mây thật lớn.

Trên lưng những quái vật khổng lồ này chở đầy những vệ sĩ của liên quân các tộc, chúng dừng lại trên không trung một chút rồi ngay tại đó đợi các loại phi xa, chiến thuyền tụ hợp lại xung quanh thành một vòng bảo vệ. Sau đó cả đoàn chỉ chít nối đuôi nhau rời khỏi bầu trời Mộc Miên thành, hướng phương xa bay đi.

Liên quân rời đi chuyến này ước chừng khoảng hơn nửa lực lượng tinh nhuệ của Mộc Miên thành. Ba vị Đại Thừa Kỳ cũng cùng nhau xuất phát. Hơn nữa còn có mấy đơn vị khác đang đóng quân tại biên giới và các quân đoàn từ các thành lân cận hiệp trợ, khi hội hợp đây cũng sẽ là một lực lượng có thể chống đỡ ngang bằng với đại quân kinh khủng của Ma tộc.

Hàn Lập vẫn chưa xuất phát cùng đội này. Hắn đứng trên lầu nhìn ra bầu trời xa xa một lúc rồi giữ vẻ mặt bình tĩnh quay về chỗ tiếp tục tu luyện.

Năm ngày sau, không khí đang yên tĩnh của Mộc Miên thành lại tiếp tục dao động. Một đơn vị lấy Mộc tộc làm chủ quân, các liên quân tộc khác cũng tụ tập cùng nhau, chuẩn bị rời Mộc Miên thành.

Ở trên tầng chót vót của căn lầu, Hàn Lập đang nhắm mắt nhập định. Khuôn mặt hắn khẽ động, lập tức bế công, hai mắt mở ra.

Một lát sau, ở cầu thang có tiếng bước chân truyền đến. Chu Quả Nhi xuất hiện, hướng Hàn Lập kính cẩn nói:

"Hàn tiên bối! Mộc tộc phái người đến mời tiên bối đi qua đó có chuyện thương lượng."

"Ta biết rồi. Người tu vi còn quá thấp, trong trận đại chiến lần này ngươi cứ ở lại thành đi. Chờ sau khi đại chiến kết thúc, ta sẽ đưa ngươi trở về trong tộc." Hàn Lập dặn dò.

"Vâng! Quả Nhi xin vâng lời tiên bối." Chu Quả Nhi nghe thấy thấy thế, đầu tiên ngần ra. Nhưng nàng lập tức nhận ra giọng điệu không thể trái lời của Hàn Lập, lúc này nàng chỉ có thể ngoan ngoãn cúi đầu.

Hàn Lập hơi gật đầu, không chút hoang mang đứng dậy rồi bước tới tầng lầu phía dưới.

Khi hắn đi xuống gian phòng tầng một. Giải Đạo Nhân vẫn đang ngồi ở một góc của căn phòng. Hắn lẳng lặng khoanh chân mà ngồi, trên mặt không có chút biểu tình nào.

Trong đại sảnh, một gã thanh niên Mộc tộc da thị xanh ngắt đang có chút bất an đứng chờ.

Ánh mắt Hàn Lập chỉ quét qua một cái liền nhìn ra ngay thanh niên Mộc tộc này tu vi chỉ có Nguyên Anh Kỳ, hơn nữa trông bộ dạng thì đúng là vừa mới đột phá cảnh giới Ngưng Anh thành công.

"Xin vãn an Hàn tiên bối! Vãn bối theo lệnh của đại trưởng lão đặc biệt tới mời Hàn tiên bối xuất phát." Thanh niên Mộc tộc vừa thấy Hàn Lập xuất hiện liền cuống quýt hết sức thi lễ nói ngay trọng tâm.

"Đại trưởng lão? Đại trưởng lão của quý tộc không phải đang nghỉ ngơi ở thánh thụ hay sao?" Hai mắt Hàn Lập nhú lại, chậm rãi hỏi.

"Thưa tiên bối! Bây giờ chức vụ đại trưởng lão của Mộc tộc tạm thời do Tử Hàn trưởng lão tạm quyền". Thanh niên Mộc tộc cúi đầu giải thích/

"Thì ra là như vậy! Người đi trước dẫn đường. Giải huynh cùng nhau xuất phát thôi." Hàn Lập mặt không đổi sắc, hướng Giải Đạo Nhân nói.

Một lát sau, Hàn Lập thu lại độn quang rồi xuất hiện trước một toà nhà màu vàng nhạt, căn nhà được dựng từ những cây cối trên một khoảng sân rộng lớn. Mà ở cuối của cái sân có một toà điện cao lớn hơn trăm trượng màu xanh biếc.

"Hàn tiên bối! Đại trưởng lão đang trong điện chờ đợi các vị tiên bối" Thanh niên Mộc tộc cẩn thận giải thích mấy câu.

Hàn Lập đánh giá đại điện mấy lần, thần niệm cường đại hướng bên trong khẽ quét qua một lần, lập tức cảm ứng được bên trong mấy đạo khí tức cũng không kém cạnh. Khoé miệng hần khẽ nhếch lên, ra lệnh cho thanh niên Mộc tộc tiếp tục dẫn đường.

Vệ sĩ đứng gác hai bên của Cung Điện cũng đã nhận ra gã thanh niên Mộc tộc này. Khi bọn họ đi tới, những vệ này cũng không chút ngăn trở. Nhưng khi Hàn Lập đi ngang khí tức khủng bố của hần làm cho những tên vệ sĩ này run sợ, theo bản năng liền hơi khom người cúi đầu. Tuy khác chủng tộc nhưng khi gặp được cường giả bậc này thì các vệ sĩ Mộc tộc đều toát ra vẻ kính sợ.

Đúng lúc này Hàn Lập bắt ngời nhếch miệng truyền âm cho Giải Đạo Nhân.

Hai mắt Giải Đạo Nhận chợt loé, nhịp chân hơi chậm lại, sau đó hắn liền quay lại đi qua mé của Cung Điện

Những vệ sĩ của Mộc tộc ở đó liền kinh ngạc nhưng sau khi liếc mắt ngẫm thương lượng liền không có ai trong đám bọn chúng đứng ra ngăn cản.

Nhưng chính lúc này Hàn Lập theo sự dẫn đường của gã thanh niên đi xuyên qua một cái hành lang rồi tới một căn phòng trong toàn điện, hắn cũng tùy ý đảo mắt quan sát qua load căn phòng

Trong gian phòng rộng hơn mười trượng chỉ có ba người mà thôi. Ngồi ở vị trí chủ vị là một ông lão của Mộc tộc. Lão ta có tu vi Hợp Thể Hậu Kỳ, dáng vẻ gầy gò, trên thân mặc một áo bào màu lục, quanh lưng đeo một đai lưng nửa vàng nửa bạc.

Ngồi hai bên là một đại hán Mộc tộc thân mặc chiến giáp màu bạc và một cô gái cao nhưng hơi gầy khoảng mười bảy mười tám tuổi, trên đầu có một đôi sừng đen nhỏ. Cả hai người đều có tu vi Hợp Thể Trung Kỳ.

Bọn họ vốn đang nói chuyện với nhau, ngay khi Hàn Lập đi tới thì tất cả đều giữ im lặng nhìn tới.

"Hàn huynh, lão phu đã nghe Mạc tiên bối nói về thần thông rất cao của Hàn đạo hữu. Trận chiến này có sự giúp sức của Hàn huynh đối với bốn tộc là một vinh dự rất lớn!" Ông lão Mộc tộc thấy Hàn Lập có tu vi Hợp Thể Hậu Kỳ bèn tươi cười đứng dậy chấp tay chào.

"Hàn đạo hữu, Thảo Tật xin ra mắt"

"Người chính là Hàn Lập sao? Dựa vào tu vi thì đúng là đạo hữu mạnh hơn ta và Thảo đạo hữu rất nhiều. Thiếp thân là Phỉ Tiểu Tịch, người trong Dạ Xoa tộc."

Cả hai người bọn họ khi cảm nhận được tu vi của Hàn Lập về mặt khác nhau nhưng cũng đều đứng lên chào hỏi.

"Hàn mỗ đến hơi trễ, đã làm cho ba vị phải chờ lâu rồi." Hàn Lập không tỏ ra chút biểu tình nào nhưng vẫn chào hỏi lại ba người.

"Mời Hàn huynh ngồi, ta đang cùng hai vị đạo hữu ở đây trao đổi về Trận Nhãn. Đến lúc đó Thảo đạo hữu và Phi tiên tử sẽ tạo thành một tổ đội với Hàn huynh, cùng nhau bảo vệ trận nhãn." Ông lão Mộc tộc cười nói.

"Có được sự tương trợ của Thảo đạo hữu và Phi tiên tử thì lúc đó Hàn mỗ đối với việc bảo vệ trận nhãn cũng có vài phần chắc chắn hơn." Hàn Lập giở giọng cấp trên ra, tỏ vẻ xem Thảo Tật cùng Phi Tiểu Tịch là cấp dưới của mình.

Đại hán Mộc tộc nghe vậy hai mắt chỉ chột loét lên nhưng về mặt vẫn không biểu lộ điều gì. Còn cô gái ở đối diện lại tỏ ra cau có, thậm chí lạnh một tiếng.

"Hahaha. Với sự hợp tác của ba vị, tại hạ tin rằng trận nhãn nhất định sẽ được bảo vệ an toàn. Nhưng ngoài việc bảo vệ trận nhãn không để ma tộc phá hủy thì còn có thêm một nhiệm vụ khác nữa cho ba vị" Ông lão Mộc tộc hơi ngừng một chút rồi chậm rãi nói.

"Có nhiệm vụ khác kèm theo sao? Sao khi tiếp nhận nhiệm vụ từ đại trưởng lão của tộc ta lại không hề được nghe nói gì về việc này? Chẳng lẽ mãi đến lúc này quý tộc mới tùy ý thêm vào à?" Phi Tiểu Tịch nhướn mày hỏi.

"Việc này đương nhiên là không rồi. Thậ ra nhiệm vụ này là do Thảo đạo hữu đạo nhiệm, Hàn huynh và Phi tiên tử chỉ việc bảo vệ trận nhãn mà thôi." Ông lão Mộc tộc tỏ vẻ không quan tâm.

"Rốt cuộc là nhiệm vụ gì? Tử Hàn huynh có thể nói ra cho ta nghe một chút không?" Hàn Lập hưng phấn hỏi.

"Thực ra cũng không có gì, chỉ là một vài biến hoá của đại trận. Mộc Giới cần phải có sự phối hợp giữa người điều khiển trận pháp và người ở trận nhãn mới thực hiện được. Đến lúc đó khi cần thì Thảo đạo hữu sẽ phối hợp với những người kia một ít thôi. Mà những pháp quyết liên quan đến biến hoá của đại trận ta đã truyền cho Thảo Tật. Nhưng đến khi hấn vận dụng pháp quyết này mong rằng các đạo hữu sẽ bảo vệ trận nhãn thay cho hấn." Ông lão Mộc tộc mỉm cười.

"Thì ra là thế, việc này tất nhiên là ổn rồi. Đại trận Mộc Giới là đại trận bảo vệ toàn tộc của các vị, như vậy khi điều khiển trận pháp cũng phải do người bên các vị làm mới thích hợp." Hàn Lập mỉm cười tỏ vẻ không mấy để ý.

"Thiếp thân cũng cảm thấy không thành vấn đề, việc điều khiển trận nhãn cứ giao cho Thảo huynh là được." Phi Tiểu Tịch cân nhắc trả lời.

"Tốt lắm, mọi chuyện trong chờ vào nhị vị đạo hữu" Ông lão Mộc tộc mừng rỡ đứng dậy thi lễ.

"Tử Hàn huynh cứ yên tâm đi!"

"Không dám. Ta sẽ cố hết sức."

Ba người nhóm Hàn Lập cũng đứng dậy trả lễ

Thời gian tiếp theo ba người bàn bạc một số vấn đề cần chú ý. Cuối cùng ông lão Mộc tộc giao ba cái thẻ ngọc phân cho từng người. Bên trong có ghi lại cách vận dụng cấm chế bên trong trận, nhờ kẻ địch có tập kích cũng giúp bọn họ có thêm vài phần chắc chắn khi ngăn địch.

Làm xong hết mọi chuyện, nhóm người Hàn Lập được an bày chỗ nghỉ ngơi, dù sao từ Mộc Miên thành đến nơi bố trí trận cũng là một hành trình dài.

Nửa ngày sau, trên bầu trời Mộc Miên thành hàn ngàn chiếc phi xa, chiến thuyền đang dần dần rời rời khỏi thành nhằm hướng đại quân ma tộc đang chiếm đóng mà thẳng tiến.

Chương 2157: Đại chiến ở Mộc tộc

Hơn nửa tháng sau, trên một đám mây thật lớn màu xanh, Hàn Lập đứng trên đỉnh một tòa tháp dùng vẽ mặt không chút biểu cảm nhìn về phía những rặng núi màu xanh lục.

ở hai bên cạnh, Phi Tiểu Tịch cùng Thảo Tật đứng ở đằng sau cũng đang hướng về phía đó mà ngắm nhìn.

Trong không trung ở xung quang ngoại trừ hơn trăm chiếc phi xa và chiến thuyền đang qua lại tuần tra thì những đám mây to lớn còn lại đã biến mất không thấy tăm hơi.

Dãy núi này cũng không lớn lắm, nó chỉ rộng khoảng hơn trăm dặm. Nhưng giờ phút này, trên mấy ngọn núi cao cao có thể thấy được rất nhiều đại hào quang đang bay qua bay lại. Đồng thời giữa rừng rậm trên núi đá cũng thấy được vô số bóng người đang lấp ló. Ngoài ra còn có một tòa lâu đài thiết cao bật ngờ được dựng lên từ mặt đất.

Trên sườn những lâu đài đá cao thấp không giống nhau đều được vẽ những linh văn màu bạc mờ mờ. Phía trên đều có cắm chi chít những lá cờ màu xanh biếc. Chúng đang tản ra một thứ ánh sáng nhu hòa nhàn nhạt.

Nhưng nếu xem xét kỹ lại thì có thể phát hiện, những tòa lâu đài này đều được dựng trên những ngọn núi thiếu thôn nhiều linh mạch.

Mà trong một cái thung lũng giữa mấy ngọn núi còn có thêm một cái cây khổng lồ cao đến mấy nghìn trượng như muốn chọc thủng trời. Lấy mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ sinh trưởng điên cuồng của nó. Đường

như cứ một cái tích tắc qua đi nó lại cao thêm một thước, xem chừng hình dáng của nó lúc này to không kém gì so với ngọn núi ở gần đó.

Trên mặt đất xung quanh gốc cây lớn có vẽ ra hàng trăm mẫu pháp trận lớn nhỏ màu xanh nhạt.

ở trên đó có hơn trăm tên tu sỹ Nguyên Anh kỳ người Mộc tộc ngồi xếp bằng bên trong pháp trận, trong tay bọn chúng đang bấm tay niệm pháp quyết, hai mắt nhắm nghiền như điều khiển cái gì đó.

Lấy thung lũng làm trung tâm, tất cả lâu đài cao thấp liên kết lại với nhau khiến cho thiên địa linh khí của cả dãy núi điên cuồng hội tụ lại vào giữa thung lũng. Tại vùng gần đó, trên không trung liền biến ảo thành từng đạo cầu vòng ngũ sắc dài chừng mười trượng, cực kỳ diễm lệ!

Không riêng gì nơi đây, cách dãy núi mười mấy vạn dặm. Nơi đó cũng có mấy dãy núi nhỏ liền kề nhau, ngoài ra còn có một cây đại thụ đang bí mật sinh trưởng cực nhanh. Bên cạnh đó cũng có vô số pháp trận, lâu đài đang được thi công cực kỳ mau lẹ.

Nếu đứng thật cao trên không nhìn xuống liền có thể phát hiện trong phạm vi trăm vạn dặm khắp mặt đất có khoảng ba mươi sáu tòa pháp trận. Các pháp trận trên các dãy núi nhỏ này đang cùng nhau kết hợp thành một tòa pháp trận cực kỳ to lớn.

Mặc dù chúng còn chưa hoàn toàn được thi công xong, nhưng đã được bố trí với nhau theo những vị trí cực kỳ huyền diệu. Mơ hồ tạo thành một tòa trận pháp siêu cấp làm cho người ta nhìn vào không khỏi bị hoa mắt váng đầu.

Lúc này, thiên địa nguyên khí trong phạm vi tòa trận pháp siêu cấp cũng đã bị dao động lên. Các loại chấn động lúc có lúc không trong hư không bắt

đầu thoáng hiện.

Cả khu vực đó bất ngờ tràn ngập một loại sát khí mãnh liệt!

Tại phía trên đám mây màu xanh, đột nhiên Hàn Lập nhẹ nhàng nổi

"Dựa theo tiến độ hiện tại, muốn mắt trận hoàn thành cũng chỉ mất vài ngày nữa. Đến khi đã hoàn thành ta liền đem đám mây màu xanh này hạ xuống để kích thích tất cả cấm chế bảo vệ, làm cho nơi này tiến vào trạng thái được bảo vệ hoàn toàn."

"Những việc này tất nhiên là phải làm. Nhưng tòa đại trận Mộc giới này phải bố trí trong thời gian rất lâu, thật là có một chút phiền phức. Nghe nói tốc độ thi công của hai mắt trận khác cũng không nhanh hơn bên này chút nào. Mong rằng có thể kịp với thời gian, không làm trễ nải mọi việc a." Phi Tiểu Tích nhìn lướt qua Hàn Lập rồi lạnh lùng nói.

"Hôm qua ta vừa mới nhận được tin tức. Đại quân phía trước mới vừa cùng Ma tộc khai chiến, cũng dựa theo rất tốt kế hoạch đã vạch ra trước kia. Họ đang nghĩ cách dụ đại quân Ma tộc vào phạm vi pháp trận của Mộc tộc. Bọn họ cho dù có tới nhanh hơn nữa thì ít nhất cũng phải mất hơn mười ngày mới có thể đến nơi này. Mà đến lúc đó, đại trận cũng đã sớm hoàn thành triệt để rồi. Bản thân ta đang lo lắng đại trận Mộc giới liệu có thực sự mạnh như lời đồn đại hay không, mong rằng nó có thể gây thiệt hại nặng nề cho đại quân Ma tộc!" Hàn Lập lại lơ đãng, trả lời.

"Hai vị yên tâm! Tòa Mộc Giới Ba Mươi sáu Thiên Tuyệt Trận này cho dù không sử dụng thánh thụ dự phòng thì uy năng vẫn to lớn, thâm sâu không lường được. Lúc này đã được dùng thêm ba mươi sáu gốc thánh thụ chôn vào trong trận, uy năng lại càng tăng nhanh gấp mấy lần. Cho dù là một tên tu sĩ Đại Thừa bị nhốt vào trong đó cũng không thể dễ dàng thoát

thân. Vậy nên những tên Ma tộc bình thường chắc chắn không chịu nổi một chiêu của trận pháp này." Thảo Tật cười nhẹ một tiếng tỏ vẻ rất tự tin.

"Một khi quý tộc nguyện ý hy sinh ba mươi sáu cây thánh thụ dự phòng thì trận pháp này chắc chắn là vô cùng huyền diệu. Nhưng cho dù lời nói của đạo hữu không phải là giả, đối với đại trận này rất tự tin, nhưng Ma tộc bên kia cũng không thể xem nhẹ. Đặc biệt những tên Thánh Tổ của Ma tộc, kẻ nào cũng đều có ma công mạnh ngang trời, tu luyện rất nhiều hóa thân, cực kỳ khó đối phó." Hàn Lập trầm ngâm một chút, chậm rãi nói.

"Ma tộc Thánh tổ cho dù lợi hại thì sẽ đó đại trưởng lão của tộc bọn ta cùng với Mạc trưởng lão của quý tộc ra tay kiềm chế, hơi đâu chúng ta phải lo lắng thêm nhiều chuyện." Phi Tiêu Tích lạnh nhạt nói.

"Hắc hắc, mấy người Tang tiên bối chắc chắn là có thể kiềm chế bản thể của mấy tên Thánh Tổ Ma tộc, nhưng mà những hóa thân kia thì có lẽ không thể chú ý đến.

Nếu ta đoán không sai, một khi mấy tên Thánh Tổ của Ma tộc muốn phá mất trận, chắc chắn chúng sẽ phá hóa thân đến đây." Hàn Lập cười khẩy.

"Hóa thân của Thánh Tổ sao?" Thảo Tật cùng Phi Tiêu Tích nghe vậy đều tỏ ra hơi giật mình.

"Sao, chẳng nhẽ hai vị cũng từng giao đấu với hóa thân của Thánh Tổ nào đó à?"

Vẻ giật mình của hai người này không sao qua được ánh mắt tinh tường của Hàn Lập, hắc khê nhú mày rồi thâm thúy hỏi.

"Lúc Ma tộc bắt đầu dồn tổng lực tấn công, ta và một gã trong tộc có tu vi cũng không chênh lệch nhiều lắm giao đấu với một cái hóa thân của Thánh Tổ. Kết quả sau trận giao chiến đó một bị thương còn một đã chết,

suýt chút nữa thì tại hạ cũng mất luôn tính mạng rồi." Khuôn mặt vốn lười nhác của gã Mộc tộc cao lớn bỗng hiện lên vẻ cô quạnh, trong mắt còn xen lẫn một tia căm hận.

"Tuy ta chưa gặp hóa thân của Thánh Tổ nào, nhưng cũng có một số bạn bè bị chết trong tay bọn chúng. Nếu sau này có cơ hội được gặp, nhất định ta sẽ thử sức một hồi mới được." Sắc mặt của Phi Tiểu Tịch lạnh như băng.

"Phi tiên tử, người nghe ta nói đi! Nếu người gặp phải hóa thân của Thánh Tổ nào đó thì hãy quay đầu chạy cho nhanh. Nếu không sẽ phải bỏ mạng vô ích mà thôi." Gã Mộc tộc cao lớn cười khô.

Phi Tiểu Tịch đằng hắng một cái, tuy cô ả không nói thêm điều gì nhưng theo dáng vẻ lúc này đúng là không thêm nghe lời của gã Mộc tộc.

"Thảo đạo hữu cũng không nên quá lo lắng gì. Nếu cái pháp trận Mộc Giới này hữu dụng như đã nói, một khi chúng ta có thể mượn uy lực cấm chế của nó, lúc đó cũng có thể đánh một trận tay đôi với hóa thân của Thánh Tổ. Đương nhiên điều này chỉ có khả năng khi một tên xuất hiện thôi. Nếu chúng đến nhiều hơn, e là sẽ phải nghĩ cách khác đó." Hàn Lập nhẹ nhàng nói chen vào.

"Nghĩ biện pháp khác à, vậy Hàn đạo hữu đã có chuẩn bị nào khác chưa?" Thảo Tật nghe vậy, hai mắt hấn như bốc lửa, hấn liền vội vàng hỏi.

Phi Tiểu Tịch cũng có chút giật mình.

"Một khi tại hạ được phái tới để trấn giữ mắt trận thứ hai này, tất nhiên ta đã chuẩn bị kỹ lưỡng rồi. Nhưng đến lúc đó có thực sự có thể đối phó với kẻ địch hay không thì chưa thể nói được." Hàn Lập sờ cằm, hấn trả lời băng quơ cho qua chuyện.

"Thì ra Hàn huynh đã chuẩn bị rồi, như vậy Thảo mỗ cũng an tâm hơn nhiều a." Gã Mộc tộc cao lớn thở phào một cái, vẻ mặt cũng bớt căng thẳng hơn nhiều.

"Nghe lời của Hàn đạo hữu thì dường như ngươi rất hiểu biết về hóa thân của Thánh Tổ, chẳng nhẽ ngươi đã từng giao đấu với bọn chúng sao?" Bỗng nhiên Phi Tiểu Tịch hỏi.

"Đúng là ta đã gặp bọn chúng vài lần." Hàn Lập cân nhắc một chút rồi đáp.

"Nhưng sau đó thắng bại thế nào? Ta nghe nói hóa thân của Thánh Tổ còn lợi hại hơn tu sĩ Hợp Thể Kỳ nhiều." Ánh mắt của Phi Tiểu Tịch lóe sáng, cô ả lại tiếp tục truy hỏi.

"Cũng giết được hai ba tên, nhưng có lần lại bị chúng rượt chạy suốt mấy trăm ngàn dặm." Vẻ mặt Hàn Lập chẳng thay đổi chút nào. Nhưng lời mà hắn nói ra làm cho cô gái tộc Dạ Xoa và tên Mộc tộc cao lớn trợn mắt cứng lưỡi.

"Hàn huynh từng giết hóa thân của Thánh tổ sao? Ờ, ta hiểu rồi, chắc lúc đó Hàn huynh đang chỉ huy đại quân của tộc mình, nhờ có sự trợ giúp của đại quân, vì vậy dựa vào sự chênh lệch về số lượng nên đã dồn ép tên hóa thân đó vào chỗ chết đúng không?" Thảo Tật tỏ vẻ như đoán được mọi chuyện.

Phi Tiểu Tịch cũng không có chút ngạc nhiên nào.

Với tu vi Hợp Thể Hậu Kỳ như Hàn Lập, lại có một đại quân hỗ trợ thì việc vây giết một gã hóa thân của Thánh Tổ nào đó cũng là điều bình thường.

"Há há, việc đó đã không còn quan trọng nữa! Nhưng điều thiết yếu bây giờ là, nếu thực sự có nhiều hóa thân của Thánh Tổ cùng tới một lúc, hai vị hãy mượn uy lực của đại trận vây khốn một tên lại. Còn người khác thì cứ giao hết cho ta là được." Hàn Lập cười hắc hắc, hắn không trả lời trực tiếp câu hỏi của gã Mộc tộc ma ngược lại còn nói như ra lệnh.

"Nếu Hàn huynh đã chắc chắn như vậy thì mọi việc lúc đó xin trông cậy vào đạo hữu thật nhiều." Tuy Thảo Tật vẫn có chút nghi ngờ, mà giọng nói của hắn cũng không kèm theo vẻ kinh sợ nào, nhưng cũng có thể thấy hắn đã coi Hàn Lập là đầu tàu của việc phòng thủ nơi này.

Cho dù đúng là Hàn Lập tự tay đánh chết hóa thân của Thánh Tổ, hay chỉ nhờ vào sự hỗ trợ của đại quân, nhưng nếu hắn đã nói ra trước mặt hai người như vậy, xem ra sức lực của hắn không thể yếu được.

"Nếu đạo hữu đã có biện pháp ứng phó với hóa thân của Thánh Tổ, vậy thì tiểu muội cũng đồng ý nghe theo lời sai bảo." Về mặt của Phi Tiểu Tịch biến đổi một lúc, cuối cùng cô ả cũng hơi khom người rồi nói:

"Tốt, nếu hai vị đã tin Hàn mỗ, vậy ta sẽ dốc hết sức." Hàn Lập mỉm cười đáp ứng.

Cứ như vậy, Hàn Lập đã xác định cho hai người kia hiểu rằng mình mới là chỉ huy ở đây.

Mấy ngày tiếp đó, cả ba người thay phiên nhau giám sát tiến độ bố trí của mắt trận.

Năm ngày sau, cuối cùng mắt trận thứ hai của cấm chế đã được bố trí thành công.

Các vệ Sĩ của Mộc tộc cùng phần đông các chuyên gia về trận pháp đều quay trở lại những căn nhà được dựng trên đám mây lớn.

Mà đám mây màu xanh được Hàn Lập điều khiển liền phát ra một tiếng "ầm" rồi từ trên cao rơi xuống. Nó vừa vãn đậu ngay bên cạnh gốc cây cao vút đến tận trời kia.

Cùng lúc đó, thân cây lớn chọc trời tỏa ra hào quang sáng chói, ngay lập tức thiên địa nguyên khí ở gần đó dao động lên cuộn cuộn. Vô số điểm sáng màu lục nhạt hiện lên, sau đó chúng lại chìm nhập khắp nơi trong dãy núi.

Sau một trận nổ long trời vang lên, ngọn núi có bố trí cò điều khiển trận pháp bên trên bỗng nhiên rung chuyển, kịch liệt. Tầng tầng lớp lớp các loại quang sáng bỗng nhiên hiện ra, tiếp đó cả dãy núi ở bên dưới bốc lên một làn khí màu xanh lục, nháy mắt đã thấy cả dải núi đều được che phủ kín mít vào bên trong.

Đến lúc này thì mắt trận thứ hai đã được kích hoạt thành công. Mà gốc thánh thụ dự bị bên dưới cũng được vô số lớp cấm chế rậm rạp bảo vệ. Cho dù có tu sĩ hợp thể bình thường lên tới cũng không phải lo lắng điều gì.

Nửa tháng sau, tất cả trận pháp trên dải núi cũng được bố trí xong xuôi. Cả tòa Mộc Giới Ba Mươi sáu Thiên Tuyệt Trận cuối cùng đã được kích hoạt trọn vẹn, nó đem cả một khu vực rộng lớn hàng trăm vạn dặm biến thành một cái bẫy giết người.

Chương 2158: Đại chiến ở Mộc tộc

(2)

Sau khi mất trận đã được bố trí đâu vào đó, ba người nhóm Hàn Lập lo sợ tu sĩ cao cấp của Ma tộc đánh lên nên không dám ở lại trên đám mây. Vì vậy cả bọn liền ngồi canh bên gốc cây lớn.

Dù sao thì gốc thánh thụ dự phòng này được dùng làm cơ sở của mất trận, chỉ cần nó còn nguyên vẹn thì tất nhiên là mất trận sẽ bình yên vô sự rồi.

Còn đội tu sĩ gồm mấy ngàn người đi theo cũng được phân chia đến các đỉnh núi hay thung lũng xung quanh đó ẩn náu để bảo vệ pháp trận.

Riêng Giải Đạo Nhân vẫn được Hàn Lập cho ẩn nấp trong mấy tòa nhà trên đám mây.

Với tu vi của Hoàng Kim Giải, việc giả dạng làm một gã tu sĩ Nhân tộc tầm thường thực sự quá dễ dàng. Ngoại trừ những ai có tu vi cỡ Đại Thừa trở lên, còn như những tu sĩ bình thường ở nơi đây chắc chắn không thể phát hiện ra được.

Bởi vậy nên lúc trước Thảo Tật cùng Phi Tiểu Tịch có nhìn thấy Giải Đạo Nhân bên cạnh Hàn Lập vài lần nhưng không mấy để ý, có lẽ họ chỉ xem hắn như là người hầu bên cạnh Hàn Lập thôi.

Từ khi đại trận được bố trí hoàn thành đến nay, ngày nào cũng có tin tức từ phía tiền tuyến của liên quân được truyền về.

Tuy nhóm người của Hàn Lập phải có thủ nơi mất trận nhưng vẫn có thể nắm được tình hình ở tiền phương.

Dựa theo những tin tức không mấy đầy đủ, lực lượng của liên quân và Ma tộc đã triển khai trận đánh vô cùng thảm thiết tại ngay biên giới của hai phe. Mãi đến khi cả hai bên đều tổn thất đến một phần năm lực lượng, lúc này quân của liên minh các tộc mới dần dần rút lui về phía sau.

Hiện giờ bên phía Ma tộc có đến ba Thánh Tổ đem bản thể tới, còn hóa thân thì có đến hơn hai mươi cái. Mà những tên có tu vi ngang ngửa với cấp bậc Ma tôn cũng lên đến mấy trăm, tất cả bọn chúng hợp lại tạo thành một lực lượng vững vàng chặn đứng mũi tiến công của liên quân.

Hơn nữa bên phía liên quân liên tục vận dụng các thủ đoạn dụ dỗ cho nên dù có liên tiếp rút lui nhưng Ma tộc vẫn chưa hoài nghi chút nào. Bọn chúng vừa thấy bên này có dấu hiệu thua là đã hùng hổ lao lên đe dọa ép. Mà bên liên quân không có chút ưu thế nào được lộ ra, chỉ vừa đánh vừa lui, vừa củng cố lực lượng tiếp tục giằng co với quân của Ma tộc. Cứ thế chiến trường càng lúc càng được kéo gần về khu vực đã được bố trí trận pháp.

Thời gian trôi qua từng giờ từng khắc, ban đầu mỗi ngày chỉ có một tin tức được truyền, về, nhưng giờ đây mỗi ngày đã thành hai lần, rồi ba lần,. Lúc này đại quân của Ma tộc đã rất gần với khu vực được Mộc tộc bố trí tuyệt trận rồi.

Ở trên đỉnh núi to lớn nằm trong phạm vi bao phủ của tuyệt trận được dựng lên một cái đài tạm bợ. Đại trưởng lão tạm thời của Mộc tộc cũng đang đứng ở trên đó.

Không xa trước mặt hắn có một pháp trận lớn tầm bốn đến năm trượng. Xung quang đó có tám ông lão người Mộc tộc da dẻ già nua ngồi. Hai mắt

của bọn họ nhắm nghiền, một tay cầm cái mộc bàn màu trắng tinh, còn tay kia lại điểm tới liên tục.

Cứ như vậy, từ trên tám chiếc mộc bàn thỉnh thoảng lại phun ra từng chùm tia sáng màu trắng. Những tia sáng này ngưng tụ thành một quần sáng khá lớn lơ lửng ngay trên pháp trận. Hiện giờ vị đại trưởng lão tạm thời của Mộc tộc đang nhìn chăm chăm vào quang sáng đó.

Mà ở trong quang sáng lại có vô số điểm hào quang rất nhỏ trải đầy khắp nơi.

Các điểm hào quang này gồm hai loại, một màu trắng, một là màu tím. Lúc thì chúng đan xen vào nhau, khi lại tách nhau ra rất nhanh. Chúng cứ biến đổi vị trí liên tục, giống y như đang mô phỏng hai đội quân đánh nhau vậy. Nhưng cho dù có biến đổi thế nào đi nữa, cả hai loại đốm sáng này đều theo một hướng nhất định mà lui về dần. Cuối cùng tất cả di chuyển vào một hình vẽ hoa văn rồi lóe lên, rồi lại biến mất sạch.

Đến tận lúc này tám ông lão Mộc tộc mới mở trừng hai mắt ra, cái mộc bàn trong tay mỗi người ảm đạm tắt đi, còn quang sáng bên trong pháp trận cũng tán loạn mất.

"Phải thế chứ, tình hình diễn ra vẫn đang hết sức thuận lợi. Lại làm vất vả cho các vị đại sư rồi." Trưởng lão tạm thời của Mộc tộc thấy cảnh này liền trở nên tươi cười. Nhưng hẳn đối với tám ông lão Mộc tộc kia cũng hết sức lễ độ.

"Không có gì. Trận chiến này có liên quan đến sự tồn vong của Mộc tộc chúng ta. Tám người bọn ta là Mộc Linh nên sẽ dốc hết sức lực. Nhưng kết quả vừa rồi chỉ dựa trên cơ sở những điều kiện đã có để tính toán ra. Nếu sau này bên phía đại quân của Ma tộc có biến đổi gì, khi đó mọi chuyện lại có thể sẽ khác đi." Một ông lão ho nhẹ rồi trả lời.

"Tất nhiên lão phu hiểu điều này. Vì vậy trong mấy ngày mấu chốt này còn phải lam phiền tám vị suy tính cho một lần nữa, làm như vậy mới mong phong ngừa được diễn biến của trận chiến vượt khỏi tầm kiểm soát của chúng ta." Vị trưởng lão tạm thời chấp tay nghiêm nghị nói.

"Tám người bọn ta có một ít khả năng thêm bảm về bói toán, lúc bình thường cũng đoán được một vài sự việc trong tương lai. Nhưng trong trận chiến lúc này có sự góp mặt của vô số kẻ mạnh, chính vì thế mà các nhân tố bất ngờ xảy ra cũng không ít. Vì thế tám người bọn ta chỉ làm được đến đâu hay đến đó, những kết quả này chỉ nên dành cho hội đồng trưởng lão tham khảo thôi." Một ông lão Mộc tộc lắc đầu rồi nói.

"Việc này ta hiểu rất rõ. Dù sao có được sự trợ giúp của các vị như thế này, cũng khiến cho tại hạ lấy thêm rất nhiều kiên định." Trưởng lão tạm thời cười gượng gạo.

Trong trận chiến có đến mấy trăm vạn người tham gia thế này thì bói toán không thể phán đoán được kết quả thắng thua một cách chuẩn xác. Nhưng dựa vào những sự việc được tính toán ra từ trong đó để phán đoán ra chiều hướng của trận chiến cũng là việc có thể làm được.

Mà tám ông lão này chính là tám người rất nổi tiếng về khả năng bói toán ở Mộc tộc. Họ được hội đồng trưởng lão phong là tám vị Mộc Linh, cũng đã lập rất nhiều công lao cho Mộc tộc.

Tám vị Mộc Linh này trước kia đã vận dụng thuật bói toán quá nhiều nên tuổi thọ cũng giảm đi rất lớn. Nhìn bề ngoài họ giống như những lão ông già nua không chịu nổi nữa rồi.

Cũng chính bởi vậy, từ khi xảy ra chiến tranh với Ma tộc đến nay, Mộc tộc cũng không dám dùng đến tám người bọn họ.

Nhưng cũng vì lý do này mà vị đại trưởng lão lúc trước của Mộc tộc bị rơi vào cạm bẫy của Ma tộc. Chẳng những đại trưởng lão bị đánh cho trọng thương mà Mộc tộc còn mất đi hơn nửa lãnh thổ.

Cho nên trong trận chiến liên quan đến sự tồn vong của cả tộc này. Ban trưởng lão bắt chấp tất cả mười tám vị Mộc Linh này đến để dự đoán những diễn biến trên chiến trường, nhằm phòng ngừa những vấn đề phát sinh không kiểm soát được.

Tám lão Mộc Linh nhanh chóng từ trên đài cao đi xuống. Mười tám trưởng lão khác của Mộc tộc đang ở gần đó cũng bước lại gần phía vị đại trưởng lão tạm thời kia. Sau đó cả đám bắt đầu thương lượng mọi việc.

Cũng trong lúc này, trên bầu trời cao giữa hai khu vực của Mộc tộc và Ma tộc chiếm lĩnh. Mạc Giản Ly đang biến thành một bóng ánh màu bạc khổng lồ. Bốn phía thân thể là một đám mây lôi điện rộng khoảng một mẫu đang phập phồng không ngừng. Nó liên tục phun ra những tia chớp điện, rồi hóa thành những mũi tên nhắm về hướng đối diện bắn đi.

Trong khoảnh khắc, không trung đầy lên vô số tiếng sấm vang rền, từng đạo chớp giạt lên liên miên.

Mà phía trước cách đó trăm trượng có một lưỡi kiếm tối đen lớn hơn trăm trượng cắm ngập vào một đỉnh núi.

Đứng trên chuôi kiếm là một tên nam tử của Ma tộc khô gầy da dẻ đen xì. Hắn mặc một bộ áo choàng màu lục, hai tay giơ lên trôi thả ra từng đạo kiếm khí lạnh thấu xương.

Mỗi thanh kiếm khí đều dài đến hơn mười trượng, chúng tràn ngập khắp không trung nơi đó, đem các tia chớp màu bạc đang phóng tới đánh cho tan tành.

Còn ở trên không trung một hồ nước có hai bóng ảnh của hai con chó sói to như tòa núi đang điên cuồng cắn xé lẫn nhau.

Một con có lông màu trắng bạc, thân dài đến ba trăm trượng. Bốn nó chân phun gió, miệng cũng phun ra từng làn khí trắng nhẹ nhẹ.

Một con thì toàn thân đen thui, hai mắt bốc lửa lập lòe, miệng nó lại phun ra từng trận sát khí.

Hai con sói dương móng cào ra làm đầy lên từng âm thanh véo véo. Không gian phía trước liền biến thành từng làn trắng bạc như bị mạnh mẽ xé toạc ra.

Chúng lại há miệng ra tấp, lập tức phía trước truyền tới một tiếng nổ long trời. Một làn sóng khí mạnh mẽ tuôn ra, tạo thành những cơn lốc trắng xóa cuốn đi.

Bóng của hai con sói không hề lẫn nhau vô cùng thảm thiết. Nhưng cho dù là vết thương mà chúng gây ra có khủng khiếp đến mức nào, chỉ cần một trận hào quang leo lên trên thân là vết thương đó lại khôi phục lại như thường.

Trận đấu điên cuồng này lan ra một phạm vi rất rộng. Hầu như tất cả rừng núi ở bán kính trăm dặm quanh đó đều bị san thành một vùng bằng phẳng.

Ở một ngọn núi gần đó, Ngao Khiếu đang ngồi xếp bằng trong một tòa pháp trận. Hai tay lão đang bấm niệm thần chú, cặp mắt nhắm nghiền, toàn thân cũng tỏa ra từng đạo hào quang màu bạc.

Các đó vài chục dặm tại ven bờ của một đầm lầy rộng đến ngàn trượng, Nguyên sát cũng đang ngồi im lặng trong một cái hang động mới được mở

ra. Bốn phía ả đều đen hun hút, chỉ có thân thể ả hiện ra từng đốm văn tự màu đen của Ma tộc, chúng vẫn chớp nháy liên tục không ngừng.

Lại ở một không gian thần bí khác có hai gã khổng lồ cao lớn đang đứng đối mặt với nhau từ xa vài dặm.

Một tên có thân hình cao đến mười trượng, làn da đỏ thẫm, đỉnh đầu mọc thêm đôi sừng cong vút màu đen, hai mắt màu vàng, sau lưng là một đôi cánh bằng thịt đỏ như tiết gà. Hắn đang ôm hai tay trước ngực nhìn người đối diện.

Mà tên đối diện thì có làn da đen thui, thân thể như con dã nhân được khảm lên từng đạo ma văn cả màu vàng lẫn bạc. Toàn thân hắn trần trụi, duy nhất chỉ có một mảnh da thú che ngang eo, ngoài ra không còn thêm thứ gì khác.

Mà tên dã nhân này nắm chặt hai tay, hắn trừng cặp mắt to như mắt trâu nhìn đối thủ phía trước.

Cả hai tên đều gườm gườm nhau trong không trung, tên nào tên nấy tỏa ra khí thế kinh người.

Ở không gian giữa bọn chúng có một quái vật đỏ lòm nửa giống như vượn nửa giống như sói. Nó đang quần nhau với một con hổ màu vàng có ba đầu.

Một bên tỏa ra huyết khí cuộn cuộn, thân hình con thú ở trong yêu khí giống như quỷ biến hóa không ngừng. Một bên lại có tiếng hổ gầm long trời, móng vuốt màu vàng nhọn hoắt bắn ra liên miên. Cả hai con đang giằng co nhưng không thể phân cao thấp được.

Dường như liên quân đã có quy định trước. Hễ bản thể của ba tên Thánh Tổ bên Ma tộc xuất hiện thì sẽ được ba vị Đại Thừa nhóm Mạc Giản Ly

quần lấy.

Bọn họ kiêng kỵ lẫn nhau nên không ai dám chia tay chia chân ra mà đi trợ giúp đại quân.

Điều hiển nhiên đang xảy ra lúc này là hàng trăm ngàn tên Ma tộc đang bị liên quân dần dần đưa vào đại trận.

Nếu không có bản thể của Thánh Tổ ở nơi đó, một khi đại trận được kích hoạt phát ra toàn bộ uy lực. Những Ma tộc đã bị hãm mình vào trong đó sẽ chết thảm là điều chắc chắn. Dường như mọi chuyện đang diễn ra theo chiều hướng có lợi cho bên liên quân.

Nhưng cũng trong lúc này, dọc theo chiến trường của quân liên mình có hơn một ngàn chiếc phi xa của Ma tộc tạo thành một đội ngũ. Bọn chúng đang bí ẩn bay tiến nhập vào bên trong.

Những chiếc phi xa đó đều có hình tam giác, toàn bộ một màu xám trắng. Mặt ngoài còn được khắc lên một loại văn tự nào đó của Ma tộc giống như đám mây mù quỷ quái.

Phía trên những chiếc phi xa chở theo gần vạn tên Ma tộc. Bọn chúng đều mặc áo choàng che mặt, hai tay cũng được bịt kín, một mẫu đã cũng không để lộ ra ngoài. Chỉ duy nhất trên khuôn mặt hé ra hai con mắt đỏ au như máu.

Càng đáng kinh ngạc hơn là, mặc dù nhiều tên Ma tộc như vậy nhưng không hề có tiếng động nào được phát ra. Tất cả chỉ là một màn im phăng phắc, bọn chúng thật giống như những âm hồn đang di chuyển vậy.

Chương 2159: Đại chiến ở Mộc tộc

(3)

Không ngờ tại trung tâm của đội ngũ của Ma quân lại có một chiếc thuyền đen sì, to gấp mấy lần những chiếc phi xa bên cạnh. Ma khí nhàn nhạt bao quanh hơn nửa chiếc thuyền. Thấp thoáng bên trong cũng là những tên Ma tộc che kín khuôn mặt.

Trên người những tên Ma tộc này tỏa ra khí tức so với những tên đang đứng trên phi xa còn mạnh mẽ hơn nhiều lần.

"Cách thành Mộc Miên còn bao lâu nữa? Lúc này vất vả lắm mới đem được ba gã Đại Thừa của đối phương tách ra. Ta cũng tốn rất nhiều công sức mới tránh được tai mắt của Mộc tộc mà lặng lẽ quay lại Linh Giới. Cho nên lần này hành động chỉ có thành công chứ không được thất bại!" Phía trong của chiếc ma thuyền to lớn bỗng nhiên phát ra một giọng nói già nua.

"Thưa Thôn Thiên đại nhân, lấy tốc độ hiện tại thì đại khái còn khoảng nửa tháng nữa mới tới thành Mộc Miên!" Giọng nói cung kính của một gã Ma tộc khác vang lên.

"Hừ, không được! Tốc độ như vậy thì quá chậm! Bọn Nguyên Sát sẽ không thể giữ chân được ba lão quái vật kia trong thời gian dài. Hãy cho tốc độ nhanh lên! Mười ngày nữa phải tới được thành Mộc Miên. Góc thánh thụ ở trong thành kia đối Mộc tộc rất quan trọng, vượt xa sự tưởng tượng của các người. Chỉ cần hủy diệt được nó, Mộc tộc sẽ không còn khả năng bảo vệ phần lãnh thổ còn lại..." Giọng nói già nua lại lạnh lùng phân phó.

"Nhưng thưa Thôn Thiên đại nhân! Tốc độ hiện tại đã là cao nhất mà Hồ Nguyệt Phi Xa có thể đạt được khi vừa bay vừa ẩn náu. Nếu làm như lời ngài nói, chỉ sợ không thể giấu diếm được tai mắt của Mộc tộc đã bố trí." Nam tử kia lại do dự trả lời.

"Không hề gì! Đại quân của bọn họ đã bắt đầu tan vỡ rồi. Hiện tại đang rút quân và co cụm lại ở tất cả mọi nơi. Chúng ta chỉ cần cận thận chút là không có vấn đề gì. Vả lại, có ta tự mình canh giữ ở nơi này, cho dù gặp phải thám tử của Mộc Tộc thì cũng không thể cho bọn họ còn sống để đem tin tức này trở về được." Giọng nói già nua vang lên lạnh lẽo.

"Nếu Thôn Thiên đại nhân tự mình ra tay thì tự nhiên không thành vấn đề. Tiểu nhân lập tức truyền lệnh này xuống!" Tên nam tử Ma tộc trở nên mừng rỡ trả lời.

Một lát sau, ma thuyền màu đen cùng toàn bộ phi xa phía dưới run lên, tốc độ bỗng chốc tăng lên nhiều lần. Nhưng đồng thời cũng truyền ra tiếng vù vù trầm thấp, không thể giữ được sự yên tĩnh ban đầu.

Bảy ngày sau, Hàn Lập đang ngồi im ở gốc cây cao chọc trời, bỗng nhiên vẻ mặt khẽ động, hai mắt đang nhắm chặt chậm chậm hé ra.

Dường như cùng lúc đó, một nam một nữ ngồi xếp bằng nhập định ở hai bên sườn hắc cũng tỉnh lại.

Ba người đều không nói một câu, đồng thời cùng hướng một phía trên bầu trời nhìn lại.

Chỉ vài nhịp thở sau, phía chân trời liền vang lên tiếng xé gió!

Ánh sáng xanh chợt lóe, một đạo kiếm quang dài vài thước mạnh mẽ bắn tới. Cũng sau vài cái chớp động, liền hướng thẳng phía cái cây to trong khe núi mà bắn đến.

Hàn Lập nhíu mắt, hần không nói lời nào, một tay hướng về xa xa khẽ phất.

Một đạo kiếm sáng rực nhanh chóng bay đến phía trên khe núi, lượn vòng một cái rồi tiếp tục hướng thẳng vào một thân cây to mà bắn đi.

Năm ngón tay của Hàn Lập chụp tới, ánh sáng màu xanh tắt đi. Trong tay hần ngoài trừ bóng ảnh của cây kiếm nhỏ dài hơn một tấc còn có thêm cái thẻ ngọc màu trắng.

Hai tay chà xát một cái, ánh sáng xanh tiêu tán đi hết, chỉ còn lại cái thẻ ngọc vừa mới bay đến kia.

Hàn Lập dùng hai ngón tay kẹp lấy thẻ ngọc đưa lên trán. Thần niệm nháy mắt hướng vào trong đó mà tìm tòi.

Bên cạnh Thảo Tật cùng Phi Tiểu Tịch nhìn qua với vẻ mặt nghiêm nghị.

Sau một lát sau, Hàn Lập đưa thẻ ngọc xuống, thuận tay ném cho tên Mộc tộc rồi nhẹ nhàng nói.

"Một lúc nữa thôi là đại quân Ma tộc sẽ chính thức tiến vào đại trận. Cả tòa tuyệt trận sẽ chính thức kích phát Mộc Giới lực trong nửa ngày, bắt hai phần ba ma tộc đều phải chịu chết ở trong đó."

"Ma tộc đúng là đã bị lừa. Chỉ cần có thể đem bộ phận này của Ma tộc hoàn toàn diệt sạch ở trong trận pháp, như vậy cho dù liên quân của chúng ta không thể phản công chiếm lại đất nhưng cũng làm cho nguyên khí của Ma tộc trọng thương. Trong thời gian tới nhất định sẽ không có cách nào phát động đợt tấn tiếp theo." Thảo Tật sau khi xem hết nội dung trong thẻ ngọc trên mặt cũng lộ ra vẻ mừng rỡ. Sau đó hần đem thẻ ngọc cho Phi Tiểu Tịch.

"Nếu như vậy thì chúng ta dựa theo mệnh lệnh. Đến đúng giờ đó sẽ điều khiển uy lực của pháp trận. Chỉ cần ba mươi sáu cấm chế cùng đồng thời phát động thì khi lâm vào trong đại trận này, bọn Ma tộc tuyệt đối sẽ bị giết sạch." Sau khi Phi Tiêu Tịch hướng thần niệm vào trong thẻ ngọc đảo qua, khóe miệng cũng mỉm cười nói.

"Tất nhiên rồi. Có điều sau khi tất cả cấm chế ở đại trận đều kích phát, chúng ta ở nơi này cũng chỉ có thể vào không thể ra. Các người hãy báo cho tất cả mọi người phải thật cảnh giác đi." Hai mắt của Hàn Lập chợt lóe, hắc thần nhiên phân phó hai người kia.

"Được! Thảo mỗ lập tức truyền lệnh xuống, sau đó cũng tự mình sắp xếp một vài thủ đoạn để đề phòng." Thảo Tật không lưỡng lự đáp ứng.

Lực lượng thủ vệ nơi này chủ yếu vẫn là người Mộc tộc, vì vậy khi gã Hợp Thể Kỳ của Mộc tộc này tự động hạ lệnh xuống sẽ thích hợp hơn.

"Để tiểu muội đi kiểm tra lại các loại cấm chế thêm một vòng nữa, xem thử có chỗ nào còn chưa hoàn thiện không." Phi Tiêu Tịch cũng chủ động đưa ra ý kiến.

"Tốt lắm, vậy đành nhờ vào hai vị. Hàn mỗ sẽ ở lại bảo vệ nơi này, nếu hai vị thấy có điều gì bất thường thì hãy báo ngay cho ta." Hàn Lập gật gật đầu, hắc không phản đối gì thêm.

Tiếp đó là gã to con Mộc tộc và cô gái bên tộc Dạ Xoa liền đứng dậy rồi bay đi.

Hàn Lập vẫn ngồi dưới gốc cây, hai mắt hắc nhắm nghiền. Khuôn mặt hắc lúc này rất bình tĩnh, dường như việc đại quân của Ma tộc sắp đến chẳng hề nằm trong lòng hắc vậy.

Nửa ngày sau, trong khu vực rộng hàng trăm vạn dặm bỗng nhiên nổi lên vô số tiếng gầm rú. Ở giữa khu vực rộng lớn được ba mươi sáu trận pháp bao phủ liền mọc lên vô số gốc cây to lớn. Cành lá của chúng rậm rạp xum xuê như muốn che kín cả bầu trời.

Mỗi cây khi mới đầu còn có đường kính cỡ ngang vai nước, sau đó chúng điên cuồng lớn lên, trong nháy mắt đã biến thành những gốc cây cao hơn trăm trượng. Cả một vùng rộng lớn mênh mông cũng vì đó mà biến thành một biển rừng không biết đâu là bờ bến,

Đối với những tên Ma tộc đã bị dẫn vào trong phạm vi của trận pháp, cho dù bọn chúng có dùng pháp khí hay là vận dụng chính công phu của mình để bay lượn đi nữa, nhưng khi chạm vào tầng cấm chế vô hình, chúng đều rớt từ trên cao xuống bịch bịch như buri mùa bão.

Chỉ những tên Ma tộc nào có tu vi từ Luyện Hư trở nên mới có thể gắng gượng lơ lửng bất động trong không trung. Nhưng để làm được như vậy chúng phải tiêu hao pháp lực rất nhiều so với bình thường, thật không cách nào bay cao được.

Tuy hầu hết những tên Ma tộc đều có thân thể cứng rắn, khi bị rơi từ trên cao xuống đều không việc gì. Có điều cũng vì vậy mà hàng ngũ của bọn chúng trở nên cực kỳ hoảng loạn.

Khác với Ma tộc, người trong liên quân các tộc đã sớm biết trước điều sẽ xảy đến ở nơi này. Khi dao động của cấm chế vừa xuất hiện, trong nháy mắt họ đã an ổn hạ xuống mặt đất mà đi.

Trong biển cây bỗng nhiên lóe lên vô số hào quang màu lục. Lực lượng của liên quân ban đầu đang đông nghìn nghịt, nhưng chỉ trong phút chốc liền biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa.

Cho dù là những tên Ma tôn với tu vi Hợp Thể Kỳ của Ma tộc có đứng trên không trung dùng thần niệm kiểm tra khắp nơi trong biển cây, kết quả là bọn chúng vẫn là trở nên kinh sợ vì phía dưới hoàn toàn không có bóng người nào.

Hơn mấy trăm vạn gã Ma tộc đang bị vây dưới rừng cây cũng không tài nào tìm ra bóng dáng kẻ địch.

Ngay lúc này, uy lực khủng bố của đại trận mới bắt đầu được thể hiện.

Đầu tiên là một dao động quỷ quái không cách nào hình dung nổi đột nhiên xuất hiện cùng lúc ở trung tâm của ba mươi sáu pháp trận. Những dao động này nhanh chóng tràn qua khắp nơi trong biển cây. Tiếp đó là vô số đạo linh khí mang thuộc tính mộc hiện ra từ các tán cây, nhưng chúng lại nhanh chóng bay đến nhập vào một vài cây lớn hơn khác.

"Âm âm âm!"

Thân cây lớn đang cắm chặt rễ vào mặt đất đột nhiên bay vút lên, toàn thân liền tỏa ra từng đạo hào quang xanh biếc. Thân cây liền biến thành một người gỗ cao đến cả trăm trượng. Mỗi năm đâm của nó đập xuống là lại giết chết rất nhiều tên Ma tộc.

Không chỉ có mỗi như vậy, những gốc cây lớn nhỏ khác ở gần mấy tên Ma tộc cũng hấp thu được một ít linh khí. Cành lá của chúng cũng to lên, rồi hóa thành những khúc gỗ to chắc đập túi bụi vào lũ Ma tộc.

Đám Ma tộc không kịp đề phòng, chúng liền thét lên thảm thiết. Lại một lượng lớn Ma tộc nữa bị giết chết.

Nhưng bị nhốt trong đại trận cũng không hề thiếu những tên Ma tộc cao cấp. Bọn chúng phản ứng rất nhanh, liền ra lệnh cho các tên Ma tộc còn lại tụ tập lại thành từng tổ đội như đã được huấn luyện trước. Cả lũ cùng nhau

phóng ra các loại ma khí, hoặc bày ra các loại ma trận, việc này cũng giúp cho chúng có thể tạm thời ổn định phần nào.

Chỉ có điều, dù sao thì Mộc Giới Ba Mươi Sáu Tuyệt Trận Cũng là trận pháp bảo vệ cả một tộc, vậy nên uy lực của nó sao chỉ có ngần ấy được? Gần như cùng lúc với Ma quân đang định tiêu diệt người gỗ và những cây cối xung quanh, đột nhiên trên trời cao xuất hiện một cơn sóng xanh cuộn tới. Tiếp đó là cuồng phong gào thét, từng cơn lốc trắng xóa bất ngờ hiện lên, rồi chúng lại quện vào nhau hóa thành một cơn rồng thật lớn. Con rồng giương nanh múa vuốt lao thẳng về phía quân Ma tộc.

Khi cơn rồng bay qua! Vô số lá cây xanh biếc bỗng dựng hiện ra trên bầu trời. Mỗi lá cây kêu lên thanh thoát, rồi hóa thành những lưỡi dao bén nhọn rồi lao xuống như mưa.

Cứ như vậy, cấm chế của đại trận đã phát động tấn công tất cả là mười ba lần liên tục. Mấy trăm vạn Ma quân giờ đây đã chết hơn nửa. Những tên còn sót lại đa phần là có thực lực kinh người, hoặc được tu sĩ cao cấp của Ma tộc che chở. Nếu không chắc chắn chẳng còn ai có thể sống sót trong đợt tấn công khủng khiếp như vậy.

Tuy đại trận Mộc Giới vô cùng lời hại. Nhưng để kích phát công kích vào nhiều Ma quân cùng một lúc trên phạm vi lớn như thế buộc phải tiêu hao rất nhiều năng lượng.

Cho dù có vô số linh thạch, lại thêm các linh mạch và ba mươi sáu gốc thánh thụ liên tiếp cung cấp năng lượng. Nhưng khi mười ba đợt công kích qua đi, lúc này đại trận không thể phát động tấn công thêm nữa. Nó chỉ có thể duy trì hiệu quả bao vây Ma quân, rồi chậm rãi chờ đợi đến lúc năng lượng phục hồi lại.

Nếu theo tốc độ hấp thu của đại trận, chắc ít nhất cũng phải nửa ngày nữa mới có thể triển khai đợt tấn công tiếp theo.

---000---

Những tên Ma tộc ở bên ngoài tuyệt trận chỉ thấy hào quang màu lục phía trước lóe lên. Một tấm màn thật dày xanh muốt giống như cái nắp vung rộng bằng cả bầu trời hiện lên cách ly bọn họ với những tên Ma tộc phía trước. Hai nửa liền không cách nào liên hệ với nhau được.

Tất nhiên là bọn chúng liền trở nên kinh sợ. Vài tên Ma tộc cao cấp đang dẫn dắt bọn họ đã bắt đầu cho tấn công vào màn chắn.

Chúng nghĩ rằng với sự hợp sức của nhiều người như vậy, tin rằng lớp màn chắn này sẽ không thể trụ được lâu.

Nhưng đúng lúc này, phía trước cái vung to như bầu trời này lại phát ra một quầng sáng, hào quang màu trắng lóe lên, vô số pháp trận bằng ánh sáng bất ngờ hiện ra.

"Không ổn! Phá nó đi! Là truyền tống trận!" Vài tên Ma tộc cao cấp phản ứng rất nhanh mà hét lên kinh hãi. Chúng đã lập tức nhận ra pháp trận trước mặt là loại pháp trận nào.

Chỉ tiếc là các mệnh lệnh này đã quá muộn!

Trong pháp trận bằng ánh sáng tỏa ra một đám hào quang màu trắng. Lập tức có vô số bóng người bất thành hình hiện lên, ùn ùn ngập trời, đông đến nỗi che kín cả một vùng không gian!

Ngay sau đó, một tiếng thét vang lên!

Liên quân không chút do dự lao thẳng đến đám Ma tộc còn sót này mà chém giết.

Chương 2160: Đại chiến ở Mộc tộc

(4)

Hơn phân nửa đại quân của Ma tộc đều bị vây ở bên trong đại trận. Số còn lại ở bên ngoài vẫn tản mát không kịp hợp lại với nhau. Tuy rằng sau đó chúng lập tức tổ chức thêm lực lượng phản kích không hề tỏ ra yếu thế, nhưng sau khi giao chiến gần nửa ngày, ma trận do rất nhiều ma tộc tạo thành đã bị vô số pháp thuật và pháp khí mạnh mẽ đánh tan. Số ma tộc còn sót lại rốt cuộc không thể chống đỡ, bèn phát lệnh rút quân.

Liên quân các tộc tất nhiên không bỏ lỡ cơ hội đuổi giết. Toàn bộ tình thế trên chiến trường lúc này đã đảo ngược so với mấy ngày trước.

Dường như khi đại quân của Ma tộc bắt đầu tan tác, đúng lúc đó ở một nơi rất xa, trong một căn phòng bí mật dưới đất. Nguyên Sát đang thúc dục phép thuật biến thành hình ảnh con sói ma cùng Ngao Khiếu lão tổ đấu pháp. Bỗng nhiên bên hông có một đoàn ánh sáng trắng chói mắt chói mắt phát ra.

Tiếp theo là liên tiếp những ký hiệu màu đen từ giữa bắn ra, bay đến ngay chỗ trước mặt ả, biến thành một dòng tin nhắn lơ lửng trên không.

Ánh mắt Nguyên Sát hướng về những ký hiệu màu đen này thờ ơ đảo qua một cái. Bỗng nhiên sắc mặt đại biến, trong miệng phát ra một tiếng kêu giận dữ. Sau đó thân hình mơ hồ một cái liền biến thành một đạo cầu vòng màu đen bay thẳng lên trời. Trong chớp mắt đã xuyên thủng nóc căn phòng bí mật, biến mất không thấy bóng dáng.

Một lát sau, đạo cầu vòng bay đến phía trên của đám lầy, lơ lửng trên trời cao đến mấy ngàn trượng. Những ký hiệu màu đen chợt lóe ra. Ả trầm ngâm rồi xoay một vòng rồi hướng phía Mộc tộc phá không mà bay đi.

Nhưng vào đúng lúc này, một cái giọng nói nhẹ nhàng của nam tử từ một nơi rất cao từ từ truyền đến:

"Nguyên Sát đạo hữu! Vội vội vàng vàng như vậy rốt cuộc là muốn đi đâu?"

Vừa dứt lời, trên trời cao đột nhiên vang lên tiếng sấm to. Một tia sáng bạc hình cung dài hơn trăm trượng bổ xuống.

"Ngao Khiếu lão quỷ, người dám ngăn cản ta?"

Tuy rằng Nguyên Sát nóng lòng rời đi, nhưng đối mặt với một đòn khí thế kinh người như thế, cũng chỉ có thể bất đắc dĩ dừng lại. Ả hiện ra nguyên hình ở trên không trung, đồng thời một tay giơ lên trên.

Một đạo kiếm quang tối đen cũng dài hơn trăm trượng bổ ra. Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên. Nó cùng với tia sáng bạc hình cung cung không lồ va chạm rồi cũng biến mất không thấy đâu.

"Chúng ta tranh đấu còn chưa phân thắng bại, nên tại hạ muốn giữ đạo hữu lại thêm chút nữa."

Trời cao đột nhiên rung động, một đoàn điện quang không tiếng động hiện lên. Bên trong mơ hồ có một bóng người như ẩn như hiện, gương mặt thanh tú dị thường, vẻ mặt tươi cười, rõ ràng chính là Ngao Khiếu lão tổ.

"Hừ! Xem ra các người đã sớm chuẩn bị kế hoạch rất tốt, chuẩn bị đem ba người chúng ta tất cả đều cầm chân ở trong này. Nhưng đừng vui mừng quá sớm, tính toán và kết quả nó là hai thứ khác nhau!" Khuôn mặt Nguyên

Sát tràn đầy vẻ giận dữ, miệng ả quát lên, một tay bấm một tay niệm thần chú. Đầu vai nhoáng lên một cái sau liền huyền hóa ra hơn mười đạo hư ảnh giống hệt nhau, chia ra các hướng khác nhau mà bắn đi.

"Còn muốn chạy? Không phải dễ dàng như vậy đâu! Đứng lại cho ta!" Ngao Khiếu lão tổ thấy cảnh này, sắc mặt trầm xuống, miệng hét lớn, một ngón tay chỉ thẳng lên trời cao.

Trong phạm vi mười dặm trên trời đột nhiên run lên, vô số thiên địa nguyên khí cuộn cuộn hợp lại. Từ giữa không trung hiện ra một cái bát ngọc màu trắng không lồ hướng phía dưới chụp xuống.

Trong bát ánh sáng ngũ sắc mờ mờ chớp động, mơ hồ có thể thấy được vô số ký hiệu lớn không ngừng quay cuồng. Đồng thời từ giữa phun ra một cỗ lực lượng làm cho không khí như đông cứng lại.

Phía dưới bao phủ không gian nhất thời một trận vù vù, hư không như đúc hồ sau, phạm vi trăm dặm đại địa một trận đất rung núi chuyển, nhưng lại trực tiếp trầm hạ mấy trượng có thừa.

Mười đạo hư ảnh của Nguyên Sát cùng bị giữ lại trong đó. Chúng không kịp phòng bị, độn quang đều chậm lại, độn tốc trở nên trì hoãn gấp nhiều lần bên ngoài.

Mà lúc này Ngao Khiếu lão tổ mới cười hi hi. Một bàn tay hướng lên đỉnh đầu sờ một cái, hơn mười tia sáng trắng đông loạt phun ra từ thiên linh cái, biến thành hơn mười đạo hào quang bắn tới những hư ảnh của Nguyên Sát.

Chỉ thấy những ánh sáng trắng đó đang bay trên đường liền xoay một vòng rồi biến ảo thành hơn mười con sói màu trắng rồi tiếp tục hướng tới mười cái hư ảnh mà bay đến.

Hư ảnh Nguyên Sát nổi cơn giận dữ, trong tay ma khí cuộn cuộn, đều té ra các loại ma khí bay đến hồng ngân cản.

Trong lúc nhất thời, Ngao Khiếu lão tổ cùng Nguyên Sát thánh tổ lại một lần nữa nổ ra đại chiến. Chẳng qua lúc này so với lúc trước, độ kịch liệt hoàn toàn bất đồng.

Nhưng hai người tu vi thực lực hơn kém nhau không bao nhiêu nên muốn phân ra thắng bại, hiển nhiên không phải trong khoảng thời gian ngắn có thể làm được.

Hơn nữa không riêng gì Nguyên Sát bên này, hai gã Thánh Tổ của Ma tộc còn lại sau khi thu được tin tức bất lợi của đại quân Ma tộc, cũng bị Mạc Giản Ly cùng tu sĩ Đại Thừa của tộc Dạ Xoa cuốn lấy gắt gao. Dù có hết sức kinh sợ, nhưng cũng không thể làm được điều gì khác.

Cùng lúc này, thừa dịp công kích của đại trận tạm thời dừng lại, hơn mười cỗ hóa thân của Thánh Tổ, các tên Ma tộc cao cấp cùng với đại quân đều chia nhau ra mà hành động.

Đôi bọn họ mà nói, nếu không nhân dịp này mà phá hủy đại trận của Mộc tộc. Một khi trận pháp này khôi phục năng lượng, phát động công kích thì sợ rằng lực lượng của bọn chúng sẽ đi mất thêm một nửa nữa.

Dù sao nếu số người giảm bớt, công kích của đại trận cũng sẽ mạnh dần lên. Cấm chế công kích càng ngày sẽ càng mạnh mẽ.

Đợi sau khi tất cả Ma quân bình thường đều bị giết chết, lúc đó mục tiêu của trận pháp sẽ là chính những tên Ma tộc cao cấp này.

Cho nên họ biết đâu có gian nan vô cùng, nhưng cũng không thể không liều mạng xông vào nơi trung tâm để tìm phương pháp phá vỡ tòa đại trận.

Hơn mười tên Ma tộc có cấp bậc Luyện Hư đang được dẫn dắt bởi một gã Ma Tôn có cái đầu như đầu trâu. Bọn chúng đang bay trên một mảng rừng, cặp mắt của ai nấy đều lảo liêng dò xét xung quanh, có vẻ như cả đám đang cực kì cẩn thận.

Cũng không trách bọn chúng được!

Ở trong những đại trận khủng bố như Mộc Giới này, tuy nó không chủ động tấn công nhưng các loại cấm chế thì vẫn tồn tại nhan nhản. Một khi gặp phải, cho dù là tu sĩ có tu vi Ma Tôn ngã xuống cũng không phải là chuyện lạ.

Huống chi ở trong cấm chế của đại trận, thần niệm của bọn họ không thể quan sát xa hơn một trăm trượng được. Điều này làm cho những tên Ma tộc cao cấp mới bị tách khỏi đại quân này càng thêm thận trọng.

Bay một mạch hơn trăm dặm mà không gặp chuyện gì, nên những tên Ma tộc này thở phào nhẹ nhõm. Về nghiêm trọng ở tên Ma Tôn cầm đầu cũng thả lỏng hơn vài phần.

Mắt thấy bọn hắn sắp sửa bay qua một ngọn núi nhỏ. Bỗng nhiên không gian ở trước mặt một tên Ma tộc hơi dao động, một đạo hào quang bén nhọn hiện ra, hắn chỉ kịp thét lên: "*Không ổn!*".

Nhưng không đợi cho hắn kịp phản ứng, tia sáng sắc nhọn cuốn tới, cổ hắn chột mắt lạnh, cái đầu cũng nhanh như chớp rơi xuống.

"*Phốc véo!*" Một đoàn khí đen nhánh bao lấy cái nguyên anh trong cổ thì thể không đầu chui ra rồi hướng phía xa bay đi.

Nhưng tia sáng sắc bén kia lại lao tới bao vây chặt chẽ lấy cái nguyên anh.

Một tiếng hét thảm thiết vang lên. Lúc này cái nguyên anh màu đen đã bị gọt nát rồi hoàn toàn tan biến trên thế giới.

Những tên Ma tộc khác đều trở nên kinh hãi, bọn chúng liền xuất ra ma khí để phòng hộ.

Mà đúng lúc này, không gian quanh đó hiện ra chi chít từng tia sáng sắc bén giống hệt cái lúc trước, ước chừng có khoảng hơn trăm đạo như thế.

Ánh mắt tên Ma Tôn cầm đầu lóe lên, hắn cẩn thận quan sát. Thì ra đây là những thanh kiếm màu vàng lợt dài cỡ một thước. Thanh nào thanh nấy đều tản ra khí thể khiến người ta kinh hãi.

"Cẩn thận, đây là uy lực của một kiếm, nó tuyệt đối không thua một kích toàn lực của tu sĩ Luyện Hư kỳ đâu!"

Gã Ma tôn này hô to, hắn vội vàng điều động pháp lực trong toàn thân trút vào một bảo vật phòng hộ có hình dáng giống như chiếc ô.

Kiện ma khí mà lực nhát này trở nên sáng rực rỡ, tiếp đó nó hóa thành một bóng ảnh rồi đem tên Ma Tôn che chở vào trong.

Đúng lúc đó, từng tia sáng sắc nhọn ở khắp nơi ông ông lên mà lao đến. Những tên Ma tộc khác vô cùng hoảng sợ, chúng liều mạng điều khiển các loại bảo vật ra chống đỡ.

Trong khoảnh khắc, nơi đây liền trở nên hỗn loạn. Bốn phía đều có hào quang ngang dọc, kiếm khí bay loạn khắp nơi. Thình thoảng lại vang lên tiếng kêu thảm thiết của ai đó.

Chỉ vài nhịp hít thở sau, tất cả những tia sáng bén nhọn đều bất ngờ biến mất không thấy đâu nữa. Giờ đây lơ lửng ở giữa không trung chỉ trơ trọi lại một bóng người, còn những tên Ma tộc khác đều đã biệt tăm biệt tích.

Nhưng khi nhìn xuống cánh rừng, chỉ thấy bên dưới được nhuộm đỏ một màn mưa máu.

Sắc mặt gã Ma Tôn đầu trâu tái nhợt, bỗng hắt há miệng phun ra từng ngụm máu đỏ tươi.

Bóng ảnh lục nhạt của chiếc ô đang bao phủ hắn cũng trở nên ảm đạm không còn vẻ sáng bóng nữa.

Gã Ma Tôn đành cười khô, hắn lấy cái bình từ trên người đổ ra một viên thuốc to như hạt nhãn rồi nhanh chóng nuốt vào.

Bàn tay khẽ phát lên, bóng ảnh của chiếc ô chớp động, sau đó nó hóa thành một chiếc ô nhỏ trong lòng bàn tay gã.

Lúc này nhìn kỹ còn thấy trên chiếc ô hiện thêm vài vết rách.

Gã Ma Tôn đầu trâu nhìn xung quanh, sắc mặt cũng trở nên phân vân. Nhưng sau khi thở dài một hơi, hắn cất chiếc ô trên tay đi rồi thay đổi phương hướng về một nơi sâu hút trong đại trận chậm rãi bay đi.

Ở gần một dải núi khác hiện ra ba gã Ma Tôn đang điều khiển những kiện ma khí có đẳng cấp ngang với Thông Thiên Linh Bảo. Chúng phối hợp với nhau để ngăn chặn với vô số lưỡi dao sắc bén đang chém tới, rồi hướng về nơi trung tâm của dải núi mà bay đi.

Đột nhiên thiên địa nguyên khí trên đầu chúng trở nên dao động. Một pháp trận bằng ánh sáng màu vàng rộng đến mấy mẫu đột ngột hiện ra, sau khi phát ra một tiếng sấm vang rền, từ giữa pháp trận phun ra vài cột sáng vàng rực.

Ba gã Ma tôn liền trở nên kinh hãi, chúng hét lên, đem những kiện ma khí đang tỏa ra khí đen ngùn ngụt phóng vút lên trời. Những kiện ma khí

liền hợp lại với nhau rồi biến thành một bức hoa văn hình thái cực bảo vệ kín mít phía trên.

"Ầm ầm ầm!" Những cột sáng chói mắt màu vàng đồng loạt đánh tới đem thái cực đồ phía dưới tập cho tan nát. Ngay cả ba gã Ma Tôn cũng bị bao phủ vào trong đó.

Đúng lúc này ánh sáng màu vàng lại biến mất, nhưng cũng không thấy tăm hơi của ba tên Ma tộc đâu nữa.

Cùng lúc đó, ở cạnh một gốc cây khổng lồ bên trong trung tâm dãy núi có mười mấy người Mộc tộc đang điều khiển một pháp trận huyền diệu gọi là Bách Dư Danh Mộc Tộc. Hiện giờ ai nấy cũng đều thở phào vui mừng.

Hàn Lập ngồi lặng im bên dưới gốc cây chọc trời, bỗng nhiên thân cây tỏa ra hào quang màu xanh chớp động, từng tràng âm thanh ông ông kèm theo vô số ký hiệu ngũ sắc sáng rực xuất hiện.

"Cuối cùng cũng có Ma tộc tới đây, xem ra tu vi cũng không kém, nếu không thân cây sẽ không phát ra tín hiệu báo nguy này." Hai mắt của Hàn Lập từ từ hé ra, hẩn lẫm bẫm một mình.

Chương 2161: Đại chiến ở Mộc tộc

(5)

Đúng lúc này trên bầu trời xuất hiện thêm hai đạo hào quang đang bay đến. Mỗi người Thảo Tật và Phi Tiểu Tịch đều hóa thành một đường cầu vòng, sau khi chớp động vài cái, bọn họ liền đáp xuống bên cạnh gốc cây.

"Hàn huynh, linh thụ đang báo nguy, chắc là có người đã tới dải núi này. Chẳng biết có phải là hóa thân của Thánh Tổ hay không đây?" Thân hình gã Mộc tộc cao to hiện ra từ trong làn hào quang, hấn vội vàng hỏi.

"Lần này các hóa thân của Thánh Tổ được điều động đến không ít, nhưng so bị lọt vào tòa đại trận này chắc không có bao nhiêu đâu. Ta nghĩ đây có thể là tên Ma tôn nào đó mạnh hơn bình thường mà thôi." Phi Tiểu Tịch bất ngờ xuất hiện bên cạnh Hàn Lập, cô ả lạnh lùng nói.

"Có đúng là hóa thân của Thánh Tổ hay không, chúng ta chỉ cần dùng năng lực của pháp trận kiểm tra là được!" Hàn Lập thản nhiên nói. Tiếp đó hấn bấm niệm thần chú, bàn tay phát lên đánh ra một đạo hào quang màu xanh về gốc cây.

Một tràng âm thanh ông ông vang tới!

Gốc cây khê rung, theo đó pháp trận cũng được kích phát. Từ bốn phương tám hướng đồng thời ban tới hơn mười tia sáng. Chúng lóe lên rồi lướt về gần chỗ nhóm người Hàn Lập đang đứng, sau đó ngưng tụ thành một quả cầu ánh sáng minh mông.

Mười ngón tay của Hàn Lập múa như chớp bắn ra hơn mười loại pháp quyết với đủ các màu sắc, tất cả đều nhập vào quả cầu. Đồng thời hắn thét lên một chữ: "*Ngưng!*"

Trong phút chốc, quả cầu ánh sáng có đường kính khoảng một trượng xoay tròn, sau đó nó lại biến ảo thành một khối cầu trong suốt.

Khối cầu tròn bóng như gương. Trên mười mặt cắt bên ngoài, mỗi mặt đều có gì đó thoát ẩn thoát hiện. Rõ ràng nó đang chiếu các khung cảnh ở xung quanh dải núi này.

Hàn Lập khẽ nhíu mày, tiếp đó hắn há miệng phun ra một đạo linh khí cực kì tinh thuần nhập thẳng vào khối cầu phía trước, ngón tay hắn cũng chỉ tới.

Ngay lập tức các mặt kính phía ngoài của quả cầu bị mờ hồ đi, tựa như có vô số các cảnh tượng cứ liên tục hiện ra. Tốc độ của chúng cực nhanh, nếu dùng mắt thường chắc chắn không thể nào nhìn rõ được.

Nhưng ba người ở đây không ai là bình thường cả. Chẳng những Hàn Lập liên tục đang quét ánh mắt lên các mặt kính mà ngay cả Phi Tiểu Tịch cùng với Thảo Tật cũng đang nhím chăm chăm vào khối cầu.

Chỉ cần vài nhịp thở trôi qua, Hàn Lập khẽ quát rồi phát nhẹ tay áo về khối cầu.

Quả cầu liền rung lên, sau đó nó chậm rãi dừng lại.

Ngay lập tức các cảnh tượng trên các mặt kính khác nhau đều biến mất. Lúc này chỉ còn một mặt kính duy nhất, nó nhanh chóng phình lên, chẳng mấy chốc đã bao kín toàn khối cầu.

Trên quả cầu đang phát ra ánh sáng rất rõ ràng, là bầu trời phía trên một mảng rừng ở gần với dải núi này. Nơi đó có bảy tên Ma tộc đang lơ lửng trong không trung. Ba gã có tu vi Hợp Thể, bốn tên còn lại có tu vi Luyện Hư.

Bảy tên Ma tộc này vừa mới chạm phải một cấm chế ở gần đó, bọn chúng đang bị hàng trăm ngàn tia chớp tấn công không ngừng.

Mà tên Ma tộc cao lớn có khuôn mặt dữ tợn trong đó đang điều khiển cái gương đồng to khoảng hơn một thước. Từ trong chiếc gương phun ra những tia sang tối đen như mực, chúng quện lại với nhau tạo thành cơn lốc xoáy cuộn cuộn. Mỗi khi có tia chớp nào chạm vào nó đều nhẹ nhàng tiêu tan như tuyết gặp nắng xuân, hơn phân nửa số công kích của cấm chế cứ thế mà bị hóa giải đi.

Những tia chớp còn lại không đủ sức tạo ra uy hiếp đối với những tên khác, bọn chúng liền dùng vài món ma khí nhẹ nhàng hóa giải hết sạch.

"Ba gã Ma tôn, hai tên là Hợp Thể Trung Kỳ, một tên có tu vi Hợp Thể Hậu Kỳ. Còn bốn tên Luyện Hư còn lại có khí tức rất kì quái, hình như bọn chúng không phải là Ma tộc bình thường." Phi Tiểu Tịch lạnh lùng nói.

"Hình dáng của bốn tên Luyện Hư đó khá giống nhau, ma công mà chúng sử dụng cũng cùng một loại, lại còn tinh thông cách đánh phối hợp, có lẽ xuất thân của chúng từ cùng một chủng tộc. Mà ba gã Ma tôn này chắc chắn là có bảo vật quý giá, nếu không thì chúng đã bị cấm chế đánh thành tro bụi rồi, sao có thể dễ dàng đến đây được." Thảo Tật cẩn thận nhận xét.

"Ồ, theo hai vị thì nên xử lý chúng thế nào đây? Chỉ sợ các cấm chế bình thường sẽ không làm khó chúng được." Hàn Lập cười khẩy không đưa ra ý kiến mà lại hỏi.

"Nếu chúng ta không ở trong khu vực của mắt trận mà là khu vực bình thường khắc thì chỉ việc vận dụng vài loại cấm chế là có thể giết chết mấy tên Hợp Thể Kỳ. Nhưng lúc này mắt trận đang tích lũy năng lượng cho cả tòa đại trận nên cần phải hạn chế việc sử dụng cấm chế. Sợ rằng chúng ta sẽ phải tự mình ra tay mới được." Tên Mộc tộc to con cân nhắc rồi trả lời.

"Ba người chúng ta đồng loạt ra tay chắc chắn có thể chặn được ba tên Ma tôn kia. Bốn tên có tu vi Luyện Hư còn lại thì hãy giao cho những người khác đi. Không phải là chúng ta cũng có đến hơn mười thuộc hạ có tu vi Luyện Hư hay sao?" Vẻ mặt của Phi Tiểu Tịch lạnh băng.

"Bốn tên Ma tộc đó đều có tu vi là Luyện Hư Hậu Kỳ đại thành, hơn nữa chúng lại biết cách đánh phối hợp, thật khó đoán được thực lực của chúng sẽ như thế nào. Thuộc hạ của chúng ta chỉ là những tên có tu vi Luyện Hư kỳ bình thường, e rằng không thể ngăn cản được bốn tên Ma tộc này đâu." Thảo Tật lắc đầu không đồng tình.

"Ngăn không được cũng không sao. Không phải chúng ta vẫn có cấm chế hỗ trợ đó ư? Tuy rằng không thể vận dụng vài loại cấm chế lợi hại nhất nhưng những cấm chế bình thường vẫn có điểm hay của nó. Dưới dự hỗ trợ của pháp trận, chẳng nhẽ bọn chúng không thể quán lấy kẻ địch sao?" Phi Tiểu Tịch tỏ ra đã đoán trước được.

"Nếu có cấm chế hỗ trợ thì lại là chuyện khác. Hàn huynh, ngươi thấy sao?" Thảo Tật cân nhắc một lúc, sau khi cảm thấy không có vấn đề gì cũng liền đồng ý.

"Chỉ sợ có trận pháp giúp đỡ nhưng mấy tên thuộc hạ của chúng ta cũng không thể ứng phó với bốn gã Ma tộc có tu vi Luyện Hư này được. Nếu ta nhìn không nhầm thì bốn tên bọn chúng vốn là một thể thống nhất, chắc là bọn chúng đã thi triển ma thuật nào đó mới biến ảo thành như vậy. Một khi chúng hợp lại với nhau, tin rằng thần thông sẽ lớn không thể coi

thường được. Như vậy bốn tên này cứ giao cho Phi tiên tử tiếp đãi sẽ tốt hơn. Ngoài ra nơi mặt trận này cũng không thể không có người trông coi phòng ngừa người khác đánh lén. Thảo Tật đạo hữu hãy ở lại trông chừng pháp trận đi, còn ba tên Ma Tôn còn lại cứ giao cho ta là được." Hàn Lập trầm ngâm rồi lạnh nhạt nói.

"Hả, không phải là Hàn huynh đang nói đùa chứ? Tuy ba tên Ma tôn kia có tu vi không bằng huynh; nhưng khi bọn chúng phối hợp với nhau chắc chắn sẽ không dễ đối phó đâu." Gã Mộc tộc cao to giật nảy mình.

Phi Tiểu Tích liền tỏ vẻ kinh ngạc pha lẫn nghi ngờ mà quan sát Hàn Lập.

"Yên tâm, tất nhiên ta phải nắm chắc thì mới nói như vậy. Giải huynh, người cũng ra đây đi." Hàn Lập mỉm cười rồi quay mặt về phía gần đó nói.

Vừa dứt lời, bên cạnh Hàn Lập dấy lên làn dao động nhẹ. Một bóng người màu trắng lảng lảng hiện ra, hơn nữa khí tức trên người hắn con mạnh mẽ không thua gì so với Hàn Lập.

Đúng là Giải Đạo Nhân!

"Hợp Thế Hậu Kỳ?"

"Vị đạo hữu này không phải là người vẫn bên cạnh Hàn huynh sao...?"

Thảo Tật cùng Phi Tiểu Tích thấy được hình dáng của Giải Đạo Nhân, lại cảm ứng được khí thế mạnh kinh người của hắn, cả hai không khỏi há mồm tròn mắt.

"Nếu ta cùng Giải huynh phối hợp với nhau, như vậy hai vị còn thấy vẫn đề gì không?" Hàn Lập không thêm đề ý mà chỉ cười há há.

"Tất nhiên là không có vấn đề gì rồi. Thì ra là các vị tiền bối còn âm thầm sắp xếp người khác. Có Giải huynh ra tay thì sẽ tuyệt đối không gặp chuyện gì sai sót được." Thảo Tật nhanh nhẩu ôm quyền, vẻ mặt hân hoan tươi cười.

"Nếu là Hàn huynh cùng Giải huynh ra tay, tất nhiên tiểu muội cũng không có ý kiến gì." Phí Tiểu Tịch thở dài, vẻ mặt ả cũng trở nên kỳ quái.

Hiện nhiên hai tên tu sĩ Hợp Thể Kỳ này đều nghĩ rằng mấy vị Đại Thừa trong liên quân đã âm thầm sắp xếp cho Giải Đạo Nhân vào đây.

Mà từ khi xuất hiện, Giải Đạo Nhân chỉ bình tĩnh đứng ở bên cạnh Hàn Lập, hân không hề mở miệng nói lời nào.

Hàn Lập cũng không giải thích gì thêm, ánh mắt của hân lại nhìn thoáng qua hình ảnh đang hiện ra trên khối cầu trong suốt. Lúc này bảy tên Ma tộc dưới uy lực của tên có mặt mũi hung tợn làm chủ, bọn chúng đã đem sấm chớp ở gần đó quét sạch rồi đang từ từ bay về gần phía trung tâm của dãy núi.

"Thảo đạo hữu, ngươi hãy mau chóng khởi động cấm chế Diên Đảo Hoán Hình Ngũ Nhạc đem bọn chúng tách ra. Sau đó cứ hành động theo kế hoạch đã nói. Chúng ta cũng nên bắt đầu thôi." Hàn không hề do dự ra lệnh.

"Được, Hàn huynh cứ đi trước đi. Tại hạ lập tức khởi động cấm chế đây." Thảo Tật há to miệng đáp ứng. Thân hình hân chớp lên rồi xuất hiện trong trung tâm tòa trận pháp ở ngay trước góc cây khổng lồ. Đôi mắt của hân khép lại, hai tay bấm quyết, miệng cũng lầm nhảm tụng niệm.

Bốn phía xung quanh tòa trận pháp còn có thêm hơn trăm tên Mộc tộc. Quanh thân bọn họ cũng có hào quang chớp động, tất cả đều đang hỗ trợ

niệm thần chú.

"Đi thôi!"

Hàn Lập ra lệnh. Hào quang trên người bọn họ lóe lên, cả bọn liền hóa thành ba đạo cầu vòng bắn thẳng về nơi có mấy tên Ma tộc.

Đúng lúc này, ở đỉnh núi gần đó cũng có thêm hơn mười vết sáng dài đến mấy trượng bay theo sát ba người bọn họ.

Đó là hơn mười vệ sĩ có tu vi Luyện Hư kỳ vừa được Hàn Lập truyền âm tới.

Bảy tên Ma tộc đang hóa thành bảy cơn gió màu đen từ từ bay về trung tâm dãy núi.

Tên Ma tôn có mặt mũi dữ tợn kia vẫn chưa cất cái gương đồng đi. Ngược lại hắn còn để nó bay lơ lửng ở trước ngực. Thỉnh thoảng nó lại chiếu ánh sáng tới một nơi bất kỳ nào đó trong không trung.

Chiếc gương này dường như có khả năng khám phá cấm chế.

"Không ổn! Các vị đạo hữu hãy cẩn thận!"

Bỗng nhiên gương đồng hướng về một nơi trong không gian, bề mặt nó tỏa ra ánh sáng mau bạc đến chói mắt. Gã Ma Tôn có bộ mặt dữ tợn thấy vậy liền kinh hãi thét lên.

Mấy tên Ma tộc phía sau cũng giật mình, quanh thân chúng liền tỏa ra khí đen cuộn cuộn, các loại ma khí cũng được thả ra.

Nhưng chưa đợi những tên Ma tộc này kịp hành động gì thêm. Khu rừng phía dưới bỗng nhiên tỏa ra hào quang màu lục sáng chói, một cái pháp trận bằng ánh sáng phẳng phất hiện ra, sau đó nó phun tới một dải mây ngũ sắc.

"Không ổn!"

"Tránh mau đi!"

Bọn chúng la lên thất thanh, dải sáng nháy mắt đã cuốn đến. Ngay sau đó là vô số ký hiệu màu xanh tuôn ra, đem bảy tên Ma tộc bao vây vào trong đó.

"Phá cho ta!"

"Tứ Tượng Đồng Khí!"

Trong đám mây, gã Ma tộc có khuôn mặt hung tợn vội vàng cầm lấy chiếc gương giơ lên cao, lập tức từ trong nó toa ra từng chùm sáng màu đen.

Mà bốn gã Luyện Hư có đáng vẻ hao hao giống nhau kia cùng hét lên. Trên người bọn chúng lập tức tỏa ra hào quang màu đỏ đến chói mắt

"Ầm", tiếng nổ long trời vang lên.

Một cột sáng màu đen chợt xuyên ra, ngay phía sau là một bóng người loạng choạng phóng theo.

Đúng là gã Ma tộc có vẻ mặt hung ác!

Nhưng ngay lúc đó, trận pháp bằng ánh sáng phía dưới cũng lập tức phát ra một tràng tiếng Phạn rồi mau chóng tan đi.

Nơi này giờ đây chỉ còn lại mỗi một bóng hình của gã Ma tộc đơn độc.

"Thay hình đổi chỗ!" Tên Ma tộc này nhìn xuống trận pháp đang bắt đầu tan đi phía dưới, hần liền trở nên cực kỳ kính sợ mà thốt lên.

"Đúng vậy! Không ngờ các hạ lại là người rất am hiểu về trận pháp. Xem ra người có thể đến được nơi này cũng không hẳn chỉ dựa vào bảo vật."

Một giọng nói lạnh nhạt từ nơi rất xa nào vang đến. Ở cuối chân trời có hào quang màu xanh lóe lên, rồi hóa thành dải cầu vồng xanh biếc mau chóng lao tới.

Chương 2162: Đại chiến ở Mộc tộc

(6)

Tên Ma tộc có khuôn mặt hung ác không nói nhiều lời mà cầm chiếc gương đồng ném thẳng lên không trung. Tiếp đó hắn lại há miệng phun ra một ngụm máu, hóa thành một mảng sương máu chui thẳng vào chiếc gương.

Chiếc gương liền phát ra những âm thanh vù vù. Trong vầng hào quang đang bao bọc xung quanh, nó hơi mờ nhạt đi, rồi lại biến ảo thành một cái đầu quỷ dữ tợn to như cả căn nhà. Hai con mắt trên khuôn mặt quỷ nhắm nghiền, nó đang nhẹ nhàng lơ lửng trong không trung.

Tên Ma tộc mặt xanh hét lên, hắn phát tay về phía đầu lâu quỷ trong không trung.

Hai mắt trên mặt quỷ lập tức hé mở, bên trong cặp mắt tràn ra từng tia ánh sáng màu đen đến chói mắt, đồng thời từ miệng nó còn phát ra tiếng cười lạnh lẽo khiến người ta phải nổi gai ốc. Nhưng ngay sau đó cái miệng to tướng của nó đột nhiên há lớn, tiếp theo là một quầng lửa màu đen từ trong đó phun ra, che kín cả một vùng trời rộng lớn phía trước. Cả vệt hào quang màu xanh đang phóng tới cũng không kịp đề phòng, chỉ nháy mắt đã bị biển lửa bao kín vào trong đó.

"Đúng là muốn chết mà." Cho dù có Thông Thiên Linh Bảo để phòng vệ đi nữa, những khi bị thiêu trong Diêm Đô Ma Viêm này thì không ai có thể chịu nổi quá nửa khắc đâu." Tên Ma tộc có khuôn mặt hung tợn vừa bám niệm thần chú điều khiển ngọn lửa, hắn điên cuồng cười khinh miệt.

Lúc này tất cả những ngọn lửa quỷ quái màu đen đã ngưng tụ lại thành một đoàn, rồi bốc cháy vút lên cao như một cây cột bằng lửa vậy. Cả cột lửa đang không ngừng gắt gao bao lấy quãng hào quang màu xanh mà thiêu đốt.

"Thật sao? Nếu những người khác bị ngọn lửa này bảo vây chỉ sợ sẽ không chịu đựng nổi bao lâu. Nhưng đối với ta, muốn thoát ra lại dễ như trở bàn tay thôi!"

Từ trong cột lửa truyền ra một âm thanh lạnh nhạt. Tiếp đó là tiếng chim hót trong trẻo vang tới, một quãng lửa màu bạc bùng lên. Dường như ngọn lửa màu bạc không xém cột lửa màu đen vào đâu, nó khẽ chớp lên đã xuất hiện trên đỉnh cây cột, rồi một tiếng "phốc" vang lên, quãng lửa màu bạc liền biến thành một con chim to đến mười trượng.

Con chim này tỏa ra ánh sáng màu bạc đến chói cả mắt, nó dang hai cánh ra, từng sợi lông vũ trên người khua lên làm không gian trở nên dao động kịch liệt. Nhiệt độ cũng mau chóng tăng theo, khắp nơi xung quanh cũng trở thành một lò lửa tỏa ra từng mảng sáng đỏ bùng.

Từ xa nhìn tới liền có thể thấy trên cột lửa đen bỗng chốc xuất hiện thêm một vầng mặt trời màu bạc.

"Không ổn!"

Tên Ma tộc mặt xanh mét thấy cảnh này liền rùng mình. Hắn vội vàng bấm niệm pháp quyết để thi triển loại biến hóa khác nhưng đã quá muộn.

Chỉ thấy con chim lửa màu bạc vươn cổ gáy vang, sau đó bất ngờ nó mở thẳng xuống.

Một màn không thể tin nổi!

Cột lửa bên dưới nhanh chóng nhỏ dần lại, nó hóa thành vô số sợi sáng màu đen lũ lượt kéo nhau bay vào miệng của con chim.

Khoảng vài nhịp thở trôi qua, cột sáng to lớn lúc này đã trở nên rất mỏng, ở bên trong cũng hiện ra một bóng người mau xanh mờ nhạt.

Người này vẫn chưa sử dụng thêm bất kỳ loại bảo vật gì, hắn chỉ thả ra một quang sáng bảo vệ xung quanh rồi đứng lẳng lẳng trong không trung. Dù vậy nhưng đám lửa quỷ quái màu đen còn sót lại cũng không cách nào xâm nhập vào quang sáng được.

Gã Ma tộc có khuôn mặt xanh ngắt thấy vậy liền như hít phải một ngụm khí lạnh, hắn không dám tin vào mắt mình nữa.

Không ai có thể hiểu nổi sự lợi hại của loại ma điểm này bằng hắn. Mà người trước mặt chỉ cần thả ra một màn hào quang bảo vệ đã có thể ngăn cản được ngọn lửa. Trong đầu hắn không khỏi băn khoăn liệu kẻ đứng trước mặt mình có phải là một gã Đại Thừa nào đó không.

Sợ rằng chỉ có những tên quái vật sống đã không biết bao vạn năm mới có được thân thông kinh khủng đến mức này.

"Chẳng nhẽ đối phương đúng là một lão quái vật như vậy? Mà mình cũng thật xui xẻo khi gặp phải loại này. Cho dù hắn không phải là tu sĩ Đại Thừa Kỳ, nhưng mình tuyệt đối không thể ngăn cản được." Gã Ma tộc nghĩ đến đây vẻ mặt liền trở nên càng tái nhợt, toàn thân ướt đầm mồ hôi.

Hắn nhảy dựng lên, ngón tay điểm một cái về phía đầu quỷ, trong miệng cũng hét lên một chữ: "Bạo!" Sau đó thân hình của hắn nhoáng lên, hai tay lật ngược về phía sau một cách rất quỷ quái rồi phát ra hai tiếng "phốc phốc". Tiếp đó, một màng sương mau hiện ra bao lấy toàn thân gã Ma tộc vào trong đó.

Lúc này trên mặt quỷ giữa không trung bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều vết rách. Khuôn mặt ở trong làn hào quang màu đen nhanh chóng vỡ nát, từ trong đó bắn ra vô số sợi tơ màu đen. Chúng chít chít kéo nhau lao tới phía trước, nhìn lại thật giống như một tấm lưới che kín bầu trời đang lao đến vậy.

Mà bóng người màu xanh vừa đuổi đến chính là Hàn Lập.

"Huyết Ảnh Độn!"

Hắn vừa thấy gã Ma tộc hành động như vậy hai mắt liền nhú lại, trong miệng cũng thì thào một tiếng. Một tay của hắn phát nhẹ lên trời, còn cánh tay kia lại hướng về phía xa mà rung lên.

Bóng ảnh một bàn tay màu vàng lớn khoảng một mẫu hiện ra trong không trung. Nó xòe rộng năm ngón đón lấy tấm võng đang lao xuống.

"Soạt!" Vô số sợi tơ màu đen bị bàn tay hất văng ra xa mà đứt vụn.

Tấm võng lớn cũng lập tức bị xé rách một cách dễ dàng như vậy.

Mà từ trong cổ áo bên tay còn lại của Hàn Lập lại phát ra tiếng sấm nhỏ. Tiếp đó là một tia chớp màu vàng rực phun ra, nó lóe lên rồi biến mất.

Ngay sau đó, chỉ còn chốc lát nữa thôi là tên Ma tộc đang được bao bọc trong màn sương máu sẽ bay vọt đi. Nhưng lại có tiếng sét vang lên, một tia chớp màu vàng bất thành linh hiện ra ngay trên màn sương, tia chớp lập tức bổ xuống với tốc độ không thể tin nổi.

Tên Ma tộc mặt xanh chỉ cảm thấy trước mặt vàng rực, màn sương máu trên đầu cũng rung lên, ánh sáng màu vàng không chút nể nang đập thẳng xuống đỉnh đầu hắn.

Gã Ma tộc không có thi triển Huyết Độn Thuật nữa, thân hình hắn mờ đi rồi vọt vàng bắn vọt về phía sau. Chẳng những vậy hắn còn há miệng phun ra một cây phi đao vàng chói mắt chém thẳng vào tia chớp.

"Ầm ầm!"

Tia chớp chợt lóe lên rồi tan biến. Nhưng ngọn đao màu vàng sau khi gào thét lên cũng mờ nhạt đi rồi bật ngược lại.

Lấy tu vi hiện giờ của Hàn Lập thì khả năng khắc chế ma khí của Ích Tà Thần Lôi đã được phát huy hoàn toàn.

Mà tâm thần của gã Ma tộc mặt xanh có liên hệ với lưỡi phi đao. Lúc này đã mất của hắn đã chuyển sang tái nhợt, miệng hắn cũng phun ra một ngụm máu tươi. Nhưng dù vậy thì màn hào quang màu đen quanh thân lại sáng chói. Hắn liền hóa thành một đạo cầu vòng tiếp tục bay vọt về phía sau, ngay cả cây đao đang rơi xuống kia cũng không dám để ý.

"Khá lắm, xem ra người cũng rất quyết đoán! Nhưng chỉ với phương pháp trẻ con này thì không thể trốn thoát khỏi tay ta được." Hai mắt của Hàn Lập sáng lên, vẻ mặt vẫn lạnh băng không chút biểu cảm, bàn chân cũng khẽ nhón về phía trước.

Chân còn chưa đặt xuống, phía dưới đã vang lên từng tràng sấm. Vô số tia chớp màu bạc lấy chân hắn làm trung tâm lan ra bốn phía, đan kín vào nhau. Trong nháy đã hình thành một pháp trận màu bạc lớn khoảng một trượng.

Bàn chân vừa giẫm xuống pháp trận bằng sấm sét, ngay lập tức thân hình của Hàn Lập đã biến mất không thấy đâu nữa.

Vệt cầu vòng phía xa trong nháy mắt đã bay ra ngoài mấy trăm trượng.

Gã Ma tộc mặt xanh trong vầng hào quang vừa kịp thở một hơi, sắc mặt cũng đang dần khôi phục lại. Nhưng đúng lúc này lại có một tiếng sấm vang lên, không hiểu từ đâu phía trước lại xuất hiện thêm một tòa pháp trận bằng những tia chớp màu bạc.

Dường như cùng lúc với tòa pháp trận, thân hình của Hàn Lập cũng nhoáng lên rồi hiện ra ngay trong trung tâm.

"Không tốt!"

Gã Ma tộc mặt xanh trở nên sợ hãi, hào quang quanh thân lại lóe lên, hắn muốn quay đầu bay qua hướng khác.

Nhưng lúc này sau lưng của Hàn Lập lại vang lên từng tiếng vù vù, tiếp đó là pháp tướng ba đầu sáu tay hiện ra.

Sáu con mắt trên ba cái đầu cùng lúc mở lớn, sáu cánh tay của nó cũng khua lên.

Sáu thanh kiếm dài đến cả trượng tỏa ra ánh sáng màu vàng rực rỡ hiện lên trên cánh tay, rồi nhắm về phía đạo hào quang đang bay thẳng trước chém tới.

Sáu đạo sáng màu vàng mênh mông chợt lóe, chúng liền hóa thành một đạo tơ vàng rực xuất hiện ngay bên cạnh đạo hào quang đang bay.

Một tiếng hét thảm thiết vang lên!

Dù gã Ma tộc đã thả ra vài kiện bảo vật phòng hộ trong màn hào quang nhưng cơ thể hắn vẫn bị kiếm khí màu vàng chém làm hai đoạn. Từ đoạn thân thể đứt rời của hắn bay ra một đoàn hào quang màu vàng, trong đó mờ mờ có thể nhìn thấy một người tí hon toàn thân tối đen.

Nhưng không đợi cho Ma Ảnh này kịp thời bay đi, sáu đạo kiếm khí lại nhanh chóng xoay lại rồi quán đến.

Vô số đạo hào quang vàng rực chi chít lóe lên. Nguyên anh của gã Ma tộc đã bị kiếm khí chém giập nát, từ này sẽ vĩnh viễn không còn xuất hiện trên thế gian.

Hàn Lập đứng mỉm cười mà không có hành động gì thêm. Pháp tướng màu vàng chói mắt sau lưng cũng lóe lên rồi biến mất không thấy đâu nữa.

Từ khi hắn xuất hiện đến khi tên Ma tộc mặt xanh này đem các loại bảo vật cùng với hai cánh tay kích nổ để tìm đường bỏ chạy tưởng như có vẻ rất dài nhưng mọi chuyện lại diễn ra rất nhanh. Chỉ trong giây lát hắn đã đem một gã Ma Tôn có tu vi Hợp Thể Trung Kỳ chém chết.

Mà tên Ma Tôn này còn có thêm nhiều loại phương pháp phòng thân khác, thực lực của hắn cũng không thấp hơn qua nhiều so với tu sĩ Hợp Thể Hậu Kỳ. Nhưng thật đáng tiếc cho hắn đi gặp phải một tên quái vật có thể đánh gần ngang ngửa với tu sĩ Đại Thừa, cuối cùng cũng đành phải đi đời nhà ma.

Phía trên một mảng rừng rậm có từng trận hào quang ngũ sắc mờ mờ che phủ. Bốn gã Ma tộc lông lá rậm rạp như những con tinh tinh đang đứng lơ lửng trong không trung. Bên ngoài thân bọn chúng tỏa ra hào quang mau đỏ nhàn nhạt, hơn nữa còn phảng phất mùi máu tanh truyền đến.

Mà xung quanh bốn gã Ma tộc này còn có thêm hơn mười người Mộc tộc làn da xanh biếc bao vây. Ai nấy cũng đều mang vẻ mặt lo lắng.

Bên trên vòng vây của mười người Mộc tộc là một cô gái với vẻ mặt lạnh lùng. Cô ả đang khoanh hai tay trước ngực, sau lưng là một đôi cánh

bằng thịt màu hồng đang mở rộng, thi thoảng mặt ngoài của nó còn chớp động lên những ký hiệu màu bạc.

Đúng là Phi Tiểu Tích của tộc Dạ Xoa.

Dù cô ả này có tu vi là Hợp Thể Kỳ, nhưng lúc này ả đang nhìn bốn gã Luyện Hư bên phe Ma tộc với ánh mắt cực kỳ ngưng trọng.

"Huyết Kha Vô Lượng Ma Công. Ta cứ tưởng ma công này đã sớm thất truyền ở Ma giới, không còn ai đi tu luyện loại công pháp vừa hại mình, vừa hại người này. Thật không ngờ ngày hôm nay lại có thể tận mắt nhìn thấy. Nếu như vậy thì việc ta tự mình đến để tiếp đón các ngươi là quyết định chính xác rồi." *Phi Tiểu Tích lạnh lùng nói.*

"Một khi đã biết bốn chúng ta có Huyết Kha Vô Lượng Công sao còn không bảo đám rác rưởi này lui ra. Bắt bọn chúng ra tay với bọn ta chẳng khác nào đem máu tươi thịt ngon đến tặng bọn ta vậy." *Một trong bốn gã Ma tộc nói với giọng trầm trầm.*

"Ha ha, nếu các ngươi có tu vi là Hợp Thể Kỳ, cho dù có là sơ kỳ đi nữa, khi đó không chỉ riêng bọn họ mà ngay cả ta cũng liền quay đầu bỏ đi. Nhưng hiện giờ thì sao? Giỏi lắm cung chỉ là Luyện Hư mà thôi, cho dù các ngươi có tu luyện Huyết Kha Vô Lượng Công, nhưng ta không tin cùng một lúc các ngươi có thể đấu với mười người ngang mình mà không lộ sơ hở nào. Tấn công đi! Chỉ cần có cơ hội là ta sẽ lập tức đánh gục bốn tên này!" Phi Tiểu Tích cười lạnh lùng rồi không chút do dự ra lệnh cho mấy tên tu sĩ Luyện Hư kỳ của Mộc tộc.

Tuy mấy người Mộc tộc này hơi e dè bốn gã Ma tộc, nhưng khi nghe Phi Tiểu Tích ra lệnh như vậy, họ liền mạnh mẽ ra đồng loạt ra tay.

Chỉ thấy vài người Mộc tộc giơ tay lên, ngay lập tức có vô số dải sáng màu xanh bay ra. Còn những tên khác cung há miệng phun ra từng đạo linh khí đậm đặc, những đạo linh khí này liền hóa thành từng sợi dây thừng lao đến mấy tên Ma tộc.

Chương 2163: Đại chiến ở Mộc tộc

(7)

Những người Mộc tộc này tuy không tu luyện công pháp đặc biệt, nhưng trước đó họ đã nhiều lần phối hợp với nhau. Chính nhờ vậy nên đòn tấn công của họ từ bốn phương tám hướng kín mít đến độ gió mưa cũng không lọt. Ngay cả một kẻ hờ cũng không cách nào tìm được.

Bốn tên Ma tộc có tu vi Luyện Hư kỳ đang bị bao vây liền đứng dựa lưng lại với nhau thành một vòng, mỗi tên đều hướng ra mỗi phía đánh một chương.

Cánh tay đánh nhẹ ra nhìn nhẹ như không mang theo chút sức lực nào. Những ngay sau đó lốc xoáy liền nổi lên, một cơn sóng màu máu tuôn ra rồi hướng về khắp nơi xung quanh ập đến.

Trong cơn sóng đỏ rực có thể lờ mờ nhìn thấy các đốm ký hiệu, đồng thời nó cũng tỏa ra mùi máu tươi nồng nặc đến gay cả mũi.

Một màn không thể tin nổi hiện ra!

Cho dù là đạo hào quang màu xanh hay là những sợi dây thừng, khi chúng mới chỉ mới chạm vào lớp khí mau đỏ đã ngưng trệ lại. Sau đó chúng dần dần bị hòa tan với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Những người Mộc tộc ở xung quanh ai nấy đều giật mình. Bọn họ liền thả ra các loại phi kiếm, bảo vật hóa thành các đạo hào quang nhanh chóng chém đến.

Bốn gã Ma tộc lại đồng loạt vỗ tới một chưởng nhanh như chớp.

Ngay lập tức bên trong cơn sóng khí màu đỏ ông lên, hào quang màu đỏ trở nên sáng rực, mà những ký hiệu màu đen ẩn chứa bên trong đó cũng phình lớn lên.

"Ầm ầm ầm..."

Những bảo vật của phe Mộc tộc ập đến đánh vào cơn sóng khí. Nhưng chúng liền giống như chạm vào một vách đá cứng mà bị hất văng về.

Bốn gã Ma tộc khẽ *"hừ"* lạnh lùng. Cơn sóng khí màu đỏ như máu lập tức hung hổ cuốn đi. Mà các ký hiệu màu đen trong đó cũng xoay tít không ngừng, phảng phất như chúng đều biến ảo thành những cơn lốc màu đen lớn nhỏ khác nhau, tỏa ra hào quang đen nhánh. Nhìn lại thì dường như bốn tên Ma tộc định dùng đòn này như một mẻ lưới hốt sạch những người Mộc tộc đứng xung quanh.

"Mau tránh đi! Không nên đỡ!" Phi Tiểu Tịch vẫn đang lặng im trong không trung quan sát cuộc chiến bỗng nhiên trở nên kinh hoảng. Cô ả vừa thấy cảnh này liền nhăn mặt quát lớn, tiếp đó ả lại phát bàn tay lên. Ngay lập tức có một lưỡi đao nhỏ trong suốt hiện ra, nó không chút do dự chém thẳng xuống phía dưới.

"Phốc vèo." Một lưỡi đao khí màu trắng xóa dài hơn trăm trượng từ cây đao nhỏ kia hiện lên, nó chớp động một cái rồi chém đến cơn sóng khí.

Tuy những người bên dưới không phải người cùng tộc với ả, nhưng lỡ chẳng may tất cả bọn họ đều chết đi thì ả sẽ chẳng biết phải ăn nói làm sao nữa.

Cùng lúc đó, những người Mộc tộc nghe được lời cảnh cáo của Phi Tiểu Tịch, cả bọn liền kinh hãi nhảy vọt về sau.

Nhưng vẫn có hai người hơi chậm một chút mà bị cơn sóng khí cuốn vào. Pháp bảo phòng vệ cùng với hào quang xung quanh thân thể họ bị hủy đi trong nháy mắt. Hai thân hình lơ lửng trong cơn sóng hét lên thảm thiết rồi bị xé toạc ra, cả hai liền biến thành hai đồng máu tươi bị hút vào trong cơn sóng.

Những người Mộc tộc khác thấy vậy, mặt mũi ai nấy đều trở nên trắng bệch.

Cũng may là chính lúc này, ngọn đao khí từ trên không trung đã kịp chém xuống. Một âm thanh chói chói vang lên.

Cơn sóng khí màu đỏ bị lưỡi đao chém vào chính giữa, mặt trước của nó liền vỡ vụn rồi văng ra khắp nơi. Phần còn sót lại cũng không thể tiếp tục tấn công được.

Cho dù cơn sóng khí này rất huyền diệu đi nữa, nhưng đối với người có cảnh giới cao như Phi Tiểu Tịch thì nó cũng không cách nào chống lại được.

Những người Mộc tộc thoát được đều vội vàng trốn đến bên cạnh vàng sáng ngũ sắc. Vẻ kinh sợ trên mặt bọn họ vẫn chưa kịp tan đi.

Huyết Kha Vô Lượng Ma Công mà bốn tên Ma tộc vừa thi triển thật quá lợi hại. Nó vượt qua những gì mà đám cùng cấp với bọn chúng có thể tưởng tượng được.

"Xem ra người định tự mình ra tay. Nếu sớm làm như vậy thì đã không gặp kết quả như vừa rồi. Vậy mà lúc này người lại muốn bọn họ hóa thành một cỗ tinh khí để bọn ta hút vào cơ thể. Tứ Tượng Hợp Nhất!" Một gã Ma tộc cười lên như điên dại rồi hét lớn.

Bốn tên Ma tộc cùng bấm niệm thần chú. Cả bốn thân hình đang dựa vào nhau của bọn chúng bỗng nhiên tỏa ra hào quang chói mắt. Tất cả bọn chúng đều biến mất vào trong làn hào quang đó.

Phi Tiểu Tịch thấy vậy liền nhú mày. Cô ả này cũng không suy nghĩ nhiều, lưỡi đao nhỏ trong tay lập tức hóa thành một mũi nhọn trong suốt bắn đi. Đồng thời hai tay của ả lại run lên, lập tức có hai đốm hào quang đỏ rực xé gió lao xuống.

Mũi nhọn trong suốt chợt lóe, bất chợt có tiếng sấm vang lên. Lưỡi đao nhỏ bé bỗng chốc biến thành một lưỡi đao lớn đến hơn mười trượng, xung quanh nó lại còn được bao bọc bởi những tia sấm chớp lượn lờ. Nó hùng hổ lao xuống chém vào vầng sáng mau đỏ phía dưới.

Lưỡi đao còn chưa thực sự chém xuống mà đã có vô số đao khí ông ông cuốn đến trước.

Mà hai luồng hào quang đỏ rực phía dưới liền trở nên mờ nhạt. Vô số khí đen bên trong nó lại biến ảo thành một con quái vật mình sói hai đầu là vượn.

Con quái vật này có cặp cánh dơi xanh biếc, thân thể đỏ mơn mướt, giữa hai cái răng nanh sắc nhọn còn có một cái lưỡi rắn cứ liên tục thò ra thụt vào. Cặp mắt màu đỏ tàn nhẫn của nó vô cùng giao hoạt, mới nhìn đã biết ngay là con quái vật này rất tinh khôn.

Năm ngón tay của con quái vật hé mở phát ra những tiếng "*loạt soạt*", trên mỗi đầu ngón tay lại mọc ra một cái móng sắc nhọn. Hai cánh của nó khẽ run Tên, con quái vật gầm nhẹ rồi lao bổ tới.

"Oanh!"

Một nắm tay lông lá đỏ rực từ trong vầng sáng bất ngờ bắn ra. Nó vừa vặn đánh trúng cây đao khổng lồ đang chém xuống. Chẳng những nó đem lưỡi đao hắt văng ra, mà những sợi lông trên nắm tay cũng chẳng bị chút tổn hại nào.

Mà lúc này trong tròng trung đang có từng cơn sóng khí màu đỏ lao đến, chúng không ngừng phát ra những âm thanh vù vù.

Con sói có hai đầu vượn đang là mục tiêu của trận sóng khí. Hai cánh của nó quạt lên liền làm chậm thế rơi của trận sóng.

Mà đúng lúc này, không gian ở một bên bỗng phát ra một tiếng nổ lớn. Một nắm tay màu đỏ khác bất ngờ hiện lên, nó nhanh như tia chớp đâm văng con quái vật vừa giống sói vừa giống vượn này.

Nắm đấm sau khi đánh vào quái vật cũng bị hắt văng ngược lại đến mấy chục trượng.

Nhưng hơn phân nửa thân hình của con quái vật sau khi dính phải một đòn này liền bị đập nát.

Hai nắm tay liền lóe lên rồi biến mất một cách kỳ quái, giống như từ trước tới giờ chúng chưa bao giờ xuất hiện vậy.

Phi Tiểu Tịch đứng trên trời cao trông thấy cảnh này liền nhăn mặt. Một tay của cô ả phát lên, lưỡi đao to đến hơn mười trượng bên dưới lập tức thu nhỏ lại thành một lưỡi đao bé xíu bay vọt về. Ma cánh tay bên kia của Phi Tiểu Tịch lại hướng về thân thể con quái vật rồi bấm niệm thần chú.

Ngay lúc đó con quái vật lại lao đảo đứng lên, sau khi hào quang màu máu xoay một vòng quanh thân thể của nó, những chỗ đập nát liền nhanh chóng khôi phục lại như ban đầu. Nó nhìn về vầng hào quang phía trước găm nhẹ, nhưng cũng không dám liều lĩnh tấn công tới.

Nhưng đúng lúc này quầng sáng màu máu bên dưới lại vang lên một tiếng nứt vỡ trong trẻo, nghe rất giống với tiếng sàng sủ vỡ vụn.

Ngay khi màn hào quang tan đi, ở khung gian chỗ cũ bất ngờ xuất hiện thêm một thân người khổng lồ cao đen mấy chục trượng. Trái khắp mình tên khổng lồ là bộ lông dài đỏ rực.

Gã khổng lồ lông đỏ có hai mắt xanh biếc, gương mặt bị một lớp lông che kín. Hắn đang nắm chặt hai tay, toàn thân tỏa ra một cỗ khí tức cuộn cuộn, hơn nữa còn mạnh mẽ không thua gì so với tu sỹ Hợp Thể Hậu Kỳ. Bên ngoài thân thể hắn còn có thêm một màn hào quang màu đỏ chớp động không ngừng.

Thoạt nhìn thật vô cùng oai phong!

Không khí xung quanh cũng như bị làn hào quang ép ra, chúng liền như những sinh vật sống mà tản đi khắp nơi, không dám tiếp xúc đến cơ thể của gã khổng lồ lông đỏ.

Phi Tiêu Tịch đang đứng trên không trung khi trông thấy cảnh này, sắc mặt liền trời nên xám xịt. À biết chắc chắn rằng lần này mình đã gặp phải kẻ địch rất mạnh. À mau chóng quay về những người Mộc tộc ra lệnh, sau đó trên tay lại bất ngờ có thêm mấy lá trận kỳ xanh biếc. Chúng hướng về gã khổng lồ, lác lác bay đi.

Mây mù ngũ sắc bỗng nhiên tràn đến khắp nơi, đồng thời không gian quanh đó được phủ kín bởi một cỗ cấm chế vô hình.

Những người Mộc tộc ở trong đó cảm thấy thân thể của mình trở nên nặng trĩu, toàn thân đang chậm chậm rơi xuống, giống như có một lực nào đó đang đè lên thân thể của họ vậy.

Nhưng họ không hề tỏ ra hoảng loạn. Mỗi người liền lẩm nhẩm vài câu pháp quyết, Hao quang màu lục trên thân cũng lóe lên, cảm giác liền khôi phục lại như thường.

Tuy nhiên gã khổng lồ lông đỏ bên dưới cũng chỉ khẽ lắc người, sau đó những cảm giác bất thường cũng liền tan biến mất.

Dù vậy thì tên khổng lồ đỏ bốn gã Ma tộc hợp lại cũng hơi kiêng dè, hẳn không đợi cho cô ả người của tộc Dạ Xoa kịp hành động thêm. Miệng hắn gầm lên giận dữ, năm quyền cũng hướng về phía trời cao đánh tới.

Ngay lập tức có một cỗ khí đỏ như máu nồng đậm hơn so với lúc trước mấy lần tuôn ra. Tiếp theo nó lại hóa thành một con giao long đỏ tươi, quấy mạnh cái đuôi rồi vọt thẳng tới Phi Tiểu Tịch.

Đồng thời hào quang quanh, mình hắn chợt phát ra tiếng kêu chói tai. Tiếp đó là một vầng mây mù màu đỏ au được phun ra, nhắm vào những người Mộc tộc ở khắp xung quanh quét tới.

Vẻ mặt của Phi Tiểu Tịch càng trở nên lạnh băng. Đôi cánh sau lưng khẽ vỗ, ngay lập tức vô số ký hiệu hai màu vàng và bạc ngưng tụ lại với nhau, rồi lại hóa thành một thanh kiếm nhỏ hai màu veo lên một tiếng xé gió bay đi.

Tiếp đó ả lại há mồm phun ra một đoàn hào quang màu bạc, bên trong đó có một tòa tháp nhỏ lơ lửng. Tòa tháp đón gió phình lớn lên, tiếp đó nó phát ra một tiếng nổ kinh người mà áp xuống.

Còn con quái vật thân sói hai đầu vượn kia cũng huýt lên, hàm răng dữ tợn nhe ra. Nó xoay tròn rồi hóa thành một đoàn hào quang đỏ rực, lao ra tấn công phía bên sườn gã khổng lồ.

Cùng lúc đó, những người Mộc tộc đã chui hết vào trong những đám mây ngũ sắc. Họ vừa dựa vào cấm chế để chống lại sóng khí màu đỏ như máu, vừa ném ra các loại bảo vật để tấn công về phía gã khổng lồ lông đỏ.

Thân hình của Hàn Lập mờ ảo như có như không trong đám mây ngũ sắc. Đột nhiên hắn lại nhoáng lên, sau đó liền biến mất không thấy đâu nữa.

Ngay sau đó hắn lại hiện ra trên một mảng không trung không một gợn mây. Anh mắt đảo một vòng khắp nơi, vẻ mặt cũng hơi động.

Chỉ thấy phía trước có Giải Đạo Nhân đứng im chắp hai tay sau lưng. Trôi nổi trong không trung tại một nơi gần đó là hai khối thi thể tan nát đang nằm im không nhúc nhích.

Nhìn xuống phía dưới, có thể thấy trên mặt đất là chi chít các lỗ lớn bé. Xem ra ở đây vừa mới xảy ra một trận chiến lớn.

"Phương pháp của Giải huynh thật tuyệt, nhanh như vậy mà đã giải quyết xong hai gã Ma tộc cao cấp. Hàn mỗ rất khâm phục!" Hàn Lập cười khẽ rồi khen ngợi.

"Không có gì, thần thông của hai tên này lại là lôi điện. Như vậy thì càng nhanh hơn mà thôi." Giải Đạo Nhân lạnh lùng trả lời.

"Nói sao cũng được, hiện giờ ba tên Ma Tôn đã được giải quyết. Chúng ta mau đi giúp Phi đạo hữu một tay đã. Bốn tên Luyện Hư kia cũng không phải loại bình thường. Giải quyết xong sớm lúc nào lại càng có thể an tâm sớm thêm lúc đó!" Hàn Lập phá lên cười ha ha rồi hời hợt nói.

Chương 2164: Đại chiến ở Mộc tộc

(8)

"Hàn đạo hữu cứ quyết đi." Giải đạo nhân hồ hững nói một câu, vẻ như không sao cả.

Hàn Lập gạt đầu, một ngón tay cách không điểm về phía thi thể hai tên Ma tộc kia một cái.

Lập tức vang lên hai tiếng *"bup" "bup"*, hai hỏa cầu đỏ thẫm bắn ra, biến thành liệt diễm rừng rực đốt hai tàn thi thành tro tàn.

Liên đó tay kia của hắn trao vào hư không một cái, một cái trận bàn xanh biếc hiện ra ở trong lòng bàn tay.

Hàn Lập lăm bắm trong miệng để thúc dục cấm chế bên trên nó, đưa mình và Giải đạo nhân chuyển từ không gian này ra bên ngoài.

Nhưng đúng vào lúc này, trên bầu trời chợt truyền đến một tiếng nổ vang kinh, thiên động địa, toàn bộ không trung bắt đầu rung động kịch liệt dữ dội, tựa như muốn sụp đổ.

Hàn Lập kinh hãi, cũng không dám kéo dài thêm, đột ngột ném trận bàn trong tay về phía trước, hào quang lập tức phát ra, biến thành một cái quang trận trắng mịn mờ.

Hắn lóe lên một cái, người liền xuất hiện ở trung tâm pháp trận.

Gần như là cùng lúc đó, cả người Giải đạo nhân sau khi chợt trở nên mơ hồ đã theo sát Hàn Lập tiến vào trong quang trận.

Hàn Lập thuận tay đánh ra một đạo pháp quyết.

Sau khi kêu lên vù vù một hồi, từ quang trận phát ra bạch quang chói mắt, Hàn Lập và Giải đạo nhân cung thoáng chốc biến mất không thấy tăm hơi.

Sau một khắc, trong không gian xung quanh hiện ra vô số vết rách trắng mờ, sau một trận âm thanh giòn vang tiếp sau đó, cả không gian thực sự sụp đổ tan rã.

Không gian bên trên một đỉnh núi vô danh gần đó dao động, một quang trận màu trắng hiện ra, tiếp đó bóng người nhoáng lên, thân hình Hàn Lập và Giải đạo nhân chợt hiện ra.

Trong đó, vẻ mặt Hàn Lập âm trầm còn Giải đạo nhân vẫn lạnh lùng,

"Chuyện gì đã xảy ra, tại sao đột nhiên cấm chế lại mất hiệu quả." Hàn Lập bỗng nhiên hướng về dưới người vẫy một cái, hào quang của quang trận lập tức thu lại, lại biến thành trận bàn xanh biếc chui vào trong lòng bàn tay, đồng thời hân giơ lên miệng âm trầm hỏi.

"Hàn huynh, không ổn. Thánh thụ vừa rồi thông báo mất trận số ba đã bị công phá mất rồi. Một số cấm chế trong Mộc Giới đại trận đã không thể vận dụng, mà uy lực của các cấm chế khác cũng bắt đầu yếu bớt." Sau khi hào quang của trận bàn chớp động, từ đó truyền ra giọng nói căng thẳng của Tật Thảo.

"Đã có mất trận bị phá ư? Sao có thể chứ, làm sao Ma tộc tìm đến đó nhanh như vậy? Cho dù có thể tìm đến đó thì vẫn có cấm chế cùng đạo hữu

Hợp Thể kỳ khác canh giữ, sao mà hủy diệt mất trận được." Hàn Lập nghe thể rùng mình trong lòng, liền vội mở miệng hỏi.

"Đợi một chút, hiện giờ ta mới nhận được phi kiếm truyền tin của một vị đạo hữu ở mất trận số ba gửi tới trước khi ngã xuống. không ổn, thì ra là sáu gã hóa thân Thánh tổ cũng xuất hiện, đánh chết toàn bộ mấy vị đạo hữu trận giữ, sau đó mới hủy diệt mất trận số ba. Giống như bên Ma tộc cũng có kẻ hiểu rất rõ về Mộc Giới đại trận, nên ngay từ ban đầu những hoá thân Thánh tổ này đã chạy thẳng đến mất trận số ba, cho nên mới tàn phá nhanh như vậy. Âm thanh trong trận bàn của đại hãn Mộc tộc sau khi hơi ngừng lại liền trở nên cực kỳ kinh hãi.

"Nếu thật sự bên Ma tộc có người hiểu rõ về Mộc Tộc đại trận thì chỗ mất trận số một của chúng ta sẽ nhanh chóng lọt vào tập kích của những hóa thân Thánh tổ này. Tuy Cẩm chế của Mộc tộc đại trận coi như là hữu hiệu với tất cả các Ma tôn, nhưng đối với hòa thân Thánh tổ lại không thể ngăn cản được lâu lắm, thế nên bên này chúng ta nhất định phải tốc chiến tốc thắng mới được. Thảo đạo hữu, bây giờ người cũng không cần sợ tiêu hao nhiều năng lượng của trận nữa. Hãy mở rộng gấp đôi phạm vi dò xét của cẩm chế đi, có động tĩnh gì lập tức nói cho ta biết một tiếng. Ta sẽ nhanh chóng giải quyết chiến đấu, đến lúc đó sẽ có thể toàn lực đối phó với kẻ địch." Sau khi suy nghĩ một lát, Hàn Lập liền dùng giọng điệu không thể nghi ngờ ra lệnh.

"Tốt, cũng chỉ có thể như thế. Hàn huynh yên tâm, ta sẽ cố hết sức." Thảo Tật do dự một chút nhưng rồi liền cắn răng đáp ứng.

Cùng với việc hào quang của trận bàn thu lại, không còn thấy âm thanh gì truyền ra nữa.

"Ma tộc có người biết chính xác vị trí của mất trận ư, hắc hắc, xem ra giờ đây nhiệm vụ canh giữ sẽ không nhẹ nhàng như ban đầu tưởng tượng

rồi. Giải huynh, đi thôi, giải quyết kẻ địch trước mắt rồi hẳn nói." Hàn Lập thoáng trầm ngâm rồi chợt cười hắc hắc.

Hắn liền nhanh chóng điểm một ngón tay lên trên trận bàn mấy cái, không gian xung quanh liền truyền đến từng trận chấn động, sau khi một đám hào quang ngũ sắc phun ra, Hàn Lập và Giải đạo nhân cùng biến mất tại chỗ.

Trong một vòng sáng ngũ sắc khác trong không trung, vị Hợp Thể kỳ của Dạ Xoa Tộc Phi Tiêu Tịch đã tung ra hết thần thông, đang thúc dục mấy kiện quang cầu nhiều màu sắc ngăn cản sự tan công của hơn mười đầu huyết giao.

Đám huyết giao này đỏ tươi ướt át, huyết khí quay cuồng bên ngoài cơ thể, tựa như có vô số máu huyết lẫn trong đó, cả đám đang giương nanh múa vuốt, hung ác dị thường.

Mười người Mộc tộc trốn trong hào quang của cấm chế giờ này đã mất đi non một nửa, chỉ còn lại tám, chín người mà thôi, nhưng vẫn dốc sức liều mạng thúc dục các loại bảo vật phát động công kích về phía người mộc lông mao đỏ tươi ở giữa.

Thế nhưng những đòn tấn công này đều bị đối phương hào quang màu máu trên người đối phương dễ dàng ngăn cản, hơn nữa chỉ cần nó hơi phản kích thì từng đợt sóng màu máu sẽ từ trong hào quang bay ra, hất bay những bao vật này, khi bay thẳng đến gần người Mộc tộc, lại liên tiếp tấn công khiến cho hào quang cấm chế lắc lư rệu rã.

Hiển nhiên những người Mộc tộc ngã xuống là do bị sóng máu đánh tan hào quang nam màu, mới gặp độc thủ.

Hai đầu quái vật đầu vượn thân sói kia thì đang thả ra hơn mười bóng hư ảnh, huy động bốn trảo, tung ra trảo ảnh rậm rạp chẳng chịt không ngừng đánh về phía mao nhân khổng lồ kia, nhưng cũng không dám tiếp cận quá gần.

Xem tình hình này, tuy rằng Phi Tiểu Tích còn miễn cưỡng ngăn cản công kích của mao nhân nhưng đã hoàn toàn rơi vào thế hạ phong.

Về phía mao nhân khổng lồ, sau khi hai bàn tay to lớn khua về phía dưới, phù văn màu đen bên ngoài cơ thể nhấp nháy liên tục không ngừng, thúc dục hơn mười đầu huyết giao dần dần biến thành to lớn, hào quang bên ngoài cơ thể lại càng phát ra từng trận quái khiếu, khiến cho chúng càng đánh càng hăng.

Về mặt Phi Tiểu Tích vẫn còn có thể bảo trì trấn định nhưng trong lòng đã khá lo lắng, ban đầu còn tưởng rằng cho dù đối phương có tu luyện ma công tà ác trong truyền thuyết, nhưng dù sao đó tu vi nên dù sau khi có thân thông Hợp Thể kỳ thì có thể đánh bại các tu sĩ Hợp Thể tu sĩ khác, nhưng so với bản thân mình vẫn kém hơn một chút, đừng nói là có thêm mười tên Luyện Hư kỳ giúp đỡ.

Nhưng sau khi thực sự ra tay, nàng mới phát hiện ra tình thế rất không ổn!

Huyết Kha Vô Lượng ma công cực kỳ huyền diệu và mạnh mẽ, huyết giao do ma công biến ra chẳng những không thua giao long chân chính chút nào, mà cho dù thi triển vài loại thân thông cường đại chém chết một hai đầu thì đối phương chỉ cần phát phát tay, ở trong huyết khí sẽ lần nữa ngưng tụ ra huyết giao khác.

Nếu như nàng bỏ qua không đối phó những con huyết giao này, đặt mục tiêu ở trên bản thể

mao nhân, thì hào quang trên người đối phương cũng liên tục thay đổi, ngăn cản tất cả các sát chiêu lại.

Bất kể là công pháp hay pháp khí của Phi Tiêu Tịch đều không kém, nhưng chỉ có thể lợi dụng sự trợ giúp của pháp trận để liều mạng nâng cao pháp lực, chuyển thành tiêu hao chiến.

Mà thời gian kéo dài, tình hình lại nổi lại chút bất lợi!

Khi nàng ta đang ưu tư trong lòng, thâm nghĩ có nên cầu viện Thảo Tật hay không thì hào quang ngũ sắc bên cạnh, bộc phát ra tiếng nổ ầm ầm, hài bóng người thoáng hiện ra trong cảm chế.

Chính là Hàn Lập và Giải đạo nhân!

Phi Tiêu Tịch không khỏi trợn mắt há mồm!

"Khá thú vị!" Quả nhiên bốn gã Luyện Hư Ma tộc kia đều đó một người biến thành. Vừa rồi dùng tu vi hợp thể kỳ, khi đối đầu với mười người cùng cấp lại chiếm thượng phong, xem ra tu luyện ma công ta ác khác thường." Ánh mắt Hàn Lập quét qua mao nhân khổng lồ, vẻ mặt hơi rung động nói.

"Hàn huynh, tại sao hai người các ngươi lại ở đây. Không lẽ các ngươi đã giải quyết xong đối thủ rồi." Sau khi thở dài một hơi, Phi Tiêu Tịch nhìn với anh mắt phức tạp và hỏi.

"Ma tôn khác đã bị hai ta xử lý rồi. Trái lại thì đối thủ của Phi tiên tử khá khó chơi, để tại hạ giúp đỡ tiên tử một tay vậy." Hàn Lập gật gật đầu nói, cũng không đợi Phi Tiêu Tịch trả lời mà một tay phát ra hào quang, bấm niệm pháp quyết, thân hình chợt phát ra kim quang rực rỡ, hần đồng thời phóng lớn lên đến cuồng, chỉ trong phút chốc đã biến thành một đầu kim mao cự viên khổng lồ cao hơn trăm trượng.

Cự viên mới hiện thân, hai bàn tay mượt lông to lớn chụp vào hư không một cái, lập tức hai luồng hào quang xanh, đen liền quay tròn hiện ra trong lòng bàn tay, sau khi ngưng tụ liền biến thành hai tòa tiểu sơn cao chục trượng.

Sau khi hét lên một tiếng như sét đánh ngang trời, cự viên thúc dục pháp lực toàn thân, cả người nó liền lập lòe kim mang, sau khi hai cánh tay lại đã trở nên to hơn một bậc chợt quay tròn, liền hung hăng ném hai tòa núi trong tay về phía huyết mao cự nhân.

Tiếng xé gió vang vọng trong không gian!

Hai ngọn núi liền trở nên mơ hồ, sau đó liền hóa thành hai viên quang cầu xanh, đen mạnh mẽ bắn ra, sau khi lại lóe lên trong phát chốc, đột nhiên không còn thấy bóng dáng.

Mà vốn huyết mao cự nhân vì thấy Hàn Lập và Giải đạo nhân xuất hiện, liền trở nên hốt hoảng, ngay lập tức cân nhắc kế sách thoát thân trong lòng.

Nhưng không chờ cho hấn lựa chọn hành động nào, thì đã thấy Hàn Lập liền tiếp biến thành cự viên rồi ra tay, bấy giờ mới thảm kêu một tiếng "*Không ổn!*", định nhanh chóng thoát khỏi tranh, đấu với nữ tử Đại Xoa tộc, nhưng tất cả đã muộn.

Khi huyết quang vừa chợt hiện bên ngoài người Huyết mao cự nhân thì bên tai hấn bỗng vang lên tiếng nổ đùng, không gian trước mặt chợt trở nên âm đạm, sau đó hai tòa cực sơn biến thành hai cỗ cuồng phong từ trong hư không lóe lên lao ra, đâm thẳng đến hấn.

Trên mặt cự nhân lập tức hiện ra vẻ vô cùng sợ hãi, chẳng kịp gọi hơn mười đầu huyết giao quay về, chỉ có thể quát khẽ một tiếng, sau đó hào

quang xoay quanh người hấn chợt trở nên mờ hồ rồi xuất hiện ở phía trước, xoay tròn ngưng tụ lại thành một quang thuần màu máu không lò.

"*Ầm*" "*Ầm*" Hai tiếng nổ mạnh vang lên, gần như nối tiếp nhau phát ra.

Mặc dù huyết sắc quang thuần có lực phòng ngự kinh người nhưng sao có thể ngăn cản được thần lực không lò của Sơn Nhạc Cự Viên ẩn chứa trong hai tòa cực sơn chứ.

Một tiếng nổ cực lớn vang lên! Cực sơn nện vào chỉ hơi chững lại, huyết sắc quang thuần liền hiện ra vô số vết nứt li ti như tia điện.

Tiếng nổ thứ hai lại vang lên, cực sơn thứ hai không chút khách khí lao thẳng vào phía sau cực sơn thứ nhất, hai luồng sức mạnh hợp lại làm một, quang thuần lập tức vỡ vụn tán loạn.

"Liều mạng"

Huyết mao nhân vừa nhìn thấy thanh thế của cực sơn như thế liền biết đây thực sự là thời điểm sinh tử, sắc mặt liền tái đi, hấn đột nhiên rộng to, vô số phù văn màu đen trên hai cánh tay chợt ngưng tụ biến thành một đôi quyền giáp đen kịt, sau đó hung hăng xông đến đánh thẳng vào cực sơn một đòn liên hoàn.

Cùng thời gian đó, thân hình hấn cũng trở nên to lớn, vô số tơ máu từ dưới lông phun ra, khiến hơi thở hấn tăng vọt gấp đôi.

Hiển nhiên, mao nhân này đã trong nháy mắt thi triển cấm thuật kích phát tiềm lực nào đó, không tiếc tiêu hao chân nguyên liều mạng tung ra một đòn này.

Chương 2165: Đại chiến ở Mộc tộc

(9)

Hai tiếng "*phanh phanh*" cùng lúc vang lên!

Hai nắm đấm của tên khổng lồ đầy lông vừa mới chạm vào hai quả núi đã lập tức tan nát thành hai đám mây đỏ rực mà tản ra khắp nơi. Thân hình của hắn cũng rung lên như bị một cỗ phản lực kinh khủng đập vào. Hắn không thể tự chủ, liền thụt lùi mấy bước mới gắng gượng ổn định được.

Mà hai ngọn núi đang bay đến lại không bị đình trệ lại chút nào. Chúng hơi nhoáng lên, liền lập tức xuất hiện hai bên sườn của gã khổng lồ, rồi không chút kiêng dè đập mạnh tới.

Ầm!

Hai tòa núi va chạm vào nhau rung lên kịch liệt, chúng bộc phát ra hào quang chói mắt, lại tạo thành một cơn sóng khí tỏa ra khắp nơi.

Xen lẫn trong tiếng nổ có thể nghe được thoang thoang tiếng thét thảm thiết của gã khổng lồ, nhưng âm thanh đó bị gián đoạn đi ngay lập tức.

Mãi đến khi hào quang xung quanh hai ngọn núi đang dần tản đi. Vài tiếng "*phốc phốc*" vang lên. Bốn đốm sáng từ trong mảng máu đang trôi dạt bên rìa ngọn núi vọt ra, sau đó chúng chia thành bốn hướng khác nhau rồi dốc sức bay đi.

Đúng là nguyên anh của bốn tên Ma tộc Luyện Hư lúc này!

"Bây giờ mới chạy sao?"

Hàn Lập đang biến thành cự viên đứng trong không trung hừ lạnh lùng. hắc hắc giờ bàn tay to tướng lên vồ vào không trung phía xa.

"Vù vù." Một khoảng không lớn từ hai ngọn núi là trung tâm bỗng chốc trở nên vặn vẹo. Đường như chúng bị tác động bởi sức mạnh khủng khiếp từ cú chụp vừa rồi của cự viên.

Bên ngoài của bốn cái nguyên anh bỗng nhiên lóe lên ánh sáng, chúng liền thét lên đau đớn rồi vỡ vụn ra, hóa thành những đốm sáng li ti từ từ tan biến dần trong không trung.

Hàn Lập nhếch mép cười rồi thu công pháp lại. Con vượn to lớn cũng nhanh chóng thu nhỏ lại thành hình người.

Những người Mộc tộc đang đứng xung quanh thấy được một màn như vậy liền trợn mắt cứng lưỡi. Ai nấy cũng đều hộc mắt ra nhìn!

Phi Tiêu Tịch đang lơ lửng trên cao thấy vậy cũng trở nên tái mặt, ánh mắt của cô ả cũng trở nên đăm đăm!

Nàng vừa đánh một trận kịch liệt thật lâu với kẻ địch, đã tưởng như mình sắp sửa thua đến nơi. Nhưng đến khi Hàn Lập ra tay thì tên địch đó còn chưa kịp nhìn thấy mặt kẻ đánh mình đã bị giết chết. Điều này làm cho một kẻ luôn cho là mình rất mạnh như ả trở lên không tin nổi. ả có cảm giác giống như đang nằm mơ vậy.

Nhưng ngay lúc ả tu sĩ Hợp Thể của tộc Dạ Xoa này gương gao mỉm cười định nói gì đó. Bỗng nhiên trong tay áo của Hàn Lập phát ra những tiếng ru ù ù, tiếp đó là một cái trận bàn bay xuống lòng bàn tay.

Hàn Lập khẽ nhăn mặt. Hắn không nói lời nào, phát tay lên bắn ra một đoàn hào quang nhập thẳng vào trong trận bàn.

Mà tay còn lại cũng điểm tới trận bàn vài đạo pháp quyết. Ngay lập tức từ trên trận bàn truyền đến giọng nói của Thảo Tật.

"Thôi chết Hàn huynh ơi. Có năm tên có thể là hóa thân của Thánh Tổ xuất hiện ở gần đây, bọn chúng cũng đang bay đến dãy núi này của chúng ta với tốc độ rất mau. Ta đã phát động hầu hết các cấm chế để ngăn cản nhưng giới lăm cũng chỉ kéo dài thêm nửa bữa cơm nữa thôi. Ngươi ở bên đó giải quyết đến đâu rồi, có thể giúp phía bên này không?"

Phi Tiểu Tịch và những người của Mộc tộc khác nghe được liền trở nên kinh hãi.

Hàn Lâm cũng trầm mặt xuống rồi nghiêm nghị hỏi:

"Sao ngươi có thể khẳng định bọn chúng là hóa thân của Thánh Tổ mà không phải những tên Ma Tôn của Ma tộc? Ngoài ra bên này ổn rồi, mấy tên Ma tộc kia đã bị giết sạch sẽ."

"May quá, các ngươi có thể tiếp viện cho bên này rồi. Theo như ta thấy thì năm tên này đều có tu vi Hợp Thể Hậu Kỳ. Ngoài trừ là hóa thân của Thánh Tổ ra, làm sao có thể tập hợp nhiều tên có tu vi khủng khiếp như vậy thành một đội được. Chắc tám đến chín phần đúng là như vậy rồi. Nhóm này khác với những hóa thân của Thánh Tổ vừa đánh vào mắt trận thứ ba. Xem ra các hóa thân của Thánh Tổ bên phe của Ma tộc đã tụ tập lại rồi chia làm ba mũi, đồng thời đánh vào ba chỗ mắt trận khác nhau. Hàn huynh, ngươi có cách nào cầm chân chúng lại một chút không?" Tên Mộc tộc to cao dòn dập trả lời rồi ôm theo đầy bụng hi vọng mà hỏi Hàn Lập.

"Sao, đạo hữu có cách nào đẩy lùi bọn chúng sao?" Hàn Lập nhíu mày rồi hỏi lại.

"Chỉ cần Hàn huynh cầm chân những hóa thân của Thánh Tổ này thêm nửa canh giờ nữa là ta có thể đảo ngược uy lực của trận pháp. Sau đó hấp thu năng lượng khổng lồ của cả tòa đại trận để hợp vào gốc thánh thụ dự phòng nay. Như vậy sẽ kích hoạt được một loại cấm chế cực kỳ lợi hại, rồi đem nhốt tất cả những tên hóa thân của Thánh Tổ này." Thảo Tật bắt chập tất cả, ngay đến cả đòn sát thủy đã được chính mình chuẩn bị từ ban đầu cũng được nói toạc ra.

"Nếu mất trận còn có thêm phương pháp huyền diệu này, vậy tại sao bên mất trận số ba lại bị phá bỏ dễ dàng?" Hàn Lập hơi ngạc nhiên rồi cau mày hỏi.

"Lúc này những hóa thân của Thánh Tổ đến quá bất ngờ, những người bảo vệ ở mất trận thứ ba vẫn chưa kịp thi triển biện pháp này thì cấm chế đã bị xóa bỏ, mất trận cũng bị hủy đi." Thảo Tật cười gượng gạo.

"Ra là vậy! Nửa canh giờ thôi sao? Không thành vấn đề! Ta và Giải huynh sẽ cố gắng vậy. Người mau truyền tống ta và Giải huynh đến gần nơi có hóa thân của Thánh Tổ đi!" Hàn Lập mỉm cười rồi không hề do dự đáp ứng.

"Tuyệt! Nếu Hàn huynh có thể kéo dài đủ thời gian, tại hạ tin rằng mất trận này sẽ được bảo vệ thành công." Tinh thần của gã Mộc tộc to con dần tốt trở lại. Rõ ràng là hẳn rất tin tưởng vào năng lực của cấm chế.

"Phi tiên tử, người cũng vừa nghe Thảo đạo hữu nói rồi. Máy tên hóa thân của Thánh Tổ này cứ để ta và Giải huynh lo. Người hay quay về mất trận để mất thêm một phần, phòng ngừa có kẻ đánh lén. Cả các người cũng

trở về tuần tra ải." Hàn Lập cắt cái trận bàn rồi xoay về Phi Tiểu Tịch cùng những người của Mộc tộc ra lệnh.

"Nếu Hàn huynh đã có tính toán chu toàn, vậy tiểu muội cũng không ở lại làm vương chân vương tay nữa. Ta sẽ lập tức quay về giúp đỡ Thao huynh!" Nổi khiếp sợ trên khuôn mặt của cô ả người tộc Dạ Xoa này đã hơi dịu đi, lại nghe Hàn Lập nói vậy, mãi đến lúc này vẻ mặt mới miễn cưỡng bình thường trở lại rồi gật đầu đáp ứng.

Tính tình của cô ả cũng rất quyết đoán. Không đợi Hàn Lập sai khiến gì thêm, ả liền bấm niệm thần chú, toàn thân tỏa ra hào quang sáng rực, rồi hóa thành một đường cầu vồng bay vọt đi.

Những người của Mộc tộc khác cũng không dám bàn tán thêm điều gì. Họ im lặng bay vọt lên trời, bám theo vạch hào quang phía trước.

Hàn Lập lạnh nhạt nhìn những đốm hào quang đang mỗi lúc một xa dần. Một lúc sau hắn khẽ nhếch môi cười lạnh lùng:

"Năm cái hóa thân của Thánh Tổ à, như vậy sẽ phải bận rộn chân tay đây. Chắc là không bao lâu nữa sẽ có vài tên nữa tới thêm. Đi thôi Giải huynh! Nếu có thể xử lý sạch sẽ mấy cái hóa thân này, chắc chắn sẽ làm cho khí thế của bọn chúng giảm xuống rất lớn."

Nói dứt lời, hắn quay qua Giải Đạo Nhân khẽ vẫy.

Vẻ mặt của Giải Đạo Nhân vẫn lạnh nhạt không chút biểu cảm. Thân hình của hắn vừa nhoáng lên đã xuất hiện ngay sát bên cạnh.

Nay sau đó, cấm chế ở không trung bốn phía xung quanh bắt đầu dao động. Vô số đốm sáng nhợt nhợt hội tụ lại, theo đó là một pháp trận được làm từ ánh sáng đủ mọi màu sắc hiện ra dưới chân của hai người.

Hàn Lập đứng thẳng tắp trong pháp trận ánh sáng. Hắc tùy tiện đánh ra một đạo pháp quyết vào bên góc của pháp trận.

Ngay lập tức, tòa pháp trận phát lên một tiếng trong trẻo. Thân hình của hai người liền bị một quang sáng mờ mờ bao lấy, rồi cả hai đều biến mất hút.

Mà pháp trận bằng ánh sáng ngũ sắc đang lơ lửng trong không trung cũng tồn tại thêm được một lúc ngắn ngủi rồi phát ra một âm thanh nứt vỡ, sau đó nó vụn ra thành vô số mảnh nhỏ.

Trên bầu trời cao cách dãy núi vừa rồi hơn trăm dặm có năm tên Ma tộc cao cấp mặc trang phục khác nhau vừa mới đánh tan một cái cấm chế bằng lửa. Bọn chúng đang định tiếp tục đi về dãy núi nhưng bỗng nhiên không gian phía trước dấy lên một cơn dao động nhỏ. Liền đó thân hình của Hắc Lập và Giải Đạo nhân bất ngờ hiện ra.

Năm tên Ma tộc đều tỏ ra bất ngờ nhưng bọn chúng liền cười khẩy không thèm tấn công. Ngược lại chúng đều nhìn chằm chằm đánh giá hai người trước mặt.

Hàn Lập cũng không tỏ ra chút cảm tình nào. Hắc cũng đang lạnh nhạt đánh giá mấy tên trước mặt.

Ba nam hai nữ!

Trong ba tên là nam, một tên có vẻ già cả khoác áo bào dài màu xanh thẫm. Da mặt lão nhăn nhúm, hai mắt ti hí, bên trong thỉnh thoảng còn lóe ra một tia sáng nhọn hoắt. Hai tên còn lại đều to cao, trên mình khoác chiến giáp, khuôn mặt xấu xí nhưng toàn thân tỏa ra sát khí ngút trời.

Một trong hai thiếu nữ lại xinh đẹp như hoa, dáng người mảnh khảnh ngọc ngà, vẻ mặt ngập tràn nét lẳng lơ, toàn thân đều toát lên một sức dụ dỗ

hấp dẫn lạ kỳ. Còn ở đứng bên kia lại có dáng người dong cao, vẻ mặt hơi lạnh lùng, sau lưng còn có thêm một đôi cánh đen thui.

"Là hai tên Hợp Thể Hậu Kỳ, nhưng xem ra thực lực của bọn chúng cũng không kém đâu. Ai sẽ ra tay giải quyết bọn chúng đây?" Lão già mặc áo bào đánh giá hai người bên Hàn Lập một chập rồi ho nhẹ.

"Thời gian để phá trận càng lúc càng cấp bách, cứ mỗi giây chậm chạp, nguy cơ phải chết của hàng trăm ngàn người trong tộc chúng ta càng cao. Hai tên kia giao cho ta xử lý đi, các người cứ tiếp tục làm tới là được." Một tên to con có hai sừng trên đầu, thân mặc chiến giáp màu vàng óng cào vào không trung phía trước làm cho khí đen bốc lên cuồn cuộn. Sau đó làn khí liền hóa thành một cây búa to tướng màu đen. Ngoài ra hắn còn nói với giọng ông ông.

"Tốt thôi. Với thân thông của Nguu huynh khi đối phó với hai tên này tất nhiên sẽ không gặp phiền toái gì. Chúng ta tiếp tục đi thôi." Lão già khoác áo bào hơi bất ngờ nhưng cũng gật đầu. Tiếp theo hai vai lão nhoáng lên, thân hình cũng hơi mờ đi rồi hóa thành một cơn gió nhẹ biến mất giữa không trung.

Mà tên to con có ba mắt khác lại không nói gì. Chân hắn khẽ giẫm, toàn thân liền hóa thành một đoàn hào quang màu đen, chìm chìm vào trong không gian.

Còn hai ả thiếu nữ của Ma tộc kia lại nhìn nhau mỉm cười. Ma khí ngoài thân thể họ tỏa ra, cả hai liền hóa thành hai đoàn hào quang bay vọt lên trời.

Mà dường như đúng lúc này, gã to con cầm cây búa lớn trong tay cười như điên dại. Hắn vòng ngang cây búa rồi hung ác chém tới Hàn Lập cùng Giải Đạo Nhân.

Trên lưỡi búa vừa chém lập tức hóa thành một lưỡi đao lớn hơn mười trượng lướt thẳng đến phía hai người Hàn Lập.

Nơi lưỡi đao bay qua liền phát ra âm thanh vù vù. Trong không trung cũng bất ngờ nổi lên nhiều vết rách màu trắng bạc, khí thế rất kinh người!

"Muốn chạy! Nằm mơ à? Tất cả nằm lại hết cho ta!"

Hai mắt của Hàn Lập lóe lên lạnh lẽo. Hắn quát khê, hai tay bấm pháp quyết. Theo đó phía sau lưng sáng lên hào quang vàng rực, một cái pháp tướng ba đầu sáu tay bất ngờ hiện ra.

Đúng là Phạm Thánh Pháp Tướng!

Sáu con mắt của pháp tướng mở ra, những cánh tay bên dưới nhoáng lên như chớp. Chúng lại huyền hóa thành sáu lưỡi kiếm to tướng vàng rực rỡ, chia làm hai phía trong không trung chém tới.

"Véo véo." Sáu vết kiếm khí ập tới, nhưng chỉ mới loáng cái đã chìm nhấm biến mất vào trong không gian.

Đúng lúc này, lưỡi đao đang chém đến gần cũng phát ra từng tiếng ầm ầm!

Giải Đạo Nhân thấy cảnh này chỉ khê giã nhẹ, thân hình hắn cũng mờ đi rồi bất ngờ hiện lên ngay trước mặt Hàn Lập. Hắn lại nhẹ nhàng nhấc tay lên, búng nhẹ một ngón tay vào cơn sóng màu đen đang gầm thét đến.

Chương 2166: Đại chiến ở Mộc tộc

(10)

Một màn không thể tin nổi hiện ra!

Tại đầu ngón tay đang bùng tới của Giải Đạo Nhân bỗng nhiên tỏa ra một đốm hào quang màu vàng sáng rực. Đốm sáng này khẽ quay tròn rồi hóa thành một khối quang cầu màu vàng có đường kính lớn đến cả trượng.

Khi lưỡi dao màu đen chém lên bề mặt khối quang cầu lại không hề có tiếng động nào vang ra.

Nhưng ngay sau đó khối quang cầu lóe lên vài lượt rồi tự động nổ tung ra, tạo thành từng cơn sóng màu vàng ập tới bao lấy lưỡi dao.

Trong khoảnh khắc, hào quang màu vàng và đen quần lấy nhau. Nhờ vậy mà cơn sóng màu đen đang ập tới đã bị chặn lại, không thể tiến thêm chút nào.

Gã to con mặc áo giáp vàng phía xa bỗng tái mặt, trong mắt hiện lên đôi chút giật mình.

Lúc này trong không gian ở hai bên sườn của Hàn Lập cũng phát ra những tiếng nổ lớn. Một chùm tia sáng màu vàng từ trong hư không tỏa ra, không gian nơi đó liền tràn ngập các lưỡi kiếm nhỏ sáng rực.

Trong màn kiếm chi chít sáng rực bỗng nhiên gợn lên dao động nhẹ nhẹ. Ngay chỗ chùm tia sáng vừa tỏa ra có hai bóng người khác nhau cùng lúc

kiện lên.

Một tên phun ra một lớp sương trắng bao kín khắp toàn thân. Tiếp đó xung quanh cơ thể hắn lại có những con lóc phóng vút lên, đem tất cả những lưỡi kiếm ở gần đó thổi bạt đi.

Mà trên mình tên kia lại có những tia chớp lượn lờ. Chúng đem tất cả những lưỡi kiếm bay đến hủy diệt một cách rất dễ dàng.

Hai người này đúng là lão già mặc áo bào và tên to con có ba mắt khi này.

Thật không nghĩ tới là bọn chúng lại bị ép buộc phải hiện ra từ trong hư không, cả hai đều cảm thấy bất ngờ. Tên to con có ba mắt liền dùng ánh mắt giận dữ nhìn thẳng về Hàn Lập.

Hai ả Ma tộc bên cạnh nhìn thấy cảnh này, ma khí vốn đang bốc lên khắp toàn thân bỗng chốc bị dừng lại. Bọn chúng liền liếc mắt nhìn lẫn nhau, trên mặt ai nấy cũng hiện rõ vẻ ngạc nhiên.

"Hừ, các hạ thật to gan! Chẳng nhẽ hai người các ngươi muốn cùng lúc đấu với năm người bọn ta? Người không nghĩ mình là lão quái vật Đại Thừa Kỳ nào đó chứ? Thật không biết thế nào là sống chết!" Về mặt của lão già mặc áo bào biến đổi vài lượt, sau đó lão trầm giọng nói.

"Tuy ta không phải là tu sĩ Đại Thừa. Nhưng các ngươi cũng không phải là bản thể, có gì đáng sợ đâu." Hàn Lập ngáp một cái thật dài rồi khinh khinh trả lời.

"Thật là mạnh mẽ mạnh miệng! Các vị đạo hữu, xem ra muốn đi tiếp thì phải triệt để giải quyết mấy phiền toái này. Cùng ra tay đi, đem bọn chúng giải quyết gọn rồi đi làm việc của chúng ta." Lão già mặc áo bào

nhúu mày, hấn mang theo một vẻ lạnh lẽo quay về phía mấy tên đứng xung quanh.

Tuy còn chưa nắm rõ Hàn Lập dựa vào cái gì mà dám làm như vậy. Nhưng từ nơi sâu thẳm trong tâm can của hấn lò mờ cảm giác được một sự nguy hiểm đang sắp ập đến. Vì vậy hấn không khỏi rung mình, liền quyết định thi triển hết khả năng để tiêu diệt kẻ địch trước mặt.

"Không ai được phép ra tay! Hai tên này là đối thủ của ta, các người cho rằng ta không làm gì được hai tên tu sĩ Hợp Thể Kỳ sao?" Tên to con mặc giáp vàng rống lên giận dữ, trên mặt hấn cũng toát ra từng trận sát khí.

Gã Ma tộc có ba mắt cùng hai cô ả bên kia đang nhúc nhích chuẩn bị hành động. Bỗng nhiên nghe được lời này liền ngẩn ra, hành động của bọn chúng cũng vì vậy mà bị dừng lại.

"Nguu huynh; người đã quên mất mệnh lệnh rồi sao? Lần hành động này có quan hệ đến việc thắng bại của trận chiến, cũng không phải là thời điểm tốt để người cáu gắt. Nếu vì người mà mọi chuyện lúc này đang sắp thành công lại trở thành thất bại, vậy khi quay về người hãy tự động đến gặp vị đại nhân kia để giải thích." Lão già mặc áo bào trầm mặt, hấn không chút do dự dần giọng. Âm thanh do hấn nói ra còn mang thêm vài phần đe dọa.

"A. ha ha. Lúc này ta hơi kích động nên mới liều lĩnh như vậy. Xa huynh cũng đừng nên để ý quá. Lần hành động này của chúng ta rất quan trọng, vì thế nên Nguu mỗ sẽ đặt mệnh lệnh lên trên hết. Chúng ta cứ đồng loạt ra tay đi. Nhưng hình như hai tên này còn có chút bản lĩnh, phải mau chóng giết chết bọn chúng mới được." Tên Ma tộc mặc giáp vàng giật mình, vẻ mặt cũng biến đổi liên tục. Nhưng sau đó hấn lại cười xuề xòa đáp lời.

Tên to con phía trước thay đổi nhanh như vậy làm cho Hàn Lập đang xem cũng không biết phải nói sao cho phải.

Nhưng lão già mặc áo bào lại không hề tỏ ra chút ngạc nhiên nào. Hắn lạnh lùng quay về phía những người còn lại ra hiệu. Lúc này năm tên Ma tộc đã vây Hàn Lập cùng Giải Đạo Nhân vào trong, chúng đang chậm rãi áp sát lại gần.

Nhìn hành động của bọn chúng có vẻ chậm chạp nhưng từ thân thể của mỗi tên đều tỏa ra một luồng khí tức khổng lồ. Hơn nữa những cỗ khí tức này không bị áp chế nên làm cho người khác cảm thấy vô cùng khủng bố.

"Tất cả đúng là hóa thân của Thánh Tổ. Giải huynh, người có thể đối phó với mấy cái đây?" Hàn Lập nhíu mày rồi quay qua hỏi Giải Đạo Nhân.

"Nếu là hai cái thì ta sẽ giết chết chúng luôn. Nhưng nếu là ba cái thì chỉ có thể duy trì trạng thái không thắng không bại." Giải Đạo Nhân lạnh nhạt trả lời. Trên mặt hắn không hề xuất hiện vẻ khác lạ nào, giống như hắn đang nói về một việc cực kỳ bình thường vậy.

"Vậy Giải huynh cứ đối phó với ba cái đi, còn lại cứ để cho ta giải quyết là được." Hàn Lập cũng không mấy ngạc nhiên khi nghe vậy, hai mắt lóe sáng lên rồi trả lời.

"Được, không thành vấn đề!" Giải Đạo Nhân gật đầu.

"Ha ha, còn có làm ra vẻ nữa! Cứ tiếp một búa của Ngưu mỗ rồi hãy nói sau!" Gã to con mặc giáp vàng nghe nội dung cuộc nói chuyện giữa Hàn Lập với Giải Đạo Nhân liền trở nên tức giận. Pháp lực toàn thân hắn lưu chuyển, ngay lập tức sau lưng hắn hiện ra một bóng ảnh của một con trâu to như quả núi. Hai tay hắn cũng tỏa ra ma khí cuộn cuộn rồi nhấc cây búa lớn hung hăng chém về phía hai người Hàn Lập.

Đòn đánh này không giống như đòn đánh lúc trước.

Lưỡi búa lớn hơi mờ ảo đi rồi lại biến hóa thành hàng ngàn lưỡi búa khác. Mỗi cái đều to như cái chậu thau, xung quanh còn có ma khí lượn lờ. Tất cả đang điên cuồng chém thẳng đến chỗ của Hàn Lập và Giải Đạo Nhân đang đứng.

Mà đòn đánh của tên to con này như đã kích thích ham muốn giết chóc trong lòng những tên khác.

Mặt của lão già mặc áo bào ánh lên vẻ dữ tợn. Hai tay áo đột ngột run lên tỏa ra những âm thanh vù vù, sau đó lại có thêm hai luồng khí đỏ tươi ngùn ngụt phun ra. Nhìn kỹ lại thì đây đúng là những con ong đỏ chói to như những ngón tay.

Đàn ong này chẳng những có màu đỏ tươi mà còn tỏa ra một cỗ mùi tanh gay cả mũi. Chúng vừa được thả ra đã liền hóa thành một đám mây côn trùng bay đi.

Tên Ma tộc có ba mắt cũng bấm niệm thần chú. Con mắt yêu quỷ thứ ba mở ra, cả ba con ngươi xoay chuyển cùng một lúc. Lập tức có ba dải hào quang vàng, xanh, đỏ kỳ quái hiện ra. Chúng khẽ chớp động rồi hóa thành ba cột sáng rực rỡ phun tới.

Chỉ mới chớp lên, cả ba cột sáng không chút báo trước đã xuất hiện ngay trước mặt của Giải Đạo Nhân.

Cô ả Ma tộc có tấm thân mảnh khảnh khẽ chà xát hai bàn tay nhỏ bé, sau đó ả giơ tay tới. Ngay lập tức từ trên đôi bàn tay phun ra vô số sợi tơ màu hồng nhạt, chúng phát ra những âm thanh "vuu vuu" rồi đan lại với nhau tạo thành một tấm lưới lớn màu hồng chụp xuống.

Tầm lưới chưa chụp tới mà Hàn Lập đã ngửi được một mùi hương thoang thoảng. Với tu vi cỡ như hắn mà mùi hương vẫn có thể làm cho đầu óc hắn hơi trùng xuống. Hắn không khỏi bị một phen rùng mình.

Về phần ả Ma tộc có đôi cánh tối đen sau lưng kia. Hai cánh của ả khẽ rung lên, hai có khí lạnh đến thấu xương tỏa ra, tiếp đó là những điểm sáng màu đen xuất hiện.

Lúc này cô ả hừ nhẹ, những đốm ánh sáng màu đen ùn ùn kéo đi. Nhưng ở giữa đường chúng hơi ngưng lại rồi hóa thành vô số mũi băng màu đen âm u phủ kín gần nửa bầu trời, khí thế thật kinh người.

Hàn Lập trông thấy những đợt tấn công dồn dập như vậy, hai hàng lông mày khẽ nhíu lại, sau lưng Hàn Lập vang lên một tiếng sấm, một đôi cánh trong suốt bất ngờ hiện ra.

Hán quát khẽ, hai cánh phát lên.

Lại một tiếng sấm nữa vang lên!

Từng tia chớp bắn ra khắp nơi, tiếp đó bóng dáng của Hàn Lập cũng biến mất.

Ở nơi này bây giờ chỉ còn lại mỗi mình Giải Đạo Nhân lẻ loi đứng lại.

Nhưng con khôi lỗi Ngụy Tiên này nhìn những đòn tấn công đang kéo đến lại như không thấy gì. Hắn bước tới một bước, trên người tỏa ra hào quang màu vàng sáng rực. Một quầng sáng màu vàng dày đặc bao bọc lấy toàn cơ thể của hắn.

Ngay sau đó, cột sáng, lưới búa, mũi băng, võng hồng như cùng một lúc đánh tới. Trong không trung liền phát ra những tràng tiếng nổ âm âm liên miên.

Từng đạo sáng lơ mờ, hoặc màu đen, màu hồng, hay những làn khí lạnh lèo đần xen vào nhau không ngừng bắn ra tứ tung.

Một vầng hào quang nổ tung ra tạo thành một cơn lốc xoáy bốc lên cao, làm cho không gian xung quanh đẩy lên từng trận vận vẹo. Từng cơn sóng khí mạnh kinh người hướng ra khắp nơi mà điên cuồng cuốn đi.

Hai đàn ong màu đỏ đang bay tới thấy vậy nên không dám lao xuống nữa, chúng dừng lại lơ lửng trên cao rồi phát ra những tiếng vo vo.

Vô số tia máu từ trong bầy ong bắn xuống rồi nhập vào màn tán công bên dưới.

Từng tràng âm thanh "*đinh đương*" thanh thót truyền đến. Vầng hào quang màu vàng kia lại giống như được làm ra từ kim cương, nó vẫn rắn chắc như lúc ban đầu. Tất cả mọi loại công kích đánh lên đều dừng lại ở trên bề mặt rồi chớp động vài cái, sau đó không hề có thêm dấu hiệu nào khác nữa.

Giải Đạo Nhân đứng trong quầng sáng không hề nhúc nhích mặc kệ các loại công kích đang đánh tới như điên như dại. Hắn không tỏ vẻ muốn phản công chút nào.

Mà đám người bên phía lão già mặc áo bào thấy vậy, trong lòng ai nấy đều trở nên hoảng hốt, sắc mặt tái nhợt rất khó coi.

Nhưng đúng lúc này trên không trung phía trên bỗng nhiên gợn lên dao động. Một tia chớp màu bạc lóe lên, thân hình của Hàn Lập cũng nhanh chóng hiện ra.

Hắn nhìn phía bên dưới một lúc rồi cười lạnh lẽo. Hai tay đan vào nhau bấm niệm pháp quyết, sau lưng liền tỏa ra hào quang sáng rực của pháp tướng ba đầu sáu tay.

Pháp tướng to lớn màu vàng vừa mới hiện lên, sáu cánh tay đã nhoáng lên vỗ xuống phía dưới.

Ngay lập tức trong bàn tay có ánh sáng màu vàng chớp động. Một khối cầu được tạo bởi vô số các ký hiệu màu vàng hiện ra, xoay tròn không ngừng.

"*Người muốn gì?*" Ả Ma tộc có hai cánh kia liếc mắt lên trông thấy cảnh này trên bầu trời. Khuôn mặt của ả càng trở nên lạnh lẽo, đồng thời hai cánh sau lưng lại dựng thẳng lên, rồi phát một cái lên cao.

"*Phốc phốc!*" Hai vệt sáng màu đen dài hơn mười trượng chớp lóe rồi cuốn thẳng lên chỗ Hàn Lập.

Ngay lúc pháp tướng Phạm Thánh ra tay, hai mắt của lão già mặc áo bào cũng lóe sáng. Lão không nói không rằng liền phát tay áo về phía trên, một vệt sáng màu tím không ngừng chớp nháy tuôn ra từ giữa bàn tay của lão.

"*Phanh!*"

Bóng ảnh của một cái trảo lớn màu tím rộng khoảng một mẫu chợt lướt tới. Nó bất ngờ xuất hiện ngay chỗ Hàn Lập đang đứng, rồi hung hăng chụp đến.

Những tên này không hổ danh là hóa thân của Thánh Tổ, đám Ma Tôn bình thường không thể sánh với chúng được. Hàn Lập sử dụng lôi độn mới từ trong hư không chui ra đã ngay lập tức gặp phải công kích mạnh mẽ của hai người này.

Ba tên còn lại không ra tay không phải vì chúng vẫn chưa phát hiện ra tung tích của Hàn Lập, mà bởi vì chúng rất tin tưởng vào lão già và cô ả có hai cánh kia. Chính vì vậy nên chúng vẫn chưa nhúng tay qua phía bên này.

Nhưng cũng nhờ thế mà Hàn Lập cảm thấy rất vui. Đột nhiên hắn vận chuyển pháp lực ở toàn thân rồi điên cuồng truyền vào Phạm Thánh Pháp Tướng!

"Oanh!"

Pháp tướng ba đầu sáu tay tỏa ra hào quang rực rỡ. Khối quang cầu trong tay cũng lớn lên rồi được ném mạnh xuống dưới.

Chương 2167: Đại chiến ở Mộc tộc

(11)

Sáu khối hào quang chớp động lên rồi ngưng tụ lại thành một đoàn. Nó xoay một thành vòng tròn, tiếp đó lại biến ảo thành cơn lốc xoáy mênh mông.

Ban đầu cơn lốc này chỉ lớn tầm mấy trượng. Nhưng chỉ sau vài lần chuyển động, thể tích của nó đã cuống cuồng lớn lên đến gần cả mẫu. Từ trong cơn lốc tung bay ra vô số ký hiệu màu vàng và bạc. Đồng thời còn có một cỗ lực rất lớn từ trung tâm cuốn đến.

Hai đạo hào quang màu đen vừa chạm đến cơn lốc đã phát ra từng tràng âm thanh gao rít. Cuối cùng chúng bị cơn lốc kia cuốn vào giữa rồi đập cho nát bấy.

Còn cái trảo lớn màu tím đang bị vô số ký hiệu hai màu vàng và bạc chặn lại khiến nó run bần bật.

Chỉ cần một chút chậm trễ như vậy. Từ trong cơn lốc xoáy màu vàng liền vang lên một âm thanh tiếng Phạn, theo đó thể tích của cơn lốc cũng to thêm phân nửa.

Áp suất không khí xung quanh cái trảo lớn bỗng chốc trở nên tăng vọt. Một cỗ lực nặng như núi bất ngờ từ trên cao hung hăng ập đến.

Cái trảo màu tím bị cỗ lực này đè lên, năm ngón tay nó trở nên run rẩy kịch liệt, tầng hào quang bên ngoài cũng ảm đạm hẳn đi, thoát giống như

đang sắp sửa tan rã vậy.

Đồng thời năm tên Ma tộc phía dưới cảm thấy đầu vai trở nên nặng trĩu, thân hình không khỏi trầm xuống. Dường như toàn cơ thể bị một cỗ lực vô hình nào đó đè lên, không sao nhúc nhích được.

Lúc này cả năm tên Ma tộc đều trở nên ngẩn ngơ.

Nhưng với tu vi cao như bọn chúng thì chỉ với cỗ lực đè nhỏ nhoi này sao có thể trói chân trói tay được. Chúng hét một tiếng thật lớn, các loại hào quang quanh cơ thể sáng rực lên, nhanh chóng đem cấm chế trên người xóa sạch đi.

Mà đúng lúc này Hàn Lập lại nhếch môi cười bí hiểm. Hắn chấp hai tay bấm niệm pháp quyết, hai cánh sau lưng khẽ phất. Từng tiếng sấm đình tai vang lên, từ trên đôi cánh tuôn ra vô số sợi chớp điện màu trắng bạc. Nhưng tia chớp này mau chóng đan xen vào nhau tạo thành hai khối cầu thật lớn bằng điện.

Hàn Lập chỉ ngón tay xuống lão già và cô ả Ma tộc có cặp cánh sau lưng.

Lập tức có hai tiếng nổ vang lên. Hai quả cầu điện nhoáng lên rồi biến mất một cách kỳ quái.

Thấy vậy lão già và cô gái bên dưới ai nấy đều giật mình. Bên cạnh mỗi tên bọn chúng đều vang lên một tiếng sét đánh, vô số lưỡi liềm màu bạc bắn ra, đan vào nhau. Chỉ trong chớp mắt chúng đã tạo thành hai tòa lôi trận rộng đến mấy trượng.

Cả lão già mặc áo bào cùng với ả Ma tộc đều đứng ngay trong trung tâm của mỗi tòa pháp trận.

"Không ổn, là pháp trận truyền tống!"

Lão già mặc áo bào nhìn thoáng qua pháp trận bằng sấm sét dưới chân lập tức thét lên kinh hoàng. Trên người hắn liền tỏa ra lửa tím cuộn cuộn, nhờ vậy nên cỗ lực vô hình đang vây hãm lão bị ngọn lửa thiêu đốt mà hơi trùng xuống.

Tiếp đó thân hình của lão già hơi mờ đi, hắn đang định chạy ra khỏi phạm vi của pháp trận.

Nhưng đúng lúc này, từ trên cao bỗng nhiên truyền đến một tiếng "hừ" lạnh đến thấu xương.

Âm thanh mới lọt vào tai thì từ trong óc đã truyền đến một trận đau nhức như muốn xé rách cả linh hồn.

Cho dù lão ta có mạnh hơn so với tu sĩ Hợp Thể Kỳ bình thường khác. Nhưng trong cơn đau nhức, vẻ mặt lão nhăn nhó đau khổ, hai tay ôm đầu, thân hình run lên cầm cập. Thiếu chút nữa lão đã ngã quy xuống rồi.

Mà chỉ cần có vậy, tòa pháp trận bằng sấm sét bên dưới vừa xoay tròn một vòng. Lão già mang theo một vẻ mặt hoảng hốt đã biến mất trong vòng hào quang.

Không chỉ riêng mình lão ta. Sau một tiếng nổ vang, ả có đôi cánh sau lưng ở bên kia cũng bị pháp trận truyền tống đi không biết đến nơi nào.

Hàn Lập cười khẩy. Hai cánh sau lưng lại run lên, vô số tia chớp lại tuôn ra. Tiếp đó trong nháy mắt lại xuất hiện thêm một cái pháp trận bằng lôi điện sáng rực khác.

Chân hắn khẽ nhấc, sau một tiếng sét nổ vang làm thân hình hắn cũng biến mất hút.

Ngay lúc Hàn Lập biến mất, con lốc màu vàng cũng vang lên một tiếng nứt vỡ rồi tán loạn đi.

Mãi đến lúc này ba tên Ma tộc còn lại mới thoát khỏi trời buộc. Tên nào tên nấy đều sợ đến tái mặt.

Nhưng ngay sau đó, bỗng nhiên cô ả xinh xắn thở dài nói:

"Hay thật, bọn Xa huynh đã bị truyền tống đến một nơi cách đây cả vạn dặm, tuy nhiên cũng không xa gì mấy. Nếu muốn tụ tập lại cùng lắm chỉ mất khoảng nửa khắc thôi."

"Hai vị đạo hữu đó không sao thì tốt rồi. Dù sao thì Ô tiên tử vẫn có bí thuật có thể cảm ứng được các đạo hữu khác, nếu không chắc chúng ta sẽ phải lo lắng một phen đây." Tên Ma tộc mặc giáp vàng thở phào rồi nói.

Còn gã có ba mắt nghe hai người kia nói vậy cũng trở nên yên tâm hẳn đi.

Nhưng ngay lúc này, ở gần đó bỗng nhiên vang lên một tiếng nổ rung trời chuyển đất.

Quầng sáng vốn đang bị các loại công kích đánh lên bỗng nhiên hóa thành một mảng hào quang chói mắt vỡ ra. Vô số tia sáng màu vàng từ trong đó chiếu đến, đem các lưỡi búa các loại hào quang ở xung quanh xé toạc làm đôi với khí thế như không gì không phá được. Sau đó các tia sáng lại chớp động, chúng phát ra tiếng xe gió chói tai rồi đâm xầm vào đàn ong đang lơ lửng bên trên.

Trong khoảng khắc, vô số xác ong đỏ chói lả tả từ trên trời rơi xuống. Chỉ mới một cái nháy mắt mà đàn ong đông ngàn ngút hiện giờ chỉ còn lại hơn trăm con may mắn thoát chết. Nhưng lúc này chúng giống như chim sợ cành cong, lập tức tán loạn bay đi.

Mà trong vầng hào quang màu vàng đang tan vỡ kia bất chợt tỏa ra một cỗ khí tức mạnh kinh khủng làm người ta phải sởn gai ốc.

Sau khi tiếng nổ chát chúa tan đi, trong không trung bỗng chốc xuất hiện thêm một con cua vàng lớn như cả ngọn núi.

"Cái gì? Là Thánh Giải ở Ma Nguyên Hải!"

"Là cái Ngụy Tiên Bảo có tu vi ngang với Thánh Tổ, sao nó lại ở đây?"

Thiếu nữ xinh xắn cùng với gã to con mặc giáp vàng nhìn thấy hình dáng thật của Giải Đạo Nhân liền trở nên kinh hoảng. Tên nào tên nấy nếu phóng ra ma khí bảo vệ quanh thân đến tầng tầng lớp lớp. Cả bọn đều trở nên hoảng sợ, chỉ cần con cua có hành động gì là chúng sẽ quay đầu bỏ chạy ngay lập tức.

Tên Ma tộc có ba mắt tuy không thể hiện ra ý muốn chạy trốn như hai tên kia, nhưng thấy được hình dáng của Hoàng Kim Cự Giải cũng không khỏi tỏ vẻ giật mình. Có điều sau khi hấn nhãn mắt suy nghĩ một lúc, con mắt thứ ba của hắn nhanh chóng lóe lên một thứ ánh sáng kì dị, rất bắt mắt.

"Xem ra trước đây bản thể của các ngươi đã từng gặp được ta. Ta cũng không nói nhiều nữa, nếu cả ba người các ngươi ngoan ngoãn ngồi im ở đây đợi Hàn đạo hữu quay về phân thắng bại, ta sẽ không ra tay với các ngươi. Ngược lại chớ có trách bản thánh không khách khí." Hoàng Kim Cự Giải vừa mới hiện lên đã nói với giọng điệu nghe ông ổng.

Cô ả xinh xắn và gã mặc giáp vàng nghe vậy liền sợ lạnh cả sống lưng. Thân hình của cả hai đang lui lại cũng lập tức đứng khựng lại.

"Hai vị không cần sợ hãi, pháp lực của nó lúc này đã tăng lên rất nhiều những vẫn chưa đạt đến cảnh giới Đại Thừa như lúc nó ở Ma Nguyên Hải. Xem ra cái Ngụy Tiên Bảo này đã gặp chuyện gì đó mà tu vi giảm xuống,

nếu vậy chỉ cần ba chúng ta phối hợp với nhau chắc chắn sẽ đấu được một trận." Tia sáng rực rỡ trong mắt tên Ma tộc chột tắt. Hắn nói thật to, đồng thời vòng tay về sau hông lấy ra một cái túi da.

Một cỗ ánh sáng bảy màu trà ra từ miệng túi đã vừa hé mở. Ở trước mặt tên Ma tộc bỗng chốc xuất hiện thêm ba bộ xương người trong suốt như ngọc. Trên tay mỗi con đều cầm một cái khiên bằng xương trắng như ngọc, một thang cốt chùy tỏa ra khí đen cuộn cuộn. Tất cả đều xếp thành một hàng đứng chắn phía trước.

Tất cả những bộ xương này đều tỏa ra cỗ khí tức kinh người, xem ra bọn chúng đã đạt đến tu vi Hợp Thể Trung Kỳ.

"Con Hoàng Kim Cự Giải này gặp vấn đề gì sao? Người không nhìn nhầm chứ?" Cô ả xinh xắn tỏ ra ngạc nhiên hỏi.

"Minh đạo hữu tu luyện Bảo Luân Pháp Mục nên chắc không nhìn nhầm đâu. Hơn nữa bây giờ con cua này cũng không để cho chúng ta đi, so với việc bị nó đánh chết thì thà hợp sức đấu với nó một trận còn hơn." Hai mắt của gã mặc giáp vàng ánh lên. Hắn siết chặt cán búa to tướng ở trong tay, toàn thân cũng tỏa ra một cỗ sát khí.

"Ta có nghe đồn đại rằng có một tên Nhân tộc bắt cóc Hoàng Kim Thánh Giải, thật không ngờ lại gặp phải nó ở đây. Nếu đúng là nó đã theo tu sĩ Nhân tộc, vậy tiểu muội sẽ trợ giúp hai vị đánh với nó một trận!" Cô ả mảnh khảnh hạ quyết tâm rồi nói.

"Tốt lắm, kể cả khi chúng ta không phải đối thủ của nó, nhưng muốn níu chân nó đợi hai vị kia quay lại thì không có vấn đề gì. Đợi hai người kia đánh chết tên nhóc Nhân tộc rồi quay lại đây, khi đó năm người chúng ta sẽ dễ dàng giải quyết cái khôi lỗi nguy hiểm đang gặp trục trặc này." Tên ba mắt nói chắc chắn như đinh đóng cột.

"Ừ, mong là thế đi!" Ả mảnh khảnh cười gượng gạo.

Không ngờ ở nơi này bọn họ còn gặp phải kẻ địch mạnh đến mức này, thật là không biết nói sao cho phải.

Trong trí nhớ của cô ả xinh xắn này, tu sĩ đã bắt cóc Hoàng Kim Thánh Giải cũng có chút thực lực. Nhưng lúc này là khoảng thời gian ả phải đang đi công tác, các loại tin tức từ Thánh Giới truyền đến vô cùng mơ hồ, hơn nữa còn có chút khuếch đại sai sự thật làm cho nàng không dám tin tưởng nhiều.

"Thôi, nếu đã quyết định đánh một trận thì nói thêm làm gì nữa, tất cả cùng ra tay đi." Gã mặc giáp vàng cười vang, đột nhiên hắt há mồm phun ra một ngụm máu.

Ngụm máu đón gió hóa thành một mảng mây máu. *"Phốc vèo,"* đám mây máu lại nhập thẳng vào trong lưỡi búa.

Gã mặc giáp vàng lăm nhăm pháp quyết. Cây búa lớn phát ra một nổ vang rền, toàn thân nó tỏa ra hào chói lọi rồi biến thành màu đỏ tươi. Gã cầm cây búa ném mạnh lên cao.

Cây búa lóe thành một đường cầu vòng rồi nhập thẳng vào trong không trung, không còn thấy đâu nữa.

Ngay sau đó, trên trời cao nổi lên từng trảng sấm ầm ừ. Một đám mây đen không biết từ đâu mau chóng kéo đến, ngưng kết lại với nhau. Chẳng mấy chốc chúng đem bầu trời nhuộm thành một mảng tối đen như đáy nồi.

Một đạo chớp màu bạc ngoằn ngoèo như con rắn leo lên. Trong đám mây đen có thể nhìn thấy lơ mơ một lưỡi búa dài đến trăm trượng, bề mặt nó lượn lò ma khí, uy áp từ nó tỏa ra mạnh mẽ đến kinh người.

Thấy vậy, trong nháy mắt sau tên Ma tộc ba mắt cùng với cô ả mảnh khánh đều đồng loạt ra tay.

Chợt thấy ba bộ xương khô trước mặt tên ba mắt hơi mờ đi, sau đó chúng lại đứng thành hình tam giác xuất hiện bên cạnh Hoàng Kim Cự Giải. Con nào con nấy đều cầm khiên che kín trước ngực, tay còn lại không chút do dự giơ cái chùy làm bằng xương lên cao.

Trong phút chốc, trên cây cột chùy nổi lên âm thanh thê thiết, khí đen tuôn ra cuộn cuộn. Đám khí lại tách ra hóa thành hơn mười cái xúc tua, sau đó hung hăng trườn về phía con cua.

Ma cô ả yêu kiều bỗng nhiên há miệng nhả ra một vật thể giống như cái hồ lô mà bạc lóng lánh. ả phát tay điểm vào cái hồ lô khiến nó phun ra một quầng sáng màu hồng. Sau khi ngưng tụ lại, quầng sáng lại biến ảo thành một đàn quạ màu hồng.

Cái mỏ vừa màu nửa vàng nửa bạc, nhìn rất kỳ quái.

Cô ả xinh xắn huýt một tiếng, đàn quạ liền nháo nhác bay đi.

Con cua lớn trông thấy cảnh này, nó liền nhấc hai cái càng vàng óng lên cao. Ngay lập tức, tiếng sấm chớp vang lên, trên cơ thể nó tuôn ra vô số tia chớp màu bạc, rồi hóa thành một tấm lưới điện khổng lồ bao bọc lấy toàn thân.

Cùng lúc đó, trên đầu hai chiếc càng là hai cửa cầu điện lớn như cả căn phòng đang ngưng tụ thành. Nó không ngừng phát ra những tiếng nổ kinh người.

Giải Đạo Nhân bắt đầu triển khai trận đấu với ba tên Ma tộc.

Ở giữa hai quả núi cách đó hơn vạn dặm, Hàn Lập đang mỉm cười đứng lơ lửng trên cao. Sau lưng hắn là pháp tướng ba đầu sáu tay vàng rực như đã được cô đọng thành thật thể. Dưới chân hắn còn có thêm bảy mươi hai thanh kiếm nhỏ màu xanh bay lượn không ngừng. Quanh chúng lại mơ hồ biến ảo thành tầng tầng lớp lớp những đóa hoa sen màu xanh, đang dập dềnh trôi nổi.

Mà trong không trung đối diện hắn là lão già mặc áo bào cùng với ả có đôi cánh sau lưng. Họ đang sợ sệt nhìn chằm chằm vào Hàn Lập, bộ dáng giống như gặp phải kẻ địch kinh khủng vậy.

Chương 2168: Đại chiến ở Mộc tộc

(12)

"Người đứng là không phải loại tu sĩ Hợp Thể Kỳ bình thường, mới vậy mà đã đem hai người bọn ta truyền tống đến đây. Mặc dù loại thần thông về pháp trận này chỉ là loại cơ bản nhất, nhưng cũng đã cực kỳ hiếm thấy! Mà người đưa hai người bọn ta đến đây chẳng nhẽ vì muốn lấy một địch hai sao?" Hai mắt của lão già mặc áo bào nhìn chăm chăm pháp tướng phía sau lưng của Hàn Lập tỏ vẻ rất đề phòng.

"Các người không phải là bản thể, lấy một địch hai có gì mà không được cơ chứ?" Hàn Lập cười cười trả lời băng quơ.

"Nói thì có thể nhưng làm được hay không lại rất khác. Các hạ cứ đem mạng của mình để lại cho lão phu đi." Lão ta nghe vậy liền hóa giận mà cười âm lên. Lão giơ một táy bầm niệm thần chú, hao quang màu đỏ như máu phía sau lưng phóng vút lên, thoáng chốc lại biến thành ảo ảnh một con côn trùng đỏ rực, lớn đến vài chục trượng.

Toàn thân ảo ảnh của con trùng có màu đỏ tươi, thoát nhìn nó rất mập mạp giống như một con tằm lớn. Chỉ khác là trên đầu bất ngờ lại có thêm hai cái răng nanh thò ra từ cái miệng không lồ, vô cùng dữ tợn.

"Phanh."

Con trùng vừa hiện ra đã há to cái mồm phun ra một đạo hào quang đỏ như máu.

Mà hào quang màu đỏ vừa ra khỏi cái miệng lớn liền mau chóng tách ra, hóa thành vô số sợi tơ máu đỏ rực nhắm thẳng về phía Hàn Lập.

"Đến hay lắm!"

Hàn Lập cũng thôi vẻ cười cợt trên mặt. Miệng hắn khê quát, sáu cánh tay của pháp tướng lại nhoáng lên.

Ngay lập tức có những tiếng xé gió vang lên mãnh liệt. Vô số bóng quyền màu vàng bất ngờ hiện ra ngay trước mặt, rồi hóa thành một đoàn hào quang vàng rực lao tới.

"Ầm ầm ầm..." Hàng loạt tiếng nổ liên miên không dứt.

Từng nắm quyền vừa chạm vào nhưng sợi tơ liền nổ thành một vàng hào quang rực rỡ, tỏa ra từng đợt sóng khí mãnh liệt đem các sợi tơ chặn hết lại ở phía trước.

Lão già mặc áo bào thấy vậy bèn *"hừ"* lạnh, hai tay lão mau chóng bấm niệm thần chú rồi điểm vào những sợi tơ máu.

Một chuyện không thể tin nổi hiện ra!

Vô số sợi tơ rậm rạp trở nên vụn vụn. Chúng run lên từng đợt rồi chìm ngấm vào trong không gian, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Ngay sau đó, không gian ở trước người Hàn Lập bỗng trở nên nhộn nhạo. Vô số sợi tơ đỏ như máu bất ngờ hiện ra rồi vèo vèo lao tới, chúng dày đặc, kín mít như mưa ập thẳng về phía Hàn Lập.

Sắc mặt của Hàn Lập hơi đổi, hai chân chưa động mà thân hình của hắn đã thụt lùi về sau đến mấy trượng. Lưỡi kiếm màu xanh chợt phóng lớn,

từng đóa từng đóa hoa sen biến ảo thành tầng tầng lớp lớp hào quang xanh muốt mát chắn phía trước người.

Những sợi tơ máu vừa chạm vào màng kiềm màu xanh, hào quang lóe lên, ngay lập tức chúng bị chém nát thành vô số mảnh.

Nhiều sợi tơ màu máu như vậy nhưng không có sợi nào xuyên thủng được tầng sáng, tất cả đều bị chém nát vụn thành một làn sương đỏ tán loạn ra bốn phía.

Mùi máu tươi ngập ngụa khắp nửa bầu trời!

Nhưng còn kỳ lạ hơn là lão già phía xa thấy đòn tấn công của mình không có hiệu quả, chẳng những hắn không tỏ vẻ thất vọng mà còn nhếch miệng cười bí hiểm.

Hàn Lập cũng nhận ra điều gì đó không đúng lắm. Hắn "a" lên rồi liếc nhìn qua ả có cặp cánh sau lưng.

Tia sáng màu lam rực chói lên trên hai mắt của Hàn Lập, dường như hắn đã nhìn thấy điều gì đó. Hắn liền đem cỗ thần niệm khổng lồ quét ra phía sau. Một tay của hắn cũng vòng lại đánh tới một quyền nhanh như chớp, nắm đấm bay đi phát ra tiếng nổ chói tai.

"*Ầm*"

Nắm quyền tỏa ra hào quang vàng chói lọi giống như nó được đúc bằng vàng khối vậy. Mà trong tiếng gió rít còn có thể nghe thấy loáng thoáng tiếng sấm chớp vang lên.

Trong không trung nơi có nắm quyền đánh tới bất ngờ hiện ra dao động: Một bong người trong suốt thướt tha có hai cánh bất ngờ hiện ra.

Nắm đấm màu vàng không chút lưu sức táng thẳng đến bóng người này.

Nhìn lại có cảm giác như bóng người kì quái này đang đâm sầm vào nắm quyền.

Thấy vậy khuôn mặt mờ mờ của bóng người hơi tỏ vẻ ngạc nhiên. Thân hình liền khẽ uôn éo rồi trở nên mờ nhạt.

Một trận gió rít lên, nắm đấm màu vàng đâm vào bóng người trong suốt rồi lướt qua như đánh vào không khí, không chạm vào bất cứ thứ gì vậy.

Mà bóng người mờ ảo kia lúc này mới lóe lên rồi tan ra như bọt biển.
"Biến mất."

Hàn Lập cảm thấy kỳ quái liền quay đầu lại, ánh mắt nhìn về một chỗ gần đó, hai hàng lông mày khẽ nhíu lại rồi thì thào một tiếng.

Lúc này trong không trung chỗ hần đang nhìn lại bỗng hơi dao động. Một bóng người mang cánh bỗng chốc bất ngờ hiện ra, rồi dùng ánh mắt lạnh như băng cùng nhìn về phía Hàn Lập.

Đúng là cô ả Ma tộc có hai cánh kia.

Mà rõ ràng bên cạnh lão già Ma tộc cũng có một ả mang cánh đang lơ lửng ở chỗ cũ.

Cho dù là vẻ mặt hay vóc dáng cũng đều giống hệt nhau.

"Đây là lần đầu tiên Hàn mỗ thấy có người chỉ với tu vi Hợp Thể mà đem huyền thuật tu luyện tới trình độ này. Nếu ta không có linh mục hay thần niệm cực kì mạnh mẽ thì e là vẫn tưởng rằng người chưa hề ra tay."
Hàn Lập nói với giọng lạnh nhạt. Trong nháy mắt hất phát tay về thân người mang cánh đang đứng bên cạnh lão già.

Một tiếng sấm vang lên!

"Phốc." Một tia chớp màu vàng từ đầu ngón tay bắn ra. Nó hơi chớp động rồi lướt tới bổ xuống ả Ma tộc có cánh.

Thân hình thiếu nữ có hai cánh đang đứng bên cạnh lão già Ma tộc lập tức vỡ vụn ra rồi hóa thành những điểm sáng tán loạn khắp nơi. Thì ra đây chỉ là một cái ảo ảnh thôi.

Lão già mặc áo bào cùng ả có cánh thấy vậy đều trở nên ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó ả Ma tộc nói với giọng vô cùng lạnh lẽo:

"Cho dù ngươi có thể tránh nổi một đòn nhưng lần sau còn được sao?"

"Sao nào, đạo hữu định tiếp tục dùng cách này ư? Ngươi nghĩ nó vẫn hữu dụng sao?" Hàn Lập hơi nao nao, sau đó Hàn Lập tức khinh khỉnh cười.

"Đúng là sẽ dùng cách cũ. Tiếp chiêu cho tốt đi!"

Vẻ ác độc hiện lên trên khuôn mặt ả Ma tộc, cặp cánh sau lưng phe phẩy, thân hình lại mờ đi không thấy đâu nữa.

Mà ngay sau đó ở hai bên sườn của Hàn Lập bỗng dấy lên một tia dao động. Thân hình ả Ma tộc hiện ra, hai tay ả liền hóa thành hai trảo sắc nhọn tối đen như mực ập đến.

Hàn Lập thấy vậy liền không chút lưỡng lự phát tay áo. Một lưỡi kiếm xanh mượt bổ ra, hào quang chọi lóe, bóng người của ả có cánh bị chém làm hai đoạn. Nhưng khi hai đoạn thi thể còn chưa rơi xuống mà đã tán loạn đi, hóa ra đây cũng chỉ là một cái bóng mà thôi.

Đúng lúc này, ở phía bên kia lại dấy lên dao động. Ả Ma tộc có cánh lại hiện ra một cách rất kỳ quái. Hai móng vuốt ập đến hóa thành vô số trảo nhọn xé gió ập tới Hàn Lập.

Vẻ mặt Hàn Lập lạnh như băng quay lại, hần há miệng.

Một tiếng sấm vang rền. Một tia chớp vàng vụt bay tới đánh vào người ả có cánh, nhưng bất ngờ là tia chớp lại xuyên thủng qua, thì ra đây cũng không phải là bản thể của ả.

Mà lúc này trên đầu Hàn Lập lại có một bóng người lóe lên, cô ả lại một lần nữa hiện lên. Hai cánh của ả rung mạnh bắn xuống vô số đốm sáng màu đen.

Cứ liên tục như vậy, cô ả có cánh dùng một phương pháp di chuyển quỷ quái không sao hình dung được. Ả cứ xuất hiện lúc ở gần, lúc ở xa xung quanh Hàn Lập rồi dùng các loại công kích như vũ bão đánh đến. Nhưng bản thân ả lại giống như bóng ma, căn bản không hề chịu chút tổn thương nào.

"Hay lắm, cứ đánh một đòn rồi lại biến mất, chỉ để lại ảo ảnh làm kẻ địch bị rối loạn. Phương thức này khá thú vị nhưng cũng chỉ là đem huyền thuật vận dụng đến mức nửa thật nửa giả để đánh lừa người khác. Có điều đối với ta không hề có tác dụng rồi." Tia sáng màu lam trong hai mắt Hàn Lập liên tục chớp động, hần cảm thấy hứng thú thốt lên. Pháp tướng Phạm Thánh sau lưng cũng khẽ nhoáng, trong mỗi cánh tay bất ngờ xuất hiện thêm một thanh kiếm thật lớn rồi hướng ra bốn phương tám hướng mà chém điên cuồng.

Ả Ma tộc thấy cảnh này lại xem như không có gì. Thân hình ả vẫn lập lòe xung quanh Hàn Lập, hơn nữa tốc độ còn nhanh hơn lúc trước rất nhiều,

công kích cũng càng lúc càng mãnh liệt. Giống như có đến tám người đồng loạt tấn công Hàn Lập vậy.

Hàn Lập vẫn vững vàng, đợi cho đợt tấn công thứ ba qua đi, tốc độ tấn công của đối phương cũng hơi chậm lại. Hắn cười lạnh lùng, bàn tay khẽ phát, hào quang màu đen chợt lóe, một tòa núi nhỏ màu đen liền theo đó hiện ra.

Nhưng hắn cũng chưa kịp vận dụng ngọn núi. Trên thân hắn bỗng chốc vang lên vô số âm thanh đì đùng. Từng đạo sấm chớp hình lưỡi liềm hiện ra, hóa thành một tấm áo bằng điện màu vàng bao bọc khắp nơi.

Mà đúng lúc này, khắp nơi xung quanh đó tràn ngập những gợn sương máu. Bỗng chốc chúng ngưng tụ lại thành những sợi tơ máu, rồi linh hoạt như những con rắn ập đến Hàn Lập.

Nếu không phát hiện sớm, chỉ sợ Hàn Lập đã bị những sợi tơ máu này đánh lén thành công.

Lúc này hắn vận pháp lực trong cơ thể. Lập tức bên ngoài cơ thể hiện lên một tấm áo bằng điện mạnh mẽ ngăn lại những tơ máu này.

"Xèo xèo." Tấm áo bằng điện chớp nháy liên tục. Những sợi tơ máu màu đỏ nhập vào trong đó liền phát ra những âm thanh trầm thấp rồi vỡ tan ra.

Một đoàn sương máu hiện lên rồi bao kín lấy thân hình của Hàn Lập.

Đám sương quay cuồng vài lượt rồi trở nên kín kẽ vô cùng. Bên trong còn có thể thấy mờ mờ những ký hiệu mà đỏ đang chớp nháy.

Lão già đang đứng phía xa thấy màn này liền thôi vận pháp quyết. Lão ta mừng rỡ hét lớn:

"Linh tiên tử, lúc này sao không thi triển thần thông kia đi, muốn đợi đến khi nào nữa?"

"Hừ, không cần người nhắc ta cũng làm như vậy."

Một tiếng trả lời lạnh lẽo vang lên. Bên cạnh đám sương máu bỗng cùng lúc hiện ra bảy người mang cánh có dáng vẻ giống hệt nhau.

Không biết bảy bóng người này là ả Ma tộc thật hay giả nhưng chúng vừa hiện ra đã chà sát hai tay. Một cán cờ đỏ rực hiện ra, chúng đồng thời cầm cán cờ ném vào màn sương máu.

Bảy lá cờ này mỗi lá đều không dài quá một trượng nhưng bên trong chung đều được khắc rõ đồ án của loại ma trận nào đó. Sau khi được ném ra chúng liền hóa thành bảy khối quang cầu màu đỏ, xoay tít trong không trung.

Mà bảy ả Ma tộc lúc này đang lằm nhằm thần chú trong miệng, mười ngón tay liên tục bấm những đạo pháp quyết lên không trung.

Ngay sau đó, hàng loạt âm thanh *"oanh oanh"* trầm thấp vang lên.

Những tấm cờ trong màn sương máu lập tức biến mất. Bảy tòa pháp trận bằng ánh sáng màu máu hiện lên rồi lơ lửng trong màn sương.

Mà giữa những pháp trận lại như ẩn như hiện có thêm ngọn lửa đỏ rực đang không ngừng chớp động.

Chương 2169: Đại chiến ở Mộc tộc

(13)

Bảy ả thiếu nữ sau lưng có hai cánh đồng loạt quất lớn, các tòa pháp trận liền phun ra những dòng dung nham đậm đặc như chất lỏng.

Dòng nào dòng nấy chảy ra cuộn cuộn không ngừng, thoáng chốc đã tràn ngập cả màn sương máu. Theo đó ngọn lửa bùng lên, ca bầu trời xung quanh đều bị bao phủ trong biển lửa.

Nhưng kì quái hơn là xung quanh biển lửa đang cháy rừng rực hoàn toàn không có chút cảm giác oi bức nào, ngược lại còn thấy từng gợn khí lạnh đang tràn ra nhẹ nhẹ từ trong đó.

Lúc này bảy tòa pháp trận mau chóng phóng lớn lên rồi hợp lại với nhau làm một, biến thành một ký hiệu giống như chữ "*phong*" thật lớn. Nó đang rơi xuống biển lửa bên dưới.

Chữ phong chìm vào biển lửa trong nháy mắt. "*Oanh*", nó lại vỡ vụn ra rồi hóa thành vô số điểm sáng nhập vào trong đó.

Tiếp theo là vô số đốm sáng lại tuôn ra từ trong biển lửa. Chúng hơi ngừng lại rồi bất ngờ biến ảo thành một tầng hào quang nửa đen nửa đỏ, đem cả biển lửa bao bọc chặt chẽ.

Mặt ngoài của tầng hào quang có vô số ký hiệu như những đốm sáng bay qua bay lại. Những ký hiệu này lúc chột lớn, lúc chột bé đi. Thoạt nhìn làm cho người ta cảm thấy thần bí vô cùng.

Lão già mặc áo bào thấy vậy liền tỏ ra vui mừng gấp bội. Lão thốt lên *"tốt quá"* rồi nhoáng cái đã xuất hiện bên cạnh biển lửa đang cháy rừng rực.

Lão há mồm phun ra một chùm hào quang màu trắng. Khi tia sáng tắt đi, trong tay hắn lại có thêm một chiếc bình bằng ngọc lớn tầm một thước.

Lão ta không nói hai lời, bàn tay nâng cao bình ngọc lên, trong miệng lầm nhảm thần chú.

Lập tức có một ngọn lửa trắng nóng rực cuộn cuộn tuôn ra rồi hóa thành ba con hỏa giao. Quảng sáng phía dưới không ngăn trở chút nào, ba con giao trắng nhanh chóng xuyên qua rồi nhập thẳng vào trong biển lửa.

Trong phút chốc, cả ba con hỏa giao màu trắng đều như cá gặp nước, con nào con nấy tỏ ra hưng phấn rồi phun ra một ngọn lửa trắng, cháy bùng lên giữa biển lửa.

Lúc này cả bảy ả Ma tộc có cánh và lão già cùng nhau khoanh, chân ngồi xuống. Tất cả đang nhắm mắt tập trung lầm nhảm pháp quyết.

Biển lửa dưới sự thôi thúc của pháp quyết liền dấy lên từng cơn sóng cuộn cuộn. Nơi ngọn sóng đi qua liền tạo thành những trận nổ nhỏ lập bập tung ra vô số tia lửa. Ba con hỏa giao vẫn lấp ló trong đó, chúng đang hì hục bơi lặn trong màn lửa nóng bỏng.

Nếu chẳng may có tu sĩ bình thường nào đó rơi vào đây, chỉ cần trong chốc lát sẽ bị thiêu đốt thành tro bụi, mãi mãi không bao giờ có cơ hội đầu thai.

Nhưng chỉ một lúc sau trong biển lửa lại truyền ra một giọng nói khinh khỉnh:

"Đây là thủ đoạn của các ngươi sao? Thật chẳng có gì hay ho."

Lão già mặc áo bào và bảy ả Ma tộc nghe thấy liền trở nên kinh hoảng. Cả bọn không khỏi trợn ngược cặp mắt nhìn tới.

Trong biển lửa bỗng vang lên một tiếng gáy thanh thót. Ánh sáng màu bạc lóe lên, một con chim lửa to đen mấy trượng phi ra, lao thẳng đến màn sáng ở trên cao.

Con chim lửa có bộ lông sáng rực, hai cánh trải đầy lửa bạc, thoát nhìn cực kì xinh đẹp.

Sắc mặt của lão già mặc Ma tộc bỗng trầm xuống, trong miệng lại lẩm nhẩm khẩu quyết, đồng thời ngón tay lại hướng vào biển lửa điểm một cái.

Ba con hỏa giao trong biển lửa gầm lên một tiếng như rồng ngâm, sau đó hướng thẳng hỏa điều lao tới.

Con chim lửa màu bạc xinh đẹp ngay lập tức nhận ra uy hiếp, hai cánh lớn rung lên, thân hình không lo xoay một vòng sau đó hướng cũng về phía ba con hỏa giao mà đánh.

Một tiếng kêu to bạo phát từ trong quang sáng mà ra.

Con chim lửa màu bạc cùng ba con hỏa giao gặp nhau tại một chỗ khiến cho thỉnh thoảng từ trên cao lại rớt xuống một phiến vảy hay một cọng lông.

Vô cùng kịch liệt!

Chim lửa màu bạc lấy một đánh ba mà không yếu thế chút nào, ngược lại còn chiếm được thượng phong.

Đúng lúc này, trong biển lửa, sáu cột sáng lớn từ bên trong bùng phát ra, sau đó đánh lên trên quang sáng nửa đen nửa đỏ.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên ngay khi kim quang tiếp xúc với bề mặt quang sáng.

Quầng sáng chớp lên liên hồi, đám kí hiệu ở phía mặt ngoài lúc này hơn phân nửa đã bị sáu đạo kim quang đánh tan.

Bảy ả ma tộc có cánh đang ngồi xếp bằng, thần sắc không đổi, đồng thời há miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Máu tươi phun ra theo gió, hóa thành bảy cổ huyết vụ chui vào bên trong quang sáng.

Quầng sáng vốn đang bị chấn động kịch liệt, không ngờ ổn định trở lại, đám kí hiệu lại một lần nữa xuất hiện trên bề mặt.

Trong biển lửa truyền ra một tiếng hừ lạnh!

"Xuy xuy" tiếng xé gió truyền tới, vô số kiếm quang màu xanh như bão tố điên cuồng trảm lên trên bề mặt quang sáng hai màu.

Lần này, quang sáng nửa đen nửa đỏ rung động liên tục không dừng, dưới đợt tấn công như vũ bão này nó trở nên vô cùng ảm đạm, giống như có thể vỡ ra bất cứ lúc nào.

Lão giả trên cao nhìn thấy tình hình này thì sắc mặt không khỏi trầm xuống, tay áo run lên, một chiếc vòng màu bạc bay ra, sau đó nó lập tức lớn lên thành một vòng sáng vô cùng lớn, từ từ hạ xuống.

Nó chưa hạ xuống hẳn mà không khí ở phía dưới giống như bị đè ép xuống khiến cho người khác có cảm giác vô cùng căng thẳng.

Quầng sáng vốn đang lung lay như sắp vỡ, vậy mà nhờ có uy lực áp chế của quang hoàn, nó lại dần dần ổn định trở lại.

"Tốt, ta muốn xem xem các ngươi liệu có thể giữ chân ta được bao lâu?"

Thanh âm lạnh lẽo của Hàn Lập truyền ra. Trong nháy mắt, một tiếng gầm không giống của con người từ sâu bên trong biển lửa truyền ra, mang theo một khí tức vô cùng khủng bố lại có phần xa lạ phóng thẳng lên cao.

Lão giả kia vừa cảm ứng được hơi thở này thì sắc mặt khẽ biến, nhưng còn chưa kịp thi triển thủ đoạn gì thì biển lửa phía dưới run lên, hỏa diễm cuộn cuộn như bị hạ xuống một phần, để lộ ra một nắm tay lớn màu vàng đầy lông lá.

Năm ngón tay đầy lông lá xò ra, sau đó lập tức hóa thành vô số quyền ảnh màu vàng, rồi lại hội tụ vào một chỗ tạo thành một quyền ảnh vô cùng lớn, cuối cùng hung hăng nện vào quang sáng nửa đen nửa đỏ kia. Một âm thanh lớn theo đó vang lên.

Ngay sau đó, một vòng màu vàng như mặt trời bạo phát trên bề mặt quang sáng, hàng vạn kim quang lóe lên, lực đánh khủng bố từ đó lan tràn ra như nước lũ không thể khống chế.

Lúc này, cho dù bảy ả ma tộc được quang hoàn lớn ở trên cao hỗ trợ nhưng cũng không thể duy trì quang sáng nửa đen nửa đỏ lâu hơn được nữa khiến nó lập tức vỡ tung ra.

ở phía dưới biển lửa, kim quang cũng theo chỗ bị xé rách mà lao ra, một bóng người toàn thân rực rỡ kim quang hiện ra giữa không trung, chuẩn bị một động tác giống như muốn phi độn rời đi.

"Trần!"

Lão giả ma tộc ở trên cao thấy tình thế này sắc mặt càng trở nên khó coi, không do dự hét lên một tiếng, tay liên tục đánh ra pháp quyết hướng xuống

phía dưới.

Quang hoàn lớn đột nhiên xoay tròn, hướng tới bóng người màu vàng như muốn trấn áp xuống.

Bóng người màu vàng rống to một tiếng, hai cánh tay lớn giơ lên, hai nắm tay hướng về phía quang hoàn hung hăng đánh tới.

"Oanh" "oanh", hai tiếng nổ lớn vang lên!

Hai cơn gió lốc theo hai quyền này phóng lên cao, chống lại quang hoàn đang dần dần hạ xuống khiến cho nó không thể xuống thấp hơn được nữa.

Nhờ một chút trì hoãn này, bóng người màu vàng chợt lóe trong hư không rồi biến mất.

Lão giả trên cao đang thúc dục quang hoàn thấy cảnh này thì trong lòng cả kinh, không cần suy nghĩ nhiều, một ngón tay hướng bình ngọc màu trắng vẫn đang trôi nổi trên đỉnh đầu điểm một cái.

"Phốc xuy" một tiếng, miệng bình lập tức bị đảo ngược, từ trong bình phun ra một cỗ hỏa diễm màu trắng, sau đó nháy mắt biến thành một tầng hỏa mạc bao bọc lấy toàn thân.

Lão giả bấm tay niệm thần chú, sau lưng đột ngột xuất hiện một hơi thở đáng sợ, một đám huyết sắc trùng ảnh hiện ra.

"Hừ, phản ứng cũng thật nhanh."

Không trung dao động một chút, một bóng người màu vàng hiện ra, là một cự viên lông vàng cao mấy trượng, hừ lạnh một tiếng.

Vừa xuất đầu lộ diện, cánh tay của cự viên chọt lớn lên rồi hướng lão giả hung hăng chụp xuống, tay kia thì chụp vào trong hư không, sau đó một cự kiếm màu vàng hiện ra, lập tức bổ xuống.

Toàn bộ động tác của cự viên diễn ra nhanh như chớp.

Lão giả ma tộc biến sắc, trong tay liên tục đánh pháp quyết, đám trùng ảnh phía sau lưng cũng hướng một trảo đang chụp xuống kia đánh lại.

Mà cái bình ngọc màu trắng thì quay tròn, hóa thành một đoàn bạch quang nghênh đón kiếm quang màu vàng.

Hàn Lập trong lòng cười lạnh, từ bàn tay màu vàng bỗng nhiên phát ra một tiếng vang, sau đó vô số hồ quang màu vàng tứ đổ tuôn ra, đồng thời bàn tay lại lớn thêm mấy lần.

"Phanh!" "Ông!", hai loại âm thanh khác nhau đồng thời truyền đến.

Đám trùng ảnh bị bàn tay được hồ quang bao bọc một chương đánh tan, còn ở bên kia, bình ngọc không biết được luyện chế từ loại tài liệu gì mà khi kiếm quang màu vàng chém tới, bạch quang lóe lên đón đỡ, cũng không bị sút mẻ một chút nào.

Lão giả mặc trường bào vội hít vào một ngụm khí lạnh, tay vung lên, hỏa mạc ở bốn phía tụ lại một chỗ tạo thành một hỏa giao, sau đó hỏa giao hướng bàn tay lớn hung hăng đánh tới.

Lại một tiếng vù vù.

Bàn tay màu vàng chụp xuống lập tức bóp vỡ đầu hỏa giao, nhưng đám bạch điểm đó lại biến thành vô số hỏa xà, quấn chặt lấy bàn tay.

Kim hồ hiện lên trên bàn tay cũng chấn tan một đám hỏa xà, nhưng một đám khác lại khiến cho bàn tay không thể hạ xuống được nữa.

Nhưng lúc này, Hàn Lập biến thành cự viên màu vàng lại cười một cách quỷ dị.

Đúng lúc ấy, từ hai bên sườn lão giả chợt dao động một chút, một bóng xanh và một kim ảnh ba đầu sáu tay đột ngột xuất hiện.

Hai người, một người đột nhiên xuất hiện này hé miệng phun ra ti vông màu xanh trùn xuống, một người thì không nói không rằng, sáu cánh tay vừa chuyển, đám ký hiệu màu vàng chớp động, một quang cầu lớn hướng sau lưng lão giả đánh tới.

Thần thông của lão giả này không thấp, hiển nhiên phát hiện ra hai nhân ảnh hiện ra này, nhưng giờ phút này, phân nửa pháp lực của lão đều đang tập trung công kích trên không trung, muốn triệu hồi lại cũng không thể kịp nữa. Trong lòng lão chợt lạnh, đầu vai lay động, bạch quang lóe lên, hai bạch cốt phi xoa từ đầu vai phóng ra, hướng nơi yếu hại của hai nhân ảnh mà tới, đồng thời linh quang hộ thể ngưng tụ lại, quang mang đại thịnh, so với lúc trước còn dày đặc hơn rất nhiều.

Cả thân ảnh màu lục và thân ảnh ba đầu sáu tay dưới sự công kích của bạch cốt phi xoa đều không có một chút ý tứ né tránh nào.

Chương 2170: Kinh biến

Đúng lúc này, sáu khối quang cầu màu vàng lóe lên đánh vào màn sáng hộ thể của lão già Ma tộc.

"*Ầm ầm ầm,*" sáu khối quang cầu cùng lúc nổ tung hóa thành sáu cơn sóng vàng rực cuốn thân hình lão ta vào đó.

Vòng sáng hộ thể của lão Ma tộc này không thua kém gì so với pháp bảo cao cấp thế nhưng chẳng mấy chốc đã bị đánh cho vỡ vụn. Trong lòng vô cùng sợ hãi, lao tụt cắn đứt đầu lưỡi rồi phun ra phía sau một ngụm máu tươi.

Trong phút chốc, một chiếc khiên máu được ngưng tụ ngay sau lưng lão già mặc áo bào.

Làn hào quang màu vàng ập lên bề mặt tấm khiên, nhưng chỉ một lát sau, có đến hơn nửa số hào quang xuyên thủng qua rồi đánh lên thân hình của lão.

Lão già mặc áo bào liền cảm thấy sau lưng mình có một có lực khủng khiếp đang đánh tới. Lão không thể nào ổn định được thân hình, cả người cúi về phía trước vài bước. Cổ họng ngọt lịm, lão nhìn không được đành phun ra một ngụm máu tươi, thần thức cũng trở nên hoảng hốt.

Đúng lúc này cơn vượn khổng lồ đang đứng trên cao khẽ bước đến. Thân hình của nó chỉ hơi mờ đi đã hiện ra ngay trước mặt của lão già Ma tộc rồi đưa bàn tay phủ đầy lông lá màu vàng chụp tới.

Lão già Ma tộc hoảng sợ muốn thi triển pháp thuật tránh, đi, nhưng đã không kịp nữa rồi.

Năm ngón tay màu vàng lướt tới, xuyên qua ngực của lão ta, đem luôn trái tim trong lồng ngực mạnh mẽ móc ra ngoài.

Ngon lửa màu bạc trên cánh tay bùng lên, thoáng chớp ngọn lửa cháy cuộn cuộn đã đem lão ta cùng với quả tim đốt cháy thành tro. Ngay cả nguyên anh cũng không trốn thoát được.

Toàn bộ quá trình giết chóc chỉ diễn ra trong nháy mắt!

Bảy ả Ma tộc bên dưới mới kịp phản ứng đã thấy lão già đồng bạn bị giết chết, vẻ mặt của cả bọn đều hiện lên vẻ sợ hãi cùng cực.

Cả bảy tên không hẹn mà cùng quát lớn, hai cánh sau lưng khẽ vỗ, bọn chúng liền hóa thành bảy đạo hào quang nhắm các hướng khác nhau bay đi. Xem ra cả bọn đã bị hù đạo đen nổi chưa đánh đã vội vàng bỏ chạy.

"Còn muốn chạy sao? Chỉ với Phân Thân Thuật mà cũng đòi qua mắt ta sao?" Con vượn khổng lồ do Hàn Lập biến thành cười khinh miệt. Cặp mắt của nó bỗng lóe lên hào quang màu lam rồi nhìn lướt qua bảy bóng người đang bay kia. Bỗng nhiên sau lưng nó vang lên một tiếng sấm, một đôi cánh trong suốt hiện ra. Cặp cánh khẽ vỗ một cái làm bắn ra vô số khối điện.

Sấm sét nổ vang, vô số khối lôi điện vỡ tung thành những sợi điện màu trắng bạc nhập nhằng. Thân hình con cự viên liền mờ đi rồi hóa thành một sợi tơ nửa trắng nửa xanh bắn vút đi. Chỉ mới hơi chớp động, sợi tơ đã lướt qua khoảng cách mấy trăm trượng rồi bất ngờ xuất hiện phía trên đầu của một ả Ma tộc có cánh.

Màn hào quang tắt đi, thân hình của con vượn lại hiện ra.

Ả Ma tộc phía dưới thấy vậy liền trở nên hoảng hốt. Hào quang quanh thân sáng rực lên, ả muốn vận dụng hết mọi sức lực để bay đi, nhưng đã quá muộn rồi.

Con vượn không lồ gầm lên, hào quang quanh thân nó tỏa ra sáng rực. Thân hình nó mau chóng lớn lên, chẳng mấy chốc đã biến thành một con cự viên cao đến trăm trượng.

Hai nắm đấm khổng lồ của nó giống như hai vệt sao băng màu vàng hung hăng táng xuống.

Nắm đấm còn chưa xuống tới nơi mà uy lực vô hình của nó truyền tới làm không khí trong bán kính cả dặm như bị ép chặt lại. Hào quang của ả Ma tộc có cánh vừa kịp lóe lên sáng chói, thế nhưng tốc độ bay của ả lại cực kì chậm chạp.

Sắc mặt của ả trở nên nhợt nhạt, trong miệng cũng gầm lên, sáu ả khác đang bay về các hướng khác nhau liền tan loạn rồi biến mất.

Khí tức của ả dưới uy thế tấn công của cự viên bỗng chốc tăng mạnh lên gấp bội. Đồng thời hai tay bắn ra hai khối cầu màu đen to như nắm tay về phía hai vầng mặt trời đang lao xuống. Hai cánh sau lưng cũng rung lên, vô số lông vũ rơi ra hóa thành những đốm sáng màu đen rậm rạp như mưa.

Sau một tiếng rít xé gió bỗng vang lên hai tiếng nổ "*oanh oanh*" long trời lở đất.

Hai khối cầu màu đen vừa tiếp xúc với nắm tay đã nổ tung ra thành hai vầng mặt trời. Lửa đen cháy lên điên cuồng đem cả một vòm trời rộng đến cả mẫu che kín mít.

Vô số mũi tên màu đen mau chóng lao vào bên trong ngọn lửa.

Sau vụ nổ, áp lực từ cổ khí tức khủng bố hơi được buông lỏng, không khí ở bốn phía cũng như được giãn ra.

Cô ả có cánh tỏ vẻ mừng rỡ. ả không nói tiếng nào, hào quang quanh thân lại sáng rực lên, hóa thành một vệt cầu vồng bắn đi.

Nhưng khi đoàn hào quang mới bay được vài chục trượng, bỗng nhiên trên bầu trời lại truyền đến một âm thanh giống như giấy bị xé rách.

Ánh sáng hai màu vàng và bạc lóe lên. Một nắm đấm khổng lồ màu vàng được bao bọc bởi một làn lửa bạc bắt ngời kéo theo một trận gió lao ra từ trong biển lửa đen kịt.

"Không ổn"

ả thiếu nữ mới thấy uy thế của nắm quyền vội hét một tiếng chói tai.

ả ngựa cổ hướng phía trời cao phun ra một tấm khiên nhỏ màu xanh lục. Tấm khiên khẽ nhoáng đã hóa lớn đến mấy trượng che kín phía bên trên. Hai cánh sau lưng cũng cuộn lại ôm lấy phía trước, biến thành một bộ chiến giáp bảo vệ kín mít mỗi thớ da tác thịt khắp thân thể.

"Oanh!"

Tấm khiên màu xanh lục vỡ vụn. Bị nắm đấm từ trên cao đập vào, ả thiếu nữ liền hóa thành một vệt màu đen văng xuống dưới.

Sau một tiếng nổ mạnh, cánh rừng bên dưới bỗng nhiên xuất hiện thêm một cái hồ hình người rộng đến cả trượng.

ả Ma tộc có cánh bị đập văng xuống rồi khảm chặt vào mặt đất đá. Do ảnh hưởng của lực đấm nên kinh mạch đã bị đứt vỡ hết, hiện giờ thân thể của ả không cách nào nhúc nhích được.

Một trận gió lớn nổi lên trên không trung, biển lửa ngập trời liền bị quán phăng mất.

Lúc này trên trời cao bỗng nhiên hiện ra một con vượn khổng lồ. Nhưng hình dạng của nó so với trước đó lại khác biệt rất lớn. Trên thân nó mọc lên những phiến vảy vàng nhạt, đỉnh đầu lại sinh ra một chiếc sừng, giữa trán còn có thêm một con mắt thứ ba tối đen trong suốt.

"Niết Bàn Biến Thân!"

Ả Ma tộc bị thân hình con cự viên trong không trung dọa cho sợ mất vía.

Nhưng con vượn khổng lồ lại cười dữ tợn. Năm ngón tay màu vàng của nó khễ nhả xuống.

Âm thanh ùng ùng vang lên!

Mặt đất rung chuyển kịch liệt. Tất cả mọi thứ trong phạm vi một dặm bỗng chốc bị biến thành tro bụi. Phía dưới giờ đây chỉ còn lại một dấu tay to lớn.

Cô ả có hai cánh lại vừa vẫy nằm ngay chỗ trung tâm, tiếng kêu thảm thiết còn chưa kịp cất lên mà thân thể đã bị ép tan thành thịt vụn. Ngay cả nguyên anh cũng bị diệt chết trong nháy mắt.

Cự viên đang đứng trong không trung thấy vậy bèn thở dài. Hai tay nó bấm quyết, thân hình khổng lồ mau chóng thu nhỏ lại, thoáng chốc đã trở lại dáng vẻ bình thường vốn có.

Hàn Lập nhìn thoáng qua phía dưới, bỗng nhiên tay hắn khễ phát lên bắn ra một đạo hào quang.

"Véo," một cái vòng trữ vật liền bắn ra từ đám đất bên dưới rồi hiện ra trong tay của Hàn Lập.

Cùng lúc đó, một đốm lửa màu bạc nhẹ nhàng hạ xuống. "Xèo xèo," những mẫu thân thể nát vụn của ả Ma tộc bị ngọn lửa bao lấy rồi đốt thành một làn khói.

Mà đúng lúc này, một bóng người xanh biếc kéo theo tiếng xé gió đã xuất hiện bên cạnh Hàn Lập. Hắn đang cung kính dâng lên một vòng trữ vật cùng với một cái bình bằng ngọc trắng tinh.

Đúng là Linh Khu vừa đánh lén lão già Ma tộc khi nãy.

Mà người đang điều khiển linh khu lúc này chính là Khúc Nhi.

Còn về pháp tướng ba đầu sáu tay do Phạm Thánh Kim Thân của Hàn Lập biến thành đã được hấn triệu hồi về ngay lúc thi triển biến thân Niết Bàn.

Thần niệm của Hàn Lập vội vàng kiểm tra vòng trữ vật và bình ngọc sau đó hấn đem hai thứ này cất kỹ. Hào quang màu vàng nổi lên lại một lần nữa, hấn cuốn lấy Linh Khu đang ở bên cạnh rồi hóa thành một đường cầu vòng bay đi.

Khoảng cách hơn vạn dặm đối với thần thông khủng khiếp như Hàn Lập cũng chỉ là gần trong gang tấc.

Mà vào thời điểm của hai tên Ma tộc lần lượt ngã xuống, cùng lúc đó ở cách xa vạn dặm nơi mấy tên Ma tộc khác đang tranh đấu với Giải Đạo Nhân. Ả Ma tộc có thân hình yêu kiều như nhận ra điều gì rồi kinh hãi thét lớn:

"Không ổn rồi! Ta đã mất đi liên hệ với hai người nhóm Xa huynh, chắc bọn họ đã xảy ra chuyện gì đó. Chúng ta đừng nên tranh đấu với con khôi lỗi Ngụy Tiên này nữa, mau đi thôi."

Vừa dứt lời ả đã đem những kiện bảo vật xung quanh thu hết lại. Đồng thời từ tay áo của ả bắn ra một đạo hào quang vàng rực. Sau khi xoay một vòng, nó liền hóa thành một cái bánh xe to đến cả trượng.

Chiếc bánh xe phát ra âm thanh vù vù, nó tỏa hào quang vàng chói mắt bao lấy thân hình của thiếu nữ rồi bay về phía chân trời với tốc độ không thể tưởng nổi.

Vừa thấy lời nói cùng với hành động của ả thiếu nữ, gã Ma tộc mặc áo giáp vàng và tên ba mắt đều trở nên kinh hãi.

Một gã liền vận động ma công tạo thành hơn ngàn viên lôi cầu và hỏa cầu ồ ạt tấn công về phía con cua. Sau đó hấn lại hóa thành một vệt cầu vòng bắn đi theo một hướng khác.

Mà tên Ma tộc còn lại cũng thúc dục pháp quyết, hai lưỡi phi đao đang tấn công con cua mau vội tản ra. Tay áo hấn lại run lên quang ra một mũi kiếm xanh biếc, thân hình hấn khẽ trùng lại hợp làm một với lưỡi kiếm rồi cứ vậy bay đi.

"Nếu bên kia đã phân thắng bại rồi thì ba vị đạo hữu hãy yên lặng ở lại thêm một lát đi!" Miệng của con cua há lớn phóng ra vô số đạo sấm chớp đem các loại công kích hất văng đi. Đồng thời nó còn nói với giọng lạnh lẽo không chút cảm tình.

Lời vừa nói xong, bỗng nhiên trên lưng nó hiện ra một cái đồ án pháp trận màu bạc. Nó xoay một vòng tròn rồi hóa thành một dải sáng bay vọt lên cao biến mất vào trong mây xanh.

Ngay sau đó, trong không trung bỗng nhiên kéo tới vô số gió lốc, mây đen dày đặc, một tòa pháp trận bằng sấm chớp bỗng chốc hiện ra ngay giữa nền trời. Một tiếng nổ vang lên, vô số lưỡi hái bằng chớp điện tuôn xuống tràn ngập khắp một vùng rộng đến cả mẫu.

Ba tên Ma tộc đang bỏ chạy thấy vậy đành dừng lại, bọn chúng liền vận dụng ma công và bảo vật để ngăn chặn sấm sét.

Trong màn sấm chớp dày đặc như mưa này, cho dù ba tên Ma tộc này có thần thông vượt xa đám tu sĩ Hợp Thể bình thường nhưng cũng chỉ có thể hoảng sợ mà liều mạng chống đỡ.

Trong lúc này, bọn chúng không cách nào dời đi được nửa bước.

Nhưng với thần thông đi ngược với lẽ trời này, với tình trạng của Giải Đạo Nhân hiện giờ thật không thể duy trì được lâu.

Vài nhịp thở trôi qua, âm thanh sấm sét trong không trung chợt tắt đi. Trận pháp bằng lôi điện trên cao cũng phình lên rồi vỡ vụn làm nhiều mảnh sau do biến mất giống như chưa bao giờ xuất hiện vậy.

Chương 2171: Bể quan

Gần nửa canh giờ sau, trong không trung dấy lên một trận dao động ừ ừ. Ánh sáng màu xanh chợt lóe, một chiếc trận bàn xanh biếc hiện ra. Tiếp đó lại có một đạo pháp quyết nhập vào trong trận bàn.

Ngay sau đó, giọng nói vui mừng của Thảo Tật truyền tới:

"Hàn huynh, người ở bên đó có ổn không? Ở bên này đã được ta chuẩn bị chu đáo, có thể kích phát cấm chế của đại trận rồi. Người hãy dẫn dụ mấy cái hóa thân của Thánh Tổ đó vào trong dải núi, ta sẽ đem cấm chế nhốt hết bọn chúng."

"Ở bên này ta không có việc gì. Về cấm chế thì không cần phải phiền toái như vậy, cứ để dành lại cho những tên địch phía sau đi." Một tay của Hàn Lập đang nâng cái trận rồi hời hợt trả lời. Tay còn lại đang vôn vê một cây búa màu đen, hấn tỏ vẻ khá hứng thú ngắm nhìn cây búa.

Lưỡi búa này đúng là ma binh đã được tên to con mặc giáp vàng sử dụng ban nãy.

Mà xung quanh đó ngoài trừ Giải Đạo Nhân đang có vài vết thương trên cơ thể ra còn lại không có lấy một bóng người.

Nhưng hơn trăm dặm mặt đất phía dưới lại trở thành một mảng gồ ghề khúc khuỷu, không còn nguyên dáng vẻ ban đầu nữa.

Rõ ràng là nơi này vừa mới xảy ra một trận chiến vô cùng kịch liệt.

"Cái gì? Hàn huynh, ý của ngươi là..." Phải mất một lúc im lặng trong trận bàn mới vang lên giọng nói của Thảo Tật đang pha chút kinh ngạc và vẻ không thể tin được.

"Mấy cái hóa thân của Thánh Tổ vừa nãy đã bị ta và Giải huynh giải quyết gọn ghẽ. Cắm chế mà đạo hữu đang nắm giữ cứ tạm để dành lại đã." Hàn Lập khẽ phát tay, lưỡi búa màu đen liền biến mất. Sau đó hắn khẽ cười rồi trả lời.

Trong trận chiến vừa rồi, hắn phối hợp với Giải Đạo Nhân dễ dàng đánh bại ba tên Ma tộc. Nhưng cả ba tên thấy địch không lại liền vội bỏ chạy, làm cho hắn phải cuống chân cuống tay một lúc mới đem cả ba diệt gọn.

"Thần thông của Hàn huynh và Giải huynh to lớn ngoài sự tưởng tượng của ta. Thật là không gì hay bằng, như vậy thì mất trận số hai của chúng ta sẽ không gặp điều gì sơ sót!" Gã Mộc tộc to con nghe vậy liền mừng rơn. Giọng nói truyền ra từ trong trận bàn còn mang theo vài phần kính trọng.

Với thực lực của Hàn Lập vừa bày ra như vừa rồi, tất nhiên là không thể đem hắn đối đãi với những tên tu sĩ Hợp Thể Kỳ bình thường khác được. Vậy nên trong lời nói của gã Mộc tộc vừa rồi đã mang thêm vài nét kính sợ.

Hàn Lập khẽ mỉm cười, hắn đang muốn trả lời lại vài câu thông qua trận bàn. Nhưng đúng lúc này trên trời cao bỗng vang lên từng trận sấm liên miên, vô số vệt sáng màu trắng chợt lóe ra ở bốn phương tám hướng trong không trung. Tận cuối chân trời ở một hướng nào đó đang truyền đến từng đợt dao động, chỉ mới vài cái chớp mắt chúng đã thoáng lướt qua bên này.

Dường như cùng lúc đó, trong trận bàn truyền đến một âm thanh giạt mình thảng thốt của gã Mộc tộc.

Vẻ tươi cười trên mặt của Hàn Lập liền ngưng lại. Ánh mắt của hắn chớp động một lúc rồi mới truyền âm vào trong trận bàn:

"Thảo đạo hữu, dị tượng vừa rồi nghĩa là mắt trận thứ nhất đã bị phá hủy phải không?"

"Hàn huynh đoán không sai, đúng là gốc thánh thụ dự bị ở mắt trận số một đã bị phá hủy. Điều này khẳng định là mấy tên Thánh Tổ bên phe Ma tộc đã đồng loạt tấn công vào các vị trí mắt trận." Giọng nói của Thảo Tật truyền đến có pha vẻ chua xót.

"Đây là sự việc đã được dự đoán trước. Nếu vậy chắc không lâu nữa sẽ có nhóm khách thứ hai đến thăm chúng ta." Hàn Lập cười lạnh rồi trả lời.

"Hàn huynh, ngươi và Giải huynh hãy về nghỉ ngơi một chút đi. Nếu đúng là sẽ có hóa thân của Thánh Tổ khác đến, e rằng sẽ phải phiền hai người mới có thể ngăn cản được. Lúc này mọi người khôi phục được phần pháp lực nào vẫn là tốt hơn phần nấy." Gã Mộc tộc to con trầm ngâm một lúc rồi truyền âm tới.

"Lời này cũng đúng, vậy ta và Giải đạo hữu sẽ về nghỉ ngơi một chút." Hai mắt của Hàn Lập lóe lên, hắn liền vui vẻ gật đầu.

Sau đó hắn không nói gì thêm, chỉ đem trận bàn thu lại rồi cùng với Giải Đạo Nhân bay vút lên trời.

Trong phút chốc, cả hai người liền hóa thành hai dải cầu vòng phóng vút về trung tâm của dãy núi.

Mà tại nơi bọn họ mới vừa rời đi, phía dưới mặt đất bỗng nhiên tỏa ra hào quang màu xanh sáng rực. Mặt đất vốn bị hư hại nặng nề bỗng chốc mọc lên những mầm non mơn mớn. Chỉ một lúc sau, phía dưới đã được bao phủ bởi vô số cây cối rậm rạp. Những bụi cây này đang lớn lên với tốc độ

mà mắt thường có thể thấy được, một lần nữa chúng lại hóa thành những cây cổ thụ cao đến hàng trăm trượng, đem tất cả các dấu vết của trận chiến khi nãy che đậy hết thảy.

Gần nửa ngày sau, ở một nơi trong không trung cách dải núi nơi nhóm Hàn Lập đang ở khoảng vài dặm bỗng xuất hiện một tia dao động. "Âm âm âm..." từng tiếng nổ chói tai vang lên. ở cuối chân trời bỗng lóe lên một sợi tơ màu đen đang lướt tới, vô số khí đen ngùn ngụt tuôn ra, nhắm thẳng hướng vào dải núi bên này mà lao đi.

Nếu nhìn kỹ có thể thấy như có như không một tòa cung điện to như ngọn núi đang ẩn nấp ở bên trong làn khí đen kịt.

Ở bề mặt trên đỉnh tòa cung điện có bảy tên Ma tộc cả nam lẫn nữ mặc trang phục khác nhau. Bọn chúng đứng ngang hàng với nhau, đang chăm chú thảo luận về điều gì đó.

Cả bảy tên đều tỏa ra khí tức cực kỳ mạnh mẽ, rõ ràng khác xa với đám Ma tộc có tu vi Hợp Thể Kỳ bình thường.

"Bọn Xa lão quý đúng là lũ ăn hại. Cả hai nhóm chúng ta đều đã thuận lợi thành công, chỉ có bọn họ vừa đi là đã biệt tăm, báo hại chúng ta không thể không chạy thêm một chuyến." Một gã Ma tộc có vóc người cao lớn, quanh thân còn tỏa ra từng tia sáng màu lam nói với giọng bức tức.

"Nếu nói về thực lực thì năm người trong nhóm của Xa đạo hữu gần như không thua kém bao nhiêu so với bảy người chúng ta. Nếu không lúc trước đã không cho bọn họ tự động đến giải quyết mất trận nơi này. Còn tại sao đến giờ vẫn chưa thành công chắc bởi họ đã bị cấm chế nào đó vây lại." Một thiếu nữ có dáng người thướt tha khẽ cười rồi trả lời.

"Nhóm chúng ta và bên phía Toa đạo hữu đã thành công rất dễ dàng, chỉ có mỗi nhóm của Xa lão quý là có vấn đề, vậy chẳng phải là Xa lão quý vô dụng hay sao?" Gã Ma tộc to con kia ăn nói rất trắng trợn, rõ ràng là hắn có bất mãn với người gọi là "Xa lão quý" nào đó.

"Nếu năm người bọn họ chỉ bị pháp trận nhốt lại còn đỡ. Nhưng ngộ nhờ bọn họ gặp phải kẻ địch rất mạnh rồi bị giết đi, như vậy bảy người chúng ta phải cẩn thận hơn mới được." Một ông lão tóc vàng lạnh lùng nói.

"Làm sao có chuyện này được. Với thân thông của năm người bọn họ chỉ cần không gặp phải kẻ có tu vi Đại Thừa Kỳ, còn lại dù không đánh được nhưng vẫn có khả năng bảo vệ mình. Còn vì sao không liên hệ với bọn họ chắc bởi cấm chế ở nơi này quá hiệu quả, việc này cũng không có gì kỳ quái." Thiếu nữ thướt tha cười khẽ, cô ả nói với vẻ không mấy để ý đến chuyện này.

"Không cần quan tâm quá nhiều đến chuyện đó, nhưng ở nơi này có cấm chế có thể vây nhốt năm người bọn Xa lão quý thì chắc hẳn nó không hề đơn giản. Chúng ta phải cẩn thận mới được." Vẻ mặt của lão già tóc vàng vẫn lạnh băng.

"Nếu lão Quý đã nói như thế, ta sẽ cẩn thận hơn một phần." Một tên Ma tộc khác băng quơ đáp lời.

Những tên còn lại cũng gật đầu xung phải.

Ông lão tóc vàng đang định nói thêm điều gì thì vội nuốt ngược lời nói lại. Sắc mặt của lão trở nên kinh ngạc, lão vội ngẩng đầu nhìn lên bầu trời trên cao.

"Sao vậy? Lão Quý phát hiện ra điều gì sao?" Mấy tên Ma tộc khác đều cảm thấy kì quái. Gã to con không nhìn được tò mò bèn hỏi.

Nhưng không đợi ông lão tóc vàng kịp trả lời, một cỗ dao động khủng khiếp làm người ta không dám tin hiện ra trên nền trời cao. Những tia sáng màu xanh chớp động, một quang sáng màu xanh rộng mênh mông bất ngờ hiện ra, lướt tới, rồi hóa thành một tấm võng chụp xuống.

"Không ổn, tránh mau!"

Ông lão tóc vàng giật mình, chỉ kịp vội vã thét một tiếng thật lớn rồi lộn người hóa thành một con chim ưng lông vàng. Hai cánh chim ưng khê vỗ, nó liền hóa thành một vệt sáng màu vàng bay vọt ra từ trong tòa lầu.

Sáu tên Ma tộc khác cũng rất kinh hãi, bọn chúng luống cuống thi triển pháp thuật phóng vút lên cao, rồi hướng ra bốn phương tám hướng bay vọt đi.

Vàng sáng trên bầu trời rộng đến cả trăm mẫu, tốc độ của nó đang lao xuống nhanh như chớp, chỉ vừa lóe lên đã đem toàn bộ màn khí đen bên dưới bao lấy. Thậm chí có đến bốn tên Ma tộc đang cố gắng bay ra nhưng không kịp, bọn chúng liền bị tăng sáng nhốt vào.

Mà ông lão vừa vọt ra xa liền vội vàng bay ngược trở lại, khí tức trên người lão tăng vọt. Lão không nói hai lời vội vàng thi triển công kích để cứu đồng bạn ra.

Nhưng trong khoảnh khắc ngắn ngủi, tấm lưới tỏa hào quang sáng rực rồi cuộn lại tạo thành một khối quang cầu. Nó phát ra một tiếng xé gió chói tai sau đó liền biến mất hút vào nền trời trên cao.

Ba tên Ma tộc ở bên ngoài bỗng ngẩn ngơ. Cả bọn liền trở nên giận dữ rồi đuổi theo sát khối quang cầu.

Chỉ là đúng lúc này, trên không trung hơi gợn lên dao động. Hai bóng người một xanh một vàng bất ngờ hiện ra, vừa vọt chắn ngay trước mặt ba

tên Ma tộc.

Lão già có bộ tóc vàng hoảng hốt, vội mang theo cái nhìn đầy cảnh giác quét về hai người mới xuất hiện.

Bóng người màu xanh đúng là Hàn Lập vừa phá không mà đến. Hắn cũng đang liếc tới ba tên Ma tộc rồi lạnh nhạt nói:

"Ba người các ngươi đã may mắn thoát khỏi cầm chế, vậy thì hãy để ta tiễn đưa các ngươi đi trước một đoạn. Yên tâm, chờ sau khi ba người các ngươi đi rồi, ta cũng mau chóng đưa đồng bạn của các ngươi đi theo. Trên đường đi sẽ không để cho các ngươi cảm thấy cô đơn đâu."

Vừa dứt lời, bỗng nhiên Hàn Lập vồ nhẹ lên đỉnh đầu. Một cái nguyên anh vàng rực bất ngờ bay ra, tiếp đó trên người hắn phát ra một âm thanh vang rền. Nam đoàn hào quang theo đó hiện lên, trực tiếp hóa thành năm loại ảo ảnh của Cự Viên, Thái Phụng, Ngân Bằng, Kim Long, và Khổng Tước. Tất cả các ảo ảnh đang xoay chuyển không ngừng khắp bốn phía.

Nguyên anh không chút do dự vòng cánh tay nhỏ bé ra khắp bốn phía.

Cả năm đạo ảo ảnh đều lướt tới rồi nhập vào trong cơ thể của nguyên anh.

Một tiếng nổ vang lên!

Thân hình của nguyên anh bỗng nhiên phát ra hào quang màu vàng đến chói mắt. Nhưng chỉ một khoảnh khắc sau, ánh sáng màu vàng tan đi, cái nguyên anh cũng biến mất không thấy đâu nữa. Thay vào đó là một bóng người cao lớn nhìn vô cùng yêu dị.

Toàn thân người này tỏa ra hào quang chói mắt. Cho dù là thân mình hay khuôn mặt cũng đều được bao phủ bởi một lớp vảy vàng nhạt. Đầu hắn

có một chiếc sừng xanh, giữa hai chân mày còn xuất hiện thêm một con mắt tối đen vô cùng tà dị.

Hàn Lập không nói nhiều lời đã thi triển công pháp mạnh nhất, là biến thứ nhất trong Niết Bàn Thánh Thể.

Còn Giải Đạo Nhân ở bên cạnh cũng nổ ra một tiếng sấm rền trời, ở giữa giữa vô số rạch chớp điện hắt lại trở về với thân hình một con cua lớn đến cả trăm trượng.

Ba tên Ma tộc phía dưới thấy một màn như vậy, mặt tên nào tên nấy đều vô cùng khó coi!

Mấy canh giờ trôi qua, ở nơi mắt trận thứ nhất trong đại trận Mộc Giới đã bị ma khí bao trùm toàn bộ. Hiện giờ thấp thoáng phía dưới hiện lên vô số giáp sĩ của Ma tộc. Bọn chúng đang xếp thành những hàng ngũ chỉnh tề, đông nườm nượp.

Mà phía trên đại quân của Ma tộc có mấy tên Ma tộc cao cấp đang nghi hoặc nhìn ngó lẫn nhau.

"Đã mất đi liên hệ với bọn Quý đạo hữu. Tại sao hai nhóm lần lượt đi qua đây đều không có lấy một tin tức nào được truyền về. Xem ra mắt trận thứ hai thực sự có vấn đề rồi." Một tên Ma tộc dáng vẻ như thanh niên, trên thân còn khoác một chiến giáp màu đen được điêu khắc tinh xảo chậm rãi nhận định.

Chương 2172: Bảo Quyết đại thành

"Nếu đã như vậy thì không cần phải người đến đó. Hai nhóm trước đã không thể hoàn thành nhiệm vụ, xem ra ở mắt trận thứ hai có người rất mạnh bảo vệ. Vậy nếu chúng ta có đến cũng không thể thành công được." Một tên Ma tộc khắp người đầy khí màu xanh châu mây nói.

"Ta cũng nghĩ như thế. Tuy rằng không thể phá hủy mắt trận cuối cùng, cũng có nghĩa là Đại Trận Mộc Giới này vẫn tồn tại. Nhưng vì hơn phân nửa mắt trận đã bị phá hủy, uy lực của tòa đại trận này đã suy yếu rất nhiều, hẳn là đủ giúp cho không ít tộc nhân cao cấp có thể hoạt động trong đó. Chỉ cần có thể bảo tồn được lực lượng tinh nhuệ này, còn tầng lớp thấp kém có tổn thất đến mấy đi nữa cũng không đáng để chúng ta bận tâm. Với khả năng của chúng ta, nếu muốn bổ sung thủ hạ cấp thấp cũng là chuyện dễ dàng thôi. Huống chi mục đích của lần triển khai đại quân này chính là để che mắt cho hành động của Thôn Thiên đại nhân. Chỉ cần Thôn Thiên đại nhân có thể thành công, Thánh tộc chúng ta xem như có thể chính thức cư ngụ lại Linh giới." Một tên Ma tộc vóc dáng như thanh niên tỏ vẻ đồng tình.

"Thế nhưng chúng ta cũng không thể làm lơ lực lượng phòng hộ đáng sợ tại mắt trận thứ hai. Để phòng ngừa những việc phát sinh, chi bằng chúng ta lấy chỗ lúc này làm trung tâm mà bày bố trận Huyền Quang Ma Diễm. Có đại trận phòng thủ siêu cấp này, chẳng may có tu sĩ Đại Thừa Kỳ đích thân ra tay đi nữa, chúng ta cũng có khả năng ngăn trở một phần. Mà nhân lúc này chúng ta hãy tận sức đem lực lượng tinh nhuệ các nơi tập trung ở bên trong đại trận Đại Sưu. Không cần giết địch, chỉ cần bảo vệ được mình là trên hết. Nếu làm như thế, chúng ta cũng có thể kéo dài cho

Thôn Thiên đại nhân được một khoảng thời gian, lại tăng thêm vài phần cơ hội." Một tên Ma tộc có vóc dáng to cao, làn da ngăm đen trịnh trọng nói.

"Ý kiến này rất hay. Sau khi mất trận ở nơi này bị phá hủy, Mộc Giới Tuyệt Trận này đã bị suy yếu trầm trọng, chúng ta hoàn toàn có thể bố trí một tòa đại trận ngay bên trong để chống đỡ. Được, hãy giao việc này cho ta. Lần xuất phát này ta tình cờ mang theo các tài liệu để bày trận". Tên Ma tộc toàn thân bao đầy lực khí mừng rỡ nói.

"Có trận pháp tông sư như Kim huynh ra tay, việc bố đại trận tuyệt nhiên không thành vấn đề. Những người khác hãy mau đi tụ tập tất cả tộc nhân lại đây." Tên thanh niên Ma tộc mừng rỡ quyết định.

Mấy tên Ma tộc khác cũng chẳng có phản đối gì, tất cả đều đồng ý đáp ứng.

Sau đó, các bên liên can trong Ma tộc đều tự hành động theo kế hoạch.

Mà đại quân của Ma tộc đang tụ tập phía dưới sau khi nhận được mệnh lệnh, tất cả bọn chúng đều bắt đầu bận tới mắt tới mũi trong khu vực dãy núi này.

Chỉ nửa ngày sau, một trận pháp rộng hơn trăm dặm đã dần hoàn chỉnh.

Cùng lúc đó, từ bốn phương tám hướng, từng đội quân tinh nhuệ của Ma tộc cũng bay nhanh về đây. Chẳng bao lâu sau, số lượng đại quân đã vượt hơn trăm vạn.

Đúng lúc này, một trận nổ rung chuyển cả trời đất. Cuối cùng Mộc Giới Đại Trận cũng đã tích lũy đủ năng lượng. Công kích lần thứ hai này là loại công kích bằng sóng âm đã được kích phát ở khắp nơi trong vùng pháp trận.

Phe Ma tộc bị đợt công kích này gây tổn thương rất nghiêm trọng, nhưng ảnh hưởng này ở trung tâm của tòa đại trận mới được kiến tạo của Ma tộc lại có vẻ như rất nhỏ.

Điều này khiến cho lòng tin của Ma tộc tăng lên rất nhiều.

Hiển nhiên dưới sự công kích của Mộc giới đại trận, Ma tộc cũng không dám chủ động làm gì khác, chỉ ráng tận sức gia cố đại trận bên mình mà thôi.

Cứ như vậy, mỗi một hai ngày trôi qua, Đại Trận Mộc Giới lại tích tụ đủ năng lượng rồi tiến hành giết chóc quân Ma tộc.

Mà khi số lượng Ma tộc đang phân bố rải rác bị giảm đi, Mộc Giới Tuyệt Trận bắt đầu tập trung uy năng của nó tới khu vực mắt trận thứ nhất mà công kích.

Sau mấy lần công kích điên cuồng như vậy, mặc dù có đại trận Huyền Quang Ma Diễm bảo vệ nhưng số lượng các tu sĩ Ma tộc cấp thấp đã giảm đi rất nhiều.

Vốn dĩ trong đại trận có đến hơn trăm vạn quân, nhưng sau nửa tháng giỗi lảm chỉ còn lại tám đến chín vạn mà thôi.

Có thể sống sót dưới sự công kích liên miên của pháp trận suốt nửa tháng ròng như vậy, đa số nhưng tu sĩ này đều có tu vi ít nhất đã trên Hóa Thần Kỳ.

Mà số lượng quân bị nhốt vào tòa đại trận Mộc Giới đã chiếm hơn phân nửa quân số bên phe Ma tộc.

Một đỉnh núi cao lớn nằm ngay trong tòa đại trận Mộc giới có một đài cao được dựng lên một cách sơ sài, đại trưởng lão lâm thời của Mộc tộc lộ

rõ vẻ lo lắng trên khuôn mặt. Hắn đang nhìn về quãng sáng phía trước.

Trong quãng sáng, vô số phù vân đang sáng lấp lánh, biến hóa liên tục.

Quang sáng chốc chốc lại phát ra âm thanh ông ông, chớp động co giãn không ngừng.

Bên dưới quang sáng, bốn phía pháp trận lại có tám ông lão người Mộc tộc, cả đám tóc trắng xóa, thần sắc tiêu tụy dị thường, nhưng hai mắt vẫn nhắm nghiền, mười ngón tay vẫn xoay chuyển, kết quyết, niệm chú không ngừng.

Chính là tám vị Mộc Linh có danh tiếng lừng lẫy của Mộc tộc.

Đột nhiên, quang sáng phát ra một tiếng trầm đục, rồi sau đó hào quang ảm đạm, vỡ tan nát.

Tám ông lão kêu lên một tiếng đau đớn, đồng loạt học máu thổ huyết. Tiếp đó, máu đen từ thất khiếu trào ra không ngừng. Thoáng cái, linh lực trên người bọn họ biến thành hư ảo, không còn chút sinh khí.

Tám lão giả Mộc tộc này bị lực Thiên Điểm phản phệ, trong nháy mắt đã hao hết thọ nguyên mà mất mạng.

Đại trưởng lão tạm thời của Mộc tộc đang đợi chờ kết quả lập tức tái mặt, lại hiện ra vẻ đau xót, liền khoát tay về phía dưới đài.

Lập tức có hơn mười vệ sĩ Mộc tộc đi lên đài cao, cẩn thận bế di hài của tám vị Mộc Linh xuống đài.

Trong cùng thời gian, lại có tám gã Mộc tộc, khoảng năm sáu chục tuổi, lại đi lên, không chút do dự ngồi xuống xếp bằng ngay tại chỗ Mộc linh bát tử vừa mất mạng.

"Tám vị tiên bối đã vì tương lai của tộc ta mà ra đi. Còn lại một bộ phận chưa suy tính xong đành nhờ đến các vị. Mong rằng chư vị tận sức." Đại trưởng lão lâm thời của Mộc tộc ôm quyền, hướng tám tên tộc nhân thân sắc nghiêm nghị nói.

"Đại trưởng lão yên tâm, chúng ta tuy rằng chỉ là văn bối của tám vị tiên bối trong thuật thôi toán, nhưng sẽ đem hết khả năng." Một trong tám người trả lời với vẻ rất nghiêm trang.

Đại trưởng lão gật đầu, khoát tay áo ra hiệu bắt đầu.

Sau đó, tám gã Mộc tộc mới xuất hiện này lập tức kết quyết niệm chú.

Trong pháp trận, linh quang chột lóe, quang sáng vốn đã biến mất lại hiện ra một lần nữa.

Phép bói lại bắt đầu.

Nhưng chỉ khoảng thời gian một chén trà nhỏ sau khi quang sáng hiện ra, đột nhiên dưới đài truyền đến tiếng xôn xao. Sau đó một tên tu sĩ cao cấp của Mộc tộc vọt lên, hần tiến đến Đại trưởng lão đưa một chiếc thẻ ngọc rồi kinh hoảng nói:

"Đại trưởng lão, tin từ thành Mộc Miên truyền đến, có tu sĩ cao cấp của Ma tộc lên đến, hiện giờ đã tấn công tới thánh địa."

"Cái gì? Sao lại xảy ra chuyện này? Ba tên Thánh Tổ của Ma tộc đã bị cầm chân, còn mấy tên khác làm sao có thể làm nổi việc này! Mà thủ vệ ở thành Mộc Miên làm gì rồi?" Đại trưởng lão tạm thời của Mộc tộc sẵn cơn buồn bực vì sự ra đi của tám vị Mộc Linh, nay nghe được tin này lập tức thấy đầu óc choáng váng, không khỏi tức giận rống lên thật to.

Đại trưởng lão tối sầm mặt đón lấy thẻ ngọc rồi áp lên trán.

Việc này cũng khiến mấy tên Mộc tộc trưởng lão khác không khỏi kinh hãi, tất cả đều nhìn chằm chằm vào Đại trưởng lão, nhất thời cũng không có hành động gì khác.

Chỉ trong nháy mắt, nét mặt dữ tợn của Đại trưởng lão lâm thời của Mộc tộc liền biến mất, đã sớm biến thành tái nhợt, linh khí toàn thân trong cơ thể cơ hồ cũng tiêu biến theo.

"Để ta xem thử!" Một tên trưởng lão rút cuộc nhịn không được. Hắn đột ngột tiến lên giật vội lấy cái thẻ ngọc từ tay Đại trưởng lão rồi dụng thần niệm, xem xét bên trong.

Chỉ một lát sau, sắc mặt vị trưởng lão này cũng tái mét không chút huyết sắc, miệng mấp máy thì thào như mê sảng:

"Sao lại như thế! Thánh thụ đã bị hủy diệt. Đại trưởng lão đang dưỡng thương cũng ngã xuống cùng với Thánh thụ. Thế là xong rồi! Mộc tộc phải kết thúc ở đây..."

Các trưởng lão khác của Mộc tộc nghe được những lời này thì khuôn mặt co rúm lại nhưng chẳng ai lên tiếng nữa. Mọi người liền vội đón lấy ngọc giản, tự mình dùng thần niệm kiểm tra lại tin tức bên trong.

Tuy bọn họ đã có chuẩn bị trước, nhưng sau khi xem xong ngọc giản, vẻ mặt ai nấy đều ngơ ngẩn khó coi vô cùng. Thậm chí có hai người thần kinh run rẩy loạng choạng, thiếu chút nữa đã khụy xuống.

"Được rồi! Sự tình đã xảy ra như thế, thì dù có kinh hoàng cũng chẳng giải quyết được việc gì. Trước mắt phải tìm cách khắc phục hậu quả cái đã. Cho dù Mộc tộc chúng ta không thể tự thân độc lập được nữa, thì hiện tại vẫn phải bảo toàn cho mấy trăm triệu tộc nhân trước mới là quan trọng."

Đại trưởng lão tạm thời của Mộc tộc đột ngột vươn mình đứng thẳng lên, nghiêng răng nói mạnh mẽ.

Tuy rằng vẫn còn chút khó coi, nhưng sắc mặt của lão đã khôi phục phần nào sự trấn định vốn có.

"Dù sao cũng không phải bước đường cùng. Trong tay chúng ta vẫn còn vài cây Thánh thụ dự phòng. Chỉ cần có thể bảo tồn cho tộc đàn được sinh tồn, sau này Mộc tộc chúng ta hoàn toàn có khả năng lại xuất hiện tu sỹ Đại Thừa Kỳ. Vẫn còn đó cơ hội để Mộc tộc an ổn tại Linh giới."

Các trưởng lão khác đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng cũng khôi phục lại vài phần khí lực rồi miễn cưỡng đồng ý như thế.

"Hiện tại, chúng ta phải phong tỏa tin tức này lại. Sau đó từng bước một thực thi kế sách rút lui để bảo toàn lực lượng..."

Trên đài, giọng nói trao đổi qua lại của những người bọn họ nhanh chóng trở nên nhỏ xuống, mọi người bắt đầu âm trầm bàn định kế sách.

Ba ngày sau!

Trên không trung một khu rừng rậm, một nhóm người đang vội vã phi hành. Hàn Lập cũng ở trong ấy. Hắn lặng lẽ điều khiển đoàn hào quang nhanh chóng vút đi.

Nơi này cách xa Mộc Giới Tuyệt Trần ngàn vạn dặm. Nửa ngày trước, hắc và nữ tử của Dạ xoa tộc cũng vừa được biết tin từ Thảo Tật. Thánh thụ ở sau thành Mộc Miên đã bị hủy, đại trưởng lão của Mộc tộc cũng đã ngã xuống.

Mà lúc này, đại quân của Mộc tộc trong đại trận đã sớm rút lui hết bảy tám phần. Hơn nữa, hội đồng trưởng lão của Mộc tộc cũng đã đưa ra quyết

định, họ sẽ kích phát toàn bộ uy lực của mắt trận thứ hai để tự bạo cả tòa Mộc Giới Tuyệt Trận, hy vọng có thể diệt được bao nhiêu Ma tộc thì hay bấy nhiêu.

Cũng may là trưởng lão hội cuối cùng cũng thông báo cho tu sĩ cao cấp của các tộc khác một tiếng. Nếu không, một khi Mộc Giới Đại Trận tự bạo thì ngay bọn họ cũng bị liên lụy.

Thánh thụ và Đại trưởng lão của Mộc tộc đã không còn nữa, thì dù có thắng trận đại chiến cũng không còn ý nghĩa gì.

Sau khi Hàn Lập rời khỏi mắt trận thứ hai, lúc này mang theo các tu sĩ nhân tộc vốn hiệp trợ Mộc tộc bảo vệ tòa đại trận nhanh chóng rút lui mà trở về thành Mộc Miên.

Liên quân các tộc ở những địa phương khác, một khi nghe được tin tức này chắc cũng đồng loạt rút quân rồi.

Chương 2173: Tòa cực sơn thứ ba

Giải Đạo Nhân vẫn thông dong không nhanh không chậm bám sát theo Hàn Lập. Còn những người đến từ các tộc khác ai nấy đều buồn bực ủ rũ không nói năng gì.

Bỗng từ một nơi rất xa phía sau lưng truyền đến một trận nổ long trời! Kèm theo đó là một cơn sóng khí cuốn đến làm cho mặt đất bên dưới chao đảo lắc lư.

Những tu sĩ của các tộc trở nên nhón nháo, mỗi người mang theo một sắc thái khác nhau nhìn lại phía sau lưng.

Trận dao động kinh khủng này tất nhiên là kết quả của việc Mộc tộc kích nổ tòa đại trận Mộc Giới. Tuy cách xa như vậy mà vẫn có thể cảm nhận được dao động đến bậc này thì có thể đoán được số phận của đám Ma tộc bị vây hãm bên trong.

Chỉ sợ ngoài trừ những hóa thân của Thánh Tổ thì tất cả Ma tộc trong đó đã bồi táng theo tòa trận pháp rồi.

Điều này cũng khó trách tại sao Mộc tộc lại làm như vậy.

Phải biết rằng Mộc tộc bị rơi vào kết cục như hiện giờ đều do Ma tộc xâm chiếm mà tạo lên. Tất cả mọi người già trẻ lớn bé của Mộc tộc đều hận Ma tộc đến thấu xương.

Chính vì vậy nên hội đồng trưởng lão của Mộc tộc đã không tiếc trả giá cả tòa pháp trận để đáp lại cho lũ Ma tộc một đòn thật đau, làm cho tất cả

lực lượng tinh nhuệ của chúng bị chôn vùi theo.

Nhưng việc mất đi thánh địa và tu sĩ Đại Thừa Kỳ làm cho Mộc tộc từ nay sẽ không thể tồn tại độc lập ở Linh giới được nữa. Sau này họ phải đầu nhập vào các bộ tộc khác hoặc chuyển đến một nơi hẻo lánh nào đó để định cư. Ngoài ra Nhân tộc và các tộc khác hiện giờ sẽ không vì một bộ tộc đã suy yếu không được xếp ngang hàng với mình mà liều sống liều chết thực hiện hiệp ước liên minh lúc trước.

Trong lòng Hàn Lập cân nhắc hết thảy mọi việc rồi phát tay ra lệnh cho toàn đội ngũ tăng nhanh tốc độ.

Lúc này Ma tộc đã chịu tổn thương nặng nề, nhưng khi không còn đại trận ngăn cản nữa, ai mà biết liệu mấy lão Thánh Tổ có nổi điên rồi trút sự giận dữ lên đầu bọn họ không. Vì để phòng ngừa những chuyện chẳng may, tốt nhất là vẫn nên sớm chạy về thành Mộc Miên a.

Những tu sĩ đến từ các tộc vừa thấy Hàn Lập hạ lệnh, ai nấy đều không dám chậm trễ thúc động toàn bộ pháp lực trong cơ thể. Từng tiếng xé gió 'Veo veo' nổi lên, vô số đoàn hào quang bắn thẳng về cuối chân trời.

Hai tháng sau, lơ lửng trong không trung phía trên một đỉnh núi gần với thành Mộc Miên, Hàn Lập đang nói chuyện gì đó với Mạc Giản Ly và Ngao Khiếu lão tổ.

Đứng phía sau Hàn Lập là Giải Đạo Nhân và tiểu nha đầu Chu Quả Nhi.

Còn sau lưng Ngao Khiếu lão tổ chính là Ngân Nguyệt đang đứng chấp tay. Có điều lúc này vẻ mặt của nàng rất lạnh nhạt, từ đầu tới giờ nàng chỉ lặng im đứng nghe ba người nói chuyện với nhau mà không động đậy chút nào.

"Lần này cứu viện cho Mộc tộc lại không ngờ đi đến kết quả như vậy. Mộc tộc đã đưa ra quyết định, bọn họ được chia ra làm nhiều nhóm, mỗi bộ phận lại được nhập vào với mỗi tộc chúng ta, từ nay về sau sẽ phụ thuộc vào chúng ta. Còn một nhóm khác lại tiến sâu vào nơi hoang dã tìm kiếm một nơi bí ẩn rồi ẩn cư ở đó." Mạc Giản Ly thở dài.

"Cách giải quyết như vậy thật sáng suốt. Trong vòng một vạn năm về sau, chỉ cần Mộc tộc xuất hiện được một tu sĩ Đại Thừa, rồi triệu tập toàn bộ những người trong tộc trở về, sau đó lại định cư an ổn ở Linh giới một lần nữa là chuyện có thể làm được. Nhưng nếu thiếu may mắn mà không xuất hiện được gã Đại Thừa Kỳ nào, chỉ e sau vạn năm nữa Mộc tộc sẽ biến mất hoàn toàn ở Linh giới." Ngao Khiếu lão tổ thản nhiên đáp lời.

"Xem ra trong thời gian tới Mộc tộc sẽ tụt dốc không phanh là chuyện khó tránh khỏi. Thiếu đi bộ phận này làm ảnh hưởng đến kế hoạch liên minh của các tộc. Không biết hai tiên bối đã có đối sách nào chưa?" Hàn Lập chậm rãi hỏi.

"Thiếu đi Mộc tộc sẽ làm lực lượng của liên minh bị giảm đi rất nhiều, nhưng tình huống của Ma tộc lúc này cũng không được tính là tốt đẹp gì. Hơn nữa thời gian hai giới điện tách ra đã gần tới. Chỉ cần chúng ta kiên trì thêm một chút là không đánh cũng có thể thắng. Cho dù Ma tộc có lấy địa bàn của Mộc tộc làm nơi để miễn cưỡng định cư ở Linh giới, nhưng không có được lực lượng bổ xung thì sao đối phó được sự hợp đồng giữa các tộc chúng ta. Hiện giờ chúng ta chỉ cần trở về trong tộc để xem ba gã thủy tổ của Ma tộc có thực sự tiến vào Linh giới không, rồi kịp thời đưa ra kế sách ứng phó mới là việc quan trọng." Ngao Khiếu trả lời.

"Nếu hai tiên bối đã có kế hoạch trước, như vậy khiến vẫn bối an tâm hơn. Chuyển trở về trong tộc lần này vẫn bối muốn bế quan tu luyện. Chỉ lo là trong khoảng thời gian ngắn sẽ không thể giúp sức cho hai tộc chúng ta bao nhiêu." Hàn Lập gật đầu rồi lại nói với về tiệc nuôi.

"Ha ha, sau này đạo hữu có thể tiến cấp Đại Thừa Kỳ mới chính là sự giúp đỡ lớn nhất trong tộc chúng ta. Huống hồ với tuổi của ngươi, không chừng trong mười vạn năm tới sẽ là chỗ dựa lớn nhất của cả hai tộc. Mặc việc phiền toái trước mắt này cứ để cho hai lão già bọn ta lo là được." Mạc Giản Ly cười ha ha đáp lời.

Sau khi biết việc Hàn Lập một mạch chém chết mười mấy cái hóa thân của Thánh Tổ trong đại trận Mộc Giới, vi tu sĩ Đại Thừa của Nhân tộc này rất mừng rỡ. Ánh mắt của hắn càng coi trọng thêm việc tiến cấp của Hàn Lập sau này.

"Lần tu luyện này đạo hữu đừng trở về Thiên Uyên Thành, tốt nhất hãy đi tìm một nơi khác đi!" Ngao Khiếu lão tổ như sực nhớ ra điều gì rồi bỗng nhiên dặn dò.

"Thành Thiên Uyên lúc này đã đầy lùi được Ma tộc nhưng vẫn không được an ổn lắm. Mà trong lần bế quan này vẫn bối không muốn bị quấy rầy cho nên sẽ đi tìm một nơi yên tĩnh khác. Một khi tu vi không tiến bộ thì sợ rằng sẽ không dễ dàng khiến cho văn bối xuất quan." Hàn Lập cười cười đáp lại.

Hắn tự tin như vậy bởi vì trong tay hắn đang nắm giữ một lượng lớn Di Ma Kim. Với số Di Ma Kim lớn đến mức này hắn là dư sức giúp cho tu vi của hắn tiến vào cảnh giới Hợp Thể Hậu Kỳ Đỉnh Phong.

"Như vậy cũng tốt. Lúc này Ma tộc đã cài rất nhiều mật thám vào trong Nhân tộc của chúng ta. Sự việc bế quan của ngươi càng ít người biết càng tốt. Hai người bọn ta cũng sẽ không hỏi ngươi bế quan ở đâu, chỉ mong rằng mọi chuyện của ngươi sẽ được tiến hành thuận lợi." Mạc Giản Ly gật đầu đồng ý.

"Linh Lung, cháu lại đây. Theo ước định lúc trước ta liền giao nó cho ngươi. Mong rằng ngươi sớm luyện thành bí thuật kia để giúp nó không chế sự đau khổ trong cơ thể do công pháp phản phệ." Ngao Khiếu lão tổ phát tay bảo Ngân Nguyệt đi tới trước rồi cười nói với Hàn Lập.

"Xin tiên bối an tâm, lần bế quan trước vẫn bối đã tu luyện thành công bí thuật này. Tin chắc là về sau sẽ không khiến Linh Lung đạo hữu phải lo lắng trong tu luyện." Hàn Lập nhanh nhẩu hứa hẹn.

"Được như vậy khiến lão phu rất an tâm. Linh Lung, tạm thời về sau ngươi phải nghe theo sự sắp xếp của Hàn đạo hữu, nếu không có sự cho phép của ta thì tuyệt đối không được rời đi. Nếu không nghe lời thì đừng nên gọi ta là tổ phụ nữa." Ngao Khiếu quay qua Ngân Nguyệt rồi nghiêm khắc dặn dò.

"Vâng thưa tổ phụ!" Ngân Nguyệt nhìn thoáng qua Hàn Lập, lời nói từ trong miệng nàng buông ra vẫn hết sức trong trẻo và lạnh lùng.

"Thời gian cũng không còn sớm nữa, Hàn đạo hữu hãy khởi hành trước đi. Đợi mấy ngày nữa hai người bọn ta đem mọi chuyện ở Mộc tộc xử lý xong xuôi cũng sẽ trở về trong tộc." Mạc Giản Ly nghiêm nghị nói.

"Thời gian cũng đã tới rồi. Vậy vẫn bối xin trở về trong tộc trước." Hàn Lập ngẩng đầu nhìn bóng mặt trời trên cao rồi quay qua ôm quyền với Hai lão Đại Thừa.

Hai người bọn Ngao Khiếu cũng mỉm cười đáp lễ lại.

Hàn Lập phát tay thả ra một chiếc thuyền bằng ngọc bích xanh biếc sáng ngời. Thân hình hắn hơi nhoáng lên đã đứng trên chiếc thuyền đang lơ lửng trong không trung.

Ba người Giải Đạo Nhân, Chu Quả Nhi, Ngân Nguyệt cũng theo sát vào trong thuyền.

Một đạo pháp quyết truyền tới!

Chiếc thuyền ngọc rung lên rồi phát ra một tiếng trầm thấp rạch trời bay đi. Sau vài cái chớp động nó đã hóa thành một đốm sáng màu xanh bé xíu tận cuối chân trời.

Năm tháng sau, ở một dãy núi trải dài liên miên nằm giữa hai lãnh thổ của hai tộc Nhân và Yêu. Trên đỉnh một ngọn núi đang lơ lửng là chiếc thuyền bằng ngọc màu xanh.

Hàn Lập đứng thẳng tắp trên mũi thuyền, hai mắt nhắm nghiền, hắn đang đem lượng thần niệm khổng lồ được thả ra hết cỡ chậm rãi quét khắp bốn phương tám hướng.

Ba người nhóm Ngân Nguyệt đứng im phía sau, tất cả đều lặng im không hé câu nào.

"Được rồi, trong phạm vi mấy vạn dặm không hề có ai khác. Chúng ta hãy mở động phủ ở nơi này đi." Hai mắt của Hàn Lập trợn to, hắn tỏ vẻ rất hài lòng.

Vừa dứt lời, tay áo khế run lên bắn ra hơn mười đốm sáng màu xanh, rồi hóa thành những con khôi lồ hình dáng như những con vượn lớn. Sau khi được phân phó, chúng liền lao xuống ngọn núi phía dưới.

Những tia sáng màu xanh chớp nháy trên mười ngón tay của mỗi con vượn cắt lên đá núi như cắt vào đậu hũ. Chỉ một lát sau, trong lòng núi đã hiện ra một tòa động phủ rộng rãi. Bên trong còn có cả vườn thuốc, phòng luyện đan, kiến trúc hoàn hảo, không thiếu bất cứ thứ gì.

Hào quang màu xanh lóe lên, những con vượn này lại trở ra từ trong lòng núi.

Hàn Lập khẽ nói một câu rồi dẫn mọi người xuống phía dưới. Tiện tay hắt quăng ra liên tiếp những cây trận kỳ và một khối trận bàn, hóa thành từng phiến mây sáng chìm vào hư không gần đó.

Chẳng mấy chốc hắn đã tùy tiện bố trí vài tòa cấm chế lợi hại, đem toàn bộ động phủ che kín vào bên trong.

Chờ cho tất cả đi vào gian phòng lớn giữa tòa động, Hàn Lập dẫn dò mọi người một lúc rồi đi tới một gian phòng bí mật tại nơi sâu nhất của động phủ, đem cửa đá đóng kín lại.

Ở trong gian phòng, Hàn Lập ngồi xếp bằng xuống rồi nhớ lại tất cả khẩu quyết của bí thuật vận dụng thần niệm do Ngao Khiếu lão tổ truyền cho, hắn cẩn thận tìm hiểu kỹ lưỡng thêm một lần nữa. Sau đó mới bắt đầu tu luyện pháp quyết bắt đầu tu luyện bí thuật này.

Hiện giờ hắn phải tu luyện thành công toàn bộ bí thuật này, làm cho Ngân Nguyệt không gặp phải lo lắng gì do công pháp mang lại. Còn việc tu luyện công pháp khác đành tạm gác lại sau.

Một lát sau, Hàn Lập nhắm nghiền hai mắt. Bên ngoài thân thể hắn nổi lên một tầng hào quang ngũ sắc. Màn hào quang này đang cùng với những tia sáng trong cơ thể hắn di động không ngừng.

Nhưng ngược lại toàn thân hắn vẫn không nhúc nhích, thoát nhìn y như một pho tượng gỗ vậy.

Một năm rưỡi trôi qua, màn hào quang ngũ sắc diễm lệ bên ngoài chợt tắt đi. Hàn Lập mở khẽ hai mắt, trên mặt hiện lên đôi nét trầm tư.

"Bí thuật này ngoài trừ giúp cho thần niệm lớn thêm một ít, hơn nữa đối với việc dưỡng tâm dưỡng khí lại rất có hiệu quả. Ngao Khiếu lão tổ không hổ danh là vi Đại Thừa duy nhất của Yêu tộc trong suốt mấy vạn năm qua, thiên tư thật hơn người mới có thể sáng tạo ra bí thuật này."

Hàn Lập tự thì thầm, bỗng nhiên thần niệm của hắn mở ra quét khắp toàn căn động phủ.

Sau đó, hắn liền phát hiện ra Ngân Nguyệt đang tu luyện ở căn phòng bên cạnh, cũng không cách quá xa nơi này.

Vẻ mặt của nàng vẫn bình thản, có vẻ như vẫn chưa phát hiện ra thần niệm của Hàn Lập đang quan sát mình.

Hàn Lập lặng im ngấm nhìn nàng trong chốc lát rồi khẽ gật đầu, thu hồi thần niệm trở lại.

Hắn suy nghĩ một lúc, bàn tay khẽ lật, trong tay lại hiện ra thêm một khối khoáng thạch nửa trắng nửa đen.

Chương 2174: Chuẩn bị

Khối khoáng thạch này chỉ nhỏ như quả trứng gà, mặt ngoài sần sùi chóp chóp nháy nháy hào quang, thật giống như một cục kim loại vậy.

Đây đúng là khối Dị Ma Kim được Hàn Lập mang về từ Ma giới.

"Phốc!"

Hàn Lập dùng ngón tay vẽ một vòng vào hư không phía trước khối khoáng thạch. Một sợi dao động màu đen nhỏ như sợi tóc lóe tới.

Khối khoáng thạch hai màu đen trắng bất ngờ bị cắt làm hai mà không tiếng động nào phát ra. Ở giữa chúng chợt hiện ra một viên ngọc sáng nhỏ như hạt đậu.

Hai ngón tay nhoáng lên như tia chớp, nháy mắt đã kẹp viên ngọc vào giữa một cách rất chuẩn xác.

Hàn Lập ngấm nhìn hạt ngọc một lúc, tay áo lại khẽ phất vào hư không.

Hơn mười lá cờ ngũ sắc bay ra từ trong tay áo, khẽ chớp động rồi chúng chìm vào bốn phía quanh đó, không thấy đâu nữa.

Ngay sau đó, một tầng mây ngũ sắc hiện ra bao phủ kín mít cả gian phòng.

Tiếng sấm vang lên, hơn mười tia chớp điện màu vàng tuôn ra.

Giữa những sợi tia điện vàng chẳng chịt, viên ngọc bị cắt vụn thành nhiều mảnh. Nguyên khí nơi đó đẩy lên nhọn nhọn, một cột sáng màu xám trắng bay vọt ra khỏi lòng bàn tay.

Nhưng Hàn Lập đã đề phòng từ trước, năm ngón tay của hắn khẽ vỗ lên không trung.

Ngay lập tức trên nóc gian phòng bỗng nhiên hiện ra thêm một bàn tay màu vàng rực, nó không hề do dự vỗ xuống.

"Oanh", luồng lực vô hình mạnh kinh người từ trên cao ập xuống. Vậy mà cột sáng liền bị nén lại thành, một khối quang cầu màu xám trắng lớn cỡ một nắm tay.

Hàn Lập thấy vậy mới thả lỏng khuôn mặt, tay hắn quét tới đã chụp khối quang cầu vào lòng bàn tay rất vững vàng.

Tiếp đó hai mắt hắn tỏa ra những tia sáng màu lam nhọn hoắt. Từng tiếng ve ve vang lên, một sợi tơ trong suốt bé xíu bắn ra, chọt lóe lên rồi nhập vào sâu trong khối quang cầu.

Khối quang cầu rung lên, phát ra từng tràng âm thanh ông ông. Nhưng dưới sự bao bọc của màn ký hiệu màu vàng đang chớp nháy, nó lại trở về trạng thái yên tĩnh như lúc đầu.

Hai mắt của Hàn Lập khép hờ rồi bắt đầu yên lặng vận công.

Mãi nửa ngày sau hai mắt của hắn mới mở to ra. Lúc này, sợi tơ trong suốt đã sớm cuốn trở về, chẳng những thế mà đám ký hiệu màu vàng cũng đã biến mất không thấy đâu nữa.

Hàn Lập dùng thần niệm quét kỹ một vòng toàn bộ cơ thể. Hắn thấy pháp lực của mình đã tăng thêm một tia nhỏ, trên mặt liền không dấu nổi

nét tươi cười. Nhưng khi nhìn thấy một sợi tơ màu lục thì hàng lông mày lại khẽ nhúu chặt.

Pháp quyết trên tay hắn mau chóng biến đổi. Bên ngoài cơ thể bỗng nhiên hiện lên một màn sáng màu xám lơ mờ. Lại có thêm một cỗ khí tức kỳ dị tản ra khắp nơi.

Đây chính là phương pháp luyện hóa Địa Âm Sát Khí mà hắn lấy được ở Quang Nguyên Trai của Lam Đình.

Nó giúp luyện hóa sạch sẽ Địa Âm Sát Khí lẫn tạp trong khối quang cầu đã được hấp thu vào cơ thể. Như vậy sẽ không phải lo lắng tới những hiểm họa phía sau.

Cũng chỉ nửa canh giờ trôi qua, Hàn Lập đã dừng pháp quyết này lại. Sau đó trong tay hắn lại hiện ra thêm một khối Dị Ma Kim khác.

Sợi dao động màu đen nhỏ như sợi tóc lóe lên, khối Dị Ma Kim bị cắt ra làm đôi rồi rơi xuống. Bàn tay của Hàn Lập chụp lấy viên ngọc, rồi lại tiếp tục quá trình hấp thu năng lượng ẩn chứa ở bên trong.

Cứ như vậy ngày này qua ngày khác, Hàn Lập cứ ngồi trong gian phòng lặp đi lặp lại hành động nhàm chán này.

Mỗi ngày không ngừng hấp thu năng lượng, luyện hóa Địa Âm Sát Khí, rồi cảm nhận pháp lực trong cơ thể đang lớn dần lên.

Thoáng chốc đã trôi qua hai năm.

Một lần nữa Hàn Lập luyện hóa sạch sẽ sợi Địa Âm Sát Khí còn sót lại trong cơ thể, sau đó hắn thở phào nhẹ nhõm, đưa ánh mắt nhìn tới một chỗ gần đó.

Trên mặt đất ở gần chỗ hắc đang ngồi xếp bằng có một đống những miếng Dị Ma Kim đã bị cắt. Chúng được quăng chồng chất lên nhau, cao cỡ một trượng, vẻ ngoài vẫn lấp lánh sáng bóng.

Tùng này Dị Ma Kim ước chừng đã tổn hết chín phần hắc mang về từ Ma giới. Mà cách đây không lâu khi mới hấp thụ xong một viên Dị Ma Kim, nhưng Hàn Lập lại phát hiện ra nó không còn làm cho pháp lực của mình tăng thêm nữa. Tất nhiên là bởi vì tu vi của hắc đã tiến tới Hợp Thể Hậu Kỳ đỉnh phong, pháp lực trong cơ thể so với lúc trước khi bế quan đã tăng thêm ba phần.

Mà tất cả chuyện này chỉ diễn ra vùn vện trong hai năm ngắn ngủi.

Nếu kể cho các tu sĩ Hợp Thể Kỳ khác nghe chỉ e là bọn họ sẽ trợn mắt cứng lưỡi, căn bản là bọn họ sẽ chẳng tin vào chuyện này.

Dù sao đối với tu sĩ có cảnh giới Hợp Thể Kỳ như Hàn Lập nếu chỉ dựa vào việc khổ sở ngồi tu luyện ít nhất phải mất mấy trăm năm, thậm chí đến cả ngàn năm mới có thể tiến được bước này. Mà Hàn Lập chỉ mất có hai năm, chỉ sợ là ngay cả linh đan diệu dược của Tiên giới cũng không có khả năng làm được chuyện đi ngược với lẽ trời này.

Tuy tu vi của mình đã vào bước có thể đột phá cảnh giới, nhưng Hàn Lập vẫn không có ý định sẽ đột phá chương ngại Đại Thừa Kỳ vào lúc này.

Hắc lại dành thêm một năm để ngồi trong gian phòng chăm chỉ củng cố tất cả pháp lực mới được luyện hóa. Đợi cho mọi thứ yên ổn, cổ tay hắc lại khẽ run lên, bỗng nhiên một vệt sáng màu trắng từ trong vòng trũ vật bay ra. Nó đón gió lớn lên, hóa thành một cái hộp ngọc trong suốt dài khoảng vài thước, mặt ngoài được dán chi chít các lá bùa màu bạc sáng lấp lánh.

Hàn Lập há miệng thối ra một làn sương màu xanh biếc làm các lá bùa trên hộp ngọc chao đảo rơi xuống.

Ngón tay hắn lại khẽ diêm về hộp ngọc.

"*Phanh!*" Nắp hộp tự động mở, để lộ ra một quả gạo màu đỏ như máu. Quả gạo này dài hơn một thước, một đầu to như cánh tay của trẻ con, một đầu lại nhọn hoắt. Đây đúng là một quả Huyết Nha Mễ thượng hạng đã được Hàn Lập đem về từ Ma giới.

Hàn Lập chụp tới, Huyết Nha Mễ chợt lóe lên rồi hiện ra trong tay hắn, tỏa ra từng làn hương thơm thoang thoảng.

"Không hổ danh là Huyết Nha Mễ thượng hạng, so với mấy trái bình thường thì nó mạnh hơn rất nhiều. Nếu dùng nó để phụ trợ cho Bách Mạch Luyện Bảo Quyết chắc chắn sẽ khiến cho tốc độ tu luyện nhanh hơn không ít." Hàn Lập nôn nóng vuốt nhẹ trên bề mặt trơn bóng của quả gạo, ngoài miệng thì thảo như tự nhủ.

Môn Bách Mạch Luyện Bảo Quyết kia đã được hắn luyện thành công một phần, nhưng đề tu luyện toàn bộ môn bí thuật của Tiên giới này thì còn quá sớm để nói. Nếu chỉ với độ rắn chắc của thân thể Hàn Lập lúc trước sẽ phải mất cả trăm năm mới có hi vọng tu luyện thành công.

Đương nhiên việc này cũng bởi thân thể của Hàn Lập rất mạnh mẽ mới có khả năng. Nếu đổi lại là một gã tu sĩ Hợp Thể Kỳ có thân thể bình thường khác, cho dù mất mấy trăm năm, thậm chí là hơn ngàn năm đi nữa cũng không có hy vọng tu luyện được bí thuật của Tiên giới này. Không khéo còn bị công pháp phản phệ làm kinh mạch đứt đoạn, thân thể vỡ nát cũng là chuyện bình thường.

Ngược lại Hàn Lập đã được Tẩy Linh Trì và Tịnh Linh Liên thay gân đổi cốt, độ cứng rắn của thân thể hắn lúc này đã cách biệt trước đó rất nhiều. Lúc này có thêm sự trợ giúp kỳ diệu của Huyết Nha Mễ nên tin rằng thời gian tu luyện của hắn sẽ ngắn đi không ít.

Vì vậy hắn rất tin tưởng vào khả năng thành công của việc tu luyện Bách Mạch Luyện Bảo Quyết.

Chắc rằng sau khi tu luyện thành công sẽ làm thân thể mình cứng rắn và có thần thông không thua gì so với bảo vật. Đối với việc vượt qua chương ngại để tiến vào Đại Thừa Kỳ cũng có giúp ích rất lớn.

Một mặt Hàn Lập thâm cân nhắc, mặt khác hắn đem một cỗ pháp lực tinh thuần nóng bỏng chậm rãi rót vào trong Huyết Nha Mễ.

Ngay lập tức, Huyết Nha Mễ bị một làn hào quang màu trắng bao kín lấy. Nó liền tản ra mùi hương gạo thơm nhẹ nhàng, chỉ một chút sau đã biến thành cơm chín có thể ăn được.

Hàn Lập không chút ngại ngùng đưa Huyết Nha Mễ kề lên miệng rồi cắn một miếng to.

Trong phút chốc, nguyên quả Huyết Nha Mễ đã được ăn vào trong bụng, sau đó hóa thành những dòng nhiệt chảy cuồn cuộn khắp các kinh mạch trong cơ thể.

Về mặt của Hàn Lập trở nên nghiêm nghị, hắn giơ tay bấm niệm pháp quyết. Hào quang màu vàng lóe lên sau lưng, một cái pháp tướng ba đầu sáu tay hiện ra, cũng đang bắt đầu tu luyện theo khẩu quyết của bí thuật.

Xuân đi, Hạ đến, Thu qua, Đông tới. thời gian thấm thoát thoi đưa. Mới vậy mà đã hơn bốn mươi năm trôi qua.

Một ngày nọ, Ngân Nguyệt đang ngồi tu luyện trong gian phòng bí mật. Bỗng nhiên nàng nghe được một tiếng rỗng gầm inh ỏi từ căn phòng khác gần đó truyền đến. Tiếp theo là vô số tiếng sấm nổi lên khiến mặt đất run rẩy nhẹ. Một cơn lốc bằng sấm chớp cuốn đến vách tường rồi tàn phá khắp nơi.

Cặp mắt của nàng hiện lên vẻ cực kỳ kinh sợ, cả tay lẫn chân luống cuống như muốn đứng bật dậy. Nhưng sau khi cân nhắc đôi chút, nàng đành thở dài rồi khẽ nhắm đôi mắt lại.

Cùng lúc này, ở trong một căn phòng khác đang bị bao phủ bởi một cảnh tượng kinh người.

Hàn Lập vẫn đang ngồi xếp bằng trong gian phòng. Toàn thân hắn tỏa ra ánh sáng màu tím vàng, đồng thời bao quanh cơ thể hắn là vô số linh văn màu phốt bạc to như bàn tay bay qua bay lại linh hoạt như vật sống vậy. Những linh văn này liên tục tự động hợp lại với nhau sắp thành một pháp trận nhỏ, nhưng chỉ mới vừa hình thành chúng đã vội tản ra đến một pháp trận khác trên cơ thể của Hàn Lập.

Từ xa nhìn lại thật khiến cho người ta cảm thấy rất yêu dị.

Mà trên thân hình của pháp tướng Phạm Thánh, sau lưng cũng hiện ra chỉ chút những linh văn màu phốt bạc, so với trên cơ thể của Hàn Lập thì chúng giống hệt nhau.

Càng khó có thể tưởng tượng hơn là ngoài việc những linh văn này di chuyển không ngừng, trong cơ thể hắn còn vang ra vô số tiếng chớp giạt gió gào, khiến cho không trung gần đó dấy lên từng cơn lốc xoay điên đảo không ngớt. Bên trong cơn lốc thỉnh thoảng còn lóe lên những tia chớp màu bạc sáng đến chói mắt.

Lúc này Hàn Lập mở trợn cặp mắt, hai con ngươi của hắn đang tỏa ra từng tia sáng màu lam chói lóa. Hắn đang quan sát thân thể mình, trên mặt không dấu nổi vẻ phấn khích.

Đột nhiên thân hình hắn khễ động, trong chớp mắt Hàn Lập liền đứng thẳng dậy. Bàn tay của hắn tùy ý vỗ xuống.

"Phốc véo!"

Những đốm linh văn màu bạc trên cánh tay ngưng tụ lại với nhau tạo thành một cái pháp trận cực kỳ huyền diệu.

Đúng lúc này ánh sáng màu xanh lóe lên trong lòng bàn tay hắn. Một con lốc xanh biếc từ trên cánh tay cuốn tới, khễ xoay chuyển rồi hóa thành một con giao long màu xanh lao thẳng tới đánh lên cửa của gian phòng.

"Ầm ầm ầm..." Một trận nổ liên miên truyền tới. Trên cánh cửa làm bằng đá tỏa ra ánh sáng năm màu chói mắt.

Hàn Lập giật mình kinh hãi, hắn vội vàng điều khiển pháp quyết. Pháp trận tạo bởi vô số linh văn màu bạc trên cánh tay lóe lên, con giao long màu xanh mau chóng tan đi.

Lúc này cấm chế trên cánh cửa đá mới khôi phục lại vẻ an tĩnh vốn có.

Vẻ mặt của Hàn Lập hiện lên nét mừng rỡ!

Vừa nãy hắn chỉ vận dụng một phần nhỏ uy lực của Bách Mạch Luyện Bảo Quyết đã được luyện thành công trên cánh tay. Mới vậy mà đã tạo nên thần thông kinh người đến vậy. Xem ra uy lực của môn bí thuật đến từ Tiên giới này còn vượt xa so với những gì hắn tưởng tượng ban đầu. Điều này đối với hắn thật không gì tốt bằng.

Trải qua thời gian suốt bốn mươi năm khổ sở tu luyện, cùng với việc đã ăn sạch sẽ tất cả Huyết Nha Mễ mà hắn có, cuối cùng Hàn Lập đã luyện thành công hoàn toàn công pháp Bách Mạch Luyện Bảo Quyết này.

Hiện giờ mọi nơi trên thân thể hắn đã hóa thành bảo vật cực mạnh, còn có thêm các kiểu thần thông không thể tưởng nổi. Mỗi cái nhấc tay, giậm chân không cần dùng đến pháp bảo cũng có thể giết chết đối thủ ngang cấp với mình.

Chương 2175: Linh triều

Hàn Lập vừa vui mừng vừa cân nhắc lại mọi chuyện. Năm ngón trên bàn tay còn lại khẽ nắm phát ra một tiếng rít chói tai. Tiếp đó là vô số sợi tơ vàng bỗng nhiên hiện ra, quay vòng vòng quanh năm tay rồi đột ngột biết mất.

Cùng lúc đó, trong cơ thể hắn vang lên những trận sấm liên miên như tiếng pháo. Một luồng lực còn lớn hơn khi nãy không biết bao lần được truyền ra theo các đường kinh mạch.

Hai mắt của Hàn Lập tỏa ra những tia sáng màu lam. Tiếng sấm nãy giờ vẫn liên miên trong cơ thể bỗng chốc im bặt. Năm tay nhoáng lên cách không dám thẳng tới cửa đá trước mặt.

Không khí bị nén chặt tạo thành những tiếng nổ ùng oàng. Hào quang ngũ sắc trên tấm cửa lóe lên, nhưng nó vẫn kêu một tiếng "oanh" rồi vỡ vụn xuống.

Hàn Lập hài lòng gật đầu. Tay áo run lên phóng ra một đám mây màu xanh cuốn về phía những mảnh vụn của tấm cửa. Hào quang chợt lóe lên, những mảnh vụn mau chóng hợp với nhau, một lần nữa trở thành tấm cửa bằng đá hoàn chỉnh như lúc đầu.

Trong khoảng thời gian sau đó Hàn Lập ngồi im kiểm tra khắp cơ thể. Hắn đang cảm thụ từng thay đổi kỳ diệu khác nhau trên mỗi bộ phận. Về mặt không dấu nổi nét tươi cười.

Ba ngày trôi qua. Lúc này Hàn Lập đã nắm giữ hoàn toàn các kiểu biến hóa huyền diệu của Bách Mạch Luyện Bảo Quyết. Hắn đề nén sự quan tâm lẫn vui mừng về vấn đề này, tiếp đó lại cân nhắc một lúc. Cổ tay áo phất lên, từ bên trong văng ra hai khối đá xanh biếc, trong suốt có độ lớn nhỏ khác nhau.

Một khối có đường kính cỡ một thước, viên còn lại chỉ vèn vện bằng nắm tay thôi. Cả hai đều tỏa ra ánh sáng màu xanh lục mênh mông.

Đúng là những khối đá có chứa Âm Dương Đại Ngũ Hành Chân Quang. Một khối hắn lấy được dưới mỏ quặng. Viên còn lại là yêu Hạch của con Từ Quang Thú đã chết trong tay hắn khi đó.

Có hai vật này, lại kết hợp với những tài liệu đã được chuẩn bị kỹ lưỡng từ trước. Như vậy chắc cũng có thể gắng gượng luyện chế ra ngọn cực sơn thứ ba.

Hàn Lập thần thần nhìn hai hòn đá trong tay, nhưng tâm thần hắn đang lặng yên suy nghĩ phương pháp luyện chế qua núi tương ứng trong Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn.

Mãi một lúc lâu sau hắn mới khẽ chớp mắt, rồi bất ngờ quăng hai hòn đá lên không trung. Từ cổ tay của hắn vang lên một tiếng xé gió, chiếc vòng trữ vật rung nhẹ rồi bắn vọt ra ngoài.

Hắn không hề tỏ ra nao núng khẽ điềm nhẹ.

Vòng trữ vật xoay một vòng thật tròn rồi phun ra một mảng sáng cuộn cuộn, lóe lên bay lướt qua trước mắt Hàn Lập.

Ngay sau đó hai bên xung quanh Hàn Lập là hàng tá các loại hộp ngọc, chai lọ linh tinh được xếp la liệt trên mặt đất.

Sau khi các vật này được bày ra hết, vòng trữ vật lại vang lên một tiếng kêu nhỏ nhỏ. Tia sáng loé lên, thì ra đây là một cái lô đỉnh mạ bạc.

Cái lô này giỏi lắm chỉ cao được một thước. Thế mà sau khi đón gió lớn lên, chẳng mấy chốc nó đã trở thành một chiếc đỉnh lớn đến cả trượng. Nó rơi xuống nặng trĩu tạo thành một tiếng nổ vang làm cả căn phòng chao đảo. Lúc này ở giữa căn phòng đã có thêm một cái đỉnh thật lớn, ba chân của nó cắm sâu đến hơn nửa thước vào trong nền đất cứng như đá.

Hàn Lập nhìn hai khối đá đang lơ lửng trên không rồi vẫy nhẹ, ngay lập tức hai vật này hóa thành hai vệt sáng màu lục bay thẳng vào trong chiếc đỉnh lớn ở bên dưới.

"Phù!"

Hàn Lập há miệng, phun ra một quả cầu lửa màu bạc. Sau khi xoay một vòng, quả cầu liền hóa thành một con chim lửa màu bạc lớn cỡ một thước. Tiếp đó con chim đang rộng hai cánh lao về phía cái đỉnh.

Ngọn lửa màu bạc bao lấy thân đỉnh mà thiêu đốt khiến nhiệt độ trong phòng tăng mạnh, không gian quanh đó cũng trở nên vặn vẹo giống như có thể sụp xuống bất cứ khi nào.

Mười ngón tay của Hàn Lập múa tít như chiếc bánh xe liên tiếp đánh tới các loại chai lọ và hộp ngọc bên dưới. Những thứ này bất ngờ bay vút đến trên miệng cái đỉnh, rồi nhanh như chớp mở nắp ra dốc ngược những loại tài liệu được chứa trong đó xuống.

Dưới sự vận động pháp lực như điên cuồng của Hàn Lập, thân hình con chim lửa đang bay quanh thân đỉnh bỗng lớn hẳn lên, làm cho ngọn lửa rực cháy bao lấy toàn bộ thân đỉnh.

Trên bề mặt chiếc đỉnh bạc đang tỏa ra một loại ánh sáng ngũ sắc mờ mờ. Ngoài ra trong làn sáng này còn có thêm một loại ký hiệu nhỏ cỡ hạt đậu đang không ngừng bay loạn khắp bốn phía. Khiến cho chiếc đỉnh càng tăng thêm vẻ huyền bí.

Lúc này Hàn Lập đang đứng trước chiếc đỉnh lớn. Chẳng những pháp quyết trên tay hắn không hề ngừng lại mà càng lúc càng trở nên mau chóng.

Hai khối đá trong màu xanh biếc cùng nhiều loại tài liệu quý hiếm đang bị nung trong thân đỉnh với nhiệt độ không thể tưởng nổi. Chúng bắt đầu tỏa ra những loại ánh sáng kỳ quái, thậm chí một số ít đã bắt đầu tan ra rồi hòa lẫn với nhau.

Không biết có phải là tài liệu để luyện chế lần này hơi thiếu, hay là do Am Dương Đại Ngũ Hành Cục Sơn này khó luyện chế hơn so với hai ngọn núi trước. Lần luyện bảo này phải kéo dài đến hơn nửa tháng, cuối cùng trong căn phòng vang lên một tiếng sét đỉnh tai, lúc này mới tính là việc luyện chế đã hoàn thành.

Nhưng nhìn lại trong gian phòng, bây giờ chỉ còn lại những mảnh vụn của chiếc đỉnh đã vỡ nát. Ngoài ra cách mặt đất khoảng một trượng còn có thêm một ngọn núi lớn tầm một thước rất đẹp đang lơ lửng giữa không trung.

Toàn thân ngọn núi trong suốt, mặt ngoài của nó tỏa ra một loại ánh sáng ngũ sắc chói lóa khiến mắt người ta bỏng rát, không sao nhìn lâu được.

Hàn Lập ngấm nhìn đỉnh núi mà không dấu nổi nỗi vui mừng.

Từ chỗ hắn đang ngồi có thể nhìn thấy bên trong ngọn núi ẩn chứa một loại uy lực rất đáng sợ. Không ai có thể hiểu rõ ràng loại uy lực này bằng chính hắn. Xem ra Hàn Lập lần này đã không uổng phí một phen công sức.

Nhưng trải qua mọi thời gian luyện chế liên tục lâu dài như vậy khiến cho pháp lực và tâm thần của hắn tổn hao rất nhiều, hiện giờ phải điều chỉnh thật tốt mới được.

Hàn Lập trầm nghĩ vậy, bèn nâng tay pháp khê về không trung phía trước. Ngay lập tức ngọn núi trước mặt loe lên, biến thành một cái pháp khí cao cỡ một tấc nằm gọn trong lòng bàn tay hắn. Bàn tay khê lật, cái pháp khí xinh đẹp mê người đã biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa.

Hàn Lập đem ngọn núi cất gọn gàng rồi mới nhắm mắt điều dưỡng lại cơ thể.

Phải hai ngày sau hắn mới mở lại mắt ra. Về mặt mỗi trên nét mặt đã tan biến đi, thay vào đó là thần thái tươi rói sáng lạng.

Hàn Lập trầm ngâm suy nghĩ trong chốc lát rồi bấm niệm thần chú. Sau lưng khê nhoáng, một cái pháp tướng ba đầu sáu tay bất ngờ hiện ra. Tay áo hắn lại run lên, bảy mươi hai thanh kiếm xanh biếc như một đàn cá nhỏ bơi qua bơi lại, múa lượn quanh người.

Tiếp đó bàn tay của hắn khê lật, bỗng hiện trong tay ra thêm một cái thẻ ngọc xanh biếc. Hắn khê chỉ vào cái thẻ, một làn sương mù tạo bởi vô số chữ viết nhỏ nhắn bay ra. Chúng hơi ông ông nhón nháo rồi ngưng tụ thành một đoạn kinh văn treo lơ lửng không nhúc nhích trước mặt Hàn Lập.

Nhìn kĩ mới thấy, đoạn kinh này chính là phần Thanh Nguyên Kiếm Quyết mà hắn đã tu luyện trước đây.

Hàn Lập cẩn thận học thuộc đoạn pháp quyết này thêm một lần nữa. Về mặt hắn trở nên nghiêm nghị lạ thường, đến cả việc chớp mắt cũng không dám, đôi con ngươi trong suốt cũng chỉ nhìn chăm chăm vào phía trước.

Hiện giờ hắn đã tiến vào trạng thái tâm tĩnh như nước, dồn toàn bộ sức lực lên việc tìm hiểu phần công pháp được chọn làm chủ tu này. Trong quá trình hắn nghiên cứu công pháp, bảy mươi hai thanh kiếm nhỏ khi thì tản ra lung tung, lúc thì tụ lại cùng nhau. Thỉnh thoảng chúng còn xếp thành một kiếm trận loại nhỏ, hoặc là phát ra những tiếng chói tai rồi bay lượn trên không trung, tỏa ra những tia sáng lạnh lẽo đến rợn người.

Bảy mươi hai lưỡi kiếm xanh mượt này sống động như có sinh mạng riêng vậy. Khi nhìn vào khiến người ta không biết nói sao cho phải nữa.

Lần nghiên cứu công pháp này chiếm của hắn đến hơn năm năm.

Một ngày nọ gian phòng bỗng vang lên một tiếng thở phào, bảy mươi hai thanh kiếm nhỏ ông lên một trận thật dài rồi quay lại trong cơ thể của Hàn Lập. Hai mắt lóe sáng, đợi cho sự linh hoạt khôi phục lại như lúc bình thường hắn mới lẳng lặng cất cái thẻ ngọc đi. Nhưng sau đó Hàn Lập lại lấy ra một miếng ngọc màu vàng nhạt khác. Ngón tay cháy bùng một đốm lửa nhỏ đốt lên tấm ngọc khen nó tuôn ra vô số chữ viết li ti màu vàng, rồi lại ngưng tụ thành một đoạn văn tự khác.

Dựa theo trình độ thâm ảo của đoạn kinh văn trước mặt, thì ra đây chính là pháp quyết của Phạm Thánh Chân Ma Công.

Ánh mắt sáng ngời của Hàn Lập dừng lại trên đoạn kinh, thân hình còn chưa động mà pháp tướng Phạm Thánh ở sau lưng đã trợn to sáu con mắt. Cùng lúc đó sáu cánh tay của pháp tướng nhoáng lên rồi tự động bám theo các loại pháp quyết khác nhau được ghi trên đoạn văn.

Cùng lúc này, hào quang màu vàng sáng rực trên thân hình đang ngồi xếp bằng của Hàn Lập. Một chùm ký tự vàng óng hiện ra, rồi mau chóng biến thành những tấm vảy như được đúc từ vàng che phủ kín toàn thân hắn.

Mà trên đỉnh đầu cũng lóe tia sáng màu xanh, tiếp đó có một cái sừng nhỏ lơ mờ hiện ra.

Hắn lại đem công pháp chính của mình ra tìm hiểu thêm một lần nữa. Lần này còn tiêu phí nhiều thời gian hơn cả lần trước đó.

Xuân qua, Hạ đến, Thu đi, Đông tới. mỗi một năm tiếp theo lại lặng lẽ trôi qua.

Trong gian phòng bỗng vang lên một tiếng thét vui sướng. Pháp tướng sau lưng Hàn Lập tản đi, những tấm vảy và cái sừng trên đỉnh đầu cũng biến mất, lúc này Hàn Lập đã khôi phục lại hình dáng lúc bình thường.

Hắn mở to đôi mắt, khuôn mặt cũng không dấu nổi vẻ vui mừng.

Trong suốt mười sáu năm qua hắn chỉ dành thời gian để nghiên cứu công pháp. Chẳng những đã hiểu thấu đáo một số vấn đề mà trước đây hắn chưa nắm rõ, hơn nữa hắn còn nghiên cứu ra nhiều loại thần thông mới trong hai loại công pháp chủ đạo này. Tin rằng sau này có thể tặng cho kẻ địch của hắn vài sự kinh ngạc không nhỏ khi đấu pháp.

Mà Hàn Lập làm được điều này cũng nhờ những kiến thức chứa trong chiếc thẻ ngọc do Ngao Khiếu và Mạc Giản Ly ghi chép lại những kinh nghiệm việc đột phá chương ngại Đại Thừa Kỳ.

Hiện giờ hắn đã tu luyện thành công Bách Mạch Luyện Bảo Quyết, còn có thêm ba tòa cực sơn trợ giúp hắn chống đỡ lại thiên kiếp. Lại vừa đúng lúc luyện hóa xong được lực của Tịnh Linh Liên. Điều này giúp hắn nắm chắc sáu đến bảy phần khả năng đột phá chương ngại Đại Thừa.

Mà có thể chắc chắn đến mức này nếu cho các tu sỹ Hợp Thể khác nghe được, chỉ e là bọn họ sẽ cứng họng rồi ghen ghét không thôi.

Phải biết rằng nếu là những lão quái vật Hợp Thể Hậu Kỳ bình thường, cho dù có tiêu phí cả đời dài đến mấy vạn năm để tích góp cũng như tu luyện thì đối với tỉ lệ nắm chắc việc đột phá chương ngại lên Đại Thừa Kỳ đã ít lại càng ít. Thậm chí những người có khả năng thấp kém đến cả việc chống lại thiên kiếp cũng không thể, cứ vậy mà bị thiên kiếp giết chết ngay khi đang đột phá bình cảnh.

Nếu không thì sao trong biết bao nhiêu vạn năm qua, hầu hết các tộc ở Linh giới chỉ thường nghe đến việc có tu sĩ ngã xuống trong lúc chống đỡ thiên kiếp, chứ chẳng mấy khi nghe người ta nói có người đột phá chương ngại Đại Thừa thành công?

Lúc này Hàn Lập tự thấy mình có tâm cảnh cũng như đan dược và các loại bảo vật khác hơn xa những tu sĩ bình thường, vì vậy hắn sẽ không muốn kéo dài thời gian thêm nữa, mà quyết định thử đột phá bình cảnh để tiến vào Đại Thừa Kỳ.

Mà chương ngại của Đại Thừa Kỳ chắc chắn phải hơn xa so với việc từ Luyện Hư kỳ tiến vào Hợp Thể Kỳ. Việc đột phá làm cho thiên địa nguyên khí bị xóa trộn tạo nên những vụ nổ long trời lở đất. Tất nhiên là không thể cứ tự nhiên ngồi trong căn phòng này kích phát thiên kiếp Đại Thừa rồi.

Hai mắt của Hàn Lập sáng lên, lúc này hắn đã đứng dậy đi nhanh ra ngoài khung cửa đá.

Chương 2176: Thiên kiếp ngũ hành

Cánh cửa hình vuông bằng đá âm âm mở ra. Giải Đạo Nhân cũng mau chóng cảm ứng được, thân hình hắn chợt lóe lên đã xuất hiện ngay cạnh Hàn Lập rồi dùng ánh mắt sáng như sao quan sát tỉ mỉ.

Hiện giờ Giải Đạo Nhân đã khôi phục lại thực lực của một tu sĩ Đại Thừa Kỳ. Ánh mắt bình thường của hắn sắc bén như đao. Bị ánh mắt này nhìn vào khiến cho Hàn Lập cảm thấy không thoải mái lắm.

"Hàn đạo hữu chuẩn bị đánh sâu vào chướng ngại Đại Thừa sao?" Khôi ngụy tiên khôi lỗi này vốn rất ít nói, nhưng lúc này hình như nó nhận ra điều gì đó nên chủ động hỏi trước.

"Giải huynh nhận ra rồi! Đúng là Hàn mỗ đang định làm như vậy." Hàn Lập không hề cảm thấy kỳ quái, hắn nghiêm nghị đáp lời.

"Lúc này pháp lực cùng cơ thể của người đang ở trạng thái hoàn hảo, nếu muốn đột phá chướng ngại Đại Thừa hẳn là có đến năm phần thành công. Như vậy cho dù là ở Tiên giới cũng rất hiếm thấy." Ánh sáng kỳ lạ trong mắt của Giải Đạo Nhân chớp lên mấy lượt, sau đó hắn mới đánh giá.

"Có lời nói của Giải huynh khiến Hàn mỗ an tâm hơn nhiều. Nhưng chút nữa khi ta đột phá chướng ngại Đại Thừa sẽ gây ra rung động không nhỏ, e là sẽ có nhiều kẻ nhân cơ hội này đến dòm ngó. Lúc đó mong đạo hữu bảo vệ cho ta phần nào." Hàn Lập nghe vậy liền mừng rỡ rồi chấp tay nói với Giải Đạo Nhân.

"Người đã yêu cầu thì tất nhiên ta sẽ bảo vệ người an toàn. Nhưng những tiêu hao trong lúc đó sẽ được tính vào phần cung ứng của người." Giải Đạo Nhân gật đầu, khuôn mặt đã khôi phục lại vẻ lạnh nhạt vốn có.

"Tất nhiên rồi, đến lúc đó đành làm phiền đạo hữu vậy." Hàn Lập mỉm cười đáp ứng.

Ngay lúc hắn đang định rời đi, bỗng cánh cửa của gian phòng gần đó lại kéo kẹt mở ra. Bước thướt tha qua cánh cửa mà đến là một thiếu nữ yếu điệu nhưng hơi lạnh lùng.

Đúng là Ngân Nguyệt vẫn thường bế quan ở bên cạnh.

Sắc mặt của nàng lúc này hơi tái nhợt, nhưng ánh mắt long lanh vẫn mang theo đôi nét khác thường mà ngắm nhìn Hàn Lập. Nàng khẽ sờ cằm nhẹ nhàng hỏi:

"Chúc mừng Hàn huynh, tu vi của người tiến bộ thật nhanh, mới vậy mà đã có thể đột phá chướng ngại lên Đại Thừa rồi. Nhưng lúc này liệu có quá sớm không? Hay là Hàn huynh đành thêm vài năm tu luyện củng cố tu vi cho vững chắc hơn đi."

Hiện giờ Ngân Nguyệt vẫn chưa bị ảnh hưởng bởi tác dụng phụ của Vong Tinh Quyết.

"Ngân Nguyệt, mấy năm không gặp mà tu vi của nàng đã tiến bộ thêm rồi, xem ra công pháp kia của tiền bối Ngao Khiếu đã có hiệu quả. Nhưng hiện giờ cả tinh thần hay pháp lực của ta đều ở trong trạng thái tốt nhất. Nếu lúc này không thể đột phá được chướng ngại, cho dù có thêm trăm năm hay ngàn năm sau đi nữa cũng không thể thành công được." Hàn Lập đem thần niệm quét qua người của Ngân Nguyệt rồi mỉm cười trả lời.

"Nếu nói về tu vi hay kiến thức thì tiểu muội thật không cách nào sánh với huynh. Một khi huynh đã nói như vật chắc là đã có lý do. Vậy hãy để tiểu muội cùng Giải huynh bảo vệ bên cạnh nhằm phòng ngừa hạng trộm cắp đến quấy nhiễu Hàn huynh." Ngân Nguyệt suy nghĩ một lúc rồi kiên quyết nói.

"Nàng sẵn lòng bảo vệ cho ta, thật khiến ta mong còn không được, ơ, mà hình như nha đầu Quả Nhi kia không ở trong động phủ?" Hàn Lập cười như hoa cảm ơn. Nhưng khi đem thần niệm quét qua toàn bộ động phủ lại khiến hắn cảm thấy ngạc nhiên

"Gần đây Quả Nhi cũng gặp chương ngại khi tu luyện, ngày ngày phải mượn ánh sáng mặt trời mới mong có thể vượt qua. Vì vậy từ vài năm trước nó đã rời động phủ đến một ngọn núi gần đây để tu luyện một mình." Kỳ lạ là Ngân Nguyệt lại biết rất rõ chuyện này.

"Thì ra là vậy. Đúng là Tố Nữ Luân Hồi Công hơi khác so với các công pháp bình thường. Nó đã có con đường tu luyện riêng nên chúng ta không cần quấy nhiễu làm gì." Hàn Lập gật đầu, biết được tin này làm hắn cảm thấy an tâm hơn.

Tiếp đó Hàn Lập dẫn theo Giải Đạo Nhân và Ngân Nguyệt ra ngoài. Cả bọn hóa thành ba đốm sáng lao lên trời, đảo qua một vòng những khu vực xung quanh, sau đó chọn lấy một phương hướng rồi bay vút đi.

Thời gian uống hết một chén trà trôi qua, Hàn Lập đã cách xa tòa động phủ khi này cả vạn dặm. Khi bay đến một khu vực bằng phẳng, ba vệt sáng hạ xuống rồi lần lượt hiện ra ba bóng người.

Cả khu vực này bằng phẳng và rộng lớn đến lạ thường, ở tíít phía xa xa mới có thể nhìn thấy mờ mờ vài ngọn núi. Hàn Lập quan sát một lúc rồi vừa lòng gật đầu:

"Chọn nơi này đi. Hai người hãy chờ ở bên kia, đợi ta bố trí xong vài tòa đại trận rồi nói sau. Tuy mấy thứ linh tinh này không giúp ta ngăn cản được bao nhiêu thiên kiếp, nhưng nó có thể che dấu một phần dao động cũng như những hiện tượng thay đổi trên bầu trời. Điều này cũng khiến kẻ khác khó tìm tới đây hơn."

Ngân Nguyệt cùng Giải Đạo Nhân không có ý kiến gì khác. Cả hai liền hóa thành hai vệt sáng bay về hai ngọn núi khác nhau. Chỉ sau vài cái chớp động, người nào người nấy đều an ổn đáp xuống, rồi tìm một tảng đá lớn mà ngồi quan sát từng cử chỉ cũng như hành động của Hàn Lập.

Hàn Lập hít một hơi thật sâu, tay áo hần run lên thả ra hơn mười đốm sáng màu trắng, hóa thành hơn mười con rối hình dáng giống như những con vượn lớn. Trong tay mỗi con khôỉ lồi cự viên đang cầm chi chít các loại trận kỳ, trận bàn và các loại tài liệu để bày trận.

"Đi!"

Hàn Lập ra lệnh.

Thân hình của những con rối khê động rồi bay ra khắp bốn phương tám hướng trên bầu trời. Một lát sau, chúng bắt đầu đem những đồ vật như trận bàn, trận kỳ trong tay ra bố trí trong không trung một cách rất cẩn thận.

Hàn Lập cũng tự mình bay đến một nơi trong vùng đất bằng phẳng bên dưới. Bàn tay khê lật đã có thêm từng hàng tá linh thạch hảo hạng trong suốt, rồi ném cả lên trời cao giống như mưa vậy.

Không lâu sau, trên vùng đất này đã dần hình thành lên tầng tầng trận pháp. Hàn Lập lại nhoáng lên rồi trở về chỗ trung tâm trong vùng đất. Hần lấy ra từ trong người từng món bảo vật ong ánh như ngọc lưu ly rồi ném về khắp nơi trong toa trận pháp.

Những món bảo vật này hẳn đều lấy được nhờ đánh chết những tên Ma Tôn và hóa thân của Thánh Tổ. Kiện nào kiện nấy đều trân quý khác thường, rất có danh tiếng. Nếu đưa một kiện bất kỳ cho tu sĩ Hợp Thể Kỳ bình thường nào đó cũng đủ để khiến họ vui mừng như bắt được chí bảo. Thế mà Hàn Lập chỉ tiện tay lấy ra một mạch đến năm sáu mươi món, lại dùng chúng làm pháp khí giữ trận khiến cho uy lực của trận pháp tăng thêm non nửa.

Làm xong hết thấy những việc này, Hàn Lập lấy từ trong vòng trữ vật ra một đồng tài liệu để bày trận lớn như quả núi rồi khoanh chân ngồi xuống. Sau khi hơn mười con khôi lỗi cự viên hoàn thành xong việc bày bố trận kỳ với trận bàn, chúng liền quay về nơi này lấy thêm tài liệu rồi tiếp tục lao đi bố trí trận pháp.

Tòa đại trận này thực không tầm thường, cho dù là tài liệu đã có sẵn cũng phải hao tốn mất gần nửa ngày mới được bố trí xong. Lúc này những con khôi lỗi đáng giống như vượn đã trở về trước mặt Hàn Lập, bọn chúng đang chấp hai tay đứng yên không nhúc nhích.

Sắc mặt của Hàn Lập vẫn yên lặng như thường, tay áo khẽ run lên thả ra một mảng sáng màu xanh đem tất cả những con khôi lỗi thu về. Tiếp đó hào quang màu vàng lóe lên quanh thân, bàn tay hắn kết ấn rồi đánh ra một đạo pháp quyết vô cùng huyền diệu.

Hàn Lập nghiêm nghị quát khê, đạo pháp quyết lướt tới nhập thẳng vào sâu trong lớp đất bùn.

Lập tức mảnh đất phía dưới rung lên tạo thành những trận nổ ầm ầm. Đất đai xung quanh đó đột ngột trôi nên tạo thành cái đài đất rộng khoảng một mẫu. Cự vậy chẳng mấy chốc sau nó đã cao lên tới hơn ba mươi trượng.

Pháp quyết trên tay lại Hàn Lập chợt biến đổi. Hắn vẫn duy trì bộ mặt như cũ rồi há miệng phun ra một đốm lửa màu bạc.

Đốm lửa xoay tròn lại hóa thành một con chim lửa lớn khoảng một thước. Hai cánh nó mở ra, đón gió lớn lên, một lúc sau đã biến thành một con cái vật cao đến vài chục trượng.

Dưới sự thúc giục bằng thần niệm của Hàn Lập, con chim lửa không lồ hót lên một tiếng vang rền. Nó xoay đầu lao thẳng xuống cái đài cao được đắp bằng đất ở phía dưới.

Một tiếng "*phốc*" vang lên!

Khi con chim lửa còn cách đài đất khoảng mấy trượng, bỗng nhiên nó lại hóa thành vô số ngọn lửa màu bạc rơi xuống, bao kín lấy cả đài đất lẫn Hàn Lập vào bên trong.

Mà Hàn Lập vẫn đang đứng thẳng tắp trong biển lửa, đến cả mí mắt cũng chẳng thềm chớp lấy một cái. Ngọn lửa màu bạc vừa chạm đến thân hình hắn liền đột ngột biến mất, căn bản không hề có chút tác dụng nào. Thế nhưng tòa đài ở bên dưới chân hắn đang dần bị ngọn lửa nung chảy. Mặt ngoài của nó hóa lỏng rất nhanh sau đó bắt đầu kết tinh lại.

Vài nhịp thở trôi qua, cặp mắt của Hàn Lập lóe sáng. Tay áo của hắn phát lên tạo thành tiếng gió rít chói tai, một cơn lốc xoáy cũng theo đó mà cuốn tới.

Ngọn lửa màu bạc nổ "*bụp*" rồi biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa.

Lúc này đài đất đã trở nên trong suốt. Mặt ngoài của nó còn được bao phủ bởi một lớp đá màu trắng trong, dưới ánh nắng mặt trời nó trở lên lấp lánh lóa mắt. Từ xa nhìn tới khiến người ta cứ ngỡ đây phải là một tòa lầu đài bằng ngọc mới đúng.

Ban đầu chỉ là đất đá bình thường, vậy mà trải qua sự tôi luyện lại của linh hỏa, nó trở nên cứng rắn không thua gì so với tài liệu luyện khí thường dùng.

Trên tòa đài bỗng vang lên một tiếng kiếm thật lớn!

Bảy mươi hai thanh kiếm nhỏ bay ra từ trong người Hàn Lập. ở trên trời cao chúng múa lượn một vòng rồi hóa thành bảy mươi hai lưỡi kiếm khí màu xanh lấp lánh sáng chói.

Ngón tay của Hàn Lập điểm vào đám mây kiếm. Các lưỡi kiếm khí chớp lên, rồi lao xuống tòa đài bên dưới một cách cực kì linh hoạt.

"Xoẹt xoẹt..."

Chỉ thấy ánh sáng màu xanh chớp nháy liên miên. Sau khi lớp đá vụn được quét sạch đi, trên bề mặt tòa đài liền hiện ra một đoạn linh văn.

Những sợi kiếm khí nhanh như tia chớp đem toàn bộ bề mặt của toà đài vẽ qua một lượt. Sau đó chúng lại ông lên rồi phóng vút lên cao, một lần nữa hiện lại nguyên hình là bảy mươi hai thanh kiếm nhỏ xanh biếc. Tất cả đang trôi nổi lơ lửng giữa không trung.

Trên thân cái đài trong suốt bây giờ hiện ra thêm chi chít linh văn. Thoáng qua đã biết chúng huyền diệu khác thường, nhưng nếu nhìn kĩ lại lam cho người ta cả thấy như bị mê muội.

Hàn Lập dùng thần niệm kiểm tra các nét linh văn thêm một lần nữa, khuôn mặt không khỏi hiện lên vẻ hài lòng. Một tay của hắn khẽ phẩy thả ra một đoàn hào quang. Tiếp đó trước mặt lại bất ngờ xuất hiện thêm bốn lá cờ nhỏ lấp lánh những ánh sáng kỳ dị. Từng lá cờ khẽ nhoáng lên rồi biến mất vào trong hư không.

Ngay lập tức trên bốn góc của tòa đài phun ra từng cỗ sương mù. Sau khi ngưng tụ lại, chúng liền hóa thành bốn cây cờ cao đến mười trượng, lần lượt chia làm bốn loại màu sắc khác nhau: đỏ, xanh, vàng, tím. Trên mỗi lá cờ được vẽ thêm một loại quái thú không biết tên, con nào con nấy đang giương nanh múa vuốt rất sống động.

"Cuối cùng Phiên Thiên Thai đã được dựng xong, hy vọng phương pháp của Mạc tiên bối cho ta sẽ hữu ích." Hàn Lập đánh giá bon lá cờ xong trên mặt liền hiện lên một tia chờ mong. Sau đó hắn lại thì thầm bằng một âm thanh chỉ đủ cho chính mình nghe được.

Bỗng nhiên hắn đánh ra một tá pháp quyết về những thanh kiếm đang lơ lửng trên cao.

Những thanh kiếm liền trở nên mờ ảo, hóa thành hơn ngàn thanh kiếm màu xanh chói mắt rồi bay vù vù ra khắp bốn phương tám hướng. Cuối cùng chúng chìm nhập vào trong không gian chẳng thấy bóng dáng đâu nữa.

Nhưng nếu bây giờ có người nào đó tiến vào trong bàn kính trăm trượng quanh chỗ này sẽ thấy một cỗ kiếm khí dày đặc đến rợn người khiến cho lông tóc không khỏi bị dựng ngược.

Chương 2177: Uy lực của thiên kiếp

Hàn Lập hơi trầm ngâm rồi phát tay áo lên cao. Trên đỉnh đầu hắn bỗng lóe hào quang, sau đó là ba ngọn núi lớn cỡ hơn trượng bất ngờ hiện ra.

Dưới sự thúc giục của pháp quyết, các ngọn núi bay thẳng tới bốn phía bên ngoài tòa đài.

"Oành", "oành", "oành".

Ba ngọn núi nặng trĩu rơi xuống mặt đất rồi tỏa hào quang lấp lóe. Trong khoảnh khắc chúng phóng lớn lên đến cả trăm trượng, thoát nhìn thật giống hệt như những ngọn núi trong tự nhiên, rồi bao bọc chặt chẽ tòa đài trong suốt vào bên trong.

Làm xong những chuyện này Hàn Lập không bày thêm hành động nào khác nữa, hắn chỉ ngồi xếp bằng rồi nhắm mắt điều dưỡng lại tinh thần và thân thể.

Lần điều dưỡng này kéo dài từ giữa trưa đến khi lờ mờ tối, rồi lại tiếp tục đến tận rạng sáng ngày hôm sau.

Ở hai ngọn núi phía xa có Ngân Nguyệt và Giải Đạo Nhân đang lặng yên chăm chú quan sát từng cử chỉ của Hàn Lập. Có điều biểu hiện của hai người bọn họ rất khác nhau.

Giải Đạo Nhân vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh đến lạnh băng. Mà ánh mắt của Ngân Nguyệt lại có vẻ đang ẩn chứa đôi chút lo lắng nào đó.

Thêm hai canh giờ nữa trôi qua, lúc này mặt trời đã nhú lên những tia sáng đầu tiên trên đỉnh ngọn núi ở gần đó. Hai mắt của Hàn Lập mở to rồi chấp tay bấm niệm pháp quyết. Theo đó là một cỗ khí tức khổng lồ trên cơ thể phóng lên cao vút. Hào quang chói mắt màu vàng chợt lóe, sau lưng hắn bất ngờ hiện ra pháp tướng Phạm Thánh cao đến mấy trượng.

Hàn Lập quát khế, pháp tướng Phạm Thánh sau lưng liền tỏa hào quang chói mắt, sau đó lại biến lớn đến trăm trượng. Đồng thời sáu mắt nó trợn to, sáu cánh tay múa lên cùng lúc bắt những loại pháp quyết khác nhau.

Từng trận tiếng sấm trầm trầm xé rách không gian, gió lớn kéo đến cuộn cuộn, khắp bầu trời bị mây đen che kín.

Ở trên bệ đài trong suốt, Hàn Lập tỏ vẻ chẳng hay biết gì với hết thảy các loại cảnh tượng này mà chỉ chú tay đánh một đạo pháp quyết xuống phía dưới.

Trong phút chốc, cả tòa đài rung lên ông ông. Những linh văn được vẽ trên bề mặt bắt đầu di chuyển như vật sống rồi tụ lại tạo thành một trăm cái pháp trận bằng văn tự có độ lớn nhỏ khác nhau. Chúng đang không ngừng nhấp nháy, lúc sáng lúc tối.

Thiên địa nguyên khí ở gần đó bị chấn động kịch liệt. Trong không trung cũng hiện lên chỉ chút những điểm sáng ngũ sắc. Từ xa nhìn lại chỉ thấy những điểm sáng che phủ kín bầu trời, không thấy đâu là điểm đầu điểm cuối. Cảnh tượng thật là dọa người!

Mà trong khi bày ra một chuỗi các hành động liên tiếp, khuôn mặt của Hàn Lập thủy chung vẫn không thay đổi chút nào. Ngoài ra đến lúc này hắn

lại bắt đầu thiền định.

Nhưng theo sự nhấp nháy của những pháp trận được tạo bởi văn tự trên tòa đài trong suốt, khí tức tỏa ra từ cơ thể của Hàn Lập cũng không ngừng tăng lên. Tuy rằng tốc độ tăng thực sự rất thông thả, thậm chí nếu không chú ý kỹ lưỡng thì chẳng thể nào nhận thấy. Nhưng cứ mỗi khoảng thời gian trôi qua thì biến độ tăng lên lại thực sự rất kinh người.

Mà pháp tướng Phạm Thánh sau lưng Hàn Lập cùng hòa nhịp với biến độ của khí tức trên cơ thể đang chậm rãi lớn lên. Cứ mỗi một canh giờ trôi qua, thân hình của pháp tướng lại cao thêm một trượng. Theo đà này thì mỗi một ngày pháp tướng sẽ lại cao thêm vài chục trượng. Hơn nữa ban đầu pháp tướng chỉ đơn thuần là ảo ảnh, nhưng càng lúc thân thể nó càng thêm đậm đặc.

Thời gian trôi qua từng chút một!

Hàn Lập vẫn ngồi lặng im trên bệ đài trong suốt. Kỳ lạ là sự gia tăng của khí tức trên cơ thể hắn vẫn không hề dừng lại mà còn có su hướng kéo dài mãi mãi.

Nửa tháng sau, lúc này khí tức tỏa ra từ cơ thể của Hàn Lập đã mạnh tới mức làm cho các tu sĩ Hợp Thể Kỳ phải kinh hồn bạt vía. Mà pháp tướng Phạm Thánh ở sau lưng đã lớn tới ba trăm trượng, thân hình nó lấp lóe ánh sáng và cũng đậm đặc giống như là một thân thể chính thức vậy.

Trên vòm trời, mây đen đặc xịt giống như một chiếc nôi úp ngược che kín toàn bộ nơi này. Ngay đến cả một tia ánh sáng của mặt trời hay trăng sao cũng không cách nào lọt qua được.

Toàn bộ mảnh đất trũng lúc này trở nên âm đạm vô cùng làm cho người ta cảm thấy rất lạnh lẽo.

Thế nhưng những đốm sáng ngũ sắc do nguyên khí trong trời đất tích tụ lại vẫn đang lơ lửng trong không trung. Chỉ khác biệt là ban đầu chúng bé như những hạt đậu, vậy mà giờ đây đã to như quả trứng gà. Từ xa nhìn lại như một biển không biết bao nhiêu là đom đóm, chúng đang trôi nổi tản ra nhưng tia sáng nhẹ nhàng.

Mãi đến lúc này Hàn Lập mới chịu mở to đôi mắt. Hai con ngươi của hắn chiếu ra tia sáng mau lẹ chớp động, nhìn kỹ thật giống như có hai tia chớp điện từ trong hốc mắt tràn ra vậy. Hàn Lập khàng nói lời nào, đưa tay vỗ nhẹ lên đỉnh đầu. Ánh sáng màu vàng lóe lên, một cái nguyên anh vàng rực bắt ngờ hiện ra.

Nguyên anh có thân hình nhỏ nhắn xinh đẹp nhưng khuôn mặt lại rất căng thẳng. Nó vừa mới hiện ra đã nhấc tay chỉ thẳng lên trời cao.

Một tiếng sấm rền vang!

Ánh sáng màu bạc lóe lên ngay giữa màn mây đen dày đặc, một tia chớp to cỡ một trượng từ không trung bổ thẳng xuống.

Nguyên anh màu vàng khẽ nhú mào, nó không hề tránh né mà há cái miệng nhỏ xíu thò ra một mảnh sáng màu xanh.

"Phốc bụp"

Tia chớp to lớn không hề bị ngăn cản đánh xuống, nhưng mới vừa lóe lên đã bị hút tọt vào miệng của nguyên anh giống như cảnh tượng cá voi uống nước vậy.

Tiếp theo hai tay mũm mĩm của nó chà sát nhẹ nhẹ, trên người bỗng vang lên một tiếng sấm. Vô số tia chớp bắn ra từ trong cơ thể của nguyên anh, sau đó ngưng tụ thành những khối cầu có các ký tự được viết bằng lôi điện, rồi xé gió bay về khắp bốn phương tám hướng.

Từng tràng tiếng nổ liên miên vang lên, những khối lõi văn liên biến mất hút vào trong không trung. Ngay sau đó, một luồng năng lượng vô hình từ khắp nơi trong không gian quanh đó tràn ra, làm những khối cầu sáng ngũ sắc dao động xôn xao.

Giữa những khối cầu sáng chợt hiện ra một vòng xoáy đang từ từ hình thành.

Không chỉ có vậy, nguyên anh màu vàng liền ngòi xếp bằng xuống trong không trung rồi bấm niệm pháp quyết. Khí tức kinh người đang tỏa ra từ thân thể bên dưới bỗng chốc tuôn ra, giống như một cỗ linh áp có thể cuốn sạch tất cả tràn ngập khắp vùng đất trũng, rồi bắt đầu xoay tròn.

Lấy bệ đài làm trung tâm, trong không gian bỗng hiện ra một cơn lốc xoáy vô hình rất lớn, đem tất cả các khối quang cầu ở khắp nơi điên cuồng hút vào, rồi ép thành một dòng sông bằng linh khí chảy thẳng xuống phía dưới.

Nguyên anh và thân thể của Hàn Lập tỏa ra hào quang rực rỡ, đồng thời còn có thêm những đốm linh văn màu bạc sáng lập lòe

Linh văn màu bạc trở nên sáng chói, dòng sông ánh sáng ngũ sắc vừa tiếp xúc với da thịt của nguyên anh và cơ thể Hàn Lập đã nhập thẳng vào bên trong không một tiếng động.

Cơn lốc không ngừng hút những khối cầu ngũ sắc trên không trung dải đất trũng. Rồi giống như một cái phễu lớn, nó xoáy tít đem dải sáng này liên tục phun xuống dưới, cuộn cuộn không ngừng trút vào cơ thể và nguyên anh của Hàn Lập.

Thời gian trôi qua, nguyên anh của Hàn Lập dần tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Mà tám thân thể bên dưới cũng đang trở nên trong suốt, bóng loáng một

cách chậm rãi. Nhưng cùng lắm là khoảng một bữa cơm sau, cả thân thể lẫn nguyên anh đều được bao phủ trong màn hào quang màu vàng rực đã hoàn toàn trong suốt giống như ngọc vậy.

Có điều các khối quang cầu ngũ sắc trên không trung dải đất trũng đã biến mất hết thấy. Hiện giờ trên bầu trời chỉ còn lại một mảng trống rỗng sạch sẽ.

Nguyên anh vừa thấy cơn lốc xoáy tan đi, khuôn mặt nhỏ nhắn của nó không khỏi trầm xuống. Pháp tướng màu vàng phía sau lưng bất ngờ ngâm nga nhẹ nhẹ. Tiếp đó sáu cánh tay đồng loạt bắt quyết, ánh sáng vàng rực lóe lên, trong lòng mỗi bàn tay lại hiện ra một khối quang cầu màu vàng có độ lớn khác nhau đang xoay tít. Pháp tướng đồng loạt vung những khối quang cầu lên bầu trời cao.

Sáu khối cầu bắn vọt ra, rồi chúng hội tụ lại với nhau ở giữa không trung hóa thành một khối cầu khổng lồ rực rỡ.

Nguyên anh giơ cánh tay bé xíu của nó điểm lên không trung. Khối quang cầu chợt chớp nháy vài lần, sau đó nó nổ tung rồi phát ra một âm thanh đinh tai.

Vô số ký hiệu màu vàng tuôn ra, xoay tít thành vòng tròn rồi hóa thành một cơn lốc xoáy màu vàng rực. Trong phút chốc, cơn lốc xoáy này hòa nhập làm một thể với cơn lốc khi nãy.

Pháp tướng ba đầu sáu tay vẫn không ngừng lăm nhăm, sáu cánh tay lại nhoáng lên, đánh ra sáu cột sáng to như cái lu đựng nước. Những cột sáng này hùng hổ lao đi, vừa vịn đánh trúng cơn lốc xoáy rồi chìm chìm vào trong đó.

Cơn lốc màu vàng phát ra những tiếng vù vù, thể tích của nó chọt phóng lớn lên rất nhanh, cùng lắm chỉ sau vài nhịp thở ngắn ngủi, cơn lốc màu vàng đã phình lên như một con quái vật, hầu như một phần ba vùng đất trũng này đã bị nó chiếm lấy.

Nguyên anh của Hàn Lập thấy vậy liền tỏ vẻ vui mừng, cánh tay bé xíu bụ bẫm của nó lại niệm thần chú vào cơn lốc.

Ngay lập tức những tiếp gió vù vù trong cơn lốc dần nhỏ lại, thay vào đó là từng tràng tiếng Phạn vang lên như reo vui. Đồng thời nó tỏa ra một cỗ áp lực khủng khiếp đến mức có thể xé rách cả trời xanh, hóa thành một trận sóng quét đi khắp bốn phương tám hướng.

Ngay sau đó cỗ áp lực gào rít lên trên cao, rồi âm âm cuốn đến bốn phía chân trời. Chỉ một lát sau, ở bốn phía chân trời truyền đến từng trận gầm rú điên cuồng. Thoạt nghe như có sóng to gió lớn từ khắp nơi đang tràn về.

Ánh sáng chọt lóe, phía chân trời trước mặt hiện lên một cảnh tượng cực kỳ xinh đẹp, kéo theo tiếng gầm rú là vô biên vô hạn linh khí đang cuốn đến như thủy triều.

Nguyên anh của Hàn Lập thấy vậy liền rất vui mừng, vẻ mặt khẽ động, ánh sáng màu lam trong mi mắt của nó tỏa ra. Ngay lập tức, cảnh tượng của cơn linh triều phía xa được nó nhìn ngắm rất rõ ràng. Đó là vô số khối quang cầu nam màu hội hợp lại với nhau mới hình thành lên cảnh tượng kinh người đến như vậy.

Nét vui mừng hiện lên trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nguyên anh. Nó hít một hơi thật dài, pháp tướng phía sau lưng cũng trợn to sáu con mắt. Tiếp đó lại có thêm hơn mười cột sáng to như vại nước đánh vào cơn lốc màu vàng, làm cho cơn lốc phình lớn thêm rồi tỏa ra một cỗ lực hút khổng lồ.

Dưới lực hút lớn như vậy, thủy triều ở bốn phương tám hướng mau chóng kéo nhanh đến không trung dải đất trũng, rồi bị cuốn thẳng vào trong cơn lốc khổng lồ đang xoay tít.

Ngay lập tức, từ không trung phía trên đài cao có một cột sáng đặc sánh hơn lúc trước đến mấy lần cuốn xuống.

Linh văn màu bạc bên ngoài cơ thể và nguyên anh của Hàn Lập lại dao động loạn lên, rồi không hề khách khí hút sạch dòng sông linh khí đang cuộn cuộn đổ tới.

Mà hầu hết linh khí trong trời đất xung quanh đây mấy vạn dặm đang không ngừng bị cơn lốc trên cao hút về, khiến cho cơn thủy triều bằng linh khí ở bốn phía chân trời liên miên không dứt, tạo cho người ta cảm giác như nó sẽ không bao giờ suy cạn vậy. Có điều mặc dù nguyên anh và cơ thể của Hàn Lập mạnh mẽ hơn rất nhiều lần so với tu sĩ ngang cấp, nhưng dưới tình huống hấp thụ linh khí một cách điên cuồng như thế này thì chẳng mấy chốc sau vẫn chạm đến trạng thái bão hòa. Nếu cứ tiếp tục hút vào nữa, không những không làm cho nguyên anh hay thân thể mạnh mẽ hơn mà ngược lại khiến cho cả hai cùng nổ tung mà chết.

Vì vậy sau khi nguyên anh kêu lên một tiếng đau đớn, những đạo linh văn xung quanh nó hay như cơ thể đang ngồi bên dưới đồng loạt tan đi.

Nãy giờ pháp tướng Phạm Thánh vẫn đang ngồi yên lặng bỗng dừng lại há to ba cái miệng có sức hút lấy dòng linh khí cuộn cuộn rồi nuốt vào bụng. Trên thân pháp tướng thỉnh thoảng lại lấp lánh hào quang màu vàng, cơ thể của nó cũng bất ngờ lớn thêm một phần.

Kể từ đó, thân thể và nguyên anh của Hàn Lập không hấp thu thêm thiên địa linh khí nữa những pháp tướng Phạm Thánh lại tiếp tục nhận lấy công

việc này. Nó đang đem dòng sông linh khí cuộn cuộn kia nuốt hết vào bụng không để sót bất cứ giọt nào.

Chương 2178: Chân Lô Kiếp

Pháp tướng ba đầu sáu tay lại tiếp tục to lớn thêm, chỉ trong khoảnh khắc thân hình trong làn hào quang vàng rực của nó đã vụt lớn lên hơn nhiều, thoáng chốc lại cao thêm cả trăm trượng.

Cùng thời gian đó, nguyên anh và cơ thể của Hàn Lập vẫn ngồi xếp bằng bất động, tựa như đang dốc sức luyện hóa sở nguyên khí vừa hấp thu lúc trước.

Với lượng nguyên khí nhiều đến mức này đối với thân thông của Hàn Lập cũng chỉ có thể cưỡng ép hút vào trong người, sau đó tạm thời trấn áp mà thôi. Phải luyện hóa thật tốt rồi mới có thể điều khiển như ý và sẽ khiến cho tu vi lập tức tăng mạnh.

Thế nhưng những thứ đó lại chẳng là gì với pháp tướng Phạm Thánh cao lớn chọc trời kia.

Ba cái miệng của pháp tướng khổng lồ đang tỏa ánh vàng rực rỡ điên cuồng nuốt sạch dòng sông linh khí đang chảy cuộn cuộn, đáng vẻ thông dong diễm nhiên như thể chẳng có việc gì.

Cùng với sự hấp thụ đó, thân hình của pháp tướng tiếp tục phóng lớn lên!

Chỉ sau thời gian một tuần trà, một người khổng lồ vàng rực cao gần ngàn trượng đã hiện ra sừng sững trên mặt đất. Sáu cánh tay của nó chọt khua lên khiến trời đất đều rung chuyển.

Lúc này, cơn thủy triều những đốm linh khí từ bốn phía cuốn tới đã yếu dần, cuối cùng lóe lên rồi hoàn toàn biến mất.

Thấy vậy, thân hình nguyên anh chớp một cái liền biến thành một luồng kim quang bay vọt về phía thân thể bên dưới.

Chỉ sau giây lát, nguyên anh đã lại trở lại vị trí cũ hợp làm một với thân thể của Hàn Lập.

Thân hình Hàn Lập run lên rồi hai mắt từ từ mở ra. Sau khi dò xét liền thấy pháp lực trong người đã tăng vọt, trên mặt hắc không khỏi hiện lên vẻ hơi kì lạ lắm lắm:

"Phương pháp này đúng là rất hữu hiệu, nhờ thế mà trùng kích bình cảnh có thể đơn giản hơn phần nào."

Vừa dứt lời, hắc liền giơ tay bấm pháp quyết tiếp tục nhắm mắt vận công.

Trong chốc lát, trên người Hàn Lập tỏa ánh vàng rực rỡ. Các phiến vảy màu vàng kim từ bên trong hiện ra, nhanh chóng bao trùm toàn thân. Trên đỉnh đầu còn lóe lên ánh sáng màu xanh của một chiếc sừng màu xanh dài chừng một thước đang dần mọc lên.

Cơn lốc xoáy màu vàng trên không trung vang lên một tiếng giòn tan rồi vỡ vụn. Mà bên dưới, Hàn Lập tỏa ra luồng khí tức còn đáng sợ hơn lúc này rất nhiều lần.

Tại những nơi luồng khí tức này đi qua, tầng mây trên trời đều bị xuyên thủng tán loạn, khiến ánh mặt trời vụt chiếu rọi xuống cực kỳ chói mắt.

Bấy giờ hai tay Hàn Lập đang nhanh chóng đánh ra pháp quyết, từ miệng truyền ra âm thanh chú ngữ trầm thấp. Hào quang vàng rực hội tụ lại

hai bên vai hấn tạo thành hai chiếc đầu lâu và bốn cánh tay vàng kim như ẩn như hiện, dường như có thể ngưng thực bất cứ lúc nào.

Cùng lúc đó, màu sắc của các phiến vảy bao phủ bên ngoài cơ thể của Hàn Lập chợt đậm lên, bắt đầu tản ra màu tím vàng kỳ dị.

Giờ phút này đây, hấn đã thúc dục toàn bộ Phạm Thánh Chân Ma Công, pháp lực khổng lồ trong người tựa như những con sóng nối đuôi nhau trùng kích vào chướng ngại. Thế nhưng dường như có một con đê chắn ở đâu đó trong người hấn, gát gao chặn những con sóng lại không hề để lộ chút sơ hở nào.

Xem ra quá trình đột phá chướng ngại tuyệt đối không thể có hiệu quả chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi được.

Hàn Lập vừa không ngừng thúc dục công pháp vừa cảm ứng toàn bộ biến đổi trong cơ thể nhưng vẻ mặt vẫn không hiện ra nét khác thường nào.

Các lần đột phá bình cảnh trước kia tất nhiên không thể so sánh với đột phá lên Đại Thừa Kỳ này nên hấn đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng.

Một tháng sau đó, Ngân Nguyệt đang đứng trên một đỉnh núi rồi dùng dáng vẻ lạnh lùng nhìn về phía vùng đất trũng phía xa. Bên cạnh nàng có thêm một dáng người xinh đẹp, chính là cô bé Chu Quả Nhi kia.

Lúc Hàn Lập đột phá bình cảnh đã tạo nên động tĩnh không nhỏ, tất nhiên là Chu Quả Nhi đang tu luyện ở gần đó không thể không biết được. Vì vậy sau đó không lâu nàng liền thu hồi công pháp, vội chạy đến gần nơi này để chờ đợi.

Giờ phút này ở phía vùng đất trũng phía dưới đã được hơn mười tầng ánh sáng đủ loại màu sắc bao phủ lại từ lâu, mặc cho tiểu nha đầu này ra

sức trút bao nhiêu linh lực vào mắt vẫn chỉ thấy một mảng ánh sáng mịt mờ, không thể thấy rõ thứ gì.

"Linh Lung tiền bối, hiện giờ Hàn tiền bối thế nào rồi, đã lâu như thế không lẽ đã xảy ra chuyện gì rồi ư?" Về mặt tiểu nha đầu hơi lo lắng, nàng nhìn không được hướng về Ngân Nguyệt hỏi.

"Hiện tại cả khu vực đó đều bị cấm chế bao phủ, ta cũng không có cách nào nhìn rõ tình hình bên trong, nhưng căn cứ theo luồng khí tức càng lúc càng mạnh thì dường như không kém tổ phụ của ta. Chắc sẽ bình an thôi." Ánh mắt Ngân Nguyệt hờ hững quét qua, lạnh lùng trả lời sau đó không để tâm mà khoanh chân ngồi xuống rồi vận công tu luyện.

Nghे thế trong lòng Chu Quả Nhi khẽ buông lỏng, nhưng thấy biểu cảm của Ngân Nguyệt như vậy khiến cho nó phải dờ khóc dờ cười.

Không lâu trước đó vị tiền bối Linh Lung này còn biểu hiện vẻ vô cùng ân cần với Hàn Lập, bây giờ lại chợt trở nên lãnh đạm như thế. Nếu không phải trong những năm gần đây nàng đã biết sự thay đổi của Ngân Nguyệt là do chịu ảnh hưởng của loại pháp quyết nào đó thì sợ rằng cũng phải ngạc nhiên cả buổi rồi.

Trên ngọn núi bên kia, hai mắt Giải Đạo Nhân lập lòe ngân quang nhìn chăm chăm vào tầng tầng màn sáng đang bao phủ trên không trung thung lũng, trên mặt dường như hiện lên chút khác thường.

Cả thung lũng bỗng nhiên run lên, tất cả màn sáng bao trùm bên trên rung chuyển kịch liệt một hồi, từ bên trong chợt không ngừng truyền ra những tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa.

Kim quang lóe lên, hơn mười cột sáng cực lớn từ trong màn sáng bắn ra, bay thẳng lên xua tan mây đen trên trời.

Liền đó, một cỗ khí tức kinh khủng từ đó cuộn tràn ra, dù là thần niệm của Giải Đạo Nhân vừa tiếp xúc cũng không tránh khỏi phải co rụt con người lại.

"Đạt rồi, khí tức đã đạt tới cảnh giới Đại Thừa. Nhưng có thực sự trùng kích thành công hay không còn phải xem có thể vượt qua thiên kiếp mới biết được." Giải Đạo Nhân thì thảo hai tiếng với giọng thấp không thể nghe thấy rồi trong khoảnh khắc gương mặt lại khôi phục lại vẻ lạnh nhạt như ban đầu, giống như có thể hiểu rõ tình hình lúc này của Hàn Lập.

Ngay khi hắn vừa dứt lời, hơn mười màn sáng đang bao phủ vùng đất bên dưới nổ vang lên. Ngay giữa vô số tia sáng vàng rực đang vỡ vụn từng mảng bỗng hiện ra một pháp tướng cao hơn ngàn trượng. Mà lơ lửng giữa không trung ở dưới chân pháp tướng lại có thêm một quầng sáng tím vàng đường kính hơn mười trượng đến lóa cả mắt, Hàn Lập đang ôm hai tay ở trong đó.

Lúc này đây, Hàn Lập vẫn giữ nguyên dáng vẻ ma hóa yêu dị. Nhưng toàn thân hắn đầm máu, khắp nơi còn có thêm vô số vết thương cực nhỏ và đang nhanh chóng lành lại với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được.

Càng quỷ quái hơn là thân hình Hàn Lập đã cao hơn lúc trước đến non nửa. Tay chân cũng đột ngột to thêm một vòng, lúc này nhìn hắn thật giống như một thanh niên tráng sỹ vậy.

Ở phía dưới, tòa đài trong suốt cao mấy chục trượng đã không còn sót lại chút gì, tại chỗ cũ chỉ còn lại mặt đất gồ ghề và những mảnh vỡ phũ phển, có vẻ như là nó đã bị một luồng lực khủng khiếp nào đó đập nát ra.

Bên trong quầng sáng vừa vàng vừa tím, Hàn Lập đứng im và nhắm nghiền hai mắt. Những linh văn màu bạc vẫn đang chạy qua chạy lại một cách vô định trên người hắn. Khắp nơi trên thân thể hắn đang nổi lên từng

sợi gân xanh, mỗi múi cơ bắp thịt đều co rút liên tục. Dường như có một luồng năng lượng nào đó đang tuôn trào cuộn cuộn trong đó, lúc nào cũng có thể xé thịt lao ra.

Còn linh áp đáng sợ do hấn phát ra đã làm cho không gian trong vòng vài dặm xung quanh đông đặc lại sát. Bất kể sinh linh nào vừa tiến vào trong đó đều sẽ lập tức bị linh áp này mạnh mẽ đè nát.

Mà cao tít trên không, mây đen vốn bị cột sáng màu vàng đánh tan sau một tiếng nổ vang lại tụ tập trở lại. Trong khi chúng cuộn cuộn cuốn đến có thể mơ hồ thấy từng đoàn từng dải sáng ngũ sắc chớp động không dứt, lại còn vừa bay vừa lớn vụt lên.

Chỉ trong thời gian mấy nhịp hô hấp, đoàn ánh sáng ngũ sắc đã biến lớn thành gần một mẫu, hào quang cuộn cuộn chớp lóe khắp trời cao, gần như che khuất mây đen không còn một mảnh!

"Thiên Kiếp Ngũ Hành!" Vừa nhìn thấy dị tượng trong không trung, gương mặt vốn lạnh như băng của Ngân Nguyệt đang đứng trên đỉnh núi phía xa trở nên tái nhợt.

Mặc dù hơi ngơ ngẩn nhưng thấy thần sắc Ngân Nguyệt như vậy thì tất nhiên Chu Quả Nhi cũng hiểu hiện tượng thiên văn trong không trung trên thung lũng không phải là chuyện đùa. Lúc này hai mắt của nàng mở to, nhìn không chớp về phía đằng xa.

Giờ phút này, khí tức phát ra trên người Hàn Lập càng đáng sợ hơn, thậm chí mơ hồ có thể thấy được không khí bốn phía như hơi vẩn vèo.

Bỗng nhiên Hàn Lập ngẩng đầu lên, hai mắt mở trừng ra, vẻ mặt vô cảm nhìn lên bầu trời.

Gần như cùng lúc đó, những dải sáng ngũ sắc trên trời chợt biến đổi thành màu vàng ròng. Rồi một khắc sau, từ đó phun ra vô số luồng kim quang dài hơn một thước, chúng chợt lóe lên rồi bay vọt xuống như những lưỡi dao sắc bén.

Một đám lưỡi dao vàng chói lọi, lạnh lẽo ghê người đang từ trên cao buông xuống dưới như mưa rào rồi phủ xuống toàn bộ dải đất trũng này.

"Kim Cương Khí!"

Hàn Lập nhú mày rồi rung mình thốt nhẹ, nhưng trên mặt hắn lại không lộ ra vẻ sợ hãi gì nhiều mà khẽ phát một ống tay áo về bốn phía. Lập tức có hơn mười đạo pháp quyết theo đó mà bay ra, rồi lóe lên chui vào trong không gian xung quanh mất dạng.

Sau một khắc, phần lớn pháp trận bố trí khắp nơi trong vùng đất kêu lên vù vù, lớp lớp màn sáng lại tức thì lóe lên, biến thành vàng bảo hộ che chắn toàn bộ dải đất trũng phía dưới.

"Ầm, ầm" vang lên tiếng nổ lớn!

Những lưỡi vàng rực vừa rơi xuống trên tầng ánh sáng ngoài cùng liền phá ra tiếng nổ kinh người, đồng thời biến thành từng đoàn kim quang rồi vỡ tung ra. Bên ngoài quang sáng liền gọn sóng dập dờn, lập lòe bất ổn!

Dầu vậy thì sau thời gian cạn tuần trà, tầng ánh sáng ngoài cùng không thể chống cự thêm nữa nên bị kim quang chém thành vô số mảnh. Pháp trận đầu tiên này cũng vì vậy mà lóe sáng lên rồi vỡ vụn ra từng khúc, chẳng thể nào sử dụng được nữa.

Vô số lưỡi kim quang chẳng chịt lóe lên, lại tiếp tục rơi xuống trên màn sáng thứ hai, tiếng nổ...

Cứ như thế, từ trên không trút xuống muôn luồng kim quang, không ngớt không dứt, vô cùng vô tận, hơn nữa uy năng của mỗi luồng đều không thua gì phi kiếm phi đao!

Dưới sự công kích điên cuồng đó, chỉ trong một thời gian rất ngắn đã liên tiếp đánh bại năm tầng ánh sáng.

Thế nhưng đúng lúc này, Hàn Lập ở phía dưới chỉ giơ một tay bấm niệm pháp quyết thì sáu cánh tay giống hệt nhau của pháp tướng liền nắm lại tấn công kiên cường về phía không trung.

Chỉ trong chốc lát sau, không khí rít lên như cuồng phong, từng đoàn từng đoàn quyền ảnh lớn như tòa nhà lớn hiện ra bên ngoài quảng sáng, nhoáng một cái bay thẳng đến phía luồng ánh sáng khổng lồ đang phá không vọt tới.

Từng đạo kim quang ngăn cản ở phía trước nơi quyền ảnh đi qua dù chưa trực tiếp tiếp xúc đã rung lên rào rào vỡ vụn biến mất.

Quyền ảnh lóe lên mấy cái liền đánh trực tiếp lên luồng ánh sáng vàng rực.

Sau khi âm thanh chói tai như kim loại va chạm vào nhau vang lên, quyền ảnh bắn ngược trở lại rồi lập tức tiêu biến, còn luồng ánh sáng kim sắc bỗng run lên hóa thành vô số điểm sáng bay lả tả.

Kim quang từ trên trời rơi xuống chợt đột ngột dừng lại!

Nhưng chỉ một khắc sau, kim quang bay lả tả cuốn tròn một hồi rồi màu sắc chợt biến thành xanh đậm. Sau đó nó cuộn cuộn tụ lại, lại hợp thành một luồng ánh sáng màu xanh có thể tích không kém lúc trước chút nào.

Chương 2179: Gặp người quen cũ

Ngay sau đó bên trong vầng sáng màu xanh nõ vang rền. Từng lũ lũ dòng khí màu xanh tuôn tràn ra, rồi hóa thành một gốc cây gỗ lớn.

Gốc cây này dài khoảng năm đến sáu trượng, mặt ngoài tỏa ra làn sáng màu xanh nhu hòa, thân nó nặng vô cùng, cứng rắn như kim cương. Gốc cây mới hiện ra trong không trung đã gào thét đỉnh tai rồi lao xuống.

Hàn Lập nhìn thấy vậy, tuy vẻ mặt của hắn vẫn không chút thay đổi nào nhưng một cánh tay đã giơ lên rồi bấm niệm thần chú. Trên không trung bỗng ông lên những tiếng chói tai, vô số lưỡi kiếm khí màu xanh biếc hiện ra. Chúng đang khẽ rung lên tạo thành những tiếng xé gió "veo veo"!

Những lưỡi kiếm này nhanh chóng biến ảo thành những sợi tơ, rồi đan xen vào nhau tạo thành một tấm lưới rất lớn.

Chợt thấy một sợi tơ trong suốt lóe lên, gốc cây to ở đó liền giống như một tờ giấy bị xé vụn ra.

Mặc cho các gốc cây cứ lần lượt hiện ra không ngừng, nhưng tấm lưới màu xanh ở bên dưới cũng chém tới liên tục làm cho chúng không cách nào hạ xuống thêm được.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, vô số kiếm ngăn cản các gốc cây rơi xuống lúc này cũng đang bắt đầu phản công lại.

Nhưng vầng mây màu xanh trên không trung lại càng phình lớn thêm, kéo theo đó là kích thích của những gốc cây rơi xuống cũng tăng lên theo.

Mỗi mọc gốc cây đều lớn đến cả chục trượng, chúng lao xuống hóa thành một mảnh tối đen.

Nhưng tám lưới khổng lồ bên dưới là do bảy mươi hai lưới bản mạng pháp bảo Thanh Trúc Phong Vân Kiếm kiếm Hàn Lập biến thành! Đã tu luyện đến bậc này, hầu hết mỗi thanh đều có thể sánh với Linh bảo cùng bậc. Nếu nói về độ sắc bén, cho dù những gốc cây to lớn kia có rơi nhiều thêm nữa nhưng vẫn không thể nào chống nổi những lưới tơ kiếm lợi hại này.

Những tiếng nổ nổi đơôi vang lên, võng kiếm bay lên nhập thẳng vào vòm trời, nó hơi co lại rồi bắt chợt trở lại hình thái của bảy mươi hai lưới kiếm. Những lưới kiếm này vạch thành những dải cầu vòng, lúc hiện trái, lúc hiện phải xuyên thủng qua dải vàng sáng màu xanh, rồi lại hóa thành một màn lưới kiếm chém loạn xạ.

Ngay lập tức dải mây màu xanh phát ra những tiếng nổ chói tai. Ở giữa không trung nó xoay tròn rồi bắn đi, sau đó nhập thẳng vào hư không mất hút.

Hàn Lập vẫn lơ lửng ở trong màn sáng màu tím giữa không trung mà ngẩng nhìn trời cao không chớp mắt.

Một lát sau, một điểm sáng chuyển động dưới màn mây đen, sau đó nó trở nên xanh thẫm, rồi lại ngưng tụ thành một vầng sáng màu lam.

Lúc này thể tích của vòm sáng màu lam đã lớn hơn rất nhiều so với khi mới xuất hiện, hơn nữa từ bên trong đó đang truyền tới những tiếng nước chảy róc rách nho nhỏ. Từng dòng nước xiết như ngọn thác từ giữa vầng sáng tuôn ra, giống như những con rồng trắng dài cả ngàn trượng lao xuống, mà có lẽ là giống với cả dải ngân hà trên chín tầng trời bị đảo ngược lại hơn.

Hàn Lập thần sắc hơi thay đổi, không nói thêm lời nào lập tức bấm tay niệm thần chú.

Cùng lúc ấy, ba đầu của phạm thánh pháp tướng ba đầu sáu tay đột nhiên mở rộng miệng, hướng lên trời cao mà phun.

Ngân diễm cuộn cuộn phun ra điên cuồng, trong nháy mắt liền hóa thành biển lửa, cùng dòng nước trên không trung quyện và nhau.

Nước lửa trộn lẫn vào nhau, một đoàn khí màu trắng xuất hiện tràn ngập không gian, sau một chút biến hóa liền trở thành một biển sương mù.

Trong biển sương mù mênh mông, đưa tay ra không thấy được năm ngón, căn bản thấy không rõ được thứ gì, chỉ có thể nghe được bên trong có tiếng "*Thử lập*" phát ra không ngừng. Bỗng nhiên sương mù lập tức khuếch tán nhanh đi theo bốn phương tám hướng.

Hàn Lập thấy vậy trong mắt tinh quang chợt lóe, lập tức thúc giục pháp quyết, phạm thánh pháp tướng cao ngàn trượng phun ra ngân diễm mạnh mẽ tăng lên mấy lần.

Ngân diễm ngưng tụ lại, mơ hồ biến hóa thành vài con hỏa giao, giương nanh múa vuốt, nhao nhao lao vào bên trong biển sương.

Ngay sau đó tiếng sét đánh sấm rền nổi lên!

Tùng đóa lâu các lớn nhỏ hình hoa sen liên tiếp ở trong biển sương hiện ra, lại chớp động vài cái liên tục rồi nứt toác ra. Ngân diễm cuộn cuộn phình to, đem biển sương mù mạnh mẽ xé rách ra.

Nhưng sau mấy nhịp hô hấp, hơn phân nửa sương mù ở tại nơi ngân diễm vừa xuất hiện biến mất hầu như không còn, rốt cục lộ ra cảnh tượng ban đầu.

Mà ngân diễm ở mấy con hỏa giao tàn sát bừa bãi, chẳng những ngăn chặn được dòng nước trong không trung mà còn cuộn cuộn chớp động bay ngược lên phía trên nguồn của dòng ánh sáng.

Với uy lực đáng sợ của ngân diễm, đoàn ánh sáng màu lam chỉ sợ vừa tiếp xúc lập tức tán loạn biến mất.

Nhưng vào lúc này, đoàn ánh sáng trên trời bỗng nhiên mặt ngoài hiện ra vô số ngân hồ thoáng cái lại quay tròn, điên cuồng co rút lại không thể to ra được.

Tiếng sét đánh nổi lên!

Đoàn ánh sáng màu lam chợt co rút lại, từ giữa từ từ phun ra một viên bóng nước.

Viên bóng nước này thoát nhìn trong suốt dị thường, nhưng lại sền sệt. Đường vân bên ngoài hơi hơi nhộn nhạo, rồi hình thành từng đạo linh văn màu lam, tản ra ánh sáng màu xanh mát dịu.

Quả bóng nước hướng xuống phía dưới, liền nổ vang phát ra âm thanh trầm thấp, mà đoàn ánh sáng màu lam lại ào ào nứt toác ra, tự động biến thành hư ảo.

Phía dưới Hàn Lập thấy hết thấy mọi việc, sắc mặt chợt đại biến.

Ngay sau đó, ngân diễm cùng mấy con hỏa giao đem quang cầu màu lam bao phủ vào bên trong biển lửa cuộn cuộn.

"Phốc phốc" thanh âm liên tiếp truyền ra!

Trong biển lửa, ánh sáng màu lam chợt lóe, quang cầu bỗng nhiên từ giữa xuyên thủng mà chui ra, không có bị ngân diễm làm tổn thương một

chút nào.

"Thiên hà trọng thủy!"

Hàn quang chợt lóe lên trong mắt Hàn Lập, trong miệng quát khê một tiếng, trong lòng không còn chần chờ gì lập tức thúc giục Phạm Thánh Pháp Tướng.

Pháp tướng ba đầu sáu tay không tiếp tục phun ngân diễm trong miệng ra nữa, sáu cánh tay đồng thời vung nắm tay lên phát ra một tiếng nổ lớn!

Quyền ảnh lại chỉ chít hiện ra, hướng lên trời cao mà bắn đi.

"Âm vang long" tiếng động vang lớn!

Mặt ngoài quả bóng nước màu lam chợt có kim quang đại phóng, dường như mỗi một khóa đồng thời đã bị hơn mười đạo quyền ảnh công kích liên tục.

Nhưng sau khi kim quang hiện lên, tất cả các quả bóng nước đều bình yên, dường như không có việc gì tiếp tục lao xuống.

Hàn Lập cả kinh!

Phạm thánh pháp tướng lại cử động sáu cánh tay, sáu nắm đấm kim quang đại phóng, nháy mắt lại biến ảo thành vật chất thực sự, hướng phía quả bóng nước điên cuồng lao tới.

Một vụ nổ kinh thiên động địa, thoáng cái cả không trung bị chấn động dựng ngược lên!

Vô số vòng bánh xe màu vàng như nắng gắt trên không trung liên tiếp xuất hiện ở chỗ vụ nổ, tạo lên từng trận dao động kịch liệt, rồi hóa thành cổ cổ cuồng phong nhanh chóng tán đi.

Sau khi gió tan đi hết, tất cả quả bóng nước đều biến mất không thấy bóng dáng!

Phía dưới, Phạm Thánh kim thân thân hình vẫn đứng thẳng tại chỗ, nhưng hai chân thụt sâu vào mặt đất vài chục trượng, sáu cánh tay rõ ràng cụt hơn một nửa, chúng đã cùng những quả bóng nước đồng quy vu tận rồi.

Hàn Lập thấy vậy chột rùng mình!

Lấy uy lực của Phạm Thánh chân ma mà cũng có một chút chặt vật như thế, có thể thấy được thiên hà trọng thủy này thật đáng sợ.

Ngay sau đó, Hàn Lập một tay bấm tay niệm thần chú, trên người Phạm Thánh Pháp Tướng kim quang lưu chuyển một trận, sáu cánh tay một lúc sau liền khôi phục như lúc ban đầu.

Nhưng lúc này, trên trời cao lại một lần nữa ngưng tụ ra một quả cầu lửa màu đỏ đậm to lớn!

Quang đoàn tuy rằng chỉ có duy nhất một viên, nhưng thể tích to lớn, cơ hồ bao phủ hết cả thung lũng.

Sau một trận tiếng huyên náo "Oa oa", vô số ngọn lửa phun ra những con quạ lửa màu trắng bay ra theo quang đoàn, hai cánh mở ra rồi hóa thành một viên hỏa cầu mạnh mẽ bắn xuống.

Những hỏa cầu đó chưa thật sự hạ xuống nhưng đã làm cho mọi thứ như sôi trào, thoáng cái đã buông xuống tới phía trên thung lũng.

Hàn Lập hai mắt hơi hơi nhú lại, thân hình chưa động đậy nhưng phạm thánh pháp tướng lại há mồm phun một cái, hướng biển lửa màu bạc mà lao đến.

Thế nhưng lúc này đây, ngân diễm lập tức tránh né cái miệng khổng lồ của pháp tướng, tinh quang lưu chuyển trở nên kỳ lạnh lẽo.

Phạm thánh pháp tướng lại đảo ngược uy lực của linh diễm, trực tiếp biến thành Cực hàn chi diễm lao đến.

Ngay sau đó, một trắng một bạc, hai ngọn lửa cháy trong nháy mắt tới va chạm với nhau. Hai loại thuộc tính năng lượng hoàn toàn tương phản, lập tức ở hai phía bạo phát ra.

Lúc sau, trên bầu trời chợt lóe, lấy một đường thẳng làm trung tâm, nhất thời chia trời đất làm hai nửa băng và lửa, trên trời cao giằng co nhau không dứt.

Hàn Lập đột nhiên trong miệng phát ra một tiếng thét dài, một ngón tay trở lên hư không, một lúc sau kiếm quang dày đặc hiện lên, lập tức dung hợp thành một khối, hóa thành một cự nhận hơn mười trượng.

Tiếp theo trong miệng hán lâm lâm, trong tay pháp quyết liên tục biến hóa.

Cự nhận màu xanh tinh quang lưu chuyển, đón gió cuồng trướng, trong khoảnh khắc đã lớn hơn gấp bội, biến ảo thành cự nhận to gần trăm trượng hướng lên trời.

Phạm Thánh Pháp Tướng tam gương mặt chợt lóe lên vẻ dữ tợn, hai cánh tay to lớn chụp tới phía dưới, đã đem cự nhận một phát bắt được, lập tức vung lên, hướng không trung hung hăng chém một phát.

Chỉ thấy một đạo thanh quang hoa phá trường không chợt lóe, cự nhận hướng lên trời liền quỷ dị hướng phía hàn diễm cùng biển lửa giao hội rồi chém tới quang cầu khổng lồ phía trên.

Quang cầu đỏ đậm diện cuồng vài cái, liền lập tức vô thanh vô tức xẻ làm hai, dung nham xích viêm từ giữa diện cuồng phun ra, lập tức hóa thành lửa cuộn cuộn cháy nứt toác mà chui ra.

Phía dưới biển lửa một trận nổ vang, thoáng cái ở trên không trung biến mất không thấy.

Thế nhưng phạm thánh pháp tướng vừa đem tay giơ lên trời thu lại cự nhận, còn chưa kịp làm gì tiếp thì trên trời cao cuộn cuộn lửa cháy, lẫn lộn vài cái liền hóa thành đám bụi màu vàng mênh mông, theo bốn phương tám hướng diện cuồng cuộn động.

Trong khoảnh khắc, cả không trung đều biến thành mờ mịt, hơn nữa trong đám bụi phát ra tiếng "*Tăng sang*", lộ ra một cỗ chiến khí làm cho người khác có cảm giác dựng tóc gáy.

Phía dưới Hàn Lập nhướng mày!

Phạm thánh pháp tướng lại không nói lời nào, cự nhận cầm trong tay lại vung lên, hướng vụ hải màu vàng chém một nhát.

Thanh quang chói mắt lại một lần cắt qua phía chân trời, một chém đem biển khí bụi mạnh mẽ xé đôi. Nhưng là ngay sau đó, hai bên khí bụi nồng đậm phía dưới lại xoay một vòng, liền như không có việc gì đem biển khí bụi khôi phục như lúc ban đầu.

Bảy mươi hai khẩu Thanh Trúc Phong Vân kiếm biến thành cự nhận hơn ngàn trượng cùng phạm thánh kim thân thần lực cực kỳ khủng bố, vậy mà đối với thứ này một chút hiệu quả cũng không có!

Hơn nữa một lúc sau khi vụ hải gặp công kích, bên trong lại mơ hồ truyền đến âm thanh kim cổ.

Tiếp theo đám bụi màu vàng mênh mông phía dưới quay cuồng, bên trong bỗng nhiên hiện ra một đội binh sĩ bằng đất sét, chim thú đủ loại, cầm trong tay lưới sao sắc bén lạnh lạnh, cùng hướng về phía này. Nhìn qua thì phẳng phất có trăm vạn hùng binh ẩn trong đó giống y hệt nhau.

Hàn Lập không khỏi hít vào một hơi khí lạnh, trong đầu suy nghĩ xoay chuyển liên tục. Nhưng còn chưa nghĩ được đối sách thì trong biển khí bụi đột nhiên có biến, vô số binh sĩ đều bí mật hướng phía này đánh tới.

Hàn Lập sắc mặt trầm xuống!

Phạm Thánh Pháp Tướng lập tức đưa cự nhận trong tay hướng không trung liên tiếp quét tới.

Kết quả nơi nhận mang màu xanh đi qua, tất cả binh sĩ đều chấn động, trong nháy mắt vỡ vụn thành tro. Nhưng chờ thanh quang tắt đi, khí bụi lại cuộn cuộn ngưng tụ, lập tức số lượng binh sĩ ở trong vụ hải lại không tiếng động hiện lên, vẫn huy động binh khí tiếp tục hướng xuống.

Hàn Lập thấy vậy, đồng tử không khỏi hơi co rụt lại!

Chương 2180: Hắc Bạch Lô Cầu

Hắn không nói lời nào mà chỉ thay đổi sang một loại pháp quyết khác.

Pháp tướng Phạm Thánh bỗng cầm lưỡi đao ném đi. Bên ngoài cơ thể của pháp tướng lại lấp lánh những tia sáng vàng rực, mới trong nháy mắt nó đã biến thành một thân thể bằng vàng ròng thực sự. Ngoài ra còn có vô số những khối ký hiệu màu vàng đang quay vù vù xung quanh.

Ba cái đầu há ba chiếc miệng thật lớn phun ra những cuộn sóng trắng xóa không một tiếng động. Những cơn sóng này hơi nhoáng lên, chúng liền chìm thẳng vào trong biển bụi ngập trời đằng trước.

Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên!

Cơn sóng nổ tung ngay giữa màn mây bụi bặm tạo thành một vòng sóng âm lan tràn khắp nơi trong trong đó. Cứ nơi nào có cơn sóng âm đi qua, đám binh sĩ trong làn bụi liền bị biến thành bột phấn.

Nhưng chỉ ngay sau đó, đám mây bụi khẽ chuyển động, hơn mười vạn binh sĩ lại được biến ảo ra một lần nữa. Tên nào tên nấy đều nguyên vẹn không bị sây xước chút nào, chúng đang múa loạn binh khí trong tay làm đầy lên từng trận gió gào.

Vô số tia sáng màu vàng nhạt bắn xuống, rậm rạp đến mức có thể che kín cả bầu trời. Mỗi tia đều phát ra âm thanh chói tai, khí thế kinh người giống như không gì không thể xuyên thủng được.

Cảnh này khiến sắc mặt của Hàn Lập hơi đổi. Miệng khê quát lên, một ngón tay của hắn hướng lên điểm vào tấm thân vàng rực của pháp tướng Phạm Thánh phía trên.

Dải sóng màu trắng liền thôi không còn phun ra từ trong miệng của pháp tướng nữa. Nó bước nhanh từng bước về phía trước, sáu cánh tay vung lên tỏa hào quang vàng rực.

"*Rầm rầm rầm...*" Sáu cột sáng rất to được phun ra rồi nhập làm một thể với đám mây bụi. Sau đó cả những cột sáng và làn sương bụi xoáy tít hóa thành một cơn lốc vàng nhạt.

Cơn lốc này cao đến mấy trăm trượng. Nó vừa mới xoay tròn mà đã tuôn ra vô số ký hiệu màu vàng, đồng thời theo mỗi vòng gió xoáy còn truyền tới một cỗ lực hút mạnh đến nỗi khiến người ta không dám tin.

Những tia sáng màu vàng nhạt liền bị lực hút của cơn lốc làm run lên rồi bị bẻ cong phương hướng. Ngay lập tức chúng lao vào trong vòng lốc xoáy rồi phát ra một tiếng gãy vỡ, sau đó không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Còn về cả trăm vạn tên vệ sĩ trong màn bụi trên không cũng chẳng thể chống chế thân thể dưới lực hút khủng khiếp đó, cuối cùng tất cả đều bị cơn lốc kéo vào chỗ chết.

Trong khoảnh khắc này, màn sương bụi xoay cuộn cuộn ngập trời, mà bóng người cũng bắt đầu di động.

Nhưng chỉ sau vài nhịp thời, toàn bộ bầu trời bỗng nhiên trở nên sạch sẽ. Ngoài trừ đám mây đen cùng cơn lốc màu vàng ra thì nơi này không còn thứ gì khác tồn tại.

Cơn lốc màu vàng trong không trung vẫn chuyển động điên cuồng, bên trong nó vẫn truyền ra từng tiếng nổ vang như rống ngâm không ngớt. Nhìn

mãi cũng không hiểu nổi tại sao nó lại có thể chứa hết được đám mây bụi nhiều đến như vậy.

Hàn Lập thấy mọi chuyện xuôn sẻ mới khẽ thở phào, cuối cùng trên mặt đã chịu hiện ra một nét vui mừng.

Hắn giơ tay áo lên hướng về phía cơn lốc trên cao. Từ mỗi ngón tay liên tục bắn ra các loại pháp quyết có màu sắc khác nhau, sau khi chớp động chúng đều chìm mất hút vào trong gió lốc.

Một âm thanh trầm thấp vang lên! Ngay lập tức cơn lốc đột ngột dừng hẳn, rồi trong làn ánh sáng vàng vọt nó mau chóng thu nhỏ thể tích lại.

Một lát sau, cơn lốc ở trên không trung ban nãy đã tan đi rồi hoàn toàn biến mất. Thay vào đó là một khối đất màu vàng to bằng nắm tay đang rơi từ trên cao xuống.

Ánh mắt của Hàn Lập lóe lên, hắn giơ tay chụp vào hư không đem khối cầu ở xa bắt lại. Nhưng tại thời điểm vật này rơi vào lòng bàn tay, Hàn Lập không tự chủ được phải trầm mình xuống. Tuy rằng sau đó cánh tay hắn vẫn nâng lên được nhưng khuôn mặt không khỏi lộ ra vài nét nhăn nhó.

Khối đất hình cầu này thoát nhìn thì chẳng có chút bắt mắt nào, thế nhưng trọng lượng của nó phải đến mấy trăm vạn cân chứ chẳng chơi. Hàn Lập có sức lực khó ai tưởng tượng nổi, ấy vậy mà lúc bắt được nó thiếu chút nữa đã bị kéo ngã nhào theo.

Tuy rằng không biết biến sương bằng bụi đã bị hắn dùng một lượng pháp lực khổng lồ để áp chế này là gì, cũng không biết nó thuộc vào loại tài liệu nào, nhưng nếu dùng nó để luyện chế thành một loại bảo vật thì tin rằng uy lực của nó sẽ khó có thể tưởng tượng được.

Trong lúc Hàn Lập đang cân nhắc thì nguyên khí trong không trung bỗng lại trở nên nhộn nhạo. Từ nơi nào đó rất cao trên bầu trời bỗng truyền đến một tiếng sấm rền vang!

Đám mây đen đang phủ kín vùng đất trũng bắt đầu quay cuồng, chúng tách ra hai phía trái phải, rồi ở giữa để lộ ra một cái động rất to.

Cái động này rộng khoảng hơn mười mẫu, từ bên trong nó tràn ra những tiếng gầm rú long trời, rồi những rạch chớp nối đuôi nhau lóe lên không ngớt. Tiếp đó là một quả cầu bằng điện chọt hiện ra, hơn nữa nó đang không ngừng phình to lên. Thoạt nhìn nó thật giống như một thế giới bằng lõi diên đang xé rách không gian truyền đến nơi này vậy.

"Chân Lô Kiếp!"

Hàn Lập thấy cảnh này bèn nghiêm túc thì thoà. Bàn tay của hắn khẽ nhoáng, vật đang nằm trong tay bỗng chớp lóe rồi biến mất. Đồng thời mười ngón tay hoa lên bắn ra từng đạo pháp quyết lướt tới rồi nhập thẳng vào trong những pháp trận còn sót lại.

Ngay lập tức bốn phía quanh hắn rung lên từng chuỗi dao động vù vù. Những pháp trận còn sót lại liền tỏa ra hào quang chói lóa, các loại cấm chế bên trong đó bỗng chốc trở nên dày đặc kinh người. Càng đáng chú ý hơn đó là ba tòa cực sơn từ đầu đến giờ vẫn bất động thì giờ đây cũng đang lẳng lặng bay lên.

Cả ba tòa núi bay lên cao gần chạm vào màn sáng của pháp trận thì dừng lại, sau đó phân ra thành một tam giác, vừa vặn bảo vệ Hàn Lập rất chặt chẽ.

Nhưng Hàn Lập vẫn còn lo lắng, trong miệng hắn lại lẩm nhẩm kiểm quyết. Bảy mươi hai lưỡi kiếm liền hiện ra phía dưới ba ngọn núi, chúng

múa lượn một chập rồi biến ảo thành một đóa sen xanh, lơ lửng không nhúc nhích trên đỉnh đầu hắn.

Cũng khó trách tại sao hắn lại cẩn thận như vậy!

Người ta thường đồn đại về việc độ thiên kiếp Đại Thừa rằng; Thực ra có tám đến chín phần số tu sĩ ngã xuống không phải do thiên kiếp Ngũ Hành, mà chính là bởi vì Chân Lôi Kiếp. Trong quá khứ có phần lớn tu sĩ Hợp Thể Hậu Kỳ lúc đánh sâu vào chương ngại thường chết đi dưới loại lôi kiếp chân chính này. Nhưng cũng chỉ có những ai vượt qua được nó mới có tư cách để bước vào cánh cửa thử nghiệm tâm cảnh.

Tuy rằng mức độ đáng sợ của Tâm Kiếp còn vượt trên cả Chân Lôi Kiếp, thế nhưng trong những tình huống bình thường, cho dù không thể vượt qua nó nhưng vẫn có khả năng bảo vệ được tính mạng của mình. Không như trong lôi kiếp, hoặc là may mắn vượt qua, hoặc là biến mất dưới uy lực của sấm sét, còn lại thì hoàn toàn không có sự lựa chọn thứ ba.

Một mặt Hàn Lập điều khiển các loại cấm chế cùng bảo vật, mà mặt khác hắn cố nhớ lại những kinh nghiệm vượt qua Chân Lôi Kiếp do hai lão Đại Thừa Kỳ là Ngao Khiếu và Mạc Giản Ly truyền lại qua những lúc chuyện trò. Về mặt của hắn lúc này đang cực kỳ nghiêm trọng.

Xa xa trên đỉnh núi, Ngân Nguyệt, Chu Quả Nhi và Giải Đạo Nhân, mỗi người lại mang một vẻ mặt khác nhau.

Đôi mắt của Ngân Nguyệt vẫn trong như gợn nước mùa thu nhưng không biết từ khi nào trên khuôn mặt nàng lại tràn đầy nỗi lo âu. Mà sau khi Chu Quả Nhi được chứng kiến thần thông của Hàn Lập lúc chống đỡ thiên kiếp Ngũ Hành, lúc này con bé chỉ biết trợn mắt há mồm ngây ngốc.

Còn Giải Đạo Nhân vẫn chấp hai tay sau lưng đứng trên một đỉnh núi khác, vẻ mặt vẫn lạnh nhạt nhìn hết mọi sự việc diễn ra dưới vùng đất trũng phía dưới.

Bỗng nhiên sắc mặt của hắn khẽ động, hai tay buông thõng xuống, ánh mắt nhìn về một đỉnh núi cách đó rất xa nhưng vẫn chưa có hành động gì khác.

Không lâu sau, dường như Ngân Nguyệt ở ngọn núi bên cạnh cũng nhận ra điều gì khác thường. Cặp mắt xinh xắn lóe lên rồi cùng nhìn về hướng Giải Đạo Nhân đang nhìn.

"Sao ở nơi hoang vắng này lại xuất hiện người tu tiên khác? Xem ra phải đuổi họ đi khỏi đây mới được." Ngân Nguyệt thì thầm vài tiếng, thân hình nàng bỗng nhoáng lên rồi biến mất hút.

Chu Quả Nhi đứng ở bên thấy vậy, đầu tiên nó tỏ ra nao nao, kèm theo chút giật mình. Nhưng sau khi suy nghĩ một lúc rồi vẫn chần chừ đứng ở chỗ cũ, vẫn không đi theo.

Ở tầm thấp trong không trung cách vùng đất trũng đó khoảng vạn dặm có hai đám hào quang đang truy đuổi nhau không dứt. Hai đoàn người này đang phóng đi vùn vụt, mà phương hướng của bọn chúng lại nhằm đúng vùng đất nơi Hàn Lập đang độ thiên kiếp.

Nhóm đang bay phía trước có khoảng mười người. Dựa vào công pháp và khí tức của bọn họ thì đây là những tu sỹ Nhân tộc, mà tu vi của bọn họ đa phần là Nguyên Anh kỳ. Duy nhất chỉ có thiếu nữ đang không chế đoàn hào quang trong suốt bay đầu tiên là một tu sỹ Hóa Thần Hậu Kỳ.

Nàng có khuôn mặt trắng tinh, xinh đẹp tuyệt trần, bề ngoài khoảng hai mươi tuổi, trên thân khoác một bộ áo màu lam. Nàng vừa bay vừa thỉnh

thoảng quay lại phía sau nhìn với ánh mắt đầy lo lắng.

Còn đuổi theo nhóm của nàng là một đám người khác. Hào quang do bọn chúng tỏa ra đều là màu đen hoặc xám trắng, lại còn kéo theo từng trận ma khí ngùn ngụt. Nhìn kĩ vào bên trong có thể thấy loáng thoáng những bộ mặt dữ tợn, xem ra đây đúng là một đội ngũ Ma tộc tinh nhuệ.

Hơn phân nửa trong đám những tên Ma tộc này có tu vi Hóa Thần, mà thậm chí còn có thêm một gã cao lớn thân người đầu rắn tu vi đã là Luyện Hư kỳ.

Với sự chênh lệch về tu vi như thế này thì việc khoảng cách giữa đội quân Ma tộc và đoàn người của thiếu nữ áo lam càng lúc càng xích lại gần hẳn là chuyện hiển nhiên.

Thiếu nữ áo lam thấy đội quân Ma tộc đang truy đuổi chỉ cách mình còn vài dặm, nàng đành cắn răng ra tay ngăn cản bọn họ. Vệt hào quang của nàng bỗng chậm lại, cánh tay khẽ lật, lòng bàn tay liền hiện ra một cái đỉnh nhỏ trong suốt. Bàn tay trắng tinh như ngọc khẽ vỗ lên mặt chiếc đỉnh làm nó bay lên rồi mở ra. Từ miện đỉnh vang lên vô số tiếng xé gió, theo đó là chi chít những sợi tơ trong suốt cuốn tới, tách nhau ra rồi chụp về phía những tên Ma tộc phía sau.

Những sợi tơ trắng nhỏ xíu này cực kỳ lạnh buốt, hơn nữa tốc độ của nó còn nhanh như tia chớp.

Mấy tên Ma tộc ở phía sau không kịp phòng bị liền bị làm cho náo loạn. Bọn chúng cố gắng vận dụng ma công để chống đỡ, thế nhưng vẫn có hai tên tu vi Nguyên Anh Kỳ bị sợi tơ xuyên qua thân mình, liền hóa thành hai cái tượng băng mà rơi xuống.

Tên Ma tộc bay đầu tiên thấy vậy bèn rất giận giữ. Hắn mở to miệng, phun ra một cổ sương mù màu xanh lục.

Những sợi tơ trắng vừa chạm vào màn sương mù đã bị ăn mòn, ngay lập tức hào quang của chúng nhạt hẳn đi, không còn uy lực như lúc trước.

Mà tên Ma tộc co cái đầu rắn lại giờ tay thả ra hơn mười mũi xoa màu đen, hóa thành hơn mười vệt tối như mực lao thẳng đến ngăn cản những sợi tơ trắng. Khi các sợi tơ chạm vào liền bị hất ngược về, hoàn toàn không thể chống đỡ được chút nào.

Thiếu nữ thấy vậy liền tái mặt. Nàng định cắt cái đỉnh nhỏ đi rồi tiếp tục cùng với những người bên cạnh bỏ chạy.

Nhưng đã quá muộn rồi!

Hai tên Ma tộc có tu vi Hóa Thân Hậu Kỳ đột nhiên vận dụng tối đa ma công để hóa thành hai vệt cầu vòng vọt tới. Chỉ sau vài cái chớp động, chúng đã chặn trước hướng chạy của đoàn người.

Trông thấy như vậy khiến sắc mặt của thiếu nữ trở nên cực kỳ khó coi. Thế nhưng nàng không thể không lệnh cho những thủ hạ của mình dừng lại để cùng nhau triển khai phòng thủ.

Những tu sĩ Nhân tộc ai nấy đều mang khuôn mặt tái nhợt, trong mắt không che dấu nổi sự sợ hãi kinh khủng.

Dù sao thì thực lực của bọn họ thấp kém hơn so với đối phương quá nhiều, kể cả khi liều mạng cũng không kiếm nổi lấy một tia hi vọng.

Mà cũng chớ có thể, những tên Ma tộc phía sau lập tức ủa lên rồi đem các loại ma khí vây kín đám người vào bên trong.

Tên Ma tộc đầu rắn mình người dữ tợn vừa mới xuất hiện đã hô lớn chữ "*sát*", sau đó hắn cũng tự mình điều khiển hơn mười chiếc xoa lao lên đầu tiên.

Các tên Ma tộc còn lại cũng đồng loạt ra tay.

Chương 2181: Trùng biến

Bị dồn ép đến bước này khiến thiếu nữ áo lam trở nên tuyệt vọng. Nàng cắn chặt hàm răng làm khuôn mặt nổi lên từng vệt gân máu, có vẻ nàng đang định thi triển một cấm thuật nào đó của gia tộc mình để cùng chết chung với đối phương.

Ngay lúc nàng vừa nhắc tay lên định bấm niệm thần chú, nhưng bỗng nhiên trong không trung chớp động rồi hiện ra vệt sáng màu bạc, tiếp đó là một bóng người bất ngờ xuất hiện.

Diễn biến này làm cho cả hai bên những tu sĩ của Nhân tộc và đám Ma tộc ngẩn ngơ.

Người mới tới nhìn quanh bốn phía rồi nói với giọng thanh thót pha lẫn vẻ lạnh lùng:

"Ma tộc cũng dám đặt chân đến đây? Đúng là muốn đi chết mà! Giết!"

Vừa dứt lời, toàn thân người thiếu nữ vừa mới đến bỗng sáng rực hào quang màu bạc. *"Veo veo..."* những tiếng xé gió chói tai nổi lên, nàng liền phóng ra vô số sợi tơ trong suốt bắn về khắp bốn phía xung quanh.

Những tên Ma tộc quanh đó rất kinh hãi, tên nào tên nấy đều thúc giục ma công hoặc ma khí ra để bảo vệ toàn thân. Có điều những thứ đó lại như không tồn tại đối với các sợi tơ trong suốt này. Dù cho đám Ma tộc đã cố chống đỡ thế nào thì kết quả cuối cùng vẫn là bị các sợi tơ xuyên qua thân thể, làm bọn chúng ngã rạp xuống y như cọng cỏ khô. Ngay cả tên đầu rấn mình người có tu vi Luyện Hư kỳ cũng không thoát được.

Trước khi thi thể rơi xuống, hắn còn cố mang theo vẻ mặt kinh sợ lẫn khó tin.

Cũng khó trách tại sao hắn lại có biểu hiện như vậy. Lần này hắn dẫn một đội quân đuổi theo đám tu sĩ của Nhân tộc có thực lực thấp hơn mình rất nhiều. Vốn cứ ngỡ là mọi chuyện dễ dàng như nằm trong lòng bàn tay, nhưng lại bị người khác chen ngang vào. Vì thế mà hắn mang theo một bụng oán hận không cam lòng mà chết đi.

Thiếu nữ mặc áo lam cùng những người trong gia tộc của nàng thấy vậy liền vui mừng khôn siết.

Dưới sự dẫn dắt của người mặc áo lam, tất cả những tu sĩ này đồng thời cúi đầu về phía bóng người mờ mờ trong không trung. Riêng thiếu nữ áo lam cực kì cung kính nói:

"Cám ơn tiên bối đã cứu mạng. Nếu không có tiên bối giúp đỡ, chỉ e là vẫn bối cùng với toàn bộ số con cháu của Hứa gia ở đây sẽ phải mất mạng trong tay lũ Ma tộc rồi."

"Hứa gia? Chẳng nhẽ là Hứa gia của Băng Phách tiên tử sao?" Bóng người mờ mờ trong không trung tỏ vẻ ngạc nhiên rồi hỏi lại thật kĩ.

"Tiên bối có quen với tổ tiên của ta sao? Ta chính là con cháu đời sau của vị tổ tiên Băng Phách đó!" Thiếu nữ mặc áo Lam sững sốt trả lời.

"Ta không quen Băng Phách tiên tử, nhưng một người bạn tốt của ta có quan hệ sâu xa với vị tổ tiên từ rất xa xưa của Hứa gia. Mà vì sao các ngươi lại bị Ma tộc đuổi giết đến đây?" Lốp hào quang che quanh bóng người trên không trung chợt tắt, theo đó là một thân hình xinh đẹp không tì vết cùng khuôn mặt như thiên thần đang mỉm cười hiện ra.

Người thiếu nữ này chính là Ngân Nguyệt vừa mới từ dải đất trũng phá không mà tới.

Rõ ràng là trong khoảng thời gian ở chung với Hàn Lập, nàng đã được nghe kể về Băng Phách tiên tử cùng với sự tồn tại của Hứa gia. Có lẽ bởi thế nên nàng mới giữ nét mặt hòa ái như vậy. Còn nếu đổi lại là những tu sĩ khác của Nhân tộc thì với thân phận của một tiên bối Hợp Thể Kỳ, nàng cũng chẳng cần phải khách khí để làm gì.

"Bạn bè của tổ tiên nhà ta? Vậy tên của vị tiên bối kia là gì? Không chừng văn bối đã từng nghe nói đến người đó rồi." Thiếu nữ mặc áo lam thâm buông lỏng vẻ đề phòng, nhưng nàng vẫn cung kính hỏi lại.

"Người tên gì?" Ngân Nguyệt không vội trả lời mà trước tiên là quan sát thiếu nữ đôi diện vài lần, sau đó hơi suy tư rồi hỏi.

"Văn bối là Hứa Thiên Vũ, nếu tiên bối có việc cần sai bảo, xin cứ giao cho văn bối là được." Thiếu nữ mặc áo lam hơi rùng mình rồi trả lời.

Người con gái nhà họ Hứa này đúng là *"Hứa tiên tử"* mà Hàn Lập đã từng quen biết tại thành Thiên Uyên. Đã qua nhiều năm không gặp nhưng lúc này tu vi của nàng đã gần tiến tới cảnh giới Luyện Hư. Mà cũng chẳng hiểu tại sao đột nhiên nàng lại xuất hiện ở nơi này, lại còn bị một đám Ma tộc đuổi giết chết vật đến nỗi xuýt mất mạng như vậy.

"Hứa Thiên Vũ! Tính thêm dáng vẻ bề ngoài nữa thì người đúng là tên đệ tử ở Hứa gia mà Hãn nhắc đến."

Như vậy đi, ta tạm trưng dụng tất cả người nhà họ Hứa các người một lúc. Khu vực này cấm người lạ tới gần, tạm thời các người cứ tuần tra quanh đây đề phòng có người khác bén mảng tới." Ngân Nguyệt mỉm cười sau đó nàng không khách khí sai bảo.

"Được giúp việc cho tiền bối là vinh dự của chúng ta. Có điều tu vi của bọn ta quá thấp, nên sẽ chẳng thể nào ngăn cản nổi những kẻ có thần thông mạnh mẽ hơn. Chỉ sợ là lại làm chậm trễ việc lớn của tiền bối." Hứa Thiên Vũ nghe vậy liền cảm thấy khó hiểu nhưng nàng vẫn nhanh nhẩu trả lời.

"Không sao, để ta cho ngươi mấy tấm phù. Nếu gặp phải kẻ không thể ngăn cản được thì cũng không cần miễn cưỡng, chỉ cần quăng tấm phù này ra báo cho ta. Ta sẽ tới trong nháy mắt thôi." Ngân Nguyệt đã sớm dự tính đến chuyện này.

"Thì ra tiền bối đã có dự liệu từ trước, như vậy vẫn bối sẽ cố gắng hết sức để không phụ sự tin cậy của người." Hứa Thiên Vũ cúi đầu vâng lời.

Ngân Nguyệt cũng gật đầu hài lòng, ngay lúc nàng đang muốn nói gì đó với thiếu nữ mặc áo lam phía đối diện, bỗng nhiên phía chân trời lóa lên muôn vàn vệt sáng màu bạc. Tiếp theo là từng tiếng nổ ì ùng vang đến, thậm chí mặt đất phía dưới còn không ngừng rung khe khẽ.

"Được rồi, cứ cầm mấy lá phù này đi. Ta còn có việc phải đi trước." Về mặt của Ngân Nguyệt chợt đổi, tay áo run lên làm mấy lá bùa bắn tới phía trước. Mà thân mình của nàng lại phát ra một tiếng nổ đing tay rồi hóa thành một vệt cầu vòng kéo thẳng về cuối chân trời, biến mất không thấy tăm hơi.

Hứa Thiên Vũ giơ tay bắt lấy những lá bùa, mà ánh mắt vẫn dán vào vệt sáng do Ngân Nguyệt để lại, trên mặt không sao dấu nổi vẻ hoài nghi. Nhưng ngay sau đó nàng liền quay lại ra lệnh cho những người trong gia đình họ Hứa đang đứng phía sau:

"Các ngươi đã nghe vị tiền bối đó dặn dò rồi đó. Lập tức phân ra năm người thành một đội, mỗi đội cứ theo một hướng khác nhau mà tuần tra. Không cho bất kì kẻ lạ mặt nào bén mảng tới khu trong kia."

"Vâng"

Mọi người đều khom người vâng lời. Nhưng cũng có vài tên đệ tử của Hứa gia khác liếc mắt nhìn nhau, trên mặt cũng lộ vẻ chần chờ. Cuối cùng một tu sĩ già nua bước tới rồi chấp tay nói với thiếu nữ đứng phía trước:

"Thiên Vũ, người không thấy đáng vẻ rất đáng nghi của tên tiên bối vừa rồi sao? Hơn nữa ở xa xa còn vang lên những tiếng nổ và các trận rung động, chúng ta làm việc cho người ta sẽ không bị dính vào phiền toái gì khác chứ?"

"Anh họ, mặc kệ khu vực trung tâm kia có điều gì bất thường cũng không phải việc của chúng ta, càng không nên có tâm tư tò mò làm gì. Nếu không vị tiên bối vừa rồi sẽ dùng một tay lấy đi tính mạng của chúng ta đó. Hơn nữa chưa nói đến ơn cứu mạng của người ta, cho dù không có việc đó đi nữa, chỉ nói về thực lực thôi thì ta và người có tư cách để không nghe lời sao? Mọi việc đã có ta làm chủ, tất cả cứ nghe theo lời của ta, huynh không cần nói nhiều làm gì." Hứa Thiên Vũ trầm mặt trách mắng ông lão không lưu tình chút nào.

"Là ta suy nghĩ chưa đến nơi đến chốn, tất nhiên mọi việc sẽ do muội quyết định." Sắc mặt của ông lão lúc đỏ trắng khi thì lại đỏ hồng, nhưng chỉ biết dạ thưa không nói thêm điều gì. Mà những tên tu sĩ của Hứa gia ban đầu có thái độ chần chờ, giờ đây đều tỏ vẻ xấu hổ, càng không dám cãi lời.

Vì thế những người này liền được chia làm ba đội, bắt đầu chọn lấy các hướng rồi bay đi.

Tuy rằng khu vực tuần tra không nhỏ chút nào, nhưng dưới tốc độ của các loại pháp khí phi hành, nếu muốn bay hết một vòng cũng chẳng mất bao lâu.

Hứa Thiên Vũ dẫn theo bốn gã huynh đệ trong nhà bay thông thả trong không trung. Bỗng dưng từ phía chân trời xa xa lóe lên một vệt sáng chói mắt, chỉ trong tích tắc thôi lại biến mất không thấy đâu.

"Ừng ừng ừng..." sau đó là từng hồi tiếng nổ nặng nề vang đến.

Nàng không nén nổi tò mò bèn liếc mắt nhìn về nơi có những vệt sáng đang chớp động. Trong mắt chợt lóe lên một tia khác thường, nhưng cũng không dám nhìn nhiều mà lại tiếp tục đốc thúc những tu sĩ bên cạnh bay về phía trước.

-----=====ooo000ooo=====

Cùng với lúc này, hang động bên trên không trung khu đất trũng đã rộng đến mấy trăm mẫu.

Giữa tiếng sấm sét đinh tai nhức óc, từng đạo chớp to như những chiếc vại đựng nước đánh xuống liên miên. Mà đi kèm với nó là những khối cầu bằng lôi điện to như những căn nhà chợt lóe tới.

Hai loại lôi điện này dày đặc trải khắp toàn bộ không trung, uy thế lớn kinh người. Chỉ sợ dù cho tu sĩ Đại Thừa nhìn thấy cũng phải tái mặt.

Nhưng dù cho những rạch điện kia có điên cuồng đến đâu, tiếng sấm có vang trời đến mức nào, thì lơ lửng ở tầng không trung bên dưới là ba ngọn núi được xếp thành chữ "phẩm" (品)* vẫn chống đỡ hơn phân nửa số sấm chớp đang trút xuống.

Mỗi ngọn núi đều lớn cỡ nghìn trượng!

Một ngọn được bao phủ trong màn khí xám dày đặc, mỗi khi nó bắn ra một cái vòng sáng màu xám là khiến cho không ít tia chớp bị biến mất không hiểu tại sao.

Một ngọn núi khác lại phát ra vô số tiếng xé gió "vù vù" trộn lẫn trong hàng loạt tiếng nổ đinh tai. Tràn ngập xung quanh nó là các đạo kiếm khí, đao khí vây vùng ngang dọc, khiến những tia chớp hay các khối lôi cầu ở gần đó đều bị chém làm đôi rồi tan mất.

Cuối cùng là một ngọn núi liên tục tỏa ánh sáng ngũ sắc lóng lánh. Bất cứ tia chớp hay khối cầu điện nào chạm vào là lập tức nổ tung.

Đứng phía dưới ba ngọn núi là một pháp tướng toàn thân vàng óng cao đến cả ngàn trượng. Mỗi khi sáu cánh tay của nó múa lên là một trận mưa bởi những khối sáng màu vàng bắn ra, đánh tan đi một phần sấm chớp.

Xuống thấp hơn đôi chút còn có thêm một đóa hoa sen màu xanh được tạo bởi những thanh kiếm đang liên tục xoay tròn. Vài sợi chớp hoặc lôi cầu lọt lưới chạm vào nó liền bị kiếm khí trên đóa hoa chém cho nát bầy.

Hàn Lập đang vừa niệm pháp quyết vừa điều động pháp lực trong cơ thể. Dựa vào sự chuẩn bị kỹ lưỡng kèm theo nhiều thủ đoạn ứng phó, hắn đem thứ Thực Lôi Kiếp đã giết đi không biết bao tu sĩ này ngăn cản đến tận bây giờ. Đến cả một cộng tộc cũng chưa hề bị thương tổn.

Có điều trong lòng Hàn Lập hiểu rất rõ, mình có thể chống đỡ đến tận bây giờ mà còn bình yên vô sự đều nhờ công lớn của ba tòa cực sơn trên cao kia. Tuy Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn còn chưa luyện xong, nhưng cả ba tòa núi phối hợp với nhau vẫn có thể phát huy được phần nào tác dụng chống đỡ lôi kiếp thần kỳ của nó. Kể cả khi ba món bảo vật này vẫn chưa hợp nhất, thế mà hơn phần nửa sấm chớp đã bị chúng hóa giải dễ dàng. Còn chưa đến một nửa còn lại được Hàn Lập cùng pháp tướng Phạm Thánh ra tay ngăn cản.

Nhưng cho dù là thế thì hắn cũng rất gắng gượng mới chống đỡ nổi đến giờ. Lúc này chẳng những sắc mặt đã tái nhợt, dáng vẻ cũng trở nên tiêu

tự, mà pháp lực trong cơ thể cũng đã tiêu hao hết bảy tám phần. Cuối cùng hấn cũng hiểu tại sao ở Linh giới lại ít ỏi tu sĩ Đại Thừa đến thế.

Nếu xét về sự chuẩn bị về bảo vật, pháp lực, cũng như thân thể của hấn đều hơn tu sĩ Hợp Thể Hậu Kỳ khác không biết bao nhiêu lần mới có thể chống chọi với Thực Lôi Kiếp đến giờ này. Nếu là các tu sĩ Hợp Thể Khác thì tỉ lệ vượt qua được nó lại càng nhỏ bé xuống.

Ngay trong khoảnh khắc Hàn Lập đang than ngắn thở dài, cuối cùng Thực Lôi Kiếp trên không trung đã bước vào giai đoạn kết thúc. Cái hang sâu hút hiện ra trên bầu trời đang bắt đầu nhỏ lại khiến biển sấm chớp ở bên trong trở nên quay cuồng, sau đó chúng theo lỗ thủng thu nhỏ lại, rồi dần dần dồn nén lại với nhau.

Chỉ một tuần trà trôi qua, trên không trung bỗng tràn ra cỗ khí tức khủng khiếp đến độ có thể hủy diệt cả trời đất. Trong hang động lúc này còn có thêm một khối lồi cầu loang lổ hai màu đen trắng đang dần dần hình thành.

Chú thích: Chữ phẩm trong tiếng Hoa có hình ba ô vuông xếp chồng lên nhau: 品. Ý của tác giả ở đây là hình tam giác.

Chương 2182: Thần Lôì Dọa Lui Ma

Nhìn cái hang to trên đỉnh đầu trong giây lát liền co rút lại đến cả mẫu, cùng với quả lôì cầu hai màu đen trắng bên trong kia, đồng tử Hàn Lập có chút co rút lại.

Hắn cũng biết rõ đến thời khắc cuối cùng, có thể không thực theo Chân Lôì Kiếp trong toàn thân trở ra, muốn xem chính mình phải chăng tiếp được cuối cùng này một khóa lôì cầu rồi.

Hàn Lập hít sâu một hơi, há miệng trực tiếp phun ra ba đoàn tinh huyết. Sau đó hai tay bấm niệm pháp quyết, hướng lên không trung điểm một cái.

Lập tức tinh huyết lóe lên phía dưới, đón gió hóa thành mấy chục miếng huyết sắc phù văn, hướng thẳng đến không trung mà bắn đi, lóe lên một cái rồi lập tức chui vào bên trong tất cả tòa Cự Sơn.

Trên không trung ba tòa Cự Sơn cùng nhau quay tròn, hướng về trung tâm khe động, lập tức hợp lại làm một thể, hóa thành một ngọn núi ba màu khổng lồ. Sau khi phát ra tiếng nổ mạnh, thể tích thoáng một cái đã rút nhỏ hơn mười phần, biến thành ngọn núi cao vài chục trượng, đồng thời một cỗ hơi thở mạnh mẽ cũng từ đó mà phát ra.

Cái này chính là Tam Sơn hợp nhất, nhìn cũng gần giống như Nguyên Hợp Ngũ Cự Sơn, nhưng trên thực tế thì không thể so sánh như vậy được.

Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn là đem năm ngọn núi chính thức dung hợp, luyện hóa thành một thể. Dù cho Hợp Thể hay tách ra đều là có thể tùy ý sử dụng, nhẹ nhàng như thường, nhưng phải thi triển bí thuật mới có thể làm Hợp Thể Tam Sơn có bộ dạng giống như vậy.

Loại Tam Sơn Hợp Thể này chẳng những cần tinh huyết của bản thân mới có thể thúc dục mà thời gian Hợp Thể vô cùng ngắn, cũng chỉ có tiếp được một kích mà thôi.

Hàn Lập vì lần này trùng kích vào Đại Thừa bình cảnh, nên mới tạm thời nghĩ ra được một cách như vậy mà thôi.

Tam Sơn vừa mới hình thành, trên bầu trời Hắc Bạch Lôi Cầu đã lập tức đánh xuống, hướng thẳng đến vị trí chuẩn xác của Hàn Lập mà lao tới.

Khóa Hắc Bạch Lôi Cầu này so với Lôi Điện công kích lúc trước khác nhau rất lớn, bên trong nó ẩn chứa vài tia thiên địa pháp tắc chi lực ở trong đó, đã đem bản thể Nguyên Anh của Hàn Lập gắt gao khóa chặt lại. Trừ phi mạnh mẽ ngăn cản rồi hóa giải, nếu không cho dù chạy trốn tới ngàn vạn dặm, cũng sẽ như như giò trong xương bám tới chết không tha.

Đương nhiên đáng sợ nhất vẫn là Hắc Bạch Lôi Cầu này bản thân nó ẩn chứa uy năng đáng sợ.

Hợp Thể tu sĩ bình thường không nói đến đón đỡ lôi cầu này mà chỉ cần bị nó tiến tới gần cũng đã bị sức mạnh của nó hóa thành tro tàn.

Hàn Lập mắt thấy cảnh này, không chút do dự liền thúc giục pháp quyết. Phạm Thánh Kim Thân trong miệng phát ra một tiếng thét dài, sáu đầu cánh tay đồng thời hợp lại, hướng không trung vỗ một cái.

"PHỐC" "PHỐC" vài tiếng!

Sáu đoàn kim sắc quang cầu phá không bắn ra. Trong nháy mắt, tại chỗ Cực Sơn trước khi dung hợp làm một thể, quay tròn hóa thành một cái vòng xoáy không lồ màu vàng.

Vòng xoáy lớn chừng vài mẫu, bên trong bay ra vô số phù văn múa lượn, đồng thời một phát ra một cỗ khí tức làm cho người ta hít thở khó khăn.

Quả Hắc Bạch Lôi Cầu bị lực hút cuốn vào, bên trong phát ra một tiếng vù vù trầm thấp, lóe lên một cái liên bị kéo vào trung tâm vòng xoáy.

Lập tức trong vòng xoáy màu vàng, một hồi phạn âm truyền ra, điện quang màu vàng đồng thời hiện lên.

Một tiếng nổ vang!

Vòng xoáy màu vàng chấn động, cuối cùng kim quang vỡ vụn ra từng khúc, Hắc Bạch Lôi Cầu lại từ đó xông ra, ở mặt ngoài điện quang hai màu đen trắng lòe loẹt lóa mắt, không có chút hao tổn nào.

Hàn Lập biến sắc, không thấy hắn có bất kì hành động gì, Kiếm Liên màu xanh xoay quanh đỉnh đầu, sau một tiếng vang thoáng một cái liên biến mất trên không một cách quỷ dị.

Sau một khắc, phía dưới Hắc Bạch Lôi Cầu chấn động, tại chỗ đó, bông hoa sen màu xanh hiện ra không một tiếng động, nhẹ nhàng vòng vụng cái lập tức biến thành ngàn đạo kiếm khí màu xanh điên cuồng chém tới, ầm ầm không ngớt bổ vào lôi cầu bên trên.

Trong chốc lát, mặt ngoài Hắc Bạch Lôi Cầu kiếm khí tung hoành, từng đoàn từng đoàn màu xanh mạnh mẽ nở ra, gần như đem lôi cầu bao phủ hết vào bên trong.

Dù cho lõi cầu đáng sợ như thế nhưng khi gặp ánh sáng màu xanh cũng phải dừng lại, trong lúc nhất thời không có cách nào hạ xuống được.

Hàn Lập vừa thấy hiệu quả, trong lòng mừng rỡ, liền đem nội lực trong người điên cuồng hướng tới bông sen màu xanh trên không trung mà rót vào.

Từ trong bông sen xanh, kiếm khí phi ra thoáng một phát tăng vọt gấp bội. Kiếm khí rậm rạp chằng chịt, ánh sáng màu xanh phủ trên mặt lõi cầu chỉ cánh nhau một tắc, làm cho mặt ngoài lõi cầu nổ vang không ngớt, dường như có thể nổ thành từng mảnh bất cứ lúc nào.

Trong lõi cầu phát ra một tiếng trầm đục, mặt ngoài hồ quang điện hai màu đen trắng tăng lên, biến thành cỡ khoảng cái bát ăn cơm, từng đạo điện quang nổ vang đầy toàn bộ kiếm khí bắn ra ngoài.

Cùng lúc đó, bản thể lõi cầu cũng nổ vang một tiếng rồi tiếp tục hướng phía dưới mà lao xuống.

Hàn Lập sắc mặt ngưng trọng, trong miệng hừ lạnh một tiếng, một ngón tay lập tức chỉ lên phía bông sen xanh điểm một cái.

Thể tích của đóa sen màu xanh lập tức lớn thêm vài phần rồi từ đó phun ra kiếm khí cũng vừa thô vừa to thêm vài phần.

Nhưng lõi cầu không hề chỉ lóe lên một cái đã chui vào bên trong bông sen xanh.

Tiếng sấm vang lên trong bông sen xanh, kiếm liên màu xanh chuyên động liên tục, từng mảnh kiếm quang biến thành cánh sen không ngừng co vào phía trung tâm, tựa như kiên quyết muốn đập lõi cầu vỡ tan ra.

Nhưng chỉ sau một khắc, từ bên trong bông sen xanh truyền ra tiếng kêu chói tai, từng phiến cánh sen xanh mờ mịt lại căng phồng lên đầy kỳ dị, rồi nhanh chóng giãn nở ra.

Hàn Lập thấy vậy thì kinh hãi nhưng chưa kịp làm gì thì từ không trung chợt truyền đến một tiếng nổ mạnh nghiêng trời lệch đất.

Dưới vô số quang điện trắng đen đan vào nhau, kiếm liên màu xanh nhanh chóng nổ tan vỡ bung ra, lần nữa biến thành bảy mươi hai khẩu phi kiếm không ngừng gào rít, hào quang ảm đạm, bay vọt về bốn phương tám hướng bỏ chạy.

Tâm thần Hàn Lập gắn kết với chúng nên sắc mặt tái đi, há mồm phun ra một ngụm máu, hơi thở trên người cũng yếu đi mấy phần, nhưng cũng bất chấp tất cả vội vàng hất tay áo lên không trung.

Bảy mươi hai lưỡi phi kiếm lập tức đổi phương hướng, nhắm về phía dưới bay vọt mà quay về, dồn dập chui vào trong cửa tay áo rồi bị Hàn Lập thu vào trong cơ thể.

Lập tức lôi cầu đen trắng không quản gì nữa tiếp tục rơi xuống.

Hợp thể Cực sơn vẫn nằm chỗ cũ không cần thúc dục đã tự chuyển động, từ trên liên tuôn ra vô số phù văn đủ màu.

Đồng thời sau khi bên ngoài thân hiện lên một tầng ánh sáng óng ánh, cả tòa Hợp Thể Cực Sơn đã trở nên long lanh gần như trong suốt, sau đó nổ ầm ầm hướng thẳng về lôi cầu đen trắng đang rơi xuống.

Sau một tiếng trầm đục, lôi cầu đen trắng mạnh mẽ nện vào trên đỉnh Hợp thể Cực sơn, lập tức có vô số luồng hồ quang đen trắng bắn vọt ra, nhắm về trên núi tấn công điên cuồng.

Hợp Thể Cực Sơn chấn động không dứt, các tầng ánh sáng bảo vệ bên ngoài chớp lóe lên, dốc sức liều mạng ngăn cản đòn tấn công của hồ quang đen trắng.

Hàn Lập đứng bên dưới cũng điên cuồng thúc dục pháp lực còn sót lại trong cơ thể, ngón tay liên tiếp điểm, rót vào ngọn núi trong không trung, khiến cho Cực sơn tỏa ra vòng ánh sáng bảo vệ sắc sỡ lóa mắt, điểm lệ hết như nằng gắt.

Trong lúc nhất thời trên bầu trời, lôi cầu đen trắng hoà với Hợp Thể Cực Sơn, không ngừng run rẩy trong không trung, phát ra tiếng nổ đinh tai nhức óc, sóng khí rung động cuộn cuộn ra, bay thẳng lên chín tầng mây.

Hai bên giằng co không dứt trong một lúc.

Nhưng thời gian dần trôi qua, tuy rằng lôi cầu đen trắng đã bị hào quang đủ màu do Cực sơn phá ra từ từ mài nhỏ đi, nhưng pháp lực trong người Hàn Lập cũng hao hụt với tốc độ cực nhanh.

Nếu không phải pháp lực Hàn Lập thâm hậu gấp mấy lần tu sĩ Hợp thể kỳ bình thường thì sợ rằng chỉ trong khoảng khắc pháp lực sẽ khô kiệt không còn một tia.

Nhưng ngay cả là như thế, sắc mặt Hàn Lập cũng cực kỳ khó coi!

Bởi vì hắn đã phát hiện, nếu cứ tiếp tục điều khiển Cực Sơn chống cự, chỉ sợ lôi cầu còn bị tiêu diệt thì chính pháp lực của mình đã tiêu hao sạch sẽ rồi.

Nhưng Hàn Lập dù sao cũng không phải tu sĩ bình thường. Hắn đã chuẩn bị rất kỹ mọi thứ cho đại kiếp nạn lần này, cho nên trong chốc lát cũng đã nghĩ ra một loại đối sách có chút phiêu lưu.

Hắn lúc này âm thầm căn răng một cái, đột nhiên đem pháp lực từ Hợp Thể Cực Sơn trên không trung kéo quay về. Ngay sau đó đột nhiên tay áo hắn run lên, lập tức một vật từ trong đó bay ra không trung. Đó là một quả cầu màu đen, phát ra lên âm thanh "Ồ ồ", thoáng một cái liền biến to ra hơn một trượng.

Tiếp theo hắn hét lớn một tiếng, thân hình xoay một vòng, lập tức biến thành Kim Mao Cự Viên, đồng thời bên ngoài thân kim quang đại phóng, thân hình điên cuồng lớn lên.

Phạm Thánh Kim Thân đang đứng thẳng, phía dưới chợt lóe lên một cái, tức thì phát ra một chút kim quang, rồi sau một cái chớp động liền hướng xuống phía thân người Cự Viên mà bắn đi, chui vào trong đó không thấy bóng dáng.

Cái tay to lớn của Cự Viên nhanh như điện sò lên đỉnh đầu một cái, lập tức trên đỉnh đầu một cái Nguyên Anh màu vàng lóe lên rồi chui ra ngoài.

Nguyên Anh cao vài thước hướng bàn tay nhỏ bé chỉ ra bốn phía, lập tức mấy đoàn ánh sáng từ trong thân thể Cự Viên liên tục chui ra, xoay vài cái ở phía sau liền biến thành Thiên Long, Thái Phượng, Thanh Loan các loại Chân Linh hư ảnh.

Mà những hư ảnh này ở trên không trung xoay vài vòng, gào thét một tiếng rồi điên cuồng hướng về phía Nguyên Anh mà chui vào bên trong cơ thể.

Nguyên Anh màu vàng trên người khí tức biến đổi, thân hình thoáng mờ hồ rồi biến thành một đoàn kim quang bay lại vào bên trong thân hình Cự Viên.

Sau một khắc, Cự Viên đột nhiên giơ tay lên trời kêu to một tiếng, hai tay đâm vào lồng ngực, trên người lập tức phát ra ánh sáng màu tím vàng, những miếng vảy rồng màu tím vàng hiện lên trên toàn thân. Trong chốc lát, trên đỉnh đầu cũng sinh ra một chiếc sừng màu xanh.

Càng kinh người là Cự Viên, hai bên đầu vai cùng dưới xương sườn chỗ kim quang ngưng tụ, lại cũng mọc ra hai cái đầu màu vàng cùng bốn cánh tay.

Bất quá trong đó một cái đầu màu vàng cùng hai cánh tay giống y như thật, còn một cái đầu cùng hai cái cánh tay còn lại thì có chút mơ hồ không rõ, giống như hư ảnh.

Hàn Lập vậy mà một hơi thi triển ra thần thông mạnh mẽ của bản thân "*Niết Bàn Thánh Thể*".

Xem những gì vừa diễn ra, tuy vẫn là nhị niết biến thân, nhưng so với trước kia rõ ràng rất có tiến triển.

Nếu Hàn Lập có thể đem cái đầu thứ ba cùng hai cái cánh tay ngưng tụ thành hình thái thực thể, hẳn là Niết Bàn Thánh Thể đã chân chính bước vào giai đoạn thứ ba.

Lúc này, Cự Sơn trên không trung không có Hàn Lập ở phía sau duy trì pháp lực, rốt cuộc đành phải thu nhỏ lại bằng nửa lúc trước. Sau mấy tiếng gào thét, hào quang chợt lóe lên một cái, Hợp Thể Cự Sơn biến ảo thành ba đoàn linh quang hướng bốn phía rộ xuống.

Mà Hắc Bạch Lôi Cầu sau một tiếng nổ vang, liền nhanh chóng lao xuống một lần nữa, sau một cái chớp động liền nện vào mặt trên của quả cầu màu đen phía dưới.

Quả cầu màu đen khi diên quang tới nơi liền vỡ vụn ra, nhưng lập tức một trận âm thanh nổi lên vù vù, hơn mười bầy trùng màu vàng thoáng một cái đã bất ngờ xuất hiện tại không trung.

Những con Kim trùng to cỡ nắm tay, nhưng trong mỗi một đám trùng lại bất ngờ xuất hiện một con giáp trùng to lớn.

Chúng chính là Phệ Kim Trùng cùng hơn mười đầu Hậu Tuyển Trùng Vương!

Nhưng không kể đàn Kim trùng hay là những con Trùng Vương kia, giờ phút này hành động dường như có chút ngây dại. Chỉ là vẫn chớp động đôi cánh trôi nổi giữa không trung, trong lúc nhất thời không có hành động gì khác.

Chương 2183: Tâm Ma Kiếp

Có điều khối lôi cầu chẳng biết kiêng dè lao xuống, ngay lập tức nó tạo thành một mảng sấm chớp vọt vào giữa đàn trùng.

Khối cầu điện nửa đen nửa trắng ập đến làm hơn mười cặp Phệ Kim Trùng ở giữa nháy loạn lên. Ngoài ra còn không ít con bị sét đánh cháy đen rồi lả tả rời xuống giống hệt như mưa vậy.

Tuy là Phệ Kim Trùng có thân thể hầu như không thể phá hủy, nhưng sự công kích kinh khủng của Chân Lôi Kiếp vẫn khiến cho chúng bị thương rất nặng. Nhờ có thân thể mạnh mẽ nên vẫn giữ được tính mạng, chỉ có điều chúng không thể không lập tức hôn mê ngay tại chỗ.

Nhưng khi quả cầu điện đánh vào hơn mười con Phệ Kim Trùng chuẩn bị thành trùng vương lại càng khiến cho chúng kích động hơn.

Lập tức chúng phát ra những tiếng kêu to đến chói tai, làm hàng vạn con Phệ Kim Trùng khác đều ông lên như ong vỡ tổ rồi lao tới đánh về quả cầu điện. Chỉ trong nháy mắt chúng đã bao kín lấy làm cho quả cầu trở thành màu vàng rực, rồi liều mạng cắn nuốt lôi điện bên trong đó.

Mà ngay khi đàn trùng xông tới, mặt ngoài quả cầu nửa trắng nửa đen cũng tung ra rất nhiều tia sấm chớp đan vào nhau, rồi không hề khách khí đánh vào những con côn trùng.

Kể từ đó, tất nhiên là quả cầu điện ở giữa đàn trùng càng lúc càng nhỏ đi, mà đàn Phệ Kim Trùng trưởng thành cũng không thể chống cự thêm nữa rồi trở nên hôn mê bất tỉnh.

Chỉ vài nhịp thở trôi qua, tất cả số Phệ Kim Trùng trưởng thành đều bị quả cầu đánh cho hôn mê rớt xuống đất. Chỉ còn lại hơn mười con dự bị làm tròng vương là vẫn cực kỳ hung hãn bám chặt lấy bề mặt quả cầu mà điên cuồng cắn xé.

Dù vậy thì khối cầu điện cũng chẳng quản đến bọn chúng làm gì, trong tiếng gầm rú nó lao xuống dưới thẳng về phía Hàn Lập.

Đến lúc này thể tích của quả cầu nửa trắng nửa đen so với khi mới hiện ra chỉ còn lại cỡ một phần tư. Nhưng dù thế thì thể tích của nó vẫn lớn hơn một trượng, ngoài ra xung quanh là tràn ngập các rạch chớp lượn lờ, uy thế cực kỳ kinh người.

Nhờ có đàn Phệ Kim Trùng cầm chân nên Hàn Lập cũng đã thi triển xong biến thân trong Niết Bàn Thánh Thể!

Vừa nhìn thấy quả cầu đang lao xuống, con vượn khổng lồ bị ma hóa này hét lên một tiếng rung chuyển trời đất, thân hình nó tỏa ra hào quang màu tím rồi điên cuồng phóng lớn lên đến mấy trăm trượng. Đồng thời bốn cánh tay mới mọc của nó đặc như thực chất đột nhiên hướng thẳng lên trời cao.

Ngay lập tức trên người con vượn hiện lên một tầng linh văn màu bạc. Nó chuyển động một vòng rồi tất cả cùng tề tụ về phía sáu cánh tay, sau đó hóa thành những pháp trận tạo bằng ký hiện có kích thước lớn nhỏ khác nhau.

Hào quang màu bạc sáng chói!

Tiếp đó là một tiếng "*phanh*" vang lên!

Ánh sáng trên sáu cánh tay chợt tắt đi, để lại trên bề mặt là tầng tầng các mảnh che tay màu bạc lập lờ, đang che kín như bưng từ ngón tay tới tận

đầu vai.

Nhưng nếu ai đó quan sát tỉ mỉ thì có thể thấy được bộ giáp tay được tạo bởi vô số mảnh ghép lại này. Cứ mỗi mảnh lại được tạo bởi một cái pháp trận nhỏ li ti, tỏa ra khí tức thần bí lạ thường.

Vậy mà trong cùng một lúc Hàn Lập lại vận dụng cả Niết Bàn Thánh Thể, Kinh Trập Quyết lại còn có thêm Bách Mạch Luyện Bảo Quyết nữa. Đây là lần đầu tiên hắn vận dụng cả ba loại thần thông khác nhau trong cùng một thời điểm.

Lúc này hắn cảm thấy trong cơ thể mình có thêm một luồng sức mạnh như muốn xé rách cả trời đất. Vì vậy nên đối với đòn cuối cùng này, Hàn Lập cũng tự tin hơn rất nhiều.

Chỉ thấy bốn cánh tay trong lớp giáp màu bạc khẽ co lại, rồi bất ngờ vồ nhẹ về phía trời cao làm cho không trung phía trước phát ra những tiếng rách vỡ vang trời.

Bốn cánh tay hơi mờ ảo đi, sau đó nó hóa thành bốn cái ảo ảnh màu bạc không lồ đồng loạt đánh lên quả cầu nửa trắng nửa đen đang lao xuống.

Từ giữa không trung vang lên một tiếng nổ làm cho đất trời rung chuyển.

Ảo ảnh bàn tay màu bạc không lồ vậy mà lại đặc như là thực chất. Mười ngón tay như những cái móc câu bầu chặt vào làm non nửa khối cầu bị ép tan đi. Còn lòng bàn tay lại phun ra một luồng lực mạnh kinh hồn hung hăng đánh về trung tâm khối cầu.

Khối cầu điện nửa đen nửa trắng liền nhỏ đi rất nhanh. Nhưng những tia chớp hai màu của nó cũng không kiêng dè gì mà điên cuồng ăn miếng trả miếng lên bốn cái ảo ảnh cánh tay không lồ.

Mà mỗi một bàn tay màu bạc đang bị sấm chớp đánh này đều mang theo sức mạnh kinh người của con vượn khổng lồ đã vận dụng biến thân trong Niết Bàn Thánh Thể. Trong nháy mắt màu bạc của nó mau chóng ảm đạm đi, khí tức cũng suy yếu hơn rất nhiều.

Chỉ trong khoảnh khắc bốn cánh tay màu bạc đã bị hàng trăm đợt sấm chớp đánh lên, nó cũng khiến cho khí tức của Hàn Lập đang biến thành cự viên bị ma hóa giảm đi hơn nửa. Nhưng đúng lúc này con vượn đứng phía dưới lại rộng to, bốn ảo ảnh cánh tay mà bạc lại phình lớn hơn trước một lần.

Mười ngón trong bốn cánh tay khổng lồ phân ra trên dưới bao kín lấy quả cầu điện vào bên trong. Tiếp đó chúng không thèm để ý đến những đợt sấm sét đang công kích mỗi lúc một mạnh hơn mà mỗi lòng bàn tay liền tỏa ra hào quang màu bạc đến chói mắt.

Ở trong màn ánh sáng màu bạc, vô số ký hiệu ngũ sắc tràn ra làm cho đạo lực ở lòng bàn tay tăng vọt lên mấy lần. Các ngón tay cũng thuận theo luồng lực này đan lại với nhau, đem khối cầu bằng lõi điện lúc này đã nhỏ lại rất nhiều bóp vỡ ra.

Khối cầu bị bóp vỡ tung thành vô số tia chớp đen trắng điên cuồng tấn công khắp nơi. Trong phút chốc bốn cánh tay màu bạc bị những tia chớp này đánh cho tan nát.

Con vượn khổng lồ bên dưới liền há mồm phun ra một ngụm máu tươi. Bốn cánh tay được che phủ bởi vô số mảnh giáp màu bạc trở nên đau đớn rồi vỡ vụn ra, hóa thành nhiều đốm sáng bằng bạc mà tan đi.

Mà hơn trăm khối cầu điện nửa trắng nửa đen trên cao không còn bị ngăn cản, chùng liền chớp lên rồi lao xuống như mưa bỏ vào thân thể của cự viên.

Trong lúc này, vô số tiếng sấm chớp vang lên liên miên. Từng đoàn tia sét nửa đen nửa trắng bao kín lấy thân thể của con vượn.

"Phù phù!"

Con vượn không hề dựa vào sự mạnh mẽ của thân thể mình mà cứ cố chống chịu. Đến lúc này nó đã không gắng gượng nổi từng đợt sấm chớp nữa, thân hình to lớn của nó ngã ập xuống làm cho đất đai nơi đó rung lên.

Nhưng rạch chớp nửa đen nửa trắng cũng bám theo thân hình của con vượn mà đánh thêm mấy lượt nữa rồi tiêu hao hết uy lực.

Giờ phút này trên vùng đất gồ ghề nhấp nhô chỉ còn lại một con vượn khổng lồ với chi chít những vết thương trên cơ thể. Nó đang nằm im không nhúc nhích. Lớp vảy màu vàng tím quanh người đã bong đi gần hết để lộ ra từng mảng lông cháy đen, nhìn thật thê thảm.

Trên trời cao, khi khối cầu điện cuối cùng tan vỡ tan cũng là lúc cái hang động ở giữa đám mây đen lóe lên rồi biến mất.

Trong khoảnh khắc này, ngoại trừ đám mây tối đen trong không trung đang từ từ trôi nổi, còn lại không hề biến hóa hay có thêm loại dao động nào khác. Điều này thật khiến cho người ta cảm thấy mọi thứ yên tĩnh đến mức quỷ dị.

"Ha ha, thật không hổ danh là Chân Lô Kiếp! Nhưng muốn lấy tính mạng của ta à, còn thiếu một chút nữa..." Phía mặt đất bên dưới bỗng vang lên một trận cười ha hả, dường như có ai đó đang rất khó nén nổi sự hưng phấn trong lòng mình.

Chỉ thấy trên thân con vượn vốn đang nằm thẳng cẳng kia bỗng tỏa ra những vệt sáng tím vàng chạy qua chạy lại, thế rồi lớp vảy vàng, linh văn,

hay cái sừng trên đầu đều từ từ biến mất. Cùng lúc đó, cơ thể của nó thu nhỏ lại, không lâu sau nó đã khôi phục lại hình người.

Chân tay của Hàn Lập khẽ cử động rồi chậm chậm đứng dậy. Hắn nâng khẽ hai tay rồi chậm chậm đánh giá lại toàn bộ cơ thể của mình.

Chỉ thấy ngoài trừ khuôn mặt hắn tái nhợt không còn lấy một giọt máu, còn lại khắp thân thể thì hoàn toàn không hề có vết thương nào. Điều này là nhờ khả năng tự phục hồi mạnh mẽ của cơ thể hắn. Ngay lúc hắn giải trừ trạng thái biến hình của mình, những vết thương trên thân thể cũng mau chóng tự lành lại.

Tất nhiên là những thương tổn ẩn sâu bên trong mà hắn mắc phải không nhẹ chút nào, muốn chữa khỏi hoàn toàn cũng phải mất khá nhiều thời gian.

Những bỗng nhiên, trên cao truyền xuống vô số tiếng động.

Hàn Lập ngẩn ngơ, hắn không thể không chăm chú nhìn lên. Đúng là hơn mười con Phệ Kim Trùng sắp thành trùng vương kia vẫn an ổn sau khi bị lôi kiếp đánh, lúc này nó đang phát ra từng tiếng kêu quái dị.

Một cảnh kì lạ hiện ra.

Đáp theo tiếng kêu của hơn mười con Phệ Kim Trùng kia, mặt đất phía dưới cũng dấy lên những âm thanh vù vù. Từng con côn trùng cánh cứng màu vàng đang hôn mê bắt đầu nhòe dấy rồi lũ lượt kéo nhau bay lên trời. Tiếp đó chúng liền bao vây xung quanh mỗi con trùng chuẩn bị thành trùng vương ở trên cao. Lúc này con nào con nấy múa loạn cặp cánh, bao lấy con côn trùng màu tím ở giữa mà biểu lộ ra thái độ cực kì thù địch.

Hàn Lập thấy vậy thì vô cùng hoảng sợ. Hắn không lường lự giờ tay lên không trung, đồng thời miệng hắn huýt thật lớn như muốn kêu gọi tất cả những con côn trùng này trở về.

Ngược lại lại với mong muốn, cảnh tượng tiếp theo càng làm cho lòng hấn trầm đi!

Những con Phệ Kim Trùng này chỉ ông ông xông xáo lên vài lượt rồi bỏ mặc mệnh lệnh của hấn qua một bên.

Hàn Lập thầm hoảng sợ. Về mặt hấn rất ngưng trọng như muốn thi triển loại bí thuật khác để mạnh mẽ ép bức đàn côn trùng. Nhưng cũng chính khoảnh khắc này, dưới sự kích động của những con Phệ Kim Trùng sắp thành trùng vương kia, hơn mười đàn côn trùng ông lên, sau đó cứ đàn này lại nhắm về phía đàn khác ở gần nó mà tấn công.

Lập tức trên không trung truyền xuống từng tiếng "*sàn sạt*". Máy vạn con Phệ Kim Trùng liền hóa thành một đám mây màu vàng thật lớn. Con nào con nấy đều cực kỳ hung tàn. Thình thoảng có có cảnh một con này bị hơn chục con khác bao lấy mà cắn xé.

Hơn mười con Phệ Kim Trùng sắp thành trùng vương kia đang điên cuồng cắn nuốt sạch sẽ những con trùng bình thường khác bên cạnh. Cứ mỗi khi hàm răng của chúng há ra là hầu hết đám côn trùng bình thường ở xung quanh bị cắn sạch sành sanh.

Hàn Lập thấy vậy sắc mặt chợt đổi, mà đạo pháp quyết đang chuẩn bị được hấn đánh ra cũng lập tức bị đình chỉ lại.

Lúc này về mặt hấn biến đổi liên tục, tựa như không cách nào đưa ra quyết định được. Nhưng bỗng nhiên trên trời cao lại vang lên những âm thanh "*Hơ hơ*" cực kì quái dị. Trong đám mây đen đang quay cuồng, vô số khối cầu sáng màu đen xì liền nhanh chóng hình thành.

Nhìn kĩ lại thì trong mỗi khối cầu này lại chứa thêm ảo ảnh của một con quỷ nào đó. Chúng to có, nhỏ có, trắng có, đen có. Con nào con nấy thét lên

những âm thanh kì quái, tiếng thì thô ráp cao vút, tiếng thì nhỏ bé mơ mơ màng màng, chẳng có âm thanh nào giống nhau. Có điều những âm thanh này lại làm cho thần thức của người ta trở nên hoảng hốt.

"Thiên Ngoại Ma Đầu!"

Hàn Lập thấy vậy, đôi mắt liền co quắp, sắc mặt cũng trở nên ảm đạm. Cuối cùng hắn không dám để ý đến đàn côn trùng đang cắn nuốt nhau nữa mà đành phải quay về chăm chú quan sát bầu trời trên cao.

Dường như cùng với lúc này, ở giữa đám mây đen trên kia bỗng quay cuồng kịch liệt. Một hồi âm thanh thánh thót như tiên nhạc truyền đến, tiếp đó là từng tia sáng màu xám trắng tràn ra từ trong đám mây. Những tia sáng này ngưng tụ với nhau tạo thành một khuôn mặt mờ mờ màu xám. Ở giữa đám mây lớn khuôn mặt đang quay cuồng không ngừng rồi chậm rãi bay tới gần Hàn Lập.

Hàn Lập chỉ thấy gương mặt xám trắng trong màn mây hơi lóe lên. Tiếp theo thân thể mình bỗng dung nhẹ như bông, tâm thần cũng trở nên mơ màng. Cuối cùng lại thấy mình xuất hiện trong một không gian mới hoàn toàn xa lạ.

Chương 2184: Hai Yêu Vương đến

Sự cẩn trọng chợt hiện lên trong mắt của Hàn Lập, hắn cúi đầu nhìn lại cơ thể mình, vẻ mặt chợt đổi.

Chỉ thấy lúc này dáng người hắn trở nên hơi gầy gò hơn. Tuy rằng quần áo mặc trên người vẫn giống hệt như trước kia, nhưng mấy cái vòng trữ vật, nhẫn nuôi linh thú đều biến mất hút.

Càng kì lạ hơn là khi dùng thần niệm quan sát lại thì thấy chẳng biết từ lúc nào khuôn mặt mình đã khôi phục lại dáng vẻ như năm mười ba mười bốn tuổi, da thịt chẳng những không hề đen đúa như trước mà trở thành trắng nõn như ngọc.

"Nguyên thân xuất khiếu! Xem ra là Tâm Ma Kiếp đã bắt đầu rồi!"* Hàn Lập sờ băng quơ lên khuôn mặt của chính mình. Hắn tỏ ra hơi kỳ quái rồi lắc bả.

Đúng lúc này trong đầu của Hàn Lập chợt truyền đến một giọng cười nửa nam nửa nữ rất quái dị:

"Thằng nhóc, chúng ta lại gặp nhau. Bản tọa không ngờ được rằng trong thời gian ngắn như vậy mà ngươi có thể tiến đến bước này. Có điều lúc này bản thể của ta đã đến đây, cho dù ngươi có là Chân Tiên chuyển thế cũng tuyệt đối khó vượt qua nõi Tâm Ma Kiếp này."

Cùng lúc với tiếng cười quái dị, ngay giữa bầu trời xám xịt bỗng hiện ra một khuôn mặt quỷ xanh ngắt. Sau đó nó thè cái lưỡi ra liếm liếm môi, nhìn Hàn Lập cười đầy ác ý.

Cái đầu quý thật to này chính là Thiên Ngoại Ma Quân đã gieo thù kết oán với Hàn Lập năm đó. Hiện giờ nó nhân dịp Tâm Ma Kiếp của Hàn Lập để cách không đưa bản thể đến đây.

"Thật vậy sao? Còn ta lại không ngờ rằng người lại ngu ngốc đến nỗi cứ xuất hiện trước mặt ta kia!" Hàn Lập trả lời lạnh như băng.

"Bây giờ còn dám ngoa môm! Chút nữa bốn tọa sẽ cho ngươi biết thế nào là sống không được mà chết cũng không xong..." Thiên Ngoại Ma Quân thét lên cực kỳ giận dữ. Lời còn chưa nói xong mà cái đầu quý tỏa ra hào quang màu đen rồi lớn lên cuộn cuộn.

Hàn Lập đang trong bộ dáng của một thiếu niên đứng bên dưới. Gương mặt bỗng lóe lên sát ý, hắt há miệng phun ra ba đốm sáng màu vàng to như nắm tay không một tiếng động.

Tia sáng chợt mờ đi, bằng một cách quỷ quái nào đó chúng liền xuất hiện cách gương mặt của con quý có vài tấc.

Nhìn lại thì đây đúng là ba khối đồ vật có hình lăng trụ. Mặt ngoài chúng tỏa ánh vàng chói mắt, mà còn được điểm thêm chi chít những kí hiệu màu đỏ tươi. Hơn nữa một đầu của nó lại nhọn hoắt như một cái mũi thương vàng óng.

"Không ổn"

Tuy rằng Thiên Ngoại Ma Quân chưa nhận ra ba vật này là thứ gì, nhưng cảm giác mách bảo rằng sự nguy hiểm đang tới gần làm cho lòng nó rất lo lắng. Cái đầu quý của nó liền vội vàng chớp lên như muốn hóa thành một đám sương đen mà bay đi.

Nhưng đúng lúc này Hàn Lập chỉ ngón tay về ba đốm sáng ở xa xa, đồng thời miệng hét lớn: *"nổ"*.

Trong tích tắc, ba vật màu vàng có hình dáng như cái mũi thương bất ngờ bùng nổ. Vô số cuộn lửa cùng những rạch chớp màu vàng rực tuôn ra bao trọn lấy cái đầu quý đang sắp biến thành khí đen kia. Đồng thời chúng còn phát ra những tiếng nổ trầm trầm liên miên.

"Không. Đây là Kim Cương Diệt Ma Lô. Làm sao ngươi có được vật này..." Đám khí màu đen trong làn sáng vàng mau chóng tan mất. Mà tiếng kêu của Thiên Ngoại Ma Quân chẳng những cực kỳ thảm thiết mà còn mang theo nỗi căm hận khó tin.

"Việc này cứ đợi đến khi ngươi hóa thành tro tàn rồi hãy lo lắng vẫn chưa muộn." Hàn Lập cười lạnh lẽo rồi há to miệng, không ngờ lại có thêm bốn đốm sáng cùng bay ra.

"Đừng vội mơ mộng quá sớm, ngươi tưởng là chỉ với mấy khối Diệt Ma Lô này là có thể giết chết được ta sao?" Thiên Ngoại Ma quân kêu to. Đám khí đen còn sót lại đột nhiên uốn éo, liền đó lại nổ tung thành những sợi tơ đen, chúng hơi nhoáng lên rồi bắn nhanh về khắp bốn phương tám hướng.

Chỉ tiếc là có vẻ như Hàn Lập đã chuẩn bị trước. Sắc mặt hắn trầm xuống, những ngón tay lại run khẽ vào trong hư không.

Bốn đốm sáng vàng rực lập tức lóe lên rồi xuất hiện tại bốn hướng khác nhau chặn trước những sợi tơ đang bỏ chạy. Tiếp đó là cả bốn đồng loạt nổ tung.

Biên lửa và sấm chớp ngùn ngụt tràn ngập cả trời đất!

Hầu hết những sợi tơ đen ở trong biên hào quang vàng rực đều bị đốt cháy thành tro tàn. Chỉ còn sót lại hơn mười cái may mắn thoát khỏi phạm vi công kích. Phải ra xa đến hơn trăm trượng chúng mới dám tụ lại với nhau, lần nữa trở lại làm một cái mặt quý.

Có điều lúc này khuôn mặt quỷ chỉ còn nhỏ như cái chậu rửa mặt, thân hình mơ hồ nhợt nhạt, tất nhiên là nguyên khí của nó đã bị tổn thương rất nặng.

Cái đầu quỷ vừa mới hiện lên đã tỏ ra rất giận dữ. Nó thét một tiếng dài thê lương rồi hóa thành cái ảo ảnh đầu quỷ lớn hơn mười trượng, dồn toàn bộ sức lực sót lại lao thẳng đến Hàn Lập.

Nhưng Hàn Lập bỗng cười rất bí hiểm. Tay áo run lên, trước mặt lại hiện ra bảy đốm sáng màu vàng, chúng chợt lóe lên rồi bắn vút tới cái đầu quỷ.

Ảo ảnh của con quỷ thấy vậy liền hoảng hốt la lên. Về giận dữ trên mặt nó biến mất, thay vào đó là tiếng kêu "á" hết sức kì quái. Liền đó thân hình con quỷ uốn éo hóa thành một đoàn khói đen bắn vọt đi.

Từ trời cao truyền xuống vài tiếng gió rít. Ánh sáng màu đen liền hoàn toàn biến mất khỏi không trung. Nhưng sau đó trên bầu trời xám xịt cao vút bỗng truyền đến âm thanh nửa nam nửa nữ đang vô cùng tức giận của Thiên Ngoại Ma Quân:

"Thằng nhãi Nhân tộc, lần này ta bị ngươi xỏ mũi, nhưng chớ vội vui mừng quá sớm. Đợi đến khi ngươi độ kiếp phi thăng, cũng chính là lúc ta đợi ngươi ở giới diện của Ma Quân bọn ta. Lúc đó cho dù ngươi có Kim Cương Diệt Ma Thần Lô cũng đừng hòng tiến vào Tiên giới."

Giọng nói âm âm vang khắp bầu trời, nhưng vừa nói xong nó lập tức im bật.

Sắc mặt của Hàn Lập hơi đổi nhưng hắn liền thở phào nhẹ nhõm.

Bàn tay khê đao, bảy đốm sáng màu vàng quay tròn một vòng rồi vút bay về. Chờ sau khi hai tay của Hàn Lập chà xát với nhau xong, chúng liền biến thành bảy quả cầu điện màu vàng rực rỡ, bề mặt còn lập lờ những sợi

chớp điện chớp nháy liên tục. Xem ra đây không phải là Kim Cương Diệt Ma Thần Lôi chân chính.

Hàn Lập mỉm cười, tay áo run lên đem bảy khối cầu vàng óng này cất đi.

Cũng không thể nói bảy quả cầu vừa rồi là đồ giả, có điều chúng chỉ là những khối Kim Cương Diệt Ma Thần Lôi chưa hoàn chỉnh mà thôi.

Từ lúc Hàn Lập có được tu vi Hợp Thể Hậu Kỳ Đại Thành, cứ mỗi khi rảnh rỗi là hắn lại bí mật luyện chế loại thần lôi này.

Chỉ là tài liệu luyện chế nó cực kỳ ít, kể cả khi hắn có vô số lá Kim Lôi Trúc nhưng các loại tài liệu khác lại rất khó kiếm. Hơn nữa tỉ lệ luyện chế thành công cũng rất thấp. Ngay cả với khả năng của tu sĩ Hợp Thể Hậu Kỳ, lại tiêu phí rất nhiều thời gian nhưng Hàn Lập chỉ luyện chế được bảy khối mà thôi. Còn những khối đang dở dang này thì chưa thể nào hoàn thành được.

Ngay lúc có ý định đột phá chương ngại vào Đại Thừa, Hàn Lập đã tính toán kỹ lưỡng chuyện chống lại Thiên Ngoại Ma Quân. Vốn dĩ Tâm Ma Kiếp đã cực kỳ khó vượt qua, vậy mà lại có thêm Thiên Ngoại Ma Quân cứ ở một bên quấy rầy thì xác suất thành công thật là nhỏ bé.

Chính vì vậy hắn vận nát óc mới nghĩ ra một kế; liên tục quăng ra hết Diệt Ma Thần Lôi đánh cho tên ma quân bị thương thật nặng. Sau đó mới lấy bảy khối giả dọa cho đối phương bỏ chạy một phen.

Với uy lực khủng khiếp của loại thần lôi chuyên dùng để đối phó với ma vật này. Dù cho thần thông của Thiên Ngoại Ma Quân ngang với tu sĩ Đại Thừa Kỳ, nhưng dưới thủ đoạn nửa thật nửa giả của Hàn Lập cũng đành phải bỏ chạy cong đuôi.

Cũng may là vào lúc trước khi đột phá chướng ngại Đại Thừa, Hàn Lập đã mang thần lõi luyện hóa thành một thể với nguyên thần của mình. Như vậy khi ở trong không gian kỳ dị này mới có thể bất ngờ phóng thần lõi ra đối địch.

Còn mọi chuyện xảy ra sau này đều hết như suy tính của hắn. Thiên Ngoại Ma Quân bị bảy khối thần lõi đầu đánh cho trọng thương. Tiếp đó lại thấy thêm bảy khối nữa mà không bị dọa cho chạy bán sống bán chết thì mới là chuyện lạ.

Lúc này Thiên Ngoại Ma Quân đã bị dọa cho bỏ chạy. Còn đối với Tâm Ma Kiếp thì Hàn Lập khá tự tin vào thần niệm mạnh mẽ của mình.

Về phần Thiên Ngoại Ma Quân sẽ đến quấy nhiễu khi mình độ kiếp để phi thăng, việc này làm cho lòng của Hàn Lập hơi trầm xuống nhưng hắn cũng không suy nghĩ nhiều. Dù sao đây cũng là việc của không biết bao nhiêu năm tháng sau này, cần gì phải vương bận cho nặng bụng.

Đối với Hàn Lập thì trước mắt phải vượt qua Tâm Ma Kiếp, làm cho bản thân mình chính thức bước vào cấp bậc Đại Thừa Kỳ mới là quan trọng nhất.

Hàn Lập suy tính mọi việc rất nhanh. Tiếp đó hắn gác mọi chuyện lại, hai mắt tỏa ra những tia sáng màu lam chói lóa nhìn về khắp bốn phương tám hướng xung quanh.

Lúc này cảnh vật ở bốn phía quanh đó đã bắt đầu trở nên quay cuồng.

Một lát sau, theo làn dao động trong hư không, từ bốn phương tám hướng bỗng hiện ra vô số con mắt màu xám lớn đến cả trượng. Cái nào cái nấy đều đang tỏa ánh sáng ngũ sắc mờ mờ rồi gắt gao nhìn vào Hàn Lập.

Hàn Lập vừa đối mặt với thứ ánh sáng đó, thần thức của hắn lập tức trở nên mơ màng. Khung cảnh xung quanh bỗng nhiên biến đổi, hiện giờ trước mặt hắn là một nơi có núi xanh nước biếc.

Một ngọn núi không lớn lắm đang từ xa mau chóng hiện gần lại trong tầm mắt của hắn. Hàn Lập chỉ kịp thở thốt rồi phát hiện ra mình đang ở trong một thôn làng nhỏ ngai ngái mùi bùn đất. Mà chính mình cũng biến thành một thằng khoảng bé sáu bảy tuổi, áo quần đầy những miếng vá, không cách nào nhìn ra được một chỗ lành lặn. Hơn nữa mình còn đang cùng nô đùa với những đứa trẻ trong thôn. "*Cầu Oa, Hắc Đản, Thiết Tru,...*"

Trong khung cảnh này, những tình cảm được chôn dấu tận đáy lòng đã không biết bao năm của hắn chợt ứa về. Hắn không tự chủ được bèn gọi tên những đứa trẻ trước mặt.

Nhưng không chờ tình cảm khác thường trong đáy lòng Hàn Lập kịp nổi lên, một cỗ năng lượng thần bí mạnh khủng khiếp lập tức tác dụng vào nguyên thần làm hắn cảm thấy nóng ran. Nhờ vậy mà hắn lập tức quên mất hết thảy, lúc này chỉ tập trung vào khung cảnh trước mắt, cùng chơi bắt que so đũa với những đứa trẻ, rồi cùng nhau cất tiếng cười râm ran.

Cách đó không xa, một bóng người nhỏ nhắn gầy gò lão đảo chạy về phía bên này. Bóng dáng quen thuộc khiến cho Hàn Lập ngoái cổ, vui sướng reo lên: "*Tiểu muội!*"

Thân thể của Hàn Lập vẫn ngồi xếp bằng lặng im trong dải đất trũng. Huyệt Thiên Linh trên đỉnh đầu mở lớn, cái nguyên anh to lớn vàng rực cũng đang ngồi phía trước.

Mà xung quanh họ là tràn ngập các loại khí xám quay cuồng. Những đám khí bụi này đang bao vây thật chặt, hơn nữa lâu lâu lại có vài ảo ảnh

hay đầu lâu của loài quỷ quái hay ma vật nào đó lao ra. Bọn chúng có con màu trắng, con thì lại màu đen.

Nhưng chỉ cần bọn chúng vừa tiến vào phạm vi cỡ ba bốn trượng là bị những tia chớp vàng óng trong cơ thể của Hàn Lập bắn ra. Một tiếng nổ vang lên, mấy con ma quỷ liền bị đánh tan thành mây khói. Những con khác thấy vậy liền hoảng sợ bỏ chạy về. Chỉ là một lát sau chúng lại không hề nín nổi sự tò mò mà lén lén tiến lên.

Ở đỉnh núi xa xa, Ngân Nguyệt đứng sóng vai với Chu Quả Nhi. Cả hai đều giữ vẻ mặt nghiêm nghị nhìn về phía trung tâm dải đất.

Còn trên đỉnh núi khác ngay bên cạnh, Giải Đạo Nhân vẫn ngồi khoanh chân trên một khối đá lớn, hai mắt nhắm nghiền. Có vẻ tình hình của Hàn Lập không đáng để cho hắn phải chú ý.

Chương 2185: Chém tâm ma

Giữa không trung trên cao có một chiếc gương màu xám mờ đang lơ lửng bất động. Tấm gương tỏa ra hào quang ngũ sắc chớp động, trên bề mặt nó phun ra những loại hình ảnh mơ hồ biến đổi không ngừng.

Nếu cẩn thận quan sát lại thì những hình ảnh này lại giống như trăng soi đáy nước, không sao nhìn rõ được.

Mà ở bên ngoài vùng ma khí, những con Phệ Kim Trùng vẫn bất cần chẳng thèm để điều gì vào mắt mà điên cuồng cắn xé lẫn nhau.

Sau một thời gian dài như thế, toàn bộ bầy trùng chỉ còn lại có mấy trăm con mà thôi. Hơn nữa những con Phệ Kim Trùng sắp trở thành trùng vương còn trắng trợn lao đến những con sót lại mà cắn giết.

Những con Phệ Kim Trùng bình thường mặc dù tức giận, cùng nhau tiến hành phản kích. Nhưng rõ ràng là không cách nào đối kháng nổi những con sắp trở thành trùng vương kia, tất cả đều bị cắn nuốt.

Sau đó không lâu, trên thân thể của những con côn trùng màu tím đã xuất hiện rất nhiều vết thương.

Mọi việc vẫn tiếp tục, thời gian trôi qua từng chút một.

Không biết bao lâu sau, trên không trung, những con Phệ Kim Trùng bình thường đã bị cắn nuốt tất cả, chỉ còn lại những con sắp trở thành trùng vương mình đầy thương tích.

Cuối cùng, sau khi con Phệ Kim Trùng bình thường cuối cùng bị cắn nuốt trong nháy mắt. Những con sắp trở thành trùng vương trên không trung thoảng một cái nhảy ngược ra sau, dừng lại một chút rồi dùng ánh mắt dữ tợn nhìn chằm chằm những con khác xung quanh.

Những âm thanh đáng sợ lại vang lên vù vù. Những con sắp trở thành trùng vương khê động hai cánh, không chút do dự nhào tới, lại tiếp tục cắn xé.

So với lúc trước thì màn tranh đấu lúc này càng thê thảm hơn.

Tiếng ông ông thê lương liên tục phát ra. Thi thoảng lại có mẫu cánh vỡ hoặc khúc chân gãy từ trên cao rơi xuống phía dưới.

Vài con côn trùng màu tím tiếp tục cắn xé nhau. Có con miệng phun ra làn sáng vàng nhẹ, hoặc có con lại biến hóa thân hình lúc lớn lúc nhỏ. Chúng đều liều mạng dốc sức thi triển thần thông của mình, muốn đem tất cả đối thủ nuốt vào trong bụng.

Thế nhưng vào lúc này, thực lực của những con côn trùng màu tím không chênh lệch nhau quá lớn. Nếu như muốn phân ra thắng bại rõ ràng thì chắc chắn trong thời gian ngắn không thể thực hiện được, phải trải qua một màn chém giết dài thì mới có hy vọng hoàn thành.

Cùng thời gian này, trong một không gian khác, Hàn Lập mang vẻ vẻ cười chất phác đang bị đám trai gái trong thôn đẩy vào một căn phòng trang trí đầy khăn đỏ.

Mọi người còn liên tục cầu chúc: "*Sớm sinh quý tử*", "*Bên nhau tới đầu bạc răng long*", rồi cùng tươi cười sau đó bỏ ra ngoài. Lại còn vội vàng khép cánh cửa còn thơm mùi gỗ mới lại.

Trong nháy mắt, căn phòng tân hôn chỉ còn lại Hàn Lập và một người nữa đang ngồi ngay ngắn trên chiếc giường gỗ sơn hồng, trên đầu phủ một tấm lụa màu đỏ, che đi gương mặt kiều diễm xinh xắn.

Hàn Lập lấy tay gãi gãi đầu, chân tay có chút lóng ngóng, mãi một lúc sau hắn mới đỏ mặt tiến về phía giường gỗ.

Tân nương tử đêm nay của hắn là một người cùng sống trong thôn, Hàn Lập cũng chưa từng gặp qua, nhưng cũng từ miệng bà mối Lưu Nhị nghe được một chút thông tin.

Thiếu nữ này là một người vô cùng khéo léo, hơn nữa cũng rất khỏe mạnh, tháo vát, nếu không thì cha mẹ hắn cũng không chọn nàng, không tiếc bỏ ra một con heo, ba con dê con làm sính lễ xin cưới. Sau đó trong vòng nửa tháng liền tổ chức tiệc cưới, đón thiếu nữ này về làm dâu.

"Nhưng vợ của mình tên là gì nhỉ? Thanh Mai? Xuân Uyển? Hay là Tiểu Linh?"

Đột nhiên Hàn Lập cảm giác được bản thân có chút hoảng hốt không thể lý giải, rõ ràng lúc trước còn nhớ rõ tên của người vợ này, vậy mà giờ phút này đầu óc lại trở nên mơ màng. Hắn chỉ cảm thấy mấy cái tên kia đều vô cùng quen thuộc, nhưng hình như cũng không phải là quen.

Nhưng chuyện này chẳng quan trọng lắm, nữ tử kiều diễm kia bây giờ đã là vợ của mình, chẳng lâu nữa cũng sẽ giống như đại tẩu, sinh cho hắn hai, ba, thậm chí là một đám con cái. Rồi vợ chồng hắn cũng sẽ như cha mẹ bây giờ, từng ngày từng giờ nhìn con cái lớn lên, sau đó lại nhìn chúng dựng vợ gả chồng...

Hàn Lập đã tới bên giường gỗ, sắc mặt có vẻ hoảng hốt, nhưng trong lòng cũng có chút kỳ quái, không hiểu tại sao trong đầu mình tự nhiên lại

xuất hiện nhiều ý nghĩ lộn xộn như vậy? Không giống với những lời cầu chúc có chút châm chọc của mọi người trong thôn, có lẽ là do hắn đã đem toàn bộ tâm tư đặt lên mơ ước mà bấy lâu mình vẫn có.

Theo bản năng, hắn thở ra một hơi, rốt cục cũng có thêm vài phần mạnh dạn, thân hình khẽ động, cánh tay vươn ra nắm lấy tấm khăn che mặt của cô dâu.

Thân hình cô dâu theo đó khẽ run lên, vòng eo không hiểu sao cũng có chút uốn éo, giống như đang lo lắng vậy.

Hàn Lập cảm thấy mồm miệng khô ran, tăng thêm một chút dũng khí rồi giật khăn che mặt của cô dâu xuống.

Xuất hiện trước mắt Hàn Lập là một gương mặt không trắng, nhưng cũng tạm coi là được, có chút ngượng ngùng không dám nhìn lên.

Hàn Lập cười ngây ngô, trong nội tâm vô cùng thỏa mãn. Tiện tay ném chiếc khăn sang một bên, miệng thì thảo muốn hướng tới nữ tử kia nói cái gì, đột nhiên trong cơ thể có một cỗ khí lạnh buốt từ đan điền tỏa ra, nhanh chóng thốc lên não. Ngay sau đó, một tiếng "*oanh*" nổi lên, trí nhớ bị phong ấn lập tức tuôn ra ào ạt.

Nụ cười tươi trên mặt Hàn Lập đột nhiên đông cứng lại.

Nữ tử trước mắt cảm thấy kì lạ, vội vàng đứng dậy hướng Hàn Lập cúi đầu thi lễ, cất giọng nói dịu dàng:

"Phu quân!"

Ánh mắt Hàn Lập chớp động, thần trí dường như đã khôi phục hoàn toàn, hắn không trả lời, vẻ tươi cười trên gương mặt cũng hoàn toàn biến

mắt. Thay vào đó là một cái nhìn chăm chú và khác thường lên người thiếu nữ trước mặt. Một lúc lâu sau hắn mới chậm rãi nói một câu:

"Biến hóa không tẻ, đáng tiếc giả mãi là giả, không thể qua mắt được ta. Muốn nhốt ta trong hư ảo vĩnh viễn dễ như vậy sao?"

Lời vừa dứt, tay áo hắn run lên, tia sáng màu xanh lạnh lẽo bắn về phía thiếu nữ, xoay một vòng sau đó chém ả ra thành hai đoạn.

Thi thể kia lập tức ngã nhào xuống giường, máu tươi chảy ra ào ào, khắp nơi trong không khí đều tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc.

Hàn Lập nhìn thi thể nữ tử trên đất, vẻ mặt không chút biểu tình cười lạnh:

"Đến lúc này mà vẫn không từ bỏ ý định, lại còn muốn dùng Chương Nhãn Pháp để che dấu sao. Thế thì đã quá coi thường Hàn mỗ rồi."

Vừa dứt lời, ngón tay của hắn đã nhúc nhích.

Một tiếng sét đánh vang lên, tia điện màu vàng chợt lóe rồi bắn ra từ đầu ngón tay hắn, hướng thẳng tới mảnh thi thể trên mặt đất.

"Oanh", hai mảnh thi thể lập tức hóa thành làn khói đen bay đi.

Nhưng Hàn Lập sớm đã có phòng bị, vội vàng bấm niệm pháp quyết.

Tia chớp màu vàng bỗng nhiên đổi hướng đánh chính xác vào đám khí.

Một tiếng kêu thê lương vang lên!

Từ trong hắc khí bị diệt đi một phần truyền ra giọng nói dữ dằn của đàn ông:

"Hàn tiểu tử, ngươi đừng có vội đắc ý. Lần này mặc dù ta không thể thành công, nhưng chỉ cần ngươi vẫn ở trong Tâm Ma Kiếp thì ta vẫn có biện pháp cho ngươi trải qua mười kiếp, trăm kiếp làm người người thường. Ta không tin không tìm ra sơ hở trong tâm cảnh của ngươi. Đến lúc đó còn sợ không làm gì được ngươi sao?"

"Ta đã sớm tu luyện thành công Luyện Thần Thuật, thần niệm của ta có thể so sánh với tu sĩ Đại Thừa Kỳ, tâm tình đã hợp nhất với linh hồn. Cho dù ngươi là ma tâm của ta thì cũng không thể làm tâm thần ta rung chuyển được đâu." Hàn Lập nhìn chăm chăm vào đám khí đen cười ha ha, có vẻ như không thêm để tâm chút nào.

"Thật sao? Ngươi đừng có vội dương dương tự đắc. Chớ có quên, từ một góc độ nào đó mà nói, ta chính là ngươi, mà ngươi cũng chính là ta. Ngươi có trí nhớ, có tình cảm, bốn tọa cũng nắm rõ như lòng bàn tay. Những gì ngươi ấn tượng sâu nhất, nhưng sự tình ngươi khó quên nhất đều không thể giấu diếm được ta. Mặc dù tâm ngươi bây giờ vững như bàn đá thì sao. Ta không tin sau trăm ngàn lần luân hồi, ngươi còn có thể che dấu được sơ hở của mình. Chỉ cần ngươi có một lần sơ hở, hặc hặc..." Giọng nói đàn ông trong cuộn khí đen lại vang lên, rồi còn phát ra một tiếng cười như điên dại.

Hàn Lập nghe vậy thì sắc mặt hơi đổi, nhưng cũng không chờ hấn kịp nói gì. Cổ khí đen ở phía xa liền lóe lên sau đó bùng nổ ra một cỗ năng lượng kỳ dị bao trùm cả trời đất.

Cảnh vật bốn phía lập tức vỡ vụn, hào quang màu ngà sữa lóe lên. Một lúc sau, Hàn Lập bất ngờ xuất hiện trong một thế giới hoàn toàn khác.

Đây là một tòa nhà của một gia đình giàu có, trong dãy nhà có đủ các loại hoa tươi cỏ xanh. Một con đường đá nhỏ uốn lượn, chạy tới một cái

cổng vòm. Ở cổng vòm có một thiếu nữ xinh đẹp như hoa, tầm mười lăm, mười sáu tuổi đang cười cười nhìn về phía hắn.

"Sư huynh, nếu như ngươi là sư huynh của ta, lần đầu tiên gặp sư muội lễ nào lại không có lễ vật nào." Thiếu nữ duỗi cánh tay trắng bóc về phía hắn đặc ý nói.

"Mặc phủ. Mặc Thái Hoàn." Hàn Lập đối với những thứ này vô cùng quen thuộc nên lập tức nhận ra vị trí của mình cùng với tên của thiếu nữ đang đứng trước mắt, trong miệng không tự chủ được thốt lên trả lời:

"Sư muội muốn có lễ vật gì đây?"

"Có đồ trang sức, châu báu hay thứ gì thú vị cũng được, ta không bắt bẻ đâu. Nếu không, cho ta bảy, tám ngàn lượng bạc cũng tạm coi là được, coi như huynh đã vượt qua kiểm tra." Thiếu nữ chớp chớp đôi mắt to tròn, làm ra vẻ khoan hồng độ lượng nói.

Hàn Lập nghe được câu trả lời quen thuộc này thì khóe miệng co giật một cái, đang định cười khò thì đột nhiên có một lực lượng thần bí không thể ngăn cản đột ngột xuất hiện, thần thức lập tức hoảng hốt, quên hết thầy mọi chuyện, trong đầu chỉ nhớ đúng một chuyện lúc tiến vào Mặc Phủ.

Rời nhà, ra nhập *"Thất Huyền Môn"*, báai Mặc đại phu làm sư phụ, từ biệt Lệ Phi Vũ, mỗi chuyện đều hiện lên vô cùng rõ ràng, dường như mọi chuyện chỉ vừa mới xảy ra mà thôi.

Hàn Lập hầu như đáp lại theo bản năng một cách không hề lưỡng lự:

"Bảy, tám ngàn lượng bạc ta làm sao có được, hay là sư muội đổi lấy cái khác đi."

Thiếu nữ đảo đôi mắt tròn to vài cái, trên mặt lộ ra một vẻ ủy khuất muốn khóc.

Hàn Lập thấy như vậy thì lập tức cảm thấy nhức đầu...

Ở không gian bên ngoài, thân thể của Hàn Lập cùng Nguyên Anh vẫn xếp bằng ở chỗ cũ, không hề nhúc nhích. Nhưng ma khí bốn phía càng lúc càng nhiều lên, xuất hiện một ít ma vật mạnh hơn ban đầu, chúng bắt đầu xuất hiện ở xung quanh khu vực thân thể Hàn Lập đang ngồi, không ngừng công kích tới.

Tuy rằng đám ma vật này vừa tới đã bị hồ quang điện màu vàng đánh lui, nhưng càng lúc càng có nhiều ma vật xuất hiện từ trong đám ma khí. Số lần chúng công kích cũng ngày một tăng lên. Cả đám lúc nhúc đang dùng ánh mắt thèm khát nhìn về thân thể của Hàn Lập.

Chương 2186: Tiến cấp Đại Thừa

"Có vẻ như tình huống của Hàn Tiền Bối lúc này không được tốt lắm, người cứ ngồi im như tượng đá từ nãy đến giờ, sẽ không gặp chuyện gì bất ngờ chứ?" Trên đỉnh núi phía xa tít, Chu Quả Nhi liềm môi tỏ vẻ lo lắng.

"Yên tâm đi, với thần niệm mạnh mẽ và tâm trí kiên định của mình, chắc chắn Hàn huynh sẽ vượt qua Tâm Ma Kiếp này. Thật không ngờ việc độ kiếp của huynh ấy lại làm nhiều Thiên Ngoại Ma Đầu kéo tới đến vậy, điều này quả là rất đặc biệt. Mà chúng ta cũng không thể trợ giúp được gì. Nhưng người chó nên lo lắng quá nhiều, Hàn huynh đã chuẩn bị rất kỹ lưỡng để đối phó với Thiên Ngoại Ma Đầu, tin rằng huynh ấy còn nhiều mảnh khóa khác chưa dỡ ra đâu." Ngân Nguyệt nhú mày cắn môi, nhưng ngoài miệng vẫn nói lời an ủi con bé.

Tuy Chu Quả Nhi cũng hiểu là vị tiền bối Linh Lung bên cạnh đang rất lo lắng cho Hàn Lập, nhưng khi nghe nói vậy, trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn vài phần. Tiếp đó, dường như nó sực nhớ ra điều gì, bèn quay đầu nhìn về đỉnh núi phía bên cạnh rồi thốt lên ngạc nhiên: "a".

"Sao lạ vậy? Giải tiền bối đi đâu mất rồi?"

Ngân Nguyệt nghe nói vậy cũng chẳng tỏ vẻ ngạc nhiên mà quay qua ôn tồn nói với Chu Quả Nhi:

"Vừa nãy có hai tên đang lại gần chỗ này, ngay cả ta cũng không chắc có thể đánh lui được họ nên Giải đạo hữu đã chủ động đi chặn họ rồi. Còn lúc này ta cũng phải đi gặp mấy tên không mời mà đến khác. Chỉ sợ tí nữa sẽ có nhiều người đến đây hơn nữa, mà ta cùng Giải huynh không thể về

ngay lập tức được. Tạm thời người hãy để ý đến mọi việc ở nơi này, nếu vùng đất trũng này xảy ra chuyện gì thì nhớ báo tin cho chúng ta ngay nhé!"

Vừa dứt lời, bàn tay của Ngân Nguyệt khẽ mở, trong đó chợt có thêm một cái trận bàn màu nhạt bạc đang lấp lóe. Đây đúng là nhóm người của Hứa Thiên Vũ đang cảnh báo tin tức về cho Ngân Nguyệt.

"Người cứ yên tâm, vẫn bối nhất định sẽ hết lòng làm việc." Chu Quả Nhi tỏ vẻ nghiêm túc, không lưỡng lự trả lời.

"Tốt lắm, ta đi đây." Ngân Nguyệt gật đầu rồi không chần chờ gì nữa, thân hình khẽ tỏa làn hào quang nhẹ nhẹ, hóa thành một vệt cầu vồng màu bạc bay vút đi.

Lơ lửng trên bầu trời cách đó mấy vạn dặm, Giải Đạo Nhân chấp hai tay sau lưng rồi lạnh nhạt nhìn xuống hai gã tu sĩ Hợp Thể Kỳ phía dưới.

Một tên trong đó có thân hình cao lớn khoác bộ áo bào màu vàng, mái tóc trên đầu được búi lại thành hai chiếc sừng trông rất kỳ quái, gương mặt bị bộ râu quai nón rậm rạp che đi mất hơn nửa, hai con mắt màu vàng sẫm làm cho người ta cảm thấy mê muội khi nhìn vào.

Người còn lại là một thiếu phụ mày rậm mắt phượng, mũi ngọc miệng xinh. Toàn thân nàng được một bộ quần áo màu đen ôm lấy, trên người nàng còn toát ra một đám mây đen nhẹ nhẹ.

Cả hai người này đều toát ra yêu khí, đúng là hai gã yêu tộc có tu vi Hợp Thể Kỳ. Mà càng đặc biệt hơn là tu vi của thiếu phụ đã đạt đến Hợp Thể Hậu Kỳ.

Nhưng lúc này hai tên có địa vị cao tột đỉnh trong Yêu đang đứng trước mặt Giải Đạo Nhân. Chúng bị khí tức khủng khiếp của hắn đè ép làm quần

áo bay phần phật, sắc mặt trở nên tái nhợt, trong mắt ai nấy đều lộ rõ vẻ sợ hãi.

Áp lực mà Giải Đạo Nhân truyền đến cho họ thật sự rất lớn, hơn xa những gì họ đã gặp khi đứng trước mặt Ngao Khiếu Lão Tổ trước đây.

Đối với bọn họ, người thanh niên đứng đằng kia chính là một gã quái vật Đại Thừa Kỳ. Bọn họ không có chút hi vọng nào chống lại được.

"Đây là lần đầu tiên bọn vãn bối được gặp tiền bối, không biết có chỗ nào mạo phạm, mong tiền bối lượng thứ cho." Sắc mặt của thiếu phụ mặc váy đen đang cực xấu, nhưng nàng vẫn phải chỉnh đốn trang phục làm lễ ra mắt.

Tuy nàng rất kinh sợ khi thấy một gã có tu vi khủng bố như Giải Đạo Nhân đột nhiên chặn đường mình, nhưng trên mình đối phương chẳng có chút ma khí nào, điều này đã làm cho nàng an tâm hơn phần nào.

Nếu không, một khi đối phương là gã Thánh Tổ nào đó của Ma tộc thì hai người bọn họ đã sớm quay đầu chạy đi rồi. Chẳng những chạy mà còn phải chạy rất xa nữa là đằng khác!

"Các ngươi không cần phải biết đã mắc phải tội gì, nhưng từ bây giờ sẽ không được dời khỏi đây nửa bước khi chưa có sự cho phép của ta. Nếu không, giết ngay lập tức!" Giải Đạo Nhân không hề thu lại luồng áp lực đáng sợ của mình mà tỏ vẻ đờ đẫn nói.

"Ở nơi này, ơ, mà có phải hiện tượng thiên văn lúc trước là do tiền bối tạo ra đúng không?" Tên to cao có bộ râu quai nón bên cạnh không nén được tò mò bèn thốt lên.

"Ngươi không cần quan tâm việc này!" Cặp mắt của Giải Đạo Nhân chột lóe, nhưng mặt khuôn mặt vẫn trả lời lạnh băng.

"Nếu tiên bối đã có lệnh thì vẫn bối không thể không nghe theo. Tiên bối yên tâm, một khi hiện tượng thiên văn ở bên kia chưa chấm dứt, hai người bọn ta sẽ tuyệt đối không dám lộn xộn." Thâm tâm của thiếu phụ áo đen đang tính toán không ngừng, nhưng ngoài mặt nàng vẫn vâng lời không dám do dự.

Giải Đạo Nhân nghe vậy, anh mắt hấn lại nhìn về phía tên râu quai nón.

"Nếu đây là ý của tiên bối, vậy vẫn bối không dám kháng lệnh." Khuôn mặt của gã râu rậm to con co quắp liên tục, cuối cùng đành cười gượng gạo đáp lời.

Giải Đạo Nhân gật đầu rồi đem luồng khí tức khủng bố thu lại. Có điều hấn vẫn đứng tại chỗ, chẳng hề có ý định rời đi.

Còn thiếu phụ và gã to cao liếc mắt nhìn nhau. Sau đó hai người bọn họ, kẻ thì quăng ra một cái bánh xe đen xì, người lại ném tới một chiếc hồ lô vàng óng.

Thân hình cả hai nhoáng lên, người nào người nấy đều ngời khoanh chân trên pháp khí của mình.

Nhưng trong âm thầm, hai gã Yêu tộc này vẫn dùng một loại bí thuật vận dụng thần niệm cực kỳ hiếm thấy để trao đổi với nhau: *"Hắc Phượng đạo hũ, ngươi có biết lai lịch của lão quái vật này không? Vừa không giống nhân tộc, cũng chẳng phải thành viên của Yêu tộc chúng ta. Mà nếu là người của tộc khác, một khi có tu vi khủng khiếp cỡ này thì sao lại xuất hiện trên địa phương của hai tộc chúng ta. Chẳng lẽ hấn cũng vì hiện tượng kia sao? Mà từ khi nào hai tộc chúng ta cho người ngoại tộc tùy tiện ra vào vậy nhỉ?"* Thần niệm của gã có hàm quai nón hóa thành âm thanh rồi truyền đi. Bỗng nhiên trong đầu của thiếu phụ bỗng nhiên vang lên từng câu rất rành rọt, mà giọng nói còn có vẻ mang theo đôi chút kính sợ nữa.

"Động Thiên đạo hữu à, chuyện này thực sự rất khó nói. Lúc Ma tộc xâm nhập trước đây đã khiến cho tòa trận pháp siêu cấp của hai tộc chúng ta bị phá hủy không ít. Nếu người ngoại tộc có tu vi Đại Thừa muốn xâm nhập vào thực cũng không phải là chuyện quá ngạc nhiên.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu người này đã có tu vi Đại Thừa Kỳ thì vật kia cũng chẳng có tác dụng gì đối với hắn, chắc là hắn xuất hiện ở đây không phải vì vật đó đâu. Chắc là đang làm việc gì đó, mà lại vừa đúng dịp chúng ta vô tình chen ngang vào thôi. Cũng may là người này không dỏ lòng dạ hiểm ác để đối phó với chúng ta, như vậy chúng ta cũng đỡ lo bị người ta giết người bịt miệng!" Vẻ mặt của thiếu phụ áo đen vẫn không thay đổi chút nào. Nàng cũng thi triển bí thuật tương tự rồi truyền đến tai của gã to con.

Hai người nam nữ này đúng là hai trong bảy gã Đại Yêu Vương của Yêu tộc. Thiếu phụ là Tiểu Quán của tộc Hắc Phượng, còn gã to cao kia chính là người vô cùng thần bí, Động Thiên Thử Vương.

Năm đó Hàn Lập tham gia Vạn Bảo Hội tại núi Cửu Tiên đã gặp mặt Tiểu Quán một lần. Nhưng tên Động Thiên Thử Vương này hắn mới chỉ được nghe giọng nói còn mặt mũi ra sao thì chưa thấy được.

Tất nhiên bọn họ xuất hiện ở đây vào lúc này không phải là đi ngắm trăng hóng gió, hẳn là bởi vì việc gì đó. Nhưng hai tên Yêu vương này cũng không ngờ tới việc mình vừa mới chân ướt chân ráo đến dải núi này đã bị một gã Đại Thừa Kỳ chặn ngay trước mặt.

Hai người ôm một đồng buồn bực trong lòng. Nhưng trước mặt một gã Đại Thừa Kỳ họ chẳng dám ôm lấy ý nghĩ sẽ ra tay ẩu đả với đối phương. Chỉ có thể hy vọng người này sớm xong việc rồi hào phóng từ bi cho mình đi đã là may lắm rồi.

"Điều này khó đoán lắm, ngay cả vật kia không có tác dụng gì đối với lão quái vật này, nhưng biết đâu lão ta đang canh cho con cháu tới lấy cũng nên. Ta và người nếu bỏ qua nó, cũng có nghĩa là bỏ mất một cơ hội để tiến vào Đại Thừa Kỳ." Ánh mắt của Động Thiên Thử Vương bỗng chuyển sang màu u ám.

"Nếu có thực là vậy cũng chỉ có thể trách vận may của chúng ta qua ít thôi. Chẳng lẽ Động Thiên huynh dám tranh giành với lão quái vật kia sao?" Thiếu phụ áo đen hơi trầm mặc một lúc rồi thẳng thắn hỏi.

"Nếu lão quái vật này đến vì vật đó thì tất nhiên là ta không dám tranh đoạt cái gì. Nhưng có đúng là như thế hay không, chỉ cần đợi hiện tượng thiên văn kia tan đi là sẽ biết thôi." Gã cao lớn râu rậm xoay xoay hai con ngươi một lúc mới lạnh lùng trả lời thiếu phụ.

Thiếu phụ mặc váy đen hơi nhếch môi cười. Tiếp đó cả hai đều im lặng không bàn tán thêm điều gì nữa.

Một lúc sau, tên cao to râu ria cũng đành ngoan ngoãn nhắm mắt điều dưỡng tinh thần.

Dường như Giải Đạo Nhân không hề hay biết hai người bên dưới vừa trò chuyện với nhau, hắn chỉ im lặng lơ lửng ở không trung trên cao.

Mà ở một dải núi khác, Ngân Nguyệt thả ra một pháp tướng sói bạc rất sống động như thật. Dưới sự điều khiển của nàng, pháp tướng này đang lao vào tấn công một đám Ma tộc mới vừa xuất hiện.

Nơi pháp tướng đi qua, vô số vệt sáng màu bạc lóe lên làm cho vô số Ma tộc bị phân thân. Tay chân, mảnh cơ thể của bọn chúng liền rơi rụng lả tả.

"Oanh". Một tiếng nổ đinh tai!

Mặc dù ảo ảnh con sói rất lớn nhưng nó vẫn bị một tên Cổ Ma có hai đầu bốn tay dùng một cái khiên lớn cản lại.

Con Cổ Ma này cao khoảng ba đến bốn trượng, khuôn mặt xấu xí, bốn cánh tay phân biệt cầm bốn món ma khí là khiên, thẻ, chùy, trượng.

Tám khiên lớn vừa được thả ra đã chặn lấy con sói đang tấn công đến như mưa rơi gió thổi. Vẻ hung ác chột lóe lên trên khuôn mặt tên Ma tộc. Ba cánh tay còn lại chột nhoáng lên, ba cái Ma khí mang theo ba luồng gió gào thét điên cuồng đánh lên thân hình con sói phía trên.

Ảo ảnh con sói chỉ kịp tru lên một tiếng chói tai rồi tan đi.

Cùng lúc đó, Ngân Nguyệt đứng ở cao vút phía xa xa cũng bị ảnh hưởng bởi tâm thần liên hệ chặt chẽ với pháp tướng của mình. Nàng há miệng ộc ra một ngụm máu tươi, làm thắm đỏ bộ quần áo màu bạc trước ngực.

Tuy nàng đã có tu vi Hợp Thẻ Kỳ nhưng thời gian từ lúc tiến vào cấp bậc này còn chưa đủ lâu, lại càng không thể so sánh với tên Cổ Ma thường xuyên phải trải qua chém giết kia. Vì vậy thực lực của nàng cũng không thể là đối thủ của tên Ma tộc này được.

Tên Cổ Ma cao cấp thấy vậy bèn cười khuấy. Thân hình hắn bỗng uấn éo rồi hóa thành một làn khói đen, biến mất không thấy đâu nữa.

Ngay lập tức, không gian trên đỉnh đầu Ngân Nguyệt khẽ dao động. Thân hình của Cổ Ma chột hiện ra, cánh tay của nó hơi động, bốn kiện ma khí liền hung hăng ập tới.

Ngân Nguyệt thấy vậy liền nghiêng người tránh né, nhưng đã không kịp rồi. Lúc này khuôn mặt nàng tràn ngập vẻ kinh hoàng sợ hãi.

Có điều vào ngay lúc đó, một lưỡi dao nhọn màu xám mờ mờ chợt hiện ra sau lưng gã Cổ Ma mà không gây tiếng động nào. Nó chớp lên liền lướt qua cổ của gã Ma tộc.

Ngay lập tức một cái đầu to tướng của gã Cổ Ma rơi xuống, tiếp đó là cột máu cao đến vài thước phung lên tung tóe.

Chương 2187: Người quen Thần Bí

Tên Cổ Ma bị mất đầu, bốn kiện ma khí trong tay liền rơi xuống, còn thi thể lác lư mấy cái rồi mới ngã quy.

Lúc này, vầng trăng mờ ảo phía trên lóe lên ánh sáng mờ nhạt. Sau đó là một bóng người uốn éo mấy cái, dần dần hiện rõ. Chỉ thấy đó là một thiếu nữ mặc áo đen, dáng người thon thả.

Nàng mang mặt nạ hình sói, hai tay đeo đôi bao tay màu đen dày kín đáo, một chút da thịt cũng không lộ ra ngoài.

"Lão Ảnh, may mà lần này có người giúp!"

Ngân Nguyệt vừa thấy mặt nữ tử kia thì sắc mặt lập tức giãn ra, trong mắt hiện lên vẻ cảm kích.

"Không có gì, ta là Ảnh vệ của tiểu thư, tất nhiên phải có nhiệm vụ bảo vệ người. Nhưng đề phòng bất trắc, hay là chúng ta nên đem những tên Ma tộc còn lại giết hết đi." Ảnh vệ khẽ cười rồi nhẹ nhàng trả lời.

"Tốt, Lão Ảnh ra tay thì những tên Ma tộc kia làm gì còn cơ hội nào chạy thoát nữa." Ngân Nguyệt vui mừng, không hề lưỡng lự gật đầu đồng ý.

Lão Ảnh cũng gật đầu, thân hình chớp động, lập tức hóa thành một vệt hình ảnh mờ mờ bay vào giữa đám Ma tộc.

Từng vệt sáng xám chớp động liên tục, đám Ma tộc lập tức bị chặt ngang ra làm hai, một chút phản ứng cũng không có.

Mà ở bên kia, Ngân Nguyệt cũng bắt đầu niệm pháp quyết, ngân quang sau lưng lóe lên, một ảo ảnh sói bạc cực lớn lại hiện ra.

Pháp tướng được ngưng tụ lần này so với lúc trước thì mờ ảo hơn rất nhiều. Nhưng như vậy là đủ để đối phó với đám Ma tộc còn lại rồi.

Pháp quyết vừa niệm xong, ảo ảnh của con sói hét một tiếng thật dài. Sau đó liền lao thẳng vào giữa đám Ma tộc bắt đầu giết chóc.

Chỉ trong thời gian một chén trà, mười mấy tên Ma tộc có tu vi không kém đã bị hai người Ngân Nguyệt đồ sát không còn một mống.

Trên một đỉnh núi nhỏ cách đó không xa, Hứa Thiên Vũ cùng mấy tên đệ tử Hứa gia thấy đám Ma tộc có tu vi không kém gì nhóm của mình bị diệt trong khoảnh khắc thì chỉ biết trợn mắt há mồm, toàn thân trở nên lạnh ngắt.

Sự mạnh mẽ của cao thủ Hợp Thể kỳ đã vượt xa khả năng tưởng tượng của các nàng.

Trong không gian Tâm Ma Kiếp, lúc này có một tòa cung điện rộng lớn xây tại trên một đỉnh núi cao. Bên trong có gần ngàn tên vạm vỡ đang tùm tùm bên mấy chục cái bàn dài, đang ăn uống cực kỳ náo nhiệt.

Trên mặt bàn có bày đủ các loại sơn hào hải vị, cùng những vò rượu thơm lừng khiến cho mọi người cao hứng ăn uống, không một chút kiêng kỵ nào cả.

Ở cung điện có kê một cái bàn tám người, trên ghế bành lúc này có hai người đang ngồi.

Một người trong đó là một thanh niên tuấn tú, dáng vẻ khôi ngô. Hắn mặc áo bào bằng gấm màu đen, bên hông có một thanh đao, lúc này đang nhìn về phía đám thuộc hạ với một ánh mắt vô cùng cao húng.

Mà ngồi đối diện với hắn là một thanh niên tuổi tác tương đương, mặc áo bào màu xanh, da thịt hơi ngăm đen, tướng mạo bình thường. Người này chính là Hàn Lập.

Nhưng lúc này Hàn Lập một mực im lặng, ngồi uống hết ly rượu này tới ly rượu khác, giống như trong lòng đang có vô vàn tâm tư. Trên vai hắn có một con chim nhỏ màu vàng đang đậu, còn sau lưng lại là một gã cao lớn, thân mặc áo bào xanh lục, trên vai còn khoác áo choàng che kín toàn thân.

"Hàn sư đệ, từ khi hai huynh đệ chúng ta thống lĩnh Thất Huyền môn, trong ngắn ngủi vài năm đã xưng bá ở Kinh Châu rồi, đây thật sự là một việc đáng mừng. Xem ra, tiếp theo chúng ta có thể mở rộng thế lực sang mấy châu lân cận. Ta tin tưởng không mất nhiều năm nữa, Thất Huyền Môn chắc chắn có thể trở thành một trong những thế lực siêu cấp ở nước Việt. Bốn môn có thể đi tới bước này cũng là nhờ vào một thân pháp lực của sư đệ. Nào, sư huynh mời sư đệ một ly." Gã thanh niên có dáng vẻ anh tuấn bỗng nhiên nhìn Hàn Lập cười nhẹ, tiện tay cầm lấy bầu rượu, rót đầy vào cái ly trống rỗng rồi ném về phía Hàn Lập.

Cánh tay của Hàn Lập khẽ động, một tay bắt lấy chén rượu, nhưng hắn cũng không lập tức uống ngay mà cứ cúi đầu nhìn chén rượu ngon một hồi, sau đó thở dài nói:

"Lê sư huynh, huynh thật sự muốn ta uống ly rượu này sao?"

"Lời này của đệ là sao, chẳng lẽ rượu do vi huynh mời có vấn đề ư?" Sắc mặt của thanh niên anh tuấn chợt đổi nhưng vẫn cố duy trì nét tươi cười hỏi lại.

Hai mắt Hàn Lập nhắm lại, đột nhiên tay động một cái, tất cả rượu trong chén đều đổ xuống mặt đất.

"Xì... xì..." một tiếng, mặt đất bị rượu đổ xuống lập tức nổi lên một đoàn lửa xanh biếc.

Thanh niên có gương mặt anh tuấn thấy một màn này thì sắc mặt trở nên khó coi. Bàn tay khẽ động lập tức đặt lên chuôi thanh đơn đao bên hông.

Nhưng Hàn Lập lại không nặng không nhẹ nói ra một câu:

"Mặc dù ngươi đối xử với ta như thế, nhưng ta lại không hề trách ngươi chút nào."

"Lời này của sư đệ là có ý gì? Hừ, chuyện cho tới lúc này, ta cũng không giấu diếm nữa. Một núi không thể có hai cọp, Thất Huyền Môn cũng chỉ có thể có một Môn chủ mà thôi. Bây giờ ta và ngươi, sẽ chỉ có một người được bước chân ra khỏi nơi đây." Thanh niên anh tuấn kia nhìn chằm chằm vào Hàn Lập, giọng điệu âm trầm nói.

"Ngươi quả nhiên không phải là 'hắn' chân chính, chẳng qua chỉ là một ảo ảnh mà thôi. Lệ Phi Vũ lẽ nào lại không biết chí nguyện to lớn của Hàn Lập ta là gì sao? Làm sao lại có thể sinh ra cái ý nghĩ muốn tranh giành quyền lực chứ, thật nực cười." Hàn Lập cười nhạt, nói ra một câu khiến cho thanh niên đối diện phải ngẩn người.

Nhưng không chờ thanh niên kia nói gì, Hàn Lập phát áo vào hư không, trong tay lập tức xuất hiện một thanh kiếm màu xanh dài ba thước rồi chém tới.

Chỉ thấy ánh sáng màu xanh lóe lên, gã to con mặc áo lục sau lưng lập tức bị thanh kiếm chém trúng.

Một tiếng cắt xé vang lên.

Hai mảnh thân hình vừa bị chém rời ra lập tức hóa thành hai cổ hắc khí bay lên trời.

Sau khi màn quỷ dị này diễn ra, cả thanh niên anh tuấn và đám vệ sĩ to con đang nhao nhao uống rượu phía dưới lập tức biến mất.

Thậm chí một khắc sau đó, một tiếng nổ như bong bóng vỡ vang lên, cả tòa cung điện cũng biến mất.

Một lần nữa cảnh vật lại ngưng tụ rõ ràng. Hàn Lập thành hình xuất hiện trên một con đường vừa dài vừa rộng, một đám tu sĩ Luyện Khí, Trúc Cơ nô nức đi ngang qua hắn.

Nơi này đúng là một phường thị của tu sĩ cấp thấp ở Nhân giới. Ánh mắt Hàn Lập vừa quét qua, thấy nơi này có chút quen thuộc. Tiếp đó tâm thần của hắn rơi vào trạng thái hoảng hốt, sau đó trí nhớ biến mất, một vòng luân hồi mới lại bắt đầu.

Cứ như vậy, hắn giống như đang đi từ thế giới này qua thế giới khác, không ngừng luân hồi.

Những cảnh trong mơ nhiều thì mấy trăm năm, ít thì vài chục năm, cái nào cũng vô cùng chân thật khiến cho hắn lạc trong thế giới ấy. Trí nhớ bị phong ấn nên hoàn toàn không có chút tâm tư hoài nghi nào.

Nhưng thần niệm của Hàn Lập thật sự quá mạnh mẽ, hơn nữa còn có bí thuật tăng cường cho thần niệm nên trong lần luân hồi nào cũng có thể không sớm thì muộn tự cởi bỏ sự phong ấn tâm thần làm mình thanh tỉnh lại. Sau đó kiên trì hết lần này qua lần khác tìm cho ra kẻ do tâm ma biến thành, một chiêu giết đi, sau đó thoát khỏi khúc luân hồi đó.

Ở thế giới bên ngoài, trông Hàn Lập độ Tâm Ma Kiếp giỏi lắm cũng chỉ cỡ một, hai canh giờ. Nhưng trên thực thế trong không gian của tâm ma hắn đã vượt qua hơn mười lần Luân Hồi.

Nhưng số lần luân hồi tăng lên thì thời gian Hàn Lập tự cởi bỏ phong ấn trí nhớ trong thế giới của Tâm Ma Kiếp cũng nhanh theo.

Cứ như vậy, theo thời gian trôi qua, kinh nghiệm luân hồi trong thế giới Tâm Ma cũng nhiều lên. Mỗi lần luân hồi đều nhanh chóng kết thúc, số lần luân hồi theo đó tăng lên.

Ở thế giới bên ngoài đã qua nửa ngày sau, cũng có nghĩa là Hàn Lập đã vượt qua hơn trăm lần luân hồi ở trong không gian Tâm Ma Kiếp. Cứ mỗi lần thoát ra từ trong giấc mơ, sắc mặt của hắn lại càng trắng định nhiều hơn.

Trong hơn trăm lần luân hồi ấy, tâm ma của hắn không những biến ảo thành cha mẹ, tiểu muội, Lệ Phi Vũ, những người thân, bạn bè, mà sau đó còn biến ảo ra thành người vợ xinh đẹp Nam Cung Uyển hay cả những hồng nhan tri kỷ như Tử Linh, Ngân Nguyệt,... nhưng tất cả đều bị Hàn Lập không chút nào khách khí chém giết sạch.

Thậm chí có người còn xuất hiện trong mấy lần luân hồi liền.

Điều này khiến cho tâm ma của hắn cảm thấy kinh sợ, mặc dù biến ảo thành cả Mặc đại phu, Cực Âm tổ sư hay đám kẻ thù mạnh bạo của Hàn Lập nhưng vẫn không có tác dụng gì.

Trong không gian Tâm Ma Kiếp, Hàn Lập đem một ngón tay trên bàn tay vàng chói mắt chậm rãi rút ra khỏi ngực một lão già tóc bạc có vẻ mặt tràn đầy hoảng hốt.

"Phốc", một ngọn lửa bạc từ trong lồng ngực lão già tràn ra biến hắn thành một bó đuốc.

"Phụp"!

Lão giả bị ngọn lửa thiêu đốt hóa thành khí đen bay vút lên trời. Sau khi thoát khỏi sự thiêu đốt của ngọn lửa, tia khí này bèn biến thành một cái mặt quỷ, mang theo vẻ giận dữ thét lớn:

"Hừ, lần luân hồi này cũng bị ngươi khám phá ra. Tiểu tử ngươi đúng là tâm ngoan thủ lạt, đối với sư phụ có công nuôi dưỡng nhiều năm như vậy mà cũng thẳng tay chém giết, một chút chần chừ cũng không có. Trí nhớ của ngươi cũng lắm là mới thoát khỏi phong ấn, ngươi không sợ giết nhầm người sao?"

"Ngươi không cần quá nhiều tâm tình của ta. Những lần luân hồi đầu ta còn do dự một chút, nhưng hiện tại đã qua gần trăm lần luân hồi làm tâm thần ta đã được tôi luyện thêm một bậc, sao còn có thể sai lầm được. Mà ngược lại, ta thấy ngươi hình như đã có vẻ mất kiên nhẫn rồi. Không tìm thấy nhược điểm trong trí nhớ của ta, không tìm ra một người nào có thể làm rung chuyển tâm thần ta, ngươi thật sự đang làm trò cười cho ta xem rồi đó." Hàn Lập trả lời một cách dửng dưng.

"Vậy sao? Vậy lần Luân Hồi tiếp theo bốn tọa sẽ trực tiếp biến thành Tiên của Chân Tiên giới, ta chờ xem ngươi sẽ giết sạch như thế nào?" Dường như tâm ma của hắn thẹn quá hóa giận, trong miệng phát ra tiếng gầm uy hiếp nho nhỏ.

"Đừng có nói mạnh mẽ! Ngay cả ta còn chưa từng thấy Chân Tiên chính thức, ngươi có bản lĩnh biến hóa sao? Huống hồ ta không nghĩ là ngươi còn cơ hội biến ra thành cái dạng gì nữa đâu." Trên mặt Hàn Lập hiện ra một nét cười bí hiểm. Lập tức một vệt kiếm xanh biếc lóe lên trong không trung, cánh tay bắt chụp tới.

Sau một chút chấn động, một kiếm dài có màu xanh nhạt xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Cánh tay Hàn Lập khẽ rung lên. Hắn không thềm nói thêm một từ nào đã lập tức chém thẳng vào khuôn mặt quý.

"Huyền Thiên Kiếm! Không thể nào, tại sao người có pháp lực để sử dụng vật này?" Mặt quý vừa thấy một màn này lập tức sợ hãi hét lên. Tiếp đó động tác của nó cũng không chậm chút nào, thân hình uốn éo rồi hóa thành một tia khí đen né đi.

Nhưng đã muộn!

Lưỡi kiếm còn chưa chém xuống mà đã xuất hiện một cỗ năng lượng có ẩn chứa thiên địa pháp tắc. Giống như thể nó cuốn theo cả không gian vào một nhát kiếm này vậy.

Chương 2188: Tin tức của sương công

Cái mặt quỷ rất sợ hãi, nó cố gắng vặn vẹo đủ kiểu nhưng dưới sức ép của pháp tắc, dù có cố gắng đến đâu cũng chỉ là một cái bóng đen lắc lư mà thôi. Tuyệt đối không thể tiếp tục hóa thành khí đen mà trốn đi được.

"Với thực lực của ta giỏi lắm là vận dụng được một chút uy lực của thanh Huyền Thiên Kiếm này, mới lại có cố hết sức cũng chỉ chém được một kiếm. Nếu là lúc này thì chắc người có thể thoát được sự trói buộc của pháp tắc, nhưng sau hàng trăm lần luân hồi đã khiến người yếu đi, để xem người sẽ làm cách nào đây." Hàn Lập cười lạnh lẽo, thanh kiếm xanh ngất trong tay hơi run lên rồi chợt biến mất giữa không trung.

Ngay sau đó, không trung bên trên khuôn mặt quỷ chợt vang lên tiếng "phốc". Một vầng sáng màu xanh chợt hiện ra không gây tiếng động nào, xoay một vòng tròn trịa rồi áp xuống.

"Không!"

Tâm ma của Hàn Lập nhìn thấy vầng sáng màu xanh rất bình thường này lại như gặp phải đại họa. Nó sợ hãi hét lên inh ỏi.

Nhưng cho dù nó có la hét thế nào thì vầng sáng xanh vẫn áp đến. Tiếp đó mặt quỷ phát ra một tiếng "bụp", bị ép thành làn khí màu đen rồi hút thẳng vào bên trong.

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết!

Làn khí đen bị quang sáng nghiền nát, không bao giờ có thể hồi phục lại nữa.

Mà dường như cùng với lúc tâm ma biến mất. Bầu trời màu xám ngắt phía trên nổi từng hồi ừ ừ, bốn phía xung quanh bắt đầu xuất hiện những vết gãy vỡ, có vẻ như nó đang chuẩn bị sụp xuống.

Hàn Lập rất vui mừng, hắn không chần chừ phát tay vào hư không phía trước.

Một vết sáng chợt lóe lên, cả không gian này liền tiêu tan đi mà không để lại tiếng động nào.

Tiếp đó, trên cánh tay của Hàn Lập chớp lên vết sáng xanh. Lưỡi kiếm vừa biến mất lúc này lại chợt hiện ra, lóe lên rồi chìm chìm vào dưới lớp da không thấy đâu nữa.

Cùng lúc đó, toàn bộ không gian này nổ tung, rồi hóa thành vô số đốm sáng li ti mà tan đi.

Thân hình là nguyên thân của Hàn Lập chợt mờ ảo, sau đó hắn hóa thành một đoàn hào quang màu vàng bay vụt đi.

Ở ngoài dải đất trũng, chiếc gương xám bỗng phát ra tiếng vỡ giòn tan. Một vết sáng màu vàng chợt lóe lên từ vết nứt của chiếc gương rồi nhập thẳng vào nguyên anh của Hàn Lập.

Nguyên anh này giờ vẫn lặng im không nhúc nhích, nhưng bỗng nhiên nó thét lên như rồng ngâm, tỏa ra hào quang vàng rực. Sau đó liền hóa thành một vết sáng bay trở về trong thân thể.

Hàn Lập mở to hai mắt. Lúc này từ cơ thể của hắn tỏa ra một cỗ khí tức cuộn cuộn lớn như cả bầu trời vậy.

Toàn bộ không gian gần quang đó bỗng vang lên từng hồi sấm. Những đám mây vốn đang lơ lửng bên trên mau chóng tan đi, thay vào đó lại là cơn thủy triều như một đám mây rực đang từ khắp nơi cuốn đến. Tiếp đó chúng hội tụ với nhau ở giữa dải đất trũng, biến thành một biển mây ngũ sắc bao lấy thân hình của Hàn Lập vào giữa.

Trong biển sáng bỗng ngưng tụ ra một sợi tơ, bên trong nó còn ẩn chứa một cỗ năng lượng thần bí nào đó, rồi kêu lên "veo veo" bắn tới Hàn Lập.

Chỉ khoảng nửa khắc sau, Hàn Lập bị vô vàn sợi tơ quấn kín mít. Cứ hết sợi này chồng lên sợi khác mà tới, cứ như là tre già măng mọc vậy.

Khoảng một tuần trà trôi qua, lúc này Hàn Lập đã hóa thành một cái kén trôi nổi bồng bềnh giữa biển sáng ngũ sắc.

Những dải sáng ngũ sắc chảy tới không ngừng. Chẳng những thế chúng còn phát ra từng trận nổ đing tai, giống như đang bị một điều gì đó vô cùng khủng khiếp thao túng.

Bốn phương tám hướng xa xa bên ngoài dải đất trung, ban đầu còn xuất hiện thêm bảy vòng mặt trời sáng rực. Nhưng giờ phút này chúng đã biến mất hơn nửa chỉ còn lại ba cái treo lủng lẳng trên không trung.

Ba vòng mặt trời này tỏa ra ánh sáng ảm đạm. Từ mỗi vòng phun ra một luồng sáng mờ mờ như một cơn suối nhỏ chảy thẳng vào trong biển sáng.

Ở tầm thấp trong không trung cách đó mấy vạn dặm, Giải Đạo Nhân ngược mặt nhìn về phía ba cái mặt trời đang lơ lửng trên cao, chẳng có chút biểu tình nào.

Mà tên to cao có hàm râu quai nón và thiếu phụ mặc váy đen đang ngồi trên cái bánh xe với chiếc hồ lô tròn bên cạnh đó thấy vậy liền như hít nhầm

phải một ngum khí lạnh. Cả hai liếc mắt nhìn nhau rồi thốt lên: *"Tam Dương Quán Thế"*. Người nào người nấy đều tỏ vẻ không thể tin nổi.

"Tam Dương Quán Thế, vậy mà thằng nhỏ họ Hàn lại đột phá cấp cảnh giới Đại Thừa thành công!" Một giọng nói cũng ngập tràn nỗi kinh sợ bỗng vang lên ở dải núi khác.

Người vừa nói đúng là thiếu nữ mang mặt nạ sói bạc làm người ta không thể nào nhìn ra biểu cảm trên khuôn mặt. Có điều dựa vào tia sáng kì lạ trong con mắt nàng thì những lời nói vừa rồi được xuất phát từ nội tâm chứ không hề giả dối.

"Cái gì? Hàn huynh đã vượt qua Tâm Ma Kiếp sao." Nãy giờ Ngân Nguyệt đứng bên cạnh nhìn chăm chú ba vòng sáng ảm đạm, trong lòng còn mang cảm giác hơi lo lắng. Nhưng khi nghe rõ điều này liền mừng rỡ vội vàng hỏi.

"Đúng vậy. Lúc này hắc đã thoát khỏi không gian Tâm Ma, cũng đang lợi dụng thiên địa nguyên khí cùng Thái Dương Chân Tinh để đúc lại thân thể. Với thực lực vốn có của hắc, không biết thần thông khi tiến vào cảnh giới Đại Thừa Kỳ sẽ tăng đến trình độ nào. Ít nhất là lệnh tổ không phải là đối thủ của hắc." Lão ảnh trả lời không hề khách khí, mà trong giọng nói còn mang theo ý tứ rất kiêu kị đối với Hàn Lập.

Còn Ngân Nguyệt nghe vậy lại vui mừng quá đổi.

Đồng thời ở một khu rừng rậm gần đó, hiện tượng kì lạ trên không trung làm cho sắc mặt của Hứa Thiên Vũ tái nhợt, nàng sợ hãi thì thầm:

"Tam Dương Quán Thế, tu sĩ Đại Thừa. Điều này là thật sao? Phía trước có người đột phá chương ngại Đại Thừa, hơn nữa người đó đã thành công rồi. Mà người bảo vệ lại là Yêu tộc, chẳng nhẽ người này cũng là một

tu sĩ Đại Thừa Kỳ của Yêu tộc kế tiếp Ngao Khiếu tiên bối ư?" Những tên tu sĩ của Hứa gia đứng sau nàng không hiểu cái gì là *"Tam Dương Quán Thế"*. Nhưng khi nghe ba chữ Đại Thừa Kỳ lọt vào tai thì liền lơ mờ đoán ra được điều gì đó. Lúc này cả đám đều trợn ngược con mắt, cái miệng trề ra không biết nói sao cho phải.

Khó trách tại sao biểu hiện của bọn chúng lại như thế!

Đối với những tu sĩ đến từ Hứa gia này mà nói, Đại Thừa Kỳ là một thứ gì đó trên cao tít rất xa xôi. Bình thường họ đã không thể nhìn thấy, ngay đến cả những lời đồn đại họ cũng rất hiếm khi được nghe.

Vậy mà lúc này Hứa Thiên Vũ lại nói cách đó không xa còn có một gã tu sĩ mới tiến cấp Đại Thừa Kỳ thành công, điều này sao có thể không khiến bọn họ hoảng sợ cơ chứ.

Mặc kệ trong lòng đám người Hứa Thiên Vũ cùng với các tu sĩ của Hứa gia đang có mưa to gió lớn đến đâu đi nữa. Nhưng đứng dưới sự giám sát của Lão Ảnh cùng với Ngân Nguyệt làm bọn họ không dám làm chuyện gì khác. Chỉ có thể ôm đầy kinh hãi mà đứng chờ trong khu rừng rậm.

Thời gian cứ thế trôi qua! Tuy mới cỡ hai canh giờ nhưng đối với những người đang lo lắng như Ngân Nguyệt thì giống như cả tháng trời đằng đằng vậy.

Cái kén ở giữa biển sáng nơi dải đất trũng xa xa chợt động, bỗng một làn hương thơm mát lạ ủa ra, tràn về các phía, càng ngày càng đậm.

"Rắc rắc..."

Cái kén sáng chợt nứt ra một vết nứt nhỏ xíu, bên trong chợt tràn ra từng tràng tiếng Phạn thanh thót như Tiên nhạc. Kèm theo đó là vô số kí hiệu như những cánh hoa màu vàng quay nhíp nhàng quanh cái kén sáng.

"Oanh!"

Toàn bộ cái kén mở rộ, những âm thanh tiến Phạn cũng đột ngột đình chỉ, muôn vàn đốm hoa màu vàng liền bị một cơn gió thổi bay đi khắp nơi rồi tan biến mất.

Chỗ cái kén lúc này bỗng hiện ra một hình người da dẻ màu tím vàng, đúng là Hàn Lập vừa đúc lại thân thể xong.

Một lát sau, làn hương thơm ngát tỏa ra trên thân người chột nhạt dần. Hào quang quanh thân cũng tắt đi, khuôn mặt của Hàn Lập liền hiện ra, mang theo dáng vẻ tĩnh lặng như nước.

Lúc này từ khuôn mặt, vóc dáng đến trang phục của Hàn Lập đều y hệt như lúc trước. Có điều thân thể hẳn lại cao thêm vài tấc, nhưng cũng không phải là biến hóa gì quá lớn.

Hàn Lập cúi đầu quan sát lại thân thể của mình, hai tay siết chặt thành nắm đấm, trong lòng vui mừng như điên!

Trách không được tại sao khi trở thành tu sĩ Đại Thừa Kỳ lại có thể dễ dàng nghiền nát tu sĩ Hợp Thể. Chưa nói đến việc pháp lực tăng thêm mấy lần, mà thân thể sau khi được đúc lại cũng mạnh mẽ hơn nửa so với trước đó.

Nhưng biến hóa quan trọng nhất của việc tiến cấp Đại Thừa Kỳ chính là nguyên anh trong cơ thể đã chính thức trưởng thành.

Lúc này nguyên anh của hắn đang ngồi trong đan điền so với trước đây thì khác biệt rất lớn. Tuy nguyên anh vẫn nhỏ nhắn như trước kia, nhưng khuôn mặt của nó lúc này đã trưởng thành hơn, trên thân còn được phủ thêm một tấm áo dài. Dường như nó chính là hình dáng của Hàn Lập được thu nhỏ vậy.

Hàn Lập dùng thần niệm kiểm tra toàn bộ thân thể của mình. Hắn không phát hiện ra chỗ nào không ổn nhưng trong lòng khó đề nén nổi nỗi hưng phấn. Hắn ngẩng cổ hét lên một tiếng cao vút đến tận chín tầng mây.

Tiếng huýt gió hào hùng mà trầm bổng như mưa tố gió lớn, âm sau nối đuôi âm trước mà truyền đi khắp bốn phương tám hướng, làm cho cây cối nghiêng ngả, đất đá trên núi rơi xuống ầm ầm. Thật là kinh người!

Tiếng huýt kéo dài khoảng một tuần trà. Mãi đến lúc này Hàn Lập mới phát tiết hết nỗi hưng phấn, nhờ vậy mà tiếng huýt cũng chịu dừng lại.

Mà lúc này, từ chân trời xa xa chớp động vài vệt sáng. Ngân Nguyệt cùng Giải Đạo Nhân dẫn theo vài người khác bay đến gần khu đất trũng. Riêng Chu Quả Nhi ôm theo nỗi vui sướng khôn cùng đã đến gần rồi cung kính đứng cạnh Hàn Lập.

"Chúc mừng Hàn Đạo hữu đã tiến cấp Đại Thừa thành công. Từ giờ trở đi, đạo hữu đã tạm đủ điều kiện để trở thành chủ nhân của ta. Chỉ cần hoàn thành thêm vài yêu cầu nữa thì ta sẽ xem ngươi là chủ nhân chính thức." Hai mắt của Giải Đạo Nhân lóe sáng, trước khi những người khác kịp thời đến đây hắn đã vội quan sát Hàn Lập vài lượt, sau đó lại nói một câu khiến cho Hàn Lập kinh hãi.

"Cái gì? Trở thành chủ nhân của huynh? Giải huynh đang trêu chọc ta à? Nếu cứ là tu sĩ Đại Thừa Kỳ là có thể trở thành chủ nhân của huynh thì chẳng phải đã có rất nhiều Thánh Tổ của Ma tộc làm được sao?" Vẻ mặt của Hàn Lập biến đổi liên tục, hai mắt cũng nhúu lại.

"Điều kiện đầu tiên để trở thành chủ của ta đó là ngoại trừ đạt đến cấp bậc Đại Thừa Kỳ còn phải thường xuyên cung cấp năng lượng cần thiết cho ta. Mà những Thánh Tổ của Ma tộc lại không thể thực hiện được việc này."

Bây giờ Hàn đạo hữu có muốn nghe các yêu cầu khác luôn không?" Giải Đạo Nhân chờ đợi đáp tời.

"Thì ra là vậy. Có điều nơi này không phải chỗ nói chuyện. Hãy để sau này chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn." Hàn Lập hơi giật mình, sau đó hắn cẩn thận cân nhắc lại.

"Tốt thôi, việc này cứ theo ý của Hàn đạo hữu." Giải Đạo Nhân gật đầu đồng ý.

Hàn Lập cũng gật đầu, trong lòng cảm thấy rất kì quái. Hắn không nhận được bèn liếc mắt nhìn Giải Đạo Nhân.

Lúc này hắn vừa tiến cấp Đại Thừa Kỳ, mà dường như trí khôn của con cua trước mặt cũng tăng theo không ít!

Phía bên kia đám người Ngân Nguyệt đã bắt đầu bay vào khu vực gần đó, từng vệt sáng đang từ từ hạ xuống.

Chương 2189: Thần du vạn dặm

Ngân Nguyệt vừa thấy Hàn Lập, sau khi nhìn hết từ trên xuống dưới, trên mặt liền hiện lên vẻ tươi cười, nói ra một tiếng chúc mừng:

"Chúc mừng Hàn huynh tiến giai Đại Thừa thành công. Từ nay về sau huynh chính là vị lão tổ Đại Thừa kỳ thứ ba của nhân yêu hai tộc rồi. Xem ra tiểu muội từ giờ trở đi phải lễ phép với huynh như một vị tiền bối rồi."

"Ngân Nguyệt, ngươi đang giễu cợt huynh sao. Với giao tình của ta và ngươi, mặc dù Hàn mô tiến giai Đại Thừa rồi nhưng vẫn chúng ta là bạn bè ngang hàng mà thôi." Hàn Lập mỉm cười, không có chút lưỡng lự trả lời.

Ngân Nguyệt nghe thấy vậy, trong lòng rất đổi mừng rỡ.

"Hàn tiền bối, là ngươi ư! Ngươi thực sự đã tiến giai thành tu sĩ Đại Thừa kỳ rồi sao?" Đứng phía sau Ngân Nguyệt, Hứa Thiên Vũ cẩn thận đánh giá Hàn Lập một hồi lâu, cuối cùng cũng không dám khẳng định đành phải cất tiếng hỏi.

Hàn Lập nghe vậy khẽ giật mình, lúc này mới nhìn tới phía người mới xuất hiện, lập tức phát hiện ra đó là người quen biết cũ. Khóe miệng hần hơi nhếch lên, lộ ra vẻ giống như cười mà không phải cười.

Về phần phu nhân mặc váy đen cùng với Đại hán có râu quai nón cũng dùng ánh mắt kinh sợ nhìn về phía tu sĩ Đại Thừa mới tiến giai - Hàn Lập, trong lòng cùng giật mình không thôi.

Có điều so với Động Thiên Thử Vương thì vị phu nhân do Hắc Phượng Vương biến thành trong lòng còn kinh hãi gấp mấy lần.

Năm đó nàng đã từng gặp mặt Hàn Lập một lần, nhưng ngày đó Hàn Lập mới chỉ là tu sĩ Hợp Thể sơ kỳ. Nghĩ tới điều đó trong lòng nàng không khỏi giật mình.

"Hàn mỗ không nghĩ tới khi mình tiến giai Đại Thừa lại có thể nhìn thấy người quen cũ ngày xưa, thật là một điều rất đáng mừng. Hứa đạo hữu, hóa thân huyết hồn của Băng Phách đạo hữu bây giờ có được khỏe không " Hàn Lập cuối cùng đã mở miệng, hướng thẳng tới Hứa Thiên Vũ nhàn nhạt hỏi.

"Thực sự là Hàn tiên bối! Hồi bẩm tiên bối, tổ tiên Huyết Linh nhiều năm trước đã rời khỏi Hứa gia, một lần nữa không có tung tích nữa rồi." Hứa Thiên Vũ sau khi nghe Hàn Lập nói như vậy, dồn nén sự nghi ngờ trong lòng lại, cúi thấp trán cung kính trả lời.

"Lại mất tích? Như thế có chút ngoài ý muốn a! Nàng mặc dù chỉ là một cổ phân thân huyết hồn nhưng với kinh nghiệm từng trải của một tu sĩ Hợp Thể kỳ thì chắc sẽ không có vấn đề gì đâu." Hàn Lập có chút bất ngờ nhưng trong miệng vẫn chậm rãi nói.

"Với lời nói may mắn của tiên bối, hi vọng thật sự sẽ không có chuyện gì. Tổ tiên Huyết Linh là hi vọng duy nhất để chân thân của tổ tiên có thể trở về với Hứa Gia chúng ta. Nếu thật sự xảy ra chuyện gì, chỉ sợ tổ tiên Băng Phách không còn cách nào trở về gia tộc rồi." Hứa Thiên Vũ cười khỏ đáp lại.

Hàn Lập gật gật đầu, không nói thêm gì, xoay chuyển ánh mắt, dừng lại trên thân người của phu nhân váy đen, cũng khẽ cười một tiếng mà hỏi:

"Không nghĩ tới Tiêu đạo hữu cũng sẽ xuất hiện ở chỗ này. Nhiều năm rồi không gặp, dung nhan của tiên tử vẫn như trước, không có chút nào thay đổi."

"Hắc Phượng đạo hữu, người nhận ra vị tiên bối này?" Đại hán râu quai nón ở bên cạnh nghe vậy, nhin không được, nhìn về phía phu nhân mặc váy đen với ánh mắt có chút khác thường, nhỏ giọng hỏi một câu.

"Hàn đạo hữu. Không, hiện tại phải là Hàn tiên bối mới đúng. Thiếp thân cũng thật không ngờ, sau lần từ biệt trước, giờ đây gặp lại thì tiên bối vậy đã trở thành tu sĩ Đại Thừa rồi. Cái này thực là rất may mắn cho hai tộc chúng ta! Động Thiên đạo hữu, Hàn tiên bối kỳ thật cũng đã nổi tiếng từ lâu. Chính là tu sĩ tiến giai nhanh nhất trong Nhân tộc." Phu nhân váy đen thở dài một hơi, tiến lên thi lễ với Hàn Lập rồi hướng sang Đại hán bên cạnh nói đầy thâm ý.

"Cái gì, hẳn chính là Hàn Lập của nhân tộc! Không. Là vị Hàn. Hàn tiên bối trong truyền thuyết!" Đại hán râu quai nón nhất thời khuôn mặt biểu lộ đầy vẻ không tin tưởng, thậm chí lời nói còn lắp bắp.

"Động Thiên? Người chính là Động Thiên Thử Vương!"

Hàn Lập trong lòng khẽ động, liếc mắt quét qua Đại hán, phát hiện tu vị của hắn so với Hắc Phượng Vương còn thấp hơn một cảnh giới, nhưng khí tức trên người lại âm trầm khó hiểu, rõ ràng là tu luyện loại công pháp nào đó cực kỳ lợi hại, cũng không thể xem thường được, hai mắt bắt giác híp lại.

"Tiên bối mắt sáng như đuốc, văn bối hiện tại chính là chấp chương quỳnh thử nhất mạch. Hôm nay được nhìn thấy Hàn tiên bối tiến giai Đại Thừa thực là phúc ba đời của văn bối." Động Thiên Thử Vương thần sắc

chuyển biến cực nhanh, sắc mặt đang rất xấu sau đó lập tức chuyển thành tươi cười.

Hàn Lập nghe được lời nói cung kính của Đại hán râu quai nón, sau khi cẩn thận nhìn vị Thử Vương cả buổi, bỗng nhiên nói ra một câu làm cho Đại hán râu quai nón trong lòng hết sức kinh hãi.

"Hình như trước kia ta đã từng gặp Động Thiên đạo hữu ở đâu đó? Khi tức trên người đạo hữu cho ta một cảm giác rất quen thuộc, rất giống với một người mà ta đã từng quen biết."

"Hàn tiên bối nói đùa, đây là lần đầu tiên văn bối được nhìn thấy tiền bối. Có thể là ở Vạn Bảo Đại Hội năm đó, tiền bối đã từng tiếp xúc qua một cỗ hóa thân của văn bối a. Cái hóa thân kia của văn bối cực kỳ am hiểu thuật biến hóa, khả năng là trong lúc vô tình trông thấy tiền bối, nhưng tiền bối lại không nhớ rõ đấy." Đại hán râu quai nón sắc mặt hơi tái đi, nhưng trong miệng lập tức vội vàng giải thích.

"Có lẽ là như thế. Nhưng hai người các ngươi thân là Yêu Vương, tại sao lại một mình xuất hiện ở chỗ này. Đừng nói là các ngươi trước đó đã biết rõ Hàn mỗ ở chỗ này đánh sâu vào Đại Thừa bình cảnh, cho nên cố ý chạy đến quan sát đấy nhé." Hàn Lập khẽ cười một tiếng, không tiếp tục hỏi tới, mà thu lại vẻ tươi cười, bỗng nhiên chuyển chủ đề.

"Thật ra thiếp thân cùng Động Thiên đạo hữu tới đây là có một việc quan trọng muốn làm..."

"Được rồi. Ta đối với chuyện của các ngươi không có hứng thú, cũng không muốn biết nhiều hơn làm gì. Thế nhưng, hiện tại ta vừa mới tiến giai, còn cần phải ở lại chỗ này một thời gian ngắn để ổn định lại cảnh giới. Ta không muốn bị quá nhiều người biết đến tin tức ta tiến giai nên các ngươi tạm thời ở lại động phủ của ta làm khách một thời gian ngắn a. Đến lúc ta

xong việc, các người lại có thể tự do rời đi." Hàn Lập không chờ phu nhân mặc váy đen nói hết lời, chợt nhớ ra cái gì đó liền khoát tay chặn lời, rồi dùng khẩu khí chân thật nói ra.

"Nếu tiên bối đã phân phó như thế, thiếp thân tất nhiên tuyệt không không dám trái lời." Hắc Phượng Vương trong lòng âm thầm kêu khổ, nhưng ngoài mặt không lộ ra chút khác thường nào, miệng liền đáp ứng.

Đại hán râu quai nón trên mặt xuất hiện thoáng qua một tia chần chờ, nhưng lập tức phản ứng kịp thời, cũng liên tục gật đầu tỏ vẻ thuận theo.

Về phần Hứa Thiên Vũ đang dẫn dắt một đám Hứa gia tu sĩ, tất nhiên lại càng không dám có chút phản đối nào.

Hàn Lập thấy vậy gật đầu một cái rồi bỗng nhiên nhấc tay đưa vào không trung.

Lập tức trên trời phát ra một tiếng nổ lớn. Ba vòng tròn lớn màu vàng từ trên trời giáng xuống rồi dừng lại phía trên đầu Hàn Lập quay vù vù.

Mọi người xung quanh đều cả kinh, nín thở nhìn lên mới phát hiện ra đó là ba con bọ cánh cứng màu vàng. Phía bên ngoài thân của chúng phủ đầy những sọc vằn màu tím, ngoại hình trông vô cùng dữ tợn, tỏa ra hơi thở cực kỳ khủng bố.

Hàn Lập không cho mọi người có cơ hội tiếp tục nhìn nữa, tay áo khẽ run lên. Lập tức một dải sáng màu xanh quét qua, trong nháy mắt ba con bọ cánh cứng đã biến mất không thấy đâu.

Ngay sau đó, dưới sự dẫn đường của Hàn Lập, những người liên quan cùng nhau bay đi, chạy về hướng động phủ của Hàn Lập.

Hai canh giờ sau, tại đại sảnh trong động phủ, Hứa Thiên Vũ lòng đầy lo lắng ngồi trên một chiếc ghế, đang cẩn thận trình bày điều gì đó.

Mà ở phía trên của đại sảnh, Hàn Lập yên lặng ngồi một chỗ, ngồi trên cái ghế khác bên cạnh chính là Ngân Nguyệt.

Cả hai người đang chú ý lắng nghe nội dung lời nói của Hứa Thiên Vũ, thần sắc càng ngày càng ngưng trọng.

Về phần những Hứa gia đệ tử khác, Hắc Phượng Vương cùng những người liên quan thì không thấy bóng dáng đâu, dường như đã được bố trí ở nơi khác.

Không biết bao lâu sau, tiếng nói của Hứa Thiên Vũ đã ngừng lại.

Hàn Lập cùng Ngân Nguyệt không khỏi liếc mắt nhìn nhau.

Sau một lúc lâu, Ngân Nguyệt nhướn mày, hướng về phía Hứa Thiên Vũ cẩn thận hỏi:

"Dựa theo lời của Hứa đạo hữu, ba mươi năm trước, Ma giới đã tách rời Linh giới của chúng ta rồi. Hơn nữa đại quân Ma tộc cũng đã theo đó mà mãi mãi rời xa Linh giới. Nhưng vừa rồi ta còn nhìn thấy một đám Ma tộc, trong đó thậm chí còn có Hợp Thể kỳ cổ ma, tại sao lại xảy ra được chuyện đó?"

"Tiền bối có chỗ không biết, tuy rằng quân chủ lực của Ma tộc đã rút lui ra khỏi Linh giới, nhưng có một bộ phận Ma tộc không muốn chỉ đơn giản như vậy mà rời đi, liền ở lại Linh giới mà không bỏ chạy. Tuy nhiên, chư tộc chúng ta liên thủ, rất nhanh chóng đã đem bộ phận Ma tộc còn ở lại này đánh tan, nhưng số lượng Ma tộc còn ở lại vẫn rất kinh người. Trong đó còn không ít Ma Tôn đẳng cấp cao của Ma tộc. Cho nên muốn tiêu diệt tất cả Ma tộc, cũng không phải chuyện trong thời gian ngắn có thể làm được.

Văn bói lúc đó, sở dĩ mang theo một ít Hứa gia đệ tử tới đây, kỳ thật cũng là phụng mệnh mà làm việc. Vốn là chuẩn bị tiêu diệt một đám Ma tộc cấp thấp đang ẩn núp ở vùng xung quanh đây. Nhưng không nghĩ tới rằng đã bị trúng vào bẫy của Ma tộc. Nếu không phải Linh Lung tiên bói ra tay cứu giúp, bọn người văn bói tuyệt đối không còn khả năng sống sót." Hứa Thiên Vũ vội vàng giải thích, đồng thời trên mặt chợt hiện lên một tia cảm kích.

"Thì ra là thế! Nhưng trong thời điểm ta bế quan, Ma tộc rõ ràng đã chiếm lĩnh được lãnh địa của Mộc tộc, thế mà có thể buông tha tất cả dễ dàng như vậy. Cái này không giống với tác phong trước đây của Ma tộc. Không biết cuối cùng là các tộc đã đạt được hiệp nghị gì với Ma tộc để chúng có thể dễ dàng nhượng bộ đến vậy." Ngân Nguyệt gật gật đầu, nhưng bộ dáng có vài phần nghi hoặc.

"Điểm này thì cũng không phải là chuyện mà một tên Hóa Thần tu sĩ như văn bói có thể biết được. Nhưng văn bói từng nghe tộc trưởng có nói qua rằng vài vị Đại Thừa tu sĩ đại biểu cho các tộc đã cùng Tam đại Thủy tổ của Ma tộc ký kết một thế ước bí mật. Sau đó Ma tộc mới cam tâm tình nguyện rút lui khỏi Linh giới của chúng ta đây." Hứa Thiên Vũ sau một hồi suy nghĩ liền trả lời.

"Thế ước cái gì? Có thể làm cho Tam đại Thủy tổ buông hết mọi cố gắng lúc trước?" Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái, cũng như đang suy nghĩ điều thì đó, thì thảo hai câu.

"Hàn huynh không cần lo lắng! Dùng tu vi hiện tại của ngươi, chỉ cần tìm được một trong hai người Gia tổ hoặc Mạc tiên bói thì cho dù là chuyện gì cũng sẽ biết rõ ràng mà thôi. Cho dù nói như thế nào thì việc Ma tộc buông tha cho Linh giới của chúng ta đã là một chuyện tốt hết sức hiếm có rồi." Ngân Nguyệt lại cười nhẹ một tiếng nói.

"Điều này cũng đúng! Ngân Nguyệt, người an bài chỗ ở cho Hứa tiên tử a. Ta đi tìm một vị bằng hữu cũ khác đàm đạo mấy câu đây." Hàn Lập gật đầu nhẹ một cái rồi bỗng nhiên cười cười đứng dậy.

"Vị bằng hữu cũ khác! Hàn huynh muốn đi tìm Tiêu đạo hữu sao?" Ngân Nguyệt khẽ giật mình, có chút bất ngờ hỏi.

"Không! Chính là vị Động Thiên Thử Vương kia cơ."

Hàn Lập cất bước một cái, kim quang lóe lên rồi lập tức biến mất không thấy, trong đại sảnh chỉ vọng lại âm thanh nhàn nhạt.

"Động Thiên Thử Vương! Họ đã trở thành bạn cũ từ lúc nào, không phải mới gặp nhau lần đầu sao?"

Ngân Nguyệt có chút kinh ngạc.

Trong lúc đó, ở một gian yên tĩnh trong mật thất, Động Thiên Thử Vương tâm lý hoang mang đang ngồi trên một cái bồ đoàn.

Bỗng nhiên không gian trước mặt chấn động một cái. Rồi ngay tại chỗ đó, thân hình Hàn Lập từ từ hiện ra.

"Quả nhiên, người đã tự mình tìm tới." Động Thiên Thử Vương vừa thấy cảnh này, vẻ lo lắng đã mất đi phân nửa, trên mặt lộ ra một tia cười khổ.

"Xem ra người chờ Hàn mỗ cũng lâu rồi! Người thật ra cũng đã biết trước rằng những lời nói đó căn bản không có khả năng lừa dối được ta." Hàn Lập cười nhẹ một tiếng, thuận tiện ngồi xuống phía trước Đại hán râu quai nón.

Chương 2190: Phàn Bào Tử Và Đại Hội Đạo Quả

"Nếu như tiền bối đã tiến giai lên Đại Thừa kỳ, chỉ cần liếc cũng có thể nhận ra được văn bối, ta làm sao có khả năng chỉ bằng vài ba câu nói là có thể lừa dối người được." Đại hán râu quai nón cười khỏ nói.

"Hắc hắc, trước đây ta gặp ngươi, cũng không nghĩ Thiên Lan Thánh Thú nổi tiếng ở Nhân giới lại chính là một trong bảy đại Yêu Vương tiếng tăm lẫy lừng. Thiên Lan đạo hữu, phân thân kia của ngươi cũng thật là kín miệng đó, khi ấy ở nhân giới cũng không hề tiết lộ cho ta biết một chút nào." Hà Lập cười, ánh mắt hiện ra vẻ thích thú khác thường.

Thì ra Động Thiên Thủ Vương chính là bản thể của Thiên Lan Thánh Thú ngày đó dưới nhân giới.

Đúng là một chuyện khó mà khiến người ta tin được.

"Ta cũng không ngờ, cái gã tu sĩ nhân tộc vốn ta không để vào mắt hơn một nghìn năm trước, giờ đây lại tiến vào cảnh giới Đại Thừa, đến ta cũng phải nhìn lên. Nhưng ta với tiền bối không oán không thù, thậm chí phân thân kia của ta còn có vài phần giao tình với ngươi, lấy thân phận hiện tại của tiền bối chắc sẽ không cùng ta so đo chứ?" Đại hán râu quai nón nói ra câu cuối cùng thì âm thanh đã nhỏ đi rất nhiều.

"Đúng vậy. Hóa thân ở nhân giới của ngươi và ta đúng là có vài phần giao hảo. Nhưng trước đó khi vừa phủ xuống, nó đã suýt nữa cùng vài tên khác lấy mạng của ta. Ta trước tiên cứ tính cả vốn lẫn lời lên bản thể của

nó đã, để nợ càng lâu càng không tốt a." Khóe miệng Hàn Lập hơi nhếch lên, nói ra một câu hời hợt mà làm cho Thử Vương không nói nên lời.

"Sự tình khi trước ở Nhân giới hoàn toàn chỉ là hiểu lầm. Phân thân phủ xuống khi đó của văn bối một điểm linh trí cũng không có, chỉ để cho người khác làm công cụ sai khiến. Huống hồ chẳng phải sau đó tiền bối và Thiên Lan Thánh nữ kia đã chuyển thù thành bạn sao?" Trong tình thế cấp bách này, Động Thiên Thử Vương vội vàng giải thích.

"Người nói nghe cũng đúng, nhưng đó là việc của người, còn ta có chấp nhận lời giải thích này hay không lại là việc của ta!" Hàn Lập cười nhạt, thâm ý nói.

"Hàn tiền bối, người đến cùng là muốn ta phải làm gì thì mới bằng lòng buông tha cho ta? Cho dù là điều kiện gì, chỉ cần văn bối có thể làm được, nhất định sẽ không từ chối!" Động Thiên Thử Vương nhìn vào ánh mắt của Hàn Lập, hơi suy nghĩ một chút, sau cùng cắn răng hỏi.

Mặc dù Hàn Lập có chút ngang ngược nhưng hiện tại sự chênh lệch thực lực giữa hai người là quá lớn nên Động Thiên Thử Vương cũng chỉ có thể trách mình gặp xui xẻo mà thôi.

"Tốt, nếu như Động Thiên đạo hữu đồng ý nói rõ ra một vài sự tình khi xưa thì có thể tại hạ sẽ suy nghĩ lại một chút. Thế này đi, người nói cho ta biết tin tức của Lục Dực Sương Công, giữa chúng ta coi như xí xóa." Hàn Lập ngáp dài một cái. Nhưng câu nói của hắn làm cho Động Thiên Thử Vương sắc mặt xanh mét, giống như nghe thấy sét đánh ngang tai vậy.

"Lục Dực Sương Công, Hàn... Hàn tiền bối nói đùa chẳng? Linh trùng đó của tiền bối đã chạy mất, làm sao tại hạ có thể tìm ra đây?" Động Thiên Thử Vương kinh hoảng, lập tức giải thích theo bản năng, nhưng lời vừa nói

ra khỏi miệng hắn đã lập tức cảm thấy hồi hận, sắc mặt càng trở nên tái nhợt.

"A, hình như ta chưa từng nói với bất kỳ ai là Lục Dực Sương Công của ta chạy trốn nhỉ?" Hàn Lập nhìn hắn, vẻ mặt cười mà cũng không giống cười, không một chút khách khí hỏi lại.

"Được rồi, tại hạ thừa nhận là bản thân có một chút tin tức chính xác của Lục Dực Sương Công. Nhưng trước khi nói rõ cho tiền bối, tại hạ muốn biết tại sao tiền bối biết ta đã gặp qua nó? Việc này ta cũng chưa từng nói cho người thứ hai nào cả." Sắc mặt của đại hán râu quai nón nhăn lại như quả táo tàu, suy nghĩ một chút, thấy bản thân không thể chối quanh chối co mãi được nên cuối cùng chỉ có thể thở dài thừa nhận, nhưng rốt cục vẫn ngang ngạnh hỏi lại một câu.

"Việc này đơn giản thôi! Không cần ta nói, chắc người cũng có thể đoán ra vài phần mà." Nét mặt Hàn Lập hiện lên một tia trào phúng, khẽ cười đáp.

"Ta đoán linh trùng này đã nhận Hàn tiền bối làm chủ, nếu không thì..." Đại hán ánh mắt lóe lên, rốt cục cũng có vẻ hiểu ra.

"Không sai. Mặc dù Lục Dực Sương Công đã cắt đứt Huyết Chủ chủ tớ với ta, thoát ly khỏi sự khống chế của ta, nhưng giữa ta và nó vẫn có một tia liên hệ yếu ớt. Nếu như người ở cùng nó một thời gian, dù ngắn, cũng sẽ mang chút khí tức của nó. Qua thời gian dài, tia khí tức này nhạt dần và đã gần như biến mất, nhưng vẫn không thể trốn được khỏi cảm ứng của ta." Hàn Lập cũng không có ý định giấu diếm, thản nhiên nói.

"Thì ra là vậy! Nhưng có lẽ là do thần thông của Hàn tiền bối đã bạo tăng, người bình thường sao có thể dựa vào vài phần thần hồn chi lực mà phát giác ra được khí tức đã tồn tại từ nhiều năm trước. Mà tại hạ lại gặp

đúng phải tiền bối...!" Đại hán nghe vậy thì sắc mặt liên tục biến đổi, sau khi bất động một hồi lâu mới bất đắc dĩ nói ra một câu.

"Tốt rồi, chuyện cần nói ta cũng đã nói, ngươi cũng nên nói cho ta biết tin tức của Lục Dực Sương Công đi thôi. Đạo hữu là người thông minh, chắc chắn lời nói ra không thể là lừa gạt được. Nếu không, sau khi ta tìm được đầu linh trùng kia, cũng chẳng khó khăn gì để kiểm chứng sự thật cả." Hàn Lập đáp với giọng lạnh nhạt.

Động Thiên Thử Vương nghe thấy vậy thì rung mình một cái, trong đầu đã vạch ra chút kế hoạch, nhưng vội vàng vội dập nó đi, hấp tấp trả lời:

"Hàn tiền bối yên tâm, ta với Lục Dực Sương Công cũng chỉ là vô tình gặp nhau, lúc đó tâm tình vui vẻ nên mới cùng nó làm vài cái trao đổi có lợi mà thôi."

"Giao dịch?" Hàn Lập nghe tới đó thì khẽ nhướng mày hỏi lại.

"Đúng vậy. Chuyện là năm đó ta lấy được một bộ phận của Nghịch Linh Chân Âm Đại Pháp, nó chính là một bí thuật nghịch thiên được ghi bên trong Kim Khuyết Ngọc Thư, năm đó ta đã từng..." Động Thiên Thử Vương không dám giấu diếm điều gì, bắt đầu kể lại từ đầu tới cuối.

Hàn Lập ngồi xếp bằng, lẳng lặng nghe đối phương thuật lại sự tình, sắc mặt không đổi nhưng trong lòng thì liên tục gợn sóng.

"Cứ như vậy, sau khi chia tay Lục Dực Sương Công, vẫn bối hoàn toàn không có chút nào tin tức nữa. Nếu không phải có bốn mạng hồn bài, chỉ sợ ngày đó ta cũng không thoát khỏi thế giới Man Hoang." Động Thiên Thử Vương kết thúc câu chuyện của mình bằng một tiếng thở dài, đồng thời tay vỗ vào eo, lấy ra một khối tinh bài màu lam nhạt, hai tay cung kính dâng lên Hàn Lập.

Hàn Lập quét ánh mắt qua tinh bài, cũng không lập tức nhận lấy mà lại hỏi lại một câu:

"Như lời người nói, Lục Dực Sương Công có được Nghịch Linh Chân Âm Đại Pháp, không những đã tiến giai Hợp thể kỳ mà sau này thậm chí còn có khả năng tiến vào Đại Thừa? Lời này có phải nói quá hay không vậy?"

"Hàn tiên bối, không phải vẫn bối nói quá, mà Nghịch Linh Chân Âm Đại Pháp thực sự là một thần thông nghịch thiên, có thể nghịch chuyển càn khôn. Nếu không phải vì nguyên do chủng tộc và tư chất kém, không có duyên tu luyện công pháp này thì sao có thể dễ dàng đem ra trao đổi như thế." Động Thiên Thử Vương lắc đầu giải thích.

"Ừ, lời của người cũng không phải là giả bộ, đã như vậy hiểu làm trước kia giữa ta và người coi như xóa bỏ." Sau khi trầm ngâm một lúc, Hàn Lập đáp, sau đó bàn tay vẫy ra, tinh bài trong tay của đại hán lập tức xuất hiện trên tay hắn.

Động Thiên Thử Vương thấy vậy mới yên tâm một chút.

Hắn biết, với tu vi hiện tại của mình, Hàn Lập chắc chắn sẽ không vì chuyện nhỏ nhặt này mà biến mình thành kẻ không giữ lời.

Hàn Lập đem thần niệm quét qua tinh bài một lần, đầu khể gật, sau đó đứng lên định rời đi.

Động Thiên Thử Vương cũng vội vàng đứng dậy đưa tiễn.

"Đúng rồi, sự tình liên quan tới Lục Dực Sương Công, ta cũng không hy vọng có người khác biết." Chợt nhớ ra chuyện gì, Hàn Lập quay lại, thuận miệng nói thêm một câu.

"Hàn tiên bối hãy yên tâm, tại hạ dùng Tâm Ma thể, tuyệt đối sẽ không có người thứ ba biết chuyện này!" Động Thiên Thử Vương đáp không do dự.

"Như vậy cũng tốt. Động Thiên đạo hữu hãy ở đây nghỉ ngơi một thời gian đi, sau đó ta sẽ thả ngươi rời đi." Hàn Lập hài lòng gật đầu, sau khi nói xong, kim quang lóe lên, cả người đột nhiên biến mất.

Sau một khắc, trong một gian mật thất khác, phụ nhân váy đen khi thấy Hàn Lập xuất hiện thì vô cùng hoảng sợ, nhưng cũng lập tức kính cẩn tiến lên chào.

Hàn Lập vẫy vẫy tay, ý bảo nàng không cần đa lễ, miệng cũng trực tiếp nói:

"Ta tới nơi này chỉ muốn hỏi một chuyện, cũng mong Tiêu Tiên Tử trả lời thành thật."

"Hàn tiên bối có gì cứ hỏi, chỉ cần là chuyện thiếp thân biết thì nhất định sẽ không giấu diếm." Phụ nhân váy đen sau một chút do dự bèn cẩn thận trả lời.

"Không cần lo lắng, ta cũng không hỏi sự tình nào to tát cả, chỉ muốn biết nha đầu Đại Nhi kia hiện tại thế nào? Từ khi ma kiếp bắt đầu, ta cùng với Đại Nhi đã mất đi liên hệ, nàng không xảy ra chuyện gì chứ?" Hàn Lập nhìn phụ nhân, trong nội tâm suy nghĩ một chút rồi mới nhẹ nhàng hỏi.

"A... Đại Nhi... Xin tiên bối cứ yên tâm, Đại Nhi ở trong số những thế hệ sau của Hắc Phượng tộc chính là người có tư chất số một, số hai. Khi ma kiếp vừa bắt đầu thì thiếp thân đã đưa nàng cùng một số tên đệ tử trong tộc tới cấm địa của Hắc Phượng tộc bế quan tu luyện, hiện tại vẫn chưa

xuất quan." Phụ nhân váy đen nghe vậy cũng khẽ giật mình, nhưng trong nội tâm đã có chút nhẹ nhàng, vội đáp.

"Tốt, Đại Nhi không có việc gì là tốt rồi. Tiêu Tiên Tử tiếp tục nghỉ ngơi đi." Hàn Lập cũng không nói nhiều, hài lòng gật đầu, đầu vai khẽ động, lại một lần nữa biến mất, thi triển độn thuật tại chỗ mà phụ nhân váy đen kia cũng không thể nhìn ra chút nào.

Hắc Phượng Vương kinh ngạc nhìn vào vị trí Hàn Lập vừa biến mất, sau một lúc lâu mới thở phào một hơi, tiếp tục ngồi xuống điều tức. Hàn Lập xuất hiện trở lại trong mật thất mà mình hay tu luyện, khoanh chân ngồi xuống, không một chút hoang mang.

Giờ đây hắn đã may mắn tiến lên Đại Thừa, dù là thân thể hay pháp lực đều biến đổi mạnh mẽ nên cần phải có thời gian củng cố tu vi thì mới có thể chân chính phát huy được thực lực của cảnh giới Đại Thừa kỳ.

Nhưng trước đó hắn cần phải làm một việc khác nữa.

Sắc mặt Hàn Lập không đổi, tay áo run lên, trong không gian vang lên tiếng vù vù, sau đó ba đoàn Kim Hoa bay ra thật nhanh. Vừa bay tới đỉnh đầu hắn thì ba đoàn Kim Hoa này lập tức lớn lên, trở thành ba con quái vật to mấy trượng.

Chương 2191: Trở về

Ba con phệ kim trùng này chính là ba con linh trùng sống sót cuối cùng, sau khi đã cắn nuốt hết đám trùng dự tuyển lên trùng vương.

Khi trước, dưới uy hiếp của chân lôi thiên kiếp, trong tình thế cấp bách, Hàn Lập đã gọi ra tất cả phệ kim trùng, vốn đang lâm vào ngủ say sau khi đã ngâm trong Tẩy linh thủy và cắn nuốt một lượng linh vật lớn.

Kết quả là đám phệ kim trùng này sau khi cắn nuốt hết lực lượng của chân lôi thì bắt đầu quay ra cắn nuốt lẫn nhau.

Điều này hoàn toàn ngoài dự định của Hàn Lập, khiến cho hắn vừa mừng mà lại vừa sợ!

Sau khi hắn vượt qua thiên kiếp, tiến giai Đại thừa thành công, toàn bộ đàn trùng chỉ còn đúng ba con hậu tuyển trùng vương này, lúc này có thể coi là "*một nửa Trùng Vương*" rồi.

Ba con bán trùng vương này chẳng những to hơn ban đầu vô số lần, hình dáng hung tợn dị thường, trên lưng có những vằn màu tím sậm nhìn giống hình dáng của tia sét, khiến cho người khác khi nhìn thấy thì đều vô cùng kinh ngạc.

Mà khí tức của ba con bán trùng vương này cũng vượt xa lúc đầu, có thể sánh với tu sĩ Hợp thể hậu kỳ.

Ba con linh trùng màu vàng có thân hình to lớn dị thường cùng với khả năng không thứ gì không cắn xé được, chỉ nghĩ thôi cũng khiến người ta

cảm thấy lạnh người!

Nhưng đáng tiếc nhất chính là ba con bán trùng vương này tới bước cần xé cuối cùng lại dừng lại, không tiếp tục thôn phệ nhau để thành một trùng vương duy nhất nữa.

Bằng không, như lời của Thanh Nguyên tử từng nói, trùng vương mà Chân tiên gặp cũng phải tránh xa, nói không chừng có thể sẽ thật sự hiện thế.

Hàn Lập đánh giá kĩ ba bán trùng vương này, ánh mắt chớp động, khẽ thúc giục thần niệm.

Cánh của ba cự trùng run lên, một đoàn kim quang từ trong mật thất phá không bắn ra ngoài.

Chớp mắt sau, bầu trời bên ngoài mật thất vang lên tiếng nổ lớn, kim quang lóe lên ở khắp mọi nơi, nhìn vô cùng quỷ dị.

Hấn thúc giục thần niệm, ba bán trùng vương hoàn toàn theo sai khiến, không có chỗ nào bất bình thường cả.

Hàn Lập thấy vậy mới yên lòng, một tay bấm niệm pháp quyết.

Ba con cự trùng thân hình vốn to lập tức thu nhỏ lại, rồi sau đó chớp mắt biến mất trong cánh tay áo của hắn.

Hàn Lập có trong tay ba bán trùng vương này giống như trong tay có ba gã Hợp thể hậu kỳ trợ giúp, có thể coi như là một chỗ tốt từ trên trời rơi xuống.

Trong lòng hắn thầm vui mừng, sau khi đánh giá một hồi, thân hình đang ngồi xếp bằng trên đất vẫn bất động, nhưng môi khẽ mấp máy, không

có một thanh âm nào phát ra, giống như hần đang truyền âm cho ai đó vậy.

Kết quả là ngay sau đó, trước người Hàn Lập dao động, một đạo vòng cung như chớp bạc lóe lên, một bóng người lẳng lẳng hiện ra, hướng Hàn Lập lạnh nhạt hỏi:

"Hàn đạo hữu, tìm ta có chuyện gì?"

Người vừa xuất hiện này chính là Giải đạo nhân.

"Giải huynh, mời ngồi! Ở chỗ này chỉ có hai người chúng ta, cũng nên tiếp tục nói chuyện khi trước. Tại hạ muốn nghe đạo hữu lặp lại lời nói lúc trước một chút."

Hàn Lập mời Giải đạo nhân ngồi xuống, thân nhiên cười nói.

"Tốt. Ý tứ lúc trước của ta rất rõ ràng, bây giờ ngươi đã có đủ điều kiện trở thành chủ nhân chính thức của ta, chỉ cần có thể đáp ứng vài điều kiện, ta không ngại vì ngươi mà làm việc, từ nay về sau mặc ngươi sai khiến." Giải đạo nhân nhàn nhạt đáp.

"Những điều kiện này là do người nào quy định, chắc không phải là do Giải huynh đột nhiên có ý tưởng này đấy chứ?" Hàn Lập nghe vậy thì cẩn thận hỏi lại.

"Đây không phải là chủ ý của ta, mà là điều kiện của chủ nhân trước đây của ta. Chỉ cần có người có đủ các điều kiện cơ bản xuất hiện thì ta sẽ chủ động nói ra." Giải đạo nhân không có chút do dự mà trả lời.

"Quý chủ nhân chính là Chân tiên, nếu đã đặt ra điều kiện thì chắc hẳn trong đó có chủ ý sâu xa, chắc sẽ không phải là giả. Nếu Giải huynh không ngại thì trước tiên cứ nói ra điều kiện, tại hạ xem xem bản thân có thể hoàn"

thành được hay không rồi hãy nói tiếp." Sau khi Hàn Lập trầm ngâm một hồi cũng đáp rành rọt từng chữ một.

"Tốt, ở đây ta có danh sách mấy món đồ, trước tiên là phải thu thập đầy đủ chúng." Giải đạo nhân gật gật đầu, một tay giơ lên, một ngọc giản màu lam bay về phía Hàn Lập.

Một tay Hàn Lập chụp lấy ngọc giản, nhướn mày hỏi một câu: *"Chẳng lẽ đây là điều kiện?"*

"Đương nhiên là không. Nhưng nếu ngay cả việc này mà đạo hữu cũng không làm được thì những điều kiện phía sau tốt nhất là quên đi, càng không cần biết rõ." Giải đạo nhân vẫn thản nhiên nói.

"Nói thế cũng có lý!" Hàn Lập gật gật đầu, dán ngọc giản lên trán, thần niệm đảo qua nội dung bên trong.

Một lát sau, Hàn Lập thu lại thần niệm, gỡ ngọc giản ra khỏi trán, nhíu mày nhìn mặt một lúc sau đó mới lại hướng về phía Giải đạo nhân, nói:

"Những đồ vật này cũng không phải dễ tìm, không những phải bỏ ra chút thời gian ra ngoài, mà e là còn cần có cơ duyên may ra mới thu thập được hết. Nếu vận khí không tốt thì có lẽ cả đời này cũng không thể tìm ra. Giải đạo hữu thật sự khẳng định những đồ vật bên trong này một kiện cũng không thể thiếu sao?"

"Chẳng những một kiện cũng không thể thiếu mà thậm chí không thể ít hơn một phân lượng nào, bằng không thì cũng coi như là người không hoàn thành điều kiện này." Giải đạo nhân lập tức đáp.

"Được rồi, xem ra muốn được Giải huynh nhận là chủ nhân thực sự thì Hàn mỗ cũng phải thử sức một phen mới được." Hàn Lập tay cầm ngọc giản, thần sắc liên tục biến đổi, rốt cục mới quyết tâm nói.

"Tốt, hy vọng các hạ có thể thành công! Nếu không có sự tình gì khác, ta đi trước!" Giải đạo nhân gật gật đầu nói, trên mặt không có chút biểu cảm nào, thân hình lay động một chút, lập tức hóa thành một đạo hồ quang biến mất trong hư không.

Hàn Lập nhìn vị trí đối phương vừa biến mất, trên mặt xuất hiện một chút khác thường.

Xem ra lúc trước hắn phán đoán không sai, sau khi Giải đạo nhân này tiến giai lên Đại thừa thì linh tính cũng tăng lên rất mạnh, có lẽ Ngụy Tiên bảo thật sự có chứa một vài bí mật không ai biết.

Tâm niệm của Hàn Lập chuyển động liên tục, sau đó lẳng lặng thu ngọc giản vào trong vòng trữ vật, hai tay đặt lên đầu gối, hai mắt nhắm lại.

Rốt cục cũng xử lý hết mọi sự tình, bây giờ hắn mới yên tâm nhập định, củng cố cảnh giới của mình.

Thời gian bên ngoài vùn vụt trôi qua, Hàn Lập ở trong mật thất nhập định cũng đã được một tháng.

Một ngày, Hàn Lập đang ngồi xếp bằng trong mật thất đột nhiên mở to hai mắt, trong mắt chớp lên hai luồng thái dương màu lam rồi nhanh chóng biến mất, một tay vỗ lên đầu một cái.

"Ba" một tiếng, trên đỉnh đầu, một tiểu nhân màu ánh vàng xuất hiện ngay sau đó.

Tiểu nhân này toàn thân mặc trường bào màu xanh, khuôn mặt giống hệt Hàn Lập, giống như một Hàn Lập đã bị thu nhỏ khoảng mười lần, sau lưng giắt một tiểu kiếm, trên đầu vai cùng ngực có ba giáp trùng màu vàng đang cắm trên vạt áo, giống như ba hạt ngọc vàng rực rỡ, nhìn vô cùng quý dị.

Mà tiểu nhân vừa hiện ra, sau khi cúi đầu dò xét bản thân một phen thì trên mặt xuất hiện vẻ vô cùng vui mừng.

Lúc này, thân thể Hàn Lập vốn đang bất động, đột nhiên gương mặt khẽ nhúc nhích, ánh vàng trên đầu một lần nữa lóe lên, đỉnh đầu đang mở rộng đột nhiên khép lại.

Mà sau khi thân hình khẽ động, Hàn Lập còn chủ động đứng dậy, hướng tiểu nhân màu xanh trên không trung hơi khom khom người.

Cùng lúc ấy, trên thân thể Hàn Lập lại chớp động ánh sáng màu xanh, một khuôn mặt cũng giống Hàn Lập y như đúc lóe lên.

Khúc Nhi vốn điều khiển linh khu cũng lập tức khoanh tay đứng một bên.

"Hai người các người để ý tới thân thể ta một chút, ta muốn thử một lần nữa thử thi triển thuật Thần du vạn dặm, một lát nữa sẽ quay lại."

Tiểu nhân màu xanh ánh mắt hướng xuống dưới, thần sắc có vẻ ngưng trọng, nói ra giọng của Hàn Lập.

Sau đó tiếng xé gió vang lên, tiểu nhân màu xanh nhanh như chớp biến mất tại hư không.

Ở bên dưới, thân thể Hàn Lập và linh khu màu xanh liếc mắt nhìn nhau, sau đó yên lặng khoanh chân ngồi xuống, không nói một lời nào.

Nguyên anh của Hàn Lập dưới dạng tiểu nhân, lúc này, sau một chớp động đã xuất hiện ở giữa không trung cao mấy vạn trượng, hơi cúi đầu nhìn xuống tầng tầng lớp lớp mây dưới chân, sau đó lại ngẩng đầu nhìn tới một cơn lốc màu trắng đang cuộn cuộn thổi tới. Trường bào màu xanh lay động, da mặt nhăn nhúm như thể đang bị đau bởi ngàn vạn đao cắt vào vậy.

Nhưng tiểu nhân thấy vậy không những không kinh hoàng mà còn lắm bầm nói nhỏ vài câu:

"Gió lốc ngoài thiên đàng là danh bất hư truyền, nếu lúc trước nguyên anh tới độ cao này sợ rằng đã bị gió này trực tiếp xé nát rồi. Nhưng bây giờ ngoài cảm giác có chút khó chịu thì cũng không còn phải sợ cơn gió lốc này nữa."

Tiểu nhân màu xanh vừa nói xong thì một tay bấm niệm pháp quyết, toàn bộ thân hình trở nên mơ hồ rồi hóa thành một đoàn hoàng kim tiến nhập vào trong cơn gió lốc, tốc độ của cơn gió mỗi lúc một lớn hơn, mà độ cao mỗi lúc cũng một tăng.

Theo độ cao tăng lên, cơn lốc càng lúc càng trở nên dữ dội và hung tợn.

Trong cơn cuồng phong, có thể thấy từng đạo âm thanh do phong nhận tạo ra, trong chớp mắt, ở bên cạnh tiểu nhân xuất hiện những khe nứt không gian đen ngòm.

Tiểu nhân màu xanh thấy một màn này thì đồng tử khế co lại, sau khi do dự một chút thì cũng không có ý định né tránh, vẫn theo gió tiến vào.

"Vù" một tiếng, một đạo phong nhận theo tiểu nhân màu xanh lóe lên, đồng thời một cái khe không gian lập tức xuất hiện ngay ở đó.

Tiểu nhân màu xanh lập tức bị cái khe nhỏ này hút vào bên trong.

Nhưng tiểu nhân bỗng uốn éo thân hình, sau đó lại từ trong cái khe đi ra, điềm nhiên như không có gì, lại tiếp tục đi tới.

Dù là tu sĩ Hợp thể kỳ nếu rơi vào khe nứt không gian thì cũng không thể toàn mạng, vậy mà tiểu nhân màu xanh này lại không bị tổn thương chút nào.

Tiểu nhân giống như lưu quang, trong nháy mắt đã lên cao hơn vạn trượng, sau đó từ trên không trung truyền tới một tiếng hô trầm thấp, sau đó một cơn chấn động quỷ dị truyền tới.

Gió ở những khu vực lân cận rít lên từng hồi, giống như không gian bắt đầu vỡ vụn.

Từ một nơi cao trên hư không, một vật khổng lồ đột nhiên thò ra, dùng một đôi mắt to như một tòa lâu các nhìn chăm chăm vào tiểu nhân màu xanh.

Chương 2192: Sứ giả của Thánh Đảo

Nguyên anh của Hàn Lập dưới dạng tiểu nhân màu xanh đột nhiên cảm thấy lạnh cả sống lưng, có cảm giác như đang bị một hung thú nhìn chăm chăm vào, vô cùng căng thẳng và sợ hãi.

Tiểu nhân không suy nghĩ nhiều, lập tức tay bấm pháp quyết, miệng quát lên một tiếng nho nhỏ.

Tiếng quát rất nhỏ, nhưng vừa mới hô lên, trong một phạm vi mà hư không đang chấn động, thời gian, không gian dường như lắng đọng lại, trở nên vô cùng chậm chạp.

Nhân cơ hội đó, thân hình tiểu nhân màu xanh loáng lên một cái, hóa thành một đạo hư ảnh biến mất tại vị trí.

Sau một khắc, ở bên ngoài phạm vi vùng không gian đang chấn động, nguyên anh của Hàn Lập sau vài lần di động đã dừng lại, lẳng lặng đứng nhìn quái vật to lớn ở phía xa.

Lúc này, với một khoảng cách đủ xa, Hàn Lập đã có thể nhìn rõ chân diện mục của quái vật kia, chỉ thấy một cái đầu lớn như một quả núi.

Hai con ngươi màu tím, sừng màu vàng, vảy màu bạc, bốn cái râu dài, đúng là một cái đầu rồng cực lớn.

"Chân Long."

Vừa thấy cái đầu này, trong miệng Hàn Lập thốt lên một tiếng thất thanh, có phần hoảng hốt.

Mà lúc này, cái đầu rỗng lắc thêm một cái nữa, không gian xung quanh nó đang chấn động cũng lập tức đình chỉ, khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Nhưng đầu rỗng vẫn nhìn chăm chăm vào Hàn Lập, miệng cũng trực tiếp nói ra tiếng con người.

"Thì ra đạo hữu vừa tiến giai Đại Thừa Kỳ. Nhìn bộ dáng này của đạo hữu, chắc đây là lần đầu tiên thoát xác, thân du vạn dặm?"

"Các hạ đã nhìn ra rồi, đúng là tại hạ lần đầu tiên cười mây cười gió như đi trong cõi thần tiên. Đạo hữu chính là Chân Long trong truyền thuyết, tại sao lại ở chỗ này?" Hàn Lập rất nhanh khôi phục lại tinh thần, cẩn thận hỏi lại.

"Hắc hắc, mặc dù Nguyên anh của đạo hữu cứng cỏi hơn xa so với nguyên anh của Đại Thừa tu sĩ đã tiến giai nhiều năm, nhưng vẫn có chút khí tư nguyên toát ra, rõ ràng là dấu hiệu tu luyện thân thể cho Nguyên anh vừa mới đại thành không lâu.

Điều này không thể che giấu được những người đồng giai như bọn ta. Về phần bản thể của tại hạ, chính là Chân Long trong Tử Tình Long! Do vài ngày trước gặp phải đại địch nên mới trốn ở nơi này!" Cái đầu rỗng hắc hắc cười, không một chút giấu diếm kể lại.

Sau đó, đầu rỗng lại lay động một chút, thân rỗng lớn như một cái son mạch hiện ra trong hư không.

Đúng là một cự long cực lớn, lân phiến màu bạc lấp lánh trên thân, nhưng cả người nó lúc này vết thương chồng chéo, không ít vảy bạc bị bóc ra khỏi cơ thể, có lẽ bị thương không nhẹ!

Hàn Lập vừa thấy thân hình to lớn đó thì ngẩn ra.

Mà toàn thân ngân long vừa hiển lộ ra, lân phiến chột lóe, sau đó cả thân hình nó lóe lên ngân quang vô cùng chói mắt.

Hàn Lập theo bản năng nhắm mắt lại, khi mở mắt ra thì quái vật trước mắt đã biến mất không thấy đâu cả.

Mà thay vào đó, ở một nơi trong hư không xuất hiện một gã thiếu niên khoảng mười lăm, mười sáu tuổi, áo dài màu bạc, sắc mặt trắng nhợt đang mỉm cười nhìn Hàn Lập.

"Tại hạ là Phàn Bào Tử, không biết tôn tính đại danh của đạo hữu là gì? Trước đây ta cũng quen Mạc đạo hữu của quý tộc."

"Thì ra Phàn đạo hữu là người quen cũ của Mạc huynh. Tại hạ là Hàn Lập, đại danh của Tử Tình Chân Long tại hạ đã nghe từ lâu. Hôm nay thấy đạo hữu bị thương như thế này, xem ra đại địch mà đạo hữu gặp phải cũng không bình thường chút nào." Hàn Lập hơi ngoài ý muốn, nhưng cũng không làm ra vẻ hoảng sợ mà bình tĩnh hỏi.

"Khụ, tại hạ gặp phải quái vật Thất Thủ Kiêu, bình thường có gặp nó vẫn muốn tránh xa ba bước. Nhưng lần này ta vì một bảo vật trọng yếu nên không thể thoái lui, chỉ có thể kiên trì cùng nó đánh một trận. Kết quả là ta bị thương không nhẹ, tổn thất một ít chân lân, nhưng mà ta cũng bóp nát được hai đầu của nó." Thiếu niên áo màu bạc thở dài một hơi sau đó trả lời hắn.

"Hóa ra là Thất Thủ Kiêu, khó trách... Đây là một trong những Phi Cảm Chân Linh thích giết chóc nhất. Phàn huynh có thể đánh bại nó, thần thông quả thật không nhỏ." Hàn Lập nghe được cái tên Thất Thủ Kiêu thì trong lòng cũng cả kinh, lập tức nói.

"Chưa thể gọi là đánh bại được, miễn cưỡng coi là lưỡng bại câu thương đi. Thất Thủ Kiêu này mặc dù hung ác, nhưng linh trí của nó lại không quá cao, chỉ cần một chút tiểu xảo là ta có thể lấy được vật kia. Nếu không phải cần thiết thì chẳng ai hơi đâu mà đi tranh chấp cùng loại hung vật đó, thông thường nhìn là muốn tránh xa rồi." Thiếu niên áo bạc có mấy phần đặc ý nói.

"Hàn mỗ chúc mừng đạo hữu đã giành được bảo vật." Trên mặt tiểu nhân màu xanh hiện lên một tia kinh dị, hai tay ôm quyền nói.

"Đa tạ Hàn huynh, nhưng Phàn Bào Tử ta từ trước tới nay cũng là lần đầu tiên bị thương nặng thế này. Mà con Thất Thủ Kiêu đó sau khi bị thương vẫn ở phụ cận chỗ này lảng vảng, không chịu rời đi. Hay là đạo hữu hãy cùng ta liên thủ một lần, đánh chết nó. Ta thấy nguyên anh của đạo hữu bất phàm, chắc chắn thần thông hơn hẳn những tu sĩ Đại Thừa khác. Ta và ngươi liên thủ chắc chắn hy vọng không nhỏ. Nếu thật sự thành công, nội đan cho ngươi, huyết nhục thì để ta cắn nuốt để khôi phục thương thế, được chứ?" Phàn Bào Tử sau một hồi nói chuyện, đột nhiên đề nghị làm cho Hàn Lập cũng biến sắc.

"Phàn huynh trêu tại hạ rồi. Tại hạ vừa mới tiến giai, làm sao có tư cách tranh đấu cùng một đại hung linh." Tiểu nhân màu xanh khẽ run lên một cái, không chút do dự, lập tức cự tuyệt.

"Thật đáng tiếc là Hàn đạo hữu lại không có hứng thú với việc này. Đây là một cơ duyên khó gặp đó. Nội đan của Thất Thủ Kiêu chính là thiên hạ đệ nhất Hung Sát vật, dù là dùng để tu luyện thần thông liên quan tới sát khí hay làm tài liệu luyện chế bảo vật đều vô cùng tốt. Hàn đạo hữu thật sự không muốn có? Thứ này cho dù đạo hữu không sử dụng, nhưng nếu đem ra trao đổi cũng sẽ có không ít người chủ động tới cửa, dùng bảo vật khác trao đổi. Sau này có muốn gặp hung vật bị thương, cũng không biết là

chuyện của bao nhiêu năm nữa." Thiếu niên áo bạc nghe thấy vậy thì không hề không vui, chỉ là vẻ mặt đầy vẻ tiếc hận.

"Tại hạ chỉ là một tu sĩ vừa tiến giai, làm sao dám trêu chọc hung vật có thể gây ra thảm họa diệt tộc này chứ? Chuyện này Phàn đạo hữu không cần khuyên nhủ nữa, tại hạ sẽ không nghĩ tới chuyện đó đâu. Nếu đạo hữu thật sự muốn báo thù, hay là đi tìm một vị bằng hữu nào đó tu vi mạnh hơn tại hạ đi!" Hàn Lập không thay đổi ý kiến, nhã nhặn từ chối.

"Nếu thật sự Hàn đạo hữu không muốn thì thôi vậy. Mặc dù ta có không ít bạn tốt, thực lực cũng không dưới ta, thế nhưng hiện tại bọn hắc lại không ở trong giới diện này, khó mà tìm ngay được. Còn những tu sĩ Đại Thừa bình thường, gặp hung cầm này chỉ có thể đỡ nhiều lành ít. Quên đi, có một mình nên ta cũng chẳng đại đối đầu với nó, tốt nhất dưỡng thương thêm một thời gian, sau đó lặng lẽ trở về giới diện của mình."

Thiếu niên áo bạc thở dài một hơi, theo lời nói thì có lẽ đã nhìn ra một chút thực lực chân chính của Hàn Lập, vốn không đánh đồng hắc cùng với đám tu sĩ Đại Thừa bình thường nữa.

Mặc dù Chân Linh và Đại Thừa tu sĩ có đẳng cấp ngang nhau, nhưng một Chân Linh yếu nhất, dù đối mặt với mấy tên Đại Thừa tu sĩ cũng không hề rơi vào thế yếu.

Mà một vài Chân Linh cường đại còn có thể so sánh ngang với Chân Tiên, thậm chí còn cao hơn một bậc.

"Sao vậy, Phàn đạo hữu phải rời khỏi đây sao?" Lúc này Hàn Lập cũng không có kị gì nữa, thần sắc khôi phục bình thường, hỏi ngược lại một câu.

"Hắc hắc, lúc trước ta ở bên trong khe không gian dưỡng thương, nhưng hiện tại người đã biết đến sự tồn tại của ta, ta còn dám yên tâm ở lại cảnh

nội của quý tộc sao? Ta sợ Thất Thủ Kiêu kia đột nhiên tìm tới gây phiền hà, trút giận lên quý tộc."

"Nếu hung cầm kia thật sự tìm tới, chỉ dựa vào nhân tộc chúng ta đúng là khó có thể đối phó. Nếu đã vậy, Hàn mỗ cũng không cố ý giữ đạo hữu lại." Trên mặt Hàn Lập hiện lên một chút lúng túng, nhưng sau đó khôi phục lại như thường, lập tức ôm quyền thân nhiên nói.

"Ta cùng Hàn đạo hữu vừa mới gặp gỡ nhưng ta luôn có cảm giác như đã quen biết từ lâu. Thế này di, ta có một vật muốn tặng cho đạo hữu, coi như tặng cho người có duyên với mình." Thiếu niên áo bạc suy nghĩ một chút, sau đó cười nói.

Sau đó, miệng hắn mở ra, từ trong miệng đi ra một đoàn ngân quang, bay thẳng về phía Hàn Lập.

Nguyên anh của Hàn Lập hơi ngây ngốc một chút, sau đó nói một tiếng cảm ơn và đưa tay ra bắt lấy thứ vừa bay tới.

Cúi đầu nhìn kỹ, thì ra là một lân phiến màu bạc lập lòe ngân quang.

"Phản đạo hữu, đây là...?" Hà Lập lập tức mở miệng theo bản năng, hỏi ngay.

"Mấy trăm năm nữa, Kim Long đại trưởng lão của Chân Long nhất tộc bọn ta sẽ khai mở Quảng Linh quả đại hội tại Chân Long đảo, lúc đó sẽ có Chân Linh các giới và vài tu sĩ Đại Thừa cường đại cũng có tư cách tham gia. Trong đó, ngoại trừ một vài tu sĩ Đại thừa kỳ nổi danh do Long đảo chủ đích thân mời, ta cũng có tư cách mời vài người. Mà lân phiến này của ta chính là thiệp mời để tiến nhập đảo! Một khi đại hội chuẩn bị mở ra, bên trên sẽ xuất hiện bản đồ chỉ vị trí và thời gian chính xác. Đến lúc đó nếu

Hàn đạo hữu rảnh rồi, có thể tới tham gia một chút." Phàn Bào Tử mỉm cười giải thích.

"Quảng linh đạo quả đại hội... Đã như vậy, tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh, đa tạ ý tốt của Phàn huynh!" Nguyên anh Hàn Lập đánh giá lân phiến trong tay mấy lần, thần niệm đảo qua thấy không có gì bất thường, hai đầu lông mày hơi nhú lại kinh ngạc, rồi ngưng trọng nói.

Sau đó ngân phiến lóe lên thành một đạo ngân quang, biến mất trong tay Hàn Lập.

Phàn Bào Tử thấy Hàn Lập thận trọng như vậy thì trên mặt không khỏi hiện lên một tia mỉa cười, lại gật đầu nói:

"Hy vọng lúc đó có thể gặp đạo hữu tại Chân Long chi đảo. Đúng rồi, trước khi rời đi, ta cho đạo hữu thêm một lời khuyên. Mặc dù ngươi là tu sĩ Đại Thừa kỳ, Nguyên anh có thể trực tiếp rời xa thân thể để đấu pháp, nhưng tốt nhất không nên thi triển thuật này trước vài tu sĩ mạnh hơn. Theo ta được biết, không ít Chân Linh rất khoái chén Nguyên anh sau khi thoát xác của tu sĩ Đại thừa. Hơn nữa đối với chúng ta, nguyên anh càng cô đọng thì càng ngon... Ha ha..."

Phàn Bào Tử nói xong lời này, cười ha ha mấy tiếng, tay áo run lên, ngân quang chợt lóe, thân thể khổng lồ của Chân Long lại một lần nữa hiện ra.

Một tiếng sét đánh giữa trời quang vang lên, ngân long hóa thành một đạo ngân quang sau đó biến mất không còn thấy bóng dáng.

Chương 2193: Đồ Vũ

Thấy cự long màu bạc đã đi ra vùng phụ cận hư không thì thân sắc Hàn Lập mới tạm buông lỏng, nhưng sau đó lại âm thầm đánh giá những lời đối phương vừa kể một lần, sắc mặt đầy vẻ nghi hoặc.

Một lúc sau, thân hình của tiểu nhân màu xanh lóe lên, hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh nhàn nhạt, hướng phía dưới mà quay về.

Không lâu sau, không gian trong mật thất ở động phủ trong lòng núi chấn động một chút, thân ảnh tiểu nhân màu xanh quỷ dị hiện ra.

Phía dưới đất, Linh khu màu xanh đang ngồi xếp bằng và thân thể Hàn Lập, vừa thấy nguyên anh hấn quay về thì đầu vai nhoáng một cái, cả hai lập tức đứng dậy.

Mà đồng thời, hai mắt của thân thể Hàn Lập khép lại, quang mang trên đỉnh đầu phát ra, đỉnh đầu tự động khai mở.

Tiểu nhân màu xanh thấy vậy lập tức hóa thành một đạo thanh hồng bay vụt xuống, trực tiếp chui vào trong đầu thân thể.

Trong chốc lát, thân thể Hàn Lập lóe lên kim quang, đồng thời Linh văn màu bạc hiện ra xung quanh thân thể.

Mí mắt Hàn Lập khẽ động sau đó hai mắt trực tiếp mở ra.

Linh khu ở bên cạnh cũng không nói gì, lập tức tiến tới, hóa thành một quang sáng màu xanh chui vào trong thân hình Hàn Lập.

Hàn Lập vẫn đứng nguyên tại chỗ một hồi, thân thể không nhúc nhích, chỉ có tinh quang trong mắt liên tục lóe lên.

Không biết bao lâu sau, cổ hần khẽ xoay nhẹ một chút, trong miệng thì thào hai câu:

"Qua Cương Phong tẩy lễ quả nhiên khiến cho Nguyên anh vững chắc hơn một phần. Xem ra Thần du Vạn dặm không chỉ là một thủ đoạn đối phó với địch mà còn có thể sử trực tiếp dùng để tu luyện."

Sau khi tự nhủ xong, Hàn Lập lại tiếp tục khoanh chân ngồi xuống.

Bàn tay khẽ động, một cái lân phiến màu bạc hiện ra.

Hàn Lập nhìn lân phiến trong tay, ngón tay chậm rãi miết trên đó, vẽ mặt hiện lên vẽ trầm ngâm.

Thực ra, Chân Long đảo mà Phàn Bào Tử vừa đề cập đến hẳn cũng đã từng đọc qua trong một số điển tịch.

Nghe nói hòn đảo trong truyền thuyết này rất kỳ lạ, không phải ở trong một giao diện nào mà ở một không gian độc lập, đặc biệt ở giữa mấy giới diện.

Ở trên đảo này có đủ các loại Thiên Địa sinh linh, nhưng phần lớn là Giao Long. Cũng có tầm hơn mười Chân Long có Chân Linh nên mới tự xưng là Chân Long Chi đảo, là một trong những thế lực cường đại, nổi danh trong các giao diện.

Nhưng cái danh Quảng linh đạo quả đại hội thì thật sự đây là lần đầu tiên hắn nghe qua.

Có lẽ việc này cần phải hỏi thăm từ chỗ mấy người Mạc Giản Ly, xem bọn họ có chút tin tức nào cụ thể về nó không, sau đó hẳn mới quyết định có nên tới Chân Long chi đảo một chuyến hay không.

Trong lòng đã quyết định như thế, Hàn Lập thở ra một hơi, Linh văn bên ngoài thân thể lập tức chuyển động, ngưng tụ lại trên da thịt thành mười cái vân trận nhỏ.

Sương mù màu trắng theo vân trận màu bạc ào ạt tuôn ra ngoài, bao phủ lấy thân thể Hàn Lập.

Một lát sau, cả gian mật thất đã tràn ngập loại sương mù màu trắng này, bên trong thỉnh thoảng truyền ra tiếng nổ lép bép không ngừng.

Hàn Lập lại tiếp tục tĩnh tâm tu luyện trong mật thất.

Hai tháng sau, cửa mật thất vang lên một tiếng trầm đục rồi mở ra, Hàn Lập bình tĩnh bước ra ngoài.

Nửa ngày sau, trên đỉnh núi bên trên chỗ động phủ của Hàn Lập lóe lên hai đạo độn quang chói mắt sau đó phá không mà bay đi.

Mà sau thời gian uống cạn một chén trà, có hơn mười đạo độn quang từ trong núi đi ra rồi theo một phương hướng khác bay đi.

Cùng lúc này, tại đại sảnh trong động phủ, Giải đạo nhân, Ngân Nguyệt, Chu Quả Nhi đang đứng trước mặt Hàn Lập.

"Đi thôi, chúng ta trở về Thiên Uyên thành. Ở đó ta còn vài đồ tử đồ tôn, nhiều năm rồi không gặp, ta cũng muốn xem xem bọn chúng đã đạt được thành quả gì." Hàn Lập thản nhiên nói.

Những người khác hoàn toàn không có ý phản đối.

Tay áo Hàn Lập run lên, kim quang lập tức từ trong áo bắn ra, đem mấy người kia bao phủ lại, sau đó tất cả biến mất vô ảnh vô tung trong đại sảnh.

Sau một khắc, trên chỗ đỉnh núi khê dao động, đám người Hàn Lập lại hiển hiện ra.

Hàn Lập không nói lời nào, tay vung lên, một đạo ánh sáng màu xanh bắn ra, sau một cái chớp mắt liền hóa thành một chiếc thuyền ngọc màu xanh lớn vài chục trượng.

Mọi người lập tức đi lên.

"Phốc" một tiếng, thuyền ngọc hóa thành một đoàn ánh sáng màu xanh hướng phía xa phi độn mà đi.

Thiên Uyên thành, toàn thành vô cùng nổi tiếng giữa Nhân Yêu hai tộc, giờ phút này vẫn đang sừng sững án ngữ lối vào Man Hoang thế giới.

Tường thành cao mấy chục trượng bị đánh phá trong ma kiếp lúc này đã được chữa trị lại hoàn toàn, các đội vệ sĩ tuần tra lại được thành lập ra, áo giáp chỉnh tề, không ngừng đi qua đi lại trên tường thành để dò xét.

Mặc dù ma kiếp đã qua đi nhưng các thủ vệ ở Thiên Uyên thành vẫn không ngừng lơ lửng đề phòng.

Trong đại điện của một tòa thạch tháp ở trung tâm Thiên Uyên thành lúc này đang có bảy, tám Hợp Thể trưởng lão của Nhân Yêu hai tộc đang tụ tập, thương lượng vấn đề gì đó.

"Chín mươi bảy trong một trăm lẻ tám cấm chế không lồ bên ngoài thành đã được khôi phục từ hai ngày trước. Những cấm chế còn lại vì cần tới tài liệu quý hiếm nên hiện tại vẫn chưa gom góp đủ, phải đợi thêm vài năm nữa các Trận Pháp sư mới có thể bắt tay vào khôi phục. Mà bốn đại

khôì lồi do hư hao quá nhiều, khả năng hồi phục chỉ có hai thành mà thôi. Sau khi thảo luận, những bộ phận hỏng của khôì lồi không thể tái sử dụng đã được đem đi luyện hóa thành tài liệu khác. Mặt khác, mười vạn Khôì lồi kiểu mới đặt ở Thiên Cơ môn đã được nhập kho một tháng trước. 3080 ngọn Vân Trung các của bốn thành cũng đã được chữa trị..." Một lão giả đang hướng những trưởng lão khác nói qua tình hình của Thiên Uyên thành.

Tại Ma kiếp, Thiên Uyên thành mặc dù đánh lui Ma tộc nhưng cũng bị hao tổn không ít. Trải qua nhiều năm thời gian mà hiện tại vẫn chưa thể khôi phục được trạng thái toàn thịnh như trước ma kiếp.

Đối với đám trưởng lão, đây là một điều đáng lo lắng.

Mặc dù Ma kiếp đã qua đi nhưng tình hình giữa Nhân tộc và những tộc phụ cận lại nảy sinh nhiều vấn đề.

Mà đặc biệt là những tộc nhỏ phân ra từ Mộc tộc, lãnh địa rộng lớn trước kia, lúc này như miếng thịt mỡ cực lớn với họ, mà Mộc tộc chắc chắn cũng sẽ không bỏ qua.

Chỉ là mấy tộc khác đều sợ trở mũi tên đi đầu nên không dám mạo hiểm công khai mở rộng lãnh thổ.

Nhưng cứ như thế, các tộc đều bắt đầu đua nhau xâm chiếm các địa phương ở biên giới của Mộc tộc.

Dưới tình hình này, chiến tranh giữa Nhân Yêu hai tộc và các tộc khác có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Kể từ đó, Thiên Uyên thành chính là nơi có khả năng bộc phát chiến tranh cao nhất nên càng muốn khôi phục năng lực phòng ngự trước kia.

Ngân phát lão giả nói trong thời gian một bữa cơm mới có thể đem hết sự tình ở Thiên Uyên thành nói qua một lượt.

Các trưởng lão khác lắng lắng nghe, thỉnh thoảng đặt một vài câu hỏi.

Lão giả đều bình tĩnh giải đáp từng vấn đề một.

"Rất tốt, hiện tại phòng ngự còn chút yếu, nhưng chỉ cần qua chừng mười năm là có thể khôi phục hoàn toàn. Đến lúc đó nếu các tộc tộc phát chiến tranh, chúng ta cũng không cần e sợ. Cốc huynh, nói qua những chuyện khác một chút xem." Một lão tăng mặc áo vàng cười cười kết luận một câu.

Lão tăng này đúng là Kim Việt thiền sư, còn ngân phát lão giả kia chính là Cốc trưởng lão của Thiên Uyên thành.

"Ừ, ngoại trừ công tác chữa trị ra, lần này triệu tập các vị tại đây là còn có sự tình quan trọng khác cần thương thảo. Trong đó việc quan trọng nhất chính là việc sứ giả của Thánh Đảo bỗng nhiên tới đây." Ngân phát lão giả bỗng nhiên thở ra một hơi nói.

"Cái gì, Thánh Đảo thực sự phái người tới đây? Xem ra Thánh Đảo với chuyện của người kia cũng là tình thế bắt buộc rồi."

"Chúng ta làm sao bây giờ, Thánh Đảo muốn người, nhưng đó là đệ tử của người kia..."

Đám Hợp Thể trưởng lão nghe xong chuyện đó thì lập tức bàn tán, bắt đầu xôn xao nói chuyện với nhau.

"Được rồi, Thánh Đảo đã phái sứ giả tới, chúng ta cũng không thể làm gì khác, dứt khoát giao đệ tử của hắn ra thôi. Dù sao Thiên Uyên thành

cũng không thể đối phó với Thánh Đảo được." Một đại hán mặt vàng nhướng mày nói.

"Hừ, người nói mới thật dễ làm sao. Các người quên sự lợi hại của hắc và cả những cống hiến của hắc rồi sao? Nếu chúng ta giao đệ tử của hắc ra, một khi hắc quay lại, ai sẽ đứng ra đối phó? Người sao?" Một nữ tử tóc tím chậm rãi hừ giọng.

"Chúng ta đã mấy lần tìm có để cự tuyệt lệnh của Thánh Đảo, lần này Thánh Đảo phái cả sứ giả tới, nếu tiếp tục không phối hợp, chỉ sợ người bị phiền toái chính là trưởng lão hội chúng ta. Ta xem, chúng ta có thể kiên trì tới lúc này cũng coi như không phụ công của người kia rồi, cho dù hắc có trở lại không lẽ lại có thể trách chúng ta? Người đó dù cho có lợi hại nhưng có thể đối kháng với Thánh Đảo hay sao? Ta nghĩ nên giao đệ tử của hắc ra đi." Gã đại hán mặt vàng sắc mặt âm trầm đáp lại.

"Các người chỉ e ngại mỗi Thánh đảo thôi sao? Chẳng lẽ đã quên người kia đang bế quan trùng kích vào Đại Thừa cảnh giới. Nếu hắc thực sự thành công, mà chúng ta lại giao đệ tử của hắc ra, các người cho là hậu quả của chúng ta sẽ tốt hơn sao?" Một nữ tử đeo mặt nạ bạc nhìn chăm chăm vào đại hán mặt vàng, lạnh giọng hỏi lại.

"Ha ha, ta biết Ngân Quang tiên tử cùng hắc năm đó có giao tình không tệ, nhưng đây là việc liên quan tới an nguy của cả Thiên Uyên thành, không phải là lúc nói tới giao tình này nọ. Cảnh giới Đại Thừa dễ đột phá như vậy sao? Những năm gần đây ở Nhân Yêu hai tộc đã có không biết bao nhiêu đạo hữu bế quan trùng kích cảnh giới này, nhưng thành công có ai không?" Đại hán mặt vàng lắc đầu trả lời.

Những người khác nghe xong lời của đại hán mặt vàng thì quay sang nhìn nhau. Nhưng trong mắt nữ tử mang mặt nạ bạc lại lóe lên tinh quang, không khách khí hỏi lại một câu:

"Cho dù trùng kích Đại Thừa cảnh giới chỉ là xa vời, nhưng các người quên những lời đồn về hắn sao?"

Đại hán mặt vàng nghe xong lời này thì sắc mặt đại biến, nhất thời không biết trả lời ra sao.

"Người nói chính là tin đồn rằng Hàn đạo hữu được hai vị tiền bối Ngao Khiếu và Mạc Giản Ly đặc biệt coi trọng sao?" Kim Việt thiền sư ho nhẹ một tiếng, chậm rãi hỏi một câu.

Chương 2194: Trở mặt

Người mà mấy người này đang nhắc tới, đúng là Hàn Lập.

Vừa nghe mấy lời của Kim Việt thiền sư, sắc mặt của mấy người có chủ ý giao đệ tử của Hàn Lập ra đều vô cùng khó coi.

Đối với thanh danh của hai Đại Thừa kỳ là Ngao Khiếu và Mạc Giản Ly hiện đang tọa trấn ở Nhân Yêu hai tộc thì Thánh Đảo cũng không thể so sánh cùng được.

Nếu không phải dựa theo quy định từ thượng cổ của hai tộc, Đại Thừa kỳ không thể nhúng tay vào sự việc hàng ngày của Thánh đảo thì Mạc Giản Ly và Ngao Khiếu nếu muốn, hoàn toàn có thể khống chế được Thánh đảo.

Mà việc trước mắt lại liên quan tới hai tu sĩ Đại thừa kỳ này, những người khác đang có ý định đồng tình cũng không dám ho he gì nữa.

Cứ như thế, cả tòa đại điện bỗng nhiên rơi vào trạng thái yên lặng.

"Uhm, điều này ta thực sự là đã gặp qua người tận mắt chứng kiến. Nghe nói, hai vị đại nhân cho rằng Hàn đạo hữu chính là người duy nhất của hai tộc chúng ta có khả năng đánh sâu vào Đại thừa kỳ, nên vô cùng coi trọng hẳn. Hơn nữa, ta còn nghe nói hậu bối của Ngao Khiếu tiền bối là Linh Lung tiên tử, không hiểu tại sao lại đi cùng với Hàn đạo hữu, hiện tại cũng đang cùng bế quan. Chúng ta nếu thật sự chọc giận Hàn đạo hữu, chỉ sợ hậu quả đúng là so với đắc tội Thánh Đảo còn kinh khủng hơn nhiều." Kim Việt thiền sư trầm tư, chậm rãi nói.

Mọi người nghe xong lời này của Kim Việt thiền sư thì sắc mặt kịch liệt biến hóa, tuy nhiên ý tưởng vẫn còn bất đồng nên chưa thể dễ dàng thống nhất được.

"Cái này cũng không chắc chắn được. Lúc này Thánh Đảo muốn Thiên Uyên thành chúng ta giao ra đệ tử của Hàn Lập, chắc cũng là vì tương lai của hai tộc mà thôi. Có lẽ Đỗ Vũ đạo hữu vốn đã bế quan nhiều năm ở Thánh đảo để trùng kích vào Hợp Thể hậu kỳ đã thành công và xuất quan, thậm chí còn tu luyện tới cảnh giới cao nhất của vô thượng thần thông Nho gia là "Hạo thiên đăng tà công". Lấy Thánh công nho gia mà Đỗ đạo hữu tu luyện, thêm vào những đan dược và pháp khí phụ trợ mà thánh đảo chuẩn bị, đã có hai thành nắm chắc phá tan bình cảnh Đại Thừa kỳ, chỉ là không thể tìm ra được cách nào đối phó với lôi kiếp. Không hiểu tại sao Thánh Đảo lại biết Hàn đạo hữu có một tên đệ tử có ẩn lôi linh căn, có thể trợ giúp việc ngăn cản lôi kiếp nên mới một mực muốn đưa người này lên đảo, phụ trợ Vũ đạo hữu vượt qua lôi kiếp. Nếu người này có thể giúp cho Nhân Yêu hai tộc tăng thêm một gã Đại Thừa kỳ, cho dù Mạc Giản Ly hai vị tiên bối có gặp cảnh này cũng sẽ đồng tình, khi đó Hàn đạo hữu dù có biết cũng sẽ không trách chúng ta được." Một hắc bào nhân này giờ luôn im lặng, đột nhiên lên tiếng.

"Yên huynh nói có lý, Thánh đảo chỉ muốn mời vị đệ tử này của Hàn đạo hữu đi hỗ trợ Đỗ Vũ đạo hữu vượt qua lôi kiếp, cũng không thể chắc chắn là sẽ xảy ra nguy hiểm gì. Mà biết đâu lại đem tới cho hắn một cơ duyên lớn." Đại hán mặt vàng sờ sờ cằm, đồng tình nói.

"Hừ, các người nói hay quá đấy. Tu vi hiện tại của đệ tử của Hàn đạo hữu là Hóa Thần kỳ, cho dù có ẩn lôi linh căn nhưng làm sao có thể ngăn cản lôi kiếp được chứ, quá nửa là bọn họ sẽ dùng phương pháp tiêu cực để kích phát tiềm lực, tiêu hao thọ nguyên để làm tu vi hắn tăng lên. Đến lúc ấy, cho dù hắn có thể may mắn sống sót sau lôi kiếp thì cũng sẽ hoàn toàn

trở thành phế nhân. Hàn đạo hữu sau đó sẽ nhắm mắt bỏ qua sao?" Ngân Quang tiên tử có lẽ đã tức giận, trực tiếp hừ lạnh.

"Vì tương lai của hai tộc, phế đi một gã Hóa thân kỳ để đổi lấy một Đại thừa tu sĩ, nghĩ kiểu gì thì cũng thấy là một vốn bốn lời. Vì sao lại không thể!" Hắc bào nhân hai mắt nhú lại, phản đối không chút lưu tình nào.

"Hắc hắc, nếu Hàn đạo hữu thật sự không phá tan bình cảnh được, hết thấy đều như dự đoán, chỉ cần Thánh Đảo có thể mạnh mẽ ngăn được Hàn đạo hữu là xong. Nhưng nếu như Hàn đạo hữu may mắn đột phá Đại Thừa cảnh giới, ta hỏi các người sẽ đổi mặt thể nào? Hay là lúc đó để Thánh Đảo trực tiếp hứng chịu cơn tức giận của Hàn đạo hữu? Dùng vài tên Hợp thể kỳ tới để đối phó với sự nổi giận của một Đại thừa tu sĩ, tổn thất đó có lợi với Nhân Yêu hai tộc chúng ta sao? Dù sao trong trường lão hội lần trước, khi rời đi, Hàn đạo hữu đã phó thác, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra cũng phải bảo hộ cho môn nhân đệ tử của hắn. Chẳng lẽ lúc này thực sự xảy ra chuyện, chúng ta lại nhắm mắt làm ngơ được hay sao?" Nữ tử tóc tím lập tức tròn mắt, không tức giận mắng.

Hắc bào nhân vừa nghe vậy thì sắc mặt biến đổi, chỉ khẽ lắc đầu mà không có lời phản đối nào nữa.

Đại diện nhất thời an tĩnh lại, tất cả mọi người trong lòng nhanh chóng tính toán lợi hại của chuyện này.

"Cốc huynh, huynh có ý kiến gì không?" Kim Việt thiền sư thở dài một hơi, hướng lão giả tóc bạc hỏi một câu.

"Ý kiến của ta lúc này có ý nghĩa gì sao? Việc này nếu xử lý không ổn thỏa, chỉ bằng mấy người chúng ta, thật sự không thể chịu trách nhiệm được." Lão giả tóc bạc cười khò đáp.

"Khó cũng phải xử lý, chúng ta phải nghĩ ra cách vện cả đôi đường. Mệnh lệnh của Thánh đảo chúng ta không thể trực tiếp làm trái. Sự lợi hại của Hàn đạo hữu, cả ta và người đều biết rõ, trong Nhân Yêu hai tộc chính là Hợp thể kỳ đệ nhất nhân, bản thân ta cũng không muốn trêu chọc vào. Mà Hàn đạo hữu cũng không phải là người chỉ dùng một chút thủ đoạn nhỏ là có thể đối phó được. Lão nạp không muốn vì chuyện này mà tạo hiểu lầm, giống như Thanh Long đạo hữu không hiểu vì sao đột nhiên gặp đại kiếp nạn." Giọng của Kim Việt thiền sư hơi run rẩy, trên mặt hiện lên một tia sầu khổ, khẽ nói.

Mà những người khác vừa nghe tới tên Thanh Long thì đột nhiên cả người lạnh toát.

Ngày đó Thanh Huyết Nhân ngã xuống, mặc dù không ai tận mắt thấy, nhưng trong lòng thì đều biết tới tám, chín phần là Hàn Lập hạ sát thủ.

Lúc trước Hàn Lập, chỉ vì một vị sư muội trên danh nghĩa mà không do dự giết chết một vị trưởng lão Hợp thể kỳ của Cửu Tinh tông là Thanh Long thượng nhân. Nếu thực sự lúc này trở mặt thì sau này có bị người này giận dữ sử dụng thủ đoạn độc ác để đối phó hay không cũng là một điều không ai dám chắc chắn.

Ai bảo trước đây bọn họ đã hứa hẹn với Hàn Lập sẽ chiêu cố tới môn nhân đệ tử của hắn.

Sự tình đi tới bước này, trước việc phải đối mặt với một gã có thể dễ dàng lấy đi mạng nhỏ của mình, cho dù đứng trước khả năng Thánh Đảo có thể có một Đại Thừa tu sĩ, nhưng kể cả đại hán mặt vàng và hắc bào nhân cũng bắt đầu do dự một chút.

"Bỏ đi, việc này liên quan tới toàn bộ trưởng lão hội, chỉ bằng mấy người chúng ta chắc chắn là không thể quyết định được. Sư giả của thánh

đảo còn một thời gian nữa mới tới đây, không bằng chờ các trưởng lão khác tới tề tựu rồi chúng ta tiếp tục thương lượng, tìm ra một biện pháp ổn thỏa hơn. Đương nhiên, lúc này không thể để đệ tử của Hàn đạo hữu rời khỏi Thiên Uyên thành. Đồng thời Ngân Quang đạo hữu nên thử xem có thể liên hệ được với Ngao Khiếu hai vị đại nhân. Chỉ cần hai vị đại nhân trực tiếp lên tiếng, chúng ta chắc chắn không phải lo lắng gì. Yên đạo hữu, người phụ trách việc liên hệ với Thánh đảo, thử xem sứ giả tới lần này là ai, xem có khả năng thay đổi mệnh lệnh hay không? Chỉ cần Thánh đảo buông tha cho đệ tử của Hàn đạo hữu, Thiên Uyên thành chúng ta sẵn sàng đáp ứng một vài điều kiện." Lão giả tóc bạc ánh mắt chuyển động hồi lâu, cuối cùng cũng quyết định một tiếng.

"Từ sau khi cùng Ma tộc kí kết ước định ngưng chiến thì Ngao Khiếu và Mạc Giản Ly hai vị đại nhân không biết đã đi đâu, cho dù là đệ tử thân cận của hai vị cũng không thể liên hệ được. Tiểu muội chỉ có thể đáp ứng sẽ cố gắng mà thôi." Ngân Quang tiên tử trả lời, rõ ràng ý tứ là không thể có quá nhiều hy vọng vào việc này.

"Yên mỗ có một vài tri kỷ ở thánh đảo, việc tìm hiểu tin tức cũng không quá khó khăn. Nhưng muốn cho Thánh đảo bỏ qua mệnh lệnh của mình, chỉ sợ là không có khả năng." Hắc bào nhân than thở một tiếng.

"Hừ, ta tất nhiên là biết chuyện này đều khó với các người, nhưng các người cũng nên cố gắng một chút. Nếu thật sự việc này có thể giải quyết, chẳng phải chúng ta sẽ rút chân ra được khỏi một đại họa hay sao?" Lão giả tóc bạc mặt không thay đổi, nói.

Nghe lời ấy, hắc bào nhân và Ngân Quang tiên tử cũng chỉ còn cách gật đầu đồng ý mà thôi.

Sau đó, chuyện tình Thánh Đảo và Hàn Lập lại được tạm gác sang một bên. Đám người lão giả tóc trắng lại bắt đầu bàn luận tới việc ở xung quanh

Thiên Uyên thành vẫn còn tàn dư của Ma tộc, cần phải tiêu diệt.

Ba tháng sau, ở chỗ cửa thành cao gần trăm trượng của Thiên Uyên thành, hơn trăm giáp sĩ đứng xếp hàng chỉnh tề hai bên cổng, mặt khác, không ít người mặc phục sức đang đứng ở trước cổng thành, mặt hướng lên thiên không mà ngóng chờ.

Trong số đó, có một lão giả tóc bạc, một người mặc áo cà sa màu vàng, chính là Cốc trưởng lão và Kim Việt thiên sư.

Mấy người khác đứng bên cạnh còn có đám người Ngân Quang tiên tử, cũng đang sốt ruột chờ đợi.

Mọi người đều im lặng, không ai nói gì, có lẽ đều đang cùng chờ một ai đó tới.

Qua thời gian chừng một bữa cơm, thiên không xa xa vẫn chẳng có chút dấu hiệu gì. Lão giả tóc bạc vẫn ngẩng đầu nhìn trời cao, rốt cục không nhìn được mà đôi mày chau lại, hướng hắc bào nhân bên cạnh hỏi một câu:

"Yên đạo hữu, linh thuyền của Thánh đảo trưa hôm nay thực sự sẽ tới nơi sao? Sao lúc này vẫn chưa thấy gì?"

"Cốc huynh, điều này làm sao ta có thể sơ sót được. Khả năng là sứ giả của thánh đảo trên đường tới đây có chút sự tình cần giải quyết nên mới tới muộn." Hắc bào nhân nghĩ một chút, sau đó trả lời.

"Có chuyện giữa đường ư? Lần này Thánh đảo sai tới ba gã sứ giả, hơn nữa lại không thể tìm hiểu được thân phận của mấy người này, xem ra Thánh đảo lần này thật sự là quyết không bỏ qua rồi." Lão giả tóc bạc hơi lắc đầu nói.

Ánh mắt của hắc bào nhân hơi chớp động, nhưng cũng không nói gì thêm.

Mà Kim Việt thiên sư ở bên cạnh lại lạnh nhạt nói:

"Trường lão hội đã thương thảo qua vài lần nhưng vẫn không thể xuất ra biện pháp gì thỏa đáng. Lúc này cũng chỉ có thể thuận thế mà hành sự, xem tình hình rồi quyết định tiếp mà thôi."

Mà mấy người Hợp thể kỳ ở xung quanh nghe xong lời này cũng chỉ biết nhìn nhau cười khở.

"Bọn họ đến rồi!" Ngân Quang tiên tử mang theo mặt nạ nên không rõ sắc mặt thế nào, chỉ nghe thấy nàng thấp giọng nói một câu.

Mọi người rung mình, ngẩng đầu hướng thiên không phía xa mà nhìn.

Chỉ thấy thanh quang chợt lóe ở trời xa, một đạo thanh hồng phá không mà tới, độn tốc vô cùng mau lẹ, sau vài cái chớp động đã tới gần cửa thành.

Hào quang tắt đi, một con thuyền ngọc lớn hiện ra trong tầm mắt mọi người.

Đứng trên mũi thuyền là một gã thanh niên mặc thanh bào đang đứng sừng sững ở đó, vừa thấy mọi người phía dưới thì trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó lập tức chấp tay, mỉm cười nói:

"Cốc huynh, Kim đại sư, các người sao lại ở chỗ này? Chẳng lẽ các người biết hôm nay Hàn mỗ trở lại Thiên Uyên thành hay sao?"

Phần lớn trường lão đang đứng ở dưới cổng thành, vừa nhận ra khuôn mặt của thanh niên này thì tất cả đều lập tức trợn mắt, há mồm.

Chương 2195: Lấy lớn hiếp nhỏ

Thanh niên này chính là Hàn Lập, tiêu phí non nửa năm đi liên tục không ngừng nghỉ, cuối cùng cũng đã chạy về đến Thiên Uyên thành.

Lúc này, trong khoang thuyền bằng ngọc lại xuất hiện thêm hai người, một nam một nữ bước ra. Đó chính là Ngân Nguyệt và Giải đạo nhân.

Ngân Nguyệt hướng ánh mắt về phía trên tường thành, nơi mọi người đang đứng, đảo qua một cái, trong mắt cũng hiện lên một tia kinh ngạc.

"Hóa ra là Hàn huynh đã trở lại, cái này thật sự là việc đáng mừng. Ta chờ ở đây là có một số việc khác, nhưng không biết Hàn đạo hữu hôm nay lại trở về. Nếu không nhất định sẽ đi cung nghênh đạo hữu từ xa rồi." Lão giả tóc bạc rút cục cũng đã hết giật mình tỉnh táo lại, trong lòng không ngừng âm thầm kêu khổ, nhưng trên mặt lại tràn đầy vẻ tươi cười, hướng Hàn Lập ôm quyền nói.

Lão giả một bên miệng nói, một bên nhin không được liên dụng thần niệm hướng Hàn Lập đảo qua, liền phát hiện ra rằng không thể nào nhìn ra được độ nông sâu của cảnh giới, chỉ cảm thấy hơi thở đối phương rõ ràng so với trước kia sâu thêm không lường được, trong lòng lại càng âm thầm run lên.

Tuy rằng hắn không biết kết quả của việc Hàn Lập đột phá vào Đại Thừa bình cảnh như thế nào, nhưng không hề nghi ngờ tu vi của Hàn Lập rõ ràng lại đại tăng.

Không riêng gì Cốc trưởng lão, các trưởng lão Hợp Thể kỳ khác ở đó, sau khi nhận ra Hàn Lập, cũng đều theo bản năng, đưa thần niệm dò xét tu vị.

Nhưng lấy cường độ thần niệm của bọn hắn, khi Hàn Lập không trực tiếp thả ra Đại Thừa kỳ linh áp, làm sao có thể nhìn thấy điều gì được.

Kết quả đám người liên can, dưới tình huống không thể biết được cảnh giới hiện tại của Hàn Lập, trên mặt thần sắc khác nhau, có chút miễn cưỡng mới thốt ra được một hai nụ cười.

Hàn Lập đã đem biểu hiện cổ quái của những người bên dưới thu hết vào mắt, trong lòng khẽ động, nhưng trên mặt hờ hững cười nói:

"Ha ha, thì ra mấy vị đạo hữu có chuyện khác quan trọng trong người. Có thể làm cho Cốc đạo hữu và mọi người đều phải đứng ở đây chờ đợi, xem ra khách quý tới Thiên Uyên thành lần này phải rất quan trọng đây. Không biết có phải là một trong hai vị Mạc Giản Ly hoặc là Ngao Khiếu tiên bối?"

"Không phải như vậy, tin tức về hai vị đại nhân đã không có một thời gian rồi..." Về mặt lão giả tóc bạc đã bót đi vào phần tươi cười, có chút chần chừ chậm rãi nói.

Cho dù hắn có kinh nghiệm từng trải, giờ phút này cũng cảm thấy do dự, không biết có hay không nên đem việc thánh đảo sứ giả đến đây nói thẳng ra.

Cũng may việc này không cần lão giả tóc bạc tiếp tục đau đầu nữa!

Bởi vì đúng lúc này, chân trời ở một hướng khác chợt lóe lên linh quang, lại có một mảng ánh sáng ngũ sắc cuộn cuộn kéo đến, nhìn có vẻ chậm

chập, nhưng thực tế tốc độ lại nhanh vô cùng, chỉ sau mấy cái chớp động đã bay tới không trung phía trên cổng thành.

Quang hà chợt tắt, lập tức có một cái thuyền toàn thân trắng noãn như ngọc xuất hiện phía bên cạnh chiếc thuyền ngọc của Hàn Lập, ước chừng lớn hơn đến bốn năm lần.

Hàn Lập thấy vậy hơi ngần ra, nhưng lập tức đưa ánh mắt hướng về phía chiếc thuyền to màu trắng đảo qua.

Chỉ thấy phía trên mũi tàu có rất đông người đang đứng, trong đó có ba người đứng ở phía trước nhất, vô luận khí thế hay là linh áp đều hơn vượt xa những người đằng sau.

Mà trong ba người này, bên trái là một đại hán tóc vàng, hai mắt xanh biếc sâu thẳm, khoảng ba, bốn mươi tuổi; ở giữa là một người áo trắng tung bay phấp phới, gương mặt tuấn mỹ, đúng là một gã thanh niên phong tư nhẹ nhàng; phía bên phải là một người đàn bà đi chân trần, làn da ngăm đen xấu xí.

Trên người ba người này cũng đều tỏa ra khí tức không nhỏ!

Mà Hàn Lập dùng thần niệm nhìn qua ba người trên một chút, liền lập tức tra xét ra hai bên một nam một nữ đều có tu vị Hợp Thể trung kỳ, thanh niên áo trắng ở giữa đã cơ tu vị Hợp Thể hậu kỳ, hơn nữa có vẻ bất cứ lúc nào cũng có thể đánh sâu vào bình cảnh Đại Thừa.

Thế nhưng ba người này không phải là thứ Hàn Lập để ý nhất. Ánh mắt Hàn Lập sau khi đảo qua ba người bọn họ liền dừng ở một cái hoa văn hình chữ "*Thánh*" to lớn in phía trên chiếc thuyền to.

"Thánh đảo"

Hàn Lập trong nháy mắt liền nhận ra cái hoa văn này đại diện cho cái gì, hai mắt không khỏi nhú lại, đồng thời trong lòng có giật mình.

Khó trách Thiên Uyên thành Trưởng lão hội có mặt ở đây hơn phân nửa, thì ra Thánh đảo đột nhiên phái sứ giả đích thân đến.

Vậy thì Thiên Uyên thành xảy ra chuyện gì mà lại làm cho thánh đảo phải phái ra sứ giả đến? Hơn nữa vừa rồi khi mình xuất hiện, trưởng lão Thiên Uyên thành bỗng nhiên đối với mình có chút lo lắng, cũng có chút khả nghi.

Chẳng lẽ chuyện đề cho người của thánh đảo tới đây có liên quan tới mình?

Hàn Lập sau khi nhận ra thân phận của ba người đến từ thánh đảo, trong giây lát đã đoán được tới bảy, tám phần sự thật của việc này.

Nhưng hắn tuy rằng trong lòng có suy nghĩ, nhưng trên mặt không có chút khác thường nào, chỉ lẳng lặng nhìn về phía những người đó mà không nói gì.

Lão giả tóc bạc cùng Kim Việt thiền sư vừa thấy sứ giả của thánh đảo xuất hiện ngay lúc này, quay sang nhìn nhau, đều thấy trên khuôn mặt đối phương hiện lên một tia cười khở.

Thật không ngờ, không cần bọn hắn phải dùng lời nói để che dấu hai bên cái vấn đề đã làm cho trưởng lão hội trong thời gian qua hết sức đau đầu kia, giờ đây bọn họ đã trực tiếp gặp mặt nhau.

Thế nhưng làm cho lão giả tóc bạc cũng có chút kinh hãi chính là, loại bỏ tên công tử áo trắng ở giữa ra, còn lại hai gã sứ giả đều có thân thông to lớn, cũng lừng lẩy tiếng tăm trong đám sứ giả ở thánh đảo.

Mà tên thanh niên tuấn tú kia tuy rằng lần đầu tiên nhìn thấy, nhưng lại là loại không thể biết được thực lực.

Điều này làm cho trong lòng lão giả càng thêm lo lắng!

"Cốc huynh, như vậy cũng tốt. Để cho tự mình Hàn đạo hữu cùng Thánh đảo sư giả bàn chuyện đệ tử này, cho dù có phát sinh bất cứ thứ gì không thoải mái, cũng không thể trách móc chúng ta được." Lão giả tóc bạc đang định quyết chuyện gì đó, trong tai bỗng nhiên vang lên tiếng nói trầm thấp của một người đàn ông.

Người đàn ông mặc áo đen đằng sau đột nhiên truyền âm tới.

Lão giả tóc bạc nghe xong thần sắc khẽ thay đổi, dùng ánh mắt đầy toan tính nhìn liếc qua Hàn Lập một cái, kết quả vừa hay nhìn thấy đối phương đang cười như không cười nhìn lại hắn, lúc này trong lòng dấy lên chút kinh hoàng, không có truyền âm trả lời cái gì, chỉ là nhìn như lơ đãng rồi quay đầu đi.

Lúc này, Kim Việt thiền sư miệng niệm một tiếng a-di-đà phật, liền hướng phía ba gã tu sĩ Hợp Thể khẽ cúi chào, trầm giọng ân cần thăm hỏi:

"Người tới chính là ba vị sư giả của thánh đảo, lão nạp Kim Việt có lễ."

"Thì ra là đại danh鼎鼎鼎鼎 Kim Việt thiền sư, tại hạ Đồ Vũ ra mắt đại sư." Thanh niên áo trắng đưa mắt đảo qua lão tăng ở phía sau, bỗng nhiên mở miệng cười nói.

Sắc mặt hai gã sư giả khác ở hai bên không có chút nào thay đổi, rõ ràng là mọi chuyện đều theo người cầm đầu ở giữa.

"Đồ vũ! Người chính là đạo hữu gần đây mới xuất quan theo Thánh đảo, dự tính không lâu sẽ đột phá vào bình cảnh Đại Thừa kỳ?" Vừa nghe

thanh niên áo trắng nói như vậy, lão giả tóc bạc liền biến sắc, thiếu chút nữa la lên thất thanh.

Kim Việt thiền sư đứng ở bên cạnh cũng biến sắc.

"Đạo huynh nhất định là Cốc đạo hữu. Tiểu đệ đích xác vừa mới theo thánh đảo xuất quan, dự định sau đó không lâu sẽ tiến vào Đại Thừa kỳ cảnh giới. Thế nhưng muốn đạt được ước nguyện mà Đồ đồ đã nói, sợ còn phải nhờ quý thành trợ giúp một phần" Thanh niên áo trắng nói với vẻ mặt khiêm tốn.

Lão giả họ Cốc được nghe lời ấy, khóe miệng không khỏi run rẩy một chút, đưa mắt liếc qua Hàn Lập một cái, trong đầu suy nghĩ xoay chuyển, rồi cuối cùng mới quyết định trả lời:

"Nếu là thánh đảo có lệnh, chỉ cần khả năng cho phép, bản thành tất nhiên sẽ dốc hết sức tương trợ. Có điều nơi này không phải là nơi nói chuyện, Đồ huynh, Hùng đạo hữu, Lý đạo hữu, còn có Hàn huynh, ta hãy vào trong thành rồi mới hảo hảo đàm đạo một phen đi."

"Hàn huynh? Chẳng lẽ vị đạo hữu này chính là..." Thanh niên áo trắng vừa nghe lão giả nói như vậy, thần sắc khẽ biến đổi, lập tức hướng Hàn Lập bên này nhìn lại, trong mắt lóe lên tinh quang.

Kỳ thật vừa rồi vị *"Đồ Vũ "* này đã chú ý tới Hàn Lập, trên người cảm giác được một cỗ áp lực cực kỳ không thoải mái, hơn nữa thần niệm cũng nhìn không thấu được tu vị cảnh giới của Hàn Lập, trong thâm tâm đã sớm giật mình, phảng phất có vài phần kiêng kỵ.

Hiện giờ lại đột nhiên biết được thân phận thật của Hàn Lập, ngay cả hắn luôn tự cho mình tài giỏi, trong lòng cũng có một chút run sợ.

Tin đồn về Hàn Lập thì có đủ loại, sau khi hắn vừa xuất quan sau, liền nghe như sấm bên tai. Hơn nữa về sau, hắn đã biết một gã đệ tử của Hàn Lập có thể hỗ trợ ngăn cản một ít uy lực của Chân lô kiếp, trong lòng tất nhiên sẽ càng thêm chú ý tới Hàn Lập, lại thêm mấy phen điều tra.

Hàn Lập trong khoảng thời gian ngắn từ Hóa Thần tu sĩ tiền giai đến Hợp Thể kỳ, lại từ Hợp Thể kỳ lấy tốc độ không tưởng tượng nổi tiến giai đến Hợp Thể hậu kỳ, cũng trong hơn một ngàn năm ngắn ngủi, hết lần này đến lần khác lấy yếu thắng mạnh.

Thậm chí cuối cùng còn có nghe đồn, vị Nhân tộc tu sĩ này mới tiền giai Hợp Thể hậu kỳ, chẳng những ở trong ma kiếp giết chết Ma tộc tôn giả với số lượng kinh người, dường như sau đó còn từ chỗ sâu tít trong Ma giới bình yên trở về.

Nếu tất cả đó đều là sự thật thì vị "*Hàn đạo hữu*" này thật sự là đáng sợ.

Đỗ vũ cho dù luôn luôn tự nhận chính mình thiên tư tuyệt không thua kém những vị tuyệt đại thiên tài tiếng tăm lừng lẫy trong lịch sử Nhân tộc, nhưng so sánh với chiến tích khủng bố như vậy của Hàn Lập, lại biết mình không có khả năng làm được.

Thế nhưng vị "*Hàn Lập*" này không phải nghe đồn đã sớm rời Thiên Uyên thành, bế quan chuẩn bị đột phá vào bình cảnh Đại Thừa kỳ, như thế nào lại xuất hiện ở chỗ này.

Mà ý đồ của hắn lúc đến đây, vốn là vì đệ tử của đối phương mà đến. Chẳng lẽ hắn đã có được tin tức gì!

Nếu thật sự là như thế, phiền toái có thể to lắm, việc này chỉ sợ không thể thuận lợi như mong muốn!

Đỗ Vũ một bên âm thầm giật mình không thôi, một bên trong lòng không khỏi nổi lên chút kiêu kị, nhưng trên mặt lại hết sức khách khí, chấp tay hướng phía Hàn Lập nói:

"Thì ra thật sự là Hàn huynh! Đại danh của đạo hữu, Đỗ mỗ đã nghe từ lâu. Nếu Hàn huynh cũng ở trong này, thế thì ta cũng muốn cùng huynh trao đổi một chuyện."

"Trao đổi? Xem ra Cốc huynh vừa rồi đúng là có chuyện gì đó muốn cùng tại hạ trao đổi. Nếu như vậy, ta cũng vào tham gia náo nhiệt vậy." Hàn Lập hai mắt híp lại, trong miệng hờ hững trả lời hai câu.

"Khụ, cái này là tất nhiên rồi. Ta cùng nhau vào thành đi." Kim Việt thiền sư ho nhẹ một tiếng, thần sắc có chút khác thường nói.

Trong đại sảnh của một tòa tháp bằng đá khổng lồ, lão giả tóc bạc đưa đám người Hàn Lập cùng thanh niên áo trắng vào trong sảnh, chia ra ngồi xuống.

Lão giả phân phó một tiếng, một đội thị nữ lập tức dâng đến một chén linh trà cùng một ít linh quả linh tửu, đặt xuống chiếc bàn trước mặt mọi người.

"Cốc huynh, rốt cuộc trong thành đã xảy ra chuyện gì mà lại làm thánh đảo cử ba người Đỗ đạo hữu tự mình đến đây vậy? Hiện tại cũng nên nói cho Hàn mỗ biết một phần chứ. Chẳng lẽ việc này đúng là có quan hệ với tại hạ?" Hàn Lập khẽ nhấp một ngụm linh trà, ung dung đem chén trà đặt xuống bàn, hướng Cốc trưởng lão mở miệng hỏi thẳng.

Chương 2196: Bại trong một chiêu

Lấy thực lực hiện tại của Hàn Lập hẳn mà nói, tự hỏi ở Nhân tộc cơ hồ không có phiền não nào là giải quyết được, cho nên mới hời hợt hỏi như vậy, bộ dáng một chút để ý tới cũng không có.

"Hàn huynh, nếu người đã trở lại đây rồi, Cốc mỗ tự nhiên sẽ đem tất cả nói rõ ràng. Đồ đạo hữu, nếu Hàn đạo hữu đã trở lại thành, lão phu liền đem nội tình nói ra một chút, đạo hữu có ý kiến gì thì cứ nói. Dù sao, việc này cũng dính dáng tới đám đệ tử của Hàn đạo hữu."

Bạch phát lão giả ho nhẹ một tiếng, phân biệt hướng Hàn Lập cùng bạch y nam tử nghiêm mặt, nói.

"Đệ tử của ta?"

"Đương nhiên, không thành vấn đề!"

Hàn Lập nghe vậy liền ngẩn ra.

Tâm niệm Đồ Vũ nhanh chóng chuyển động, miệng lại nhanh chóng đáp ứng một tiếng.

"Không sai, việc này đích xác liên lụy tới môn hạ của Hàn đạo hữu. Hàn huynh, trong đám đệ tử của người, nghe đồn có một người sở hữu Ấn Lôi linh căn?"

Bạch pháp lão giả không chút do dự, hướng Hàn Lập thân nhiên hỏi một câu.

"Các người nói tới Hải Nguyệt Thiên? Không sai, hẳn đích thực là Ân Lô linh căn tu sĩ. Bất quá, việc này ta chưa từng tiết lộ ra, chớ vị đạo hữu làm sao mà biết được?"

Thần sắc Hàn Lập thoáng động, hỏi ngược lại một câu.

"Điều này. Hình như là vị đệ tử này của Hàn huynh trong một lần hội họp, do quá chén mà để lộ."

Kim Việt thiền sư một bên không chờ lão giả nói gì liền ho nhẹ một tiếng, cướp lời, nói.

"Thì ra thế! Vị đệ tử này của ta tính tình hào sảng (NV: thô chi đại diệp quán), chuyện như vậy có lẽ sẽ phát sinh, chuyện này không có gì là kỳ quái. Cốc huynh, người nói tiếp đi."

Hàn Lập thở dài một hơi, thần sắc có chút bất đắc dĩ, nói.

Bạch phát lão giả nghe vậy liền cười khan một tiếng, sau đó liền chấn chỉnh tinh thần rồi tiếp tục nói:

"Sự kỳ dị của Ân Lô linh căn tu sĩ, ta nghĩ Hàn đạo hữu hẳn là so với đám chúng ta càng thêm rõ ràng. Mà việc này đã tới tai mấy vị trưởng lão Thánh đảo, sở dĩ Thánh đảo đã hướng bốn thành phát ra ý tứ, muốn mời đệ tử của Hàn huynh đến Thánh đảo một chuyến, muốn mượn sức vị Ân Lô căn tu sĩ này một hai. Chuyện cụ thể ra sao, lão phu đã nói rõ ràng rồi. Đạo hữu muốn nghe giải thích thêm thì hướng Đồ đạo hữu đi."

Bạch phát lão giả cư nhiên đem một nửa câu chuyện nói ra, một nửa lại đưa đẩy về phía bạch y nam tử.

Ngân Quang tiên tử đợi khi mấy vị trưởng lão Thiên Uyên thành nói xong, trong lòng không khỏi thâm hô to một tiếng:

"Diệu kế!"

Nếu hết thấy mọi chuyện đều do bạch phát lão giả nói ra, ngay cả những sứ giả Thánh đảo đương tràng cũng khó mà nói cái gì, nhưng sau đó sợ rằng trong lòng sẽ không thoải mái. Mà bây giờ, sau khi đẩy nửa sau câu chuyện về phía Đỗ Vũ, ngay cả mọi chuyện sau cùng biến thành cái dạng gì thì Thánh đảo cũng khó tìm Trưởng lão hội Thiên Uyên thành gây khó dễ.

Đỗ Vũ nghe thế, ánh mắt chợt loé lên, tựa hồ chỉ trong nháy mắt liền hiểu rõ ý đồ của Cốc trưởng lão, lúc này liền gật gật đầu, nói:

"Nếu Cốc huynh đã nói như thế, chuyện còn lại cứ để tại hại nói rõ ràng. Hàn huynh, danh đệ tử Ân Lôi linh căn này của đạo hữu đối với bốn tộc lúc này mà nói thì thật đúng là trọng yếu dị thường. Nhân Yêu nhị tộc hiện tại trừ Mạc Giản Ly cùng Ngao Khiếu nhị vị tiên bối ra thì không có tồn tại Đại Thừa thứ ba nào. Mà hết lần này tới lần khác, thọ nguyên của hai vị tiên bối đã sắp hao tận, hai tộc căn bản không thể nương tựa vào hai vị tiên bối bao nhiêu năm nữa."

Nói tới đây, Đỗ Vũ lại thoáng dừng lại, chỉnh đốn chút ngôn từ. Mà số tu sỹ đương tràng nghe vậy, thần sắc cũng không khỏi có chút nghiêm nghị hẳn lên.

"Mà một khi không có Đại Thừa kỳ tọa trấn, Nhân Yêu nhị tộc tại Linh giới khó bảo toàn địa vị. Cho nên, Thánh đảo một thời gian trước, trừ những người đang tập trung khôi phục nguyên khí trong Ma kiếp tạo thành thì số còn lại lại cất lực muốn tạo ra một vị Đại Thừa kỳ khác cho hai tộc. Vô luận là Nhân tộc hay Yêu tộc, chỉ cần xuất hiện thêm một tồn tại Đại Thừa nữa mà nói, ngay cả hai tộc khi không thể ngang hàng đàm luận với các tộc khác nhưng an nguy của hai tộc mấy vạn năm sau dĩ nhiên được đảm bảo. Như vậy, chư vị trưởng lão Thánh đảo nhất phiên thương nghị, chuẩn bị đồng thời tập trung tư nguyên cho mấy vị đạt tới Hợp Thể hậu kỳ

đại thành cảnh giới trong hai tộc để đánh sâu vào cảnh giới Đại Thừa kỳ. Cho nên, đối với sự tình của đệ tử Hàn đạo hữu cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thôi. Đố mỗ hy vọng Hàn đạo hữu có thể lấy đại cục làm trọng, có thể đưa tên đệ tử này lên Thánh đảo chúng ta một lần."

Đỗ Vũ hiển nhiên rõ ràng, chương ngại duy nhất của chuyến này dĩ nhiên đã quy lên người Hàn Lập. Cho nên, trong lời nói một chút liên quan tới đám trưởng lão Thiên Uyên thành cũng không có, một mực toàn tâm toàn ý thuyết phục Hàn Lập.

"Nói như vậy, Thánh đảo phái ra ba người Đố đạo hữu đến chủ yếu là một tiểu đồ của Hàn mỗ rồi."

Khuôn mặt Hàn Lập âm trầm xuống, thanh âm có chút trong trẻo nhưng sự lạnh lùng lại không thiếu, hỏi một câu.

Bất luận kẻ nào nghe được lời này, trong lòng không khỏi gấp gáp một chút!

"Tại hạ có thể đảm bảo, đệ tử của đạo hữu tới Thánh đảo sẽ tuyệt không thương hại tới tính mạng. Hơn nữa, sau khi sự tình hoàn thành, Thánh đảo chúng ta sẽ tuyệt không tiếc bồi thường cho hấn."

Đỗ Vũ trong lòng thoáng run một chút, nhưng nét mặt lại không chút nào tỏ ý nhượng bộ, chậm rãi nói.

"Có thể bảo đảm tiểu mệnh? Tên đệ tử này theo ta chưa được bao lâu, tu vi tính ra cũng không cao. Như căn Ấn Lôi căn của hấn giúp ai đó ngăn cản Chân lôی Đại Thừa chi kiếp, sợ rằng phải đề cao hấn một cảnh giới, như vậy mới có thể thật sự có chút tác dụng. Mà loại kích thích cường hoành như vậy ta biết ít nhất có 6 - 7 loại. Nhưng mỗi một loại muốn thi triển thành công, điều kiện tiên quyết chính là phải tiêu hao tiềm lực cùng

thọ nguyên. Mà một thoáng cái tăng lên cả một đại cảnh giới mà nói, chỉ sợ tên đệ tử này của ta may mắn không rút mất cái tiểu mệnh thì ngay sau đó cũng vô phương hưởng dụng những ban thưởng của Thánh đảo rồi."

Hàn Lập âm trầm nói, lời nói dị thường lạnh lùng. Cho dù người nào nghe vậy cũng đều nghe ra ý tứ châm chọc bên trong.

"Đệ tử của Hàn đạo hữu đích xác có thể lưu lại một ít hậu hoạn. Nhưng việc này quan hệ đến hưng suy đại kế của hai tộc, an nguy của một người mà so với cả tộc quần, thực sự là bên trọng bên khinh, Hàn đạo hữu hẳn là có thể phân biệt rõ ràng, không cần chúng ta tiếp tục nói thêm cái gì."

Tên đại hán tóc vàng mắt xanh một bên Đỗ Vũ rút cục kiềm chế không được, đột nhiên cướp lời, nói.

"Nặng nhẹ trong đó ta tất phân biệt rõ ràng. Nhưng ta tự vấn một chút, có hay không khi tên đệ tử này của ta xuất thủ, Thánh đảo khẳng định sẽ tạo ra một vị Đại Thừa nào khác? Nếu ba vị có thể phát tâm ma huyết thể mà nói, ta sẽ sẵn lòng giao môn hạ đệ tử này cùng các người đi một chuyến. Nếu là không có nắm chắc được bao nhiêu phần, dựa vào cái gì mà ta lại giao sinh tử đệ tử ta ra? Chẳng lẽ các người cảm thấy Hàn mỗ là kẻ thích đặt đâu ngồi đó?"

Hàn Lập không chút khách khí, lạnh lùng nói.

Vừa dứt lời, sắc mặt Đỗ Vũ cùng đám Thánh đảo sứ giả thoáng khó nhìn hẳn lên. Mà đám Cốc trưởng lão lại nhìn nhau liếc mắt một cái, cũng không thể nói nổi một lời nào.

Xem ra, đám trưởng lão Thiên Uyên thành này không muốn nhúng tay vào chuyện này, một bộ bo bo giữ vững quyết định của mình.

"Hàn huynh, Đồ mõ cho rằng chỉ tranh thủ được một tia cơ hội cho hai tộc xuất hiện một Đại Thừa kỳ nào khác, đó cũng coi như là hy sinh có ý nghĩa. Hàn đạo hữu không phải là coi nhẹ ý tứ của Thánh đảo cùng an nguy của cả tộc quần chúng ta đó chứ? Nếu đạo hữu đã nói vậy, ba người chúng ta sẽ không có cách nào hướng Trưởng lão hội cấp một cái công đạo được."

Vị sừ phu nhân (Sừ = xấu xí) kia nhếch miệng lên nói, vô hình trung để lộ ra một tia áp bức.

"Như thế nào? Chư vị định ý uy hiếp ta sao? Ba vị trái một tiếng ý tứ Thánh đảo, phải một tiếng là an nguy cả tộc dân không dirt. Bất quá, ba vị vị tất có thể đại diện ý tứ của cả hai tộc? Hàn mõ mặc dù tu luyện tính ra không dài nhưng chỉ bằng vào một chút phù ngôn phiếm ngữ này mà khiến Hàn mõ giao đệ tử ra sao? Đây là chuyện tuyệt đối không có khả năng. Nếu không, ta sẽ mang cái danh hiệu một vị sư phụ mà ngay cả đám đệ tử cũng không thể che chở được!"

Hàn Lập hai mắt vừa đảo, khẩu khí lạnh lạnh, nói.

Sừ phu nhân sắc mặt đại biến, có chút then quá hoá giận muốn mở miệng tiếp tục nói nữa nhưng Hàn Lập lại khoát tay chặn lại, trực tiếp cắt lời, lạnh lùng nói:

"Hàn mõ hiện có thể hướng ba vị nói rõ ràng, trừ phi Thánh đảo có mười thành nắm chắc, chỉ cần môn hạ ta hy sinh liền giúp một tồn tại Đại Thừa khác xuất hiện, nếu không ta không thể giao môn hạ theo các ngươi."

"Mười thành nắm chắc? Hàn đạo hữu coi chuyện đánh sâu vào Đại Thừa là cái gì rồi? Đại Thừa tu sĩ nếu như dễ dàng xuất hiện như vậy Thánh đảo cũng không cần chuẩn bị nhiều năm mới bắt đầu tập trung tư

nguyên cho vài vị đánh sâu vào cảnh giới như vậy. Hàn huynh, đây là người chủ tâm làm khó dễ rồi!"

Sắc mặt Đỗ Vũ sớm trở nên cực kỳ "đen" rồi, khẩu khí vừa dứt cũng có chút bất thiện.

"Các người muốn đệ tử Hàn mỗ bỏ sức không công, như thế nào liền nói là ta làm khó dễ rồi? Ta thấy, Đỗ đạo hữu pháp lực không kém, xem ra cũng là một trong những nhân tuyển đánh sâu vào chướng ngại tu vi."

Hàn Lập thần sắc không đổi mà ngược lại còn cười lạnh một tiếng, hướng bạch y nam tử hỏi lại một câu.

"Không sai, Đỗ mỗ được một vài trưởng lão trên đảo ứng tuyển, đích xác là một trong những người ứng cử đánh sâu vào Đại Thừa cảnh giới. Chẳng lẽ Hàn đạo hữu thấy Đỗ mỗ không xứng sao?"

Trong mắt Đỗ Vũ hiện lên một tia lãnh ý, âm trầm nói.

"Xứng hay không xứng không phải ta định đoạt. Nhưng nếu Đỗ đạo hữu đã chỉ công vô tư như vậy, có phải hay không đối với việc Hàn mỗ đánh sâu vào chướng ngại sẽ nhất tâm giao ra toàn bộ số bảo vật cùng đan dược, như vậy tại hạ sẽ nắm chắc 1 - 2 phần. Nếu đạo hữu thật có thể làm được việc này, Hàn mỗ cũng không có ý kiến gì khác."

Hàn Lập mặt không đổi, nói.

"Cái này. Sợ rằng tại hạ không cách nào đáp ứng được Hàn đạo hữu rồi. Đan dược cùng bảo vật Đỗ mỗ chuẩn bị đánh sâu vào cảnh giới Đại Thừa đều là vật do Thánh đảo cung cấp, tại hạ không có quyền làm như vậy."

Đỗ Vũ hiển nhiên ngoài ý liệu khi Hàn Lập nói như vậy, chỉ thoáng chút nghi hoặc liền tỏ ý xấu hổ, nói.

"Thật đáng tiếc, nếu Đỗ đạo hữu đã không làm được việc này thì cũng đừng mong Hàn mỗ hy sinh môn hạ đệ tử để thành toàn cho người khác! Ba vị nếu không còn chuyện gì nữa thì có thể quay trở về Thánh đảo hồi đáp rồi."

Khoé miệng Hàn Lập nổi lên một tia châm biếm, khoát khoát tay, nói.

Ba người Đỗ Vũ nghe vậy, sắc mặt càng trở nên khó coi thêm một phần.

"Cốc huynh, Kim Việt đại sư, các người cùng Hàn mỗ giao tình không cạn, vậy tới khuyên Hàn đạo hữu một chút đi. Lúc này đây mà ta không thể mang tên đệ tử của Hàn đạo hữu đi được chính là không cách nào phản hồi Thánh đảo được. Trong việc này quý thành sợ rằng cũng sẽ dính líu một hai."

Sắc mặt Đỗ Vũ biến ảo một chốc rồi bỗng nhiên quay đầu hướng đám bạch phát lão giả thâm ý sâu sắc, nói.

"Cái này. Việc này chúng ta xen vào không tốt lắm. Nếu không, Hàn đạo hữu cùng ba vị nhường nhau một chút đi, thế nào?"

Bạch phát lão giả trong lòng thầm mắng một tiếng, nhưng nét mặt lại tỏ ra chần chờ một chút liền cười khỏ, nói.

Chương 2197: Đoàn tụ

"Cùng nhường nhịn nhau? Cốc đạo hữu, người có ý gì đây?" Thanh niên mặc áo trắng nghe vậy liền tỏ vẻ kinh ngạc.

"Ta thấy hai đạo hữu cứ tranh chấp nhau không ngớt, hay là cả hai hãy theo tình huống mà thay đổi một chút đi. Đồ đạo hữu có thể mang theo đệ tử của Hàn huynh đi thánh đảo nhưng Hàn huynh cũng đi cùng với các vị. Nếu lúc đó có điều gì không ổn thì Hàn huynh cũng kịp can thiệp. Với thanh danh của Hàn huynh, đừng nói là Thánh Đảo của các vị không cấp một phần mặt mũi chứ?" Ông lão tóc bạc trầm ngâm cân nhắc mọi chuyện thật kỹ lưỡng rồi mới nêu ý kiến.

"Tốt lắm, nếu đúng là Hàn đạo hữu lo lắng như vậy thì có thể theo ta đi Thánh Đảo một chuyến." Hai mắt của Đồ Vũ chớp động rồi không lường lự đồng ý.

"Không cần phải phiền toái như vậy. Một khi Cốc đạo hữu đã lên tiếng thì sao ta lại không nể mặt được! Như vậy đi, chỉ cần một trong ba người các người có thể đỡ được một chiêu của ta mà vẫn bình yên vô sự, ta sẽ cho học trò của ta đi theo các người. Nếu đỡ không được ư, ha ha..." Hàn Lập hí mắt cười lạnh.

"Cái gì? Đỡ một chiêu? Hàn đạo hữu, đến cả lời này người cũng dám nói sao?" Từ lúc sinh ra Đồ Vũ đã là con người sâu sắc kín kẽ, nhưng khi nghe được câu này sắc mặt hắn không khỏi trở nên xám ngắt.

Ả đàn bà xấu xí cùng với tên to con tóc vàng nghe vậy cũng trở nên giận dữ.

"Sao thế, ba vị không tin lời ta, muốn ta lấy ma tâm ra thế thốt sao?"
Sắc mặt của Hàn Lập vẫn y nguyên như cũ.

"Không cần. Với thân phận của Hàn đạo hữu thì không thể chối bỏ rồi."
Đỗ Vũ hừ lạnh lẽo, đợi cho cơn tức giận hơi nguôi đi, trong lòng hắn bắt đầu cân nhắc xem âm mưu của Hàn Lập ở đây là gì. Hắn không tin Hàn Lập làm điều này là muốn tìm cơ hội để xuống thang. Nhưng càng không thể tin cả ba người bọn mình không thể đỡ được một chiêu của đối phương.

Những tu sĩ Hợp Thể Kỳ của Thiên Uyên Thành nghe được lời này cũng không khỏi ngơ ngác nhìn nhau. Bọn họ đều biết Hàn Lập có thần thông rất kinh người, có thể xem như người mạnh nhất chỉ dưới Đại Thừa Kỳ. Nhưng nếu có ai nói ngay cả một chiêu mà đám người Đỗ Vũ cũng không đỡ được thì họ lại càng không dám tin.

Cuối cùng ông lão họ Cốc cùng với Kim Việt thiền sư nhìn nhau thật sâu sắc rồi họ nhẹ định nói gì đó. Nhưng đúng lúc này Ngân Quang tiên tử ngồi ở bên cạnh liền nhúc nhích đôi môi truyền âm tới.

Ông lão họ Cốc vừa nghe xong, sắc mặt khẽ đổi nhìn qua Ngân Nguyệt đang ngồi bên Hàn Lập rồi khẽ hô "á". Sau đó liền nuốt lời nói mới vừa ra đến cổ lại.

Lúc này Đỗ Vũ vẫn đang dùng ánh mắt âm trầm nhìn chằm chằm Hàn Lập, sau đó hắn hít thật sâu, chậm chậm nói:

"Nếu Hàn đạo hữu muốn dùng tay chân để giải quyết việc này thì ta cũng chỉ có thể đón nhận thôi. Trong ba người chúng ta, cứ để Đỗ Vũ đứng ra đỡ chiêu của đạo hữu đi. Ta cũng muốn xem đạo hữu làm thế nào mà chỉ dùng một chiêu là có thể đánh bay ta đây."

Đỗ Vũ phát hiện ra các trưởng lão của thành Thiên Uyên luôn đứng ở thế trung lập, sẽ không trực tiếp nhúng tay vào chuyện của bọn họ. Sau khi cân nhắc thật kỹ lưỡng, cuối cùng hắn cũng có được quyết định.

Tuy hắn rất nghi ngờ tại sao Hàn Lập lại tự cao tự đại như vậy. Nhưng cũng rất tin tưởng vào thực lực của chính mình.

Dựa vào việc mình đã tu luyện hoàn toàn Thánh công của Nho gia, lại thêm vài món bảo vật quý báu mang theo kia thì cho dù là tu sĩ Đại Thừa Kỳ cũng có thể đỡ được một hai chiêu, nói gì đến tu sĩ cùng giai cùng cấp với mình.

Tất nhiên là tên tu sĩ có mái tóc màu vàng với ả đàn bà xấu xí ngồi bên cạnh đều rất tin tưởng vào thực lực của Đỗ Vũ. Họ nghe thấy vậy cũng không tỏ ý tứ gì khác, mà chỉ dùng con mắt hung hăng nhìn Hàn Lập chằm chằm.

Bọn họ làm sứ giả của Thánh Đảo đã lâu, cho dù đi tới nơi nào, hay như bất kỳ kẻ nào có thần thông kinh người đi nữa thì vẫn cực kỳ cung kính bọn họ. Kể cả thỉnh thoảng gặp phải những tên có tính tình cổ quái, giỏi lắm cũng chỉ dám tỏ vẻ lạnh lùng thôi, tuyệt đối không phải dạng khinh người như Hàn Lập.

Hàn Lập thấy Đỗ Vũ đáp ứng điều kiện của mình, khóe miệng lập tức ngoác đến tận mang tai rồi cười ha ha:

"Hay, Đỗ đạo hữu đúng là người rất sáng khoái! Vậy Hàn mỗ sẽ tới điện thi đấu chờ."

Vừa dứt lời Hàn Lập liền đứng dậy, chân khễ bước, không gian phía trước khễ dao động, tiếp đó toàn thân mình chìm mất hút vào trong đó. Căn phòng chỉ còn văng vẳng những tiếng cười to của hắn.

Đỗ Vũ thấy Hàn Lập có thể trực tiếp xé rách không gian mà đi, hơn nữa lại làm cứ như không có chuyện gì như vậy, khuôn mặt hắn không khỏi nhả lại, đôi mắt liền hiện lên một tia ngưng trọng.

Hắn tự thấy nếu mình thi triển toàn bộ thần thông cũng có thể xé rách không gian, nhưng chỉ nhẹ nhàng băng quơ như làm một việc cón con giống Hàn Lập thì tuyệt đối không thể.

Việc này làm cho lòng hắn cảnh giác nhiều hơn, có điều không phải là hắn không thể thừa nhận mà chỉ khẽ hừ một tiếng lạnh lẽo thôi.

Nhưng lúc này Giải Đạo Nhân cũng không nói lời nào, hắn đứng dậy, tay áo khẽ phất về phía Ngân Nguyệt và Chu Quả Nhi đang ngồi bên cạnh. Hai phiến hào quang màu bạc tuôn ra rồi bao bọc lấy hai người vào bên trong. Cả ba người đều biến mất sau một tiếng sét đình tai, chỗ này chỉ còn lại vài vệt chớp điện lượn lờ.

Tất nhiên là đám người Giải Đạo Nhân cùng theo Hàn Lập đến điện thi đấu.

Đỗ Vũ thấy vậy liền rung mình, bèn quay đầu hỏi ông lão tóc bạc một câu:

"Cốc đạo hữu, người vừa rồi là đạo hữu nào thế? Thần thông cũng không phải bình thường."

Lúc trước bọn họ đều bị Hàn Lập hấp dẫn. Hơn nữa Giải Đạo Nhân chính là một con rối, hắn đã cố ý thu bớt khí tức nên không mấy bắt mắt, làm cho người ta không chú ý đến hắn lắm.

"Vị đạo hữu vừa rồi có gương mặt xa lạ, đây là lần đầu tiên lão phu thấy được." Trưởng lão họ Cốc thấy tình hình như vậy trong lòng cũng rất khiếp sợ, hắn và Kim Việt thiền sư liếc nhìn lẫn nhau rồi lắc đầu trả lời.

"Mặc kệ hắn là người phương nào, chút nữa là chúng ta sẽ biết thôi. Hơn nữa cho dù thần thông của hắn có cao đến đâu nhưng chỉ có một mình Hàn đạo hữu ra tay. Cốc huynh, chúng ta đi thôi." Sắc mặt của Đỗ Vũ trầm ngâm một lúc mới khôi phục trở lại.

Tuy rằng ông lão tóc bạc cảm thấy rất khiếp sợ đối với hành động vừa rồi của Giải Đạo Nhân. Nhưng thà nhiều thêm một chuyện không bằng bớt đi một chuyện, cho nên khi nghe Đỗ Vũ nói vậy hắn liền gật đầu khen phải.

Cả bọn đều lần lượt thi triển pháp thuật xé rách hư không mà biến đi.

Tầm một chén trà sau, ở một quảng trường có diện tích mấy trăm trượng bên trong cung điện. Bao bọc xung quanh hơn nửa diện tích của nó là một tấm màn sáng vừa mới được mở ra.

Ở trong tấm màn, Hàn Lập và Đỗ Vũ đứng đối mặt nhau trên không trung.

Lúc này ánh mắt của Đỗ Vũ trở nên rất ngưng trọng.

Còn Hàn Lập vẫn giữ vẻ mặt lạnh nhạt, hai tay chấp sau lưng trôi nổi giữa không trung.

"Đỗ mỗ muốn xác định rõ ràng thêm. Có đúng là chỉ cần đỡ được một chiêu của các hạ mà không hao tổn gì, lúc đó các hạ sẽ không ngăn cản ta đem đệ tử của người đi?" Đỗ Vũ bỗng trầm giọng nói ra từng chữ.

"Không sai. Chỉ cần đỡ được một chiêu của Hàn mỗ mà không việc gì, cho dù các hạ có muốn đưa học trò của ta đến Thánh Đảo thì ta cũng không phiền lòng. Nhưng nếu ngay cả một chiêu của ta cũng không đỡ được, lúc đó ba vị tới đây sao thì cứ trở về như vậy đi." Hàn Lập cười khuây rồi lạnh nhạt trả lời.

"*Vậy đạo hữu ra tay đi.*" Đỗ Vũ vẫn giữ vẻ mặt âm trầm thốt lên.

Hàn Lập nghe vậy, gương mặt vẫn cười cợt. Sau khi hấn quát khê một tiếng "*tốt*", cả người vẫn đứng im nhưng sau lưng bỗng tỏa ra ánh sáng vàng chói mắt. Tiếp đó là một cái pháp tướng ba đầu sáu tay rực rỡ xuất hiện.

"*Lớn*". Hàn Lập quát khê.

"*Phốc véo*", một cơn lốc phóng vọt lên từ trên thân của pháp tướng.

Mà sáu cánh tay vàng rực của pháp tướng cũng chấp lại niệm thần chú. Trên người nó vang lên những tiếng sấm, từng tia sét màu vàng lượn lờ khắp toàn thân, đồng thời cơ thể của nó cũng mau chóng lớn lên.

Mới chớp mắt nó đã hóa thành một quái vật cao đến bảy tám mươi trượng.

Những con mắt trên ba cái đầu đồng loạt trợn ngược, một bàn tay to như cả gian phòng của nó chậm chạp quạt về hư không trước mặt. Nhìn bàn tay không lồ chậm chạp lạ thường, thế nhưng khí tức khủng bố mà nó tỏa ra làm cho không gian phía trước trở nên nát vụn.

Đỗ Vũ vẫn lẳng lặng đứng ở phía trước. Khi thần niệm của hắn chạm phải làn khí tức khủng khiếp này sắc mặt liền trở nên méo mó. Hắn không nói hai lời, một tay đưa lên vỗ nhẹ ra sau gáy, há miệng phun ra một vật được bao phủ trong làn hào quang màu trắng. Hóa ra đây là quyển sách bằng ngọc lớn cỡ một tấc.

Mà tay khác lại run lên thả làn sương mù màu trắng cuộn cuộn. Một lúc sau, làn sương liền hóa thành một cái nghiên mực trắng nõn như ngọc.

Bên trong nó còn có hào quang màu bạc sền sệt, thật giống như một loại chất lỏng không biết tên tô điểm thêm cho cái nghiên vậy.

Hai vật này vừa được thả ra đã bay lượn lơ quanh đầu của người thanh niên áo trắng. Một cái tỏa ra hào quang ngũ sắc, cái còn lại thì phun ra vô số ký hiệu màu bạc lơ mờ.

Cả hai vật này, một cái nhất định không phải loại Thông Thiên Linh Bảo tầm thường, mà cái kia chính là một mảnh vỡ của Huyền Thiên Chi Bảo vô cùng quý hiếm.

Hàn Lập đứng phía xa thấy hai kiện đồ vật liên tỏ vẻ ngạc nhiên, sau đó lại khẽ hừ lạnh.

Chỉ khác là bàn tay không lộ màu vàng khẽ run lên, trên từng tác da thịt hiện ra từng đốm linh văn màu bạc. Tiếp đó trên bề mặt ngoài của nó liên biến hóa thành hơn mười cái pháp trận bằng linh văn có lớn có nhỏ.

Ngay sau đó bàn tay phát ra những âm thanh vù vù, năm ngón tay đồng thời hóa lớn, từng vệt hào quang lượn lơ, sau cùng nó lại chuyển thành màu tím vàng.

Trong nháy mắt, một cỗ linh áp mạnh mẽ hơn so với trước đó đến ba bốn lần theo lòng bàn tay truyền ra rồi hùng hổ áp về phía dưới.

Lúc này, Đỗ Vũ đang muốn điều khiển hai bảo vật đang lơ lửng trên đỉnh đầu. Nhưng khi thần niệm vừa cảm ứng được cỗ linh áp đang bức đến, thân hình hắn run lên, hai chân không tự chủ được mà lão đảo bước lùi về phía sau, sắc mặt tái nhợt, cặp mắt ánh lên nỗi sợ hãi cực kì.

Cho dù hắn có tu vi Hợp Thể Hậu Kỳ Đại Thành, nhưng cỗ linh áp này khiến hắn có cảm giác quỷ quái là chỉ cần vừa mới giao đấu đã bị cỗ áp lực ép cho nổ tung.

"Không, đây không phải là thần thông của tu sĩ Hợp Thể Hậu Kỳ. Là Đại Thừa! Chỉ có tu sĩ Đại Thừa mới có thể có thần thông đáng sợ như vậy." Dường như đúng lúc này gã thanh niên áo trắng mới kinh hãi hiểu được. Hắn hoảng sợ kêu to, có điều dưới sự áp chế của linh áp mà Hàn Lập tỏa ra thì chỉ thấy cái miệng hắn nhúc nhích nhưng không hề nghe được âm thanh nào.

Chương 2198: Xôn xao hai tộc

"Liều mạng! Hạo Nhiên Thánh Tượng."

Mặc dù trong nội tâm sợ hãi tới cực điểm, nhưng thấy bàn tay lớn màu vàng trên không trung không kia không hề có ý định nương tay thì Đỗ Vũ cũng chỉ có thể hét lên một tiếng.

Hai tay bắt pháp quyết, ngay lập tức trên đỉnh đầu hắn khai mở, một Nguyên Anh màu trắng cao nửa xích đi ra.

Nguyên Anh này có gương mặt của Đỗ Vũ. Vừa mới hiện ra, mang trên mặt vẻ lo lắng, nguyên anh há miệng phun ra một ngụm máu có ánh vàng rực rỡ. Máu vừa bị phun ra thì gương mặt tuần tú trẻ tuổi của Đỗ Vũ ở phía dưới lập tức bị khô quắt lại ba phần, già đi cả chục tuổi so với lúc trước, mà ánh mắt cũng trở nên đờ đẫn.

Lúc này, đầu vai của Nguyên anh Đỗ Vũ lay động, vàng sáng màu trắng bên ngoài thân đại phóng, biến thành một bạch sắc nhân ảnh mờ hồ cao sừng sững trên không trung.

Thân ảnh khổng lồ này giống hệt với Chân thân, nhưng khuôn mặt mờ hồ, chỉ có thể thấy dưới hàm có ba sợi râu dài, thân mặc một bộ nho bào màu trắng, đầu đội mũ nho sinh, tất cả đều là hư ảnh nhưng lại tản mát ra một cỗ Thuần Dương chi khí khó diễn tả.

Hư ảnh nho sinh này lảng lảng đứng trong hư không, không hề nhúc nhích, giống như tử vật.

"Phốc" một tiếng, Đỗ Vũ ở phía dưới đột nhiên điểm vào hư không một cái.

Đoàn máu huyết màu vàng kia nổ tung lên, sau đó hóa thành một kim sắc phù văn, lóe lên một cái rồi chui vào bên trong thân ảnh nho sinh cao lớn.

Một màn quỷ dị lập tức xuất hiện.

Trên bề mặt nho sinh lập tức lưu chuyển từng đạo tinh quang, cuối cùng huyền hóa ra một gương mặt nho sinh có hai mắt đang nhắm nghiền, thần sắc vô cùng uy áp.

Linh áp khủng bố trong không trung nhện nhạo một hồi.

Bàn tay Tử Kim không hề lúc này đã tới cách nho ảnh chừng bảy, tám trượng, năm ngón tay chụp xuống.

Dưới áp lực khủng bố đang phủ xuống, thân ảnh nho sinh run lên một chút, trở nên hư ảo hơn một chút nhưng cũng không bị tán đi.

Mà sau đó, hai mắt đang nhắm nghiền của Nho gia Thánh tượng chợt mở ra, chỉ thấy một đôi đồng tử trong suốt, lấp lánh, sau một tiếng "hừ" nhẹ, tay áo phất lên, hướng không trung trước người đánh một chưởng.

Ngay tức khắc, từ trong tay áo có một cỗ sương mù màu trắng cuộn cuộn đi ra, đón gió ngưng tụ lại, biến thành một bàn tay lớn màu trắng, lập tức cùng bàn tay Tử Kim hung hăng đụng chạm một chỗ.

Nho tượng lại tiếp tục thò ra bàn tay còn lại, Thiên Địa nguyên khí lập tức quay cuồng, bỗng nhiên một đoàn bạch quang chói mắt xuất hiện, sau đó trong lòng bàn tay lập tức xuất hiện một cây bút lông ngũ sắc.

"Oanh", một âm thanh kinh thiên động địa vang lên.

Bàn tay màu trắng và bàn tay Tử kim va chạm tại một chỗ khiến cho không gian xung quanh kịch liệt chấn động, thậm chí toàn bộ màn sáng cũng run rẩy.

Bàn tay Tử kim cũng không hề có ý dừng lại, lấy một uy năng không thể nào ngăn cản, lập tức đẩy lùi bàn tay màu trắng kia rồi lại tiếp tục chụp xuống.

Nhưng chỉ cần một chút thời gian ngăn cản ngắn ngủi này, hai pháp bảo đang quay tròn trên đỉnh đầu Đỗ Vũ "vèo" một tiếng, lập tức bay ra phía trước người hắn, lại tiếp tục quay tít một vòng, trên thân tỏa ra hào quang mờ mịt.

Cánh tay của Thánh tượng khẽ động, ngũ sắc tuyệt bút run lên, điểm vào nghiên mực một cái, trên ngọn bút lập tức dính một thứ nước lỏng không rõ tên, sau khi ngòi bút co lại một chút thì lập tức điểm tới ngọc sách đã mở ra.

Sau một hồi âm thanh phạn âm khác thường vang lên, trên Ngọc sách, một vầng sáng ngũ sắc đại phóng, một đám phù văn màu bạc lớn từ đó tuôn ra, bay lên trên bầu trời, sau đó hội tụ thành một chữ "Nho" lớn màu bạc lập lòe.

Bàn tay Tử kim lại lóe lên lần nữa, năm ngón tay chụm lại, bắt lấy chữ "Nho" cực lớn đó.

Từ chữ "Nho" khổng lồ phát ra một hồi âm thanh ông ông, toàn bộ Thiên Địa nguyên khí bên trong màn sáng lập tức điên cuồng hướng về phía chữ "Nho" cực lớn đó tụ lại.

Hai màu quang hà vàng bạc trên không trung xuất hiện, bàn tay Tử kim khổng lồ lập tức bị cản lại, không thể tiếp tục ép xuống nữa.

"Có ý tứ! Nhưng bằng với thần thông này mà nghĩ có thể tiếp được kích này của ta sao, chưa đủ đâu." Hàn Lập thấy một màn này thì không khỏi cười một tiếng.

Dứt lời, một ngón tay của hắn nhẹ nhàng điểm về phía xa một điểm.

Một đạo pháp quyết gần như trong suốt bắn ra, năm ngón tay Tử kim run lên, linh văn màu bạc ngưng tụ lại trên đầu ngón tay, sau đó trên các ngón tay lập tức xuất hiện vân trận huyền ảo, từ đó bộc phát kim quang chói mắt.

Năm quang cầu chói mắt màu vàng vừa hiện ra lập tức điên cuồng lớn lên, chỉ sau mấy hơi thở đã có đường kính hơn một trượng, sau đó cùng hợp lại thành một thể.

Kim quang chói lòa, một vòng xoáy khổng lồ màu vàng lập tức xuất hiện trong lòng bàn tay Tử kim, tự động xoay tròn.

Trong một tiếng nổ vang, áp lực khổng lồ gấp bội ban đầu lập tức âm âm hạ xuống.

Chữ *"Nho"* màu bạc mặc dù huyền diệu vạn phần, thậm chí còn được hấp thu Thiên Địa nguyên khí, nhưng dưới một kích này cũng không thể nào chống đỡ nổi.

Chỉ nghe một tiếng *"phanh"*, sau đó chữ *"Nho"* bị vỡ thành từng mảnh, tán loạn trong không trung.

Với thể không gì có thể ngăn cản, bàn tay lập tức hung hăng đánh xuống Thánh tượng.

Hư không vạn vạo một hồi, Nho tượng màu trắng lúc này sau một hồi vạn vạo cũng lập tức vỡ tan.

Một tiếng hét thảm thiết vang lên!

Tiểu nhân nguyên anh được bao bọc trong một đoàn bạch quang màu trắng hướng phía dưới bắn đi, sau một cái chớp mắt liền lập tức chui vào lại bên trong thân thể Đỗ Vũ.

Thân thể bất động của Đỗ Vũ trong nháy mắt khôi phục lại linh tính.

Nhưng vừa mới tỉnh táo trở lại, hắn lập tức há miệng phun ra mấy ngụm máu, khí tức trên người trở nên vô cùng suy yếu.

Hiển nhiên là vừa rồi khi Nho tượng bị diệt thì Nguyên anh của hắn cũng thụ thương không nhẹ!

Bàn tay Tử kim vẫn tiếp tục hạ xuống, năm ngón tay như muốn tóm gọn lấy thân thể của Đỗ Vũ.

Ngay lập tức, Đỗ Vũ chỉ cảm thấy hư không bốn phía bị xiết chặt lại, một ngón tay cũng không thể động, khuôn mặt hắn xám như tro, một tia huyết sắc cũng không có.

Đúng lúc này, bàn tay Tử kim vốn đang hạ xuống lại ngưng lại giữa không trung, không tiếp tục đi tới nữa.

Vòng xoáy màu vàng đã tiêu tán nhưng lòng bàn tay vẫn không ngừng tỏa ra uy áp, đem Đỗ Vũ giam cầm tại chỗ.

Đến lúc này, thắng bại hiển nhiên quá rõ ràng rồi.

Ở bên ngoài màn sáng, vì có màn sáng bảo hộ ngăn cản nên đám người Cốc trưởng lão không thể cảm ứng được một chiêu vừa rồi của Hàn Lập chứa bao nhiêu uy năng, nhưng thấy Đỗ Vũ gọi ra cả Thánh tượng và đám chí bảo cũng không thể tiếp nhận được một chiêu có phần hơi hợt của Hàn

Lập, dường như thực lực hai bên là một trời một vực thì ai nấy đều cảm thấy hoảng sợ.

"Đại Thừa kỳ!"

Lúc này, đám trưởng lão của Thiên Uyên thành vô cùng khiếp sợ, trong lòng đều xuất hiện cái ý niệm này.

Mà gã đại hán tóc vàng cùng phụ nhân xấu xí chúng kiến một màn này ở bên ngoài màn sáng cũng cứng họng, đầu óc trở nên trống rỗng hoàn toàn.

Cả hai biết rõ được thực lực chân chính của Đỗ Vũ cho nên khó lòng có thể tin tưởng kết quả trước mắt được. Về phần đám người Giải đạo nhân và Ngân Nguyệt thì thần sắc vẫn như thường.

Với thần thông của Hàn Lập sau khi tiến giai Đại Thừa kỳ, nếu một kích cũng không đánh được một tên Hợp Thể tu sĩ thì mới là điều không bình thường.

Lúc này, trong màn sáng, ánh mắt Hàn Lập khẽ chuyển động, cũng không nhìn Đỗ Vũ đang bị giam cầm nữa mà lập tức chuyển sự chú ý sang hai bảo vật bên cạnh hắn.

Ngọc sách cùng nghiên mực, bởi vì mất đi sự thao túng của chủ nhân mà giờ phút này quang mang tỏa ra vô cùng ảm đạm, vẫn không ngừng xoay quanh thân hình của Đỗ Vũ, dường như chúng cũng có linh tính.

Hàn Lập cũng không nói lời nào, một tay phát lên hướng tới hai bảo vật đó.

Không có dị tượng gì xảy ra, nhưng một cỗ lực lượng vô hình cực lớn lập tức đánh lên hai pháp bảo.

"Phốc, phốc" hai tiếng, hai kiện bảo vật hóa thành hai luồng linh quang bắn tới, lập tức bị Hàn Lập thu vào trong tay.

Bàn tay nắm lại.

Hai bảo vật trong lòng bàn tay hào quang không ngừng co rút, vặn vẹo không dừng, dường như muốn tránh thoát khỏi sự trói buộc của bàn tay.

Hàn Lập thấy vậy thì không tức giận, ngược lại còn vui mừng. Hai tay hợp lại, lập tức đem hai bảo vật chà xát trong lòng bàn tay.

Tức khắc, hai bảo vật phát ra một âm thanh chói tai, sau đó quang mang lập tức bị tán đi, cuối cùng chịu nằm yên trong lòng bàn tay Hàn Lập.

"Không ngờ lại dám ra tay với ta, hai vật này cứ để lại chỗ của ta đi. Chừng nào ngươi có thể tiến giai vào Đại Thừa kỳ thì tới chỗ ta mà đòi." Hàn Lập hướng Đỗ Vũ ở đối diện nhàn nhạt nói một câu rồi ngông nghênh thu hai bảo vật vào trong tay áo, một bước phóng ra, thân hình lập tức biến mất tại chỗ.

Sau một khắc, ở bên ngoài màn hào quang, không gian gần kề đám người Cốc trưởng lão đang đứng chấn động một chút, thân hình Hàn Lập lặng lẽ hiện ra.

"Hàn đạo hữu, ngươi hẳn là đã tiến giai lên Đại Thừa kỳ rồi." Lão giả tóc trắng gắt gao nhìn Hàn Lập, cuống quýt hỏi một câu.

Những người xung quanh nghe thấy lời ấy thì hai mắt cũng nhìn về bên này không chớp.

"Ha ha, là Hàn mỗ may mắn thôi. mấy tháng trước quả thực đã trùng kích bình cảnh thành công, tiến giai lên Đại thừa kỳ rồi." Hàn Lập mỉm

cười trả lời không một chút hoang mang, sau đó khí tức Đại Thừa kỳ vốn được thu liễm lập tức bùng phát.

"Oanh" một tiếng!

Một cỗ linh áp dường như có thể nghiền nát hết thầy trò ngập trong đại điện.

Một đám Hợp thể tu sĩ đang đứng trong đại điện lập tức cảm thấy trước mắt có một cỗ áp lực cực lớn đang xông thẳng tới, thân hình không thể đứng vững mà phải lui về sau mấy bước.

"Cái gì, Hàn huynh thật sự đã là Đại Thừa tu sĩ rồi? Không... cần phải... Phải nói là Hàn tiền bối mới đúng. Cốc mỗi khi trước có gì thất lễ, mong Hàn tiền bối rộng lòng bỏ qua, đừng nên trách phạt."

Lão giả tóc trắng mặc dù trước đó trong lòng đã thâm suy đoán, nhưng lúc này nghe Hàn Lập thừa nhận, lại tận mắt chứng kiến hắn thả ra khí tức khủng bố thì khuôn mặt thất sắc, thân hình vừa đứng vững đã lập tức cuống quýt thi lễ nói, thanh âm còn có chút run rẩy.

Sau đó, Kim Việt thiên sư, còn có đám Ngân Quang tiên tử và chúng trưởng lão Thiên Uyên thành đều không còn ý hoài nghi nào nữa, thân thể sau khi đứng vững thì lập tức nhao nhao vui mừng thi lễ.

Chỉ có đại hán tóc vàng và phụ nhân xấu xí, sau khi thân hình ổn định được thì thân thể cứng ngắc, trên mặt hiện lên vẻ mờ mịt, nhất thời không biết phải làm như thế nào cho đúng.

Nhưng khi bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Hàn Lập quét tới, cả hai lập tức giật mình tỉnh táo lại, đồng thời sợ hãi khom người vái chào, không còn một chút kiêu căng nào nữa.

Chương 2199: Đại lễ bắt đầu

Hàn Lập thấy vậy bèn phẩy tay nói bằng quơ:

"Từ lúc tiến cấp đến giờ ta vẫn chưa nói cho mọi người trong tộc thì sao có thể trách cứ các vị được. Thôi, mọi người hãy đứng lên đi, đừng đa lễ nữa."

"Cám ơn tiên bối đã khoan dung!"

Đám người trưởng lão họ Cốc thấy vậy mới thở phào nhẹ nhõm, đồng loạt xin lỗi rồi nói tiếp nhau đứng dậy.

Tên nam tử tóc vàng với nữ tử xấu xí kia cũng đứng dậy theo mọi người, có điều trên mặt hai tên cất cũng chẳng thấy giọt máu, có vẻ đang cực kì sợ hãi.

Hai người bọn chúng nào ngờ được là mình đã xúc phạm đến một tu sĩ vừa mới tiến cấp Đại Thừa, người là chỗ dựa cả vạn năm về sau của hai tộc Nhân và Yêu, nên có thể tưởng tượng được trong lòng bọn họ sợ thế nào

Lúc này, bàn tay màu tím vàng ở bên trong vòng hào quang đã lẳng lặng tan biến từ bao giờ. Dù chỉ bị áp lực giam cầm một chút nhưng Đỗ Vũ lại ngã bệt xuống, đến cả một lời cũng không đủ sức thốt ra được.

Hàn Lập đảo mắt nhìn thoáng qua rồi sai bảo với hai người tên tóc vàng:

"Các ngươi mang Đỗ đạo hữu đi đi. Rồi nhân tiện chuyển lời đến các vị trưởng lão trên Thánh Đảo là học trò của ta tu hành rất đổi gian nan,

không thể làm vật hi sinh cho người khác được. Sau này nếu trong tộc chúng ta có chuyện gì cần ta ra sức, lúc đó nhất định Hàn mỗ sẽ không từ chối đâu."

"Vâng, nhất định vẫn bói sẽ chuyển lời của tiên bói. Vậy hai người vẫn bói xin phép đi trước." Gã tóc vàng nuốt nước bọt đánh ực nào dám có ý kiến gì khác, vội vàng vàng khom người vâng lời.

Còn ả xấu xí đứng bên cạnh cũng một mực dạ thừa.

Hàn Lập chỉ gật đầu rồi phát tay.

Nhờ thế nên hai người này mới dám bay về bãi đã đỡ Đỗ Vũ dậy, tiếp đó liền xin lỗi mọi người rồi hoang mang rời khỏi khu điện thi đấu.

Còn việc lúc nãy Hàn Lập thu hai món bảo vật của tên thanh niên ra sao thì bọn họ càng không dám hó hé nửa câu.

Mãi đến khi bóng dáng của đám người đến từ Thánh Đảo biến mất sau khung cửa tòa điện, lúc này Hàn Lập mới cười nói với mấy người bên phía ông lão tóc trắng:

"Các vị đạo hữu thứ lỗi nhé, có việc gì cứ để mai đến chỗ ở của ta hẳn nói. Ta rời đi đã lâu rồi, lúc này phải trở về ngó qua mấy đứa học trò rồi khi khác sẽ trò chuyện nhiều hơn với các vị."

"Tất nhiên là phải như vậy. Hàn tiên bói trải qua cả chặng đường dài nên phải nghỉ ngơi thật thoải mái đã. Đợi vài ngày nữa bọn ta phải đến thăm hỏi người mới phải đạo."

"Đúng rồi, mong rằng lúc đó tiên bói đừng trách tội bọn vẫn bói đã quấy rầy nhé." Ông lão tóc bạc cùng Kim Việt thiền sư liếc mắt nhìn lẫn nhau, sau đó mới kính cẩn đáp lời.

Hàn Lập mỉm cười nhưng không nói gì, tiếp đo hấn chấp tay chào hỏi mọi người rồi mang theo đám Ngân Nguyệt rời khỏi tòa điện.

Ngân Quang tiên tử thần thờ nhìn ra cửa điện. Nàng thì thầm vài câu như tự bảo với chính mình:

"Vây là hấn đã tiến cấp Đại Thừa. Xem ra Ngân Nguyệt muội muội chọn không nhằm người rồi!"

Trong sự vui mừng của nàng mơ hồ xen lẫn chút thần thờ.

Riêng mấy người đứng gần tên tu sĩ áo đen vì ban đầu có chủ trương giao Hải Đại Thiếu cho Thánh Đảo nên giờ đây trong lòng đang cực kì lo lắng. Họ sợ rằng một ngày nào đó vị tu sĩ Đại Thừa này biết được biểu hiện của mình trước hội đồng trưởng lão ngày trước, có gì đảm bảo là người đó sẽ không tìm đến mình tính sổ đây chứ. Nếu thật sự như thế thì cuộc sống sau này của bọn họ cực kì thê thảm rồi.

Cùng lúc này khi Ngân Nguyệt theo Hàn Lập ra đến cửa điện bỗng mỉm cười rồi hỏi:

"Hàn huynh, người cứ vậy mà tha cho đám sứ giả của Thánh Đảo à? Không sợ chúng ôm hận rồi làm chuyện bất lợi cho huynh sao?"

"Với thân phận của ta lúc này mà không đi tìm chúng là chúng đã cảm ơn trời đất lắm rồi, sao còn dám có suy nghĩ gì khác chứ. Với lại thực lực chênh lệch quá lớn, chúng sẽ không có lá gan đấy đâu." Hàn Lập cười lơ đãnh.

"Nhưng không ngờ cái tên gọi là Đỗ Vũ khi nãy lại có thể biến hóa ra Thánh Tượng thì chắc hẳn không phải là loại tu sĩ Hợp Thể Kỳ tầm thường. Chẳng lẽ huynh không lo lắng sau này hấn sẽ tiến cấp Đại Thừa thành công à!" Ngân Nguyệt cười ý nhị rồi nói.

"Chưa cần biết hã có tiến cấp Đại Thừa thành công hay không, nhưng kể cả nếu hã có trở thành tu sĩ Đại Thừa Kỳ rồi cũng không đáng để ý. Đối với ta chuyện này chỉ là chuyện cón con thôi." Hàn Lập cười cười trả lời rất tự tin.

Lúc mới chỉ là tu sĩ Hợp Thể Kỳ mà Hàn Lập đã có thể tự bảo vệ mình trước tu sĩ Đại Thừa. Giờ đây tu vi của hã đã tăng hơn trước mấy lần nên tất nhiên là chẳng cần để mấy tên Đại Thừa Kỳ tầm thường vào mắt rồi.

"Chuyện này cũng chẳng trách được. Với lại thân phận của huynh thì bây giờ thật không thích hợp để dùng thủ đoạn độc ác với đám hậu bối. Nếu không rất khó tránh khỏi tổn hại đến thanh danh tiền bối Đại Thừa của mình." Ngân Nguyệt cười rộ lên.

"Ha ha, cứ cho là như vậy đi." Hàn Lập cười xuề xòa. Có điều trong lòng hã lại rất rõ ràng, nếu là sự việc đe dọa đến tính mạng thì hã sẽ chẳng màng gì đến thân phận có là tiền bối hay không. Lúc đó hã sẽ tự tay đem mầm mống gây họa này xóa sạch không còn một mảnh.

-----oooo000oooo -----

Mấy canh giờ sau, Hàn Lập đang ngồi chễm chệ trên ghế chủ tọa trong một gian phòng trên đỉnh căn lầu của hã.

Hải Đại Thiếu và Khí Linh Tử dẫn theo hơn mười tên học trò cực kỳ hưng phấn làm lễ chào hỏi.

"Đứng lên đi. Mấy năm không gặp mà tu vi của các ngươi đã tiến bộ rất nhiều, xem ra các ngươi đã không lười biếng chút nào." Hàn Lập phát tay ra hiệu cho đám người đứng dậy.

"Chúc mừng sư phó đã tiến cấp Đại Thừa! Đây chính là dịp để đệ tử tỏ lòng hiếu kính với người mà cũng chính là vinh quang to lớn của cả tộc"

chúng ta." Khí Linh Tử liền đứng dậy rồi cung kính nói với Hàn Lập.

Vốn dĩ bọn họ rất lo lắng sự việc có liên quan đến Thánh Đảo vừa rồi. Cũng bởi thế cả đám chỉ biết thập thò lo lắng ở trong lầu. Nhưng ai ngờ Thánh Đảo thì chẳng thấy đâu mà sư phụ của mình lại bỗng dưng trở về. Đã vậy còn nói cho hai người bọn chúng biết mình vừa mới tiến cấp Đại Thừa Kỳ nữa.

Đang chết đuối bỗng vớ được phao khiến cho Hải Đại Thiếu và Khí Linh Tử vui mừng như điên.

Mới mấy trăm năm không gặp, lúc này Khí Linh Tử đã tiến cấp lên Hóa Thần Hậu Kỳ, chỉ còn cách một bước nhỏ nữa là có thể tiến vào Luyện Hư.

Còn bộ dáng của Hải Đại Thiếu lại giống như vừa mới tiến vào Hóa Thần.

Trong thời gian có mấy trăm năm ngắn ngủi mà tu vi của hai người này đã tiến đến bước này là nhờ chúng có tài năng hơn người. Với lại trước khi đi xa Hàn Lập đã để lại cho chúng rất nhiều đan dược để trợ giúp.

Với sự giàu có của Hàn Lập, cho dù là những đan dược cho chúng dùng để tu luyện hàng ngày hay như các loại đan dược trợ giúp để chúng đột phá chương ngại đều đã được chuẩn bị đầy đủ. Nếu không dẫu đám học trò của hắn có tài ba cỡ nào đi nữa cũng không thể cứ một lèo thuận buồm xuôi gió đến giờ.

Hàn Lập nghe Khí Linh Tử nói xong bèn cười bảo:

"Nhờ có cơ duyên may mắn nên ta mới có thể đột phá chương ngại thành công. Nếu không phải có quy định hệ tu sĩ nào tiến cấp Đại Thừa Kỳ là cả tộc sẽ tổ chức đại lễ thì ta đã chẳng muốn ồn ã như vậy. Lúc này tin tức chính thức đã được tuyên bố ra ngoài. Như vậy các ngươi cũng không

cần làm gì to tát, chỉ cần trước khi đại lễ diễn ra, các người hãy phái người thông báo cho các gia tộc lớn để tránh cho một vài đạo hữu không thể có mặt kịp lúc là được. Lễ mừng sẽ được tổ chức vào một năm sau, địa điểm có thể là thành Thiên Uyên."

"Vâng, thưa sư phó." Khí Linh Tử và Hải Đại Thiếu đồng loạt khom người vâng lời.

"Đúng rồi, sư cô Băng Phương với con bé Bạch Quả Nhi đâu? Sao hai người bọn họ không đến đây?" Hàn Lập nhìn khắp gian phòng rồi hỏi.

"Thưa sư phó, sau khi Ma kiếp kết thúc, sư muội Bạch Quả Nhi đã trở lại trong môn nhưng mấy năm trước nàng lại kết bạn với một đám người để ra ngoài du lịch. Tuy vậy nàng vẫn thường xuyên đưa tin về. Còn sư cô Băng Phương đã một mình đi vào khu vực hoang dã từ hơn mười năm trước, cho đến nay vẫn chưa nhận được tin tức nào khác. Nhưng sư phụ cứ yên tâm đi! Trước lúc rời đi sư cô đã để lại một cái Nguyên Mệnh Đăng, đến giờ vẫn bình yên không có chuyện gì." Khí Linh Tử cẩn thận đáp.

"Khu vực hoang dã rộng lớn vô cùng, cho dù có ở lại trong đó vài trăm năm cũng là chuyện bình thường. Sư cô của các người đã quyết định như vậy thì chắc chắn là có tình toán từ trước. Như vậy ta cũng an tâm. Nhưng con bé Bạch Quả Nhi kia chỉ dựa vào một chút tu vi nhỏ nhoi mà cũng đòi đi du ngoạn, đúng là quá liều lĩnh mà. Tám thân Băng Tử của sư muội các người đã tu luyện thành công. Nếu nó xuất hiện trước mặt những tên cũng tu luyện thần thông có thuộc tính âm hàn mang lòng dạ hiểm độc thì chẳng khác nào một món ăn đại bổ giúp tăng tiến tu vi. Mau đi truyền tin, bảo sư muội của các người lập tức quay về đây." Hàn Lập nhướng mày quát lớn.

"Vâng! Đúng là đồ nhi làm việc thiếu chín chắn, con sẽ lập tức đi làm ngay." Khí Linh Tử hoảng sợ. Hắn lật đật vâng lời.

Tiếp theo hắn quay ra sau dặn dò một tên đệ tử. Tên đệ tử đó liền thi lễ với Hàn Lập rồi cung kính đi ra khỏi căn phòng.

"Nguyệt Thiên, người kể rõ mọi chuyện xảy ra trong thời gian gần đây cho ta nghe đi. Nhất là tại sao sự việc người có linh căn Ẩn Lôi lại bị tiết lộ ra ngoài? Tất cả chi tiết phải nói thật rành mạch!" Hàn Lập nhìn thoáng qua Hải Đại Thiếu rồi tỏ vẻ cười mà như không cười.

"Sự phò,.. con biết sai rồi. Thôi, chuyện này đừng bắt con kể tỉ mỉ đi!" Hải Đại Thiếu nghe được Hàn Lập hỏi vậy liền tỏ vẻ xấu hổ, lời nói cũng trở nên ấp a ấp úng.

"Hừ, trước kia ta đã dặn dò người như thế nào. Linh căn Ẩn Lôi không phải là việc nhỏ đâu, nó liên quan đến tính mạng của người chứ chẳng chơi nên việc này tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài. Kết quả thì thế nào? Người giỏi thật, thế mà đi uống rượu say rồi tùy tiện nói ra. Ha ha, nếu không phải đúng lúc ta về kịp thì chẳng phải người đã ôm đại họa rồi sao? Thậm chí còn có thể liên quan đến cả nhà sư huynh của người nữa." Hàn Lập nghiêm mặt, giọng nói cũng trở nên cực kì lạnh lùng.

"Đồ nhi biết sai rồi. Từ nay về sau nhất định sẽ không tái phạm nữa." Hải Đại Thiếu hoảng sợ, quỳ rạp xuống đất một lần nữa.

"Với thân phận tu sĩ Đại Thừa của ta thì đám người của Thánh Đảo đã bị đuổi đi dễ dàng. Nhưng linh căn Ẩn Lôi là một trong số ít thứ có tác dụng làm suy giảm sức mạnh của thiên kiếp, nếu kẻ đến tiếp theo là những tên Đại Thừa rất mạnh của các tộc khác thì người nói vì sư nên làm thế nào đây?" Giọng điệu của Hàn Lập vẫn lạnh lùng như băng, hắn nhìn chằm chằm vào Hải Đại Thiếu mà nói.

"Đồ nhi thật sự biết sai rồi. Nếu ngày sau có chuyện như vậy, thầy cứ giao đồ nhi ra đi. Đây cũng là hậu quả do đồ nhi gây ra!" Mặt của Hải Đại

Thiếu tái nhọt, không dám ngẩng mặt lên đáp.

"Đem người giao ra? Nếu làm như vậy thì mặt mũi của kẻ làm thầy này vứt đi đâu đây? Nằm mơ cũng không được! Như vậy đi, đợi sau khi lễ mừng ta tiến cấp Đại Thừa kết thúc thì người cũng lánh mặt đi một thời gian. Đợi cho sóng yên biển lặng, không còn ai nhắc tới việc này thì người hãy trở lại bên cạnh ta." Hàn Lập suy nghĩ cẩn thận một lát rồi mới đưa ra quyết định.

Chương 2200: Vạn người bái lạy

Hải Đại Thiếu nghe vậy liền hiểu là sư phụ đã giành lấy hết thầy mọi áp lực của nó. Lúc này nó cảm thấy vô cùng xúc động, bèn vội vàng bái lạy hai bái rồi im lặng đợi Hàn Lập sai bảo.

Hàn Lập gật gật đầu, sau lại bảo Hải Đại Thiếu đứng qua bên cạnh. Tiếp đó hắn chỉ về Ngân Nguyệt cùng với Giải Đạo Nhân, nghiêm giọng nói với mấy đứa học trò.

"Đây là sư cô Ngân Nguyệt của các ngươi và Giải tiên bối. Sau này các ngươi phải cư xử với họ như trưởng bối của mình. Hãy mau qua chào một tiếng đi."

"Xin ra mắt Ngân Nguyệt sư cô cùng Giải sư bá!"

"Xin chào Ngân Nguyệt sư cô tổ cùng Giải tiên bối!"

Khí Linh Tử đã sớm chú ý đến đám người Ngân Nguyệt và Giải Đạo Nhân. Ngay khi thấy Hàn Lập nói vậy nó liền dẫn đám đệ tử tiến tới chào hỏi.

Ngân Nguyệt mỉm cười khoát tay, còn Giải Đạo Nhân chỉ nghiêm mặt gật đầu.

"Đứa bé này là Chu Quả Nhi, ha ha, cái tên thật giống như Bạch sư muội của các ngươi, chỉ khác có đúng một chữ thôi. Lúc trước khi ta nghe được cái tên này cũng phải ngạc nhiên một lúc. Nhưng nó và sư muội của các ngươi không có quan hệ gì đâu, mà xuất thân của nó là ở một nơi rất xa

xôi. Sau này ta sẽ kể cho các người nghe. Hiện giờ nó sẽ tạm thời ở với chúng ta, các người cứ xem nó là sư muội của mình cũng được." Hàn Lập lại giới thiệu một chút về Chu Quả Nhi.

"Thì ra là Chu sư muội! Giá mà có Bạch sư muội ở đây thì tin là nàng sẽ rất vui cho mà xem." Nét mặt của Khí Linh Tử tỏ ra hơi ngạc nhiên, tiếp đó nó chấp tay cười ha ha với Chu Quả Nhi.

"Chỉ e là sau này Quả Nhi sẽ phải ở nhờ Hàn tiên bối một thời gian. Nếu có điều gì thất lễ, xin hai sư huynh thứ lỗi cho ta nhé." Chu Quả Nhi chỉnh chu lại trang phục rồi tỏ vẻ rất ngoan ngoãn chào lại hai người Hải Đại Thiều và Khí Linh Tử.

Hai đứa bọn nó liên tục xưng: *"không dám, không dám"*.

Thời gian tiếp đó Hàn Lập liền hỏi những sự việc đã xảy ra trong tộc lúc hấn đang bế quan.

Đặc biệt là sự việc Ma tộc đột ngột rút quân là được hấn hỏi kỹ lưỡng nhất.

Đáng tiếc là Khí Linh Tử và mấy người xung quanh đều không hiểu đầu cua tai nheo ra sao.

Bọn họ chỉ biết là vào một ngày đột nhiên các trưởng lão của thành Thiên Uyên quyết định đình chiến với Ma tộc. Mà cũng không lâu sau đó quân của Ma tộc trên địa bàn của Nhân tộc liền ồ ạt rút về Ma giới theo đường hầm không gian.

Từ đó trở đi, hai tộc Nhân và Yêu đều dễ dàng thu hồi lại lãnh thổ đã mất. Rất hiếm khi mới gặp được vài tên Ma tộc còn ngoan cố bám trụ lại.

Trong khoảng thời gian mấy chục năm gần đây, hai tộc Nhân và Yêu đều đặt công tác khắc phục tổn thất do ma kiếp gây ra làm mục tiêu đầu tiên. Nhưng nếu xem xét kĩ lại thì đây thật đúng là cục diện thịnh vượng sau hoạn nạn.

Hàn Lập cẩn thận nghe Khí Linh Tử giải thích, khuôn mặt bình ổn, trong lòng cũng đang suy nghĩ về điều gì đó.

Đợi sau khi Khí Linh Tử kể qua hết mọi chuyện, lúc này ánh mắt của Hàn Lập chợt lóe lên. Hắn cẩn thận hỏi:

"Nếu như vậy thì sau khi ma kiếp đột nhiên qua đi chưa được bao lâu, ngay lúc đó là hai vị đại nhân Ngao Khiếu và Mạc Giản Ly đều đồng loạt biệt tăm biệt tích sao?"

"Đúng vậy thưa sư phụ. Tuy tu vi của con thấp nhưng lúc hàng ngày con hay qua lại với mấy đệ tử của các vị trưởng lão ở trong thành. Nhờ vậy mà những chuyện gì phát sinh con đều hiểu hết. Sở dĩ Thánh Đảo dám trắng trợn yêu cầu thành Thiên Uyên giao sư đệ ra chắc cũng liên quan đến sự vắng mặt của hai vị tiền bối. Nếu không với uy danh của hai vị đó, cho dù Thánh Đảo không kiêng sợ thì cũng phải nhìn vào quan hệ của thầy với hai vị tiền bối kia. Làm thế nào mà dám đến tận cửa kiếm chuyện như vậy chứ." Khí Linh Tử suy nghĩ chín chắn rồi trả lời.

"Ừ, ta sẽ đi đến Thánh Đảo một chuyến. Ngoài ra có việc này người phải đi làm cho ta." Hàn Lập cười lạnh rồi nói.

"Xin sư tôn cứ nói, chắc chắn con sẽ làm thật tốt." Khí Linh Tử ngẩn ra rồi cúi đầu đáp lời.

"Đây là một phân danh sách các loại đồ vật, người giao cho môn hạ tìm kiếm và thu thập giúp ta. Ở Linh giới mấy thứ này được xem là rất quý"

hiếm, nếu các người không thể tự tay lấy được thì cứ điều tra tin tức nơi nào có nó. Khi đó tự ta sẽ có cách." Hàn Lập nghiêm trang dặn dò.

"Vâng, đệ tử xin ghi nhớ." Khí Linh Tử không dám chậm trễ vâng lời.

Giải Đạo Nhân đứng ở bên cạnh nghe hai thầy trò nói chuyện, ánh mắt khẽ động nhưng vẫn không mở miệng nói câu nào.

"Tốt, các người đi ra trước đi. Ta muốn thương lượng vài vấn đề với sư cô Ngân Nguyệt của các người." Hàn Lập gật đầu rồi ra lệnh.

Khí Linh Tử cùng Đại Hải Thiếu không dám có ý kiến nào khác. Cả hai cùng thưa "vâng" rồi dẫn theo đám đệ tử lục tục đi ra.

Chu Quả Nhi không đợi Hàn Lập nói thêm điều gì mà cũng hiểu ý tự động đi ra ngoài.

Trong khoảnh khắc, gian phòng chỉ còn lại ba người Ngân Nguyệt, Giải Đạo Nhân và Hàn Lập.

"Ngân Nguyệt, trước khi chia tay lệnh tổ nàng có được nghe Ngao Khiếu tiên bối nhắc tới điều gì liên quan đến lần mất tích này không?" Hàn Lập tỏ vẻ rất nghiêm trọng quay qua hỏi Ngân Nguyệt.

"Không có! Thực ra khi đó tổ phụ chỉ than thở về tuổi thọ của mình thôi. Mới lại muội là cháu ruột duy nhất của người thì làm gì có chuyện một chút tin tức cũng không chịu nói ra chứ. Mà lúc muội rời đi, tổ phụ vẫn không có biểu hiện khác thường nào." Ngân Nguyệt cũng tỏ vẻ đăm chiêu, nhưng giọng nói của nàng lại rất quả quyết.

"Nếu vậy sự việc tổ phụ và Mạc tiên bối mất tích chắc hẳn là có liên quan đến Ma tộc. Nhưng tin tức cụ thể ra sao thì ngay cả các trưởng lão của thành Thiên Uyên cũng không rõ. May ra chỉ có Thánh Đảo mới nắm"

được một vài chi tiết mà thôi. Xem ra lần này không thể không đi Thánh Đảo rồi." Hàn Lập sờ cằm trầm ngâm.

"Hàn huynh đừng quá lo lắng cho tổ phụ. Muội với tổ phụ cùng chảy một dòng máu, nếu người có xảy ra chuyện gì thì đâu thể nào muội lại không có cảm ứng chứ. Mà nếu gia tổ bình an thì chắc chắn là Mạc tiên bối cũng vô sự thôi." Ngân Nguyệt nhú mày suy tư.

"Dù sao thì tổ phụ với Mạc tiên bối đều là tu sĩ Đại Thừa nên đâu dễ gì gặp nạn. Ta chỉ sợ hai người đã trúng phải mưu kế nào đó của Ma tộc rồi bị nhốt lại ở đâu đó. Mà dù sao việc vây khốn hai tu sĩ Đại Thừa cũng dễ dàng hơn nhiều so với giết chết họ." Hàn Lập cũng nhăn mặt lo âu.

"Gia tổ và Mạc tiên bối đều là những người có tâm tư cực kì tinh tế. Chắc hẳn là không thể xuất hiện tình huống này rồi." Ngân Nguyệt nghe vậy không khỏi tái mặt.

"Có lẽ là do ta suy nghĩ hơi nhiều. Đợi ngày mai gặp lại mấy tên trưởng lão trong thành xem có phát hiện thêm gì không." Hàn Lập cố gắng lấy lại vẻ tự nhiên rồi nói.

Ngân Nguyệt cũng gật gật đầu, tuy vậy sắc mặt nàng vẫn còn hơi mờ mịt.

Nhưng bất ngờ Hàn Lập lại quay qua nói với Giải Đạo Nhân:

"Giải huynh, ta đã dặn dò mấy tên đệ tử lưu ý những thứ người yêu cầu rồi. Nhưng trước khi có được những thứ này, ta mong rằng đạo hữu vẫn tiếp tục giúp đỡ ta như trước đây."

"Trước khi người vượt qua khảo nghiệm ta cũng chẳng rời xa người đâu." Giải Đạo Nhân lạnh lùng đáp lời. Còn Hàn Lập nghe xong lại vui mừng như điên.

Thời gian tiếp theo Hàn Lập và Ngân Nguyệt cẩn thận bàn bạc về những vấn đề liên quan đến sự rút lui của Ma tộc và việc mất tích của hai tu sĩ Đại Thừa. Hai người cẩn thận rà soát, phân tích từng chi tiết nhưng cuối cùng vẫn không đưa ra được kết luận nào.

Thế rồi cả hai đành tạm thời bỏ qua việc này qua một bên rồi trở về một gian phòng ngồi xuống nghỉ ngơi.

Sáng tinh mơ ngày hôm sau, ông lão họ Cốc dẫn theo tất cả mọi trưởng lão có tu vi Hợp Thể ở thành Thiên Uyên đến trước cửa tháp của Hàn Lập. Trước đó họ đã sớm thông báo trước rồi.

Hàn Lập vừa nghe Khí Linh Tử bẩm báo xong liền mỉm cười.

Xem ra đêm hôm qua tất cả những trưởng lão này không ai được chợp mắt nghỉ ngơi. Nếu không thì sao họ lại có thể đến sớm được như vậy chứ?

Sau khi nghe Hàn Lập dặn dò, lúc này Khí Linh Tử liền dẫn theo mọi người đi vào trong phòng khách. Tiếp đó hắn lại đứng một bên để tiếp đãi những vị trưởng lão này.

Cuộc nói chuyện diễn ra khá bí ẩn, kéo dài từ sáng sớm đến tận giữa trưa mới kết thúc. Mãi lúc này trưởng lão họ Cốc mới dẫn mọi người đi ra.

Vài ngày sau, từ thành Thiên Uyên bắt đầu truyền ra tin tức Hàn Lập đã tiến cấp lên Đại Thừa Kỳ.

Mọi người thuộc hai tộc Nhân và Yêu ở trong thành nghe vậy đầu tiên còn tỏ vẻ khó tin, nhưng sau đó ai nấy đều vui mừng như phát điên phát dại. Tất cả liền ủa ra đường hò hét để ăn mừng sự kiện này.

Nhờ Hàn Lập tiến cấp thành tu sĩ Đại Thừa, như vậy cũng có nghĩa là cuộc sống của họ sẽ được yên ổn ở Linh giới suốt mấy vạn năm nữa.

Mà trước đây khi Hàn Lập trở thành tu sĩ Hợp Thể Kỳ cũng chính là ở thành Thiên Uyên, sau đó hắn còn ở lại trong thành Thiên Uyên thêm một thời gian nữa. Việc này càng khiến cho ai nấy đều có cảm giác vinh quang diệu kì.

Tin tức này được các thám tử truyền bá ra ngoài. Tiếp đó liền hóa thành một cơn sóng khuếch tán tràn lan khắp mọi góc ngách của hai tộc.

Đương nhiên là tin tức về đại lễ chúc mừng cùng nơi tổ chức vào một năm sau cũng được truyền bá rộng rãi.

Tất cả các thế lực dù lớn hay nhỏ trong hai tộc đều cực kì kinh ngạc. Bằng một cách nhanh nhất, họ liền phái người đi xác định độ tin cậy của sự việc này.

Người của mỗi thế lực bọn họ đều có những toan tính riêng. Nhưng khi thấy tin tức là thật, họ liền phái người tới thành Thiên Uyên. Xem ra mọi người đều nhất định phải dự đại lễ này cho bằng được.

Một số địa phương cách xa với thành Thiên Uyên cũng lập cập chuẩn bị quà mừng rồi bầu chọn ra sứ giả đảm nhiệm chuyến đi này.

Tóm lại là trong thời gian khoảng hai đến ba tháng sau đó, ở bất kỳ góc ngách nào trong địa bàn của hai tộc đều nô nức bàn tán về tu sĩ mới tiến cấp Đại Thừa. Tiếp đó mọi người liền cấp rập đi chuẩn bị cho buổi đại lễ.

Thậm chí các tộc gần đó như tộc Dạ Xoa hay Linh tộc cũng nắm được tin tức. Ngay lập tức họ cho người đi xác minh rồi phái sứ giả đến tham dự đại lễ của Nhân tộc.

Duy nhất chỉ có một điều khác thường đó là Thánh Đảo lại không có chút phản ứng nào. Dường như bọn họ rất lãnh đạm với việc trước mắt, từ đầu đến giờ vẫn chưa có phản ứng nào được đưa ra.

Mà không chỉ có những thế lực lớn nhỏ của hai tộc. Rất nhiều tán tu có tiếng tăm lừng lẫy lâu nay vẫn một mình tu hành đều đồng loạt xuất quan. Tất cả đều nô nức kéo về thành Thiên Uyên.

Bởi theo như thường lệ, trong buổi đại lễ mỗi tu sĩ Đại Thừa mới tiến cấp đều giải thích những kinh nghiệm đột phá chương ngại của mình cho tất cả mọi người. Việc này đối với những tu sĩ đang muốn đột phá hoặc đã bị gò bó không biết bao năm chính là cơ hội cực kì quý hiếm.

Nói không chừng sau khi nghe vị mới tiến cấp kia giảng xong biết đâu mình lại nhận ra được những nét tương đồng trong sở học, thế rồi lại dễ dàng phá bỏ chương ngại cũng nên.

Chuyện này đã từng xảy ra ở một vài lần đại lễ trước đó rồi!

Chương 2201: Sứ giả và lễ vật

Đối với người phàm, nếu nói một năm là ngắn cũng không ngắn lắm, mà nói là dài cũng chẳng dài là bao!

Nhưng với những tu sĩ thường xuyên bế quan trường kỳ mà nói, thời gian một năm trời chỉ là cái chớp mắt ngắn ngủi mà thôi.

Sau khi tin tức Hàn Lập tổ chức lễ mừng được truyền ra, các tu sĩ ở một vài khu vực quanh đó bắt đầu lục tục như kiến kéo nhau đổ về thành Thiên Uyên.

Càng gần đến ngày tổ chức, số lượng tu sĩ xuất hiện ở xung quanh thành Thiên Uyên lại càng thêm đông đúc, hơn nữa một vài tu sĩ mạnh mẽ của Yêu tộc ở xa cũng đã xuất hiện.

Một số tu sĩ có thể trực tiếp đi vào trong thành, mà có số lại tìm vài dải núi gần thành để hạ trại.

Đến khi còn khoảng nửa tháng nữa là vào ngày đại lễ, lúc này những tu sĩ ồ ạt giống như thủy triều tràn về thành Thiên Uyên. Hầu như ngày nào số lượng cũng lên tới khoảng mười vạn người. Làm cho tòa thành lúc bình thường trong có vẻ trống trải trở nên đông đúc và náo nhiệt phi thường.

Mà những tu sĩ ở trong thành cũng nhân dịp này tạo mối quan hệ với các tu sĩ nổi danh khác, hoặc là thường xuyên tổ chức những hội giao dịch nho nhỏ để cùng nhau trao đổi tài nguyên tu luyện.

Mà thành Thiên Uyên cũng không cam lòng chịu lạc hậu so với bọn họ, cứ mỗi năm đến sáu ngày là họ lại tiến hành tổ chức một cuộc đấu giá chính thức.

Ở trong mỗi lần như vậy, các loại bảo vật quý hiếm cùng với những tài nguyên đặc biệt xuất hiện rất nhiều lần. Thậm chí mới có mấy ngày mà các trưởng lão của thành Thiên Uyên đã có thu hoạch trong hội đấu giá. Hầu hết đều là những loại linh dược hoặc bảo vật mà lúc bình thường không cách nào tìm kiếm được. Điều này khiến cho bọn họ ai nấy đều hí hửng không thôi.

Chỉ còn mấy ngày nữa là đến thời điểm đại lễ, các tu sĩ ở những dải núi xung quanh cũng bắt đầu tiến ào ạt đổ vào thành. Cho dù lúc thường thành Thiên Uyên rộng lớn vô cùng, nhưng với số lượng nhiều tu sĩ trung cấp và cao cấp như vậy thì cùng dân trở nên chật trội.

Các nơi ở đã kín hết chỗ, thậm chí còn xuất hiện một vài trường hợp có tu sĩ không thể tìm ra được nơi dừng chân nữa.

Ngay khi biết được việc này, thành Thiên Uyên liền không dám chậm trễ. Họ liền thương thảo rồi quyết định đem ra một vài tháp đá vốn là chỗ ở của thủ vệ, lại còn mở cửa một số kiến trúc bí mật dưới lòng đất cho người ngoài vào nghỉ ngơi. Ngoài ra chỉ trong một đêm, họ còn dựng các tòa điện dừng chân ở những nơi hẻo lánh trong tòa thành.

Kể từ đó, cuối cùng họ cũng miễn cưỡng giải quyết được vấn đề ăn ngủ trong thành Thiên Uyên.

Đương nhiên vì có nhiều tu sĩ ở phương xa mang theo những tính cách khác nhau, nên các loại sự tình phiền toái cũng liên tiếp xảy ra. Nhưng các trưởng lão trong thành đều không phải là kẻ đầu đường xó chợ, sau một hồi ra tay can thiệp, các vấn đề này liền được giải quyết ổn thỏa.

Thực ra trong lòng ai cũng hiểu, đại lễ chúc mừng tu sĩ Đại Thừa dù có lớn thế nào thì cũng không thể đủ cho nhiều người như vậy tham gia. Trong một trăm người bọn họ thì chưa tới một người được tham dự dịp lễ này. Hơn phân nửa bọn họ đều mong muốn kiếm cho mình một dịp cơ duyên mà thôi.

Tất cả bọn họ đều hiểu, có thể gom được nhiều tu sĩ trung cấp và cao cấp về một chỗ như vậy, chỉ sợ dù vài vạn năm sau cũng chưa chắc có được lần thứ hai.

Chỉ cần đầu óc sắc bén một chút, nói không chừng còn có thể bắt lấy một cơ duyên nào đó cho mình. Tỉ như bái một người nào đó làm sư, trực tiếp gia nhập vào một môn phái lớn, hoặc mua được linh vật từ người khác mà biết bao năm nay mình vẫn chưa thể tìm ra.

Dù bất kể kết quả cuối cùng có thể nào, nhưng đối với mọi người thì đây chính là một cơ duyên trọng đại không thể chê vào đâu được!

Một buổi sáng tinh mơ, sắc trời còn âm u tối, ở trung tâm tòa thành có một quảng trường rộng lớn không sao thấy được đầu cuối. Chẳng biết từ khi nào ở giữa quảng trường được người ta dựng lên một tòa đài trắng tinh khiết cao đến mấy chục trượng.

Ở trên đài còn có vật gì đó được người ta che bằng tấm vải màu vàng.

Cao ba bốn trượng!

Bên cạnh đó là một gã mình đẽ trần, cơ bắp cuộn cuộn, vẻ mặt lạnh lùng không chút biểu tình.

Nhưng bên dưới tòa đài lại có chi chít mấy vạn vệ sĩ mặc các màu chiến giáp khác nhau vây chặt như nêm cối.

Mà xung quanh là vài vệ sĩ bao bọc, ông lão tóc bạc phơ cùng với các trưởng lão của thành Thiên Uyên đều có mặt ở đó.

Đám tu sĩ Hợp Thể Kỳ này đều ngửa cổ nhìn lên sắc bình minh đang dần chuyển sang màu hồng, vẻ mặt ai nấy đều bình tĩnh, nhưng trong mắt như ẩn chứa thêm đôi nét kích động.

Một lúc sau, ở phía chân trời xa xa, tia sáng đầu tiên rất cuộc cũng ló ra từ trong tầng mây hồng nhạt.

"Tốt lắm, đã đến giờ rồi! Bắt đầu đánh chuông đi!" Hai mắt của Cốc trưởng lão lóe sáng. Lão quay lại dùng giọng nói trầm trầm ra lệnh cho người lực sĩ.

"Vâng"

Người lực sĩ đỡ dẫn đáp lời. Tiếp đó bàn tay to lớn của hắn vươn ra, kéo tấm vải xuống để lộ ra hình ảnh chân thực của vật được che bên trong.

Đúng là một chiếc chuông lớn màu bạc đang tự động lơ lửng trong không trung. Mặt ngoài của nó được trải rộng bởi những linh văn ngũ sắc đẹp lộng lẫy, thoạt nhìn còn có vẻ hết sức thần bí.

Năm ngón tay của người lực sĩ mở rộng, hào quang vàng rực chợt lóe lên, trong tay liền xuất hiện thêm một cây chùy màu vàng dài đến cả trượng.

Bả vai khê động.

Hai tay của lực sĩ túm chặt lấy cây chùy, xoay tròn một vòng, rồi đột nhiên đập mạnh lên bề mặt chiếc chuông bạc.

"Boong"

Nơi cán chùy đập vào chốt lóe lên một vòng sáng màu bạc, thế rồi hướng ra bốn phương tám hướng bên ngoài mà khuếch tán đi.

Ở trong màn hào quang, những linh văn ngũ sắc trên bề mặt chiếc chuông như sống lại, chúng bắt đầu lúc nhúc bay lượn ra ngoài, bao bọc lấy toàn bộ tòa đài.

Mà tiếng chuông kia lại càng kì dị hơn nữa, mới lúc đầu còn không đáng là gì, nhưng càng về sau thì âm thanh càng vang lớn, càng đi xa lại càng đinh tai nhức óc.

Trong khoảnh khắc này, ở bất kỳ ngóc ngách nào của thành Thiên Uyên cũng đều có thể nghe được tiếng chuông vang.

Kể cả ban đầu người ta không mấy để ý đến nó.

Nhưng tiếng chuông cứ truyền đến liên miên không dứt, thì cho dù là người đang ngồi tu luyện, hay những ai đang quây quần cả đêm với bằng hữu của mình cũng đều trở nên bất ngờ. Có người còn thất thanh gọi lên:

"Là Chấn Thiên Chung! Lễ mừng bắt đầu rồi!"

Không ít kẻ không nói lời nào bước ra khỏi cửa. Cũng có vài người khác lại quay qua đợi người quen của mình rồi cùng vội vàng đi ra.

Tất cả bọn họ đều theo hướng tiếng chuông mà đi.

Nhưng những tu sĩ bậc trung bình thường ở nơi khác đến thành Thiên Uyên chỉ to ra vẻ mặt tiếc nuối, còn lại vẫn chưa có hành động gì khác.

Tiếng chuông liên tiếp không ngừng, ngân lên suốt chín chín tám mươi một lượt mới chịu dừng lại.

Lúc này, một vài tu sĩ đã tiến về gần quảng trường, nhưng khi nhìn thấy ở trung tâm là phần lớn số vệ sĩ và các trưởng lão của thành Thiên Uyên, ai nấy đều tỏ ra ngạc nhiên.

Ông lão có bộ tóc bạc phơ thấy vậy bèn mỉm cười, bờ môi khẽ động, tựa như đang truyền âm cho ai đó.

Ngay lập tức, những quang trận xung quanh quảng trường chớp động, rất nhiều các giáp sĩ từ giữa tuôn ra tạo thành một vòng bảo vệ, làm cho các tu sĩ khác đều bị ngăn chặn ở phía bên ngoài.

Thấy nhiều giáp sĩ đột nhiên xuất hiện như vậy, những người quanh đó đều cảm thấy kinh ngạc, nhưng không có ai mạo muội làm ra điều gì.

Cùng lúc đó, đội hình của các giáp sĩ xung quanh đài cao chợt biến đổi, để lộ ra hơn mười khoảng trống ở giữa.

Trong trung tâm của khoảng trống đột nhiên hiện ra thêm hơn mười tòa truyền tống trận tạm thời.

Những tu sĩ đứng phía xa thấy các pháp trận này, không ít kẻ cảm thấy kinh ngạc. Họ ngần ngợ dáo dác nhìn người khác xung quanh, nhưng chẳng có ai hiểu nổi chuyện gì đang diễn ra trong kia.

"Chắc là Hàn tiên bối cũng đang bắt đầu rồi. Nếu thời gian không ăn khớp thì sẽ không thể hoàn thành việc kia như đã nói. Như vậy thì đại lễ sẽ không tránh khỏi bị sai sót." Ngân Quang tiên tử nhìn về bốn phía quảng trường, lúc này người đến tham dự càng lúc càng nhiều, khiến cho lòng nàng cảm thấy hơi bất an.

"Uy năng của tu sĩ Đại Thừa không phải là thứ mà chúng ta có thể tưởng tượng. Một năm trước Hàn tiên bối đã dẫn dò chúng ta thì tất nhiên

là không có sai sót gì rồi. Ngân Quang đạo hữu hãy yên tâm đi." Ông lão tóc trắng mỉm cười trấn an.

"Hàn tiên bối chính là tu sĩ Đại Thừa thứ ba của hai tộc chúng ta. Việc con con này tất nhiên sẽ không làm khó được người rồi."

Chỉ là lúc trước Hàn tiên bối dẫn chúng ta lấy đi gần một phần ba tích trữ của bản thành. Tuy chỉ là những tài liệu luyện khí thông thường, nhưng số lượng như vậy quả thực là không nhỏ." Người mặc áo đen ở bên cạnh cười khò.

"Ha ha, số lượng tuy nhiều nhưng cũng chỉ là loại tài liệu tầm thường thôi, chỉ cần bỏ ra một chút thời gian là có thể thu thập trở về. Nếu dùng chúng mà kết được một mối thiện duyên với Hàn tiên bối thì số tài liệu đó có đáng là gì đâu." Ông lão có mái tóc trắng tinh lắc đầu cười ha hả.

"Ha ha, lời nói của Cốc huynh thật không sai. Xem ra trong mấy chúng ta chỉ có Cốc đạo hữu mới có con mắt nhìn xa hơn người." Kim Việt thiền sư ở gần đó tùm tùm cười.

-----=====000=====

Trong một tòa tháp được xây bằng đá, Hàn Lập đang nhắm mắt dưỡng thần. Nhưng toàn thân hình của hắn bị bao phủ bởi một ngọn lửa màu tím vàng, hơn nữa nó còn chuyển động không ngừng.

Đến lúc âm thanh của tám mươi một tiếng chuông không truyền vào tai nữa, vẻ mặt của Hàn Lập hơi động, hai con mắt cuối cùng cũng mở ra, rồi mỉm cười tự nhủ:

"Thời gian vậy mà thật đúng lúc, vừa kịp tạm thời tế luyện xong, chắc cũng đủ để dùng cho lần đại lễ này rồi."

Vừa dứt lời!

Một tay của Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, ngọn lửa tím vàng trên thân chợt tan đi, đồng thời hắt há miệng phun ra một ngọn lửa màu bạc khác.

Mà trong làn sáng màu bạc, một ngọn núi ba màu như ẩn như hiện, nhưng nếu nhìn kĩ thì ngọn núi này như không phải là thực thể như bình thường.

Hàn Lập ngấm nhìn ngọn núi trong làn lửa, khuôn mặt lộ ra nét vừa lòng, cánh tay khẽ nâng nhẹ ra vật phía trước.

Ngay lập tức ngọn lửa trở nên chớp động, còn ngọn núi nhỏ lại bộc phát hào quang chói mắt. Nhưng chỉ một thoáng sau, đột nhiên thân hình của Hàn Lập biến mất không thấy đâu nữa.

Ngay sau đó, ở không trung cao mấy ngàn trượng bên trên quảng trường chợt dao động. Một đoàn ánh sáng màu bạc lóe lên, tiếp đó là ngọn núi ba màu nhỏ cỡ một tác bất ngờ hiện ra.

"Ừng..." Một tiếng sét ngay giữa trời xanh!

Bên ngoài ngọn núi ba màu liền tỏa ra những tia chớp màu vàng lượn lờ, thế rồi nó bắt đầu điên cuồng lớn lên. Sau vài cái chớp động, nó đã hóa thành hơn trăm trượng, lại còn tỏa ra khí tức vô cùng khủng bố khiến lòng người tê tái.

Bên cạnh ngọn núi ba màu khẽ động, thân hình của Hàn Lập liền hiện ra ngay gần đó. Hắn cúi đầu nhìn xuống biển người chật cứng phía dưới quảng trường, khoe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười thần bí. Tiếp đó lại nhìn về ngọn núi trước mặt, rồi há miệng thổi ra.

Một đoàn tinh khí xanh biếc liền bay ra, chợt chớp lóe, rồi chìm ngấm mất hút vào trong đó.

Ngọn núi ba màu lập tức chuyển động xoay tròn, mặt người của nó tuôn ra những kí hiệu ba màu, đồng thời còn tản ra một cỗ khí tức khủng bố khiến cho ai nấy đều phải run sợ.

Lập tức khắp bốn phương tám hướng trên bầu trời vang lên từng tiếng sấm rền. Tiếp đó thiên địa nguyên khí khắp nơi chợt dao động điên cuồng, rồi hóa thành từng đám mây ngũ sắc cuộn cuộn kéo về phía quảng trường.

Ngọn núi ba màu tỏa ánh sáng màu bạc chói lóa, nó đem toàn bộ thiên địa nguyên khí cuốn vào, thể tích cũng đang điên cuồng phóng lớn lên.

Chương 2202: Hắc Kiêu Vương

Trong màn ánh sáng, từng tiếng nổ long trời lở đất phát ra. Một ngọn núi chọc trời đến cả vạn trượng thành linh xuất hiện trong không trung.

Mặt đáy của ngọn núi rộng đến cả trăm vạn dặm, bóng đen của bó hầu như che kín cả khu vực trung tâm thành Thiên Uyên.

Tất nhiên với động tĩnh lớn như vậy thì không thể nào những người đang đứng dưới quảng trường không phát hiện ra được. Rất nhiều người giật mình nhìn lên trời cao, nhưng đập vào mắt họ chỉ là một mảng của ngọn núi đen sì mà thôi. Ai nấy đều tỏ vẻ ngạc nhiên ngơ ngác.

Không phải là những tu sĩ đang tham gia đại lễ chưa từng gặp qua ngọn núi nào lớn như vậy. Nhưng nếu là ngọn núi tự động lơ lửng trong không trung thì tất nhiên lại là một việc khác hoàn toàn.

Huống chi chỉ mới giây lát trước đó thôi, trong không trung làm gì có vật nào đâu.

Mà ở những nơi xa hơn, chính là những người bị chặn lại ở phía bên ngoài quảng trường đang cực kì kinh hoảng. Nhờ đứng ở xa mà họ có thể nhìn thấy toàn bộ hình dáng của ngọn núi ba màu phía trước.

Chính vì vậy lại khiến họ cảm thấy giật mình nhiều hơn, vì thật bất ngờ là nửa trên ngọn núi không lồ được xây dựng rất nhiều căn lầu các. Hơn nữa trên đỉnh ngọn núi còn được che khuất bởi một màn mây màu trắng mong manh, dường như phía sau còn có thêm thứ gì đó mà họ không thể nhìn thấy.

Một số tu sĩ ở dưới không thèm để ý đến đám vệ sĩ trong quảng trường nữa mà cứ thế bay thẳng lên ngọn núi ở trên cao.

Lúc này làn sáng màu bạc trên ngọn núi khổng lồ đã tắt đi, nó cũng thôi không bành trướng về độ lớn thêm nữa.

Hàn Lập vừa thấy những tu sĩ đang bay về ngọn núi, khuôn mặt hơi mỉm cười, một tay liên bấm niệm pháp quyết.

Vô số ký hiệu phía ngoài ngọn núi chọt lóe lên. một tầng cấm chế trong suốt chọt hiện ra, đem toàn bộ không gian vài dặm quanh ngọn núi che kín mít lại.

"Phanh, phanh..." Những tu sĩ đang bay về phía này lập tức thấy trước mặt mình lóe sáng rồi bị hất ngược ra bên ngoài.

Những tu sĩ này liền nhanh chóng ổn định lại thân hình, hai mắt ngơ ngẩn nhìn nhau, nhưng không ai dám làm ra hành động liều lĩnh nào khác.

Mọi người đều thâm hiểu, chắc chắn là ngọn núi khổng lồ này có liên quan đến vị tu sĩ Hàn Lập mới tiên vào Đại Thừa Kỳ kia. Một khi xúc phạm phải người đó chẳng phải là tự mình tìm đường xuống âm phủ hay sao?

Đúng lúc này, trong ngọn núi bỗng truyền đến một giọng nói:

"Được thấy nhiều đạo hữu cùng tới dự lễ mừng cho Hàn mỗ, thật là nổi vinh hạnh cho kẻ hèn mọn này. Hễ là người đủ tư cách đều có thể thông qua truyền tống trận để tiến vào đây. Hàn mỗ sẽ ở tại đỉnh ngọn Đại Thừa Tiên Thai đợi các vị đạo hữu đến."

Giọng nói vừa vang lên vừa rồi đúng là của Hàn Lập!

Thật chẳng biết vừa nãy hẳn dùng loại thần thông nào, tuy giọng điệu không vội cũng không lớn, nhưng tất cả mọi người đang tham dự đại lễ đều nghe thật rõ ràng bên tai, giống như có ai đó đứng bên cạnh nói cho mình nghe vậy.

"Hàn tiên bói!"

"Chính là Hàn lão tổ đích thân truyền âm!"

Nghe được lời truyền âm, đám tu sĩ liền trở nên xôn xao. Tiếp đó bọn họ liền kéo nhau đi xuống quảng trường phía dưới.

Cùng lúc đó, dưới sự duy trì trật tự của các giáp sĩ, một số tu sĩ đến tham dự đại lễ được xếp thành mười đội rồi tiến về các tòa truyền tông trận ngay giữa quảng trường. Sau khi hào quang chớp lên, bọn họ liền biến mất không thấy đâu nữa.

Thì ra các tòa lầu các chi chít trên ngọn núi ba màu chính là hơn mười điện truyền tông được bố trí ở những chỗ khác nhau.

Những tu sĩ vừa được truyền tông liền hiện ra ngay giữa cung điện, rồi dùng ánh mắt tò mò quan sát bốn phía xung quanh.

Trong gian điện, một đám người hầu mặc quần áo màu trắng đã đợi sẵn, họ liền đi về những tu sĩ thi lễ rồi dùng thái độ không siểm nịnh cũng chẳng kiêu ngạo nói:

"Mời chư vị tiên bói theo ta. Văn bói sẽ dẫn các vị đi thẳng tới nơi tổ chức lễ mừng trên đỉnh núi."

Nhưng người mới đến thấy những người hầu áo trắng này chỉ có tu vi Kim Đan hoặc Nguyên Anh thôi, cũng không cần quá để ý làm gì. Họ liền

đi ra khỏi tòa điện, rồi dọc theo một đường nhỏ ngoằn ngoèo đi về phía đỉnh núi.

Những người hầu áo trắng này chính là đệ tử của Khí Linh Tử đảm nhiệm, ngoài ra còn có thêm một vài người do Hàn Lập nhờ từ đám người Cốc trưởng lão.

Mặc dù bọn họ có tu vi không cao, nhưng lúc này chỉ phải làm công việc của đám người hầu nên cũng không quá khó khăn. Trong nháy mắt, khi cự sơn hình thành thì bọn họ cũng được Hàn Lập làm phép truyền tống tới trung tâm đại điện.

Quang hà trong truyền tống trận chớp động không ngừng, càng lúc càng có nhiều bóng người đi vào trong đại điện.

Cứ mỗi một nhóm người đến lại có một gã người hầu trực tiếp dẫn họ lên núi.

Đám tu sĩ cứ dọc theo sơn đạo mà đi về phía trước. Trên đường đi không những thấy những lầu các được làm từ ngọc được điêu khắc vô cùng tinh xảo mà còn có vô số kỳ hoa dị thảo trải rộng hai bên đường lên núi. Xa xa, trong phong cảnh tú lệ như tranh, có thể thấy có cả linh cầm, linh thú nhàn nhã đi lại, trong đó thậm chí còn có không ít dị thú trong lời đồn.

Một đám tu sĩ thấy một cảnh như vậy thì trong lòng vô cùng tò mò, không nhịn được bèn tiến về phía đó để nhìn cho kỹ. Nhưng ngay khi bọn họ vừa bước ra khỏi sơn đạo thì cảnh sắc lập tức trở nên mơ hồ, cả người bị một tầng sương trắng bao phủ, lại có cảm giác dưới chân trống rỗng, giống như đang lơ lửng trong không trung vậy.

Những người này quá sợ hãi, chỉ dám đứng yên tại chỗ, không dám động đậy gì. Có kẻ không kiềm chế được còn liên tục đánh ra pháp quyết,

muốn phá cấm mà ra.

Nhưng dù bọn họ có hành động như thế nào thì bạch khí ở xung quanh vẫn như trước, pháp quyết đánh ra đều biến mất trong hư không, không có chút hiệu quả nào.

Mà những người khác cũng đang ở trên sơn đạo thì chỉ thấy đám tu sĩ vừa bước chân ra khỏi sơn đạo thì thân hình cứng đờ, bất động, giống như con rối vậy.

"Ảo thuật!"

Một số người có chút hiểu biết về trận pháp biến sắc kêu lên thành tiếng khi chứng kiến một màn này.

Người hầu mặc áo bào trắng đi ở sau cùng thấy vậy thì sắc mặt ngẩn ra, nhưng không nói gì, chỉ lấy ra một lệnh bài màu bạc. Lệnh bài vừa xuất hiện trên tay liền lập tức phun ra một dải sáng ngũ sắc.

Dải sáng cuốn tới, đám tu sĩ đang bị huyền thuật không chế đều được kéo trở lại sơn đạo.

Nháy mắt, những người này chỉ thấy sương trắng tan đi, cánh sắc bốn phía lại khôi phục như thường.

Không chờ đám tu sĩ liễu lĩnh này lấy lại tinh thần, người hầu áo trắng khom người rồi nhắc nhở bọn họ:

"Các vị tiên bối. Núi này là do lão tổ lấy pháp lực và bảo vật biến ảo thành. Ngoại trừ con đường chúng ta đang đi này, tất cả những nơi khác đều có cấm chế, mong rằng chư vị tiên bối hãy theo sát văn bối, không nên liễu lĩnh rời khỏi sơn đạo. Nếu văn bối ra tay muộn một chút, chỉ sợ tình huống xấu sẽ xuất hiện."

Những người khác vừa nghe người hầu áo trắng nói như thế thì đều liếc mắt nhìn nhau, trên mặt lộ ra vẻ cười khở.

Cấm chế huyền thuật do một tu sĩ Đại Thừa bày ra, bọn họ cũng không thể đánh giá được hết lợi hại trong đó, nhưng chắc chắn một điều là không một ai ở đây có thể phá giải.

Không riêng gì những người này, những nhóm người lên núi tham gia lễ mừng phía sau cũng được những người hầu khác nhắc nhở.

Trừ một số người đặc biệt lỗ mãng ra thì cũng không có ai dám đi tới thử sự lợi hại của cấm chế cả.

Sau khi nhóm người đầu tiên lên tới đỉnh núi thì sương mù mỏng manh bao phủ đỉnh núi đều tán đi.

Trước mặt mọi người là một quảng trường lớn do bạch ngọc tạo thành, bên trên có vô số bồ đoàn màu sắc khác nhau, được trải rộng khắp nơi.

Mà ở trung tâm của quảng trường có một tháp cao chừng mười trượng, trong suốt. Tháp có bảy tầng, mỗi tầng đều có vô số linh văn xanh biếc đang chậm rãi chuyển động không ngừng.

Mà ở trên đỉnh cao nhất của tháp, một đóa sen lớn màu xanh đang trôi nổi.

Đóa sen xanh đã nở được một nửa, cánh sen xanh biếc như nước. Ở trung tâm của đóa sen có một thanh niên áo xanh đang ngồi xếp bằng, hai mắt khép hờ, khóe miệng hơi mỉm cười.

Nam tử đã xuất hiện từ trước này chính là Hàn Lập.

Ở một bên dưới chân hấn có một con thú nhỏ màu vàng đang nằm phủ phục, hai mắt tròn xoe đảo không ngừng để quan sát mọi người. Con thú nhỏ này là Báo Lân thú.

Mặc dù Hàn Lập nhắm mắt như không thấy đám tu sĩ lũ lượt kéo vào quảng trường, nhưng những người kia vừa thấy cảnh này thì từ xa đã kính cẩn thi lễ, sau đó mới theo đám người hầu đi tới một góc ở quảng trường, trật tự ngồi xuống xếp bằng.

Sau đó dòng người liên tục ùn ùn đổ về quảng trường, trước tiên đều cúi chào Hàn Lập sau đó cũng chọn cho mình một chỗ rồi khoanh chân ngồi xuống.

Trong số này có những ông già đầu tóc đã trắng tinh, cũng có những thiếu nữ chỉ chừng mười bảy, mười tám tuổi, lại có cả những người của yêu tộc trên đầu mọc sừng hay trên người đầy lông lá.

Nhưng sau khi bọn họ ngồi xếp bằng trở xuống thì ai nấy đều nghiêm chỉnh nhắm mắt dưỡng thần, không dám mở miệng cùng người bên cạnh nói to gọi nhỏ gì.

Toàn bộ quảng trường đều tĩnh lặng một cách nghiêm trang.

Quảng trường này được Hàn Lập bố trí trên đỉnh núi, mặc dù diện tích không nhỏ nhưng cũng chỉ chứa được ba tới bốn vạn người là cùng. Không bao lâu sau, bô đoàn trên quảng trường đã bị ngồi tới tám, chín phần mười rồi.

Đây là không tính tới gần trăm vạn tu sĩ không đủ tư cách nên bị ngăn cách ở bên ngoài truyền tống trận, không được lên núi.

Vào lúc đám tu sĩ tiến vào trong quảng trường, có không ít đại biểu của các thế lực mang theo vẻ mặt khác nhau cũng bắt đầu lục tục xuất hiện.

Những người này được đám người hầu áo trắng đưa tới những vị trí gần với nơi Hàn Lập ngồi nhất.

Mà trong đám sứ giả này, có một số người có hình dáng khác hẳn với hai tộc, hơn nữa hơi thở trên người cũng vô cùng quái dị. Họ chính là sứ giả của một số Dị tộc.

Nửa canh giờ sau, cả quảng trường đã không còn chỗ trống. Thân ảnh của ông lão tóc bạc, trưởng lão thành Thiên Uyên cũng xuất hiện ở lối vào quảng trường.

Lúc này, mặt trời đã lên tới đỉnh đầu, thời gian cũng đã tới giữa trưa.

"Giờ lành đã tới, lễ mừng bắt đầu!" Không gian dao động, thân ảnh của Khí Linh Tử đột nhiên xuất hiện ngay dưới chân tòa tháp, hướng mọi người ở bốn phía thi lễ rồi nghiêm nghị nói.

Vừa nói xong, một tiếng chuông du dương truyền tới, dải sáng ngũ sắc ở trong không trung chớp động một hồi, sau đó âm nhạc chợt vang lên, thậm chí còn xuất hiện những thân ảnh mờ ảo đang múa ở trong màn sáng kỳ diệu này.

Vô số đóa hoa ngũ sắc theo những thân ảnh đang múa kia bay đầy trời, hương thơm kỳ lạ mang đầy linh khí tràn ngập khắp quảng trường.

Một ít tu sĩ ngay khi hít được mùi hương này thì cảm thấy cả người sáng khoái, tinh thần khê run lên.

"Thảo Mộc Chi Tinh. Không ngờ lại có thể thu thập tinh hoa của chín chín tám mươi một loại kỳ hoa dị thảo để luyện chế thành Thảo Mộc Chi Tinh." Có người thất thanh kêu lên, nhưng thấy mình thất thố nên cũng lập tức ngậm miệng lại. Nhiều người trên mặt tràn đầy vẻ mừng rỡ, điên cuồng thúc giục công pháp hấp thu hương hoa này.

"Cúi chào!"

Khí Linh Tử lại cao giọng nói.

Tu sĩ nhân tộc bốn phía nghe thấy lời này thì đều đồng thời đứng dậy, hướng Hàn Lập cúi chào:

"Chúc mừng Hàn tiên bối tiến giai Đại thừa, vạn tu đồng khánh."

"Chúc mừng Hàn tiên bối tiến giai Đại thừa, vạn tu đồng khánh."

Những người của Yêu tộc và Dị tộc khác mặc dù không nói gì nhưng cũng đứng dậy cung kính chào.

Tiếng chúc mừng liên tục vang vọng khắp trời, dưới sự phóng đại của cấm chế nên truyền ra khắp Thành Thiên Uyên, quanh quần mãi không dừng.

Chương 2203: Dao mổ trâu giết gà

Sau khi tiếng chúc mừng của mọi người vang lên lần thứ chín, Hàn Lập ngồi trên đài sen màu xanh mới giờ tay lên nói:

"Các vị đạo hữu, xin mời đứng dậy! Mọi người không quản đi cả ngàn dặm đường tới đây để chúc mừng Hàn mổ, đã vất vả cho mọi người rồi. Tại hạ chưa kịp chuẩn bị gì, chỉ có ít trà thơm để đãi khách, mong chư vị đạo hữu không chê cười."

Hàn Lập nói xong thì ở dưới chân tòa tháp, Khí Linh Tử vỗ hai bàn tay vào nhau "Bốp bốp" hai tiếng.

Ở bên ngoài quảng trường thấp thoáng bóng người, sau đó từ những phương hướng khác nhau, mấy đội thiếu nữ mặc áo trắng, dáng người thon thả, tay bưng khay trà thướt tha đi vào. Họ dâng cho mỗi tu sĩ một ly trà có màu hổ phách.

Loại linh trà này là cực phẩm linh trà, nhưng hiện tại Hàn Lập đã tiến giai Đại Thừa, lấy ra loại trà này đãi khách cũng là hoàn toàn bình thường.

Làm cho mọi người giật mình lại chính là những thiếu nữ áo trắng kia. Mặc dù ai nấy vẻ mặt thanh tú nhưng thần sắc đều thờ ơ, hành động thiếu linh hoạt, quả nhiên chỉ là một đám khô lồi có hình người mà thôi.

Khô lồi hình người sống động như vậy, hơn nữa còn xuất hiện với số lượng hàng trăm khiến cho phần lớn quan khách đều âm thầm tán thưởng.

Sau khi linh trà được dâng lên, lúc này, một người ngồi ở vị trí gần với tháp cao đột nhiên đứng dậy, hướng về phía Hàn Lập vái một cái thật sâu rồi cao giọng nói:

"Tại hạ là sứ giả của Hoa Thiên Tông. Để chúc mừng Hàn tiên bối tiến giai Đại Thừa, tề môn đã đặc biệt chuẩn bị một đôi xác trùng vạn năm tuổi, chúc tiên bối sống mãi cùng trời đất, công pháp thông thiên."

Người đàn ông nói xong, cổ tay run lên, trong tay liền xuất hiện một hộp gỗ màu vàng nhạt. Y cẩn thận mở nắp hộp ra, bên trong có hai xác trùng nhỏ cỡ nắm tay.

Hai xác trùng có màu đỏ đậm, trong suốt, giống như hai ngọn lửa đang rực cháy.

Hàn Lập thấy thế thì mỉm cười:

"Quý tông là một trong ba đại tông môn của Nhân tộc. Ta nghe danh Đại trưởng lão của quý tông đã lâu, sau này nếu có cơ hội chắc chắn sẽ tới bái phỏng."

Trong Nhân tộc, Hoa Thiên Tông có tiếng tăm vô cùng lừng lẫy, chẳng những trực tiếp quản lý hơn mười thành trì của Nhân tộc mà trong tông còn có số lượng tu sĩ Hợp Thể Kỳ nhiều tới kinh người.

Đại trưởng lão của Hoa Thiên Tông mà Hàn Lập vừa nhắc tới cũng là một nhân vật có uy danh lừng lẫy trong nhân tộc. Hắn từng cùng lúc đánh chết hai gã tu sĩ Hợp Thể kỳ của ngoại tộc. Chỉ tiếc là nhiều năm qua, người này đã không ít lần đột phá vào cảnh giới Đại Thừa nhưng vẫn không thể thành công, hiện tại vẫn bị giam chân ở bình cảnh.

"Đa tạ tiên bối, đại trưởng lão nếu biết việc này thì chắc chắn sẽ rất vui mừng. Tin tức tiên bối tiến giai lên Đại Thừa truyền tới đúng lúc Đại

trưởng lão đang bế quan sinh tử nên mới không thể tự mình tới tham gia lễ mừng. Nhưng đôi xác trùng vạn năm tuổi này chính là quà mừng mà đại trưởng lão đã tự mình chuẩn bị." Người đàn ông cúi người vui vẻ giải thích.

"Đôi xác trùng vạn năm này chính là tài liệu chính để luyện chế An Thần Linh Dịch. Ta vừa mới tiến giai lên Đại Thừa nên rất cần Linh Dịch này. Đại trưởng lão của quý tông đúng là có lòng rồi." Hàn Lập liếc nhìn hai xác trùng màu hồng rồi đáp lại với vẻ tươi cười.

Người đàn ông thì vô cùng sung sướng, luôn mồm nói không dám, hai tay cầm hộp gỗ đưa cho một gã người hầu áo trắng sau đó cúi người hành lễ rồi mới ngồi xuống.

"Vệ Vân Thành chúc mừng Hàn tiên bối tiến giai lên Đại Thừa, đặc biệt dâng tặng ba ngàn cân Kim Tinh, mười vạn cân Huyền Âm Sa làm quà mừng." Ở giữa quảng trường, một gã thanh niên mặc áo giáp đứng dậy, tay cầm một danh mục quà tặng, kính cẩn nói.

"Đa tạ tâm ý của quý thành!"

Vệ Vân thành là một thành trì xếp hạng trung bình, nằm giữa ranh giới hai tộc Nhân Yêu, cũng chỉ là miễn cưỡng có tư cách tham dự đại điển lần này. Hàn Lập không nói gì nhiều, chỉ đáp lại một câu hỏi hột và khẽ gật đầu một cái.

Nhưng như thế cũng đủ khiến thanh niên mặc áo giáp kia vô cùng vui mừng, cuống quýt thi lễ rồi lại kính cẩn ngồi xuống.

"Văn bối là sứ giả của Thiên Hòa Sơn, phụng mệnh sơn chủ tới chúc mừng Hàn tiên bối. Xin dâng lên ba miếng Cửu Huyền Đồng Mộc, ba khóa

Mị Linh Châu làm quà mừng..." Hai gã yêu tu có làn da màu xanh bích, tóc hồng cũng đứng dậy, dâng lên một cái hộp ngọc, cung kính nói.

Sau khi vài thế lực lớn nhỏ lấy ra quà mừng, những thế lực khác cũng bắt đầu sôi nổi lấy ra lễ vật, hướng tâm lão tổ Đại Thừa kỳ Hàn Lập kèm theo những lời chúc mừng không ngớt.*

Một lúc sau, hơn mười sứ giả của các gia tộc lớn cũng theo thứ tự giới thiệu thân phận.

Tu vi của đám sứ giả này không giống nhau nhưng đều là người của những thế lực hàng đầu hai tộc Nhân Yêu. Tất cả đều đối với Hàn Lập cung kính vạn phần, mà quà mừng xuất ra cũng hoặc vô cùng quý hiếm, hoặc có số lượng kinh người, giá trị xa xỉ. Tất cả đều có chung một mục đích là muốn lấy lòng Hàn Lập.

Mặt khác, một số tán tu tới tham gia lần này lần đầu nhìn thấy những vật chỉ có thể nghe trong lời đồn thì không ngừng nghị luận, đúng là được một phen mở rộng tầm mắt.

Đương nhiên, có vị Đại Thừa Hàn Lập ở đây, chỉ cần không phải là người ngu, chắc chắn là sẽ không dám có chủ ý gì đối với đám quà mừng này.

Hàn Lập đối với đám sứ giả này nếu không phải là mang vẻ mặt tươi cười thì cũng gật đầu vui vẻ nhận quà mừng, hoặc là nói vài câu cảm ơn ngắn ngủi.

Nhưng khi thấy một thiếu nữ áo trắng đứng dậy, Hàn Lập lại chủ động mở miệng trước:

"Thì ra là Hứa tiên tử tới chia vui với Hàn mỗ. Đạo hữu thay mặt Hứa gia tới đây sao?"

Cô gái này chính là Hứa Thiên Vũ.

Mọi người thấy cảnh này thì hầu hết đều tỏ ra kinh ngạc.

Dù sao nàng cũng có tu vi không cao, vậy mà Hàn Lập lại chủ động bắt chuyện trước, thái độ vô cùng tốt khiến cho không ít người cảm thấy ngoài ý muốn.

"Khiến cho Hàn tiền bối chê cười rồi! Văn bối đúng là đại diện cho Hứa gia tới chúc mừng tiền bối tiến giai Đại Thừa. Xin dâng tặng tiền bối một cây Hải Tử Diễm Trúc, ba miếng Vô Lượng Linh Quả, một tòa Hư Thiên bảo đỉnh. Chúc tiền bối sẽ tiến xa hơn nữa, sống mãi với trời xanh!"

Vẻ mặt Hứa Thiên Vũ hơi căng thẳng, nhưng khi nghe Hàn Lập hỏi thì thần sắc mới buông lỏng một chút, kính cẩn trả lời.

"Hư Thiên Bảo Đỉnh..., tốt, ta biết rồi. Đa tạ thành ý của Hứa gia. Đạo hữu và ta cũng là chỗ quen biết cũ, hay là ở lại thăm thú núi non một phen, biết đâu lại có thu hoạch không ngờ." Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe rồi nhìn về phía nàng.

"Đa tạ tiền bối ban ân!" Hứa Thiên Vũ vui sướng đáp ứng rồi sau khi đem danh mục quà tặng dâng lên thì lại ngồi trở xuống.

Một số tu sĩ nhìn nàng với ánh mắt hâm mộ không thôi.

Lời Hàn Lập vừa nói đúng là đã cấp cho sứ giả Hứa gia một chỗ tốt vô cùng lớn, khiến cho không ít người thầm ghen tị với nàng.

Sau đó, mấy sứ giả của các Chân linh thể gia khác cũng lần lượt hiện thân, trong đó Cốc gia có Hiểu Phong tiên tử đích thân tới, mà sứ giả của Diệp gia chính là Diệp Dĩnh.

Hai cô gái này cũng là người quen cũ của Hàn Lập, vừa rồi thấy cảnh hàng vạn tu sĩ bái lạy Hàn Lập thì trong lòng dâng lên vô vàn cảm xúc.

Nếu không phải tận mắt thấy Hàn Lập phát ra tu vi sâu không lường được thì có lẽ hai cô gái này vẫn không chịu tin thanh niên từng quen biết trước kia đã thực sự trở thành một tu sĩ Đại Thừa, được cả hai tộc kính trọng.

Khi hai cô gái đưa lên quà mừng thì Hàn Lập cũng tươi cười nói với các nàng mấy câu.

Điều này lại làm những người khác thêm một lần nữa âm thầm ngưỡng mộ.

Câu chuyện không dài, nhưng cũng đã lọt vào mắt tất cả mọi người ở đây, còn ai là không biết hai cô gái này quen biết với Hàn Lập. Ngày sau ai có ý đồ đánh hai nhà này, chắc chắn không thể không lo lắng tới cái bóng uy hiếp của vị Đại Thừa tu sĩ này.

Lũng gia cũng phải người tới đây, hơn nữa còn là tân Đại trưởng lão đích thân tới.

Vị tu sĩ Hợp Thể kỳ được Lũng gia giấu kín ngay từ đầu này vừa thấy Hàn Lập thì vô cùng cung kính, cũng không ngừng cảm tạ Hàn Lập đã cung cấp cho tin tức lão tổ của Lũng gia đã vẫn lạc.

Ngày đó, khi Hàn Lập còn ở Mộc tộc đã nhờ người đem tin tức của đám người Lũng gia lão tổ báo lại cho Diệp- Lũng hai nhà.

Lúc ấy không rõ phản ứng của hai nhà thế nào, nhưng hiện tại Hàn Lập đã tiến giai Đại Thừa kỳ, hai nhà ban đầu với việc thân gia lão tổ qua đời còn không ít nghi ngờ, nhưng lúc này thì còn có gan mở miệng hỏi to vắn nhỏ điều gì sao.

Khiến cho Hàn Lập hơi bất ngờ chính là sứ giả của Hắc Phượng tộc lại không phải là nha đầu Đại Nhi kia mà là một vị trưởng lão có tu vi Hợp Thể kỳ khác.

Xem ra nha đầu kia thực sự vẫn còn đang bế quan chưa ra ngoài, nếu không Hắc Phượng Vương đã biết quan hệ của hắn và Đại Nhi, chắc chắn sẽ đề nghị làm sứ giả để mong có chút giao tình với vị tân tu sĩ Đại Thừa kỳ này.

"Bôn Nguyệt, sứ giả của Linh tộc, thay mặt Thánh vương của Linh tộc, đặc biệt dâng tặng một quả Ngũ Hành Linh Hạch, ba đoàn Thiên Quang Linh Diễm, mười kiện pháp bảo đỉnh giai, trăm khối Thanh Tác Bích, ngàn cân Thân Hải Tử Tinh Thiết làm quà chúc mừng Hàn tiên bối tiến giai lên Đại Thừa." Một người thân hình xung quanh tỏa ra màn ánh sáng màu tím hướng Hàn Lập thi lễ, nói.

Thanh âm vô cùng trầm thấp, người này đúng là sứ giả của Linh tộc!

"Thì ra chính là vị khách quý tới từ Linh tộc! Đại danh của Thánh vương quý tộc, Hàn mỗ ngưỡng mộ đã lâu. Hôm nay lại phái sứ giả tới tặng cho hậu lễ như vậy, thật sự là vinh dự cho kẻ hèn này." Hàn Lập đang ngồi trong đài sen màu xanh lập tức đứng dậy, nghiêm túc đáp lễ lại vị sứ giả nhất tộc này.

"Không dám. Thánh vương đại nhân phái văn bối tới đây, ngoài việc chúc mừng tiên bối ra, kỳ thực còn có một chuyện khác muốn hỏi thăm tiên bối một chút." Sứ giả Linh tộc trong màn sáng màu tím không dám nhận lễ của Hàn Lập, thân hình hơi cúi xuống, sau khi đem danh mục quà tặng dâng lên lại trầm giọng hỏi một câu.

Vừa nghe thấy lời này của sứ giả Linh tộc, đám tu luyện giả trên quảng trường cũng lập tức ngẩn ra.

"Có chuyện gì, xin mời sứ giả cứ nói ra." Ánh mắt Hàn Lập chột lóe, trả lời với thái độ cũng không mấy bất ngờ.

Đường như hắn đã đoán được điều mà sứ giả Linh tộc này sẽ hỏi.

"Thánh vương đại nhân đã phân phó, muốn văn bối hướng tiền bối hỏi thăm hai vấn đề. Tiền bối có trả lời hay không cũng không sao." Sứ giả của Linh tộc ở trong tử quang lại giải thích thêm một câu, dáng vẻ vô cùng cẩn trọng.

"Nếu Thánh vương đạo hữu đã phái người tới hỏi, tất nhiên là vấn đề quan trọng. Nhưng ta chỉ cho phép người hỏi đúng hai vấn đề, tuyệt đối không được nhiều hơn. Người hiểu chứ?" Hàn Lập nghe thấy vậy thì cũng không biểu hiện dị sắc gì, ngược lại hắn vẫn nhìn chằm chằm vào bóng người trong tử quang, thản nhiên đáp.

"Văn bối hiểu, tuyệt đối sẽ không hỏi hơn, gây phiền cho tiền bối." Sứ giả của Linh tộc khẽ rung mình, vội vàng đáp ứng.

"Được rồi, hỏi đi!" Hàn Lập gật đầu.

"Chuyện thứ nhất, Thánh vương đại nhân muốn biết Thiên Thu Thánh nữ của tộc còn sống hay không?" Trong màn sáng màu tím, sứ giả của Linh tộc kính cẩn hỏi.

"Đã chết."

Hàn Lập trả lời không do dự.

"Vì sao người vẫn lạc?"

Linh tộc sứ giả hình như không cảm thấy kỳ quái, chỉ ngưng trọng hỏi câu thứ hai.

"Thủy tổ của Ma tộc."

Hai mắt Hàn Lập hơi nheo lại, ngay lập tức trả lời.

Chương 2204: Chém Đại Thừa

"Thủy Tổ Ma tộc"

Bốn chữ này dường như có ma lực cực lớn khiến cho vẻ mặt của tất cả các tu sĩ ở đây đều biến đổi, bất kể là Nhân tộc hay Yêu tộc.

Những người này vừa mới trải qua một lần Ma Kiếp đáng sợ cách đây không lâu, giờ phút này lại nghe thấy cái tên đại biểu cho lực lượng khủng khiếp nhất của Ma tộc, hiển nhiên ai nấy trong lòng đều dâng lên một nỗi sợ hãi không tên.

Sứ giả của Linh tộc nghe được lời này của Hàn Lập thì vẻ mặt cũng khẽ biến. Nhưng hình như câu trả lời này cũng không khiến hắn cảm thấy có gì bất ngờ. Sau khi thở dài một tiếng, hắn liền cung kính thi lễ nói:

"Đa tạ tiền bối đã giải thích rõ, vừa rồi vẫn bối có chút lỗ mãng, mong rằng tiền bối ngàn vạn lần không nên trách tội. Vẫn bối sẽ đem cầu trả lời cho vấn đề này về cho Thánh Vương đại nhân."

Hàn Lập gật gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Chờ cho tên sứ giả của Linh tộc ngồi xuống, mấy sứ giả các tộc khác cũng bắt đầu lần lượt đứng lên, tới tấp dâng lên quà mừng rồi hướng Hàn Lập biểu đạt thiện ý của tộc mình.

Trong đó còn có cả sứ giả của Mộc tộc vốn đã được tách ra làm nhiều bộ phận rồi sát nhập vào các tộc khác.

Đối với từng tên sứ giả của các tộc khác, Hàn Lập chỉ đơn giản là mỉm cười để cảm ơn.

Nhưng ngay sau khi mấy sứ giả các tộc này hiến lễ vật xong, tại một góc của quảng trường, một thiếu nữ khoác áo choàng màu vàng dài thướt tha bỗng đứng lên. Đến khi thiếu nữ này tháo phần áo choàng che trên đầu xuống liền để lộ ra một gương mặt tuyệt sắc như trong tranh vẽ.

"Dung tiên tử, điều này không có khả năng!"

"Đây đúng là Dung tiên tử rồi. Không phải Thánh Đảo đã sớm công bố tin tức nàng đã mất cách đây ba ngàn năm khi xâm nhập thế giới hoang dã hay sao?"

Một số tu sĩ Nhân tộc thấy được khuôn mặt của nàng liền dấy lên một trận xôn xao. Không ít người còn trực tiếp hô lên, trên mặt họ lộ vẻ khó có thể tin được.

Vị tiên tử này dường như rất nổi tiếng khiến mọi người lập tức nhao nhao bàn tán.

Hàn Lập thấy tình cảnh này, trong lòng khẽ động, ánh mắt hắn liền quét qua trên người nàng. Chỉ thấy mặc dù nàng tuy có tu vi Hợp Thể Trung Kỳ nhưng khí tức trên người lại kỳ lạ dị thường, dường như có những tia sáng óng ánh nhẹ nhẹ xuyên qua da thịt mà lóe lên bên ngoài, khiến người khác cảm thấy nàng không giống như phàm nhân.

Rõ ràng nàng này đã tu luyện một bộ công pháp cực kỳ bất phàm, chắc hẳn là không phải là tu sĩ Hợp Thể bình thường.

"Xin hỏi đạo hữu là..." về mặt Hàn Lập không đòi hỏi.

"Văn bối là Lý Dung, đại diện cho Thánh Đảo chúc mừng Hàn tiên bối thành công tiến cấp Đại Thừa Kỳ, trở thành tu sĩ Đại Thừa thứ hai của Nhân tộc ta. Thánh Đảo đặc biệt dâng lên một chiếc phi thuyền cao cấp, mười tên thị nữ hạng nhất, một trăm con linh thú cao cấp, và một ngàn tên khôi lỗi giáp sĩ làm quà chúc mừng." Thiếu nữ tuyệt đẹp hướng về Hàn Lập vén áo thi lễ rồi cười nói. Giọng nói của nàng thật ngọt ngào thanh thoát như tiên nữ trên trời.

"Thì ra là sứ giả của Thánh Đảo, quà mừng lớn như vậy, Hàn mỗ xin đa tạ."

"Tại hạ cũng dự tính sau lễ mừng này sẽ đi Thánh Đảo một chuyến." Hàn Lập gật đầu, ánh mắt lóe sáng nói.

"Nếu như tiên bối chịu đại giá quang lâm Thánh Đảo, tất nhiên là chuyện mà chúng ta cầu còn không được. Mấy vị đạo hữu của Thánh Đảo sớm đã có ý mời tiên bối tới thăm. Hiện tại Thánh Đảo có chuyện cực kỳ quan trọng muốn cùng tiên bối thương lượng." Lý Dung thần nhiên cười nói.

"Tốt, chắc chắn ta sẽ đến." Hàn Lập gật gù đầu, nhưng lại từ chối cho ý kiến về việc kia.

"Văn bối còn có một chuyện..."

"Kẻ nào lén lén lút lút trốn ở bên ngoài?"

Lý Dung đang còn muốn nói tiếp thì sắc mặt Hàn Lập bỗng nhiên trầm xuống, tay áo hướng xa xa run lên, đồng thời quát khê một tiếng.

Một cỗ lực lượng vô hình trực tiếp xuyên qua cấm chế bên ngoài cự sơn, thoáng cái đã đánh vào khoảng không cách đó vài dặm rồi nổ vang một tiếng "oành" giống như va phải vật gì đó.

Một quầng sáng màu đen theo tiếng nổ vang liên nút vỡ. Từ bên trong quầng sáng có bóng người lao ra. Nhìn lại thì đây là một người đàn ông lực lưỡng, trên người mặc áo giáp màu đen.

Khuôn mặt người đàn ông này có vẻ hung hãn, nhưng trên mặt hắn lại có chút ngạc nhiên, hiển nhiên việc mình ở xa như thế còn bị Hàn Lập phát hiện khiến hắn tỏ ra khá bất ngờ. Cũng không qua lâu sau, vẻ ngạc nhiên liền được thu lại, tiếp đó hắn liền không để bụng cười lên ha ha:

"Ha ha. Hàn đạo hữu, Dạ mỗ không mời mà đến, đạo hữu sẽ không phiền lòng chứ."

Gã to con mặc giáp màu đen vừa nói xong, liền hướng Hàn Lập ở xa ôm quyền chào. Sau khi bước ra một bước, cũng không biết hắn làm như thế nào mà chỉ chớp mắt đã vượt qua vài dặm, trực tiếp xuất hiện phía trên ngọn núi ba màu rồi nghênh ngang hạ xuống.

Một âm thanh "véo" vang lên, mấy tầng quầng sáng cấm chế vừa cùng thân hình của gã này tiếp xúc đã liền như một tờ giấy mỏng bị xé rách ra.

Thân thể hắn tỏa ra ánh sáng màu đen trực tiếp xuyên qua cấm chế rồi hạ xuống quảng trường bên dưới, hai tay ôm quyền hướng Hàn Lập đang ở xa chào hỏi.

Chúng tu sĩ ở đây vừa nhìn thấy cảnh này, bọn họ vốn đang ngẩn ra. Hơn nữa còn có một số tu sĩ Nhân tộc tính tình nóng nảy lập tức lớn tiếng trách mắng.

Nhưng cũng mấy người tâm tính già dặn trọng ổn, thấy tên to con này cười đùa với Hàn Lập mà vẻ mặt cũng chẳng hề thay đổi, trong lòng bọn họ không khỏi cả kinh.

"Kiêu Vương. Là Dạ Xoa Tộc Hắc Kiêu Vương!" Vị Lý Dung tiên tử này sau khi cẩn thận đánh giá người đàn ông kia từ trên xuống dưới một lượt, bỗng nhiên hít một ngụm khí lạnh rồi thất thanh kêu lên.

"Hắc Kiêu Vương "

Hàn Lập khẽ cau mày, trong mắt hiện lên một tia kì quái.

Mặt khác, chắc hẳn là mấy tên tu sĩ đang ngoác miệng trách mắng kia cũng đã từng nghe qua danh tiếng của gã Hắc Kiêu Vương này. Chẳng mấy chốc họ đã trở nên im lặng, khuôn mặt cũng hiện lên nét lợ hãi pha lẫn kinh ngạc.

"Ồ, nha đầu kia, chẳng lẽ người trước đây đã từng gặp ta." Tên to con quay đầu lại liếc mắt nhìn Lý Dung, tỏ vẻ bất ngờ hỏi.

"Vài ngàn năm trước, vẫn bối cùng Mạc sư tôn từng được gặp tiên bối một lần." Sắc mặt Lý Dung hơi trắng bệch, có vài phần e ngại vội vàng trả lời.

"Thì ra người chính là nha đầu năm đó đi bên cạnh Mạc lão quỷ, mới mấy năm không gặp, vậy mà người cũng đã trở thành tu sĩ Hợp Thể kỳ, không sai, không sai!" Vị Kiêu Vương này trong miệng vừa nói vừa nhìn về phía Lý Dung, trong mắt lại không che dấu chút nào một tia thâm ý.

Trong lòng Lý Dung trầm xuống, dường như ngay lập tức trong đầu xuất hiện ý môn chạy trốn.

Chẳng qua cũng còn may, nàng vẫn còn nhớ rõ mình bây giờ đang ở trong thành Thiên Uyên, hơn nữa ở đây còn có một gã Đại Thừa Kỳ vừa tiến cấp của bốn tộc cho nên nàng mới có thể ngăn chặn được sự sợ hãi đang trỗi dậy trong lòng. Tiếp đó nàng cắn răng cố gắng duy trì vẻ trấn định

đứng yên tại chỗ mà không làm ra hành động gì, rồi theo bản năng đem ánh mắt nhìn xuống để tránh né ánh mắt dâm tà của đối phương.

"Nguyên lai là đạo hữu Hắc Kiêu Vương của tộc Dạ Xoa. Đạo hữu đích thân xuất hiện nơi đây, thật đúng là làm Hàn mỗ cảm thấy như được yêu mà sợ hãi." Hàn Lập cuối cùng cũng mở miệng, trên mặt bình tĩnh dị thường, nhìn không ra trong lòng hắn đang nghĩ cái gì.

"Hắc hắc, đạo hữu là vị Đại Thừa Kỳ thứ hai của Nhân tộc, đồng thời còn là người tiến cấp thành công Đại Thừa duy nhất trong gần vạn năm qua ở mấy tộc chúng ta. Lão phu sao có thể không đích thân đến tận nơi để chiêm ngưỡng, cũng là để học hỏi kinh nghiệm của đạo hữu mà đem về cho bốn tộc." Gã to con này nghe Hàn Lập nói vậy, liền quay đầu về phía Hàn Lập cười hắc hắc.

"Thì ra là thế, đáng tiếc tại hạ chính là nhờ may mắn mà tiến cấp Đại Thừa, thật sự là khiến cho Hắc Kiêu đạo hữu thất vọng rồi. Nhưng dù sao cũng là khách từ xa tới. Người đâu, đem ghế ra cho Hắc Kiêu đạo hữu ngồi!" Hàn Lập gật đầu rồi phân phó.

"Dạ, sư tôn!" Khí Linh Tử vâng lời, liền chuẩn bị đi làm việc này.

Nhưng đã bị vị Hắc Kiêu Vương này giơ tay ngăn lại, có chút không kiên nhẫn hướng Hàn Lập trực tiếp lớn tiếng nói:

"Không cần phiền toái như vậy. Lúc này bốn tọa không có thời gian chờ đợi, ta muốn cùng đạo hữu trao đổi một chuyện, xong ta sẽ rời đi ngay."

"Ồ, Hắc Kiêu đạo hữu muốn cùng Hàn mỗ nói chuyện gì?" Hàn Lập thờ ơ hỏi.

"Đúng vậy, bốn tọa lần này tới đây, thứ nhất là vì muốn tận mắt nhìn qua phong thái của Hàn đạo hữu, nhìn xem đạo hữu rốt cuộc là nhân vật

bậc nào. Vừa rồi từ xa mà đạo hữu đã có thể phát hiện sự tồn tại của bốn tọa, có thể thấy được thần thông của đạo hữu quả thật bất phàm, không để cho ta thất vọng. Thứ hai là muốn hướng đạo hữu giao ra một người. À không, hiện tại ta thay đổi chủ ý, ta muốn hai người." Gã đàn ông to con này há to miệng, lộ ra vài phần dữ tợn nói.

"Muốn ta giao ra hai người? Là hai người nào!" Hai mắt Hàn Lập nhú lại, lông mày dựng lên.

"Nghe nói trong đám môn hạ của Hàn đạo hữu có một tên đệ tử có linh căn Ấn Lô, bốn tọa muốn mượn hãn sử dụng một chút, chính là dùng hãn để ngăn cản lần thiên kiếp sắp tới này của ta. Người thứ hai còn lại chính là vị tiên tử này. Bốn tọa thấy nàng đã rất vừa ý, cũng muốn mang nàng này về tộc Dạ Xoa làm thị thiếp hầu hạ cho ta." Gã to con mở miệng nói oang oang, nhưng nội dung trong lời nói càng làm cho toàn bộ tu sĩ ở đây dường như khó có thể tin được.

"Cái gì, hãn lại muốn đệ tử của Hàn tiên bối?"

"Lại còn dám có ý định bắt Dung tiên tử làm thị thiếp, tên này định không xem hai tộc Nhân Yêu vào đâu sao?"

Chúng tu sĩ nhất thời giận tím mặt, nhưng ai cũng khiếp sợ uy năng của Đại Thừa Kỳ nên cũng không dám trực tiếp mở miệng chửi bới. Phần đông bọn họ chỉ có thể mở to mắt nhìn chằm chằm vị Đại Thừa của tộc Dạ Xoa này mà trong lòng căm phẫn.

"Hắc Kiêu Vương, ngươi lại dám có chủ ý với ta, ngươi chẳng lẽ đã quên Mặc sư tôn ta từng cảnh cáo của ngươi." Sau khi Lý Dung nghe gã to con mặc giáp màu đen nói như vậy, sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, rồi đột nhiên lớn tiếng nói.

"Mặc Giản Ly sao. Ha ha, mấy người Nhân tộc các ngươi thật đúng là biết tự lừa mình dối người. Người thực cho rằng bốn tọa không biết Mặc lão quái và Ngao Khiếu lão quỷ sớm không còn tọa trấn trong tộc hay sao, hơn nữa sinh tử của bọn hắn còn chưa biết thế nào. Nếu không sao bốn tọa lại dám đến đây." Hắc Kiêu điên cuồng cười lớn, nói ra một câu khiến đám tu sĩ trên quảng trường cực kỳ hoảng sợ.

"Mặc tiên bối và Ngao Khiếu tiên bối đã xảy ra chuyện?"

"Hắn nhất định là nói hươu nói vượn, hai vị tiên bối thân thông quảng đại làm sao có thể có chuyện chứ."

"Chẳng qua đúng là mấy năm nay không có tin tức gì của hai vị tiên bối truyền ra."

Lúc này đây, mọi người trên quảng trường cũng không thể tiếp tục bảo trì trấn định, cả đám nhao nhao lên, giọng điệu cũng tràn ngập vẻ sợ hãi.

Mà mấy tên sứ giả các tộc khác nghe vậy, có người trong lòng cũng khiếp sợ không thôi, nhưng cũng có người trở nên hơi khác thường.

"Hàn đạo hữu, ngươi sẽ không vì hai kẻ này mà đánh đổi an nguy của tộc mình chứ. Mặc dù ngươi tiến cấp Đại Thừa thành công, nhưng muốn chân chính nắm giữ uy năng của Đại Thừa Kỳ, nếu không có thời gian trăm năm thì cũng chỉ là nằm mơ nói mộng mà thôi. Người căn bản không thể nào là đối thủ của ta." Vẻ mặt của Hắc Kiêu Vương lạnh lùng, căn bản không để ý tới những người khác trên quảng trường, chỉ là nhì phía Hàn Lập âm trầm nói.

Trong giọng nói tràn ngập ý tứ uy hiếp.

"Nói như vậy, Hắc Kiêu đạo hữu đến đây không phải là vì tham gia lễ mừng Đại Thừa của Hàn mỗ, mà là cố ý tới quấy rối." Hàn Lập nghe xong

lời nói của tên to con này, sắc mặt vẫn luôn bình tĩnh, đột nhiên nhẹ nhàng cười rộ lên.

"Quấy rồi thì sao? Hàn đạo hữu cho là như vậy cũng không phải không đúng." Gã cao lớn cũng nhẹ nhàng cười không chút khách khí, bộ dạng không sợ hãi chút nào.

"Tốt thôi, nếu đã là ác khách, vậy Hàn mỗ là người làm chủ ở đây, không thể không tự mình ra tay cấp cho ngươi một ít giáo huấn." Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, trong giọng nói tràn ngập lạnh lẽo.

Hắn vừa dứt lời, một tay nhẹ nhàng bấm niệm pháp quyết, ngọn núi ba màu phát ra âm thanh vù vù, bỗng nhiên từ khắp nơi trên quảng trường phun ra vô số tia sáng ngũ sắc bắn thẳng đến gã to con.

Cùng lúc đó, trên không trung quảng trường cũng phát ra một tiếng nổ lớn, vô số tia chớp nửa vàng nửa bạc chọt hiện rồi hóa thành những con rắn ngoằn ngoèo lao xuống.

Hàn Lập đã mở ra cấm chế của ngọn núi, không khách khí một chút nào.

"Dám ra tay với Hắc mỗ sao? Thật quá to gan! Nhưng đã như vậy thì không thể tính là ta đã vi phạm lời thề ước với người kia rồi." Hắc Kiêu Vương gặp tình huống này không những không giận trái lại còn cười khoái chí.

Theo đó, chỉ thấy hắn đột nhiên nắm chặt hai tay thành quyền, hung hăng đánh xuống phía trước.

"Oành", trong nháy mắt, từng vòng sóng âm màu đen điên cuồng trào ra!

Chương 2205: Tin tức của Huyết Hồn

Bất kể tia sáng ngũ sắc hay những con rắn điện trên trời cao chỉ mới chạm vào cơn sóng âm màu đen đang như cuồng phong quét đến là nổ tung rồi tan biến đi trong nháy mắt.

Kèm theo tiếng hét thật lớn, một tay của gã to con đột nhiên chụp xuống khoảng không bên dưới.

Ngay lập tức ngọn sóng âm màu đen đầy trời liền hướng vào trong lòng bàn tay của hắn mà co rút lại, nháy mắt đã hóa thành ảo ảnh một con kỳ lân màu đen rồi hung hăng bỏ nhào xuống.

Mặc dù ảo ảnh con kỳ lân chưa thật sự ập đến nơi nhưng cơn gió lốc cực kỳ lạnh lẽo đã cuộn cuộn lao xuống trước.

Bất kỳ chỗ nào cơn lốc quét qua, không khí nơi đó liền vẩn vèo mờ hồ, giống như có thể đem không gian trực tiếp đóng băng vậy.

Sắc mặt Hàn Lập vẫn không đổi, chỉ là một ngón tay hắn hướng lên không trung điểm nhẹ một cái.

Véo!

Một khối lửa màu bạc từ đầu ngón tay bắn ra, lượn một vòng sau đó liền hóa thành một con chim lửa thật lớn. Tiếp đó nó há mỏ phun thẳng lên trời cao.

Một cột sáng đỏ đậm phóng thẳng lên, nháy mắt xuyên qua hư ảnh kỳ lân, khiến trên thân ảo ảnh này xuất hiện thêm một lỗ thủng to bằng miệng chén.

Hư ảnh kỳ lân kêu lên một tiếng đau đớn, cả hình thể lẫn những cơn gió lạnh lẽo liền theo đó mà tan đi...

Thế nhưng con chim lửa màu bạc vẫn chưa dừng lại, nó lại tiếp tục phun ra một cột sáng màu đỏ thẳng đến gã to con.

Tốc độ cột sáng này nhanh vô cùng, chỉ là trong chớp mắt nó đã đến trước mặt gã kia.

Nhưng gã to con cũng phản ứng không chậm, liền há to mồm đem cột sáng nuốt thẳng vào trong bụng, đồng thời chép miệng nói một câu: *"Mùi vị không tệ!"*

Những tu sĩ phía bên dưới thấy vậy, trong lòng mỗi người không khỏi khiếp sợ.

Nhưng mà lúc này, Hàn Lập lại nở nụ cười.

"Thật không hổ danh là tu sĩ Đại Thừa. Tiếp đến ngươi cũng đừng vận dụng mấy thủ đoạn màu mè đó làm gì nữa, trực tiếp sử dụng thần thông chân chính của mình đi. Chúng ta hãy phân thắng bại ngay bây giờ!"

"Bốn tọa cũng đang có ý này!"

Gã to con bị thái độ coi thường của Hàn Lập chọc cho giận tím tái. Hắn liền há miệng phun ra một phiến ngọc màu xanh biếc. Sau khi bắt lấy tấm ngọc vào lòng bàn tay, làn mây đen bao quanh thân thể cũng bắt đầu chuyển động, lập tức thân hình Hắc Kiêu Vương phình ra điên cuồng, cuối cùng biến thành một gã khổng lồ cao đến mấy trăm trượng.

Mà tấm ngọc trong tay hắn cũng đồng thời đón gió lay động mà lớn lên, biến thành một vật to kèn càng cả trăm trượng.

Mặt ngoài tấm ngọc có màu xanh biếc bóng bẩy, vô số ký hiệu màu vàng trắng được khảm lên, ánh sáng rực rỡ lưu chuyển, dường như được chia thành bảy tầng hào quang che phủ lên trên.

Thoạt nhìn bộ dáng thập phần huyền diệu.

Hắc Kiêu hét lớn, bắt thiet trên cánh tay khê động, hắn dùng một tay đem tấm ngọc quạt khê. Ngay lập tức dải mây bảy màu phô thiên cái địa âm âm lao thẳng xuống phía dưới nơi Hàn Lập và đám tu sĩ đang đứng.

Những tên tu sĩ đang ở trên quảng trường thấy vậy liền trở nên hoảng sợ, ai ấy đều nhao nhao ra tay ngăn cản.

Lập tức vô số phi đao phi kiếm cùng các loại bảo vật của đám tu sĩ bay lên, hóa thành vô số hào quang sáng chói cuộn cuộn bắn tới.

Gã khổng lồ thấy vậy thì cười lạnh khinh thường, một tay diềm nhẹ vào phiến ngọc.

Vệt sáng màu đen nháy chột lóe lên trên đầu ngón tay của Hắc Kiêu. Một đạo tia khí đen lập tức bắn ra rồi nhập vào trong phiến ngọc, biến mất không thấy bóng dáng.

Ngay lập tức, phiến ngọc to tướng phát ra âm thanh vù vù, hào quang bảy màu đột nhiên sáng chói, thanh thế kinh người dị thường.

Rất nhiều bảo vật của chúng tu sĩ biến thành những đốm sáng đánh lên mặt trên vầng hào quang nhưng lại như trâu húc xuống biển liền hóa thành vô hình.

Ngay sau đó, mọi người phía dưới bị linh áp khổng lồ của phiến ngọc từ trên không trung đè xuống, ngoài ra ảnh hưởng phản phê do sử dụng pháp bảo khi này khiến cho khuôn mặt của gần nửa số người có tu vi yếu kém lập tức trở nên tái nhợt, hơn nữa còn phun ra vài ngụm máu ngay tại chỗ.

Mặt khác, cũng có một số người mặc dù miễn cưỡng ngăn chặn pháp lực phản phê, nhưng máu trong cơ thể bọn họ đang chạy toán loạn, pháp lực sôi trào không ngừng, tất cả đều không cách nào phản kích.

Vậy mà tên Hắc Kiều Vương này chỉ dựa vào sức một mình hắn đã đem công kích của chúng tu dưới quảng trường cứng rắn ngăn lại. Mặc dù tình huống vừa rồi chỉ diễn ra trong chốc lát nhưng cũng đủ làm người khác kinh sợ.

Tên to con này cũng vì thế mà trong lòng đắc ý một hồi, hắn đang muốn nhấc tay cười to. Nhưng đến khi ánh mắt nhìn thấy Hàn Lập ở phía dưới làm cho hắn nghẹn lại, ngưng trọng nhìn.

Chỉ thấy Hàn Lập đang đứng trên đài sen màu xanh, cả người bao phủ bởi ngọn lửa màu xanh cao cỡ trăm trượng, đem quang hà bảy màu gần đó nâng lên. Hắn nhìn tên to con kia mỉm cười mà như không cười, chẳng có vẻ gì là đang phải chịu áp lực cả.

Trong lòng của gã to con này lập tức trở nên giận dữ, đột nhiên khế thúc giục pháp quyết. Phiến ngọc dài ngàn trượng lập tức chao qua, quét theo quãng hào quang bảy màu tới tạo thành tiếng nổ đinh tai. Hắn định dồn hơn nửa uy lực của chiêu này về phía Hàn Lập.

Hào quang bảy màu quyện lại với nhau, mơ hồ tạo thành một khối cầu khổng lồ trên đỉnh đầu của Hàn Lập. Thanh thế rất kinh người.

Hàn Lập gặp tình huống này, vẻ cười cợt trên mặt cũng theo đó mà thu lại, nhưng hắt lại hừ lạnh một tiếng:

"Thật sự là không biết tự lượng sức!"

Vừa dứt lời, trong tay hắn liền kết pháp quyết. Sau lưng hắn bùng lên ánh sáng vàng rực. Một cái pháp tướng ba đầu sáu tay màu tím vàng chọt ra.

Pháp tướng này chẳng những cả người được bao phủ trong ánh sáng màu tím vàng, mà khắp nơi trên thân nó đều có linh văn màu bạc chớp động. Sau khi mờ ảo một lúc liền cô đọng lại thành thực thể Phạm Thánh Kim Thân.

Pháp tướng màu vàng vừa mới hiện thân liền đem cả sáu cánh tay đồng loạt di chuyển. Sáu bàn tay màu vàng của nó cùng lúc nhấc một cái lên không trung.

Trong hư không lập tức vang lên những tiếng nổ đùng đùng!

Sáu cỗ lực lượng vô hình hướng lên không trung vọt tới.

"Oành!" Vàng hào quang bảy màu đang cuộn cuộn đè xuống, nhưng lại bị sáu cỗ lực lượng này không khoan nhượng ngăn lại.

Gã to con tái mặt, những tiếng gầm nhẹ trong miệng liền tiếp phát ra, hai tay chà sát rồi giương lên, lập tức có chi chít pháp quyết như mưa xối xả tuôn vào trong phiến ngọc.

Mặc cho phiến ngọc có điên cuồng tấn công thế nào, vạn tia hào quang có chớp nháy thế nào, nhưng thủy chung không cách nào tiếp tục hạ xuống được.

Lần này, tên to con đã thật sự chấn động. Nhưng không chờ hắn có hành động gì, hơn nữa nếu có thì Hàn Lập cùng với pháp tướng sau lưng cũng không quan tâm, chỉ thấy một tay hắn khẽ điểm xuống đài sen màu xanh dưới chân.

Đài sen lập tức nứt ra, bảy mươi hai đạo kiếm quang màu xanh đồng thời phóng lên cao. Tiếp đó những lưỡi kiếm này ngưng tụ lại, hợp thành một thanh kiếm cực lớn. Lại lấy tốc độ không thể tưởng tượng nổi chém thẳng đến gã khổng lồ do Hắc Kiêu biến thành.

"Chút tài mọn!"

Giọng nói của gã khổng lồ ông ông vọng xuống, một bàn tay to như một ngọn núi nhỏ bắt lấy thanh kiếm, năm ngón tay đột nhiên dùng sức bóp mạnh.

Một tiếng *"Phanh"* vang lên.

Lưỡi kiếm màu xanh liền bị bàn tay bóp vỡ không chút khoan nhượng.

"Ha ha ha"

Gã khổng lồ thấy vậy lập tức điên cuồng cười rộ.

Nhưng ngay sau đó, trong làn sáng của vụ nổ đột nhiên một chùm tơ sáng óng ánh bắn ra, quấn quanh cổ tay của bàn tay nọ.

Một vòi máu lập tức phun ra cao vài chục trượng, bàn tay to lớn rơi xuống không để lại tiếng động nào.

Gã khổng lồ hét thảm, tay kia vòi vàng đem miếng ngọc ném ra, bay nhanh như chớp về phía bàn tay đang rơi xuống.

Mà cũng đúng lúc này, thân hình Hàn Lập đang ở dưới lập tức mờ đi, khẽ nhoáng lên rồi biến mất khỏi chỗ cũ.

Ngay sau đó, bên cạnh bàn tay vừa bị đứt đột nhiên không gian dao động, Hàn Lập không chút tiếng động hiện ra. Không hề do dự, một ngón tay hất đi vào đoạn trên bàn tay vừa bị cắt lìa.

Một âm thanh trầm đục vang lên. Bàn tay nọ lập tức nứt toác ra, hóa thành một làn sương nhẹ.

"Ta muốn đem ngươi băm thành vạn đoạn!"

Hắc Kiểu biến thành gã khổng lồ nhìn thấy một màn như vậy, hai mắt lập tức trở nên đỏ đậm, gầm lên giận dữ. Bàn tay còn lại của hắn vẫn đang đè xuống phát ra âm thanh veo veo, lúc này lại bắn ra năm cái móng tay màu bạc dài vài thước. Tiếp đó năm đoạn móng tay đột nhiên hợp lại, lập tức giống như năm lưỡi dao sắc bén phát ra ánh sáng chói mắt đồng loạt chém xuống.

Hàn Lập mỉm cười, không tránh không né. Cánh tay lại rung lên, năm tay hướng lên không trung tiếp tục đánh ra một đòn.

Trong nháy mắt thân hình của Hàn Lập hiện ra vô số ký hiệu màu bạc. Đồng thời một tầng ánh sáng màu tím vàng bao phủ khắp toàn thân.

Những tiếng "keng keng" liên tiếp truyền ra. Năm cái móng tay biến thành lưỡi dao sắc bén chém lên trên thân Hàn Lập lại bộc phát ra từng đoàn ánh sáng màu tím chói mắt. Tiếp đó cả năm cái móng tay bị hất ngược trở lại rồi gãy vụn.

"A!"

Gã to con chấn động, cơ hồ không dám tin vào hai mắt của mình.

Vốn là người của tộc Dạ Xoa nổi danh nhờ có thân thể mạnh mẽ. Còn hẳn chính là tu sĩ Đại Thừa Kỳ, sau khi liên tục thi triển bí thuật, hiển nhiên thân thể mạnh mẽ tới cực điểm. Mà năm cái móng tay lại trải qua quá trình tế luyện đặc thù, độ sắc bén gần như có thể so với linh bảo cùng bậc. Vậy mà lúc này lại bị Hàn Lập dùng thân thể mạnh mẽ hất ngược ra rồi vỡ nát.

Điều vừa xảy ra khiến hẳn không cách nào tin nổi.

Chẳng qua, ngay lúc Hắc Kiêu cảm thấy không ổn, còn muốn đem bàn tay khổng lồ thu lại nhưng đã không còn kịp rồi.

Cánh tay của Hàn Lập phát ra âm thanh chói tai rồi tiếp tục vươn dài ra thêm vài thước. Nó có vẻ hơi nhẹ nhàng nhỏ bé, nhìn kiểu nào cũng không cân đối với bàn tay khổng lồ trên kia.

Một vầng sáng bùng lên mạnh mẽ, kèm theo đó là tiếng rống giận dữ của tên to con.

Hàn Lập cười khẽ, thân hình nhẹ nhàng bay bổng. Chẳng biết hẳn làm thế nào mà đã lùi ra một chỗ cách đó hơn mười trượng, trên mặt còn mang theo vẻ châm biếm.

Cùng lúc đó, làn sáng che phủ quanh thân tên to con tan đi, để lộ ra một cảnh tượng khiến cho mấy vạn tu sĩ trên quảng trường phải "ồ" lên vui sướng.

Một bên bả vai của hẳn máu me loang lổ. Cánh tay khi nãy đã biến mất hơn nửa, nửa còn lại cũng trở nên nát bấy, máu chảy ròng ròng. Đúng là hẳn đã bị thương không nhẹ.

"Luyện thể! Thì ra là người nhờ vào phương pháp luyện thể để tiến cấp Đại Thừa!" Hắc Kiêu nhìn thoáng qua bộ dạng thể thảm trên cánh tay của

mình đồng thời thốt lên với giọng không thể tin nổi. Lần đầu tiên từ lúc xuất hiện đến giờ hắn mới tỏ vẻ kiêng sợ đến vậy.

"Luyện thể, ha ha, cứ cho là vậy đi. Một khi đã ra tay rồi thì Hắc Kiêu đạo hữu hãy khoan rời đi vội, ở lại tộc chúng ta thêm vài ngày nữa rồi nói sau." Hàn Lập cười nhẹ, tỏ ý cứ mặc cho người ta đoán sao cũng được.

"Hừ, người tưởng là với chút thương tổn này mà có thể làm khó ta sao? Trò hay mới chỉ bắt đầu thôi. Vừa nãy ta không đề phòng nên mới thua thiệt. Chỉ là một tên tu sĩ vừa mới tiến cấp Đại Thừa, sao có thể làm khó được bản tọa đây chứ?" Vẻ mặt của gã to cao biến hóa liên tục, rồi lại phá lên cười rất hung tợn. Bả lại khẽ run, lập tức có một cỗ khí đen từ trên mình tràn ra, đem toàn bộ thân thể khổng lồ của hắn che phủ kín mít.

Từng tiếng nổ liên miên như pháo tràn ra từ trong làn khí.

Hàn Lập bèn nhú mày, hắn cảm thấy thật ngoài dự tính.

Ngay sau đó, đợi cho làn khí đen tan đi, thân hình của Hắc Kiêu lại hiện ra. Nhưng khác là chỗ bàn tay bị cắt và cánh tay bị hủy khi nãy đã khôi phục lại toàn vẹn như thường.

Hắn lại dùng ánh mắt oán độc nhìn chăm chăm về phía Hàn Lập.

"Bất Diệt Thân Thể! Trách không được, bảo sao người lại dám dùng thân thể để tranh đấu, hóa là có thần thông thiên phú này." Hàn Lập nhìn thoáng qua gã cao lớn phía trước, tiếp đó liền thở dài.

"Hừ, đã biết thân thể của người mạnh mẽ rồi, vậy chúng ta thử thần thông khác đi. Hóa Thiên Vi Địa!" Hắc Kiêu quát lên chói tai. Một tay hắn bấm niệm thần chú, thân thể vốn đã khổng lồ thì giờ đây lại được thổi phồng thêm vài phần nữa. Đồng thời cánh tay khác lại múa ra trước mặt, lập tức tạo thành một cơn dao động quỷ dị tràn tới.

"Pháp tắc!"

Hai con người của Hàn Lập co lại, không kịp được đành thốt lên.

"Người nhận ra là tốt rồi. Ta không tin một tên mới tiến vào Đại Thừa Kỳ có thể lý giải được bao nhiêu pháp tắc của thiên địa." Hắc Kiêu cười điên cuồng, ngón tay xẹt tới, trong hư không bất ngờ xuất hiện thêm một sợi tơ màu đen bé li ti.

Tiếp đó sợi tơ chợt nhoáng lên làm cho trời đất như bị đảo ngược. Bầu trời bỗng trở nên tối om như mực, còn mặt đất lại là một mảng sáng rõ ràng, hơn nữa còn nhẹ nhẹ tỏa ra từng vệt sáng lóng lánh.

Chương 2206: Huyết Cổ Trùng

Mấy vạn tu sĩ trên quảng trường chợt thấy toàn thân mình trầm xuống, giống như bị cả tòa núi khổng lồ đè lên vậy. Mới vậy mà thân thể trở thành nặng trĩu, tay chân không sao nhúc nhích được.

Trái lại, trong nháy mắt thần niệm của Hàn Lập quét qua vùng thiên địa trắng đen kia, khóe miệng liền cười lạnh lẽo. Phía sau hắn pháp tướng vàng rực ba đầu sáu tay chợt sáng chói rồi hóa thành vệt cầu vòng màu tím vàng bay vọt lên trời. Sau khi lượn một vòng liền chui vào thân thể của Hàn Lập phía dưới.

Một tiếng nổ đinh tai vang lên. Toàn thân Hàn Lập tỏa ra những tia sáng màu vàng chói mắt. Một con vượn lớn ba đầu sáu tay màu tím vàng thành linh xuất hiện.

Sáu cánh tay của con vượn liên tục đâm ầm ầm lên ngực, vô số đạo linh văn màu bạc tràn ra lượn lờ quanh nó. Tiếp đó toàn thân hình đột nhiên lớn lên điên cuồng, chỉ trong khoảnh khắc đã biến thành một con vượn cao tới bảy tám ngàn trượng, có thể nói là đội trời đạp đất.

Từng đạo linh văn màu bạc đang lượn lờ quanh thân con vượn chợt lóe sáng, sau đó lại hội tụ thành một đám pháp trận màu trắng bạc khảm lên toàn thân hình con vượn, giống như những vết tràm trời sinh ra đã có vậy.

Gã to con nhìn thấy tình huống này, trong lòng liền run sợ không thôi. Ngay lập tức không nói hai lời, ngón tay chỉ xuống phía dưới ngưng trọng múa lên, nhanh chóng vẽ thành một cái vòng thật tròn.

Trong vùng thiên địa nửa trắng nửa đen chợt vang lên tiếng sấm đình tai. Ngay lập tức có một cái vòng lớn màu đen trắng có đường kính ngàn trượng đột nhiên xuất hiện bên ngoài thân hình của con vượn khổng lồ. Tiếp đó nó co rút lại, liền giống như một cái vòng với đầy răng nhọn chuân bị xiết chặt lên thân hình cự viên.

Ba cái đầu của cự viên liền cúi xuống, sáu ánh mắt lạnh băng đồng thời nhìn lên cái vòng trắng đen kia, khóe miệng chợt mỉm cười lạnh lẽo.

Đầu vai con vượn đột nhiên nhoáng lên làm những sợi lông màu tím vàng trên người dựng thẳng đứng. Các pháp trận màu trắng bạc cũng hòa theo kêu vang từng tràng ông ông, tỏa ra hào quang chói mắt. Đồng thời một cỗ lực lượng khổng lồ vô hình từ trong cơ thể cự viên tuôn ra như lốc bão đùng vào chiếc vòng lớn đang co rút bên ngoài.

Chiếc vòng lớn màu đen trắng run lên chống trả. Nhưng trong làn hào quang vừa mới xuất hiện, chiếc vòng không thể chống đỡ lại, cuối cùng bị mạnh mẽ mở bung ra.

Tiếp theo đó sáu cánh tay liền chuyển động, sáu bàn tay to lớn đột nhiên chụp xuống sáu vị trí khác nhau trên chiếc vòng hai màu đen trắng bên dưới, đồng thời ra sức bóp mạnh.

Chiếc vòng đen trắng liền gào thét lên thảm thiết rồi vỡ thành vô số mảnh nhỏ.

Lúc này gã to con vẫn đang làm phép trên không trung, sắc mặt lập tức chuyển sang màu đỏ xẫm, nhin không được há miệng phun ra hai ngụm máu màu bạc.

Hắc Kiêu Vương vừa kinh hãi vừa hoảng sợ, vội vàng làm phép mạnh mẽ áp chế lực phản chấn. Tiếp đó hắn nghĩ làm cách nào để đối phó với

Hàn Lập.

Nhưng ngay lúc này, trong vùng trời đất nửa trắng nửa đen kia, con vượn khổng lồ đã ra tay trước một bước.

Chợt thấy sáu cánh tay của cự viên vượn lên cao. Trên mỗi nắm tay đều có những ký hiệu mùa bạc lượn lờ. Chẳng những thế, hơn chục cái pháp trận ở khắp nơi đều biến ảo, rồi nháy mắt tràn về nắm tay hợp thành một khối.

"Oành", cả sáu nắm tay lông lá đồng loạt tỏa hào quang chói mắt. Cùng lúc đó, ba cái đầu của con vượn gầm lên giận dữ, kéo theo vô số nắm đấm đánh thẳng lên không trung trên cao.

"Véo véo!" Những tiếng xé gió chói tai!

Từng mảng quyền ảnh chớp động hóa thành vô số sợi tơ sáng màu bạc rồi lấy tốc độ không thể tưởng tượng nổi hung hăng đánh lên bầu trời tối đen. Khoảng không giữa màn trời lập tức bị xé toạc ra làm đầy lên nhưng âm thanh bén nhọn đình tại.

Cả vùng không gian hai màu đen trắng sau khi chớp nháy vài cái liền triệt để vỡ vụn thành từng khúc.

Trên không trung quảng trường lập tức khôi phục lại trạng thái ban đầu.

Đông đảo tu sĩ vốn đang tận lực ngăn cản áp lực đè nặng trên người. Đột nhiên họ cảm thấy toàn thân nhẹ bẫng, có thể tự do cử động. Điều này khiến cả đám mừng rỡ, nhao nhao nhìn lên bầu trời.

Chỉ thấy lúc này, vô số sợi tơ màu bạc dừng lại giữa không trung. Sau khi ngưng tụ với nhau trên liền biến thành một bàn tay khổng lồ lớn hơn

trăm trượng, không chút khách khí lật úp vỗ mạnh xuống gã to con ở phía dưới.

Gã to con này thấy vậy, sắc mặt chuyển thành tái nhợt, trong mắt còn ánh lên vẻ kinh hoàng. Nhưng ngay khuôn mặt rất nhanh chóng chuyển sang vẻ tàn khốc, một tay chụp tới, đem tấm ngọc bắt lại. Tiếp đó hấn quạt mạnh về phía bàn tay không lồ, lập tức làm dấy lên một dòng hào quang bảy màu cuốn đến.

Cùng lúc đó, hấn lại há miệng phun ra một khối bảo vật hình vuông đen như mực. Vừa bay ra đã đón gió phình to, biến thành một viên gạch dài chừng mười trượng.

"Uỳnh ùng...!"

Quầng hào quang bảy màu và thỏi gạch màu đen dường cùng lúc đánh vào bàn tay không lồ.

"Oành", một tiếng nổ rung trời chuyển đất, cả không trung trở nên run rẩy.

Bàn tay không lồ màu bạc đột nhiên nắm chặt năm ngón lại, rồi không khoan nhượng đem thỏi gạch màu đen đánh cho dập nát. Còn luồng hào quang bảy màu sau khi bị ánh sáng màu bạc lóe qua liền rách ra tan tành.

Bàn tay không lồ màu bạc chợt nhoáng lên, lập tức xuất hiện ở trên đầu gã to con, cũng không chút do dự chụp xuống.

Hắc Kiều nhìn thấy hai kiện bảo vật của mình chịu không nổi một đòn của bàn tay không lồ kia, trong lòng không khỏi kinh hãi, làm sao còn dám trực tiếp đón đỡ một cái chụp xuống này. Không cần suy nghĩ thêm gì, thân hình lập tức nhoáng một cái liền quỵ dị biến mất ngay tại chỗ.

Ở đằng xa, cự viên thấy cảnh này, cái đầu ở giữa hừ lạnh một tiếng. Tiếp đó nó bất ngờ đánh ra một quyền vào khoảng không phía trước.

"Phốc", một đoàn quyền ảnh màu bạc rời khỏi nắm tay bắn ra, cũng chợt lóe lên rồi biến mất không thấy bóng dáng.

Ngay sau đó, tại một nơi khác trong không trung cách đó hơn mười trượng, thân hình gã to con mơ hồ hiện ra.

Nhưng dường như trong cùng một khoảnh khắc, một đạo quyền ảnh màu bạc khác chợt lóe lên rồi lướt tới sau lưng gã.

Gã to con kinh hãi, đang còn muốn phá không né tránh nhưng đã không còn kịp rồi.

"Oành", sau lưng gã to con ánh sáng màu bạc lóe lên chói mắt. Chiến giáp màu đen trên người bị đánh nát vụn, toàn thân lãnh trọn một đòn văng đi. Ở giữa không trung hắc không cách nào tiếp tục duy trì hình dáng được biến hóa to lớn nữa, thân hình chợt lóe rồi khôi phục lại như ban đầu.

Gã to con vừa mới đứng vững, lập tức cảm thấy trong miệng ngọt lịm, nhìn không được lại phun ra một ngụm máu, khí tức trên người bỗng nhiên giảm hơn một nửa.

Trong lòng hắn không khỏi hoảng sợ cực kỳ.

Phải biết rằng chiến giáp màu đen trên người hắn được dùng bảy bảy bốn mươi chín loại tài liệu trân quý, hơn nữa còn phải tiêu phí thời gian mấy trăm năm mới cô đọng mà hóa thành bảo vật phòng ngự tối quan trọng này. Vậy mà cũng không thể ngăn cản một đòn cách không của đối phương!

Điều này dường như đã làm cho nỗi khiếp sợ trong lòng hắn mãnh liệt hơn lúc trước vô số lần.

"Minh tuyệt đối không phải là đối thủ của hấn, chạy!"

Gã to con cố nén đau đớn sau lưng, tiếp tục không chân chờ gì nữa, trong lòng lập tức có quyết định.

Lập tức hấn không nói hai lời, hào quang lóe lên, liền hóa thành một đạo kinh hồng phá không mà đi. Chỉ thoáng cái đã bay ra ngoài mấy trăm trượng, tiếp tục lại lóe sáng, lại liền quỷ dị xuất hiện phía cuối chân trời, nháy mắt dường như đã chạy thoát.

"Tưởng rằng có thể chạy thoát đơn giản như vậy sao? Người nghĩ lễ mừng Đại Thừa của Hàn mỗ là chỗ muốn đến là đến, muốn đi là đi sao? Niệm Kiếm Quyết, trăm!" Cái miệng chính giữa của con vượn há lớn, truyền ra những tiếng ông ông như chuông đồng.

Vừa dứt lời, giữa trán của ba cái đầu đồng thời hé mở để lộ ra ba con mắt đen như mực nằm dọc giữa chân mày. Ba con mắt lóe lên bắn ra ba cột sáng mờ lung. Tiếp đó lại hóa thành ba lưỡi kiếm nhỏ trong suốt, chớp nháy rồi biến mất tăm vào hư không phía trước.

Ngay sau đó, phía cuối chân trời, gã to con đang vận dụng bí thuật muốn một hơi hoàn toàn rời khỏi nơi đây, nhưng sắc mặt chợt tái nhợt, thân hình hơi mờ đi, định tránh né qua một bên khác.

Chỉ là đúng lúc này, khoảng không gần đó bỗng nhiên lóe ra ba vết trong suốt. Cả ba lưỡi kiếm chém tới nhanh như chớp!

Mặc dù Hắc Kiêu vừa di động tránh thoát được hai lưỡi, nhưng bị cuối cùng vẫn bị một lưỡi lướt qua hông chém hấn thành hai đoạn.

Một tiếng "a" rất thảm thiết!

Trên trời cao tràn xuống một cơn mưa máu.

Nếu là tu sĩ bình thường thì nhất kiếm vừa rồi có lẽ là trí mạng. Nhưng dù sao Hắc Kiêu Vương cũng là một tu sĩ Đại Thừa Kỳ, vẫn còn hơi ít để lấy mạng hắn. Từ khúc trên của thân hình, một cái bóng màu đen đột ngột bay ra, nhoáng lên một cái, lại hóa thành một người nhỏ xíu ba bốn thước, có khuôn mặt giống y hệt như Hắc Kiêu.

Người tí hon lăn một vòng ngay tại chỗ rồi hóa thành một cơn gió màu đen đem hai đoạn thân thể hút vào, sau đó lập tức cuộn cuộn hướng về phía xa mà bay đi.

"Tên họ Hàn kia, hôm nay những gì người ban cho bốn tọa, ta ghi tạc trong lòng. Sau này chắc chắn ta sẽ đáp trả ân tình này."

Nơi chân trời xa mơ hồ truyền lại âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi của gã to con kia.

"Sau này sao? Hay là bây giờ xem coi người có thể tránh được sự đuổi giết của linh trùng ta nuôi rồi hay không nói sau." Ánh sáng tím vàng chợt lóe bên ngoài thân mình cự viên, Hàn Lập liền một lần nữa đã khôi phục lại hình dáng ban đầu. Hắn nhìn về phía nơi chân trời xa, sau đó dừng dung nói một câu. Lập tức tay áo hắn run lên thả ra ba đốm sáng màu vàng. Sau khi đón gió lớn lên lại hóa thành ba con côn trùng vàng rực lớn gần một trượng, bên ngoài thân trái đầy hoa văn màu tím dữ tợn.

Ba con trùng màu vàng không cần Hàn Lập ra lệnh cái gì, lượn một vòng trên đỉnh đầu Hàn Lập, rồi liền hóa thành ba tia sáng màu vàng như sao băng cấp tốc đuổi theo. Trong khoảnh khắc, cả ba con phá không biến mất không còn thấy tung tích. Nhìn thoáng qua thì thấy tốc độ của mấy con côn trùng màu vàng này vượt xa so với trước đây. Lúc này tốc độ của nó không thua gã to con kia là bao.

Vừa rồi chính là ba con Ngụy Phệ Kim Trung Vương của Hàn Lập.

Với sức mạnh có thể so sánh với tu sĩ Hợp Thể Hậu Kỳ, lại thêm vào cơ thể dường như không thể phá hủy thì ngay cả tu sĩ Đại Thừa cũng đều cảm thấy sợ hãi không dám đối mặt. Lúc này Hắc Kiêu Vương đã bị thương, chính là đối thủ không thể tuyệt vời hơn cho cả ba con Phệ Kim Trùng kia.

Hàn Lập tin tưởng rằng kể cả gã to con kia thật sự có thể thoát khỏi ba con nguy trùng vương này, nhưng không thể vừa chạy vừa chữa trị sẽ làm cho những thương tổn của hắn càng thêm nghiêm trọng. Như vậy, dù cho tên kia may mắn thế nào đi chăng nữa thì kết quả vẫn là phải bê quan trị thương mấy trăm năm mới có thể khôi phục thực lực như ban đầu.

Mà chúng tu sĩ hai tộc Nhân Yêu cũng như các sử giả dị tộc khác trên quảng trường đã bị thần thông to lớn của Hàn Lập làm khiếp sợ. Họ chỉ biết mở to mắt đứng nhìn Hàn Lập hóa thân thành cự viên, dễ dàng đánh cho tên Đại Thừa hung hãn của tộc Dạ Xoa như mây trôi nước chảy. Thậm chí thân thể cũng bị chém làm hai đoạn, phải rất chặt vật mới có thể chạy trốn được.

Ngay khi cuộc chiến giữa hai người chấm dứt, cả đám tu sĩ bỗng chốc trở nên nhốn nháo ầm ĩ.

"Hàn tiên bối thần thông cái thế, vang danh Linh giới."

Vô số người của hai tộc Nhân Yêu lớn tiếng hô vang, trên mặt tràn đầy biểu cảm kích động cuồng nhiệt.

Biểu hiện của Hàn Lập nhẹ nhàng băng quơ hạ gục một vị Đại Thừa Kỳ vừa nãy đã làm cho mọi người trong hai tộc Nhân và Yêu tin tưởng vào một tương lai được sống an ổn Linh giới hơn chục vạn năm sau. Họ đã phải chờ đợi không biết bao năm rồi, cuối cùng có một vị tu sĩ Đại Thừa Kỳ đủ mạnh mẽ để dẫn dắt hai tộc trở nên lớn mạnh.

Điều này khiến cho trong lòng ai nấy đều trở nên hưng phấn và cuồng nhiệt.

Tiếng hoan hô phóng lên cao vút, trực tiếp xuyên thấu màn cấm chế của ngọn núi, tràn xuống khắp nơi trong thành Thiên Uyên.

Trong thành Thiên Uyên, mặc dù những người không được trực tiếp tham gia chẳng thể biết được chuyện gì đã xảy ra, nhưng khi nghe được âm thanh hoan hô truyền đến, tất cả không hẹn mà cùng hò reo lên.

Trong lúc nhất thời, cả thành Thiên Uyên đều tràn ngập tiếng bá tạ Hàn Lập, âm thanh hân hoan reo mãi tận trời xanh!

Trên quảng trường, những sứ giả của các cuối cùng cũng đã khôi phục bình tĩnh từ trong cơn khiếp sợ. Khuôn mặt mỗi người ngoài sự kính sợ còn mang theo một tia e ngại.

Nhân tộc lại đột nhiên có thêm một tu sĩ Đại Thừa mạnh mẽ. Chuyện này đối với mấy tộc ở gần khu vực Nhân tộc là tốt hay xấu thật sự rất khó nói.

Trong lòng đám sứ giả bất an không yên. Dường như tất cả đều đưa ra quyết định, sau khi trở về, việc đầu tiên cần làm chính là đem tin tức này báo cáo cho tộc của mình.

Chương 2207: Bí mật của Linh đỉnh

Hàn Lập chờ đến khi tiếng hoan hô bốn phía giảm bớt lại liền mỉm cười, một tay khẽ vẫy một cái. Lập tức, hư không bốn phía nổi lên vô số thanh ti hướng phía dưới chân bay tới, cũng chợt loé lên mà tụ lại thành một đoàn, lại lần nữa hoá thành một đoá thanh liên mờ nhạt, cũng từ từ hướng về phía đỉnh tháp giữa quảng trường bay đến rồi hạ xuống, lơ lửng bất định như lúc ban đầu.

"Ác khách đã qua! Dựa theo lệ cũ, trong bảy ngày bảy đêm ta sẽ giảng giải không ngừng về vô thượng đại đạo, có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu thì phải xem cơ duyên của mỗi người rồi. Nhưng với những đại điển khác lại có chút bất đồng, lần này sẽ triệt để mở rộng cửa, những cấm chế phía dưới ta sẽ giải trừ, bất luận là ai đến thì đều có thể lên núi nghe giảng."

Ánh mắt Hàn Lập sau khi đảo qua mọi nơi 1 lượt liền chậm rãi nói.

Thanh âm không lớn nhưng trong khoảnh khắc liền ầm ầm khuếch tán ra bốn phương tám hướng, cũng trực tiếp xuyên qua ngọn núi mà quanh quần phía trên không trung Thiên Uyên thành không thôi.

Toàn bộ tu sĩ còn kẹt lại ở dưới Thiên Uyên thành nghe vậy liền giật mình một cái, nhưng lại lập tức cuồng hỉ mà hoan hô một trận.

Vô luận là ai đang ở trong phòng hay ở ngoài đường phố, tất cả đều như thủy triều hướng về phía ngọn cự sơn ba màu khổng lồ mà bay đi.

Thậm chí, khu vực nơi đặt truyền tông trận vốn dĩ là nơi đám giáp sĩ duy trì trật tự nhưng cả đám cũng kinh hỉ một trận, đồng dạng cũng gia nhập vào phía trong dòng người.

Cùng lúc đó, Hàn Lập đã khoanh chân ngồi xuống bên trên đoá thanh liên, theo từ cấp bậc tu vi thấp nhất Luyện Khí kỳ mà bắt đầu từ từ giảng giải kinh nghiệm của mình có được.

Phần đông tu luyện giả, vô luận là Nhân Yêu hai tộc hay là dị tộc khác cũng đều nghiêm nghị ngưng trọng lắng nghe.

Một gã Đại Thừa lập đàn giảng pháp, vô luận với bất kỳ ai thì đều là thiên đại cơ duyên, cho dù là từ cấp tu vi thấp nhất nhưng cũng không ai dám bỏ ngoài tai một câu nào.

Thời điểm thanh âm giảng thuật không chút tạp âm quanh quần trong hư không thì càng lúc càng nhiều tu luyện giả tiến lại sơn phong, nhanh chóng chiếm cứ biên giới bốn phía quảng trường, cũng chỉ tích tắc mà khiến rất nhiều người không cách nào lách người vào trong được.

Người chậm lại phía sau chỉ có thể ở các sơn đạo trên sơn phong cùng kiến trúc mà tụ tập lại. Sau mấy canh giờ sau, nửa trên ngọn cự sơn ba màu đã chỉ chít chằng chịt toàn người là người, hơn nữa vẫn còn rất rất nhiều tu luyện giả vẫn còn hướng nửa dưới ngọn cự sơn tụ hội lại.

Nhưng vô luận là ở nơi nào, chỉ cần tiến vào ngọn cự sơn liền nghe được thanh âm giảng giải của Hàn Lập quanh quần bên tai.

Không ít vốn còn muốn đi lên những nơi khác cao hơn nhưng ngay khi thanh âm giảng đạo truyền vào tai liền không tự chủ được mà ngừng bước chân lại mà lâm vào trạng thái đốn ngộ.

Sau một ngày một đêm, cả toà cự sơn ba màu thoáng cái đã chật cứng người. Tất cả mọi người, vô luận là đang ngồi hay đứng thẳng thì đều lẳng lẳng nghe, không gian chỉ có mỗi thanh âm của Hàn Lập là truyền khắp nơi một cách rõ ràng.

Sau bảy ngày bảy đêm, trên bầu trời đột nhiên ngũ sắc thải quang quay cuồng một trận, trận trận hoa vũ lần nữa lại từ trên cao rũ xuống.

Thanh âm giảng giải của Hàn Lập thoáng cái ngừng "kết" lại.

Một ít tu luyện giả đang nghe như say liền cả kinh, không ít người từ trong đốn ngộ bừng tỉnh nhưng ánh mắt phần lớn mọi người thì đều có một tia mờ mịt.

Sau một lúc, thanh âm Hàn Lập lại lần nữa vang lên bên tai mọi người:

"Đa tạ các vị đạo hữu tham gia đại điển mừng Hàn mỗ tiến giai Đại Thừa, nhưng đại điển đến đây là kết thúc, chư vị đều có thể hạ sơn rồi."

Phần đông tu luyện giả đang nghe tới đoạn mấu chốt tự nhiên trong nội tâm không muốn cứ như vậy mà kết thúc, nhưng Hàn Lập trong mắt những người khác chẳng khác gì thần minh cả, tự nhiên bọn hắn không dám chút trái lời.

Tất cả mọi người cung kính hướng về phía sâu trên ngọn cự sơn bái lạy liên lộn lộn xộn xộn thối lui ra khỏi cự sơn.

Đại Thừa chi lễ đến đây mới thực sự là kết thúc.

Nửa ngày sau, thiên không nổ vang một tiếng, ngọn cự sơn ba màu thoáng cái mơ hồ đi rồi lẳng không biến mất trong thiên địa không thấy bóng dáng.

Phụ cận quảng trường bên dưới Thiên Uyên thành còn lại một ít giáp sĩ phụ trách cảnh giới sau khi cung kính hướng cự sơn rời đi mà thi lễ thì mới chỉnh tề ly khai.

Trong đại điện tầng một thạch tháp, Hàn Lập đã ngồi tại chủ vị phía trên. Ở hai bên đại điện, Khí Linh Tử, Hải Đại Thiếu cùng bạch phát lão giả và vài tên trưởng lão Thiên Uyên thành phân thành hai hàng đứng hai bên chờ đợi.

Trong hàng môn hạ đệ tử của Hàn Lập, Bạch Quả Nhi bất ngờ cũng xuất hiện ở trong đó, cũng cùng Chu Quả Nhi không sai biệt bao nhiêu về niên kỷ, cũng cùng sóng vai mà đứng, trên mặt hiện ra vẻ tươi cười, bộ dáng như y một đôi tỷ muội.

Bạch Quả Nhi trước Đại Thừa chi lễ rốt cục rốt cục bình an trở lại.

Lúc này, Bạch Quả Nhi cũng có tu vi đạt tới Hoá Thần trung kỳ, so với Hải Đại Thiếu còn muốn cao hơn một bậc.

Về phần bạch phát lão giả cùng đám Thiên Uyên thành trưởng lão, thần sắc cả đám so với lúc trước khi đại điện bắt đầu thì cung kính không ít, rõ ràng là hoàn toàn phát ra từ nội tâm, không hề có cái vẻ làm qua loa đại khái chút nào.

Hiển nhiên, Hàn Lập lúc trước đả bại Hắc Kiêu vương đã triệt để thu phục nhân tâm đám trưởng lão này, chính thức đã kính sợ mà lễ phép rồi.

Ở giữa đại sảnh, Lý Dung tiên tử đồng dạng đang đứng nhưng lại đứng phía trước Hàn Lập, bộ dáng kính cẩn nghe Hàn Lập nói.

"Nói như vậy, Ngao Khiếu tiên bối cùng Mạc Giản Ly đại nhân thật sự tiến vào Ma giới, chuẩn bị cùng các đại thừa các tộc khác tương trợ đám Ma tộc Thủy tổ bọn họ giải quyết Ma giới đại kiếp."

Hàn Lập nhíu mày, nói.

"Chính vậy! Không riêng gì mấy vị Đại Thừa các tộc lân cận toàn bộ tiến vào Ma giới, một số siêu cấp đại tộc ở Linh giới cũng đồng dạng phái ra Đại Thừa cường giả nhúng tay vào rồi. Cũng bởi vậy, những Ma tộc Đại Thừa kia cũng bị cưỡng ép lại, không thể không buông tha lĩnh địa đã chiếm cứ các tộc Linh giới, đem toàn bộ nhân thủ rút ra khỏi Linh giới."

Lý Dung cung kính đáp.

"Bỏ ra một cái giá lớn chính là hai vị Đại Thừa kỳ hai tộc chúng ta cùng với những Đại Thừa của siêu cấp thế lực tiến vào Ma giới, cùng nhau giải quyết đại kiếp của Ma giới. Dù sao, nếu Ma giới bị diệt, kế tiếp nói không chừng lại là Linh giới của chúng ta rồi."

Hàn Lập thở dài một hơi, nói.

"Tiền bối minh giám! Nếu không phải thế, chẳng những Ma tộc sẽ không lui binh mà còn xuất hiện thêm một vài Đại Thừa cường giả khác không chừng."

Lý Dung có chút bất đắc dĩ, đáp.

"Tình hình hai tộc chúng ta với Ảnh tộc cùng Dạ Xoa tộc hết sức căng thẳng, nhưng thủy chung vẫn chưa bộc phát đại chiến, nguyên lai là những Đại Thừa tồn tại của hai tộc kia đều tiến vào Ma giới rồi. Dạ Xoa tộc Hắc Kiêu vương là Dạ Xoa cố ý giấu diếm, xem ra muốn làm sát thủ gián đột nhiên gây khó dễ cho chúng ta. Nếu không do ta ngoài ý muốn đột phá Đại Thừa, hai tộc chúng ta sợ rằng sẽ gặp phiền phức không nhỏ."

Hàn Lập như suy nghĩ tới điều gì đó mà lẩm bầm nói.

"Hoàn toàn chính xác, nếu không phải Hàn tiền bối thành công tiến gia Đại Thừa, tu sĩ Hợp Thể bình thường thật đúng là không có cách nào ngăn trở được Hắc Kiêu vương. Bất quá, Hàn tiền bối tại đại điển đại triển thân thông đã truyền về tới các tộc khác, những dị tộc đó sau này muốn làm khó dễ hai tộc ta thì cho dù nhiều thêm một lá gan nữa thì cũng chẳng dám đánh chủ ý tới tộc ta nữa."

Lý Dung tự nhiên cười nói, đáp.

"Xem ra, Trưởng lão hội Thánh đảo muốn ta lên đảo chắc hẳn là thương nghị về việc ứng phó các tộc là hàng đầu rồi, chuyện thứ hai chắc lại muốn ta đi dò xét nơi hạ lạc của hai vị tiền bối."

Hàn Lập bất động thanh sắc, hỏi một câu.

"Chư vị cao tăng Thánh đảo thật có ý tứ này."

Lý Dung cúi đầu đáp.

Hiển nhiên, nữ tử này sau đại điển đã bị Hàn Lập triệt để thu phục, tự nhiên đem thân phận của mình hạ xuống một bậc, bất tri bất giác mà để lộ tin tức.

"Ân, một thời gian ngắn nữa ta sẽ lên Thánh đảo một chuyến. Ngoại trừ cùng chư vị đạo hữu Thánh đảo thương nghị sự tình ra, ta còn đối với một ít bí thuật, thiên thư cất giấu cùng đỉnh đỉnh đại danh Hồn Độn Vạn Linh bảng cũng cảm thấy một ít hứng thú."

Hàn Lập trầm ngâm một lát liền chậm rãi nói.

"Vâng, vẫn bối chắc chắc sẽ chuyển lời tiền bối."

Lý Dung trên mặt vui vẻ, không chút lưỡng lự, đáp.

"Cốc đạo hữu, một thời gian ngắn sau này, môn hạ đệ tử của ta chỉ sợ còn muốn làm phiền chư vị quan tâm một hai đấy."

Hàn Lập quay đầu, hướng về đám Cốc trưởng lão nói.

"Tiền bối yên tâm, chỉ cần Khí Linh Tử còn ở lại bản thành một ngày, vẫn bối cam đoan hẳn nhất định bình yên vô sự."

Bạch phát lão giả khễ khom người, nghiêm nghị nói.

Vài tên Hợp Thể kỳ trưởng lão khác cũng đồng dạng mà gật đầu liên tục.

"Ta tin tưởng lời hứa của chư vị. Các người không cần quá lo lắng, ta sẽ dẫn Nguyệt Thiên ly khai khỏi nơi đây. Như vậy, cũng sẽ không có người dễ dàng gây phiền toái cho Thiên Uyên thành. Khí Linh Tử, Chu Quả Nhi, hai người các người quay về chuẩn bị cùng ta lên đường đi."*

Hàn Lập cười cười một cái, lại quay đầu phân phó một tiếng.

(Dịch giả: *là tục danh của Hải Đại Thiếu)

"Vâng, tiền bối!"

"Tuân mệnh sư tôn!"

Chu Quả Nhi cùng Khí Linh Tử nghe vậy liền trăm miệng một lời, đáp ứng nói.

Thời gian kế tiếp, Hàn Lập lại để cho đám Cốc trưởng lão cùng Hải Đại Thiếu li khai khỏi đại điện liền hướng về Khí Linh Tử hai người truyền âm một câu.

Khí Linh Tử biến sắc, lúc này cũng đồng ý mà li khai khỏi đại điện.

Hàn Lập tức thì lẳng lặng ngồi trong đại sảnh mà trầm tư.

Thời gian không lâu sau, ngoài cửa lần nữa truyền đến tiếng bước chân, một thân ảnh mảnh mai lẳng lặng hiện ra.

Nàng này vừa đi vào trong liền vén áo thi lễ với Hàn Lập, cung kính nói:

"Hứa Thiên Vũ bái kiến tiên bối!"

"Đứng lên đi, lý do lần này ta giữ Hứa đạo hữu lại hẳn là đạo hữu cũng minh bạch vài phần a."

Hàn Lập hướng nữ tử này gật gật đầu, nói một câu.

"Chắc hẳn tiên bối muốn hỏi vấn đề về sự tình Hư Thiên đình rồi."

Hứa Thiên Vũ không dám nhìn thẳng Hàn Lập mà đáp.

"Không tệ! Chúng ta nhớ không nhầm thì Hư Thiên đình đối với Hứa gia các người mà nói có thể nói không hoàn toàn là một kiện bảo vật, sao lại đột nhiên biến thành lễ vật mừng ta đây? Trong đó hẳn còn chút nguyên do rồi."

Hàn Lập chăm chăm nhìn vào nữ tử này mà hỏi.

"Tiên bối minh giám, vấn đề là tuân theo mệnh lệnh của Huyền Hồn Băng Phách tổ tiên chi mệnh, mới đưa Hư Thiên đình thành lễ vật dâng tặng cho tiên bối mà thôi."

Hứa Thiên Vũ thần sắc có chút bất an, đáp.

"Huyết Hồn? Phân thân Băng Phách đạo hữu Huyết Hồn đã trở lại Hứa gia rồi?"

Trong nội tâm Hàn Lập khẽ giật một cái, nhưng trên mặt lại không lộ ra chút dị sắc nào.

"Đúng vậy! Huyết Hồn tiền bối nửa năm trước thân chịu trọng thương bỗng nhiên phản hồi, nhưng là vừa về tới trong gia tộc không lâu liền đại phát thương thế mà hôn mê bất tỉnh. Bất quá, trước đó Huyết Hồn tiền bối cũng phân phó đệ tử trong tộc đem Hư Thiên đỉnh này dâng tặng cho tiền bối, cũng hi vọng tiền bối mang theo đỉnh này tới Hứa gia một chuyến."

Hứa Thiên Vũ không hề chần chờ, lập tức nói.

"Thì ra là thế! Nói như vậy, Huyết Phách đạo hữu vốn là biết rõ ta đã tiến giai Đại Thừa nên mới sai người đem đỉnh này tới cho ta đây mà."

Hàn Lập nhướng mày, nói.

"Thưa tiền bối, quả thật như vậy!"

Hứa Thiên Vũ thành thật đáp.

"Hứa gia các người chẳng lẽ không cứu được Huyết Phách đạo hữu sao?"

Hàn Lập sau khi trầm ngâm một lát liền truy hỏi một câu.

"Hỏi bẩm tiền bối, rất nhiều trưởng bối Hứa gia đã đều dốc hết mọi cách nhưng lại đối với thương thế của Huyết Phách tiền bối cơ bản là thúc thủ vô sách. Thời điểm ta ly khai, Huyết Phách tiền bối vẫn còn trong hôn mê."

Hứa Thiên Vũ đáp.

"Ta biết rồi, người lui trước đi. Máy ngày nữa ta sẽ đến Hứa gia một chuyến."

Hàn Lập tính toán một chút liền điểm điểm gật đầu, nói.

Hứa Thiên Vũ nghe vậy tự nhiên vui mừng quá đôi, vội vàng thi lễ thật sâu, cảm ơn không thôi.

Chương 2208: Thiên Thư Các

Ba ngày sau, Hàn Lập mang theo bốn người Ngân Nguyệt, Giải Đạo Nhân, Bạch Quả Nhi và Lý Dung rời khỏi thành Thiên Uyên, nhắm về hướng Hứa gia mà đi.

Hàn Lập đã sớm dò la được tin tức, sau khi Ma tộc rút đi thì Hứa gia cũng lập tức trở lại nơi cư trú trước kia.

Cho nên chỉ sau vùn vện nửa tháng trải qua mấy lần sử dụng truyền tống trận, nhóm người Hàn Lập đã tới chỗ ở của gia tộc họ Hứa.

Bọn họ vừa báo ra tên tuổi đã lập tức khiến cho toàn bộ gia tộc họ Hứa trở nên nhốn nháo.

Chẳng những Hứa Giao là chủ nhân của Hứa gia và Hứa Thiên Vũ cuống quýt ra nghênh tiếp, ngay cả những tên trưởng lão khác cũng không thiếu một ai. Tất cả liền theo sau hai người đi ra nghênh đón.

Trong đó rõ ràng còn có Hứa Nham, Hứa Hỏa đã từng thấy qua Hàn Lập năm trước.

Xem ra sau khi trải qua đợt ma kiếp vừa rồi nhưng Hứa gia cũng không tổn thất bao nhiêu lực lượng trụ cột.

"Kính chào Hàn tiên bối, được tiên bối có thể đại giá quang lâm thật là vinh quang và may mắn cho Hứa gia." Hứa Giao cung kính khom người hướng Hàn Lập nói, những trưởng lão đứng đằng sau về mặt ai cũng hưng phấn cúi chào ra mắt Hàn Lập.

Nếu như là thời điểm trước kia Hàn Lập dùng thân phận tu sĩ Hợp Thể mà đến thì Hứa gia còn có thể dùng gia thế của mình bảo trì một phần tự kiêu. Nhưng giờ đây hắn đã là tu sĩ Đại Thừa thì đúng là bọn họ chỉ có thể vừa mừng vừa lo. Đồng thời cũng không dám để lộ bất cứ điều gì có khả năng khiến Hàn Lập không hài lòng.

Đoàn người Hàn Lập được những người họ Hứa trực tiếp mời vào trong phòng khách trong tòa điện chính nơi chuyên dùng để tiếp đãi khách quý của Hứa gia.

Sau khi Hàn Lập không khách khí ngồi xuống vị trí chủ tọa, liền quay sang gia chủ của Hứa gia bên cạnh lạnh nhạt nói:

"Chắc là các người đã biết rõ lý do mà ta đến lần này. Mặc dù chuyện có liên quan đến Huyết Hồn đạo hữu ta đã nghe Hứa tiên tử nói qua một lần, nhưng hiện tại ta vẫn muốn các người nói thật kỹ thêm một lần nữa để xem có chỗ nào sai sót hay không."

"Vẫn bồi tuân lệnh. Khoảng bảy tháng trước, Huyết Hồn tiên bối đột nhiên trở lại Hứa gia..." Hứa Giao không dám chậm trễ, bắt đầu kể thật kỹ lại câu chuyện cho Hàn Lập nghe.

Hàn Lập ngay lập tức tập trung lắng nghe từng chi tiết nhỏ có liên quan đến phân thân Huyết Hồn.

Sau thời gian uống cạn chén trà nhỏ, đợi cho Hứa Giao hoàn toàn nói xong câu chuyện, Hàn Lập mới có chút nghiêm nghị nói:

"Nếu như vậy, ngoại trừ việc Huyết Hồn đạo hữu ra lệnh cho các người đem Hư Thiên Đỉnh đến gặp ta, còn nói qua chỉ có ta mới có thể dùng nó để cứu nàng tỉnh lại?"

"Đúng vậy, thừa tiền bối. Huyết Hồn tiền bối thân là phân thân của tổ tiên, mặc dù tu vi chỉ là Luyện Hư kỳ nhưng nhờ có thân thể nửa thực nửa ảo nên rất khó bị tổn thương. Đến lần này, không rõ Huyết Hồn tiền bối đã trúng phải ám toán lợi hại nào, dù bên ngoài cơ thể nhìn như không có gì tổn hại, vậy mà cả người lại nhiễm một loại khí màu đen rồi liên tục bị hôn mê, thật sự là quỷ dị vô cùng. Văn bối đã dùng tất cả thủ đoạn nhưng ngay cả một chút hiệu quả cũng không có, hi vọng tiền bối có thể nỗ lực tổ tiên Băng Phách mà ra tay cứu giúp." Hứa Giao cẩn thận nói.

"Nghe đạo hữu nói như vậy khiến ta cảm thấy rất hứng thú đối với nguyên nhân khiến Huyết Phách đạo hữu hôn mê. Trước mắt chúng ta hãy xem qua tình hình hiện tại của Huyết Hồn đạo hữu rồi nói sau. Nếu là thật sự có thể cứu trị, Hàn mỗ cũng sẽ không tiếc ngại điều gì." Hàn Lập mỉm cười không từ chối.

"Đa tạ đại ân của tiền bối, văn bối sẽ lập tức dẫn đường." Hứa Giao mừng rỡ, trên miệng liền không ngớt thốt lên lời cảm ơn.

"Giải huynh, ngươi hãy cùng ta đi xem tình hình của Huyết Hồn. Ngân Nguyệt, Quả Nhi, Lý đạo hữu các ngươi tạm thời đợi tại nơi này đi." Hàn Lập gật đầu, lại quay qua ba người Ngân Nguyệt dặn dò.

"Được rồi, tiểu muội sẽ cùng Quả Nhi và Lý đạo hữu tạm thời chờ ở nơi này một chút." Ngân Nguyệt ngoan ngoãn vâng lời.

Về phần Lý Dung và Bạch Quả Nhi tự nhiên là không dám có ý kiến, cũng gật đầu đồng ý.

Những tu sĩ Hứa gia lúc này theo sau Hứa Giao cũng đã sớm chú ý tới đám người Ngân Nguyệt. Ngoại trừ những người tu vi quá thấp không thể cảm ứng điều gì, còn những người còn lại đều cảm thấy khí tức trên người các nàng thâm sâu khó lường, đồng thời cũng không thể nhìn thấu tu vi

cảnh giới chân chính. Vì vậy mà trong lòng bọn họ thâm giật mình, đối với các nàng tất nhiên cũng cung kính dị thường, không dám có chút nào chậm trễ.

Sau khi lưu lại vài người phụ nữ để tiếp đón mấy người Ngân Nguyệt và Lý Dung, Hứa Giao mang theo các trưởng lão khác cùng với Hàn Lập và Giải Đạo Nhân đi đến khu cấm địa của dòng tộc.

Hàn Lập và đoàn người họ Hứa liền xuất hiện ở một cung điện bằng đá được xây dựng ở nơi trang nghiêm nhất trong gia tộc họ Hứa.

Tại trung tâm cung điện có một cỗ quan tài bằng ngọc trắng gần như trong suốt.

Bên trong áo quang là một thiếu nữ áo trắng đang nằm, hai mắt nhắm nghiền, trên cơ thể dường như có một tầng khí màu đen che phủ.

Nàng chính là phân thân Huyết Hồn của Băng Phách tiên tử.

Hàn Lập bước vài bước đến bên trước mặt quan tài, nhưng vừa đến gần khoảng một trượng lập tức liền cảm nhận được phía trước truyền đến một trận giá buốt.

"*Huyền Băng vạn năm!*" Ánh mắt Hàn Lập quét một lượt lên chiếc áo quan, trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ bình tĩnh thốt lên.

"*Ánh mắt của tiên bối thật tinh tường, đây đúng là quan tài được làm bằng Huyền Băng vạn năm. Cũng chỉ có vật ấy mới có thể làm chậm lại sự suy yếu dần đi của Huyết Hồn tiên bối, cho nên vẫn bối mới...*" Hứa Giao vội vàng giải thích.

"*Lực lượng kỳ hàn luôn có khả năng khống chế nhất định đối với các loại vết thương. Ngay thời điểm không biết nguyên nhân chân chính của*

bệnh trạng, các người đem Huyết Hồn đạo hữu bỏ vào trong quan tài làm bằng Huyền Băng vạn năm thực là một cách làm thông minh." Hàn Lập gật đầu ồm ờ.

Lúc này, ánh mắt của hắn đã đặt trên người thiếu nữ áo trắng bên trong quan tài.

Chẳng những hai mắt của Huyết Hồn đang nhắm nghiền, khuôn mặt phủ đầy khí đen. Mà hai đầu lông mày còn xuất hiện một đám hoa văn màu máu quỷ dị, thoáng ẩn thoáng hiện như theo nhịp đập của mạch máu.

Hàn Lập nhìn đến những hoa văn màu máu, sắc mặt hơi ngơ ngác, dường như thoáng liên tưởng ra cái gì đó, hàng lông mày hắn không kìm được thoáng cái nhăn lại.

"Hàn tiên bối, người nhận ra nguyên nhân khiến Huyết Hồn tiên bối hôn mê không?" Hứa Giao thấy vậy vội vàng hỏi.

"Tuy chỉ đoán ra được một chút nhưng ta vẫn chưa thể khẳng định, còn cần phải xác nhận lại." Sắc mặt Hàn Lập không đổi trả lời, trong khi đó thần niệm của hắn phóng đến bao quanh cỗ áo quan.

Một lát sau, sắc mặt Hàn Lập khẽ động, đột nhiên một ngón tay điểm vào giữa hai đầu lông mày.

Một âm thanh nhè nhè vang lên!

Một đám khí màu đen xuất hiện, sau khi ngưng tụ, liền biến thành một con mắt màu đen yêu dị.

Đột nhiên con mắt mở to phun ra một sợi tơ óng ánh, nhoáng một cái lao xuống dưới, trực tiếp xuyên thủng vách quan tài rồi chui vào trong cơ thể của thiếu nữ áo trắng.

Một lúc sau, khi sợi tơ kia quay trở lại, nửa trước của sợi tơ rõ ràng xuyên qua một con quái trùng đỏ như máu.

Cùng lúc đó, giữa hai đầu lông mày của thiếu nữ áo trắng, hoa văn màu máu trong khoảnh khắc liền biến mất không thấy tăm hơi.

Hình dáng của quái trùng này rất giống ốc sên, nhưng hết lần này tới lần khác đầu của quái trùng lại sinh ra bảy tám cái vòi dài ngắn không đều. Ngay lúc vừa rời khỏi cơ thể của thiếu nữ áo trắng, mấy cái vòi liền lập tức điên cuồng vung vẩy, nhìn quỷ dị vô cùng.

"Đây là cái gì, vì sao chúng ta chưa bao giờ phát hiện ra trong người Huyết Hồn tiền bối lại có thứ này." Những người trong tộc họ Hứa trợn mắt há mồm, còn Hứa Giao lại càng sững sờ kêu lên.

"Trước kia các ngươi không thể phát hiện được cũng không phải chuyện gì kỳ quái. Đây là một con Huyết Cổ Trùng có thân thể vô hình vô sắc hòa tan trong máu. Nếu không phải ta dùng pháp thuật biến hóa thần niệm thành sợi tơ cưỡng ép nó ra, chỉ sợ các ngươi vĩnh viễn không thể phát hiện tung tích của nó." Hai mắt Hàn Lập nhú lại, ngắm nhìn quái trùng đỏ tươi gần trong gang tấc, trong miệng lại bình tĩnh giảng giải.

"Huyết Cổ Trùng, chẳng lẽ là một loại trùng cổ xưa nào đó. Mà loại trùng này lợi hại như vậy thì cơ sao trước giờ tên tuổi chưa từng xuất hiện, bọn văn bối cũng chưa từng được nghe qua." Hứa Giao tỏ vẻ nghi ngờ hỏi.

"Hắc hắc, Huyết Cổ Trùng không tồn tại trên đại lục Phong Nguyên của chúng ta. Mà là một loại trùng chỉ có ở đại lục Huyết Thiên, một trong ba mảnh đại lục thần bí nhất Linh giới. Chúng khác biệt rất nhiều so với các loài trùng mà các ngươi đã biết." Hàn Lập nhẹ nhàng trả lời.

"Đại lục Huyết Thiên! Điều này làm sao có thể!" Hứa Giao cùng mấy tên trưởng lão khác của Hứa gia nghe vậy liền trở nên hoảng sợ.

"Mặc dù ta chưa từng đến đại lục Huyết Thiên, nhưng nhiều năm trước ta lại từng có dịp du lịch qua đại lục Lôi Minh một thời gian. Trên đại lục Lôi Minh ta đã thu được một bản điển tịch trong đó có miêu tả qua loại trùng này. Tuyệt đối không sai!" Hàn Lập liếc mắt nhìn đám người Hứa gia, hai đầu lông mày đột nhiên khẽ động, liền huyễn hóa ra vô số sợi tơ đem quái trùng màu máu bao bọc lại rồi bỗng nhiên xiết mạnh.

Âm thanh "xì xì" vang lên!

Những sợi tơ lỏng lẻo này nhanh chóng biến mất không thấy tăm hơi, quái trùng màu máu cũng ngay lập tức bị cắt thành vô số mảnh nhỏ rồi nổ tung, hóa thành những giọt máu rơi đầy trên mặt đất.

"Huyết Cổ Trùng mặc dù rất âm độc, cho dù tu sĩ Hợp Thể trùng phải loại trùng này cũng rất khó loại trừ. Nhưng chỉ cần bị hút ra khỏi cơ thể thì lại không chịu nổi một đòn." Hàn Lập cười lạnh.

"Đa tạ tiên bối dạy bảo, vậy bây giờ Huyết Hồn tiên bối sẽ..." Hứa Giao nhìn vào trong quan tài nhưng không thấy có bất kỳ động tĩnh gì của thiếu nữ áo trắng, trong lòng chợt cảm thấy hơi lo lắng.

"Yên tâm đi, hiện tại Huyết Cổ trùng đã bị loại bỏ. Chỉ cần tu dưỡng một khoảng thời gian là nàng lập tức có thể tự động tỉnh lại. Chẳng qua ta sợ rằng không thể chờ đợi kiểu này trong một thời gian dài. Thôi được rồi, ta lại ra tay thêm một lần nữa vậy, trước mắt giúp nàng tỉnh táo một lát rồi nói sau." Hàn Lập suy nghĩ kỹ càng rồi quyết định.

"Hứa gia xin đa tạ đại ân của tiên bối." Hứa Giao vui mừng khôn siết, mấy trưởng lão Hứa gia nghe vậy cũng đồng loạt tỏ ra cảm kích.

Trên trán Hàn Lập thu lại con mắt yêu dị kia, thân hình nhoáng lên, liền đến cách quan tài gần trong gang tấc. Sau khi ánh mắt hấn lên khuôn mặt diễm lệ của thiếu nữ áo trắng, một ngón tay đột nhiên đâm vào giữa trán của nàng.

Lập tức một chùm sáng ẩn chứa linh lực mệnh môn phun ra, trong nháy mắt liền nhập vào cơ thể của thiếu nữ áo trắng. Dưới sự thực dục của pháp quyết, chùm sáng rất nhanh lan tỏa khắp kinh mạch của thiếu nữ, đem một số chỗ tắc nghẽn mạnh mẽ đã thông từng cái một.

Thiếu nữ áo trắng rên lên một tiếng đau đớn, lông mày nhíu lại rồi hai mắt từ từ mở ra.

Ánh mắt Hàn Lập khẽ chớp, một ngón tay khác búng nhẹ, lại có một đạo ánh sáng xanh bắn tới.

Làn hương thơm mùi thuốc tản ra thơm ngát, ánh sáng màu xanh chuẩn xác lọt vào giữa đôi môi đỏ đang khẽ mở ra của thiếu nữ áo trắng.

Hàn Lập thấy vậy liền mỉm cười, lập tức quay người lại hướng ngoài cửa điện đi ra.

"Giúp huyết hồn đạo hữu tĩnh tọa một khắc để triệt để hấp thu được lực, sau đó hãy mang nàng tới gặp ta."

"Dạ, Hàn tiên bối!" Đoàn người Hứa Giao vừa mừng vừa sợ trả lời.

Giải đạo nhân mắt thấy hết thấy việc này, lại không chút cảm xúc theo Hàn Lập đi ra cửa điện.

Một khắc sau, ở gian phòng khách trong tòa điện chính của Hứa gia, Hàn Lập rốt cục nhìn thấy thiếu nữ áo trắng đã tỉnh táo hoàn toàn.

"Huyết Hồn đạo hữu, hiện tại cảm thấy như thế nào." Hàn Lập nhìn thiếu nữ áo trắng vừa mới nói cảm ơn mình mỉm cười.

"Nhờ có viên Bồ Nguyên Đan vừa rồi của Hàn tiên bối... Vẫn bối tạm thời không có gì." Sắc mặt Huyết Hồn tái nhợt dị thường nhưng vẫn gượng cười trả lời.

Chương 2209: Trở lại Ma giới

"Bồ Nguyên đan tuy rằng có thể bù đắp non nửa tinh khí cho đạo hữu nhưng muốn khôi phục lại như thường thì e là còn phải hao hao tu dưỡng một thời gian ngắn nữa. Bất quá, Huyết cổ trùng kia vốn không phải là vật của Phong Nguyên đại lục chúng ta, đạo hữu sao lại bị cổ trùng này ám hại vậy?"

Hàn Lập vốn cười cười lại có phần hứng thú, hỏi một câu.

"Hàn tiên bối đã biết rõ Huyết cổ trùng tự nhiên mình bạch xuất xứ của nó, căn bản là Phong Nguyên đại lục không hề có. Là do ta lúc ở Huyết Thiên đại lục bị người khác ám toán nên mới trúng phải Huyết cổ trùng. Khối thân thể này của ta vốn đặc thù với sử dụng bí thuật nên mới miễn cưỡng ngăn chặn chúng được, nếu không phải vậy thì chỉ sợ không kịp phản hồi gia tộc, liền biến thành một vũng máu đen rồi."

Huyết Hồn thở dài, đáp.

"Đạo hữu quả nhiên đi Huyết Thiên đại lục. Nhưng mà ta nghe Hứa Giao nói lúc trước không phải là có ý định đi Lôi Minh đại lục một chuyến sao, sao lại chạy tới Huyết Thiên vậy?"

Hàn Lập gật gật đầu mà hỏi.

"Lúc trước, ta xác thực là sẽ đi Lôi Minh đại lục, nhưng không nghĩ tới khi một bộ phận trí nhớ của ta được phục hồi, lại phát hiện không thể không đi Huyết Thiên đại lục một chuyến. Đây cũng là sự tình mà trước ta không nhớ ra được."

Huyết Hồn cười khỏ, đáp.

"Thì ra là thế! Nhưng theo ta biết, Huyết cổ trùng này tại Huyết Thiên đại lục cũng là nhất đẳng cổ trùng, cũng không phải là hạng tu luyện giả bình thường có thể nắm giữ. Xem ra đạo hữu tại Huyết Thiên đại lục gặp phải phiền phức không nhỏ a!"

Hàn Lập trầm ngâm một chút, thâm ý sâu sắc nói.

"Đâu chỉ là phiền toái không nhỏ, thiếp thân lần này thật sự là cứu tử nhất sinh, cũng tại Huyết Thiên đại lục kết xuống mấy cái đại địch. Lần sau đặt chân tới phiên đại lục này nữa, sợ rằng ta rất khó toàn thân trở ra a."

Bạch y nữ tử sâu sắc nói.

"A, nghe đạo hữu nói vậy chẳng lẽ là còn ý định phản hồi Huyết Thiên đại lục lần nữa?"

Hàn Lập thu lại nét cười trên mặt, nhú mày hỏi.

"Không sai! Phải đi Huyết Thiên đại lục! Bởi vì, trong trí nhớ của thiếp thân, Băng Phách rốt cục là mất tích ở Huyết Thiên đại lục. Lần trước, ta đã tìm ra được một ít manh mối nhưng muốn đem bản thể tìm về thì e rằng phải đi Huyết Thiên đại lục một chuyến."

Huyết Hồn sau khi trầm ngâm một lát liền có chút bất đắc dĩ, nói.

"Băng Phách đạo hữu mất tích ở Huyết Thiên đại lục? Cái này khó trách Hứa gia lúc trước một điểm manh mối cũng không có. Bất quá, đạo hữu trước đem Hư Thiên đỉnh làm lễ vật tặng cho ta lại là vì sao? Ta không có tìm thấy được Băng Phách đạo hữu trước, chẳng lẽ đỉnh này còn có diệu dụng gì khác sao?"

Hàn Lập ngược lại không có biểu hiện gì quá mức cả, cười cười một cái liền hỏi.

Bạch y nữ tử nghe vậy, dị sắc trên mặt biến ảo một hồi liền hướng Hứa Giao cùng Hứa gia đệ tử phân phó một câu:

"Các người lui xuống đi, ta có chuyện cực kỳ trọng yếu muốn cùng Hàn tiên bối mật đàm, có việc ta sẽ gọi sau."

"Vâng, tiên bối! Văn bối trước chờ ở bên ngoài."

Bọn người Hứa Giao liếc nhau một cái liền không dám trái lời rồi nhao nhao thối lui khỏi đại điện.

"Hàn tiên bối, những đạo hữu này có phải hay không..."

Bạch y nữ tử hướng ánh mắt về phía đám Ngân Nguyệt, Lý Dung, có chút chần chờ, nói.

"Xem ra sự tình Huyết Hồn đạo hữu sắp nói thập phần trọng yếu. Ngân Nguyệt, các người cũng lui ra ngoài một chút đi."

Hàn Lập trầm ngâm một lát liền bình tĩnh phân phó.

Đám người Lý Dung tự nhiên không có dị nghị gì, cũng hướng ngoài địa điện đi ra. Trong nháy mắt, cả gian đại điện chỉ còn lại Hàn Lập cùng bạch y nữ tử hai người.

"Hiện tại, đạo hữu có thể nói ra được rồi chứ?"

Hàn Lập nhìn về phía nữ tử đối diện, như cười như không, nói.

"Lại để cho tiên bối chê cười rồi. Chuyện sắp nói ra đây thực không nên để người khác nghe được. Tiên bối phải chăng muốn biết tác dụng chính

của Hư Thiên đỉnh này? Văn bối sẽ dùng bí mật này cùng tiền bối làm một bút giao dịch."

Bạch y nữ tử nghiêm mặt, nói.

"Tác dụng chính thức? Giao dịch?"

Hàn Lập nghe vậy lại lộ ra một tia hứng thú.

"Đúng vậy, văn bối có thể cam đoan khi tiền bối nghe được bí mật này, có thể thu được lợi ích vô cùng."

Huyết Hồn ngưng trọng, nói.

"A! Bí mật người nói có tác dụng như vậy, cùng đạo hữu làm một giao dịch tự nhiên không có vấn đề gì. Bất quá, trước hết Huyết Hồn đạo hữu phải thuyết phục được ta mới được."

Hàn Lập bất động thanh sắc, nói.

"Tốt, ta biết Hàn đạo hữu đối với sự tình này tuyệt đối sẽ có hứng thú, có quan hệ tới lai lịch chính thức của Hư Thiên đỉnh. Kỳ thật, nó là một cơ duyên khi thời điểm khi ta còn ở Nhân giới đã thu được. Nó thật ra là ta căn cứ vào một tờ Kim Khuyết ngọc thư ghi lại, mới hao tổn tâm cơ phỏng chế ra một kiện bảo vật, tác dụng chính thức không phải chỉ dùng để đấu pháp mà là một cái chìa khoá..."

Ánh mắt Huyết Hồn chớp động không thôi, từ từ giảng giải.

Hàn Lập lúc đầu còn mỉm cười lắng nghe, nhưng càng về sau thần sắc trên mặt lại dần dần ngưng trọng lại, cuối cùng thậm chí còn biểu lộ một tia khiếp sợ!

Nửa ngày sau, Hàn Lập rút cục rời khỏi Hứa gia, cũng cưỡi một chiếc cưỡi thuyền màu trắng hướng về phía sâu trong Nhân tộc bay đi.

"Hàn huynh, Huyết Hồn đạo hữu cùng người nói chuyện gì mà tốn thời gian dài như vậy?"

Ngân Nguyệt có chút khác thường, hỏi một câu.

"Không có gì, chỉ là cùng Huyết Hồn đạo hữu thực hiện một cái ước định mà thôi."

Hàn Lập nhìn Ngân Nguyệt một cái, cười cười nói.

"Ước định?"

Ngân Nguyệt chớp chớp đôi mắt đẹp, vẻ mặt như nghĩ tới cái gì đó.

"Cũng có thể miễn cưỡng nói là một cuộc giao dịch a!"

Hàn Lập lại hỏi hột nói một câu.

Ngân Nguyệt tự nhiên chỉ cười, không có tiếp tục truy vấn thêm nữa. Về phần Lý Dung, nàng tự nhiên cũng cảm thấy hứng thú nhưng tự thân không có tư cách nào so sánh với Ngân Nguyệt được nên tự nhiên thức thời không có hỏi câu gì.

Ngược lại, Chu Quả Nhi(*) lại không có đa tưởng mà hỏi:

"Hàn tiên bối, chúng ta đã qua Hứa gia rồi, tiếp theo sẽ đi tới chỗ nào?"

(Dịch giả: *Bạch Quả Nhi hay Chu Quả Nhi đây? Tác giả viết lung tung rồi, mình để nguyên văn vậy.)

"Kế tiếp đương nhiên là Thánh đảo rồi. Lý đạo hữu, đoạn đường tiếp theo phải phiên người dẫn đường rồi."

Hàn Lập hướng về phía Lý Dung thản nhiên nói.

"Tiền bối yên tâm, văn bối nhất định sẽ đưa tiền bối mau chóng tới Thánh đảo."

Lý Dung nghe vậy liền đại hỉ, vội vàng cam đoan, nói.

"Tốt, Hàn mõ cũng hi vọng sớm một ngày tiến vào Thánh đảo."

Hàn Lập tự nhiên nói.

Vừa dứt lời, ngọc thuyền khẽ run lên, lập tức hào quang đại thịnh, thân hình trong độn quang liền chớp động một cái liền tăng gấp đôi tốc độ, hoá thành một đạo thanh hồng phá không bay đi, cũng chỉ trong chớp mắt liền biến mất không thấy bóng dáng.

Hai tháng sau, tại một phiến sơn mạch giao giới hiểm thấy bóng người của Nhân Yêu hai tộc đột nhiên xuất hiện một biển sương mù rộng mênh mông không thấy đầu cuối, cơ hồ chiếm mất một phần ba diện tích sơn mạch. Biển sương mù này trông vậy mà bất kỳ ai tiến vào bên trong biển sương mù lập tức sẽ thấy được một hòn đảo đen sì huyền phù cách mặt đất mấy trăm trượng, mà ở phụ cận hòn đảo lại có hàng trăm khối thiên thạch to lớn từ từ xoay quanh hòn đảo không ngừng. Ở phía trên mỗi khối cự thạch lại có vài toà lâu các cùng đài cao, còn có một vài trọng giáp giáp sĩ đứng thẳng tắp bên trên. Ngoài ra còn có không ít những phi thuyền, phi xa thi thoảng từ trên cự đạo bay ra bay vào mà tuần tra bất định.

Tại hư không hòn đảo, một màn sáng do cấm chế chi lực có thể dùng mắt thường thấy được trải rộng một tầng, cơ hồ như muốn đem cả hư không bao lại vào trong.

Cả toà đảo được phòng hộ nghiêm mật vô cùng, đây chính là thánh địa trong mắt vô số Nhân Yêu tộc nhân, Thánh đảo.

Cùng lúc đó, bên trong một toà cung điện trên Thánh đảo, mấy vị Hợp Thể kỳ trưởng lão mặc trang phục và trang sức đặc biệt đang phân thành hai hàng ngồi trong đại điện nhưng thần sắc và sắc mặt lại có chút lo nghĩ, bất an.

"Lý tiên tử có lẽ sớm phải tới rồi chứ!"

Một gã nam tử khuôn mặt trắng nõn rốt cục không nhịn được mà hướng một lão giả hỏi.

"Tuần đạo hữu đừng quá nóng lòng, Lý Dung tiên tử sớm đã truyền tin lại, nói hôm nay sẽ tới nơi, nghĩ rằng sẽ tuyệt không sai đâu."

Một lão giả chậm rãi đáp.

"Ta tự nhiên hiểu, bất quá hiện tại đã qua buổi trưa rồi. Tuần mõ chỉ là sợ Lý tiên tử trên đường gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn mà thôi."

Nam tử trắng nõn thở dài một hơi, nói.

"Hắc hắc, có Hàn tiên bối đi cùng mà sao có thể xảy ra chuyện gì được."

Một phu nhân mặc áo bào trắng lại cười hắc hắc, nói.

"Hoàn toàn chính xác, với thần thông Hàn tiên bối triển lộ trong đại điện Đại Thừa e là Mạc tiên bối cùng Ngao Khiếu tiên bối cũng không có thể so sánh được. Nếu không phải vậy, những Thánh đảo trưởng lão chúng ta cũng sẽ không toàn bộ ngồi đây thành thành thật thật chờ hơn nửa ngày trời."

Lão giả cười khò một tiếng, nói.

"Bất quá cũng là lời đồn mà thôi, chúng ta cũng đâu phải là tận mắt chứng kiến! Hàn tiền bối thần thông tuy rằng cường đại nhưng như trong lời đồn rằng chỉ phát tay một cái liền đánh cho vị Đại Thừa được Dạ Xoa tộc dấu điểm thương nặng, cái không khỏi có chút khó tin quá đi!"

Nam tử trắng nõn có chút do dự, nói.

"Cho dù lời đồn có chút hơi quá nhưng thần thông Hàn tiền bối tuyệt không phải so với những người vừa tiến giai Đại Thừa khác so sánh được, điểm ấy chắc chắn không sai. Huống hồ, hiện tại Mạc đại nhân cùng Ngao Khiếu hai vị tiền bối lại đang ở Ma giới, cũng chỉ có thể trông cậy Hàn tiền bối xuất thủ cứu giúp mà quay về bản tộc thôi. Vô luận là đúng hay sai, chúng ta hiện chỉ có thể dốc sức phụ trợ Hàn tiền bối mà thôi."

Lão giả không chú do dự, khẳng định nói.

"Hai tộc đã xuất hiện một vị Đại Thừa nữa, Thánh đảo chúng ta tự nhiên phải hết sức hỗ trợ rồi. Chỉ là, vì sự tình đệ tử của hắn lúc trước e là đã kết tội lớn rồi. Hàn tiền bối sẽ không bất mãn đối với Thánh đảo đó chứ?"

Nam tử trắng nõn cười khò một tiếng, nói.

Nghe được lời này, không ít Thánh đảo trưởng lão biến đổi sắc mặt.

"Yên tâm đi! Hàn tiền bối có thể bước vào Đại Thừa chi cảnh tâm cảnh tự nhiên sẽ không phải là hạng tiểu nhân. Huống hồ, hành động lúc trước của chúng ta tự nhiên cũng vì tương lai hai tộc mà suy tính, Hàn tiền bối sẽ tuyệt không bởi vì chuyện này mà xử tội đâu."

Lão giả không cho là đúng, nói.

Nghe lão giả nói vậy, những trưởng lão khác không khỏi dịu sắc mặt xuống.

Lão giả cười nhẹ một tiếng, đang muốn nói thêm gì nữa thì ngoài đại điện truyền đến một thanh âm thanh thúy:

"Chư vị đạo hữu quả nhiên toàn bộ ở đây, như vậy ngược lại không cần tiểu muội phải đi tìm từng người thông báo rồi."

Vừa dứt lời, ngoài điện chợt xuất hiện một thân ảnh lác lác đi tới, là ba nữ tử.

Đúng là Lý Dung, Ngân Nguyệt, Chu Quả Nhi ba người. Người vừa lên tiếng tự nhiên là Lý Dung rồi, trên mặt một mảnh cười dịu dàng. Duy chỉ Hàn Lập cùng Giải đạo nhân là không thấy bóng dáng.

"A! Là Lý tiên tử, Linh Lung đạo hữu. Hàn tiên bối hẳn là đã đến..."

Trong đại điện lập tức xôn xao một trận, lão giả giật mình liền đứng dậy hỏi.

"Hàn tiên bối đích xác là đã đến Thánh đảo, nhưng tiên bối không cùng đi với ta mà đi tới một địa phương trên đảo rồi. Bất quá, chư vị yên tâm đi, Hàn tiên bối nói là sẽ nhanh chóng tới gặp mặt mọi người."

Lý Dung tự nhiên cười nói, đáp.

Chương 2210: Minh Trùng

Cùng lúc đó, ở phía dưới một vách vực sâu, Hàn Lập đang chớp mắt ngắm nhìn vách tường tinh thể cao trăm trượng trước mặt.

Ở bên cạnh là Giải đạo nhân mặt không chút biểu cảm, cũng đang quan sát vách tường tinh thể cực lớn đó.

Ở cách xa hai người bảy, tám trượng, có hai ông lão áo lục đang sợ hãi khoanh tay đứng.

Dĩ nhiên hai người này chính là người chuyên chịu trách nhiệm bảo vệ nơi đây và đều có tu vi Luyện Hư Hậu Kỳ.

Nhưng ngay khi vừa đến đây, Hàn Lập liền khẽ phát ra linh áp Đại Thừa, tất nhiên đã khiến cho hai ông lão trở nên sợ hãi, không hề dám ngăn cản.

Lúc này, Hàn Lập đã nhìn qua một lần toàn bộ chữ viết màu vàng lấp lánh trên vách tường tinh thể, rồi ánh mắt hắn tập trung nhìn về bên trên dòng chữ cổ màu vàng đứng thứ ba.

"Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm."

Hàn Lập lâm bẫm với giọng thấp không thể nghe thấy, bất giác nâng một tay lên bắt đầu khẽ vuốt lên cổ tay kia.

Khi ngón tay chạm đến chỗ một hoa văn được che dưới ông tay áo, nó liền trở nên nóng rực khác thường, thậm chí còn có cảm giác đau âm ỉ.

Hàn Lập thở dài một hơi, đứng im đó hỏi một câu:

"Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm chính là kiện Huyền Thiên Chi Bảo mới xuất hiện nhất trên bảng này, nghe nói khi nó mới xuất hiện đã làm cho các tộc trên Phong Nguyên Đại Lục điên đảo một trận."

"Kính thưa tiền bối, khi Huyền Thiên Chi Bảo vừa xuất hiện trên bảng không chỉ Phong Nguyên Đại Lục mà các siêu cấp đại tộc ở đại lục khác cũng phái người đi tìm kiếm một phen. Có điều chẳng hiểu vì sao mà bọn họ không thành công, cũng không thấy truyền đến tin tức gì. Dẫu vậy thì chắc rằng các đại tộc này vẫn đang âm thầm tìm kiếm." Hai lão già áo lục liếc nhìn nhau, rồi một người tiến lên trước một bước, cung kính trả lời.

"Chắc là thế. Giải huynh, bảng này đã xem xong rồi, chúng ta đi thôi." Hàn Lập cười hắc hắc, cũng không nói thêm gì, chỉ gọi Giải Đạo Nhân rồi liền xoay người rời đi.

"Kính tiễn hai vị tiền bối!" Hai lão già áo lục vội vàng cúi người đưa tiễn.

"Giải huynh, người có biết chút gì về Hỗn Độn Vạn Linh Bảng này không?" Sau khi rời xa Hỗn Độn Vạn Linh Bảng, Hàn Lập chợt quay sang hỏi phía Giải đạo nhân.

"Trong trí nhớ của ta không có thông tin liên quan đến vật này, trước kia cũng chưa từng nghe chủ nhân nhắc đến. Tuy nhiên, vừa rồi ta có thể cảm thấy một tia tiên linh khí trên vách tường tinh thể đó."

"Tiên linh khí!"

Hàn Lập vốn cũng chỉ hỏi băng quơ thế thôi, không hi vọng gì nhiều, nên nghe thấy vậy liền khẽ giật mình.

"Đúng vậy, mặc dù rất ít ỏi nhưng lại rất tinh khiết, không thua gì tiên linh khí trong linh dịch mà trước đây đạo hữu đã cung cấp cho ta." Giải đạo nhân thần thờ trả lời.

"Khá thú vị đấy. Xem ra dù đã mất liên lạc nhiều năm nhưng giữa Linh giới chúng ta và Tiên giới vẫn còn có một số vấn đề không thể thực sự chấm dứt được." Hàn Lập thoáng trầm ngâm, rồi cười lạnh tự nhủ.

Sắc mặt Giải đạo nhân không thay đổi, cũng không nói thêm bất cứ điều gì.

Thánh Đảo cũng không rộng lắm, với bản đồ do Lí Dung cung cấp, chẳng biết Hàn Lập quẹo trái, quẹo phải như thế nào, đã đi tới trước một truyền tống trận loại nhỏ.

Hắn và Giải đạo nhân bước vào trong trận, sau đó giơ một tay lên bấm niệm pháp quyết.

Pháp trận kêu lên vù vù, tỏa ra ánh sáng trắng ngà, thân hình cả hai liền trở nên mơ hồ, sau đó lập tức biến mất không thấy bóng dáng.

Một khắc sau, trước một tòa nhà cao bảy, tám chục trượng, ánh sáng trắng lóe lên, Hàn Lập và Giải đạo nhân chợt hiện ra trong một tòa pháp trận khác.

"Thiên Thư Các."

Hàn Lập ngẩng đầu liếc nhìn qua một tấm bảng cực lớn treo phía trên cửa chính tòa nhà, vẻ mặt trở nên hơi khác lạ, rồi hắn quay đầu nói với Giải đạo nhân:

"Giải huynh, người tạm thời ở đây chờ ta nhé, ta đi một lát rồi sẽ quay lại."

"Xin Hàn đạo hữu cứ tự nhiên." Giải đạo nhân trả lời không chút do dự.

Hàn Lập gật đầu, rồi đi đến trước cửa chính của tòa nhà.

Chỉ một chốc sau, hắn đã đứng trước một bà lão có gương mặt cực kì tái nhợt mà bình tĩnh nói:

"Nghe nói Thiên Thư Các thu thập được vô số bí thuật, tại hạ định vào xem một lúc, đạo hữu có thể mở cửa chế ra không."

"Gương mặt người rất xa lạ, không lẽ là đạo hữu mới vào đảo sao? Nếu đã đến đây thì chắc cũng nên hiểu rõ quy củ của Thiên Thư Các." Bà lão ngồi xếp bằng ở chính giữa đại sảnh rộng rãi tầng một, hơi nghi hoặc quan sát đôi mắt Hàn Lập, rồi nhướn mày nói.

Người trước mặt này thâm sâu khó dò, không có cách gì để đoán được tu vi của đối phương, sao không khiến cho bà ta thăm giật mình trong lòng được.

"Muốn nghiên cứu một loại bí thuật thì hoặc phải trả một khoản linh thạch, hoặc là dùng một loại bí thuật mà bản các chưa sưu tầm được đem ra đổi đúng không." Hàn Lập mỉm cười rồi nói.

"Đúng là như thế. Đạo hữu chắc định trả linh thạch nhỉ! Dù rằng lượng linh thạch để nghiên cứu một loại bí thuật là cực lớn nhưng vẫn còn dễ hơn việc dùng một loại bí thuật khác để trao đổi. Bản các đã sưu tầm được hơn vạn loại bí thuật, nên nếu muốn tìm ra được một loại bí thuật mới sẽ không dễ." Sau khi khẽ cười với giọng khàn khàn, bà lão nói.

"Thì ra là thế. Quả thực ở đây ta có không ít bí thuật thu thập được từ dị tộc bên kia, đạo hữu thử xem qua xem có loại nào chưa được sưu tầm không." Hàn Lập thoáng trầm ngâm rồi đột nhiên cười và nói.

Hắn còn không chờ cho bà lão lộ ra vẻ giật mình đã chột phát tay áo ra phía trước, lập tức có vô số loại ngọc giản từ trong bay ra, sau khi lóe lên liền lần lượt lơ lửng bất động trước mặt bà lão.

Hình như có tầm trăm chiếc.

"Những ngọc giản này đều do đạo hữu thu thập từ dị tộc ư?" Nhìn thấy cảnh này, ánh mắt bà lão liền trở nên đăm chiêu, sau một lúc lâu, bà ta mới nuốt nước miếng rồi nói.

"Đúng thế, đạo hữu không ngại xem qua chút chứ." Hàn Lập cười như không cười và nói.

"Xin đạo hữu chờ chút, ta sẽ lập tức kiểm tra ngay." Bà lão rút cục cũng trấn định lại, liền nói ngay.

Sau đó, bà ta vội vàng cầm lấy một chiếc ngọc giản vào trong tay, rồi quét thần niệm vào trong đó.

"Tiêu Nguyên Phần Quang Thuật"

"Đây không phải là bí thuật cực kì nổi tiếng của Phi Vũ tộc ư, nghe đồn nếu không phải hạt nhân có huyết thống thuần khiết nhất của Phi Vũ tộc thì không thể nào được học thuật này. Loại bí thuật này quả thật không được ghi chép lại trong Thiên Thư Các nên có thể dùng để trao đổi."

Bà lão mới chỉ nhìn thoáng qua đã lộ ra vẻ bất ngờ.

"Ồ, xem ra đạo hữu khá hiểu biết về dị tộc thuật. Đúng là thứ này do ta khi xưa ngẫu nhiên đoạt được ở Phi Vũ tộc, có điều nó không phù hợp với thể chất của ta lắm nên ta vẫn chưa từng thử tu luyện." Hàn Lập nghe thấy thế liền lộ ra chút ngạc nhiên.

"Hắc hắc, khi xưa ta từng được gọi là người hiểu biết nhất về bí thuật trong hai tộc, không thì cũng đã không bị mấy lão già kia phải đến canh giữ Thiên Thư Các này rồi." Nghe xong lời của Hàn Lập, trên gương mặt bà lão bất giác lộ ra vẻ hơi đắc ý.

Tiếp đó, sau khi cất chiếc ngọc giản kia đi, bà ta lại tiếp tục túm lấy một chiếc ngọc giản khác, rồi cũng dùng thần niệm để xem xét.

"Cửu Diễm Ma Đại Pháp, đây hình như là bí thuật của Ma tộc, bản các cũng chưa có."

"Thiên Mang Thanh Mộc Công, đây là bí thuật truyền thừa của Mộc tộc, bản các thực ra đã có rồi."

Trong khi xem xét đám ngọc giản này, bà lão có thể nói ra đôi nét lai lịch của quá nửa.

Xem ra vừa rồi bà ta tự xưng là người hiểu biết nhất về bí thuật trong hai tộc dường như cũng không hề giả.

Nhưng mà bà lão chỉ mới xem được hơn mười ngọc giản thì trong lòng đã khiếp sợ.

Những ngọc giản này chẳng những có đủ loại xuất xứ, mà hai phần ba trong đó còn chưa từng được ghi lại trong Thiên Thư Các, điều này làm cho bà ta không thể nào dè sợ hãi trong lòng xuống.

Phải biết rằng bình thường dù thực sự có người lấy bí thuật khác để trao đổi bí thuật trong Thiên Thư Các thì nhiều lắm cũng chỉ có thể đưa ra một, hai loại mà thôi.

Còn như cách đưa ra một loạt gần trăm loại bí thuật như Hàn Lập thì sợ rằng từ lúc Thiên Thư Các xây xong đến nay, cũng là chuyện chưa từng

nghe thấy.

Sau thời gian trọn vẹn một lượt trà, bà lão mới xem hết tất cả ngọc giản, sau khi thở dài, bà ta mới ngưng trọng nói với Hàn Lập.

"Trong số các ngọc giản mà đạo hữu đưa ra, có sáu mươi một loại bản các chưa sưu tầm được. Đạo hữu thực sự định dùng tất cả chúng để đổi lấy bí thuật khác trong bản các ư?"

"Sáu mươi một chiếc, số lượng này cũng coi như không ít rồi, cứ dùng chúng để đổi lấy sáu mươi một bí thuật ở đây đi." Hàn Lập sờ lên cằm, mỉm cười trả lời.

"Tốt, nếu đạo hữu đã quyết định thì được thôi. Ta sẽ mở cấm chế của tòa nhà này ra để cho đạo hữu chọn lựa các bí thuật khác. Xin nhắc đạo hữu trước một câu, chỉ cần đạo hữu chọn xong sáu mươi một loại bí thuật xong thì phải trở ra ngoài ngay. Còn nữa, các loại bí thuật đó chỉ có thể cho một mình đạo hữu nghiên cứu, tu luyện, không được truyền cho học trò hoặc người khác. Nếu không, một khi Thánh Đảo chúng ta biết được thì chắc chắn sẽ có sứ giả chấp pháp đến trừng phạt." Bà lão trầm giọng nói.

"Đạo hữu yên tâm, ta đổi lấy nhiều bí thuật như vậy cũng chỉ để tham khảo thôi, thực sự dùng để tu luyện không có mấy loại, càng sẽ không tùy tiện truyền cho người khác." Hàn Lập hơi hốt trả lời, rồi lại phất tay áo lên, thu hồi lại những ngọc giản mà bà lão kia loại ra không lấy.

"Đạo hữu biết thế là được rồi, vậy để ta xin làm phép." Bà lão gật đầu rồi há mồm phun ra một cái, nhả ra một cái lệnh bài vàng óng ánh.

Bà ta giơ một tay lên bấm niệm pháp quyết thúc dục, đồng thời điểm một ngón tay vào hư không.

Lệnh bài màu vàng liền run lên, rồi phun ra một luồng ánh sáng màu bạc về phía cửa cầu thang.

"Xi xi", ở chỗ cửa cầu thang phát ra một âm thanh nặng nề, giống như vừa có một tầng cấm chế vô hình bị mở ra.

Sắc mặt Hàn Lập không thay đổi, cả người hấn khễ động, trong thoáng chốc liền chui vào mất dạng trong cầu thang.

Trong phút chốc, ở trong đại sảnh tầng một chỉ còn lại bà lão ngồi trên đất với vẻ mặt trầm ngâm.

Hàn Lập dạo quanh lầu trong một thời gian không dài, sau thời gian một bữa cơm, vẻ mặt hấn không thay đổi, nhẹ nhàng đi ra khỏi lầu.

Sau khi chấp tay chào bà lão một chút, Hàn Lập không quay đầu lại mà đi thẳng ra khỏi đại sảnh tầng một.

"Người này rốt cục là ai mà không hề giống tu sĩ Hợp Thể Kỳ mới lên đảo vậy. Hơi thở đó ngay cả ta cũng không thể nhìn ra được nông sâu, không ngờ có thể chỉ một lần đưa ra nhiều bí thuật dị tộc như thế, chẳng lẽ người này là...." Bà lão nhìn chằm chằm vào cửa đại sảnh một lúc lâu, rồi đột nhiên lầu bầu hai câu, hai mắt chợt trở nên long lanh.

Cùng lúc này, khi Hàn Lập vừa mới đi ra khỏi tòa nhà thì bỗng tiếng xé gió vang lên, ba khối ánh sáng màu vàng kim bay vọt đến trên đỉnh đầu hấn.

Chương 2211: Thành Hắc Hồ

Hàn Lập nhìn thấy vậy nhưng sắc mặt vẫn không đổi, chỉ là tay áo hướng lên không trung khẽ vẫy!

Lập tức ba điểm sáng màu vàng bay vút xuống, nhoáng lên một cái rồi lao vào ống tay áo của Hàn Lập biến mất không còn thấy bóng dáng.

Nắm tay xòe ra, trong lòng bàn tay lúc này xuất hiện thêm một con bọ cánh cứng to lớn màu vàng.

Đây chính là một trong ba con Ngự Phệ Kim Trùng Vương mà Hàn Lập thả ra để đuổi giết Hắc Kiêu Vương.

Ánh mắt hần chớp động nhìn chăm chăm vào con bọ màu vàng trong tay một lát, tiếp đó liền nhíu mày nói nhỏ:

"Thật đúng là đã để tên Hắc Kiêu Vương kia chạy thoát. Chẳng qua gần một nửa cơ thể của hắn đều bị ba tiểu gia hỏa này nuốt sạch, tổn thương của tên kia lần này so với dự đoán của ta lớn hơn rất nhiều. Kết quả thế này cũng không tệ!"

Sau khi Hàn Lập tự mình lâm bảm, bàn tay vừa động, liền đem con bọ trên tay thu vào. Tiếp đó ánh sáng màu lục chợt lóe lên, lập tức trên tay hiện ra một tấm thẻ ngọc.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn thoáng qua thẻ ngọc này, trên mặt hắn không khỏi lộ ra vẻ tươi cười nhàn nhạt.

Lần đi Thiên Thư Các này, mặc dù nhìn thấy rất nhiều bí thuật uy lực không tồi nhưng mục đích thực sự của hắn đến đây cũng chỉ là vì nửa phần còn lại của Tế Lôi Thuật mà thôi.

Lúc trước, hắn từ mấy tên Yêu Vương ở Địa Uyên của tộc Phi Linh tộc đoạt được bộ Tế Lôi Thuật này. Chẳng qua nó lại không trọn vẹn nên không thể có được đầy đủ phương pháp sử dụng lôi điện. Bên cạnh đó, mặc dù thúc dục Ích Tà Thần Lôi có uy lực cực lớn nhưng quá trình thi pháp lại vô cùng chậm chạp, trong chiến đấu thực tế hắn cũng không sử dụng được bao nhiêu.

Mà sau khi hắn nghe từ miệng của Hắc Vũ Thượng Nhân biết được nửa phần khâu quyết còn lại của Tế Lôi Thuật đang được Thánh Đảo cất giữ. Lúc đó liền ghi nhớ trong lòng, đồng thời nảy ra suy nghĩ đem toàn bộ thuật này học hết.

Hiện giờ, từ trong Thiên Thư Các hắn đã tìm được nửa phần Tế Lôi Thuật còn lại. Sau một lúc xem xét, liền phát hiện nội dung ghi lại trong đó cùng với nửa phần lúc trước đoạt được ở tộc Phi Linh quả thật có thể hợp thành một bộ hoàn chỉnh. Vì thế mà trong lòng mừng rỡ, không chút do dự liền ghi lại nội dung nửa phần còn lại này vào bên trong thẻ ngọc để giữ lại.

Còn hơn mười bí thuật khác cũng chỉ là mấy bí thuật kèm theo mà thôi.

Chẳng qua trong những bí thuật này cũng có vài loại hỗ trợ cho nhãn lực khiến hắn thực sự có ý định khi trở về sẽ tu luyện thêm một chút.

Hàn Lập đem nội dung trong thẻ ngọc Tế Lôi Thuật đảo qua một lần, sau khi xác định không có vấn đề gì liền cất nó đi. Xong xuôi, hắn vội vàng trở về truyền tống trận cách đó không xa.

Ở nơi này, Giải Đạo Nhân vẫn đang lẳng lặng đứng đợi.

"Hàn đạo hữu đã trở lại?" Giải Đạo Nhân vừa thấy Hàn Lập đến gần, hỏi một câu bình tĩnh dị thường.

"Đã khiến Giải huynh chờ lâu. Bây giờ chúng ta đi gặp mấy tên trưởng lão Thánh Đảo kia thôi. Chắc bọn hắn đã đợi đến mức không còn kiên nhẫn được nữa rồi." Hàn Lập cười áy náy.

Giải Đạo Nhân tự nhiên gật đầu đáp ứng.

Vì thế hai người nhanh chóng tiến vào trong truyền tống trận. Sau khi hào quang lóe sáng, thân hình cả hai lại biến mất.

-----=====ooo000ooo=====-----

Mấy ngày sau, một con thuyền trắng ngà từ Thánh Đảo phá không bay đi, nhoáng cái biến mất ở phía xa chân trời.

Lúc này trên thuyền, đám người Hàn Lập, Giải Đạo Nhân, Ngân Nguyệt rõ ràng đều có mặt ở đây. Hơn nữa còn có thêm một ông lão đầu bạc, chính là vị trưởng lão họ Lạc của Thánh Đảo.

Hàn Lập đứng ở phía trước thuyền ngọc, chân mày hơi nhíu lại, vẻ mặt có chút trầm ngâm. Không biết là hắn đang cân nhắc chuyện gì nhưng chắc chắn là chuyện quan trọng.

"Lạc đạo hữu, tên Hắc Kiêu Vương kia đã bị ta đánh trọng thương, trong vòng mấy trăm năm nữa khó có khả năng tiếp tục mưu đồ gì đối với hai tộc chúng ta. Về phần Ảnh tộc cũng như mấy tộc khác đã không còn tu sĩ Đại Thừa trấn thủ, có lẽ cũng không dám có hành động thiếu suy nghĩ gì đâu. Tóm lại, tin tức ta tiến vào Ma giới các ngươi nhất định phải che dấu càng lâu càng tốt, ít nhất là trong vòng trăm năm không được lộ chút phong thanh nào ra ngoài để tránh những việc ngoài ý muốn!" Lòng mày Hàn Lập sau khi giãn ra, nhìn lại ông lão đầu bạc dặn dò nói.

"Xin tuân theo ý chỉ của Hàn tiên bối! Việc tiên bối tạm thời rời khỏi Linh giới, vẫn bối nhất định sẽ hết sức phong tỏa tin tức để không cho người ngoài biết được. Chẳng qua tiên bối dự tính lên đường nhanh như vậy sao! Tiên bối mới vừa tiến cấp Đại Thừa không lâu, không bằng ở lại củng cố tu vi, đồng thời chuẩn bị kỹ càng một chút rồi tiến vào Ma giới cũng không muộn." Ông lão đáp ứng một tiếng, nhưng sau đó cảm thấy hơi do dự hỏi lại.

"Hai vị tiên bối Mạc Giản Ly và Ngao Khiếu đã bị kẹt lại ở Ma giới một thời gian khá lâu rồi, nói không chừng hiện tại sớm đã gặp nguy hiểm, ta làm sao có thể tiếp tục trì hoãn đây? Về phần củng cố cảnh giới đối với ta thực sự là không cần thiết. Hàn mô tu luyện công pháp cùng với những công pháp thông thường không giống nhau, trong đó hơn phân nửa là nhờ công pháp luyện thể mà tiến cấp Đại Thừa. Cho nên đối với việc củng cố cảnh giới thì ta không cần tiêu phí quá nhiều thời gian." Hàn Lập lắc đầu giải thích vài câu.

"Nếu như tiên bối đã hạ quyết tâm, vậy vẫn bối cũng không dám ngăn cản nữa. Bây giờ, chúng ta phải đến không gian tiết điểm nơi đại quân Ma tộc từng sử dụng làm đường hầm không gian khi rút lui. Mặc dù đường hầm này gần như đã biến thành không gian tiết điểm, nhưng căn cứ theo báo cáo của một số tu sĩ lưu lại gần đó thì thỉnh thoảng trong tiết điểm vẫn có dao động không gian truyền ra. Như vậy chắc hẳn bức tường ngăn cách hai giới tại đây khá yếu nhược, lực ngăn cách vẫn chưa hình thành triệt để. Với thần thông của tiên bối cộng thêm có sự trợ giúp của tinh bàn, để tiến vào Ma giới chắc hẳn cũng không phải việc khó khăn gì."

"Chỉ cần đúng như lời người vừa nói, tiết điểm không có vấn đề gì, thì lúc này việc tiến vào Ma giới đối với ta mà nói chính xác không phải việc khó." Hàn Lập từ chối cho ý kiến.

"Thật ra nếu tiên bối chịu khó chờ lâu hơn một chút, các đại tộc khác chắc cũng sẽ tiếp tục phái người tiến vào Ma giới điều tra. Dù sao bọn họ cũng có tu sĩ Đại Thừa vào Ma giới, cũng giống như chúng ta vẫn chưa có tin tức gì truyền về." Ở bên cạnh, Lý Dung không nhịn được chen lời nói.

"Hắc hắc, mấy đại tộc này cho dù thực sự phái người vào Ma giới đi nữa, cũng chỉ quan tâm đến tin tức của tu sĩ Đại Thừa của tộc bọn chúng mà thôi, làm gì có thời gian mà đi quản sống chết của tu sĩ hai tộc chúng ta. Huống hồ lúc này thời gian đã qua lâu như vậy, nói không chừng những đại tộc siêu cấp này đã phái người tiến vào Ma giới từ trước rồi. Ta cũng không tin các đại tộc này sẽ đặc biệt cho người đem tin tức của bọn họ mà thông báo với chúng ta một tiếng." Hàn Lập cười lạnh rồi nói.

Nghe xong Hàn Lập nói như vậy, Lý Dung và ông lão đầu bạc tự nhiên không còn gì để nói.

Mà lúc này, Hàn Lập lại nghĩ đến điều gì rồi nhẹ nhàng nói:

"Các người cũng không cần quá lo lắng, lần này ta đi Ma giới còn có Giải huynh đi cùng, Ngân Nguyệt cũng sẽ theo ta qua bên đó. Nếu như quả thực gặp phải nguy hiểm gì thì cũng thừa sức tự bảo vệ. Chỉ là nha đầu Quả Nhi kia có tu vi quá thấp nên không thể tiếp tục đi theo chúng ta, vì vậy ta tạm thời nhờ hai vị chiếu cố một chút."

"Tiền bối yên tâm! Sau khi tiên bối tiến vào Ma giới, bọn người vẫn bối sẽ đem Chu cô nương về Thánh Đảo giúp nàng yên tâm tu luyện." Ông lão nghe vậy, vội vàng khom người đáp lại.

Chu Quả Nhi nghe thấy vậy, hai môi mím lại. Có vẻ quyết định này của Hàn Lập khiến nó rất không vui, nhưng cũng chẳng dám phản đối gì.

Hàn Lập thấy nó như vậy liền bật cười thật lớn. Sau đó môi khẽ nhúc nhích, trực tiếp truyền âm cho Chu Quả Nhi:

"Hiện giờ vẫn chưa đến lúc đi Tiểu Linh Thiên, còn phải đợi thêm một thời gian mới có thể có cơ hội tìm kiếm cửa vào. Và lại người ở Thánh Đảo cứ an tâm tu luyện trước, đề tu vi nâng cao một chút, đến lúc đó theo ta tìm kiếm Tiểu Linh Thiên mới có thể tự bảo vệ lấy mình."

Chu Quả Nhi sau khi nghe xong, trong lòng nàng run lên, lúc này lại liên tục gật đầu không nói gì nữa.

Về phần Ngân Nguyệt lúc này cũng đang thấp thỏm lo lắng cho an nguy của Ngao Khiếu lão tổ. Mà có thể đi theo Hàn Lập tiến vào Ma giới, nàng tự nhiên không có ý kiến gì.

Liên như vậy, thuyền ngọc nhắm thẳng một hướng lao về phía lãnh địa Yêu tộc. Sau khi bay nửa tháng bình yên vô sự, cuối cùng cũng đến một thảo nguyên xanh biếc.

Tiếp tục hai ngày hai đêm bay trên thảo nguyên, thuyền ngọc cuối cùng ngừng lại tại một cứ điểm quan trọng của Ma quân trước đây đã bị tàn phá.

"Dựa vào tin tức thu thập được thì chính là chỗ này rồi. Ban đầu nơi này có quân của Ma tộc chiếm đóng, nhưng hiện tại đã trở nên hoang phế." Trong tay ông lão cầm một cái trận bàn, sau một lúc lâu cúi đầu xem xét mới vừa lòng khẳng định nói.

"Nơi này sao?" Hàn Lập nghe xong lời này, hẩn ngẩng đầu nhìn lên không trung.

Chỉ thấy trên cao lúc này, ngoại trừ một đám mây bụi đang bao trùm hơn phân nửa không trung, tất cả đều có vẻ hết sức bình thường, cũng không nhìn ra có chỗ nào khác lạ.

Hàn Lập nhìn đến đây, sắc mặt hắn hơi khẽ động, bỗng nhiên hắn dùng một ngón tay điểm vào giữa trán.

Sau khi một tiếng "*phốc*" vang lên, lập tức ngay giữa trán của hắn xuất hiện một đám khí màu đen, rồi biến ảo thành một con mắt nằm dọc giữa hai đầu lông mày.

Con mắt này từ từ mở ra, sau đó một đạo ánh sáng màu đen lập tức bắn tới, cũng lóe lên một cái rồi chìm vào bầu trời trên cao, biến mất không còn thấy tăm hơi đâu nữa.

Ngay sau đó, trong đám mây bụi truyền ra âm thanh ầm ầm. Tiếp theo là một cỗ dao động mong manh chợt hiện ra khiến mọi người trong thuyền ngọc đều cảm ứng được.

Đám người ông lão thấy vậy, trên mặt ai cũng lộ vẻ vui mừng.

Mà Hàn Lập cũng gạt gạt đầu, thu lại con mắt thứ ba, đồng thời tay áo hắn hướng ra bốn phía run lên.

Lập tức vô số trận bàn và trận kỳ hóa thành những mũi nhọn ngũ sắc tuôn ra. Rồi chớp lóe lên ào ào lao vào không trung sau đó biến mất không còn thấy bóng dáng.

Một lát sau, hai tay Hàn Lập liền chà xát, giờ cao lên.

Một tiếng sét đánh đỉnh tai!

Tia điện thô to màu vàng ầm ầm bắn ra, cũng chợt lóe lên rồi biến mất.

Ngay sau đó, phía dưới bỗng nhiên vang lên một tiếng nổ, một cái pháp trận phát sáng lớn gần một mẫu chập chờn hiện ra, trên pháp trận lóe lên vô số tia điện màu vàng chớp lóe không dứt.

Tay áo Hàn Lập tiếp tục chỉ xuống, lại một đoàn ánh sáng trắng từ giữa pháp trận bắn lên, bên trong đoàn sáng này dường như có một pháp khí lớn gần một thước, hình dạng như một cái đĩa.

Đây chính là pháp khí phá giới tiếng tăm lẫy lừng ở Linh giới, Nghịch Tinh Bàn.

Tinh bàn này vừa mới thả ra, lúc này pháp trận ánh sáng kia đang đứng im bỗng nhiên chuyển động quay tròn không ngừng, cuối cùng biến thành một vầng trắng màu bạc vắt ngang trên không trung.

"Giải huynh, Ngân Nguyệt, chúng ta đi." Đôi lông mày Hàn Lập nhíu lại, cũng không quay lại nói một tiếng.

Theo đó chỉ thấy hắn bước đi từng bước, cả người liền mờ đi rồi biến mất tại chỗ.

Sau khi phát ra âm thanh vang vọng xuống bên dưới, bên trong pháp trận quanh thân Hàn Lập xuất hiện những tia điện quang lượn lờ.

Giải Đạo Nhân và Ngân Nguyệt thấy vậy, cũng không nói lời nào bay theo sau, rồi cùng xuất hiện phía sau Hàn Lập.

Ánh mắt Hàn Lập sau khi lướt qua thuyền ngọc đang chở Lý Dung và ông lão đầu bạc, lúc này hắn mới chấp tay bấm niệm thần chú, một tay hướng lên không trung chậm rãi diễm nhẹ.

Ngay lập tức, pháp trận ánh sáng đang quay tròn phát ra âm thanh vù vù rồi rung lên, liền có một cột sáng ngũ sắc bắn ra, trực tiếp chìm vào trong đám mây bụi.

Cùng lúc đó, pháp trận bên dưới Hàn Lập cũng nổi lên tiếng sấm, sáu đạo cột sáng hai màu trắng đen có điện xà quấn quanh liền bắn tới, đuổi

theo sát cột sáng ngũ sắc đánh thẳng vào trong đám mây bụi trên không trung.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa. Trong đám mây chợt xoẹt qua một đoàn ánh sáng màu bạc chói mắt, tiếp đó là một cái động cực lớn tối om bất ngờ xuất hiện.

Hàn Lập hít một hơi thật sâu, bên ngoài cơ thể hắn bỗng nhiên ánh sáng màu vàng tỏa ra chói mắt. Nhoáng lên một cái liền cuốn hai người bên cạnh vào trong đường hầm. Sau khi thét một tiếng thật dài, lại bỗng hóa thành một vệt cầu vòng vàng rực phóng thẳng lên cao.

Chỉ thấy không gian trên cao dao động kịch liệt một lúc, vệt cầu vòng vàng rực nháy mắt bay vào trong cái hang tối om kia rồi biến mất không còn thấy đâu.

Chương 2212: Uy chấn Hắc Hồ

Giữa mảng trời bên trên khu đầm lầy đen đặc sền sệt ở Ma giới, một cái động tối om chợt rung lên ông ông. Từ sâu trong hang bất ngờ bắn ra một vệt sáng vàng rực. Đến khi làn sáng tắt đi, giữa cửa động đã có thêm ba bóng người đang đứng.

Đúng là ba người nhóm Hàn Lập mới xâm nhập vào Ma giới.

Ánh mắt của Hàn Lập nhìn khắp bốn phía rồi cau mày. Chung quanh hoàn toàn trống rỗng, một bóng người cũng không có.

Hàn Lập hơi dẫn đo, rồi không nói lời nào đã phóng thần niệm ra khắp nơi quanh đó. Kết quả là hắn liền phát hiện ra một số tòa kiến trúc bằng đá khá lớn được dựng lên ven khu đầm.

Thoạt nhìn khu nhà ở này có khoảng vài trăm gian, cái cao cái thấp khác nhau. Hơn nữa xung quanh còn được bố trí trận pháp để bảo vệ.

Chỉ là giờ phút này toàn bộ trận pháp đã bị xé toang, không còn cấm chế nào có tác dụng. Thần niệm của Hàn Lập thoải mái tiến vào bên trong, nhưng cũng không thấy bất kỳ bóng dáng tên Ma tộc nào.

"Đi thôi, chúng ta cứ đến thẳng một tòa thành gần đây nhất để xác định vị trí của mình rồi tính sau." Hàn Lập thầm cảm thấy ngạc nhiên, hắn suy tính một lúc, rồi đưa ra được quyết định.

Lần xâm nhập Ma giới này so với trước đây hoàn toàn khác biệt. Với tu vi Đại Thừa Kỳ của mình, lại có thêm Giải Đạo Nhân giúp đỡ thì cho dù có

gặp phải ba tên Thủy Tổ của Ma tộc hẳn cũng không sợ.

Ba ánh hào quang léo lên, cả bọn liền bay thẳng ra khỏi khu đầm lầy.

Bay về hướng tây liên tục nửa ngày, bỗng vẻ mặt của Hàn Lập khê động, hẳn lập tức dừng lại giữa trời cao rồi tỏ ra nghi nghi hoặc hoặc.

Ánh mắt của Giải Đạo Nhân chợt lóe rồi cũng dừng lại.

Còn Ngân Nguyệt chỉ thấy bầu trời phía trước là một vùng trống không. Nàng không nén nổi tò mò, liền hỏi:

"Hàn huynh sao vậy? Hai người đã phát hiện ra điều gì sao?"

"Ừ, đằng trước có gì đó khá lạ đang tiến lại đây." Hàn Lập vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh nhẹ nhàng trả lời.

Ngân Nguyệt nghe vậy liền ngẩn ra. Cặp mắt long lanh chớp chớp, cố gắng nhìn ra thật xa.

Một lúc sau, ở chân trời xa xa truyền đến từng đợt tiếng vo ve kì quái. Hơn nữa có vẻ như âm thanh càng ngày càng to, càng lúc càng gần.

Ngân Nguyệt không khỏi tỏ vẻ giật mình.

Nhưng Hàn Lập và Giải Đạo Nhân vẫn đứng im không nhúc nhích. Vẻ mặt cũng chẳng thay đổi chút nào.

Lại qua thêm một lúc, phía chân trời chợt lóe lên vài đốm sáng, thì ra đó là mấy trăm vệt hào quang đang nối đuôi nhau điên cuồng bay lại gần nơi này.

Tất nhiên đó là mấy trăm tu sĩ của Ma tộc và ma thú có tu vi khác nhau đang liều mạng chạy trốn. Hình như phía sau họ đang có một thứ gì đó rất

khủng khiếp đuổi theo vậy.

Ngân Nguyệt chớp chớp làn mi cong, cố gắng nhìn thật xa để xem là cái gì đang đuổi theo đám Ma tộc và ma thú. Nhưng đúng lúc đó ở chân trời vang lên những âm thanh vù vù thật lớn. Một mảng mây đen mờ mịt nhanh chóng hiện ra, rồi không chút do dự đuổi sát theo những vết hào quang đang bay ở phía trước.

Ngân Nguyệt dốc hết pháp lực trong cơ thể vào hai mắt, cố gắng quan sát đám mây bụi thật kỹ. Kết quả sau đó khiến cho thiếu nữ có tu vi Hợp Thể Kỳ này tái mặt.

Bởi vì đám mây đen mờ mịt kia được tạo bởi vô số những con côn trùng có hình dáng kì quái.

Nhỏ nhất trong đó cũng phải là những con quái trùng lớn bằng nắm tay, mà những con lớn nhất thì không thua gì so với thân hình một đứa trẻ. Có con mình mẩy đầy gai nhọn sắc bén, có con miệng lại mọc toàn răng nanh. Cả đàn con nào con nấy đều dữ tợn cực kỳ, hoàn toàn khác với các loại côn trùng bình thường ở Ma giới.

Ma khí quay cuồng trong đám mây, quái trùng chi chít, nhiều không sao đếm xuể. Thật không biết đám mây này do bao bao quái trùng tạo nên đây.

Với số lượng khủng bố như thế, lại toàn là những côn trùng có hình dạng hung tợn, bảo sao Ngân Nguyệt lại tỏ vẻ kinh hoàng đến vậy.

Trong khoảnh khắc, một vài tên Ma tộc hoặc ma thú chậm chạp phía sau liền bị đàn quái trùng cuốn lấy.

Những tên Ma tộc và ma thú này bị rơi vào đường cùng, chỉ còn mỗi cách vừa chống trả vừa bỏ chạy. Trong khoảnh khắc, tiếng thú gào thét, tiếng người la hoảng đan xen vào tiết tấu vù vù dưới nền trời cao.

Nhưng tốc độ của mấy con ma thú và đám người đó hơi chậm lại, chỉ đợi có thể, đàn quái trùng từ phía sau tràn tới. Rồi tất cả đều bị cuốn vào trong đám mây côn trùng mờ mịt.

Từng tiết kêu thảm thiết vang lên. Cho dù là ma thú có giương nanh múa vuốt, hay là các tu sỹ của Ma tộc đang điều khiển ma khí để phòng hộ, chỉ trong nháy mắt họ đều bị hóa thành một gợn bụi mà tan biến đi giữa biển côn trùng.

Hàn Lập thấy hết thảy mọi chuyện, rốt cuộc vẻ mặt cũng hiện lên nét giật mình. Bỗng nhiên hắn quay lại hỏi Giải Đạo Nhân:

"Giải huynh, người thấy những quái trùng này có gì khác biệt so với côn trùng khác ở Ma giới không?"

"Khí tức có vẻ không giống lắm. Ma khí mà chúng tỏa ra không được tinh thuần, dường như không phải loại Ma trùng được sinh ra từ Ma giới." Ánh mắt của Giải Đạo Nhân quét về đám mây, khuôn mặt vẫn giữ nguyên vẻ thờ ơ trả lời.

"Đúng thế! Xem ra những quái trùng kia có quan hệ với Minh Trùng Mẫu." Hàn Lập thở dài.

"Có phải Minh Trùng Mẫu chính là nguyên nhân gây ra đại kiếp nạn cho Ma giới sao? Cũng bởi nó mà tổ phụ của muội và Mạc tiên bối buộc phải chấp nhận đến đây!" Ngân Nguyệt nghe vậy liền như hít phải một ngụm khí lạnh buốt.

"Đúng vậy! Đúng là con trùng chúa này!" Hàn Lập cười khò.

"Những quái trùng kia có thể có quan hệ với Minh Trùng Mẫu, lại còn ngang nhiên xuất hiện ở đây. Như vậy chẳng lẽ Minh Trùng Mẫu đã thoát ra?" Vẻ mặt của Ngân Nguyệt trông cực kỳ khó coi.

"Điều này cũng không nhất định, có lẽ là do một ít con cháu của nó lên trốn thoát khỏi phong ấn thôi." Hàn Lập hơi trầm ngâm, xong lại lắc lắc đầu.

Ngân Nguyệt nghe vậy trong lòng chợt bắn khoăn như còn muốn hỏi thêm điều gì đó. Nhưng chỉ một thoáng trì hoãn như vậy, mấy trăm vết hào quang đang chạy trốn ở đằng xa đã bị cắn nuốt mất hơn nửa. Chỉ còn lại ít ỏi vài chục đốm sáng đang cố gắng bay như điên, cũng đã đến rất gần chỗ này.

Tất cả bọn họ đều là Ma tộc cao cấp, có tu vi không kém chút nào. Vậy mà cả đám đang cực kì chật vật, vẻ mặt sợ hãi vô cùng.

Khoảng cách lúc này đã rất gần, bằng mắt thịt Hàn Lập cũng có thể thấy rõ khuôn mặt của ba tên Ma tộc bay gần nhất.

Những tên này thấy ba người nhóm Hàn Lập đứng dừng đứng trong không trung, làm như chẳng hề thấy đám mây cơn trùng ở phía xa vậy. Về mặt tên nào tên nấy đều trở nên ngẩn ngơ.

Trong đó có một thiếu nữ thoát nhìn khoảng tuổi đôi mươi không do dự quát lớn về phía bọn Hàn Lập:

"Các ngươi còn đứng đó làm gì? Minh Trùng đã gần đuổi đến nơi, còn không mau chạy để giữ mạng đi!"

Vừa dứt lời, làn hào quang do nàng tỏa ra đã vọt ra phía sau ba người bọn Hàn Lập, rồi nhắm tới chỗ xa hơn phóng vọt đi.

Còn Hàn Lập chỉ mỉm cười, ánh mắt thoáng nhìn về đám mây xa xa, rồi bỗng nhiên phát khế tay áo.

Một tiếng nổ đình tai!

Lập tức ba ngọn núi nhỏ xíu xuất hiện ngay trước mặt. Chúng khẽ nhoáng lên, rồi trong màn hào quang rực rỡ liền biến thành ngọn núi cao hàng vạn trượng. Tiếp đó cả ba ngọn núi liền phóng đi, ập thẳng vào phía đối diện với đám mây cơn trùng.

Mà cùng lúc, đám mây màu xám hùng dũng lao tới, bao phủ lấy ba ngọn núi kín như hũ nút.

Hàng lông mày của Hàn Lập khẽ nhíu, ngón tay khẽ điểm ra phía xa.

Cả ba ngọn núi gằn rú ông ông, rồi bắt đầu xoay tròn.

Ngọn màu đen lập tức phun ra một mảng sáng xám mờ mờ.

Mảng sáng xám tràn ra đến đâu, những quái trùng liền biến mất hút, nơi đó chỉ còn lại là một khoảng không trống trải.

Ngọn núi màu xanh nổ vang như sấm, rồi phóng ra vô số lưỡi kiếm khí vô hình!

Quái trùng ở xung quanh chợt thấy thân hình run lên, rồi bị chém thành muôn mảnh. Lập tức từ trời cao rơi xuống một trận mưa máu xanh xối xả.

Còn khối núi cuối cùng lại trông giống như một ngọn lửa ngũ sắc rực rực cháy. Hào quang sáng chói, một vàng sáng ngũ sắc tràn ra. Những quái trùng vừa tiếp xúc với làn sáng liền kêu thảm thiết rồi bị nghiền nát thành thịt vụn trong nháy mắt, không cách nào chống đỡ nổi một đòn.

Trong nháy mắt, ba ngọn núi tạo thành ba lỗ thủng trong trung tâm biển quái trùng dày đặc.

Cho dù đàn cơn trùng có hùng dũng xông vào thế nào, nhưng đều bị ba ngọn núi nuốt sạch không còn nổi một mảnh.

Chỉ trong khoảnh khắc, đám mây do quái trùng tạo thành đã trở nên thưa thớt.

Nhưng con côn trùng còn sót lại cảm thấy không ổn, con quái trùng có hai đầu vội rít lên một tiếng dài thê lương.

Những quái trùng khác nghe thấy âm thanh này liền quay đầu, mau chóng bỏ chạy về hướng ngược lại.

Hàn Lập thấy vậy, hai mắt chợt lóe, ngón tay lại điểm lên đỉnh núi màu đen ở xa xa.

Ngọn núi liền chớp lên, rồi chợt biến mất ngay giữa làn sáng màu xám.

Liền đó, không gian bên trên con trùng lớn có hai đầu hơi dao động. Không một dấu hiệu nào, ngọn núi đen bất chợt hiện ra. Từ đáy của ngọn núi tỏa ra làn sáng xám mờ mờ cuốn xuống.

Con quái trùng phía dưới chỉ kịp kêu lên một tiếng thảm thiết, thể rồi giống như những con khác, thân hình nó liền tan biến đi giữa làn sáng xám trắng.

Lúc này, những quái trùng nhanh chân chạy trước đã đến chỗ cách đó rất xa. Chúng lập tức phân tán, tách nhau ra rồi biến mất hút trong tầm mắt.

Mà hình như Hàn Lập cũng chẳng hứng thú với việc đuổi theo mấy con quái trùng này. Hắn chỉ phẩy tay băng quơ về phía xa xa.

Ba ngọn núi nổ vang, thể tích mau chóng thu nhỏ lại, một lần nữa chúng chỉ còn là những ngọn núi cao khoảng một thước như ban đầu. Sau khi hơi mờ đi, cả ba đều biến mất tăm hơi.

Ngay sau đó, làn áo trên tay Hàn Lập chợt nhoáng rung nhẹ, ba ngọn núi như cỡ một tác chợt hiện ra, rồi lóe lên biến mất.

Từ lúc Hàn Lập quăng ba ngọn núi ra tiêu diệt hơn nửa đàn quái trùng rồi thu bảo vật về, giới lắm cũng chỉ cỡ vài cái chớp mắt ngắn ngủi.

Mà thiếu nữ Ma tộc đang liều mạng bỏ chạy vô ý quay lại, lập tức quỹ đạo của nàng trở nên loạn choạng, thiếu chút nữa là ngã nhào từ trên cao xuống.

"Sao có thể như vậy!" Người này nhìn cũng khá xinh đẹp. Nàng thét lên một tiếng chói tai.

Những tên Ma tộc khác đang chạy vừa thấy biểu hiện kinh ngạc của thiếu nữ liền ngăn ra rồi nhìn lại phía sau, cả bọn liền sợ hãi.

Vốn là đám mây cơn trung đang sợ dọa bọn họ chết khiếp. Thế mà giờ đây đã biến mất không còn một mống.

Nhưng vết hào quang của bọn họ không khỏi dừng hẫng lại, rồi tất cả cùng dùng một ánh mắt mờ mịt nhìn về phía ba người nhóm Hàn Lập.

Bất cứ ai trong bọn họ đều rõ ràng, việc biến mất của đám mây do cơn trùng tạo thành nhất định có liên quan đến ba người đằng kia.

Thiếu nữ Ma tộc thoát nhìn cỡ đôi mươi vừa rồi đã tỉnh lại sao cơn kinh hoảng. Nàng cố gắng ổn định lại thân hình của mình giữa không trung, ánh mắt nhìn về phía ba người Hàn Lập, trong lòng đang thầm cân nhắc liệu có nên bay qua bên đó hay không.

Nhưng đúng lúc này, trong tai những Ma tộc đó chợt vang lên giọng nói bình thản của Hàn Lập:

"Các vị đạo hữu qua bên này một chút đi, ta có vài lời muốn hỏi thăm các vị."

Thiếu nữ Ma tộc khẽ rùng mình, hơi do dự một lúc rồi cũng đành phải ngoan ngoãn đi qua.

Còn những Ma tộc khác khi nghe được lời nói này liền không dám phản kháng.

Với thần thông có thể dễ dàng đánh tan đàn trùng, vậy nên hành động vừa rồi của Hàn Lập cũng không khiến bọn họ cảm thấy tức giận.

Chương 2213: Thánh tổ Tà Liên

"Xin ra mắt ba vị đại nhân, đa tạ đại ân cứu mạng của tiên bối." Thiếu nữ Ma tộc đầu tiên bay đến gần Hàn Lập, nhưng không dám đến quá gần mà chỉ đứng ở cách xa chỗ hắn khoảng bảy tám trượng, rồi vội vàng khom người chào hỏi.

Thần niệm của thiếu nữ này khế cảm ứng ba người đối diện thì phát hiện cả ba người Hàn Lập đều có khí tức sâu không lường được, thế nên cử chỉ càng tỏ ra cung kính.

"Các người là ai, thành trì gần đây nhất là ở nơi nào." Về mặt Hàn Lập không chút thay đổi hỏi ngắn gọn.

"Bọn người văn bối là Thái Tinh Khách của Loạn Vân Sơn. Thành trì gần nơi này nhất chính là ở phía bắc tên là Hắc Hồ. Nếu tiên bối muốn đi đến đó, văn bối tình nguyện làm người dẫn đường cho các vị." Thiếu nữ Ma tộc không hề lưỡng lự trả lời.

"Thành Hắc Hồ, thật ra trước kia ta chưa từng nghe nói qua. Còn dẫn đường thì ta không cần, nhưng nếu người có bản đồ của khu vực này, cho ta một cái là được rồi." Hàn Lập không khách khí, giọng điệu có vẻ ra lệnh nói.

"Vừa lúc văn bối có một cái bản đồ chi tiết của khu vực này, tiên bối nếu chịu nhận thì quả thật là vinh dự và may mắn cho văn bối." Thiếu nữ Ma tộc lập tức lấy ra một mảnh đá đen tuyền, hai tay cung kính dâng lên.

Hàn Lập gặt đầu, bàn tay khê vẩy, liền nghe "véo" một tiếng, mảnh đá kia liền rơi vào tay hắn. Thần niệm hướng mảnh đá đảo qua một chút, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng.

Lúc này, những tên Ma tộc khác cũng đã bay đến bên cạnh thiếu nữ kia, nhưng cả đám cũng đều thành thật chấp tay mà đứng, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

"Tốt, hiện tại ai có thể nói cho ta biết các ngươi và đám quái trùng lúc này rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra. Ta nhớ rõ từ trước đến nay chưa bao giờ thấy qua loại quái trùng này tại Thánh giới. Khí tức của bọn chúng cùng với ma trùng bình thường có chút không giống nhau." Sau khi Hàn Lập đem mảnh đá đen thu lại, ánh mắt nhìn thoáng qua về phía những tên Ma tộc rồi hỏi một câu.

"A, hóa ra tiên bối không biết gì về Minh Trùng." Thiếu nữ Ma tộc nghe vậy liền ngẩn ra, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ do dự. Đồng thời những tên Ma tộc khác cũng trở nên xôn xao, sau khi liếc mắt nhìn nhau, ai cũng lộ vẻ e ngại không dám mở miệng.

"Thật ra thì chưa có ra ngoài trong suốt mấy trăm năm nay. Không biết về Minh Trùng thì có gì kỳ quái sao?" Sắc mặt Hàn Lập không thay đổi, từ chối cho ý kiến mà hỏi lại.

"Thì ra là ngài là một tu sĩ luôn khổ tu. Điều này cũng khó trách tiên bối lại không hề biết gì về đàn minh trùng này. Đám ác trùng này chẳng qua cũng chỉ mới xuất hiện cách đây gần trăm năm, nghe nói ban đầu chúng nó đều là ma trùng bình thường tại Thánh giới. Nhưng không biết vì lý do gì bỗng nhiên phát sinh dị biến hàng loạt. Bỗng chốc biến thành bộ dạng hung ác như vậy. Hiện tại cả Thánh giới nơi nào cũng đều bị loại trùng này tàn sát bừa bãi, hơn nữa còn nghe kể rằng ở một số khu vực, đàn Minh Trùng này đông đảo đến mức dám vây khốn cả một thành trấn rồi tàn"

sát hàng loạt cư dân trong thành. Cả Thánh giới bây giờ đang nháo nhào bất an, lòng người hoang mang." Sau khi thiếu nữ Ma tộc suy nghĩ một lát, liền nhanh chóng nhìn Hàn Lập giải thích.

"Tàn sát hàng loạt cư dân trong thành! Hắc hắc, lần này Thánh giới xảy ra tai họa, ba tên Thủy Tổ và các Thánh Tổ khác không có ra tay diệt trừ đám Minh Trùng này hay sao. Mặc dù đàn minh trùng này so với những ma trùng bình thường khác lợi hại hơn, nhưng đối với một vị Thánh Tổ thì căn bản là không chịu nổi một đòn." Hàn Lập sau trầm ngâm một lúc, lại chậm rãi hỏi.

"Tu vi của văn bối thấp kém. Việc có quan hệ đến Thủy Tổ và các Thánh Tổ đại nhân văn bối thật sự không rõ. Văn bối chỉ biết là từ sau khi loại Minh Trùng này xuất hiện, ngoại trừ ngẫu nhiên nghe nói đến một số địa phương bị Minh Trùng tàn phá nghiêm trọng thì có vài vị Thánh Tổ đại nhân ra mặt tiêu diệt đám trùng này. Còn lại hầu hết những khu vực khác thì hoàn toàn không hề có tin tức gì của các vị Thánh Tổ cũng như Thủy Tổ đại nhân, giống như các vị này đồng loạt mất tích." Thiếu nữ Ma tộc cũng do dự một lát mới dám cẩn thận trả lời.

"Tất cả tu sĩ cấp bậc Thánh Tổ đều mất tích! Chuyện này xảy ra từ khi nào." Hàn Lập nghe xong, ánh mắt chợt lóe sáng, không chút do dự hỏi lại.

"Thời gian chuẩn xác thì văn bối không rõ nên cũng đành bất lực, nhưng dường như thời điểm chuyện này xảy ra cũng không khác biệt lắm so với thời điểm Minh Trùng xuất hiện." Thiếu nữ Ma tộc cung kính trả lời.

"Tốt lắm, ta rất hài lòng với câu trả lời của ngươi. Các ngươi có thể đi rồi." Hàn Lập nghe đến đó, trong lòng không còn gì nghi hoặc nên lạnh nhạt ra lệnh.

"Vâng, như vậy bọn vẫn bối xin cáo từ trước." Trong lòng thiếu nữ Ma tộc rút cuộc thả lỏng, kính cẩn đáp lại, rồi lui về sau mấy bước mới quay người lại mà bay đi.

Những tên Ma tộc còn lại cũng rút rít khom người cúi chào rồi cũng vội vàng bay theo thiếu nữ kia.

Trong nháy mắt, gần nơi ba người Hàn Lập đang đứng không còn ai.

"Hàn huynh, xem ra tu sĩ Đại Thừa của Ma giới cùng với Linh giới chúng ta thật sự đã gặp phiền phức rồi, nếu không thì Ma giới cũng sẽ không rơi vào tình trạng hỗn loạn như thế này." Ngân Nguyệt sau khi chờ cho đám Ma tộc đi xa, liền thở dài nói.

"Ừm, tình hình Ma giới lúc này thực đúng là không ổn. Nhưng cụ thể như thế nào, chúng ta còn phải tiếp tục tìm hiểu mới được. Có lẽ trong thành Hắc Hồ kia sẽ có Tôn giả Ma tộc trấn thủ. Với thân phận Tôn giả của bọn hắc, hẳn là đối với tin tức của đám Thánh tổ cũng như đám tu sĩ Đại Thừa của Linh giới chúng ta hiểu biết chính xác hơn một chút." Hàn Lập nói như vậy, sắc mặt hắc cũng có chút ngưng trọng hắc lên.

"Hàn huynh nói có lý, vậy chúng ta bây giờ tiếp tục đi thành Hắc Hồ kia một chuyến." Ngân Nguyệt nghe vậy, thản nhiên cười.

"Ha ha, trước khi đi tới thành Hắc Hồ, chúng ta còn cần phải làm một việc." Hàn Lập khẽ cười, bỗng nhiên tay áo run lên, một mảnh hào quang màu xám cuộn tròn bay ra.

Sau khi hào quang tán đi, trên mặt đất bỗng xuất hiện một con quái trùng màu xám lớn gần một trượng.

Chính là con quái trùng hai đầu bị Hàn Lập bắt được lúc trước!

Khí tức của con trùng này không kém, ước chừng mạnh mẽ ngang với Hóa Thần hậu kỳ, rõ ràng là có địa vị không thấp trong đàn quái trùng kia.

Con trùng này vừa mới hiện ra, lập tức hai cánh diên cuồng vẫy động, có ý định bay lên trời chạy trốn.

Nhưng ngay sau đó, từ trên người Hàn Lập tỏa ra một cỗ khí tức kinh khủng phóng lên cao.

Con trùng lớn hai đầu chỉ cảm thấy không gian bốn phía đè nặng, toàn bộ cơ thể như bị một cỗ lực lượng vô hình đè chặt xuống.

Con trùng hai đầu diên cuồng chớp lên, nhưng cả người không cách nào nhúc nhích được dù chỉ một chút, nó chỉ đành phát ra những tiếng kêu ô ô mà thôi.

Ngân Nguyệt nhìn cự trùng, trên mặt chợt lộ ra vẻ đã hiểu.

Ánh mắt Hàn Lập hơi đổi, cổ tay áo khẽ động, hần xòe bàn tay hướng một cái đầu của quái trùng chụp xuống.

Âm thanh "xuy xuy" vang lên.

Năm sợi tơ từ đầu ngón tay phá không bắn tới, lóe lên rồi xuyên vào bên trong đầu quái trùng.

Nguyên bản con quái trùng đang giãy dụa kịch liệt, cả người đột nhiên run lên rồi nằm im bất động.

Cùng lúc đó, hai mắt Hàn Lập nhắm lại, bên ngoài cơ thể xuất hiện ánh sáng màu vàng chuyển động không ngừng.

Hần trực tiếp thi triển sư hồn thuật đối với con quái trùng to lớn này.

Một lúc sau, khoảng thời gian dùng hết một chén trà, hai mắt Hàn Lập mở ra, đồng thời giữa ngón tay còn có thêm sợi tơ được kéo ra từ đầu quái trùng, những sợi tơ này lập tức biến thành những điểm sáng sau đó biến mất.

Nổ "ầm" một tiếng.

Đầu của con trùng này bỗng nhiên phình to rồi tự động nổ tung.

Tay áo Hàn Lập khẽ động, một quả cầu lửa bay ra, rồi hóa thành lửa đỏ cuộn cuộn bao vây xác của con quái trùng, trong khoảnh khắc con trùng này liền biến thành tro bụi.

"Hàn huynh, có thu được tin tức gì không." Ngân Nguyệt không nhịn được hỏi một câu.

"Không được gì cả. Con quái trùng này không thực sự có linh trí, chỉ có chút ý thức bản năng đơn giản nhất mà thôi. Vừa rồi thật là uổng phí sức lực." Sắc mặt Hàn Lập có chút cổ quái, nhưng lắc đầu nói.

"Thì ra là thế. Việc này cũng không có gì kỳ quái. Mặc dù con mình trùng này do biến dị mà trở nên cực kỳ hung ác, nhưng linh trí lại không thể trong một sớm một chiều mà có thể mở ra được. Tuy nhiên đối với chúng ta mà nói thì chưa chắc đây đã là một tin tức quá xấu." Đôi mắt Ngân Nguyệt khẽ chớp, cười nói.

"Ừm, có lẽ là vậy! Nếu chỉ dựa vào bản năng, đám mình trung này cho dù số lượng có nhiều hơn nữa, thì đối với tu sĩ Đại Thừa quả thật cũng không tạo thành uy hiếp gì lớn. Đi thôi, bây giờ chúng ta sẽ đi thành Hắc Hồ. Có lẽ ở nơi này, chúng ta có thể tìm được tin tức chính xác." Hàn Lập khẽ mỉm cười trả lời.

Vì thế, sau đó ba người cùng nhau bay đi, đổi hướng thẳng về phía bắc mà tiến đến.

Một ngày sau, ba người Hàn Lập đã tiến vào bên trong một cao nguyên đầy bùn đất màu đen, sau đó lại tiếp tục bay về phía trước vài canh giờ, cuối cùng ba người cũng nhìn thấy loáng thoáng ở nơi rất xa phía trước có một tòa thành trì đen nhánh diện tích lớn chừng ba bốn trăm dặm.

Theo bản đồ thì đây đúng là thành Hắc Hồ từ trong miệng thiếu nữ Ma tộc kia.

Chẳng qua lúc này ngay tại thành trì của Ma tộc rõ ràng phát ra những tiếng kêu rung trời, đồng thời xung quanh tòa thành đang bị một biển cơn trùng màu xám không thể nhìn không tới cuối bao phủ.

Trong biển minh trùng đông đúc này, trong tầm mắt chỉ nhìn thấy phô thiên cái địa trùng ảnh màu xám.

Lúc trước Hàn Lập gặp qua đám mây quái trùng kia thì số lượng cũng coi như hết sức kinh người, nhưng nếu đem so cùng với biển minh trùng trước mắt này quả thực giống như con kiến so với con voi, căn bản không thể đánh đồng.

Mà giờ khắc này, thành Hắc Hồ đã bị một quang sáng màu đen giống như một cái bát úp lên.

Ngay tại quang sáng kia, bất kể là trời cao hay tường thành đều bị một tầng lại một tầng minh trùng màu xám che phủ trên mặt.

Lúc này trong đám quái trùng lúc nhúc, con thì dương vuốt sắc, con thì nhe hàm răng nhọn, tất cả đều điên cuồng công kích lên quang sáng màu đen kia.

Bờ tường cũng như trên bầu trời bên trong quang sáng, lúc này cũng đầy rẫy bóng dáng của đám người Ma tộc, bọn hắc kị thì điều khiển ma khí, kẻ thì trực tiếp sử dụng ma công, tất cả cũng đều nhắm thẳng vào đàn minh trùng mà chém giết.

Mà đàn minh trùng đang tấn công, rõ ràng không quan tâm cứ lao thẳng vào quang sáng màu đen kia, nhưng căn bản đàn minh trùng không thể ngăn cản một đòn của Ma tộc, đám trùng này hoặc là trực tiếp vỡ nát rồi biến thành từng cơn mưa máu, hoặc là trực tiếp bị chém thành vài đoạn rơi từ trên cao xuống phía dưới.

Lúc này, thành Hắc Hồ cũng có chi chít những mũi tên từ bên trong bắn ra như mưa, khiến không ít minh trùng ào ào bị xuyên thủng.

Ở ngay trung tâm của thành trì, lúc này có hàng trăm tòa tháp cao lờ mờ xuất hiện, trên mặt ngoài tháp điện quang lượn lờ cùng với tiếng gầm rú phát ra không ngừng, mỗi một giây đều có hàng trăm tia điện màu đen bắn ra, lập tức hóa thành vô số sợi tơ điện màu đen quấn bên ngoài quang sáng, đem hàng loạt minh trùng biến thành tro bụi trong nháy mắt.

Thoạt nhìn, có vẻ như dưới sự bảo vệ của cấm chế trong thành, chỉ cần toàn lực tấn công thì dường như Ma tộc có vẻ chiếm ưu thế.

Nhưng tu vi Hàn Lập cao thâm cỡ nào, trong mắt xuất hiện ánh sáng màu lam, đem tình hình chính xác trong thành nhìn rõ ràng, hai đầu lông mày theo bản năng khẽ nhíu lại.

Chỉ trong chốc lát, quang sáng màu đen đang bao phủ bờ tường so với vừa rồi ảm đạm đi không ít, mà trên bờ tường đó, những Ma tộc vẫn đang liều mạng tấn công, lúc này rõ ràng sắc mặt đã tái nhợt, thở hồng hộc, pháp lực đã bắt đầu có dấu hiệu cạn kiệt.

Lúc này đây, trong thành những tiếng gầm rú đột nhiên im bật, trăm tòa tháp cao màu đen đang bắn ra điện quang lập tức biến mất, công kích ngừng lại.

Chương 2214: Bạch Quang giới

Mất đi sự trợ giúp của hơn trăm tháp điện quang này, sự phòng thủ trong thành giảm phân nửa, ngày càng có nhiều minh trùg tấn công lên quang sáng màu đen hết đợt này đến đợt khác, khiến cho quang sáng cấm chế này phát ra những tiếng ông ông. Bằng mắt thường có thể thấy được quang sáng này đang mờ đi một cách nhanh chóng.

"Chúng ta bắt buộc phải ra tay bảo vệ tòa thành này!" Hàn Lập nhướng mày, đột nhiên nói một câu như vậy.

Ngân Nguyệt nghe xong, cũng gật đầu hiểu rõ.

"Giải huynh, để nhanh chóng giải quyết đám phiền toái này đành phải nhờ huynh ra tay tương trợ một chút rồi." Hàn Lập quay đầu lại phía Giải Đạo Nhân nói.

"Không thành vấn đề." Giải Đạo Nhân bình tĩnh đáp lại.

Hàn Lập nghe vậy liền mỉm cười, lúc này tay áo mới run lên, lập tức trong tay áo lóe lên ánh sáng, ba ngọn núi nhỏ đã xuất hiện phía trước mặt hắn.

Tiếp theo Hàn Lập một tay bấm niệm thần chú, sau khi ánh sáng màu vàng tỏa ra, lúc này một Pháp Tướng màu vàng ba đầu sáu tay hiện ra sau lưng hắn.

Hắn khẽ thúc dục pháp quyết, sáu con mắt trên ba cái đầu của Pháp Tướng liền mở ra, đồng thời trong miệng phát ra tiếng thét dài giống như

tiếng rỗng ngâm.

Tiếng thét oanh động rung trời, hướng thẳng lên chín tầng mây, nó vừa ra khỏi miệng Pháp Tướng liền biến thành sóng âm vô hình, hướng biển minh trùng ở phía xa cuốn tới.

Cũng không biết tiếng huýt gió quỷ dị của Phạm Thánh Pháp Tướng là loại thần thông gì mà đám Ma tộc trong thành Hắc Hồ nghe thấy liền kinh hãi, bọn chúng còn chưa hiểu được âm thanh này phát ra từ đâu thì lúc này chợt phát hiện ra đám minh trùng vốn đang điên cuồng công kích lên quãng sáng màu đen kia, đột nhiên có đám thì cơ thể tự động nứt ra hoặc có đám không chút dấu hiệu rơi ào ào từ trên cao xuống.

Trong nháy mắt, đàn minh trùng này liền ít đi non nửa.

Mà đám minh trùng còn lại lập tức rơi vào tình trạng hỗn loạn, phát ra âm thanh kêu vù vù.

Đúng lúc này, trên không trung bỗng nhiên dao động, ba ngọn núi cực lớn cao vạn trượng xuất hiện ngay bên trên của đàn minh trùng.

Ba ngọn núi phát ra tiếng nổ vang rồi đồng loạt rơi xuống phía dưới.

Ngay sau đó, từng đạo hào quang màu xám, từng đạo kiếm khí cùng từng đám hào quang ngũ sắc nháy mắt liền ở giữa đàn minh trùng mà tàn sát điên cuồng.

Từng mảng lớn minh trùng không có sức phản kháng bị ba ngọn núi quét sạch sành sanh, chỉ có một số minh trùng thân hình to lớn, mạnh mẽ hơn so với những con còn lại mới có thể chống cự, nhưng cũng chỉ được một lúc liền cuồng quít hướng ra bên ngoài mà chạy trốn.

Nhưng vào thời khắc này, trên bầu trời tiếp tục vang lên một tiếng sét đánh, một tia sét thô to màu bạc đột nhiên xuất hiện rồi đánh thẳng xuống phía dưới, lập tức hơn mười con minh trùng to lớn bị điện xà vây quanh.

Những con trùng to lớn này chỉ kịp thét lên một tiếng rồi cùng với khoảng ngàn con minh trùng bình thường gần đó đều biến thành tro tàn.

Sau khi tia sét màu bạc lượn lờ rồi tan đi, trong không trung liền hiện ra một người đàn ông mặc áo xanh, chính là Giải Đạo Nhân.

Mà sau khi ánh mắt của Giải Đạo Nhân hướng về phía những con minh trùng to lớn khác ở phía đằng xa quét qua, bên ngoài cơ thể hắn điện quang chọi hiện, liền không nói tiếng nào lại lần nữa hóa thành một tia sét bắn tới.

Những nơi tia sét xoẹt qua, quái trùng màu xám liền bị diệt sát không còn một mống.

Trong khi đó, sau một tiếng nổ "*Oanh*" kinh thiên động địa. Bên trong biển minh trùng trên không trung, đột nhiên xuất hiện ảo ảnh của một người khổng lồ cao ngàn trượng.

Đây đúng là Pháp Tướng màu vàng ba đầu sáu tay do Hàn Lập biến ra.

Lúc này, bản thể của hắn đang đứng chấp tay sau lưng ở trung tâm Pháp Tướng, ánh mắt hờ hững nhìn đám quái trùng xung quanh.

Chẳng qua giờ phút này trên cơ thể của người khổng lồ có vô số ký hiệu màu tím đang di chuyển, sáu cánh tay khẽ hạ xuống, liền xuất hiện rất nhiều quả cầu lửa màu bạc lập lòe hướng ra khắp bốn phương tám hướng bắn tới.

Những quả cầu lửa màu bạc này rơi xuống, liền hóa thành biển lửa lan rộng cả ngàn thước, đem từng mảng minh trùng tất cả đều cuốn vào trong đó.

Bất kể là minh trùng bình thường hay loại to lớn mạnh mẽ kia, chỉ cần dính một chút lửa màu bạc lập tức phát ra tiếng kêu thảm thiết, liều mạng giãy dụa, nhưng cũng chỉ trong khoảnh khắc liền biến thành tro bụi.

Hàn Lập và Giải Đạo Nhân trước sau vừa ra tay, đàn minh trùng nhìn như vô cùng vô tận kia, trong nháy mắt bị tàn sát với tốc độ kinh người.

Chẳng qua những minh trùng bình thường này cũng thật sự hung hãn không sợ chết, bọn chúng không thêm tấn công quang sáng cấm chế của thành Hắc Hồ nữa mà cả đám quay lại giống như tự sát lao vào hai người Hàn Lập và Giải Đạo Nhân.

Ngay cả Hàn Lập và Giải Đạo Nhân liên tục thi triển mấy loại thần thông, cũng phải mất thời gian dùng xong một bữa cơm mới có thể quét sạch đám minh trùng này. Mặc dù vậy vẫn có một số minh trùng to lớn thấy tình hình không ổn liền sớm tẩu thoát.

Hàn Lập tự nhiên không có hứng thú đuổi giết mấy con trùng này, liền quay sang Giải Đạo Nhân vẫy tay ra hiệu, rồi bay thẳng về phía thành Hắc Hồ, sau đó chậm rãi hạ xuống.

Lúc này, Ngân Nguyệt cũng từ đằng xa hờ hững bay đến, sau mấy lần nhoáng lên liền xuất hiện bên người Hàn Lập, rồi cũng từ từ hạ xuống.

Vô số Ma tộc trong thành Hắc Hồ sớm đã bị thần thông của Hàn Lập và Giải Đạo Nhân làm cho kinh ngạc, nên sau khi nhìn thấy biển minh trùng kia bị hai người mạnh mẽ quét sạch, lập tức cả đám trong thành bộc phát những tiếng reo hò mừng rỡ rung trời.

Mà sau khi ba người hạ xuống, không cần Hàn Lập mở lời, lúc này vài tên Ma tộc cao cấp vội vàng chạy đến, hướng đám Ma tộc gần đó trách

mắng, rồi rất biết điều ra lệnh đem quang sáng màu đen mở ra một khoảng, sau đó cung kính đón ba người Hàn Lập tiến vào.

"Xin ra mắt Thánh tổ đại nhân, đa tạ hai vị tiên bối đã ra tay cứu mạng mấy ngàn vạn người trong thành. Xin phép hỏi tôn tính đại danh của hai vị tiên bối, trên dưới thành Hắc Hồ sẽ vĩnh viễn ghi nhớ công ơn của hai vị."

Một gã trung niên mặc áo đen có tu vi Hợp Thể sơ kỳ hướng Hàn Lập và Giải Đạo Nhân cúi người thật sâu, sau đó trên mặt lộ vẻ cảm kích nói.

Về phần những tên Ma tộc bình thường gần đó, từ lúc Hàn Lập tiến vào trong thành, trong nháy mắt tất cả đều nằm rạp thành từng dãy chỉnh tề trên mặt đất, căn bản không dám ngược nhìn Hàn Lập và Giải Đạo Nhân.

Hiển nhiên ở trong mắt của những tên Ma tộc bình thường này, cấp bậc Thánh tổ gần như đã là thần tiên. Hiện tại chỉ một lúc liền xuất hiện hai gã Thánh tổ, tất nhiên sẽ khiến Ma tộc trong thành cực kỳ vui sướng.

"Tên của chúng ta, các ngươi không cần phải biết. Ai trong các ngươi là thành chủ, để hắn ra đây gặp ta." Hàn Lập thản nhiên ra lệnh.

"Xin thưa với tiên bối, lúc trước thành chủ đại nhân do chiến đấu với kẻ địch nên đã đại thương nguyên khí, hiện giờ đang ở trong phủ thành chủ để điều tức. Nhưng lúc này vẫn bối đã phái người đi thông báo. Có lẽ rất nhanh thành chủ sẽ tới ra mắt tiên bối ngay thôi." Tên trung niên Ma tộc cẩn thận trả lời.

"Nếu là như vậy, ta sẽ ở chỗ này chờ một lát. Về phần những người khác, nên làm cái gì thì cứ làm, không cần ở đây chờ đợi." Sau khi Hàn Lập gật đầu, liền không khách khí ra lệnh cho đám Ma tộc trước mặt.

"Vâng, vẫn bối sẽ cho bọn họ lui xuống trước, tránh làm phiền tiên bối."

Trung niên Ma tộc sợ hãi, vội vàng khom người đáp lại, rồi quay lại phía mấy tên Ma tộc khác ra hiệu.

Lập tức, đám Ma tộc bình thường gần đó sợ hãi đứng dậy, sau khi hướng ba người Hàn Lập cúi chào, rồi cả đám nhao nhao bay vụt đi.

Trong khoảnh khắc, ngoài trừ đám người trung niên Ma tộc ở lại, không còn thấy bất kỳ bóng dáng của tên Ma tộc nào khác.

Ba người Hàn Lập lẳng lặng đứng trên không trung chờ đợi.

Rất nhanh sau khoảng thời gian uống cạn chén trà, một đạo ánh sáng màu đen từ trong thành bắn vọt lên, sau khi lượn vòng liền bay thẳng về phía Hàn Lập bên này.

Sau khi ánh sáng màu đen mờ dần, một ông lão gầy còm mặc áo đen liền xuất hiện trước mặt Hàn Lập cách hẵn khoảng hơn mười trượng.

Ông lão này dùng thần niệm hướng ba người Hàn Lập đảo qua, lập tức hết sức lo sợ khom người chào:

"Văn bói Hồ Nham xin ra mắt hai vị Thánh Tổ đại nhân, nhờ có hai vị đại giá quang lâm, để cho văn bói nhận được ơn trạch, ngày hôm nay mới có thể tránh được đại kiếp nạn."

"Người chính là thành chủ thành Hắc Hồ sao?" Hai mắt Hàn Lập đánh giá ông lão, thần sắc không thay đổi hỏi một câu.

Ông lão này có tu vi Hợp Thể trung kỳ, thực lực trong đám Ma tôn cũng không tính là quá thấp.

"Văn bói đã đảm nhiệm chức vụ thành chủ thành Hắc Hồ được hơn một ngàn năm, nếu tiền bối có chuyện cần sai bảo thì cứ việc ra lệnh là được."

Ông lão cười lấy lòng nói.

"Ừm, mấy người các ngươi vào thành nghỉ ngơi trước đi, ta và vị Hồ đạo hữu đây sẽ nói chuyện thêm chút nữa." Hàn Lập thấy vị thành chủ thành Hắc Hồ này biết điều như vậy thì trên mặt lộ ra vẻ hài lòng, khẽ gật đầu, nhưng lại lập tức quay sang những tên Ma tộc khác lạnh lùng ra lệnh.

"Vâng, như vậy đám người vẫn bói xin phép cáo lui trước." Trong lòng tên trung niên Ma tộc kia run lên, không dám chậm trễ lập tức vâng dạ rồi rút đi.

Một lát sau, nơi này cũng chỉ còn lại có Hồ Nham và ba người Hàn Lập.

Ông lão áo đen này một mình phải đối mặt hai gã tu sĩ Đại Thừa thì trong lòng tự nhiên cực kỳ lo sợ, nhưng trên mặt lại không dám biểu lộ ra ngoài, chỉ dám chấp tay đứng yên tại chỗ, bộ dạng cực kỳ cung kính.

"Vừa rồi mình trùng có thể hình thành biển trùng lớn như vậy, hẳn là trong thời gian ngắn khó có thể làm được. Từ lúc nào thì bọn chúng bắt đầu vây công thành Hắc Hồ?" Hàn Lập thản nhiên hỏi một câu.

"Xin thưa với tiền bối, đám mình trùng này xuất hiện ở gần đây từ mấy năm trước, khi đó vẫn bói cũng đã trên trăm lần tự mình dẫn người ra tay tiêu diệt, nhưng căn bản không thể chân chính diệt sạch. Tại hai ngày trước, đàn mình trùng này đã bất ngờ tấn công bốn thành. Mặc dù vẫn bói cũng đã dự đoán được chuyện này từ trước, nhưng không biết tại sao hôm nay bọn chúng lại có thể hình thành biển trùng khủng bố đến như thế." Ông lão gầy ốm nghe vậy, hết sức lo sợ trả lời.

"Bọn chúng xuất hiện từ hai ngày trước? Xem ra mặc dù đám mình trùng này không có linh trí, nhưng hành động lại giống như không phải là

không có quy luật." Hàn Lập vân vê cằm, dường như suy nghĩ gì đó, trả lời.

"Tiền bối thật sáng suốt! Đám minh trùng này giết hoài không hết, hơn nữa trong lúc hành động còn chủ động hợp lại cùng nhau, khiến đám trùng này trở nên càng lúc càng lớn. Nếu không phải như vậy, hiện giờ Thánh giới cũng sẽ không liên tục xuất hiện những lời đồn đại đáng sợ về chuyện minh trùng tàn sát hàng loạt dân cư trong thành." Ông lão gầy ốm vội vàng giải thích.

"Việc này tạm thời gác qua một bên, ta lại hỏi người một chuyện khác." Sau khi Hàn Lập đắn đo một lát, lại tỉnh bơ nói.

"Xin tiền bối cứ hỏi!" Ông lão khom người trả lời.

"Ta và vị đạo hữu bên cạnh đây mới xuất quan không lâu, thực sự không nghĩ tới bởi vì đám minh trùng này mà Thánh giới trở nên hỗn loạn như vậy. Ta lại hỏi người, Nguyên Yểm, Lục Cực và mấy vị Thánh tổ đạo hữu hiện đang ở đâu, vì sao không ai ra mặt quét sạch đám minh trùng này. Ta nghe nói, bọn họ tại thời điểm minh trùng xuất hiện, liền phân lớn mất tích một cách quỷ dị. Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?" Hai mắt Hàn Lập híp lại, chậm rãi hỏi.

"À, thì ra hai vị Thánh Tổ đại nhân đã ẩn cư nhiều năm, chẳng trách hai vị đại nhân lại xuất hiện ở chỗ này, hèn chi vẫn bối đối với hai vị tiền bối cũng cảm thấy xa lạ. Về phần ba vị Thủy tổ đại nhân và các vị Thánh tổ tiền bối khác hiện tại đang ở..." Ông lão gầy ốm nghe vậy, lập tức trong lòng cả kinh, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ do dự.

"Có phải đám người Nguyên Yểm, Lục Cực đang ở đối phó với Minh Trùng Mẫu kia hay không, bọn hắn cũng thông báo không được dễ dàng tiết lộ tin tức này ra ngoài phải không?" Hàn Lập thấy vậy mỉm cười, nhìn chằm chằm ông lão rồi chậm rãi hỏi.

Chương 2215: Chân tướng

"Thì ra là tiên bói đã biết về việc của Minh Trùng Mậu, nếu như vậy thì tất nhiên vẫn bói không cần phải dấu diếm điều gì." Ông lão gầy nhom ngần ngời một lúc, nhưng về mặt lập tức thoải mái lại rồi trả lời.

"Ta chỉ biết một chút sự việc về Minh Trùng Mậu từ nhiều năm trước. Lần ra ngoài này của ta cũng bởi vì kiếp nạn của Thánh giới. Nhưng bởi vì ta chưa nắm rõ tình hình của Thánh giới lúc này như thế nào nên mới tìm người là người đứng đầu tòa thành hỏi thăm đôi lời. Lúc này người hãy nói ra hết những gì mà người biết đi." Hàn Lập lạnh nhạt hỏi.

"Vâng, thưa tiên bói! Thực ra vẫn bói biết cũng không nhiều lắm, mà lại còn phải sau mười năm kể từ khi chuyện xảy ra mới nhận được tin này. Được biết là, những con Minh Trùng mới xuất hiện ở Thánh giới chính là ma trùng bình thường mà thôi. Chỉ vì chúng nhiễm phải một chút khí tức của Minh Trùng Mậu ở trong phong ấn thoát ra nên mới biến dị thành hung ác như vậy. Những ma trùng này sau khi biến dị thành Minh Trùng, chẳng những thực lực tăng lên rất nhiều mà khả năng sinh sản của chúng cũng vọt lên mấy chục lần. Bởi vậy những Minh Trùng này nếu không diệt hết thì càng lúc chúng sẽ càng nhiều, cuối cùng trở thành đại họa của Thánh giới chúng ta.

Ông lão nói đến đây, âm thanh trong miệng hơi chậm lại. Nhưng ngay khi thấy Hàn Lập vẫn chăm chú lắng nghe mình, lão liền hoảng sợ kể tiếp:

"Dựa vào những tin tức mà vẫn bói có thì ba vị Thủy Tổ đại nhân cùng các Thánh Tổ khác đang ở nơi được bố trí Thủy Ấn để đối phó với Minh

Trùng Mậu. Lúc mới đầu mọi chuyện tựa như diễn ra vô cùng thuận lợi, nhờ có nhiều tu sỹ cao thâm ở các giới khác đến giúp nên phong ấn của Minh Trùng Mậu liên tục được củng cố. Nếu cứ như vậy thì rất có khả năng phong ấn sẽ được phục hồi lại như mới. Nhưng từ hai mươi năm trước, khu vực thủy ấn mất hẳn đi liên hệ với bên ngoài, hoàn toàn không có tin tức nào từ trong đó được truyền ra. Lúc này không ai biết được rốt cuộc bên trong đó đã xảy ra chuyện gì."

"Đến khi có người phát hiện ra việc mất đi liên hệ với thủy ấn thì đã quá muộn. Không biết từ khi nào ở xung quanh thủy ấn xuất hiện vô số đàn Minh Trùng. Chẳng những chúng chiếm cứ lấy vài tòa thành gần đó, mà trong bầy còn có những con mạnh mẽ không hề thua kém với tu sỹ Hợp Thể Kỳ. Người ngoài thật không có khả năng xông qua biển trùng này để tiến vào nơi bố trí thủy ấn." Ông lão dạ dạ thừa thừa trả lời nghi vấn của Hàn Lập.

"Minh Trùng cùng bậc với tu sỹ Hợp Thể! Bằng vào sự đáng sợ của Minh Trùng Chúa thì sự xuất hiện của loại Minh Trùng cao cấp này cũng không phải chuyện đáng ngạc nhiên. Nhưng chẳng phải là bên ngoài còn có một vài Thánh Tổ còn chưa tiến vào thủy ấn sao? Chẳng lẽ họ ngồi yên mặc kệ chuyện này?" Hàn Lập hơi trầm ngâm một chập rồi hỏi tiếp.

"Thưa tiền bối, thực khó rõ ràng thái độ của các Thánh Tổ khác thế nào nhưng đúng là chưa hề có tin tức nào về việc các Thánh Tổ khác đi dò xét sự việc ở thủy ấn. Còn nguyên do sâu xa trong đó thì một tên chủ tòa thành nhỏ như vãn bối sao có thể biết được." Ông lão gầy nhom giữ vẻ mặt ủ ẻ đáp lời.

"Hay lắm. Xem ra các đạo hữu cấp Thánh Tổ khác đã biết được tin tức nào đó, nếu không thì sẽ chẳng im hơi lặng tiếng đến tận bây giờ. Lúc này có Thánh Tổ nào còn ở lại bên ngoài gần thành Hắc Hồ nhất không?" Hàn Lập cười lạnh.

"Thánh Tổ cách bản thành gần nhất thì phải nói đến Tà Liên Thánh Tổ ở dãy núi Vạn Hoa. Vào ba năm trước vị tiền bối này ra tay một lần đã đem toàn bộ Minh Trùng ở xung quanh dải núi càn quét sạch sẽ." Ông lão gầy đét lập tức đáp lời không chần chừ chút nào.

"Tà Liên? Dãy núi Vạn Hoa ở nơi nào, người có bản đồ ở đây không?" Hàn Lập gật gật đầu rồi thuận miệng hỏi.

"Có, năm đó vẫn bối từng tự mình đi núi Vạn Hoa để xin gặp Tà Liên tiền bối nên bản đồ vẫn còn lưu lại." Ông lão cười hiền lành, đồng thời lấy từ trong người ra một miếng da rồi dùng hai tay cung kính dâng lên.

Hàn Lập khẽ phát tay đã bắt được phiến da. Sau khi rung thần niệm lướt qua, cuối cùng hắn mỉm cười:

"Thông tin của đạo hữu thực sự làm ta rất hài lòng. Tiếp theo không còn việc gì nữa, đạo hữu hãy đi làm chuyện của chính mình đi thôi."

"Vâng, vậy vẫn bối xin được cáo lui trước." Ông lão thâm thở phào, cúi người hành lễ rồi lùi về sau vài bước mới xoay người bay xuống dưới.

Một đoàn Ma tộc đã sớm chờ ông lão ở gần đó lập tức tùm tùm đến đón, sau đó cả bọn liền kéo nhau biến mất ở trong thành.

"Chúng ta đi thôi, đến núi Vạn Hoa tìm vị Tà Liên Thánh Tổ kia đi!" Hàn Lập nhìn thoáng qua thành Hắc Hồ bên dưới rồi bình thản nói.

Tất nhiên là Ngân Nguyệt và Giải Đạo Nhân không có ý kiến phản đối gì.

Tiếp đó, Hàn Lập quăng ra một cái phi xa được thiết kế toàn thân đen kịt theo kiểu của Ma tộc. Cả ba người đều đứng lên bề mặt của phi xa rồi hóa thành một vệt cầu vồng màu đen phá không bay đi.

Một tháng sau, ba người Hàn Lập xuất hiện ở một bình nguyên xanh mướt như lá mạ. Xem ra nó chẳng khác so với những dải núi ở Nhân giới là bao.

"Đây chính là dãy núi Vạn Hoa! Cảnh sắc nơi này xinh đẹp lạ thường! Vậy mà vị Tà Liên kia lại chọn được một nơi ở quá tuyệt vời. Nhưng không biết Thánh Tổ này đang ở đâu trên dải núi?" Ngân Nguyệt đứng sau lưng Hàn Lập, quan sát hết thấy cảnh vật phía trước rồi cười khẽ.

"Trên bản đồ ghi rõ là Tà Liên Thánh Tổ ở trên một đỉnh gọi là Triều Thiên Phong ngay trong trung tâm dãy núi này." Hàn Lập cười nhẹ.

"Ồ, nếu đúng là như vậy thì cũng không quá khó để tìm được vị Thánh Tổ này. Nhưng hình như chúng ta hơi vội vàng, còn chưa hỏi đến Tà Liên Thánh Tổ là người thế nào, có đại thần thông gì không, có phải phùng hung ác không nữa!" Hai mắt của Ngân Nguyệt chớp chớp, sau lại bật cười khúc khích.

"Ha ha, cho dù có là phùng gian ác thì ta cũng muốn hỏi cho rõ rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra ở thủy ấn. Chỉ có vậy ta mới có thể xác định được bước tiếp theo nên làm thế nào cho ổn nhất. Đương nhiên là nếu có thể hỏi ra vị trí của hai vị tiền bối Mạc Giản Ly và Ngao Khiếu lúc này thì thật sự là chuyện không còn gì tốt hơn." Hàn Lập trù trù định liệu rồi nói.

Ngân Nguyệt vừa nghe thấy tên tổ phụ của mình, trong lòng chợt dấy lên nỗi lo lắng sâu thẳm, nhưng nàng vẫn im lặng gật đầu.

"Đi thôi. Dãy núi Vạn Hoa này không lớn lắm. Để tìm được Triều Thiên Phong kia chắc cũng không quá lâu đâu."

Hàn Lập không nói gì thêm. Tay áo khẽ phát lên, lập tức hóa thành một vệt sáng màu xanh phá không bay đi.

Ngân Nguyệt cùng Giải Đạo Nhân cũng bay sát theo phía sau.

Mấy canh giờ sau, bỏ lại sau lưng vô số ngọn núi liên miên không ngớt, lúc này đập vào mắt mọi người là một đỉnh núi màu trắng cao vút đến tận chân mây.

Đỉnh núi này cao khoảng vài vạn trượng. Theo sườn núi lên cao, nửa bên trên là một màu trắng xóa do băng tuyết phủ lên. Còn nửa bên dưới lại bị một tấm màn sương màu đen che kín, bên trong có cuồng phong gào rít liên hồi, thỉnh thoảng còn truyền ra những tiếng gào khóc thảm thảm thiết thê lương.

"Đây đúng là ngọn Triều Thiên. Thật là có chút tà môn."

Nhóm của Hàn Lập dừng lại cách ngọn núi khoảng mười dặm. Ngoài ra Ngân Nguyệt còn bị hình dạng của ngọn núi dọa cho phát hoảng.

"Chỉ là Chương Nhãn Pháp mà thôi, đối với đám Ma tộc bình thường còn có tác dụng, chứ với ta và Giải huynh thì sao có tác dụng gì." Tia sáng màu lam chớp động trên con người của Hàn Lập. Hắn đánh giá ngọn núi vài lần rồi tươi cười nói.

"Chương Nhãn Pháp?" Đôi mắt xinh đẹp của Ngân Nguyệt mở to. Nàng cẩn thận đánh giá từ trên xuống dưới ngọn núi thật kỹ lưỡng nhưng vẫn chưa phát hiện ra điều gì khác thường.

Hàn Lập thấy vậy bèn cười khẽ, bất chợt nhấc một tay bấm niêm pháp quyết. Giữa hai mắt chợt có khí đen ngưng tụ, lập tức một con mắt đen xì hiện ra, chằm chằm ngay giữa hai vệt lông mày.

Ngay sau đó, Hàn Lập quát khẽ, một đạo ánh sáng trong suốt lớn bằng ngón cái bắn ra. Sau khi lóe lên, nó nhập thẳng vào hư không phía trước.

"Oành", Lập tức ở phía xa truyền đến trận dao động cực kì mãnh liệt.

Vốn ban đầu là một ngọn núi khổng lồ thì giờ lại đột nhiên biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa.

Thay vào đó là một vùng bình nguyên trải rộng vài trăm dặm, ở giữa còn mọc lên ngọn núi cao khoảng vài ngàn trượng.

Ngọn núi này so với lúc trước hoàn toàn khác biệt. Chẳng những phía ngoài của nó được phủ lên bởi vô số các loài kỳ hoa dị thảo, mà lại còn được che đậy thêm bởi một vầng sáng ngũ sắc, diễm lệ vô cùng.

Ánh mắt của Hàn Lập bị một tòa điện ở đỉnh ngọn núi hấp dẫn. Cung điện này lớn khoảng nửa mẫu, toàn thân xanh biếc lạ kỳ, giống như nó được dựng lên từ gỗ tươi vậy.

"Đây mới thực sự là Triều Thiên Phong ư?" Ngân Nguyệt sững sốt mất một hồi mới có thể lảm bảm tỏ vẻ khó tin.

Hàn Lập nghe thế liền mỉm cười. Hắn đang định đáp lại thì bỗng nhiên từ trong ngọn núi xinh đẹp phía trước vang đến một âm thanh lạnh lùng của nữ giới:

"Đạo hữu nào đến thăm ta ở Triều Thiên Phong, Tà Liên chưa kịp đích thân đón tiếp từ xa, xin được lượng thứ."

Âm thanh vừa dứt, một vệt sáng xanh biếc như ngọc từ trong cung điện bắn vút lên cao, xoay tròn một vòng, rồi bay thẳng về phía nhóm Hàn Lập đang đứng.

Sau khi chớp động vài lần đã xuất hiện ở vài chục trượng trước mặt Hàn Lập. Hào quang tắt đi, một thiếu nữ mang vẻ mặt lạnh như băng, mặc trang phục màu xanh lục gọn gàng liền hiện ra.

Hàn Lập mới chỉ kịp nhìn qua khuôn mặt của thiếu nữ đã liền giật mình, thảng thốt nói:

"Bảo Hoa? Không phải, người không phải là Bảo Hoa!"

Thiếu nữ mặc áo xanh này và Bảo Hoa có khuôn mặt cực kỳ tương tự. Nhưng nếu cẩn thận nhìn lại thì gương mặt của nàng cực kì lạnh lẽo, hoàn toàn khác với Bảo Hao.

"Chắc ba vị không phải là người ở Thánh giới. Nếu không thì sao có thể nhầm lẫn thiếp thân với Bảo Hoa được." Vừa nghe lời của Hàn Lập, trong mắt của thiếu nữ áo lục chợt hiện lên một tia lạnh ngắt. Nhưng sau khi cẩn thận quan sát Hàn Lập và Giải Đạo Nhân vài lần thì sắc mặt của nàng mới hòa hoãn trở lại, sau đó mới chậm rãi nói.

Ngân Nguyệt nghe được lời của thiếu nữ phía trước, vẻ mặt cũng hơi biến đổi.

Sự kinh ngạc của Hàn Lập biến mất trong nháy mắt, hắn quan sát thật kỹ thiếu nữ trước mắt rồi nhẹ nhàng hỏi:

"Ba người bọn ta đã đến gặp đạo hữu thì cũng không cố ý dấu diếm thân phận của mình. Nhưng ngược lại thì Tà Liên đạo hữu làm tại hạ thực sự giật mình, không biết các hạ xưng hô thế nào với Bảo Hao đạo hữu?"

"Bảo Hoa là tỷ ruột của ta, tu sĩ Đại Thừa mà không biết việc này thì chỉ có thể là người đến từ giới khác thôi." Thiếu nữ áo lục đã khôi phục lại vẻ mặt âm trầm của mình rồi nói.

"Ra là như vậy, bảo sao đạo hữu cùng Bảo Hoa lại có khuôn mặt giống nhau đến thế. Nhưng ý đồ của bọn ta đến đây chắc đạo hữu cũng đã đoán được vài phần chứ?" Hàn Lập gật gật đầu, rồi làm bộ cười như không cười hỏi tiếp.

"Các vị tới chắc cũng bởi sự việc của thủy án đúng không?" Thiếu nữ áo lục trầm ngâm một lúc lâu, sau đó mới chậm rãi hỏi lại.

Chương 2216: Tụ Hội

"Ồ, hình như Tà Liên đạo hữu không bắt ngờ với sự xuất hiện của chúng ta nhỉ." Hai mắt Hàn Lập nhú lại, lời nói đã chỉ ra phần nào vấn đề.

"Ba vị đạo hữu đến từ Linh giới hay Hắc Viêm giới?" Sau khi đánh giá từ trên xuống dưới ba người Hàn Lập một lần nữa, Thánh tổ Tà Liên vô cảm hỏi.

"Linh giới! Hắc Viêm giới! Vì sao Tà Liên đạo hữu lại khẳng định được ba người chúng ta đến từ một trong hai giới này?" Mắt Hàn Lập lóe lên, hỏi.

"Bởi vì trong số các giới phái ra cường giả đến trợ giúp Thánh giới chúng ta, cũng chỉ có Linh giới và Hắc Viêm giới là chưa phái người đến tìm mấy người chúng ta." Thánh tổ Tà Liên lạnh lùng trả lời.

"Mấy người các ngươi ư?" Về mặt Hàn Lập thoáng động.

"Đúng vậy, chính là các Thánh tổ chưa tiến vào chỗ Thủy Ấn như chúng ta. Dù rằng ta hiện giờ tạm ẩn cư ở vạn Hoa Sơn nhưng vẫn liên lạc thường xuyên với các vị đạo hữu khác. Những cường giả ngoại giới mới đến như các ngươi, nếu muốn biết rõ ràng tình hình ở chỗ Thủy Ấn thì tất nhiên đầu tiên phải tìm được chúng ta rồi." Tà Liên trả lời không chút hoang mang.

"Thì ra là thế. Ba người chúng ta đúng là người Linh giới, đạo hữu đoán không sai đâu. Có điều, xem ra Tà Liên đạo hữu biết rất rõ ở chỗ Thủy Ấn đã xảy ra chuyện gì đúng không?" Sau khi thoáng trầm ngâm, Hàn Lập mới khoan thai nói.

"Thì ra là đạo hữu từ Linh giới! Gương mặt đạo hữu nhìn qua có vẻ khá quen, có phải đạo hữu đã từng đến Thánh giới chúng ta rồi không?" Cô gái mặc đồ cung đình màu xanh lục không có trả lời ngay thắc mắc của Hàn Lập mà sau khi nhìn chằm chằm vào khuôn mặt của hắn một lát, lại như suy nghĩ đến gì chợt hỏi một câu, dường như chẳng để ý gì đến việc ba người Hàn Lập đến từ Linh giới, phảng phất như vốn chẳng biết hai giới vừa mới chấm dứt một trận đại chiến cách đây không lâu.

Hàn Lập nghe thấy vậy thì hơi ngẩn ra nhưng sau đó liền cười.

"Quả thật ta đã từng đến quý giới một lần, xem ra Tà Liên đạo hữu đã nhận ra Hàn mỗ rồi, còn cố ra vẻ không biết mà hỏi làm gì."

"Chắc chắc, người quả thực là tên tu sĩ họ Hàn khi xưa bị Nguyên Yểm và Lục Cực cùng phát ra truy nã ư! Lúc người rời Thánh giới còn là tu sĩ Hợp Thể Kỳ, vậy mà giờ đã tiến cấp thành Đại Thừa rồi. Ta rút cuộc cũng đã hiểu được phần nào vì sao lúc đó hai người kia lại coi trọng người như vậy."

Nói như vậy thì vị đạo hữu bên cạnh chắc là Giải đạo hữu ở Ma Nguyên Hải rồi. Ta là một trong số ít các Thánh tổ Ma giới chưa từng đến Ma Nguyên Hải gặp Giải huynh, nhưng mà hiện tại xem ra dường như cũng chưa quá muộn." Tà Liên thở dài, ánh mắt khẽ chớp, rồi quay sang nói với Giải đạo nhân.

Về phần vị tu sĩ Hợp Thể Kỳ như Ngân Nguyệt lại như không nhìn thấy.

Hiển nhiên đối với nàng, tu sĩ dưới Đại Thừa không đáng lọt vào mắt.

Gương mặt Giải đạo nhân mờ dần, cũng không có ý trả lời gì.

Hàn Lập nhíu lông mày lại, sắc mặt sa sầm xuống hỏi.

"Nếu như đạo hữu đã nhận ra Giải huynh thì cũng đỡ cho ta phải giới thiệu. Hình như đạo hữu vẫn chưa trả lời thắc mắc của ta về chuyện tình ở Thủy Ấn nhỉ?"

"Chuyện ở chỗ Thủy Ấn, quả thật ta biết đôi chút. Tuy nhiên, đây không phải chuyện đùa, chỗ này cũng không phải là nơi bàn chuyện. Hay là ba vị đạo hữu xuống dưới này với ta để nói chuyện đi." Sau khi quét mắt về bốn phía, vẻ lạnh lùng trên gương mặt cô gái mặc đồ lục bổng nhiên biến mất.

"Xuống dưới sao? Đạo hữu định mời bọn ta đến quý động phủ một chuyến à?" Hàn Lập nhìn về phía ngọn núi bị ánh sáng ngũ sắc bao phủ cách đó không xa, từ chối cho ý kiến mà hỏi ngược một câu.

"Sao vậy, chắc là Hàn đạo hữu sợ ta giở trò gì rồi hả?" Cô gái khẽ cười, nhìn khá cuốn hút.

"Sao ta có thể cho rằng với thân phận của Tà liên đạo hữu lại đi làm những chuyện hèn mọn đó chứ. Trừ khi đạo hữu quá tự cao cho rằng có thể đối phó đồng thời với hai gã Đại Thừa Kỳ." Hàn Lập ngáp một cái, không thể nhìn ra suy nghĩ trong lòng.

"Vậy ba vị đạo hữu, xin mời." Cô gái áo lục nghe thấy thế, khẽ nghiêng người sang một bên, tươi cười và nói.

Hàn Lập cũng không khách khí gì, vung tay áo lên, làm phun ra một đám mây màu vàng cuốn sang hai bên, sau đó liền mang theo Giải đạo nhân và Ngân Nguyệt, hóa thành một cầu vòng vàng kim bay vọt về phía ngọn núi đằng xa.

Thân hình Thánh tổ Tà Liên chợt trở nên mơ hồ, rồi cũng hóa thành một luồng ánh sáng màu lục bay đi.

Vòng ánh sáng ngũ sắc bao phủ bảo vệ ngọn núi bỗng tách ra, để cho ba người Hàn Lập và cô gái kia lần lượt tiến vào trong, rồi cùng hạ xuống trước cổng chính cung điện trên đỉnh núi.

Đúng lúc này, trước cửa điện thoáng hiện lên bóng người, rồi từ đó có hai gã nam nhân lực lưỡng mặc trang phục cực kì quái dị.

Hai người này da dẻ ngăm đen, mặc một bộ chiến giáp màu xám bạc, nhưng trên mặt và cánh tay lại xăm muôn linh văn màu đỏ thẫm, hai mắt thì chói rực một màu bạc, có điều hình như không có đồng tử, nhìn qua rất kì quái.

Một người trong đó đầu trọc sáng bóng, tóc chỉ mới nhú mầm, gương mặt cực kì hung dữ, ác độc.

Tên còn lại tóc tai bù xù, hai cánh tay đeo vòng vàng nặng trĩu, có vẻ rất khỏe mạnh.

Khi ánh mắt của hai người này quét tới thì tựa như đao kiếm sắc bén, với tu vi của Hàn Lập mà cũng hơi phát lạnh.

"Cấp Đại Thừa!" Hàn Lập rung mình trong lòng, khẽ nói.

Ngân Nguyệt nghe thế liền biến sắc, hít một hơi sâu.

Không ngờ rằng hai tên đô con đen đui này cũng là tu sĩ Đại Thừa, tuy nhiên, hơi thở lại khác hẳn Ma tộc, là cho Hàn Lập cực kì ngỡ ngàng.

"Tà Liên đạo hữu, đây là người đến trợ giúp từ ba giới điện à, sao trong đó lại có cả một tiểu bối Hợp Thể Kỳ?" Sau khi quét ánh mắt về phía ba người Hàn Lập, tên nam tử lực lưỡng trọc đầu kia khẽ đảo mắt, cất lên giọng nói khô cứng.

"Hàn đạo hữu, để ta giới thiệu cho các ngươi một chút. Hai vị này là Kim Soa huynh và Thạch Định huynh đến từ Bạch Quang giới, đến chỗ ta sớm hơn ba vị chỉ nửa tháng mà thôi.

Kim huynh, đây là Hàn đạo hữu từ Linh giới và Giải đạo hữu." Cô gái áo lục tiên lên trước một bước, rồi mỉm cười giới thiệu.

"Linh giới ư, chính là giới diện vừa mới phát sinh xung đột với Ma giới các ngươi à. Ta còn tưởng rằng lần này họ sẽ không phải người đến nữa." Nam tử trọc đầu ngoác cái miệng rộng ra, để lộ hàm răng trắng như tuyết mà nói, nhưng trong lời nói lại hàm chứa chút khinh thường.

"Nếu Sâu Keo mẹ thực sự lao ra được khỏi phong ấn thì mấy giới phụ cận đều có thể rơi vào hiểm họa bị tiêu diệt, Linh giới chúng ta tất nhiên sẽ không đứng đứng nhìn. Có điều, đây là lần đầu tiên Hàn mỗ nghe đến Bạch Quang giới." Hàn Lập thu lại vẻ kinh ngạc, ung dung nói.

"Hừ, ngay cả Bạch Quang giới chúng ta mà cũng chưa nghe đến, xem ra hiểu biết quá hạn hẹp. Không phải ngươi vừa may mắn tiến cấp Đại Thừa đó chứ." Gương mặt nam tử trọc đầu hiện lên một tia sát ý, giọng nói cũng lạnh lẽo hơn đôi chút.

Còn nam tử tóc dài đứng bên cạnh thì cũng như Giải đạo nhân, điềm nhiên không nói một câu gì.

Hàn Lập ngáp một cái, ngay khi hắn đang định nói gì đó thì cô gái áo lục lại cắt ngang:

"Mấy vị đạo hữu đến chỗ tiếp thân không phải là để đấu võ mồm chứ. Nếu như các vị vì chuyện Sâu Keo mẹ mà đến thì hay là chúng ta vào bên trong nói chuyện tiếp chút đi. Không phải Kim huynh vẫn muốn lấy được tin

tức ở chỗ Thủy Ấn ư, giờ bọn Hàn đạo hữu cũng tới rồi, vừa lúc này ta sẽ công khai thắng thắn."

"Ặc."

Vừa nghe thấy thế, sắc mặt Kim Soa biến đổi mấy lần, nhưng sau thoáng suy tư, hai mắt lóe lên ánh sáng màu bạc, hăn khẽ gật đầu.

"Cuối cùng Tà liên đạo hữu cũng nói cho ta thông tin muốn biết, tất nhiên ta và Thạch huynh sẽ chăm chú lắng nghe."

Nói xong câu này, nam tử trọc đầu quay sang bắt chuyện với bạn mình một tiếng, rồi xoay người đi vào phía trong.

"Hàn đạo hữu, xin mời." Cô gái áo lục thấy vậy liền tỏ vẻ xem thường, rồi nàng quay người sang mời Hàn Lập.

Hàn Lập khẽ cười, rồi dẫn Ngân Nguyệt cùng Giải đạo nhân đi theo Tà Liên.

"Kính chào đại nhân Tà Liên!"

Cung điện màu lục này tuy không lớn nhưng trên hai hành lang hai bên phía sau cửa điện lại đứng đầy người hầu nữ cũng mặc trang phục cung đình, có tầm khoảng bốn mươi người.

Vừa nhìn thấy Thánh tổ Tà Liên bước tới, bọn họ liền khom người cung kính chào hỏi.

"Đi chuẩn bị ít linh quả, linh trà, hôm nay lại có khách quý đến chơi." Tà Liên khoát tay, dáng vẻ ung dung cao quý ra lệnh.

Một số hầu gái lập tức đáp lời và lui xuống.

Một lát sau, bọn Hàn Lập đã đi theo Tà Liên tiến vào trong đại sảnh của cung điện.

Hai gã Đại Thừa của Bạch Quang giới đang ngồi trên hai chiếc ghế gần nhau ở một bên, miệng khẽ nhúc nhích truyền âm nói với nhau cái gì đó.

Hàn Lập thấy vậy cũng không ngại ngừng dẫn Giải đạo nhân và Ngân Nguyệt ngồi xuống đối diện hai người.

Tà Liên bước thướt tha, đến ngồi lên chủ vị ở giữa.

"Tà Liên đạo hữu, tất cả đã đến đủ, giờ có thể nói rồi chứ." Về mặt Nam tử trọc đầu khề động, hần nói thẳng luôn.

"Đương nhiên. Nhưng trước khi nói, ta còn có mấy câu muốn hỏi các vị đạo hữu. Lần này các vị đến Thánh giới là vì để giúp Thánh giới chúng ta trấn áp con Sâu Keo mẹ kia một lần nữa, hay là chỉ muốn tới cứu bạn bè cùng tộc của mình." Tà Liên thu lại vẻ cười, có vài phần nghiêm nghị hỏi.

"Tà Liên đạo hữu, lời này là có ý gì? Ta đâu có thấy hai việc này có gì mâu thuẫn?" Về mặt nam tử trọc đầu chột đôi, giọng nói bỗng trầm xuống.

Hàn Lập nghe được câu hỏi đó cũng bất ngờ, không khỏi nhướng mày.

"Thế thì chỉ sợ làm cho mấy vị thất vọng rồi. Hiện tại thời gian quá cấp bách, chúng ta có thể làm như vậy thôi, mà kể cả là như thế thì cũng phải tập trung tất cả lực lượng, toàn lực ứng phó, mới có thể có vài phần thành công. Đây cũng là lí do vì sao trước kia ta không dám tùy tiện nói tin tức ở chỗ Thủy Ấn cho hai người Kim huynh." Về mặt Tà Liên lần đầu tiên hiện ra một nụ cười khô.

"Hừ, nhưng chỉ có thêm hai người là Tà Liên đạo hữu lại có thể yên tâm nói tin tức ra!" Kim Soa hừ một tiếng, hơi bất mãn nói.

"Thực ra dù bọn Hàn đạo hữu không tới thì nhiều lắm là qua một tháng nữa, ta cũng sẽ nói cho Kim huynh thôi. Sau một tháng là bởi vì đó lúc Thanh tổ chúng ta gặp mặt, lúc đó các đạo hữu đến từ giới diện khác cũng sẽ tham gia để bàn về việc giải quyết đại kiếp của Thánh giới. Chắc có lẽ rằng mấy vị đạo hữu cũng không muốn bỏ qua." Tà Liên thoáng trầm tư, rồi nói thẳng.

"Tà liên đạo hữu mặc kệ mục đích đến Thánh giới lần này của chúng ta là gì thì cũng nên nói tình hình ở Thủy Ấn ra cho chúng ta biết đôi chút chứ, sau đó để chúng ta lựa chọn thì hay hơn đấy." Nghe thấy thế, Hàn Lập chợt nói.

Chương 2217: Lão già Đồng Nha

"Đúng vậy, lời nói của Hàn đạo hữu rất có đạo lý." Kim Soa bật cười hắc hắc.

"Nếu các đạo hữu muốn nghe tin tức về thủy án thì tất nhiên là có thể rồi. Nhưng tình huống cụ thể ra sao đối với những Thánh Tổ ở bên ngoài như chúng ta thực chẳng rõ ràng lắm, chỉ là biết đại khái một vài nét mà thôi." Thiều nữ trong lớp áo gọn gàng trầm ngâm một lúc rồi hơi gật đầu.

"Chỉ biết đại khái, rốt cuộc là sao? Đáng nhẽ các người phải biết thủy án đã xảy ra chuyện gì, hoặc ít nhất là phải nghe thông báo lại tình hình chứ?" Sắc mặt của gã trọc đầu trầm xuống tỏ vẻ bất mãn.

"Xin Kim huynh chớ hiểu lầm. Thực ra từ lúc xảy ra bất trắc ở thủy án, những Thánh Tổ ở bên ngoài như chúng ta vẫn chưa có hành động gì nhiều. Nhưng nguyên nhân của sự việc thì vẫn được truyền ra một ít." Thánh Tổ Tà Liên thở dài chua xót.

"Ta đã bảo mà, ở trong thủy án có nhiều đạo hữu có thần thông vô cùng to lớn, sao lại có chuyện một chút tăm hơi cũng không lọt ra?" Kim Soa nghe xong trên mặt khẽ hiện lên một nụ cười.

"Kim huynh chớ vội vui mừng. Tin tức đó là do Nguyên Yểm đạo hữu vội vàng dùng một loại bí thuật mới truyền ra được, nhưng lại hết sức mơ hồ. Trong đoạn tin nửa rõ nửa mờ đó nói là nơi bố trí thủy án đột nhiên phát sinh biến cố. Đầu tiên là Minh Trùng Mẫu chui ra khỏi phân nửa cấm chế, hơn nữa không biết nó đã dùng thủ đoạn nào mà đưa tất cả bọn họ đến trấn áp bên trong thủy án. Nhưng cũng may là con Minh Trùng chúa này vẫn

chưa thực sự thoát khỏi vây khốn nên cũng không thể rời khỏi đó được. Đương nhiên cũng bởi vì năng lượng mà nó tiêu hao trong lúc vùng vẫy khá nhiều, cuối cùng lại tiến vào trạng thái ngủ say.

Nguyên nhân của những Minh Trùng mới xuất hiện ở Thánh Giới lúc này là bởi vì bị ảnh hưởng khí tức của Minh Trùng Mẫ vô ý phát ra trong lúc ngủ." Thiểu nữ áo xanh lục một mạch nói ra toàn bộ tin tức.

"Nếu vậy thì xem ra những đạo hữu đến cứu viện từ các giới khác như chúng ta cũng đều bị nhốt trong phong ấn từ thời thượng cổ của Chân Tiên rồi. Thủy ấn lại có thể vây khốn nhiều đạo hữu ngang cấp với chúng ta đến vậy chứng tỏ uy lực của nó thật là đáng sợ." Kim Soa như hít phải một hơi khí lạnh, vẻ mặt sợ sệt nói.

"Chắc là như vậy rồi. Mà đây cũng là tin tức duy nhất và cuối cùng được truyền ra từ trong thủy ấn, sau đó hoàn toàn không còn nghe ngóng thêm được điều gì nữa. Xem ra trước khi Minh Trùng Mẫ ngủ say đã kịp thi triển một thủ đoạn nào đó làm cho thủ đoạn ban đầu của Nguyên Yểm đạo hữu bị vô hiệu." Tà Liên không lưỡng lự đáp.

"Tà Liên đạo hữu vẫn còn chưa chịu nói hết! Nếu đúng như những gì đạo hữu đã kể, vậy thì những Thánh Tổ còn ở bên ngoài như ngươi đã phải sớm hành động mới đúng, có sao lại đợi chờ đông người tụ tập mất thời gian như vậy? Hơn nữa từ đầu đến giờ ta vẫn chưa nghe được nguyên do tại sao chúng ta lại không thể vừa tiến hành trấn áp Minh Trùng Mẫ, vừa đến chiếu cố cho các đạo hữu đang bị giam hãm bên trong cấm chế?" Hàn Lập sờ cằm rồi lạnh nhạt hỏi.

"Hàn đạo hữu có biết người đầu tiên có được tin tức trong thủy ấn là ai không?" Tà Liên bị chất vấn vậy sắc mặt liền trầm xuống.

"Là ai? Không phải là một trong số những người còn ở bên ngoài các người sao?" Ánh mắt của Hàn Lập lóe lên.

"Hừ, chính là người mà đạo hữu đã nhầm lẫn với ta đấy." Tà Liên hừ lạnh.

"Bảo Hoa, quả nhiên là nàng." Hàn Lập thực sự bị giật mình.

"Không sai, ngay từ đầu tin tức trong thủy ấn đã được truyền đến tay của tỷ tỷ ta. Cũng bởi vì bọn Nguyên Yểm cảm thấy bên ngoài chỉ có mình Bảo Hoa mới có khả năng giải cứu cho bọn họ." Thiếu nữ áo lam âm trầm trả lời.

"Nói như vậy thì chủ trương để cho các người đợi đến giờ mới được hành động, lại thông báo là không thể vừa tiến hành gia cố cấm chế vừa giải cứu người chính là do Bảo Hoa đạo hữu sao?" Hàn Lập chau mày suy nghĩ một lúc thật lâu mới hỏi.

"Xem ra Hàn đạo hữu cũng hiểu biết đôi chút về sự tỷ ruột thịt của ta. Không sai, năm đó nàng đã triệu tập tất cả các Thánh Tổ ở bên ngoài bọn ta một lần. Tiếp đó lại lấy tin tức do Nguyên Yểm truyền ra cho bọn ta kiểm chứng, xác thực là tin tức này không hề giả dối. Nếu không, lúc này nàng không phải Thủy Tổ của Thánh giới thì sao bọn ta phải nghe lời của nàng làm gì. Dựa theo những gì nàng biết, ở cuối đoạn tin tức mơ hồ do Nguyên Yểm truyền ra ám chỉ là tuy Minh Trùng Mậu có thể lợi dụng một bộ phận uy lực của cấm chế để vây hãm bọn họ, nhưng nó vẫn chưa ổn định nên đến một chu kỳ nhất định sẽ bị yếu đi. Hơn mười năm sau là sẽ đến thời kỳ suy yếu của tòa cấm chế cổ xưa đó. Nhưng lúc đó cũng chính là thời điểm mà cấm chế tác dụng lên Minh Trùng Mậu trở nên mạnh nhất. Vì thế bất kể là để trấn áp Minh Trùng Mậu hay giải cứu bọn Nguyên Yểm thì đây cũng chính là thời điểm cực kỳ thuận lợi. Còn vì sao mà không chiếu cố cho các đạo hữu bị vây không cũng chính là chủ ý của Bảo Hoa. Bởi vì nàng vừa

mới nhận được tin tức của Nguyên Yểm là đã liền âm thầm vượt qua biển côn trùng ở vòng ngoài, lén vào bên trong thủy ấn tra xét cẩn thận rồi mới đưa ra quyết định. Còn thật giả thế nào thì các đạo hữu hãy tự đưa ra phán đoán đi. Nhưng ít nhất là những Thánh Tổ chúng ta đây đều cho rằng đó là sự thật. Dù sao chúng ta cũng đã từng cố thủ ở thủy ấn nên hiểu biết đôi chút về tòa cấm chế thượng cổ đó. Mà kể cả Bảo Hoa có thần thông rất to lớn nhưng cũng không thể qua mặt sự hiểu biết của ta. Hơn nữa nàng cũng không có lý do gì mà động chân giấu tay trong việc này. Dù sao nàng cũng chính là một thành viên trong Thánh giới, làm sao lại có thể không để ý đến an nguy của Thánh giới được." Sắc mặt của Tà Liên lạnh như băng, nàng kể hết thấy sự việc mà nàng biết ra cho mọi người.

Kim Soa cùng tên vạm vỡ bên cạnh nghe xong, cả hai ngơ ngác nhìn nhau. Mỗi tên đều thấy trong ánh mắt của đối phương hiện lên một tia sợ hãi.

Hiển nhiên là những lời mà Tà Liên vừa kể đã nằm ngoài suy đoán, hoàn toàn vượt qua sự tưởng tượng của họ.

Còn Hàn Lập hơi trầm ngâm một lúc rồi thở dài:

"Đã là Bảo Hoa đạo hữu nói thì hẳn là không phải giả rồi. Nhưng nếu Bảo Hoa đạo hữu có thể mạo hiểm đi xem xét thủy ấn một phen, vậy thì chẳng thế nào có chuyện Tà Liên đạo hữu không đến điều tra sự việc ở nơi đó được."

"Nếu có thể tự mình đi tra xét tình hình mà không phải lo lắng việc chẳng thể tiến vào bên trong thì mấy tên Thánh Tổ còn ở bên ngoài như ta tất nhiên sẽ không ngại mạo hiểm thử một lần. Nhưng các đạo hữu không biết là lần tra xét đó của Bảo Hoa đã khiến cho Minh Trùng Mẫu cảnh giác. Mặc dù con hung trùng này ngủ say nhưng biển côn trùng vây quanh thủy ấn đã đông hơn gấp cả chục lần. Hơn nữa lần trong đó là những con Minh

Trùng cực kỳ đáng sợ, ngay kể cả những tu sỹ bậc Thánh Tổ như chúng ta nếu gặp cũng đành lùi xa ba bước, tuyệt đối không dám dây dưa. Cho nên việc tra xét tình hình cụ thể của thủy ấn đối với chúng ta thật là lực bất tòng tâm." Sắc mặt của Tà Liên tái nhợt, có vẻ trở nên hơi sợ sệt.

"Có thể làm cho tu sỹ Đại Thừa cũng không dám đối cứng thì chắc đây phải là những Minh Trùng cao cấp tu vi Hợp Thể Kỳ đúng không?" Kim Soa nghe vậy không nhịn được liền hỏi.

"Không phải. Là một loài khác toàn thân đỏ rực, thân thể không dài quá một thước, rất quý quái. Loại Minh Trùng này chưa từng xuất hiện ở các địa phương khác trong Thánh giới. Chúng chỉ tồn tại trong biển trùng quanh thủy ấn, hơn nữa số lượng cực kỳ thưa thớt, đoán chừng không quá ngàn con." Tà Liên vội vàng lắc đầu.

"Chẳng lẽ loại Minh Trùng này có thực lực ngang với Đại Thừa Kỳ? Nếu không với số lượng như vậy thì sao có thể khiến các người kiêng sợ?" Kim Soa tròn ngược hai mắt, có vẻ hấn hơi bị giật mình.

"Không phải, loại trùng này có khí tức rất thấp, giới lắm khoảng cỡ Luyện Hư mà thôi. Hơn nữa thân thể của chúng cũng chỉ có hai loại. Nhưng vậy thôi mà chúng đã khiến một số vị đạo hữu có ý định xâm nhập vào biển côn trùng bị thương nặng, thiếu chút nữa là bỏ mạng trọng đó. Ngay cả ta đây cũng không dám nếm thử món này." Khóe miệng của Tà Liên run rẩy, nàng cười khổ đáp lời.

"Hai loại thân thể mà đã bức bách cho các Thánh Tổ chúng ta chật vật! Mong đạo hữu hãy giải thích rõ hơn cho ta đi." Hàn Lập nghe vậy, hai mắt liền co quắp lại.

"Rất đơn giản, một là thuận di, một là tự bạo!" Tà Liên trả lời không do dự.

"Di chuyển tức thời, tự phát nổ?" Gã vạm vỡ đầu trọc lóc tái mặt, tỏ vẻ giật mình.

Hàn Lập nghe xong, sắc mặt cũng hơi khác thường, rồi lại chậm rãi nói:

"Hai loại thần thông này chỉ sợ so với bình thường phải khác biệt rất nhiều, nếu không thì đã không có khả năng bức lui tu sỹ Đại Thừa như thế."

"Đúng vậy. Một khi loại Minh Trùng toàn thân đỏ như máu này thuần di là người ta không thể tránh né được. Chỉ cần vừa nhìn thấy, thì trong khoảnh khắc sau đã ở sát bên mình, cho dù là dùng bảo vật nào để phòng ngự đi nữa đều không thể ngăn cản nổi chúng. Mà ngay khi chúng tự phát nổ, bất kỳ là công pháp hay bảo vật cũng không có tác dụng. Chỉ có thể cố gắng dùng thân thể mạnh mẽ chống đỡ mà thôi. Nhưng như vậy vẫn chưa phải chuyện tệ nhất, đáng sợ hơn là uy lực do chúng phát nổ còn làm cho linh hồn của tu sỹ bị ô uế. Ngay cả các phân thân ở nơi khác cũng ảnh hưởng mà bị thương nặng. Một số người có linh hồn không mạnh mẽ, chỉ sợ là sẽ lập tức bỏ mạng trong đó." Về mặt của Tà Liên nghiêm nghị giải thích kỹ lưỡng.

"Ngay cả linh hồn của phân thân đều bị ô uế theo?" Người đầu trọc vạm vỡ thảng thốt, vẻ mặt không thể tin nổi.

Hàn Lập nghe xong, trong lòng cũng trở nên nặng trĩu.

"Đến bây giờ các đạo hữu đã biết chỗ đáng sợ của loài trùng này. Sau lần Bảo Hoa xem xét thủy ấn, dưới sự uy hiếp của biển trùng, kể từ đó không ai dám mạo hiểm xâm nhập vào trong đó nữa." Tà Liên cười lạnh.

Hiện tại bất kỳ ai cũng có thể thấy rõ vị Thánh Tổ này tựa như không hợp tính với Bảo Hoa cho lắm.

"Nếu có loại Minh Trùng mới xuất hiện đáng sợ này. Mà các người đang đợi mọi người tề tụ lại, vậy chắc là đã có biện pháp đối phó với chúng rồi chứ?" Hàn Lập trầm ngâm rồi hỏi.

"Hừ, Hàn huynh đúng người thông minh. Sở dĩ không lâu nữa chúng ta mới hành động là bởi vì phải đợi các đạo hữu đến từ các giới diện khác như Kim huynh và Hàn huynh. Như vậy thì khả năng thành công sẽ được tăng lên nhiều hơn. Mà ngoài ra còn phải đợi Bảo Hoa luyện chế xong hai bảo vật chuyên dùng để đối phó với loài trùng tự phát nổ đó. Theo lời của nàng, nếu như có thêm hai bảo vật này thì chắc chắn sẽ đối phó được với chúng." Tà Liên hừ lạnh, sau đó mới chịu giải thích.

Chương 2218: Lạc Tinh Phiên Và Tiểu Huyền Thiên Kính

"Thì ra Bảo Hoa đạo hữu đã có biện pháp đối phó rồi. Nếu như thế thì hẳn là việc tiến vào chỗ Thủy Ấn lần nữa có vài phần nắm chắc. Có điều, không biết lần tụ họp này ngoại trừ mấy người chúng ta thì còn có bao nhiêu viện thủ từ các giới diện khác nữa vậy." Nam tử trọc đầu đảo mắt một vòng rồi chột hỏi.

"Cho đến lúc này, ngoại trừ Hắc Viêm giới thì các giới diện tiếp giáp với Thánh giới chúng ta đều đã tiếp tục phái người đến một lần nữa, dù không thể bằng được lần đầu tiên nhưng cũng có nhiều hơn bốn mươi người. Thậm chí Thiên Nha giới hùng mạnh nhất trong số đó còn đã phái một mạch đến chín tên Đại Thừa, ngay cả Đồng Nha Lão Nhân trong truyền thuyết cũng tự mình quá bộ đến bản giới rồi." Tà Liên khẽ cười và trả lời.

"Đồng Nha Lão Nhân, hẳn chính là Đồng Nha (Quạ đồng) - một trong Tứ Cầm - tiếng tăm lừng lẫy! Sao hẳn lại tự mình đến đây vậy." Nam tử trọc đầu nghe thấy vậy liền hít vào một hơi.

"Xem ra Kim huynh cũng đã nghe đến tên tuổi lão. Điều này cũng đúng thôi, danh tiếng của Đồng Nha đạo hữu giữa tất cả các giới diện thậm chí còn trên cả ba đại thủy tổ của Thánh giới chúng ta, nên đạo hữu có nghe qua thì cũng không có gì là lạ cả. Sở dĩ hẳn đích thân đi vào Thánh giới là vì nghe nói trong số các cường giả của giới hẳn trong chỗ Thủy Ấn, có một người là con cháu trực hệ được Đồng Lão cực kì xem trọng, chính vì thế mới không thể không tự mình ra mặt."

"Tu vi đã đạt đến trình độ như Đồng Nha Lão Nhân mà vẫn có thể đi mạo hiểm vì một đứa con cháu ư, điều này quả thực hơi vượt xa sự tưởng tượng của người ta." Nam tử trực đầu sau khi xoa lên đầu một cái, cảm thán nói.

"Nghe nói Đồng Nha Lão Nhân chỉ có một người con cháu trực hệ này, cũng đã tốn không biết bao nhiêu tâm huyết cùng tài liệu trân quý mới đưa được hắn lên cảnh giới Đại Thừa, nên tất nhiên sẽ không thể nào ngồi nhìn hắn gặp nguy hiểm được." Lần này, Tà liên lại thản nhiên nói.

"Điều này cũng đúng. Nghĩ lại thì nếu Kim mỗ cũng có một người con cháu cấp Đại Thừa thì quả thực cũng sẽ cực kì coi trọng." Kim Soa tròn trừng hai mắt lên, cười ha ha.

"Nếu như Tà Liên đạo hữu đã nói rõ rằng sắp tới đây sẽ hội họp thì nhất định ta và Giải huynh sẽ tham gia. Khi nào đến lúc, lại phiền Tà Liên đạo hữu thông báo dùm rồi." Hàn Lập lặng im tự đánh giá trong chốc lát, rồi thở dài và nói.

"Điều đó là tất nhiên. Đợi đến ngày xuất phát, nhất định ta sẽ tự mình truyền tin cho ba vị đạo hữu một tiếng." Tà Liên không lưỡng lự liền đáp.

"Vậy chúng ta sẽ không làm phiền đạo hữu nữa, Hàn mỗ xin đi trước đây." Hàn Lập gật gật đầu, không hề do dự đứng dậy và nói.

Giải đạo nhân và Ngân Nguyệt thấy vậy cũng đứng dậy theo, ra về như lấy Hàn Lập làm chủ vậy.

"Hàn huynh sao vội vàng thế, tại Triều Thiên Phong của ta có vài loại linh quả đặc biệt, hay là ba vị thử nếm chút rồi đi cũng không muộn." Cô gái mặc đồ cung đình mỉm cười nói.

"Cũng không cần đâu, việc ném thử linh quả thì về sau còn có dịp mà." Hàn Lập cười hắc hắc, sau khi khẽ chấp tay chào liền phát ống tay áo lên, phun ra một luồng sương vàng kim bao phủ lấy ba người vào trong, rồi chỉ trong phút chốc biến thành một luồng cầu vòng vàng kim phá không bay đi, chỉ lóe lên một cái đã biến mất ngoài cửa.

Nhìn thấy vậy, Tà Liên mặc dù không tiếp tục mời mọc nữa nhưng hàng lông mày đen nhánh cũng không tránh khỏi khẽ nhú lại.

"Ha ha, xem ra vị Hàn đạo hữu này cũng chẳng muốn kết giao với Thánh tổ Ma giới người cho lắm. Cái đó cũng khó trách được, Ma giới các người vừa mới đại chiến một trận với Linh giới, loại thù hận sâu đậm này không dễ hóa giải đâu!" Nam tử trọc đầu lại cười ha hả.

"Quan hệ giữa Thánh giới và Linh giới ra sao cũng không phải Kim đạo hữu có thể bàn đến đâu. Giờ Hàn đạo hữu đã quyết định sẽ tham gia tụ hội, không biết Kim huynh có ý định sao đây?" Sắc mặt Tà Liên thoáng sa sầm xuống mà hỏi.

"Còn phải hỏi sao, tất nhiên đến lúc đó ta cũng sẽ tham gia cùng. Tuy nhiên, hai người bọn ta lại không có hứng thú màn trời chiếu đất ở bên ngoài, nên sợ rằng còn muốn ở nhờ chỗ đạo hữu một thời gian ngắn rồi." Nam tử trọc đầu cười rộ lên ha hả, rồi nói không chút do dự.

"Tốt, nếu hai người Kim huynh cũng sẵn lòng thì không còn gì tốt hơn rồi. Về phần trú tạm lại đây lại càng không có vấn đề gì. Nhị vị đã nguyện ý ở lại chốn rách nát này thì ta cũng rất lấy làm vinh hạnh." Tà Liên nghe vậy, rốt cục lộ ra vẻ mỉm cười và trả lời.

Hai người nam tử trọc đầu nghe xong tất nhiên tỏ vẻ hài lòng.

Lúc này, từ ngoài cửa có mấy cô gái mặc đồ cung đình tiến vào, trên tay họ bưng một đĩa linh quả và mấy ly linh trà thơm nức mũi.

Bấy giờ, nhóm Hàn Lập đang bay trên bầu trời.

Sau đó không lâu, ba người hạ xuống một chỗ hẻo lánh ngay trong dãy núi Vạn Hoa.

Hàn Lập phát tay thả ra vài con rối vượn không lồ ra, rồi mở ra một tòa động phủ tạm thời trên vách đá một bên.

Vừa tiến vào tòa động phủ tạm thời, ba người đều tự chọn lấy một gian phòng riêng, bắt đầu ngồi xuống lắng lặng nghỉ ngơi.

Khi chưa hội họp với các Thánh tổ và các cường giả dị giới khác thì tất nhiên ba người sẽ không thể bàn bạc gì thêm về bước hành động tiếp theo.

Đương nhiên trong lòng Ngân Nguyệt không tránh khỏi lo lắng cho Ngao Khiếu lão tổ.

Thế nhưng nàng cũng hiểu rõ rằng mọi người chỉ đang bị nhốt tại chỗ Thủy Ấn, tạm thời không cần lo lắng đến tính mạng, nên mới khiến cho trong lòng nhẹ nhõm hơn.

Thời gian một tháng, đối với những người tu luyện như Hàn Lập cũng chỉ như một thoáng qua.

Ngày hôm nay, Hàn Lập đang im lặng nhắm mắt dưỡng thần trong mật thất, nhưng gương mặt hần chợt động đậy, cánh tay khẽ nhấc lên, chộp vào khoảng không phía trước.

"Bụp"

Một miếng ngọc dẹt màu trắng óng ánh, trong suốt bị hấn chụp lấy trong không gian.

Hắn lẳng lẳng đặt miếng ngọc vào lòng bàn tay, rồi khế chà hai bàn tay vào nhau.

Miếng ngọc lập tức vỡ vụn, từ trong phun ra một ngọn lửa xanh lục.

"Hàn huynh, đã tới lúc rồi, xin mời đến Triều Thiên Phong, ta sẽ phải lên đường ngay hôm nay." Từ trong ngọn lửa truyền ra giọng nói điềm tĩnh của Tà Liên, giống hệt như người thật đang ở trước mắt vậy.

Hàn Lập nghe thấy vậy liền cười, hai tay lại chà xát vào nhau, dập tắt ngọn lửa xanh lục kia, rồi đứng dậy.

Gần nửa ngày sau đó, Hàn Lập dẫn theo Giải đạo nhân và Ngân Nguyệt cùng tới trong một gian mật điện không lớn lắm trong cung điện xanh biếc trên Triều Thiên Phong.

Tại đó, Tà Liên và hai nữ đệ tử dáng vẻ xinh đẹp đang đứng một chỗ với hai người bạn Kim Soa.

Mà ở trong mật điện này có một pháp trận màu bạc nhạt lớn gần một trượng đang lập lòe tỏa ra linh quang mờ mờ.

"Pháp trận này của ta có thể truyền tống đến một tòa thành cách không xa chỗ tụ họp, sau đó chỉ cần đi thêm trong nửa tháng là sẽ đến được chỗ hẹn. Kim huynh, Hàn đạo hữu, xin mời." Tà Liên hướng về những người khác, thản nhiên nói.

"Tốt, nếu đã như vậy thì hai người Kim mỗ xin đi trước một bước." Kim Soa cười hắc hắc, hắn dường như chẳng hề e ngại gì, cùng nam tử tóc dài đứng bên cạnh bước vào trong pháp trận trước mặt.

Linh quang mờ mờ chợt lóe lên, bóng người hai gã Đại Thừa Bạch Quang giới liền biến mất trong truyền tống trận.

Vẻ mặt Hàn Lập không đổi, quay sang nói một tiếng với Giải đạo nhân và Ngân Nguyệt, rồi không ngại ngần gì tiến vào trong pháp trận màu bạc, cũng bị pháp trận lóe lên truyền tống đi.

Tà Liên nhìn thấy vậy liền cười một tiếng lạnh lùng, rồi cũng dẫn theo hai nữ đệ tử bước vào trong pháp trận màu bạc.

Nửa tháng sau, tại một nơi trong một sa mạc mênh mông bát ngát một màu cát vàng chợt xuất hiện chấn động, trong gió cát quay cuồng, một tòa thành cổ màu vàng đất từ lòng đất hiện ra.

Tòa thành đất này chỉ lớn chừng vài dặm nhưng tường thành bốn phía lại cao đến mấy chục trượng. Hơn nữa, khi một tiếng trống trầm thấp vang lên, lại có từng đội giáp sĩ xông lên trên tường thành.

Khuôn mặt đám giáp sĩ này vô cảm, mặc đủ loại áo giáp, trong tay cầm đủ chủng loại binh khí, chính là một loại rối đặc chế, số lượng chừng hơn một vạn.

Ở trung tâm tòa thành là một cung điện màu vàng kim rực rỡ cao vút.

Cung điện cực kì đẹp đẽ tinh xảo, chẳng những toàn thân như được chế tạo từ vàng ròng, mà trên bề mặt còn phủ đầy các loại ma văn huyền ảo, trên đỉnh có vô số viên ngọc lớn bằng nắm tay với đủ màu sắc, tỏa ra hào quang cực kì đẹp đẽ.

Không lâu sau đó, trên bầu trời vang lên một tiếng Hí.i.i..., ánh sáng trắng tỏa ra ở phía chân trời, rồi từ đó có một thú xa trắng nõn như ngọc hiện ra.

Thú xa dài chừng hơn mười trượng, hình dạng tao nhã đến cực điểm, toàn thân óng ánh trong suốt, phía trước là bốn con bạch giao đang liên tục phun mây nhả khói nhanh như chớp.

Bên trên thú xa có một đôi nam nữ đang sóng vai đứng.

Nam tầm hơn bốn mươi tuổi, gương mặt có màu xanh nhạt, mặc trường bào màu trắng, bên trên lập lòe ánh sáng óng ánh mờ mờ bất định.

Nữ là một thiếu phụ chừng hai mươi, mái tóc đẹp được búi thẳng lên cao ngất, mặc một bộ áo giáp da màu lam nhạt, khuôn mặt cực kỳ thanh tú.

Thú xa chỉ lóe lên mấy cái đã được bốn con bạch giao kéo đến trên thành.

Nam tử giơ một tay bấm pháp quyết, ánh sáng trắng liền lóe lên, thú xa và bạch giao chợt biến mất tăm hơi.

Rồi trên người đôi nam nữ lóe lên độn quang, cả hai đều tự biến thành một luồng khí trắng, chui vào trong kim điện phía dưới.

Cung điện vẫn yên ắng, không hề truyền ra âm thanh khác thường nào.

Chỉ sau chốc lát, ở chân trời hai phía thành đất lại lóe lên linh quang, có một luồng cầu vồng màu đen và một luồng cầu vồng màu bạc đồng thời xuyên không xuất hiện, sau khi lóe lên mấy cái, đã vươn dài ra hơn trăm dặm tới bên cạnh thành đất, sau đó lóe lên chui thẳng vào trong cửa điện.

Nửa canh giờ tiếp sau đó, từ một hướng khác truyền đến từng đợt tiếng tụng kinh Phật, kèm theo đó là một vầng ánh sáng bảy màu lóe lên, một đội ngũ đông đúc hơn ngàn người bỗng nhiên hiện ra trong bầu trời phía xa xa.

Đội ngũ này nam nữ đều chiếm một nửa, nam mặc kim giáp và kim khôi, trong tay cầm búa, rìu, kiếm, kích; nữ mặc quần áo ngũ sắc, thổi tiêu gảy đàn, tựa như thiên binh và tiên nữ vậy.

Vây quanh những người này là một vầng sáng bảy màu lớn gần một mẫu, lập lòe xoay tròn bất định.

Trong vầng sáng, mơ hồ có cái ghế dựa lớn, bên trên là một bóng người cao lớn khoác trường bào.

Nhóm người này thông dong bay đến khoảng không trên tòa thành đất. Khi vầng sáng bảy màu hạ xuống trước cung điện thì liền tắt hẳn, sau đó một ông lão oai phong, đầu đội vương miện hoàng đế, khoác trường bào bảy màu liền hiện ra.

Sau khi khẽ ho một tiếng, ông lão này nhìn về phía cung điện trước mắt một cái, rồi lạnh lùng bước về phía cửa điện.

Cùng lúc đó, cơ thể giáp sĩ và các tiên nữ trên không liền lóe lên, biến thành những điểm ánh sáng biến mất trong không trung, phảng phất như từ bọt biển biến thành.

Cứ như thế, trong mấy canh giờ sau đó, từ bên ngoài sa mạc lần lượt có từng đám khí màu đen hoặc là một ngọn lửa cháy rực bay đến, một số kẻ có hình dạng kì quái tương tự loài người lần lượt xuất hiện ở thành đất, cũng không nói một lời, tiến thẳng vào trong cung điện màu vàng kim kia.

Chương 2219: Phong ấn Thượng Cổ

Lúc này, một đóa hoa sen màu lục lớn gần một mẫu xuất hiện nơi phía xa chân trời. Bóng dáng của Hàn Lập, Tà Liên cùng với đám người Kim Soa đột nhiên hiện ra.

"Nơi đây chính nơi là tụ hợp sao, Hoàng Sa lão quái này quả thật đã tìm được một chỗ thật tốt!" Sau khi Hàn Lập đánh giá tòa thành bằng đất màu vàng cách đó không xa, hắn bỗng nhiên cười rồi nói một câu khiến đám người xung quanh nhất thời không cách nào phân biệt được lời này là khen ngợi hay là châm chọc.

Tà Liên nghe vậy, cũng khẽ cười trả lời:

"Hoàng đạo hữu có thể coi là người tu luyện Thổ Kiên ma công - một loại ma công thuộc tính thổ - đến trình độ cao nhất trong Thánh giới của bọn ta. Chỉ cần hắn ở trong sa mạc thì ngay cả Thủy tổ Ma tộc như Bảo Hoa hắn cũng có thể mạnh mẽ chống đỡ được đôi chút. Huống chi Hoàng lão quái này luôn độc lai độc vãng, từ trước tới giờ hắn cũng không dễ dàng qua lại với ai, thế nên ở này tổ chức tụ hợp tự nhiên có thể khiến những đạo hữu khác yên tâm hơn một chút."

"Thì ra là vậy, chẳng trách mọi người lại đem nơi tụ hợp đặt ở chỗ này. Mặc dù tòa thành đất này chẳng qua chỉ là một món linh bảo bình thường mà thôi, nhưng xem ra hơn vạn con rối ở nơi này quả thật cũng có chút bất phàm. Tuy mỗi một con rối chỉ có sức mạnh ngang bằng với tu sĩ Luyện Hư, nhưng điều này cũng gây ra cho Kim mỗ một sự bất ngờ không nhỏ." Sau

khi ánh mắt gã lực sĩ đầu trọc đảo qua trên người những giáp sĩ con rối, lập tức trên mặt hắn không thể không lộ ra vẻ ngưng trọng.

"Đám Thổ Kiên thần vệ này của Hoàng đạo hữu chính là do hắn tự mình nghiên cứu ra, cũng là loại con rối mà chỉ mình hắn mới có, bất kể là việc luyện chế hay việc điều khiển thì đều phải lấy Thổ Kiên ma công làm cơ sở. Chẳng qua loại Thổ Kiên thần vệ này chỉ khi nào ở trên mặt đất mới có thể phát huy sức mạnh chân chính, nhưng một khi nó rời khỏi mặt đất thì lập tức sức mạnh giảm hơn phân nửa. Nhưng cái gì cũng có hai mặt của nó, loại con rối này chỉ cần ở nơi có thổ nguyên khí dồi dào, bọn chúng thực sự sẽ rất khó bị phá hủy, nói cho cùng cũng là một loại hộ vệ không tồi. Ngay cả những người có tu vi Đại Thừa như chúng ta, nếu muốn tiêu diệt nhiều con rối như vậy trong thời gian ngắn thì cũng là một chuyện khá phiền phức." Tà Liên cười khúc khích, giải thích thêm vài lời.

"Điều này cũng đúng. Cái loại con rối có thân thể gần như bất diệt đều này quả thực là một đối thủ cực kỳ đáng ghét." Lúc này đây, Kim Soa liên tục gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Ngay khi bọn hắn đang nói chuyện, đóa hoa sen màu lục đã mang theo mọi người bay đến trên không trung thành đất, rồi từ từ hạ xuống.

Ngay khi hai chân chạm đất, ánh mắt Hàn Lập liền hướng về phía cửa điện đang tỏa ánh vàng rực rỡ nhìn lướt qua, trên mặt hắn bắt chợt lộ vẻ kinh ngạc.

Với thần niệm mạnh mẽ của hắn ấy vậy mà không thể trực tiếp xuyên thủng vào trong cung điện màu vàng trước mắt, từ đó có thể thấy được tòa cung điện này thật sự không tầm thường, có lẽ đây chính là một trong những bảo vật quan trọng nhất của Hoàng Sa lão quái.

Tà Liên giống như chủ nhân tiếp đón đám người Hàn Lập và Kim Soa, liền mang theo hai nữ đệ tử đi trước một bước tiến vào trong cửa điện.

"Đi thôi "

Hàn Lập thấy vậy liền cười nhạt, rồi mang theo Giải Đạo Nhân và Ngân Nguyệt cùng tiến vào.

Kim Soa từ trước đến giờ vẫn luôn biểu hiện không coi ai ra gì, thì sau khi đánh giá căn thân cung điện màu vàng vài lần, lúc này trên mặt hắn cũng lộ vẻ do dự..

Nhưng vào lúc này, gã lực sĩ bên cạnh Kim Soa, sắc mặt không chút thay đổi trực tiếp cất bước đi vào.

Kim Soa vốn đang ngần ra, lập tức cười gượng rồi cũng vội vàng đi theo.

Ngay khi đặt chân vào trong cửa điện, trong nháy mắt Hàn Lập bỗng nhiên cảm giác được cấm chế dưới chân xuất hiện dao động, lập tức một đoàn hào quang màu xanh từ dưới chân hắn bắn lên, đem Hàn Lập, Giải Đạo Nhân và Ngân Nguyệt ba người cuốn vào.

Trên mặt Ngân Nguyệt lộ vẻ kinh sợ, bên ngoài cơ thể lập tức xuất hiện một quang sáng bao phủ, có lẽ nàng muốn thực hiện một loại thần thông nào đó để ứng phó, nhưng đúng lúc này, bên tai Ngân Nguyệt lại vang lên giọng nói ôn hòa của Hàn Lập.

"Nàng không cần sợ, cấm chế này không phải loại cấm chế công kích đâu."

Ngân Nguyệt vừa nghe Hàn Lập nói, trong lòng liền yên tâm, quang sáng bao phủ bên ngoài cơ thể cũng theo đó tản ra.

Sau khi hào quang màu xanh cuộn cuộn tỏa ra, lập tức cảnh vật bốn phía trở nên mờ ảo, ba người ngay tại cửa điện đồng thời biến mất không còn thấy tăm hơi.

Ngay sau đó, trong một phòng khách nguy nga lộng lẫy thần bí, một tòa pháp trận lóe lên ánh sáng màu xanh nhạt, tiếp đó ba người Hàn Lập lại lần nữa hiện ra trong pháp trận này.

Hơn mười đạo ánh mắt như đao kiếm ngay lập tức quét về phía ba người Hàn Lập, hơn nữa còn truyền đến vài tiếng hô kinh ngạc. *"Ồ, là tu sĩ Nhân tộc!"*

"Kia không phải là Hoàng Kim Giải ở Ma Nguyên Hải sao?"

.....

Hàn Lập khi nghe thấy mấy giọng nói này, hắn vẫn tỉnh bơ quét mắt nhìn bốn phía.

Chỉ thấy ba người bọn họ rõ ràng đang ở trung tâm phòng khách, bốn phía mọi người đều đang tụm năm tụm ba, tổng cộng có hơn trăm người cao thấp khác nhau.

Những người này chia làm hơn ba mươi nhóm, đứng rải rác khắp bốn phía trong phòng khách.

Trong đó có gần một nửa số người ở đây đang ngồi trên ghế, trong khi những người khác thì kính cẩn đứng ở bên cạnh.

Tà Liên bỗng nhiên chạy tới một góc trong phòng khách, sau đó tìm một chiếc ghế rồi ngồi xuống, hai nữ đệ tử của nàng thì chấp tay đứng ở phía sau.

"Hàn đạo hữu, Giải huynh, ngồi đi." Sau khi Tà Liên vừa mới ngồi xuống, liền hướng Hàn Lập thân nhiên cười nói.

Hàn Lập gật gật đầu, sau khi ánh mắt hắn tiếp tục quét qua mấy chỗ vừa phát ra nhưng tiếng lao xao lúc nãy, liền mang theo Giải Đạo Nhân và Ngân Nguyệt hướng về một góc khác trong phòng khách đi tới, rồi cả ba người lần lượt ngồi xuống.

Trong nháy mắt khi Hàn Lập mới vừa ngồi xuống, liền có bảy tám đạo thần niệm không chút khách khí hướng về phía hắn quét qua.

Sắc mặt Hàn Lập lập tức trầm xuống, trong mũi bỗng nhiên truyền ra một tiếng hừ lạnh.

Tiếng *"hừ"* này không lớn, nhưng chủ nhân của mấy đạo thần niệm này lập tức hai tai cảm thấy ong ong, tinh thần cũng bất giác bị chấn động vài phần.

Trong lòng chủ nhân của đám thần niệm đó run lên, liền đem thần niệm rồi rút thu lại, không dám tiếp tục dò xét Hàn Lập.

Mấy tên tu sĩ Đại Thừa khác thấy vậy, tất cả đều nhìn về phía Hàn Lập, trong ánh mắt bọn họ xuất hiện vẻ kinh ngạc, trong lòng cũng bất giác đối với Hàn Lập xem trọng hơn vài phần.

Lúc này, bóng dáng Kim Soa cùng gã lực sĩ tóc dài cũng hiện ra ở trong phòng khách, sau khi cả hai liền đánh giá khắp xung quanh một lượt, đến khi nhìn thấy đám người Hàn Lập mới cười ha ha rồi đi tới hai chiếc ghế khác gần đó, rồi ngồi xuống.

Cứ như vậy, dường như cứ cách một đoạn thời gian, sẽ có vài tu sĩ Đại Thừa được trực tiếp truyền tống vào trong phòng khách này.

Trong số những tu sĩ Đại Thừa, người thì một thân một mình xuất hiện hoặc người thì đi chung với tu sĩ Đại Thừa khác, hoặc cũng có người dắt theo đám môn nhân đệ tử của mình.

Chẳng qua sau một lúc, gần nửa số ghế trống ban đầu liền phần lớn có chủ nhân.

Trong lúc này, những lão quái vật trong phòng khách, hai mắt khép hờ ngồi ngay ngắn bất động tại chỗ, trên mặt luôn lộ vẻ cười mà như không cười, đánh giá những tu sĩ Đại Thừa khác trong phòng khách, nhưng cũng không ai chủ động mở miệng nói chuyện với ai.

Hàn Lập cũng không khách khí đánh giá những tu sĩ Đại Thừa khác ở đây.

Không kể đến hai gã Đại Thừa của Bạch Quang giới, ở đây phần lớn đều là tu sĩ Đại Thừa mạnh mẽ đến từ những giới diện khác, có người trên cơ thể lóe ra hào quang, hoặc có người cơ thể cứ mờ đi rồi lại hiện lên, hoặc có người khí tức cực kỳ quái dị.

Những tên tu sĩ này hiển nhiên là những tên khá lợi hại ngay cả trong đám tu sĩ Đại Thừa.

Mà ngoại trừ Tà Liên ra, còn có năm sáu tên Đại Thừa Kỳ khác trên người tỏa ra ma khí ngùn ngụt, hiển nhiên đám này chính là Thánh tổ Ma giới, so với những tu sĩ Đại Thừa mạnh mẽ đến từ các giới diện khác ở chỗ này mà nói, số lượng bọn họ quả thực thua xa.

Mà trong đám Thánh tổ này, vẫn không thấy bóng dáng Bảo Hoa đâu cả, hiển nhiên vị cự Thủy tổ Ma tộc này vẫn còn chưa tới.

Chẳng qua lúc này có một lão già tóc vàng đang ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, khiến cho Hàn Lập có vài phần chú ý.

Khuôn mặt lão già này trông bình thường, đầu đầy tóc vàng, trên người mặc một bộ áo dài màu xám, quanh cơ thể có một vòng sáng màu vàng bay lên bay xuống, coi bộ hẳn đã đem thiên địa nguyên khí thổ thuộc tính khổng chế đến trình độ tùy tâm sở dục.

Hiển nhiên vị này chính là chủ nhân của thành đất bên ngoài, một trong những Thánh Tổ Ma giới, Hoàng Sa lão quái.

Tên Thánh tổ Ma tộc này quả nhiên đã đem ma công thổ thuộc tính tu luyện tới trình độ cao nhất.

Hàn Lập nhìn thấy vậy, mỉm cười híp mắt, không biết trong lòng hẳn đang suy nghĩ cái gì.

Qua một lúc sau, đột nhiên pháp trận trong phòng khách lóe sáng, lập tức cùng lúc xuất hiện chín bóng người.

Chín bóng người này đều tỏa ra khí tức khổng lồ, tất cả đều là những lão quái Đại Thừa Kỳ.

Cùng một lúc có nhiều tu sĩ Đại Thừa được truyền tống vào phòng khách như vậy, tự nhiên là khiến cho đám lão tổ ở đây xảy ra một phen náo động.

Không ít lão tổ Đại Thừa, thần sắc đều trở nên ngưng trọng hướng chín người này cẩn thận quan sát.

Hàn Lập cũng như đám Đại Thừa kia lập tức dùng ánh mắt quét tới.

Chỉ thấy chín người này có nam có nữ, có già có trẻ, nhưng cả đám ai nấy đều có vẻ mặt lạnh như băng, mặc trên người đủ các loại chiến giáp với đủ loại hình dạng cực kỳ quái lạ, có loại giống như từng mảnh ghép lại, có loại giống như dùng vô số lông vũ kết thành.

Mà trong đám chín người này, có tám người đứng xung quanh rìa pháp trận, chỉ có một lão già mặt mày vàng vọt, âm trầm đứng ở giữa.

Khí tức trên người lão già này có vẻ như cùng với tám người còn lại không khác lắm, nhưng sau khi ánh mắt hắc lạnh lòng đảo qua khắp bốn phía, bất kể là ai đi nữa đều không tự chủ được cả người run lên, giống như trong nháy mắt tinh thần bọn họ bị đóng băng một cách quỷ dị.

Sắc mặt của toàn bộ đám lão tổ Đại Thừa ở đây phải biến đổi, ánh mắt nhìn về phía lão già kia lập tức lộ ra vẻ sợ hãi.

Cũng có người thấp giọng nói một câu "*Đồng Nha Lão Nhân*", rồi không dám nói thêm gì nữa.

Lão già mặt mày vàng vọt cùng với tám gã Đại Thừa đang vây quanh, không chút khách khí đem nguyên một góc lớn trong phòng khách chiếm lấy.

Mấy tên Đại Thừa ở gần đó thấy vậy, thần sắc lại biến đổi, tự động quay sang chỗ khác không dám nhìn lão già kia tỏ vẻ khó chịu gì.

Sau khi chín tên Đại Thừa của Thiên Nha giới tới, số người tiến vào trong phòng khách ngày càng ít dần, những tu sĩ mạnh mẽ từ giới diện khác tham gia lần tụ họp này với đám Ma tộc Thánh giới hiển nhiên đều đã đến khá đông đủ.

Nhưng riêng chỉ có Bảo Hoa là không thấy bóng dáng đâu.

Chẳng qua mấy tên lão tổ Đại Thừa ở đây đều là những lão quái vật đã tu luyện không biết bao nhiêu vạn năm, tự nhiên sẽ không bởi vì việc chờ đợi này mà tỏ ra khó chịu, cả đám vẫn đang giống như không có chuyện gì, tiếp tục chờ đợi.

Cũng không biết qua bao lâu, pháp trận trong phòng khách lại một lần nữa lóe sáng, một bóng dáng tao nhã diễm lệ, nhoáng lên một cái rồi hiện ra.

Chính là Bảo Hoa!

Sau lưng nàng là một người đàn ông xấu xí mặc giáp màu đen đang đứng chấp tay cung kính, đây chính là Hắc Ngạc.

Khí tức trên người tên này không kém, hiển nhiên tu vi của hắn so với trước đây đã tiến bộ không ít.

Khuôn mặt Bảo Hoa tỏa ra ánh sáng lấp lánh, ánh mắt quét qua bốn phía, thần quang trong mắt mười phần rực rỡ, xem ra nàng đã hồi phục lại toàn bộ nguyên khí như lúc ban đầu.

"Bảo Hoa đạo hữu, người cuối cùng đã tới." Nguyên vốn Hoàng Sa lão quái đang nhắm mắt dưỡng thần, trong nháy mắt khi Bảo Hoa vừa xuất hiện trong phòng khách, lập tức hai mắt hắn mở lớn, rồi cười lên ha hả.

"Lần này mượn dùng nơi đây tụ họp, thật sự đã làm phiền Hoàng đạo hữu rồi." Bảo Hoa bình tĩnh trả lời, nhưng khi ánh mắt đảo qua Hàn Lập, lập tức trên mặt nàng không khỏi lộ vẻ ngạc nhiên.

Hiển nhiên vị cự Thủy tổ Ma giới này cũng không thể ngờ đến, chỉ sau một thời gian ngắn không gặp, Hàn Lập liền trở thành một gã tu sĩ Đại Thừa.

"Ha ha, làm gì đến mức độ đó. Ngược lại, lần này lão phu có thể tại đây tổ chức chiêu đãi nhiều đạo hữu như vậy, quả thực là một việc rất có mặt mũi a. Hiện tại nếu đạo hữu đã tới, như vậy tất cả liền do đạo hữu ra mặt chủ trì đi." Hoàng Sa lão quái lại cười nói.

"Bảo Hoa đến chậm một chút, hi vọng các vị đạo hữu thứ lỗi. Chẳng qua các vị cũng thực đúng hẹn, điều này khiến ta đối với lần hành động này càng thêm mấy phần nắm chắc." Bảo Hoa đứng tại trung tâm phòng khách, sau khi ánh mắt tiếp tục hướng bốn phía quét qua, liền cười nhạt nói.

Chương 2220: Xuất phát

"Bảo Hoa, những lời khách khí đó cũng không cần nói nữa, không bằng ngươi hãy nói cho ta biết hai bảo vật có thể ngăn cản mình trùng tặc bạo đã luyện chế thành công hay chưa. Vì hai bảo vật này mà một số đạo hữu ở đây đều đã quyên góp không ít tài liệu quý giá cho ngươi." Một giọng nói trong trẻo từ miệng của một thiếu niên được bao phủ trong quang sáng màu vàng truyền ra.

Nghe giọng điệu của người này thì dường như hắn và Bảo Hoa có chút quen biết.

"Thì ra là Lý Miểu đạo hữu của Hàn Nguyệt giới. Xin đạo hữu yên tâm, nếu lúc trước thiếp thân dám nhận những tài liệu này từ những đạo hữu khác, tự nhiên ta đối với việc luyện chế thành công hai bảo vật này hoàn toàn nắm chắc. Các vị, xin mời xem qua!"

Sau khi Bảo Hoa khẽ cười, một cánh tay thon thả khẽ nhấc, lập tức hai quả cầu ánh sáng một đen một trắng từ trong lòng bàn tay nàng từ từ bay ra.

Ở trung tâm của hai quả cầu ánh sáng có thể thấy rõ ràng một lá cờ trên mặt thêu vô số ngôi sao màu bạc và một cái kính tỏa ra ánh sáng màu trắng menh menh trên mặt khắc hình một loại bạch hổ có cánh nào đó.

"Hai bảo vật này thực sự có thể đối phó với mình trùng tặc bạo sao, thoát nhìn hai bảo vật này cũng không chỗ nào đặc biệt vậy?" Tiếp đó, một tên tu sĩ Đại Thừa mạnh mẽ đến từ giới diện khác, cả người được bao phủ bởi một đám khí màu lục, dùng giọng nói khàn khàn hỏi, rõ ràng tên này có chút nửa tin nửa ngờ.

"Hắc hắc, Lục Thạch đạo hữu có lẽ đã nhìn nhầm rồi. Hai bảo vật này trông có vẻ bình thường, nhưng bọn nó cùng với hai Huyền Thiên Chi Bảo, Tinh Nguyệt Kỳ và Huyền Thiên Kính trong truyền thuyết, chắc chắn có liên quan. Có lẽ đây chính là hai bảo vật được mô phỏng theo hai Huyền Thiên Chi Bảo này!" Một gã trung niên ăn mặc theo kiểu cách đế vương, sau khi nhìn thật kỹ hai bảo vật trong hai quả cầu ánh sáng, trên mặt có thêm vài phần ngưng trọng rồi mở miệng nói.

"Tinh Nguyệt Kỳ, Huyền Thiên Kính"

Những tu sĩ Đại Thừa ở bốn phía vừa nghe thấy hai cái tên này, lập tức xông xáo hẳn lên, không ít người đều giật mình đánh giá lại một lần nữa hai bảo vật đang nằm trên tay Bảo Hoa.

Bảo Hoa mặc dù nghe thấy hắn nói như vậy, nhưng nàng vẫn tỉnh bơ gật đầu:

"Ngọc Kiếm huynh nói không sai, hai bảo vật này đúng là được mô phỏng theo Tinh Nguyệt Kỳ và Huyền Thiên Kính. Thiếp thân đặt tên cho hai bảo vật này là Lạc Tinh Phiên và Tiểu Huyền Thiên Kính."

"Ta sớm đã nghe qua danh tiếng của hai Huyền Thiên Chi Bảo này, trong đó Tinh Nguyệt Kỳ là một trong số ít những bảo vật có thể mượn lực lượng của sao trời để sử dụng, mà Huyền Thiên Kính kia lại càng là bảo vật có thần thông tối cao có thể che khuất cả bầu trời. Nhưng Lạc Tinh Phiên và Tiểu Huyền Thiên Kính trong tay Bảo Hoa đạo hữu đây không biết có thể phát huy được mấy phần lực lượng của hai Huyền Thiên Chi Bảo kia." Lại một giọng nói có vẻ máy móc bỗng nhiên vang lên trong phòng khách, nhưng quý dị chính là không ai có thể phát hiện giọng nói này phát ra từ đâu.

"Chắc vị này là một đạo hữu đến từ Hắc Dạ giới. Đạo hữu mặc dù đã đến nơi đây, nhưng vẫn cẩn thận như thế, quả thật không hổ là nhất mạch tu luyện hắc ám thần thông. Về phần đạo hữu thắc mắc hai bảo vật này có thể phát huy được mấy phần thần thông của hai Huyền Thiên Chi Bảo kia thì thật đúng là đạo hữu đang nói đùa. Tinh Nguyệt Kỳ và Huyền Thiên Kính kia cho dù là trong số những Huyền Thiên Chi Bảo nổi danh đi nữa cũng là hai bảo vật nghịch thiên được xếp thứ hạng đầu, Lạc Tinh Phiên và Tiểu Huyền Thiên Kính này nếu có thể phát huy được năm sáu phần trăm uy lực của hai bảo vật kia thôi thì cũng đã là quá tốt rồi. Chẳng qua theo tính toán của ta, bao nhiêu đó cũng đủ để ứng phó với đám minh trùng tự bạo này rồi." Sau khi Bảo Hoa mỉm cười, liền nói như vậy.

"Nếu Bảo Hoa đạo hữu đối với hai bảo vật này tự tin như vậy, có lẽ sẽ không có gì sai sót. Hiện tại vấn đề minh trùng tự bạo đã giải quyết xong. Chúng ta cũng nên thương lượng để lập ra một kế hoạch, xem xem sau khi tiến vào thủy ấn sẽ trấn áp Minh Trùng Mẫu kia như thế nào." Sau khi tên tu sĩ Đại Thừa của Hắc Dạ giới kia trầm mặc trong chốc lát, lại một lần nữa phát ra giọng nói vô cảm, vang vọng khắp trong phòng khách.

"Nếu những đạo hữu khác cảm thấy hai bảo vật này không có vấn đề. Vậy tiếp theo tất nhiên sẽ là chuyện đối phó với Minh Trùng Mẫu như thế nào. Nếu không ngay cả khi số người của chúng ta ở đây không ít, nhưng một khi tiến vào trong thủy ấn, chỉ sợ vẫn có thể gặp phải thủ đoạn thâm độc của Minh Trùng Mẫu." Bảo Hoa gật gật đầu, ánh sáng trong mắt lưu chuyển nói.

"Minh Trùng Mẫu kia thật sự đáng sợ như vậy sao? Đạo hữu đã từng hơn một lần tiến vào thủy ấn. Số lượng người tham gia lần đó hơn xa so với số người ở đây, trong đó thậm chí có những Thủy tổ Ma tộc giống như đạo hữu, nhưng vẫn bị con trùng hung dữ này vây khốn sao? Bảo Hoa đạo hữu, nghe nói ngươi là người cuối cùng thu được tin tức nơi thủy ấn. Ngươi có

thể đem tin tức sắp xếp rồi nói lại một lần nữa cho ta và các đạo hữu ở đây cùng nghe hay không?" Tên tu sĩ Đại Thừa tên Lý Miếu của Hàn Nguyệt giới từ nãy đến giờ vẫn giữ im lặng, nhưng lúc này hắn lại nhướn mày chậm rãi nói.

"Liên quan đến những tin tức về thủy ấn thu được lúc trước, chỉ sợ không ít đạo hữu ở đây có ý muốn tận mắt nhìn thấy. Nếu đã như vậy, lúc này thiếp thân sẽ đem tin tức này công khai, để các vị đạo hữu tự mình quan sát, cũng là chân chính giúp các vị an tâm phần nào." Bảo Hoa dường như đối với những lời nói của Lý Miếu không cảm thấy bất ngờ, sau khi hờ hững nói xong, lúc này tay áo run lên, lập tức một quả cầu thủy tinh đen như mực bay ra, rồi lơ lửng trong không trung xoay tròn liên tục.

Sau khi một tiếng "*Phốc*" vang lên, vô số ký tự phát ra ánh sáng ngũ sắc từ phía trên bay ra, rồi quay tròn một vòng, lập tức hóa thành một đoạn tin tức không trọn vẹn.

Toàn bộ tu sĩ Đại Thừa, bất kể là Thánh tổ Ma giới hay lão tổ của giới diện khác, cả đám trong lòng đều run lên, ánh mắt liền hướng về phía đoạn tin tức không trọn vẹn này đảo qua.

Hàn Lập cũng tập trung nhìn lại.

Quả nhiên nội dung của đoạn văn tự này không khác nhiều lắm so với những gì hắn nghe được từ Tà Liên lúc trước, quả thật là tin tức do Nguyên Yểm truyền ra, có lẽ là do vội vã nên chỉ thông báo rằng những người liên quan đã bị vây khốn trong thủy ấn, đồng thời cũng đưa ra một số yêu cầu trợ giúp, mặc dù đoạn tin tức không trọn vẹn này làm cho một số chi tiết trở nên mơ hồ khó hiểu, nhưng nếu cẩn thận suy đoán, thì quả thật là có một số lời cảnh cáo như vậy.

Toàn bộ lão tổ Đại Thừa sau khi xem xong đoạn tin tức kia, mỗi một người đều có sắc mặt khác nhau.

"Xem ra những tin tức lúc trước truyền ra từ Bảo Hoa đạo hữu cũng không có gì sai khác, vậy tiếp theo các vị nên bắt đầu thương lượng kế sách đối phó Minh Trùng Mậu đi." Một lúc lâu sau, một phụ nữ xinh đẹp bộ dạng khoan thai, thản nhiên nói.

"Kế sách đối phó Minh Trùng Mậu? Ở đây có một trăm đạo hữu, chỉ sợ cũng sẽ có một trăm kế sách a. Ta có ý kiến thế này, nếu như lần tụ họp này là do Bảo Hoa đạo hữu đưa ra, hơn nữa thần thông của nàng trong chúng ta cũng là hạng nhất hạng nhì, không bằng trước hết hãy nghe cao kiến của nàng rồi nói sau." Có người không cho là đúng nói.

"Ai nói thần thông của Bảo Hoa đạo hữu là đệ nhất ở đây, nói như thế không phải là xem thường Thiên Nha giới chúng ta hay sao?" Một gã trung niên tu sĩ Đại Thừa của Thiên Nha giới bỗng nhiên bĩu môi mở miệng.

Cùng lúc đó, nguyên bản hai mắt của lão già mặt mày vàng vọt đang khép hờ chợt mở lớn, trong mắt hần lóe lên những tia lửa điện.

Những tên lão tổ Đại Thừa khác vừa nghe lời này, sắc mặt cả đám đều hơi thay đổi.

Bảo Hoa nhìn lão già kia, sau khi ánh sáng trong mắt lưu chuyển, tự nhiên nói:

"Tiếng tăm của Đồng Nha đạo hữu, Bảo Hoa ta cũng đã nghe qua từ lâu. Không biết đạo hữu đối với việc này, có thể đưa ra cao kiến gì hay không?"

"Lão phu chỉ vì cứu người mà đến, cái gì mà mình trùng tự bạo, hay là Minh Trùng Mậu gì đó, chỉ cần không ảnh hưởng đến lão phu thì ta không

quan tâm" Về mặt của lão già mặt mày vàng vọt này không chút thay đổi nói.

Lời nói như vậy thốt ra liền khiến cho mọi người trong phòng khách xôn xao hẳn lên, không ít lão tổ Đại Thừa nhìn về phía chín tên Đại Thừa của Thiên Nha giới, ánh mắt bọn họ lập tức trở nên khác thường.

"Đồng Nha huynh, lời này có chút không thích hợp rồi!" Bảo Hoa ngoại trừ hai đầu lông mày khẽ nhú, trên mặt cũng không lộ ra vẻ ngạc nhiên.

"Hừ, có gì là không thích hợp? Lão phu chỉ có duy nhất một đứa cháu thuộc chi chính như vậy, cũng không biết đã hao phí bao nhiêu tâm huyết mới bồi dưỡng hẳn thành tu sĩ Đại Thừa, nhưng chỉ vì trợ giúp đám Ma giới các ngươi, mà bây giờ bị vây khốn trong thủy ấn. Lão phu không quan tâm Minh Trùng Mẫu kia thực sự có năng lực cắn nuốt diệt tộc đáng sợ gì đó hay không, nhưng chỉ cần nó không trêu chọc đến Thiên Nha giới bọn ta, lão phu vì sao lại phải chủ động đi trêu chọc nó. Từ đó mà nói, việc cứu đứa cháu kia của ta trở về mới là quan trọng nhất." Sau khi Đồng Nha Lão Nhân hừ lạnh một tiếng, liền dùng giọng điệu cực kỳ bá đạo nói.

Lần này, những lão tổ Đại Thừa khác trong phòng khách thật sự sắc mặt trở nên khó coi.

"Lời này của đạo hữu không khỏi có chút ngang ngược rồi." Tu sĩ Đại Thừa tên Lục Thạch nhướng mày nói.

"Ngang ngược? Lão phu từ trước đến giờ đều ngang ngược như vậy đó, người khác cũng không phải không biết. Thế nào, không lẽ ngươi muốn giảng đạo với lão phu sao?" Sắc mặt lão già nọ trầm xuống, nhìn chằm chằm Lục Thạch, âm trầm nói.

Sắc mặt Lục Thạch cũng trầm xuống, nhưng ngay khi ánh mắt hắn vừa tiếp xúc với ánh mắt của Đồng Nha Lão Nhân thì không khỏi giật mình, trong lòng đột nhiên xuất hiện cảm giác tim phổi hoàn toàn bị đông cứng lại.

Tâm niệm của tên tu sĩ Đại Thừa này liền thay đổi, nhưng cũng chỉ có sắc mặt trở nên xanh mét mà không dám tiếp tục nói bất cứ điều gì.

Mấy tên lão tổ Đại Thừa khác thấy tình cảnh này, phần lớn trong lòng bọn họ đều cảm thấy sợ hãi, lại càng không dám tự tiện nói chen vào, nhưng tất nhiên là sắc mặt cả đám đều trở nên khó coi.

Nhưng có một số tu sĩ Đại Thừa, mục đích bọn họ lần này đến Ma giới cũng giống với Đồng Nha Lão Nhân, thấy cảnh này lại khiến cho bọn họ mừng thầm trong lòng.

Có vị Đồng Nha Lão Nhân tiếng tăm lẫy lừng khắp các giới diện này ra tay, thì việc bọn họ giải cứu những tu sĩ cùng tộc tự nhiên sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Hàn Lập lại nhân cơ hội này, ánh mắt cẩn thận đánh giá lão già mặt mày vàng vọt kia.

Ngay từ lúc ban đầu, hắn đã phát hiện vị Đồng Nha Lão Nhân này, chưa cần biết thần thông ra sao nhưng thần niệm chắc chắn vượt xa những tu sĩ Đại Thừa thông thường khác, thậm chí có thể còn mạnh hơn cả Thủy tổ Ma tộc như Bảo Hoa, nhưng nếu so với hắn thì rõ ràng vẫn còn kém hơn một chút.

Dù sao bản thân hắn đã trải qua nhiều kỳ ngộ, bên cạnh đó hắn còn tu luyện nhiều loại bí thuật tăng cường thần niệm, hiển nhiên thần thức của hắn mạnh mẽ gần như gấp mấy lần so với tu sĩ Đại Thừa thông thường.

Nhưng chính bởi như thế mới có thể thấy được vị Đồng Nha Lão Nhân này chắc chắn là một tu sĩ Đại Thừa mạnh mẽ đến mức đáng sợ.

Tên tuổi của tứ cầm thật sự là danh bất hư truyền.

"Đồng Nha đạo hữu, người vì cứu người nên sốt ruột, những đạo hữu tại đây đều có thể hiểu được. Nhưng người cần gì phải hành động theo cảm tính như vậy. Ta có lẽ chưa nói cho người biết, việc này không phải là không có năng vẹn cả đôi đường." Bảo Hoa cuối cùng cũng điềm tĩnh nói.

Tu sĩ Đại Thừa ở đây có thể nói chuyện ngang hàng với lão già mặt mày vàng vọt cũng chỉ có vị cự Thủy tổ Ma tộc này mà thôi.

"Bảo Hoa, lời này của người là có ý gì. Hay là người định khua môi múa mép hòng lừa gạt lão phu?" Đồng Nha Lão Nhân ngẩn ra, nhưng lập tức nhìn chăm chăm Bảo Hoa, âm trầm nói.

"Đi lừa gạt một trong tứ cầm tiếng tăm lừng lẫy sao? Thiếp thân làm sao lại có thể có ý nghĩ lớn mật như thế cơ chứ! Đồng Nha đạo hữu không khỏi quá đề cao thiếp thân rồi." Bảo Hoa lơ đãng khẽ cười.

"Hừ, điều này thì chưa chắc à. Ai chẳng biết trong ba vị Thủy tổ của Ma giới, Bảo Hoa người chính là kẻ lảm mư nhiều kẻ nhất, luôn được mọi người xưng tụng là trí ma." Lão già mặt mày vàng vọt cười rộ lên.

Bảo Hoa nghe vậy, hai đầu lông mày không khỏi khẽ nhăn lại, nhưng sau khi suy nghĩ, liền mỉm cười, rồi môi nàng đột nhiên mấp máy, không phát ra bất cứ âm thanh gì, trực tiếp hướng lão già kia truyền âm.

Vẻ mặt Đồng Nha Lão Nhân từ đầu vẫn luôn lạnh lùng nghiêm nghị, nhưng chỉ một lát sau, liền hai con ngươi chột thu nhỏ lại, sắc mặt biến đổi nói một câu:

"Bảo Hoa, lời người vừa mới nói có thật không. Nếu có một chút giả dối nào trong đó thì..."

"Là thật hay giả, đạo hữu khi nhìn thấy vật này chắc chắn có thể xác định được." Ánh sáng trong mắt Bảo Hoa lóe lên, một cánh tay nâng lên, lập tức một tia ánh sáng bắn ra, sau khi nhoáng lên một cái liền rơi vào trong tay của lão giả mặt mày vàng vọt kia.

Chương 221: Kịch chiến trong biển trùng (thượng)

Lão già mặt khoằm cẩn thận mở bàn tay ra, trong đó liền hiện ra một chiếc lông chim màu đỏ thẫm lấp lánh long lanh trong suốt, tựa như được tạc từ thủy tinh.

Về mặt Đồng Nha Lão Nhân lúc xanh lúc đỏ, sau khi nhìn chăm chú vào chiếc lông vũ trong tay một lát, cổ tay hần chột vung lên, ném nó trở lại, đồng thời hít sâu một hơi và nói với Bảo Hoa;

"Bảo Hoa, thật không ngờ người lại có vận may lớn như thế, có thể gặp qua vị đại nhân kia. Nếu đã thế, nể mặt vị đại nhân đó, ta sẽ tin người một lần, đem thứ được gọi là kế sách vẹn toàn nói ra đi, ta thử nghe qua xem sao."

"Cảm ơn đạo hữu đã lượng thứ, vậy ta sẽ nói tiếp về chuyện đang nói lúc trước. Các vị đạo hữu khác không có ý kiến gì chứ." bảo Hoa mỉm cười, quét mắt bốn phía và nói.

"Bảo Hoa đạo hữu không cần khách sáo đâu, chúng ta cũng muốn nghe kế hoạch của đạo hữu như thế nào."

"Đúng thế, với danh tiếng hàng đầu của Bảo Hoa đạo hữu, ta tất nhiên tin tưởng rồi."

Một số lão tổ Đại Thừa vừa thấy Đồng Nha nhượng bộ liền buông lỏng trong lòng, yên lặng chờ đợi Bảo Hoa nói tiếp.

"Nếu các vị đã ưu ái như thế thì Bảo Hoa sẽ không khách khí nữa. Thực ra cách đây nửa năm ta đã lên vào chỗ Thủy Ấn một lần." Vẻ tươi cười trên mặt Bảo Hoa thu lại, nàng đồng thời nói ra một câu khiến các lão tổ Đại Thừa khác lắp bắp kinh hãi.

"Cái gì, Bảo Hoa đã lên vào chỗ Thủy Ấn rồi ư."

"Chuyện đó sao có thể, nàng làm cách nào chứ."

Một số Đại Thừa dị giới liền hoảng sợ dồn dập thảo luận, mấy tên Thánh tổ Ma giới mang vẻ mặt kinh hãi, tựa như không ai biết được việc này từ trước.

"Các vị đạo hữu không nên giật mình. Ta có thể làm được việc này do một mặt có tu luyện vài loại thần thông ẩn nấp khá huyền diệu, mặt khác là nhờ chiếc Tiểu Huyền Thiên Kính mới luyện chế ra này."

Có sự che chở của bảo vật này thì ta mới có thể không đánh động đến những con sâu keo kia, cố gắng lên vào chỗ Thủy Ấn, từ đó phát hiện ra một số thay đổi mới. Đó cũng là nguồn gốc của phương pháp vện toàn đôi bề mà ta vừa đề cập với Đồng Nha đạo hữu." *Bảo Hoa không quan tâm đến sự kinh ngạc của những người khác, tiếp tục giả thích thêm.*

"Rốt cuộc Bảo Hoa đạo hữu đã phát hiện thay đổi gì ở chỗ Thủy Ấn mà có thể khiến người thay đổi ý định lúc trước vậy?" Có một vị lão tổ Đại Thừa không nhịn được hỏi.

Các đại thừa khác cũng mang thần sắc ngưng trọng.

"Do sức mạnh phong ấn ở chỗ Thủy Ấn nên ta vẫn không thể tiến sâu vào trong được, chỉ có thể ở một chỗ sát biên quan sát. Theo quan sát của ta thì dường như phong ấn thượng cổ đã xảy ra một số thay đổi." Đôi mắt đẹp của Bảo Hoa đảo tròn, nàng chậm rãi nói.

"Phong ấn xuất hiện thay đổi sao. Rốt cuộc là đạo hữu muốn nói đến loại thay đổi nào?" *Vị lão tổ Đại Thừa ăn mặc như đế vương kia cẩn thận hỏi.*

"Ngọc Kiếm đạo hữu không cần lo lắng, về một mặt nào đó thì lần thay đổi này là chuyện đáng mừng. Bởi vì, ta phát hiện ra rằng dường như phong ấn thượng cổ vốn đã tan vỡ quá nửa kia đang tự động khôi phục lại. Mặc dù rất chậm chạp nhưng hoàn toàn chính xác là nó mạnh mẽ hơn lần trước ta quan sát, phảng phất như bản thân nó có linh tính nhất định." *bảo Hoa mỉm cười trả lời.*

"Tự động khôi phục, có linh tính ư!"

Đám lão tổ Đại Thừa trong sảnh không khỏi liếc nhìn lẫn nhau ngần ngợ.

"Nếu Bảo Hoa đạo hữu tận mắt nhìn thấy thì có lẽ không phải là giả rồi. Có điều, ta vẫn có đôi điều không rõ đó là không phải lần trước đạo hữu đã nói sức mạnh của phong ấn đã bị Minh Trùng Mậu khống chế rồi ư. Vì thế, nếu như sức mạnh của phong ấn tăng lên thì con hung trùng kia lại càng khó đối phó rồi, sao lại có thể là một chuyện tốt chứ." *Lúc này, vị Đại Thừa Bạch Quang giới - Kim Soa - nhin không được nên hỏi.*

"Xem ra vị đạo hữu này có đôi chút hiểu nhầm rồi. Vừa rồi ta nói sức mạnh phong ấn tăng lên là chỉ phần không bị Minh Trùng Mậu khống chế mà là phần sức mạnh do phong ấn kiểm soát. Dù mức độ tăng của phần sức mạnh này không đáng kể gì với tổng thể sức mạnh của phong ấn, nhưng điều đó cũng nói lên rằng không thể xem thường sức mạnh của bản thân phong ấn của, chúng ta vẫn có thể dựa vào nó đôi chút." *Đôi mắt Bảo Hoa nhấp nháy, nàng nói.*

"Ta vẫn chưa nghe ra được chút gì về phương pháp ven toàn đôi bẻ của người ở đâu? Bảo Hoa, người có dự định gì thì cứ nói thẳng ra đi không cần dấu dấp giếm giếm." *Lão già mặt khoằm hừ một tiếng, hơi mắt kiên nhẫn mà nói.*

"Ta chẳng có gì dấu giếm cả, chỉ là muốn nói rõ một số chuyện trước, rồi mới có thể giải thích tế hoạch tiếp theo cho các đạo hữu." *Bảo Hoa lắc đầu nói.*

"Tốt, thế thì ta xin tiếp tục rửa tai lắng nghe." *Lão già mặt khoằm khẽ chớp mắt một cái, rồi không nói gì thêm.*

Bảo Hoa cười và tiếp tục nói:

"Lần thám thính trước ta đã phát hiện ra chỗ Minh Trùng Mậu sống và chỗ bọn Nguyên Yểm đạo hữu bị giam cầm trong Thủy Ấn là khác nhau. Bất kể kích thích cấm chế ở chỗ nào cũng sẽ lập tức đánh động tới Minh Trùng Mậu. Chính vì thế kế hoạch ban đầu của ta là định tập hợp sức mạnh của mọi người trấn áp con Minh Trùng Mậu kia, sau đó mới giải cứu bọn Nguyên Yểm đạo hữu. Tất nhiên, làm như vậy thì hậu quả sẽ là chọc giận đến con Minh Trùng Mậu kia, vì thế nó sẽ thúc dục sức mạnh của phong ấn đối phó với các đạo hữu bị nhốt trước. Do đó, bọn Nguyên Yểm đạo hữu sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng sau khi ta phát hiện ra phong ấn thượng cổ kia có linh tính thì lại nảy ra ý tưởng trợ giúp nó đoạt lại phần sức mạnh đã bị cướp kia. Nếu có thể thành công thì chẳng những trước hết bọn Nguyên Yểm đạo hữu có thể thoát khốn mà sau khi sức mạnh của phong ấn thượng cổ khôi phục, nhất định Minh Trùng Mậu sẽ lại bị áp chế, nói không chừng không cần chúng ta bỏ quá nhiều sức cũng có thể mượn sức mạnh phong ấn để trấn áp được Minh Trùng Mậu."

Bảo Hoa cuối cùng cũng một mạch nói ra hết kế hoạch của bản thân.

Đám lão tổ Đại Thừa ở trong sảnh nghe xong thì có biểu hiện khác nhau, có kẻ lộ vẻ vui mừng, có kẻ trầm ngâm im lặng, còn có một số chẳng biểu lộ gì.

Hàn Lập sờ lên cằm suy tư.

Ngân Nguyệt đứng kế bên cũng mở to hai mắt nhưng không biểu hiện gì nhiều.

"Bảo Hoa đạo hữu, dự định của ngươi có vẻ không tệ nhưng ta vẫn có điều thắc mắc, hi vọng được giải thích đôi chút." Đồng Nha Lão Nhân sau khi im lặng trong chốc lát lại lên tiếng.

"Đạo hữu có gì nghi hoặc xin cứ hỏi." Bảo Hoa khẽ cười và nói.

"Ta nghĩ rằng cho dù phong ấn thượng cổ kia thực sự có linh tính như lời người nói thì người cũng có gì chắc chắn không để cho chúng ta còn phối hợp hành động. Nếu không có phong ấn thượng cổ giúp đỡ thì chỉ sợ việc chúng ta muốn đoạt lại phần sức mạnh đã bị Minh Trùng Mẫu kiểm soát là chuyện không tưởng. Dù sao thì con hung trùng này là dạng sinh vật mà ngay cả Chân tiên thượng giới cũng không thể tiêu diệt, chỉ cần có chút sai lầm là chúng ta sẽ rơi vào nguy hiểm. nếu chúng ta cũng bị giam trong Thủy Ấn thì các giới sẽ không tùy tiện phái người đến lần nữa đâu." Đồng Nha Lão Nhân nói một cách thẳng thừng.

"Đồng Nha huynh yên tâm, nếu ta đã có ý tưởng này thì tất nhiên cũng có biện pháp để kết nối với phong ấn thượng cổ. Khi xưa ta từng là một trong các Thủy Tổ, canh giữ tại Thủy Ấn hơn mấy vạn năm. Nếu nói về hiểu rõ phong ấn thượng cổ này, hai vị đạo hữu Nguyên Yểm và Niết Bàn cũng thua xa ta. Về chuyện này xin Đồng Nha đạo hữu yên tâm, tuyệt đối không có vấn đề gì đâu." Bảo Hoa đã tính đến việc này nên đáp.

"Với thanh danh của Bảo Hoa đạo hữu, nếu đã nói như vậy thì tất nhiên ta sẽ tin tưởng. Huống hồ ta cũng vốn định cứu người trước. Nếu có kế hoạch chu toàn như thế, lại không xung đột với mục đích của ta thì tất nhiên ta sẽ không có ý kiến gì rồi." Lão già mặt khoằm thoáng nhắm mắt lại rồi nhoẻn miệng cười và nói.

Bảo Hoa khẽ gật đầu, rồi quay sang hỏi các Đại Thừa khác một câu:

"Các vị còn có vấn đề gì không? nếu không có thì tiếp theo phải bàn bạc một ít bước đi cụ thể rồi. Dù rằng ta đã có kế hoạch sơ bộ nhưng một số chi tiết vẫn còn cần các đạo hữu cùng tham mưu."

Các tu sĩ Đại Thừa trong sảnh liền bàn tán xôn xao một trận, rồi lần lượt có mấy kẻ hỏi một số vấn đề liên quan đến phong ấn thượng cổ.

Bảo Hoa từ tốn giải thích cho từng người.

Điều này khiến cho các lão tổ Đại Thừa rất thỏa mãn, cảm giác đúng là Bảo Hoa quả thực đã tính toán kỹ lưỡng cho lần hành động này rồi, cũng không hề qua loa tắc trách.

Thời gian tiếp theo đó, khi tất cả lão tổ không còn gì thắc mắc thì những người liên quan bắt đầu thương lượng một số sự tình và bước đi.

Trải qua một ngày một đêm tranh luận và thương nghị, tất cả các chi tiết đều đã được bàn tính, khi các lão tổ Đại Thừa đều cảm thấy kế hoạch cụ thể không có chuyện gì quá lớn mới ước định thời gian xuất phát cụ thể là hơn mười ngày sau, thì cuối cùng cuộc họp mới kết thúc.

Hào quang của cung điện màu vàng bùng lên, sau đó có vô số luồng độn quang và cầu vòng từ đó vọt ra, rồi nhanh chóng biến mất ở nơi chân trời.

Hàn Lập dẫn theo Giải đạo nhân và Ngân Nguyệt cũng ở trong số đó.

Hắn đang định tìm lấy một ngọn núi bất kì xung quanh sa mạc để có thể dừng lại trong một thời gian là được.

Nhưng khi độn quang của ba người vừa mới rời thành đất được hơn trăm vạn dặm thì về mặt Hàn Lập khẽ thay đổi, hắn thu lại độn quang, lơ lửng giữa không trung, rồi nhìn lướt qua trong không gian bên cạnh, lạnh lùng nói một câu:

"Nếu Bảo Hoa đạo hữu đã tới thì còn cần gì phải tròn tròn núp núp nữa, hiện thân gặp Hàn mỗ đi thôi."

Ngân Nguyệt nghe thế liền giật mình, dừng lại bên cạnh Hàn Lập.

Độn quang của Giải đạo nhân lóe lên, đã xuất hiện sau lưng Hàn Lập với gương mặt vô cảm.

Từ chỗ Hàn Lập nhìn truyền đến một giọng nói dễ nghe.

"Không ngờ được rằng chỉ một thời gian ngắn không gặp mà Hàn đạo hữu đã thực sự tiến cấp Đại Thừa, hơn nữa thần thông còn lợi hại như thế. Xem ra, Nguyên Yểm kiêng kỵ người là chính xác rồi."

Lời vừa dứt, không gian liền dao động, rồi bóng một đóa hoa lớn màu hồng phấn lóe lên, một dáng người xinh đẹp hiện ra, sau lưng là một gã nam tử mặc giáp đen.

Đó là hai người Bảo Hoa và Hắc Ngạc.

Nàng điềm tĩnh nhìn vào Hàn Lập nhưng trong ánh mắt lại lộ ra vẻ hứng thú.

"Sao vậy, Bảo Hoa đạo hữu hỏi hận với việc lúc xưa ư?" Hàn Lập lạnh lùng hỏi một câu.

"Hồi hận ư, có lẽ thế! Có điều nếu không làm thế thì sao ta có thể hồi phục tu vi ban đầu nhanh như thế chứ, hơn nữa, lần hành động này nếu có Hàn huynh tham gia thì ta càng thêm tin tưởng." *Bảo Hoa thản nhiên cười nói.*

"Bảo Hoa đạo hữu nói đùa rồi. Tại hạ chỉ là một tên Đại Thừa mới tiến cấp thì có thể có được bao nhiêu sức mạnh đây. Đạo hữu đột nhiên ngăn Hàn mỗ lại không phải để nói mấy chuyện nhàm chán này chứ." Hàn Lập ngược nhìn Bảo Hoa, nói đầy thâm ý.

Chương 222: Kịch chiến trong biển trùng (hạ)

"Hàn đạo hữu cần gì phải tỏ vẻ lãnh đạm như vậy? Mặc kệ mọi chuyện có thể nào nhưng chúng ta đã gặp nhau vài lần nên cũng có thể coi là chỗ quen biết. Tuy nhiên, lúc này ta đợi người ở dọc đường cũng bởi vì một việc khác. Ta muốn giao dịch một việc với đạo hữu, không biết Hàn đạo hữu có hứng thú không?" Bảo Hoa tươi cười nói.

"Giao dịch gì? Nói sơ qua cho Hàn mỗ nghe trước đi." Hàn Lập cười ha ha, tỏ vẻ như thể sao cũng được.

"Đạo hữu cùng ta qua chỗ khác rồi tiếp tục nói chuyện này được không?" Bảo Hoa liếc nhìn Ngân Nguyệt cùng Giải Đạo Nhân, sau đó lại đưa mắt về khoảng không ở gần đó rồi nói.

"Tốt, không vấn đề gì!" Hàn Lập lãnh đạm gật đầu, rồi thì thầm đôi câu với hai người Ngân Nguyệt, tiếp đó hần liền bay theo Bảo Hoa tới một chỗ không mấy xa lắm.

Một lát sau, Bảo Hoa cùng Hàn Lập đều đã đáp xuống một cồn cát nhỏ. Hai người giữ khoảng cách cỡ năm sáu trượng với đối phương.

Bảo Hoa khẽ điểm ngón tay, bắn ra từng bó tơ nhỏ màu hồng phàn ra bốn phía. Những sợi tơ chọt lóe lên, bay vọt đi rồi biến mất vào không trung.

Toàn bộ còn cát liền rung động, rồi một tầng cảm chế vô hình liền bao phủ nó vào trong.

Hàn Lập thấy vậy mới lạnh nhạt nói:

"Giờ đạo hữu có thể nói được rồi."

"Hàn đạo hữu cần gì lại nóng vội vậy? Cách đây mấy ngày thiếp thân có thu được một loại quả đàn hương rất quý hiếm, giờ sẽ lấy ra một ít để cùng thưởng thức với đạo hữu. Mời Hàn đạo hữu ngồi!" Bảo Hoa nhẹ nhàng cười, rồi lại khẽ phát tay áo lên.

Còn cát trước mặt rung lên, vô số hạt cát chuyển động loạn xạ, sau đó lại nhanh chóng hợp thành hai chiếc ghế đá màu vàng nâu và một cái bàn bằng đá dài mấy trượng trước mặt hai người.

Một cơn gió màu hồng nhạt khẽ thổi qua, trên mặt bàn chợt xuất hiện thêm hai trái linh quả màu tím, một bình linh tửu và hai cái chén bằng ngọc trong suốt.

Thần niệm của Hàn Lập quét qua hai linh quả màu tím, vẻ mặt thoáng kinh ngạc. Sau khi trầm ngâm một lúc, hắn không nói hai lời, liền ngồi lên chiếc ghế đá ở trước mặt.

Bảo Hoa tươi cười bước tới, rồi cũng ngồi lên chiếc ghế đối diện.

Linh tửu trong vắt như nước, linh quả giòn ngọt như lê!

Đợi cho Hàn Lập đặt chén rượu xuống, Bảo Hoa mới nghiêm mặt mở đầu câu chuyện:

"Thực ra lần này ta muốn cùng đạo hữu làm một giao dịch rất đơn giản. Đó là sau này, vào một lúc nhất định, xin đạo hữu ra tay cuốn lấy một"

người để cho thiếp thân được rảnh rang đi làm sự việc đã dự định lâu nay.

"Cuốn lấy một người! Đạo hữu không thể nói cụ thể hơn được sao? Người đủ khả năng làm cho Bảo Hoa đạo hữu phải kiêng nể thì chắc chắn không phải là người tầm thường rồi." *Hàn Lập cười khuấy, tỏ vẻ vô cùng điềm tĩnh.*

"Đạo hữu đừng hiểu lầm, đúng là ngay cả thiếp thân cũng không muốn đối mặt trực tiếp với người này. Nhưng chỉ cần đạo hữu bám lấy đối phương một thời gian thôi, cũng không nhất thiết phải đấu đến sống chết với hắn. Ta nghĩ chỉ chút việc như vậy chắc là không làm khó được đạo hữu. Nếu như Hàn đạo hữu giúp được thiếp thân việc này thì ta sẽ thiếu đạo hữu một món nợ nhân tình rất lớn. Sau này khi đạo hữu cần đến sự giúp đỡ, nếu đủ khả năng chắc chắn ta sẽ không chối từ. Hàn huynh có hứng thú với giao dịch này không?" *Bảo Hoa nhìn thẳng vào mặt Hàn Lập, cũng chẳng hề hoang mang.*

"Để được Bảo Hoa đạo hữu mang nợ thì khoản này đúng là không nhỏ chút nào. Nhưng đạo hữu định để ta đối phó người nào thì cũng nên nói cho ta đôi chút về tên tuổi của kẻ đó đi chứ." *Ánh mắt của Hàn Lập chột lóe.*

"Người này cũng chẳng xa lạ gì với đạo hữu. Hắn chính là..." *Giương mặt Bảo Hoa giãn ra như hoa nở, rồi khẽ nhúc nhích bờ môi, truyền âm cho Hàn Lập.*

"Là hắn? Đạo hữu đang muốn đùa ta sao? Ta chỉ là một tên Đại Thừa mới tiến cấp thì làm sao có thể giằng co với đối phương đây? Hay là tốt nhất đạo hữu hãy mời người cao siêu khác đi." *Hàn Lập nghe xong liền cau mày, không ngần ngại từ chối thẳng thừng.*

"Hàn huynh cần gì phải từ chối sớm vậy! Ta có vật này, đạo hữu cứ xem qua rồi hãy nói tiếp." *Bảo Hoa mỉm cười, một tay phát nhẹ, lập tức một vệt*

sáng trắng bắn ra, chỉ lóe lên một cái đã đến trước mặt Hàn Lập.

Đây là một bình ngọc trong suốt, lớn bằng tầm bàn tay.

Cánh tay của Hàn Lập khẽ vung lên, bắt lấy cái bình. Sau đó hắn cúi đầu xem xét, hai mắt liền híp lại.

"Bảo Hoa đạo hữu có ý gì đây?" Hàn Lập vẫn chưa mở bình thuốc, còn hỏi ngược lại một câu.

"Thiếp thân muốn dùng một lời hứa cùng với vật đó để đổi lấy sự tương trợ của đạo hữu." Bảo Hoa quả quyết đáp.

Hàn Lập hừ lạnh rồi không nói thêm gì nữa, hắn trực tiếp mở nắp bình, dùng thần niệm quan sát bên trong.

"Thần Giao Đan."

Lập tức hắn kinh ngạc thốt lên.

"Thật không ngờ kiến thức của Hàn đạo hữu rộng rãi đến vậy, chỉ mới liếc mắt qua đã nhận ra loại đan dược này." Bảo Hoa thấy vậy cũng tỏ ra hơi ngạc nhiên.

"Linh đan này là một trong vài loại hiếm hoi trên thế gian có thể tâm bồ cho nguyên thần của tu sĩ Đại Thừa Kỳ, đặc biệt đối với người vừa mới tiến cấp thì công hiệu lại càng tăng thêm. Chỉ là phương pháp luyện chế loại đan dược này đã bị mất đi, làm cách nào Bảo Hoa đạo hữu lại có được nó?" Hàn Lập giờ cao bình ngọc, sắc mặt chợt biến hóa liên tục.

"Năm đó thiếp thân tìm được loại đan dược này trong động phủ của một gã tu sĩ ở thời thượng cổ. Ban đầu có đến bảy viên, nhưng nhiều năm trôi

qua đến giờ chỉ còn lại duy nhất một khóa. Như vậy chắc cũng đủ để chứng tỏ thành ý của thiếp thân với Hàn đạo hữu rồi chứ?" *Bào Hoa ung dung nói.*

"Xem ra đạo hữu rất coi trọng Hàn mỗ. Đạo hữu thực sự tin là ta có thể giúp người níu chân người đó sao? Không sợ đến lúc đó năng lực của ta không đủ, lại làm hỏng mất kế hoạch của người?" *Hàn Lập thở dài rồi nói.*

"Thật ra người ta định nhờ trước khi tụ hội không phải là Hàn huynh, mà là một người khác. Thần thông của đạo hữu này tuy không thấp, nhưng khả năng cầm chân người kia thành công thì giỏi lắm chỉ được một nửa mà thôi. Còn với Hàn đạo hữu lại khác. Khi người chưa tiến cấp Đại Thừa mà đã có thể đánh ngang tay với những tên Đại Thừa Kỳ bình thường. Lúc này đã tiến cấp rồi, e là thực lực của đạo hữu lại tăng vọt không biết bao nhiêu lần. Không chừng ngay cả thiếp thân cũng chưa chắc đã là đối thủ của đạo hữu. Mà kế hoạch của thiếp thân lần này vô cùng quan trọng, chính vì vậy nên phải chọn mặt để gửi vàng. Cho dù có phải trả một giá rất đắt thì ta cũng sẵn sàng." *Bảo Hoa mỉm cười, giữa hai bờ mi còn như ẩn như hiện nét quyết rũ ngọt ngào.*

"Một khi Bảo Hạo đạo hữu đã xem trọng tại hạ như vậy mà còn cự tuyệt thì thật là không phải. Được, vậy ta có thể ra tay giúp đạo hữu một lần. Nhưng ngoại trừ bình đan dược và một lời hứa ra, ta còn một điều kiện khác. Nếu đạo hữu đáp ứng, khi đó ta sẽ cầm chân người đó đúng một ngày một đêm. Như vậy chắc cũng đủ để đạo hữu hành động." *Hàn Lập dẫn đo một chập rồi bỗng nhiên cười.*

"Ồ, vậy Hàn đạo hữu hay nói rõ hơn đi!" *Nụ cười trên khóe môi của Bảo Hoa tắt đi, vẻ mặt dần trở nên nghiêm nghị.*

"Nếu đạo hữu lại lãnh đạo Ma giới một lần nữa, ta muốn người không cho người của Ma tộc nhân cơ hội hai giới diện giao nhau mà xâm nhập vào trong Linh giới!" *Hàn Lập nhìn chằm chằm Bảo Hoa gằn giọng.*

"Tuyệt đối không thể! Hàn đạo hữu không thấy như vậy là quá đáng sao? Chỉ giúp ta một lần mà cũng dám đặt ra điều kiện cỡ này sao?" *Khuôn mặt xinh như ngọc của Bảo Hoa trầm lại, giọng nói có vẻ như hơi gương gao.*

"Tuy ta không biết nội dung cụ thể trong kế hoạch của đạo hữu. Nhưng một khi đã muốn Hàn mỗ cầm chân người nọ thì chắc chắn người đang chớp lấy cơ hội ngàn năm có một này. Hơn nữa hiện nay trong Ma giới, ngoài ta ra thì làm gì có ai sẽ giúp người đây? Hay đạo hữu định đi tìm lão già Đồng Nha không ra gì kia? Kể cả hấn có đồng ý đi nữa thì cái giá phải trả sẽ cao hơn so với Hàn mỗ mấy lần. Hơn nữa không phải ai cũng vì một chút của cải mà chịu tạo cho mình một kẻ địch lớn như vậy." *Hàn Lập điềm tĩnh đáp lời.*

"Hừ, chẳng nhẽ ngươi không sợ mắc tội với người đó sao?" *Hàng lông mày trên khuôn mặt vốn đang trầm ngâm của Bảo Hoa nhăn lại thêm một lần nữa.*

"Đạo hữu biết rồi còn cố tỏ vẻ làm gì? Năm đó ta đã có xích mích với người đó rồi, giờ có thêm một lần nữa thì cũng đâu khác biệt gì." *Hàn Lập cười khuấy không thêm để ý.*

"Nói vậy cũng đúng. Nhưng ta tuyệt đối không thể hủy bỏ Thánh Tế khi hai giới diện xích lại gần nhau. Chỉ là nếu sau này được trở lại lãnh đạo Thánh giới, ta có thể ra lệnh cho những người trong tộc ta không tiến vào địa bàn Nhân tộc của người nửa bước." *Bảo Hoa nhăn mặt nhú mày một hồi lâu mới chậm rãi trả lời.*

"Chỉ mỗi Nhân tộc thôi vẫn chưa đủ. Nhân tộc và Yêu tộc ở Linh giới xưa nay luôn đoàn kết với nhau. Nếu Ma tộc các người xâm lấn địa bàn của Yêu tộc thì Nhân tộc ta sẽ không ngồi yên." *Hàn Lập trầm ngâm một lát rồi trở nên quyết đoán.*

"Được, nếu chỉ giới hạn trong khu vực của hai tộc Nhân và Yêu thì điều kiện này có thể đáp ứng." *Mãi đến lúc này Bảo Hoa mới chịu đồng ý sau một hồi cân nhắc.*

"Tốt, đan dược này ta sẽ nhận trước, chúng ta lấy ma tâm ra để thề đi. Sau đó còn phải thương lượng chi tiết lần hành động này." *Hàn Lập nghe vậy mới tỏ vẻ tươi cười.*

Tất nhiên là Bảo Hoa liền gật đầu đồng ý.

Một lúc lâu sau, Hàn Lập lại cùng Ngân Nguyệt và Giải Đạo Nhân bay đi. Mãi nửa ngày tiếp đó họ mới tìm được một dải đồi thấp bên ngoài rìa sa mạc, lập tức cả bọn liền đáp xuống.

Lại mười ngày trôi qua, trên không trung của Thổ Thành có đến mấy vạn Ma tộc tinh nhuệ tụ tập, làm tỏa ra từng đám khí đen cuộn cuộn. Trong đó, không tên nào có tu vi dưới cấp Luyện Hư.

Giữa đám Ma tộc này là hàng trăm chiếc thuyền to lớn lơ lửng trong không trung. Đám người Hàn Lập cùng với mấy tên Đại Thừa Kỳ khác cũng đang ở trong đó.

Một lúc sau, không biết tiếng hiệu lệnh được truyền đến từ đâu. Mấy vạn tên Ma tộc vây quanh những chiếc thuyền rồi ùn ùn kéo nhau bay về một phương xa.

Lại qua tiếp ba tháng nữa, ở một thung lũng hoang vu trong Ma giới. Trên cao lúc này chớp lóe vô số hào quang, những tiếng trống vang lên rung động cả trời đất, khắp không trung đều là các vệ sĩ chen lấn đến chật ních.

Ấy vậy mà nơi này lại tụ tập đến mấy trăm vạn tu sĩ của Ma tộc. Người thì đang điều khiển ma khí bay qua bay lại, kẻ thì lại đứng yên lơ lửng trong

không trung.

Đúng lúc này, trong một con thuyền lớn ngang với cả tòa đảo nhỏ, Hàn Lập cùng với những tên Đại Thừa khác tụ tập trong một căn phòng, đang lắng nghe âm thanh trong treo của Bảo Hoa vang lên:

"Đầu tiên ta sẽ cho những vệ sỹ bên ngoài chia làm nhiều nhóm, rồi để bọn họ đến quanh khu vực của thủy ấn ra sức thu hút sự chú ý của biển côn trùng với những con Minh Trùng cao cấp. Sau đó chúng ta dưới sự hộ tống của mấy vạn tu sỹ tinh nhuệ kia tiến vào thủy ấn theo một hướng khác.

Chỉ cần vào được bên trong thủy ấn là ta sẽ có thể kích hoạt một vài cấm chế tạm thời ngăn cản đàn côn trùng ở lại bên ngoài. Cuối cùng chúng ta cứ theo kế hoạch ban đầu, chia nhau ra đi làm nhiệm vụ của từng người."

Chương 2223: Cung điện ngầm

Kế hoạch xuất phát từ đầu đã được mọi người thảo luận qua một lần, hiện tại đã đến lúc lên đường, tất nhiên mấy lão tổ Đại Thừa cũng không có ý kiến gì nữa.

Một lát sau, sau khi quân đội Ma tộc đang túm tụm trên không phát ra những tiếng gầm rú, liền chia thành mấy hướng âm âm lao đi.

Tại chỗ chỉ còn lại mấy vạn vệ sĩ Ma tộc tinh nhuệ nhất và mấy gã tu sĩ Đại Thừa.

Mà sau một canh giờ, những Ma tộc tinh nhuệ này lần lượt tiến lên một số thuyền lớn rồi cũng rời khỏi hoang cốc.

Bảy ngày sau, trên không một cao nguyên đồi trọc, có một đội quân do hơn mười vạn tên chiến sĩ Ma tộc tạo thành đang liều mạng chém giết trong biển Minh Trùng.

Đám quân đội Ma tộc này di chuyển theo đội hình, lấy mấy trăm thuyền lớn làm trung tâm tạo thành một trận thế hình tròn phi thường huyền diệu ở trên không, đồng thời còn bày ra bảy tám quang sáng phòng ngự ở bên ngoài.

Một cột sáng to lớn mang theo vô số khí màu đen từ bên trong quang sáng liên tục bắn ra, cứ mỗi lần như vậy đều có từng mảng lớn thi thể quái trùng từ trên cao rơi xuống.

Nhưng trong biển Minh Trùng ở đây thì những mảng quái trùng lớn như vậy quả thật rất nhiều!

Bất kể là số lượng bị chết đi nhiều hay ít, lập tức lại càng có nhiều quái trùng hơn lao tới, liều mạng tấn công traten thể do đám Ma tộc hình thành.

Nguyên bản đội ngũ Ma tộc vẫn đang chậm rãi tiến lên, thì giờ đây dưới sự ngăn cản tầng tầng lớp lớp của biển Minh Trùng, đám Ma tộc này chỉ đành dậm chân tại chỗ không thể tiến thêm. Nhưng ngược lại, quang sáng trong traten lại càng phát ra những đòn tấn công mạnh mẽ hơn, đem đám Minh Trùng gần đó đánh chết vô số mới có thể giảm bớt vài phần áp lực.

Nhưng vào lúc này, trong một chiếc thuyền tại trung tâm traten hình có ba gã tu sĩ Hợp Thể Kỳ của Ma tộc đang quan sát chuyện này, sắc mặt cả đám đều có vẻ âm trầm, không có một chút vui vẻ nào.

"Hiện tại đã phải vận dụng đến lực lượng dự phòng, có lẽ đây không phải là hành động sáng suốt lắm. Sau này, thời gian cầm cự của chúng ta chỉ sợ sẽ rút ngắn rất nhiều." Một gã Ma tộc to con mặc áo giáp màu đỏ đậm thì thào nói một câu.

"Hừ, hiện tại nếu chúng ta không sử dụng biện pháp này thì giờ đây có lẽ cả traten hình đều đã tan rã rồi. Nếu ngay cả khó khăn trước mắt còn không thể vượt qua thì còn nói gì đến những việc sau đó nữa chứ." Một lão già Ma tộc bộ dạng gầy còm lại hừ lạnh nói.

"Nhưng mấy vị Thánh tổ đại nhân đã ra lệnh cho chúng ta nhất định phải cầm cự trong biển côn trùng hơn nửa ngày, hiện tại chẳng qua mới được vài canh giờ mà thôi. Chúng ta nếu muốn còn sống mà trở về thì chắc chắn phải lưu lại một ít lực lượng, bằng không đợi đến lúc sức cùng lực kiệt thì chỉ bằng mấy người chúng ta làm sao có thể thoát ra khỏi biển côn trùng đây." Tên Ma tộc mặc giáp màu đỏ tỏ ra không đồng ý, hỏi ngược lại.

"Nếu không sử dụng toàn bộ lực lượng, chúng ta đã sớm gặp nguy hiểm rồi, làm gì còn có chuyện chém giết để thoát khỏi biển côn trùng này. Chẳng qua đến phút cuối cùng, chúng ta cùng nhau thi triển bí thuật kích thích tiềm lực, cũng chưa chắc là không thể thoát thân một cách bình yên." Lão già gầy còm hờ hững trả lời.

"Bí thuật kích thích tiềm lực! Đạo hữu nói ra những lời này thật dễ dàng làm sao? Chỉ cần trong quá trình đó xảy ra một chút sai lầm nhỏ thì cả đám chúng ta chỉ có nước chờ đám côn trùng này đến cắn nuốt mà thôi." Gã to con mặc giáp đỏ lạnh lùng nói.

"Bản thân ta lại cảm thấy chỉ cần lập một kế hoạch thật chính xác là có thể nắm bắt cơ hội thoát khỏi biển côn trùng này. Chuyện này cũng không phải việc gì khó khăn." Lão già gầy còm trợn mắt, hậm hực nói.

Tên to con nghe vậy liền giận dữ, đang muốn cãi lại thì bị một thiếu phụ trung niên có tu vi Ma tôn trực tiếp ngăn lại.

"Bây giờ là lúc nào rồi mà hai vị đạo hữu còn ở đây cãi nhau. Nếu hai vị rảnh rỗi như vậy thì chờ đến lúc an toàn rồi khỏi đây rồi cãi nhau cũng không muộn. Chẳng qua trước đó, ba người chúng ta phải đồng tâm hiệp lực. Hiện tại chúng ta đã xuất ra tất cả lực lượng, muốn hối hận cũng đã không còn kịp. Không bằng bây giờ suy nghĩ xem ngoại trừ việc phải kích thích tiềm lực thì chúng ta có còn cách nào khác để thoát ra ngoài hay không." Vẻ mặt của thiếu phụ Ma tộc có vài phần nhan sắc này không lộ vẻ gì nói.

"Thiên Diệu phu nhân nói có lý, trước tiên chúng ta hãy cùng ngồi xuống bàn bạc xem có biện pháp nào khác hay không." Sau khi sắc mặt gã to con mặc giáp đỏ biến đổi, hần miễn cưỡng đè nén bất mãn trong lòng rồi cười gượng nói.

"Hoàn toàn chính xác! Ta cũng không nghĩ rằng đám Minh Trùng nơi này lại hung ác hơn so với bên ngoài như vậy, lúc này phải đồng tâm hợp lực mới đúng." Sau khi lão già gầy còm ho một tiếng, sắc mặt khê biến nói.

Vì vậy, lúc này ba gã Ma tôn lại đang trên thuyền cẩn thận bàn bạc kế hoạch thoát thân.

Cùng lúc đó, mấy toán quân đội Ma tộc khác cũng đang bị vây khốn trong biển côn trùng, cũng có mấy gã Ma tôn giống ba người ở trên đang liều mạng ngăn cản từng đợt rồi từng đợt tấn công của Minh Trùng, cả đám Ma tôn này bộ dáng ai cũng đang cố sức chống đỡ.

Chẳng qua lúc này đám người Hàn Lập, Bảo Hoa cùng với mấy vạn Ma tộc tinh nhuệ thừa dịp hơn phân nửa Minh Trùng ở gần Thủy ấn đều bị quân đội Ma tộc hấp dẫn, liền dùng tốc độ nhanh nhất một lần tiêu diệt hơn mười đàn côn trùng cản đường, tiến thẳng đến nơi cách Thủy ấn không xa.

Nhưng đến nơi này thì lại bị đàn Minh Trùng phản ứng kịp, đem bọn hấn vây lại chặt như nêm cối. Lúc này bọn họ cũng như mấy quân đội Ma tộc khác, bị biển côn trùng vô cùng vô tận cản đường.

Chẳng qua đám người này cùng quân đội Ma tộc khác không giống nhau!

Mặc dù Hàn Lập, Bảo Hoa và đám lão tổ Đại Thừa còn chưa ra tay, nhưng mấy vạn Ma tộc tinh nhuệ cùng gần một ngàn môn hạ đệ tử của mấy vị tu sĩ Đại Thừa này đã lao vào chém giết, đám Minh Trùng bình thường này làm sao có thể ngăn cản.

Lúc này, chỉ thấy vô số đao quang kiếm ảnh từ đội ngũ phía trước cuộn cuộn bắn tới, đám Minh Trùng ngăn cản phía trước ào ào hóa thành mưa máu văng khắp nơi, căn bản không thể ngăn cản được gì.

Cả đám Ma tộc dưới sự bao phủ của ngùn ngụt ma khí, với tốc độ kinh người hướng thẳng phía trước lao lên, cho dù mấy đám Minh Trùng lợi hại hơn so với bình thường ngăn cản phía trước cũng nháy mắt bị tiêu diệt.

Không tới nửa giây sau, đội ngũ Ma tộc này đã tiến lên được trăm vạn dặm, dọc đường đã đánh chết không biết bao nhiêu Minh Trùng.

Bỗng nhiên trong biển côn trùng phía trước truyền đến một âm thanh tê tê quái dị, tiếp đó đàn Minh Trùng chợt tách ra, một đám côn trùng to lớn xanh biếc xuất hiện.

Đám côn trùng này con nào con nấy đều to hơn mười trượng, chân trước có dạng như gọng kìm, miệng đầy răng nhọn, hình dạng dữ tợn.

"Mọi người cẩn thận! Những con này đều là Minh Trùng cao cấp, một đòn do bọn nó phun ra tương đương với một đòn toàn lực của Ma tôn." Một gã Ma tộc cao cấp hiểu biết vì sao có thể ngay lập tức nhận ra đám côn trùng này, liền kinh sợ thốt lên.

Nhưng vào lúc này, đám côn trùng xanh biếc phía trước há to miệng, ào ào phun ra những cột sáng xanh biếc.

Mấy ngàn tên Ma tộc cấp độ Luyện Hư phía trước không kịp đề phòng, đã bị những cột sáng này trực tiếp xuyên thủng ma khí phòng ngự đánh thẳng lên người, tiếp đó cả đám phát ra những tiếng kêu gào thảm thiết rồi trực tiếp bốc hơi biến mất.

Những cột sáng này quả thực lợi hại vô cùng, quang sáng bảo vệ quanh người đám vệ sĩ Ma tộc căn bản không thể mảy may ngăn cản.

"Ha ha, đám Minh Trùng cao cấp này vậy mà lại tập hợp ở đây nhiều như vậy, xem ra bọn nó đã đoán được chúng ta mới là lực lượng chủ chốt. Nếu đã như vậy, mọi người còn chờ gì nữa." Một gã Thánh tổ Ma tộc mặc

giáp màu đen đang đứng ngay trên mũi của chiến thuyền thấy vậy liền cười lên ha hả, một tay giơ lên, lập tức một chùm những sợi tơ bắn nhanh tới, sau khi nhoáng lên liền hóa thành một tấm lưới lớn bay lên, bao phủ chừng hơn vài dặm, trực tiếp hướng về phía đám côn trùng to lớn chụp xuống.

Lúc này, sau khi sắc mặt mấy tên Đại Thừa gần đó khẽ động, cả đám cũng đồng loạt ra tay.

Một gã chỉ là đơn giản bấm niệm pháp quyết, lập tức trên không phía trước xuất hiện gió lớn, một con lốc cao ngàn trượng bỗng nhiên dựng lên, sau đó hùng hổ cuốn về phía trước.

Một gã Đại Thừa khác thì chỉ tay lên trời, lập tức nguyên khí trên trời ào ào xao động, sau khi tiếng sấm vang lên, liền có vô số tia điện to như miệng chén đánh xuống.

Cùng lúc đó, mấy tên lão tổ Đại Thừa còn lại cũng âm thầm làm phép, những lưỡi đao gió dài hơn một thước cùng những quả cầu lửa màu lam to như chậu rửa mặt, xuất hiện bốn phía quanh đám côn trùng to lớn, rồi lập tức bắn tới.

Thậm chí có một gã lão tổ Đại Thừa, bàn tay chộp vào khoảng không, một thanh kiếm nhỏ trong suốt nhoáng lên một cái hiện ra, rồi sau đó trực tiếp chém tới.

Âm thanh xé gió vang lên rõ ràng, lập tức có vô số kiếm quang trong suốt bắn ra, rồi âm âm lao tới đám côn trùng to lớn.

Có nhiều lão tổ Đại Thừa ra tay như vậy, đám côn trùng to lớn này mặc dù phi thường lợi hại nhưng làm sao có thể chống lại số lượng công kích nhiều như vậy, lúc này giữa tiếng kêu gào thảm thiết có con cơ thể bị chia

năm xẻ bảy, có con lập tức hóa thành tro tàn, trong nháy mắt cả đám đều bị quét sạch không còn một mống.

Trong đội ngũ Ma tộc lập tức phát ra vô số tiếng hoan hô!

"Không được ngừng lại, tất cả tiếp tục tiến lên!" Gã Thánh tổ Ma tộc mặc giáp đen sau khi cười hung ác, lập tức phát ra mệnh lệnh vang vọng khắp bốn phía.

Đám Ma tộc tinh nhuê liền không giám chậm trễ, cả đám đang có chút chậm lại liền lao nhanh về phía trước.

Lúc này, những con Minh Trùng lúc trước tách ra mở đường lại lần nữa hung hãn không sợ chết cuồn cuộn lao lên, nhưng cũng không thể làm chậm tốc độ tiến lên của đám người này.

Hàn Lập lúc này đang ở trong phòng khách của chiến thuyền, nhưng thần niệm của hắn vẫn ở bên ngoài đảo qua, đem hết thấy xem rõ ràng.

Hắn nhìn thấy đám côn trùng to lớn này bị một đòn liên thủ của mấy tên Đại Thừa tiêu diệt dễ dàng thì khóe miệng hơi nhếch lên mỉm cười.

Đám côn trùng to lớn này mặc dù phun ra cột sáng có uy lực ngang ngửa với một đòn của tu sĩ Hợp Thể, nhưng năng lực phòng ngự lại cực kỳ kém cỏi, giống như chỉ là một đám vút đi.

Nếu không vừa rồi, ngay cả do vài tên Đại Thừa đồng loạt ra tay đi nữa, cũng không thể dễ dàng đem nhiều tu sĩ Hợp Thể như vậy nháy mắt tiêu diệt.

Xem ra đám côn trùng to lớn này không phải là Minh Trùng cao cấp chính thức rồi!

Mà lúc này, trong phòng khách tụ tập đầy đủ toàn bộ những lão tổ Đại Thừa, ngoài ra chỉ có thêm bảy tám người đứng trước sau tùy thời phục vụ.

Bảo Hoa ngồi trên một cái ghế trong phòng khách, lúc này đang vuốt ve một cái gương lớn cỡ bàn tay.

Đúng là chiếc Tiểu Huyền Thiên Kính của nàng.

Còn những tu sỹ Đại Thừa khác, có kẻ thì túm tụm với nhau thì thì thăm thăm, có người lại lặng im nhắm mắt dưỡng thần.

Ánh mắt của Hàn Lập chợt lóe, hần dừng lại ngồi ở cạnh một thiếu nữ gần khung cửa sổ, người này chính là Thánh Tổ Tà Liên.

Khuôn mặt của nàng thật quá giống với Bảo Hoa. Nàng đang nhìn tình hình trận chiến của đám vệ sỹ với đàn Minh Trùng qua ô cửa sổ, ánh mắt không một gợn sóng, thật không sao đoán được trong lòng nàng đang nghĩ cái gì.

Cách thiếu nữ không xa, lão già Đồng Nha được vài tên đến từ giới diện Thiên Nha vây quanh. Lão ngồi xếp bằng lên sàn nhà, trên người có những vết sáng vàng nhạt như ẩn như hiện di chuyển không ngừng, thật giống như lão đang tu luyện một loại công pháp nào đó.

Hàn Lập như vừa nghĩ đến điều gì đó, hần thu ánh mắt lại, rồi cũng bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Ở bên cạnh hần là Giải Đạo Nhân đứng thẳng với vẻ mặt dờ dẩn, nhưng lại chẳng thấy bóng dáng của Ngân Nguyệt nơi đâu.

Cũng bởi vì tự Hàn Lập nhận thấy chuyến đi này có phần nguy hiểm nên không dám dẫn nàng đi theo, mà để nàng ở lại động phủ tạm thời trong sa mạc.

Theo lý mà nói, một khi ở xa Hàn Lập thì Ngân Nguyệt sẽ phải đối mặt với ảnh hưởng của Vong Tình Quyết. Nhưng vì thời gian không quá dài nên cũng không đáng ngại cho lắm.

Chương 2224: Trùng mặt người

Khi Hàn Lập đang âm thầm cân nhắc trong lòng thì Bảo Hoa vẫn ngồi im ở chính giữa đại sảnh chột nhú mày và cất lời:

"Các vị đạo hữu xin chú ý, chúng đến rồi."

Bảo Hoa không đề cập cụ thể 'chúng' là gì nhưng các lão tổ Đại Thừa khác vốn đang ung dung cũng đều trở nên căng thẳng, có một số kẻ còn lập tức hướng thần niệm quét ra bên ngoài thuyền.

Hàn Lập rung mình trong lòng, cũng có hành vi tương tự.

Hắn thấy ở giữa biển trùng chột dao động mạnh một trận, rồi đột nhiên xuất hiện từng con sâu quái dị màu đỏ thẫm, hùng hực như lửa.

Loại sâu keo này không lớn mấy, chỉ tầm một trượng thôi nhưng khắp người phủ đầy từng dòng, từng dòng linh văn màu vàng kim nhạt, hai mắt xanh biếc ướt át, ở bên trong dường như có ánh sáng ngũ sắc lập lòe.

Những con sâu keo này vừa xuất hiện thì mấy tên Đại Thừa đứng ở trước và sau thuyền lớn liền biến sắc, không cần phải suy nghĩ nhiều liền tự động thúc dục bảo vật, pháp quyết.

Ngay lập tức, ánh kiếm bóng đao, từng khối cầu lửa hay khí đen, tất cả cùng ầm ầm bay ra.

Những con sâu keo thông thường ở xung quanh liền hóa thành tro bụi trong đòn tấn công hung hãn này.

Thế nhưng, những con sâu quái dị màu đỏ thẫm kia khi bị các đòn tấn công này bao phủ lấy liền khẽ rung đôi cánh lên. Bóng người chúng lập tức trở nên mờ ảo, biến mất tăm hơi thoát khỏi đòn tấn công dồn dập kia.

Một khắc sau đó, bảy, tám con sâu keo đỏ thẫm lóe lên hiện ra, xuất hiện ngay bên cạnh mấy tên Đại Thừa, rồi sau khi khẽ rung cánh thêm một lần nữa, chúng liền lao thẳng về phía bọn hắn.

Mấy vị lão tổ Đại Thừa này liền hoảng sợ. Kẻ thì liên tục búng tay, bắn ra vô số mũi nhọn đan xen nhau chèn tới, hoặc có kẻ bên ngoài cơ thể lóe lên linh quang, đồng thời có một số kiện bảo vật phòng hộ hiện ra. Thậm chí có một gã Đại Thừa dị giới sau khi khẽ quát một tiếng, liền giơ tay ra chụp về phía con sâu keo trước mặt.

Dẫu vậy, dù là loại công kích hay phòng ngự nào thì lũ sâu keo này cũng chỉ cần khẽ rung cánh một cái là đã tránh né được hết. Chúng tựa như vô hình, trực tiếp xuất hiện sát ngay bên cạnh mấy tên Đại Thừa, rồi ngọn lửa quanh thân chúng bùng lên, tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Mấy tên lão tổ Đại Thừa đều thất sắc, thậm chí kêu *"Không ổn."* nhưng cũng chỉ có thể dựa vào sự cứng rắn của cơ thể để đối đầu trực tiếp với uy lực của việc tự bạo này.

Đúng vào lúc này, trong không gian bốn phía bỗng truyền đến giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng của Bảo Hoa:

"Không cần hoảng sợ, những thứ này cứ giao cho ta đối phó là được rồi."

Lời vừa dứt thì một cột ánh sáng trắng đục liền từ trong khoang đại sảnh trên thuyền bắn ra, sau một chớp mắt nó chia thành các chùm tia sáng đánh

lên trên những con sâu keo màu đỏ thẫm đang định tự bạo kia, làm cho chúng lộn cổ bay tuốt đi ra xa vài chục trượng.

Sau một trận tiếng nổ rền vang, mấy vầng mặt trời đỏ thẫm chói chang hiện ra giữa không trung. Không gian xung quanh chúng phát ra một trận vù vù, rồi hiện ra từng đường rách, giống như có thể bị xé bung ra bất cứ lúc nào.

Thật không ngờ uy lực tự bạo của loại sâu keo này khủng khiếp như vậy.

Mấy tên lão tổ Đại Thừa nhìn thấy tất cả mọi chuyện nên đều hoảng sợ trong lòng.

Quả nhiên loại sâu keo tự bạo này lợi hại y như lời đồn. Nếu bọn hăn thực sự phải chống đỡ uy lực tự bạo với khoảng cách gần như lúc này thì mặc dù không đến mức ngã xuống tại trận nhưng chắc hẳn sẽ khó tránh được việc bị trọng thương.

Bấy giờ, không gian phía trên con thuyền lớn chợt xuất hiện dao động, bóng một đóa hoa lớn màu hồng phấn lóe lên, Bảo Hoa điềm nhiên hiện ra trên bầu trời.

Mấy tên lão tổ Đại Thừa đứng rải rác trên thuyền còn chưa kịp nói lời cảm ơn với nàng thì đã nghe tiếng xé gió vang lên, lại có hơn mười con sâu keo đỏ thẫm xuất hiện.

Những con sâu keo này cũng thực hiện thuận di, xuất hiện ở trong không gian xung quanh cách Bảo Hoa vài thước và vây chặt nàng lại. Ánh lửa trên thân chúng cũng lập tức bùng lên để tự bạo, như thể định dùng một đòn để tiêu diệt kẻ đại địch này.

Thế nhưng Bảo Hoa chỉ cười một tiếng lạnh lùng, rồi từ trên người nàng chợt bắn ra vô số vì sao màu bạc, chỉ một thoáng mơ hồ chúng đã biến

thành một dải ngân hà mênh mông, cuốn lấy toàn bộ số sâu keo này vào trong.

"*Ầm ầm.*" tiếng nổ lớn vang lên, mấy khối ánh sáng gay gắt lóe lên rồi vụt tắt như pháo hoa ở trong biển sao, không gây tí tổn thất nào cho xung quanh.

Tinh tú trong biển sao chợt chuyển mình tụ về một chỗ, biến thành một cây cờ dài hơn một trượng, bên trên có hình vẽ tinh tú sáng lập lờ, chính là cây Lạc Tinh Phiên.

Trong thuyền liên tục lóe lên độn quang, có hơn mười lão tổ Đại Thừa khác vì lo lắng nên đã từ khoang thuyền bay ra.

Trong đó, sau khi một luồng ánh sáng màu xanh lá cây thu lại rồi biến mất, để lộ ra một bóng người màu xanh, đó chính là Hàn Lập.

Hắn đứng khoanh tay, thích thú quan sát cử động của Bảo Hoa, tính đợi xem nàng sẽ dùng hai bảo vật để đối phó với lũ sâu keo như thế nào.

Hai lần tự bạo trước của sâu keo đều thất bại hiển nhiên đã chọc giận cả bầy sâu, nên chỉ một lát sau đó, sau một trận xôn xao của biển sâu, càng có nhiều đoàn ánh sáng đỏ thẫm hiện ra rậm rạp chẳng chịt, có đến gần ngàn con. Có nhiều sâu keo tự bạo xuất hiện như vậy nên gương mặt xinh đẹp của Bảo Hoa cũng không khỏi sa sầm xuống. Nàng không nói gì mà phát cây cờ trong tay ra, nó liền biến thành một mảng ngân hà bao phủ lấy toàn bộ con thuyền và bọn Hàn Lập. Đồng thời, nàng chỉ một ngón tay lên phía chiếc gương trên không trung.

Chiếc gương lớn cỡ lòng bàn tay liền phát ra tiếng vù vù, nhanh chóng biến thành một vầng trăng tròn trong xanh lạnh lạnh. Sau khi vầng ánh sáng của mặt trăng màu vàng đục này bùng lên, hàng trăm tia sáng từ đó bắn ra,

rồi lóe lên xuyên thủng những con sâu keo màu đỏ thẫm kia một cách chính xác.

Hơn trăm con sâu keo đỏ thẫm liền gào lên một tiếng, trên người lóe lên ánh sáng đỏ rồi nổ tung tại chỗ. Lập tức tất cả những con Minh Trùng bình thường quanh đó bị đốt cháy thành tro.

Những con Minh Trùng có khả năng tự nổ còn lại chấn động, tất cả chợt mờ đi rồi lại tiếp tục di chuyển tức thời.

Hai mắt của Bảo Hoa chợt lóe, lòng lại âm thầm điều khiển bảo vật.

Ban đầu chỉ như ảo ảnh của một dải ngân hà thì giờ đây bắt đầu dao động mãnh liệt. Vô số ngôi sao bắt đầu di chuyển, kéo theo từng trận rung động liên miên.

Dưới tình hình đó, xung quanh những chiếc thuyền lớn chợt lóe lên hào quang màu đỏ. Những con trùng đỏ đậm chợt xuất hiện, nhưng khác là cũng trở nên rất chậm chạp, giống như không gian ở nơi đó trở nên đặc cứng vậy.

Nụ cười lạnh lẽo của Bảo Hoa hiện lên. Một luồng pháp lực không sao đo được từ cơ thể nàng tuôn ra, rồi nhập thẳng vào vàng trắng trong trên cao.

Ngay sau đó, vàng trắng sáng chói, vô số tia sáng màu vàng trào ra, mỗi một tia đều lao tới tiêu diệt một con Minh Trùng đỏ đậm có khả năng tự nổ đang bị giam chặt giữa dải ngân hà. Nhưng cũng bởi thế mà vàng trắng liền ảm đạm đi hơn nửa so với ban đầu.

Vô số tia sáng màu vàng bắn đi nhiều như mưa giết chết hơn nửa số Minh Trùng màu đỏ. Tia sáng cuối cùng còn sót lại tan đi, vàng trắng liền phát ra một tiếng trong trẻo rồi hóa thành chiếc kính nhỏ rơi xuống.

Một bóng người chột lóe lên giữa dải ngân hà. Bảo Hoa bay ra, một tay bắt lấy chiếc kính, ánh mắt nhìn lướt qua những con Minh Trùng còn sót lại giữa dải ngân hà bằng ảo ảnh, tay còn lại của nàng bắt pháp quyết.

Oành!

Dải ngân hà quét mạnh ngược trở lại. Vố số vì sao giữa dải sông mêh mông bắn vút đi, rồi cùng nhau phát nổ tung tạo thành một cơn gió lốc màu bạc lún phún. Bên trong cột lốc có chi chít những vết rách lúc sáng lúc tối, thoát ẩn thoát hiện vô cùng kỳ quái!

"Lốc xoáy không gian!"

Một tu sỹ Đại Thừa Kỳ thấy vậy liền kinh ngạc hô to.

Những tu sỹ Đại Thừa khác cũng lâm vào trạng thái giật mình.

Ngay sau đó, cơn lốc xoáy quét đến những con Minh Trùng màu đỏ. Khi nó xoay tròn, những con trùng liền bị hút thẳng vào vết rách, rồi biến mất không thấy tăm hơi.

Nhìn thấy cảnh này, Bảo Hoa liền thở phào nhẹ nhõm, cánh tay khẽ phát về phía trước.

Lập tức trận gió xoáy tan đi, thay vào đó là một lá cờ xuất hiện, sau đó lại tự động bay trở về trong tay của Bảo Hoa.

Hẳn là lần thi triển thần thông lúc nãy đã làm cho linh tính của lá Lạc Tinh Phiên bị tổn hao rất lớn.

Dù sao lốc xoáy không gian cũng là một loại thần thông nghịch thiên, các loại bảo vật phỏng chế theo Huyền Thiên Chi Bảo bình thường không

thể thi triển được, vậy mà Lạc Tinh Phiến có thể thành công thì chắc chắn là bởi vì Bảo Hoa đã vận dụng một loại bí thuật tự tổn hại nào đó.

Cất hai món bảo vật xong, Bảo Hoa vẫn lơ lửng trên cao mà chưa có hành động gì tiếp. Bỗng nàng quay lại nói với các tu sỹ Đại Thừa khác: *"Những con Minh Trùng tự nổ đã bị quét sạch, các vị không cần phải lo lắng thêm nữa."* Sau đó thân hình nàng khê động, nhẹ nhàng hạ xuống chiếc thuyền lớn.

Đám người Hàn Lập ai nấy đều liếc mắt nhìn nhau. Mỗi người mang theo một tâm trạng khác nhau nhưng đều quay trở về trong thuyền.

Bên trong, Bảo Hoa ngồi xuống một góc gian phòng, im lặng không nói thêm câu nào.

Những tu sỹ Đại Thừa khác thì thầm râm ran, hẳn là bọn họ đang bàn tán về uy lực của hai món bảo vật vừa mới thể hiện. Còn Hàn Lập thì mỉm cười quay về chỗ ngồi.

Bởi vì không bị những Minh Trùng tự nổ và đám côn trùng cao cấp khác ngăn trở nên đội của bọn họ cứ bay thẳng một mạch mà không gặp sự ngăn trở nào.

Gần nửa ngày sau, không để cho đàn trùng từ nơi khác kịp kéo đến chi viện mà bọn họ đã vượt qua biển trùng dày đặc, cuối cùng đã thấy được bóng dáng của thủy ấn phía xa.

Đáng tiếc là đội ngũ tinh nhuệ của Ma tộc đi theo đã tổn thất hơn nửa sau những màn chém giết khốc liệt. Lúc này giới lâm chỉ còn khoảng hơn vạn người đang bao quanh lấy chiếc thuyền phóng về nơi thủy ấn.

Đến lúc này những tu sỹ Đại Thừa như Hàn Lập đã rời khỏi khoang thuyền. Một số chưa đến nơi này bao giờ đang tò mò đánh giá tình cảnh ở

bốn phía.

Chỉ thấy gần sát với thủy ấn là một vùng đồi núi hoang vắng, hơn nữa trong đó thỉnh thoảng còn có một vài tòa lầu các cung điện. Có điều lúc này tất cả đều im lặng, một bóng người cũng không có.

Hơn nữa càng kỳ quái là đàn trùng vốn vẫn liên tục đuổi theo phía sau khi đèn gần dải đồi liền dừng lại bên ngoài, giống như thủy triều gặp phải đê bao vậy. Không biết trong dải đồi này có gì đó cực kỳ khủng bố mà có thể khiến cho lũ trùng phải cam chịu đứng ngoài mà trơ mắt nhìn, một bước cũng không dám tiến lại gần đội ngũ của Ma tộc.

"Đây là năng lượng của phong ấn thượng cổ. Đừng là nó có năng lực khắc chế đối với Minh Trùng. Nếu đã vậy chúng ta cứ tạm thời cho những người khác ở đây canh chừng đàn trùng, còn những lão già như chúng ta hãy mau vào sâu trong thủy ấn đi." Lão già Đồng Nha liếc nhìn về dải đồi rồi lạnh giọng nói.

"Đồng Nha đạo hữu nói không sai, chúng ta phải chớp lấy thời gian. Dựa theo những gì đã bàn bạc trước đây, Tước đạo hữu, Phong huynh, hai người các người hãy dẫn theo thủ hạ ở lại đây chuyên phụ trách tu bổ những hư hao của cấm chế khu vực ven ngoài. Cái phong ấn thượng cổ này vốn thông suốt một mạch với nhau, chỉ cần tu bổ tốt bất kỳ chỗ nào cũng đều giúp cho khả năng khôi phục của nó tốt hơn." Bảo Hoa nghe vậy liền gật đầu đồng ý.

Chương 2225: Tế Lôi thuật tái xuất

Một đôi nam nữ Ma tộc lập tức đứng dậy đáp lời.

Những tu sỹ Đại Thừa khác cùng với đệ tử và người thân của họ đều được Bảo Hoa dẫn vào sâu bên trong thủy ấn.

Tất nhiên là cấm chế nơi này hết sức lợi hại, cho dù có tu vi Đại Thừa Kỳ nhưng bọn họ chỉ dám dẫn đệ tử của mình bay ở tầm thấp mà thôi. Dầu vậy, đối với họ là tốc độ bình thường, nhưng đối với người khác lại chính là vô cùng nhanh chóng. Khoảng nửa ngày sau đoàn người đã bay xa được hơn vạn dặm.

Lúc này khu vực phía trước chợt hiện ra một khe rất sâu. Từ trong đó đang tràn ra một làn sương màu tím, cuộn cuộn không dứt, bốc cao lên đến chín tầng mây.

Càng gây kinh ngạc hơn đó là làn sương mang theo một mùi tanh tươi khó chịu, hễ ai ngửi phải liền thấy đầu choáng mắt hoa, suy nghĩ trở nên mê muội lạ thường.

"Đây là...?" Một tu sỹ Đại Thừa Kỳ quét thần niệm về đám mây tím rồi tái mặt.

"Các vi đạo hữu hãy cẩn thận hơn một ít. Loại sương mù này chính là tà khí do Minh Trùng Mẫu tiết ra, đừng nên cho chúng nhiễm vào cơ thể quá nhiều. Chính loại tà khí này đã làm cho các loại côn trùng ở Thánh Giới chúng ta biến thành Minh Trùng." Bảo Hoa cảnh báo với mọi người.

Những tu sỹ Đại Thừa quanh đó liền rung mình, màn hào quang bảo vệ thân thể chột sáng lên, so với lúc trước còn dày đặc hơn nhiều lần. Có người còn cẩn thận thả ra thêm một hai món bảo vật phòng hộ nữa.

Nhưng cũng có những tu sỹ tự phụ thần thông của mình cao cường nên vẫn giữ vẻ mặt tỉnh bơ như không biết gì.

Đoàn người bay đến trên không trung bên trên khe nứt rồi nhìn xuống, lập tức những tu sỹ đến từ giới diện khác như hít phải một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy bên dưới lớp sương mù màu tím cuộn cuộn là một khe sâu không thấy đáy. Từng trận gió lạnh thỉnh thoảng ào ra làm người ta rét buốt, hơi lạnh còn thấm vào sâu đến tận xương thịt.

"Đây chính là chỗ bố trí của phong ấn thượng cổ sao?" Hàn Lập nhíu mày, trong miệng lầm bầm hỏi.

Bảo Hoa cách đó không xa nghe được bèn cười khẽ rồi quay lại nói:

"Hàn đạo hữu, thật ra cái phong ấn cổ xưa đó được bố trí ở sâu bên trong. Vào thời kỳ thượng cổ, người của Thánh tộc chúng ta tập chung về quanh phong ấn này, đào bới sạch sẽ cả một khu vực rộng đến hàng vạn dặm. Sau đó họ còn dựng lên một cung điện khổng lồ, rồi bố trí thêm vô số tầng cấm chế huyền diệu. Con Minh Trùng Mẫu hiện giờ đang ở trung tâm khu điện dưới lòng đất. Bởi vì tòa phong ấn bị Minh Trùng Mẫu chiếm quyền điều khiển nên chúng ta không thể trực tiếp xông vào cung điện. Nhưng vào thời điểm mấy ngày này rơi ngay vào giai đoạn của nguyên khí bùng phát theo chu kỳ, cũng chính là lúc tòa phong ấn thượng cổ không ổn định nhất nên chúng ta mới có thể nhân cơ hội để lên vào trong đó. Nếu là lúc bình thường, cho dù chúng ta có thần thông mạnh mẽ nhưng chắc chắn sẽ đánh động đến con Minh Trùng Mẫu."

"Con trùng chúa này thật quá cảnh giác! Theo ta được biết thì hầu hết các loại trùng mạnh mẽ đều lâm vào ngủ say mỗi khi bị tổn thương nguyên khí quá mức nặng nề. Lúc đó thật vô cùng khó làm chúng thức dậy, trừ khi phải đến thật gần hoặc có gì đó nguy hiểm đến tính mạng mới được." Một lão già mặt hình tam giác, mặc áo bào thêu bằng chỉ bạc nhường mày nói.

"Thì ra là Cổ Đạo huynh, bảo sao lại am hiểu về các loại trùng và thú đến vậy. Nhưng đạo hữu chớ quên là con Minh Trùng Mẫu này vốn không phải là loại hung trùng bình thường. Vì thế những suy đoán vừa rồi của đạo hữu thật sự không thích hợp lắm." Bảo Hoa liếc mắt về phía lão già rồi lạnh nhạt trả lời.

"Hừ, mong là đúng như vậy đi!" Người có tên là Cổ Đạo Nhân này hừ lạnh, có vẻ như không mấy tin vào lời nói của Bảo Hoa.

"Nếu đạo hữu không tin thì cứ việc tự xuống đó kiểm chứng luôn đi." Mà dường như Bảo Hoa cũng không thích thú lão già Cổ Đạo Nhân cho lắm, sắc mặt nàng trầm xuống, phớt lờ sự đả kích của đối phương rồi nhìn thật sâu xuống khe đất giống như đang chờ đợi điều gì đó.

Còn gã Cổ Đạo Nhân nghe vậy, khuôn mặt hình tam giác chợt tối xảm lại, hai mắt lóe lên một tia độc ác nhưng lão vẫn giữ vẻ hằm hằm không nói gì. Tất nhiên là lão cũng chẳng đến nỗi ngu dại mà chui xuống dò xét cái khe sâu kia.

Hàn Lập tỏ vẻ hứng thú chăm chú nhìn lão già Cổ Đạo. Rõ ràng Bảo Hoa không phải loại tu sỹ Đại Thừa Kỳ tâm thường mà lão lại dám dùng giọng điệu ngang tàng để đối đáp, chắc chắn lão cũng là người rất có danh tiếng gì đây.

"Hàn đạo hữu, tuy lão Cổ Đạo Nhân là người rất chua ngoa, nhưng thần thông về cổ thuật của lão cũng khiến chính ta cảm thấy rất đau đầu."

Đạo hữu chớ nên dây dưa với loại người này làm gì!" Bảo Hoa trực tiếp truyền âm cho Hàn Lập.

Hàn Lập vẫn giữ vẻ mặt y nguyên như cũ, chỉ hơi khẽ gật đầu nhưng không hề đáp lại câu gì.

Những tu sỹ Đại Thừa khác cũng đứng lơ lửng chờ đợi bên trên cái khe.

Không biết có phải là do bị ảnh hưởng của làn mây tím kia hay là năng lực của phong ấn mà thần niệm của bọn họ không cách nào đi vào sâu hơn trăm trượng. Nếu cố gắng sâu hơn thì thần niệm lập tức mất kiểm soát rồi tan đi, không thể tra xét thêm được gì bên dưới.

Nhìn cái khe đen tuyền sâu hun hút, một vài gã tu sỹ Đại Thừa Kỳ bắt đầu nảy sinh tâm lý sợ sệt.

Vào lúc này, không biết từ khi nào một cái trận bàn màu xám bạc đã xuất hiện trên tay của Bảo Hoa. Nàng đang bấm niệm, rồi lại đánh từng đạo pháp quyết lên bề mặt của trận bàn.

Chiếc trận bàn màu bạc lúc sáng lúc tối trong lòng bàn tay giống như nó là một sinh vật sống vậy.

Khoảng cỡ một tuần trà trôi qua, đột nhiên chiếc trận bàn tỏa sáng chói mắt, phát ra từng hồi âm thanh vu vu, theo đó là vô số ký hiệu màu bạc tràn ra phát phối trong không trung.

"Chính là lúc này, các vị đạo hữu hãy mau mau tiến vào đi thôi." Sắc mặt của Bảo Hoa trở nên vui vẻ, miệng nàng quát khẽ, một tay nắm lấy cái trận bàn rồi hóa thành vệt sáng hồng nhạt lao vào trong khe sâu.

Những tu sỹ Đại Thừa còn lại cũng không dám chậm trễ, tất cả đều cùng nhau bay vọt vào bên trong.

Hàn Lập nhẹ nhàng mở ra một tầng hào quang vàng óng, nhẹ nhàng tách lớp sương màu tím ra ngoài rồi đi sát với đoàn người xuống dưới.

Thật khác với dự đoán!

Cái khe không phải là sâu không lường được như trong tưởng tượng, bởi vì chỉ mới bay xuống khoảng nghìn trượng là đã nhìn thấy một mảng mịt mờ sáng nhè nhẹ dần hiện ra sau lớp sương mù.

Mọi người đáp xuống, liền cảm thấy như đôi chân mình được đặt lên một bề mặt rắn chắc lạ thường.

Hàn Lập ngó trái liếc phải, hần phát hiện ra khắp nơi toàn là ngọc trắng được lát kín thành một quảng trường thật lớn, rộng cỡ trên trăm mẫu. Hơn nữa cứ cách một khoảng là lại được khảm thêm một viên ngọc trong suốt lớn cỡ nắm tay, chiếu sáng lên khu quảng trường tỏ như ban ngày.

Mà xung quanh quảng trường có bảy tám con đường nhỏ quanh có khúc khuỷu, chẳng biết chúng dẫn về nơi nào.

Ánh mắt của Hàn Lập lóe lên, hần lại ngẩng cổ nhìn về trời cao.

Trên cao, sương tím từ bốn phương tám hướng ủa về, rồi men theo khe nứt cuộn cuộn tuôn lên bề mặt. Nếu nhìn tổng thể thì quảng trường này có vẻ hơi âm u lờ mờ.

"Tốt lắm!"

Nếu chúng ta đã đến được nơi này an toàn thì càng chứng tỏ con trùng đã ngủ say. Lúc này mọi người cứ theo kế hoạch ban đầu mà hành động đi. Riêng ta sẽ dẫn một nhóm đi liên hệ với linh trí của tòa phong ấn. Đồng Nha đạo hữu sẽ dẫn người đến từ giới diện Thiên Nha vào sâu bên trong, sau đó thử tìm cách liên hệ với những đạo hữu đang bị nhốt. Hai vị đạo hữu

đến từ giới diện Hắc Dạ đi vào nơi sâu nhất chỗ con hung trùng đang ngủ say. Hai vị hãy giám sát mọi hoạt động của nó nhưng chớ nên đánh thức nó dậy. Với những bí thuật ẩn nấp của người đến từ giới diện Hắc Dạ thì hẳn là việc này không quá khó đối với hai vị. Còn những đạo hữu khác hãy chia làm mấy tổ rồi đi đến các nơi trong tòa cung điện ngầm để tu bổ những vị trí mất trật. Mọi người nhớ phải cẩn thận, trong khu vực này không khéo sẽ có những con cháu của Minh Trùng Mẫu đang đợi sẵn. Nếu không chỉ với một mình nó thì sao có thể không chế được phong ấn, kể cả có là một bộ phận rất nhỏ đi nữa. Mà bây giờ con cháu của Minh Trùng Mẫu chắc chắn sẽ hơn hẳn những con trùng ở bên ngoài, ngay kể cả những người có tu vi Đại Thừa như chúng ta gặp phải chúng vẫn rất nguy hiểm." Bảo Hoa nhìn tình hình xung quanh vài lần, sau đó mới nghiêm nghị phân chia nhiệm vụ thật rõ ràng cụ thể.

"Ha ha, không thành vấn đề."

"Vậy ta đi trước đây!"

"Bảo Hoa đạo hữu nhớ cẩn thận!"

Các tu sỹ Đại Thừa khác không ai tỏ ý kiến phản đối. Tất cả đều tự chia thành từng tổ rồi điềm tĩnh rời đi.

Bóng dáng của Hàn Lập, Giải Đạo Nhân và hai tu sỹ khác biến mất ở cuối một con đường nhỏ ven quảng trường.

Hai gã Đại Thừa Kỳ kia, một trong đó là Tà Liên và một là người được màn khí màu xanh che kín toàn thân đến từ giới diện khác tên gọi là "*Lục Thạch*".

Bốn người bọn họ cùng nhau lãnh nhiệm vụ đến tu bổ một mất trật trong cung điện ngầm.

Tà Liên mỉm cười đi trước tiên, trong tay nàng vân vê một cái thẻ ngọc.

Hàn Lập cùng Giải Đạo Nhân đi ở giữa, Lục Thạch lẳng lặng theo sát ở phía sau.

Bốn người bọn họ không nói gì, cứ lặng lẽ lướt nhẹ nhàng cách mặt đất mấy trượng.

Vẻ mặt của Hàn Lập luôn bình tĩnh, nhưng đôi mắt vẫn liên tục quan sát thật kỹ hai bên đường.

Con đường nhỏ dẫn bọn họ đi qua một rừng mộ trong quần thể cung điện. Những ngôi mộ được xây theo kiểu bốn cạnh thật cao, cứ một cái lại nối tiếp một cái, phóng hết cả tầm mắt cũng khó mà nhìn thấy điểm cuối của khu rừng mộ này.

Kiến trúc của năm mộ mang phong cách rất cổ xưa, bề mặt ngoài của nó được khắc lên những chữ viết từ thời thượng cổ làm người ta không khỏi trĩu dậy một nỗi tang thương trong lòng. Xem ra rừng bia mộ đã tồn tại ở đây vô số năm tháng rồi.

Rừng mộ rộng lớn lạ thường, nhóm của Hàn Lập cứ bay mãi đến cả tuần trà nhưng vẫn chưa thấy điểm ra.

Bỗng Hàn Lập nhíu mày, thân hình chợt dừng lại một chập.

"Sao vậy, Hàn đạo hữu phát hiện thấy điều gì sao?" Tà Liên thấy vẻ khác thường của Hàn Lập nên vội hỏi.

Tu sỹ tên là Lục Thạch cũng bay chậm lại rồi nhìn Hàn Lập với ánh mắt tò mò.

"Hình như bên kia có gì đó khá thú vị, các đạo hữu có muốn qua đó xem một lát không?" Ánh mắt của Hàn Lập nhìn về một chỗ sâu tít trong rừng mộ rồi bất chợt mỉm cười hỏi.

"Thần niệm của đạo hữu có thể quan sát được nơi xa như vậy sao?" Thần niệm của Tà Liên lập tức quét về hướng mà Hàn Lập nói nhưng không phát hiện ra điều gì, sắc mặt nàng khẽ đổi.

"Nếu Hàn Đạo hữu đã nói vậy, hay là chúng ta cùng nhau qua đó xem thử thế nào." Lục Thạch quét thần niệm về phía đó nhưng cũng không thấy gì, hẩn thâm rừng mình rồi nói.

Nếu nói đến những thần thông khác thì chưa biết, nhưng về thần niệm của Hàn Lập thì Tà Liên và hẩn tuyệt đối không thể sánh bằng.

Hàn Lập nghe vậy liền khẽ mỉm cười, thân hình hơi động bắt đầu bay về phía bên kia khu rừng mộ.

Giải Đạo Nhân vẫn giữ vẻ mặt thờ ơ dẫn bay sát hẩn.

Tà Liên và Lục Thạch liếc nhìn lẫn nhau, cả hai đều mang theo một chút rụt rè bay theo.

Chương 2226: Đánh chết hung trùng

Vừa rời khỏi con đường lát gạch được vài chục trượng, lập tức sắc mặt Tà Liên và lão tổ Lục Thạch khê động, cả hai như đã phát hiện ra điều gì.

Bốn người nhanh chóng bay qua từng ngọn thạch tháp, sau khi vượt qua thêm hơn hai trăm trượng nữa thì tới một mảng trống trải. Một cái hố sâu đường kính khoảng tám trượng hiện ra rõ ràng ngay trước mặt.

Xung quanh hố to là bảy tám tòa thạch tháp đổ trái ngã phải, mỗi thạch tháp đều bị gãy đôi chỉ còn lại một nửa. Trên mặt đất gần đó có vô số vết đao, vết kiếm giăng khắp nơi, dường như trước đó không lâu nơi này vừa mới trải qua một trận chiến đấu kịch liệt.

Ở bên trong hố sâu là một cái xác côn trùng bị cháy đen. Dựa vào hình dạng và độ lớn của cái xác này có thể thấy nó chỉ còn lại có non nửa phần hài cốt mà thôi.

Mặc dù cái xác côn trùng này không được đầy đủ bốn chân, nhưng bộ dáng dữ tợn vẫn còn hiển hiện, khiến ngay cả Tà Liên và lão tổ Lục Thạch cũng phải cảm thấy lạnh người.

Xác con trùng này khá giống với những con Minh Trùng bình thường khác, ngoài cơ thể cũng được bao trùm bởi một tầng giáp bóng loáng. Nhưng có điểm khác biệt là ngay phía trên cái cổ nhỏ dài của nó lại là một cái đầu có vẻ mặt của một gã đàn ông cực kỳ xấu xí. Mặc dù cái xác chỉ còn

lại hơn một nửa, nhưng diện mạo vẫn còn đầy đủ, hơn nữa trên đầu nó còn mọc một mớ tóc bù xù có màu xanh, nhìn như một đám cỏ dại.

Nửa cái xác côn trùng này nằm sấp trên mặt đất, không nhúc nhích, khắp nơi không thấy có vết máu nào văng ra, rõ ràng con Minh Trùng này sớm đã chết ở chỗ này từ rất lâu rồi.

"Đây mới chính thức là con cháu do Minh Trùng Mẫu sinh ra, nhìn nó quả thật có cảm giác khôn được thoải mái!" Tà Liên nhìn cái xác kia, sắc mặt nàng hơi trở nên trắng bệch nói.

"Hừ, không phải giả chứ? Ta cũng không nghĩ tới đám Minh Trùng chính thức này sẽ có hình dạng như thế. Bởi vậy cũng có thể đoán được, nếu thực sự gặp phải Minh Trùng Mẫu kia chắc chắn sẽ càng cảm thấy buồn nôn hơn rất nhiều. Hàn đạo hữu có cảm thấy như vậy không?" Lão tổ Lục Thạch hừ lạnh một tiếng, quay đầu về phía Hàn Lập hỏi một câu.

"Có lẽ là vậy. Nhưng trước khi thấy tận mắt nhìn thấy Minh Trùng Mẫu kia thì Hàn mỗ cũng không thể đưa ra phán đoán gì được." Hàn Lập cười nhạt, tay áo bỗng nhiên hướng về phía hồ to run lên.

Một tiếng *"Oanh"* vang lên, lập tức một cỗ lực đẩy vô hình đem cái xác côn trùng đang nằm sấp kia lật ngửa lên, phần bụng bên dưới của con Minh Trùng này liền lộ ra.

Trong lòng Tà Liên khẽ động, lập tức tập trung nhìn về phía cái xác, khuôn mặt xinh đẹp lại càng lộ vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy ở phần bụng của cái xác côn trùng có mười mấy cái chân không còn toàn vẹn, trong đó một số cái dường như khá bén nhọn. Cả chân mọc đầy lông cứng màu đen, so với mấy con Minh Trùng bình thường khác hoàn toàn giống nhau.

Điểm khác lạ chính là phần còn lại của mấy cái chân này lại có da thịt trắng nõn, cùng với tay chân của người bình thường tương tự. Nhưng phần ngọn của mấy cái chân này cũng không có hình dạng năm ngón tay, mà thay vào đó, nó được chia thành ba ngón, trong đó một ngón to, hai ngón còn lại nhỏ hơn.

Lão tổ Lục Thạch nhìn thấy tất cả những thứ này, sau khi khuôn mặt co quắp mấy lần, liền nhấc tay.

Một âm thanh vang lên!

Một quả cầu lửa màu lam xuất hiện trong lòng bàn tay Lục Thạch, năm ngón tay hắn khẽ co lại, lập tức một chùm ánh lửa bay về phía xác côn trùng.

Bên ngoài quả cầu lửa không tỏa ra bất kỳ hơi nóng nào, nhưng khoảng không gần đó lại bị vẩn vèo mờ mờ, rõ ràng quả cầu lửa màu lam này có uy lực rất lớn, không phải mấy loại lửa bình thường có thể so sánh.

Những âm thanh "Xèo xèo" vang lên. Quả cầu lửa vừa tiếp xúc với xác côn trùng, liền lập tức hóa thành một ngọn lửa âm âm bốc cháy.

Một lát sau, lão tổ Lục Thạch tay bấm niệm pháp quyết một lần nữa, hướng xác côn trùng kia chộp tới.

Lại một âm thanh vang lên, ngọn lửa màu lam trong nháy mắt biến mất, xác con Minh Trùng một lần nữa lộ ra.

Lần này, cái xác của con Minh Trùng kia so với lúc trước chỉ là cháy đen hơn một chút, ngoài ra không thấy có biến đổi gì lớn, cũng không thấy có dấu hiệu bị tan ra chút nào.

Trong lòng lão tổ Lục Thạch run lên, sắc mặt trở nên âm trầm.

Khuôn mặt Tà Liên càng trở nên khó coi hơn.

Giải Đạo Nhân ngoại trừ lúc đầu ánh mắt khẽ chớp chớp mấy cái, sau đó vẻ mặt vẫn đờ đẫn như cũ.

"Có chút ý tứ, để cho Hàn mỗ thử một lần xem sao!" Hàn Lập khẽ nở nụ cười.

Vừa dứt lời, cánh tay nhấc lên, từ ba ngón tay truyền ra những âm thanh tiếng kim loại va chạm.

Tiếng xé gió vang lên!

Ba đạo kiếm quang màu xanh lần lượt theo đường thẳng từ chỗ đầu ngón tay bắn ra, chém lên xác Minh Trùng.

"Phanh" "Phanh" "Phanh" ba âm thanh tương tự truyền ra, ba đạo kiếm quang chém lên cái xác lại cho ba kết quả hoàn toàn khác nhau.

Đạo kiếm quang thứ nhất chém ra, lập tức trên cơ thể Minh Trùng kia chọt bắn ra tia lửa.

Đạo thứ hai thì đem xác trùng cắt ra một đoạn.

Đạo kiếm quang thứ ba sau khi nhoáng lên rồi biến mất, đem xác con Minh Trùng này nhẹ nhàng chia hai nửa.

Nhìn thấy tình trạng như vậy, trong mắt Tà Liên và Lục Thạch cũng không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Còn Hàn Lập thì vân vân cảm, cũng lộ vẻ mặt đăm chiêu như đang suy nghĩ gì đó.

Tà Liên suy nghĩ một lúc. Sau đó, nàng trực tiếp mở miệng hỏi một cách dứt khoát:

"Hàn huynh, uy lực của ba đạo kiếm quang vừa rồi không giống nhau phải không, nếu không vì sao lại có kết quả như vậy?"

"Uy lực của bọn chúng đúng là không giống nhau! Đạo kiếm quang đầu tiên chẳng qua là ẩn chứa một nửa pháp lực của ta. Đạo thứ hai thì ẩn chứa toàn bộ pháp lực. Về phần đạo kiếm quang thứ ba thì tại hạ đem một thanh phi kiếm có tinh thần tương liên với ta trực tiếp sáp nhập vào trong kiếm quang, nên mới tạo thành một kiếm có hiệu quả như vậy." Hàn Lập nhàn nhạt trả lời, dường như hắn không có ý giấu diếm điều gì.

Tà Liên và Lục Thạch tự nhiên sẽ không thể biết được, Hàn Lập ngoại trừ thêm vào đạo kiếm quang thứ ba một thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm đúng như lời hắn nói, thì hai đạo kiếm quang lúc đầu rót vào mấy phần pháp lực mà hắn nói cũng chỉ là so với pháp lực của tu sĩ Đại Thừa bình thường mà thôi.

Với chân nguyên của bản thân hắn đã vượt xa những tu sĩ Đại Thừa bình thường mà nói, đạo kiếm quang thứ nhất khi này chẳng qua rót vào hai thành pháp lực, còn đạo thứ hai cũng chỉ là bốn năm thành pháp lực mà thôi.

Nhưng chỉ cần như thế thì sự mạnh mẽ của cái xác côn trùng này cũng làm cho trong lòng Tà Liên và lão tổ Lục Thạch hoảng sợ.

"Xác Minh Trùng này chẳng những không sợ ngọn lửa của Lục Thạch đạo hữu, thậm chí ngay cả kiếm quang của Hàn đạo hữu cũng chỉ có thể triệt tiêu hơn phân nửa. Xem ra loại con cháu trực hệ của Minh Trùng Mẫu so với những suy đoán ban đầu còn đáng sợ hơn mấy phần. Vạn nhất về sau thật sự gặp phải bọn chúng, ba vị đạo hữu liệu có kế sách nào tốt để đối

phó với chúng không?" Khuôn mặt xinh đẹp của Tà Liên âm tình bất định, sau một lúc biến đổi, mới kiêng kỵ hỏi một câu.

"Có gì đáng sợ đâu. Đám Minh Trùng này cũng không phải là không cách nào giết hết, nếu thật sự gặp phải bọn chúng, chúng ta thì triển thân thông là được. Lão phu cũng không tin, chúng ta bốn người đồng loạt ra tay mà không thể đối phó được một con sâu." Lão tổ Lục Thạch bỗng nhiên cười lạnh trả lời.

"Nếu chỉ là một hai con, tất nhiên chúng ta không cần quan tâm. Nhưng nếu đụng phải bảy tám con, mười mấy con, thậm chí nhiều hơn nữa thì Lục Thạch đạo hữu còn có thể tự tin như vậy không!" Tà Liên thở dài nói.

"Mười mấy con? Điều này tuyệt đối không thể xảy ra!" Lão tổ Lục Thạch nguyên vốn giả bộ khinh thường, lập tức vẻ mặt ngưng trọng hơn mấy phần.

"Ha ha, gặp phải nhiều Minh Trùng loại này như vậy đúng là khả năng không cao. Vì nếu Minh Trùng Mẫu kia thật sự có năng lực sinh sản ra đám con cháu mạnh mẽ như vậy, chỉ sợ nó đã sớm thoát ra khỏi phong ấn thượng cổ rồi, làm sao lại bị trấn áp ở nơi này nhiều năm như vậy." Sau khi Hàn Lập trầm ngâm một lúc, lắc đầu nói.

"Hy vọng có thể giống như hai vị đạo hữu suy đoán. Nếu không, gặp phải mấy con Minh Trùng hung hãn này đúng là phiền phức lớn. Nhìn tình hình nơi đây, con Minh Trùng này hẳn là bị những đạo hữu đã tiến vào lúc trước đánh gục, nhưng chẳng biết tại sao bọn họ lại lập tức rời đi. Mà dường như là bọn họ rời đi vô cùng vội vàng, không biết lúc trước có phải bọn họ đã gặp phải lượng lớn loại Minh Trùng hung hãn này hay không nữa." Tà Liên nghe vậy, chỉ có thể cười gượng gật đầu.

"Bất kể là như thế nào, chúng ta đã đến nơi này, tất nhiên không thể lâm trận thoái lui. Chúng ta ở chỗ này cũng đã chậm trễ không ít thời gian, tốt nhất là hãy tiếp tục lên đường thôi. Đừng để vì chúng ta mà làm lỡ việc lớn của Bảo Hoa đạo hữu thì khi đó mới thật sự là hỏng bét." Sau khi Hàn Lập bình tĩnh nói mấy câu, liền xoay người hướng về phía lúc đầu bay đi.

Sau khi xác định được loại Minh Trùng hung hãn này đối với bọn họ không tạo được uy hiếp gì lớn, hẳn tự nhiên sẽ không phí tâm để ý thêm nữa.

Giải Đạo Nhân không nói một lời theo sát hẳn bay đi.

Tà Liên và Lục Thạch thấy Hàn Lập dứt khoát bỏ đi như vậy, cũng không khỏi có chút bất ngờ.

Nhưng sau khi bọn hắn nhìn nhau, lại cảm thấy Hàn Lập nói cũng có lý, lập tức cả hai không tiếp tục suy nghĩ nữa mà bay theo hắn.

Trong bốn gã Đại Thừa ở đây, Giải Đạo Nhân hoàn toàn nghe theo lệnh của Hàn Lập. Cộng thêm vừa rồi Hàn Lập cho thấy thần thức của hắn mạnh mẽ vượt xa những người khác, cho nên Tà Liên và Lục Thạch ngay cả trong lòng có những ý nghĩ khác thì ngoài mặt cũng sẽ không tỏ vẻ gì, chỉ có thể vì an toàn mà đi theo Hàn Lập thôi.

Không bao lâu sau, bốn người liền quay trở về con đường nhỏ lúc đầu, rồi dọc theo tuyến đường đã được đánh dấu trên bản đồ, tiếp tục tiến về phía trước.

Lúc này đây, đám người Hàn Lập liên tục xuyên qua mấy khu vực trong cung điện ngầm, nhưng cũng không có chuyện gì xảy ra, lại càng không thấy bất kỳ bóng dáng nào của những con Minh Trùng hung hãn kia.

Điều này khiến cho trong lòng Tà Liên và Lục Thạch cảm thấy yêm tâm hơn.

Mặc dù bọn họ cũng là những tu sĩ Đại Thừa, nhưng tuyệt không muốn gặp phải mấy con Minh Trùng hung hãn giống với con bọn họ đã thấy lúc trước.

Giờ phút này, bốn người đã tiến vào trong một vườn hoa rộng lớn phi thường, hai bên toàn là những cây cỏ thấp bé lập lòe phát ra ánh sáng màu bạc. Trên đó là những đóa hoa màu bạc to cỡ bàn tay, lông mềm như nhung, điểm lệ dị thường, nhưng ngay cả chút mùi thơm cũng không có.

Ngay từ đầu, lão tổ Lục Thạch đối với mấy cây hoa màu bạc này đã khá cảnh giác. Nhưng đến khi Tà Liên hỏi hột nói cho hắn biết, hoa này là một loại thực vật phổ biến nhất ở Ma giới, ngoại trừ dùng để luyện chế đan dược cấp thấp ra thì cũng không có tác dụng gì, thì vị tu sĩ Đại Thừa đến từ giới điện khác này mới cảm thấy yêm tâm.

"Hàn huynh, theo như những điểm được đánh dấu trên bản đồ, phía trước chúng ta chính là mắt trận cấm chế của cung điện ngầm. Chúng ta chỉ cần chữa trị nó một lần nữa thì xem như nhiệm vụ của chuyến đi này đã hoàn thành." Ngay khi ba người ra khỏi vườn hoa lập tức nhìn thấy ở phía đằng xa dường như thấp thoáng một tòa cung điện màu xám trắng, lúc này Tà Liên khẽ cười, nói.

"Ừm. Quả thật không còn xa. Xem ra chúng ta đi chuyến này khá thuận lợi, không biết những đạo hữu khác có được như chúng ta hay không?" Hàn Lập gật đầu, trên mặt không lộ vẻ gì trả lời.

Chẳng biết tại sao, kể từ sau khi hắn đến vườn hoa này, mặc dù không phát hiện chỗ nào khác thường, nhưng hắn lại luôn có cảm giác quỷ dị như thể hắn đang bị thứ gì đó nhìn chằm chằm.

Mà với thần thức mạnh mẽ của hắn hiện tại, lại vẫn không phát hiện bóng dáng đối phương, đây dường như là chuyện không thể xảy ra.

Điều này nói rõ hoặc là đối phương thực sự có thần thông nghịch thiên có thể tránh thoát thần niệm của hắn, hoặc là chính hắn vì bị ảnh hưởng bởi lực lượng cấm chế trong cung điện ngầm nên tự mình sinh ra ảo giác mà thôi.

Chẳng qua với tính cẩn thận Hàn Lập từ xưa tới nay, giờ phút này tự nhiên hắn sẽ càng cẩn thận hơn so với bình thường. Nhưng ngay khi hắn vừa ra khỏi cửa vườn hoa kia, loại cảm giác quỷ dị này liền biến mất không còn thấy tăm hơi, dường như từ đầu đến giờ không hề xảy ra chuyện gì.

Điều này làm cho Hàn Lập khó hiểu, thực làm cho đầu óc hắn có chút lẫn lộn.

Cùng lúc đó, trong một hang động tăm tối sâu bên dưới cung điện ngầm, một bóng người lúc ẩn lúc hiện bỗng nhiên phát ra tiếng cười âm hiểm trầm thấp:

"Luyện Thần Thuật. Lại còn tu luyện đến tầng thứ hai. Luyện Thần Thuật. Dưới hạ giới không ngờ lại có người tu luyện bí thuật này! Ha ha, trời không tuyệt ta. Không uổng công lão phu đau khổ chống đỡ nhiều năm như vậy ở chỗ này..."

Tiếng cười kia lúc đầu không lớn, cũng có chút mơ hồ, không rõ, nhưng về sau lại dần dần rõ ràng rồi càng thêm điên cuồng, làm cho người nghe cảm thấy không lạnh mà run!

Chương 2227: Rừng đá trong lòng đất

Tất nhiên là Hàn Lập không thể nào biết được chuyện gì đã xảy ra ở nơi sâu tít trong cung điện ngầm, tuy vậy một cảm giác hơi khác lạ bỗng hiện lên, trong lòng hắn chợt thấy hơi lo lắng mông lung.

Bốn người bọn họ ra khỏi khu vườn, đi tới khoảng rộng thoạt giống như một cái quảng trường nhỏ.

Phía đối diện quảng trường là một cung điện sừng sững. Thoạt nhìn nó hơi vắng vẻ, đến cả một tiếng động cũng không có.

"Lạ thật, thần niệm của ta không thể nào xâm nhập vào sâu được, chẳng nhẽ đến nơi này rồi mà vẫn còn chịu ảnh hưởng của cấm chế sao?" Lục Thạch tỏ vẻ lo lắng.

"Không phải tác dụng của cấm chế, mà cung điện này được xây dựng thành từ một loại tài liệu đặc biệt ở Thánh giới chúng ta. Nó có tên là Minh Hà Sa, nó vốn dùng để ngăn cách thần niệm cực kỳ hữu hiệu. Lục đạo hữu cố gắng hết sức nhưng không thể dò xét bên trong cũng là điều dễ hiểu." Hai mắt của Tà Liên quan sát cung điện thật kỹ rồi cười khẽ đáp lời.

"Nhưng mà, hình như ở nơi này còn có khí tức của Minh Trùng!"

Lão tổ Lục Thạch không cảm thấy an tâm hơn khi nghe câu trả lời từ phía Tà Liên, mà ngược lại cái mũi của hắn hơi nhăn, sắc mặt chợt đổi rồi thốt

lên. Cùng lúc đó cánh tay của hắn đã chụp đến, một lưỡi đao ngắn được khí xanh bao phủ lượn lờ xung quanh bất ngờ hiện lên không một tiếng động.

"Khí tức của Minh Trùng! Lục Thạch đạo hữu không nói sai chứ?" Tà liên nghe vậy liền kinh ngạc. Nàng nói vậy nhưng vẫn múa bàn tay ra khoảng không trước mặt, lập tức ba cái vòng tay chợt lóe lên.

"Hừ, lão phu tu luyện Bách Sinh Vô Vọng Đại Pháp, chỉ cần cảnh giác thì cho dù có người ẩn nấp ở ngoài mười dặm nhưng ta vẫn có thể phát hiện ra rõ mồn một. Chuyện còn con trước mặt này có đáng là gì!" Lão tổ Lục Thạch hừ nhẹ, nói với vẻ quả quyết.

Hàn Lập nghe thế liền nhú mày, hắn nhìn cung điện phía trước, sau đó lòng hai bàn tay chà mạnh với nhau.

"Oành", hai tiếng sét đình tai vang lên, một đôi vệt chớp màu vàng bắn ra, sau khi nhoáng lên, liền biến thành cặp rắn vàng mỗi con dài hơn mười trượng lao thẳng đến chiếc cổng lớn của cung điện.

Âm thanh sấm giạt đi từng liên miên bên trong, đứng ngoài có thể thấy lờ mờ vô số tia chớp đang oanh tạc ở trong đó.

"Ích Tà Thần Lô!" Tà Liên vừa thấy hình dạng của tia chớp kinh người, sắc mặt liền tái đi.

Tuy Ích Tà Thần Lô không có tác dụng khắc chế bao nhiêu với tu sỹ cấp bậc Thánh Tổ như nàng. Nhưng nếu do tu sỹ có cảnh giới cao như Hàn Lập thì triển thì tất nhiên sẽ rất nguy hiểm.

Mà đúng lúc này, trong điện phủ bỗng vang lên vài tiếng vèo vèo xen vào những tràng sấm nổ liên miên. Tiếp đó lại là vài tiếng *"phốc, phốc,..."* năm cái bóng đen chợt bắn ra nhanh như điện xẹt, chớp động mấy lần rồi

xếp thành một hàng ngay trên quảng trường, vừa vặn đối diện với Hàn Lập và những người bên cạnh.

"Đùng thật là những con hung trung đó!" Lục Thạch đợi đến khi nhìn thấy thật rõ ràng những bóng đen mới xuất hiện, sắc mặt trở nên lạnh như băng nói.

Thì ra năm cái bóng đen chính là năm con trùng đầu đàn rất to, mỗi con đều lớn đến gần ba bốn trượng, trên cái cổ nhỏ dài của chúng còn có thêm khuôn mặt giống như một người đàn ông xấu xí.

Đặc biệt là mỗi chân trước của chúng đều cầm theo một món vũ khí thô kệch giống như một cây côn.

Càng đáng chú ý hơn là con trùng mặt người to lớn nhất đứng ở trung tâm. Quanh thân nó là một lớp giáp xác màu lam nhạt, bốn chân có màu ngăm đen, so với những cái xác côn trùng mà nhóm của Hàn Lập đã gặp rất giống với nhau.

Con trùng đầu đàn màu lam vừa nhìn thấy bốn người Hàn Lập đã tỏ vẻ dữ tợn, miệng phát ra âm thanh của con người khá khó nghe.

"Quác quác,. tốt quá. đúng là loài khác rồi. lại sắp được ăn máu thịt của loài khác. quác quác..."

"Đúng thế. mùi vị thơm ngon béo ngậy của máu thịt. ta đã nếm thử. nhưng đã là không biết bao lâu rồi. quác..."

Những con trùng có bộ mặt giống người tỏ vẻ tham lam.

Tất nhiên là Hàn Lập và những người khác đã trông thấy rõ ràng khuôn mặt của mấy con trùng này.

Tà Liên nghe được vậy sắc mặt liền trầm lại, một tay của nàng diễm về khoảng không phía trước, ba cái vòng tay màu bạc liền tỏa sáng chói mắt, phát ra những tiếng kêu ông ông.

Hàn Lập nhìn năm con trùng, rồi mỉm cười nói với Lục Thạch và Tà Liên:

"Sớm vậy mà đã gặp phải năm con cùng một lúc, nếu nói tốt cũng chẳng tốt đẹp gì, mà bảo là xấu cũng không quá xấu. Ta với Giải huynh sẽ đối phó với ba con, số còn lại giao cho hai đạo hữu chắc là không có vấn đề chứ?"

"Đương nhiên là không thành vấn đề! Giải huynh cùng Hàn đạo hữu đều không phải là dạng tu sỹ Đại Thừa Kỳ tâm thường, như vậy cứ coi như đây là làm phiền hai huynh đi." Tà Liên cười khanh khách đồng ý.

Lục Thạch lại càng không có ý kiến phản đối. Thanh đao nhỏ cầm trong tay khẽ vung lên, một cỗ khí bất chợt ngưng tụ thành giao long, lao thẳng tới một con Nhân Diện Trùng.

Con trùng thấy vậy nhưng không sợ hãi chút nào, nó há to miệng phun ra một làn khí màu xám trắng để đỡ lại.

Tiếng nổ đình tai nhức óc vang lên!

Hai luồng khí chạm vào đã liền quện vào nhau, rồi cả hai cùng lao thẳng tắp lên cao, giống như hai con giao long một xanh một xám đang cuốn chặt rồi liên tục cán xé lẫn nhau vậy.

Ba cái vòng bạc trước mặt Tà Liên chợt lóe lên, sau đó chợt biến mất hút.

Ngay lập tức, không trung trên đỉnh đầu một con trùng lớn hơn dao động, cả ba cái vòng bất ngờ hiện ra rồi mạnh mẽ ập xuống.

Sắc mặt của con Nhân Diện Trùng phía dưới chột hiện nên nét tàn ác. Hai tay của nó đang nắm chặt cặp côn đột nhiên vụt mạnh lên không trung làm không khí xung quanh dao động nổ âm âm. Hai vệt sáng trắng xóa mang theo lực đánh không lồ như sóng thủy triều ập đến ba cái vòng bạc.

Hào quang của ba cái vòng chớp nháy một chặp, chúng lập tức bị chặn lại không thể rơi xuống thêm được.

Con Nhân Diện Trùng màu lam đứng ở giữa cười thành tiếng quàng quạc rất quái dị. Đồng thời chân sau của nó khễ động, hai ngọn côn đen tuyền tùy tiện vung lên, toàn thân hình của nó liền mờ dần đi rồi biến mất hút vào trong không gian quanh đó.

Giải Đạo Nhân thấy vậy hai mắt lóe lên nói cụt ngùn: "*Giao cho ta!*" Những tia chớp sáng màu bạc chột hiện khắp toàn thân, hấn liền biến mất sau một tiếng sét rền vang.

Ngay sau đó, ở một chỗ trong không trung bỗng nổ "*oành*" rền rĩ. Giải Đạo Nhân và con trùng có khuôn mặt người màu lam chột xuất hiện ngay trung tâm của một trận dao động dữ dội đang từ từ hiện lên.

Giải Đạo Nhân chẳng nói chẳng rằng chụp vào không gian phía trước, từng sợi chớp điện màu bạc lượn lờ rồi ngưng tụ lại thành hai lưỡi đao không lồ sáng lóng lánh. Tiếp đó thân hình của hấn lại biến thành không lồ hơn mấy chục trượng. Giải Đạo Nhân bước nhanh tới, rồi mang theo từng trận sấm chớp nổ nhức tai chém thẳng xuống đầu của con trùng.

Con trùng màu lam kêu to, thân hình của nó cũng lớn thêm gấp mấy lần rồi không chút sợ sệt vung côn đỡ lấy lưỡi đao.

Từng trận nổ giống như trời long đất lở vang lên. Một rồi một trùng chẳng ai chịu nhường ai, cả hai múa may vũ khí trong tay như điên mà đấu

với đôi phương.

Giải Đạo Nhân chẳng tỏ ra chút biểu cảm nào nhưng đôi bàn tay huy động cặp đao màu bạc vô cùng khéo léo, giống như hai vòng bánh xe kín mít bao vây địch thủ vào trong vây.

Mà con trùng mang mặt người màu lam cũng cười những tiếng quái dị không ngớt. Cây côn to màu đen trong tay của nó hóa thành một làn khí đen bao kín lấy toàn thân. Trên bộ mặt xấu xí liên tục phô diễn dáng vẻ điên cuồng háo hức.

Trong khoảnh khắc này cả hai không cách nào phân ra cao thấp.

Lúc này Tà Liên đang đứng sau ảo ảnh một đóa hoa màu xanh biếc. Sau khi ảo ảnh nhoáng lên, nó liền hóa thành hàng trăm hàng ngàn lưỡi đao xanh ngắt. Dưới sự điều khiển của Tà Liên, chúng liền hóa thành một biển đao phóng ập đến con trùng phía đối diện.

Mà trong tay của Lục Thạch không biết từ khi nào đã xuất hiện thêm một cái ấn khổng lồ màu vàng rực. Một tay hấn khẽ điểm chỉ, chiếc ấn lập tức hóa thành ngọn núi nhỏ màu vàng, điên cuồng lao thẳng về phía đối thủ của mình.

Dù cho con Nhân Diện Trùng này có thân thể cứng chắc lạ thường đến đâu nhưng khi phải đối mặt với kiểu đòn tấn công kinh người như này, nó chỉ biết tránh né liên tục, không sao dám đón đỡ cái gì.

Hàn Lập vừa thấy hai người này tự động thi triển thần thông cuốn lấy hai con Nhân Diện Trùng, lúc này ánh mắt của hắn mới nhìn về phía hai con trùng còn lại.

Hai con trùng có khuôn mặt như người còn sót lại đang lộ ra sắc mặt do dự, hiển nhiên là chúng chưa dám đi trợ giúp đồng bọn mà còn phải đứng

canh chừng kẻ địch duy nhất còn nhân rồi này.

Hàn Lập không nói gì mà chỉ nhoẻn cười, hai tay của hắn chấp lại bấm niệm thần chú, quanh thân bắt đầu bắn ra vô số ký hiệu màu vàng,

Từng tiếng sấm vang lên, đám ký hiệu màu vàng lập tức hóa thành những vệt sáng hình lưỡi hái, bao phủ kín như bưng lấy thân hình của Hàn Lập.

Nhưng bất ngờ là một pháp quyết trên một tay của hắn chợt đổi, còn tay còn lại chụp nhanh ra phía trước.

Hầu hết những tia điện màu vàng liền tụ tập hết về lòng bàn tay, rồi chỉ chốc lát chúng đã biến thành những quả cầu điện sáng rực rỡ. Từ lòng bàn Tay của Hàn Lập bắt đầu toát ra những âm thanh gầm rú, kéo theo một khí tức cực kỳ đáng sợ.

Hai con trùng mặt người vừa thấy cảnh này liền ý thức được rằng Hàn Lập đang uy hiếp đến tính mạng của mình. Dường như trong cùng một lúc, cả hai con đồng loạt kêu vang, cặp cánh ở sau lưng rung lên, chúng liền hóa thành những vệt hình ảnh đâm thẳng tới phía Hàn Lập.

Trong đó có một con đột nhiên há to miệng phun ra một loại chất dịch cực gì hăng mũi.

Con còn lại thì xoay vòng đôi cánh tay, hai khúc côn gào một tiếng thật chói tai lao trực tiếp về phía Hàn Lập.

Cây gậy còn chưa tới mà từng cơn gió mạnh ập đến rát cả mặt, khiến cho việc hít thở trở nên cực kỳ khó khăn.

Hai hàng lông mày của Hàn Lập nhíu lại, đầu vai nhẹ nhàng lắc khẽ, toàn thân của hắn bỗng như bột biển mà hóa thành một làn sáng nhẹ tan

biến đi.

Cả chất lỏng cũng như hai ngọn gậy đều đâm phải khoảng không.

Nhưng hai con trùng cũng rất thông minh, chúng vừa thấy vậy, lập tức cặp cánh phía sau lưng rung lên, thân hình của cả hai đều nhòe đi rồi biến mất tăm.

Ngay sau đó, không gian ở một nơi bên cạnh quảng trường khẽ dao động, thân hình của cả hai con trùng có mặt như người chợt hiện ra.

Mà chuyện tiếp theo lại càng kì quái hơn.

Vốn là Hàn Lập đã biến khỏi vị trí ban đầu thì giờ đây cũng ngay tại chỗ cũ chợt léo lên nhiều đốm sáng nhỏ, sau khi ngưng tụ, thân hình quen thuộc lại nhẹ nhàng hiện ra một lần nữa.

Hai con trùng to lớn thấy vậy biết là đã bị lừa, chúng liền rống to giận dữ lao về phía Hàn Lập.

Nhưng lúc này Hàn Lập đã vận pháp quyết xong, hắn ném khối cầu điện đang cầm trong tay lên phía bầu trời.

Hào quang vàng rực, khối cầu liền chìm thẳng vào trời cao không thấy đâu nữa. Nhưng sau đó là một tiếng nổ đình tai truyền đến.

Giữa bầu trời trên cao có vô số ký hiệu tràn ra, hóa thành một cột sét màu vàng lao xuống như thác nước, đánh thẳng lên thân mình của một con Nhân Diện Trung.

Đây chính là Tế Lôi Thuật mà Hàn Lập mới hoàn thiện cách đây không lâu!

Con trùng thét lên thảm thiết!

Thậm chí nó còn chưa kịp giãy dụa, trong làn sáng vàng rực đã lập tức hóa thành tro bụi mà biến mất khỏi thế gian.

Tê Lôi Thuật thật sự quá lợi hại, ngay đến cả Nhân Diện trùng cũng không thể đón đỡ được chút nào!

Con trùng còn lại thấy vậy liền rất sợ hãi, nó vừa giận vừa sợ, không đợi cho thân thể mình kịp lao tới mà đã vội thét chói tai tạo thành một cơn sóng âm cuốn tới tấn công Hàn Lập.

Chương 2228: Phượng Linh Bảo Bàn

Mặt Hàn Lập chẳng đổi sắc, hấn nhấc cánh tay lên, bàn tay xòe ra chắn trước người.

Trong chốc lát, nơi đầu các ngón tay đồng thời phát ra một tiếng "*phụt*", từ đó bắn ra năm luồng ánh sáng vàng kim, chúng chớp lóe rồi điên cuồng lớn lên. Sau đó, chúng "*Ầm ầm*" hợp lại làm một với nhau, tạo thành một cơn lốc xoáy màu vàng lớn tầm bánh xe.

Cơn lốc này vừa mới chuyển động thì từ giữa liên phun ra một sức hút vô hình.

Vô số mũi nhọn do sóng âm vô hình trong nháy mắt biến thành đang lao thẳng đến liên bị hút vào một cách nhẹ nhàng.

Nhưng đúng vào lúc này, sâu mặt người liên lóe lên liên tựa như ma quỷ đến gần Hàn Lập, rồi không hề chần chừ vùng mấy cánh tay sắc bén lên. Chúng liên biến thành một mảng bóng đen sắc nhọn đâm thẳng xuống phía Hàn Lập.

Hàn Lập thấy vậy liên nhú hai mắt lại và khẽ quát lên, đồng thời điểm nhẹ lên cơn lốc xoáy trước người.

Cơn lốc lập tức phập phồng lúc to lúc nhỏ, rồi nổ bung ra thành một luồng ánh sáng vàng kim.

Một khắc sau, tiếng "*Véo véo*" vang lên, có vô số sợi tơ màu xanh từ trong ánh sáng vàng kim vọt ra, đâm thẳng về phía sâu mắt người.

Con sâu cực lớn kia thấy vậy thì ánh mắt liền lóe lên, cũng chẳng hề tránh né, ngược lại còn nhân cơ hội này mà thúc dục những mũi nhọn mờ mờ rậm rạp chằng chịt kia.

Cũng chẳng hiểu là loại mũi nhọn màu đen này có uy lực huyền diệu khó tin nào mà chỉ trong khoảnh khắc đã vượt qua khoảng cách mấy chục trượng, tới sát bên Hàn Lập trong gấc tắc.

Con sâu này nổi lên tính hung ác, muốn lưỡng bại câu thương cùng Hàn Lập.

Thế nhưng Hàn Lập là dạng người như thế nào chứ, dù có thoáng giật mình vì tính hung ác của con sâu này nhưng sao hắn có để thế việc đó xảy ra được.

Đồng tử hắn hơi co lại, rồi hắn chợt giơ một tay vạch một cái vào khoảng không trước người.

Sau mấy tiếng "*Bụp bụp*", đã có hơn mười quầng sáng xám xám chắn phía trước người Hàn Lập.

Qua một khắc sau đó, những mũi nhọn màu đen kia đã đâm lên trên những quầng sáng này.

Tiếng "*Xi.bộp*" nổi lên!

Những mũi nhọn này dường như cực kỳ sắc bén nên đã một hơi xuyên thủng qua tất cả quầng sáng mà sức mạnh cũng không hề giảm bớt, tiếp tục đâm lên trên linh quang hộ thể của Hàn Lập.

Một trận âm thanh tựa như tiếng kim loại ma sát vào nhau vang lên.

Bên ngoài người Hàn Lập thoáng htoả ra ánh sáng màu vàng tím, đồng thời bên trong dường như còn có vô số vân trận màu bạc như ẩn như hiện.

Những mũi nhọn màu đen kia vừa tiếp xúc đã bị dồn dập bắn ngược trở lại ảm đạm, không thể phá hỏng được linh quang chút nào.

Linh quang bảo vệ do Phạm Thánh Chân Ma Công và Bách Mạch Luyện Bảo Quyết dung hợp thành được Hàn Lập dốc hết sức thi triển e rằng ngay cả Đại Thừa bình thường trong lúc nhất thời cũng không thể làm gì được.

Huống hồ dù sâu mặt người hung hãn nhưng vẫn còn kém một bậc so với cấp Đại Thừa.

Lúc này, những sợi tơ xanh kia đồng loạt đánh lên sâu mặt người màu đen như vũ bão, rồi nhanh chóng lóe lên xuyên thủng người nó.

Sâu mặt người hét lên một tiếng thảm thiết, trên thân phun ra vô số dòng chất lỏng màu lục.

Nhưng vẻ dữ tợn liền xuất hiện trên mặt con sâu này, sau khi khẽ gằm lên, trên người nó xuất hiện ánh sáng màu xám trắng chợp chờn bất định. Các lỗ nhỏ trên người nó liền khép lại với tốc độ nhanh thấy rõ.

Chỉ trong chớp mắt, con sâu vốn bị thương khắp người đã khôi phục lại như ban đầu.

Hàn Lập thấy vậy thì cất một tiếng cười lạnh lùng, giơ một tay bấm quyết, miệng hô lên một chữ "*Chém*".

Ngay lập tức, các sợi tơ xanh vừa xuyên thủng người con sâu liền đồng loạt đan vào nhau, ngưng tụ lại thành một thanh phi kiếm xanh mênh mang. Sau khi lượn một vòng nhanh như chớp, nó chợt bất ngờ xoay quanh cổ của sâu mặt người.

Cái đầu của con sâu liền lộc cộc rơi xuống. Tiếp đó, ánh kiếm màu xanh lại bùng lên, bao phủ thân thể con sâu vào trong.

Trong ánh kiếm lạnh lẽo, thân thể sâu mặt người liền bị chém nát thành một đám máu thi rơi xuống như mưa, ngay cả nguyên thần trốn trong đó cũng không kịp thoát.

Vậy là hai con sâu to lớn, hung ác đã bị tiêu diệt trong nháy mắt.

Hàn Lập cười nhạt một cái, thu phi kiếm màu xanh về, rồi mới ngoảnh nhìn về chỗ đánh nhau khác.

Kết quả là khi hắn vừa mới đưa ánh mắt sang thì nghe được từ đó vọng lại tiếng hí đầy thê lương.

Thì ra con sâu khổng lồ đánh nhau với Tà Liên kia không hiểu thế nào đã bị ba cái vòng bạc trong chớp mắt chụp lấy, không thể nhúc nhích chút nào.

Sau đó, Tà Liên liền phun ra một đoàn ánh sáng trắng, nó lóe lên chém con sâu kia ra làm hai nửa.

Vị Thánh tổ Tà Liên này không hổ là chị em sinh đôi với Bảo Hoa, một thân thân thông quả nhiên không phải chuyện đùa, Đại Thừa bình thường không thể bằng được.

Ánh mắt Hàn Lập khẽ chớp, chợt nghĩ trong lòng như thế.

Gần như cùng lúc này, trong khoảng không phía bên kia bỗng phát ra tiếng nổ rung trời chuyển đất, cả không gian đều khẽ rung lên.

Hàn Lập và Tà Liên vừa chiến thắng đều rung mình trong lòng nên vội nhìn về nơi phát ra tiếng nổ.

Bọn hắn thấy ở trên mặt sân phía bên kia bỗng xuất hiện thêm một cái hố lớn kinh người.

Con sâu mặt người màu xanh lam kia đang nằm dưới hố, cả người cháy đen, bộ giáp xác màu lam rực rỡ đã vỡ vụn ra từng mảnh, cái đầu to lớn cũng đã bị mất một bên, cả người đầm máu xanh lục, dường như đã trọng thương đến mức không nhúc nhích được nữa.

Giải Đạo Nhân lơ lửng phía trên cái hố kia, trong hai tay đều nắm một thanh đao màu bạc cực lớn.

Hắn lạnh lùng liếc xuống dưới, rồi chẳng chút chần chừ lập tức giơ hai thanh đao bạc vào giữa người, hợp nhất chúng lại.

Một tiếng sét đánh vang lên!

Hai thanh đao không lồ liền biến thành hai vòng cong màu bạc lớn như cái bát, rồi lóe lên hợp lại thành một, biến thành một ngọn thương dài màu bạc.

Giải đạo nhân khẽ nhắc cánh tay lên, hung ác ném ngọn thương từ trên cao xuống.

Ngọn thương màu bạc nhoáng lên một cái đã biến mất giữa tiếng sấm trong không trung.

Một khắc sau, trong hố lớn kia vang lên tiếng nổ, thương bạc đã cắm vào cơ thể con sâu, rồi sau khi khẽ run lên, nó liền nổ tung ra.

Vô số tia điện bạc tầng tầng lớp lớp bung ra, phủ kín lấy cả cái hố.

Dù con sâu khổng lồ màu xanh lam kia khá mạnh mẽ nhưng dưới một đòn phép thuật lôi điện gần hết sức của Giải Đạo Nhân thì cũng chỉ có thể bắt đắc dĩ hí lên vài tiếng rồi biến thành hư vô.

Lúc này, Giải đạo nhân mới nhấc chân một cái, thân hình liền chóp lên, biến mất trong không trung.

Bên cạnh Hàn Lập liền xuất hiện dao động, Giải đạo nhân bình thân hiện ra.

"Giải huynh, thật giỏi. Con sâu mà ngươi đối đầu sợ rằng không kém Đại Thừa bình thường chút nào, vậy mà ngươi chỉ đòn đã tiêu diệt được." Hàn Lập quay đầu sang, cất lời khen ngợi.

"Tuy thực lực của hắn có vẻ không bằng Đại Thừa nhưng nếu Đại Thừa bình thường đụng phải nó thì chỉ sợ cũng rất khó chiếm được phần thắng." Giải đạo nhân chẳng đổi sắc, lạnh lùng nói một câu.

"Hoàn toàn chính xác, tạm thời chưa nói thực lực mạnh yếu thế nào nhưng loại trùng hung ác này luôn ra tay hung hãn, không sợ chết, quả thật Đại Thừa bình thường không thể nào so được." Vẻ tươi cười trên mặt Hàn Lập hơi thu lại, nói một cách khá ngưng trọng.

"Không sai. Lục Thạch đạo hữu phía bên kia rõ ràng chiếm thượng phong nhưng đối mặt với cách đánh lưỡng bại câu thương thì hiện tại cũng chưa thể làm gì được đối phương. Hay là chúng ta đồng loạt ra tay xử lý cho rồi." Sau khi đánh giá Hàn Lập và Giải đạo nhân, lại nhìn về hải cốt ba con sâu do bọn hắn hạ, Tà Liên đột nhiên cười và nói.

Hàn Lập xoay chuyển ánh mắt, phát hiện ra quả thực dường như Lục Thạch ở chiến trận bên kia chưa thể tóm được con sâu cuối cùng được thì liền cười, đang định ngẩng đầu nói gì thì Lục Thạch lão tổ đột ngột hét lên:

"Không cần ba vị đạo hữu nhúng tay, chỉ là một con sâu tép riu, lão tổ ta sao lại không tóm được chứ. Kinh Thiên Thanh Ẩn!"

Lục Thạch lão tổ thấy những người khác đều dễ dàng tiêu diệt được đối thủ, chỉ có chính mình đang còn chiến đấu thì liền cảm thấy hơi mất mặt. Bây giờ, hắn mới rống lên một tiếng rồi vung tay áo lên, từ đó chợt có chín cái ấn ngọc màu xanh giống hệt nhau bay ra. Sau khi quay tít một vòng trong không trung, chúng liền hợp nhất thành một thể với chiếc ấn màu vàng lúc trước để biến thành chiếc ấn màu xanh lớn, bên ngoài có vô số kí hiệu màu vàng lượn lờ bất định, rồi chúi mình rơi xuống con sâu to lớn kia.

Tiếng vu vù vang lên khắp đất trời, sức mạnh pháp tắc thoáng hiện ra trong không gian gần một dặm.

Con sâu mặt người ở bên dưới lập tức cảm thấy cả người như chìm xuống, chẳng thể nào nhúc nhích.

Chiếc ấn lớn màu xanh xoay một cái, mang theo sức mạnh to lớn nện lên trên con sâu, đè cho nó nát như tương.

Lục Thạch lão tổ thấy vậy mới giãn nét mặt ra, khẽ thở dài một cái, rồi giơ một tay hướng về chiếc ấn bấm niệm pháp quyết, thoáng cái đã thu nó vào trong tay áo.

Có điều, vào lúc này khí xanh lục bao phủ người hắn đã bắt giác mỏng hơn hai phần, đồng thời hơi thở cũng yếu hơn một chút.

Hiển nhiên là thần thông vừa rồi có chỗ khác thường, cũng không dễ dàng thi triển ra.

"Đây là Kinh Thiên Thanh Ấn sao, quả thật là dah bất hư truyền. Nghe nói bảo vật này tuy không phải là huyền thiên linh vật nhưng uy lực lại lớn gần bằng uy lực huyền thiên rồi. Đến nay được thấy mới biết lời đồn quả nhiên không giả." Trông thấy cảnh đó, ánh mắt Tà Liên nhấp nhá một trận, rồi khẽ cười và nói.

"Đã để cho ba vị đạo hữu chê cười rồi. Quả thật nếu ta không giỏi tuyệt chiêu ra thì sợ rằng không nhanh chóng tóm được con sâu kia được." Lục Thạch lão tổ cười khỏ, biết mình biết ta vội vàng đáp.

Hiển nhiên tới lúc này, vị Đại Thừa đệ giới này đã hiểu rõ rằng mình là kẻ yếu nhất trong bốn người, vì thế trong lòng không tránh được chút bất an.

"Nếu năm tên này đã được giải quyết thì chắc là bên trong không còn con sâu keo nào khác rồi. Chúng ta đi vào thôi." Hàn Lập nhìn về một tòa cung điện cách đó không xa, như nghĩ tới cái gì mà nói.

"Hàn huynh nói có lý! Giải huynh, Lục Thạch đạo hữu, chúng ta tiến lên xem xét qua chút đi."

Lục Thạch tất nhiên không phản đối.

Vì thế bốn người nhẹ nhàng bay vào phía trong cung điện.

Kết quả là khi mọi người mới bay vào trong cung điện thì Tà Liên và Lục Thạch cùng biến sắc.

Sau cửa điện chính là từng đồng xương trắng, bên cạnh có một số thứ gì đó liên tục nhấp nháy, thì ra là một ít chiến giáp và binh khí không còn nguyên vẹn.

"Tà Liên đạo hữu, những thứ này là..." Lục Thạch lão tổ không nhịn được hỏi một câu.

"Đây hẳn là vệ sĩ canh giữ đại cung lúc ban đầu. Có lẽ sau khi Minh Trùng Mậu vừa xông ra khỏi phong ấn, bọn hắn không kịp chạy ra khỏi đại cung nên thành đồ ăn cho con sâu hung tợn này." Tà Liên khẽ than một tiếng, sau khi nói hai câu thì phát tay lên. Lập tức có một quả cầu lửa đỏ thẫm bay vọt ra, sau khi bập bùng lên ánh lửa liền biến tất cả hài cốt thành tro bụi

Chương 2229: Thổ Hoàng Đình

Hàn Lập vẫn lặng im đứng bên những mảnh giáp và binh khí nứt vỡ còn sót lại, hai mắt của hắn quan sát rất chăm chú rồi bỗng nhướn mày, bàn tay chụp tới.

"Véo!" Một miếng vỡ sáng lấp lánh trông như lưỡi kiếm gãy bay vào trong tay hắn.

Hàn Lập xem xét thật kỹ vật trên tay. Chỉ thấy trên bề mặt mảnh vỡ tưởng như vô cùng cứng rắn có thêm một dấu bàn tay rất tinh tế in vào thật sâu, giống như nó được người ta tỉ mỉ khảm lên vậy.

Hàn Lập hơi trầm ngâm, bắt đầu siết chặt các ngón tay lên mảnh vỡ. Lập tức các ngón tay của hắn tỏa ra ánh vàng rực rỡ, rồi bắt đầu để dấu ấn lên mảnh kiếm gãy.

Kết quả là hình ảnh của một bàn tay mới khá giống với cái vốn đã in lên bề mặt mảnh vỡ cực kỳ cứng rắn mà hắn đang cầm.

"Sao vậy? Hàn đạo hữu phát hiện ra điều gì sao?" Tà liên thấy hành động của Hàn Lập liền cảm thấy hứng thú.

"Người tự xem thì biết!" Hàn Lập lạnh nhạt đáp lời, vứt mảnh kiếm vỡ qua.

Tà Liên khẽ cười, bàn tay hơi nhấc lên đón lấy vật ấy rồi nhìn thoáng qua. Cuối cùng nàng thất thố hô lên:

"Thái Ất Bạch Kim! Thật không ngờ món binh khí này lại được luyện chế từ nó!"

"Thái Ất Bạch Kim! Vật này có danh tiếng cực lớn ở các giới diện. Trên thế gian này không hẳn là không có những tài liệu cứng rắn hơn nó, nhưng tuyệt đối không có được mấy thứ! Dựa vào thanh binh khí nằm lại nơi này thì có thể thấy trước đây nó đã được làm thành từ một khối rất lớn, xem ra chủ nhân của nó có cơ duyên không nhỏ chút nào!" Lục Thạch nghe vậy liền trở nên giật mình.

"Hừ, cơ duyên lớn thì đã sao nào? Không phải cuối cùng cũng trở thành đồ ăn trong miệng côn trùng sao? Có điều để lưu lại dấu vết lên vật này thì chắc chắn người đó có cơ thể rất mạnh mẽ. Chẳng hay khi này Hàn huynh đã sử dụng mấy phần sức mạnh thực sự?" Tà liên tặc lưỡi chặc chặc, tiếp đó ngón tay nàng tỏa ra ánh sáng trắng ngát rồi cũng khắc vài dấu lên mảnh vỡ, cuối cùng lại lắc đầu hỏi Hàn Lập.

Còn Lục Thách thấy vậy lại cảm thấy kinh hoàng, sau đó chỉ còn biết cười khổ mà thôi.

Đương nhiên là tại hạ đã dùng không ít sức lực, nếu không thì sao có thể lưu lại dấu vết sâu đến như vậy? Nhưng mà hai đạo hữu có nghĩ tới con côn trùng đã bóp nát cả thanh binh khí được đúc luyện từ Thái Ất Bạch Kim này có thân thể cứng chắc đến mức nào không? Dù sao thì những con trùng mặt người mà chúng ta vừa gặp tuyệt đối không thể làm được việc này." *Sắc mặt của Hàn Lập dần trở nên nghiêm trọng.*

"Những con trùng vừa này còn không bằng chúng ta thì sao có thể làm được việc này. Chẳng lẽ là Minh Trùng Mẫu tự động ra tay?" *Sắc mặt của lão tổ Lục Thạch trở nên trắng bệch.*

"Chắc chắn không phải. Với thần thông cao lớn vô cùng của Minh Trùng Mẫu thì có sao phải tự mình ra tay với mấy tên bảo vệ cửa khu cung điện ngầm." *Tà Liên lập tức bác bỏ ý kiến này.*

"Nếu vậy trong cung điện ngầm này ngoài những con trùng mặt người mới gặp thì còn có thêm một loại côn trùng khác còn lợi hại hơn!" *Hàn Lập thì thào.*

"Chỉ e đúng là như vậy." *Tà Liên cảm thấy hơi bất đắc dĩ.*

"Hai đạo hữu chớ quá lo lắng. Cho dù có thực là có loại trùng hung ác đến bậc này đi nữa nhưng tin là số lượng của chúng không quá nhiều. Mà lần này đi vào sâu trong cung điện có đến hơn mười vị đạo hữu, như vậy chắc cũng đủ để đối phó với những con trùng này rồi." *Lục Thạch tựa như nghĩ ra điều gì liền khuyên nhủ cả bọn.*

"Cũng đúng, loại côn trùng thứ hai này nhất định là rất thưa thớt. Nếu không thì sao Nguyên Yểm lại có thể truyền tin tức cho Bảo Hoa được. Như vậy có thể thấy loại trùng này chỉ có vài con mà thôi." *Tà Liên trầm ngâm một lúc nhưng vẫn đồng ý với suy nghĩ của Lục Thạch.*

"Nếu số lượng không nhiều thì chúng ta cũng không cần quá sợ hãi. Các đạo hữu, chúng ta hãy vào kiểm tra chỗ cấm chế bị tổn hại đi." *Sắc mặt của Hàn Lập dần nhẹ nhõm đi một phần.*

Tiếp đó hắn cùng Giải Đạo Nhân dẫn đầu đoàn người đi vào sâu bên trong.

Tà Liên và lão tổ Lục Thạch cũng liếc mắt nhìn nhau rồi đi theo.

Một lúc sau, ở một gian phòng lớn trong trung tâm tòa điện. Mấy người nhóm Hàn Lập đang vây quanh lấy một cái trận pháp được bố trí ngay

ngăn giữa căn phòng, cả bọn đang xì xào thương lượng với nhau điều gì đó.

Cái trận pháp to lớn này có vẻ vô cùng phức tạp, bên trong là vô số các nét linh văn được xếp đặt cực kỳ huyền diệu.

Đáng tiếc là cách đây không lâu tòa pháp trận đã bị người ta thay đổi rất nhiều, một phần uy lực của nó cũng bị hủy theo, làm cho nó hoàn toàn không còn giống với lúc trước.

"Tà Liên đạo hữu, người có nắm chắc là sẽ sửa chữa được pháp trận này không?" Lục Thạch cau mày hỏi Tà Liên.

"Trước lúc xuất phát ta đã mang theo bản thiết kế của trận pháp này, nhưng không ngờ là nó lại bị thay đổi lệch đi nhiều đến vậy. Nếu muốn chữa trị lại hết như ban đầu thì ta có thể làm được nhưng phải có đủ thời gian. Mà thời gian Bảo Hao giao cho chúng ta không đủ lâu đến thế. Chính vì vậy mà ta cảm thấy hơi khó giải quyết việc này." Tà Liên cười ngượng ngập đáp lời.

"Nếu như vậy thì thật là phiền phức. Đáng tiếc là ta hiểu biết rất ít về trận pháp, trong lĩnh vực này chỉ sợ là dù muốn nhưng không giúp được gì cho đạo hữu rồi." Lục Thạch thở dài.

"Nếu như có bản thiết kế gốc của trận pháp ở đây chắc ta sẽ giúp được một phần. Dù sau Bảo Hoa đạo hữu chỉ muốn chúng ta đến đây để kích phát được càng nhiều uy lực của cấm chế càng tốt chứ không phải là phục hồi cấm chế lại như lúc đầu. Đưa bản thiết kế để ta xem qua một lát xem có cách nào không cần khôi phục lại như cũ mà vẫn có thể kích phát được uy lực của nó ngay lập tức không." Hàn Lập trầm ngâm cân nhắc một lát rồi chậm rãi nói.

"Thì ra Hàn huynh đã từng nghiên cứu về trận pháp! Nếu làm được theo cách mà đạo hữu nói thì thật là không gì tốt bằng." Tà Liên nghe vậy liền mừng rỡ.

Bàn tay nàng mở ra, ném một miếng ngọc trong suốt qua cho Hàn Lập.

Hàn Lập cầm nó trên tay, thần niệm bắt đầu xem xét vào bên trong. Quả đúng là trong miếng ngọc chứa rất nhiều hình vẽ cực kỳ phức tạp, phải quan sát thật tỉ mỉ mới nhận ra đây đúng là bản thiết kế gốc của pháp trận trước mặt.

Thời gian tiếp theo Hàn Lập và Tà Liên bắt đầu nghiên cứu về phương pháp chữa trị tòa pháp trận. Mà lão tổ Lục Thạch và Giải Đạo Nhân đi ra ngoài gian phòng rồi bắt đầu công tác canh gác.

Dựa vào những hiểu biết về trận pháp của mình, lại có bản vẽ chi tiết ở trước mặt nên chỉ mất ngắn ngủn có nửa ngày là hắn đã suy nghĩ ra một phương pháp chữa trị.

Tà Liên nghe ý kiến của Hàn Lập xong, nàng bắt đầu cẩn thận suy nghĩ, sau khi thấy biện pháp của hắn đưa ra không có trở ngại gì mới liền vui mừng đồng ý.

Nàng lấy ra một ít tài liệu trong vòng trữ vật rồi cũng Hàn Lập bắt đầu tu bổ lại tòa trận pháp trong gian phòng rộng lớn.

Trong toàn bộ quá trình này, hai người đều cẩn thận từng li từng tí một, nhìn bọn họ thật giống như đang cẩn thận dò dẫm từng ngón chân trên mảnh băng mỏng dính vậy.

Dù sao thì chỉ cần một sai lầm rất nhỏ cũng có thể kích động đến toàn bộ tòa cấm chế trong điện ngầm. Như vậy sẽ lập tức đánh thức con Minh Trùng Mẫu kia.

Cuối cùng hai người bọn họ phải cặm cùi suốt một ngày một đêm mới tu bổ hoàn thành tòa cấm chế trong gian phòng.

Tà Liên cẩn thận đánh một đạo pháp quyết vào tòa trận pháp. Lập tức trong gian phòng vang lên từng hồi âm thanh vù vù, một làn sáng trắng nhu hòa tràn ra, kéo theo là từng cỗ dao động cực kì huyền bí lan đến mọi góc ngách căn phòng. Sau cùng tất cả những thứ đó đều chìm mất hút vào khoảng không.

"Tốt rồi, đúng là không có vấn đề gì! Phương pháp của Hàn huynh thực sự đã thành công rồi!" Tà Liên cứ đứng quan sát hết thấy một lúc. Sau khi chắc chắn là không có điều gì khác thường, lúc này vẻ mặt của nàng mới nhẹ nhõm, tươi cười nói với Hàn Lập.

"Một khi đã không có vấn đề gì nữa thì chúng ta chỉ việc đợi Bảo Hoa đạo hữu truyền tin tức tới sau đó kích hoạt cấm chế ở nơi này là xong. Thật không biết các đạo hữu ở nơi khác đã hoàn thành nhiệm vụ chưa nữa!" Hàn Lập cũng quan sát pháp trận đằng trước, vẻ mặt ánh lên một nét mỉm cười.

"Theo kế hoạch mà Bảo Hoa đã định, chậm nhất là nửa ngày nữa sẽ có tin tức được truyền tới. Lúc này tốt nhất là chúng ta hãy nghỉ ngơi dưỡng sức cho thật tốt. Một lúc nữa không biết sẽ phải ác chiến với loại đối thủ nào nữa đây." Tà Liên gật đầu, nhặt lấy một lá bùa truyền tin tức cho Giải Đạo Nhân và Lục Thạch ở bên ngoài, sau đó nàng tự động đi tới ngai xuống ở một góc trong gian phòng.

Hàn Lập cũng không nói gì thêm mà liền ngai nghỉ ngơi ngay tại chỗ.

Một lát sau, hai vệt hào quang như hai luồng cầu vồng một bạc một xanh bất chợt bay vào. Sau khi chớp lên, hai bóng người liền xuất hiện ở hai phía khác nhau trong gian phòng, rồi cùng nhau ngai xuống.

Cả bốn bọn họ đều nhắm mắt dưỡng thần, ngồi im như tượng gỗ.

Thời gian cứ thế trôi qua từng chút một, thoáng chốc đã trôi qua bốn năm canh giờ.

Bất chợt hai mí mắt của Hàn Lập chợt động, hần mở mắt ra.

Không chỉ riêng hần, mà Lục Thạch cùng với Tà Liên cũng bị giật mình mà mở to cặp mắt.

Oành!

Mặt đất run lên không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào, toàn bộ căn phong dao động kịch liệt. Bề mặt tòa trận pháp chót lóe sáng, rồi phun ra một cột sương mù mờ mờ, nhoáng lên rồi biến mất hút vào đỉnh nóc gian phòng.

Mà đúng lúc này tất cả mọi ngóc ngách trong cung điện ngầm bắt đầu dao động. Đồng thời ở một nơi cực kỳ bí mật có từng cột đá bắt đầu đùn đất mọc ra, cột này nối tiếp cột kia, chỉ chít không ngừng. Thoáng chốc nơi đó bỗng hình thành lên một khu rừng bởi toàn những cột đá.

Nếu quan sát từ trên cao xuống bốn phía của khu rừng đá thì đây đúng là hình dạng của một trận pháp quỷ quái nào đó.

Ở trung tâm của trận pháp rõ ràng có tám cột đồng thau khác hần với những trụ đá ở bốn phía.

Trên thân mỗi cây cột đều loang lổ những vết như gỉ ó, mặt ngoài của chúng còn được chạm khắc thêm một vài chữ viết cổ khó hiểu, phía cao cao trên đỉnh lại là một quang sáng hình cầu đang chớp nháy không thôi.

Dưới làn ánh sáng, cả tám cây trụ đồng giống như những ngọn đèn cổ kính đỏ như máu.

Trong tám ngọn đèn cổ này chỉ có một là còn có ngọn lửa mỏng manh màu vàng đang chớp động. Những cây còn lại đã sớm nguội ngắt như băng, không biết là chúng đã tắt từ bao nhiêu năm tháng rồi.

Càng đáng kinh ngạc hơn là ở giữa tám cây cột đồng có một cái đèn dùng để tế lễ đỏ au như máu, cao đến mấy chục trượng. Mặt trên của tế đèn thờ phụng một cái bát, còn mặt ngoài lại có khí đen vờn quanh, làm cho người ta nhìn thấy liền gặp phải một loại cảm giác cực kỳ âm u.

Từ bên trong chiếc bát chột truyền ra từng trận tiếng cười trầm trầm pha lẫn vẻ âm u!

-----000-----

"Sao lại như vậy? Còn chưa đến lúc để chúng ta mở trận pháp mà! Sao cảm chế đã tự động kích phát rồi?" Sắc mặt vốn lạnh lùng của Tà Liên bỗng tái nhợt, nàng thảng thốt thét lên.

Vẻ mặt của lão tổ Lục Thạch cũng trở nên đầy lo lắng.

Còn Hàn Lập cũng hơi nhăn nhó khó coi. Tuy hắn không biết cụ thể là chuyện gì mới phát sinh nhưng chắc chắn việc này có liên quan đến đám người trong kế hoạch của Bảo Hoa.

"Đi thôi! Sự việc đã biến đổi rồi. Chúng ta không cần ở lại chỗ này đợi tin tức nữa. Mau tìm đến hội họp với những nhóm khác đi." Mặc dù sắc mặt của Hàn Lập trở nên xấu hơn trước, nhưng hắn vẫn quyết đoán như thường.

Tiếp đó hắn vẫy tay với Giải Đạo Nhân. Rồi hào quang quanh thân sáng rực, lập tức hóa thành vệt sáng màu xanh bắn vọt đi.

Giải Đạo Nhân chẳng nói chẳng rằng, cũng tỏa hào quang sáng rực rồi
hóa thành một vệt cầu vồng màu bạc bám sát theo.

Chương 2230: Một đòn phối hợp

Sắc mặt của Tà Liên và lão tổ Lục Thạch không khỏi biến đổi.

"Tà Liên đạo hữu, chúng ta nên làm thế sao bây giờ? Có nên đi theo Hàn đạo hữu hay không? " Trên mặt lão tổ Lục Thạch lộ vẻ bất an nói.

"Hàn huynh nói có lý, nếu mọi chuyện đã không như dự tính ban đầu, cho dù chúng ta có ở lại nơi đây thêm nữa cũng không phải là hành động khôn ngoan. Trước mắt, chúng ta hãy đi xem rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra rồi nói sau." Sắc mặt Tà Liên sau khi nhanh chóng biến đổi mấy lần, sau cùng cũng cắn răng nói.

Sau đó tay áo nàng run lên, sau lưng lóe lên hình ảnh một đóa hoa, rồi lập tức biến thành một đạo ảo ảnh bay vụt đi.

Lão tổ Lục Thạch thấy vậy, bất đắc dĩ thở dài, rồi cũng một tay bấm niệm pháp quyết, bên ngoài cơ thể cuộn cuộn tràn ra sương mù màu xanh biếc, sau đó cứ vậy mà bay theo Tà Liên ra ngoài.

Lúc này, Hàn Lập mang theo Giải Đạo Nhân bay dọc theo một đường hầm khá hẹp, nhanh chóng hướng về nơi đang phát ra chấn động mãnh liệt nhất mà tiến tới.

Mặc dù dưới lực lượng của phong ấn thượng cổ, cấm chế ngăn cản việc bay lượn vẫn tồn tại, nhưng với đám người có tu vi Đại Thừa như Hàn Lập, nếu bọn hắn không tiếc pháp lực toàn lực thi triển thì tốc độ bay tất nhiên cũng sẽ không quá chậm.

Thần niệm Hàn Lập hướng hai bên đường hầm đảo qua một lượt, kết quả là khiến chân mày hắn không khỏi nhíu lại.

Đường hầm này trông có vẻ sạch sẽ sáng bóng, nhưng phía trong nó lại có chi chít những vết rách nhỏ xíu, hơn nữa dùng mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ bay của bọn hắn đang tăng lên nhanh chóng.

Chỉ e rằng cung điện ngầm này sẽ không còn chống đỡ được bao lâu nữa.

Trong lòng Hàn Lập không khỏi trầm xuống, nhưng hắn cũng đưa ra đánh giá thật nhanh.

Lúc này, phía trước truyền đến chấn động càng mãnh liệt hơn, dường như cả cung điện có thể sụp đổ bất kỳ lúc nào.

Bỗng nhiên phía trước xuất hiện một lối rẽ, Hàn Lập không cần suy nghĩ lập tức quẹo vào lối rẽ này, độn quang thoáng cái đã mất hút trong đường hầm.

Thế nhưng lúc này ngay phía trước đột nhiên ập đến một trận cuồng phong, hai bóng đen xuất hiện trước mặt lao thẳng tới, thì ra là hai con trùng mặt người, nhưng toàn thân cả hai con trùng này lại là một màu đen thui.

Hai con côn trùng hung ác này dường như đã mai phục ở lối vào đường hầm từ rất lâu rồi.

Trong mắt Hàn Lập lóe lên một tia sắc bén, hắn hừ lạnh một tiếng, nơi cánh tay đột nhiên xuất hiện kiếm ảnh, trong tay lập tức có thêm một thanh trường kiếm dài ba thước màu xanh biếc, sau đó nhoáng lên một cái, liền hướng hai con trùng đối diện đánh tới.

Nổ "oanh" một tiếng, thiên địa nguyên khí bốn phía lập tức sôi sục, đồng thời một cỗ pháp tắc lực cực kỳ khổng lồ chớp mắt phủ xuống trong đường hầm.

Hai con trùng mắt người chỉ cảm thấy bốn phía xuất hiện những dao động quỷ dị. Thân thể bọn nó liền cảm thấy tê dại không cách nào nhúc nhích được, chỉ kịp thấy ánh sáng màu lục tràn đầy trong mắt rồi lập tức mất hết ý thức.

Hàn Lập nhoáng lên một cái, bóng dáng hấn lại một lần nữa hiện ra phía sau hai con trùng mắt người, cổ tay run lên, lập tức thanh trường kiếm màu xanh biếc chọt lóe lên rồi biến mất.

Lúc này, trên cơ thể của hai con trùng mắt người mới truyền đến hai tiếng "*phốc phốc*", thân thể bọn chúng từ chỗ ngang hông liền bị chia thành hai khúc rồi lập tức bốc cháy, tan thành tro bụi.

Bởi vì Hàn Lập không muốn bị làm phiền thêm nữa nên hấn thậm chí không để cho Giải Đạo Nhân ra tay giúp đỡ, liền trực tiếp lấy ra Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm đem hai con trùng mắt người chém chết.

Với tu vi hiện tại của hấn, chưa cần vận dụng đến Niết Bàn Thánh Thể cũng có thể sử dụng một phần uy lực của thanh Huyền Thiên Chi Bảo này. Dùng nó để đối phó với hai con trùng mắt người có sức mạnh chưa đạt đến Đại Thừa này tất nhiên là không cần tốn quá nhiều công sức.

Giải Đạo Nhân nhìn thấy tất cả, sắc mặt có hơi đổi, nhưng cũng không nói gì, chỉ theo sát Hàn Lập tiếp tục bay đi.

Mà sau khi trừ khử hai con trùng mắt người này, ở trong đường hầm hai người cũng không gặp thêm bất kỳ một con trùng nào nữa.

Không biết qua bao lâu, trước mắt đột nhiên xuất hiện quang cảnh rộng rãi, thì ra lúc này bọn họ đã thoát khỏi đường hầm, hiện tại hai người đang ở trong một cái động phủ to lớn vô cùng dưới lòng đất.

Dưới mặt đất của động phủ này trải đầy cát mịn màu bạc, trên đỉnh chóp lại đầy những măng đá sắc nhọn, nhưng cách cửa đường hầm vừa đi vào không xa lại thấy cuộn cuộn một biển sương mù màu xám trắng, đồng thời có thể ngửi thấy một mùi đàn hương nhàn nhạt từ bên trong nhẹ nhàng tỏa ra.

Mà ở phía trước biển sương mù, lúc này có vài bóng người đang lơ lửng trên không, trong đó có một người sau lưng như ẩn như hiện một đóa hoa lớn màu hồng phấn, rõ ràng đây không phải Bảo Hoa thì là ai.

Khuôn mặt xinh đẹp của Bảo Hoa giờ phút này đang lạnh lùng quan sát biển sương mù màu xám trắng, nhưng trong mắt cũng không khỏi lộ ra vẻ kinh nghi.

Bên trong biển sương mù phía đối diện dường như có một khuôn mặt mờ ảo đang trôi nổi bất định, đôi môi khẽ mấp máy, hình như lúc này đang cùng nàng truyền âm nói chuyện gì đó.

Phía sau lưng Bảo Hoa, Hắc Ngạc trên mặt đầy vẻ cảnh giác đứng im. Một số người còn lại chính là đám tu sĩ Đại Thừa ở giới diện khác mà Hàn Lập đã từng gặp qua một lần.

Hiện tại vừa nghe thấy tiếng xé gió, mấy người này cũng cả kinh vội vàng quay đầu nhìn lại, nhưng sau khi nhìn thấy Hàn Lập và Giải Đạo Nhân, sắc mặt cả đám mới dần ra.

"Thế nào rồi, những đạo hữu khác vẫn chưa đến sao? Nơi này cuối cùng đã xảy ra chuyện gì?" Sau khi thần niệm Hàn Lập hướng biển sương mù

quét qua. Lúc này, độn quang mới dừng lại, trầm giọng hỏi.

"Thì ra là Hàn đạo hữu và Giải đạo huynh, chúng ta cũng không biết có chuyện gì xảy ra. Hiện tại Bảo Hoa đạo hữu đang trao đổi với linh hồn của phong ấn thượng cổ, nàng đang hỏi thăm chân tướng sự việc lúc này. Về phần những đạo hữu khác sao? Có lẽ hai vị là những người đầu tiên đến được nơi đây sau nhóm chúng ta!" Một lão già đầu đội vòng vàng theo phong cách cổ xưa, nghiêm nghị trả lời.

"Linh hồn của phong ấn thượng cổ, chính là vật này sao?" Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, lập tức liền nhìn về khuôn mặt khổng lồ bên trong biển sương mù, có vẻ nghi hoặc hỏi.

Đúng lúc này, Bảo Hoa dường như cùng với khuôn mặt sương mù kia đã nói chuyện xong.

Gương mặt khổng lồ quay cuồng một lúc, rồi biến mất bên trong biển sương mù.

"Hàn đạo hữu, Giải đạo hữu, hai vị đã đến. Vừa lúc có thể giúp ta giúp một tay." Bảo Hoa quay người lại, nghiêm nghị hướng Hàn Lập nói.

"Bảo Hoa đạo hữu, người dường như còn chưa nói cho Hàn mỗ biết nơi này cuối cùng là đã xảy ra chuyện gì, chấn động mãnh liệt bên kia cuối cùng là chuyện gì?" Ánh mắt Hàn Lập lần nữa đảo qua chỗ sâu bên trong biển sương mù, sau đó lại hỏi một câu.

"Đó là do lực lượng của phong ấn thượng cổ mất kiểm soát! Bất kể là lực lượng phong ấn đang trấn áp Minh Trùng Mậu, hay lực lượng phong ấn đang vây khốn đám người Nguyên Yểm đạo hữu, tất cả đều mất đi hơn một nửa lực lượng. Hiện tại, chẳng những Minh Trùng Mậu kia sắp thức tỉnh, mà những đạo hữu khác đang còn bị vây trong phong ấn cũng gặp phải

nguy hiểm. Không thể nghi ngờ, nếu lần này nó thức tỉnh, chuyện thứ nhất muốn làm chắc chắn là giết sạch đám người Nguyên Yểm. Về phần những chấn động này, chính là hiện tượng phong ấn sắp không thể chống đỡ thêm được nữa, mất đi qua nhiều lực lượng như vậy, phong ấn này cũng không cách nào duy trì được nữa, cả tòa cung điện ngầm cũng chỉ sợ nhanh chóng sụp đổ." Bảo Hoa thở dài trả lời.

"Cái gì, phong ấn mất kiểm soát. Điều này sao có thể xảy ra chứ! Chúng ta còn chưa làm gì cả, không lẽ một trong những nhóm tham gia chữa trị phong ấn đã gây ra sai lầm lớn gì đó?" Một gã to con có khuôn mặt đỏ thẫm, cả kinh hỏi.

"Bảo Hoa đạo hữu, vừa rồi người nói chuyện với linh hồn phong ấn thượng cổ, chẳng lẽ không cẩn thận hỏi thăm tường tận sao? Nó chính là linh tính của bản thân phong ấn, hẳn là phải biết tình hình cụ thể và tỉ mỉ trong đó mới đúng." Lão già ăn mặc theo phong cách cổ xưa kia hít một hơi thật sâu hỏi.

Hiển nhiên những người này cũng là vừa mới biết được chuyện này.

"Ta dĩ nhiên đã hỏi qua rồi, nhưng linh hồn của phong ấn cũng không biết chuyện gì đã xảy ra, chẳng qua nó cảm giác được lực lượng của bản thân dường như bị một vật gì đó lấy mất. Chẳng qua nó đã đáp ứng sẽ đem chúng ta trực tiếp tiến vào nơi Minh Trùng Mẫu đang ngủ say, giúp chúng ta nhân lúc con trùng kia còn chưa tỉnh dậy, trước tiên đánh cho Minh Trùng Mẫu kia bị thương nặng rồi hãy nói. Kể từ đó, chẳng những có thể tạm thời kéo dài thời gian phá phong ấn của con trùng này, mà còn có thể để cho những đạo hữu khác có thời gian đi giải cứu những người đang bị giam cầm trong phong ấn. Xem ra người tính không bằng trời tính, chúng ta cũng chỉ có thể đem kế hoạch ban đầu hủy bỏ." Bảo Hoa cười gượng nói.

"Cái gì, chỉ có mấy người chúng ta đi đối phó với Minh Trùng Mậu kia sao, Bảo Hoa đạo hữu không phải đang nói chuyện tếu lâm đấy chứ?" Cuối cùng, một phụ nữ mặc áo dài màu đen thất thanh kêu lên.

Lão già và tên to con nghe vậy, mặt mày cũng lập tức biến sắc.

Nhưng Hàn Lập cũng chỉ nhướn mày, không trực tiếp nói gì nữa.

"Các vị xin yên tâm, ta làm như thế, tự nhiên là có vài phần nắm chắc. Ta từ linh hồn của phong ấn biết được Minh Trùng Mậu kia mặc dù có thể điều khiển được một số cấm chế để vây khốn đám người Nguyên Yểm gồm hơn một trăm vị Đại Thừa đạo hữu, nhưng tự thân nó cũng phải trả giá rất lớn mới có thể làm được chuyện này. Hơn nữa lần này nó vì vội vã tính lại nên hiện tại nguyên khí hẳn là chưa khôi phục được nhiều lắm, căn bản không cách nào có thể so với thời kỳ toàn thịnh. Linh hồn phong ấn cũng đã đáp ứng, chúng ta có thể không cần phải để ý tới những nơi khác trong cung điện ngầm nữa, mà sẽ đem lực lượng còn lại tất cả đều dùng để trợ giúp hành động lần này của chúng ta. Ngoài ra, ta cũng vì vậy nên đã cố gắng mượn một kiện Huyền Thiên bảo vật có thể đặc biệt khắc chế Trùng tộc. Như vậy tính ra, chúng ta cũng không phải là không có cơ hội." Bảo Hoa nhanh chóng giải thích một phen.

Nghe nàng giảng giải như vậy, trong lòng ba tên Đại Thừa ở giới diện khác không khỏi yên tâm hơn một chút, nhưng chuyện này dù sao cũng liên quan đến tính mạng của cả đám nên trong khoảng thời gian ngắn ngủi vẫn chưa có người nào thật sự đáp ứng.

Bảo Hoa tất nhiên nhìn ra những băn khoăn trong lòng đám người này, sau khi trong lòng hiểu rõ, mới miễn cưỡng nở nụ cười nói:

"Cho dù các vị đạo hữu không muốn mạo hiểm thì cũng nên vì những đạo hữu cùng tộc mà cân nhắc một chút đi. Hiện tại đám người Đồng Nha

đạo hữu đang ở gần nơi giam cầm Nguyên Yểm, cho dù chúng ta không cách nào trực tiếp giết được Minh Trùng Mậu này đi nữa thì trước tiên cứ quần lấy nó để tranh thủ ít thời gian trợ giúp những người khác thoát khỏi phong ấn giam cầm. Huống chi ta ở đây còn có một vật tặng cho mấy vị đạo hữu, có vật này mà nói..., cho dù chúng ta thật sự không địch lại Minh Trùng Mậu, nhưng nếu muốn chạy thoát lại là thừa sức."

Vừa dứt lời, tay áo Bảo Hoa nâng lên, sau khi vang lên mấy tiếng "*phốc phốc*", một đám ánh sáng màu hồng hướng mấy người Hàn Lập chia ra bốn tới.

Những người khác theo bản năng nhao nhao bắt lấy đạo ánh sáng trước mặt.

Hai mắt Hàn Lập tỏa ra ánh sáng, hắn phát hiện một cái ấn bên trên có khắc một đồ án trận pháp phức tạp đồ ngẫu,

Hàn Lập cảm ứng được trên trận bàn dường như đang phát ra dao động không gian, trong lòng khẽ động, lật ấn lại đánh giá, lập tức hắn phát hiện mặt sau của cái ấn kia có một đồ án hình lông chim tinh xảo phi thường, nhìn có vẻ rất rất sống động!

"*Đây là.*" Hàn Lập không khỏi lộ ra vẻ chần chờ.

"Phượng Linh Bảo Bàn, không lẽ đây chính là Phượng Linh Bảo Bàn có thể trong nháy mắt truyền tống hơn trăm vạn dặm! Bảo Hoa đạo hữu làm thế nào lại có thể lấy được vật này, đây quả thật là cơ duyên lớn bằng trời a!" Lão già mặt mũi phong cách cổ xưa vừa nhìn thấy rõ ràng hình dạng trận bàn trong tay, sau khi dùng thần niệm đảo qua nhiều lần, lập tức vui mừng kêu to.

"Cái gì, đây thật sự chính là vật do lông vũ của Thiên Phượng luyện chế thành, Phượng Linh Bảo Bàn sao! Đạo hữu không nhìn lầm chứ. Ta nghe nói nếu trong tay có vật này..., gần như tương đương với có thêm một cái mạng, hơn nữa đối với tất cả trận pháp cấm chế đều không thể trực tiếp ngăn cản truyền tống lực của vật này." Người phụ nữ mặc áo đen giật mình hỏi.

"Vật này chính xác là nó, năm xưa ta từng tại một buổi đấu giá cũng đã gặp được một cái Phượng Linh Bảo Bàn giống như vậy, kiểu dáng và khí tức Thiên Phượng phát ra tất cả đều hoàn toàn giống nhau." Lão già không chút do dự nói.

"Tốt, nếu Bảo Hoa đạo hữu nguyện ý tặng vật này cho bọn ta, vậy thì ta đây sẽ chấp nhận liều mạng đi một chuyến. Nếu như chuyến này không dùng đến kỳ vật này, bốn tọa cũng sẽ không trả lại đâu nhé!" Tên to con mặt đỏ nhìn chằm chằm trận bàn trong tay, trong mắt hấn lộ vẻ tham lam, sau khi nhanh chóng suy nghĩ cuối cùng cũng quyết định nói.

Chương 2231: Bé gái

"Một khi ta tặng các vị vật này thì tất nhiên là phải có lý do của nó chứ!" Bảo Hoa nghe vậy liền nhẹ nhàng cười.

"Có được vật này bảo vệ, hơn nữa Bảo Hoa đạo hữu còn mượn đến đây một cây Huyền Thiên Chi Bảo có tính tương khắc thì chắc cũng đủ để ứng phó với con Minh Trùng Mẫu đáng sợ đó rồi. Như vậy thì ta cũng liệu mình đi một chuyến." Một ông lão già nua nheo nheo cặp mắt rồi gật đầu đồng ý.

Còn bà lão mặc áo bào đen ở bên cạnh cũng dẫn đo một hồi rồi đồng ý.

"Hàn huynh, ý của người thế nào?" Bảo Hoa mừng rỡ, nhưng nàng không thể quên một người cực kỳ quan trọng nên vội quay sang hỏi.

"Các vị đã đồng loạt lên đường thì sao ta có thể vừa lâm trận đã vội lùi bước được." Hàn Lập cất món đồ ở trong tay, vẻ mặt vẫn lạnh băng không có biểu cảm gì.

Với thần thông của hắn lúc này, lại có thêm bảo vật cực kỳ quý giá Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm ở trong tay thì cho dù có phải đối mặt với Chân Tiên hắn cũng vẫn có đủ khả năng để bảo vệ mình, nói chi đến một con côn trùng đã bị tổn thương nguyên khí nhiều năm.

"Tốt lắm, vậy ta sẽ nhờ lực lượng của phong ấn đưa chúng ta đi. Ở bên kia chắc hai vị đạo hữu đến từ Hắc Dạ giới đã ở sẵn quanh đó, như vậy sau khi hội hợp với bọn họ thì chúng ta lại có thể chắc chắn hơn vài phần." Bảo Hoa cười khẽ.

Tiếp đó nàng không còn chần chờ nữa, bàn tay liền đánh ra một đạo pháp quyết lên đám sương mù màu xám.

Chớp mắt sau, đám sương mù liền quay cuồng một chập rồi tách ra hai bên tạo thành một cái đường hầm.

Thân hình của Bảo Hoa chợt động, nàng chẳng hề do dự lập tức đi vào.

Những người khác cũng mau chóng đi vào đường hầm trước mặt.

Chốc lát sau đó, khi mọi người vừa bước ra từ bên kia đường hầm thì trước mắt họ chợt hiện ra một vùng sáng lóa, thì ra nơi này là khu vực trống trải, ở trước mặt còn được bố trí thêm một cái truyền tống trận màu xám trắng.

Trong tai bọn họ là vô số tiếng nhộn nhạo truyền đến từ khắp bốn phía giống như đang đứng giữa một đám đông nói chuyện râm ran với nhau.

Nhưng đối với bọn Hàn Lập thì không ai hiểu được những âm thanh đó là gì cả. Chỉ có Bảo Hoa là đang quan sát một điểm nhỏ trong không trung phía dưới rồi cẩn thận dò dẫm đi vào bên trong tòa trận pháp.

Những người khác thấy vậy liền do dự một chập, mỗi người đều mang theo một vẻ mặt khác nhau nhưng tất cả đều rào bước đi theo.

Đợi đến khi người cuối cùng bước vào pháp trận là bà lão mặc áo bào đen, tòa pháp trận liền tự động kích hoạt tạo thành một tiếng "*phốc*".

Những làn sáng nhẹ lượn lơ xung quanh, thân hình của mấy người liền hơi mờ đi rồi tan biến mất.

-----000-----

Cùng lúc, tại một đài tế lễ đỏ rực như máu trong khu rừng đá, cái bát đen xì vốn luôn im lặng thì bỗng dung run lên bần bật, tiếp đó là một giọng nói của đàn ông chột vang lên:

"Ha ha, quả là mấy đứa này định đối phó với con trùng chúa, thật là không biết sợ chết là gì. Chỉ với chút thực lực như vậy thì thật chẳng khác nào đi tự đâm đầu vào chỗ chết. Nhưng đứa nhỏ kia tuyệt đối không được chết, xem ra phải nghĩ cách cứu nó một lần mới được. Khụ, lúc này không thể dùng đến nó được..."

Giọng nói tiếc nuối của người đó vang lên thật dài, giống như hấn sắp phải từ bỏ đi một vật gì đó mà mình rất yêu thích vậy.

Bỗng nhiên một trận dao động giống như kim loại va vào nhau vang lên trên không trung. Tiếp đó đài tế chột lóe hào quang rồi bất chột xuất hiện thêm tám sợi xích rất nhỏ màu bạc.

Mỗi sợi đều quấn lấy chiếc bát màu đen, đầu còn lại của chúng thì tách ra rồi phân chia nối với tám cột trụ bằng đồng, trực tiếp nhập vào thân của ngọn đèn cổ này.

Trong cái bát giữa đài tế chột truyền ra từng tràng thần chú khó hiểu làm sợi xích nhỏ nối với ngọn đèn duy nhất còn cháy kia chột lóe hào quang run nhè nhè.

Tiếp đó bỗng nhiên có vô số ký hiệu màu vàng rực bé như hạt gạo nổi lên trên ngọn đèn, rồi chúng bám theo sợi dây xích chạy một mạch đến đài tế, cuối cùng lại biến mất hút vào trong cái bát đen không thấy đâu nữa.

Làn sương mù màu bạc nhàn nhạt lượn lờ quanh cái bát, nó dày đặc dần rồi tỏa ra một cỗ khí tức cực kì khủng khiếp, càng lúc càng bành trướng điên cuồng với tốc độ mà mắt thường cũng có thể nhận ra.

"*Đây là nơi Minh Trùng Mậu bị phong ấn sao?*" Hàn Lập nhìn khắp bốn phía, vẻ mặt tỏ ra hết sức ngạc nhiên thốt lên.

Không riêng gì hắn, ngay cả Bảo Hoa cùng với mấy tu sỹ Đại Thừa khác cũng quan sát hết thấy khung cảnh chung quanh rồi tỏ vẻ giật mình.

Đúng là mấy người bọn họ đang đứng trên một mặt biển mênh mông. Nhìn khắp bốn phía đâu đâu cũng thấy một mặt nước màu lam nhạt vô bờ bến, mà thỉnh thoảng còn có từng cơn gió ướn át của biển cả ập vào mũi.

"*Đây không phải là huyền thuật! Sao lại thế này? Trong cung điện ngầm còn có thể có một nơi thế này sao?*" Ông lão già nua nhướn mày hỏi Bảo Hoa.

"*Đương nhiên là không. Toàn bộ cung điện cũng chỉ rộng lớn có vậy thì sao lại có thể kiến tạo ra một vùng biển rộng lớn như này được!*" Bảo Hoa lắc đầu phủ nhận.

"*Nhưng mà nơi này là đâu? Chẳng lẽ chúng ta bị truyền tống ra khỏi thủy ấn sao?*" Gã cao lớn có khuôn mặt đỏ rực ngó trái nhìn phải một lúc rồi chần chờ hỏi.

"*Chắc chắn không phải như vậy. Nếu không thì thần niệm của chúng ta đã thoát khỏi sự áp chế của phong ấn, mà lúc này vẫn chẳng thể nào dò xét quá xa được.*" Bà lão mặc áo đen đằng hán giọng rồi đáp lời. Tất nhiên là bà ta đã dùng thần niệm để tra xét.

"*Các vị nhìn lên cao một chút xem đi!*" Bỗng nhiên Hàn Lập điềm tĩnh nói.

"Phía trên? Ta đã để ý rồi, đâu có gì khác thường đâu?" Ông lão già nua nghe vậy liền ngẩn ra nhưng vẫn ngẩng đầu ngó nghiêng đôi chút.

Bà lão mặc áo đen và tên to lớn có khuôn mặt hồng hào cũng ngược nhìn lên, rồi cùng tỏ vẻ khó hiểu.

Riêng Bảo Hoa mới vừa nhìn lên trời cao đã giật mình thốt lên, tỏ ra rất ngạc nhiên.

Ngay lúc đó, Hàn Lập gio ngón tay vẽ một vòng lên chỗ thật cao trên bầu trời. *"Tách"*, một lưỡi kiếm dài đến mấy trăm trượng bất ngờ xuất hiện rồi chém thẳng lên cao.

Toàn bộ những vầng mây màu xám trên nền trời cao dao động điên cuồng, phát ra một tiếng sấm đình tai nhức óc.

Thanh kiếm màu xanh tỏa hào quang chói mắt, mang theo khí thế kinh người như chém rách màn trời ra làm đôi.

Như khi nhát kiếm qua đi, bầu trời vẫn bị chém rách mà ngược lại còn có từng tiếng sấm nổ vang. Trên cao lúc này thỉnh thoảng hiện ra một cái pháp trận dường như che kín toàn bộ không trung.

Pháp trận này tối đen như mực, nó được tạo thành từ vô số những ký hiệu màu đen lớn nhỏ không đồng nhất. Mà nếu nhìn kỹ lại thì thấy ở trung tâm của nó có một con côn trùng màu trắng to như quả núi đang nằm im bất động.

Toàn thân của con trùng trắng nõn như ngọc, một vết bản nhỏ cũng không thấy. Cái đầu của nó đã được dấu thụt vào sâu trong chính thân thể của mình nên không thấy được, nhưng dáng vẻ của nó lại cực kỳ mập mạp, nhìn từ xa thật chẳng khác gì một con tằm lớn.

Kỳ lạ hơn là hình như con sâu này đang ngủ say. Trên cơ thể đang nằm sấp của nó có những ký hiệu màu vàng sáng lập lờ đang chạy qua lượn lại liên tục.

"Minh Trùng Mẫu!" Bà lão mặc áo bào đen kinh hãi thốt lên.

Gã mặt đỏ cùng với ông lão già nua thấy được cảnh tượng kinh người này liền tái mặt, hơi thở của cả hai đọng lại, bộ dáng như gặp phải đại địch.

Thế nhưng Bảo Hoa lại rất trấn định:

"Các vị không cần quá hoảng hốt! Phải mất một thời gian nữa con sâu này mới có thể tỉnh lại. Như vậy chúng ta phải hành động thật cẩn thận để tránh đánh thức nó. Mà xem ra nơi này chính là một khe hở không gian được nó mở ra, nếu đã vậy thì chỉ sợ hai vị đạo hữu đến từ giới diện Hắc Dạ khó mà hội họp với chúng ta được."

"Mở ra khe hở không gian! Với thần thông của Minh Trùng Mẫu thì đúng là có thể làm được. Điều này cũng giải thích tại sao nơi này vẫn bị ảnh hưởng tác dụng của phong ấn." Ông lão già nua thở dài rồi dẫn đo nhận xét.

"Nhưng thiếu đi hai vị đạo hữu đến từ giới diện Hắc Dạ khiến cho lực lượng của chúng ta bị mỏng đi. Vậy chúng ta có nên tìm cửa vào rồi đón hai đạo hữu đó vào trong cái khe không gian này không? Chắc là giờ này bọn họ vẫn giám sát ở đâu đó bên ngoài thôi." Bà lão mặc áo bào màu đen nhìn ra bốn phía xa tít tắp một vòng rồi đề nghị.

"Không được. Con trùng này đã sắp tỉnh dậy, nếu có người ra vào chỉ sợ sẽ lập tức đánh thức nó luôn. Mà cũng bởi vì lo lắng vấn đề này nên hai vị đạo hữu đến từ giới diện Hắc Dạ mới không dám liều lĩnh đi vào khe hở"

không gian này. Dù sao thì họ cũng khác với chúng ta, bọn họ không được phong ấn hỗ trợ để vào đây." Bảo Hoa thẳng thắn gạt bỏ đề xuất của bà lão.

Những người khác thấy có lý nên không còn ai nhắc lại việc này nữa.

Lúc này Hàn Lập vẫn nhìn lên pháp trận thật lớn trên trời cao, đột nhiên hần lạnh lẽo nói:

"Bớt nói những lời vô dụng lại! Hãy thừa dịp con trùng này còn chưa tỉnh chúng ta mau ra tay đi. Nếu có thể làm nó bị tổn thương trong một chiêu thì quả đúng là không gì có thể tốt hơn."

"Lời của Hàn đạo hữu thật có phần coi thường chúng ta quá. Một khi vài người chúng ta phối hợp với nhau, chỉ sợ ngay cả Chân Tiên lúc không phòng bị nếu chẳng chết ngay tại chỗ thì cũng bị trọng thương." Bà lão mặc áo đen liếc nhìn Hàn Lập tỏ vẻ bất mãn.

"Hừ, nếu con Minh Trùng Mẫu này dễ giết như lời của ngươi thì lúc ấy hai vị Chân Tiên kia đã diệt nó rồi, cần gì phải gắng gượng phong ấn làm chi. Xưa nay Hàn mỗ làm bất cứ chuyện gì cũng đều xuy tính đến tình huống tồi tệ nhất trước tiên!" Hàn Lập lạnh nhạt trả lời.

Bà Lão nghe xong liền trầm mặt, có vẻ như đang định phản đối gì đó thì Bảo Hoa đã khoát tay chặn lại:

"Hai vị đạo hữu không nên tranh chấp với nhau làm gì, chúng ta cứ ra tay hết sức là được, còn thành công hay không thì phải xem vào ý trời. Nhưng cẩn thận một chút cũng tốt hơn. Vì vậy trong chiêu đầu tiên chẳng những chúng ta phải đồng loạt ra tay mà ta sẽ tự mình vận hết sức lực điều khiển món Huyền Thiên Chi Bảo mới mượn được kia. Nếu các vị còn có thủ đoạn gì đang dấu kỹ thì cũng nên lấy ra luôn đi. Mà không khéo đây cũng

là cơ hội duy nhất để chúng ta cùng phối hợp với nhau tấn công con sâu chúa này."

"Bảo Hoa đạo hữu nói rất có lý, ta không có ý kiến phản đối gì." Ông lão già nua liên tục gật đầu.

Còn bà lão áo đen cùng với gã cao lớn mặt hồng cũng không phản đối.

Mà Hàn Lập thì phải trầm ngâm mất một lúc mới chịu gật đầu.

Thấy vậy Bảo Hoa mới mỉm cười. Nàng hít một hơi thật sâu rồi chấp tay bái niệm thần chú. Sau lưng nàng chợt lóe lên hào quang, một cái ảo ảnh cây hoa cổ thụ màu hồng nhạt thật lớn hiện ra.

Đồng thời môi thơm của nàng khẽ nhúc nhích, bàn tay còn lại chậm rãi nâng lên, xòe năm ngón tay ra. Bất chợt hào quang màu vàng nhạt lóe lên, trong lòng bàn tay của nàng bỗng xuất hiện thêm một cây đinh vàng.

Cái đinh giới lắm chỉ dài nửa thước, bề mặt gồ ghề được khảm lên một vài linh văn không rõ tên. Thoạt nhìn nó như một loại đồ cổ được chôn dấu dưới đất sâu không biết bao nhiêu năm, cũ rỉ vô cùng.

Nhưng Bảo Hoa mang vẻ mặt nghiêm nghị cầm lấy vật này. Những lời chú ngữ trong miệng nàng dừng lại rồi trịnh trọng quay sang nói với mọi người:

"Ngọn Thổ Hoàng Đinh này ẩn chứa pháp tắc thiên địa của cả một giới. Bất kỳ ai bị nó đóng lên, cho dù thần thông mang tính thổ của người đó có cao đến đâu cũng không thể thi triển được. Nếu ta nhớ không nhầm thì nguồn gốc thần thông của Minh Trùng Mậu cũng thuộc tính thổ. Chính vì vậy nếu lần ra tay này của ta thành công, như vậy đến tám chín phần uy lực của nó liền có thể coi như đồ bỏ!"

Chương 2232: Cuộc chiến với Minh Trùng Mậu (thượng)

"Dù cho thân thể của con sâu có mạnh mẽ đến đâu nhưng một khi không vận dụng thần thông bảo hộ thì tuyệt đối không thể đỡ được một chiêu hợp lực của chúng ta."

Bảo Hoa hơi dừng lại giữa chừng, sau đó lại nói tiếp:

"Đúng là Minh Trùng Mậu nắm giữ những pháp tắc mang tính thổ, nhưng cây đình này giam hãm nó được bao lâu cũng là chuyện rất khó đoán trước. Chính vì thế chỉ cần sau khi ta tung bảo vật này ra là các vị hãy lập tức ra tay luôn, tuyệt đối không được chần chờ!"

"Đạo hữu yên tâm, trận chiến này liên quan đến mạng của ta nên sẽ tuyệt đối không để xảy ra sơ xuất gì." Ông lão già nua trả lời không chút do dự.

Những người khác cũng gật đầu tán thành.

"Tốt lắm! Để đề phòng những việc không may, trước tiên ta sẽ liên hệ với linh hồn của tòa phong ấn để nhờ nó dồn toàn bộ lực áp chế đến nơi này. Như vậy sẽ làm giảm đi rất nhiều thực lực của Minh Trùng Mậu, cũng đồng thời giúp chúng ta ẩn núp kỹ lưỡng khi hành động." Bảo Hoa liền lấy ra một vật trong lòng bàn tay rồi nghiêm nghị nói.

Nàng đánh lên trên bề mặt món vật trên tay từng đạo thần chú kỳ lạ, đồng thời trong miệng còn khẽ râm ran tụng niệm.

Chốc lát sau, ngay trước người nàng chột sáng rực hào quang, tiếp đó là một làn khói giống như là một khuôn mặt mờ ảo bất thành hình hiện lên.

Làn môi của Bảo Hoa khẽ nhúc nhích nhưng không hề phát ra tiếng động nào, thì ra là nàng đang truyền âm đến khuôn mặt phía trước.

Cũng rất nhanh sau đó, khuôn mặt bằng làn khí liền tan biến mất. Mà dường như cùng với lúc đó, mấy người bọn Hàn Lập chột cảm thấy trong không gian xung quanh lại nhiều thêm một loại áp lực không biết từ đâu.

Bọn họ ai nấy đều rung mình, liền vội vàng kiểm tra lại cơ thể, mãi đến khi phát hiện loại áp lực này không có ảnh hưởng gì đến mình nên mới chịu an tâm.

Lúc này xung quanh thân thể của Bảo Hoa chột xuất hiện vô số ký hiệu màu xám, chúng đang di chuyển không ngừng rồi bao bọc lấy thân thể của nàng. Cuối cùng chỉ còn có thể nhìn thấy một dáng người yếu điệu mờ mờ nằm bên trong làn khí xám mà thôi.

Càng kỳ lạ hơn là từ lúc nàng bị làn khí bám quanh thì toàn thân cũng không hề tỏa ra bất kỳ chút khí tức nào.

Rõ ràng hình dáng của nàng vẫn ở đó nhưng khí quét thần niệm qua thì lại giống như một mảng trống không bình thường. Dường như nàng đã hòa hợp làm một thể với hư không.

"Bây giờ lực lượng của phong ấn đã giúp chúng ta che dấu đi khí tức của mình, cho dù có đến sát Minh Trùng Mẫu thì nó cũng không thể nhận ra được. Ta chuẩn bị ra tay đây, các vị cũng mau chuẩn bị đi!"

Ông lão già nua lẳng lặng gật đầu không nói một lời nào, hào quang bỗng nhiên lóe lên, trong tay của lão bất chột xuất hiện thêm một miếng ngọc giống như một cái lệnh bài.

Bề mặt bên ngoài của tấm ngọc được điêu khắc cực kỳ tinh xảo vô số các loại hình vẽ của muôn loài linh thú.

"Vạn Thú Bài, đúng là nó rồi! Nghe nói nó không phải Huyền Thiên Chi Bảo nhưng cũng là vật được Chân Tiên mang xuống từ thời cực kỳ xa xưa. Năm đó đã có không ít tu sỹ Đại Thừa Kỳ đánh đấu lẫn nhau để tranh giành vật này. Vậy mà thật không ngờ một món bảo vật cực quý của Chân Tiên mà lại lọt vào tay của đạo hữu." Bà lão áo đen trông thấy tấm ngọc liền tỏ vẻ giật mình.

"Ha ha, năm xưa ta có một vài cơ duyên nên mới có thể lấy được bảo vật quý giá này." Ông lão già nua vội đăng hăng rồi tỏ vẻ đắc ý.

Gã cao to mặt đỏ thấy vậy liền trở nên rất hâm mộ ông lão.

Hàn Lập cũng tò mò quan sát nó mấy lần.

"Hay lắm! Có thêm bảo vật Vạn Thú Bài thì chúng ta càng có thể nắm chắc hơn vài phần." Tất nhiên là Bảo Hoa càng tỏ ra vui sướng.

Lúc này bà lão áo đen và tên to cao mặt đỏ như gấc cũng đều lấy ra bảo vật của mình. Một người thì há mồm phun ra một cây thương ngắn đen xì như mực. Mà người còn lại thì lục lọi trong áo moi ra một lưỡi đao làm bằng xương thú. Bề mặt của nó được khảm lên vô số các ký hiệu màu đỏ đậm, tản mát hào quang lập lờ.

Tuy rằng hai món bảo vật này đã bị chủ của chúng kim chế bớt hào quang nhưng đứng trên phương diện khí tức của chúng phát ra lại cực kỳ đáng sợ. Xem ra dù đây không phải là những loại bảo vật huyền thiên nhưng cũng tuyệt đối chẳng phải loại tầm thường.

"Giải huynh, chúng ta ra tay hết sức đi!" Hàn Lập thấy vậy liền quay qua nói với Giải Đạo Nhân.

Giải Đạo nhân vẫn dờ dẩn gật đầu. Hắc nhấc cao một tay, trong đó liền xuất hiện thêm một viên ngọc màu phốt bạc.

Một tiếng nổ trầm thấp vang lên, vô số tia sét từ viên ngọc bắn ra khắp nơi, đan xen vào nhau, rồi trong nháy mắt đã ngưng tụ lại trở thành một khối cầu bằng sấm chớp.

Ban đầu nó còn nhỏ xiu, nhưng lại bắt đầu từ từ bay lên cao, càng lúc càng lớn lên cho đến khi to ngang với cả một tòa nhà thật lớn.

Uy thế của nó rất kinh người!

Tiếp đó Giải Đạo Nhân giơ tay nâng cao khối cầu điện rồi lẳng lặng đứng tại chỗ không nói thêm bất cứ câu gì.

Hàn Lập thấy vậy cũng chấp tay bảm niệm thần chú. Lập tức hào quang sáng rực chột lóe lên, sau lưng hắn chột hiện ra một pháp tướng ba đầu sáu tay vàng chói.

Cái pháp tướng hơi ngưng tụ lại, sau đó liền đậm đặc đến độ như thân thể thực sự rồi nhào đến trên người Hàn Lập.

Ánh sáng tím vàng tỏa lên rực rỡ, Hàn Lập cùng với thân thể màu vàng của pháp tướng hợp lại làm một khiến cho da thịt của hắn cũng trở thành màu vàng rực. Đồng thời vô số linh văn màu bạc chột xuất hiện, sau khi xoay tít chúng liền ngưng tụ lại tạo thành chi chít những cái pháp trận bằng phù văn trải đầy khắp nơi trên cơ thể của Hàn Lập.

Lúc này Hàn Lập mới giơ tay chụp vào khoảng không, từ trên mu cánh tay chột lóe hào quang màu xanh biếc rồi tiếp đó là một thanh kiếm dài khoảng ba thước bất chột hiện ra.

Cổ tay hắn run lên khiến cho không gian quanh đó bị kích động ông ông, dường như toàn bộ nguyên khí ở đó đều bị thanh kiếm làm lay động.

Thanh kiếm này đúng là Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm.

Hàn Lập gặp phải loại côn trùng cực kỳ hung ác Minh Trùng Mẫu có thể hủy diệt cả giới diện này thì không dám khinh thường. Vừa mới ra tay đã liền lấy thủ đoạn cao nhất của mình ra sử dụng.

Bảo Hoa đã từng thấy Hàn Lập sử dụng Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm nên không tỏ vẻ bất ngờ lắm. Nhưng mấy người nhóm ông cụ và bà lão đứng ở bên vừa thấy bóng dáng của Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm thì ngay lập tức trở nên kinh hãi. Họ dùng ánh mắt nghi ngờ liên tục nhìn về lưỡi kiếm. Hiển nhiên là khả năng làm lay động nguyên khí trong trời đất của lưỡi kiếm này đã khiến cho nó rất khó qua được ánh mắt của họ.

Nhưng không để cho bọn họ kịp bàn tán gì thì Bảo Hoa đã vội bấm niệm thần chú. Tiếp đó thân hình của nàng mờ nhạt đi, rồi nhanh chóng biến mất không thấy bóng dáng trước mặt mọi người.

Ngay lúc sau, ở một nơi cao cao hàng ngàn trượng phía trên bầu trời, giới lâm cũng chỉ cách pháp trận đen xì khoảng cỡ vài chục trượng, thân hình của Bảo Hoa chợt hiện ra rồi dựng thẳng chiếc đỉnh lớn trong tay lên.

Vừa thấy cảnh này, những người khác liền quên bém mắt mình đang định hỏi Hàn Lập cái gì mà ai nấy đều nín thở. Họ bắt đầu bấm niệm thần chú, sau đó dồn rất nhiều chân nguyên vào trong bảo vật của mình ở trên cao.

Một điều có thể chắc chắn là chỉ cần chiếc Thổ Hoàng Đỉnh kia mà cắm vào mình của con sâu là mấy tên tu sỹ Đại Thừa Kỳ này sẽ lập tức phối hợp với nhau đánh ra một chiêu khiến cho trời long đất lở.

Mà chính lúc này trong làn hào quang của trận pháp, con côn trùng to như cả ngọn núi kia vẫn nhẹ nhàng ngủ say như không hề biết đến chuyện gì đang diễn ra.

Bảo Hoa nhìn chăm chăm về phía con sâu khổng lồ bên trong pháp trận, trong ánh mắt của nàng còn mơ hồ như có như không một sợi sáng màu bạc nhàn nhạt đang chớp động liên tục. Nhưng cuối cùng khuôn mặt của nàng lộ vẻ quyết đoán. Nàng hừ khẽ, chiếc đỉnh trên tay liền hóa thành một tia sáng màu vàng nhạt bắn đi.

Ngay sau đó, bảo vật này liền không coi màn cấm chế màu đen phía trước là gì mà trực tiếp xuyên thủng qua. Sau khi chớp nháy một lượt nó đã cắm chặt lên phía trên thân thể của con sâu, rồi liền trở về nguyên hình như lúc đầu.

"Oành", một tiếng nổ ran truyền đến.

Cái đỉnh lớn tỏa ánh sáng ra khắp bốn phía, vô số sợi tơ sáng màu vàng nhạt liền hiện ra trên thân con sâu, chúng hơi mờ nhạt đi rồi trực tiếp cắm sâu vào cơ thể của con côn trùng.

"Được rồi! Các đạo hữu không ra tay thì còn đợi đến khi nào đây?" Bảo Hoa mừng rỡ quát lớn. Ảo ảnh của cây hoa cỏ thủ phía sau lưng chợt bành trướng lên, sau đó lại vỡ tung ra, hóa thành vô số những đóa hoa màu hồng nhạt cuốn thẳng đến con côn trùng.

Bọn Hàn Lập đang đứng ở phía dưới cũng đồng loạt ra tay.

Đột nhiên ông lão già nua cầm miếng ngọc trong tay phát lên phía trời cao. Tấm ngọc ngay tức khắc trở nên mờ ảo rồi hóa thành một khung cửa lớn bằng sương mù. Tiếp đó cánh cửa mở ra, bên trong là vô số ảo ảnh của

các loài thú hung ác, tất cả đều găm rú đỉnh tai rồi lao ra tràn về phía không trung.

Còn bà lão mặt áo bào đen chỉ đơn giản là niệm chú lẩm nhẩm trong miệng, tiếp đó cây thương đen trong tay liền nhoáng lên rồi hóa thành một vệt chớp màu đen bắn đi.

Còn người cao lớn mặt đỏ thì ngưng trọng vung lưỡi đao khổng lồ bằng xương trắng lên chém xuống. Ngay lập tức không gian phía trên của con côn trùng dao động nhộn nhạo, một lưỡi đao dài đến hàng ngàn trượng chợt hiện ra rồi hùng hổ chém xuống.

Lưỡi đao chưa xuống đến nơi mà áp lực vô hình đã áp tới trước một bước.

Tiếp đó là tiếng sấm đỉnh tai!

Một khối cầu điện đột nhiên di chuyển tức thời đến, nó nổ tung ra rồi hóa thành tám vồng điện có thể che kín gần hết vòm trời sau đó bao chặt lấy con côn trùng khổng lồ phía xa.

Tất cả những đòn tấn công này đều được đánh đến với khí thế sét đánh không kịp bưng tai, động tác nhanh gọn khiến cho người ta phải thốt lên ngỡ ngàng. Nhưng tất cả màn vừa rồi so với Hàn Lập thì vẫn còn chậm hơn một bước.

Những pháp trận tạo thành từ các loại ký hiệu màu bạc trên thân thể Hàn Lập chợt ông ông nhộn nhạo. Ngọn Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm trên tay mới khẽ vung lên, trước người hắn chợt hiện lên một sợi tơ màu xanh lục. Sau khi nhoáng lên, sợi tơ liền biến mất không thấy bóng dáng.

Ngay sau đó, nguyên khí của trời đất phía trên thân hình con sâu chợt dao động, một sợi tơ màu lục chợt lóe lên rồi siết tới.

Cỏ vè con sâu màu trắng sắp sửa bị cắt thành hai đoạn trong nháy mắt!

Trong pháp trận tối đen chỉ mới tích tắc mà đã sáng rực lên ánh của vô số đợt sấm rung, chớp lửa cùng với những vệt đao kiếm nổ liên miên. Kèm theo đó là muôn trùng ảo ảnh của những bông hoa sắc bén như đao ở trong không trung bay múa làm vang lên những tiếng xé gió veo veo.

Mà càng sâu xuống là vô số ảo ảnh của các loại linh thú tiến sát lại thân mình của con côn trùng, rồi hóa thành những quầng sáng trắng tự động nổ tung.

Sóng khí cuộn cuộn tràn ra khắp bốn phương tám hướng. Trong mắt mọi người lúc này phía trước là một quầng sáng trắng xóa đang ồ ạt bùng lên.

Các loại chiêu thức tấn công phát ra hào quang chói mắt rồi trong nháy mắt đã bao bọc toàn bộ cơ thể của con sâu.

Mà từ đầu tới giờ con côn trùng vẫn chưa chịu động đậy, giống như đang ngủ say mà cứ thế bị các loại tấn công của mọi người tiêu diệt vậy.

Thấy thế đám tu sỹ Đại Thừa như Bảo Hoa chẳng những không vui mà còn "á" lên kinh hãi, sắc mặt của ai nấy đều trở nên tái nhợt lạ thường.

Vẻ mặt của Hàn Lập cũng trở lên âm trầm hơn.

Những người ở nơi này không ai không là những lão quái vật đã trải qua vô số lần chém giết mới đạt được leo đến được bước làm lão tổ Đại Thừa Kỳ. Dù bọn họ có rất tự tin vào đòn tấn công của mình đi nữa nhưng cũng chẳng thể nào dễ dàng đánh chết Minh Trùng Mẫu một cách như vậy. Cả đám đều dấy lên một nỗi lo lắng đề cao cảnh giác.

Đến khi các loại hào quang rốt cuộc cũng tan hết đi, thân thể khổng lồ to như quả núi của con sâu cũng biến mất không thấy đâu nữa. Thay vào đó là

một viên tinh thạch tối đen lớn bằng nắm tay, lẳng lẳng trôi nổi ngay giữa không trung.

Phía trên của khối tinh thạch có một ngọn đỉnh cũ kỹ màu vàng nhạt đang cắm sâu vào đến gần nửa.

Mọi người nhìn thấy vậy sau lưng chợt lạnh buốt. Trong lòng mỗi người như có một cỗ cảm giác cực kỳ quỷ quái đang ập đến.

"Không ổn, tình hình thay đổi rồi. Chúng ta hãy mau chạy khỏi nơi này thôi." Sắc mặt của Bảo Hoa biến đổi liên tục, bất chợt nàng thốt lên thật to sau đó vội lật bàn tay. Trong tay nàng liền xuất hiện thêm một cái trận bàn, tiếp theo nó lại nổ bung ra.

Chương 2233: Cuộc chiến với Minh Trùng Mậu (trung)

Sau khi một âm thanh như tiếng chim phượng hoàng hót vang lên, một vòng sáng ngũ sắc từ trong thẻ ngọc tỏa ra, bao phủ xung quanh Bảo Hoa.

Không gian gần đó đột nhiên dao động, cơ thể Bảo Hoa thoáng mờ đi, tưởng như nàng sẽ cứ vậy mà biến mất.

Nhưng đúng vào lúc này, bỗng nhiên một giọng nói vừa lạnh lùng lại vừa mềm mại từ phía xa xa truyền đến:

- Nếu đã đến đây, vậy thì cũng không cần vội vã rời đi như thế.

Những lời này vừa phát ra, phía dưới mặt nước đột nhiên một cái ảo ảnh nhoáng lên rồi nhanh chóng hiện ra.

Một tiếng nổ "ầm" vang lên thật to, thân thể yếu kiêu của Bảo Hoa chấn động, rồi một cỗ lực lượng không gì cản nổi thổi bay nàng ra khỏi vòng sáng ngũ sắc, đồng thời vòng sáng ngũ sắc đang bao quanh cơ thể nàng cũng theo đó mà vỡ vụn trong nháy mắt.

Bảo Hoa bay ra xa khoảng bốn năm mươi trượng mới có thể miễn cưỡng ổn định lại, nhưng khuôn mặt của nàng lúc này trở nên ửng hồng, không nhìn được phun ra một ngụm máu đỏ tươi.

Không ngờ chỉ với một chiêu như vậy, lại có thể khiến nàng lập tức bị tổn thương nguyên khí.

Đây cũng là do nàng phi thường thông minh, ngay tại thời điểm lực lượng kia đánh tới, trong nháy mắt nàng đã đem toàn bộ pháp lực rót vào vòng sáng hộ thể. Nếu không thì với một đòn như vừa rồi, cho dù nàng không chết ngay tại chỗ, thì chắc chắn cũng sẽ không đơn giản chỉ là phun ra một ngụm máu thôi đâu.

Những kẻ khác thấy được cảnh này, tất nhiên cũng sẽ bị kinh sợ!

Sau khi ánh mắt Hàn Lập tập trung nhìn lại, hắn phát hiện tại nơi Bảo Hòa vừa đứng lúc nãy xuất hiện một bé gái.

Cô bé kia trông lớn nhất cũng chỉ khoảng mười một mười hai tuổi, đang đem nắm tay nhỏ nhắn từ từ thu lại, nó cười như không cười nhìn về phía đám Đại Thừa ở đây.

Cô bé này có nước da màu đen, trên người mặc một bộ quần áo bó sát cũng một màu tối thui. Tướng mạo của nó hết sức bình thường, hai mắt có màu xám trắng, giống như nó bẩm sinh đã bị mù, nhưng giữa trán của nó lại có một viên tinh thạch đen nhánh đang phát sáng mãnh liệt, trông có vẻ giống như viên tinh thạch còn lại sau khi con sâu keo to lớn kia biến mất. Chẳng qua lúc này, màu đen của viên tinh thạch càng trở nên đậm hơn, giống như nó có thể đem toàn bộ ánh sáng hút vào trong đó, đồng thời thể tích viên tinh thạch này cũng nhỏ lại mấy lần.

Vừa rồi Bảo Hoa hẳn là bị một quyền của cô bé này đánh bay.

Lúc này, ánh mắt của nó nhìn Hàn Lập thoảng qua, nhưng lại khiến tim hắn nhảy lên bình bịch, hắn chợt cảm thấy lạnh buốt sống lưng, hai mắt không tự chủ được phải híp lại.

Về phần mấy tên Đại Thừa khác, dưới cái nhìn của đôi mắt màu xám trắng kia, trong lòng cả đám đều cảm thấy run sợ vô cùng.

Mặc dù cô bé không nói ra thân phận của mình, nhưng nếu đã có thể xuất hiện từ trong hư không, đồng thời một đòn đánh bay vị Thánh tổ Bảo Hoa kia, thì không cần phải nghĩ cũng có thể chắc chắn trăm phần trăm đây chính Minh Trùng Mẫu.

Về phần con sâu keo to lớn vừa biến mất lúc nãy là cái gì, thì mọi người đã không còn quan tâm chút nào, cả đám ai nấy đều gắt gao nhìn chăm chú vào cô bé kia, không ai dám lơ là dù chỉ một chút.

Dù sao, mới vừa rồi nó đã dùng một quyền đánh bay Bảo Hoa. Những người ở đây kể cả Hàn Lập cũng không ai có thể nhìn rõ được một quyền này.

Từ đó có thể thấy được động tác của cô bé này cực nhanh, đồng thời cũng rất quỷ dị.

Trong số những người ở đây, người duy nhất có vẻ mặt không hề thay đổi chỉ có thể là Giải Đạo Nhân mà thôi.

Nhưng lúc hắn chờ dẫn nhìn cô bé đang lơ lửng trên không trung thì đồng thời trên người hắn lại truyền ra tiếng sấm ầm ầm, từng đạo hồ quang màu bạc tự động bắn ra, sau đó hóa thành một bộ quần áo làm từ những tia điện, đem chính bản thân hắn bao phủ vào trong.

Ánh mắt của cô bé sau khi quét qua bọn người Hàn Lập, cuối cùng rớt xuống trên người Giải Đạo Nhân, lúc này nó lại lộ ra vẻ mặt hứng thú nói:

- Con rồi chân tiên? Quả thực là có chút thú vị! Không thể tưởng tượng được sau nhiều năm như vậy, ta vẫn có thể nhìn thấy vật này ở hạ giới!

- Người chân chính là Minh Trùng Mẫu sao?

Bảo Hoa cuối cùng cũng hóa giải được cỗ huyết khí đang chạy loạn trong cơ thể, chậm rãi hướng cô bé kia hỏi một câu. Thần sắc của nàng lúc này vẫn trấn định.

- Hừ, cái gì là chân chính hay không chân chính. Thứ mà các ngươi vừa rồi đã hủy hoại chính là một cái xác mà bốn tọa đã lột ra hơn mười vạn năm trước, ta đang định sử dụng nó, không ngờ hôm nay lại bị đám người các ngươi phá hủy. Hiện tại, các ngươi định bồi thường thế nào đây?

Lông mày cô bé nhướng lên, hừ lạnh một tiếng, truyền ra giọng nói mềm mại dị thường.

- Một cái xác! Nói như vậy, thì ra ngay từ đầu ngươi đã trốn ở dưới nước. Hay cho một chiêu ve sầu thoát xác! Chẳng qua, ta lại càng không ngờ đến, ngươi ngay cả Đại Na Di thuật của Phượng Linh Bảo Bàn cũng có thể trực tiếp phá vỡ, đây chính là tuyệt chiêu bốn mạng của Thiên Phượng mà!

Sắc mặt Bảo Hoa biến đổi một lần, mới thở dài nói.

- Phượng Linh Bảo Bàn! Chính là cái thứ có ẩn chứa một tia pháp tắc Thiên Phượng vừa rồi sao! Chẳng qua chỉ là một vật chết mà thôi. Mặc dù nó có thể điều khiển một chút lực không gian, nhưng nếu tưởng có thể ở trước mặt ta thì triển thì quả thật là nực cười. Năm đó, mặc dù ta chưa cùng Thiên Phượng chân linh giao đấu, nhưng cũng đã cắn nuốt không mười thì cũng tám tên cao thủ thuộc dòng dõi của Phượng tộc.

Cô bé kia bĩu môi, trên mặt lộ vẻ khinh thường nói.

Lời này khiến cho trong lòng bà lão mặc áo đen đang lặng lẽ nắm Phượng Linh Bảo Bàn trong tay bỗng nhiên cảm thấy lạnh lẽo. Ngay cả khi

bà ta biết rõ là không nên tin những lời này của đối phương, thì trong lúc nhất thời bà lão này cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cái ý tưởng sử dụng Phượng Linh Bảo Bàn trong lòng Hàn Lập cũng vì thế bị đè xuống.

Chẳng qua, có người căn bản không tin lời cô bé kia, lúc này tự mình cho rằng khoảng cách giữa hắn với đối phương rất xa, đồng thời hắn cũng hết sức tin tưởng vào uy năng của Phượng Linh Bảo Bàn.

Người này chính là tên to con mặt đỏ kia. Chỉ thấy hai mắt hắn bắn ra ánh sáng kỳ lạ, đột nhiên tay áo run lên, một khối Phượng Linh Bảo Bàn nhoáng một cái hiện ra trong lòng bàn tay của hắn, rồi trong nháy mắt vỡ vụn ra.

Vòng sáng ngũ sắc giống hệt của Bảo Hoa lúc nãy lập tức hiện ra, đem gã to con chớp mắt bao phủ vào trong, đồng thời một cỗ dao động không gian xuất hiện trên người hắn.

Cô bé kia vốn đang lơ lửng trên không trung, vừa thấy cảnh này, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức trở nên nghiêm nghị, thân hình nó khẽ động, liền biến thành một bóng đen mờ nhạt bắn nhanh tới.

Gã to con mặt đỏ đối với việc này sớm đã đề phòng, hắn lập tức quát to một tiếng, thanh đao bằng xương trong tay đột nhiên chém ra.

Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên, một lưỡi đao khổng lồ như một ngọn núi nhoáng lên, lao thẳng vào bóng đen đối diện, trong nháy mắt xé bóng đen kia thành vô số mảnh nhỏ.

- Ha ha...

Gã to con cười lên điên cuồng, hấn không quan tâm một kích vừa rồi có thành công hay không, bên ngoài cơ thể ánh sáng ngũ sắc đột nhiên ngưng tụ, thân thể hấn lúc này đã mờ đi, dường như sắp sửa được trực tiếp truyền tống đi nơi khác.

Hấn đương nhiên có tư cách cười to!

Những người khác đều bị những lời nói của Minh Trùng Mậu đe dọa mà không dám dùng Phượng Linh Bảo Bàn để trốn chạy, nhưng hấn lại dám làm chuyện này.

Hơn nữa, rất có thể trong những người ở đây chỉ có mình hấn là thoát được. Điều này quả thật có thể khiến cho hấn hả hê trong lòng.

Bỗng nhiên lúc này gã to con lại hét thảm một tiếng, tiếng cười lập tức ngưng lại.

Một cánh tay nhỏ nhắn chọt thò ra từ bên trong ngực gã to con, cánh tay này xem vàng sáng hộ thể cùng với chiến giáp trên người tên to con kia giống như không khí trực tiếp xuyên thủng qua, hấn là cô bé kia lại sử dụng một chiêu quỷ dị như lúc nãy, nhưng điểm khác là lúc này nàng lại hiện ra ngay sau lưng của gã to con mà không phải Bảo Hoa.

Cánh tay của cô bé giống như một lưỡi dao sắc bén không có gì là không thể phá, vòng sáng ngũ sắc phát ra từ Phượng Linh Bảo Bàn căn bản không cách nào ngăn cản được.

Sau khi cô bé cười duyên khúc khích, khéo léo rút bàn tay ra khỏi người gã to con, lập tức trong tay nàng có thêm một người tí hon đỏ ngầu cao chừng nửa thước. Người tí hon này đang liều mạng dẩy dựa muốn chạy trốn, nhưng căn bản là không làm được gì.

Đây chính là nguyên anh mà gã to con mặt đỏ đã tu luyện không biết bao nhiêu năm mới có thể tạo thành.

Cô bé lập tức há miệng, một sợi tơ màu đen chớp lên rồi đánh vào thân thể của gã to con.

Lập tức âm thanh xèo xèo vang lên, thân thể gã to con trong nháy mắt khi ánh sáng màu đen chớp lên liền bị lão hóa, cuối cùng biến thành một đám bụi bay đi mất tiêu.

- Không! Là pháp tắc thời gian, các vị đạo hữu cứu ta với!

Nguyên anh gã to con vừa thấy cảnh này, trên mặt tràn đầy hoảng sợ, hắn càng liều mạng dẩy dựa trong bàn tay của cô bé, đồng thời hắn điên cuồng phát ra những âm thanh cầu cứu.

Bảo Hoa vừa nghe thấy bốn chữ "*pháp tắc thời gian*" thì lập tức kinh sợ, trên mặt nàng lộ vẻ khó có thể tin được.

Mà lão già cùng bà lão áo đen vốn có chút không thể kiềm chế muốn ra tay cứu giúp, vừa nghe nói vậy, lại quay sang nhìn nhau, vẻ mặt cũng không tự chủ được mà trở nên cực kỳ sợ hãi.

Hàn Lập sau khi nghe được những lời này, vẻ mặt hắn hơi ngẩn ra, dường như hắn đang nghĩ tới một điều gì đó.

Lúc này, cô bé nhìn người tí hon trong tay, hai mắt chớp nháy ánh sáng kỳ lạ, trên mặt hiện ra vẻ thèm thuồng. Cánh tay nó khê động, đem nguyên anh của gã to con đưa lên miệng cắn ngay giữa một nhát, rồi giống như nó ăn được một thứ gì đó ngon lắm, lập tức nuốt xuống.

Nguyên anh gã to con hét thảm một tiếng rồi hôn mê tại chỗ. Mặc dù thân thể nguyên anh lập tức khôi phục như trước, nhưng ánh sáng bên ngoài

đã mờ nhạt đi hơn một nửa, đồng thời khí tức cũng trở nên như có như không.

Sắc mặt Bảo Hoa biến hóa, cánh tay nàng hơi nâng lên, dường như đang định làm gì đó, nhưng đã quá muộn màng.

Cô bé kia lại lần nữa cười khúc khích, cánh tay rất nhanh khê động, lập tức đem nguyên anh gã to con một phát nuốt vào trong bụng, đầu lưỡi thè ra liếm liếm trên môi, trên mặt lộ ra vài phần thỏa mãn.

Khuôn mặt cô bé lúc này trông hết sức đáng yêu, nhưng rơi vào mắt đám Đại Thừa ở đây lại chẳng khác nào yêu ma đáng sợ.

Không riêng gì sắc mặt của lão già và bà già áo đen tái nhợt dị thường, ngay cả vẻ mặt của Bảo Hoa cũng trở nên âm tình bất định, không thể thốt ra nửa lời.

Hàn Lập ngoài mặt coi như trấn định, nhưng trong lòng hẳn thực sự hoảng sợ, hẳn hướng Giải Đạo Nhân vẫy tay, Giải Đạo Nhân lập tức nhoáng lên một cái liền xuất hiện bên cạnh hắn, rồi lúc này hắn mới quan sát cô bé kia, trong lòng nhanh chóng suy nghĩ đối sách.

Tình huống hiện tại dường như rất không ổn!

Con sâu keo trước mắt này vậy mà lại lợi hại như thế, vừa ra tay đã làm Bảo Hoa bị thương, nó còn nhẹ nhàng giết chết một gã Đại Thừa rồi đem nguyên anh gã đó trực tiếp cắn nuốt sạch sẽ.

Quả thật thực lực của nó so với dự kiến ban đầu còn mạnh hơn rất nhiều.

Nhưng vẫn có điểm không thích hợp ở đây, con sâu keo này rõ ràng vừa mới tỉnh lại, làm sao có thể khôi phục thần thông mạnh mẽ nhanh như vậy được chứ.

Linh hồn phong ấn kia không phải đã dùng toàn lực áp chế nó hay sao?

Nếu như Minh Trùng Mẫu này bị lực lượng của phong ấn áp chế, lại vẫn có thể dễ dàng giết chết tu sĩ Đại Thừa nhanh chóng như vậy, thì tại thời kỳ thượng cổ nó sớm đã tung hoành khắp các giới diện rồi, làm gì có chuyện để cho hai tên chân tiên trấn áp dưới phong ấn này cơ chứ.

Dù sao Hàn Lập cũng không phải tu sĩ thông thường, trong nháy mắt liền phát hiện điểm khả nghi.

Nhưng khi hắn chưa kịp liên lạc với những người khác thì trong tai bỗng nhiên vang lên giọng nói của Bảo Hoa:

- Hàn huynh, con bé trước mắt này không phải là bản thể của Minh Trùng Mẫu, mà chỉ là nguyên thần của nó xuất khiếu biến ảo thành một cái hóa thân. Cho nên ngoại trừ Huyền Thiên Chi Bảo thì không còn bảo vật nào có thể gây thương tổn cho nó. Ngoài ra, cái hóa thân này cũng chỉ nắm giữ một ít pháp tắc thời gian mà thôi, nó không thể dễ dàng vận dụng, mà mỗi lần sử dụng pháp tắc thời gian thì đều khiến cho nguyên thần của nó trong nháy mắt suy yếu đi vài phần. Chúng ta chỉ cần dùng Huyền Thiên Chi Bảo bảo vệ chính bản thân mình thì cũng không cần sợ đối phương uy hiếp.

- Đạo hữu làm thế nào biết được chi tiết rõ ràng như vậy!

Trong lòng Hàn Lập nghi ngờ, không khỏi truyền âm hỏi lại.

- Là linh hồn phong ấn lặng lẽ thông báo cho ta, ta cũng vừa mới biết thôi. Hiện tại, ta và người hợp tác đem đối phương khống chế, để cho Đạo hữu xuống bên dưới hủy diệt bản thể của nó hoàn toàn. Chỉ cần bản thể không còn thì cái nguyên thần của Minh Trùng Mẫu này cũng không còn đáng sợ như trước.

Bảo Hoa cười khỏ trả lời.

Chương 2234: Cuộc chiến với Minh Trùng Mậu (hạ)

"Hừ, ta muốn những người kia phải cùng phối hợp mới được. Đừng để có chuyện chúng ta vừa mới ra tay mà họ lại nhân cơ hội chuồn đi mất."
Hàn Lập hừ lạnh rồi truyền âm trở lại.

"Hàn huynh cứ việc yên tâm, ta đã động tay động chân vào Phụng Linh Bàn trước khi tặng cho bọn họ. Chỉ cần một ý nghĩ của ta là Phụng Linh Bàn sẽ không thể phát huy tác dụng trong chốc lát. Tin là sau khi bọn họ biết chuyện này thì sẽ tự cân nhắc được thiệt hơn."

Bảo Hoa mỉm cười rồi nói một chuyện khiến cho Hàn Lập phải ngẩn ngơ.

Tiếp đó miệng nàng khẽ nhúc nhích truyền âm đến những người khác.

Ánh mắt của Hàn Lập khẽ chớp rồi nhìn về phía lão già và bà cụ phía bên kia. Kết quả là sau khi bọn họ nghe được mấy câu thì sắc mặt lập tức trầm xuống, sau đó lại vô cùng giận dữ nhìn Bảo Hoa chăm chăm như muốn moi gan rút ruột của nàng vậy.

Còn Bảo Hoa thì vẫn bình thản như thường, thậm chí nàng còn tươi cười thích thú với hai người bọn họ.

Tất nhiên là có thể đoán được sự giận dữ vô cùng khủng khiếp trong lòng hai người bọn họ khi gặp phải chuyện này. Nếu không phải trước mắt

bọn họ có một sự uy hiếp vô cùng đáng sợ thì e là cả hai lập tức sẽ trở mặt với Bảo Hoa cũng nên.

Nhưng cũng không để cho mọi người kịp bàn tán thêm điều gì, sau khi thưởng thức xong mùi vị cái nguyên anh của gã cao lớn khi nãy, đứa bé gái bắt đầu nhìn tới mỗi người trong nhóm rồi bật cười khanh khách:

"Các người tưởng như vậy là xong ư? Hay là thế này, tất cả bọn người giao nguyên anh cho ta đi, sau khi ta ăn thêm một hai cái không chừng đã đủ no rồi lập tức thả cho những cái còn lại bình yên rời đi. Sao, thấy ý kiến của ta thế nào?"

"Các hạ không cần phải xem thường ta như vậy, tưởng rằng mấy câu khiêu khích của người có tác dụng với ta sao? Nếu để người giết thêm một người chỉ e là người lại thừa nước lán tới thêm!" Bảo Hoa đáp lời một cách hết sức trấn định rồi không do dự phất một tay vào hư không trước mặt.

Lập tức cây đinh màu vàng đang cắm ở phía trên khối tinh thạch biến mất không thấy đâu nữa.

Ngay sau đó trong lòng bàn tay xinh như ngọc của Bảo Hoa chợt lóe hào quang, cây Thổ Hoàng Đinh chợt hiện ra không gây tiếng động nào.

"Ô, vậy là muốn ra tay với ta sao? Cũng hay đấy, lúc này người có thể đỡ được một chiêu của ta mà không chết chừng tỏ cũng có chút bản lĩnh. Nhưng lúc này ta vẫn chưa muốn ăn nguyên anh của người, mà là của người này. Chắc chắn, thần niệm rất mạnh, chắc là nguyên anh của hắn so với tên lúc nãy còn ngon hơn gấp trăm lần." Đứa bé lắc đầu cười khênh, ngón tay của nó lại chỉ đến một người đang đứng ở phía bên cạnh.

Sắc mặt của Hàn Lập hơi đổi, rõ ràng là ngón tay của đứa bé đang chỉ về ngay phía mình.

Mấy người Bảo Hoa thấy vậy liền trở nên sững sốt.

Theo như lời của con sâu chúa thì dường như thần niệm của Hàn Lập còn mạnh mẽ hơn cả vì cự Thủy tổ của Ma giới là Bảo Hoa. Điều này khiến bọn họ cảm thấy thật bất ngờ.

"Ha ha, thì ra là các hạ thấy nguyên anh của ta có vẻ hợp khẩu vị! Nếu các hạ có đủ bản lĩnh thì cứ việc tới lấy là được." Về mặt của Hàn Lập chẳng có chút thay đổi nào mà còn cười khuấy rồi đáp lời. Dường như những lời uy hiếp của đứa bé không được hấn đặt trong lòng.

Mấy người còn lại thấy vậy, tuy trên mặt không tỏ vẻ khác lạ nào nhưng trong lòng không khỏi thầm khâm phục Hàn Lập nhiều hơn! Đối với sự uy hiếp khủng bố của Minh Trùng Mẫu thì tất nhiên là không phải bất cứ kẻ nào cũng có thể trò chuyện một cách trấn định như vậy.

"Là do chính người nó đó. Được, vậy ta sẽ không khách sáo, phải nhắm nháp từng chút hương vị thơm ngon nguyên anh của người cho thỏa thích." Đứa bé gái liền thè chiếc lưỡi hồng nhật ra liếm liếm xung quanh môi ra vẻ thèm thuồng. Bất ngờ nó bật cười khúc khích, hai tay nắm chặt lại thành nắm đấm, toàn thân hình liền nhào đi rồi hóa thành một vệt ảo ảnh thật dài đánh tới.

Tốc độ cực nhanh! Hàn Lập vừa mới nghe tiếng xé gió thì đạo ảo ảnh đã ập đến sát trong gang tấc. Một nắm đấm được lửa đen bao bọc cuộn cuộn thành linh xuất hiện, dường như nó xé nát hư không lao tới xuyên thẳng qua lồng ngực của Hàn Lập.

Từng chùm ảo ảnh ngưng tụ lại, thân hình của đứa bé đang tươi cười lại hiện ra thêm một lần nữa.

Nhưng ngay sau đó, nụ cười mồm mỉm trên khuôn mặt nó chợt tắt mất. Một sợi tơ xanh mượt không chút dấu hiệu báo trước nào bỗng xuất hiện trước thân thể của Hàn Lập rồi bất ngờ chém tới. Sợi tơ mới vừa lóe lên mà thân hình của đứa bé đã lập tức bị chia làm hai đoạn.

Lúc này, sau khi nắm đấm xuyên thủng qua thân hình của Hàn Lập mới bùng cháy thành một vòng sáng vàng rực rồi biến mất.

Ở trong không gian cách đó vài chục trượng chợt xuất hiện từng gợn dao động. Một gã Hàn Lập khác vẫn giữ vẻ mặt lạnh như băng từ từ bước từng bước chui ra. Trong tay hắn lúc này đang cầm một lưỡi kiếm màu xanh biếc vẫn còn đang rung rung, trên thân kiếm đang có từng làn năng lượng của pháp tắc nhẹ nhẹ tản ra xung quanh.

"Huyền Thiên Chi Bảo! Thì ra thanh kiếm này là bảo vật huyền thiên. Thảo nào mà ngươi lại có thể đỡ được một chiêu vừa này. Nếu đã như vậy thì xem ra để bắt được ngươi thì ta sẽ phải tốn chút công sức đây."

Tiếng nói hòa trong giọng cười khanh khách của đứa bé truyền đến.

Mà trước mắt mọi người đang hiện ra một cảnh tượng hết sức quý quái. Hai mẫu thân hình bị chém làm đôi của đứa bé chẳng chảy ra bất kỳ giọt máu nào mà cứ trôi nổi trong không trung, cái miệng của nó còn cứ toe toét cười nói không ngớt.

Nhưng tiếng cười của nó truyền đến tai người ta lại vô cùng khó ưa, ngay đến cả ông lão già nua hay cho dù là bà lão mặc áo đen nghe được liền cảm thấy rùng mình, trong lòng càng cực kỳ hoảng sợ.

Đúng lúc này đột nhiên Bảo Hoa phát tay lên, chiếc đỉnh màu vàng nhạt bỗng bay ra mà không hề báo trước. Đồng thời thân thể mềm mại của nàng liên tục uốn éo rồi tan biến mất ngay trong giữa làn sáng màu hồng nhạt.

Tức thì trong tai của lão già cùng bà lão mặc áo đen chợt vang lên giọng nói của Bảo Hoa đang truyền âm đến: *"Hai vị đạo hữu nhất định không được có ý tứ khác như lời ta đã nói lúc nãy, chỉ cần các vị có thể phá hỏng được thân thể gốc của con Minh Trùng Mậu thì sẽ được tùy ý mà chạy ra bên ngoài tìm đường sống! Lúc này ta và Hàn Đạo hữu tuyệt đối không thể cầm chân được hóa thân bằng nguyên thần của nó được bao lâu nữa đâu."*

Khuôn mặt vốn đã mang theo sắc thái cực kỳ không tốt của lão già với bà lão thì nay lại xuất hiện thêm đôi chút do dự. Cả hai bọn họ liếc mắt nhìn nhau một lượt rồi lập tức cùng nhau bay đi, hóa thành hai vệt sáng dài chui lọt thỏn vào trong làn nước ở phía dưới.

Đến lúc này thì dù có căm giận việc lúc trước bị Bảo Hoa dở trò trong Phụng Linh Bàn nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể cắn răng mà hợp tác với nhau.

"Muốn chết!"

Đứa bé gái thấy hành động của hai người thì sắc mặt chợt đổi, miệng nó quát lên như muốn ra tay ngăn trở. Nhưng vào chính ngay lúc này, một chiếc đỉnh lớn hơi mờ hồ xuất hiện ở ngay trước hai mảnh thân thể của nó rồi nhoáng lên, hóa thành một tấm lưới màu vàng chụp tới.

Trong tấm lưới còn mang theo vô số ký hiệu màu vàng đang dao động cuộn cuộn, kéo theo một cỗ năng lượng của pháp tắc cực kỳ mãnh liệt đang ập đến.

Trong con người của đứa bé gái bỗng lóe lên ánh sáng lạnh ngắt, hai nửa thân thể run lên rồi nổ tung hóa thành vô số sợi tơ nhỏ li ti bắn ra khắp bốn phía chung quanh. Thoáng chốc chúng đã lao ra khỏi phạm vi bao phủ của tấm lưới màu vàng.

Hàn Lập thấy vậy, trên mặt hắn liền xuất hiện vẻ tàn khốc. Hắn hét thật to, ánh sáng màu tím vàng bùng lên khắp toàn thân, lưỡi Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm trong tay liền vụn vụn rồi cũng hóa thành vô số sợi tơ nhỏ màu xanh lục bắn đi. Những sợi tơ do Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm hóa thành khẽ chớp nhoáng rồi biến mất hút vào trong hư không. Ngay sau đó chúng liền xuất hiện một cách quỷ dị ngay phía trước những ngọn tơ đen, tiếp tục đổi hướng điên cuồng chém xuống.

"Phụt phụt...!"

Những sợi tơ đen bị sợi màu lục chém lên tức thì co rút lại rồi nổ tung hóa thành một làn khí đen.

Hàn Lập trầm mặt, ngón tay lại múa lên điều khiển những sợi tơ màu lục càn quét sạch sẽ những làn khí đen xung quanh nơi đó.

Nhưng đúng lúc này thì làn khí đen lại tan đi, hóa thành những hạt bụi li ti rồi biến mất ngay tại chỗ.

Ngay sau đó trong không trung cách đó không xa liền lóe lên làn sáng màu đen nhạt, thân thể một đứa bé gái hoàn hảo không xây xát chút gì bỗng chốc lại hiện ra trước mắt mọi người.

Nó nhìn về phía Hàn Lập rồi cười lạnh lẽo, một tay giơ lên đang định bấm niệm thần chú để thi triển loại thần thông nào đó. Nhưng đúng lúc này lại có một làn hương thơm kỳ lạ tràn tới, khắp nơi trong hư không bốn phía quanh đó xuất hiện vô số cánh hoa màu hồng nhạt. Đồng thời không khí trong khu vực này trở lên cực kỳ đặc xệt giống y hệt như loại chất keo nào đó vậy.

Đứa bé hoảng sợ, đang muốn giãy ra thì thân hình của Bảo Hoa xuất hiện không một tiếng động ngay trên những cánh hoa rợp trời. Trong tay

nàng đang đỡ một khối cầu sáng rực thật lớn, tiếp đó lại nhẹ nhàng nâng lên cao.

Khối cầu sáng nổ tung hóa thành vô số ký hiệu tràn ra khắp nơi. Chỉ trong chớp mắt mà xung quanh đó đã có trùng trùng điệp điệp các đốm sáng bay lượn chớp nháy không ngừng tạo thành một cảnh tượng cực kỳ đẹp mắt.

Ở giữa trung tâm của vụ nổ lóe lên một vệt sáng khác, một gốc hoa cỏ nhỏ nhoi màu xanh biếc lung linh liền hiện ra trong im lặng. Chỉ là trong khoảnh khắc ngắn ngủi sau đó nó đã lớn thành một thân cây xanh mượt cao nửa thước, rồi lại tiếp tục vươn lớn lên với tốc độ cực kỳ điên cuồng.

Chớp mắt sau, một cây cỏ thụ xanh tươi đã hình thành ngay trên cánh tay của Bảo Hoa. Ở mỗi cành của nó có vô số đốm sáng màu hồng nhạt đang dần biến ảo thành những nụ hoa hồng nhạt tròn trịa xum xê, chỉ tích tắc thôi mà nụ hoa đã đơm kín toàn lấy thân cây cỏ thụ.

Khóe miệng thơm tho của Bảo Hoa liền truyền ra những tràng tụng niệm bằng tiếng Phạm, theo đó là những nụ nhỏ hé nở, làm cho toàn bộ thân cây từ xanh biếc dần chuyển thành màu hồng nhạt.

Chỉ mới thoáng chốc, dưới những lời tụng niệm bằng tiếng Phạm của Bảo Hoa, khắp bầu trời hiện giờ đều là những ảo ảnh của muôn ngàn cánh hoa hồng nhạt. Trong phạm vi mấy ngàn trượng quanh đây đều trở thành một đại dương màu hồng, dường như nơi này đã trở thành một thế giới hoàn toàn mới vậy.

"Huyền Thiên Linh Vực!"

Cuối cùng thì đứa bé không thể giữ nổi vẻ cười cợt trên khuôn mặt nữa. Nó vội kinh hãi hét lên, trên mặt cũng hiện ra vẻ nanh ác còn bên ngoài cơ

thể xuất hiện vô số ký hiệu màu xám trắng khiến cho không gian xung quanh trở nên vụn vẹo. Có vẻ như nó đang cố hết sức để thoát khỏi sự trói buộc của Huyền Thiên Linh Vực Vây.

Mà cũng bởi vậy nên đã khiến cho khắp cả bầu trời ngập hoa trở nên nhộn nhạo, dường như linh vực này thật không thể trói buộc được đứa bé gái kia nhiều thêm nữa.

Bảo Hao bị cảnh này hù dọa cho tái mặt, nàng quay qua thét lên với Hàn Lập:

"Hàn đạo hữu, mau mau ra tay đi!"

Vừa dứt lời, bàn tay ngọc ngà của nàng liền đưa tới thân cây cổ thụ ngắt xuống một nhánh thật dài đầy những nụ hoa xum xuê tươi tắn phát trắng về phía đứa bé đang ở bên dưới. Hầu hết các đóa hoa trên cành bỗng nhiên biến thành những ký hiệu ngũ sắc rồi tràn xuống vây lấy đứa bé gái đang bị nhốt trong linh vực khiến nó thét lên đau đớn. Kết quả sau đó là một cánh tay của nó liền biến mất không còn thấy đâu nữa.

Cùng lúc đó, nhánh cây trên tay của Bảo Hoa cũng liền biến thành tro bụi.

Nhưng cũng ngay sau đó, trên bả vai của bé gái chợt có làn khí đen xoáy tít, lập tức có một cánh tay mới hiện ra, khôi phục lại y nguyên như lúc đầu.

Tuy nhiên Bảo Hoa cũng chẳng chần chờ lấy một khắc, bàn tay của nàng khẽ phát lên, không ngờ lần này là hai cành hoa khác được ngắt xuống. Tiếp đó nàng lại vung hai cành hoa về phía đứa bé bên dưới.

"Phốc, phốc", hai cánh tay cả trái lẫn phải của bé gái đều hóa thành khí đen rồi tan biến đi.

Đứa bé thấy vậy, trong hai con ngươi của nó liền hiện ra ánh độc ác, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng ánh nên đầy nỗi dữ tợn. Nhưng sau khi làn khí đen hiện lên, hai cánh tay của nó đã đều mọc lại như cũ.

Lúc này ở phía Hàn Lập bên kia cũng đang mài miết bấm niệm thần chú. Lập tức trong cơ thể của hắn vang lên từng trận giòn giã những âm thanh nổ lục đục như pháo, bên ngoài thân thể tỏa ra một làn hào quang vàng rực chói mắt, trên làn da xuất hiện chi chít các tấm vảy, mà ở giữa trán còn mọc thêm một cây sừng ngắn. Không chỉ có vậy, đến khi làn hào quang màu vàng cuộn cuộn tụ lại nơi hai bả vai, nơi đó lại tiếp tục sinh ra thêm hai cái đầu và bốn cánh tay vàng ươm ắt.

Ba cái đầu cùng rộng to, giữa hai mắt chột xuất hiện một vết đen thui, thế rồi nó nứt ra biến thành con mắt thứ ba khác. Bên trong con mắt này tỏa ra ánh sáng màu tím đang chớp nháy cực kỳ kinh người.

Trong nháy mắt mà Hàn Lập đã thi triển đến Niết Bàn Thánh Thể, mà cũng đã vận dụng đến cực hạn thần thông mà hắn có.

Lúc này khí tức do hắn tỏa ra so với lúc trước còn khủng khiếp hơn gấp cả chục lần. Sáu cánh tay đồng loạt nhoáng lên, một trong số đó bắt lấy Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm rồi mạnh mẽ chém thẳng về đứa bé gái đang bị nhốt ở phía xa.

Chương 2235: Hải cốt quỷ ảnh

Trong hư không dấy lên một tiếng nổ đình tai nhức óc!

Lưỡi kiếm xanh biếc chớp động khiến cho không gian phía trước người Hàn Lập dường như sắp sụp đổ đến nơi. Thanh kiếm giống như một cái phễu điên cuồng hút lấy nguyên khí khắp nơi trong trời đất rồi dần dần tỏa ra một cỗ khí tức khủng khiếp đến độ có thể hủy diệt toàn bộ trời đất.

Từ khi tiến cấp tới Đại Thừa Kỳ đến giờ thì đây chính là lần đầu tiên Hàn Lập vận dụng toàn bộ uy lực của Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm.

"Phốc", một vầng sáng xanh biếc mênh mông như trăng rằm bỗng hiện ra giữa vùng không gian đang sụp đổ.

Khẽ chớp động lên, bên ngoài mặt trăng bắt đầu tràn ra vô số ký hiệu trong suốt làm óng ánh lên một màn sáng ngũ sắc khiến người ta si mê.

Oành!

Vùng không gian sụp đổ và vầng trăng xanh biếc đồng loạt nổ tung.

Vô số ký hiệu xanh biếc sáng lấp lánh cuộn cuộn tràn ra, ngưng tụ lại với nhau tạo thành một sợi tơ trong suốt. Chợt lóe lên, sau đó không thấy sợi tơ đâu nữa.

Sợi tơ trong suốt nhìn có vẻ tầm thường nhưng nó vừa mới xuất hiện đã làm cho cả trời đất trở nên ảm đạm, không gian bốn phía dấy lên từng trận

âm ù. Sau khi hơi mơ hồ, mọi thứ liền bắt đầu vật vờ không theo bất kỳ một quy luật nào.

Ở đây hoàn toàn không có hiện tượng không gian bị bẻ gãy hay gấp khúc mà là tất cả mọi thứ đều bám sát theo sợi tơ trong suốt, giống hệt như vụn vật đang tự động trôi dạt theo sóng biển vậy.

"Sợi Tơ Pháp Tắc, sao lại có thể như vậy được!"

Đứa bé gái đang bị nhốt trong lĩnh vực của Bảo Hoa trông thấy vậy liền kinh hãi thốt lên, cuối cùng thì vẻ mặt của nó cũng chịu chuyển thành vô cùng sợ sệt. Nó lại hét lên chói tai, bỗng có một ngọn lửa đen kịt cháy rực bao kín lấy toàn bộ thân thể của đứa bé, sau đó liền ngưng tụ lại thành một bộ giáp bằng xương thò ra vô số gai nhọn tua tủa.

Mỗi một cái gai xương thò ra trong làn lửa đen đang có rất nhiều ký hiệu bay múa loạn xạ đều trong suốt như ngọc. Trên bề mặt bên ngoài của chúng có thể thấy được như ẩn như hiện vô số linh văn màu bạc. Những linh văn được sắp xếp với nhau một cách cực kỳ tỉ mỉ rồi mới tạo thành cây gai như vậy.

Mà đúng lúc đó phía trước thân thể của đứa bé bỗng dấy lên một làn dao động, sợi tơ trong suốt chợt xuất hiện mà không hề có dấu hiệu báo trước nào. Còn đứa bé gái lại đang bị lĩnh vực bao vây cực kỳ chặt chẽ nên không làm sao để tránh đi được. Cuối cùng nó chỉ đành trơ mắt đứng nhìn Sợi Tơ Pháp Tắc đang nhoáng lên, rồi cuồn cuộn chém về phía nó.

Vàng lửa màu đen và bộ giáp xương chỉ có thể ngăn cản sợi tơ được một chút nhỏ, sau đó cả hai đều giống hệt như gỗ mục bị người ta ép nát ra như cám.

Đưa bé thét lên đầu đón, thân hình của nó liền chia làm hai đoạn từ hông trở đi. Bắt đầu là trên mặt, rồi đến chân tay, sau đó là khắp nơi trên cơ thể của nó hiện lên vô số những sợi tơ máu. Cuối cùng toàn bộ thân thể hóa thành một đồng thịt nát bầy.

"Tốt quá rồi!"

Bảo Hoa thấy vậy liền mừng rỡ rồi không hề do dự bấm niệm thần chú. Cây hoa cỏ thụ vốn thật cao lớn bỗng lóe chói hào quang, trong khoảnh khắc nó liền co rút nhỏ lại chỉ còn khoảng một thước, xinh đẹp đến mê người.

Long lanh lấp lánh! Một làn sáng bảy màu lung linh tỏa ra từ cây hoa bé xíu!

Năm ngón tay của Bảo Hoa khẽ co lại, nàng cầm lấy gốc hoa rồi quặt nó về phía hư không bên dưới.

"Phốc", chỉ trong khoảnh khắc mà vô số cánh hoa cùng cành nhỏ trên thân cây trở nên héo úa.

Mà cùng với lúc đó, xung quanh thân thể bị chém thành thịt vụn của đứa bé gái chợt hiện lên muôn trùng những đóa hoa màu đỏ rất lớn.

Mỗi đóa hoa đỏ như máu cứ xoay tròn thành một vòng là lại nở ra, sau đó lại bọc lấy một mảng máu nát thịt nhừ vào trong rồi cuối cùng chúng bùng cháy thành một đám bụi màu hồng nhạt mà tan biến mất.

Sau khi tất cả đều bốc cháy thì trong linh vực lúc này đã không thể tìm lại được bất kỳ chút thịt nát nào nữa.

Mà phía bên kia, cây hoa nhỏ nhắn đang được Bảo Hoa cầm trong tay đã tiêu hao hết uy lực sau một chiêu vừa rồi. Lúc này cành lá của nó trơ trụi

xác xơ, liền hóa thành một cái ảo ảnh rồi tan đi.

Cả tòa linh vực cũng bắt đầu trở nên dao động kịch liệt, muôn trùng đóa hoa trong đó cũng lênh bênh rồi tan biến theo.

Đến lúc này thì Huyền Thiên Linh Vực đã không còn tồn tại nữa rồi!

Không gian ở khắp nơi đây đã hoàn toàn trở nên trống rỗng ngoại trừ hai người là Hàn Lập và Bảo Hoa.

"Sợ Tơ Pháp Tắc, thật không ngờ là Hàn huynh lại có thể vận dụng và điều khiển được cây Huyền Thiên Chi Bảo này đến mức độ như vậy. Ta cực kỳ bội phục huynh." Bảo Hoa liếc nhìn Hàn Lập, vẻ mặt nàng đang tỏ ra hết sức kỳ quái.

"Thì ra thứ vừa rồi là sợ tơ pháp tắc ư? Thảo nào mà uy lực của nó so với những lần trước đây lớn hơn rất nhiều." Hàn Lập ngoảnh nhìn về phía ngọn kiếm trong tay, sắc mặt cũng trở nên phân vân lạ lẫm.

"Sao vậy? Chẳng lẽ đây là lần đầu tiên đạo hữu ngưng tụ thành công sợ tơ đó sao?" Bảo Hoa lại càng giật mình hơn.

"Đúng là lần đầu tiên Hàn mỗ được nhìn thấy nó. Chẳng qua là lúc này ta đã vận dụng tất cả uy lực của lưỡi kiếm này thôi." Hàn Lập lạnh nhạt cười trừ.

"Ta cũng chẳng biết nên nói làm sao mới phải. Chẳng lẽ là lưỡi kiếm huyền thiên này đã được hình thành ngay trong cơ thể của đạo hữu từ khi mới bắt đầu. Còn không, nếu muốn vận dụng bảo vật huyền thiên để tạo thành sợ tơ ẩn chứa pháp tắc là việc chỉ có thể ngộ chứ không dám cầu mong. Không biết bao nhiêu người sở hữu những loại bảo vật huyền thiên đã liều mạng tế luyện nó, bồi dưỡng nó đến vài vạn năm, thậm chí là cả

chục vạn năm nhưng vẫn chưa chạm được đến sợi tơ này." Bảo Hoa cười khỏ.

"Nếu thế thì Hàn mỗ đúng là quá may mắn rồi, bảo sao mà ta lại làm được như vậy. Nhưng tại hạ lại cảm thấy hứng thú với Huyền Thiên Linh Vực của đạo hữu nhiều hơn, liệu sau này đạo hữu có thể chỉ bảo cho ta một phần không?" Hai mắt của Hàn Lập chợt lóe, hần đàng hăng nhẹ rồi trả lời.

"Phương pháp thi triển Huyền Thiên Linh Vực ư? Trước đây ta đã bỏ sức ra rất nhiều tâm trí mới có thể tìm tòi ra một phần nhỏ trong một quyển sách không trọn vẹn từ thời rất xa xưa. Trong đó cũng có rất nhiều chỗ không đầy đủ, so với linh vực thật sự tuyệt đối không thể sánh ngang được. Nhưng nếu Hàn đạo hữu cảm thấy hứng thú như vậy thì ta cũng không ngại trao đổi với đạo hữu dăm ba điều." Bảo Hoa nghiêm nghị đáp lại.

"Tốt quá. Hàn mỗ cầu mong còn không được. Mà vừa rồi cái nguyên thân của con Minh Trùng Mẫu đã bị hai người chúng ta hợp sức giết chết, nhưng thật không biết bản thân của nó sẽ như nào đây? Không hiểu sao ta vẫn cảm thấy có điều gì đó rất bất an trong lòng." Hàn Lập gật đầu, rồi lại nhú mày hỏi tiếp.

"Theo lý mà nói thì vừa nãy chỉ là một cái hóa thân của Minh Trùng Mẫu thôi, so với con sâu chúa thật sự ở dưới kia thì không cách nào bằng được. Vừa nãy dưới tác dụng của hai loại pháp tắc đề lên thì chắc chắn nó không thể chạy thoát được. Nhưng cả ta và linh hồn của tòa phong ấn cổ xưa này đều có thể xác định là cỗ áp lực kia vẫn còn tồn tại, hơn nữa còn chưa hề suy giảm chút nào..." Khuôn mặt xinh đẹp của Bảo Hoa trầm xuống, mãi một lúc sau nàng mới cất thành lời. Thế nhưng thật tình cờ là cách nhận xét của nàng lại rất ăn ý với Hàn Lập.

"Nói như vậy là đối phương vẫn chưa chết hẳn, chỉ là tạm thời bị thương nặng nên không chịu ra thôi." Sắc mặt của Hàn Lập liền đổi.

"E rằng hơn phân nửa là như vậy." Bảo Hoa cười khở sở.

"Mặc kệ thế nào đi. Có thể làm bị thương được nó đã là chuyện rất may mắn. Ta và ngươi hãy mau nhân cơ hội này đi tìm thân thể thực sự của nó mới là việc quan trọng phải làm. Mà đến giờ này mà hai vị đạo hữu kia vẫn không có truyền tin tức trở về cũng có thể là họ đã thất bại rồi." Hàn Lập nghĩ ngợi một lúc rồi nói.

"Tất nhiên là..." Ngay lúc Bảo Hoa mỉm cười như muốn trả lời lại điều gì thì bỗng nhiên từ chỗ thi thể của đứa bé gái vừa biến mất chợt vang lên một tiếng nói:

"Các ngươi cứ tưởng là đánh bại được Minh Nhất là có thể không cần phải lo lắng gì nữa hay sao? Thật nực cười! Lúc này Minh Nhị ta sẽ đến gặp gỡ với các ngươi một hồi vậy."

Tiếng nói vừa dứt, đột nhiên trên trời cao xuất hiện một bàn tay khổng lồ rồi mạnh mẽ chụp thẳng xuống chỗ Hàn Lập và Bảo Hoa đang đứng.

Năm ngón tay của nó hơi mở ra liền khiến cho bầu trời như bị ché kín như bưng. Mà mỗi cái móng tay dài đến cả chục trượng kia cũng chớp chớp lấp lánh hào quang màu xanh.

Bàn tay lướt đi để lại hư không năm vết trắng bạc thật dài giống như là không gian nơi đó bị người ta xé toạc ra vậy. *"Chớ vội, Minh Nhị! Ngươi phải dành lại cho lão tam ta một phần để chơi đùa chứ!"* Một giọng nói âm trầm khác truyền đến không biết từ đâu.

Mà trong nháy mắt khi Hàn Lập nghe được giọng nói này thì trong lỗ tai lại vang lên một tiếng cười cực kỳ quỷ quái, nửa giống như tiếng cười khiêu gợi của thiếu nữ, nửa giống như tiếng người con gái đang thở gấp gấp hoan lạc.

Tinh thần của Hàn Lập không tự chủ được liền trở nên hoảng hốt, hai mắt hần dần mê mang, tay chân cũng bắt đầu chậm chạp lại.

Cùng lúc, một tiếng sét đánh chói tai giữa trời quang mây tạnh, một tia chớp màu xám trắng thật lớn thỉnh thoảng xuất hiện rồi hùng hổ ập đến Hàn Lập.

Thần niệm của Hàn Lập mạnh mẽ thuộc loại nào cơ chứ? Hơn nữa hần còn tu luyện loại pháp thuật khủng khiếp đến độ đi ngược với lẽ trời là Luyện Thần Thuật, chỉ mới hơi cảm thấy hoảng hốt thì lập tức có một làn khí mát lạnh từ đan điền tràn lên, nhanh chóng truyền tới đầu làm hần tỉnh táo trở lại.

"Sát Lôi!"

Nhưng ngay khi hần nhìn thấy tia chớp trên cao thì sắc mặt tái nhợt, vội vàng cất thanh kiếm còn đang cầm trên tay. Hần mặc kệ bàn tay không lồ còn đang úp xuống đầu kia, bả vai khẽ lắc lập tức huyền hóa ra hơn mười ảo ảnh giống hệt nhau rồi nhắm ra bốn phương tám hướng mà bắn đi.

Nhưng tia chớp đang kéo theo những tiếng nổ ầm ầm kia dường như là một con vật sống vậy. Nó cũng nhanh chóng tự tách ra, hóa thành một lượng những tia chớp không sai biệt với số lượng ảo ảnh rồi lập tức bám sát theo.

Lúc này, Bảo Hoa ở phía bên kia quát khế. Trong bàn tay của nàng hiện lên một làn sáng màu vàng quay tít, trong tức thì chiếc Thổ Hoàng Đinh liền hóa lớn đến cả ngàn trượng rồi hiên ngang lao đến bàn tay đang từ trên không chụp đến.

Còn năm móng vuốt sắc bén của cái bàn tay kia đột nhiên thu lại, hóa thành năm lưỡi đao không lồ màu xanh mạnh mẽ chém xuống. Dường nó

nó chẳng hề e dè với cái đỉnh ở dưới chút nào.

Một trận nổ khủng khiếp đẩy lên làm cho trời long đất lở. Cái đỉnh cùng với năm lưỡi đao vừa tiếp xúc đã bộc phát ra ánh sáng vàng và xanh cực kỳ chói mắt. Trong lúc nhất thời cả hai phe giăng co qua lại, không bên nào hơn bên nào.

Còn phía bên này, những tia chớp màu xám trắng cứ như những con ròi chui vào xương chân của Hàn Lập, bám riết không rời những đạo ảo ảnh do Hàn Lập biến hóa thành. Có vẻ như không giết được đối thủ thì chúng sẽ không chịu quay về vậy.

"Chỉ là Sát Lôi thôi! Ngươi nghĩ là Hàn Mỗ không đối phó nổi sao?" Cả hơn mười cái ảo ảnh đồng loạt cất lên giọng nói giận dữ của Hàn Lập.

Hòa theo tiếng nói là hơn mười con rắn được tạo bởi những sợi chớp điện màu vàng rực từ trong tay của những cái ảo ảnh bắn ra chạm vào những tia sét màu xám trắng, sau đó liền nổ tung mà biến mất hút.

Những tia chớp màu xám trắng chỉ hơi ảm đạm đi so với ban đầu, còn lại thì chúng vẫn chẳng hao tổn chút nào rồi vẫn lao về những ảo ảnh do Hàn Lập biến hóa thành.

Ầm ầm ầm.

Những cái ảo ảnh khi bị các tia chớp xám chạm vào liền nổ tung hóa thành vô số ký hiệu màu vàng đan xen vào những sợi điện xám, trong lúc nhất thời không sao phân ra cao thấp.

Nhưng chỉ có duy nhất một cái ảo ảnh là hơi ngưng lại rồi hiện ra thân thể của Hàn Lập. Hắn hét lớn, toàn thân tỏa ra hào quang tím vàng chói lóa rồi hùng hổ đâm một đâm vào vết chớp điện xám phía trước.

Tức thì từ chỗ tia chớp nổ vang một tiếng trầm đục đình tai nhức óc, trong nháy mắt nó và nắm đấm đã va chạm với nhau.

Ban đầu cứ tưởng là tia chớp kia khó chơi lắm, ai ngờ khi nó vừa mới chạm phải nắm đấm thì đã lập tức giống như gặp phải thứ khắc tinh mà vỡ vụn ra, sau đó bị thôn tính sạch sẽ trong làn ánh sáng trắng lóa.

Mà ánh hào quang màu tím vàng trên cơ thể của Hàn Lập cũng ảm đạm đi gần nửa sau khi tung ra một đòn vừa rồi.

Rõ ràng là đòn đánh vừa nãy của hắn mang theo uy năng vô cùng lớn, mới chỉ một chiêu thôi mà đã khiến cho chân nguyên trong cơ thể hao tổn khá nhiều rồi.

Chương 2236: Mỗi nghi ngờ

Thân thể thật mạnh mẽ! Không biết nêu so sánh người với Minh Nhị thì ai sẽ lợi hại hơn nhỉ?" Giọng nói âm trầm mau chóng tỏ vẻ kinh ngạc.

Lúc này Hàn Lập mới chăm chú nhìn xuống phía dưới. Chỉ thấy trên mặt nước không biết từ khi nào đã xuất hiện thêm một con quái vật to lớn như trâu, thân thể trong suốt như được những giọt nước ngưng tụ thành đang lơ lửng trong không trung. Con sâu này có thân thể dài đến mấy chục trượng, trải rộng trên toàn thân của nó là những con mắt lớn có bé có, to nhỏ không đồng nhất. Hễ chỉ cần người ta vừa mới nhìn thấy thôi là đã cảm nhận được một cỗ lạnh buốt chạy dọc theo sống lưng rồi.

Tiếng nói vừa rồi chính là do miệng của con sâu kì quái này thốt ra. Hai cái xúc tua của nó rất dài, chỉ vừa khẽ chạm vào nhau là đã khiến cho không trung gần đó vang lên những tiếng gầm rú đinh tai, kèm theo là từng đợt sấm chớp téo ra, vận vẹo, chớp nháy, nổ vang không ngớt.

Mà cũng chính con sâu này là thủ phạm đã khiến cho Hàn Lập suýt bỏ mạng vì Sát Lôi!

Hàn Lập quan sát con sâu cùng với từng đạo chớp điện màu xám trên đỉnh đầu của nó với ánh mắt cực kỳ cẩn trọng. Sau khi suy nghĩ đắn đo một lúc, hắn lại ngẩng cổ nhìn lên phía Bảo Hoa ở trên cao.

Chỉ thấy lúc này Bảo Hoa đang chấp tay bấm niệm pháp quyết liên tục. Dưới sự điều khiển của nàng đã biến cây Thổ Hoàng Đình thành một cột trụ chọc trời không ngừng cuốn lấy để tranh giành cao thấp với bàn tay khổng lồ.

Mặc dù bàn tay khổng lồ vẫn điên cuồng đánh đấm loạn xạ nhưng chủ nhân của nó lại một mực ấn dấu thân thể của mình trong làn khói bụi cuộn cuộn trên trời cao, hoàn toàn không để lộ ra chút da mầu thịt nào.

Càng bất ngờ là bàn tay trần trụi kia lại đang mạnh mẽ đấu với cột trụ cao đến ngút trời do một cây Huyền Thiên Chi Bảo biến hóa thành. Chẳng những thế mà dường như nó còn chiếm ưu thế nhiều hơn.

Hàn Lập vừa nhìn thấy bàn tay, bỗng dừng trong lòng hấn sức nhớ về những mảnh binh khí bị vỡ vụn rơi lung tung trong cung điện có chứa mắt trận khi trước.

Ngoại trừ độ lớn của chúng khác nhau như trời với đất, còn lại hình thể thì giống hệt nhau chẳng sai biệt chút gì.

Xem ra có đến hơn năm phân là bàn tay này đã để lại dấu ấn mà Hàn Lập có dịp nhìn thấy trước đó.

Mỗi chỗ bị cột trụ màu vàng nhạt lướt qua là lập tức trở nên nhộn nhạo, lốc xoáy thét gào.

Còn bàn tay khổng lồ bay đến đâu cũng đều để lại những vết sáng màu bạc trắng trong suốt. Xem ra cả hai rất khó phân thắng bại trong lúc này.

Có điều nhìn vào sắc mặt tái nhợt của Bảo Hoa thì có thể dễ dàng đoán được là nàng đang hết sức gắng gượng để điều khiển Thổ Hoàng Đình. Tuy lúc này còn chưa để mất thế chủ động nhưng rõ ràng là sẽ chẳng thể cầm cự nổi bao lâu nữa.

"Giải huynh, con sâu ở bên này giao cho người đối phó, ta qua trợ giúp Bảo Hoa giải quyết tên kia trước rồi mới tính tiếp." Sắc mặt của Hàn Lập dần trở nên xấu đi, hấn quay về một nơi xa xăm nào đó rồi nói.

"Người đã nói thế, được thôi, vậy thì giao cho ta đi. Cho dù phương pháp vận dụng thần niệm và Sát Lôi của con sâu này khá lợi hại nhưng đối với ta lại chẳng có bao nhiêu tác dụng."

Giữa bầu trời vang lên một tiếng sét, tiếp đó là một vệt sáng lượn lờ sau lưng của Hàn Lập, thế rồi thân hình của Giải Đạo Nhân lập tức hiện ra, lạnh nhạt trả lời.

Con khôi lỗi nguy tiên này không biết đã được Hàn Lập rỉ tai cái gì mà lại lặng lẽ ẩn nấp mất dạng ngay khi mấy người Hàn Lập bắt đầu đấu pháp. Đến mãi tận lúc này hắn mới chịu xuất hiện từ giữa hư không kèm theo một tiếng lạnh nhạt.

Giải Đạo Nhân vừa mới trở về thì đã lập tức xoay người thành một vòng tròn trịa.

Oành!

Một con cua vàng rực khổng lồ toàn thân được trải đầy bởi vô số các tia sấm chớp đột nhiên xuất hiện giữa trời làm che mất một khoảng rộng đến gần ngàn mẫu. Vừa mới hiện ra mà hai cái càng của nó đã hươ lên.

Sấm chớp đình tai nhưc óc!

Muôn trùng những khối cầu điện được ngưng tụ ra rồi như mưa to gió lớn cuộn cuộn lao xuống con sâu khổng lồ phía dưới.

Rõ ràng là những quả cầu điện này khác rất xa so với những loại sấm sét bình thường. Chẳng những thế tích của nó cực kỳ kinh người mà trong lớp vỏ điện sáng lóa phía bên ngoài dường như còn ẩn chứa vô số các ký hiệu màu bạc chớp nháy không ngừng.

Cảnh tượng này tựa như đã khiến cho con sâu ở phía dưới nổi giận, miệng nó rít lên một tiếng cực kỳ quái dị, hai cái xúc tua trên đỉnh đầu rung lên rồi phun ra vô số tia chớp màu xám trắng. Tiếp đó những tia sét lại hóa thành muôn ngàn mũi tên nhọn hoắt bằng điện xuyên thủng không gian lao lên va chạm với những quả cầu đang rơi xuống.

Ngay tức thì khi vừa mới tiếp xúc thì những mũi tên và quả cầu đều đồng loạt nổ tung, có vẻ như uy lực của cả hai như kẻ tám lạng người nửa cân, không bên nào hơn kém bên nào.

Những tia chớp màu xám đan xen vào vô số sấm sét màu bạc làm cho không gian đang chấn động kịch liệt dần dần trở nên nóng ran.

Con cua vàng có thân hình khổng lồ cực kỳ kinh người nhưng tám chân của nó lại vô cùng linh hoạt. Nó cứ không ngừng chạy qua chạy lại khắp nơi trên nền trời, liên tục đứng từ xa phóng điện cầu tấn công đối phương, lại càng không để cho đối phương có cơ hội tiếp xúc với mình.

Thân hình của con sâu trong suốt cũng luôn chớp động một cách quý quái lập lờ. Nó vừa tránh né, vừa liên tục bắn ra rất nhiều tia chớp màu xám trắng tới đánh cho những quả cầu điện vỡ tung.

Còn với thần thông quen thuộc nhất là sử dụng thần niệm nó đã sớm thi triển ra từ trước rồi. Nhưng đối với một con rối thì chẳng khác nào đàn gảy tai trâu, nước đổ đầu vịt, đổ bao nhiêu trôi tuột đi bấy nhiêu.

Phía bên kia, Hàn Lập đang cầm chặt lưỡi kiếm xanh biếc sáng ngời trong tay, miệng thét thật lớn, pháp tướng ba đầu sáu tay liền hiện ra phía sau lưng, kèm theo đó là muôn trùng bóng kiếm kết thành một ngọn núi chi chít những mũi sắc bén chém thẳng về bàn tay kia.

Bảo Hoa thấy vậy tinh thần liền cảm thấy thoải mái nhiều hơn. Nàng cũng thét lên một tiếng thật thanh thoát, trên đỉnh đầu của nàng bỗng nhiên nứt ra rồi xuất hiện một người bé xíu màu hồng đang ngồi trên đài hoa đỏ nhạt.

Người tí hon hé miệng phun ra một vòng sáng màu hồng. Vòng sáng đón gió lớn lên, thoáng chốc đã biến thành một vành khuyên trong suốt khổng lồ, bay thẳng lên đánh về phía đám bụi cuộn cuộn trên trời cao.

Hắn là chủ nhân của bàn tay to lớn kia vẫn đang ẩn mình ở trong đó.

Nhờ có sự tương trợ của Hàn Lập nên nàng đã quyết định cho nguyên anh của mình thoát ra ngoài để cùng quyết đấu với gã chủ nhân bàn tay kia.

Ở một nơi nào đó dưới mặt nước có một vực thẳm sâu không sao nhìn thấy đáy được. Ông lão già nua cùng với bà gia mặc áo dài màu đen đang kinh ngạc quan sát một vật thể kỳ lạ phía trước. Vẻ mặt của ai nấy đều tỏ ra vô cùng bàng hoàng.

Vật thể đó đang nằm lẳng lẳng trên nền cát ở chỗ sâu nhất dưới đáy biển. Toàn thân nó trắng muốt như ngọc, từ đầu đến đuôi dài cả vạn trượng. Thì ra đây đúng là xác của một con sâu cực kỳ hùng vĩ.

Tuy cái xác nằm im bất động nhưng bên ngoài cơ thể nó lại được một làn khí xám trắng sáng choáng ngợp đang nhẹ nhàng bao phủ, hơn nữa còn như có như không tỏa ra cỗ khí tức cực kỳ đáng sợ.

Cỗ khí tức này so với của đứa bé khi nãy mà bọn họ gặp được tuy rất giống nhau, nhưng nếu so sánh về mức độ khủng khiếp thì cực kì chênh lệch.

"Đây là thân thể thực sự của Minh Trùng mẫu sao?"

Hai người cứ đứng như trời trồng ở chỗ vực sâu quan sát một lúc thật lâu, thế rồi người đàn bà rụt rụt rè rè thì thào khẽ hỏi.

"Chắc hẳn là nó rồi! Ngoại trừ con sâu chúa ra thì ta thực sự không thể tưởng tượng ra xác của con vật nào lại có thể lưu lại khí tức kinh khủng thế này. Ngay cả thân thể của con Phó Thốn Điều mà chúng ta đã thấy ở ngoài cửa trước đây cũng không sao có thể so sánh được." Ông lão hít thật sâu rồi chậm rãi đáp lời.

"Đường như cái xác của con sâu ở phía dưới đã thực sự chết rồi, dựa vào những vết thương còn lưu lại trên thân thể của nó thì chắc hẳn là trước đây đã từng xảy ra một đoạn sự kiện rất li kỳ. Nhưng tên vừa nãy mới xuất hiện là cái gì? Chẳng lẽ nó đã tu luyện đến cảnh giới của Chân Tiên, nguyên thần đã không cần đến thể xác mà cứ thế ngao du vô số vạn dặm, suốt đời vĩnh viễn bất tử sao?" Bà lão mặc áo đen cười gượng.

"Điều này ta cũng không biết. Nhưng mặc kệ thế nào đi nữa thì đối với chúng ta đây lại là chuyện may mắn. Chúng ta không cần thiết phải ra tay cũng có thể xem như là đã thành công. Còn vì sao nguyên thần của nó có thể sống sót ư? Chắc là bởi vì còn có quan hệ phần nào đó với khối hài cốt dưới kia." Ông lão cũng cười khổ đáp.

"Ồ, mà cũng chỉ có giả thuyết này là xem hợp lý nhất. Hơn nữa ta còn nghe nói thời xa xưa có một loại phương pháp kì bí có thể làm cho linh hồn của người ta ẩn nấp tại một vị trí nào đó trên cơ thể. Vậy nếu như con sâu này đã kịp thực hiện phương pháp đó trước khi chết sẽ khiến nó vẫn có thể có hi vọng sống sót thêm một thời gian nữa. Như vậy chúng ta chỉ việc phá hủy hoàn toàn cái xác này là xong." Bà lão mặc áo đen như bình tĩnh ra một ý nghĩ nào đó, trên mặt liền hiện lên vẻ quả quyết rồi nói.

Vừa mới dứt lời, bà ta liền phát tay lên làm lóe ra làn hòa quang tối om. Lập tức có một cây thương ngắn đen xì chọt hiện ra trước mặt.

"Khoan đã!"

Ông lão như sực nhớ tới điều gì đó nên vội vàng ngăn cản, nhưng đã quá muộn rồi!

Cây thương màu đen nổ vang rồi hóa thành một tia chớp tối om bổ thẳng tới khối thi hài bên dưới.

"Phanh", tia chớp đen kịt vừa đánh lên cái xác chết liền hóa thành vô số tia điện lập lòe bắn ra tung tóe khắp nơi. Thanh thế thực sự hết sức kinh người.

Nhưng sau khi những tia chớp đen tan đi hết, cái xác chết bên dưới vẫn hoàn hảo chẳng hề hao tổn chút nào, hơn nữa đến cả một vết xước cũng không thể nào tìm ra được.

"Sao lại có thể như vậy được? Ngọn thương này của ta tuy không thể sánh với Huyền Thiên Chi Bảo nhưng nếu đem các loại bảo vật cao cấp bình thường ra đấu với nó thì giống như giấy gió không thể đỡ nổi một chiêu." Bà lão thấy vậy liền tái mặt thót lên.

Đúng lúc này làn sáng nhẹ nhõm đang bao bọc lấy tâm thân đã chết của con sâu bỗng bùng lên chói mắt. Đồng thời trong đó còn ào ra vô số các loại ký hiệu cả vàng lẫn bạc phủ kín lấy toàn bộ cái xác.

"Không đúng! Hình như khối hài cốt này có điều gì đó bất ổn!" Ông lão già nua nhăn mặt thét lên. Cái Vạn Thú Bài vẫn được lão cầm trên tay từ trước đến giờ liền được tung ra rồi nhanh chóng hóa thành một cánh cửa bằng ngọc đứng vững trải giữa không trung.

Bàn tay của lão ta bấm niệm thần chú như bay. Lập tức muôn vàn con thú đồng loạt rộng to, cánh cửa lớn mở toang, không biết cơ man nào là ảo

ảnh quái thú từ bên trong ùn ùn tràn ra ngoài.

Mà bà lão ở bên cạnh cũng vừa mới đè nén cơn rùng mình ở trong lòng, tiếp đó hai cánh tay được nhắc lên, phía sau lưng bà ta hiện ra một ảo ảnh của con rắn đen thui chín đầu. Những tròng mắt của con rắn này có màu tím đen, mấy cái miệng mở lớn phun ra làn lửa tím cuộn cuộn thiêu đốt cái hải cốt phía dưới.

Nơi nào có ngọn lửa tím đi qua là nơi đó xộc lên một thứ mùi tanh hôi nồng nặc, đến cả không gian ở gần đó cũng bị biến thành màu đen nhạt giống như bị ngọn lửa này làm ô ứ vậy.

Một chiêu sử dụng bảo vật của bà lão không làm gì được cái xác, bà ta liền thay đổi phương pháp, sử dụng đến tuyệt chiêu vốn được giấu kỹ đó là Hoàng Tuyền Uế Diễm.

Ngọn lửa này được luyện chế từ tám mươi một loại chất độc bản thủ khủng khiếp nhất trong các giới diện. Nếu là người thường, đừng nói là chỉ dính một chút, cho dù có đứng cách xa cả trăm dặm mà lỗ hít phải mùi hôi của nó cũng sẽ lập tức đi đòi nhà ma.

Còn những sinh linh bị ngọn lửa này bám vào, nghe nói chẳng những da thịt bị thối rữa thành nước mà đến cả linh hồn cũng bị làm cho vấy bẩn, hoàn toàn mất đi cơ hội được đầu thai chuyển kiếp, từ đó về sau không còn được bước qua cánh cửa vào âm ti nữa.

Ngọn lửa này chính là thứ mà bà lão coi là chỗ dựa rất lớn của mình. Nhưng thật tiếc thay, nó là loại bảo vật dễ bị hao mòn, dùng một lần là sẽ mất một lần, nếu không phải lúc tính mạng bị uy hiếp thì bà ta tuyệt đối sẽ không dùng đến nó.

Nhưng giờ đây, cái xác chết của con sâu chúa thật sự quá mức kỳ quái, hơn nữa đứa bé mà bà ta vừa mới gặp lúc trước đã thể hiện được sự lợi hại khôn lường của con sâu này.

Dưới ánh mắt của hai người bọn họ, cái xác chết dưới kia đang bị vô số ảo ảnh của quái thú cùng ngọn lửa tím cuộn cuộn bao phủ kín mít. Vốn từ đầu đến giờ vẫn luôn bất động không nhúc nhích, đột nhiên cái cầm dày dày trắng muốt của nó khẽ nhúc nhích truyền tới những tiếng cười quạc quạc. Đồng thời hai chân trước của nó bất ngờ vung lên làm trào ra một cỗ lực lượng vô hình mạnh mẽ đến điên cuồng.

Bất kể là ảo ảnh của quái thú hay ngọn lửa tím rực vừa đến gần cái xác được mấy trượng thì lập tức bị chặn đứng khựng lại một cách kì quái, giống như đụng phải lớp tường cực kỳ kiên cố không sao xuyên thấu được.

Cho dù ảo ảnh của quái thú tự phát nổ, rồi thì ngọn lửa bùng lên điên cuồng nhưng căn bản cả hai vẫn không thể nhích gần tới cái xác tẹo nào.

Ngược lại với tình cảnh bi đát phía trên, cái hài cốt phía dưới phát ra từng tràng cười lạnh lẽo. Tiếp đó dưới sự chống đỡ của hai chân trước, nó đang từ từ đứng thẳng lên.

Chương 2237: Tranh đấu về Linh Vực

- Phải nhanh chóng sử dụng thủ đoạn mạnh nhất của hai chúng ta, khí tức trên người nó đang ngày càng trở nên đáng sợ, dường như nó chuẩn bị khôi phục thực lực rồi!

Lão già có phong cách cổ xưa nhìn thấy tình hình trước mắt không khỏi khiến hắn trong lòng run sợ, hắn lại lần nữa dùng thần niệm đảo qua trên bộ hài cốt, lúc này mới cả kinh kêu lên.

Mà bản thân hắn sau khi nói xong thì thân hình lập tức mờ đi, thoảng cái biến mất không thấy đâu nữa, rồi hắn lại xuất hiện tại vị trí cách đó hơn trăm trượng, tiếp theo một tay vỗ lên trán, trong nháy mắt một dải sáng màu lam bay ra.

Ở trong dải sáng, có thể nhìn thấy rõ ràng một người tí hon được bao phủ bởi một vầng sáng màu lam, đồng thời khuôn mặt của nó giống hệt lão già kia.

Mà khi người tí hon vừa xuất hiện, lập tức từ trong cơ thể của nó bay ra một loạt những viên ngọc màu lam.

Chẳng qua, mỗi một viên đều lớn bằng ngón tay cái, trên bề mặt lại sáng bóng vô cùng, đồng thời còn có màu xanh đậm.

Những viên ngọc này dưới bí thuật điều khiển của nguyên anh lão già, ào ào nhoáng lên rồi biến thành những quả cầu ánh sáng to đùng, sau đó

chúng nó phát ra những tiếng sấm nổ điếc tai rồi hướng về phía bộ hài cốt bắn tới.

Bà già mặc áo đen bên kia sau khi nghe lão già nói như vậy thì vẻ mặt liền biến đổi, cắn chặt răng, sau đó thân thể bà ta đột nhiên lặn ra đất, rồi hóa thành một đám sương máu mênh mông, thoáng cái đã nhập vào bên trong ảo ảnh con rắn chín đầu phía sau.

Một tiếng nổ "*oanh*" vang lên, cùng lúc đó trên đỉnh đầu của con rắn, thiên địa nguyên khí ở dưới vực sâu lập tức giống như thủy triều dâng trào cuộn cuộn lao vào trong cơ thể con rắn, khiến cho ảo ảnh con rắn chín đầu này từ từ biến thành thực thể.

Con rắn này sau khi hóa thành thực thể thì trên da thịt xuất hiện một lớp vảy ngũ sắc sặc sỡ, chín cái đầu rắn đỏ lòm như máu, sau đó chín cái đầu đồng loạt há to miệng phun ra ngọn lửa ô uế màu tím so với lúc trước còn tinh thuần hơn gấp mấy lần.

Mặc dù hai người còn chưa thấy bộ hài cốt sử dụng thủ đoạn gì để công kích mình, nhưng cái cảm giác bị đè nén kia khiến trong lòng bọn họ cảm thấy không yên, không hên mà gặp cùng nhau sinh ra ý nghĩ liều mạng.

Mặc dù bộ hài cốt kia đã đứng lên, nhưng dường như nó cũng không thực sự khôi phục được sức mạnh, động tác của nó có vẻ hết sức vụng về.

Mười mấy quả cầu ánh sáng màu lam thoáng một lúc liền âm âm đánh liên tiếp lên bộ hài cốt.

Chỉ thấy ánh sáng màu lam tỏa ra chói mắt, tiếng nổ vang âm âm không ngừng!

Trong khoảng không xung quanh bộ hài cốt khổng lồ phát ra từng đợt chấn động long trời lở đất, dao động năng lượng lập tức như sóng to gió lớn

hướng từ bốn phương tám hướng ào ào lan ra.

Những quả cầu ánh sáng này nhìn có vẻ tầm thường, nhưng mỗi một cái đều có lực lượng ngàn vạn cân, uy năng to lớn vô cùng, đủ để san bằng một tòa núi lớn.

Bộ hài cốt kia dùng hai chân trước như hai cánh tay che trước người, nhưng dưới mỗi một đòn do những quả cầu ánh sáng đánh tới bộ hài cốt không khỏi rung lên rồi từng bước lùi lại.

Sau khi liên tiếp lùi lại vài chục bước, bức tường vô hình phía trước hài cốt liền hoàn toàn vỡ nát, hơn nữa hai cái chân trước của nó vốn trong suốt như ngọc lúc này cũng xuất hiện vết thương chồng chất, vô số vết nứt trải rộng khắp trên đó.

Không chờ cho bộ hài cốt bất kỳ hành động gì, dường như hoả tuyến của con rắn dài chín đầu lập tức cuốn tới, sau khi cuốn quanh hài cốt vài vòng thật nhanh, liền hóa thành một đóa sen lửa đem toàn bộ hài cốt bó chặt lại ngay tại chỗ.

Những đóa sen lửa màu tím này tỏa ra một loại khí tức ăn mòn khó có thể tưởng tượng được, trong nháy mắt trên khắp bộ hài cốt sáng bóng như ngọc kia xuất hiện hàng loạt những vết lõm màu đen.

Mười mấy quả cầu ánh sáng kia cũng không ngừng vây quanh hài cốt rồi điên cuồng đập xuống.

Dưới sự phối hợp của hai người bọn họ, bộ hài cốt khổng lồ này dường như sắp bị hủy đến nơi.

Lão già phong cách cổ xưa và bà già áo đen thấy vậy, trong lòng không khỏi vui mừng.

Nhưng đúng lúc này, trên đỉnh đầu của bộ hài cốt khổng lồ bỗng nhiên xuất hiện dao động, sau đó một bóng dáng thấp bé quỳ dệ hiện ra.

Lão già và bà lão áo đen tập trung nhìn lại, trên mặt cả hai người không khỏi lộ vẻ sợ hãi cùng cực.

Bóng dáng thấp bé kia rõ ràng chính là bé gái lúc trước do nguyên thân Minh Trung Mẫu biến ảo thành.

Cô bé này không phải đang bị ba người Bảo Hoa quần lấy ư, tại sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Trong lòng lão già và bà già áo đen âm thầm kêu khổ, nhưng hai người vẫn tiếp tục làm phép vây khốn bộ hài cốt kia, đồng thời nhìn bé gái vừa xuất hiện đầy vẻ cảnh giác.

Sắc mặt của cô bé rõ ràng tái nhợt hơn so với lúc trước vài phần, sau khi xuất hiện cũng không thèm nhìn hai người. Ngược lại, nó nhìn xuống bộ hài cốt, sau khi hai con người ùng ục xoay tròn, bỗng nhiên mở miệng phát ra những âm thanh rất êm tai. Nhưng lão già và bà lão áo đen hoàn toàn không thể hiểu được những gì cô bé đang nói.

Bộ hài cốt có vẻ chậm chạp kia vừa nghe thấy giọng nói của bé gái thì bên ngoài cơ thể đột nhiên xuất hiện một tầng ánh sáng màu trắng mạnh mẽ ngăn cản những quả cầu màu lam đang đánh xuống cũng như những đóa sen lửa đang liều mạng ăn mòn. Hai hốc mắt to lớn liền ngược lên nhìn bé gái, cái miệng to phát ra ngôn ngữ giống với thử ngôn ngữ mà bé gái vừa nói. Chẳng qua thanh âm của nó trầm thấp khác thường.

Chẳng qua hai người nói chuyện với nhau mấy câu, bộ dạng của hài cốt khổng lồ vẫn chậm rãi như cũ, nhưng vẻ mặt cô bé kia lại trầm xuống, bỗng

nhiên lại lộ vẻ bức bối, thở hồn hển, giọng nói của cô đột ngột trở nên bén nhọn phi thường, giống như đang cùng bộ hài cốt kia cãi nhau.

Lão già và bà lão áo đen thấy vậy không khỏi bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều không hiểu chuyện gì đang diễn ra.

Chẳng qua hai người cũng nhân cơ hội này, điên cuồng thúc dục pháp lực, gia tăng công kích đối với hài cốt.

Những quả cầu ánh sáng màu lam kia chợt mờ đi, tốc độ đánh tới đột ngột tăng vọt mấy lần, giống như hóa thành những sao băng điên cuồng bay múa xung quanh bộ hài cốt.

Mà chín đóa sen lửa màu tím thì bỗng nhiên rung lên, bên ngoài chúng nó xuất hiện những gai sắc nhón hoắt, đâm thật sâu vào bộ hài cốt, khiến cho tốc độ ăn mòn trên bề mặt của hài cốt bằng mắt thường có thể thấy được đang tăng vọt.

Đương nhiên, vì đề phòng bé gái và hài cốt đột nhiên tấn công, lão già có phong cách cổ xưa và bà lão áo đen lảng lui về phía xa.

Nhưng ngoài dự đoán của hai người, bộ hài cốt đối với hành động của hai người bọn họ căn bản không để ý. Chẳng qua nó vẫn ngẩng đầu lên chậm chạp cùng bé gái trên không trung nói chuyện bằng thứ ngôn ngữ không biết tên là gì kia.

Hai người một nói nhanh một nói chậm, vẻ mặt thì một người tĩnh lặng một người vội vã, từ xa nhìn lại trông có vẻ hết sức quỷ dị!

Bỗng nhiên, trên mặt bé gái xuất hiện vẻ dữ tợn, một ngón tay nhấc lên chỉ xuống dưới, lập tức một điểm màu đen sáng ngời từ đầu ngón tay hiện ra, sau đó điểm sáng này quay một vòng rồi điên cuồng phóng lên không lồ,

khiến cho nó trở nên sáng chói rực rỡ, giống như nó có thể đem tất cả ánh sáng chung quanh hút vào trong.

Cả vực sâu dưới đáy biển vang lên những âm thanh ùng ùng, thiên địa nguyên khí xung quanh đó lập tức sôi sục, rồi một cỗ pháp tắc lực cực kỳ kinh khủng phủ xuống.

- Pháp tắc thời gian!

Nguyên anh đang ngồi xếp bằng của lão già phong cách cổ xưa nhìn thấy một màn như vậy, sắc mặt lão trở nên xám ngoét, trên mặt lộ vẻ kinh hoàng.

Về phần bà lão áo đen biến ảo thành rắn chín đầu khi thấy hiện tượng kì lạ kia, lập tức như chim sợ cành cong, đóa sen lửa trong miệng đột nhiên ngừng phun lửa, rồi lập tức cả thân hình khổng lồ bắn nhanh ra xa hơn trăm trượng rồi mới hơi do dự dừng lại.

Nếu không phải sợ sau khi tách ra với lão già có thể khiến cho cô bé kia nổi lên sát ý thì bà lão này chỉ sợ đã bỏ trốn mất dạng rồi.

Hài cốt khổng lồ phía dưới nhìn thấy cô bé kia thì triển ra pháp tắc thời gian thì thân hình khổng lồ khẽ rung lên, ngôn ngữ trong miệng phát ra nhanh hơn mấy phần, giống như nó đối với cô bé kia có vẻ rất kiêng kỵ.

Nhưng lời nói của bé gái phát ra lại càng gấp gáp hơn vài phần.

Một lát sau, hài cốt khổng lồ bỗng nhiên nói chậm lại, giống như có chút khuất phục. Lại qua một lúc nữa, nó liền há miệng phun ra một viên tinh thạch óng ánh đen như mực, to bằng cả một căn phòng, từ từ bay lên không trung.

Trên mặt bé gái cuối cùng cũng lộ ra vẻ vui mừng, sau khi thu lại ánh sáng màu đen nơi đầu ngón tay, nó hướng về phía phía trên viên tinh thạch từ từ hạ xuống.

Khi hai chân của cô bé sắp sửa dẫm lên bề mặt viên tinh thạch thì đột nhiên lúc này lại xuất hiện một màn ngoài dự liệu của mọi người.

Có vài cái chân của hài cốt phía dưới khẽ động, đột nhiên bộc phát ra một cỗ khí tức kinh khủng, đem tất cả những đóa sen lửa màu tím trên người đẩy ra, hơn nữa chúng nó còn nhanh như chớp vẽ lên không trung gần đó, lập tức những quả cầu ánh sáng màu lam liền bị chẻ đôi, âm âm tan vỡ.

Bé gái thấy vậy, trên mặt hiện lên vẻ sợ hãi khủng hoảng. Ánh sáng màu đen trên đầu ngón tay lại một lần nữa sáng lên, đồng thời thân thể của nó mờ đi, biến mất phía trên viên tinh thạch.

Nhưng ở phía dưới viên tinh thạch đen nhánh chỉ thoáng cái đã xuất hiện một cái miệng màu đen khổng lồ đầy những răng nhọn, đột nhiên đớp một phát, liền đem bé gái kia nuốt vào trong đó, rồi lập tức hóa thành một đạo ánh sáng lấp lánh bay vụt trở lại, một lần nữa chui vào cái miệng khổng lồ của bộ hài cốt, chớp mắt đã biến mất tăm.

Mà lúc này, cơ thể của hài cốt khổng lồ rung lên, tất cả mọi cử động đột nhiên dừng lại.

Ở phí đằng xa, lão già phong cách cổ xưa và bà lão áo đen nhìn thấy thế, cả hai trợn mắt há mồm, nhưng sau khi trao đổi mấy câu nhanh chóng, nguyên anh của lão già bỗng nhiên nhoáng lên một cái trở lại cơ thể, thoáng cái đã khôi phục lại như cũ.

Sau khi hai người khôi phục xong liền cùng nhau hướng phía trên vực sâu bay vút đi.

Sau khi nhìn thấy hài cốt dễ dàng phá vỡ hai đòn sát thủ, hai người tự biết không thể chống lại đối phương, tất nhiên chỉ có thể bỏ chạy để bảo vệ tính mạng của mình.

Có lẽ chỉ có hai người Bảo Hoa, Hàn Lập phía trên, mới có can đảm cùng bộ hài cốt này đánh một trận.

Chẳng qua ngay lúc hai người vừa bay đi, bộ hài cốt vốn đang đứng im bỗng nhiên phát ra âm thanh, trong hai hốc mắt to lớn xuất hiện những điểm ánh sáng lấp lánh đang tụ lại, chớp mắt liền hiện ra hai ngọn lửa màu đen cuộn cuộn, rồi nó cười khặc khặc nhìn về phía hai luồng ánh sáng đang bắn đi ở phía xa, bỗng nhiên ngẩng đầu lên trên cao gật liên tục hai cái.

Sau khi hai luồng ánh sáng màu đen chợt lóe lên rồi biến mất, cổ pháp tắc lực vừa biến mất kia lại lần nữa ào ào phủ xuống vực sâu, vừa lúc đem hai luồng sáng do lão già phong cách cổ xưa và bà lão áo đen kia tạo thành chặn lại.

Một tình huống không thể tin được xuất hiện.

Lão già và bà lão áo đen đang liều mạng bay đi đột nhiên cảm thấy cảnh vật bốn phía trong phút chốc trở nên mờ ảo, bọn họ vừa quay đầu nhìn lại thì phát hiện một cái đầu khổng lồ bằng xương trắng đang ở ngay sát bên cạnh, nó đang dùng ánh mắt không có hảo ý đánh giá bọn họ.

Hai người dưới tác dụng của pháp tắc thời gian, cũng không phát hiện ra rằng bản thân mình đang bay đến phía bên dưới bộ hài cốt kia.

Hai người quá sợ hãi, nhưng còn chưa kịp có phản ứng gì thì lúc này bộ hài cốt bỗng há miệng, không chút khách khí ngọam xuống.

...

Trên không trung biển nước, Hàn Lập lúc này biến ảo thành bộ dáng yêu ma, hắn đang dùng bàn tay lóe lên những linh văn màu bạc của mình bứt ra một cái đầu của con côn trùng đang bị một bộ giáp đầy gai nhọn màu xanh lá bao vây.

Con côn trùng to lớn này dài hơn trăm trượng, nhưng trên thân thể nó lại có hai cái chân trước dạng móng vuốt vô cùng khổng lồ, nếu so sánh với thân thể nó thì còn lớn hơn mấy lần, thoát nhìn có vẻ cực kỳ dữ tợn.

Mà lúc Hàn Lập dùng tay nhổ ra cái đầu thì chân trước của con côn trùng to lớn này bỗng phát ra âm thanh "xèo xèo" hai tiếng, rồi đột nhiên teo nhỏ lại nhanh chóng, trong phút chốc đã biến thành hai cái chân có hình dạng và kích thước y hệt như những cái chân còn lại.

Chân mày Hàn Lập nhướng lên, rút bàn tay về rồi nhìn lướt qua. Sau khi phát hiện không có chút máu nào chảy ra, lông mày hắn không khỏi nhíu lại, trong đầu hắn thoáng qua một tia nghi hoặc

Chương 2238: Ác chiến

Hai đầu lông mày của Hàn Lập nhú lại, dưới mi lóe lên tinh quang, một chùm tơ bắn ra, sau đó lập tức chui vào trong thân mình của con sâu lớn kia.

Trong giây lát, một tiếng "*phanh*" thoát ra, thi thể con sâu giống như bột biển, lập tức nổ tung lên thành vô số những chùm ánh sáng màu trắng, sau đó tiêu tán ngay tức thì.

Tinh quang lại lóe lên!

Cuốn sợi tơ trở lại bên trong lông mi, như chợt hiểu ra mọi chuyện, trên mặt Hàn Lập lộ ra vẻ âm trầm.

Ở bên kia, trong hư không, vô số phần hoa cùng cánh hoa phủ kín cả bầu trời, bên trong không ngừng lóe lên những ánh sáng màu bạc.

Không biết từ khi nào, Bảo Hoa đã tới bên cạnh Giải Đạo Nhân, triển khai ra Linh Vực, cùng liên thủ vây con quái trùng còn lại vào bên trong.

Thần thông của con sâu này quái dị nhất chính là ở thần niệm, chỉ tiếc là không thể khắc chế được Giải Đạo Nhân, mà Bảo Hoa ở trong Linh Vực cũng không bị ảnh hưởng gì.

Về phần thiên phú Sát Lôi của nó, dù là thần thông lợi hại, lại có chứa lực lượng của một tia pháp tắc Hủy Diệt, có thể phá được cả Huyền Thiên Chi Bảo, nhưng Giải Đạo Nhân và Bảo Hoa cũng rất giáo hoạt. Ngay từ đầu

hai người đã không lựa chọn cứng đối cứng với nó mà để cho nó nổi trận lôi đình, có lực mà không thể thi triển được.

Đợi đến khi Bảo Hoa không tiếc nguyên khí, một lần nữa triệu ra Huyền Thiên Linh Vực, đem vây nhốt nó ở trong đó, cục diện ngay lập tức thay đổi.

Quái trùng thấy tình hình không ổn, ở trong Linh Vực vẫn cố liều mạng, thúc giục Sát Lôi màu xám trắng, muốn phá vỡ Linh Vực để chạy thoát. Nhưng danh khí của Huyền Thiên Linh Vực đâu phải nhỏ, vốn là thần thông mà chỉ Chân Tiên mới có thể hoàn toàn nắm giữ, con sâu này muốn rời khỏi thì đúng là không tưởng.

Một tầng cánh hoa và phấn hoa màu hồng, dưới sự thúc giục phép tắc của Bảo Hoa, nhanh chóng phủ xuống, vây chặt lấy con quái trùng tại trung tâm Linh Vực. Cánh hoa, phấn hoa đầy trời, như vô cùng vô tận.

Dù quái trùng có độc sức liều mạng ngăn cản lực lượng của Linh Vực nhưng hành động của nó vẫn vô cùng chậm chạp.

Giờ phút này, nó đem lực lượng của thần niệm hóa thành một tầng bạch tinh tỏa ra hào quang trong suốt bảo vệ toàn thân, từng đạo điện quang màu xám đan vào nhau, nổ vang không ngừng quanh thân thể nó. Nhưng dưới sự công kích của Giải Đạo Nhân và Bảo Hoa, thêm vết thương đầy người, lá chắn này của nó dường như cũng không chống đỡ được thêm bao lâu nữa.

Hàn Lập thấy tình hình như vậy thì trên mặt hiện lên một tia dị sắc, rồi đột nhiên tay áo hấn run lên, trường kiếm màu xanh một lần nữa hiện ra, sau khi rung lên, mười hai đạo kiếm màu xanh chém ra.

Sau một khắc, bên trong Huyền Thiên Linh Vực của Bảo Hoa không ngừng vang lên âm thanh chói tai, mười hai đạo ánh sáng màu xanh đột

ngột xuất hiện bên cạnh quái trùng, chém xuyên qua người nó.

Quái trùng cùng với vòng bạch tinh hộ thân và hồ quang điện ở xung quanh bị một đòn này mà lập tức hóa thành vô vàn ánh sáng màu trắng, tán loạn và cứ thế biến mất, giống như ở chỗ đó chưa từng tồn tại cái gì vậy.

Bảo Hoa thấy một màn này thì cả kinh, nhưng sau khi dùng thần niệm tra xét trong Linh Vực, xác định con quái trùng đã không còn tồn tại nữa thì mới chau mày, khoát tay, thu hồi Huyền Thiên Linh Vực.

Lúc này, không gian ở bên cạnh hơi chấn động, Hàn Lập đã thuận di tới.

Sau đó là một tiếng sét đánh.

Giải Đạo Nhân cũng thu lại pháp thân Hoàng Kim Cự Giải, hóa thành một đạo hồ quang, lập tức xuất hiện ở sau lưng Hàn Lập.

Hàn Lập nhìn qua, thấy trên người hắn ngoài vài chỗ cháy đen thì cũng không có gì đáng ngại, lúc này mới yên lòng.

"Hàn huynh thật sự là lợi hại! Cái chém vừa rồi, ngay cả thiếp thân, nếu không dùng Linh Vực hộ thân thì cũng chưa chắc đã chống đỡ được." Bảo Hoa nhìn về phía Hàn Lập, ánh mắt hơi khác thường, chậm rãi nói.

"Bảo Hoa đạo hữu đã quá đề cao Hàn mỗ rồi! Chiêu vừa rồi chỉ dựa vào lực lượng của bảo vật là chủ yếu. Nếu không phải trước đó hai vị công kích khiến nó như nở mạnh hết đà thì tại hạ làm sao có thể dễ dàng đắc thủ như vậy được." Hàn Lập mỉm cười, hời hợt nói một câu.

"Sự tình nào có đơn giản như thế!" Bảo Hoa lắc đầu, nhưng cũng không nói thêm gì mà quay đầu nhìn về nơi quái trùng vừa biến mất, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

"Hình như đạo hữu cũng phát hiện ra có điều kỳ quặc trong chuyện này rồi. Rõ ràng là vừa rồi tranh đấu, chúng ta cũng không phải đã tiêu diệt chúng hoàn toàn. Cái hóa thân của nguyên thần Minh Trùng Mậu không nói, mà hình như thân thể của hai đầu quái trùng này cũng không phải là thật, làm sao có thể bị diệt sát đơn giản như vậy được." Ánh mắt Hàn Lập quét qua nơi đó, nói một cách ngưng trọng.

"Hoàn toàn chính xác. Ngay từ đầu thiếp thân đã có một linh cảm rất lạ. Hai con trùng này không thể nói là chúng không lợi hại, nhưng dường như thần thông của chúng lại quá cực đoan. Một con thì có lực lượng thần niệm cường đại khiến chúng ta không dám tới gần. Mà một con thì lại có nhục thân biến thái, chỉ một trảo thôi mà chúng ta cũng phải tránh đi. Nhưng thủ đoạn của chúng lại quá ít nên mới lộ ra nhược điểm khiến chúng ta có thể đánh bại chúng dễ dàng."

"Nhưng nếu những con trùng này là do Minh Trùng Mậu đào tạo, thì lại có vẻ không đúng lắm. Với cái đầu giáo hoạt của Minh Trùng Mậu, làm sao có thể tạo ra sai sót như thế được." Bảo Hoa dừng một chút rồi lại nói tiếp.

"Nhưng đạo hữu có chú ý một điều. Khi chúng tách ra, ta và người chỉ cần phí một chút thời gian là có thể đánh bại rồi. Nhưng nếu chúng liên thủ, hoặc chúng có cùng một thần thông..." Hàn Lập bỗng nhiên cười hắc hắc nói.

"Đúng vậy. Nếu những thần thông này đồng thời thi triển, chỉ sợ là ta và người đã phải chạy bỏ vía rồi." Sắc mặt Bảo Hoa tái nhợt, hít sâu một hơi nói.

"Hơn nữa, Bảo Hoa đạo hữu có để ý không, ngay từ đầu, dường như cái hóa thân của nguyên thần Minh Trùng Mậu và hai con quái trùng này không giống như cùng một phe, thậm chí còn có địch ý với nhau. Nếu

không, chúng mà liên thủ lại với nhau thì chúng ta đã bị đánh bại lâu rồi." Trên mặt Hàn Lập hiện lên một tia thâm ý, nói.

"Đúng là kỳ quái rồi. Nếu chúng cùng được Minh Trùng Mậu đào tạo thì tại sao lại không nghe theo mệnh lệnh của nguyên thần, mà ngược lại còn có vẻ căm thù?" Đôi lông mày của Bảo Hoa nhíu chặt, vẻ mặt đầy sự mờ mịt.

"Việc này ta cũng không rõ, nhưng vừa rồi nhìn cách biến mất của thi thể hai con quái trùng này, ta thấy giống như là được tạo ra bằng cách dùng lực lượng mô phỏng lại vậy." Hàn Lập thần nhiên nói tiếp.

"Thân thể mô phỏng? Ý Hàn huynh là... Có người của giới diện khác đang trực tiếp nhúng tay vào chuyện Minh Trùng Mậu? Chỉ là một cái thân thể dùng lực lượng để mô phỏng lại mà có thể tranh đấu cùng chúng ta nhiều năm như vậy, không lẽ là Chân Tiên Tiên Giới?" Thần sắc của Bảo Hoa đại biến, khuôn mặt trở nên vô cùng khó coi.

"Cái này cũng khó nói, ta cũng chỉ là đoán mò mà thôi, có thể là không chính xác đâu. Nhưng nếu thật sự là như vậy thì ở đây có chút phức tạp hơn rồi. Nếu không, đạo hữu thử liên lạc với Phong Ấn Chi Linh xem có tìm ra được đầu mối gì không?" Hàn Lập xoa xoa cằm, thở dài một hơi, nói tiếp.

"Vì vận dụng quá nhiều lực lượng nên Phong Ấn Chi Linh đã suy yếu lắm rồi. Dù cho ta có cố gắng thì cũng không thể gọi nó hiện thân đâu. Trừ phi đạo hữu muốn Thượng Cổ Phong Ấn hoàn toàn mất đi tác dụng." Bảo Hoa cười khỏ trả lời.

"Thế thì còn phiền toái hơn." Sắc mặt Hàn Lập cũng biến hóa theo.

"Dù thế nào đi chăng nữa, đã tới bước này rồi, chúng ta cũng không có cách nào quay đầu lại. Hai vị đạo hữu kia tới giờ vẫn không có tin tức gì,

có lẽ đã gặp chuyện thật rồi. Ta và người chỉ còn cách tự mình xuống xem xét một phen thôi." Sau một hồi suy nghĩ, Bảo Hoa cắn răng nói.

"A, Bảo Hoa đạo hữu định phiêu lưu một phen sao. Căn cứ vào ước định giữa ta và người, ta tất nhiên sẽ xuống đó với người. Nhưng nói thẳng, nếu xuống dưới đó mà gặp phải tình huống ta không thể đối phó được, thì ta cũng sẽ không liều mạng đâu." Hàn Lập gật gù đầu, tỉnh táo nói.

"Cái này tất nhiên rồi. Nếu sự tình thật sự quá khó khăn, thiếp thân cũng không dại mà đùa với tính mạng mình. Hơn nữa, ta cũng không cố làm. Nếu không có Phượng Linh Bàn, đạo hữu cũng khó lòng mà rời khỏi nơi này được." Bảo Hoa thản nhiên cười nói.

"Đạo hữu đã hiểu rõ việc này là tốt rồi. Chúng ta xuống dưới thôi." Hàn Lập gật đầu, sau đó mang theo Giải đạo nhân tiến vào trong nước. Ánh mắt Bảo Hoa quét qua mọi nơi, sau khi thấy không có gì dị thường mới biến thành một đoàn hư ảnh tiến xuống phía dưới.

Mà một thời gian sau khi hai người tiến xuống nước, trên bầu trời tối tăm mù mịt truyền tới một hồi chấn động nhỏ, từng vòng ánh sáng ngũ sắc dần dần hiện ra, nhanh chóng ngưng tụ tại một chỗ.

Từ xa nhìn lại, dường như nó đang hình thành nên một cặp mắt ngũ sắc khổng lồ ở giữa không trung.

Cùng lúc này, trong vực sâu dưới đáy biển, hải cốt của con sấu lớn kia vẫn lơ lửng trong nước, không hề nhúc nhích, nhưng trong hai hốc mắt trống rỗng của nó lại cháy rực hai ngọn lửa ma, hơn nữa càng lúc càng sáng hơn.

Ở bên cạnh hải cốt, có mấy thứ đồ vật đã bị phá hỏng đang lơ lửng, hào quang thỉnh thoảng lại lóe lên một cách yếu ớt.

Trong đó, có một thứ là một ngọc bài đã vỡ, thứ còn lại là một đoạn thương màu đen, trên thân đầy những vết rạn nứt.

Hai thứ này vốn là chí bảo hộ mạng của lão già ăn mặc theo lối xưa và người phụ nữ áo đen, hiện tại lại như rác thải bị vứt bỏ ở nơi này, có lẽ hai vị cường giả Đại Thừa đỉnh đỉnh đại danh tám, chín phần là đã biến mất khỏi thế gian này rồi.

Hai nơi trên đỉnh đầu hải cốt hơi chấn động, sau đó hai luồng ánh sáng trắng đồng thời hiện ra.

Ánh sáng trắng càng lúc càng dày đặc, sau một lúc đã biến ảo ra thân hình một con sâu béo ú, to lớn. Rồi lại thêm một đoàn ánh sáng nữa tiếp tục ngưng tụ ra một con sâu thứ hai với thân thể trong suốt, có thể nhìn xuyên qua được.

Hai con sâu này chính là hai con mới bị Hàn Lập và Bảo Hoa đánh chết trước đó không lâu.

Nhưng lúc này thân hình chúng mơ hồ hơn trước rất nhiều, khí tức cũng đã giảm đi quá nửa, giống như hai hư ảnh vậy.

Bỗng nhiên ma điểm trong hốc mắt khổng lồ của hải cốt bùng bùng cháy lên, một nữ tử mặc đồ màu bạc từ trong đó bay ra.

Dáng người ả thướt tha, sắc mặt đỏ dẫn, gương mặt giống đứa bé gái đã bị cắn nuốt tới bảy, tám phần, nhưng thành thực hơn rất nhiều.

Giống như đứa bé gái khi trước, phút chốc đã thành thiếu nữ mười bảy, mười tám tuổi.

Hai hư ảnh quái trùng vừa thấy nữ tử mặc quần áo màu bạc này thì thân hình nằm sấp xuống, hướng nữ tử này vái lạy.

Nữ tử nhìn tới hai hư ảnh này, ánh mắt lạnh lùng, sau đó sắc mặt trầm xuống, hừ một tiếng:

"Phế vật. Có mấy tên Đại Thừa của hạ giới mà cũng không đối phó được. Nhưng cũng may là bọn chúng đã đả thương nguyên thần của Minh Trùng Mẫu, nếu không làm sao ta có thể dễ dàng cắn nuốt hắc sắc sẽ như vậy được. Bây giờ nguyên thần ta đã khôi phục non nửa, hai người các ngươi cũng vô dụng rồi, nên đem lực lượng trả lại cho ta đi thôi."

Nữ tử áo bạc nói xong, không chút tình cảm nào, nâng một ngón tay lên điểm về phía hai hư ảnh trước mặt.

Chương 2239: Uy lực của Chi Khu

Hai cái ảo ảnh của hai con sâu không lồ phóng đi bất chấp sợ hãi, có vẻ như chúng đang muốn bỏ trốn ngay tức thì.

Nhưng ngón tay của thiếu nữ che mạng màu bạc tỏa ra hào quang màu đen điểm đến, hai khối cầu được tạo bởi vô số ký hiệu bắn ra, sau khi quay vòng chúng liền bắn thẳng tới thân thể của hai con sâu với tốc độ nhanh không tưởng được.

Cả hai con sâu hét thảm thiết, thân hình của chúng cố gắng vặn vẹo để chống lại uy lực của khối ký hiệu màu đen nhưng căn bản là không thể. Bên ngoài cơ thể của chúng bắt đầu xuất hiện những sợi tơ tỏa hào quang màu đen, thế rồi chúng dần siết chặt.

Một lát sau, ở nơi đó chỉ còn lại độc nhất hai khối cầu sáng đang lơ lửng trôi nổi giữa không trung.

Thiếu nữ có tấm mạng màu bạc che trước mặt khẽ phất tay lên, hai khối cầu liền tự động bay trở về.

Tiếp đó nàng há miệng.

Hai quả cầu tỏa ra quay tròn vòng vòng rồi hóa thành hai vệt sáng trắng muốt bị người thiếu nữ hút vào trong miệng.

Xong rồi nàng thở dài rồi khẽ nhắm mắt lại, một làn hào quang cứ liên tục chạy khắp cơ thể. Thế rồi một lúc sau khí tức do nàng tỏa ra dừng như lại tăng lên khá nhiều.

Lại một lúc lâu qua đi, người thiếu nữ hừ khê rồi chậm chậm hé mở mi mắt. Lúc này khí tức trên cơ thể nàng trong nháy mắt liền trở về bộ dạng như ban đầu.

Bỗng nhiên nàng như sực nhớ tới điều gì đó nên lập tức ngẩng đầu nhìn về phía trên cao của cái vực sâu này. Hình như trên đó có thứ gì đánh động làm cho khuôn mặt nàng chợt hiện lên một nỗi bức bối. Nàng vội hóa thành một ngọn lửa bay về, khê nhoáng lên đã mau trong chui tọt vào hốc mắt của cái xác con sâu đang chìm giữa biển lửa hùng hực.

Ngay sau đó, bộ xác chết vốn đã nằm im bất động từ rất lâu lại bất ngờ ngửa cổ rú lên một tiếng cực kỳ thê lương. Ở gần đó đột nhiên xuất hiện một khối máu, rồi mau chóng mọc ra những sợi tơ máu lướt tới quấn kín lấy toàn bộ cái xác.

Vô số các tia máu bao bọc kín lấy thân thể của con sâu, cứ một tầng lại chồng lên một tầng. Thế rồi thoáng chốc những sợi tơ này tỏa ánh sáng trong suốt biến thành máu thịt thực sự. Thậm chí bên ngoài cơ thể con sâu cũng bắt đầu xuất hiện những mảng da mịn màng được phủ lên bởi những lớp vảy cứng.

Trong chớp mắt cái xác sâu chết ban đầu liền biến thành một con sâu mới có ba đầu, hai lớn một nhỏ hình dáng khác nhau.

Trong ba cái đầu của của con sâu trừ bỏ cái ở giữa là khuôn mặt của con người, hơn nữa lại chính là khuôn mặt của người con gái che mạng màu bạc khi nãy, còn hai cái đầu còn lại đều dữ tợn cực kỳ. Trên mỗi cái đầu này mọc ra vô số con mắt lớn nhỏ bất đồng, còn những chỗ còn lại thì được che kín bởi vảy nhọn ngũ sắc sắc sỡ.

Khắp thân thể của con sâu sáng bóng như gương, trông thật giống như nó được điêu khắc từ thủy tinh vậy. Trên lưng thân hình khổng lồ của nó có

bốn đôi cánh trắng ngà ngà như cánh ve. Mặt ngoài của chúng sáng lấp lóe, hơn nữa còn có thêm các ký hiệu ngũ sắc như ẩn như hiện, xinh đẹp lạ thường.

Đến khi thân thể to như cả một ngọn núi của nó được tu bổ hoàn thành, cái đầu ở giữa của nó ngửa lên, nhìn chăm chăm về phía trên cao không nói lời nào.

Còn hai cái đầu khác vẫn nhắm chặt mắt không nhúc nhích, một chút biểu cảm cũng không có, cứ y như là vật chết vậy.

Một lát sau, phía trên cao của cái vực có ba đạo hào quang phóng tới như bay.

Khi ánh sáng chói mắt tắt đi, nơi đó liền hiện ra hình dáng của ba người.

Thì ra bọn họ là Hàn Lập, Bảo Hoa, và Giải Đạo Nhân.

Trong khoảng cách gần như vậy nên tất nhiên bọn họ đã nhìn thấy thật kỹ càng thân hình của con sâu trắng tinh to như ngọn núi ở dưới. Lúc này cả bọn đều ngẩn ngơ.

Thân thể của con sâu sau khi được tu bổ lại hiện ra trước mắt mọi người lại y hệt cái xác đã bị bọn họ tiêu diệt ở phía ngoài. Chúng cực kỳ giống nhau, thậm chí giống đến nỗi như hai mà là một vậy.

Càng làm cho bọn họ kinh hãi hơn chính là khuôn mặt ở giữa của con sâu lại hao hao giống với đứa bé khi trước. Lúc này nó đang nhìn chăm chăm về mọi người.

"Đây chính là thân thể thực sự của Minh Trùng Mẫu, xem ra chúng ta đã đến chậm mất một bước rồi." Vẻ mặt của Bảo Hoa hơi khó coi, nàng khẽ thì thào.

"Tuy rằng ngoại hình hơi khác lạ nhưng chắc chắn là nó." Hàn Lập nhìn chăm chăm vào cái đầu ở giữa của con sâu, sắc mặt trở nên nghiêm nghị đáp lời.

"Nếu đúng là nó hoàn toàn yên ổn không hao tổn chút nào thì xem ra hai vị đạo hữu kia đã thực sự nằm lại rồi."

Bảo Hoa khẽ thở dài một hơi.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, liền nhìn thấy được bên cạnh con sâu có vài mảnh đồ vật không tròn vẹn trôi nổi bất động, thần sắc hẩn hễ động, hơi gật đầu không nói thêm gì.

"Chính là ba tiểu gia hỏa các người làm phân thân của ta bị thương, còn lại dám quấy rối việc nghỉ ngơi điều dưỡng của ta!" Chiếc đầu có mặt người của con sâu ở dưới nhàn nhạt mở miệng, thanh âm nghe rất êm tai, phảng phất giống như giọng nói của một thiếu nữ kiều mị.

"Các hạ thật sự là Minh Trùng Mẫu rồi! Lúc trước, đồng bạn của chúng ta có phải đã gặp phải độc thủ của người?" Trong lòng Bảo Hoa suy nghĩ nhanh chóng nhưng miệng lại bình tĩnh hỏi lại một câu.

"Khanh khách! Chính là hai gã Đại Thừa ở hạ giới lại dám ở trước mặt ta động tay động chân, tất nhiên là đã sớm biến thành một phần trên thân thể ta rồi. Tốt rồi, hai người các người không muốn trả lời câu hỏi của bản tọa, vậy thì hãy cùng đi làm bạn với bọn hẩn đi." Trên mặt của con sâu lớn lại hiện lên một nụ cười kiều diễm, nhưng lời nói lại vô cùng ác nghiệt.

Vừa dứt lời, nó hé cái miệng nhỏ ra, lập tức một chùm tơ màu xám được bắn ra, sau khi tả ra liền biến thành một cái lưới lớn rồi chụp về phía ba người ở trên.

Những chỗ tia lưới đi qua để lại một mùi hôi tanh đập vào mặt, làm cho người ta ngửi thấy liền buồn nôn!

Trông sắc mặt ba người Bảo Hoa cùng Hàn Lập rất bình tĩnh, nhưng đối mặt với bản thể của Minh Trùng Mậu, tất nhiên đã sớm hết sức tập trung cẩn thận.

Cái lưới màu xám vừa chụp đến, lập tức trong miệng Bảo Hoa quát lên một tiếng: "*Ra tay*". Dứt lời nàng liền nhấc một cánh tay, khẽ lật, lập tức ánh sáng xanh biếc lóe lên, một cây cỏ thụ nhỏ bé hiện ra, ký hiệu quay cuồng xung quanh. Thoáng một cái liền hóa thành cái cây lớn màu phấn hồng, sau khi vô số cánh hoa màu phấn hồng phát phối, lập tức trải rộng khắp hư không rồi đem bao phủ toàn bộ khu vực phía dưới.

Cùng lúc đó, thân hình Giải Đạo Nhân xoay một vòng, ngay tại chỗ hóa thành một con cua màu vàng óng lớn cỡ trăm mẫu, bên ngoài thân hồ quang chớp động, bắn ra một cái lưới điện khổng lồ, trực tiếp hướng về cái lưới màu xám mà bắn đi.

Về phần Hàn Lập, căn bản đối không quan tâm đến hành động của hai người Bảo Hoa cùng Giải Đạo Nhân, tay áo run lên, năm ngón tay đánh một trao, ánh sáng xanh vừa lóe lên, thanh Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm đã nắm chặt trong tay.

Thân hình Hàn Lập bỗng nhiên tăng vọt cực lớn, sau lưng Phạm Thánh Pháp Tướng ba đầu sáu tay hiện ra, lập tức hóa thành Kim Thân hướng về phía bản thể bên trên nhập vào, sau một tiếng gầm nhẹ, da thịt lập tức xuất hiện lân phiến màu tím vàng, đồng thời ở bên ngoài thân hiện ra vô số linh văn màu bạc đan chéo vào nhau, ngưng tụ thành những trận văn lớn nhỏ không đều, cổ tay lại đột nhiên run lên.

Trong vực sâu đột nhiên hiện ra vô số ánh sáng ngũ sắc, như thủy triều hướng tới trường kiếm mà cuốn đến.

Trên thân kiếm xanh biếc hiện lên một đoàn ngân văn sáng ngời, pháp tắc chi lực lúc này nhộn nhạo. Sau một chém, mười hai tia màu lục lập tức bay ra.

Mười hai tia màu lục gần như hợp thành một đường, sau một cái chớp động, đã kéo dài qua khoảng cách trăm trượng, tiến đến chỗ gần con sâu trong gang tấc, cuộn cuộn lao xuống.

Hiển nhiên lúc ở trên đường, đám người Bảo Hoa, Hàn Lập cũng đã thương lượng một số kế sách đối ứng tốt khi đối mặt với Minh Trùng Mẫu cho nên tại lúc vừa mới động thủ liền lập tức đồng thời phân công nhau sử dụng thần thông mạnh nhất.

Một người phụ trách ngăn cản công kích của Minh Trùng Mẫu, một người bao vây cản trở con Trùng Mẫu này.

Còn có một người lại phụ trách tấn công chém giết đại địch khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi từ đáy lòng này.

Nếu như là Đại Thừa bình thường đối mặt với loại một kích liên thủ không chê vào đâu được này thì sợ rằng chỉ có thể đành chịu nhắm mắt chờ chết mà thôi.

Thế nhưng con Trùng Mẫu này cũng chỉ khẽ nhảy lông mày trên khuôn mặt đầu người một cái, sau khi trên người nổi lên một cổ chấn động rất quý dị lại để cho tất cả ảo ảnh cánh hoa màu hồng phấn ở lân cận đều tách ra. Một cánh tay người độc nhất vô nhị vừa giơ lên lập tức một ngón tay trắng nõn cũng điểm chỉ ra.

Ánh sáng màu đen lóe lên, một quả cầu được tạo bởi vô số ký hiệu tỏa sáng liền được bắn ra từ ngón tay rồi vô cùng chính xác bắn trúng vào một tia màu lục ở phía trước nhất.

"Xì" một tiếng, quả cầu ký hiệu màu đen liền quay tròn một vòng rồi bùng nổ ra, một cỗ lực lượng pháp tắc khủng bố cuộn ra.

Mười hai tia màu lục vừa mới tiếp xúc đến cỗ lực lượng pháp tắc này liền lập tức bị ngưng lại rồi sau khi run động một cách không thể tưởng tượng được liền bỗng chốc bắn ngược lại.

Ánh sáng xanh biếc chợt lóe, tia màu lục liền đến trước mắt đám người Hàn Lập một cách rất quỷ dị.

Lần này không chỉ Bảo Hoa mà sắc mặt Hàn Lập cũng bỗng chốc đại biến.

Hắn không suy nghĩ thêm, trường kiếm trong tay đột nhiên run lên rồi nhanh như chớp mà chém ra, lại có mười hai tia màu lục chọi lóe ra.

Sau khi vang lên mấy tiếng "*phốc phốc*" khó chịu, hai mươi bốn tia màu lục cùng va chạm vào nhau rồi đồng thời chợt tắt. Nhưng ngay tức khắc lại có một cỗ chấn động vô cùng khủng bố cuộn về phía đám người Hàn Lập.

Hàn Lập dựng Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm trong tay lên, hoa văn màu bạc bên ngoài chợt sáng lên liền lập tức hút tất cả chấn động đánh tới vào trong, đồng thời thân thể Hàn Lập sau khi rung động thì không tự chủ được mà lùi lại mấy bước.

Nhưng hắn liên tục hành động sử dụng Huyền Thiên Chi Bảo như vậy lại làm cho sắc mặt hắn trắng bệch, pháp lực cũng vì vậy mà mất đi một lượng lớn.

Đây cũng là do bản thân Hàn Lập có pháp lực hùng hậu vượt xa Đại Thừa bình thường, nếu như đổi lại là tu sĩ Đại Thừa khác thì chỉ sợ đã ngay tại chỗ mất hết pháp lực và gặp phải sự cản trở của Huyền Thiên Chi Bảo rồi.

"Đây không phải là lực phản bình thường mà là lực phản nghịch của thời gian pháp tắc!" Bảo Hoa thấy tình hình này liền không nhịn được mà thất thanh kêu lên, nhưng nàng lập tức cắn răng vung một tay xuống lại cầm trong tay một cành cây thô to của cây hoa rồi bẻ xuống sau đó nhanh chóng vung về phía hư không.

Nhưng mà Minh Trùng Mẫu dường như đã sớm đề phòng tới việc này, nó sau khi cười lạnh một tiếng thì bỗng nhiên quang sáng màu trắng xám trên người phóng lớn ra rồi đồng thời có từng vòng lực lượng quỷ dị cuộn ra bốn phương tám hướng.

Cuối cùng dải ảo ảnh cánh hoa màu hồng phấn cũng bị sức mạnh của quang sáng cứng rắn đẩy ra, một quả cầu đầy ký hiệu màu trắng xám quỷ dị phân bố trên hư không lập tức hiện ra ở lân cận con sâu khổng lồ.

"Ầm" một tiếng.

Một cỗ lực lượng pháp tắc hung hăng đánh tới.

Cùng lúc này, cỗ lực lượng pháp tắc bỗng chốc hung hăng đánh vào quang sáng rồi lập tức ồ tung ra, cuối cùng lại bị cứng rắn bài xích ra, còn quang sáng màu trắng xám lại hoàn toàn không bị tổn hao gì.

Bảo Hoa nhìn thấy cảnh này thì trên khuôn mặt xinh đẹp lập tức hiện ra vẻ không thể tin được.

"Ha ha, Huyền Thiên Linh Vực! Thật sự không nghĩ tới một tên Đại Thừa ở hạ giới cũng có thể lĩnh hội được thần thông này. Đáng tiếc người

cũng chỉ vừa mới hiểu được một chút bề ngoài, hơn nữa cũng chỉ là hình thành được ngụy Linh Vực mà thôi. Muốn đối phó ta, đó chỉ là mơ mộng hão huyền. Như vậy đi! Trước khi bọn ngươi hóa thành máu thịt của ta, bốn tọa sẽ để cho các ngươi kiến thức một chút về Huyền Thiên Linh Vực chân chính là dạng như thế nào a." Minh Trùng Mậu âm u cười, bỗng nhiên hai chân trước của nó bấm pháp quyết đồng thời miệng thì lẩm bẩm, quang sáng màu trắng xám trên thân thể liền nhanh chóng bắt đầu xoay tròn, hơn nữa càng lúc càng nhanh.

Sau một thoáng mơ hồ thì toàn bộ ánh sáng trong vực sâu đều trở nên âm u, quang sáng bỗng nhiên chợt lóe rồi biến mất không thấy nữa.

Chương 2240: Huyền Tiên

Một tiếng "*oanh*" vang lên, cả vực sâu như rung chuyển.

Nước biển bốn phía thoáng cái đã biến mất sạch sẽ, trên bầu trời đen kịt một màu như mực, phía dưới tăm tối, âm u, thỉnh thoảng có những điểm sáng lóe lên rồi lại biến mất, giống như những vì sao lấp lánh trong đêm đen.

Bốn phía nổi lên thanh âm như quỷ gào khóc. Một trận gió lạnh thổi tới, cuốn toàn bộ những điểm sáng lập lòe kia lên.

Đám người Bảo Hoa tập trung quan sát, sau đó không tự chủ được mà sợ hãi kêu lên.

Những điểm bạch quang này không ngờ là những cái đầu lâu, trong hai mắt và miệng đều có lửa ma đang cháy, số lượng đầu lâu nhiều tới kinh người, nhìn vô cùng khủng bố.

"Đây cũng là Linh Vực!"

Khi những đầu lâu này xuất hiện, Hàn Lập cảm thấy không gian bốn phía như đang siết chặt lại, cảm giác nguy hiểm mỗi lúc một rõ ràng trong lòng hắn, nhưng sau đó lại không có dị biến nào phát sinh trên người hắn cả.

Sau khi liếc mắt nhìn qua Bảo Hoa, hắn lập tức hiểu ra vấn đề.

Chỉ thấy lúc này, hai tay Bảo Hoa không ngừng bấm niệm pháp quyết, gương mặt đẹp như ngọc lộ rõ vẻ ngưng trọng.

Con mưa hoa trải rộng cả ngàn mẫu bây giờ đã bị rút nhỏ lại cả trăm ngàn lần, chỉ còn vài lớp đang bao phủ lấy bọn người Hàn Lập.

Sau khi Linh Vực được thu nhỏ lại, hư ảnh của cánh hoa màu hồng tỏa ra hào quang lấp lánh, hương thơm cũng theo đó tăng thêm mấy lần, hơn nữa tốc độ xoay càng nhanh hơn, giống như tuyết rơi đầy trời nhưng lại không ảnh hưởng gì tới đám người Hàn Lập.

Nhưng bên ngoài Hoa Vực, thân hình khổng lồ của Minh Trùng Mẫu cũng đột ngột không thấy đâu nữa, mà chỉ còn hình ảnh của những chiếc đầu lâu.

Lửa ma và cánh hoa màu hồng va chạm với nhau tạo ra những chấn động quỷ dị, giống như Thủy- Hỏa, hai lực lượng tương khắc đang giao tranh với nhau vậy.

Nhưng sau mỗi lần va chạm, sắc mặt Bảo Hoa ở trung tâm Hoa Vực lại tái thêm một chút.

Sau một thời gian, mồ hôi trên người nàng đã đổ đầm đìa, thân quang trong mắt cũng nhanh chóng ảm đạm.

Hàn Lập thấy vậy thì khẽ rùng mình.

"Hàn huynh, mặc dù ta đã thu nhỏ Linh Vực lại, nhưng cũng không thể kiên trì được lâu nữa." Bảo Hoa nói nhanh, trên mặt lộ rõ vẻ khẩn trương.

"Ta biết rồi. Để ta thử phá xem thế nào. Ta không tin hẳn có thể thi triển được Huyền Thiên Linh Vực chân chính. Đây không phải Tiên Giới!" Hàn

Lập trả lời, sau đó phân phó cho Giải Đạo Nhân rồi lùi lại một chút, cả người hóa thành con vượn màu vàng cao hơn mười trượng.

Đầu vai của con vượn màu vàng này rung lên một cái, lập tức biến thành bộ dáng ba đầu sáu tay dữ tợn. Sáu bàn tay nắm chặt lại, hấn găm nhẹ một tiếng và đánh ra bên ngoài vực.

Ánh sáng màu vàng lại lóe lên! Sáu quang cầu lớn bằng đầu người từ trong sáu bàn tay bắn ra, sau khi xuất hiện bên ngoài Vực Hoa, tất cả đều đồng loạt nổ tung giữa đám đầu lâu.

Một tiếng nổ như trời long đất lở vang lên, sáu quả cầu ánh sáng thoáng một cái hóa thành một dải hào quang màu vàng mênh mông.

Đám đầu lâu bị dải hào quang này chạm tới, lập tức biến thành tro tàn.

Sau một đòn này của Hàn Lập, bên ngoài Vực Hoa trở thành một nơi trống rỗng.

Bảo Hoa lập tức cảm thấy lực lượng Pháp tắc bên ngoài Huyền Thiên Hoa Vực đã giảm đi một chút, trên mặt không giấu nổi sự vui mừng.

Nhưng gương mặt đẹp vừa mới hiện lên một chút vui vẻ thì đã lập tức cứng ngắc.

Hư không vừa rồi còn trống rỗng, sau khi vài điểm sáng màu trắng lóe lên, vô số đầu lâu lại hiện ra, hơn nữa dường như còn vô cùng tức giận. Lửa ma do chúng phun ra một lần nữa va chạm với dải ánh sáng màu vàng, khí tức so với lúc trước cũng mạnh hơn mấy phần.

"Quả nhiên là Bất Tử Bất Diệt, vậy thử cái này xem!" Thấy một màn này, sắc mặt Hàn Lập cũng chẳng hề biến đổi. Hấn thì thảo một chút, sau đó một tay bấm niệm pháp quyết, một tay điểm vào hư không một cái.

Một tiếng nổ vang lên, hào quang màu vàng lập tức tán ra, hóa thành vô số phù văn màu vàng tụ lại một chỗ, sau đó một vòng xoáy có đường kính lớn hơn một trượng xuất hiện.

Nguyên khí trong thiên địa dao động kịch liệt, vòng xoáy xoay tròn một cách điên cuồng. Sau một hồi phạn âm vang lên, từ vòng xoáy tỏa ra một lực hút kinh người, lập tức đem đám đầu lâu ở xung quanh hút vào sạch.

Tại chỗ những đầu lâu biến mất lóe lên một hồi, sau đó lại có vô số đầu lâu xuất hiện, khí tức cũng cường đại hơn vài phần, nhưng lực hút của vòng xoáy màu vàng cũng dường như không bao giờ ngừng lại, cứ liên tục hút những đầu lâu vào.

Từ sau đó, dù những đầu lâu có hiện ra nhiều thêm bao nhiêu thì cũng đều bị vòng xoáy có một không hai này hút vào rồi nghiền cho nát bầy.

"Ồ, Hiên Nguyên Thân Quang... Không, không phải, chỉ là một thân thông bắc chước. Ha ha, nếu là thân quang kia thì ta còn e ngại vài phần, chứ thứ hàng giả này mang ra dọa ta sao? Ta chỉ cần tiện tay cũng có thể hủy rồi." Trong hư không vang lên tiếng cười của Minh Trùng Mậu.

Không gian chấn động một chút, một dải phù văn màu đen lóe lên, bắn thẳng vào trong vòng xoáy màu vàng. Một cỗ lực lượng Pháp tắc lập tức tỏa ra.

"Phốc!"

Vòng xoáy màu vàng có đường kính hơn mười trượng, sau khi bị phù văn màu đen chui vào thì nhanh chóng thu nhỏ lại, hóa thành một điểm sáng màu vàng rồi biến mất hoàn toàn.

"Thời Gian Pháp Tắc!"

Sắc mặt Hàn Lập trở nên vô cùng khó coi.

Lực lượng Pháp tắc của đối phương gần như khắc chế mọi lực lượng Pháp tắc khác, điều này làm cho hắn cảm thấy hơi đau đầu.

Cùng lúc ấy, Bảo Hoa và Giải Đạo Nhân cũng không hề nhàn rỗi. Bảo Hoa thì dốc sức, liều mạng thúc giục pháp lực duy trì Hoa Linh Vực để đối kháng với Huyền Thiên Chi Vực của đối phương.

Mà Giải Đạo Nhân thì không ngừng vun cái càng lớn lên, từng lôi cầu lớn như mưa ào ào đánh lên mạng lưới cực lớn do Minh Trùng Mẫu giăng ra từ đầu khiến cho nó không tài nào hạ xuống thấp được.

Cái mạng lưới này cũng không biết được ngưng tụ từ thần thông gì mà trên những sợi tơ óng ánh tỏa ra khí tức vô cùng khủng bố. Mặc dù Giải Đạo Nhân vận dụng lực lượng của Lôi Điện tới cực hạn rồi nhưng cũng không thể làm nó hư hao gì, chỉ có thể ngăn nó không hạ xuống thấp được mà thôi.

Cả hai người không vận dụng bảo vật nào khác, hiển nhiên đều hiểu rõ, đối phó với đại địch này, bảo vật căn bản không có tác dụng gì. Tốt nhất là nên vận dụng thần thông của chính bản thân mình là hơn.

Sau một hồi trầm mặc, Hàn Lập bỗng hướng về nơi xa trong hư không, nhàn nhạt nói:

"Thời Gian Pháp Tắc của các hạ thật sự quá lợi hại! Nhưng không biết các hạ có thể thi triển nó mấy lần? Ta không tin người có thể thi triển loại thần thông nghịch thiên này một cách không hạn chế."

Vừa nói xong, sáu tay của hắn lại một lần nữa vun lên, vô số quyền ảnh màu vàng nhưng gió lốc đánh ra, lập tức chui vào giữa biển đầu lâu rồi nổ tung bên trong.

Vô số phù văn màu vàng lại bắt đầu ngưng tụ, hóa thành mười cái vòng xoáy màu vàng. Sau một tiếng nổ vang, cả mười vòng xoáy lại bắt đầu chuyển động điên cuồng.

Một tiếng hừ lạnh vang lên.

Trong hư không, có hơn mười phù văn màu đen được bắn ra, chuẩn xác chui vào trong những vòng xoáy kia.

Một màn đồng thời xuất hiện.

Vòng xoáy màu vàng lóe lên, sau đó biến mất một cách quỷ dị.

Nhưng Hàn Lập cũng không để ý gì tới chuyện đó, Cự Viên tiếp tục đánh ra quyền ảnh như vũ bão, những vòng xoáy màu vàng lại tiếp tục hình thành, bắt đầu chuyển động.

"Tiểu bối, ngươi dám!" Minh Trùng Mậu cuối cùng cũng không nhịn được, hét lên một tiếng chói tai.

Phù văn màu đen không bắn ra nữa, tất cả đám đầu lâu rít gào một tiếng sau đó tụ hợp lại một chỗ, hợp thành một bộ khung xương người cao trăm trượng.

Bề mặt ngoài của khung xương do đầu lâu xếp thành, bộ xương vặn vẹo uốn éo khiến cho người ngoài nhìn vào đều không tự chủ được mà da đầu run lên.

Dưới lực hút điên cuồng của những vòng xoáy màu vàng, hai tay của khung xương khổng lồ bắt đầu bám niệm pháp quyết. Sau khi tinh quang lưu chuyển trên thân, nó lại vững vàng ở vị trí cũ, dường như không bị ảnh hưởng gì từ lực hút.

Quý dị nhất chính là bộ khung xương này lại phát ra tràng cười quái dị, sau đó trên người xuất hiện cuồng phong, bên trong có vô số phù văn màu xám trắng chuyển động rồi hóa thành một tên mặc cốt giáp óng ánh, tay cầm một cái mâu lớn làm từ xương người.

Tên giáp sĩ khổng lồ này có thêm hỗ trợ từ lực lượng của linh vực nên khí tức trên người vô cùng cường đại, dường như không hề thua kém tu sĩ Đại Thừa chút nào. Trong miệng nó gầm lên giận dữ, cái mâu lớn trong tay hóa thành vô số đoàn ánh sáng màu trắng, lao thẳng vào trong những vòng xoáy.

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Vòng xoáy màu vàng phình lên rồi lại co rút lại một cách không ổn định, sau đó đồng thời nổ tung lên. Sau khi đánh một đòn này, cái mâu lại xuất hiện trở lại trong tay bộ xương khổng lồ kia. Nó lại tiếp tục đánh ra thêm một đòn nữa.

Lần này, mục tiêu của nó là Bảo Hoa trong Huyền Thiên Hoa Vực.

Bảo Hoa thấy tình thế này thì sắc mặt trắng bệch, nhưng đang phải chống đỡ cả tòa Linh Vực nên cũng không thể phân thân được.

Nhưng sau khi chứng kiến uy lực của cái mâu khổng lồ kia khi phá vỡ những vòng xoáy, Hàn Lập sao có thể chịu để hấn đạt được mục đích.

Trong tay Cự Viên chợt lóe, Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm lạng lẽ hiện ra, hấn lập tức huy động, một kiếm do hơn mười sợi màu lục hợp thành bổ tới.

"Oanh!"

Hư không vì một kiếm này mà chấn động, lục tuyến và cây mâu bằng xương người đồng quy vu tận, cùng tiêu tán trong Linh Vực.

Nhưng một chiêu này cũng khiến cho pháp lực của Hàn Lập tiêu hao rất nhiều. Chỉ sau một khắc thôi mà mặt hắn đã tái xanh lại.

Cánh tay của giáp sĩ xương kia lại vung xuống, cây cốt mâu một lần hiện ra, hơn nữa khí tức càng mạnh hơn mà tu vi dường như cũng tăng lên.

Ánh sáng đen chớp động trên cây mâu, dường như có chứa cả lực lượng Pháp tắc.

"Hàn huynh cẩn thận, ta đến giúp huynh một tay. Ngay cả Huyền Thiên Linh Vực cũng không có khả năng chính thức nghịch chuyển pháp tắc Thiên địa. Ta đoán đây có thể là đòn tấn công cuối cùng của đối phương. Chỉ cần tiếp được đợt tấn công này, Linh Vực của đối phương cũng không thể nào duy trì thêm nữa." Bảo Hoa sau một chút hoảng sợ thì quát lên một tiếng nhắc nhở.

Nàng dứt lời, trên mặt xuất hiện một tia tàn khốc, tay cuốn một cái, một cái đỉnh màu vàng xuất hiện, chính là Thổ Hoàng đỉnh.

Bảo Hoa cầm cái đỉnh lên, sau đó nhanh như thiểm điện cắm nó lên nhánh cây đang chống đỡ cả Hoa Linh Vực của mình làm cho ánh sáng màu vàng tỏa ra chói mắt.

Cây hoa vốn đã tiêu hao gần hết linh lực của bản thân, gần như đã héo rũ, sau khi bị cây đỉnh găm lên thân thì lại lập tức tản mát ra sinh khí vô cùng lớn, tinh quang lưu chuyển trên cành lá, màu xanh mướt ướt át cũng nhanh chóng khôi phục, mà thể tích của nó cũng đột nhiên tăng non nửa.

Chương 2241: Kiên cường chiến đấu

Cây hoa phát sinh dị biến khiến cho Huyền Thiên Hoa Vực cũng bị ảnh hưởng. Số lượng cánh hoa trong Hoa Vực tăng lên gần một nửa. Cánh hoa xoay tròn như múa, từng cánh hoa màu hồng lớn bằng lòng bàn tay, bao bọc bảo vệ mọi người ở bên trong.

Hàn Lập đang trong hình dáng con vượn ba đầu sáu tay, bên ngoài có văn trận màu bạc phát ra âm thanh vù vù, hắn hít sâu vào một hơi, một dải ánh sáng ngũ sắc tràn ra, theo sáu cánh tay tràn tới Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm.

Trường kiếm màu xanh lúc này có thêm cả ngân văn bao phủ, sáng chói cả mắt khiến người ta không dám nhìn thẳng vào.

Khi hào quang tắt đi, linh kiếm đã biến thành bộ dạng lớn hơn mười trượng, ngân văn bên trên lúc phình ra, lúc co lại, nhìn giống như một vật sống vậy.

Miệng quát khẽ, Hàn Lập trong bộ dạng con vượn lớn vung kiếm chém một cái, một đạo kiếm khí màu xanh bắn ra xung quanh theo hình vòng cung.

Cùng một lúc, bên kia, những tên giáp sĩ xương khê cử động cánh tay, cây mâu lớn bằng xương cũng hung hăng đánh tới.

Tiếng xé gió nổi lên.

Trên mũi mâu có một đám khí màu đen, hắc mang chớp động khiến cho người ta có cảm giác nó vô cùng sắc bén và nguy hiểm.

Mà cốt mâu vừa vung ra, trên người đám giáp sĩ xương kia cũng truyền ra một tràng âm thanh như tiếng pháo nổ, lực lượng trên cơ thể biến mất, cơ thể phình lên rồi nhanh chóng biến thành bột phấn.

Sau một khắc, những cây cốt mâu đâm thẳng vào kiếm quang hình cung đang lớn lên ở phía trên.

Một tiếng nổ rung trời vang lên, khí đen và ánh sáng màu lục đan vào một chỗ với nhau, lực lượng pháp tắc trong hư không cũng đảo qua đảo lại khiến cho nguyên khí thiên địa cũng theo đó hỗn loạn một phen.

Uy lực của một kiếm này Hàn Lập chém ra là vô cùng lớn, nhưng đối mặt với hắn lại là một kích hợp nhất của hàng trăm tên có tu vi tương đương với Đại Thừa kỳ, làm sao mà hắn có thể chống đỡ được.

Kiếm khí màu xanh chỉ chống đỡ được một chút, sau đó cùng với quá nửa số cốt mâu đồng quy vu tận, đồng thời biến mất.

Còn lại hơn mười cây cốt mâu không bị ảnh hưởng gì, sau một hồi sấm sét vang lên, chúng lập tức biến thành hơn mười đạo ánh sáng màu đen, điên cuồng chui vào bên trong Hoa Vực đang xoay tròn.

Biến mất hoàn toàn.

Ánh mắt của Bảo Hoa ngưng tụ lại, bàn tay ngọc trong tay áo khẽ động, một chút dao động xuất hiện.

Lúc này, bên trong Hoa Vực đang xoay tròn đột ngột xuất hiện mười quả cầu ánh sáng màu đen kịt.

Những quang cầu màu đen này vừa xuất hiện đã dung hợp lại với nhau, lập tức làm cho hư không bên trong Hoa Vực bị nhuộm thành một màu đen như mực, sau đó cả hai đồng thời biến mất.

Linh Vực của Minh Trùng Mẫu vốn bao phủ toàn bộ chốn này dường như cũng tiêu hao hết mọi uy năng nên dần biến mất, để lộ ra cảnh vật của đáy vực sâu dưới biển này.

Hai quả cầu, một xanh, một vàng từ trong nước biển lóe sáng lên, tản mát ra lực lượng pháp tắc, bên trong là Bảo Hoa, Hàn Lập và Giải Đạo Nhân.

Bảo Hoa và Hàn Lập, một người một tay đang cầm một cái đinh cổ đã gỉ sét, một người tay cầm kiếm, mặt không có biểu tình gì.

Một kích va chạm vừa rồi, cả hai người được sự bảo vệ của Huyền Thiên Chi Bảo nên được bình an vô sự, nhưng Huyền Thiên Hoa Vực thì đã bị phá hủy hoàn toàn rồi.

Về phần Giải Đạo Nhân đã sớm khôi phục lại hình người từ bao giờ, lúc này đang đứng ngay bên cạnh Hàn Lập, lực lượng của Lôi Điện vẫn còn chớp động ở xung quanh người, còn cái mạng lưới trên không trung thì đã biến mất từ bao giờ.

Không rõ là cái mạng lưới đó bị trùng kích bởi một cú va chạm vừa rồi mà tán đi hay do Giải Đạo Nhân thi triển thủ đoạn huyền diệu gì hóa giải nữa?

Ở một chỗ cao đối diện với ba người, thân hình khổng lồ của Minh Trùng Mẫu vẫn vững vàng, lơ lửng trong nước, nhưng hai mắt lại có kim quang chớp động, nhìn chăm chăm vào ba người, lộ ra một tia dị sắc.

"Không nghĩ tới ba người mà có tới hai kiện Huyền Thiên Chi Bảo, lại còn hiểu một chút về Huyền Thiên Linh Vực. Khó trách hai cổ hóa thân khi trước của ta không thể làm đối thủ của các người. Tên Ngụy Tiên Bảo kia không nói, hai người các người chắc cũng phải là những nhân vật xuất chúng của hạ giới a." Minh Trùng Mậu chậm rãi nói, trong âm sắc và trên mặt không giấu nổi một tia ngưng trọng.

"Được các hạ tán thưởng, thiếp thân đây được ưu ái mà sợ rồi. Nếu không phải do nguyên khí của các hạ chưa khôi phục, Huyền Thiên Chi Vực vừa rồi không phát huy được hết uy lực, sợ rằng dù có Huyền Thiên Chi Vật trong tay, chúng ta cũng không thể phá vỡ được Linh Vực của các hạ. Xem ra do bị ép tĩnh lại nên tu vi của các hạ cũng không còn được bao nhiêu." Bảo Hoa thở khê một hơi, hàn quang trong mắt chợt lóe lên, nói.

"A, nghe ý tứ của nha đầu người thì hình như người đã cho rằng mình chiếm thượng phong trong lần giao đấu vừa rồi?" Minh Trùng Mậu cười khanh khách, nhõng nhẽo nói, trên mặt lại biểu lộ ra vẻ khinh thường không hề che giấu.

"Vừa rồi có chiếm được thượng phong hay không ta không biết, nhưng hiện tại đạo hữu không thể thi triển ra thần thông gì nữa là điều chắc chắn." Sau khi trầm mặc một chút, Bảo Hoa nói tiếp.

"Lời này của người là có ý gì? Cái gì? Đây là vật gì?" Minh Trùng Mậu bĩu môi, nhưng sau đó sắc mặt khê biến, chân trái nâng lên, kinh hãi hỏi.

Chỉ thấy ở trên chân trước của ả, không biết từ khi nào đã có một cái châm nhỏ màu vàng nhạt, quá nửa đầu châm đã chui vào trong chân, trên thân châm còn tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt đầy nhu hòa.

Bảo Hoa cười một cách quỷ dị, cầm Thổ Hoàng Đình trong tay lên, hướng về phía đối diện, khê lắc lắc.

Ánh sáng màu vàng trên đỉnh lóe lên.

Sau khi Bảo Hoa lấy ra Thổ Hoàng Đình, cây châm nhỏ trên chân trước của Minh Trùng Mậu lập tức biến thành một cây đình dài hơn một thước, trên thân tỏa ra ánh sáng màu vàng rực rỡ, một cỗ lực lượng pháp tắc tỏa ra, vô số phù văn màu vàng cũng theo đó tuôn ra.

Một màn kinh người xuất hiện!

Giữa vô số phù văn đang dao động, con trùng vốn lớn như một quả núi, dưới ảnh hưởng của lực lượng pháp tắc đã thu nhỏ chỉ còn mấy trượng mà thôi.

"Huyền Thiên Chi Vật, các người vẫn còn một kiện Huyền Thiên Chi Bảo? Lại dám động tay động chân lên người bốn tọa... Ta nhớ ra rồi, vừa rồi lúc Thiên Địa pháp tắc va chạm, ta có cảm thấy một chút không ổn, hóa ra khi đó người vụng trộm ám toán ta." Minh Trùng Mậu dù trời sinh có tính độc ác nhưng dưới tình cảnh này cũng phải lắp bắp kinh hãi. Ả vội thúc giục pháp lực, nhưng lại phát hiện ra quá nửa pháp lực trong cơ thể không sao điều động được, sắc mặt càng trở nên âm trầm đáng sợ.

"Hắc hắc, kiện Huyền Thiên Chi Bảo thứ ba sao? Lời này của các hạ sai rồi. Thổ Hoàng Đình này vốn có một cặp, cả hai chúng nó hợp lại mới phát huy đầy đủ uy năng được." Bảo Hoa trầm ngâm nói, sau đó cổ tay run lên, cây đình trong tay lập tức bắn đi, hóa thành một đạo ánh sáng lóe lên như chớp.

Sau một khắc, trên đỉnh đầu của Minh Trùng Mậu khê chấn động, ánh sáng màu vàng xuất hiện, chiếc Thổ Hoàng Đình thứ hai như một ảo ảnh lập tức bắn xuống.

Minh Trùng Mậu mặc dù thần thông quảng đại nhưng nếu bị cả hai chiếc Thổ Hoàng Đinh cùng chế trụ, chỉ sợ một tia pháp lực cũng không thể điều động.

Đối với công kích bất ngờ của Bảo Hoa, Minh Trùng Mậu chỉ hừ lạnh một tiếng, chân trước trở nên mơ hồ.

Một tiếng "*phanh*" vang lên, cây Thổ Hoàng Đinh bị đánh bay, không có cách nào tiếp cận được Minh Trùng Mậu nữa.

Tiếng xé gió lại vang lên.

Một cánh tay do chân trước biến ảo giờ ra, bắt lấy cây đinh màu vàng vào trong tay, nhẹ nhàng đem nó thu lại.

"Ta đang tự hỏi tại sao Huyền Thiên Chi Bảo của ngươi lại có uy lực nhỏ như vậy, hóa ra vốn có một đôi. Vừa vặn lúc này bốn tọa thiếu một ít pháp bảo hộ thân, đôi Thổ Hoàng Đinh này hay là để ta sử dụng một chút đi." Minh Trùng Mậu đánh giá cây đinh cổ đang giãy giụa trong tay một chút, trong mắt tràn đầy vẻ nhạo báng, nhưng trong lời nói cũng không giấu nổi vẻ hoang mang.

"Không thể nào. Chân ngươi đã bị khóa chặt, tại sao còn có thể làm chuyện này?" Bảo Hoa nhìn chòng chọc vào Minh Trùng Mậu ở phía đối diện, cứng cả họng, không dám tin vào hai mắt mình nữa.

Ngay từ ban đầu nàng giấu đi cây Thổ Hoàng Đinh thứ hai, nghĩ rằng có thể đánh ra chiêu cuối cùng đánh chết đối phương, nhưng không ngờ một phen bày mưu tính kế lại biến thành thế này.

Điều này làm cho lòng nàng chùng xuống, không còn một tia tin tưởng nào chiến thắng đối phương nữa.

Mà Hàn Lập ở một bên, thấy Minh Trùng Mậu không hề hấn gì đánh bay Thổ Hoàng Đình thì lông mày khẽ chau lại, trên mặt cũng xuất hiện vẻ giật mình.

"Cũng coi như các ngươi vận khí không tốt. Nếu đừng phải ta sớm thêm vài trăm năm thì một chiêu vừa rồi có thể đã thành công. Nhưng hiện tại ư, hắc hắc, dù là toàn thân ta không có một tia pháp lực nào, nhưng muốn giết ba người các ngươi cũng chỉ là tiện tay mà thôi." Minh Trùng Mậu một tay nắm chặt chiếc đinh cổ đang không ngừng vặn vẹo, lười biếng nói ra một câu, khí tức khủng bố trên người sớm đã biến mất không còn, nhưng thay vào đó là một uy thế vô hình bao trùm lên bọn người Hàn Lập, Bảo Hoa ở phía xa, làm cho cả ba cũng không dám tùy tiện ra tay.

Mỗi một lời nói ra, rơi vào trong tai Bảo Hoa càng làm cho sắc mặt nàng tái đi một phần, bộ dáng cũng có thêm chút chần chừ.

"Đạo hữu tự tin như vậy, chẳng lẽ là tự tin vào thân thể cường hoành của mình sao?" Ánh sáng trong mắt Hàn Lập lóe lên, nhàn nhạt hỏi một câu.

"Ngươi có vẻ hiểu chuyện đấy, rốt cục cũng nhìn ra điểm này. Ngươi cho rằng bốn tọa chịu bị nhốt ở đây chỉ là đợi khôi phục tu vi, phá tan phong ấn thôi sao? Ha ha, nói thật cho các ngươi biết, từ hơn mười vạn năm trước, ta đã sớm làm được chuyện này rồi. Sở dĩ ta tình nguyện bị giam giữ ở đây mà không thềm ra ngoài, chỉ là muốn mượn lực lượng huyền diệu của Thượng Cổ Phong Ấn này để luyện chế ra Ngọc Cốt Chân Khu, rồi luyện tiếp thành Chân Cực Chi Khu. Hôm nay Chân Khu đã thành, ta đứng tại chỗ cho các ngươi dùng mọi thủ đoạn để công kích cũng không thể làm thân thể ta tổn thương chút nào. Có Chân Cực Chi Khu này, bốn tọa có thể tung hoành các giới, Duy Ngã Độc Tôn rồi." Minh Trùng Mậu cười vang một hồi, đắc ý giải thích.

Lời vừa dứt, cả bốn chân của Minh Trùng Mậu khua lên không trung một cái. Sau một hồi thanh âm nổi lên, vô số điểm màu trắng xuất hiện, sau đó những khe nhỏ màu đen xuất hiện.

Từ trong những cái khe đó xuất hiện lực hút, đem hết đám phù văn màu vàng cùng lực lượng pháp tắc đang bao phủ trên người hút vào. Sau một lúc, tất cả các khe hở lại khép lại như ban đầu.

Mà sau đó một khắc, bàn tay của con sâu lớn có cái đầu hình người khẽ vỗ về phía trước một cái, liền đem cây đinh trong chân nhô ra.

"Không có khả năng này được. Thổ Hoàng Đình đã sớm bị ta tế luyện qua vô số năm tháng, làm sao lại có thể bị hấn rút ra dễ dàng như vậy được." Mặt Bảo Hoa lúc này đã xám như tro, lảo bầm tự hỏi.

Chương 2242: Thần Niệm Liên Và Hình Phạt Chi Lô

Hàn Lập vừa nghe qua câu nói này tức thời đồng tử hơi co rút lại, nhưng ngược lại trên mặt hắn lại không thất sắc quá mức giống như Bảo Hoa.

Giải Đạo Nhân vốn luôn trầm mặc không nói tiếng nào bỗng nhiên mở miệng, và với những gì gã thốt ra nhất thời khiến cho nội tâm của Hàn Lập khê động.

"Chân Cực Chi Khu! Không phải chỉ có Huyền Tiên mới có được Chân Cực Chi Khu sao?" Giải Đạo Nhân bình tĩnh nói ra.

"Ồ, ngươi chỉ là một cô Ngụy Tiên Bảo vậy mà cũng biết được Chân Cực Chi Khu của ta, phỏng chừng chủ nhân ban đầu của ngươi hẳn là người trong Tiên giới rồi" Minh Trùng Mậu vừa nghe câu nói đó hơi bất ngờ liền liếc xéo qua Giải Đạo Nhân mà lên tiếng.

Hàn Lập nhướng mày rồi hỏi thẳng: *"Huyền Tiên là gì? Không lẽ là một cấp bậc Tiên nhân của Tiên giới à?"*

"Huyền Tiên cũng không chính thức xem như một Tiên nhân cấp cao được, mà đó là một hiện hữu khác biệt trong Tiên giới. Bình thường bọn họ không tu luyện chân nguyên tiên lực, chỉ điên cuồng rèn luyện nhục thân mà thôi, rõ ràng đường lối tu tiên của bọn họ rất khác biệt so với những Tiên nhân bình thường, mặc khác họ đều bị những Tiên nhân khác gọi là Luyện Tiên, nếu so sánh về thần thông và thực lực với những Tiên nhân đồng cấp thì thật sự bọn họ mạnh hơn rất nhiều. Riêng Chân Cực Chi Khu

hầu như là một trong những tiêu chí của Huyền Tiên. Tuy nhiên đối với những người đi theo con đường Huyền Tiên này, rõ ràng lúc còn là Tiên nhân cấp thấp thì hầu như lợi hại vô cùng, nhưng sau này khi tiến vào cảnh giới Tiên nhân trung, cao cấp sẽ gặp hết sức khó khăn trong quá trình tu luyện, nên rất ít người có thể tu luyện đến cảnh giới cực cao. Vì thế tuy Huyền Tiên có tiếng tăm rất lớn ở Tiên giới, nhưng trên thực tế số người chấp nhận chọn con đường này để tu tiên lại rất hiếm hoi, ngay tại Tiên giới cũng khó gặp được những người này" Giải Đạo Nhân nghe hỏi bèn trả lời một cách ngây ngô.

"Luyện Tiên à, nghe qua thì dường như hơi giống với Lực sĩ của Nhân tộc chúng ta. Nhưng dù là không phải Tiên nhân cấp cao đi nữa, nhưng đạo hữu có nghĩ rằng chúng ta có thể xuất lực đánh thêm một trận với đối phương hay không? Còn thần thông chính thức của ta thì có lẽ đạo hữu cũng biết được đôi chút mà" Thần sắc của Hàn Lập âm trầm lạ thường, bỗng nhiên lỗ tai hắn nhận được chút dao động, tức khắc trong mắt chột lóe lên một tia sáng rồi cười cười hỏi lại.

"Nếu có thể khóa được chân nguyên của ả này, lại khiến cho ả không cách nào vận dụng được pháp lực mà chỉ dùng tới nhục thân để đối kháng mà thôi, lúc đó với bản lĩnh của đạo hữu có thể có được ba phần cơ hội. Đương nhiên ta phán đoán sự tình chỉ dựa trên Minh Trùng Mẫu vừa mới tu thành Chân Cực Chi Khu không bao lâu mà thôi, vẫn còn chưa chắc chắn lắm" Tia sáng trong mắt của Giải Đạo Nhân sau một hồi lưu chuyển, rồi trầm mặc thêm một lúc nữa mới hạ giọng nói ra.

"Bảo Hoa, đạo hữu đã nghe đấy. Nếu như dốc sức liều mạng đánh một trận thì chúng ta có ba phần cơ hội chiến thắng, còn không muốn tận lực thì cũng chỉ có thể tách riêng ra chạy trốn mà thôi. Đừng hy vọng rằng con sâu hung ác này lại ban cho chúng ta một con ngựa để tiễn khách, hầu như không có khả năng xảy ra đâu. Tối thiểu một trong hai chúng ta sẽ có một

người ngã xuống tại đây. Vừa rồi ta đã dùng bí thuật để dò xét qua một lần, tại đáy vực sâu này dường như đã bị một lực lượng nào đó bao phủ rồi, trên cơ bản hiệu quả của Phượng Linh Bàn kia không cách nào vận dụng được. Thậm chí ta cũng đã âm thầm thử qua vài loại bí thuật, hầu như cũng không có cách nào xé rách hư không để trực tiếp bỏ chạy đi" Lúc này Hàn Lập thở dài một hơi rồi quay đầu nói với Bảo Hoa.

Minh Trùng Mậu nghe qua lời trao đổi giữa Hàn Lập và Giải Đạo Nhân chỉ cười khinh vài tiếng, rồi đứng nguyên tại chỗ dùng đôi bàn tay hình người chà xát liên tục hai cây Thổ Hoàng Đinh, làm cho vẻ ngoài sáng bóng dần dần bị mờ đi, dường như không hề quan tâm đến cuộc trao đổi giữa bọn hắn mà trước hết chỉ tập trung thu phục cặp Huyền Thiên Chi Bảo trong tay.

"Ta hiểu, nếu đã như vậy cũng chỉ còn cách ra tay đánh cược một lần thôi. Mặc dù ta có cách giúp người một tay, nhưng nhất định phải nhờ tới Giải huynh hỗ trợ thêm mới được, hơn nữa một khi thi triển ra thì hai người chúng ta đều không thể rảnh tay phụ đạo hữu thêm điều gì nữa" Bảo Hoa thoáng do dự chốc lát mới cắn răng bảo.

"Ha ha. như vậy đủ rồi. Thôi đừng nói lời thừa thãi nữa, hãy ra tay đi. Chẳng lẽ đợi đến lúc ả thu phục được cặp bảo vật rồi đạo hữu mới động thủ à!" Nét mặt của Hàn Lập hiện ra tia kỳ dị, sau đó thản nhiên nói ra.

"Được, Giải huynh! Đạo hữu cho ta mượn dùng toàn bộ pháp lực một chút đi" Bảo Hoa cũng là người hết sức dứt khoát, lập tức trên mặt thấp thoáng hiện lên một tia đỏ hồng rồi mới hô lớn với Giải Đạo Nhân một tiếng.

Giải Đạo Nhân vốn đã được Hàn Lập truyền âm phân phó trước rồi, vì thế sau khi nghe được liền không chút do dự bấm niệm pháp quyết, tức khắc thân hình khẽ nhoáng lên một phát rồi quỷ dị xuất hiện sau lưng Bảo Hoa.

Sau khi nghe một tiếng sét từ trên người gã, thoáng xuất hiện vô số tia trắng bạc thô kệch lượn lờ xung quanh, đồng đôi bàn tay tựa như mơ hồ di chuyển, cuối cùng đã đặt song song lên bờ vai của Bảo Hoa.

Bất chợt tiếng âm đùng nổi lên!

Những luồng lôi quang trên người Giải Đạo Nhân bỗng hóa thành từng con rắn bạc nhỏ nhắn tuôn vào bên trong cơ thể của Bảo Hoa.

Bảo Hoa cảm nhận được hai đầu vai dần nóng lên, tức thời hai luồng linh lực như tràng giang đại hải cuộn cuộn tuôn vào cơ thể, lúc này pháp lực bên trong cơ thể vốn đã bị khô kiệt thoáng chốc đã dồi dào trở lại.

Thậm chí khuôn mặt tái nhợt của nàng cũng trong nháy mắt trở nên hồng hào tươi tắn như trước.

Đương nhiên Bảo Hoa hiểu rõ một điều, loại pháp lực được rót từ bên ngoài vào thể này chắc chắn sẽ không thể nào ở lại bên trong cơ thể được lâu, chỉ một lát nữa thôi nó sẽ trực tiếp tỏa ra ngoài cơ thể rồi tiêu tan trong hư không.

Tuy nhiên dù chỉ có hiệu quả trong chốc lát, cũng đủ cho nàng thi triển một đòn sát thủ, mà đáng lý ra nàng cũng không muốn dùng tới nó.

Khi nàng dùng đến pháp thuật này sẽ phải trả một giá rất lớn, chẳng những cảnh giới hiện tại tiếp tục trở nên bất ổn, mà rất có khả năng tu vị sẽ tụt xuống dưới mức Đại Thừa, chưa kể còn đắc tội với vị chủ nhân chân chính của Thổ Hoàng Đình kia nữa.

Năm xưa nàng thật vất vả mới kết giao được với người đó, nói không chừng do lần này mà mối giao tình đó sẽ tan tành mây khói.

Bảo Hoa vừa nghĩ tới đây thì trong thâm tâm lại không dần được mà thờ dài một hơi.

Có ai nghĩ tới Minh Trùng Mậu thật sự đáng sợ đến như thế, lại tu luyện thành thân thông của Tiên nhân nữa chứ.

Mà không?! Phải xem kỹ Minh Trùng Mậu này mới được, rốt cuộc đối phương có phải vẫn là hung thủ hủy diệt mấy giới diện hay không? Đường như sự tình có điều gì đó còn mơ hồ lắm.

Dù sao thì nàng và Hàn Lập cũng đều chẳng phải kẻ ngốc, nên đã sớm nhìn ra chỗ khả nghi của Minh Trùng Mậu này rồi.

Nhưng tính tới thời điểm hiện tại, cho dù bọn họ có biết gì đi nữa nhưng cũng hơi sức đâu mà đi thắc mắc mấy chuyện này.

Dù sao bây giờ đối phương đang ở trước mặt bọn họ đây cũng không ngại ngừng mà tiết lộ ra nhiều bí mật, đương nhiên ả tuyệt đối sẽ không thả cho bọn họ bình yên rời khỏi nơi này, cho nên chỉ còn cách gắng sức đánh một trận liều mạng vậy.

Việc này xem như gặp phải Trung Phó Xa (*), cung tên đã kéo lên nên không thể không bắn.

Bảo Hoa nghĩ như thế bèn nhếch miệng cười khô, đồng thời động tác trên tay cũng không chậm chạp chút nào.

Một tay nàng chạm nhẹ nhàng vào một pháp ấn cổ xưa nào đó, lập tức bên ngoài rực rỡ hẳn lên, có vô số phạm văn ngũ sắc từ bên trong pháp ấn đó tuôn ra, rồi từng vòng ánh sáng lập lòe đan vào nhau, trong thoáng chốc đã biến ảo thành mười ba tầng vòng ánh sáng xinh đẹp.

Lúc này bản thân Bảo Hoa đang đứng giữa những vòng ánh sáng này, bộ váy nàng đang cúi đầu tựa như rất phục tùng, làm hơi thở đượm mùi đàn hương khê lan ra từ miệng nàng, nhất thời nghe được rõ ràng từng đợt phạn âm lạ thường, giai điệu âm nhạc này tựa như đến từ trời cao bỗng chốc dần dần truyền ra xung quanh, đồng thời xuất hiện một sợi dây dài phủ từ trên đầu xuống hông cách đó ba thước, thoáng chốc từ dưới gốc kéo lên trên bị gãy ra từng đoạn một, luồng ngân quang trên hai chân mây chợt lóe lên, tức thời từ dưới da nhô ra một quả màu bạc mờ nhạt.

Trong nháy mắt khí tức trên người nàng biến hóa cực lớn, tức thời xuất hiện một hóa thân nữ tu sĩ trẻ tuổi xinh xắn nhưng có khí tức lạnh lùng, từ trên người nàng phát ra một luồng khí tức thần thánh mà không thể xâm phạm được.

Phạn âm từ trên người nữ tu sĩ này phát ra càng ngày càng lớn, khi nàng ngẩng đầu làm tôn lên dáng vẻ thanh nhã, từ trong thân hình nàng bỗng nghe "*phốc*." một tiếng lập tức tỏa ra mùi hương hoa nồng nàn, sau đó từ trong cơ thể chộn rộn sinh trưởng ra một cành cây dài tua tủa những đóa hoa hồng phấn.

Hiện tại nàng đang đứng bên trong những vòng ánh sáng, còn hóa thân biến thành một cây hoa thụ trông rất sống động, từ xa nhìn lại thật sự thấy vô cùng quý dị.

Bỗng nhiên Bảo Hoa nâng lên một cành cây chứa đầy hoa, rồi hơi hột điếm về phía Minh Trùng Mẫu một phát, sau khi trên mặt hiện ra một tia cười nhẹ thì tức khắc toàn bộ những đóa hoa to trên người đều bị héo khô tàn úa.

Mà hóa thân của Bảo Hoa chợt phát ra tiếng "*Ừng ực...*", cả người như bức tượng gỗ điêu khắc thoáng chốc rơi xuống phía dưới, rồi trực tiếp rớt

vào nơi sâu thẳm nào đó trong vực sâu này mà không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Mười ba tầng vòng sáng xung quanh Bảo Hoa dường như không chờ thêm được nữa, rốt cuộc chúng mãi nguyện hóa thành một đoàn ánh sáng lưu ly rồi vỡ vụn ra từng mảnh.

Còn xung quanh Giải Đạo Nhân lúc này nghe một tiếng nổ vang, tức thì quang điện quang trên người không còn lại chút nào, riêng bản thân nhanh chóng khoanh chân ngồi xuống, hai mắt nhắm lại bắt đầu điều tức.

Lúc này mới có thể phát hiện ra, vừa rồi tựa như trong khoảng thời gian cực ngắn nhưng khiến cho Giải Đạo Nhân vốn là Ngụy Tiên Bảo lại hầu như tiêu hao hết toàn bộ năng lượng có sẵn, trong chốc lát khí tức trên người trở nên lúc có lúc không, bất cứ khi nào cũng có nguy cơ bị tiêu tan hết sạch.

Bảo Hoa sau khi dùng toàn lực điểm ra một ngón tay, kẻ đối diện chính là Minh Trùng Mẫu vốn đang cố gắng áp chế Thổ Hoàng Đình trong tay bỗng nhiên giật mình cảnh giác, lúc này hai cây Thổ Hoàng Đình đang bị hấn kèm chế dữ dội trong tay đột nhiên bùng lên ánh hào quang chói mắt, kế tiếp vô số phù văn bảy màu phóng ra ngoài, rồi có hai sợi xích lửa tuần tự bắn ra.

Hai sợi xích lửa này vừa lúc cuốn phăng đôi bàn tay của ả, trong thoáng chốc đã biến thành tro tàn.

Hai cây Thổ Hoàng Đình vừa được tự do tức khắc rít lên một âm thanh bén nhọn, rồi đồng thời biến thành hai con rắn dài bảy màu, chúng xông thẳng đến thân hình Minh Trùng Mẫu nhanh tựa tia chớp.

Từ trong miệng Minh Trùng Mậu phát ra một tiếng kêu nhẹ "Ồ...", lập tức đôi bàn tay vốn đã bị hóa thành đám tro tàn bỗng chớp chớp động một cái liền biến ảo nằm ngay ngắn trở lại trên cánh tay. Rồi không thể ngờ tới, bất chợt cánh tay đó vung trao xuống bên dưới mà không chút chậm trễ, mục đích muốn cướp lại hai cây Thổ Hoàng Đình kia.

Chợt vang lên hai tiếng. "*Phốc phốc*", bỗng nhiên hai cây Thổ Hoàng Đình mơ hồ nhoáng lên tựa như đôi bàn tay ngăn cản nọ không ảnh hưởng gì tới chúng, mà hư ảnh tựa như trực tiếp xuyên thủng qua, chỉ thấy chớp lóe lên đã chui thẳng vào trong thân hình của Minh Trùng Mậu.

Trên mặt Minh Trùng Mậu lộ vẻ cả kinh, ả vội vàng khoát tay qua một lượt ngay chỗ mới vừa bị xuyên thấu, thế nhưng bên ngoài vẫn không phát hiện chút thương tổn nào cả, sau đó sắc mặt trở nên thâm trầm rồi thám tra qua hình hình bên trong cơ thể, nhất thời trên khuôn mặt ả thoáng hiện lên nét dữ tợn.

Bởi vì lúc này trong cơ thể ả xuất hiện khối tinh hạch đen như mực, thì ra hai cây Thổ Hoàng Đình đã bất ngờ biến thành hai khối óng ánh dài gần một tấc, chúng bám chặt lên mặt trên, hơn nữa còn có từng tầng sợi tơ màu vàng chẳng chịt bao bọc xung quanh, khiến cho không thể điều động được chút pháp lực nào.

"Được, được lắm. Ta thật không ngờ tới, các ngươi lại có bản lĩnh trực tiếp thúc giục lực bốn nguyên của hai kiện Huyền Thiên Chi Bảo này. Nếu làm như thế, tuy rằng có thể trong nhất thời làm tăng uy lực lên rất nhiều, nhưng sau này muốn khôi phục trở lại tình trạng ban đầu thì ít nhất phải cần tới mười mấy vạn năm, thật xa vời! Dù gì các ngươi đã dám làm ra chuyện này thì lại càng chọc giận bốn tọa. Kế tiếp ta sẽ xé nát từng tấc một toàn bộ bọn ngươi, rồi luyện hóa nguyên thân các ngươi thành đám khôi lỗi để sai bảo, trọn kiếp không được siêu sinh" Trên khuôn mặt của ả Minh

Trùng Mẫu hiện ra vẻ tàn khốc, ả hét lớn một tiếng rồi đột nhiên nhấc chân trước vẽ lên hư không ở phía trước mặt.

Chợt vang lên một đạo phá không!

Tức thời một đạo sương mù quét đến nhanh hơn cả tiếng hét, sau một khắc chớp động lập tức xuất hiện ngay trước mặt Giải Đạo Nhân, có lẽ ả muốn chém gã đang ngồi xếp bằng kia ra thành hai mảnh thì phải.

Chương 2243: Cấm thuật của Tiên giới

Một tiếng "*phành*" kỳ quái vang lên, năm đốm màu vàng rực mạnh mẽ đập đến làm những lưỡi đao khí trắng xóa tan nát tả tơi.

Lúc này thân hình con vượn khổng lồ do Hàn Lập biến thành đã bất ngờ chắn trước mặt của Giải Đạo Nhân rồi chậm rãi thu lại năm đốm vừa mới đánh ra.

Minh Trùng Mậu vừa thấy cảnh này thì trong lòng chợt thấy nao nao.

Những lưỡi đao khí vừa rồi nhìn thì có vẻ tầm thường, nhưng thực tế là nó được một loại lực lượng vô hình rất lớn ngưng tụ thành. Đừng nói là các loại bảo vật cao cấp, đến ngay cả linh bảo bình thường cũng không thể làm gì được.

"Vậy mà ta lại coi thường ngươi. Không ngờ xương thịt của ngươi lại mạnh mẽ đến vậy. Ta nhớ ra rồi, trong lũ bị ta sử dụng pháp thuật giam lại kia có một tên Đại Thừa sau khi thi triển thần thông biến thân cũng có chút hao hao với ngươi, có phải các ngươi cùng luyện một loại công pháp không?" Minh Trùng Mậu vừa nói vừa chớp chớp mi mắt lóng lánh lạnh ngắt như băng.

Nó chẳng thềm để ý đến Giải Đạo Nhân hay Bảo Hoa, mà dồn tất cả tâm trí vào Hàn Lập ở trước mặt.

"A, người mà người nhắc đến chắc là Niết Bàn Thánh Tổ. Phạm Thánh Chân Ma Công của ta tuy hơi khác biệt nhưng cả hai đều có mối quan hệ sâu xa với nhau. Mặt khác ta cũng không ngại nói cho các hạ một lời thật lòng, tuy ta có vô số bảo vật cũng như thuần thực rất nhiều các loại thần thông nhưng quan trọng nhất có chẳng chính là thân thể này thôi." Hàn Lập lạnh nhạt trả lời vài câu thế rồi đột nhiên sáu cánh tay của con vượn đồng loạt bấm niệm thần chú. Hào quang vàng rực sáng lên khắp toàn thân, trên thân bắt đầu mọc ra những tấm vảy màu tím vàng, tiếp theo đó là vô số các loại linh văn màu bạc tràn ra múa lượn chi chít quanh mình,

Trong phút chốc, sau lưng của con vượn chột hiện lên các loại ảo ảnh rất lớn của Kim Long, Thái Phượng, Lôi Bằng, Thanh Loan. rồi lóe lên, nhập thẳng vào trong tấm thân không lồ vàng rực.

Cơ thể của con vượn điên cuồng căng ra, dưới vô số những ký hiệu màu bạc đang lượn lờ, thân thể của nó trông giống như một pho tượng của quý thần cao đến hàng ngàn trượng.

Mà trên lớp da của nó, cứ mỗi tấm vảy kết hợp với các linh văn màu bạc ngưng tụ thành một bộ chiến giáp vàng óng tinh xảo như được khảm vào cơ thể vậy. Chiến giáp bao bọc kín lấy toàn thân rồi tỏa ra một cỗ sát khí cực kỳ kinh khủng làm cho người ta phải khiếp sợ.

Đồng thời sâu bên trong cơ thể hẳn có một người tí hon giống hệt như Hàn Lập đang khoan chân ngồi niệm thần chú, sắc mặt nghiêm nghị. Bên ngoài thân thể của đứa bé tí hon này có một tầng lửa bạc hùng hực bao phủ, thỉnh thoảng còn trào ra cỗ khí tức mạnh không lường được.

Vậy mà nguyên anh của Hàn Lập lại liều lĩnh vận dụng đến chân nguyên hỏa. Làm như thế này cũng chính là cách giúp cho pháp lực cũng như thân thể của mình được gia tăng mạnh mẽ nhưng chắc chắn về sau này sẽ để lại

hậu họa khôn lường. Hơn nữa phương pháp này cũng không thể vận dụng lâu được.

Minh Trùng Mậu thấy được tình hình này, khuôn mặt trên cái đầu ở giữa của nó trở nên méo mó.

"Niết Bàn Thánh Thể của Ma tộc? Không phải, hình như không chỉ vậy. A! Đây. Đây là Bách Mạch Luyện Bảo Quyết, làm sao ngươi lại có bí thuật của Bách Tọa Sơn ở Tiên giới? À, hiểu rồi, ngươi lấy được phương pháp tu luyện này từ tay tên Bách Tọa Sơn năm đó phản bội xuống hạ giới. Ha ha, cứ cho là vậy đi! Mà ngươi không có Chân Tiên ở Bách Tọa Tông chỉ dạy thì chỉ có thể hiểu được một ít mà thôi, ngươi cho rằng như thế là đủ đối kháng được với ta sao?" Đầu tiên con sâu này kinh ngạc thốt lên vài tiếng, sau đó con mắt nó đảo đảo vài lượt rồi trấn định trở lại, cuối cùng nó còn tỏ vẻ khinh miệt nhạo báng.

Ngay sau đó trên thân hình trắng như ngọc của con sâu chúa hiện lên rất nhiều các loại ký hiệu cả vàng lẫn bạc, tiếp đó nó lớn phồng lên. Trong nháy mắt, nó đã to không thua kém chút nào so với con vượn khổng lồ.

Hai con quái vật khổng lồ đứng một phải một trái như chia đôi vực biển này ra làm hai nửa, chúng con liên tục tỏa ra khí tức cực kỳ khủng khiếp.

"Thật vậy sao? Có đối kháng được với Chân Cực Khu của các hạ hay không thì Hàn mỗ phải thử một lần mới biết được." Hàn Lập hừ lạnh, ba cái đầu chột lóe lên hào quang chói mắt. Dưới một tầng giáp màu bạc bao trùm chỉ lộ ra sau con mắt to vĩ đại đang lóe sáng lạnh lẽo. Ba cái đầu của con vượn đồng loạt rống to, từ trong cơ thể bay ra ba khối cầu sáng có màu sắc khác nhau, nhìn kỹ lại thì ra đây chính là ba ngọn núi nhỏ nhún rất sống động.

Ba ngọn núi nhỏ xíu vừa xoay chuyển đã phát ra tiếng nổ "oành" đình tai nhức óc. Cả ba liền lập tức hợp lại với nhau tạo thành một khối cầu sáng mờ mờ khổng lồ.

Bàn tay vàng rực của con vượn đỡ lấy khối cầu rồi bắt đầu nhào nặn, chỉ thoáng sau, khối cầu đã biến thành một cây côn màu đen lớn như một cái trụ chống trời.

Cây côn này thô ráp vô cùng, trên bề mặt của nó được trải đầy chi chít những linh văn ngũ sắc tỏa ra muôn ngàn tia sáng. Thoạt nhìn nó có vẻ nặng nề vô cùng.

Cánh tay của con vượn bắt lấy cây côn đen, sáu ánh mắt sắc nhọn như dao của nó nhìn về phía con sâu ở trước mặt. Đột nhiên cả sáu cánh tay múa lên, rồi hóa thành một trận lốc xoáy cuốn đến.

Ngọn côn chưa đánh đến mà hư không đã vang lên tiếng rít chói tai. Toàn bộ không gian phía trước chợt hiện lên vô số vết rách nhập nhằng màu bạc, tiếp đó là một cỗ áp lực vô hình như gió hùng hổ áp xuống.

Nếu chỉ đơn thuần là biến thân thứ ba trong Niết Bàn Thánh Thể như lúc này đã làm cho thân thể của Hàn Lập cứng rắn đến độ có thể sánh ngang với các loài chân linh mạnh mẽ. Vậy mà lúc này hắn còn vận dụng đến cả chân nguyên hỏa khiến cho lực lượng của hắn lúc này có thể xé trời san đất. Vì vậy mà một côn nhẹ nhàng của hắn đã làm cho bầu trời bị xé ra thành một cái khe thật lớn.

Con sâu chúa ở phía dưới thấy vậy liền nhúu chặt hai mi mắt. Nó không thèm để ý đến áp lực trên không trung đang đè xuống mỗi lúc một gần mà ngược lại còn bắt chéo hai cái chân trước đen thui rồi đưa lên cao trực tiếp đón lấy ngọn côn như một cái trụ chống trời đang phang xuống.

"Oành", một tiếng nổ vang rền như trời sụp. Từ chỗ va chạm bỗng tràn ra một làn sáng bảy màu chói mắt.

Toàn bộ đáy biển sâu chấn động, từ giữa trung tâm trận va chạm bắt đầu lan ra thành một vòng hồng thuy khổng lồ điên cuồng quyết về khắp nơi.

Nhưng thân hình của cả con vượn khổng lồ và con sâu đều chỉ hơi chấn động sau đó lại đứng vững trãi như núi đá.

Mà sau khi làn sáng chói mắt trên bầu trời tan đi, lúc này người ta có thể nhìn thấy rõ ràng là cây côn khổng lồ đang chạm với hai chân trước đen thui của con sâu. Cả ba đang không ngừng đè áp lẫn nhau nhưng tất cả bọn chúng đều không thể nào hạ xuống thêm, cũng chẳng thể nào tác rời nhau ra.

Một chiêu vừa rồi vậy mà lại ngang ngửa với nhau.

Trong lòng Hàn Lập chợt thấy phát hoảng, tuy vậy con vượn vẫn găm lên giận dữ, sáu cánh tay đồng thời múa lên.

Cây côn to lớn trong tay hắn nhòa đi, tiếp đó nó đã hóa thành vô số bóng ảo ảnh rồi từ bốn phương tám hướng điên cuồng cuốn đến đối phương.

Minh Trùng Mậu vẫn một mực giữ vẻ mặt âm trầm không buông tiếng nào. Hai chân trước của nó cũng mờ đi làm đầy lên vô số tiếng xé gió khắp quanh mình rồi tràn ra bốn phía. Tiếp đó ở mọi chỗ trong hư không gần nó bắt đầu xuất hiện vô số các ảo ảnh mờ của hai chân trước.

Vậy mà cả hai chẳng đụng đến chút pháp lực nào mà dùng chính thân thể mạnh mẽ của mình đối chiến với nhau.

Những tiếng ầm ầm kèm lẫn vô số âm thanh véo véo nổi lên dồn dập.

Từng cơn lốc tràn ra từ dưới làn nước làm không gian đầy lên từng trận nhộn nhạo, kéo theo đó là rất nhiều vệt rách màu bạc bạc bất chợt hiện ra giữa hư không. Dưới mặt nước lúc này là một cơn sóng khổng lồ tràn lên đến tận trời cao.

Dưới trận đầu của hai con quái vật khổng lồ, toàn bộ vùng biển sâu bị biến trở thành cảnh tượng trời sụp đất lở.

"Phành"! Minh Trùng Mẫ chỉ hơi sơ hở một tí đã bị ngọn côn đen thui đánh trúng lên tấm eo lưng trắng muốt như ngọc. Một cỗ lực lượng khổng lồ ập tới, hất nó văng ra xa đến mấy trăm trượng.

Nhưng ngay lập tức con sâu này rống lên giận giữ, thân hình của nó thoáng mơ nhạt đi rồi phóng vút trở về nhanh như tên bắn. Chỉ trong chớp mắt mà con sâu đã lại cách Hàn Lập trong gang tấc, hơn nữa mười cái chân của nó đồng loạt múa lên hóa thành muôn trùng lưỡi đao khí sắc ngọt chém đến.

Những lưỡi đao khí này ẩn chứa uy lực cực kỳ to lớn, với lại chiêu thức được đánh ra một cách bất ngờ trong khoảng cách gần, cho dù con vượn vàng rực có không sợ hãi nhưng sáu cánh tay múa côn cũng bị dọa một trận phải luống cuống hoảng

"Phập phập!"

Hai nắm đấm trắng như ngọc kín đáo ẩn nấp trong những lưỡi đao rồi lựa khi Hàn Lập không đề phòng bất ngờ đánh lên ngay trước ngực con vượn với khí thế cực kỳ mạnh mẽ tàn nhẫn.

Ánh sáng tím vàng chói lóa trên thân hình của con vượn, chiến giáp trước người nó lúc này đã có thêm hai cái hố thật to. Thân thể của nó chấn

động, bị đánh văng về phía sau rồi ngã xuống lăn lộn mấy vòng rồi mới chật vật đứng thẳng trở lại được.

Mà chỉ chờ có vậy, Minh Trùng Mậu cười lạnh lẽo rồi những cái cánh sau lưng run lên, thân hình nó chợt phóng sát tới nhanh như ma quỷ. Tiếp đó hơn mười cái chân đen thui như mực của nó liền biến hóa thành những cái lưỡi hái hoa lên, lao về phía thân thể của con vượn.

Cùng lúc đó, một bàn tay giống như bàn tay của người cũng lẳng lặng men đến gần hai con mắt ở đầu giữa của con vượn.

Với độ mạnh mẽ về cơ thể của Minh Trinh Mậu, nếu đòn đánh lần này của nó thành công thì co dù con vượn do Hàn Lập hóa thành có thần thông rất lớn nhưng chỉ sợ việc bị trọng thương là không thể tránh khỏi.

Thế nhưng có vẻ như Hàn Lập đã có phán đoán từ trước, ngay khi thân thể hắn vừa trụ vững thì cây côn đang cầm chặt trên tay đã được hắn hoành lại chắn ngang trước người. Hào quang của nó lóe sáng lên, cây côn lập tức trở về hình dạng của ba ngọn núi như ban đầu rồi vững vàng che kín lấy thân hình của Hàn Lập vào phía sau.

Véo véo!

Những ảo ảnh các cái chân của Minh Trùng Mậu hoa lên rồi bắn ra tung tóe rất nhiều tia lửa. Trên bề mặt ngoài của ba ngọn núi lúc này đã xuất hiện thêm hơn chục rãnh nứt thật sâu.

Nhưng bàn tay to lớn giống như tay người của con sâu chúa lại chẳng gặp cản trở nào, nó phá ra tiếng rú chói tai rồi tiếp tục sấn tới.

Bàn tay chợt mờ đi nhưng lại linh động như tia chớp vòng qua tránh các quả núi, thế rồi hai ngón của nó nhắm thẳng vào hai mắt của con vượn cắm xuống.

Trận gió sắc nhọn đã ập tới.

Tất nhiên là con vượn màu vàng đang mặc bộ chiến giáp không hề nghĩ tới Minh Trùng Mậu còn có thêm chiêu này, dù muốn tránh nhưng đã chẳng thể kịp nữa rồi.

Rơi vào đường cùng, chỉ có thể mau chóng vận dụng thật nhiều pháp lực trong cơ thể làm cho bộ chiến giáp tỏa ánh sáng chói lóa, đồng thời hai mí mắt mau chóng khép lại.

Phập phập!

Hai ngón tay của mình trùng mấu xuyên qua các ký hiệu trên mặt của con vượn, tiếp rồi lại mạnh mẽ đâm thẳng lên hai mí mắt của nó.

Cho dù con vượn vàng óng đã có sự chuẩn bị nhưng nó vẫn cảm thấy hai mắt mình như bị hai quả búa tạ nện mạnh vào, trời đất như tối sầm đi, tiếp đó trong nền đen là vô số trắng sao bay lượn vòng vòng khắp nơi.

Từ con ngươi của hắc truyền đến một trận đầu rất không sao có thể chịu được.

Thế nhưng con vượn ngược lại còn cười rộ lên vui sướng, ba ngọn núi khổng lồ đang lơ lửng ở trong hư không chợt biến mất tiêu.

Mà trên bề mặt chiến giáp của con vượn chợt phát ra hào quang cả vàng lẫn bạc cực kỳ rực rỡ. Vô số các loại linh văn màu bạc từ đó tràn ra, bất ngờ trào đến thân hình của con Minh Trùng Mậu.

Con sâu chúa hoảng hốt như muốn phản kháng nhưng lại cảm thấy thân thể mình nặng trĩu. Tiếp đó vô số sợi xích to tướng chợt hiện lên, mới chút mà đã trói nó chặt cứng không sao nhúc nhích được.

Chương 2244: Chuyện của Tiên

Dây xích màu bạc tỏa sáng rực rỡ, đồng thời lại như ẩn như hiện tựa như không phải là vật thực sự.

Thân thể Minh Trùng Chi Mẫu giãy dụa mãnh liệt nhưng sau vài lần liên tiếp vẫn không tài nào thoát khỏi dây xích này.

"Đây là Thân Niệm Chi Liên, không thể nào! Ngươi. ngươi còn tu luyện cả môn thần thông Luyện Thần Thuật này nữa sao! Môn bí thuật này sao có thể lưu lạc xuống hạ giới được chứ." Ánh mắt dữ tợn của Minh Trùng Chi Mẫu sau khi nhìn đi nhìn lại dây xích vài lần, lần đầu tiên trên khuôn mặt nó lộ ra thần sắc khó tin, thậm chí mơ hồ còn có vẻ sợ hãi.

Lúc này cự viên do Hàn Lập biến thành cũng không hề có phản ứng, hần không nói lời nào, sáu cánh tay đồng loạt tự động bám quyết, từ trong miệng lầm rầm truyền ra chú ngữ cổ xưa nào đó.

Trong khoảnh khắc, dây xích màu bạc liên xiết lại, lập tức trói Minh Trùng Chi Mẫu còn chặt hơn trước vài phần.

"Cho dù ngươi có Luyện Thần Thuật thì đã sao chứ, chỉ với một chút lực lượng thần niệm ấy mà tưởng có thể trói buộc Chân Cự Chi Khu của bốn tọa được thật hay sao!" Dù sao Minh Trùng Chi Mẫu cũng không phải hạng tầm thường, chỉ trong chốc lát nó đã bình tĩnh trở lại, nó quát lớn một tiếng, những phù văn ngũ sắc ở ngoài thân thể sáng bừng lên, hai cái đầu còn lại đột nhiên mở mắt, ánh mắt âm trầm băng giá.

Chỉ trong chớp mắt, thân thể Minh Trùng Chi Mầu toát ra hai luồng khí tức cực kỳ xa lạ, pháp lực dao động vốn đã biến mất nhưng giờ phút này lại bắt đầu chậm rãi khôi phục.

Chứng kiến biến hóa kinh người của Minh Trùng Chi Mầu, khuôn mặt cự viên do Hàn Lập biến thành bỗng tỏ ra cực kỳ cổ quái, chợt nó lạnh lùng nói một câu khiến Trùng Mầu cảm thấy vô cùng khó hiểu.

"Vốn ta cũng không mong nhờ thân thông này mà có thể chuyển bại thành thắng, nhưng chỉ cần vây ngươi lại một lát là đã đủ rồi."

"Ngươi nói vậy là có ý gì?" Minh Trùng Chi Mầu ngẩn ra, đảo mắt khắp nơi nhưng ở khắp bốn phía, ngoại trừ Giải đạo nhân đang ngồi khoanh chân bất động ra làm gì có bóng dáng người thứ ba nào.

Nhưng vừa nói dứt câu này thì phía trên vực thẳm có tiếng sấm trầm muện truyền tới.

Một vầng hào quang diễm lệ chói mắt bùng lên, một lôi trụ ngũ sắc gồm vô số điện hồ đan vào nhau hung hăng bổ xuống.

"Không, đây là Thiên Phật Chi Lôi! Tên Khang lão quỷ kia, ngươi vẫn còn chưa chết sao?" Minh Trùng Chi Mầu vốn trước vẫn còn coi là khá bình tĩnh nhưng vừa thấy lôi trụ này lập tức rống lên như hồn phi phách tán đến nơi, khuôn mặt nó tỏ ra không thể tưởng tượng nổi.

Cái đầu thứ ba đột nhiên rung động mãnh liệt, một tầng hỏa diễm đen như mực cuộn cuộn bốc lên ở ngoài cơ thể, viên tinh thạch đen nhánh trong cơ thể lại phát ra tiếng vo vo mãnh liệt.

Con Trùng Mầu này dưới tình thế cấp bách không còn lựa chọn nào khác đành phải tự bạo tinh hạch để liều mạng.

Dây xích màu bạc vốn trói buộc vị Trùng Mậu này chặt chẽ giờ phút này bị tăng hỏa diễm màu đen kia cuốn lấy lại cho thấy đang bị tan dần ra.

Có thể thấy rõ là Minh Trùng Chi Mậu sắp sửa thoát ra khỏi đó đến nơi rồi.

Nhưng đúng vào lúc này, một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, lôi trụ ngũ sắc hạ xuống với một tốc độ không thể tưởng tượng được, nó mạnh mẽ bổ xuống thân hình khổng lồ của Trùng Mậu.

Trong khoảnh khắc, vô số điện hồ chấp chớn đan xen vào nhau chôn vùi Minh Trùng Chi Mậu vào trong lôi quang ngũ sắc.

Một tiếng thét chói tai vang lên!

Thân thể tưởng như không gì phá nổi của Minh Trùng Chi Mậu giờ này vỡ vụn thành từng mảnh dưới điện quang ngũ sắc, những mảnh vỡ chỉ gắng gượng được vài hơi thở liền hóa thành tro bụi rồi biến mất.

Lôi trụ ngũ sắc lóe sáng vài lần rồi bỗng biến mất hoàn toàn, nó chỉ có thể kéo dài trong một khoảng thời gian cực ngắn mà thôi.

Mà ở bầu trời trên mặt nước, một khóm mây ngũ sắc như một con mắt vĩ đại vừa mới mở ra cũng lặng lẽ từ từ tiêu tán.

Cả bầu trời lại trở về một màu mơ hồ, tựa như chưa từng có chuyện gì xảy ra hết cả vậy.

Cùng lúc đó, trên bãi đá trong thạch lâm thần bí ở Địa Cung, có tiếng kêu rên trầm thấp vang lên khiến mấy sợi xích nối những cổ đẳng gần nhau bỗng đơng đưa kịch liệt.

Cổ đăng duy nhất còn sáng đặt trên đồng trụ nhất thời chập chờn một lát, ánh đèn lập tức lại càng trở nên âm đạm tựa như thể có thể dập tắt hoàn toàn bất cứ lúc nào vậy.

"Đúng là hơi quá sức một chút! Một đòn vừa rồi đã hao tổn đến chín phần lực Hồn Niệm của ta khi còn sống rồi. Nếu tiểu tử này không thể trợ giúp ta thì đúng là lỗ lớn rồi. Có điều có thể hoàn toàn giết chết được con tiện nhân kia cũng coi như là báo được đại thù năm đó dám ám toán ta. Con tiện nhân đó sợ là không bao giờ có thể tưởng tượng được ta còn sống đến tận bây giờ. Ha ha, tính ra ta còn phải đả tạt tên tiểu tử hạ giới này rồi..., nếu không có hấn thì không biết đến bao giờ mới báo được thù này đây." Nam tử kia cười lên như điên dại.

Trong tiếng cười đó, người ta cảm nhận được nỗi hận thấu xương, lại có chút tiếc thương đến phát lạnh.

Lúc này, Hàn Lập cũng bất chấp để tâm đến chuyện Minh Trùng Chi Mẫu có thể bị đánh chết dễ dàng như thế hay không, cự viên do hấn biến thành đang ôm đầu lẫn lộn tại chỗ, miệng hấn cũng rú lên đau đớn vô cùng.

Thân hình khổng lồ kia vừa lẫn lộn vừa thu hồi pháp tướng biến nhỏ lại, áo giáp tử kim khắp người biến trở lại thành lân phiến màu vàng tím với tốc độ mắt thường có thể thấy được, rồi một lần nữa lại biến mất.

Chưa đầy thời gian cạn một chung trà, Hàn Lập lại một lần nữa khôi phục nguyên hình, miễn cưỡng đứng dậy, đồng thời cũng lắc lắc đầu đang nặng như chì một cách mờ mịt.

Lân biến thân vừa rồi chẳng những khiến chân nguyên hấn hao tổn rất nhiều, việc biến ảo ra Thần Niệm Chi Liên càng khiến cho lực lượng thần thức gần như tiêu hao hoàn toàn.

Cũng lâu lắm rồi hắn chưa từng đánh trận nào thảm liệt như vậy, (hic).

"Giải huynh, ngươi không sao chứ." Hàn Lập nhìn về phía Giải đạo nhân còn đang ngồi khoanh chân nhắm mắt ở phía xa, hỏi một câu, giọng hắn hơi khàn khàn.

"Ta không sao, chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt một thời gian ngắn là khỏe thôi. Nhưng trong mấy tháng về sau ta không thể động thủ với người khác được. Nếu không thì cỗ thân thể này sẽ tổn thương đến độ không thể nào tu bổ được nữa." Giải đạo nhân mở hai mắt ra, chậm rãi nói.

"Ta hiểu rồi. Như vậy đi, trước tiên ngươi đến Linh Thú Hoàn của ta nghỉ ngơi một thời gian ngắn đi. Mọi việc sau này cứ để ta xử lý là được." Hàn Lập hiểu ý gật đầu, đáp lời lại.

"Cũng được. Hiện giờ ta không có khả năng tự vệ là mấy, ở lại bên ngoài ngược lại trở thành gánh nặng cho ngươi." Giải đạo nhân chỉ thoáng nghĩ một chút, rồi cũng không hề có ý phản đối nói.

Sau đó hắn lập tức đưa một tay bấm niệm pháp quyết, ngân quang ngoài cơ thể lưu chuyển một trận rồi lập tức thu nhỏ lại vài lần, cuối cùng biến thành một con cua vàng nhỏ cỡ một bàn tay.

Tay áo Hàn Lập run lên, một vàng sáng ngũ sắc cuốn ra lập tức thu của vàng vào trong tay áo, đưa vào trong một Thú Hoàn tinh xảo.

Lúc này hắn mới lật tay ra sau, hướng về một phương xa khác lạnh lùng nói một câu:

"Bảo Hoa đạo hữu, ngươi ở đó quan sát cũng lâu rồi, nên hiện thân ra đi. Bí thuật vừa rồi ngươi sử dụng mặc dù cực kỳ hao tổn nguyên khí nhưng cũng không đến nỗi khiến ngươi không còn chút khả năng tự vệ nào đi."

"Thần niệm của Hàn huynh quả nhiên vượt xa đám bọn ta. Có điều huynh nói vậy đúng là hiểu nhầm thiếp thân rồi." Ở hư không bên đó thoát nhìn như trống rỗng bỗng dao động, Bảo Hoa hiện thân ra nhưng sắc mặt tái nhợt vô cùng, vừa xuất hiện nàng đã cười khò một tiếng trả lời Hàn Lập.

"Pháp lực của thiếp thân hiện giờ đích thực là chẳng còn bao nhiêu, bí thuật ẩn nặc này kỳ thực là do sử dụng một loại bí phù do một vị hảo hữu tặng cho mới làm được đây."

Mặc dù nàng này luôn miệng giải thích như vậy, nhưng ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập không tài nào che giấu được thần sắc khiếp sợ.

Hiển nhiên trận chiến giữa Hàn Lập và Minh Trùng Chi Mẫu lộ ra thần thông kinh người khiến cho vị Thủy tổ Ma tộc cao cao tại thượng này cũng cảm thấy hoảng sợ, tự thẹn còn khuya mới bì kịp được.

Cho nên khi nàng một lần nữa đối mặt Hàn Lập thì mặc dù ngoài mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh, nhưng trong lòng đã bất giác có ý kiêng kỵ rất sâu đậm.

"Đạo hữu hẳn là rất rõ ràng, đánh chết con Minh Trùng Chi Mẫu này không phải là công lao của ta mà là do có người khác ra tay." Hàn Lập lắc đầu, lấy từ trong ngực ra một bình thuốc, từ đó đổ ra vài viên đan dược xanh biếc nuốt vào rồi mới chậm rãi nói.

Nhưng nếu không phải nhờ Hàn đạo hữu có thần thông kinh người đến độ có thể vây khốn con Minh Trùng Chi Mẫu này trong chốc lát thì cho dù Hình Phật Thiên Lô kia có lợi hại mấy đi nữa cũng không thể nào đánh chết được con Trùng Mẫu này được. Có điều nói đi phải nói lại, người có thể điều khiển Thiên Lô này rốt cuộc là người phương nào mà chẳng những có thể biết hết mọi việc phát sinh ở nơi này, lại còn có biện pháp truyền âm trực tiếp cho hai người chúng ta. Nếu không phải có người này truyền âm tới thì vừa rồi sợ là ta và người thật sự muốn bỏ trốn mất dạng

rồi. Hàn huynh có suy đoán gì về thân phận của người này không?" *Bảo Hoa khẽ nhú mày, lại nghiêm túc trở lại nói.*

"Ta cũng vừa mới biết được sự tồn tại của người này. Có điều một khi đã có thể thúc dục được thiên lôi kinh người như vậy thì hiển nhiên là không phải người hạ giới rồi. Hơn nữa nơi đây là vùng đất phong ấn từ thời thượng cổ, mà người nọ dường như lại hiểu rõ về con Minh Trùng Chi Mẫu này đến vậy thì thân phận của người này hẳn cũng dễ đoán được rồi. Bảo Hoa đạo hữu, người thông minh đến vậy, phân nửa là cũng nghĩ đến điểm này rồi chứ." *Hàn Lập trầm mặc một lát, bỗng nhiên cười hắc hắc nói.*

"Xem ra Hàn huynh suy nghĩ cũng không khác thiếp thân là mấy. Quá nửa là người nọ là một trong hai tên Chân Tiên phong ấn con Trùng Mẫu này từ thời thượng cổ rồi. Nếu không thì không thể nào lý giải được mọi chuyện. Mà con Minh Trùng Chi Mẫu hiện tại dường như cũng không phải là con lúc trước rồi, nguyên thần bên trong cơ thể nó dường như cũng vô cùng hiểu rõ về Tiên giới, chẳng lẽ lại là nguyên thần một tên Chân Tiên khác của Tiên giới chiếm lấy thân thể con Trùng Mẫu này sao?" *Bảo Hoa gật đầu, nhưng rồi lại tỏ ra khó hiểu lắm lắm nói.*

Hàn Lập sờ sờ cằm, khuôn mặt cũng tỏ ra hơi do dự.

"Nếu hai vị tiểu hữu muốn biết nguồn cơn mọi việc thì tại sao không đến chỗ bản đạo một chuyến, làm vậy không phải mọi việc đều sẽ sáng tỏ hay sao." *Từ bầu trời trên vực sâu bỗng truyền tới tiếng nói của một nam tử, nó bình thản mà ôn hòa hiền hậu, hiển nhiên là người khi trước truyền âm cho hai người Hàn Lập.*

Hàn Lập và Bảo Hoa nghe vậy hơi biến sắc mặt, không khỏi đều có chút kiêng kỵ nhìn nhau một cái.

"Xem ra hai vị vẫn còn chưa yên tâm hoàn toàn về bản đạo. Vậy cũng không sao, Minh Trùng Chi Mầu kia giờ đã bỏ mình, hư không mà nó sử dụng lực lượng tao ra tự nhiên cũng sắp sụp đổ rồi. Không lâu sau đó hai vị cũng sẽ gặp bản đạo thôi." *Nam tử kia cũng không thèm để ý đến sự chần chừ của Hàn Lập và Bảo Hoa, ngược lại khẽ cười một tiếng nói.*

"Tiền bối, người nói vậy là sao?" Bảo Hoa rùng mình, vội vàng mở miệng hỏi.

Nhưng hư không bốn phía im lìm như chết, tiếng nói của nam tử nọ cũng đột nhiên ngưng bật lại không hề có gì truyền đến nữa.

Mà gần như cùng lúc này, từ dưới đáy vực sâu truyền đến tiếng âm âm trầm đục, nước biển khắp bốn phía chấn động mãnh liệt.

Chương 2245: Trợ giúp

"Không ổn, nơi này đang chuẩn bị sụp đổ. Xem ra lời của người vừa nãy không phải là giả!" Khuôn mặt xinh xắn của Bảo Hoa trở nên hơi khó coi.

Còn Hàn Lập lại hơi nhú mày, ánh mắt đảo nhanh về chỗ Minh Trùng Mậu mới bị đánh chết rồi đứng từ xa chụp tới.

Véo!

Ở giữa không trung hoàn toàn trống rỗng như không có vật gì tồn tại vậy mà bỗng nhiên dấy lên dao động. Một hạt châu màu đen trong veo bỗng nhiên xuất hiện, nó hơi lắc lư rồi bắn vọt vào lòng bàn tay của hắn.

"Ô, vật này như..." Bảo Hoa thấy vậy liền sửng sốt, vừa lúc nàng đang định thốt ra điều gì đó thì toàn bộ vực biển sâu liền rung chuyển như trời long đất lở. Khắp mọi nơi bắt đầu xuất hiện rất nhiều vết rách màu trắng, rồi với mắt thường cũng có thể trong thấy những cái khe này càng lúc càng lớn thêm.

Khuôn mặt của Bảo Hoa tái đi, nàng giơ tay lên, trong tay liền xuất hiện một cái trận bàn màu đỏ đậm sáng ngời. Nó liền phát ra những tiếng kêu ù ù rồi tràn tới một trận dao động quỷ quái lan theo cánh tay của nàng.

Cái trận bàn đang quay tròn chuyển động nhưng bất chợt hào quang của nó tắt ngấm đi thế rồi trở nên yên lặng, không còn phát sinh thêm điều gì nữa.

"Không được rồi. Quả là người nọ đã ra tay, hai người chúng ta lúc này không thể dễ dàng rời đi được." Sắc mặt của Bảo Hoa trở nên hơi âm trầm.

"Điều này cũng không có gì đáng lạ. Một khi người đó đã nói vậy thì tất nhiên là có thể nắm chắc mười phần giữ chân chúng ta lại rồi." Tuy vậy nhưng vẻ mặt của Hàn Lập vẫn hết sức bình tĩnh.

Bảo Hoa hừ lạnh như muốn nói thêm điều gì nhưng đột nhiên bốn phía quanh nàng xuất hiện một làn sáng màu xám. Làn sáng giống như một cái pháp trận trực tiếp bọc lấy hai người bọn họ vào trong.

Cả Hàn Lập và Bảo Hoa đều rùng mình nhưng cả hai vẫn không làm ra điều gì để phản kháng.

Pháp trận bằng ánh sáng chợt lóe, thân hình của hai người liền biến mất tăm hơi khỏi vực sâu trong nháy mắt.

Mà cũng ngay cùng với lúc đó, toàn bộ vực sâu phát ra một tiếng nổ long trời lở đất rồi hoàn toàn bị sụp đổ.

----ooo000ooo----

Ở một nơi khác, Hàn Lập lấy lại bình tĩnh sau một lúc hoa mắt vì bị truyền tống bất ngờ. Hắn phát hiện ra mình đang ở trên một tế đài cao khoảng chục trượng đỏ như máu, thoát nhìn đáng vẻ vô cùng bình thường.

Còn bên cạnh hắn là Bảo Hoa đang lấy lại bình tĩnh rồi cũng dùng vẻ mặt ngưng trọng quan sát bốn phía.

Ở bên trên tế đài được đặt một cái bát tối đen như mực, còn xung quanh là tám cái cột trụ bằng đồng xanh cao ngất ngưởng. Bên trên còn có thêm một ngọn đèn cổ kính đỏ như máu.

"Chỗ này hình như là một loại loại cấm chế vô cùng huyền diệu có từ thời rất xa xưa, có vẻ nó cùng cùng nguồn gốc với cái phong ấn cổ, cả hai đều có hiệu quả cực kỳ thần kỳ." Bảo Hoa quan sát một lát rồi không nhận được thì thảo tự nhủ.

"Không ngờ được đến cả người ở hạ giới cũng có thể nhìn ra đôi phần của Bát Nguyên Tỏa Hồn Đại Trận. Không sai, đúng là trận pháp này có liên hệ với tòa cấm chế phong ấn Minh Trùng Mẫu. Thậm chí có thể nói đây là một bản thu nhỏ cực kỳ tinh xảo cũng không sai." Âm thanh quen thuộc của người đàn ông khi này lại vang lên.

Ánh mắt của Hàn Lập và Bảo Hoa như ngưng lại, cả hai đang chăm chú nhìn lên chiếc bát để trên tế đài. Rõ ràng là giọng nói của người đàn ông phát ra từ trong đó.

"Tiền bối khen quá lời rồi. Chẳng qua là văn bối từng trấn thủ ở tòa phong ấn ngoài kia một thời gian nên mới có thể nhìn ra đôi nét tương đồng. Còn nói đến sự hiểu biết về trận pháp thì Hàn đạo hữu ở đây hơn ta rất xa." Bảo Hoa cười ngượng ngáp.

"Ô, thì ra là mấy năm nay bộ tộc các người vẫn không quên lời dặn dò của bản đạo lưu lại khi trước. Đã nhiều năm cứ tu bổ tòa phong ấn này như vậy, cũng coi như có chút công lao!" Người đàn ông nhẹ nhàng nói.

"Tiền bối, người là một trong hai Chân Tiên năm xưa đã phong ấn Minh Trùng Mẫu ư!" Mặc dù trong lòng đã sớm có phán đoán nhưng lúc này lại nghe đối phương chính thức nói ra khiến cho Bảo Hoa cảm thấy giật mình. Nàng thốt lên thất thanh.

"Ha ha, bản đạo thực không ngờ lần đó tự mình xuống hạ giới rồi kẹt lại lâu như vậy, mà còn trở thành bộ dáng như thế này. Lần này có thể tiêu diệt được con Minh Trùng Mẫu kia cũng có công lớn là nhờ con bé nhà người

hỗ trợ. Ta có một vật tặng người làm quà chia tay, cũng coi như không uống một phen người đã liêu mình." Người đàn ông cười hiền hòa rồi từ giữa cái bát chợt hiện ra vết nứt. Từ trong đó chợt có một vật bay đến.

Bảo Hoa nghe vậy liền cảm thấy vui vẻ nâng tay chụp tới đem vật đó bắt lấy, thế rồi nàng mới chăm chú nhìn kỹ.

Đây là một vật giống như một cây trâm cài tóc bằng gỗ màu vàng nhạt hết sức bình thường của phụ nữ. Mặt ngoài của nó xù xì, thậm chí còn có vết nứt vỡ.

Tuy vậy nhưng ngón tay của nàng vừa mới chạm đến đó thì trong nháy mắt đã cảm thấy một làn khí mát lạnh truyền tới, thâm nhập vào cơ thể, tràn đi khắp mọi nẻo kinh mạch khiến cho toàn thân nàng ấm áp dạt dào, thần thái cảm thấy cực kỳ thoải mái.

"Đây chính là Kim Dương Mộc! Đa tạ tiên bối đã ban thưởng!" Bảo Hoa quan sát một lát rồi tròn xoe hai mắt. Nàng nhìn về phía đài tế rồi cúi thật sâu để cảm ơn, giọng nói như vui mừng đến phát run.

"Tuy Kim Dương Mộc ở Tiên Giới không được tính là gì đó quý giá nhưng đối với tình hình của người lúc này thì nó rất hữu dụng. Có nó tâm bổ những thương tổn đang tiềm tàng trong cơ thể người sẽ có thể khỏi hoàn toàn. Tốt rồi, phần thưởng đã có, người hãy ra ngoài trước đi." Trong cái bát màu đen xì truyền tới tai một âm thanh điềm tĩnh nhẹ nhàng lạ thường, nhưng câu nói cuối cùng lại khiến cho cõi lòng của Bảo Hoa nuối tiếc nao nao.

Thế nhưng không để nàng kịp có ý kiến gì! Cái bình đen kịt chợt lóe hào quang, dưới chân của Bảo Hoa liền hiện ra một cái pháp trận, rồi trong nháy mắt nàng đã bị truyền tống đi đến một nơi khác. Cũng chẳng thể nào đoán được là đi tới đâu.

Cuối cùng nơi tề đàn chỉ còn lại mỗi mình bóng dáng lơ lửng của Hàn Lập.

Hai mắt của Hàn Lập hơi nhắm lại nhưng hắn vẫn không thể hiện ra điều gì khác thường mà chỉ một mực nhìn về cái bát không nói năng câu nào.

"Các hạ thật là người có dũng khí, người không sợ bản đạo đưa người đến đây là có ý đồ bất lợi hay sao?" Người đàn ông cười khẽ rồi hỏi Hàn Lập một lời băng quơ.

"Nếu tiên bối có ý đồ không tốt cho văn bối thì cần gì phải giúp ta tiêu diệt Minh Trùng Mậu, lại càng chẳng phải nhọc lòng đưa ta di chuyển tức thời đến nơi đây." Hàn Lập cũng mỉm cười, cũng trả lời với bộ dáng thông dong.

"Người nói vậy là có chút hơi miễn cưỡng rồi, nhưng cũng có thể cho là như vậy. Mà thực ra cũng đúng. Quả là bản đạo hoàn toàn không có ác ý gì, sợ dĩ đưa hai người đến đây là bởi vì muốn gặp người một chút, còn đưa bé khi này chỉ là tiện tay mà thôi. Ta hỏi người, người có phủ nhận việc mình tu luyện môn bí thuật Luyện Thần Thuật hay không?" Người đàn ông hừ lạnh rồi hỏi một câu khiến cho Hàn Lập cảm thấy sống lưng lạnh buốt.

"Tiên bối biết được việc này là bởi nghe được lời của Minh Trùng Mậu đúng không?" Hàn Lập trầm ngâm một lúc mới mạnh dạn hỏi lại.

"Lúc người vừa mới tiến vào trong cung điện thì cũng chính là lúc ta thông qua tòa pháp trận nơi này mà biết được việc người tu luyện Luyện Thần Thuật. Người có biết trước đây khi còn ở Tiên giới ta đã đảm nhiệm chức vụ gì không? Là một sứ giả chuyên tuần tra và giám sát. Chỉ cần người có tu luyện môn Luyện Thần Thuật này, một khi đối mặt với những sứ giả như ta thì những dao động thần niệm sẽ tuyệt đối không thể dấu diếm

trước thần thông đặc thù của người giám sát được." Giọng nói nhẹ nhàng băng quơ của người đàn ông truyền ra từ trong chiếc bát.

"Cớ sao những sứ giả ở Tiên giới các ngươi lại chú ý đặc biệt đến môn bí thuật này như vậy?" Hàn Lập nghe vậy sắc mặt liền hơi đổi xấu đi.

"Ngươi đã tu luyện thành công Luyện Thần Thuật, hơn nữa lại có thể luyện đến tầng thứ hai không vướng trở ngại gì. Ta cũng chẳng biết được liệu đây là cơ duyên hay là tai họa của ngươi nữa. Ngươi phải biết là Luyện Thần Thuật vốn là một loại bí thuật bị nghiêm cấm tu luyện lại khu vực Tiên giới mà chúng ta quản lý. Tuy rằng không có điều lệ rõ ràng nhưng nếu tu luyện loại bí thuật này nếu để cho các thế lực cầm quyền biết được thì nhất định sẽ bị giết ngay lập tức. Tuyệt đối phải là như thế!" Giọng nói của người đàn ông trở nên lạnh lùng.

"Nói như vậy thì Luyện Thần Thuật có điều gì đó không ổn hay sao?" Sắc mặt của Hàn Lập càng lúc càng trở nên khó coi. Phải mất một lúc thật lâu sau hắn mới thở dài hỏi.

"Ha ha, đâu chỉ đơn giản là không ổn. Ngươi có biết Tiên giới rộng lớn có bao nhiêu vùng to nhỏ không? Không nói đến những nơi không có danh tiếng gì hoặc là mấy chỗ quá hẻo lánh xa xôi, nhưng hễ là những khu vực có danh tiếng thì phải nói đến con số hàng ngàn mà đếm. Vào hàng ngàn vạn năm trước đây, đúng thời điểm Luyện Thần Thuật được sáng lập ra được coi là phương pháp tăng cường thân niệm cực kỳ hữu hiệu. Người tu luyện bí thuật này nhiều vô số kể. Nhưng chỉ trải qua trăm vạn năm sau thì số người tu luyện nó lại vô cùng thưa thớt, hơn nữa toàn là những kẻ thường xuyên lẩn trốn không dám lộ mặt!" Người đàn ông thở dài nãy nê, giọng nói của hắn như mang theo nỗi niềm khác thường nào đó.

Hàn Lập đứng bên nghe vậy sắc mặt thay đổi liên tục không ngừng, thế nhưng hắn cũng không hỏi tiếp điều gì. Bởi trong lòng hắn biết rõ, một khi

đôi phương đã nói ra như vậy thì chắc rằng sẽ kể ra ngọn ngành đầu đuôi.

Quả nhiên là một lúc sau giọng nói của người đàn ông lại loáng thoáng vang lên:

"Sở dĩ có chuyện này cũng bởi vì hễ là người tu luyện môn Luyện Thần Thuật về sau tâm trí đều trở nên thất thường, cuối cùng không áp chế nổi tâm ma rồi nổi điên mà chết. Hơn nữa người nổi điên đều đã mất hết lý trí nên trở thành khát máu vô cùng, chẳng những thế mà còn không có cách nào có thể chữa trị được, chính vì vậy mà thiếu chút nữa gần nửa Tiên giới đã bị hủy diệt theo họ. Cho nên cuối cùng Luyện Thần Thuật trở thành một loại bí thuật bị nghiêm cấm tu luyện ở Tiên giới. Đương nhiên cũng có vài người tự cho là mình có khả năng hơn người vẫn ôm lòng cầu may mà vụng trộm tu luyện nó, nhưng bọn họ đều bị các sứ giả bọn ta bắt được."

"Với năng lực ở Tiên giới các người mà còn không thể hoàn thiện được nó hay sao? Hoặc chẳng lẽ từ xưa đến nay chưa có người nào tu luyện môn bí thuật này đến đại thành công? Hoặc chưa có ngoại lệ nào khác sao?" Cuối cùng Hàn Lập cũng âm trầm thốt lên hỏi?

"Môn Luyện Thần Thuật này thực ra chính là một cách kích phát tiềm lực trong cơ thể để tăng cường phóng đại thần niệm. Người sáng lập ra nó trước đây vốn là một người có danh tiếng cực kỳ vang dội ở Tiên giới. Nếu người khác muốn hoàn thiện được nó nào phải chuyện dễ dàng. Nhưng dựa vào nó làm cơ sở thì có một số người sáng lập ra nhiều môn thần thông khác cũng có hiệu quả tăng cường thần niệm. Những bí thuật tăng cường thần niệm này so ra thì an toàn hơn nhiều, có điều là hiệu quả của nó lại như một trời với một vực. Còn người hỏi có ai tu luyện thành công hay không ư? Quả đúng là từ xưa đến nay có, mà không chỉ là một người duy nhất. Nhưng những người này không người nào không có những cơ duyên cùng kỳ ngộ, nếu không kết cục của bọn họ cũng đã như ta nói rồi." Giọng nói của người đàn ông trở nên nghiêm nghị.

"Nếu như vậy ở Tiên giới chỉ có vô ý tu luyện, hoặc phải trốn đi một nơi nào đó rồi tu luyện, còn không thì phải tự mình phé bỏ môn thần thông này đi đúng không?" Hàn Lập nhăn mày thì thào.

Chương 2246: Quay Lại Quảng Nguyễn Trai

"Ha ha, tự phế bỏ thần thông của mình? Nếu chỉ cần làm vậy là xong thì Tiên giới bọn ta cần gì phải xếp Luyện Thần Thuật vào hàng ngũ những pháp thuật bị cấm đoán. Xem ra người không biết rồi, một khi bắt đầu tu luyện môn bí thuật này thì chỉ có thể một mực tiến về phía trước, tuyệt đối không thể dừng chân. Với người đang ở tầng thứ hai như người nếu trong vòng vạn năm nữa mà vẫn chưa tiến đến tầng thứ ba thì lúc đó nơi thức bế nhất định sẽ không thể chứa nổi lượng thần niệm khổng lồ nữa, cuối cùng chỉ tự mình nổ tung mà chết thôi. Trong tình hình thế này, cho dù người có đoạt xá người khác để làm lại một lần nữa cũng chẳng thể nào may mắn thoát được." Người đàn ông cười lạnh lẽo, nói ra một chuyện khiến cho cõi lòng của Hàn Lập trở thành lạnh buốt.

"Vạn năm ư? Tốt thôi! Ít nhất vẫn còn chút thời gian để tại hạ nghĩ cách ứng phó với chuyện này. Nhưng tầng thứ ba. Không phải là môn thần thông này chỉ có ba tầng thôi sao?" Ánh mắt của hắn chớp động mấy lượt rồi mới thở dài hỏi thêm.

Tất nhiên là hắn không thể mới nghe mấy lời của đối phương mà đã hoàn toàn tin tưởng ngay, trước hết phải hỏi cho ra lẽ một số đầu cua tai nheo ở đây đã.

"Ba tầng? Ai bảo người Luyện Thần Thuật chỉ có ba tầng? A, bản đạo hiểu rồi. Người chỉ chiếm được một nửa đầu tiên của công pháp này, nửa còn lại thì vẫn chưa lấy được. Luyện Thần Thuật có tất cả bảy tầng, hiện tại

ngươi đã tu luyện đến tầng thứ hai. Nếu muốn giữ lại mạng sống thì đạo hữu còn phải tu luyện dài dài!" Người đàn ông hơi ngạc nhiên, nhưng lập tức sau đó như sự đoán ra điều gì.

"Đa tạ các hạ đã chỉ bảo, không biết các hạ có giữ mấy tầng tu luyện về sau nữa hay không?" Hàn Lập thở dài rồi chợt hỏi bằng quơ như vậy.

"Mặc dù ở Tiên giới Luyện Thần Thuật không phải là loại phương pháp tu luyện quý hiếm gì nhưng các loại pháp thuật bình thường khác cũng không thể sánh bằng. Thêm vào đó là các tầng lớp thượng lưu ở Tiên giới luôn luôn không cho phép lưu truyền hay mua bán, mà ta lại là một sứ giả chịu trách nhiệm tuần tra nên đáng tiếc là ta không biết đến phần sau của nó như thế nào. Nhưng đạo hữu hãy chớ sốt ruột, chỉ cần ngươi tu luyện thành công tầng thứ ba của nó thì lại có thể kéo dài thêm một khoảng thời gian nữa, chỉ ít cũng hơn ba bốn vạn năm. Mà lâu như vậy, lại với trí lực hơn người của đạo hữu hẳn là đã phi thăng lên Tiên giới rồi. Lúc đó mới tìm phương pháp giải quyết khác vẫn chưa muộn." Người đàn ông trả lời hết sức thâm thúy.

"Phi thăng lên Tiên giới sao? Đó là việc không dễ dàng gì. Nếu thực sự có thể làm được như thế thì biết bao đạo hữu đâu phải ngày đêm chịu vây khốn ở cảnh giới Đại Thừa Kỳ làm gì?" Hàn Lập nghe vậy không nhịn được đành cười tự đắc.

"Ha ha, đó là khi chưa gặp được bản đạo. Chớ quên là trước mặt ngươi có một vị Chân Tiên hàng thật giá thật. Nếu như có sự trợ giúp của ta thì ngươi sẽ nắm chắc thêm hai ba phần phi thăng thành công so với ban đầu." Giọng nói của người đàn ông lại vang lên sau tiếng cười nhẹ nhàng.

"Với thân phận là Chân Tiên của tiền bối, nếu đã chỉ dạy cho ta đôi điều thì đúng là ta sẽ có một hi vọng mong manh sẽ phi thăng thành công.

Nhưng tiên bối đưa ta tới đây chắc không chỉ đơn thuần là giúp ta thôi chứ?" Hàn Lập trầm ngâm đắn đo một lúc thật lâu rồi mới nói.

"Người quả là người hiểu biết! Nếu người là thứ vô dụng đối với ta thì việc gì ta phải giúp người tiêu diệt con Minh Trùng Mẫu, lại còn bận rộn tay chân đưa người đến đây. Ta làm vậy là có nguyên nhân, bởi vì muốn người sử dụng năng lực của mình để giúp ta làm một việc. Chỉ cần người làm được thì ta sẽ giúp người tu luyện thành công Luyện Thần Thuật tầng thứ ba cùng với phương pháp chống lại thiên kiếp khi phi thăng. Ý của người thế nào?" Người đàn ông chẳng hề có ý dàu dẫm mà cứ nhẹ nhàng nói thẳng ra.

"Vì sao tiên bối lại muốn tìm ta? Bảo Hoa đạo hữu khi này cũng là thánh tổ ở giới này, nếu so sánh ra thì nàng càng thích hợp hơn ta nhiều. Có sao cứ nhất định phải là văn bối?" Hàn Lập cảm thấy hơi bất ngờ nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ cực kỳ bình tĩnh hỏi lại.

"Ha ha, nếu mấy đứa có tu vi Đại Thừa Kỳ ở dưới hạ giới có thể giúp đỡ được bản đạo thì ta cần gì phải chịu khổ sở đến nhiều năm như vậy? Cứ tùy tiện chọn đại vài tên Đại Thừa cứ thỉnh thoảng đến khu vực cái phong ấn này từ nhiều năm trước đây có phải nhanh hơn không?" Người đàn ông lạnh nhạt hỏi lại.

"Vậy ý của tiên bối là...". Hàn Lập cảm thấy hơi rùng mình, sắc mặt cũng nhăn thêm vài phần.

"Một khi đã nói đến đây thì bản đạo cũng không muốn dấu diếm thêm nữa. Sở dĩ ta tìm tới Hàn đạo hữu bởi vì nhìn trúng công pháp nghịch thiên Luyện Thần Thuật mà người tu luyện. Mấy đứa tu sỹ Đại Thừa khác ở hạ giới này dù có giỏi hơn người đến đâu đi nữa nhưng đối với ta cũng đều vô dụng." Lời mà người đàn ông thốt ra làm cho Hàn Lập trở nên sững sờ.

"Cái gì? Tiên bói tìm ta bởi vì ta tu luyện Luyện Thân Thuật sao?" Hàn Lập trở nên luống cuống.

"Đúng vậy. Tuy ta không nói với người tình hướng năm đó, nhưng hoàn cảnh trước mắt thế nào chắc người cũng đoán được vài phần." Người đàn ông cười gượng gạo.

"Đúng như tiên bói vừa nói, đối với việc năm đó xảy ra thế nào vẫn bói rất cũng tò mò, mong tiên bói hãy kể cho ta nghe đôi điều. Hình như nguyên thân của con Minh Trùng Mẫu mà ta chém chết khi này đã không còn là nguyên thân vốn có của nó. Đương nhiên nếu tiên bói không tiện kể ra thì cứ bỏ đi cũng chẳng sao." Hàn Lập chân chờ đôi chút rồi cẩn thận đáp lời.

"Chuyện cũ năm xưa nhớ lại còn khiến ta kinh hãi, nhưng kể cho người nghe một ít cũng không sao. Năm đó khi Minh Trùng Mẫu tàn sát bừa bãi ở hạ giới thì bị các tiên sứ giám sát ở Tiên giới phát hiện. Lập tức bọn họ phái ta cùng một người nữa xuống đây tiêu diệt con yêu nghiệt này. Đương nhiên khi đó để cho Chân Tiên có thể đi xuống hạ giới là việc vô cùng khó khăn, nhưng thông qua một vài thủ đoạn đặc biệt chúng ta vẫn có thể làm được..." Chiếc bát đen như mực cứ im yên lặng như thóc, thế rồi một lúc thật lâu sau nó mới truyền ra giọng kể chậm chậm của người đàn ông.

Tất nhiên không phải bất kỳ gã tu sỹ Đại Thừa Kỳ nào cũng có thể được nghe một gã Chân Tiên đích thân kể lại chuyện của mình đã trải qua, vì thế Hàn Lập cố gắng chấn chỉnh lại tinh thần của mình rồi nghiêm nghị chờ đợi.

"Đâu ngờ rằng vào đúng lúc bọn ta sắp sửa giết chết Minh Trùng Mẫu thì trời đất đột nhiên xảy ra một vụ nổ làm ảnh hưởng đến hầu hết các giới diện bên trong. Việc này khiến cho bảo vật để trở về cùng với những thân thông của chúng ta bị áp lực của giới diện áp chế. Tình thế đổi trắng thay

đen, ngay khi pháp lực của ta bị áp chế đã thiếu chút nữa thì bị con sâu chúa đồ cắn chết. Cuối cùng hai người bọn ta chỉ còn biết chọn cách đánh lưỡng bại câu thương, sử dụng một loại bí thuật của Tiên giới tự kích nổ thân thể của mình mới có thể làm con sâu bị thương nặng. Tất nhiên là đã đến bước đó thì chúng ta không còn cách nào để tiêu diệt luôn tâm thân gần như bất tử của Minh Trùng Mẫu nữa, mà đành phải nhờ vào hai tên tu sỹ cao cấp của Ma tộc huy động người xây dựng một tòa phong ấn thật lớn ở nơi này, sau đó để lại mấy lời dẫn dò nữa thôi. Mà cũng ngay lúc đó ta liền phát hiện ra, vì quy luật của trời đất thay đổi nên bọn ta cũng hoàn toàn mất đi liên hệ với Tiên giới, không còn tìm ra cách trở về nữa. Sau đó đành phải nhờ vào thân phận một số tên Đại Thừa nổi tiếng ở các giới diện khác nhau âm thầm tra xét mọi chuyện. Nhưng bởi trận biến đổi khi đó quá lớn làm áp lực cách giới tăng vọt lên rất nhiều lần, sau cùng vẫn không thể nghĩ ra được cách nào khả quan. Rơi vào đường cùng, bọn ta cũng chỉ có thể trở lại cái giới diện được bố trí phong ấn này rồi ôm theo hi vọng đợi một vài vạn năm tri kỉ nghĩ cách phá giới xuống đây cứu. Thế rồi cứ mỗi ngàn năm hai người chúng ta lại thức giậy để đón nhận lấy nỗi thất vọng cực kỳ. Mà trong thời gian dài đằng đẳng như thế, giữa ta và người kia rốt cuộc đã nảy sinh ra tranh chấp. Kết quả là sau một lần cãi cọ to tiếng với nhau, đến lâu tiếp theo ta tỉnh lại thì đã thấy nàng ra tay với ta rồi, lúc đó nguyên thần của ta đã bị nàng phong ấn vào cái bát này."

Trong khoảnh khắc đàn liên tục vang lên âm thân của người đàn ông, thỉnh thoảng giọng nói của hắn còn mang theo những dao động cảm xúc khác thường.

"Chính nàng ta mang theo loại dầu thấp dùng để duy trì cho ngọn lửa cháy mãi trên Ngọc Thanh Đẳng trong trận pháp đi tìm con sâu chúa. Kết cục cuối cùng thế nào thì vào thời điểm Minh Trùng Mẫu bị diệt chính mắt người đã được thấy rồi đấy. Còn bản đạo ở bên này nếu không phải trước đó có đề phòng chứa lại một ít dầu để đốt đèn thì chắc chắn linh hồn đã tan

theo mây khói rồi. Mà nàng làm như vậy chắc cũng bởi muốn dùng thân thể của Minh Trùng Mậu tu luyện thành Chân Cực Khu rồi tự mình mạnh mẽ đột phá áp lực cách giới để trở về Tiên giới thôi. Cũng có thể nàng còn lý do khác nữa, nhưng như thế nào thì bản đạo không sao biết được." Người đàn ông kể sơ lược về toàn bộ những sự việc đã xảy ra năm xưa.

"Thì ra năm đó đã xảy ra nhiều chuyện như vậy, thảo nào mà tiên bối vẫn bị nhốt ở nơi này. Việc tiên bối muốn ta giúp đỡ chắc là giúp người thoát khỏi sự vây khốn của cái pháp khí này sao?" Hàn Lập nghe xong trong lòng không ngừng suy nghĩ kỹ lưỡng lại toàn bộ sự việc, thế nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh rồi hỏi tiếp.

"Ha ha, đúng là ta bị phong ấn vào trong Hắc Đàn Bát này nhưng trải qua vô số năm tự mình nỗ lực thì này đã có thể thoát ra được một nửa rồi. Nếu không như vậy khi này đã chẳng thể giúp được người. Chuyện ta muốn nhờ người làm chính là tu luyện Luyện Thần Thuật để tăng cường thân niệm, rồi sau đó giúp ta kích phát một lá bùa. Một khi tấm bùa này được kích hoạt thì nó sẽ truyền tin trở về cho một người bạn tốt của ta ở Tiên giới. Với quan hệ tốt đẹp của chúng ta năm xưa, một khi biết được ta đang lâm nguy thì chắc là hắn sẽ nghĩ cách giúp ta quay trở về." Thật ngoài với phán đoán của Hàn Lập, giọng nói của người đàn ông trở nên hết sức nghiêm trang.

"Tiên bối có bùa có thể truyền tin tới tận Tiên giới sao?" Hàn Lập nghe vậy liền tỏ ra kinh ngạc.

"Người không cần phải tỏ vẻ giật mình. Nếu chỉ đơn thuần là bùa chú bình thường thì tuyệt đối không thể làm được chuyện này. Tấm bùa mà ta có vốn là của một vị tiên quân có tiếng tăm lừng lẫy ở Tiên giới, nó được lưu truyền cực kỳ thừa thớt. Hơn nữa ngay cả các Chân Tiên tầm thường có thân niệm yếu kém cũng không thể kích hoạt được nó. Chính vì thế nên ta mới cần nhờ đến Hàn đạo hữu." Người đàn ông tỏ ra hơi bất đắc dĩ.

"Theo lời tiên bói thì lúc này ta đã tu luyện Luyện Thần Thuật nên có thể kích phát được nó sao?" Hàn Lập nhăn mày.

"Thần niệm của ngươi lúc này tuy có thể nói là rất mạnh, gấp xa mấy lần sao với những tên cùng cấp với ngươi. Nhưng nếu so với ta lúc bình thường thì chẳng thấm thía vào đâu cả. Ý của ta là chỉ khi ngươi tu luyện thành công tầng thứ ba của Luyện Thần Thuật mới có thể miễn cưỡng làm được việc này." Người đàn ông cười khẽ rồi đáp.

Chương 2247: Tâm tư của Tử Linh

"Tu luyện đến tầng thứ ba của Luyện Thân Thuật? Muốn thành công thật chẳng dễ dàng chút nào, năm đó lúc ta tu luyện tới tầng thứ hai đã phải dùng hết mọi phương pháp rồi. Lúc này còn muốn tiến thêm một tầng nữa trong thời gian ngắn thực là không có khả năng..." Hàn Lập không cho là đúng.

"Vừa nãy thông qua trận pháp từ xa ta thấy người đánh một trận với Chân Cực Khu của Minh Trùng Mẫu. Độ mạnh mẽ về thân thể của người thật chẳng thua kém bao nhiêu so với đám Huyền Tiên. Có điều kiện như vậy lại kèm thêm sự chỉ dẫn của ta thì việc tu luyện thành công tầng thứ ba sẽ không quá khó khăn như người tưởng tượng. Tuy rằng năm đó ta chưa hề tu luyện qua công pháp này nhưng vốn là một sứ giả chịu trách nhiệm tuần tra nên tất nhiên đã từng bắt được vài tên biết loại cấm thuật này. Bắt bọn chúng nói ra một vài bí quyết tu luyện cũng là chuyện khá dễ dàng." Đường như người đàn ông đã đoán trước được ý của Hàn Lập.

"Tiền bối làm cho tại hạ cảm thấy thật khó xử. Tu luyện môn pháp thuật này sẽ đem lại hậu họa vô cùng. Muốn tiến thêm một tầng nữa thì phải cân nhắc thật kỹ lưỡng thiệt hơn mới được. Nếu chẳng may ngay lúc tại hạ vừa mới phi thăng đã bị người ta đến giết chết thì sao đây." Hàn Lập do dự một lúc mới gượng gạo cười đáp.

"Ta hiểu đạo hữu còn chưa thực sự tin tưởng ta. Nhưng không sao, với tu vi của người như lúc này nếu nhanh thì thì trăm năm, chậm thì khoảng ngàn năm là người sẽ phát hiện ra điều không ổn trong thức hải mình. Đến lúc đó tất nhiên là người sẽ phải tìm ta. Còn việc phi thăng mà đạo hữu lo

lắng lúc này liệu có quá sớm hay không? Chẳng bằng tính toán cách thoát khỏi nguy hiểm hay dùng cách nào để phi thăng chẳng phải sẽ thực tế hơn sao?" Người đàn ông nhẹ nhàng đáp lời, hoàn toàn không có ý muốn cưỡng ép Hàn Lập.

"Đa tạ tiền bối đã thông cảm, việc này ảnh hưởng rất lớn đến con đường tu đạo của văn bối nên phải cân trọng đắn đo thật nhiều. Văn bối cần một thời gian nữa để cân nhắc lại mọi chuyện, tin rằng sẽ sớm có câu trả lời đến tiền bối. Nhưng ta vẫn còn một điều muốn hỏi." Hàn Lập trầm ngâm đến cả buổi mới nói ra ý của mình.

"Ô, ngươi muốn biết chuyện gì?" Người đàn ông không cảm thấy bất ngờ trước câu trả lời của Hàn Lập mà còn bình tĩnh hỏi lại.

"Ta muốn biết Tiên giới có hình dáng như thế nào?" Ánh mắt của Hàn Lập chợt lóe.

"Ha ha, Tiên giới thế nào ư! Lúc này nói với ngươi vẫn hơi quá sớm. Nếu đúng là ngươi muốn biết nó thế nào thì vào trước lúc phi thăng ta sẽ nói cho ngươi một vài nội dung cụ thể. Còn bây giờ chỉ có một chữ "rộng" mà thôi. Khi đến Tiên giới ngươi mới hiểu được độ rộng lớn của các khu vực ở đó. Chính vì vậy cho dù đạo hữu có tu luyện Luyện Thần Thuật đi nữa, nhưng nếu không đến những nơi trọng điểm thì rất hiếm khi chạm mặt đám sứ giả tuần tra như bọn ta. Tóm lại là cũng khá an toàn." Người đàn ông trả lời nhẹ nhàng.

"Nghe được lời vừa rồi của tiền bối, văn bối cũng cảm thấy nhẹ nhõm hơn vài phần." Hàn Lập nghe xong liền mỉm cười.

"Dù thế nào thì những tài nguyên quý hiếm để tu luyện ở Tiên giới cũng hơn xa rất nhiều so với hạ giới. Nếu không bản đạo cũng chẳng phải ngày đem đầu đầu tìm kiếm phương pháp trở về. Được rồi, ngươi không lập tức

đồng ý giao dịch với ta, ta cũng chẳng giữ người lâu làm gì. Ta có một vật đối với tình trạng của người lúc này rất hữu dụng, tạm thời coi nó là thù lao cho việc đánh chết con sâu chúa đi. Ha ha, cả đời bận đạo xưa nay chưa nợ nhân tình của ai bao giờ."

Vừa dứt lời, một tiếng "véo" vang tới. Từ trong chiếc bát đen thui bỗng phun ra một làn sáng màu trắng.

Thần niệm của Hàn Lập quét nhanh qua, về mặt hơi đôi, hấn phát tay lên nhanh chóng chụp lấy vật đang bay về. Nhìn kỹ lại thì ra đây là một mảnh ngọc trong suốt có hình dáng giống như tờ giấy, mặt ngoài của nó được khắc chi chít những ký tự vàng và bạc rất nhìn thật quen mắt. Đúng là chúng được viết bằng chữ Ngân Khoa và Kim Triện nổi tiếng ở Tiên giới.

"Đây là một lá bùa quý mà năm đó ta mang xuống. Bên trong nó ẩn chứa một giọt Tử Vân Tinh rất quý hiếm ở Tiên giới. Có nó chắc chắn sẽ đủ để bù đắp những tổn thương về chân nguyên của người." Giọng nói của người đàn ông trong chiếc bát chẳng hề mang theo chút cảm tình nào.

Từ đầu ngón tay Hàn Lập cảm ứng được từng đạo tiên khí đang tỏa ra hoàn toàn khác hẳn với linh khí thường thấy. Trong lòng hắn cực kỳ vui mừng, lập tức cất tấm bùa đi rồi chấp tay cúi mình cảm ơn.

"Người có thể đi rồi, đợi khi nào quyết định tiếp tục tu luyện Luyện Thần Thuật thì hãy quay lại gặp bản đạo." Tiếng nói của người đàn ông vừa dứt thì một cái pháp trận sáng rực đã xuất hiện dưới chân của Hàn Lập. Trong chớp mắt hắn đã bị truyền tống ra khỏi nơi này.

"Đã tu luyện môn bí thuật đó rồi còn muốn dừng lại sao? Thế gian làm gì có loại chuyện tốt đẹp như vậy! Theo tình hình lúc này thì ta nên ngủ tiếp một thời gian nữa, mong là khi tỉnh dậy cũng chính là lúc gặp lại hắn đi."

Một lúc thật lâu sau giọng nói của người đàn ông mới lại vang lên từ trong chiếc bát.

Tiếp đó cả đài tể chấn động kịch liệt, những cây trụ bằng đồng xanh ở xung quanh nổ vang rền rồi truyền đến khắp mọi nơi trong rừng đá đang biến ảo thành mô hình của tòa trận pháp.

Ánh sáng lóe lên rồi tắt đi, cho dù là rừng đá hay các cột trụ bằng đồng đều như ảo ảnh tan biến mất. Nơi này hoàn toàn trở lại dáng vẻ trống trải hết với ban đầu.

-----ooo000ooo-----

Một năm sau, trên một đỉnh núi cao hàng vạn trượng cách khu vực thủy ấn không biết bao xa ở Ma giới có một người thanh niên mặc áo bào đen đang ngồi trên mỏm đá, hai mắt khép hờ.

Thời gian trôi qua không biết đã bao lâu, nét mặt của người thanh niên đó chợt đổi, cặp mắt liền mở to. Chẳng những thế từ hai con ngươi của hắn còn tỏa ra những tia sáng màu tím nhạt.

"Người đến sao lại là..." Sắc mặt hơi đổi, miệng hắn thì thào một câu, hơn nữa giọng điệu còn mang theo đôi chút e dè.

Chốc lát sau, ở phía chân trời vang lên từng tiếng xé gió. Một vệt cầu vồng màu xanh sáng chói mắt đang vạch ngang nền trời bay đến, sau vài lượt chớp động, nó đột ngột dừng lại ngay phía trên đỉnh ngọn núi này.

"Nguyên Yểm đạo hữu, vậy là ngươi thực sự ra tay, hơn nữa còn đến sớm hơn hai canh giờ so với ước định nữa!" Vệt sáng dừng lại, trong làn hào quang màu xanh mờ mờ đang dần tan đi hiện ra hình dáng của một gã thanh niên khoảng độ hai mươi tuổi. Hắn liếc mắt nhìn xuống phía tảng đá bên dưới, khóe miệng nhếch lên một nụ mỉm cười.

Người thanh niên này đúng là Hàn Lập, còn đang ngồi trên tảng đá phía dưới chính là Nguyên Yêm, một trong những thủy tổ của Ma tộc. *"Hẹn ta đến đây không phải là các hạ. Bảo Hoa đang ở nơi nào? Cho đến cùng thì mưu kế của ả này vẫn không chệ vào đâu được!"* Vẻ mặt của Nguyên Yêm chẳng thay đổi chút nào, mà giọng nói của hắn cũng lạnh băng như thường.

"Lúc này Bảo Hoa đạo hữu đang ở cốc Phỉ Vân cách đây cả trăm vạn dặm. Mà ta đến đây cũng bởi lời hẹn đó, tạm thời mời đạo hữu nán lại đây một thời gian rồi hãy nói chuyện khác sau." Hàn Lập mỉm cười, vậy mà hắn lại nói trắng ra mục đích của mình với người ở phía dưới.

"Cốc Phỉ Vân! Đó chính là nơi Lục Cực đang dưỡng thương! Vậy là Bảo Hoa đã quyết định ra tay rồi, ả chuẩn bị đoạt lại ngôi thủy tổ đã mất. Mà xem ra cũng đã có người cầm chân Niết Bàn ở nơi khác. Ở đây ngoài các hạ ra thì người có đủ tư cách làm việc này cũng chỉ có thể là lão già Đồng Nha đó thôi. Thật chẳng biết Bảo Hoa đã cho các ngươi những lợi ích gì mà các ngươi chịu giúp đỡ." Khuôn mặt của Nguyên Yêm tỏ vẻ hơi phức tạp, mà cũng thật lạ, chẳng những hắn ta không hề nổi giận mà còn vô cùng bình tĩnh hỏi chuyện với Hàn Lập.

"Ta vẫn chưa hỏi đến việc ai lo chuyện cầm chân Niết Bàn, nhưng chắc hẳn là lão già Đồng Nha rồi. Còn lợi ích sao, tất nhiên là Hàn mỗ cũng thu được vài điều, nếu không thì sao ta lại dễ dàng đắc tội với một gã thủy tổ cơ chứ." Hàn Lập trả lời không chút hoang mang.

"Hừ, nghe người ta nói lúc giết chết con sâu chúa kia có mấy người cùng nhau ra tay nhưng thần thông của người lại lớn nhất. Xem ra sau khi tiến cấp lên Đại Thừa Kỳ người đã có thể đứng ngang hàng với bọn ta. Tuy vậy nếu như ta thực sự muốn rời đi thì người cho là có thể ngăn cản được sao?" Những tia sáng màu tím nhạt trong mắt của Nguyên Yêm chớp động liên tục, lời do hắn nói ra cũng dần trở lên lạnh lẽo.

"Giết chết Minh Trùng Mậu là do nhiều người cùng nhau ra tay, tuy Hàn mỗ cũng góp sức một phần nhưng vẫn không giám giành hết công lao về mình. Còn nếu đạo hữu cảm thấy có thể rời đi khi đã ra tay với ta thì cứ việc thử một lần đi." Hàn Lập thấy biểu hiện của đối phương như vậy nhưng vẫn điềm nhiên đối đáp.

Nguyên Yểm nghe xong sắc mặt liền trở nên tức tối, thế nhưng trong mắt hắn vẫn còn như ẩn như hiện đôi chút do dự khó quyết.

Phải qua khoảng một tuần trà dần đo sau hắn mới thở dài rồi nói:

"Mặc kệ thế nào nhưng lần này ta có thể thoát ra từ trong phong ấn cũng là nhờ công của Bảo Hoa dẫn người đến cứu giúp. Dựa vào mối ân tình đó thì ta sẽ không can thiệp vào lần hành động này của ả. Nếu ả thành công thì ta cũng thừa nhận Bảo Hoa đã trở về vị trí thủy tổ như trước kia. Còn như thất bại thì ta cũng sẽ không cho ả cơ hội thứ hai, dù sao thì ở Thánh giới chúng ta, các thủy tổ luôn luôn cùng tiến cùng lui với nhau."

"Đạo hữu có quyết định như vậy thật là chuyện may mắn. Nếu như Nguyên đạo hữu không chê, hay là nhân cơ hội này chúng ta hãy trao đổi một vài tâm đắc trong lúc tu luyện đi. Đạo hữu thấy ý kiến này thế nào?" Hàn Lập nghe vậy liền mừng rỡ, thế rồi hắn tươi cười đưa ra đề nghị với Nguyên Yểm.

"Bốn tọa rất hứng thú đối với thực lực tăng vọt một cách kinh người của Hàn đạo hữu sau khi tiến cấp. Trao đổi kinh nghiệm tu luyện với người cũng là việc tốt!" Lần này Nguyên Yểm chỉ hơi suy nghĩ đôi chút đã gật đầu đồng tình.

Hàn Lập nghe xong liền không khách sáo, hắn phát tay xuống đỉnh núi phía dưới. Lập tức trên đó đột nhiên trôi lên một tảng đá lớn khác, đối diện và khá gần với tảng đá mà Nguyên Yểm đang ngồi.

Hàn Lập làm xong, hào quang trên thân hơi sáng lên rồi từ từ đáp xuống phiến đá.

-----ooo000ooo-----

Mà cùng với lúc này, ở hòn đảo nhỏ nổi giữa hồ nước, lão già Đồng Nha đang giữ vẻ mặt nghiêm nghị đứng lơ lửng trên không.

Còn phía đối diện lão là một thanh niên tuấn tú toàn thân khoác chiến giáp trong suốt tỏa ánh sáng vừa vàng vừa bạc lấp lánh. Hắn đang nhìn chăm chăm về phía lão già, ánh mắt chẳng hề có chút thân thiện nào.

Còn ở chỗ khác có một thung lũng trải đầy bởi những thân trúc xanh mượt mà đang bị khấp một trời sương mù trắng xóa bao phủ. Ngay giữa mặt biển trắng xóa này có từng dòng sương mù quay cuồng, thỉnh thoảng còn vang vang từng hồi tiếng nổ ầm ỉ. Đâu đó lác đác từng ảo ảnh những cánh hoa bay lượn lập lờ giữa không trung.

-----==000==-----

Mong các anh em sưu tầm viên không xóa những dòng này! Cảm ơn các bạn nha!

Cuối tháng này vào ngày 23 và 30/12, Cộng đồng Dịch Từ Thiện Bạch Ngọc Sách có tổ chức một buổi dã ngoại làm từ thiện gồm quyên góp và trao tặng quà như bánh kẹo, đường, sữa, gạo ăn, mắm muối cũng như hiện kim đến cho các em nhỏ mồ côi và những người già không nơi nương tựa ở hai địa điểm là chùa Bồ Đề- Gia Lâm- HN, và chùa Kỳ Quang II (Gò Vấp, Tp. Hồ Chí Minh). McLaren thân mời cộng đồng các anh em yêu thích Phạm Nhân Tu Tiên cùng tham gia và giúp đỡ cộng đồng nhé.

Chương 2248: Bước tiến hóa cuối cùng

"Lục Cực, bao nhiêu năm rồi không gặp vậy mà ngươi chẳng tiến bộ thêm chút nào. Chẳng lẽ là do vết thương trong cuộc chiến giữa ta và ngươi năm xưa vẫn chưa lành hẳn sao? Lúc này sáu cái hóa thân của ngươi đã bị ta diệt sạch, mà ngay cả thân thể chính thức ngươi cũng đang ở trong Huyền Thiên Linh Vực. Nếu như ngươi không có bản lĩnh tày trời thì chớ đừng mộng ước gì xa xôi." Giọng nói của Bảo Hoa truyền đến từ giữa muôn trùng những cánh hoa hồng nhạt.

Nhưng trong biển sương trắng chỉ âm ỉ những tiếng nổ liên miên, hoàn toàn không có ai đáp lại lời của nàng.

"Ngươi liều lĩnh chịu hao tổn cả sáu cái hóa thân để ngoan cường chống lại ta chắc là vì đợi hai tên Niết Bàn với Nguyên Yểm đúng không?" Bảo Hỏa chẳng thèm để ý đến thái độ của đối phương mà khoe miệng nàng còn nhếch lên châm chọc.

"Thì đã làm sao? Năm đó khi giành lấy địa vị thủy tổ từ tay ngươi ta đã được chính Niết Bàn và Nguyên Yểm đồng ý, hơn nữa còn dốc hết sức để bảo vệ ta. Ngươi chớ vội quên, lúc này ta mới chính thức là một trong ba thủy tổ ở Thánh giới. Ta đã sớm đoán được thế nào ngươi cũng tìm đến để báo lại mối thù năm đó, vì vậy ta đã thông báo cho hai vị đạo hữu kia rồi." Thiếu nữ trong làn sương mù thẹn quá hóa giận, giọng nói của nàng truyền ra mang theo vẻ gắt gỏng chói tai.

"Quả thực Nguyên Yểm và Niết Bàn đã đồng ý với ngươi, chỉ cần ngươi dụng độ với ta là họ sẽ ra tay giúp đỡ. Thế nhưng muốn làm được vậy phải có điều kiện quyết định mới được, đó là làm sao để họ có thể phân thân ra kia." Bảo Hoa nhẹ nhàng cười khuấy.

"Sao! Ngươi cũng đã nhờ người khác trợ giúp sao? Không thể nào, ở trong Thánh giới này làm gì có ai có thể cảm chân được bọn Nguyên Yểm với Niết Bàn? Chẳng nhẽ ngươi đã nhờ người đến từ giới diện khác? Bọn họ là tu sỹ Đại Thừa ở giới nào mà lại dám đi đắc tội với hai gã thủy tổ cơ chứ?" Trong giọng nói của Lục Cực pha đầy nổi kinh hãi và sợ sệt.

"Ngươi cũng không ngu ngốc chút nào. Ta đã phải bỏ ra một cái giá không nhỏ mới có thể mời được hai người này giúp đỡ. Một trong số họ có thực lực không hề thua kém với hai tên kia, mà người còn lại thậm chí còn hơn xa nữa cơ. Vì vậy nếu có ý định đợi chờ viện binh đến cứu thì ngươi đã phải thất vọng rồi. Bảo Hoa bật cười khanh khách.

"Hừ! Không cần hỏi cũng có thể đoán được một trong hai người đó là lão già Đồng Nha, nhưng kẻ còn lại là ai? Trong các cao thủ ở các giới diện khác còn có người có thể dùng thực lực để áp chế các thủy tổ ở Thánh giới sao? Bảo Hoa, đừng nói là ngươi tự biên tự diễn vở kịch này chứ." Nhưng chỉ chốc lát sau đó giọng nói của Lục Cực trở nên trấn tĩnh hơn, thậm chí ả còn tỏ vẻ không tin tưởng gì lắm.

"Ta có tự thôi phòng hay không thì chẳng mấy chốc nữa là ngươi sẽ rõ ràng thôi. Nguyên Yểm và Niết Bàn ở cách đây không quá xa, nếu như họ thực sự có cách đến cứu ngươi thì với thời gian trôi qua đã lâu vậy họ phải đến rồi mới đúng. Chỉ là lúc này ngươi làm sao để có bản lĩnh chống đỡ được thêm một khắc mới là việc khó nói." Bảo Hoa lạnh nhạt đáp lời.

Trong biển sương mù chỉ truyền ra một tiếng hừ lạnh lẽo cực kỳ tức tối, thế rồi sau đó hoàn toàn trở nên yên lặng, không còn bất cứ âm thanh nào

nữa.

Bởi vì lúc này Lục Cực đã hiểu rõ ràng mọi chuyện, cho dù lời nói của đối phương có là thật hay giả thì phiền toái trước mắt phải do chính mình tự giải quyết, vì vậy ả chẳng buồn nói thêm bất cứ lời nào.

Nhưng Bảo Hoa lại không như vậy, khóe miệng của nàng lại khẽ nhếch lên, buông một câu nói khiến cho sống lưng của Lục Cực lạnh buốt:

"Lục Cực, có phải ngươi đang tự tin là mình đã chuẩn bị một con đường lui đúng không? Cho dù bây giờ có bị ta giết chết thì ngươi vẫn có cơ hội bày lại keo khác sao?"

"Bảo Hoa, ngươi nói vậy là có ý gì?" Cuối cùng thì Lục Cực đã chẳng còn kiên nhẫn thêm được, ả liền quát một tiếng chói tai.

Đơn giản thôi, không phải là ngươi còn một cái hóa thân thứ bảy chưa bao giờ xuất hiện trước mặt người khác sao? Tuy cái hóa thân này của ngươi được dấu diếm rất cẩn thận, chưa hề nói cho kẻ nào biết. Nhưng ngươi chớ quên là thế gian này luôn luôn có chuyện tai vách mạch rừng, điều mà ngươi cố dấu diếm đã bị ta phát hiện ra." Bảo Hoa cười chồm chím.

"Ta không tin là ngươi biết được chuyện gì rõ ràng. Có phải là ngươi nghe được vài tiếng phong thanh ở đâu rồi về ăn nói ngông cuồng nhằm trêu tức ta?" Lục Cực không hổ danh là kẻ địch nhiều năm của Bảo Hoa, tuy bí mật lớn nhất của mình bị xé toạc ra nhưng ả vẫn lấy lại bình tĩnh rất nhanh.

"Hắn là ngươi tính dùng cái hóa thân thứ bảy này phòng khi chẳng may phải nằm xuống rồi vẫn có nó để mà sống lại. Tuy nó chỉ là một cái hóa thân nhưng với khả năng của ngươi nếu muốn một lần nữa khôi phục lại trí

nhớ cũng như thần thông của mình thật chẳng phải chuyện gì quá khó khăn. Mà nếu ta không để mắt tới việc này, không khéo nhiều năm sau lại bị người ám toán cũng nên. Chỉ là nếu căn theo thời gian thì cái hóa thân thứ bảy của người dẫu ở địa phương kia đã bị người ta bắt rồi." Bảo Hoa cười khẽ, sau đó thì thảo như đang tự nói với chính mình.

"Cái gì, người tìm ra chỗ dẫu hóa thân của ta? Sao lại thế được, người đã cho ai tới đó?" Lục cực nghe vậy liền thốt lên kinh hãi.

"Người không chú ý đến thằng bé tên là Hắc Ngạc xưa nay vẫn chưa bao giờ rời xa khỏi ta sao?" Bảo Hoa trả lời không chút đắn đo.

"Hắc Ngạc, chỉ là một thằng nhãi Hợp Thể Kỳ thì còn lâu mới đủ sức phá hủy cấm chế của ta!" Lục Cực nghe xong liền thở phào nhẹ nhõm.

"Không sai, chỉ bằng vào hắc mà muốn tự mình phá hủy cấm chế thì đúng là chưa đủ. Nhưng trong tay hắc có thêm một kiện Huyền Thiên Chi Bảo khắc chế với trận pháp mà người bố trí thì sao?" Bảo Hoa nhẹ nhàng đáp lời.

"Huyền Thiên Chi Bảo! Người dám đem bảo vật bậc này cho hắc mượn, bộ không sợ hắc cầm theo bảo vật rồi chạy trốn mất sao?" Sắc mặt của Lục Cực tái xanh tái mét.

"Ta đã làm một vài thủ đoạn trên bảo vật đó thì có sao lại không dám cho Hắc Ngạc mượn dùng chứ. Tốt rồi, đông dài với người từ nãy đến giờ cũng coi như báo đáp cạn tình cạn nghĩa với người rồi. Tiếp theo đây ta sẽ tiễn đưa người đi thêm một đoạn." Ban đầu thì giọng nói của nàng cực kỳ nhẹ nhàng, nhưng lời cuối cùng lại trở nên cực kỳ u ám.

Tiếp theo đó những đoá hoa vốn đã lơ lửng phấp phới giữa làn sương trắng chợt léo sáng rạng rỡ, từng tiếng gió rít, tiếng chớp giật dần bắt đầu

dấy lên dòn dập.

Giữa không trung chợt xuất hiện thêm một đóa hoa rất lớn, từng cánh của nó trong suốt, sắc bén vô cùng!

Lập tức sau đó, trong trung tâm thung lũng có vô số những lưỡi đao màu hồng nhạt thật lớn bay lượn điên cuồng.

Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên!

Bất kể là biển sương mù hay những đóa hoa trong tích tắc đã biến thành một khối cầu sáng mờ mờ có đường kính lớn đến cả dặm dài.

Lại không biết bao lâu sau trôi qua, đến khi khối cầu sáng cùng với những dao động tràn ra khắp không gian tan đi, giữa thung lũng lúc này chỉ còn lại mỗi một dáng người thướt tha. Nàng than một tiếng nhẹ nhàng, thể rồi thân hình chợt mờ đi, sau đó không còn thấy đâu nữa.

Chương 2249: Kẻ thù cũ

Cũng trong thời gian này, Hàn Lập và Nguyên Yễm đang cùng ngồi trò chuyện với nhau trên đỉnh một ngọn núi giống hệt như hai người bạn tốt đã từ lâu lắm chưa gặp.

Nguyên Yễm quả không hổ là một thủy tổ ở Ma giới, những điều tâm đắc mà hắn có được trong lúc tu luyện làm cho Hàn Lập cảm thấy cực kỳ mới mẻ và nể phục.

Còn về phía Nguyên Yễm tuy vẻ mặt vẫn lạnh như băng chẳng chút cảm tình nhưng ánh mắt hắn vẫn lộ ra một tia khác lạ. Xem ra hắn cũng rất hứng thú đối với những lý giải của Hàn Lập trong quá trình tu luyện. Mà ngay khi đang thao thao bất tuyệt về một bí thuật của mình, đột nhiên lời nói của Hàn Lập đình chỉ ngay tức thì rồi ngó qua một hướng xa xăm nào đó, thế nhưng lại đứng dậy cười ha ha:

"Nguyên huynh, xem ra Bảo Hoa đạo hữu đã báo thù thành công rồi. Nếu đã thế thì Hàn mỗ sẽ không quấy rầy huynh thêm nữa, ta sẽ rời đi luôn đây."

Hàn Lập chẳng đợi cho Nguyên Yễm kịp trả lời mà đã hóa thành một vệt cầu vồng màu xanh xé ngang trời bay đi.

Còn Nguyên Yễm vẫn cứ ngồi trên tảng đá, ánh mắt dõi theo vệt sáng đang tắt dần nơi cuối chân trời, vẻ mặt không sao dấu nổi nỗi bất đắc dĩ trong lòng.

Mà ở một nơi nào đó Ngân Nguyệt đang rất lo âu thấp thỏm.

Ở bên cạnh nàng có một ông lão với một thanh niên vai khoác áo choàng, mái tóc màu bạc tung bay phấp phới. Hai người này đúng là Mạc Giản Ly và Ngao Khiếu, những lão tổ tiên của hai tộc Nhân và Yêu.

Ba người vừa thấy bóng dáng của Hàn Lập hiện ra từ trong không trung tức thì liền cười rạng rỡ.

Mà Ngân Nguyệt còn không kịp được lòng trực tiếp bay tới đón chào.

Ba tháng sau, trên không trung hồ Lam Bộc lừng lẫy tiếng tăm ở Ma giới có một chiếc thuyền trong suốt đang lướt đi. Mặt ngoài của chiếc thuyền được chạm trổ những ký hiệu hoàn toàn trái ngược với những chiến thuyền bay khác tại Ma giới, nó đang lướt đi với tốc độ nhanh không tưởng được như chẳng xem mấy tầng cấm chế trên mặt hồ này ra gì.

Những chiếc thuyền của dân chúng trong Ma tộc đang đi lại phía dưới thấy vậy liền giật mình, nhưng sau khi quan sát kỹ lại thì ai nấy đều lập tức thay thế bằng vẻ kinh sợ.

Thậm chí còn có một vài gã Ma tộc còn nhìn tới chiếc thuyền trên trời làm lễ thăm hỏi. Vì ai nấy đều hiểu rằng, dám có thái độ ngông nghênh như vậy thì chỉ có thể là thánh tổ Lam Bộc hoặc là những thánh tổ danh tiếng khác ở Ma giới mà thôi.

Những gã Ma tộc bình thường bên dưới nhìn lên, có người tỏ ra cực kỳ tự hào, có người lại dấy lên một cỗ quyết tâm ở trong lòng.

Ở trên chiếc thuyền trắng trong bằng ngọc chính là Hàn Lập. Hắn xuất phát từ nơi rất xa xăm ở Ma giới, đi qua hơn mười pháp trận truyền tống ở các thành thị lớn mới tới được nơi này. Mà mục đích của hắn cũng chỉ bởi Tử Linh mà thôi.

Năm đó hắn đã đồng ý với nàng, chỉ cần mình có đủ khả năng là sẽ giúp cho nàng thoát khỏi ràng buộc với Lục Cực, tiếp đó sẽ đưa nàng trở về Linh giới, tìm cách giúp nàng khôi phục lại thân thể Nhân tộc của mình.

Lúc này Lục Cực đã nằm xuống trong tay Bảo Hoa, còn ở Ma giới thì chẳng có điều gì có thể uy hiếp đến mình, vì vậy tất nhiên là hắn thoải mái đi thực hiện lời ước hẹn năm xưa.

Còn vị thánh tổ tên là Lam Bộc ở đây cũng là một thành viên bị nhốt trong phong ấn. Tuy lúc này mục ta đã trở về nhưng chắc chắn là đã nghe lời đồn về hắn rồi.

Chính vì vậy ngay cả khi biết hắn là một tên Nhân tộc nhưng cũng tuyệt đối chẳng đại gì mà dây dưa vào.

Trong tâm Hàn Lập tĩnh như nước, chiếc thuyền màu trắng được hắn điều khiển đến một khu rừng rậm bên cạnh tòa thành rồi lượn thêm vài vòng, sau đó mới chịu chậm rãi đáp xuống dưới.

Phốc phốc!

Vài tầng cấm chế bị thần niệm mạnh mẽ của Hàn Lập áp xuống tạo thành một lỗ thủng rộng đến vài chục trượng. Chiếc thuyền không đợi cho cấm chế khôi phục, nó lập tức lướt thẳng vào trong lỗ thủng đó.

Mà ở phía dưới lớp cấm chế là vài tòa lâu đài đã được người ta dựng lên vững vàng trên mặt đất. Trước cổng còn ghi thêm ba chữ sáng lấp lóe thật lớn, "*Quảng Nguyên Trai*".

Cùng lúc đó, trên tầng thứ tư của tòa lâu có một cô gái mặc áo gai đang nằm dài nhón nhờ đọc sách. Bỗng nhiên nàng bật dậy, bấm bấm nhấm nhấm gì đó rồi ngón tay lại hoa lên, trên mặt lập tức hiện ra nét kinh ngạc pha lẫn vui mừng.

"Tiểu thư, hỏng rồi! Có người đột nhiên phá hủy cấm chế xông vào!"
Giọng nói hốt hoảng của bà lão nào đó thốt lên từ tầng lầu phía dưới.

"Dì Chu đừng lo, người đến không phải kẻ địch đâu, mà là một vị khách quý đó." Người thiếu nữ áo gai hé môi cười, tỏ vẻ rất hưng phấn.

Chương 2250: Bảo tàng hiện ra

Hàn Lập biết những lời nói này của Tử Linh là chân tình, trong lòng có chút cảm giác mát mát, nhưng cũng không khuyên bảo gì thêm mà chỉ dặn dò nàng vài câu.

Dù sao thì theo lời của Tử Linh, thể chất Ma tộc có vẻ phù hợp với nàng hơn, mà nếu có quay về nhân tộc, thì bản thân hấn cũng không đảm bảo được cho đôi phương phi thăng Tiên giới.

Nếu như vậy thì tốt nhất cứ ở lại Ma giới, nói không chừng có thể thực sự tìm ra cơ duyên của bản thân.

Sau đó, Hàn Lập ở tại Quảng Nguyên Trai một tháng.

Trong thời gian một tháng này, hấn đem hết tất cả những kinh nghiệm tu luyện Ma công tâm đắc nhất truyền cho Tử Linh để nàng có thêm nhiều lĩnh ngộ sâu hơn về nó.

Những lúc như vậy, Lam Dĩnh cũng không khách khí, đều ngồi một bên nghe Hàn Lập chỉ dạy. Kết thúc mỗi buổi giảng, trên mặt nàng đều lộ ra vẻ trầm tư suy nghĩ, rõ ràng cũng thu được rất nhiều lợi ích.

Được một tu sĩ Đại Thừa Kỳ ra sức chỉ bảo, đối với các nàng chính là một cơ duyên hiếm thấy.

Quảng Nguyên Trai không hổ danh là thế lực lớn, chỉ sau một tháng đã tìm được địa phương được ghi chép lại trên bản đồ của Khấp Linh, rất nhanh Lam Dĩnh đã có kết quả trong tay.

Lam Dĩnh không do dự đem tin này nói cho Hàn Lập biết.

Hàn Lập biết tin thì vô cùng vui mừng.

Qua thêm mấy ngày nữa, Hàn Lập dừng lại việc chỉ dạy cho Tử Linh, cùng nàng đi du lịch, thăm thú phong cảnh tuyệt sắc ở quanh khu vực hồ Lam Bộc.

Bọn họ vừa du lãm những cảnh sắc mà ở Linh giới không hề có, vừa bồi hồi nhớ lại chút kỉ niệm xưa ở Nhân giới, thỉnh thoảng lại cười cười với nhau tỏ vẻ hiểu ý.

Nhưng hai người cũng không hề nhắc lại đoạn tình cảm năm xưa, ngay cả một hành vi thân mật cũng không có, mà chỉ nói chuyện với nhau như hai người bạn tri kỷ vậy.

Thời gian nhanh chóng qua đi, vào buổi sáng một ngày, Hàn Lập phiêu nhiên rời khỏi thành Lam Bộc.

Mà ở bên cửa sổ tầng bốn của Quảng Nguyên Trai, Tử Linh đứng đó, nhìn về phương xa, vẻ mặt đầy phức tạp, có chút ngọt ngào nhưng cũng đầy dứt khoát.

"Tử tử tử, tử thực sự tình nguyện cùng Hàn huynh hai người hai giới, cách xa nhau sao? Tiểu muội nhớ cách đây không lâu, tử còn rất mong đợi ngày này mà?" Lam Dĩnh đứng ở phía sau Tử Linh, nhíu mày hỏi.

"Nếu ta về cùng hắn thì có thể làm vui đi nổi nhớ, nhưng cũng chỉ có thể ở bên cạnh hắn một đoạn thời gian mà thôi. Nhưng mấy vạn năm sau, mười vạn năm sau nữa thì sao? Với tư chất của hắn, tiến lên Tiên Giới chỉ là chuyện sớm muộn. Ta muốn ở cạnh hắn mãi mãi, cũng chỉ có một con đường duy nhất đó là lên Tiên giới. Vui vẻ một quãng thời gian hay vĩnh

viễn ở cạnh hần, nếu là muội, muội sẽ chọn cái nào?" Tử Linh không quay đầu lại, than nhẹ một tiếng, nói.

Thiếu nữ áo gai nghe thấy vậy thì thần sắc khẽ động, sau đó lâm vào trầm tư.

Nửa tháng sau, trong một sơn cốc gần khu vực Lam Bộc, Hàn Lập từ trên chiếc thuyền màu trắng nhẹ nhàng hạ xuống.

Dưới một gốc cây lớn, một nữ tử tuyệt đẹp với mái tóc màu bạch kim đang lặng lẽ đứng đợi ở đó.

Đúng là Ngân Nguyệt!

Vừa thấy Hàn Lập, trong mắt nàng hiện lên một tia ngạc nhiên.

"Hàn huynh, gặp Tử Linh muội muội chưa?" Nàng ôn nhu hỏi.

"Đã gặp rồi. Nhưng nàng ta muốn tiếp tục ở lại Ma giới tu luyện, ta nghĩ đây cũng không phải là lựa chọn sai lầm. Nàng ta ở lại đây tu luyện Ma công, thật sự có thể đi tới đỉnh cao được." Hàn Lập bình tĩnh trả lời.

"Nếu Hàn huynh đã đồng ý thì lựa chọn của Tử Linh muội muội không sai rồi. Đã như vậy, chúng ta cũng về Linh giới thôi. Ông tổ của muội và Mạc tiên bối cùng với những Đại Thừa khác của Linh giới đã trở về từ trước rồi." Ngân Nguyệt nghe vậy, trên mặt cũng hiện lên chút khác thường, nhưng vẫn gật đầu nói.

"Hiện tại về Linh giới còn hơi sớm. Ta có một tàng bản đồ của Ma tộc ở đây, trong đó chắc cũng có không ít bảo vật." Hàn Lập suy nghĩ một chút rồi nói.

"Tặng bản đồ?" Ngân Nguyệt kinh ngạc hỏi lại, hiển nhiên đây là lần đầu nàng nghe Hàn Lập nói tới chuyện này.

"Ha hả, muội cứ đi theo ta là được. Ta tính toán lộ trình, nếu thuận lợi cũng chỉ hết mấy tháng thời gian mà thôi." Hàn Lập mỉm cười nói.

"Hàn huynh đã nói như thế, tiểu muội tất nhiên tin tưởng rồi. Vậy lên đường thôi." Ngân Nguyệt cười một tiếng, chân ngọc khẽ động, sau đó hóa thành một đạo ánh sáng màu bạc, nhẹ nhàng tiến lên chiếc thuyền.

Hàn Lập gật đầu, chân cũng nhẹ nhàng thúc giục con thuyền dưới chân mình, một âm thanh vù vù vàng lên, con thuyền hóa thành một đạo ánh sáng trắng phá không mà đi.

Mấy tháng sau, hai người Hàn Lập ngồi trên con thuyền, cuối cùng cũng tiến được vào vùng đất hoang của Ma tộc.

Ở phía trước con thuyền, một con rối hình vượn cao hai trượng đang đứng, Linh quang dưới chân không ngừng chớp động, hiển nhiên nó đang điều khiển con thuyền tiến lên phía trước.

Mà ở trong một gian phòng trên phi thuyền, Ngân Nguyệt đang ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, tay kết quyết, hai mắt nhắm lại tu luyện. Cũng không biết là loại công pháp gì mà ánh sáng ngũ sắc không ngừng lưu chuyển quanh người, đồng thời một hư ảnh cự lang màu bạc sau lưng nàng lúc ẩn lúc hiện, trông rất sống động.

Ở một gian khác cách đó không xa, trong một căn phòng bố trí đầy cấm chế, Hàn Lập cũng đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, nhưng trên mặt lúc này lại có vẻ do dự, hai mắt nhìn vào một vật trong tay.

Nhìn kỹ lại, vật trong tay hắn có màu đen nhánh, rõ ràng là tinh thạch màu đen còn sót lại sau khi Minh Trùng Mẫu bị Hình Phật Thiên Lô giết

chết.

Hàn Lập có được vật này đã lâu, cũng thử dùng thần niệm dò xét vô số lần, xem qua không ít sách cũ nhưng cuối cùng vẫn không biết lai lịch của vật này.

Cũng có thể, đây là Yêu hạch đã được rót vào vô số tinh hoa của cả đời Minh Trùng Mậu chăng?

Đương nhiên, Yêu trùng này cũng có thể đem tàn hồn ẩn tàng ở trong đó để tránh đi đại kiếp của mình.

Nhưng tinh hồn Nguyên thần của Minh Trùng Mậu thì đã bị tiêu tán rồi.

Cho dù Tinh hạch này có thể ngăn cản công kích ở một mức độ nào đó, nhưng làm sao có thể thoát được dưới Hình Phật Chi Lô, là Thiên Lô của Tiên Giới được.

Uy năng cường đại của Hình Phật Thiên Lô đã sớm tàn phá tất cả mọi thứ bên trong Tinh hạch, thậm chí ngay cả bản thân nó cũng bị tiêu tán quá nửa rồi.

Hàn Lập tiếp tục nhìn vào vật ấy, trên mặt hắn đầy vẻ chần chừ, dường như rất khó có thể đưa ra quyết định.

Một âm thanh ong ong vang lên, dù rất nhỏ nhưng trong tai Hàn Lập lại không khác gì sấm sét bên tai.

"Những tên này lại bát nháo rồi, xem ra thật sự rất thèm thuồng thứ này. Nhưng đáng tiếc, vật này với ta còn có tác dụng, như có thể hấp thu tinh hoa ở bên trong, nói không chừng còn có thể làm Phạm Thánh Chân Ma Công tiến thêm một tầng." Hàn Lập cười khổ, khẽ thì thào, vẫn cúi đầu nhìn tinh hạch, đắm chiêu suy nghĩ.

Mà âm thanh ong ong kia càng lúc càng lớn.

Hai hàng lông mày của Hàn Lập chau lại, tay áo vung lên, ba đoàn ánh sáng màu vàng từ trong phi ra.

Quay tròn một vòng, sau đó quang mang dần được thu liễm lại.

Ba con trùng màu vàng to lớn xuất hiện trước mắt Hàn Lập, bên ngoài thân còn có ban văn màu tím lúc ẩn lúc hiện.

Ba con này đúng là ba con Ngụy Phệ Kim Trùng Vương.

Ba con Phệ Kim Trùng này vừa hiện ra, ánh mắt đều tập trung hết lên viên tinh hạch màu đen trong tay Hàn Lập với vẻ thèm thuồng.

"Vèo", "vèo", "vèo" ba tiếng, cánh của cả ba con trùng đều rung lên, đồng thời hóa thành ba đạo kim quang bắn về phía Tinh hạch.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, bàn tay hướng ra phía trước người, năm ngón tay hướng ra hư không đánh một trào.

Một lực lượng vô hình dữ dội, cuộn cuộn bắn ra.

"Bang bang", ba con Phệ Kim Trùng vừa tới gần Hàn Lập đã bị bắn ngược trở lại, dù không rơi xuống nhưng cũng khó khăn lắm mới có thể giang cánh ổn định lại thân hình một lần nữa.

Những con Ngụy Phệ Kim Trùng Vương này dù vô cùng lợi hại, nhưng sau khi Hàn Lập tiến giai lên Đại Thừa Kỳ thì những con trùng này chỉ như ấu trùng mà thôi, một sức phản kháng lại hấn cũng không có.

Nhưng dù thế nào thì ba con Ngụy Phệ Kim Trùng vương này vẫn không từ bỏ ý định muốn lao về phía Hàn Lập, nhưng dường như chúng bị một cỗ lực lượng vô hình chặn lại nên không thể tới gần được.

Thấy bộ dáng của ba con Phệ Kim Trùng này, Hàn Lập nhăn mặt, sau đó mới thở dài, thì thào nói:

"Sao đây? Trong này chứa tinh hoa của Minh Trùng Mẫu, rất thích hợp để cho chúng cắn nuốt. Còn mình luyện hóa thứ này cũng không biết sau này có để lại tại hạ ngầm gì không? Ba con Ngụy Phệ Kim Trùng Vương này dường như đã đến bước tiến hóa cuối cùng, nếu như cắn nuốt tinh hoa của con sâu chúa, có khi..."

Sắc mặt Hàn Lập thay đổi liên tục, bàn tay chặn trước người cũng thu lại sau đó ném tinh hạch màu đen này lên cao.

Ba con trùng màu vàng không bị ngăn cản nữa, lại thấy tinh hạch rời khỏi tay Hàn Lập bèn đồng thời hóa thành ba đạo kim quang phóng tới.

Sau một khắc, lấy tinh hạch màu đen làm trung tâm, ba con Phệ Kim Trùng này âm âm đụng độ nhau.

Ba con Phệ Kim Trùng vừa cắn xé nhau, vừa hướng viên tinh hạch đang bắn đi, cuống cuồng hút lại.

Cuối cùng, cả ba con đều há miệng, đem viên tinh hạch chia làm ba, sau đó cùng nuốt vào trong bụng.

Tinh hạch vừa tiến vào trong bụng, ban vân màu tím bên ngoài thân Phệ Kim Trùng ẩn hiện không ngừng, thân hình chúng bắt đầu co giãn không ổn định, hơi thở càng lúc càng trở nên rối loạn.

Miệng phát ra thanh âm tê tê, ba con Phệ Kim Trùng này bắt đầu lao vào nhau, hung hăng cắn xé lẫn nhau.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này thì thần sắc cũng khẽ động, nhưng hắn vẫn lẳng lặng ngồi ở một chỗ, không hề có ý định ra tay ngăn cản.

Ba con Phệ Kim Trùng ở giữa gian phòng vẫn không ngừng tranh đấu thảm liệt.

Không bao lâu sau, trên người ba con này đều lộ ra những vết thương lớn, trong đó có hai con còn mất đi một cái chân trước.

Sau một hồi cắn xé lẫn nhau, bỗng nhiên Kim quang chợt lóe ra trên người chúng.

Bọn chúng lại tiếp tục phát ra thanh âm uy hiếp lẫn nhau, cánh rung lên, sau đó lại tiếp tục quần lấy nhau.

Mặc dù cả ba con đều bị thương không nhẹ nhưng động tác vẫn không bớt đi sự hung hãn, không con nào có ý định thoái lui cả.

Hàn Lập nhìn một hồi lâu, như nhớ ra cái gì, ánh mắt chợt lóe, tay áo vung về phía hư không bên trên.

Một mảnh kim hà bay ra, ba con Phệ Kim Trùng đang đánh nhau trên cao thân hình trở nên mơ hồ, sau đó biến mất không thấy đâu nữa.

Chương 2251: Con rồi khổng lồ

Hàn Lập giờ tay bắt lấy ba con Phệ Kim Trùng cất vào linh thú hoàn rồi nhắm mắt điều dưỡng tâm thần.

Không thể nghi ngờ một điều là sau khi ba con Phệ Kim Trùng này cắn xé nhau xong sẽ chỉ còn lại một con mạnh mẽ nhất.

Nhưng sau đó con Phệ Kim Trùng đó có trở thành trùng vương hay vẫn nằm ở trạng thái chuẩn bị thực sự là điều hần không sao nắm chắc được.

Dù sao thì cũng có lời đồn về sự kinh khủng của Phệ Kim Trùng Vương, sự mạnh mẽ của nó đến độ ngay cả Chân Tiên cũng cảm thấy ngán ngấm. Mà tất nhiên đây cũng chỉ là lời đồn thôi, còn thực hư ra sao thì ở Linh giới lại chẳng hề có lấy một mẫu sách nào ghi chép lại cả. Thế nên sự đáng sợ của Phệ Kim Trùng Vương sau này quả thực rất khó nói trước được.

Lúc này Hàn Lập chỉ biết thầm mong ngóng ở trong lòng mà thôi.

Có điều với thần thông kinh người của Hàn Lập như lúc này thì sự trợ giúp của các một Đại Thừa Kỳ bình thường đã chẳng còn tác dụng là bao. Cho nên hần đã có quyết định, lần này trở về hần sẽ đôn đốc Báo Lân Thú chăm chỉ tu luyện thật nhiều hơn nữa. Dù gì con linh thú này đã theo hần nhiều năm, cũng tinh lũy được không ít tu vi cùng thực lực, hơn nữa lại với sự trợ giúp của hần về đan dược thì tin rằng trong thời gian tới sẽ tiến thêm một bước dài cũng là điều dễ dàng.

Hàn Lập âm thầm suy suy tính tính như vậy, thần thức dần chìm thật sâu vào bên trong thức hải.

Chiếc thuyền bay màu trắng không hề che dấu mà cứ một mạch phô trương bay qua những vùng hoang vắng. Từ trên thuyền tràn ra một cỗ khí tức như có như không của một tu sỹ Đại Thừa Kỳ để khiến cho các ma thú xung quanh phải kinh hồn táng đảm không dám ho he.

Nửa tháng sau, màu xanh bất tận của những cánh rừng phía dưới đã biến mất, thay vào đó một mảng trắng xóa mênh mông tuyết trắng thành đồng.

Trước mặt tràn đến từng trận gió lạnh cắt da cắt thịt, những cánh hoa tuyết như từng sợi lông ngỗng trắng ập đến ào ạt như bão, thỉnh thoảng còn lẫn trong đó là vài cục băng to như nắm tay.

Nhưng nằm bên trong một màn sáng màu trắng ngà, chiếc thuyền vẫn phóng đi an ổn vững chắc hệt như đá tảng.

Hai con rối to lớn có hình dáng giống như vượn vẫn ngồi phía trước điều khiển chiếc thuyền bay đi như chẳng thấy chuyện gì khác thường.

Mấy ngày sau, con thuyền đã lướt đến một chỗ rất sâu bên trong cánh đồng băng bất tận. Phía dưới lúc này tràn ngập không biết cơ man nào là tuyết dày, thỉnh thoảng đâu đó còn có vài dòng sông băng trong suốt lóng lánh.

Mà đứng trên thuyền có thấy bằng mắt thường vài con thú nhỏ có bộ lông xù màu trắng đang chạy giữa vài ngọn núi nhỏ trong suốt. Chúng cứ phóng đi băng băng, hình như chẳng nhận ra chiếc thuyền màu trắng trên đầu thì phải.

Cũng chẳng trách, những con ma thú này thấp kém quá mức, đến cả việc cảm giác được khí tức tỏa ra từ chiếc thuyền cũng chưa đủ tư cách.

Bỗng nhiên một vệt sáng màu bạc lóe lên trên chiếc thuyền, thế rồi nó bắn đi, lao thẳng đến một con trong đàn thú phía dưới. Tiếp đó đó vệt sáng

quay trở về, một lần nữa xuất hiện ngay bên trong.

Đến khi làn sáng tan đi, hình dáng của Ngân Nguyệt đang tươi cười liên hiện ra ngay phía trước mũi thuyền. Nàng đang ngắm nhìn con thú nhỏ màu trắng xinh xắn trên tay.

Con thú này hao hao giống với một con gấu trắng, thể nhưng trên trán của nó lại có một cái sừng màu lam ngăn ngắn, hai tai nhô dài, nhìn thật đáng yêu.

Con thú đang bị nắm lấy, bốn chân cứ liên tục huơ loạn xạ trong không trung. Đồng thời cây sừng nhỏ trên trán của nó còn bắn ra vài tia điện đi đập màu lam. Xem ra loài thú này không mấy thông minh cho lắm.

"Lạ ghê, con thú này chẳng bị nhiễm chút ma khí nào mà ngược lại còn có vài phần giống với linh thú ở Nhân tộc." Ngân nguyệt xoa xoa đầu con thú nhỏ, khuôn mặt ánh lên một nụ cười rạng rỡ động lòng người.

"Nó có tên Băng Giác Hùng, là một trong vài loại thú bậc thấp ở Ma giới không cần nhờ đến ma khí để sinh tồn. Từ khi sinh ra đã có được hai loại thân thông bao gồm cả băng lẫn lôi điện." Một giọng nói lạnh lạnh bỗng nhiên truyền đến từ phía sau lưng của Ngân Nguyệt.

Ngân Nguyệt liền quay lại, vừa vặn thấy Hàn Lập đang ung dung bước ra từ trong khoang.

"Ô, Hàn huynh cũng biết về con thú này sao?" Ngân Nguyệt chúm chím cười.

"Năm xưa ta từng sưu tầm sách ghi chép về các loài ma thú ở Ma giới cho nên đối với loài nửa linh nửa ma thú này ta có ấn tượng rất sâu sắc." Hàn Lập ôn tồn đáp.

"Thì ra là thế. Nhưng mà lúc này huynh lại ra ngoài, có phải chúng ta đã gần đến mục tiêu rồi phải không?" Ngân Nguyệt gật đầu, bỗng nhiên nàng hưng phấn hỏi.

"Dựa theo lời nói của Lam Đình thì khoảng cách đến khu vực trên bản đồ có bảo tàng của Khấp Linh giới lắm chỉ còn nửa ngày nữa thôi." Hàn Lập dùng thần niệm đảo qua bốn phía xung quanh rồi tùy tiện đáp lời.

"Nửa ngày ư? Cũng chẳng xa mấy! Ha ha, vị lão tổ Khấp Linh này ngày xưa cũng là một người có tiếng tăm lừng lẫy tại Ma giới. Hắn đã tận tâm lưu lại bảo tàng bí mật thì chắc chắn bên trong đó có rất nhiều thứ tốt." Ngân Nguyệt tỏ vẻ hưng phấn.

"Cũng khó mà nói trước được. Công pháp của Ma tộc đối với Nhân tộc chúng ta phần lớn là đối ngược nhau, vậy nên chắc hơn nửa những thứ quý giá trong đó đối với chúng ta lại chẳng mấy tác dụng. Nhưng nghe nói năm xưa người này sở hữu một kiện pháp bảo phi hành đặc biệt được xếp vào hàng thứ ba ở Ma giới, tên gọi là "Mặc Linh Thánh Thuyền". Nếu có thể lấy được nó cũng coi như chuyến này đã chẳng phí công rồi." Hàn Lập mỉm cười.

"Được xếp vào hàng thứ ba sao? Vậy xem ra bảo vật này không phải loại tầm thường rồi. Muội nghĩ rằng chắc vì nó bay rất nhanh." Ngân Nguyệt cười rạng rỡ như hoa.

Hàn Lập cũng khẽ cười như đang định đáp lại nhưng đột nhiên hắn nhíu mày, ánh mắt đảo về một hướng nào đó phía xa tận chân trời, "a" lên ngạc nhiên.

"Sao thế, Hàn huynh phát hiện ra điều gì sao?" Ngân Nguyệt cảm thấy thật ngoài dự liệu.

"Thú vị thật, chúng ta sẽ gặp lại người quen từ năm xưa." Tia sáng màu lam chớp động trong mắt của Hàn Lập đang soi về xa típ tắp, khóe miệng nhếch lên khẽ cười.

"Người quen? Muội cũng quen sao?" Ngân Nguyệt kinh ngạc.

"Đúng vậy, năm đó ta cùng nàng từng chạm trán với kẻ này. Lúc này chúng ta hãy qua gặp người xưa đi." Hàn Lập thu lại tia sáng màu lam trong mắt, hần nhìn về ngân nguyệt cười lém lỉnh.

"Ta vẫn chưa nhớ ra được. Vậy hãy qua gặp một lần đi." Ngân Nguyệt cũng đưa thần niệm quét về phương hướng phía bên kia nhưng đáng tiếc là phạm vi tra xét của nàng rất có hạn. Lúc này nàng vẫn chưa phát hiện ra sự thực bên đó thế nào nên trong lòng không kìm nén được nổi tò mò.

Hàn Lập chỉ cười cười mà không nói thêm bất cứ điều gì nữa. Tiếp đó bàn nhân hần khẽ nhún, cả con thuyền khẽ rung lên rồi nhắm về một hướng khác lao đi vun vút.

Một lát sau, con thuyền đã vượt qua một khoảng dài đến mấy vạn dặm tới trước một đỉnh núi băng băng trong suốt cao sừng sừng phải đến mấy ngàn trượng.

Trên đỉnh ngọn núi đang phát ra liên tiếp những tiếng nổ âm âm, hơn nữa còn tràn ra từng đợt sóng khí cuộn cuộn về khắp bốn phương tám hướng.

Ngọn núi phía trước thật giống như những ngọn núi băng thật lớn đã tồn tại qua không biết bao nhiêu năm tháng khác, thế nhưng ở xung quanh sườn núi lúc này đã bị bào mòn đi thật nhiều. Mà bốn phía quanh nó rải chi chút những khối băng lớn nhỏ nằm nhấp nhô khắp nơi.

Ở trong trung tâm vụ nổ có từng đám khí màu trắng xóa quện lẫn với từng làn khí màu lam, chúng đan lẫn vào nhau tạo thành một mảng mây mù giăng kín. Lúc này nếu nhìn vào thì thấy dường như hai làn khí này đang đấu đá với nhau cực kỳ kịch liệt!

Hàn Lập thấy cảnh này liền nhú khê hai mắt nhưng sau đó chẳng màng làm bất cứ điều gì. Còn con thuyền ở dưới chân vẫn tự động bay đến rồi dừng lại bất động ngay giữa không trung gần đó.

Ngân Nguyệt cũng vội chớp chớp cặp mắt long lanh nhìn về cuộn khí ngùn ngụt ở đằng xa, đáng tiếc là lúc này nguyên khí ở nơi đó đang loạn xạ liên tục khiến cho nàng chẳng thể thấy được điều gì.

Nhưng với khí thể kinh người đang diễn ra trước mặt thì chắc hẳn rằng những tên ma tộc cỡ Hợp Thể Kỳ chẳng thể nào làm ra được.

"Là ả!"

Sau nghi quan sát tỉ mỉ một lúc, đột nhiên Ngân Nguyệt cảm nhận được một chút khí tức mỏng manh khá quen thuộc, khuôn mặt xinh xắn như ngọc của nàng liền trở nên giật mình.

Hàn Lập khê cười, cũng chẳng đáp lời mà cứ đứng trước mũi thuyền lẳng lặng nhìn hai làn khí giao đấu với nhau. Với thần niệm mạnh mẽ của mình, tình hình đang diễn ra trong làn khói kia thể nào cứ hiện ra rõ mồn một trước mặt hắn.

Ước chừng một uống hết một tuần trà, từ bên trong đám khói truyền ra một tiếng nổ long trời lở đất. Một vầng sáng màu lam bùng ra khiến cho mọi thứ ở xung quanh đó bị phá hủy sạch sẽ chẳng còn lại chút gì.

Tiếng thét thảm thiết thê lương hết như thú rống!

Không gian liên tục dao động, một con giao long màu trắng dài đến mấy chục trượng phá vỡ vàng sáng mà ra. Tiếp rồi nó mặc kệ hết thấy những vết thương đang chằng chịt quanh thân mình, cắm đầu cắm cổ bỏ trốn mất dạng.

Nhưng đúng lúc này, một dáng người thon thả thướt tha chợt hiện ra ngay trong quang sáng. Ầ ồ quát lên!

Trên trời cao bỗng dấy lên dao động, một cái bàn tay màu lam nhạt khổng lồ chợt hiện ra rồi chụp thẳng xuống, cắt phăng thân thể con giao long trắng ra làm mấy khúc.

Tiếp đó bàn tay màu lam kêu lên mấy tiếng phốc phốc, ngọn lửa đen rực cháy lên, bao phủ lấy toàn bộ mấy mẩu thân của con giao long.

Con thú kêu lên thảm thiết liên tục, mấy khúc xương thịt của nó cứ tả xung hữu đột trong làn lửa màu đen nhưng không cách nào thoát ra ngoài được.

Chỉ chốc lát sau, tất cả những gì của nó đều tan biến thành hư ảo.

Hàn Lập thấy thế, đuôi lông mày khẽ nhú, lúc này hắn mới quay sang bóng người đang ở trong vàng sáng màu lam.

"Nguyên Sát đạo hữu, có vẻ như ta và ngươi thật có duyên, ở nơi hẻo lánh thế này mà chúng ta còn có thể gặp được nhau. Nhưng xem bộ dáng của ngươi lúc này thật chẳng tốt đẹp chút nào."

Đứng trong làn sáng rõ ràng là một người thiếu nữ có khuôn mặt như ngọc, làn da trắng tinh cực kỳ xinh đẹp.

Đúng là vị thánh tổ mà năm đó Hàn Lập đã từng chạm trán ở lãnh thổ của Mộc tộc.

Chỉ khác là lúc này bộ chiến giáp màu lam mà ả vẫn thường mặc đã không còn sáng bóng như trước mà thay vào đó là cực kỳ ảm đạm. Chẳng những thế mà sắc mặt của nàng còn tái nhợt, khí tức do nàng tỏa ra rất yếu ớt, bộ dạng vô cùng bất ổn. Đáng lạ hơn nữa, nếu xem kỹ lại thì khí tức thực sự của nàng lúc này chỉ còn ở cảnh giới Hợp Thể Kỳ mà thôi.

"Thì ra là Hàn đạo hữu, chẳng nhẽ Bảo Hoa đã thay đổi ý định cho người đến đây giết ta sao?" Nguyên Sát nhận ra Hàn Lập nhưng cũng không ngạc nhiên chút nào, ngược lại ả còn ảo não hỏi han.

"Đuổi giết người? Sao lại như thế? Tuy đúng là ta có ra tay giúp Bảo Hoa một lần nhưng cũng chỉ giới hạn trong một cuộc giao dịch đó thôi. Người cho rằng ta là thủ hạ của Bảo Hoa hay sao?" Hàn Lập trầm mặt, sáng giọng nói với Nguyên Sát.

"Vậy là ta đã hiểu lầm, mong Hàn đạo hữu rộng lòng tha thứ. Cũng thật là, kể từ khi đạo hữu tiến cấp lên Đại Thừa đến nay thần thông đã không sai biệt lắm so với Bảo Hoa, lý nào lại nghe sai bảo đến đuổi giết một người gần như tàn phế như ta chứ." Nguyên Sát tần ngần một lúc rồi chợt cười ảo não.

"Người tàn phế? Khí tức trên người của người quả là không ổn, sao lại trực tiếp rút khỏi cảnh giới Đại Thừa rồi? Do Bảo Hoa ra tay với người sao?" Hàn Lập nhíu mày trầm ngâm rồi vừa đoán vừa hỏi.

"Không phải, do ta tự làm hao tổn đi hơn phân nửa tu vi của mình!"

Nguyên Sát trầm ngâm một hồi sau đó nói một đáp án khiến cho Hàn Lập phải bất ngờ.

Chương 2252: Đại quân khôi lỗi

"Tự hủy tu vi! Ngươi lại tự mình làm chuyện này?" Ánh mắt của Hàn Lập chợt lóe, có vẻ hấn chẳng tin cho lắm.

"Nếu ta không tự hủy hơn nửa tu vi thì dễ dàng gì Bảo Hoa chỉ trực xuất ta đến nơi hoang vắng này, ở đời làm gì có chuyện đơn giản như thế? Dù sao năm đó ta cũng từng là người được ả tín nhiệm nhất, vậy mà lại đâm một nhát trí mạng ngay sau lưng ả. Lần này có thể giữ lại được tính mạng đã khiến ta quá bất ngờ rồi." Nguyên Sát nhẹ nhàng giải thích đôi câu.

"Hóa ra là thế. Vậy ra quan hệ giữa ngươi và Bảo Hoa năm đó thực không bình thường chút nào nên dưới tình huống như thế mà vẫn thả cho ngươi cao chạy xa bay." Hàn Lập gật gật đầu, có vẻ như đang suy nghĩ đến chuyện gì đó.

"Hàn đạo hữu, năm đó ta từng xúc phạm ngươi. Lúc này cảnh giới của ta đã giảm xuống, không thể nào là đối thủ của ngươi được. Lần chạm mặt này ngươi định xử lý ta thế nào? Có phải sẽ báo đáp lại mối thù năm đó?" Ánh mắt của Nguyên Sát toát ra đôi nét khác thường, ả thông thả hỏi.

"Nếu Bảo Hoa mà không trừng trị ngươi rồi thì đúng là ta rất có hứng thú báo đáp lại mối ân tình của ngươi năm đó. Nhưng bây giờ thì sao nào, lúc này ý muốn đó đã phai nhạt đi nhiều rồi. Tu vi của ngươi đã xa sút rất nhiều, ngay cả ý trí cũng đã chẳng còn giữ được, chắc là từ nay về sau chỉ mãi giậm chân ở tu vi như lúc này thôi. Cho dù ngươi có muốn khôi phục lại cảnh giới Đại Thừa Kỳ một lần nữa nhưng cuối cùng chỉ là vô vọng. Nể ngươi dù sao cũng đã từng là một tu sỹ Đại Thừa, ta chẳng muốn khinh rẻ

ngươi quá đáng. Ngươi mau tự chặt một tay của mình đi. Như vậy mọi ân oán năm đó giữa chúng ta cũng theo cánh tay của ngươi tan biến mãi mãi." Hàn Lập trầm ngâm một lúc sau đó mới trầm giọng đáp lại.

"Một cánh tay thôi sao? Nếu đơn giản như thế thì không thành vấn đề!" Nguyên Sát ngẩn ra, sau đó lập tức cười chua xót.

Vừa dứt lời, ả đột nhiên nâng cao một cánh tay, từ trong miệng phun ra một làn sáng trắng muốt quấn thành một vòng. Cánh tay của ả lập tức rơi xuống không một tiếng động nào, hơn nữa ở miệng vết thương cũng chẳng có lấy một giọt máu, nhìn thật láng bóng như mặt kính vậy.

"Phốc". Nguyên Sát dùng cánh tay còn lại nhấn một cỗ lực vô hình lên cánh tay vừa rơi xuống. Lập tức cánh tay đó hóa thành một cơn mưa máu lún phún rơi tơi tễ đi mãi mãi.

"Bây giờ ta có thể đi chưa?" Sau khi tự hủy đi một cánh tay, sắc mặt của Nguyên Sát trở nên tái nhợt.

"Có thể, ngươi đi đi." Hàn Lập gật đầu, chẳng hề có chút ý tứ làm khó dễ nào.

"Xin đa tạ đạo hữu đã rộng lượng. Ta và ngươi, chắc là sau này chẳng còn cơ hội gặp lại." Về mặt của Nguyên Sát hơi động sau đó hơi chào hỏi Hàn Lập rồi thân hình mờ đi, hóa thành một làn sáng màu lam mờ mờ lao vút về nơi khác.

Mà trong làn hào quang đang bay, ngay chỗ đầu vai bị thương chợt có ánh sáng màu đen lóe lên, một cánh tay mới tinh lại được tạo ra bên trong làn khí. Có điều cho dù cánh tay có khôi phục lại như lúc đầu nhưng nguyên khí trong cơ thể bị tổn thương là việc không tránh khỏi.

"Hàn huynh, cứ thả ả ta như vậy ư? Không sợ về sau ả sẽ lại có cơ hội báo thù sao?" Từ đầu đến giờ Ngân Nguyệt cứ đứng bất động ngay trên mũi thuyền, mãi đến lúc này nàng mới nhìn không được liên hỏi.

"Bảo Hoa đã đồng ý chừa lại cho ả một con đường sống, ta cũng không vì thế mà tiếp tục đuổi giết ả. Ai mà biết mấy người này còn giữ lại bao nhiêu tình cảm đây chứ. Bảo Hoa có thể dễ dàng bỏ qua chuyện cũ thì chắc là quan hệ của họ không phải ở mức thường, người ngoài chúng ta không thể tưởng tượng được. Sau này ta còn phải đến Ma giới, vì vậy cũng không muốn quan hệ giữa ta và vị thánh tổ đó trở nên bế tắc. Còn việc trả thù ta sao? Để khôi phục lại cảnh giới Đại Thừa đối với Nguyên Sát đã là hi vọng xa vời, hơn nữa tâm trí ả đã như tro nguội, đến ngay cả chính ả ta cũng chẳng thể khôi phục được ý định nữa. Mà nếu không thể khôi phục tu vi về Đại Thừa Kỳ thì tuổi thọ cũng chẳng còn là bao, căn bản ta chẳng cần phải lo lắng nhiều làm gì." Hàn Lập lắc đầu.

"Cũng đúng, cho dù ả ta có ý định này đi nữa thì với bản lĩnh của huynh cũng chả đáng để vào mắt. Chỉ là làm muội cảm thấy buồn ngủi! Năm xưa chỉ với một nhóm phân hồn của ả đã thiếu chút nữa làm muội với huynh phải nằm lại trong núi Côn Ngô, vậy mà giờ đây kết cục lại trở thành như vừa rồi." Ngân Nguyệt dõi mắt theo hướng vệt hào quang đã tắt ở mãi cuối chân trời, thở dài khe khẽ.

Đương nhiên là nàng không ưa gì người đã từng là thánh tổ của Ma tộc này. Nhưng trước sau lại tương phản nhau quá lớn khiến cho lòng của nàng trào nên một nỗi dao động phức tạp.

"Nguyên Sát đã không còn là mối lo của chúng ta, không cần để ý đến nữa. Nhưng chúng ta vẫn phải mau chóng đi đến bảo tàng của Khấp Linh, tránh cho đêm dài lắm mộng." Hàn Lập nhẹ nhàng nói.

"Hàn huynh nói cũng phải!" Ngân Nguyệt đồng tình.

Tiếp đó con thuyền vang lên, nó lại quay về hướng ban nãy phóng đi vun vút.

Nửa ngày sau, chiếc thuyền bay đến một vùng bình nguyên bằng phẳng trong suốt. Nhưng kỳ lạ là ở ngay giữa bình nguyên bằng phẳng lại có một hồ nước nhỏ màu lam nhạt.

Cái hồ nhỏ chỉ chừng vài ngàn mẫu thôi, chẳng những thế mà trên mặt nước hơi nóng bốc lên hừng hực, thỉnh thoảng còn có bọt khí sôi trào sùng sục.

Ở xung quanh mé hồ có thêm các bụi cây nhỏ xanh đen sinh trưởng mạnh mẽ, nếu đứng gần thì chẳng thể biết được ngoài kia là một vùng được băng tuyết che phủ đến bất tận.

Con thuyền nhoáng lên rồi thình lình xuất hiện phía trên không. Hàn Lập đứng trên thuyền quan sát mặt hồ một lúc, sau đó hần cười nói băng quơ: *"Thú vị thật!"*

"Hàn huynh, nơi này chính là nơi chôn dấu bảo tàng trên bản đồ sao? Thoạt nhìn cực kỳ khác biệt so với những chỗ khác. Nhiều năm đã trôi qua, chẳng lẽ những Ma tộc đi ngang qua không phát hiện ra sự tồn tại của nó sao?" Ngân Nguyệt tò tò hỏi.

"Bảo tàng mà một tên thánh tổ của Ma tộc cỡ như Khấp Linh lưu lại để gì để cho mấy tên tu sỹ cao cấp có thể phát hiện. Huống hồ những gã Đại Thừa Kỳ có tự mình đến đây đi nữa, nếu không có bản đồ chỉ sợ cũng chẳng thể trông thấy điều gì đâu." Hàn Lập khẽ mỉm cười, tay áo phất xuống phía mặt nước.

Tiếng xé gió vang lên!

Bốn miếng gạch trong suốt bắn ra, tỏa ánh sáng ngũ sắc lấp lánh. Chúng xoay tròn một vòng rồi sau đó lơ lửng bất động ngay bên trên mặt hồ.

Hàn Lập lẩm nhẩm thần chú, ngón tay của hắn bắn ra một sợi tơ bay nhẹ nhàng về phía hồ nước, sau đó quất băng quơ: "mở".

Oành!

Từ bốn miếng gạch tràn ra vô số ký hiệu bay lượn khắp nơi giống hệt như mưa. Bỗng chốc những ký hiệu này ngưng tụ lại với nhau tạo thành một cái pháp trận ngũ sắc rộng khoảng một mẫu.

Chẳng cần đợi Hàn Lập điều khiển cái gì, những ký hiệu ở trung tâm của pháp trận tự động chuyển động nhanh dần rồi phát ra tiếng kêu trầm trầm. Một cột sáng màu xám lập tức tràn tới, chọt lóe lên, rồi nhanh chóng chìm ngấm vào sau mặt nước.

Phút chốc sau, toàn bộ không gian khắp nơi quanh hồ nước bắt đầu dao động!

Tiếp đó những đợt sóng trên mặt hồ tràn lên sau rồi hiện ra một vòng xoáy nước đen thui ngay bên dưới pháp trận. Từ trong đó còn thỉnh thoảng phun ra vô số những sợi tơ màu đen.

"Đây chính là bảo tàng của Khấp Linh, quả là cực kỳ bí ẩn! Nhưng muốn thực sự lấy được những bảo vật trong đó xem ra còn phải bận rộn nhiều." Ngân Nguyệt thấy cảnh tượng trước mặt liền tỏ vẻ hưng phấn.

"Đi thôi, bên trong còn mấy cái cấm chế nhưng để xem làm cách nào để ngăn cản được ta đây." Hàn Lập mỉm cười lơ đãng. Tiếp đó dưới chân hắn chọt lóe, chiếc thuyền lập tức biến mất không thấy bóng dáng.

Thân hình của cả hai hơi động sau đó liền thông thả bay xuống cái động đen ngòm dưới mặt hồ.

Khi cả hai vừa vào trong lòng động đen hút, bốn miếng gạch trong suốt đang tràn ra vô số ký hiệu ngũ sắc trên mặt hồ cũng nổ vang rồi liền lao vút theo phía sau.

Mà dòng xoáy nước đen xì cũng quay cuồng rồi biến mất không thấy đâu nữa.

Thời gian thấm thoát trôi qua.

Mặt hồ nước không có chút khác thường nào mà trở lại dáng vẻ vốn có của nó.

Không biết trải qua bao lâu sau, Hàn Lập và Ngân Nguyệt sóng vai nhau đảo bước thông thả trong một cái mê cung vô danh ở dưới lòng hồ.

Ở xung quanh họ đây là những cột trụ được dựng lên chi chít. Những cây cột này cao đến vài chục trượng, mặt ngoài còn có khí đen lờ mờ, thỉnh thoảng còn có tiếng gào khóc thảm thiết như có như không.

Nếu là tu sỹ bình thường mà nghe phải tiếng khóc này chỉ e là sẽ mê man, đầu óc trở nên ngốc nghếch.

Thế nhưng Ngân Nguyệt liền thả ra một làn hào quang che kín toàn thân, cách ly toàn bộ những âm thanh kỳ quái đó. Còn đối với Hàn Lập thì hết thấy vẫn như thường, hấn cứ trâng trâng nhìn thẳng vào những cây cột như chẳng có việc gì.

Còn phía trên ngọn cao của những cây cột là một màn sương mù mênh mông che kín mít, chẳng thể nhìn thấy được điều gì.

Bỗng nhiên khí đen ngưng tụ trên một thân cột bên cạnh hai người biến ảo thành ảo ảnh mờ mờ như mấy con sói có dáng vẻ cực kỳ dữ tợn.

Hàn Lập chẳng buồn dừng bước, ngay khi ba con sói nhảy xổ đến thì một làn sáng màu vàng nhợt nhạt chợt lóe lên. Cả ba con sói liền bị cuốn vào trong làn sáng rồi biến mất hút.

Mà bên kia, đúng lúc hai con sói khác lao đến đỉnh đầu của Ngân Nguyệt. Cũng là một tiếng sói tru lên, một con sói màu bạc khác thành hình hiện ra.

Con sói màu bạc há rộng miệng nuốt trửng hai con sói đen vào bụng rồi nhoáng lên, biến mất một cách kỳ quái.

Thân hình hai người chẳng hề dừng lại, cứ thế nghênh ngang đi qua rất nhiều cột trụ rồi xa dần trong tầm mắt.

"Hàn huynh, chúng ta đã giải quyết đám này lần thứ mấy rồi nhỉ." Đột nhiên Ngân Nguyệt hỏi.

"Chắc là thứ bảy." Hàn Lập bình thản đáp.

"Lão Khấp Linh là một trong những lão tổ hàng đầu thì cấm chế do hắn bố trí chắc không chỉ ở mức này đâu. Mà từ đầu đến giờ, đừng nói là một tu sỹ Đại Thừa Kỳ như Hàn huynh, mà ngay đến cả một Hợp Thể Kỳ như muội chỉ sợ nó chẳng có chút tác dụng nào." Ngân Nguyệt cười lạnh nhạt.

"Nếu muội nghĩ vậy chỉ sợ sẽ trúng phải mưu kế của Khấp Linh." Hàn Lập nghe vậy liền từ từ trả lời.

"Sao cơ, Hàn huynh nói thế nghĩa là..." Ngân Nguyệt cảm thấy ngạc nhiên, chẳng hiểu đầu của tai nheo ra làm sao.

"Muội thực sự cho rằng những cây cột được trồng ở đây chỉ để thả ra tạp âm với biển ảo thành vài con thú cấp bậc Luyện Lư thôi sao?" Hàn Lập cười cười.

"Chẳng nhẽ chúng còn có tác dụng khác sao?" Ngân Nguyệt nghe Hàn Lập nói vậy liền hỏi lại.

"Muội nhìn đây thì sẽ biết." Hàn Lập mỉm cười. Đột nhiên cánh tay nhấc lên, năm ngón tay chụp về phía hư không bên cạnh.

Phanh!

Năm ngón tay cháy bùng lên ngọn lửa màu bạc chụp đến, rồi móc một thứ gì đó ra từ giữa hư không. Những ngón tay khép lại bắt chặt thứ đó vào trong.

Ngân Nguyệt nhìn chăm chăm vào bàn tay đang được làn lửa màu bạc bao phủ không chớp mắt.

Hàn Lập vẫn mỉm cười, hần nâng lên rồi chậm rãi mở năm ngón ra.

Chương 2253: Trở về

Chỉ thấy giữa quang lửa màu bạc là những sợi tơ màu xám nhỏ xíu như có như không đang vặn vẹo liên tục. Nhưng mặc cho chúng giãy dụa đến đâu thì cũng chẳng thể thoát khỏi lòng bàn tay được.

"Đây là..." Ngân Nguyệt thấy thế liền lắp bắp kinh hãi.

"Đây là âm khí dơ bẩn, tuy nhìn chúng giống như vật sống nhưng thực chất lại là vô hình vô thể. Chúng có thể xâm nhập vào cơ thể người ta một cách vô hình, là một cách tấn công địch thủ cực kỳ tàn nhẫn. Ngay đến cả tu sỹ Hợp Thể Kỳ nếu không phát hiện ra nó thì cũng chỉ còn cách đợi đến khi âm khí tích cóp đủ số lượng trong cơ thể mới nhận ra sự lợi hại của thứ này." Hàn Lập trả lời không chút hoang mang.

"Cái gì! Lại có vật như vậy sao? Nếu vậy chẳng phải trên người ta đã..." Ngân Nguyệt khiếp sợ đến run người, vội vàng dùng thần niệm quan sát khắp cơ thể mình.

"Yên tâm! Một khi ta đã phát hiện ra sự tồn tại của chúng thì làm gì có chuyện để chúng tiếp cận muội. Ta đã sớm dùng thần niệm để ngăn cản rồi." Hàn Lập tủm tỉm cười.

"Vậy thật tốt! Dọa muội sợ hết hồn! Hàn huynh, không phải là huynh đang cố ý trêu chọc muội đấy chứ?" Ngân Nguyệt nghe thế liền thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng nàng vẫn kịp liếc mắt nguýt Hàn Lập một cái, để lộ ra vẻ quyền rũ đến động lòng người.

Hàn Lập đang ngắm nhìn khuôn mặt của Ngân Nguyệt, cho dù tâm cảnh của hắn đã sớm tu luyện đến độ không bị ảnh hưởng bởi những thứ bên ngoài nhưng vẫn không sao đè nén nổi một tia tình cảm khác thường đang nhen nhóm trong lòng, đành phải quay mặt đi không dám nhìn nữa.

"Không phải là ta không định nói ra sớm hơn. Đúng là thứ này vô cùng độc ác, mà lại vô hình vô sắc rất khó phát hiện. Nhưng nếu đã thấy chúng thì lại chẳng đáng sợ nữa, chỉ cần dùng thần niệm bảo vệ toàn thân là được rồi, ngay đến cả một gã Luyện Hư kỳ cũng có thể làm việc này một cách dễ dàng."

"Thì ra nó đơn giản như vậy, Nguyệt nhi cũng an tâm hơn!" Ngân Nguyệt nghe vậy liền mừng rỡ, nàng mau chóng thả thần niệm bao bọc kín lấy mình.

"Lợi hại thật, chắc đi hết cái mê cung này là sẽ đến được bảo tàng của Khấp Linh. Mà hai cái Tàng Bảo Các lúc trước tuy cũng có vài thứ này nọ nhưng cũng chỉ là đánh lừa đám Ma tộc bình thường, còn đối với huynh với muội lại chẳng đáng là gì." Ngân Nguyệt chớp chớp đôi mắt rồi cười hì hì.

Nếu những thủ đoạn vừa rồi là do các thánh tổ bình thường của Ma tộc lưu lại thì cũng chỉ đến vậy mà thôi. Nhưng Khấp Linh lại là một thánh tổ hàng đầu có thể sánh ngang với thủy tổ, ngoại trừ mấy cung điện bên ngoài cùng với cái mê cung này chắc còn nhiều thứ lợi hại hơn phía sau nữa. *"Hàn Lập đừng chiêu một lát mới trả lời."*

"Lợi hại hơn ư? Có thể là gì nhỉ, chắc hơn phân nửa sẽ lại là những trận pháp hoặc cấm chế linh tinh thôi." Ngân Nguyệt hé môi cười.

"Có lẽ thế thật." Hàn Lập tỏ vẻ sao cũng được.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, thỉnh thoảng lại đánh chết thêm vài cái ảo ảnh mấy con thú được biến ảo ra.

Đến lúc này, trong mắt bọn họ đã có ánh sáng trưng ập đến thế chỗ cho không biết cơ man nào là cột trụ. Bên ngoài kia là một vòm cổng màu đỏ thắm rộng lớn cao đến hơn mười trượng, trên mặt ngoài của nó được khảm lên những văn tự của Ma tộc đen thui. Thoạt nhìn có vẻ cực kỳ nặng nề.

Hàn Lập dùng thâm niệm xem xét một lượt, rồi từ hốc mắt lại ánh lên những tia sáng màu lam, tỏ vẻ ngạc nhiên nói:

"Hỏa Nguyên Tinh, thì ra cánh cổng được luyện chế bởi thứ đó. Nếu vậy chắc tài sản của lão Khấp Linh còn giàu có hơn cả ta nữa." Hàn Lập nói rồi dùng một ngón tay điểm lên cánh cổng.

"Xèo." Một đốm lửa màu bạc bắn ra, lóe lên rồi lướt thẳng vào trong khung cổng.

Cửa động vốn yên lặng bỗng vang lên một tiếng nổ lớn, theo đó từ trong có vô số lửa tuôn ra, nháy mắt biến thành một khung cửa đầy lửa.

Hai cánh cửa vốn luôn đóng chặt cuối cùng cũng chậm chậm hé mở ra.

Một cỗ không khí nóng cháy từ trong ập ra, Ngân Nguyệt đứng ở bên ngoài, cách xa tới mấy chục trượng mà cũng phải biến sắc, linh quanh hiện lên bao bọc lấy cơ thể, thân thể vội vàng lùi lại mấy bước mới có thể tránh khỏi ảnh hưởng của cỗ nhiệt khủng khiếp này.

Ánh sáng màu đỏ hồng trên khung cửa cũng lan ra, nhìn không khác gì một biển lửa cuộn cuộn.

Lửa này hiển nhiên không phải lửa thường, ngay cả Ngân Nguyệt vốn là tu sĩ Hợp Thể kỳ cũng không dám lại gần, thậm chí còn phải toàn lực thúc

giục linh quang bảo vệ cơ thể.

Hàn Lập thấy một màn này thì khẽ cau mày, nhưng thân thể vẫn đứng nguyên một chỗ không nhúc nhích.

Bản thân hẳn tu luyện Phệ Linh Chân Hỏa, hỏa diễm này hiển nhiên không thể làm tổn hại gì tới hắn được.

Nhưng trong biển lửa lại ẩn hiện lên vô số dao động của cấm chế nên rõ ràng mọi việc trước mắt cũng không dễ dàng gì.

Sau khi tâm niệm chuyển động vài lần, Hàn Lập bèn không do dự bám niệm pháp quyết, đồng thời miệng há ra.

"Phốc!"

Một quả cầu lửa màu bạc bắn ra, sau đó nhanh chóng phình lên, cuối cùng biến thành một con chim lửa màu trắng cực lớn.

Cả người con chim cuộn cuộn lửa bạc, hai cánh giang rộng, sau khi kêu lên một tiếng thánh thót, nó liền tiến thẳng vào trong biển lửa trước mắt.

Một màn quỷ dị xuất hiện.

Những nơi nào con chim lửa đi qua thì lửa đang cuộn cuộn cháy ở nơi đó đều mở ra, tạo thành đường cho nó đi qua.

"Ngân Nguyệt, còn không mau lên, định đợi tới khi nào nữa?" Hàn Lập nói với Ngân Nguyệt một tiếng, thân mình nhoáng động một cái liền xuất hiện ở trên con đường nhỏ đó.

Ngân Nguyệt thấy vậy thì cười thản nhiên, sau đó thân thể mềm mại cũng khẽ động.

Cứ như thế, hai người một trước một sau đi theo con chim lửa nghênh ngang trực tiếp đi xuyên qua biển lửa.

Tách ra khỏi biển lửa, ở bên dưới là những tinh thạch màu đỏ nhỏ bằng nắm tay, rải đầy trên mặt đất.

Trên mỗi khỏa này đều có ánh sáng màu hồng lập lòe, từ giữa phun ra những ngọn lửa đỏ rực.

Hàn Lập và Ngân Nguyệt đều bay cách mặt đất một khoảng, cứ thế bay theo sau con chim lửa, trong nháy mắt đã tới trung tâm biển lửa.

Một tiếng nổ vang lên!

Hỏa điều bay tới đâu, tinh thạch ở dưới đều nổ tung tới đó. Đột nhiên, một lưỡi hái trong suốt từ phía dưới bổ tới, chớp bắt đã bổ con chim lửa ra thành hai nửa.

Nếu là linh thú bình thường thì dù có không chết cũng sẽ bị thương không nhẹ dưới một đòn này.

Nhưng con chim lửa này do Hàn Lập dưỡng dục nên từ một tia chân hỏa có linh tính, vốn không phải là thật thể. Cho nên sau một kích bất ngờ kia, hai đoạn thân thể chợt uốn éo, sau đó lại hợp lại như ban đầu.

Hơn nữa, sau đó nó còn lao xuống phía dưới, hai cánh hung hăng đập về phía trước.

Âm thanh "xuy xuy" nổi lên!

Ngân mang màu bạc phóng ra, hung hăng phóng thẳng xuống dưới, đánh vỡ tất cả tinh thạch ở bên dưới.

"Ầm" liên tiếp những tiếng nổ phát ra.

Mặt đất lúc này toàn là ánh sáng màu bạc, vô số tinh thạch bị ngân mang xuyên thủng, lập tức vỡ vụn.

Cánh tay màu đỏ đậm kia cũng theo đó vỡ nát, hóa thành một đồng mảnh vụn, không còn giữ được bộ dáng cũ nữa.

Đúng lúc này, sau khi một tinh thạch khác phát nổ, lại có một nắm tay lớn bắn ra, hướng con chim màu đỏ mà đánh. Vô số ký hiệu màu đỏ đánh lên khiến cho con chim tán thành vô số đốm lửa bạc, không thể khôi phục lại hình thái ban đầu được.

Hàn Lập thấy tình cảnh này thì dừng lại trong không trung, hai mắt híp lại quan sát.

Trên mặt Ngân Nguyệt cũng hiện ra vẻ ngạc nhiên.

Biển lửa lại bắt đầu bùng lên, đồng thời tinh thạch dưới mặt đất cũng run lên, sau đó xuất hiện một con rối hình người cao mấy chục trượng.

Cả người con rối này được bao bọc kín bởi áo giáp màu đen, trên tay cầm một lưỡi hái lớn trong suốt, toàn thân được lửa đỏ bao bọc, mặt không một chút biểu cảm. Trong mắt là một viên tinh thạch màu đỏ đậm.

"Con rối Ma tinh!" Hàn Lập thấy bộ dáng của nó thì trong miệng thốt lên một tiếng kinh ngạc.

Ngoại hình của con rối này so với những con rối Ma tinh mà hắn từng thấy trước đây khác không ít, nhưng hơi thở dao động tỏa ra từ nó thì đúng là con rối Ma tinh rồi. Chỉ là cấp bậc có chút khác nhau mà thôi.

"Con rối Ma tinh?" Ngân Nguyệt cũng chớp mắt, kinh ngạc liếc sang phía Hàn Lập.

"Đây là một loại con rối ở Ma giới. Năm đó ta tiến vào Ma giới cũng từng nghiên cứu qua. Nhưng con rối trước mắt chúng ta có tu vi Hợp Thể Hậu Kỳ đại thành, ta chưa từng gặp trước đây." *Hàn Lập vừa bay vừa giải thích cho nàng.*

Đúng lúc này, con rối kia đã đi ra hẳn khỏi mặt đất. Ánh mắt chợt lóe lên những tia sáng lạnh, chiếc lưỡi hái lớn trong tay hóa thành hàn quang bổ về phía Hàn Lập.

Con rối này dù thân hình công kênh nhưng lưỡi hái chém ra vẫn vô cùng nhanh nhẹn. Chỉ chớp mắt một cái đã xuất hiện trên đầu Hàn Lập. Một cỗ lạnh lẽo tới tận xương cốt cũng theo một chiêu này bao phủ xung quanh.

Hàn ý đi qua khiến cho người ta cảm giác máu trong cơ thể có thể đông lại.

"Ánh sáng đông lạnh tiên thiên, có ý tứ, thảo nào có thể đánh tan được phê linh hỏa điều của ta." Thần niệm của Hàn Lập vừa tiếp xúc với cỗ hàn ý kia thì hai mắt sáng ngời, một cánh tay nhấc lên.

Một âm thanh trầm đục vang lên, vô số khí lẫm cuộn cuộn tỏa ra bốn phía.

Biên lửa lập tức lại bị đẩy lùi trở lại.

Lưỡi hái khổng lồ kia không ngờ bị hấn dùng một tay kẹp chặt lại dễ dàng.

Mặc kệ cho hàn quang từ lưỡi hái tràn xuống, thần sắc của Hàn Lập vẫn bình thản như trước, như không hề có gì xảy ra.

Cái này cũng khó trách, lấy độ mạnh của thân thể hần hiện tại, một chút kỳ hàn làm sao có thể ảnh hưởng gì tới hần được.

Nhưng con rối kia có bản lĩnh cũng không tầm thường, làm sao có thể chỉ có như vậy. Thấy lưỡi hái của mình bị cản lại, lãnh ý trong mắt nó lóe lên, nó há to mồm, một đạo ánh sáng màu trắng nhũ bay ra, đồng thời cánh tay còn lại huy động. Lập tức trong không trung xuất hiện một bàn tay màu đỏ đậm, bên trên được bao phủ bởi vô số ký hiệu, hung hăng chụp xuống Hàn Lập.

Bàn tay chưa hạ xuống tới gần mà ánh sáng màu hồng mang theo nhiệt độ cực nóng tuôn ra. Một mùi khét lẹt theo truyền tới.

Ánh sáng màu hồng dường như có thể xuyên thủng không gian mà tới, uy lực không nhỏ chút nào.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, bỗng nhiên tay áo lại vung lên, một dải ánh sáng bụi bặm u ám theo đó mà ra.

Cột sáng màu trắng ngà chớp mắt cái đã biến mất, dường như bị dải ánh sáng màu xám kia chuyển dời đi đâu vậy.

Đồng thời lúc này, một bàn tay trắng nõn như ngọc từ trong tay áo đưa ra, không ngần ngại hướng tới bàn tay màu đỏ sậm kia, nhẹ nhàng vỗ tới.

Chương 2254: Tam Thanh Lô Tiêu Phù

Một tiếng "*Phốc*" vang lên! Bàn tay thoát nhìn rất bình thường kia ấy thế mà đã xuyên thủng hồng quang trong chớp mắt, ngay sau đó vỗ mạnh lên bàn tay không lồ màu đỏ sậm.

Tuy bàn tay không lồ màu đỏ sậm còn to hơn bàn tay của Hàn Lập mười lần nhưng lập tức bị một luồng sức mạnh vô hình không gì cản nổi xuyên qua, sau đó nó chỉ khẽ run rồi vô thanh vô tức hóa thành bột phấn.

Về mặt của con rối không lồ không hề thay đổi, hào quang đỏ thẫm bên ngoài cơ thể nó đột nhiên bùng lên, trên người thì thấp thoáng hiện ra hư ảnh của một vài con ma thú tựa trâu tựa hổ, chúng đồng thời rống lên rồi xông về phía Hàn Lập.

Nhưng đúng lúc này tinh quang trong mắt Hàn Lập chợt lóe lên, hần đột nhiên mở miệng phun ra một cái kiếm quang màu xanh, kiếm quang này chỉ chớp lên một cái rồi xuất hiện ngay bên cạnh con rối như vừa thuận di, tiếp đó lượn quanh con rối không lồ này một vòng. "*Rầm*" một tiếng, dù hào quang trên cơ thể không lồ của con rối vô cùng mãnh liệt nhưng vẫn không thể nào ngăn cản được việc phân eo bị trăm thành hai đoạn, chỉ trong nháy mắt đã đổ ập xuống mặt đất.

Về phần hư ảnh của mấy con quái thú vừa xuất hiện ngoài thân, chúng chỉ kịp hét lên một tiếng thảm thiết rồi tất cả đều hóa thành những làn khói xanh và biến mất.

Có điều ngay sau đó hai đoạn cơ thể của con rối lập tức bị bao phủ bởi một ngọn lửa đỏ cuộn cuộn tuôn ra từ tinh thạch trên mặt đất, vết chém chọt lóe lên hồng quang, ở giữa tuôn ra vô số sợi tơ trong suốt rồi nối liền với nhau.

Hai đoạn cơ thể của con rối nhanh chóng tiếp xúc với nhau, vết thương bên ngoài lắc lư vài cái rồi hợp lại với nhau như lúc ban đầu.

Song khi chứng kiến cảnh tượng này, Hàn Lập không nói lời nào mà chỉ đưa tay nhấn xuống hư không.

"*Ầm*", một tiếng nổ vang trời.

Một bàn tay vàng rực to khoảng một mẫu bỗng nhiên xuất hiện ở không trung bên trên con rối, năm ngón tay tách ra rồi vỡ xuống.

Con rối không hề cảm thấy cơ thể trở nên nặng trĩu, tiếp đó một luồng sức mạnh kinh thiên không chút lưu tình mà đè xuống.

Sau khi bên ngoài cơ thể con rối nứt ra vô số vết sáng, nó liền hoàn toàn hóa thành những luồng sáng đỏ rồi nổ tung.

Bên trong vụ nổ, một quả cầu màu vàng lớn bằng nắm tay lao ra theo những mảnh nhỏ, nó lắc lư một cái rồi có vẻ như muốn phá không để chạy trốn.

Dường như Hàn Lập đã đoán trước được điều này nên hắn chỉ hừ lạnh một tiếng, năm ngón tay vốn đang tách ra đột nhiên co lại rồi chộp về phía hư không.

"*Vèo!*"

Trong chớp mắt, quả cầu vàng đã bị một luồng sức mạnh khổng lồ bao phủ, thoáng một cái đã bị Hàn Lập tóm gọn trong lòng bàn tay một cách khó hiểu.

Hàn Lập cúi đầu nhìn, đây là một quả cầu vàng với mặt ngoài được bao phủ bởi vô số phù văn tinh xảo và những lỗ thủng.

Quả cầu này lơ lửng trên tay như không hề có trọng lượng, đồng thời dường như bên trong đều là khoảng không.

"Quả nhiên khác xa những con rối thông thường, những ảo diệu đại khái nằm ở vật này." Hàn Lập tung tung quả cầu vàng trong tay hai cái, trên mặt lộ ra chút cảm giác hứng thú.

Đứng bên cạnh chứng kiến hành động này của Hàn Lập, trên khóe miệng Ngân Nguyệt cũng chỉ có thể lộ ra một nụ cười khổ.

Tuy nàng biết rằng sau khi Hàn Lập tiến giai Đại Thừa thì thực lực của hắn đã vượt qua sự tưởng tượng của nàng, nhưng vì từ đó đến giờ không hề có tiêu chuẩn nào để so sánh nên nàng vẫn không cách nào nhìn thấu được sự cường đại của Hàn Lập.

Ban nãy khi chứng kiến sự cường đại của con rối khổng lồ kia, nàng tự biết bản thân mình tuyệt đối không phải là đối thủ của nó, nhưng Hàn Lập chỉ cần giơ tay nhắc chân vài cái đã có thể tiêu diệt nó.

Điều này đã khiến Ngân Nguyệt hiểu được vài phần về khoảng cách chênh lệch giữa nàng và Hàn Lập, trong lòng không khỏi hết sức cảm khái.

Trong khi Ngân Nguyệt trầm than thở, vô số đóm lửa bạc lại một lần nữa xuất hiện trong không trung rồi đột nhiên tập hợp lại.

Một tiếng trầm đục vang lên!

Con chim lửa màu bạc lại một lần nữa hiện ra.

Song lúc này Hàn Lập không tiếp tục điều khiển chim lửa tiến về phía trước nữa mà thu lại quả cầu vàng trong tay, thần niệm thoáng đảo qua bốn phía rồi hờ hững đưa tay kết quyết.

"Phốc" một tiếng!

Chỉ trong khoảnh khắc, một vật khổng lồ cao chừng trăm trượng hiện ra ở trung tâm của biển lửa.

Sóng lửa cuộn cuộn xung quanh bị chim lửa khổng lồ áp chế để lộ ra một khoảng trống.

"Thu!"

Song Hàn Lập không thu tay lại mà còn đưa một ngón tay điểm về phía chim lửa bạc, trong miệng khẽ quát một tiếng.

"Ầm ầm ùng", những tiếng nổ lớn vang lên, chim lửa đột nhiên vỗ đôi cánh bạc rực rỡ của nó, vô số phù văn màu bạc từ đó tuôn ra, đồng thời một lực hút khổng lồ cuộn cuộn xông tới bốn phương tám hướng.

Biển lửa vốn bị người dùng sức tách ra đột nhiên vang lên những tiếng ù ù, một luồng sóng lửa bỗng dâng lên rồi hóa thành hơn mười cột lửa khổng lồ lao về phía chim lửa.

Những luồng lửa đỏ thẫm vừa tiếp xúc với ngoài thân chim lửa liền vô thanh vô tức dung nhập vào trong đó.

Mà sau mỗi lần hấp thụ lửa đỏ, cơ thể chim lửa lại lớn lên một chút.

Chỉ sau thời gian một chén trà nhỏ, biển lửa bốn phía đã bị hấp thu hoàn toàn, để lộ ra hình dáng thật của khu vực xung quanh.

Ngân Nguyệt đưa mắt nhìn xung quanh, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ sùng sốt.

Nơi bọn họ đang đứng là một cái đài cao rộng chừng ngàn mẫu, mặt ngoài được phủ kín bằng tinh thạch đỏ thẫm.

Khu vực xung quanh đài cao bị lõm xuống và kéo dài đến tận chân trời, bên trong là muôn vàn những hầm sâu to nhỏ.

Mà trong những cái hầm này lại thấp thoáng hào quang, bên trong có chứa vô số con rối ma tinh với đủ kích thước.

Những con rối này được trang bị áo giáp ngũ sắc, con thì cầm các loại binh khí dài ngắn không đồng nhất trong tay, con thì vác trên lưng một ít ma khí cổ quái, thậm chí trong đó còn có vài con rối mang hình dáng của những con thú dữ tợn.

Từ xa nhìn lại, số con rối này toát ra sát khí tận trời, số lượng dường như xấp xỉ mười vạn.

Hàn Lập khẽ nhíu lông mày, ánh mắt đảo qua, nhanh chóng xem xét tình hình số con rối này.

Đại bộ phận số con rối này có cấp bậc không thấp, trong đó phần lớn là có thực lực tầm Kết Đan Nguyên Anh, khoảng hơn một phần mười trong đó là Hóa Thần Luyện Hư.

Nhưng thứ nổi bật nhất chính là hơn mười con rối cấp cao có ngoại hình tương tự con rối khổng lồ mà Hàn Lập vừa phá hủy ban nãy.

Tuy hơn mười con rối ma tinh này vẫn cách cảnh giới Hợp Thể hậu kỳ khá xa, song chúng cũng có thực lực sơ trung kỳ.

Nếu đưa toàn bộ đội quân này ra bên ngoài, chỉ sợ cũng đủ để khiến cho không ít thế lực lớn phải trợn mắt cứng lưỡi.

"Thì ra Khấp Linh lão tổ này là một đại tông sư luyện chế con rối ma tinh, đây đúng là một niềm vui ngoài ý muốn." Hàn Lập đưa tay sờ sờ cằm, trên khóe miệng khẽ mỉm cười.

"Hàn huynh, huynh định xử lý số con rối này như thế nào?" Ngân Nguyệt đã sớm ngạc nhiên đến chết đứng người, khi nghe Hàn Lập nói vậy mới tỉnh lại một chút, nàng hít sâu một hơi rồi nôn nóng hỏi.

"Xử lý như thế nào ư, đương nhiên là mang toàn bộ đi. Chẳng lẽ chúng ta lại để lại cho Ma tộc sao?" Hàn Lập không chút do dự nói.

"Được, vậy Nguyệt nhi sẽ giúp huynh thu dọn chỗ này." Ngân Nguyệt vô cùng háng hái nói.

Hàn Lập đương nhiên không phản đối, hắn khẽ gật đầu rồi mỉm cười.

Ngân Nguyệt nhanh chóng bay lên phía trên, cổ tay trắng nõn khẽ rung lên, vô số vòng tay trữ vật hóa thành những quang sáng rồi lần lượt bay về phía những con rối.

Còn Hàn Lập thì vẫn giữ nụ cười trên mặt, nhưng hắn chợt phát tay áo, lập tức có hơn mười chiếc vòng đủ mọi màu sắc xuất hiện, chúng quanh quẩn trên không trung một chút rồi lao về những hướng khác.

Chỉ thấy những chiếc vòng trữ vật này không ngừng quay tròn, đồng thời tuôn ra vô số quang hà.

Ở bên dưới, hễ bất cứ con rối ma tinh nào bị quang hà lướt qua thì sẽ lập tức biến mất.

Dù số lượng con rối ở đây là vô cùng kinh người nhưng khi hai người cùng bắt tay vào làm, tất cả con rối đều nhanh chóng bị thu lại gần hết.

Có điều khi đến lượt hơn mười con rối cấp cao Hợp Thể kỳ kia thì tinh quang bên ngoài cơ thể chúng chợt lóe lên, tỏ ra ý ngăn cản đối với hà quang của vòng trữ vật.

Thấy vậy, Ngân Nguyệt thốt lên một tiếng ngạc nhiên nhỏ, song nàng không tức giận mà còn trở nên mừng rỡ, hai tay mười ngón tung ra từng đạo từng đạo pháp quyết, chúng lóe lên rồi tiến vào cơ thể của số con rối cấp cao này.

Những con rối khổng lồ này khẽ run rẩy, lúc này mới từ bỏ ý định ngăn cản, nhanh chóng biến mất vào trong vòng trữ vật.

Mà ngay khi con rối cuối cùng trong hàm biến mất, cả đài cao vang lên những tiếng nổ ầm ầm, sau đó đột nhiên chìm xuống bên dưới.

Gặp tình huống này, Ngân Nguyệt không dám sơ suất, nàng vội vàng quay trở về cái đài cao khổng lồ kia.

Còn Hàn Lập thì khẽ lộ ra một tia dị sắc, hấn vung tay làm cho chim lửa đột nhiên biến mất, sau đó chấp tay sau lưng đứng tại chỗ.

Cùng với những tiếng ầm vang, đài cao gần như chìm xuống hơn trăm trượng, sau đó những tiếng chấn động kịch liệt mới dừng lại.

Nhưng lúc này Hàn Lập và Ngân Nguyệt lại cùng nhìn về một hướng.

Trên bức tường thạch bích màu xám trắng ở đối diện, một cánh cửa đá màu xanh không bắt mắt đang lẳng lặng đứng đó.

"Đi thôi, ta không cảm ứng thấy có dao động của cấm chế ở bên trong, xem ra nơi này mới thật sự là bảo tàng của Khắp Linh thánh tổ." Hàn Lập bỗng nhiên cười ha hả.

Ngân Nguyệt gật gật đầu, trên mặt cũng lộ ra vài phần hưng phấn.

Hai người nhanh chóng tiến về phía chiếc cửa đá kia.

Khi chỉ còn cách cánh cửa khoảng mấy trượng, Hàn Lập đột nhiên đưa tay vỗ vào hư không phía trước.

Dưới một luồng sức mạnh khổng lồ, cánh cửa đá vô thanh vô tức mở ra.

Phía sau cửa tràn ngập hào quang, thấp thoáng có thể thấy được không gian lớn bằng một cái cung điện, bên trong có rất nhiều bệ đá, trên mặt chất đầy đủ loại đồ vật.

Trong mắt Hàn Lập lóe lên vẻ mừng rỡ, hắn không chút do dự mang theo Ngân Nguyệt tiến vào trong.

Đến trung tâm đại điện, Hàn Lập đảo mắt ra xung quanh, lúc này mới chính thức nhìn rõ mọi thứ bên trong.

Chỉ thấy trên từng bệ đá hoặc xếp hàng đồng hộp ngọc lớn nhỏ không đồng nhất, hoặc chất đầy những đồ vật có kiểu dáng bất đồng.

Những bảo vật này có những cái tỏa ra hào quang chói mắt khiến người ta không dám nhìn thẳng, cũng có những vật cũ kĩ mang phong cách cổ xưa, thoạt nhìn không có gì nổi bật.

Theo khí tức mà chúng toát ra thì không có thứ nào không là bảo vật cấp cao, nếu xuất hiện ở bên ngoài chắc chắn sẽ khiến người ta điên cuồng tranh đoạt.

Có điều Hàn Lập chỉ lướt sơ qua một lượt, ánh mắt lập tức bị hấp dẫn bởi ba bực đá cao nhất trong đại điện.

Phía trên ba bực đá tinh xảo này lần lượt đặt ba vật khác nhau.

Một cái cán thương màu xanh đã rỉ sét, một cái hồ lô màu vàng nhạt và một cái phi chu đen nhánh chỉ dài nửa thước.

Sau khi thần niệm của Hàn Lập đảo qua ba bảo vật này, trên mặt hắn không khỏi lộ ra vẻ động dung.

Ngân Nguyệt khẽ chớp chớp đôi mắt, nàng cũng bị ba bảo vật này hấp dẫn, trong ánh mắt toát lên sự tò mò.

Chương 2255: Hướng về Linh tộc

Hàn Lập giờ tay về phía ngọn thương màu xanh cổ kính.

Lập tức vật ấy léo lên hào quang xanh muốt, "véo", bắn thẳng về phía mình.

Hàn Lập chụp lấy nó một cách rất nhẹ nhàng, nâng cao lên rồi chậm rãi quan sát. Bỗng nhiên hắc khế cười, đưa ngọn thương cho Ngân Nguyệt:

"Món bảo vật này đã được dung nhập một mảnh Huyền Thiên Thánh Khí, tuy chẳng mấy tác dụng gì đối với ta nhưng lại rất phù hợp cho muội."

"Cám ơn Hàn huynh! Muội không khách khí đâu." Ngân Nguyệt reo lên, nàng không từ chối mà nhận lấy ngọn thương cổ kính, ngắm nhìn nó với ánh mắt đầy thích thú.

Lúc này, một tay của Hàn Lập khẽ vẫy từ xa kéo cái hồ lô màu vàng bay lại.

"Đây là..." Hàn Lập quan sát vật trong tay một lúc, vẻ mặt thể hiện ra đôi nét bất ngờ. Hắc dẫn đo một lúc rồi đảo bàn tay cất nó đi không một tiếng động. Cuối cùng lại nhìn về món bảo vật duy nhất còn lại.

Đó chính là một chiếc thuyền màu đen đẹp mê người, hẳn phải là Mặc Linh Thánh Khai mà người ta thường đồn thổi rồi. Hàn Lập ngắm nhìn nó trong chốc lát, đột nhiên hắc cười cười rồi bấm một đạo pháp quyết lên thân chiếc thuyền.

Phốc!

Chiếc thuyền rung rung, thế rồi nó từ từ bay lên khỏi bề mặt bệ đá. Tiếp đó quanh thân thuyền bắt đầu phun ra vô số ký hiệu cuộn cuộn không ngừng, hình dáng cũng mau chóng hóa lớn thêm khiến cho mọi thứ trong gian điện cũng bị ông ông cộng hưởng theo.

Nửa giờ sau, mặt hồ nước bên trên đột nhiên quay cuồng liên tục. Một cơn sóng chợt trào lên rồi tràn ra khắp bốn phương tám hướng.

Tiếng nổ long trời lở đất!

Kể cả hồ nước cũng như bình nguyên phủ kín băng bỗng chốc vỡ ra rồi xụp đổ.

Ngay giữa trận tuyết lở đó có một quái vật màu đen tuyền như một ngọn núi phi ra. Thì ra đó là một chiếc thuyền khổng lồ dài đến hơn ngàn trượng.

Cái thuyền này cao khoảng mười tầng, từ trên xuống dưới đen thui. Trái kín toàn thân nó là vô số các linh văn huyền diệu, mà ở trước sau và hai mạn sườn được cắm thêm hơn mười ngọn cờ màu bạc cao thấp khác nhau, mỗi lá đều khảm vài loại chim thú lạ kỳ nào đó.

Ngoài ra trên bong thuyền còn là chi chít những con rối ma tinh đứng thành hàng thẳng tắp.

Một tiếng nổ vang lên!

Chiếc thuyền khổng lồ liền hóa thành một đoàn sáng màu đen bắn vút đi, chỉ chớp mắt mà đã biến mất khỏi cuối chân trời.

Hai tháng sau, ở một dải núi vô danh thuộc Linh giới. Bỗng nhiên không trung truyền ra tiếng gầm rú mãnh liệt, cuộn cuộn mây đen từ bốn phương

tám hướng âm ì kéo về, tụ tập, xoay tròn tạo thành một cái vũng xoáy lớn ngay trên nền trời.

Từng đợt dao động không gian lan tới!

Một tiếng nổ như sấm vang lên, tiếp theo đó là vô số vệt sáng màu bạc chằng chịt lập lờ trong giữa dòng xoáy. Con thuyền tối đen từ giữa vòng xoáy lao ra khiến cho hư không rung lên bần bật. Mọi thứ đều trở nên vụn vụn giống hệt như cả không gian bị người ta dùng lực xé toạc vụn.

Trên tầng cao nhất của chiếc thuyền, Hàn Lập khép hờ hai mắt đứng im chả buồn nhúc nhích.

Còn sắc mặt của Ngân Nguyệt lại lộ ra đôi nét hưng phấn.

"Cuối cùng cũng về đến Linh giới rồi. Thế mà so với tưởng tượng còn dễ dàng hơn nhiều! Ai mà biết là chiếc Ma Linh Thánh Chu này lại có thần thông không gian như vậy, thật đáng mừng!" Sau khi điều khiển chiếc thuyền bay ra từ trong vòng xoáy, hai mắt của Hàn Lập mở to ra, tỏ vẻ vừa lòng.

"Tiếp điểm mà chúng ta vừa đi qua cực kỳ không ổn định. Cứ tưởng là muốn trở lại linh giới sẽ phải tốn thêm nhiều thời gian nữa." Ngân Nguyệt nhẹ nhàng cười đáp.

"Mặc kệ đi, chuyển đi Ma giới lần này cũng xem như không tệ." Hàn Lập mỉm cười.

"Đúng vậy!" Ngân Nguyệt nhớ lại một phần bảo tàng của Khấp Linh đã nằm trong tay mình mà không dấu nổi sung sướng, liên tục gật gật đầu.

"Tốt lắm, nếu đã về đến Linh giới, trước tiên là xác định chỗ chúng ta đang đứng rồi về thẳng Thánh Đảo đi. Hẳn là Mạc huynh cùng Ngao Khiếu

tiền bối đang đợi chúng ta ở đó." Hàn Lập phóng thần niệm ra bao phủ lấy toàn bộ dải núi rồi nói.

"O, nghe huynh nói vậy hóa ra nơi này không các Nhân tộc quá xa sao?" Ngân Nguyệt đã vui lại càng mừng hơn.

"Tuy có sai sót so với dự định ban đầu, nhưng nhờ vậy mà lại gần với Nhân tộc hơn một đoạn." Hàn Lập đáp.

"Thế thì tốt quá. Chúng ta cứ trở về đã!" Ngân Nguyệt cười rạng ngời.

Hàn Lập cũng khẽ cười, không nói tiếp gì nữa mà chiếc Ma Linh Thánh Chu ở dưới chân run lên, phát ra tiếng rền vang rồi bắn đi thật nhanh.

Mà sau khi chiếc thuyền biến mất, vòng lốc xoáy trên nền trời cũng dần dần tan đi.

Nửa năm sau, trên Thánh Đảo thuộc về hai tộc Nhân và Yêu. Một thanh niên có bộ tóc bạc trắng phơ đang ngồi trò chuyện với một ông lão trong căn phòng rất rộng. Họ đúng là lão tổ Ngao Khiếu cùng Mạc Giản Ly.

Ở phía dưới bọn họ có hơn mười người của Thánh Đảo đang khệp nép chấp tay thành thật đứng làm hai hàng.

"Tính ra thì lúc này tên tiểu tử họ Hàn phải trở về rồi mới đúng. Không biết ở Ma giới có xảy ra chuyện gì không đây."

Lúc này Ngao Khiếu cau có nhìn về ông lão đối diện tỏ vẻ lo lắng.

"Yên tâm đi. Thần thông của Hàn đạo hữu rất lớn, vượt xa khỏi sự tưởng tượng của ta và người, đến ngay cả Minh Trùng Mẫu còn không làm gì được hắn thì sao có thể xảy ra chuyện gì được!" Mạc Giản Ly lắc đầu đáp.

"Hừ, nói vậy cũng phải nhưng trên thế gian này còn biết bao kẻ lợi hại. Mà cái thằng bé này cũng chẳng phải loại biết an phận, không biết nó có trêu chọc đến loại phiền toái khó lường nào không nữa." Ngao Khiếu bậm môi nói.

"Ha ha, càng ngày ta càng thấy điệu bộ của Ngao Khiếu đạo hữu giống như cha vợ dạy dỗ con rể. Chẳng lẽ người đang ôm ý định đem cháu gái ruột của mình gả cho tiểu tử đó sao?" Mạc Giản Ly xoa xoa chòm râu cười tùm tùm châm chọc.

"Cho dù lão tổ ta đây có ý định như vậy thì có gì đang ngạc nhiên chứ. Với tư chất của Linh nhi, tuy không thể có mười thành có thể tiến tới Đại Thừa Kỳ, nhưng so với bọn người dưới kia còn nhiều hi vọng hơn. Mà nói đi cũng phải nói lại, nếu cháu của ta mà thành bạn lữ với tiểu tử đó chẳng phải hai tộc chúng ta sẽ thành một nhà sao?" Hai mắt của Ngao Khiếu chớp chớp, lão vừa nói vừa chỉ tay về đám trưởng lão của Thánh Đảo.

Mấy gã trưởng lão đứng phía dưới nghe vậy trên mặt toát ra vẻ xấu hổ nhưng ngoài miệng vẫn liên tục dạ dạ vâng vâng không ngớt.

"Người, cái lão chết toi này." Mạc Giản Ly cười gượng gạo, thế nhưng trong lòng lão cũng không thể không thừa nhận là Ngao Khiếu nói rất có lý.

"Có điều hình như ta có nghe, từ khi ở Nhân giới Hàn đạo hữu đã có bạn lữ song tu rồi. Hơn nữa tình cảm của bọn họ rất sâu nặng, nếu không thì có sao sau khi lên Linh giới đến nay hẳn chưa đi tìm ai khác kia chứ." Mạc Giản Ly lo lắng thở dài.

"Những người như chúng ta tìm thêm vài bạn lữ để cùng tu luyện nào có phải chuyện gì đáng ngạc nhiên đâu. Mà đôi mắt của ta tuy già nhưng không mờ, tất nhiên là ta thấy đứa bé này không hẳn là không có cảm tình với Linh nhi của ta." Ngao Khiếu cười hắc hắc.

"Nghe người nói vậy cũng có thể xem đây là một việc. Mà tuổi của Hàn đạo hữu so với chúng ta chỉ như mới bắt đầu thôi. Nếu hấn cứ tìm lấy vài người ở trong tộc chúng ta làm bạn lứa, không khéo sau này chúng ta lại có thêm vài thế hệ có tư chất tu luyện kinh người cũng nên." Mạc Giản Ly trừng mắt nhìn nhìn, sau đó mới chậm rãi nói.

Ngao Khiếu nghe xong lời của Mạc Giản Ly liền mếu máo dờ khóc dờ cười. Lão đang định đáp lại gì đó nhưng một tiếng cười gượng gạo từ hư không xa tít truyền đến. Tiếp đó là giọng nói quen thuộc vang khắp gian phòng:

"Hai đạo hữu đừng lấy tiểu đệ làm đề tài đùa tếu chứ, nếu không ta chẳng dám về gặp mặt hai vị nữa đâu."

Tiếng nói vừa dứt, không gian trong căn phòng dao động, thân hình của một thanh niên và một thiếu nữ chọt hiện lên.

Trong đó người thanh niên toàn thân khoác áo bào màu xanh, vẻ mặt gượng gạo bất đắc dĩ. Hấn đúng là Hàn Lập.

Bên cạnh là một thiếu nữ gò má đỏ bừng, ánh mắt bên lên xấu hổ. Nàng này chính là Ngân Nguyệt.

"A, báỉ kiến Hàn tiền bối!" Hai hàng trưởng lão của Thánh Đảo thấy vậy liền giật mình bước tới chào.

Còn Ngao Khiếu và Mạc Giản Ly thì liếc mắt nhìn nhau, ai nấy cũng thấy trong ánh mắt của đối phương toát ra nét mừng rỡ.

"Hàn đạo hữu, cuối cùng người đã trở về! Lão phu có thể thở phào an tâm rồi."

"Ha ha, Hàn tiểu tử, lão tổ ta đây còn tưởng ngươi bắt cóc Linh nhi nhà ta luôn rồi chứ."

Cả hai vị lão tổ này đều đồng loạt đứng dậy đón chào.

"Hai vị đạo huynh cứ đùa! Không phải tại ha với Ngân Nguyệt vẫn đang bình yên vô sự đó sao! Các vị đạo hữu chó nên đa lễ!" Hàn Lập cười cười, khoát tay cho hai hàng trưởng lão của Thánh Đảo đứng dậy.

"Nơi này tạm thời không cần các ngươi đứng chờ nữa, đi xuống trước đi. Hai người bọn phải ta tán gẫu thật thỏa thích với Hàn đạo hữu đã." Ngao Khiếu trực tiếp sai bảo mấy tên trưởng lão của Thánh Đảo.

Chúng trưởng lão nghe vậy đều không dám cãi lời, liền lập tức đi ra khỏi gian phòng.

Trong nháy mắt, nơi này chỉ còn lại bốn người bọn Hàn Lập.

Hàn Lập cũng chẳng khách sao, hắn nhón lấy một trái mơ rồi ngồi đối diện với hai tu sỹ Đại Thừa.

Còn Ngân Nguyệt thì bước lại gần lão tổ Ngao Khiếu, ngắm nhìn ông của mình vài lần rồi mới chịu đứng ngoan ngoãn ở sau lưng.

Hắn là bởi mấy câu nói khi này khiến trong lòng nàng vẫn còn ngại ngùng.

"Hàn đạo hữu, nếu không nhờ có ngươi thì chỉ sợ ta và Ngao Khiếu huynh đã nằm lại ở Ma giới rồi. Mặc kệ thế nào, mối ân tình này lão phu sẽ ghi nhớ trong lòng." Mạc Giản Ly ôm quyền nói với Hàn Lập, vẻ mặt cực kỳ nghiêm trang.

"Đúng vậy, nếu không có tiểu tử này cứu giúp, chỉ sợ ta và người đã táng thân trong tòa phong ấn thượng cổ với lũ Ma tộc rồi. Sau này ta cũng sẽ có báo đáp." Sắc mặt của Ngao Khiếu tắt đi vẻ cười cợt, lão nghiêm chỉnh nói với Hàn Lập.

"Không dám! Từ bao nhiêu năm nay hai vị đạo huynh luôn luôn cúc cung tận tụy cho hai tộc chúng ta. Vẫn bối đến cứu giúp thì có đáng tính là gì." Hàn Lập liên tục xua tay.

"Ha ha, việc này tuyệt đối chớ nên đánh đồng như vậy. Hai người bọn ta tuy là tận lực với tộc của mình nhưng vẫn chẳng đáng kể, cũng không thể xem làm một với ơn cứu mạng của người. Món ân tình nhất định phải tính." Mạc Giản Ly cười hắc hắc.

Ngao Khiếu lão tổ cũng gật đầu đồng ý.

Hàn Lập thấy vậy chỉ còn cách cười chừ, chả biết nói sao cho phải.

Tiếp theo sau đó Hàn Lập cùng với hai vị lão tổ này hàn huyên về một ít sự việc ở Ma giới cùng vài chuyện liên quan đến Minh Trùng Mẫu.

Đương nhiên những dính dáng đến gã Chân Tiên đang ẩn nấp ở phong ấn thượng cổ không được hần đề cập đến. Mà việc chém chết Minh Trùng Mẫu cũng đều được hần đổ lên đầu của Bảo Hoa cùng với tòa phong ấn từ thời thượng cổ.

Thế nhưng lời hần nói chẳng đề cho Ngao Khiếu và Mạc Giản Ly hoài nghi chút nào.

"Hàn đạo hữu, người về trong tộc thế này là tốt rồi. Giờ hãy nghỉ ngơi thật tốt, thời gian sắp tới chớ vội ra ngoài..." Vẻ mặt của Mạc Giản Ly bỗng biến thành hơi khác thường rồi nói với Hàn Lập.

Chương 2256: Cố nhân ở Man Hoang

"Thiên kiếp lần tới của Ngao huynh chỉ e không đến vài năm nữa sẽ tới. Đến lúc đó, ta và người cũng không thể đích thân hộ pháp." Mạc Giản Ly thở dài, ngưng trọng nói.

"Cái gì, thiên kiếp của Ngao đạo hữu sắp đến sao?" Ngay cả Hàn Lập luôn tỉnh táo sau khi nghe vậy, sắc mặt cũng không khỏi biến hóa, ánh mắt hần khê chuyển sang nhìn Ngao Khiếu lão tổ.

"Tổ phụ, chuyện này là thật sao?" Ngân Nguyệt vốn đang mỉm cười vui vẻ bỗng chốc khuôn mặt lập tức tái đi.

"Hắc hắc, thiên kiếp này đáng lẽ đã phải xảy ra từ hơn một ngàn năm trước rồi, nhưng bị lão phu dùng một loại phương pháp đặc thù nên mới kéo dài đến hiện tại. Mặc dù làm như vậy có thể khiến cho lão phu có thêm một chút thời gian để chuẩn bị, nhưng tương đối mà nói thì làm như thế sẽ khiến cho thiên kiếp chắc chắn càng trở nên mãnh liệt hơn so với ban đầu. Chẳng qua ta vốn chưa chuẩn bị tốt cho thiên kiếp lần này nên làm như vậy nhìn chung lợi nhiều hơn hại. Có thêm được hơn một ngàn năm thời gian, ta cuối cùng cũng thấy được Linh nhi người tiến cấp tới Hợp Thể kỳ, thêm vào đó còn có Hàn tiểu tử chăm sóc, ta sau này cũng coi như yên tâm rồi." Ngao Khiếu lão tổ sau một lúc trầm mặc mới cười hắc hắc nói.

"Nói như vậy, tổ phụ là vì ta nên mới làm loại chuyện uống rượu độc giải khát này!" Giọng nói của Ngân Nguyệt khẽ run rẩy thêm vài phần.

"Linh nhi, chuyện đó và ngươi không có quan hệ gì cả. Cho dù không có ngươi thì khi đó Ma giới đã có ý định xâm nhập Linh giới của chúng ta, lão phu cũng sẽ giống như trước, bắt buộc phải lựa chọn như vậy thôi." Về mặt Ngao Khiếu lão tổ nghiêm túc nói.

Nhưng ngay cả khi lão nói như vậy thì Ngân Nguyệt vẫn lắc đầu, hiển nhiên nàng không quá tin tưởng vào những lời này.

"Ngao đạo hữu, thiên kiếp lần này của ngươi ngay cả một tia hi vọng vượt qua cũng không có ư, nếu như đạo hữu cần loại bảo vật gì, ta có thể nghĩ cách tìm giúp." Hàn Lập chau mày, về mặt trầm tư nói.

"Nếu lúc trước không dùng bí thuật trì hoãn thiên kiếp, ta còn có thể có một phần mười cơ hội, nhưng hiện tại mà nói thì ngay cả nửa phần cũng chưa tới. Về phần độ kiếp bảo vật thì lão phu tự nhiên sớm đã chuẩn bị rồi, tất cả những gì có thể dùng đến đều đã thu thập khá đầy đủ. Còn lại mấy thứ không tìm được kia thì đều là những bảo vật khả ngộ bất khả cầu, lão phu cũng không thể hi vọng xa vời." Ngao Khiếu lão tổ than thở nói.

"Nửa thành? Tỷ lệ này không phải là quá thấp hay sao? Như vậy không thể được! Tổ phụ, quả thật không còn biện pháp nào khác để có thể nâng cao tỷ lệ độ kiếp sao?" Hai mắt Ngân Nguyệt ửng đỏ, lắc đầu liên tục hỏi.

"Biện pháp? Nếu như tên đệ tử có Ấn Lôi linh căn kia của Hàn đạo hữu là một gã Đại Thừa thì nói không chừng còn có thể giúp ta gia tăng thêm một phần cơ hội. Nhưng với tu vi hiện tại của hắn, đối với thiên kiếp của ta không có chút nào hữu hiệu." Ngao Khiếu lão tổ không cần suy nghĩ liền trả lời ngay.

Ngân Nguyệt nghe được những lời này, sắc mặt càng thêm trắng bệch.

Hàn Lập và Mạc Giản Ly sau khi nhìn nhau một cái, cũng chỉ có thể im lặng gượng cười.

Nếu là nói đem tu vi của Hải Đại Thiếu tạm thời tăng lên tới Hợp Thể Kỳ thì những gã Đại Thừa như bọn họ còn có thể suy nghĩ một số biện pháp, nói không chừng còn có thể miễn cưỡng làm được, nhưng để tăng tu vi của Hải Đại Thiếu đến cảnh giới Đại Thừa như bọn họ thì đây là chuyện không cần đề cập đến nữa rồi.

Về phần ba ngọn cực sơn của Hàn Lập, mặc dù có thể ngăn cản lôi kiếp hiệu quả nhưng đáng tiếc là hắn đã sớm luyện chế thành chỉ hắn mới có thể sử dụng, tự nhiên không cách nào lấy ra cho mượn.

"Có một vật có lẽ đối với lần độ kiếp này của Ngao đạo hữu sẽ có tác dụng, vật này có thể gia tăng một hai phần tỷ lệ vượt qua lôi kiếp." Sắc mặt Mạc Giản Ly sau một hồi âm trầm biến hóa, bỗng nhiên nói một câu như vậy.

"Mạc tiên bối, là vật gì vậy? " Ngân Nguyệt vừa nghe nói thế, lập tức tinh thần trở nên hưng phấn.

Trên mặt Ngao Khiếu lão tổ thoáng qua một tia kinh ngạc, dường như từ trước tới giờ chưa từng nghe Mạc Giản Ly đề cập tới điều này.

Sau khi sắc mặt Hàn Lập hơi biến đổi, liền chăm chú lắng nghe.

"Ngao Khiếu đạo hữu, Thạch Tâm lão tổ ngươi có từng nghe qua chưa?" Mạc Giản Ly không trực tiếp trả lời câu hỏi của Ngân Nguyệt, thay vào đó hắn quay sang nhìn Ngao Khiếu lão tổ hỏi ngược lại.

"Thạch Tâm lão tổ, ta tất nhiên biết hắn. Hắn không phải là gã Đại Thừa của tộc Vân Cương, đã từng cùng chúng ta tiến vào thủy ấn trong Ma giới đó sao? Ta còn cùng hắn chào hỏi mấy câu nữa mà, nhưng cuối cùng

không phải hắn đã chết bên trong phong ấn thượng cổ à? Thế nào, không lẽ đồ vật mà người nói có liên quan tới hắn?" Ngao Khiếu lão tổ sau một hồi suy tính, liền trả lời.

"Mặc dù Thạch Tâm lão tổ không có bảo vật ngăn cản thiên kiếp, nhưng tin tức của kiện bảo vật kia lại từ trong miệng hắn truyền ra. Hắn nói bảo vật kia hắn là đang ở trong Linh tộc." Trên mặt Mạc Giản Ly thoáng qua một chút kinh dị, rồi sau đó cũng giải thích đôi câu.

"Tên Đại Thừa của tộc Vân Cương này trước lúc tiến vào Ma giới, quả thật đã từng đi qua Linh tộc một chuyến, hắn cũng dừng lại ở nơi đó một đoạn thời gian. Xem ra chuyện này hơn phân nửa không sai. Nhưng theo như Mạc huynh người nói này giờ, bảo vật kia đến cùng là thứ gì thế?" Ánh mắt Ngao Khiếu lão tổ lóe lên, hỏi.

"Là Tam Thanh Lô Tiêu Phù!" Mạc Giản Ly sau một lúc chần chừ, cuối cùng cũng nói ra.

"Cái gì? Là loại phù này sao? Vật này không phải là loại vô thượng bí phù trong truyền thuyết ư? Hạ giới thật sự có loại phù này tồn tại sao?" Về mặt Ngao Khiếu lão tổ sau cùng cũng hoàn toàn thay đổi, hắn không nén được sự kích động trong lòng.

Một tay Hàn Lập vân vân cầm, hắn quả thật cũng có vài phần kinh ngạc.

Loại Tam Thanh Lô Tiêu Phù này là một trong số những bảo vật hiếm có, tiếng tăm lẫy lừng khắp các giới diện, trong điển tịch ghi lại là nó có thể ngăn cản lôi kiếp của Đại Thừa Kỳ rất hiệu quả.

Nhưng bảo vật này cùng với những mấy loại bảo vật có công hiệu tương tự khác lại không giống nhau, bởi vì loại vô thượng bí phù của Đạo gia này là một loại vật phẩm tiêu hao, thêm vào đó nó cũng chỉ tồn tại trong truyền

thuyết, nghe nói chỉ có chân tiên trên Tiên giới mới có thể luyện chế ra, cho nên trong các giới diện khác, cũng chưa từng nghe nói có người nào có thể chính mắt nhìn thấy loại phù này.

Vì thế nên dần dà, ngay cả mấy vị lão tổ Đại Thừa cũng không còn tin tưởng loại phù này có thể xuất hiện tại hạ giới.

Hiện tại, Mạc Giản Ly bỗng nhiên mở miệng nói ra tên gọi của bảo vật kia, hơn nữa bảo vật này lại đang ở cách Nhân tộc không xa, chính là ở bên trong Linh tộc, điều này làm cho một gã Đại Thừa như Ngao Khiếu lão tổ cũng không khỏi càng thêm vui mừng.

"Theo lý mà nói thì Tam Thanh Lô Tiêu Phù đúng là không thể xuất hiện tại hạ giới, nhưng Thạch Tâm lão tổ ở Linh tộc đã tận mắt nhìn thấy loại phù này, hơn nữa ta có thể bảo đảm tin tức của hắn hoàn toàn chính xác. Về phần tại sao thì lão phu cũng không tiện nói rõ." Mạc Giản Ly vừa thuật lại vừa giải thích, nói một cách ý vị sâu xa.

"Mạc huynh đã nói như vậy thì nhất định là không sai. Chẳng qua Thạch Tâm lão tổ nếu như đã biết sự tồn tại của loại phù này thì hắn sao có thể không nghĩ cách lấy làm của riêng? Ngay cả khi thiên kiếp lần tới của hắn còn lâu mới xảy ra đi nữa thì đối với loại bảo vật này, hắn tuyệt đối sẽ không thể bỏ qua." Mặc dù Ngao Khiếu lão tổ có chút kinh ngạc đối với sự chắc chắn của Mạc Giản Ly, nhưng hắn tất nhiên sẽ không hỏi đến cùng, ngược lại trong lòng hắn dần bình tĩnh, sau một lúc suy tư liền quay qua hỏi cặn kẽ.

"Bảo vật như vậy nếu để trước mắt ta mà nói, Hàn mỗ chắc chắn cũng sẽ không bỏ qua." Hàn Lập hết sức đồng ý nói.

"Hai người các ngươi có điều không biết rồi! Không phải Thạch Tâm lão tổ bằng lòng bỏ qua bảo vật ở ngay trước mặt mình, mà bởi vì hắn đã

cùng chủ nhân của loại phù này đã đạt thành giao dịch, hắn dự định sau khi trở về từ Ma giới mới thực hiện giao dịch này, đem Tam Thanh Tiêu Lô Phù kia thu vào tay." Mạc Giản Ly cười nhẹ một tiếng nói.

"Ở bên trong Linh tộc, người có thể khiến cho Thạch Tâm lão tổ phải dùng đến phương pháp giao dịch mới thu được loại phù này thì..., chẳng lẽ phù này đã rơi vào trong tay của tên kia hay sao?" Về mặt tuần mỹ của Ngao Khiếu lão tổ bỗng nhiên trầm xuống, lộ ra mấy phần kiêng kỵ.

"Không phải là hắn thì còn có thể là ai vào đây!" Sau khi Mạc Giản Ly thở dài một hơi mới gượng cười nói.

Ngân Nguyệt nghe đến đó, đôi mắt xinh đẹp chớp chớp, trong lòng nàng có chút nghi ngờ, nhưng dường như lảng máng đoán ra được điều gì.

Mà Hàn Lập lại bỗng nhiên cười lên:

"Người mà hai vị đạo hữu nói đến chẳng lẽ chính là Linh Vương của Linh tộc?"

Hắn đang hồi tưởng lại ngày đó ở Ma giới, trước lúc hắn tiến vào Tây Linh Trì, vị Linh Vương kia đã mượn cơ thể của Bạch Thích, sử dụng Phân Linh Phù để hiện thân.

Sắc mặt của cả Ngao Khiếu lão tổ và Mạc Giản Ly đều hơi thay đổi, theo bản năng liếc mắt nhìn nhau.

"Không sai, người hai chúng ta nói tới đúng là Linh Vương, Tam Thanh Lô Tiêu Phù hiện nay chính là đang ở trong tay hắn, hơn nữa còn không chỉ có một lá phù thôi đâu." Sau khi Mạc Giản Ly gật đầu, hắn thản nhiên thừa nhận.

"Không chỉ có một lá phù?" Ngao Khiếu lão tỏ hơi ngần ra, nhưng lập tức hấn cũng không suy nghĩ thêm về việc này.

Dựa theo trên điển tịch ghi lại, ngay cả khi loại bí phù có nhiều hơn đi nữa, thì trong một lần thiên kiếp cũng chỉ có thể sử dụng một cái mà thôi.

"Tiếng tăm của Linh Vương ta cũng đã được nghe nói qua đôi lần, nhưng cũng chỉ giới hạn như một vị Đại Thừa của Linh tộc mà thôi, những cái khác thì ta đều không hiểu rõ lắm. Nghe khẩu khí của hai vị đạo hữu thì có vẻ vị Linh Vương kia không thể trêu chọc thì phải!" Sau khi hai mắt Hàn Lập híp lại, chậm rãi hỏi.

"Đâu chỉ là không thể trêu chọc! Nếu như có thể được, ta và Ngao huynh căn bản không muốn cùng lão quái vật này có bất kỳ quan hệ gì." Mạc Giản Ly cười gượng gạo trả lời.

"Ồ, tại sao lại như thế?" Hàn Lập rất tự nhiên hỏi lại.

"Bởi vì Linh tộc mặc dù không lớn, thậm chí thực lực còn thua xa không bằng hai tộc Nhân Yêu chúng ta, nhưng bởi vì vị Linh Vương này rất có thể là một lão quái vật đã sống hơn trăm vạn năm." Ngao Khiếu lão tỏ chủ động trả lời.

"Sống hơn trăm vạn năm, điều này sao có thể xảy ra?" Hàn Lập thất thanh hô lên, hấn thật sự có chút hoảng sợ.

"Hắc hắc, đừng nói là nguoi mà cả hai người chúng ta năm đó lần đầu nghe thấy chuyện này cũng phải giật mình." Mạc Giản Ly cười hắc hắc nói.

"Nếu quả thật vị Linh Vương kia đã sống hơn trăm vạn năm thì số lần mà hấn vượt qua thiên kiếp chẳng phải là..." Mặc dù Hàn Lập không nói ra hết, nhưng ý tứ trong đó tự nhiên ai cũng rõ ràng.

"Điều này thì không người nào biết rõ được. Bởi vì chưa có ai từng chứng kiến tận mắt vị Linh Vương này độ kiếp, cũng chưa từng nghe nói qua bất kỳ tin tức nào liên quan đến việc độ kiếp đó. Có người nói, vị Linh Vương này là một loại tồn tại đặc thù, thiên kiếp của hắn mỗi lần cách nhau cả mười vạn năm, lại cũng có người nói, Linh Vương cùng với mấy người chúng ta giống nhau, kỳ thật vị trí Linh Vương kia đã sớm trải qua rất nhiều thế hệ rồi, chẳng qua là người ngoài không biết thôi. Về phần cái nào đúng cái nào sai thì chả ai rõ ràng." Ngao Khiếu ngưng trọng giảng giải nói.

"Nếu quả thật hắn là một lão quái vật sống hơn trăm vạn năm, thì Hàn mỗ định phải sợ rằng cũng phải cực kỳ kiêng kỵ." Sắc mặt Hàn Lập liên tiếp biến đổi mấy lần, dường như hắn đang suy nghĩ gì đó.

"Tuy nhiên, một điều có thể chắc chắn đó là trong trăm vạn năm qua, khí tức cũng như diện mạo của vị Linh Vương Linh tộc kia quả thực thủy chung như một, giống hệt như một người bình thường. Đây là chuyện mà chính miệng các thế hệ Đại Thừa của hai tộc chúng ta cho biết. Cũng may là Linh tộc sinh ra cực kỳ khó khăn, nên ngay cả khi thực lực của vị Linh Vương này sâu không thể lường được đi nữa, thì hắn cũng không cách nào mở rộng lãnh thổ của Linh tộc, chỉ có thể duy trì diện tích như bây giờ mà thôi. Hơn nữa, hắn trước giờ hiếm khi ra ngoài, nên trong trăm vạn năm nay, hắn chân chính ra tay cũng chỉ le que có vài lần." Mạc Giản Ly tiếp tục giải thích thêm vài câu.

Chương 2257: Hạo Âm Chi Thạch

"Xem ra lão Linh Vương này thực là rất thần bí! Mạc huynh có biết lão tổ Thạch Tâm có giao dịch gì với Linh Vương mà hắn đem cả tiên phù Tam Thanh Lô Tiêu ra để trao đổi không?" Hàn Lập trầm ngâm một lúc rồi hỏi vào vấn đề mà hắn quan tâm nhất.

"Thật đáng thẹn! Máy chuyện khác lão phu có biết dăm ba điều, riêng vụ giao dịch này lại chẳng biết chút nào. Chỉ đại khái là hình như Linh Vương muốn lão Thạch Tâm đi làm một việc gì đó cực kỳ nguy hiểm. Nếu không như vậy thì đã chẳng dùng đến Tam Thanh Lô Tiêu Phù để làm thù lao đâu." Mạc Giản Ly chần chờ một chập mới đáp.

"Làm một việc?" Hàn Lập và Ngao Khiếu đều cảm thấy ngoài dự đoán của mình.

"Hắn là như vậy, nhưng nội dung liên quan đến nó lại không rõ ràng lắm. Mà nói thật, bởi vì lúc ở Ma giới lão phu đã bị tổn thương nguyên khí khá nhiều, với lại một mình đi gặp Linh Vương sẽ có chút nguy hiểm, nếu chẳng phải vậy thì ta lập tức đi một chuyến từ ngay khi mới trở về rồi." Mạc Giản Ly cười khổ.

"Mạc huynh, vì sao chẳng thấy người nói chuyện vừa rồi cùng ta, nếu ta với người hợp sức với nhau không khéo có thể tìm ra biện pháp moi được Tam Thanh Lô Tiêu Phù trong túi Linh Vương." Ngao Khiếu nhướn mày.

"Nói chuyện này với Ngao Khiếu đạo hữu thì có tác dụng gì cơ chứ? Lúc ở Ma giới người cũng đã tổn thất khá nhiều nguyên khí, với lại sắp tới đây còn phải độ kiếp nữa. Nếu vì việc này mà khiến người bị tổn thương

thêm, cho dù có lấy được tám phù đó thì vẫn là việc mất nhiều hơn được. Nhưng đối với Hàn đạo hữu lại khác. Theo quan sát của ta, khí tức của Hàn đạo hữu so với khi mới vào Ma giới còn thâm sâu khôn lường hơn. Nếu hẳn cùng với ta đi một chuyến, như vậy sẽ có thêm vài phần đoạt được Tam Thanh Lô Tiêu Phù mang về." Mạc Giản Ly cân nhắc một lúc rồi nói ra suy nghĩ của mình.

"Cái gì, Mạc huynh muốn cùng Hàn đạo hữu đi Linh tộc!" Ngao Khiếu cảm thấy giật mình.

"Không sai, đúng là trong lòng ta đang có ý này. Thứ nhất, nếu có Hàn đạo hữu cùng đi với ta, kể cả lão Linh Vương đó có không ưa gì hai tộc của chúng ta nhưng cũng chẳng dám dễ dàng nảy sinh ra ác ý gì, cuối cùng chỉ đành thành thật mà làm khoản giao dịch này thôi. Thứ hai, cho dù lúc này không đi Linh tộc nhưng sau này cũng phải đi thôi. Dù sao lần thiên kiếp tới của ta cách cũng chẳng bao xa, lão phu thật chẳng nắm chắc được mấy phần sẽ vượt qua nó. Mà nếu có Tam Thanh Lô Tiêu Phù lại là việc khác. Hơn nữa đối với Hàn đạo hữu nó vẫn có tác dụng. Không chừng mấy lần thiên kiếp sau này chính nó sẽ giúp chúng ta giữ lại tính mạng cũng nên." Mạc Giản Ly thản nhiên nói toạc ra ý định trong lòng mình.

Sắc mặt của Ngao Khiếu biến đổi liên miên, trong lúc này chẳng nói được điều gì.

Mà Hàn Lập cũng trầm ngâm suy tư.

"Mạc tiên bối! Nếu Tam Thanh Lô Tiêu Phù trân quý như vậy chỉ e là yêu cầu của Linh Vương sẽ khó khăn vô cùng. Không cẩn thận sẽ nguy hiểm đến tính mạng nữa." Ngân Nguyệt đứng bên cạnh nghe chuyện, nàng không nhịn được bèn nói.

"Cùng giao dịch với Linh Vương tất nhiên là có nguy hiểm rồi. Nhưng mỗi bước của người tu đạo chúng ta chẳng phải là được trải đầy trơn gai sao? Đương nhiên, nếu thực sự quá sức mạo hiểm, với lại Hàn đạo hữu chẳng ngại lo lắng đến thiên kiếp thì chớ nên đáp ứng việc gì với Linh Vương. Lão phu chỉ cần Hàn đạo hữu cùng đi là được." Mạc Giản Ly trả lời chẳng chút lưỡng lự, xem ra thì lão đã tính đến việc này từ trước rồi.

Ngân Nguyệt nghe xong liền nhìn Hàn Lập, rồi lại quay qua lão tổ Ngao Khiếu. Sắc mặt nàng trở nên phức tạp, chả biết nói sao cho phải nữa.

"Nếu lấy được tám phù đó thì Ngao Khiếu đạo hữu sẽ nắm thêm mấy phần có thể vượt qua thiên kiếp?" Hàn Lập chậm rãi hỏi.

"Nhiều thì không dám chắc, nhưng chí ít cũng phải nửa phần." Mạc Giản Ly nghiêm nghị đáp.

Lão tổ Ngao Khiếu không nói gì, hiển nhiên là cũng đã đồng tình như vậy.

"Một nửa cơ hội, như vậy thật không nhỏ. Ngao Khiếu đạo hữu, nếu cố ý trì hoãn thời gian của thiên kiếp sắp tới, huynh cảm thấy có thể kéo dài thêm được bao lâu nữa?" Hàn Lập nhìn qua Ngao Khiếu rồi hỏi.

"Nhiều lắm là mười năm nữa, nếu muốn hơn lão phu thực chẳng có cách nào." Vẻ mặt của Ngao Khiếu nhăn lại.

"Mười năm! Như vậy cũng đủ để chuẩn bị." Ánh mắt của Hàn Lập chớp chớp, xem ra trong lòng đã có quyết định.

"Hàn đạo hữu, có phải ý của ngươi là..." Mạc Giản Ly chợt hỏi.

"Nếu đã có có biện pháp giúp Ngao Khiếu đạo hữu, với lại nó cũng có ích đối với Mạc huynh cùng ta thì tất nhiên là Hàn mỗ sẽ chẳng bỏ qua rồi."

Mạc huynh, mau đón lấy!" Hàn Lập mỉm cười trả lời, bỗng nhiên tay áo khẽ vung, một vệt sáng trắng bay thẳng tới Mạc Giản Ly. Mạc Giản Ly theo bản năng đưa tay ra bắt lấy đốm sáng. Năm ngón tay chậm rãi khẽ mở, thì ra bên trong là một chiếc bình nhỏ trắng ngà ngà, thoảng thoảng mùi hương thuốc lan ra.

"Đây là..." Mạc Giản Ly nhú mày tỏ vẻ kinh ngạc.

"Đây chính là một bình Hồi Phần Đan rất hữu dụng với việc tu bổ nguyên khí bị hao tổn. Chỉ cần Mạc huynh sử dụng loại đan dược này, lại dành thêm một năm để bế quan thì chắc là nguyên khí sẽ được hồi phục lại như lúc đầu. Khi đó chúng ta sẽ đi gặp lão Linh Vương kia, mà như vậy sẽ nắm chắc thêm được vài phần." Hàn Lập nhẹ nhàng đáp lời.

"Lại có loại đan dược thần diệu như vậy, lão phu sẽ không khách khí." Mạc Giản Ly nghe vậy liền vui mừng quá đỗi. Lão mở nắp bình, dùng thần niệm xem qua bên trong, vẻ mặt liền ánh lên nét tươi cười.

Với thương thế như lúc này của lão, nếu dùng các loại đan dược bình thường chỉ e là tổn khá nhiều thời gian mới có thể khôi phục.

Còn Ngao Khiếu thấy vậy liền có chút xúc động.

Hàn Lập quay qua, nhìn thẳng về phía vị lão tổ của Yêu tộc rồi nói:

"Ngao đạo hữu, nếu ta nhìn không lầm thì ngoại trừ nguyên khí bị hao tổn nghiêm trọng hơn nhiều so với Mạc huynh, chỉ sợ linh hồn của huynh cũng tổn thương không nhỏ."

"Người nói đúng, lúc trước khi bị nhốt tại tòa phong ấn ta từng bị mấy con côn trùng dùng một loại bí thuật đặc biệt về thần niệm đánh lén, linh hồn của ta lúc này thực sự có vấn đề. Nếu muốn khôi phục lại e là còn phải bận rộn một phen, hơn nữa có thể hoàn thành trước thiên kiếp hay không

lão phu cũng chẳng nắm chắc được. Mà nếu không thể tu bổ linh hồn lại như lúc bình thường thì e là một nửa phần độ kiếp thành công cũng chẳng có được." Ngao Khiếu trầm ngâm thật lâu rồi mới đáp lời.

"Ông, đây là sự thật?" Mặt mày của Ngân Nguyệt tái nhợt.

"Việc đã đến bước này ta còn phải dấu diếm sao?" Lão tổ Ngao Khiếu cảm thấy bất đắc dĩ.

"Hàn huynh, người có thể có..." Ngân Nguyệt nghe vậy liền quỳnh quáng nhìn Hàn Lập như muốn nói điều gì.

"Yên tâm! Một khi ta đã hỏi vậy là tất nhiên đã có đan dược để chữa trị tổn thương cho linh hồn." Hàn Lập khoát tay cười với Ngân Nguyệt. Bàn tay chợt đảo lại, trong đó liền hiện ra mấy cái bình có màu sắc khác nhau, sau đó đưa tất cả cho Ngao Khiếu.

"Đa tạ Hàn huynh! Ta biết người có bản lĩnh to lớn như huynh nhất định sẽ có biện pháp mà!" Ngân Nguyệt cảm thấy cực kỳ vui mừng, ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập mang theo rất nhiều nỗi cảm kích.

Hai mắt của Ngao Khiếu sáng ngời. Tay áo cuốn lấy mấy bình thuốc vào, sau khi kiểm tra qua một lượt liền kinh ngạc pha lẫn mừng vui cảm ơn Hàn Lập.

"Ha ha, như vậy là cả hai chúng ta đều nhận ân tình của Hàn đạo hữu." Mạc Giản Ly thấy vậy liền hào hứng khác thường.

Mà lão tổ Ngao Khiếu cũng cười ha ha.

"Hai vị khách sáo làm gì. Năm đó khi con đường tu luyện của Hàn mỗ còn chưa thành đã được hai vị chiếu cố rất nhiều, những việc vừa rồi chỉ như là báo đáp lại ân tình lúc xưa thôi. Đợi một năm nữa Mạc huynh khô

phục được nguyên khí, hai chúng ta sẽ liền đi Linh Tộc tranh thủ lấy Tam Thanh Lô Tiêu Phù. Còn Ngao Khiếu đạo hữu hãy cố gắng nghỉ ngơi, chuẩn bị thật tốt cho việc độ thiên kiếp. Hai người bọn ta lấy được vật đó là sẽ trở về trong tộc ngay, tuyệt đối không làm chậm trễ việc độ kiếp của đạo hữu." Hàn Lập nghiêm nghị nói.

"Mối ân tình của hai vị Ngao mỗ luôn ghi nhớ. Nhưng nếu việc quá khó khăn, hai người đừng cố quá kéo lại gặp chuyện không hay. Lúc này trong tộc ta chỉ có ba tu sỹ Đại Thừa Kỳ, cho dù chẳng may một người phải ra đi thì đó sẽ là tổn thất không sao bù đắp được. Kể cả không lấy được Tam Thanh Lô Tiêu Phù nhưng lão phu vẫn có rất nhiều hi vọng sẽ vượt qua thiên kiếp, các vị đừng vì vậy mà quá phiêu lưu." Ngao Khiếu thở dài, bất chợt lão đứng dậy chấp tay bái lễ với Hàn Lập và Mạ Giản Ly.

Hàn Lập cũng liền đứng dậy hoàn lễ.

Còn Mạ Giản Ly cứ ngồi trên ghế tỏ vẻ cười như không cười.

"Ha ha, lão phu chẳng làm việc này vì người đâu. Lúc bình thường, chỉ cần tin tức lá phù trong tay Linh Vương hé ra là ta cũng sẽ chạy đi một chuyến thôi."

"Chúng ta đã quen biết nhau cả vạn năm, lời nói thật lòng hay không của người ta cũng không biết sao!" Lão tổ Ngao Khiếu hít dài, lời nói của lão vẫn mang theo rất nhiều ý tứ cảm kích.

Mạ Giản Ly cảm thấy nao nao nhưng vẫn cười mà không nói.

"Ngẫm lại thì ra lúc đầu Mạ huynh không muốn ta rời khỏi tộc chính bởi vì việc này, đúng là nói một đằng làm một nẻo!" Hàn Lập thấy vậy liền cười ha ha.

Mạ Giản Ly xấu hổ đến đỏ mặt tía tai.

Ngân Nguyệt đứng bên cạnh thấy vậy liền cảm thấy nhẹ nhõm, khóe miệng hơi nhếch lên cười.

Nếu đúng là hai người bọn Hàn Lập có thể lấy được lá phù đó thì ông của mình cũng có thêm cơ hội vượt qua thiên kiếp. Việc này khiến cho nàng cảm thấy mừng rỡ pha lẫn chờ mong.

Thời gian tiếp đó, bọn họ liền đổi đề tài, tán gẫu về một số vấn đề xảy ra ở cả hai tộc.

Theo lời kể của bọn họ, Hàn Lập liền biết được những tổn thất do Ma tộc gây ra trên địa bàn của hai tộc đã được khôi phục lại sau mấy năm trời cố gắng.

Mà trong thời gian này, trong cả hai tộc đều xuất hiện thêm mấy người thuộc thế hệ sau có tư chất tu luyện kinh người, được mọi người cho là thiên tài, mà chính cả hai lão tổ Đại Thừa Kỳ ở đây cũng để mắt đến.

Hàn Lập nghe thế liền cảm thấy hứng thú, hỏi han thêm một vài nét tương quan.

Cứ như vậy, mấy người bọn họ ngồi trong phòng tán gẫu với nhau đến cả nửa ngày sau đó mới chịu rời đi.

Đến khi trời tối, Hàn Lập trở về trong một tòa động có linh khí cực kỳ nồng đậm ở Thánh Đảo. Hắn liền gặp được Hải Đại Thiểu, Khi Linh Tử cùng đám đệ tử.

Ánh mắt của Hàn Lập đảo qua mấy tên đệ tử liền lộ vẻ vừa lòng. Nhưng khi hắn dừng lại trên người của đứa đệ tử ít tuổi nhất là Bạch Quả Nhi thì lập tức trở nên ngạc nhiên.

Chương 2258: Trùng Vương xuất thế

Bạch Quả Nhi, mới một thời gian ngắn như vậy mà người đã tu luyện đến Hóa Thần Hậu Kỳ, cuối cùng thì thiên phú danh bất hư truyền của thân thể Băng Tủy mới chịu hiện ra." *Hàn Lập ngắm nhìn Bạch Quả Nhi trong chốc lát rồi cười nói.*

"Điều này cũng là nhờ có sư phụ chỉ bảo cùng với các loại đan dược trợ giúp, nếu không đề tử đã chẳng thể nào tiến đến Hóa Thần Hậu Kỳ nhanh như vậy được." *Bạch Quả Nhi cung kính đáp lời.*

"Khí Linh Tử, lúc này người đang gặp chướng ngại ở cảnh giới hậu kỳ phải không?" *Hàn Lập vẫn giữ vẻ mỉm cười hỏi Khí Linh Tử.*

"Thưa sư phụ, đúng là đệ tử chỉ còn một bước nữa thôi sẽ tiến đến cảnh giới đại thành, nhưng không sao vượt qua nổi bước này." *Khí Linh Tử rùng mình trả lời.*

"Ừ, ta thấy đã đến lúc nên cho các người đi vào khu vực hoang dã rèn luyện. Vốn là mấy năm trước đây các người cứ một mạch tu luyện hết sức thuận lợi, một phần cũng bởi tư chất tốt cộng với sự hỗ trợ của đan dược. Nếu muốn tiến vào cảnh giới Luyện Hư mà chỉ tu luyện ở trong tộc thì vẫn chưa đủ, như vậy chẳng khác nào một đóa hoa bị giấu kín trong góc nhà không có gió mưa dùi mài, mãi mãi không thể trở nên mạnh mẽ cứng cáp được. Huống hồ chỉ có ở trong thế giới hoang dã rộng lớn ngoài kia các người mới có thể tìm ra cơ duyên tạo ngộ cho mình. Tuy rằng những điều

mà ta đã trải qua đều có thể truyền dạy cho các người nhưng vẫn không sao hợp bằng chính mình tự học." *Hàn Lập nói đầy thâm ý sâu sắc.*

"Đa tạ sư phụ đã chỉ bảo, quả thực đệ tử cũng đang phân vân chẳng biết có nên ra thế giới hoang dã để tu luyện hay không. Lúc này có sự cho phép của sư phụ làm đệ tử cảm thấy vững tâm hơn. Đệ tử sẽ cùng với sư muội trở về chuẩn bị, sau đó rời khỏi Thánh Đảo, quay lại thành Thiên Uyên." *Tuy nghe sư phụ mình nói vậy nhưng Khí Linh Tử chẳng hề giật mình chút nào, hơn nữa còn tỏ ra rất vui sướng.*

Mà Bạch Quả Nhi vẫn giữ nét mặt như thường, một mực vâng lời. Hẳn là nàng đã đoán trước được quyết định của sư phụ.

"Có điều sự nguy hiểm trong thế giới hoang dã cực kỳ lớn, trong tộc của chúng ta không thể sánh ngang được. Cho dù ngay cả tu sỹ Hợp Thể Kỳ bỏ mạng ở trong đó cũng chẳng phải là chuyện gì quá đáng ngạc nhiên. Hai đứa các người mới chỉ đạt đến tu vi Hóa Thần Hậu Kỳ nên nguy hiểm lại càng tăng. Vì thế nên ta có vài món bảo vật này ban cho các người, giúp các người bảo vệ được tính mạng của mình." *Hàn Lập gật đầu rồi dặn dò tiếp.*

"Đa tạ sư phụ ban thưởng!"

Tuy rằng không đoán trước được sư phụ của chúng sẽ ban cho loại bảo vật gì nhưng cả hai đều cảm ơn luôn miệng. Hàn Lập mỉm cười khẽ phát tay, một trái một phải bắn ra hai cái vòng, chúng chớp động lên rồi rơi vào lòng bàn tay của hai tên đệ tử.

"Bảo vật đã được ta chuẩn bị từ sớm, vốn định đợi thêm vài năm nữa mới cho các người, nhưng thế này có sớm hơn một chút cũng được. Tuy bảo vật không nhiều, nhưng nếu các người biết cân nhắc hợp lý thì dầu cho có đụng phải dạng Hợp Thể Kỳ vẫn có thể bảo vệ được tính mạng của mình vài lần." *Hàn Lập hết sức tự tin.*

Khí Linh Tử và Bạch Quả Nhi nhìn qua các bảo vật trong cái vòng nhỏ một lúc rồi ai nấy vui mừng hớn hở. Chúng lại cảm ơn Hàn Lập rồi rút thêm một chặp nữa.

"Sư phụ, sư huynh với sư muội được đi thưởng ngoạn vùng hoang dã, vậy con có thể..." Hải Đại Thiếu ở kế bên thấy Hàn Lập đồng ý cho Khí Linh Tử cùng Bạch Quả Nhi đi vào thế giới hoang dã, hấn cứ đứng mà vò đầu bứt tai một chặp. Lại thấy Hàn Lập tự tay ban phát bảo vật cho hai người kia, cuối cùng nhin không được bèn bước tới khom người nói.

"Hừ, với tu vi Hóa Thần Sơ kỳ của ngươi lúc này, kể cả ta có cho bao nhiêu bảo vật đi nữa thì cũng chẳng phát huy được mấy phần tác dụng. Huống chi, dù cho ngươi có trốn ở Thánh Đảo được một thời gian, chuyện về linh căn Ân Lôi cũng đã dần yên xuống nhưng vẫn khó tránh khỏi việc người ta nhòm ngó. Nào ai hay biết được ngoài kia đang có kẻ thêm thuồng âm thầm nhìn ngó ngươi hay không. Không chừng chỉ cần ngươi vừa ra khỏi Thánh Đảo đã bị người ta bắt đi làm kẻ thế mạng ngay tức khắc. Lúc này ngươi cứ ở trên Thánh Đảo mà tu luyện cho thật tốt đi, chuyện khác nói sau. Với danh tiếng của ta lúc này, chỉ cần ngươi ở lại Thánh Đảo thì kể cả mấy gã Đại Thừa Kỳ ở các tộc khác cũng phải kiêng dè một phần. Nói cho ngươi hay, vụ không giữ mồm giữ miệng của ngươi đợt trước ta vẫn chưa trừng phạt thích đáng, lại thêm cả lần này nữa nên ta phải trị tội thật nghiêm khắc mới được." Hàn Lập không đợi cho Hải Đại Thiếu nói hết đã lập tức đi guốc trong bụng hấn, liền quay mặt qua hừ lạnh rồi mắng cho một thôi một hồi.

"Nhưng mà. Coi như con lỗ miệng, căn bản là lúc trước chưa từng nói qua gì đâu." Hải Đại Thiếu vừa nghe Hàn Lập nghiêm khắc răn dạy liền giật thót. đành co đầu rụt cổ không dám ho hé, vội vàng thụt lùi lại thật xa đằng sau.

"Ha ha, cái tính từ trước giờ vẫn cứ bông bột nông nổi. Đến lúc Khí Linh Tử đi tham quan thế giới hoang dã, những đệ tử này sẽ giao cho người quả lý một thời gian. Đợi khi nào nó trở về thì giao trả lại. Mong rằng sau khi tu luyện tâm tình sẽ giúp người trở nên chín chắn hơn được phần nào." *Hàn Lập hơi nhếch miệng, ánh mắt mang theo nét tươi cười dạn dò mấy đưa đệ tử.*

"Vâng thưa thầy!"

"Vâng thưa sư phụ!"

Khí Linh Tử một mực vâng lời. Mà Hải Đại Thiếu thì trề khuôn mặt thật dài tỏ vẻ không chịu.

Nhưng Hàn Lập cũng chẳng màng đến đưa đệ tử thứ hai này, hẩn đảo mắt nhìn qua phía Chu Quả Nhi, một chớp sau mới gật đầu nói:

"Ừm, tu vi của người cũng tiến bộ, xem ra trong khoảng thời gian vừa rồi ở Thánh Đảo người đã không lười nhác chút nào. Đến trưa ngày mai người đến phòng của ta, ta có vài điều cần hỏi người."

"Vâng thưa tiền bối, vãn bối nhất định sẽ đến đúng giờ." *Chu Quả Nhi thấy nhắc đến mình liền vui vẻ nghe theo.*

"Đúng rồi, sư cô Băng Phượng của các người có gửi tin tức gì trở về không?" *Hàn Lập cũng gật đầu rồi quay qua hỏi Khí Linh Tử.*

"Thưa sư phụ, sư cô không gửi về tin tức gì nhưng thẻ bài linh hồn mà sư cô để lại vẫn bình yên vô sự, chắc là giờ này vẫn còn đang du ngoạn ở khu hoang dã." *Khí Linh Tử cúi đầu đáp.*

"Tính theo thời gian thì đến giờ phải trở về rồi mới đúng. Không phải đang gặp phiền toái gì chứ? Cho dù thẻ bài linh hồn vẫn bình an nhưng vẫn

không thể chắc chắn được người đang bị nhốt ở nơi đâu." *Hàn Lập trầm ngâm đắn đo một lúc.*

"Hắn không phải vậy đâu. Dù thế nào sư cô Băng Phương cũng là một tu sỹ Luyện Hư cao cấp, lại thêm thân thể Băng Phương thì dù có đụng phải Hợp Thể Kỳ bình thường vẫn có thể tự bảo vệ được mình." *Hải Đại Thiếu nhanh nhẩu đáp.*

"Mong là như thế đi." *Hàn Lập nhíu mày, cuối cùng chỉ đành bất đắc dĩ nói như vậy.*

Mà dường như cùng với lúc này, trên một mặt nước mênh mông nằm trong phạm vi của đại lục Thiên Nguyên có một gã thanh niên trên mặt hiện thêm vài ký tự viết bằng Ngân Khoa Văn cả vàng lẫn bạc. Hắn đang đứng trong một vùng lửa cháy cuộn cuộn giăng có với mấy con cổ thú giống như sư tử.

Người thanh niên này có khuôn mặt rất đối bình thường, nhưng nếu nhìn kỹ lại có nét hao hao giống với Hàn Lập.

Mà ở sau lưng hắn lại có thêm một thiếu nữ mặc áo bào màu bạc, gương mặt gầy như trong suốt lạnh như băng đang lơ lửng đứng trên không trung. Dẫu cho gã thanh niên phía trước phải đương đầu với bảy sư tử nhưng nàng cứ đứng đưng khoanh tay đứng nhìn.

"Thật là một lũ thú ngu ngốc! Mới chỉ dấu diễm khí tức của mình đi đôi chút là đã dám tự động chạy đến chọc giận ta. Chẳng khác nào đâm đầu vào chỗ chết! Tốt thôi, lâu rồi chưa được uống máu, coi như các ngươi dâng đến cho ta một bữa no nê đi." *Người thanh niên khoác áo trắng đảo mắt qua đàn thú con nào con nấy tu vi cỡ Hóa Thần, trong miệng lẩm bẩm như tự nói với chính mình.*

Tiếp đó, hắn chấp tay lăm bắm niệm thần chú. Hào quang trắng xóa lóe lên, sau lưng liền hiện ra sáu cái cánh giống hệt như cánh ve.

Sáu cái cánh ve này giỏi lắm chỉ dài độ nửa thước, nhưng nếu nhìn kỹ lại mỏng vô cùng, dường như mắt thường cũng có thể nhìn xuyên thấu qua.

Tuy rằng trí khôn của đàn sư tử lửa ở phía trước không cao lắm nhưng hành động vừa rồi của người thanh niên đã khiến chúng nổi tính hung dữ. Lập tức con đầu đàn có hình thể lớn nhất gầm rống lên cuốn thốc đến một cỗ khí nóng hùng hực.

Thậm chí trong nháy mắt, mấy con sư tử lửa khác cũng há miệng thối ra vô số quả cầu lửa tấn công đến.

Nhìn thấy khí thế tấn công về phía mình vô cùng hùng dũng, thế nhưng người thanh niên áo trắng chỉ cười khinh miệt. Sáu cái cánh ve run lên, toàn thân hắn bất chợt biến mất ngay tại chỗ.

Những quả cầu lửa ập đến rồi nổ tung ngay chỗ người vừa nãy biến mất hóa thành quang sáng chói lóa, tràn ra một đợt sóng lửa cao đến mấy chục trượng về khắp bốn phương tám hướng, khiến cho cả thiếu nữ mặc áo bạc gần đó cũng bị liên lụy.

Sắc mặt của người con gái mặc áo bạc trầm xuống, thân thể yếu kiêu chưa động mà trên lưng bỗng lóe sáng hào quang. Bất ngờ phía sau nàng hiện ra một ảo ảnh của chim phượng trắng tinh, trong suốt lớn đến vài chục trượng.

Hai cánh của ảo ảnh con phượng hoàng vô nhẹ, tức thì một trận khí lạnh trắng xóa cuốn đến bao bọc kín nấy toàn cơ thể nàng.

Con sóng lửa ập đến chỉ phát ra từng tiếng xèo xèo khó nghe, rồi hóa thành từng đợt hơi nóng tan biến mất.

Đúng lúc đó, bóng dáng người có sáu cái cánh giống hệt nhau chợt hiện ra một cách quỷ quái ngay giữa đàn sư tử lửa.

Phụp phụp. thân hình màu trắng chớp lên, dường như nó chẳng thêm để ý đến biển lửa cháy rừng rực mà đã đến bên cạnh một con sư tử. Một cánh tay nhanh như chớp đã chạm vào cổ của con thú đứng trước mặt. Hào quá lóa sáng, một cỗ khí lạnh lẽo đến độ không giấy mực nào tả xiết ập đến làm lửa trên mình con thú tắt ngấm. Cả con thú liền hóa thành một pho tượng băng ngay lập tức.

Mấy con sư tử lửa khác bên cạnh thấy vậy liền hoảng loạn, chúng vội vàng quay đầu chạy vọt ra xa.

Nhưng sáu cái cánh sau lưng khẽ thoáng rung lên, bóng người trong hư không lại biến mất.

Con sư tử đã bị đóng băng gào thảm thiết, tiếp đó toàn thân bị đã hóa băng của nó vỡ vụn ra thành từng mảnh lả tả.

Mà ngay sau đó, không gian trước mặt mấy con khác xung quanh chợt dao động. Sáu bóng người lưng mang cánh hiện ra, đồng thời cánh tay của người đó lại chớp nhoáng xuyên qua ức của mấy con thú.

Cứ lặp lại như vậy, người mang cánh sau lưng chớp ẩn, chớp hiện, trong tích tắc đã giết chết hơn nửa đàn sư tử lửa.

Chỉ còn vài con sót lại lúc này đã thực sự sợ hãi, con đầu đàn gầm khẽ, mấy con khác liền quay đầu, hóa thành từng quả cầu lửa thật to vạch giữa trời mà bay.

"Lúc này mới chịu chạy sao? Đâu dễ dàng thế được!"

Sáu bóng người mặc áo trắng cùng tụ lại một chỗ hóa thành người thanh niên ban nãy. Hắn nhìn thoáng quá phía đàn sư tử đang trốn, nét mặt ánh lên nét dự tợn.

Tiếp đó chỉ thấy thân người thanh niên áo trắng chợt tỏa hào quang mờ mờ, thể rồi biến hóa ra hơn mười cánh tay giống nhau y hệt.

Mấy cánh tay chớp lên, năm ngón tay hé ra nhắm thẳng về phía đàn thú đang bỏ chạy xa xa.

Hào quang trắng lóa!

Phốc phốc phốc.! Hơn mười cột sáng trong suốt bắn ra từ bàn tay của người thanh niên.

Chương 2259: Yêu tu Hoa Thạch

Hơn chục cột sáng léo lên lướt đi trong hư không, toàn thân cháy rừng rực của mấy con sư tử đang phóng như bay bỗng chốc lóe hào quang, rồi biến thành hơn chục cái tượng băng rất lớn.

Sắc mặt của người thanh niên lạnh ngắt, sáu cánh ve sau lưng run nhẹ, thân hình của hắn liền hóa thành một vệt mờ mờ xuất hiện ngay trước khối băng, giơ tay vỗ nhẹ nhàng băng quơ. Phịch! Một cảnh tượng kinh người hiện ra!

Toàn thân con sư tử trong lớp băng run lên, vỡ vụn ra thành muôn trùng các hạt sương máu li ti.

Bên trong chỉ còn lại một đốm linh hồn bay nhảy loạn xạ giữa đám máu huyết, nhưng dù cố gắng đến mức nào cũng chẳng thể lao ra khỏi lớp băng được.

Tiếp đó người thanh niên khoác áo trắng há miệng chẳng chút hoang mang, một làn sáng trắng tuôn ra, trực tiếp chui thẳng vào trong khối băng.

Làn sáng mờ cuốn lại, kể cả máu huyết hay linh hồn của con sư tử cũng bị lôi tuột ra rồi chui ực vào bụng của gã.

Thân hình của người đó cứ liên tục chớp lên, theo đúng như cách cũ một mạch cắn nuốt máu huyết với linh hồn của mấy con sư tử khác nữa mới lộ vẻ vừa lòng, quay lại nhìn thiếu nữ khoác áo màu bạc phía xa hỏi:

"Băng Phượng đạo hữu, loại máu thịt có mùi vị rất ngon, người cũng đến thưởng thức thử mấy con còn lại đi."

Người thiếu nữ xa xa đúng là Băng Phượng đã rời đi từ Nhân tộc từ nhiều năm trước.

Nhưng khí tức do nàng tỏa ra vào lúc này đã mạnh hơn trước rất nhiều, xem ra chỉ còn cách cảnh giới hợp thể một bước nhỏ nữa thôi.

"Ta không dùng mấy thứ máu thịt đó, Lục Dực đạo hữu cứ việc thoải mái đi." Băng Phượng trả lời với vẻ mặt lạnh như băng.

"Thật đáng tiếc. Trong máu huyết của bầy cổ thú này chứa không ít khí chất liệt dương, sẽ rất tốt khi giao hòa cùng chân nguyên mang thuộc tính băng của chúng ta. Luyện hóa xong chúng sẽ rất có lợi." Gã thanh niên áo trắng cười ha ha.

Tiếp đó thân hình hắn lại nhoáng lên liên tục, trong khoảnh khắc đem toàn bộ những con sư tử ở xung quanh ăn tươi nuốt sống sạch sẽ. Cuối cùng rồi mới bất ngờ hiện ra ngay bên cạnh chỗ Băng Phượng đang đứng.

"Băng Phượng đạo hữu, chúng ta tiếp tục lên đường thôi. Nghe nói gần đây nhất có Dur tộc, hình như bọn họ nắm giữ một cái pháp trận siêu cấp có thể truyền tống chúng ta đến một tộc lớn có quan hệ thân thiết với ta ở đại lục Lôi Minh. Quả là đúng như những gì ta cần lúc này." Gã thanh niên nói ra điều mà khiến cho Băng Phượng kinh hãi.

"Lục Dực đạo hữu, người thật sự định đến đại lục Lôi Minh sao?" Sắc mặt của Băng Phượng tái đi, áp ứng một lúc mới thốt lên.

"Còn phải nói sao. Bởi vì không lâu khi trước ta nghe được dân cư của vài tộc khác nói rằng gã chủ nhân năm xưa của ta đã tiến cấp lên Đại Thừa Kỳ. Mà trước đó ta còn có ý định trở về Nhân tộc nữa. Nhưng lúc này thì

sao nào? Việc đi đại lục Lôi Minh nhất định phải làm. Nếu không với thân thông của ta hiện giờ thực chẳng cách nào ngăn nổi người chủ nhân năm đó." Gã thanh niên mặc áo trắng cười lạnh lẽo, gương mặt khảm đầy các loại ký tự vừa vàng vừa bạc vụn vẹo méo mó. Mà khuôn mặt của gã cũng có đến năm sáu phần hao hao với Hàn Lập vậy.

"Ta nhớ không lầm, trước đây Hàn huynh chẳng hề bạc đãi người. Thậm chí nếu không phải hấn thường xuyên cho người linh dược thì sao người có thể mở mang trí khôn của mình, rồi càng ngày lại càng mạnh thêm từng bước!" Băng phượng trầm mặc một lát, vẻ mặt khác lạ xa xăm rồi nói.

"Việc ta muốn giết Hàn Lập chẳng liên quan đến trước kia người đó đã đối đãi ta như thế nào. Trước đây hấn dùng phương pháp huyết tể gieo vào linh hồn ta một loại ấn ký chủ tử. Đến giờ tuy hiệu lực của nó đã hư hao đi nửa phần nhưng nếu hấn còn sống là ta liền phải chịu hạn chế phần nào. Ha ha, một khi bốn tọa đã có trí khôn, tu thành hình người, sau này ta còn phải đi lên con đường tu tiên rộng lớn thì sao có thể để điểm yếu của mình vào trong tay kẻ khác chứ. Cho nên chuyển đi đại lục Lôi Minh này nhất định là phải đi rồi." Người thanh niên áo trắng cười lạnh lẽo.

"Cho dù như thế thì đạo hữu vẫn nghĩ ở đại lục Lôi Minh có thứ mà đạo hữu muốn sao? Nói cho cùng cũng chỉ là lời đồn mà thôi, theo ta tỉ lệ tìm ra nó chưa chắc đã được một phần vạn đâu." Băng Phượng nhíu hàng lông mày rồi chậm rãi đáp.

"Việc này người không cần chen vào. Nếu ta đã quyết định đi thì tất nhiên phải nắm chắc được vài phần mới làn. Đã có người tận mắt nhìn thấy bộ tộc Tố Âm ở đại lục Lôi Minh. Nghe nói rằng người của tộc này có thể liên hệ trực tiếp với Âm Thần Tinh, cô đọng chúng thành Tố Âm Tinh Khí. Ha ha, ta chỉ cần dùng Nghịch Linh Đại Pháp hấp thu tinh khí này để tu thành thân thể chân linh, như vậy sẽ mạnh mẽ ngang với các loài chân linh

danh tiếng khác. Đến lúc đó muốn giết tên chủ nhân cũ Hàn Lập chỉ là chuyện cón con thôi." Gã thanh niên phớt lờ trả lời.

Mà Băng Phượng nghe vậy sắc mặt tỏ vẻ rất khó coi.

"Cho dù người muốn tìm Hàn huynh gây phiền nhiễu hay đi đại lục Lôi Minh thì cứ việc, có sao lại kéo thêm ta làm chi? Nếu người muốn giết ta thì đã ra tay từ sớm rồi." Đôi mắt xinh xắn của Băng Phượng nhìn chằm chằm vào gã thanh niên, mắt một lúc nàng mới nghiêng răng nghiêng lợi hằn học.

"Giết người? Để làm gì? Một sinh linh có thân thể chỉ âm trong trời đất tu thành hình người như người đã ít lại càng ít. Cả ta và người vốn là một loại, trời đất tạo hóa thành một đôi. Đợi khi ta giết chết tên kia xong, người hãy trở thành bạn lữ song tu với ta đi." Gã áo trắng cười ngông cuồng rồi nói trắng ra suy nghĩ của mình.

"Các hạ cũng có thể xem là một lão tổ Đại Thừa Kỳ, vậy mà đi cưỡng ép người khác làm bạn song tu không thấy như vậy là quá mất thể diện sao?" Vẻ mặt của Băng Phượng chuyển sang tái nhợt.

"Hừ, bởi vì ta đã gần trở thành tu sỹ Đại Thừa Kỳ, muốn kiếm được một người có thuộc tính giống với mình như Băng Phượng đạo hữu, lại có tiềm lực tu luyện không thua gì ta thực chẳng dễ dàng gì. Vậy sao ta lại buông tha cho cơ hội này chứ. Còn thân phận hay mặt mũi ư? Máy thứ đó ta chẳng quan tâm." Hắn nói với vẻ rất đỗi khinh thường.

Băng Phượng nghe xong, ánh mắt tràn lên vẻ ai oán kèm xấu hổ. Nhưng nàng tự biết rõ chính mình chưa phải là đối thủ của người này, càng không tìm đâu ra nổi một cơ hội để thoát thân, cuối cùng chỉ đành im lặng kìm nén vào lòng.

Mà gã áo trắng cũng chẳng nói thêm điều gì, tay áo phất lên, lập tức trên đỉnh đầu hiện ra ảo ảnh của một con rết trắng muốt trên lưng có sáu cánh. Con rết lao xuống, cuốn lấy thân hình của hai người vào trong, sáu cái cánh khê vỗ, cứ thế nó hóa thành một vệt sáng trắng bắn vút đi.

Chỉ vài lượt chớp nháy đã biến mất ở cuối chân trời.

-----000-----

Nơi khác, ở Thánh Đảo thuộc Nhân tộc.

Hàn Lập đứng trong căn động cùng với mấy tên đệ tử nói về một vài chuyện gì đó, sau đó phất tay chỉ bảo:

"Được rồi, ngoài trừ Bạch sư muội của các người, còn lại đi ra trước đi. Ta có đôi lời can dặn cho nó."

"Vâng thưa sư phụ!"

"Vãn bối xin phép lui!"

Khí Linh Tử, Hải Đại Thiếu với Chu Quả Nhi nghe vậy liền ngoan ngoãn vâng lời rồi lục tục kéo nhau ra khỏi gian phòng.

Chỉ còn lại mỗi mình Bạch Quả Nhi đang ngoan ngoãn chấp tay đứng tại chỗ.

"Quả Nhi, ngươi có biết tại sao ta bảo ngươi ở lại không?" Ánh mắt của Hàn Lập dõi theo bóng những người khác đang dần bước ra hết rồi nhẹ nhàng hỏi.

"Để con đoán thử, có phải chuyện này có liên quan đến chuyến đi vào khu hoang dã sắp tới của con?" Bạch Quả Nhi do dự một chút rồi mới đưa ra phán đoán.

"Đứa nhỏ này thật thông minh! Đúng là việc này có liên quan. Người còn nhớ lúc thu người làm học trò ta có nói gì không?" Hàn Lập mỉm cười rồi thẳng thắn nói.

"Khi thu nhận con. Sư phụ nói về những điều liên quan đến thân thể Băng Thủy của con, tất nhiên là con không dám quên, mãi ghi nhớ trong lòng." Bạch Quả Nhi rung mình, vội vàng thưa lại Hàn Lập.

"Ha ha, lúc này việc tu luyện của người đã có bước đầu thành công, lại còn sắp sửa đi vào khu hoang dã nữa. Vì vậy nên ta cần dặn dò người một đôi điều." Hàn Lập mỉm cười.

"Xin sư phụ cứ dặn dò!" Bạch Quả Nhi nghiêm nghị đáp.

"Thực ra đối với người đây cũng chẳng phải việc khó khăn gì. Ta muốn trên đường đi ngao du, người tìm cho ta một thứ. Nó là Hạo Âm Thạch, bình thường nó chìm sâu dưới hàng vạn trượng trong những dòng sông băng, bởi vì xung quanh nó là hàng vạn lớp khilạnh che đậy nên thân niệm không thể phát hiện ra tầm hơi của thứ đá này. Cách duy nhất để tìm nó là người tu luyện được thần thông về Hàn Phách mới có thể dùng tám thân thể lạnh lẽo của mình từ xa cảm ứng ra đôi chút. Lúc này ta cần rất nhiều loại tài liệu đó, trên đường đi ngao du hãy giúp ta thu thập. Nếu có thể đem về đủ số lượng, lúc đó ta sẽ trọng thưởng." Hàn Lập chậm rãi căn dặn.

"Năm đó nếu sư phụ không hao tổn một lượng lớn chân nguyên thì con nào có được ngày hôm nay. Sư phụ yên tâm, Quả Nhi nhất định sẽ dốc toàn lực." Bạch Quả Nhi nghe xong liền quỳ gối cúi đầu, vâng lời không chút lưỡng lự.

"Cảnh giới của người không cao lắm, đừng nên quá sức miễn cưỡng. Chỉ cần trên đường đi hãy giúp ta thu thập được phần nào hay phần nấy, thế là tốt rồi." Hàn Lập khoát tay nâng Bạch Quả Nhi đứng dậy.

Bạch Quả Nhi đứng lên, ngoài miệng vâng dạ nhưng trong lòng thầm nghĩ, nhất định chuyến đi này mình phải cố gắng tìm kiếm thứ đá đó hết sức mới được.

Hàn Lập dặn dò thêm mấy câu rồi bảo đưa học trò đi ra trước. Trong khoảnh khắc, gian phòng chỉ còn lại mỗi mình hắn lẻ loi trên ghế. Hắn chấp một tay vào bên hông, một tay chống cằm ngồi đăm chiêu.

Lại nhớ, khi trước lúc mình mới lấy được phương pháp luyện chế Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn cứ tưởng là sẽ không cách nào luyện ra được món bảo vật huyền thiên này. Mà nếu chỉ luyện được một hai ngọn lúi thì đã là sự trợ giúp rất lớn rồi.

Ngờ đâu, cơ duyên của mình không nhỏ chút nào, trong từng bước tu luyện đã lần lượt luyện thành công Nguyên Từ Cực Sơn, Thái Ất Thanh Quang Sơn, rồi sau đó là Đại Âm Dương Ngũ Hành Sơn.

Nếu mà Bạch Quả Nhi có thể tìm đủ số lượng Hạo Âm Thạch, mình sẽ lại luyện tiếp Hạo Âm Hàn Phách Cực Sơn, như vậy là có được bốn ngọn cực sơn rồi.

Còn ngọn duy nhất đang thiếu là Bắc Cực Nguyên Quang Sơn đã có manh mối ở Nhân giới. Với thần thông lúc này mà muốn xé rách không gian để đi xuống Nhân giới quả là chuyện không thể. Nhưng nếu dùng một hai bảo vật rồi gửi một sợi thần niệm xuống lại không phải là không làm được.

Chính bởi vì làm vậy sẽ rất phưu lưu nên hắn phải suy tính thật cẩn thận mới có thể ra quyết định.

Chỉ cần thu thập đủ năm ngọn núi rồi luyện chế thành Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn, như vậy chẳng những mấy lần thiên kiếp về sau không cần lo

lắng, mà ngay cả độ kiếp để phi thăng lên Tiên giới cũng có khả năng.

Hàn Lập vừa suy nghĩ vừa toét miệng mỉm cười.

Chương 2260: Tế đàn Thượng Cổ

Nửa ngày sau, trong một gian phòng được vô số các tầng cấm chế bảo vệ cực kỳ nghiêm ngặt trên Thánh Đảo. Hàn Lập ngồi khoanh chân trên một cái bồ đoàn, mắt nhìn không chớp lên đoàn sáng màu vàng ngà ngà đang lơ lửng giữa không trung. Bên trong đoàn sáng có một cái hồ lô to bằng nắm tay.

Vật này chính là một trong ba món bảo vật quý giá nhất mà Hàn Lập lấy về từ kho tàng của Khấp Linh.

Một cái khác chính là một ngọn giáo màu xanh cổ kính đã cho Ngân Nguyệt.

Thứ cuối cùng không gì khác hơn chiếc Mặc Linh Thánh Thuyền!

Trong đó chiếc giáo cũ được một mảnh của loại Huyền Thiên Chi Bảo vô danh nào đó dung nhập vào, hơn nữa nó được chế tạo từ rất nhiều loại tài liệu mang tính kim cõ uy lực cực lớn.

Mà Mặc Linh Thánh Thuyền lại có thể tích cực kỳ khổng lồ, tốc độ bay kinh người đi kèm với khả năng xé rách không gian. Thật chẳng sai khi được ca tụng là một trong ba món bảo vật phi hành hàng đầu ở Ma giới, danh bất hư truyền!

Chỉ có cái hồ lô vàng vọt này thật chẳng biết được luyện chế từ các loại tài liệu nào nhưng lại có khả năng hấp thu thần niệm. Nắp của nó cứ dính chặt lấy thân, chẳng thể nào dùng cách bình thường mở ra được.

Trong những ngày vừa qua, Hàn Lập vẫn không sao tra xét được rốt cuộc bên trong nó đang đựng thứ gì, mà cũng chẳng biết làm sao để sử dụng nó.

Nhưng hắn cứ nắm lấy nửa thân cái hồ lô lắc nhẹ liên tục khiến cho từ bên trong nó truyền ta từng tràng tiếng nổ âm âm. Đoán chắc là nó đang phải chứa thứ gì đó không hề tầm thường chút nào.

Cái hồ lô càng thần bí, lòng tò mò của Hàn Lập càng cao.

Từ khi còn đang ở Ma giới, hắn đã cố gắng nuốt cái thứ khó ưa này vào bụng rồi ngày đêm dùng lửa do chân nguyên của mình tỏa ra để luyện hóa. Nhiều ngày trôi qua, đến hôm nay cũng tế luyện được hơn nửa rồi, đã đến lúc có thể mở nắp ra xem bên trong.

Hai mắt sáng như sao của Hàn Lập nhìn chăm chăm vào chiếc hồ lô trong chốc lát, còn một tay khác hắn bấm niệm thần chú, thế rồi dùng cả mười ngón tay bắn ra từng đạo pháp quyết.

Bụp.bụp.! Từng tiếng nổ lớn vang lên!

Muôn trùng các loại ký hiệu ngũ sắc tuôn ra, rồi mau chóng nhập mắt hút vào bên trong cái hồ lô.

Hắn quát khê, bàn tay vẫn tiếp tục đánh thêm một loại pháp ấn cực kỳ quái lạ, theo đó sau lưng chợt tỏa hào quang sáng chói, pháp tướng ba đầu sáu tay mờ mờ hiện ra. Chẳng những thế, giữa hai con mắt trên trán cũng phun ra một đám khí đen ngòm, lớn vờn ngưng tụ rồi lập tức tạo thành một con mắt thứ ba tối om.

Con mắt vừa mới xuất hiện đã lóe sáng gây ra tiếng xé gió, một sợi tơ màu đen bắn ra, bao quanh rồi quấn lên cái hồ lô trước mặt.

Toàn bộ cái hồ lô run run, thế rồi từ trên đỉnh chóp của nó ùng ục tràn lên.

Vô số tiếng gầm rú vang dội!

Rất nhiều đốm sáng vàng chui ra, tích tắc chúng lại biến thành muôn vàn những hạt cát màu vàng nhạt. Hạt nào hạt nấy đều trong suốt lạ thường, hơn nữa còn có từng làn sáng mỏng manh lượn lờ xung quanh.

Với số lượng các hạt cát cứ tuôn ra liên tục như vậy, chẳng mấy chốc sau trên không trung đã có thêm một đám mây vàng nhạt rộng khoảng hơn trượng, bề ngoài cực kỳ bắt mắt.

Mới đầu thấy cảnh này Hàn Lập chỉ hơi tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng sau khi dùng thần niệm quan sát thoáng qua khiến hắn đã phải giật mình.

"Liệt Sát Kim Cương Sa, thì ra là loại bảo vật này, hơn nữa đã được người ta luyện chế rất kỹ càng, sắp sửa hợp nhất với cái hồ lô làm một. Xem ra cũng chỉ có vị thánh tổ Khấp Linh kia mới đủ khả năng sưu tập được nhiều kỳ vật thế này thôi." Hàn Lập thì thào, nhìn không nổi liền gio tay chụp mấy hạt cát vàng trong đám mây đang lơ lửng giữa hư không.

"Vèo vèo...", một luồng áp lực vô hình cuốn đến đám mây cát.

Oành, những hạt cát trong đám mây lóe sáng, cứ từng hạt từng hạt xoay tròn, tụ tập lại với nhau tạo thành một quả cầu trong suốt, trọng lượng nặng vô cùng.

Khối cầu vừa hiện ra giữa đám mây hơi trầm xuống nhưng chỉ nháy mắt sau đã vững vàng trở lại, tiếp tục ương ngạnh không nhúc nhích ở chỗ cũ.

Hàn Lập thấy vậy bèn để lộ vẻ ngĩ ngại.

Một cú chụp tay của hắn vừa rồi tuy không phải là mười phần sức lực của mình, nhưng ngay đến cả các tu sỹ Hợp Thể Kỳ nếu gặp phải cũng chỉ đành ngán ngẩm lắc đầu không dám chống đỡ. Thế mà lại chẳng làm được gì quả cầu cát trước mắt kia.

Vậy cũng đủ hiểu loại Liệt Sát Kim Cương Sa này quý quái đến độ nào.

Theo những điển tịch truyền lại từ thời xa xưa mà Hàn Lập được đọc, chỗ lợi hại nhất của loại cát này không phải chỉ đơn giản như những gì vừa biểu hiện trước mặt mà còn nằm ở hai loại thần thông có uy lực khủng bố khác.

"Quả đúng là một niềm vui ngoài dự đoán! Có điều vật này đến được tay ta mới có thể phát huy hết thay uy năng mà thôi. Nếu vào kẻ khác, ngay cả gã thánh tổ Khấp Linh kia e rằng cao lắm cũng chỉ được một nửa." Hàn Lập nhếch miệng tươi cười thì thầm với chính mình. Một tay hắn lại bắt lấy cái hồ lô, miệng khẽ lẩm bẩm, hướng cái bình về đám mây cát ở xa xa.

Vút!

Quả cầu cát tự động phân tán ra, một lần nữa trở thành những hạt cát trộn lẫn vào trong đám mây.

Tiếp đó toàn bộ đám mây chuyển động, lập tức hóa thành một con rắn thật lớn màu vàng nhạt bỏ nhào về phía cái hồ lô.

Cái hồ lô vàng vàng nổ vang, nó hút gọn lấy toàn bộ con rắn vào trong đồng thời tỏa ra làn sáng mờ mờ lơ lửng. Sau đó tự động chuyển về đánh về như ban đầu, nếu không chứng kiến từ đầu thì thật chẳng thể nào biết được vừa nãy đã có chuyện gì diễn ra.

Tay áo của Hàn Lập nhoáng lên, hào quang lóe sáng, cái hồ lô liền biến mất không thấy đâu nữa.

Sau khi cất món bảo vật đi, Hàn Lập tiếp tục nhắm mắt điều dưỡng tinh thần trong gian phòng vắng ngắt.

Một lúc thật lâu sau, hai mắt của hắn bỗng dung trợn ngược, cổ tay khẽ rung quang ra một cái vòng không gây bất kỳ tiếng động nào.

Hàn Lập niệm vài câu thần chú, ngón tay điểm vài lượt về cái vòng trước mặt.

Chiếc vòng liền lóe ánh sáng vàng nhàn nhạt, từ bên trong bay ra một khối cầu nhỏ màu đen tuyền, hơi khẽ chớp động rồi lơ lửng ngậy thấp thấp phía trước.

Thì ra đó là một quả trứng đen thui lớn ngang quả dưa hấu, xung quanh khảm đầy văn tự màu tím. Thoạt nhìn thì quả trứng này cũng khá lớn.

Hàn Lập cau mày nhìn nó, một tay khẽ phát đã kéo quả trứng lại gần bên cạnh mình.

Nắm ngón khẽ mở rồi nhẹ nhàng đặt lên lớp vỏ màu đen, hai mắt khép hờ, miệng hắn cứ lầm nhảm liên miên như đang sử dụng một loại pháp thuật tra xét nào đó.

Một lát sau, nét mặt hơi thay đổi, hắn liền tỏ vẻ vui mừng pha lẫn kinh ngạc:

"Chỉ thiếu chút nữa là có thể tự xé vỏ mà ra. Cũng được, để ta giúp ngươi một tay đi!"

Vừa dứt lời, Hàn Lập hít một hơi thật sâu. Tiếp đó năm ngón tay bỗng tỏa hào quang vàng rực rỡ, hắn bắt đầu truyền một cỗ chân nguyên khổng lồ, ào ạt rót vào sâu bên trong lớp vỏ.

Vốn ban đầu quả trứng cứ lặng thinh bất động thì giờ đây những ký hiệu màu tím trên lớp vỏ của nó đã bắt đầu phát sáng, chẳng những thế thể tích của nó còn liên tục phình to thu nhỏ.

Một lát sau, thạch thạch, từng tiếng tim đập truyền ra từ bên trong.

Bắt đầu còn rất bé, sau đó từ từ lớn dần, một tiếng, hai tiếng. càng lúc càng rõ.

Ánh mắt của Hàn Lập khẽ chớp, từng sợi chân nguyên tinh thuần cứ ào ạt tuôn ra từ đầu các ngón tay hết như thủy triều chẳng hề chậm lại.

Ước độ một lúc thật lâu sau, lớp vỏ trứng màu đen vỡ vụn ra thành từng tấc nhỏ, đồng thời từ giữa vụt ra một vệt sáng vàng rực. Vệt sáng chớp nhoáng rồi hiện ra nguyên hình là một dáng người tí hon hiện ra trên không trung.

Đứa tí hon này có đầy đủ tay chân, hai mắt trong suốt như ngọc thể nhưng râu tóc mũi miệng lại chẳng thấy đâu, khuôn mặt của nó bị che khuất trong một làn sáng màu vàng mờ mờ.

"Đây chính là Phệ Kim Trùng Vương như trong lời đồn ư?" Hàn Lập trân trân nhìn đứa bé tí hon, vẻ mặt không khỏi phô ra nét kỳ quái.

Cũng ngay sau đó, đứa tí hon có làn da nửa vàng nửa tím đưa ánh mắt ngây ngây đại đại về phía Hàn Lập.

Dừng như cùng với chính lúc đó, Hàn Lập cảm thấy bên sườn mình lạnh buốt. Hai lưỡi sáng vàng rực hiện ra chẳng hề báo trước rồi lướt xuyên qua không gian mà đến.

Hàn Lập tái mặt, nhưng thân hình của hắn liền mờ đi, biến mất khỏi chỗ cũ một cách quỷ quái.

Hai vết sáng chạm vào nhau với tốc độ không thể tưởng nổi, thế nhưng chúng đột ngột lướt qua rồi lại biến mất.

Không gian dao động, thân hình của Hàn Lập hiện ra ở một góc khác trong gian phòng.

Chi vừa mới xuất hiện hắn đã liền tỏ vẻ kinh ngạc đưa tay lên sờ xoạng lên cổ của mình một chập.

Hắn liền thấy bên bờ cổ của bất ngờ có thêm hai vết máu trời lên, tuy rằng nồng nặc vô cùng nhưng thật chẳng khác nào mình vừa bị một lưỡi đao sắc lẹm lướt qua vậy.

Với độ mạnh mẽ của thân thể Hàn Lập mà vẫn dễ dàng bị thương như thế, điều này thật là một việc không thể ngờ được.

Trong lòng Hàn Lập cực kỳ hoảng sợ, hắn nhìn về đứa bé tí hon vàng vàng tím tím cách đó không xa mà khuôn mặt trở nên ngưng trọng. Chẳng dừng lại ở đó, hắn há tụt cắn lưỡi, há to miệng phun ra một ngụm máu tươi, đồng thời ngón tay điểm rất nhanh vào hư không.

Ngúm máu quay tròn rồi lập tức biến hóa thành một ký hiệu đỏ au. Dưới sự điều khiển của Hàn Lập, cái ký hiệu lớn lên khoảng cỡ ngang với cái đầu, bắt đầu liên tục tỏa ra ánh sáng lập lòe lúc mờ lúc tỏ.

Cùng lúc đó, thân hình của đứa bé tí hon hơi động, giữa hai mắt nó hiện ra một ký hiệu lớn bằng hạt đậu, lóe lên rồi chìm nhập thẳng vào trong đầu rồi không thấy đâu nữa.

Hàn Lập quát khẽ, thân hình đứa bé có làn da nửa vàng nửa tím quần quai, run rẩy kịch liệt giống như đang phải chịu đựng một loại cực hình nào đó vô cùng khủng khiếp.

Nhưng chỉ ngay sau đó, tấm thân của nó đột nhiên thẳng trở lại, mười ngón tay tí ti hoa lên về phía Hàn Lập đang đứng.

Mười lưỡi kiếm sáng chói bất ngờ hiện ra trước người rồi hùng hổ bổ xuống. Lưỡi kiếm còn chưa chém tới mà khí lạnh do nó tỏa ra đã áp đến trước, có vẻ làn hào quang hộ thể không cách nào ngăn cản được.

Cho dù có tu vi cỡ như Hàn Lập nhưng khi tiếp xúc phải luồng khí lạnh buốt này cũng phải rùng mình, động tác dần trở nên chậm chạp hơn so với trước.

Mắt thấy mười lưỡi kiếm sáng chói sắp sửa chẻ Hàn Lập làm mấy khúc, bỗng nhiên một tiếng hừ lạnh lẻo vang lên.

Đứa tí hon nửa tím nửa vàng nghe thấy tiếng hừ này thì lập tức cảm thấy đầu óc mình như bị ai đó đột nhiên giáng cho một nhát chùy thật mạnh, thân hình lão đảo, thiếu chút nữa là rơi từ trên không xuống đất rồi.

Mười lưỡi kiếm khí cũng bởi đó mà bị ảnh hưởng liền trở nên toán loạn âm đạm bớt vài phần.

Hàn Lập nhân lấy cơ hội, thân hình hấn chọt uấn éo hóa thành một tia chớp thoát ra khỏi những lưỡi kiếm, sau đó điềm tĩnh xuất hiện ở vị trí khác cách đó không xa.

Mà gần như cùng với lúc đó, dấu ký hiệu đỏ au to ngang với cái đầu cũng hóa thành một vệt sáng chói bắn thẳng đến chỗ Hàn Lập vừa đứng.

Hai mắt Hàn Lập sáng ngời, từ giữa chân mày đột nhiên xuất hiện vô số sợi thần niệm li ti như sợi tơ bắn ra, tất cả lóe lên rồi hòa vào khắp nơi trong dấu ký hiệu.

Cái ký hiệu màu đỏ vốn đang chớp nháy lập tức ngừng lại, thế rồi nó bắt đầu rung rung run rẩy.

Lúc này, đứa bé tí hon đột nhiên hét lớn thành tiếng rất chói tai, sau đó toàn thân loạng choạng ngã "*rầm*" xuống.

Chương 2261: Đến Linh tộc

Vậy mà đưa bé tí hon lại lâm vào hôn mê, trong khoảnh khắc này nó không thể nào tỉnh lại được.

Giữa hai mắt của Hàn Lập lóe sáng, con mắt thứ ba đen thui lập tức biến mất. Hắn nhìn về đứa bé với vẻ mặt cổ quái, thở dài:

"Giá mà biết trước nó tiến hóa thành trùng vương thì ban đầu đã chẳng hạ cấm chế đơn giản như vậy. Cũng may là trước lúc cho ba con Phệ Kim Trùng kia cắn nhau ta đã sớm bố trí các loại cấm chế để chuẩn bị sẵn, nếu không để khổng chế được nó sau khi đã tiến cấp thật đúng là một chuyện cực kỳ đau đầu. Nhưng để phòng ngừa về sau, xem ra lúc này ta lại phải dùng đến bí thuật tế luyện thêm một lần nữa."

Hàn Lập vừa lẩm bẩm tự nhủ xong lập tức phát tay áo lên. Liên đó phải có đến hơn trăm lá trận kỳ đồng loạt pháp phối bay ra, chớp lên rồi tạo thành một vòng trận pháp rộng đến vài trượng ngay trong căn phòng.

Mà trung tâm của pháp trận chính là đứa bé màu tím vàng đang nằm hôn mê bất tỉnh.

Hàn Lập lẩm nhẩm thần chú, mấy ngón tay liên tục bấm niệm các loại pháp quyết, tất cả đều lóe lên rồi lướt thẳng vào trong pháp trận.

"Phù phù", bốn phía tòa trận pháp tuôn ra vô số những sợi tơ ngũ sắc mỏng manh, chúng lướt tới quấn kín lấy đứa bé tí hon vào bên trong.

Tiếp đó hần lại há miệng phun ra một ngụm máu. Ngụm máu quay tròn thành một vòng, hóa thành một ký hiệu đỏ rực rồi bắn thẳng về phía đứa bé.

Cùng lúc đó, cả tòa trận pháp phát ra những âm anh vũ vũ rất lớn. Từng ngọn lửa sáng rực cháy lên, tràn về phía trung tâm bên trong...

Không biết phải mất bao lâu sau, cửa của gian phong mở rộng, Hàn Lập liền bước ra, trên mặt không quên mang theo vẻ tươi cười.

Hần là đợt tế luyện con Phệ Kim Trùng Vương vừa rồi đã hoàn toàn thành công.

Một tháng sau cũng là lúc Khí Linh Tử với Bạch Quả Nhi đến từ biệt, bắt đầu cùng nhau trở thành lữ khách bước lên đường thám hiểm vùng thế giới còn hoang dã.

Lại hơn mười ngày sau, Hàn Lập dẫn theo hai người Ngân Nguyệt và Chu Quả Nhi rời khỏi Thánh Đảo, cùng cười Mặc Linh Thánh Thuyền bay về hướng lãnh địa của Yêu tộc.

Mới chớp mắt mà nửa tháng đã qua.

Tất nhiên trên đường đi Mặc Linh Thánh Thuyền gặp không ít những người của Yêu tộc.

Bất kể là tu vi của bọn họ cao thấp ra sao, nhưng ngay khi bọn vừa mới nhìn thấy con thuyền khổng lồ như ngọn núi cùng với mấy con rối ma tinh đang đứng trên boong phát ra khí tức kinh người là liền lập tức tự tiện tránh xa, không dám dây dưa chút nào.

Nhưng không lâu sau đó, chiến thuyền của Hàn Lập lướt đi cực nhanh qua không trung của một vùng biển đã động đến một gã Yêu tộc vô danh đang tiềm tu ở đó.

Gã yêu tu này thuộc về Thủy tộc, có tu vi Hợp Thể Sơ Kỳ!

Từ vạn năm trước hắn đã chuyển động phủ đến đây. Tiếp đó lại cưỡng ép vài đàn yêu tộc có tu vi không kém khác phải rời đi rồi tự coi vùng biển có tài nguyên khá phong phú này là khu vực riêng của mình.

Tuy tính tình của gã luôn luôn táo tợn khác thường nhưng địa vị trong tộc cũng khá cao. Hơn nữa gã còn có mấy món bảo vật bất phàm, cho dù vài tên Yêu tộc ngang cấp với gã cảm thấy không vừa mắt nhưng cũng chẳng muốn đụng đến.

Cho nên trong suốt vạn năm qua, bất kể là người nào trong Yêu tộc nếu muốn đi vào vùng biển này đều phải đánh tiếng cho gã trước.

Nhưng vào một ngày, tên Yêu tu đang ở trong động phủ dưới tận đáy biển luyện chế một lò đan dược đã vào giai đoạn cực kỳ trọng yếu. Đúng lúc đó bỗng nhiên từ bên ngoài truyền đến âm thanh báo hiệu cực kỳ nguy cấp.

Gã Yêu tu không kịp đề phòng nên tâm thần bị nhiễu loạn, trong lòng giật mình, cây quạt bằng ngọc trong tay vô tình vẩy mạnh làm ngọn yêu hỏa màu xanh cháy lớn thêm gấp ba lần.

Oành!

Trước mắt gã là một cái đỉnh bằng ngọc trắng tinh cao vài thước. Cái đỉnh lắc lư thật mạnh, từng làn hương thuốc tràn ra khắp nơi.

Tên Yêu tu Hợp Thể Kỳ thấy vậy liền gào lên giận dữ. Sắc mặt thay đổi liên tục, mặc kệ tiếng báo động vẫn đang vang lên bên ngoài, gã liền phát tay, hóa thành một làn sáng trắng bay ra rồi phóng thẳng về phía trên mặt biển.

Những tài liệu đã dùng trong mẻ đan được vừa này cực kỳ quý hiếm. Trước đây gã đã phải tiêu phí rất nhiều tâm lực mới có thể sưu tầm đủ cho một lần luyện. Lúc này bị hủy mất rồi, trong lòng cực kỳ tiếc hận. Vì thế gã liền mang theo một bụng cuồng nộ phóng đi truy tìm kẻ đầu sỏ gây ra vụ việc vừa rồi.

Tuy hẳn không để ý đến tín hiệu báo động có kẻ xâm nhập vùng biển nhưng trong lòng đã thầm đoán:

"Những kẻ đến đây lúc này nếu có thân phận khá thì chỉ cần bồi thường thật thích đáng sẽ coi như chuyện lớn hóa nhỏ. Còn không nhất định sẽ phải đem xương cốt kẻ đó đốt ra tro để báo đáp lại mối thù lò đan được của ta."

Gã vốn là Yêu tu xuất thân từ Thủy tộc, tốc độ di chuyển trong nước vốn cực nhanh. Chỉ sau vài lần chớp nhoáng đã đáp chân lên mặt sóng biển dập dềnh. Tiếp rồi đảo mắt nhìn về một phía mặt nước, hét lên cực kỳ giận dữ:

"Đứa tiểu bối nào dám đến nghịch ngợm nhà của lão tổ Hoa Thạch ta? Mau mau giơ tay chịu trời đợi lão tổ của ngươi đến xử lý! A, các ngươi là..."

Gần nửa thân trên của gã được bảo phủ một lớp giáp bằng vảy cá, dưới chân đang đứng lên một con trăn màu xanh rất lớn. Gã đang lơ lửng ngay trên trời cao, đôi cặp mắt hung tợn về không trung phía trước nhưng mới chốc lát sau đã đổi thành điệu bộ trợn mắt há mồm.

Chỉ thấy bên trên cao mấy trăm trượng có một chiếc thuyền màu đen lớn như cả ngọn núi đang chậm chậm từ xa bay đến. Mà trên boong thuyền lại có rất nhiều các con rối vệ sỹ mặc giáp cực kỳ oai nghiêm khiến gã phải kinh hồn táng đảm.

Trong những con rối đó, có một vài con tỏa ra khí tức còn đáng sợ hơn của mình.

Lời nói chua ngoa của gã Yêu tộc vừa chui ra đến cổ họng liền vội vàng nuốt ực trở lại.

"A, là hiểu lắm. Hoa mõ nhận nhầm người! Sẽ không dám quấy rầy hành trình của các vị nữa, liền lập tức lui xuống đây." Gã Yêu tộc này phản ứng thật mau lẹ. Hai con mắt chớp chớp tức thì đã trở thành tươi cười hòa ái, đồng thời con trăn lớn màu xanh khê động đã vội công theo gã lui trở xuống phía dưới mặt biển.

"Chậm đã, thì ra người chính là lão tổ Hoa Thạch! Tốt lắm, đúng vừa lúc chúng ta đã cần tìm một đầu sỏ ở khu vực này. Người tạm thời ở lại một lúc đi!"

Giọng nói cực kỳ dễ nghe, rõ ràng là tiếng của Ngân Nguyệt.

Vừa dứt lời!

Chiếc thuyền đen xì khê rung động, bốn con rối tỏa khí tức chẳng hề thua kém so với gã Thủy tộc hươu bàn tay trần lên trời, phóng thẳng về phía gã Yêu tu.

Lão tổ Hoa Thạch thấy vậy, sắc mặt trở nên méo mó. Một chân khê giẫm lên lưng con trăn xanh rồi lập tức hóa thành một vết sáng trắng lao thẳng xuống dưới ngay tắp lự.

Cùng lúc đó, hắn liền thả ra vài món pháp bảo để hộ thân.

Nhưng cùng với lúc đó, bốn con rối ma tinh hét thật dài, tám cánh tay xòe chưởng đồng loạt nhấn mạnh về phía lão tổ Hoa Thạch. Vài tiếng nổ lốp bốp vang lên!

Mấy món bảo vật phòng thân của gã Yêu tu bị luồng lực cực lớn ép đến liền vỡ vụn hóa thành vô số điểm sáng lấp lánh.

Không chỉ có vậy, không gian xung quanh bị luồng lực nén chặt khiến cho bản thân gã Yêu tu với con trần xanh trầm xuống không thể nhúc nhích. Bị cưỡng ép đứng khựng lại ngay giữa không trung.

Sắc mặt của lão tổ Hoa Thạch tái nhợt, đành trơ mắt đứng nhìn bốn con rồi bay đến gần mình.

Một trong bốn con rồi khươ tay bắt lấy cả gã cùng với con trần rồi quay người lại, lập tức cả bọn lục tục kéo nhau bay về chiếc thuyền.

Một lát sau, trên tầng cao nhất của Mặc Linh Thánh thuyền, cuối cùng hẳn cũng được nhìn thấy vị chủ thân Hàn Lập đang ngồi trên ghế.

Còn Chu Quả Nhi với Ngân Nguyệt đứng ngay gần ở bên cạnh.

Vèo vèo!

Năm ngón tay của con rồi mở ra, nó ném lão tổ Hoa Thạch cùng với con trần đánh bịch xuống mặt boong thuyền rồi giữ vẻ mặt lạnh băng đi ra ngoài.

Tuy rằng trong lúc này lão tổ Hoa Thạch đã khôi phục lại tự do nhưng không biết con rồi vừa nãy đã máy mó tay chân vào chân nguyên thể nào khiến cho pháp lực trong cơ thể hẳn hoàn toàn bị ngưng trệ.

Hơn nữa pháp lực của Ngân Nguyệt phía trước mặt còn mạnh hơn gã rất nhiều. Mà khí tức của Hàn Lập lại như có như không, đem đến cho gã thứ cảm giác thâm sâu cực kỳ khủng bố.

Kể từ đó, trong lòng gã Yêu tu Thủy tộc này tràn đầy sợ sệt, chẳng dám có hành động phản kháng nào. Cuối cùng hắn đành cười gượng gạo rồi hành lễ với Hàn Lập, thành thật cất lời:

"Tại hạ là Hoa Thạch xin ra mắt các vị đạo hữu. Không biết các vị đã bắt tại hạ đến đây là muốn tại hạ ra sức vào việc gì?"

Hàn Lập quan sát gã Yêu tu Hợp Thể Kỳ này vài lần, vẻ mặt ánh lên nét cười như không cười, thế rồi hắn vẫn lặng im chẳng nói năng gì.

Ngược lại thì Ngân Nguyệt đứng bên cạnh đảo mắt mấy lượt rồi cười khẽ:

"Lúc này người cũng khá biết điều. Vậy mà ngay từ đầu khi nghe lời của chúng ta, vì sao lại chạy trốn?"

"Đạo hữu thật biết giấu cợt, cũng bởi vì Hoa mỗ theo bản năng mà tự vệ đó thôi. Dù sao thì chư vị thật hết sức mạnh mẽ, tất nhiên là tại hạ phải mau chóng lui nhường vài phần rồi." Hoa Thạch hơi xấu hổ đáp lời. Tiếp rồi ánh mắt lên nhìn Hàn Lập vài lần với điệu bộ cực kỳ dè chừng.

"Hừ, lúc các hạ mới xuất hiện với khí thế hùng hổ như thế, ta nhìn sao cũng chẳng thấy được chút ý muốn tự vệ nào. Hay có phải đạo hữu vốn định tự động rước lấy phiền toái?" Ngân Nguyệt hừ lạnh, gương mặt nghiêm lại, giọng nói bắt đầu trở nên lạnh lùng.

"Tại hạ tuyệt đối không có ý nhắm vào các vị, chỉ là..., chỉ bởi trong lúc hồ đồ mới tưởng nhầm các vị thành vài tên tiểu bối đi ngang qua nên mới tùy tiện đến vậy." Hoa Thạch toát mồ hôi hột, vội vàng cuống quýt giải thích.

Ngân Nguyệt thấy vậy liền bật cười khanh khách, nàng chẳng buồn nói thêm gì nữa.

Nãy giờ vẫn luôn ngồi ngay ngắn trên ghế, đến giờ Hàn Lập mới thản nhiên mở miệng:

"Ta mặc kệ ban đầu ngươi muốn gì. Nhưng đã dám khiêu khích trước thì lúc này hãy làm cho ta một việc rồi mới thả cho ngươi đi. Còn bằng không, bị trừng trị một phen thật nặng là chuyện không thể tránh được."

Lão tổ Hoa Thạch nghe vậy trong bụng liền đau khổ ngậm đắng nuốt cay nhưng ngoài miệng vẫn chẳng dám thốt nửa chữ *"không"*, cuối cùng đành mếu máo cười đáp lại: *"Các vị yên tâm! Cho dù muốn Hoa mỗ làm chuyện gì, chỉ cần ta làm được là sẽ cố hết sức. Nhưng không biết việc này rốt cuộc là ra sao?"*

"Ngươi không cần phải lo lắng, việc giao cho ngươi rất đơn giản, chỉ là giúp ta tìm một địa phương mà thôi. Nghe nói từ thời thượng cổ ở nơi này đã lưu lại một đài tế không trọn vẹn, nhưng mà nó luôn di động, lơ lửng không ngừng. Việc này có phải là thật không?" Hàn Lập hơi mỉm cười.

"Thì ra các hạ muốn tìm đến Tì Nam Tư Phương Đàn. Chỗ này Hoa mỗ có biết đôi chút. Nhưng muốn tìm được nó thì đa phần phải cầu vào vận may. Tại hạ giới lắm cũng chỉ có thể đưa các vị đến nơi tòa đài tế này thường xuất hiện nhất mà thôi." Mãi sau khi nghe được như vậy Hoa Thạch mới thâm thở phào, vội vàng đáp lời.

"Tốt lắm, trước tiên dẫn chúng ta đến mấy địa phương đó đi." Hàn Lập không lưỡng lự nói.

Mà Chu Quả Nhi đang đứng ở một bên nghe được cuộc đàm thoại hai mắt cũng chợt sáng ngời lên!

====
Mấy ngày liền chăm sóc con cung, thiếu chút nữa là chết vì mệt luôn nhưng trong lòng cực kỳ vui sướng, mãn nguyện! Ha ha, hôm nay bắt

đầu viết lại được rồi!=====Vong Ngữ.=====

Chương 2262: Cú điểm Linh Thiên

Chiếc thuyền màu đen chỉ dừng lại trên mặt biển một lát rồi phát ra tiếng nổ vang, lại tiếp tục phá không bay đi, chốc lát đã biến mất ở tận cuối chân trời.

Hai tháng sau, ở trên không trung của một mảng rừng rậm cây cối um tùm che kín cả bầu trời, bóng dáng của chiếc thánh thuyền Mạc Linh bất chợt hiện ra.

Vị lão tổ Yêu tộc tu vi Hợp Thể Kỳ Hoa Thạch đang kính cẩn đứng ở phía xa xa sau lưng của ba người.

Đến lúc này gã Yêu tộc cao cấp đã biết người thanh niên kia chính là Hàn Lập, tu sỹ vừa tiến cấp lên Đại Thừa Kỳ của Nhân tộc. Sau một phen kinh hãi ngạc nhiên, bao nhiêu toan tính ban đầu trong lòng hắn đã bị quăng lên tận chín tầng mây.

Trong thời gian vừa qua, hắn thành thành thật thật dẫn đám người Hàn Lập đi khắp các khu vực ở quanh đó, lại còn liên tục đến các vị trí mà tòa đài tế thượng cổ thường xuyên xuất hiện.

Nhưng thật đáng tiếc, mãi cho đến tận giờ mà đám người Hàn Lập cứ liên tục đón trượt, vẫn chưa thấy bóng dáng của đài tế ra sao.

"Nơi này chính là một trong những chỗ người nói?" Hàn Lập không quay đầu mở miệng hỏi.

"Vâng thưa tiền bối! Mảnh rừng Mật Vân Hung Lâm phía dưới khá có danh tiếng ở Yêu tộc chúng ta, đối với tu sỹ có tu vi từ Hóa Thần Kỳ trở xuống thì nơi này chính là tuyệt địa. Ngoại trừ những ai đã đến Luyện Hư kỳ đi vào đây mới tạm bảo vệ được mình, còn lại đa phần đều bỏ lại tính mạng ở nơi này. Vốn bởi trong khu rừng Mật Vân này có những cạm bẫy hung hiểm do thiên nhiên giăng sẵn, hơn nữa rất nhiều yêu thú cực kỳ mạnh mẽ chưa tự sinh ra trí khôn cùng vài loại trùng độc không dễ trêu chọc sinh sống ở đây. Đương nhiên là hết thảy những thứ đó đối với tu vi như của tiền bối lại không đáng nhắc đến." Hoa Thạch vâng lời rồi bắt đầu cung kính giải thích.

"Tòa đài tể đồ đã từng xuất hiện ở trong khu rừng này?" Hàn Lập gật đầu, truy hỏi với vẻ mặt chẳng chút biểu tình nào.

"Thưa tiền bối, tại trung tâm khu rừng này đã có vài đạo hữu nhìn thấy tòa đài tể đồ từ xa mấy lần. Có điều nó đã bị hư hại không còn nguyên vẹn, ngoại trừ những hoa văn in trên bề mặt có chút giá trị nghiên cứu cho các tu sỹ nghiên cứu về trận pháp, còn lại đối với người khác thật chẳng có tác dụng gì cho nên chẳng mấy ai thêm chú ý." Lão tổ Hoa Thạch trả lời.

"Ha ha, nếu đã như vậy, chúng ta xuống đi. Ta có một dự cảm, phải đến bảy tám phần là đài tể đồ đang ở trong này." Hàn Lập cười vài tiếng rồi nói.

Chu Quả Nhi cùng với Ngân Nguyệt đứng ở bên nghe được cũng liền tỏ vẻ hồ hởi.

Vì vậy mấy người bọn họ tiếp tục đứng trên thuyền, nhắm về phía trong cánh rừng rậm mênh mông bên dưới phóng đi.

Bên dưới tán rừng là mảng đầm lầy quanh năm được che phủ bởi một màn khí độc màu lục nhạt. Nếu các tu sỹ dưới cấp Luyện Hư, trừ khi có bảo

vật hộ thân đặc biệt, còn không tuyệt đối sẽ không dám ở lâu trong làn khí này.

Hơn nữa, màn sương phía dưới còn tự sinh ra một loài ong nhỏ rất độc. Chẳng may mà bị những con ong này xâm nhập vào cơ thể, muốn trừ khử chúng sẽ cực kỳ khó khăn. Vì vậy đối với các tu sỹ Yêu tộc bình thường thì khu rừng này có thể coi là nơi cực kỳ hung hiểm.

Nhưng hết thảy những điều đó đối với Hàn Lập chỉ như việc úp lật bàn tay, chẳng đáng để vào mắt.

Chỉ cần ngọn lửa bạc quanh thân hắn ồ ạt tràn ra, từng trận sóng nóng rực lan khắp bốn phương tám hướng, cuốn cho làn sương màu lục trong bán kính gần mẫu tan tác không còn nổi một mảnh. Mà những con côn trùng li ti trong đó cũng bị ngọn lửa thiêu rụi, căn bản không thể tiếp cận hắn dù chỉ một ly.

Thỉnh thoảng cũng có một vài con yêu thú vô tri không biết tốt xấu, nhưng chẳng phiên đến Hàn Lập phải ra tay thì Ngân Nguyệt ở bên cạnh đã nhẹ nhàng chém chết hết sạch.

Không lâu sau đó, đoàn người bọn họ đến đến một khoảng không của giữa khu rừng hoang vắng.

Hai mắt Hàn Lập sáng ngời, cách xa vài dặm, liếc mắt cũng có thể thấy được tòa đài tế cao khoảng năm sáu trượng, dáng vẻ cực kỳ cổ xưa đang lơ lửng trong không trung ngay trên một đầm nước.

"Tìm được rồi! Hoa Thạch, người dẫn đến đây là được. Chúng ta sẽ đi trước." Hàn Lập sai bảo với vẻ mặt tươi cười.

Tất nhiên là lão tổ Hoa Thạch chẳng dám có ý kiến gì, liền vội vàng khom người vâng dạ.

Mà cả Ngân Nguyệt cùng Chu Quả Nhi đều kích động, cả hai bám sát theo Hàn Lập bay thẳng đến tòa đài tể.

Một lúc sau, bọn họ đã xuất hiện ngay bên cạnh.

Thân hình của Hàn Lập dừng lại, ngẩng mặt bắt đầu quan sát tòa đài.

Chỉ thấy đài tể gồm bốn mặt, từ trên xuống dưới chia làm ba tầng. Bề ngoài được khắc bởi một loại văn tự vô danh từ thượng cổ, mà hơn phân nửa nó đã bị một lớp rêu phong phủ dày.

Hơn nữa bốn mặt của nó đều đã khiếm khuyết, giống như bị mài mòn qua không biết là bao năm tháng gió sương vậy.

"Quả không sai, đúng là Ti Nam Cổ Đàn lưu truyền từ thượng cổ đến nay! Theo như lời của Bảo Hoa, đến thời điểm thích hợp, chỉ cần ở đây đo đạc tính toán đúng theo những phương vị không gian là sẽ có thể tìm được lối vào Tiểu Linh Thiên."

"Quả Nhi, người sinh ra ở đó. Trong linh hồn của người ngay từ lúc mới sinh ra đã mang theo khí tức của Tiểu Linh Thiên, chốc nữa người hãy giao cho ta mượn một tia thần niệm, như vậy sẽ dễ dàng tìm thấy vị trí của nó hơn vài phần." Hàn Lập quay đầu nhìn Chu Quả Nhi rồi nói.

"Vâng. Văn bối sẽ hợp tác hết sức!" Chu Quả Nhi nghe vậy liền vội vàng đáp ứng.

Cứ nhìn vào vẻ vui mừng của nàng, chắc hẳn được trở về Tiểu Linh Thiên là một việc cực kỳ trọng đại.

Còn Ngân Nguyệt thì cứ mỉm cười không nói.

Bởi vì trước đó, khả năng Nam Cung Uyển đang lưu lạc ở Tiểu Linh Thiên đã sớm được Hàn Lập kể hết với người hồng nhan tri kỷ này rồi.

Với tâm tính của Ngân Nguyệt thì tất nhiên là không nổi lòng ghen tuông như những thiếu nữ phàm trần, mà ngược lại nàng còn vui vẻ nguyện ý cùng đi tìm kiếm Nam Cung Uyển trở về.

Còn Hàn Lập tuy rằng rất tự tin không có khả năng gì để Bảo Hoa sẽ lừa gạt mình, nhưng việc dùng đài tế thượng cổ nhằm tính toán ra vị trí của cửa vào giới diện khác là lần đầu tiên hắn làm.

Trong lúc thi triển pháp thuật có xảy ra sự cố bất thường nào không, hay kết quả có sai lệch nhiều hay ít đều là việc cực kỳ khó nói trước.

Bởi vậy vẻ ngoài của Hàn Lập vẫn rất bình tĩnh, nhưng chuyện trước mắt khiến cho lòng hắn không khỏi trở nên lo âu.

Nếu chẳng phải Bảo Hoa có nói trước, khi dùng đài tế thượng cổ này để đo lường tính toán vị trí của Tiểu Linh Thiên phải tuân theo những khoảng thời gian nhất định, còn không hắn đã sớm ra tay từ lâu rồi, đâu cần phải đợi đến mãi tận hôm nay.

Hàn Lập nhìn đài tế trước mặt, trong đầu vô số suy nghĩ trào lên liên tục, tay áo rung lên, một mảng hào quang màu vàng tràn ra, đồng thời cuốn lấy chính mình và Chu Quả Nhi vào bên trong.

Ngay sau đó, trên chóp cao nhất của đài tế chợt dao động, thân hình của cả hai liền hiện ra.

Ngân Nguyệt vẫn đứng ở phía dưới, chỉ đóng ánh mắt dõi nhìn hai người, vẻ mặt không dấu nổi nỗi thân thiết.

Cặp mắt của Hàn Lập đảo qua mọi nơi!

Trên bề mặt của đài tể hoàn toàn trống rỗng, chẳng hề có thêm bất cứ thứ gì.

Mãi đến khi nhìn kỹ về xung quanh mới thấy được bề ngoài của bốn mặt bên được khắc thêm những ký hiệu hợp thành mấy cái pháp trận hình tròn.

Toàn bộ trận pháp ước chừng hơn mười trượng, gần như trải kín mọi góc ngách của đỉnh đài tể. Thịnh thoảng có vài góc đã bị mài mòn rêu phủ, thoạt nhìn cực kỳ mờ nhạt không rõ.

Hàn Lập hơi cau mày nhưng không hề tỏ vẻ ngạc nhiên.

Bởi vì hắn đã hỏi kỹ, chỉ cần pháp trận này còn tốt, cho dù một vài bộ phận có khiếm khuyết đi nữa thì cũng chẳng ảnh hưởng mấy đến kết quả thi triển pháp thuật.

Hắn hít thật sâu, hai tay bấm niệm thần chú, lập tức đánh một đạo pháp quyết vào trong trận pháp.

Oành!

Trận pháp bằng văn tự ở phía dưới đã trải qua không biết bao nhiêu năm tháng, chúng hơi nhấp nháy kích động, một lúc sau toàn bộ tòa đài tể xuất hiện đủ loại màu sắc ánh sáng, tràn đi thành từng dòng về phía trung tâm.

Hàn Lập thấy vậy khẽ nhíu mày, toàn bộ mười ngón tay múa như chớp. Càng lúc càng nhiều pháp quyết được đánh ra.

Pháp trận kêu vang, gầm rú kịch liệt. Dần dần sau đó là đến cả toàn bộ đài tể rung lên, đồng thời phía bên ngoài ngưng tụ một dải ánh sáng dịu dịu, uốn lượn bay múa không ngừng.

Khí thế cực kỳ kinh người!

Đúng lúc này hắn quát khê. Pháp quyết trong tay lại tiếp tục bấm, năm ngón tay liền nhấn xuống phía trước mặt.

Bụp!

Một dải sáng xanh biếc từ lòng bàn tay phun ra, theo pháp trận bằng văn tự bắt đầu thấm sâu vào trong trong tòa đài.

Nhờ hút được nhiều pháp lực tinh thuần như vậy nên tiếng rung của đài tế phát ra mỗi lúc một lớn.

Tình trạng này cứ thế tiếp diễn đến khoảng độ một bữa cơm, theo đó pháp lực được Hàn Lập truyền vào đài tế cũng hao tổn gần một phần tư chân nguyên trong cơ thể.

Vậy mà pháp trận bằng văn tự vẫn cứ liên tục hấp thu, dường như nó chẳng chịu dừng lại.

Hàn Lập thấy vậy không khỏi hít một hơi lạnh buốt.

Cũng khó trách, tuy rằng rất nhiều người biết đến sự tồn tại của đài tế được lưu truyền từ thượng cổ này nhưng lại chẳng mấy ai hứng thú với nó.

Để điều khiển đài tế này khiến cho không ít tu sỹ Đại Thừa Kỳ phải băn khoăn.

Đương nhiên họ vẫn có thể phối hợp với một số linh thạch cao cấp, hoặc vài tu sỹ Hợp Thể Kỳ có pháp lực hùng hậu. Làm như vậy không phải không có khả năng kích hoạt được nó, nhưng thu được bao nhiêu hiệu quả thì hoàn toàn là điều khó nói.

Mà công dụng của các đài tế thượng cổ này chỉ đơn thuần là trợ giúp vài điều vặt vãnh, chẳng có tác dụng mấy đối với các tu sỹ Đại Thừa. Chính bởi vậy

mà họ không muốn đi làm mấy thứ việc không công này.

Trong lòng Hàn Lập còn đang băn khoăn thì đột nhiên hào quang pháp trận bên dưới bị kích động, lực hút liền biến mất.

Tiếp đó chỉ thấy trận pháp bên dưới nổ "*phanh*", vô số các loại ký hiệu đủ mọi màu sắc trào phun, xoay chuyển chớp nhoáng. Lập tức trên không trung tỏa đài tế hiện ra một vầng sáng hình tròn mênh mông.

Vòng tròn và pháp trận bên dưới đều được khảm bởi những văn tự giống hệt nhau. Mà hầu như dải kín vòng sáng là những điểm sáng chói mắt, hoặc là những chỗ cực kỳ tối tăm ảm đạm.

Sau khi thấy hết chuyện này, khuôn mặt của Hàn Lập không dấu nổi tia vui sướng. Thân hình vẫn đứng y nguyên, bàn tay rời khỏi pháp trận, vung lên, bất ngờ ném ra một vật.

Đúng là một cái kính cũ kỹ xanh biếc.

Hàn Lập chẳng nói chẳng rằng, hất giờ cao một tay, hươu tròn một vòng rồi điểm tới.

Tiếng xé gió vang lên.

Rất nhiều sợi tơ nhỏ bắn ra từ đầu ngón tay, chớp lóe, tiến đến nhập vào trong vòng sáng, nhập vào những vị trí khác biệt trên đó.

"*Phốc phốc...*", vài chỗ văn tự còn ảm đạm tối tăm nhờ vậy lập tức sáng lên, bắt đầu tự động di chuyển.

"*Quả Nhi, chính là lúc này!*" Hàn Lập nhú mắt, đột nhiên nói.

"*Vâng, tiền bối!*" Chu Quả Nhi nghe vậy liền không lưỡng lự đáp lời, tiếp rồi nàng đưa một ngón tay lên giữa trán mình.

Lập tức một sợi thần niêm trào ra, nhoáng lên, băng thẳng vào trung tâm vòng sáng.

Trong phút cuối, những ký hiệu trên vàng sáng vốn đang từ từ chuyển động chợt rung lên, rồi thay đổi với vị trí, di chuyển với tốc độ không thể nào tưởng tượng nổi.

Chương 2263: Phục Linh sơn

Những kí hiệu chuyển động kéo theo cả vòng sáng bắt đầu xoay tròn không ngừng. Vô số ký hiệu lúc sáng lúc tối, chớp lóe liên tục khiến cho người ta nhìn vào lóa cả mắt, không sao thấy rõ được.

Cùng lúc đó, chiếc kính cũ màu xanh cũng phát ra từng tiếng kêu vù vù, mặt ngoài tỏa làn sáng biêng biếc lượn lờ như đang bao bao lấy một thứ gì đó mơ hồ bên trong, không cách nào thấy rõ được.

Sắc mặt của Hàn Lập trở nên cực kỳ nghiêm nghị, hai mắt không ngừng ngó chăm chăm vào những hiện tượng quái dị đang diễn ra trên vòng sáng. Đường như trong lòng hắn đang âm thầm suy tính điều gì đó.

Chừng độ một bữa cơm sau, vòng tròn lúc sáng lúc tối trên không đã quay đều không biết bao nhiêu lần, bất chợt hai mắt Hàn Lập lóe lên, miệng quát khẽ:

"Tìm được rồi!"

Tiếp đó cánh tay phát nhẹ, một ngón điểm lên trên không trung, một luồng lực vô hình khổng lồ khiến cho không gian trong phạm gần một dặm như bị bao bọc vào trong đó.

"Phành!" Tiếng nổ trầm đục vang lên.

Vòng tròn thật lớn lắc lư, hơn phân nửa ký hiệu đều chớp lóe rồi biến mất, cuối cùng chỉ còn lại lẻ loi hơn chục đốm còn sót tụ tập về trung tâm tạo thành một cái đồ án quỷ quái, tỏa ánh sáng màu trắng nhè nhẹ.

Hàn Lập cẩn thận ngược nhìn đồ án vài lần mới chịu đưa ánh mắt xuống bề mặt cái kính màu xanh.

Chỉ thấy trên món bảo vật này cũng đang tỏa từng đợt sáng mờ mờ lượn qua lượn lại không ngừng, bề mặt sáng bóng của nó như ẩn như hiện một hình ảnh nào đó.

Tiếp theo cái kính phát ra một tiếng kêu thật vang, hiện lên một hình vẽ bản đồ cực kỳ rõ ràng ở bên trong.

Mà ở bên ngoài bản đồ lại có thêm một điểm sáng cực kỳ chói mắt, cứ liên tục chớp động, tựa như đang cùng hô ứng với đồ án trên vòng sáng kia.

Hàn Lập nhìn một chặp, lơ đãng nhíu mày.

"Hàn tiên bối, người đã tìm được lối vào Tiểu Linh Thiên rồi?" Chu Quả Nhi cứ đứng sôt ruột từ nãy đến giờ, cuối cùng không nhịn được bèn thốt lên hỏi.

"Cũng coi là đã tìm được rồi, nhưng thực ra vẫn chưa tìm được, chỉ có thể khẳng định là nó đang ở trong giới diện này." Hàn Lập vẫn giữ vẻ trầm ngâm một lúc, sau đó mới lắc đầu cắt lời.

"Tiền bối nói vậy có nghĩa..." Chu Quả Nhi mở to đôi mắt tròn xoe, chẳng hiểu đầu đuôi ra sao.

"Rất đơn giản! Lối vào Tiểu Linh Thiên đúng là đang ở Linh giới, nhưng không phải ở đại lục Phong Nguyên của chúng ta mà ở một trong hai đại lục khác." Hàn Lập chậm rãi đáp lời.

"Đại lục khác? Vậy ý tiền bối là Lôi Minh hay là Huyết Thiên?" Chu Quả Nhi ngần ngừ nhưng theo bản năng nàng vẫn gặng hỏi.

"Điều này thực không rõ lắm! Chắc là cái đài tể này chỉ có thể tính toán được trên phạm vi thuộc đại lục Phong Nguyên mà thôi. Nếu muốn xác định ra lối vào Tiểu Linh Thiên thì e là chỉ có cách tìm những đài tể ở các đại lục khác rồi lại tính toán thêm lần nữa mới được." Hàn vừa suy tư vừa trả lời.

"Nói như vậy, chúng ta còn phải đi đại lục khác mới được." Chu Quả Nhi nghe xong liền trở thành bộ dạng ảo não, ủ rũ như sắp sửa khóc đến nơi.

"Xem ra phải thế rồi. Cũng may là thời gian xuất hiện của lối vào kéo dài đến mấy trăm năm, ít ra thì trong vài trăm năm nữa cũng không dễ xuy xuyển. Như vậy chúng ta cũng có khá nhiều thời gian để làm việc này. Chỉ là thời điểm bắt đầu không thể không hoãn lại một đoạn." Hàn Lập thờ dài, pha lẫn đôi chút bất đắc dĩ.

Cũng may là với tu vi của hắn lúc này hầu như đủ sức tung hoành toàn Linh giới, việc đi từ đại lục này qua đại lục khác chỉ là vấn đề thời gian, còn lại thì chẳng có mấy thứ để hắn phải e dè.

Hơn nữa trước đây hắn đã đồng ý với hóa thân của Băng Phách Tiên Tử, từ đó đến giờ vẫn ghi nhớ trong lòng, như vậy là có thể cùng làm hai việc trong một lượt.

Trong lòng Hàn Lập dội lên vô số suy nghĩ, hắn sắp xếp lại các vấn đề liên quan và hành trình cần giải quyết một cách thật rành mạch.

Bởi vậy mà hắn không có ủa dột như Chu Quả Nhi. Sau đó tay áo run lên, hóa thành một mảng mây vàng bao lấy cái kính cũ kỹ, rồi lại liên tiếp đánh tới mấy đạo pháp quyết lên pháp trận trên tòa đài.

"*Ầm ầm...*" Toàn bộ đài tên chấn động kịch liệt, các loại màu sắc ánh sáng trên đài liền tắt đi, mà pháp trận tại tầng trên đỉnh cũng khôi phục như bình thường trong nháy mắt.

Vàng sáng trong hư không thôi được pháp trận chống đỡ liền rung rung chớp động, thế rồi bắt đầu tản mát tan dần.

Chỉ cỡ một tuần trà sau, tất cả những hiện tượng kỳ quái vừa diễn ra trên đài tề đều biến mất tăm hơi. Tòa đài liền khôi phục lại hình dạng vốn có của nó!

Thân thể của Hàn Lập lóe hào quang vàng chói, cuốn theo Chu Quả Nhi cùng biến mất dạng tại chỗ cũ.

Ngay sau đó, cả hai cùng bất ngờ hiện ra ngay bên Ngân Nguyệt ở dưới đáy của tòa đài.

"*Hàn huynh, mọi chuyện thế nào?*" Đôi mắt xinh đẹp của Ngân Nguyệt như đọng lại, chăm chú nhìn Hàn Lập khẽ hỏi.

"*Không được tốt lắm, nhưng cũng chẳng quá xấu.*" Hàn Lập cười khỏ, tiếp đó rồi kể hết mọi kết quả tính toán đo đạc cho Ngân Nguyệt nghe.

Ngân Nguyệt nghe xong, sóng mắt long lanh, bỗng nhiên nàng cười rộ:

"*Đúng như lời huynh mới nói, kết quả như vậy không phải là quá xấu! Tuy không thể tìm ra lối vào Tiểu Linh Thiên ngay lập tức nhưng ít nhất đã chứng minh được phương pháp của Bảo Hoa có thể sử dụng được. Tiếp theo chúng ta nhất định phải đi đại lục khác một chuyến, tìm một cái Ti Nam Tế Đàn khác, rồi xác định vị trí của lối vào chỉ là chuyện sớm muộn.*"

"*Xem ra không thể không rời xa đại lục Phong Nguyên một chuyến rồi. Vừa hay ta có việc phải đến đại lục khác, như vậy cũng cùng một dịp.*

Nhưng trước mắt vẫn phải đi đến Linh tộc rồi mới tính, xử lý cho xong lần độ kiếp của ông của muội rồi hãy nói sau." Hàn Lập gật gật đầu.

"Cứ theo ý của Hàn huynh đi. Nhưng lão Linh Vương thần thần bí bí như vậy, Hàn huynh chớ có khinh thường." Tất nhiên là Ngân Nguyệt không phản đối, nhưng nàng vẫn nhắc nhở đôi câu.

"Yên tâm, nhất định ta sẽ cân thận vị Linh Vương này, mặc kệ có phải là lão đã sống hàng trăm vạn năm hay không thì lai lịch vẫn rất khả nghi. Mà thật ra ta thấy rất hứng thú với lão!" Hàn Lập mỉm cười đáp.

"Hay là Hàn huynh cho rằng lão không phải là người của giới chúng ta?" Dù sao Ngân Nguyệt vẫn thông minh hơn người, nghe vậy liền giật mình, lập tức đoán được vài phần trong giọng điệu của Hàn Lập.

"Ta đã tra khảo rất nhiều tư liệu. Linh tộc so với hai tộc chúng ta, mà thậm chí là cả với tộc Dạ xoa thì thời gian xuất hiện ở Linh giới có vẻ ngắn hơn, tính ra chỉ cỡ trăm vạn năm mà thôi. Hơn nữa số lượng người trong tộc này xuất hiện với con số cực kỳ kinh người trong thời gian ngắn, cứ như vậy mà duy trì mãi cho đến nay." Hàn Lập không vội trả lời trực tiếp, ngược lại hần bình tĩnh phân tích kỹ lưỡng vấn đề.

Ngân Nguyệt nghe xong, sắc mặt chợt xấu đi. Nàng không hỏi thêm gì nữa nhưng trong lòng đã tự có câu trả lời cho mình.

"Mọi việc nơi này đã xong, chúng ta nên trở về thôi. Tên lão tổ Hoa Thạch tuy có thực lực bình thường nhưng thần thông dưới nước lại khá có trình độ. Nếu đi đến đại lục khác không chừng còn phải dùng đến, như vậy cũng mang theo hắn về Thánh Đảo đi." Hàn Lập nhìn lên bầu trời, rồi nói.

"Việc này không thành vấn đề. Được đi cùng một gã Đại Thừa Kỳ, thỉnh thoảng được chỉ bảo đôi điều, như vậy cũng là một cơ hội tuyệt diệu cho vị

đạo hữu Hoa Thạch này." Ngân Nguyệt chồm chồm cười.

Hàn Lập cười ha ha, không nói gì nữa mà chấp tay niệm chú. Một vệt cầu vòng vàng rực lóe ra, cuốn lấy cả ba rạch ngang trời bay đi.

Hơn nửa năm sau, tại một cấm địa bí ẩn trên Thánh Đảo của hai tộc Nhân và Yêu. Bỗng nhiên có một tiếng thét vang dội thật dài cuộn cuộn truyền ra, tiếng thét cao vút đến tận chín tầng trời, khiến cho toàn bộ mây trên cao run rẩy lắc lư liên hồi.

Một tiếng huýt gió kinh người như vậy, tất nhiên là các tu sỹ cao cấp ở Thánh Đảo đều nghe được.

Ai nấy trong bọn họ đều tỏ vẻ cực kỳ vui mừng!

Mà trong một căn động Hàn Lập đang luyện chế loại đan dược nào đó, vừa nghe thấy tiếng huýt gió hấn liền cười khẽ, bấm một đạo pháp quyết vào chiếc đỉnh xong, ngẩng đầu nhìn về nơi đang phát ra âm thanh vang vọng kia thì trào tự nhủ:

"Cuối cùng Mặc đạo hữu đã hoàn toàn hồi phục. Xem ra có thể lập tức xuất phát đi Linh tộc rồi. Hy vọng chuyến này có thể đem về một chút thu hoạch."

Nói xong, Hàn Lập không thèm quan tâm nữa, lại tiếp tục bắt quyết, điều khiển ngọn lửa màu bạc bên dưới chiếc đỉnh.

Một tháng sau, Mặc Linh Thánh Thuyền đồ xô một lần nữa xuất hiện trên không trung Thánh Đảo, cũng chỉ chốc lát sau đó, nó liền phát ra một tiếng nổ vang trời, xé rách không gian phóng đi.

Ngồi trên chiến thuyền có đầy đủ cả Hàn Lập, Ngân Nguyệt và Chu Quả Nhi. Ngoài ra còn có thêm Mặc Giản Ly cùng vị lão tổ Hoa Thạch của Yêu

tộc nữa.

Đúng như những gì Ngân Nguyệt đã đoán, sau khi vị lão tổ Hoa Thạch nghe được Hàn Lập có ý mang mình đi theo một đoạn thời gian, gã liền mừng rỡ như điên, lập tức hót hải chạy về động của mình thu vén một vài thứ rồi vội vàng theo Hàn Lập về Thánh Đảo.

Hàn Lập cũng không bạc đãi gã Yêu tộc có tu vi Hợp Thể Kỳ, chẳng những ban thưởng vài thứ đan dược, thỉnh thoảng còn chỉ bảo cho đôi điều về những vấn đề trong tu luyện, khiến cho gã thu hoạch được không ít trong thời gian ngắn. Chỉ mới nửa năm gã đột phá thành công tu vi sơ kỳ đã kìm hãm từ nhiều năm, chính thức trở thành tu sĩ Hợp Thể Trung Kỳ.

Kể từ đó, ngoài sự kính sợ, vị lão tổ Hoa Thạch này còn nảy sinh rất nhiều cảm kích, gã bắt đầu dần dần tự nhận mình là một nửa đệ tử của Hàn Lập.

Chiếc thuyền không lờ rờ khỏi Thánh Đảo, không do dự xác định phương hướng rồi một mạch bay đi.

Với tốc độ của Mặc Linh Thánh Thuyền, mới hơn hai tháng mà bọn họ đã đến được thành Thiên Uyên.

Hàn Lập và Mặc Giản Ly chỉ dừng lại trong thành ngắn ngủi có đôi ba ngày, gặp mấy tên trưởng lão ở trong đó rồi tiếp tục tiến vào khu vực thế giới hoang dã.

Với sự có mặt của hai gã Đại Thừa Kỳ, cho dù khu vực hoang vu vốn cực kỳ nguy hiểm trong mắt mọi người thì giờ đây thật giống như một con đường bằng phẳng trên thảo nguyên vậy.

Thỉnh thoảng giữa đường có xuất hiện vài loài cổ thú, một số trong đó đúng ngay nhu cầu của Hàn Lập và Mặc Giản Ly, liền bị những con khôi lỗi

trên chiếc thuyền đánh chết sạch sẽ.

Duy nhất có một lần gặp phiền toái là ngay khi thuyền bay qua một khe núi sâu, bỗng nhiên bầu trời bùng lên một biển bão lốc.

Từng cột lốc xoáy lớn hàng vạn trượng như những cột trụ trời lần lượt ập đến lao đè lên con thuyền.

Với hình thù khổng lồ cỡ Mạc Linh Thánh Thuyền đem so với thiên tai của trời đất thì chẳng khác nào con kiến nhỏ bé vô cùng.

Hầu hết các con rối trên boong đều đồng loạt ra tay, nhưng chỉ có thể làm trở ngại những cột lốc được một chút, vẫn chưa sao xóa bỏ hoàn toàn được mối nguy hiểm.

Lúc này, Hàn Lập cùng Mạc Giản Ly đứng ở hai bên sườn thuyền, một trái một phải đích thân ra tay.

Một tiếng quát khê, hay tay vốn trống rỗng bất ngờ xuất hiện từng đoàn sấm chớp, thế rồi biến ảo thành một cặp lôi kiếm, liên tục hùng hổ chém mạnh về phía trước.

Ở bên khác, thân thể chợt tỏa ra làn sáng vàng mờ mờ, lập tức biến hóa thành một con vượn lông vàng khổng lồ, to đến hơn trăm trượng. Con vượn vượn cổ thét lớn, dùng hai nắm quyền điên cuồng đâm tới.

Chương 2264: Nhầm lẫn

Kiểm quang dao động mãnh liệt.

Tia chớp màu bạc lớn hơn nghìn trượng lóe sáng, cơn lốc xoáy khổng lồ bị chém làm mấy đoạn, tản ra thành những trận cuồng phong dữ dội.

Quyền phong vô thanh vô tức!

Một ít kim quang ở trung tâm những cơn lốc xoáy lóe lên, mỗi một vòng xoáy khổng lồ đều lớn tới gần một mẫu, không ngừng xoay tròn.

Những lốc xoáy chấn động một hồi, bị chính những vòng xoáy màu vàng sinh ra từ trong lòng chúng điên cuồng hút vào, cuối cùng biến thành một lực lượng vô hình cứ thế mà mất đi.

Hai gã tu sĩ Đại Thừa liên thủ làm cho thiên uy kinh người cũng bị đánh tan tác.

Ra khỏi Bạo Phong Hải, Mặc Linh Thánh Thuyền nhanh chóng phi độn, rời khỏi hạp cốc này.

Hành trình sau đó, đám người Hàn Lập cũng không gặp phải hung hiểm quá lớn nào nữa, nửa năm sau đã tới khu vực của Linh tộc.

Đám người Hàn Lập đứng ở một chỗ cao trên con thuyền, thấp thoáng trông thấy một dải núi nhỏ xíu ở phía xa xa, tựa như một bức tường thành tự nhiên vậy.

Xuyên qua những bức tường thành thiên nhiên này, mọi người mơ hồ nhìn thấy một ngọn núi khổng lồ cao hơn vạn trượng, xuyên thẳng lên chín tầng mây.

Mây mù lượn lờ quanh sườn núi, ở đó có thể nhìn ra những kiến trúc hình tháp mọc rậm rạp, chằng chịt, trải rộng khắp ngọn núi lớn này.

"Phía trước chính là cứ điểm Linh Thiên đại danh đỉnh đỉnh của Linh tộc. Thực ra nó giống một tòa thành thì đúng hơn, tác dụng của nó cũng không khác gì Thiên Uyên thành, chuyên dùng để ngăn cản Di tộc xâm nhập vào lãnh địa của Linh tộc. Nhưng khác cái là chúng ta dùng siêu cấp đại trận bao phủ toàn bộ tộc vực bên trong, chỉ để thành Thiên Uyên là cửa ra duy nhất. Còn Linh tộc, bao quanh phần lớn là những địa danh hung hiểm, căn bản không thích hợp cho đại quân hành tẩu. Chỉ cần đem những nơi quan trọng canh giữ cho tốt là Linh tộc có thể yên bình rồi. Linh tộc cũng không chỉ có một cứ điểm này, mà có tới bảy chỗ." Mạc Giản Ly đứng ở trên thuyền, giải thích cho Hàn Lập hiểu.

"Cứ điểm này mặc dù phòng thủ nghiêm mật nhưng với bản lãnh của chúng ta thì đi qua cũng không quá khó khăn lắm. Hay Mạc huynh nghĩ rằng chúng ta cứ quang minh chính đại tiến vào Linh Thiên cứ điểm này là tốt hơn?"

"Chúng ta không có hẹn gặp mặt với Linh vương, hơn nữa việc liên quan tới Lôi Tiêu Phù thật sự không phải chuyện đùa, không nên gõ trống khua chiêng làm gì, chỉ cần lặng lẽ đi tìm Linh Vương là được rồi." Hiển nhiên Mạc Giản Ly đã có chủ định từ trước, không lưỡng lự trả lời.

"Mạc huynh nói có lý. Vậy chúng ta cứ lặng lẽ mà vượt qua cứ điểm này, lén vào trong Linh tộc thôi." Hàn Lập gật gật đầu, không có ý phản đối.

Những người khác hiển nhiên hoàn toàn nghe theo sự sắp xếp của hai người này nên cũng không có ý kiến gì.

Vì vậy, con thuyền thay đổi phương hướng, bay chéch sang nơi khác.

Cùng một thời gian này, trong một tòa kiến trúc hình lăng trụ sau ngọn núi khổng lồ, một mỹ phụ khoảng ba mươi tuổi đang đứng trước một vách tường màu trắng phủ đầy phù trận khế nhú lông mày một cái.

Vừa rồi, theo nàng quan sát, một vân trận trên vách tường màu trắng bỗng truyền tới dao động khác thường. Mặc dù dao động vô cùng yếu ớt nhưng rõ ràng ở nơi đó đã xuất hiện một đồ vật có linh áp kinh người, nếu không thì sẽ không khiến Bối La Đồ có phản ứng như thế.

Nghĩ tới đây, người phụ nữ lập tức mở miệng gọi đám người bên ngoài cửa.

Một gã vệ sĩ Linh tộc toàn thân phủ chiến giáp tiến vào, cúi người hành lễ đối với mỹ phụ, nói:

"Bái kiến Thiên Giám đại nhân!"

"Mau tới khu vực Hỏa Ly số ba xem xét, ở đó vừa rồi có chấn động dị thường." Người phụ nữ không do dự ra lệnh.

"Tuân mệnh!" Giáp sĩ Linh tộc cung kính đáp một tiếng, sau đó cúi đầu đi ra khỏi phòng.

Một thời gian sau, một đội gồm hơn trăm vệ sĩ Linh tộc đi ra khỏi cứ điểm Linh Thiên, tiến thẳng tới vị trí mà khi trước Mặc Linh Thánh Thuyền đã dừng lại để dò xét.

Mà lúc này, Mặc Linh Thánh Thuyền đã sớm mang theo đám người Hàn Lập đi xa tới hơn trăm vạn dặm, những vệ sĩ này tất nhiên phải trở về tay không.

Người phụ nữ trẻ đẹp kia sau khi nghe báo cáo thì hai hàng lông mày đen một lần nữa nhíu chặt lại.

Không hiểu tại sao, lần này chấn động dù không quá lớn, có thể chỉ là dò xét mà thôi, thế nhưng trong lòng nàng lại có một cảm giác bất an khó nói, tâm tình trong chốc lát khó có thể bình tĩnh trở lại được.

Sau đó nàng nghĩ, có lẽ bản thân mình nên nghỉ ngơi một chút cho tốt.

Một hồi xem xét không có kết quả gì, cuối cùng mỹ phụ cho rằng có lẽ do bản thân giám sát dài ngày, sinh ra mệt mỏi nên mới có ảo giác như thế. Sau khi tự giễu chính mình, nàng hoàn toàn đem chuyện này gạt ra khỏi đầu.

Ở một nơi khác, đám người Hàn Lập đang lặng lẽ bay qua một thủy vực đen kịt.

Không hiểu tại sao, lúc này Hàn Lập đã thu lại Mặc Linh Thánh Thuyền, còn bản thân thì thúc giục Linh quang hộ thể lớn tới gần một mẫu, đem toàn bộ đám người Ngân Nguyệt bao bọc vào trong.

Mà Mặc Giản Ly cũng tự mình xuất ra Linh quang hộ thể và phi hành theo.

Bên ngoài vòng sáng bảo hộ, sương mù màu vàng nhạt lượn lờ xung quanh, từng hồi thanh âm quỷ dị từ dưới mặt nước màu đen phát ra cũng tác dụng lên vòng sáng.

Những tiếng kêu quý dị làm cho hai vòng sáng thỉnh thoảng lại vắn vẹo méo mó, hoặc là kịch liệt lắc lư, dường như nó bị một lực lượng cực lớn ngăn trở và tác động lên.

Bỗng nhiên, từ phía dưới vang lên một tiếng kêu bén nhọn, từ trong mặt nước màu đen bên dưới, một bóng đen phóng lên với tốc độ không thể tưởng tượng được, bắn thẳng tới vòng sáng bảo hộ của Hàn Lập.

Đôi lông mày của Hàn Lập khẽ nhúc nhích, gương mặt vẫn không một chút biểu tình nào, một ngón tay nâng lên, bắn ra một chỉ.

"Phanh!" Một tiếng vang lớn vang lên.

Bóng đen như va phải cự chùy, thân hình dừng lại rồi ngay sau đó bắn ngược trở về, tốc độ so với lúc đầu còn nhanh hơn ba phần.

Đó là một con vật giống rùa mà không phải rùa, giống cóc mà không phải cóc.

Sau lưng nó mọc lên giáp gai, cổ ngắn, toàn thân có màu đen vàng.

Một chỉ của Hàn Lập tưởng như hơi hốt bắn ra, nhưng kỳ thực trong đó có lượng lượng cực kỳ khủng bố, cho dù là bảo vật đỉnh giai bị đánh trúng thì cũng nổ tung.

Con thú nhỏ này rơi trên mặt nước đen ngòm, lặn một vòng sau đó đứng vững thân hình, dường như cũng không bị thương quá lớn. Nhưng sau khi nó kêu lên một tiếng đau đớn thì trực tiếp nhảy xuống nước không thấy bóng dáng đâu nữa, hoàn toàn không còn dám có chủ ý đối với vòng sáng bên trên kia.

Trong vực nước đen này cũng không ít con thú nhỏ như thế, cứ cách một đoạn thời gian lại có một con nhảy ra, hung hăng tấn công vòng sáng nhưng

đều bị Hàn Lập và Mạc Giản Ly thi triển thần thông đánh rơi trở xuống.

Đoàn người Hàn Lập không nhanh không chậm, khoảng ba, bốn canh giờ sau liền bay ra khỏi thủy vực đen ngòm kia, trước mắt rất cục cựa cũng hiện lên những dãy núi xanh ngăn ngắt trải dài liên miên.

"Cuối cùng cũng lên được vào Linh vực. Vừa rồi, nước ở trong hồ kia chính là kỳ độc, nhưng vẫn có thể dùng vài pháp bảo ngăn cản, phiền toái lớn nhất chính là đám tiểu thú kia. Bọn chúng công kích không mạnh mẽ, nhưng lại da dày thịt béo, sức chịu đòn quả là kinh dị. Với lực lượng Hợp Thể Kỳ mà bị nó quần lấy thì cũng khó đối phó đấy." Ngân Nguyệt thở phào một hơi, mặt mày tươi tỉnh nói.

"Nếu là Thánh Thuyền của Hàn đạo hữu thì chắc chắn không cần lo lắng gì đám Huyền Thù thú quấy rối khi vượt qua vực nước đen đó. Đáng tiếc vực nước này lại có cấm chế, dù cho có miễn cưỡng dùng Thánh Thuyền thì tốc độ cũng rất chậm, không bằng tự thân mà bay." Mạc Giản Ly khẽ cười trả lời.

"Đâu chỉ có Mạc Linh Thánh Thuyền của ta, chỉ sợ quá nửa bảo vật phi hành trên thế gian này đều không thể bay nhanh được trên vực nước này. Lại còn có Huyền Thù thú quấy rối, không hổ danh là hiểm địa. Trách sao Linh tộc không thêm giám sát, trấn thủ nơi này."

"Nhưng ngược lại như vậy càng dễ dàng cho chúng ta. Chỉ tốn một chút thời gian ngắn đã có thể quỷ không biết, thần không hay, lên vào trong Linh vực. Đáng tiếc là đám Huyền Thù thú kia, ngoài thân thể mạnh mẽ thì chẳng có giá trị gì cả. Nếu không, đổi lại là một kỳ thú cùng giai khác thì chúng ta đã có thu hoạch không nhỏ rồi." Mạc Giản Ly vuốt vuốt chòm râu, cười hắc hắc nói.

"Đám Huyền Thừ Thú này bản thân không có yêu đan, da thịt thì không thể luyện chế đan dược, chẳng có gì để người ta chú ý cả. Nếu không thì loại kỳ thú này đã sớm chẳng còn một móng, làm gì tới phiên chúng ta nữa. Tốt rồi, đã tới nơi này thì cũng coi như đã thành công một nửa. Sau đây chỉ cần tới trung tâm Linh tộc, tìm được Linh Vương nữa là xong. Hành trình tới đây càng cần nhiều thủ đoạn che giấu, nếu không có chuyện gì quá lớn xảy ra thì tốt nhất không nên lộ thân phận." Hàn Lập chậm rãi nói.

Bọn Hoa Thạch lão tổ tất nhiên là hoàn toàn đồng ý, Mạc Giản Ly cũng không hề có ý phản đối.

Vì vậy, thời gian tiếp đó, Hàn Lập lại lấy Ma Linh Thánh Thuyền ra, sau đó một tay bấm niệm pháp quyết làm con thuyền nhỏ đi mấy chục lần, chỉ còn dài vài chục trượng, mà hình dáng bên ngoài cũng có cải biến thật lớn, nhìn không khác gì phi thuyền bình thường cả.

Tay áo của Hàn Lập lại run lên, vài con rối ma tinh Luyện Hư kỳ hiện ra, tinh quang lưu chuyển quanh thân, khí tức vô cùng giống với người của Linh tộc.

"Trên đường đi nếu không đụng phải sự tình quá mức phiền toái thì cứ để cho mấy con rối này của ta ứng phó là được. Chúng ta chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt ở bên trong Thánh Thuyền." Hàn Lập hướng những người khác cười cười nói.

"Hay lắm! Biện pháp này quả thật không tệ. Khí Linh của những người của Linh tộc cũng là đồ vật thành linh, Hàn đạo hữu dùng những con rối này biến thành người trong tộc quả thật đúng là diệu kế." Mạc Giản Ly thấy vậy thì vỗ tay cười ha hả, thân hình khê động liền bay vào trong Thánh Thuyền trước.

Đám người Ngân Nguyệt và Chu Quả Nhi trên mặt hiện ra sự vui vẻ, sau đó cũng bay vào.

Cuối cùng, chỉ còn lại Hàn Lập, thân hình hắn hóa thành một đoàn hư ảnh chui vào trong Phi Thuyền.

Một lát sau, Phi Thuyền màu đen khẽ run lên, một tiếng nổ vang lên, con thuyền phá không mà đi.

Cùng lúc này, tại một nơi ở trung tâm Linh tộc, hai gã da hơi đen, diện mạo giống tu sĩ Đại Thừa của Dị tộc đang ở trong một căn lầu các có cấm chế ngăn cách, cùng nhau xì xào bàn tán.

Ngẫu nhiên trong câu chuyện ấy, có đề cập tới "*Linh Vương*", "*Lôi Tiêu Phù*" khiến cho lòng người kinh hãi.

Mà cũng đồng thời gian, trong một cấm địa thần bí của Linh tộc có một ngọc tháp trắng nõn đứng thẳng đầy ngạo nghễ ở đó.

Trên một chiếc bàn trong tầng cao nhất của ngọc tháp, có năm cái ngọc bài dài hơn thước lấp lánh ánh ngọc đang lơ lửng trong hư không, bên ngoài có một tia điện màu vàng xoay quanh, thỉnh thoảng từ đó phát ra tiếng nổ "*Bành bạch*" trầm thấp.

Chương 2265: Linh Vương

So với các tộc phụ cận như hai tộc Nhân Yêu thì người của Linh tộc thừa thót hơn nhiều.

Hơn nữa, đám người Hàn Lập lại cố ý khống chế Phi Thuyền lựa chọn một lộ trình vắng vẻ nhất nên càng ít khi gặp phải người của Linh tộc.

Mà những người của Linh tộc đối với Ma Linh Thánh Thuyền đã cải biến thành Phi Thuyền bình thường và đám con rối Ma Tinh cũng không hề tỏ ra hoài nghi gì.

Thậm chí, có vài tên Linh tộc còn cố ý tiến tới chào hỏi mấy *"người đồng tộc"* có tu vi không kém này.

Dưới sự khống chế của Hàn Lập, những con rối này hoàn toàn không gặp khó khăn gì khi ứng phó với đám người Linh tộc kia.

Hai tháng sau, cuối cùng Phi Thuyền cũng tới được thành trì lớn nhất ở trung tâm Linh tộc- thành Thúy Yên. Cách thành này hơn mười vạn dặm chính là Thánh Địa của cả Linh tộc- núi Phục Linh.

Sinh sống ở núi này chính nhân vật có uy danh lớn nhất tại Linh tộc- Linh Vương và một ít thánh vệ thể cả đời này sẽ không bao giờ rời khỏi núi.

Dựa theo quy củ của Linh tộc, trong vòng ba vạn dặm xung quanh núi này đều được coi là khu vực Cấm, người có tu vi dưới Hợp Thể Kỳ đều bị

nghiêm cấm tới gần khu vực này.

Mà người có tu vi trên Hợp Thể kỳ, nếu không có sự đồng ý của Linh Vương thì cũng không được vượt vào quá nửa địa phận bên trong khu vực Cấm, chỉ có thể dừng lại ở dưới sườn núi mà thôi.

Vài năm trở lại đây, vốn là thời gian định kỳ các Thánh Linh lên Thánh Sơn báo kiến, nhưng không ngờ Linh Vương lại tuyên bố bế quan tu luyện một loại công pháp thần bí, đem toàn bộ sự vụ trong tộc giao cho mấy tên Thánh Linh thân tín chủ trì. Sau đó, Linh Vương triệt để phong bế Thánh Địa, không hề ra ngoài gặp bất kỳ một ai.

Sự kiện phong sơn này đã đem tới cho Linh tộc một phen oanh động thật lớn. Nhưng sau khi mấy tên Thánh Linh có vị trí đức cao vọng trọng cùng chung tay áp chế xuống thì trong Linh tộc cũng không có xảy ra nhiều loạn lớn, chỉ là vẫn không hạn chế được lời đồn được lưu truyền bí mật.

Trong khoảng thời gian này, toàn bộ Linh tộc bắt đầu dấy lên một chút hào khí quý dị như mạch nước ngầm vận động vậy.

Trên đường tới đây, đám người Hàn Lập, Mạc Giản Ly hiển nhiên đã thu tóm toàn bộ những tin tức này. Mặc dù bọn hắn có chút kinh ngạc về sự biến hóa ngoài ý muốn của Linh tộc nhưng vẫn không từ bỏ ý định đi tìm vị Linh Vương kia.

Cách đây không lâu Linh Vương mới có giao dịch cùng Đại Thừa tu sĩ của dị tộc nên hiển nhiên không phải đang thật sự bế quan tu luyện rồi, nhưng là không biết hắn đang ở trong tối âm thâm âm mưu chuyện gì mà thôi.

Mặc kệ vị Đại Thừa Linh tộc này có ý định bí mật gì, nhưng tình thế liên quan tới Lôi Tiêu Phù quá mức quan trọng nên bọn Hàn Lập và Mạc Giản

Ly quyết không lui bước.

Hai người thương lượng một hồi sau đó dừng Mặc Linh Thánh Thuyền ở bên ngoài phụ cận thành Thúy Yên, để đám người Ngân Nguyệt cùng mấy con rôi Ma Tinh ở lại.

Cả hai lập tức phi độn về phía núi Phục Linh.

Hai người an bài như vậy là phòng trường hợp đụng phải Linh Vương, hai người có tu vi Đại Thừa có thể tự bảo vệ được mình mà không để liên lụy tới ai.

Nửa ngày sau, Hàn Lập và Mặc Giản Ly đã thân không biết quỷ không hay, tới một vị trí cách Thánh Sơn của Linh tộc không xa.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn về một chỗ cao trước mặt.

Chỉ thấy trong tầm mắt, từng đạo cầu vòng ngũ sắc trải rộng trong không trung. Phía dưới những cầu vòng này là một toàn núi xanh biếc cao hơn vạn trượng, bên trên còn có ánh sáng chớp động.

Mặc dù đã mượn bí thuật ẩn nấp nhưng lúc này đồng tử trong mắt Hàn Lập cũng không khỏi co rụt lại.

Dùng lực lượng của hắc hiện tại làm sao lại không nhận ra linh áp khủng bố của Thánh Sơn trong truyền thuyết của Linh tộc này. Hắc có cảm giác đây là một dị bảo có uy năng cực lớn, không thua gì mấy toàn Cực Sơn trong tay hắc.

"Có chút ý tứ! Vị Linh Vương này lại không ngần ngại để Thánh Sơn lộ ra tướng mạo vốn có, lại đem nơi đây triệt để phong tỏa, đúng là có chuyện bí mật muốn giấu rồi." Mặc Giản Ly thân hình trong suốt đứng ở một bên cũng thốt lên hai câu đầy cảm thán.

Hiển nhiên, vị Đại Thừa của Nhân tộc này cũng đã nhìn ra sự huyền diệu của ngọn núi này.

"Mạc huynh, xem ra thực sự là Linh Vương đã bày ra cấm chế cực kỳ lợi hại ở đây. Chúng ta vẫn chủ động tiến lên sao?" Hàn Lập bình tĩnh hỏi một câu.

"Sao lại không? Núi này dù không tầm thường nhưng có thể ngăn cản ta và người liên thủ lại sao. Hơn nữa nếu không để lộ ra chút bản lĩnh thì vị Linh Vương đại nhân kia làm sao có thể nguyện ý hiện thân gặp chúng ta cơ chứ. Hàn đạo hữu sẽ không đến lúc này mà thay đổi ý định đấy chứ?" Mạc Giản Ly cười hắc hắc hỏi lại.

"Trong lòng Mạc huynh hiểu rõ mà, Hàn mõ làm sao lại có ý lùi bước được chứ. Tất nhiên tại hạ sẽ đi tới cùng." Hàn Lập cũng không cảm thấy bất ngờ, ha ha cười nói.

Cả hai thương lượng vài câu với nhau sau đó quyết định tách ra hành động.

Mạc Giản Ly một tay bấm niệm pháp quyết, trong miệng lầm bầm vài câu.

Một màn quỷ dị xuất hiện! Sau mấy câu niệm chú, thân hình trong suốt của vị Đại Thừa Nhân tộc này nổi lên một vàng sáng mờ mờ ngà sữa.

Thân hình hắn như bị hòa tan ra, cuối cùng biến thành một đám dịch trong suốt, sau đó chui vào lòng đất không thấy bóng dáng đâu.

Vẻ mặt Hàn Lập hiện lên một chút kinh ngạc, sau đó lại khôi phục lại dáng vẻ, tay áo lập tức run lên.

"Phanh!" Một đạo phù lục bắn ra sao đỏ vỡ thành vô số phù văn màu tím bao phủ lấy thân hình của Hàn Lập khiến cho hắn như bị sương mù vây quanh.

Mà sau đó, khi sương mù tan ra, chỗ đó lại trống không, bóng dáng Hàn Lập đã biến mất đầy quỷ dị.

Phù lục vừa rồi đúng là Thái Nhất Hóa Thanh Phù, trước đó mới được Hàn Lập luyện chế lại không lâu.

Sau khi Hàn Lập tiến vào Hợp Thể Kỳ thì hắn ít khi vận dụng phù lục này, nhưng không phải hiện tại Thái Nhất Hóa Thanh Phù đối với hắn chẳng còn có bao nhiêu tác dụng nữa.

Phù này vốn là nhờ bí thuật của Tiên giới luyện chế ra nên khi tu vi của Hàn Lập tăng lên thì uy năng của nó cũng gia tăng. Chỉ là tài liệu luyện chế loại phù này quá mức quý hiếm, mấy miếng hắn luyện chế trước kia hiện tại cũng đã bị sử dụng hết rồi.

Sau này, cho dù tu vi gia tăng nhưng khó khăn lắm hắn mới luyện chế lại được một miếng nên bình thường sẽ không dễ dàng đem ra sử dụng.

Mà với thần thông hiện tại của Hàn Lập, có thể khiến hắn buộc phải ẩn mình cũng là trường hợp rất hiếm hoi.

Lúc này hắn muốn lên vào núi Phục Linh, bí mật đi gặp vị Linh Vương thần thần bí bí không biết là bạn hay địch kia thì Thái Nhất Hóa Thanh Phù là một lựa chọn không tệ.

Sau khi Hàn Lập có cảm giác bản thân hóa thành hư vô, hai chân hơi động một chút, cả người hắn liền hướng về ngọn núi cách đó không xa bay tới.

Thân thể hóa hư không vừa tiến vào trong núi Phục Linh liền cảm thấy mấy tầng chân động khác thường quét qua trên người. Nhưng chỉ là quét qua mà thôi, không hề có cảm giác hấn đang tồn tại.

Hàn Lập thấy vậy thì khẽ mỉm cười.

Hắn cảm ứng được những cấm chế không tầm thường này, nhưng rõ ràng chúng không phát hiện được sự tồn tại của hắn, có thể thấy sau khi hắn tiến giai Đại Thừa Kỳ thì Thái Nhất Hóa Thanh Phù cũng càng thêm thần diệu vạn phần.

Hàn Lập không do dự gì, trực tiếp bay lên trên.

Trên đường tiến lên, thông qua thần thức, nhờ một tia thần niệm liên hệ mà hắn cảm ứng được Mạc Giản Ly cũng đã vào tới trong núi, hơn nữa đang ở trong núi đá cách hắn không xa, cũng đang lặng lẽ tiến lên.

Cả hai lúc lên lúc xuống, cực kỳ phối hợp, cứ thế yên lặng mà đi.

Trên đường đi, thỉnh thoảng lại có một đội vệ sĩ Linh tộc đi tuần tra qua.

Bọn hắn mặc áo giáp đặc biệt, hoặc có dị quang bao phủ bên ngoài, hoặc nhìn quái dị như Yêu tộc, nhưng khí tức của tên nào cũng không kém, đều đạt tới cảnh giới Hóa Thần hoặc Luyện Hư cả.

Với tu vi này, dù ở trong Linh tộc cũng có vị trí tương đối cao, vậy mà ở đây cũng chỉ là vệ sĩ bình thường mà thôi.

Xem ra tòa Thánh Sơn này được bảo vệ rất sâm nghiêm, không có chút sơ hở nào.

Nhưng dù sao chúng cũng không thể ngăn cản Hàn Lập và Mạc Giản Ly đã có tu vi Đại Thừa được.

Hàn Lập không e dè, cứ thế dọc theo đường núi mà bay, không bao lâu sau đã tới được sườn núi, từ đây có thể trông thấy một cái cổng chào màu đỏ tía không lồ cao bề ngẫ ở phía xa xa.

Mà dưới cái cổng chào ấy, có hai gã nam tử trung niên đang ngồi khoanh chân.

Hai người này, một người đầu trọc lóc nhưng gương mặt thanh tú, nho nhã.

Người còn lại mặt mũi gồ ghề, mấp mô, nhìn xấu vô cùng, trên đầu có ánh sáng màu đỏ chớp động, lại có một đoàn lửa đỏ đang cháy, nhìn như râu tóc đỏ thẫm vậy.

Nhưng để cho Hàn Lập chú ý không phải là hình dáng của bọn họ, mà sau khi quét qua, hẳn đều phát giác hai người này đều có tu vi Hợp Thể kỳ.

Một gã Hợp Thể trung kỳ, một gã Hợp Thể hậu kỳ.

Hai người này, chính là hai vị Thánh Linh được đồn đại là phụ trách toàn bộ sự việc trên Thánh Sơn sao?

Sau khi ý nghĩ đó xuất hiện trong đầu, Hàn Lập cũng không có ý dừng lại mà chỉ dừng trước cổng chào một chút rồi thoáng một cái đã tiến vào phía sau cổng, xa hơn mười trượng.

Hai gã Hợp Thể tu sĩ của Linh tộc mắt vẫn nhắm nghiền, không hề nhúc nhích, tựa như không phát hiện ra việc này.

Trong nội tâm Hàn Lập đang cười, đang muốn tiến về phía trước, bỗng nhiên ánh sáng tím dưới cổng chào bùng nổ, một âm thanh lớn vang lên:

"Lớn mật!"

"Là ai dám lén lén lút lút ở dưới?"

Hai gã Linh tộc tưởng chỉ để làm cảnh, không ngờ lúc này đều đồng thời mở lớn hai mắt, sau khi hét lớn một tiếng thì đều đồng thời ra tay.

Ánh sáng bảo vệ diễm lệ sau lưng nam tử đầu trọc lóe lên, sau đó hiện ra một tượng Phật bốn tay cao hơn một trượng, toàn thân óng ánh chói mắt, hai tay hợp lại cầm một lệnh bài bảy màu, hướng xuống mặt đất nhoáng một cái.

Một tiếng *"phốc"* vang lên, một cột sáng bảy màu bắn ra, trực tiếp thâm xuống đất.

Mà nam tử Linh tộc còn lại thì sau một tiếng *"Phanh"*, lửa đỏ trên đầu bốc lên rùng rục, sau đó ngưng kết thành một cái lưới đỏ sẫm, nó xoay tròn rồi hướng về phía cột sáng bảy màu trùm xuống.

Cột sáng bảy màu sau một cái chớp động liền đã chui xuống cách mặt đất mấy trăm trượng, sau khi quét qua một bóng dáng trong suốt kỳ dị thì ở đó hiện ra một người.

Đúng là vị Đại Thừa tu sĩ của Nhân tộc- Mạc Giản Ly.

Không chờ gương mặt hắn hiện ra chút kinh ngạc gì, cái lưới đỏ sẫm đã đánh lên đỉnh đầu của hắn. *"Oanh"* một tiếng, lửa đỏ cuộn cuộn trùm xuống.

Sắc mặt Mạc Giản Ly trầm xuống, sau một tiếng hừ lạnh thì tay áo hất lên không trung, một cỗ bạch khí tuôn ra.

Lửa đỏ vừa tiếp xúc thì giống như trâu đất xuống biển, không có cách nào lại gần hắn nữa.

Trên mặt Mạc Giản Ly vừa mới hiện lên vẻ cười lạnh thì một đạo phù lục màu đỏ thẫm từ trong đám lửa bắn ra, sau một cái chớp động liền hóa thành vô số sợi tơ màu đỏ cuốn tới.

Sau một khắc, ánh sáng màu đỏ bỗng nhiên vô thanh vô tức xuất hiện bên ngoài thân hình Mạc Giản Ly, một cái hỏa liệt màu đỏ thẫm lập tức trói nghiền lấy thân thể hắn lại.

Chương 2266: Huyết Nhiên và Hắc Lân

Mạc Giản Ly kinh hãi, khẽ quát lên một tiếng, linh quang hộ thể lập tức tăng vọt lên, định dựa vào pháp lực dồi dào để mạnh mẽ phá dây xích lửa này đi.

Thế nhưng dây xích lửa cũng lóe lên, linh quang hộ thể phóng đại ra thì nó cũng lớn lên.

Mạc Giản Ly thúc dục linh quang liên tiếp mấy lần mà cũng chưa thể giây thoát khỏi dây xích lửa này.

Gương mặt vị Đại Thừa Nhân tộc này rốt cục cũng hơi biến sắc rồi.

Đúng lúc này, tên trợ thủ Linh tộc kia lại một lần nữa thúc dục pháp tướng sau lưng, khẽ vung lệnh bài bảy màu kia lên một cái.

"*Ầm*", phát ra tiếng nổ như sét giữa trời quang, mặt ngoài lệnh bài bảy màu chợt trở nên mờ lung mờ ảo, rồi từ đó phun ra một kí hiệu bảy màu lớn như cái đầu.

Kí hiệu này quay tít một vòng, đồng thời lớn vọt lên, biến thành một lưỡi đao ánh sáng không chuôi, cực kì rực rỡ.

Đao dài chừng một trượng, bên ngoài lấp lánh hào quang, lại còn lóng lánh biến ra các bộ phận như miệng, mũi...khiến người ta có cảm giác như đó là một vật còn sống.

Sau khi quét thần niệm về lưỡi đao rực rỡ này, với tu vi Đại Thừa kì của Mạc Giản Ly mà cũng có cảm giác như cả người sờn gai ốc.

Lúc này, lưỡi đao do kí hiệu biến thành kia chợt phát ra âm thanh vù vù!

"Không ổn!"

Con người Mạc Giản Ly co rút lại, hấn chợt khẽ gầm nhẹ một tiếng, tiếp đó hào quang trên người hấn liền xoay tròn, vài kiện pháp bảo phòng ngự có kiểu dáng khác nhau đồng thời từ trong cơ thể bay ra, phóng ra hào quang che chắn phía trên không.

Dưới sự ràng buộc của dây xích lửa, mấy món bảo vật phòng ngự này là thứ hấn đã dùng tốc độ nhanh nhất có thể để phóng ra, mặc dù hấn còn có thủ đoạn phòng ngự lợi hại hơn nhiều nhưng giờ thì không kịp thi triển ra rồi.

Khi đó, lưỡi đao ánh sáng kia liền chợt biến mất ở chỗ cũ.

Cùng lúc này, hào quang rực rỡ lóe lên phía trên đầu Mạc Giản Ly, mấy kiện bảo vật phòng ngự do hấn phóng ra liên tiếp bị chẻ đôi ra làm hai nửa tựa như cắt đậu hũ.

Không có thứ gì ngăn cản tiếp nên lưỡi đao sáng bùng lên, hung hăng chém xuống đầu Mạc Giản Ly.

Đao chưa thực sự rơi xuống mà hơi thở lạnh lẽo buốt giá đã phủ xuống rồi.

Nếu là lúc khác, Mạc Giản Ly chỉ cần bay tránh đi một cái là liền có thể dễ dàng né được đao này, có điều với tình hình trước mắt, khi thân thể hấn đang bị trói lại không thể nào di chuyển thì hấn chỉ có thể kinh hãi nhìn ánh đao rực rỡ đang chém xuống mình kia.

Nhưng rồi gương mặt hắc chợt hiện lên vẻ quyết đoán, sau đó hào quang bảo vệ trên đỉnh đầu hắc khẽ tản ra, một hình người nhỏ bé giống hệt chính hắc thoáng hiện ra giữa vầng hào quang, nó lập tức vung hai thanh kiếm màu bạc nhỏ trong hai tay lên không trung.

Vị Đại Thừa Nhân tộc Mạc Giản Ly này thấy tình hình nguy cấp đã phóng ra nguyên anh đại thành để chuẩn bị đón đỡ lưỡi dao ánh sáng nhìn có vẻ rất khủng bố này.

Một tiếng "*Ầm*" trầm đục vang lên.

Một bóng người tựa như khói xanh vất vưởng chợt hiện ra dưới ánh đao rực rỡ kia, có vẻ rất hơi hợt tung ra một đám nhưng liền mạnh mẽ đánh tan ánh đao này. Sau đó, người hắc chớp lên một cái đã xuất hiện tại một chỗ cách Mạc Giản Ly mười trượng.

Ánh sáng ngưng tụ liền hiện ra chân thân của hắc, đó là một gã thanh niên mặc áo bào xanh, trên mặt mang theo nụ cười nhạt, chính là Hàn Lập.

Thì ra hắc vốn ở cách đó không xa, nhìn thấy Mạc Giản Ly gặp phải nguy hiểm, bèn bình tĩnh thuận di lại đây với tốc độ khó có thể tưởng tượng và ngăn lại được một đòn này.

"*Đa tạ Hàn đạo hữu giúp đỡ!*" Mạc Giản Ly tất nhiên rất mừng. Hình người bé nhỏ trên đỉnh đầu hắc liền trở nên mơ hồ rồi liền chui vào trong đỉnh đầu mất dạng.

Bấy giờ, vị Đại Thừa Nhân tộc này mới thông thả ra tay, một tay bấm niệm pháp quyết, đồng thời lẩm nhẩm trong miệng. Hào quang bên ngoài người hắc chợt ảm đạm đi, hắc há miệng ra phun vào trước người mình.

Một luồng khí màu trắng không biết tên lập tức cuộn ra!

Sợ dây xích lửa kia liền phát ra âm thanh "Xì xì" nghe rất quái dị, lửa đỏ cuộn cuộn bám bên trên chột tắt, vết nứt nhè nhẹ hiện ra trong sự giật mình của hai gã đàn ông Linh tộc.

Mạc Giản Ly cười to một tiếng, hơi thở hắt chột trở nên tăng vọt, hắt vung hai tay lên.

"Gặc..." âm thanh giòn dã không ngừng vang lên.

Dây xích lửa thoáng chốc đã vỡ vụn ra thành từng khúc.

Dù rằng dây xích lửa này cực kì huyền diệu nhưng sao có thể vây khốn một gã cấp Đại Thừa được. Chỉ cần cho Mạc Giản Ly một lát là hắn có thể dễ dàng thoát ra.

Về phần lưỡi đao ánh sáng nát bấy kia thì đã được gã đàn ông trợ đầu Linh tộc kia vội vàng điều chỉnh để trở lại như ban đầu, thế nhưng lệnh bài bảy màu cũng vì đó mà trở nên cực kì ảm đạm, rõ ràng là nó chỉ có thể thi triển ra nhiều lắm là hai phần sức mạnh nữa mà thôi. Gã đàn ông trợ đầu ngoái nhìn về phía Hàn Lập và Mạc Giản Ly bên dưới mấy lần mới xác định được họ quả thực là Đại Thừa kì, sắc mặt thoáng chốc liền trở nên khó coi.

Còn tên Linh tộc trên đầu bốc lửa đỏ kia thì ngay khi dây xích lửa vỡ vụn liền há miệng phun ra một ngụm máu, hơi thở cũng lập tức trở nên suy yếu hơn vài phần.

"Văn bối Linh Dân, Linh Chích bái kiến hai vị tiền bối! Vừa rồi không biết là hai vị tiền bối đi vào nên bọn văn bối mới tùy tiện ra tay, xin được thứ tội!" Gã đàn ông trợ đầu tuy rằng sắc mặt tái đi nhưng ngay sau đó liền đứng thẳng người dậy, hướng về hai người thi lễ cung kính.

Hàn Lập cười hắc hắc, thân hình khẽ lắc một cái liền vượt qua khoảng cách mấy trăm trượng, xuất hiện chỗ cách không xa cổng chào. Hắn nhìn lên nhìn xuống đánh giá hai gã đàn ông kia mấy lần nhưng cũng không nói gì.

Còn Mạc Giản Ly thì sau khi hừ một tiếng lạnh lùng liền bay đến đứng bên cạnh Hàn Lập, vẻ mặt mang theo chút khó chịu mà nói:

"Thủ đoạn vừa rồi của các ngươi đều xuất phát từ hai kiện bảo vật trên người kia. Có điều, chắc chắn hai người các ngươi không thể có loại bảo vật như thế được mà là được lão quái vật Linh Vương ban cho."

Với thân phận Đại Thừa mà Mạc Giản Ly lại suýt chút nữa ăn quả đắng của hai gã Hợp Thể kì, tuy rằng đối phương đánh lén, hơn nữa còn có dị bảo kinh người thì cũng khiến cho hắn hơi cảm thấy thẹn quá hóa cáu.

"Tiền bối thứ tội, đó là do hai người vẫn bối phục lệnh Linh Vương làm mà thôi." Gã đàn ông trẻ đầu tái mặt, vội vàng khom người thanh minh.

"Là chủ ý của lão quỷ Linh Vương sao. Nói đi, tại sao hắn lại đem bảo vật quý như thế ban cho các ngươi, mà còn là loại chuyên dùng để đối phó với cùng cấp bậc như chúng ta, nếu không lão phu sao lại chịu thua thiệt được." Sắc mặt Mạc Giản Ly không những không buông lỏng mà còn trở nên rất âm trầm.

Gã đàn ông trẻ đầu nghe vậy thì hơi do dự, sau khi liếc nhìn đồng bạn liền mở miệng định nói gì.

Nhưng vào lúc này, từ trên cao ngọn núi vang lên tiếng xé gió, có sáu luồng ánh sáng bay vọt xuống.

Hai tên Hợp Thể Linh tộc thấy vậy liền vui vẻ, không hện mà thần sắc cùng buông lỏng.

Vẻ mặt Hàn Lập hơi động nhưng vẫn đứng một bên không nói gì.

Mạc Giản Ly thấy cảnh đó thì nhú hai mắt lại, mơ hồ có ánh sáng nguy hiểm lóe lên.

Ánh sáng lóe lên.

Sáu gã người ăn mặc giống như gã Linh tộc trọc đầu bất chợt hiện ra, đều có cảnh giới Hợp Thể, trên người còn mơ hồ tỏa ra khí của bảo vật, dường như cũng có dị bảo hộ thân.

Sáu gã Linh tộc này vừa thấy hai người Hàn Lập và Mạc Giản Ly, lại cảm ứng được tu vi sâu thăm thẳm xong thì vẻ mặt đều hơi đổi, nhưng cũng không quá giật mình.

Điều này khiến Hàn Lập khá lưu ý.

"Sáu vị đạo hữu tới thật đúng lúc, ta đang muốn tiến đến thông báo một tiếng có hai vị tiền bối Đại Thừa đến đây thăm núi Thánh. Có điều hai người bọn ta lại vô ý ra tay mạo phạm nên đang hướng hai vị tiền bối tạ lỗi đây!" Gã trọc đầu cực kì nhanh ý, dù trong lòng đã buông lỏng nhưng bên ngoài vẫn cung kính nói.

Hàn Lập nghe vậy thì mỉm cười.

Còn Mạc Giản Ly nghe xong thì sắc mặt càng thêm âm trầm.

Gã Linh tộc này đã nói thế thì thực sự hấn cũng không thể ra tay dạy dỗ hai tên Hợp Thể này rồi, nếu không sẽ mang tiếng là ý lớn bắt nạt nhỏ, khi gặp mặt Linh Vương cũng khó nói chuyện.

Lúc này đây, sáu gã Hợp Thể Linh tộc cũng tiến lên cung kính chào hai người bọn Hàn Lập.

Một lão già tóc trắng trong đó tươi cười nói:

"Hai vị tiên bối có thể hạ cố đến Núi Thánh chơi thì đúng là vinh hạnh của bốn tộc. Linh Vương đại nhân đã som biết trong mấy ngày gần đây hai vị tiên bối sẽ đến nên đã chờ ở điện Tử Khí từ lâu."

"Đã chờ chúng ta từ lâu ư!" Mạc Giản LY nghe thế không khỏi giật mình.

"Không phải hai vị tiên bối đã hẹn với Linh Vương từ trước rồi ư..Không lẽ hai vị không phải là đại nhân Huyết Nhiên và Hắc lân của đảo Địa Giao sao!" Lão già tóc trắng rút cục cũng nhìn ra được chút khác thường trên thần sắc của Hàn Lập và Mạc Giản Ly, nên giật mình nói.

Hiển nhiên hắn cũng nhận ra được dường như bọn họ đã nhầm lẫn to.

Mấy tên Hợp Thể Linh tộc khác thấy vậy thì cũng không tránh khỏi quay mặt nhìn nhau!

"Huyết Nhiên, Hắc Lân! Ta có nghe qua hai người này, hình như là Đại Thừa ngoại tộc hùng bá một vùng biển ở trung bộ Đại Lục. Nghe nói uy danh hiển hách, thần thông quảng đại nhưng tiếc là ta không hề quen biết. Hắc hắc, nhưng mà cũng không sao! Lão phu là Mạc Giản Ly, bên cạnh đây là đạo hữu Hàn Lập cùng tộc, không biết các ngươi đã từng nghe đến chưa." Mạc Giản Ly cười hắc hắc rồi dùng một giọng điệu lạ kì chậm chậm nói.

"Thò ra là Mạc tiên bối và Hàn tiên bối của Nhân tộc. Ta vừa rồi hiểu nhầm rồi, mong hai vị thứ lỗi. Nhưng không biết hai vị tiên bối vì sao lại lên vào núi Thánh của bốn tộc vậy, phải chăng là có chuyện gì cần bốn tộc giúp sức." Lão già tóc trắng dù sắc mặt có tái đi, trong lòng âm thầm cuống quýt kêu khổ nhưng lời lẽ vẫn không hề giảm cung kính mà hỏi.

"Không có gì, lần này lão phu và Hàn đạo hữu đến đây chỉ là muốn gặp đạo hữu Linh Vương mà thôi. Mà hình như giờ đạo hữu Linh Vương cũng đang ở trên kia, vậy thì quá tốt rồi. Thế là hai người bọn ta cũng không sợ chuyến này đi không được việc rồi!" Mạc Giản Ly thu lại vẻ âm trầm, cười ha ha nói.

Hàn Lập nghe thấy vậy cũng không nhịn được khẽ cười.

Đúng là tới sớm không bằng may mắn!

Vốn sợ rằng Linh Vương sẽ đóng cửa không gặp, cuối cùng giờ lại cũng không cần tốn sức nhiều rồi.

Chỉ có điều hần lo lắng là không biết dụng ý thực sự khi mời hai vị Đại Thừa đệ tộc của vị Linh Vương này.

"Này...Việc này không ổn lắm. Linh Vương đại nhân chỉ mời hai vị tiên bối Huyết Nhiên. Nếu như hai vị tiên bối...cũng muốn gặp thì...bọn vẫn bối cũng không thể quyết, phải lên bẩm báo một tiếng mới được." Lão già tóc trắng lúng túng, sau một lúc lâu mới dè dặt nói.

"Lời này là có ý gì? Bọn Huyết Nhiên có thể đi gặp Linh Vương thì sao hai người bọn ta lại không được? Chắc là do các người thấy Nhân tộc bọn ta dễ bắt nạt, ngay cả Đại Thừa cũng chẳng cần đếm xỉa rồi." Mạc Giản Ly thu lại vẻ tươi cười, đột nhiên sải bước và nói. Một luồng linh áp khủng bố tựa như có thể đè sập không gian bốn phía chọt tỏa ra từ người hắn.

Chương 2267: Tiểu Tu La giới

* Gậy như ý: Cây gậy tượng trưng cho điều tốt lành.

Dù cả tám gã Linh tộc có tu vi Hợp Thể Kỳ đều sở hữu những loại bảo vật hộ thân đặc biệt nhưng dưới áp lực Đại Thừa Kỳ áp chế trực tiếp trong khoảng cách gần như vậy đều phải thụt lùi mấy bước, vẻ mặt tên nào cũng toát lên nỗi kinh hãi.

"Tiền bối bớt giận, bọn vẫn bối tuyệt đối không dám có ý như vậy!" Lão già tóc trắng cao lớn vội vàng thét lên.

Nhưng vẻ mặt của Mạc Giản Ly vẫn lạnh băng giống như không nghe thấy gì, khí tức trên thân chợt đổi, áp lực ập đến còn lớn hơn so với vừa nãy mấy lần.

Đến lúc này thì tám tên tu sĩ Linh tộc Hợp Thể Kỳ đã chẳng thể chống đỡ luồng áp lực nhờ vào tu vi của chính mình nữa, hào quang của bảo vật trên người tám tên bọn họ không hện mà đồng loạt sáng lên, tám cái ảo ảnh bảo vật của mỗi người trào ra, gắng gượng chống đỡ lại cỗ áp lực kinh người.

Ánh mặt của Hàn Lập ngưng lại, chăm chú đem hết thấy những bảo vật đó ghi vào trong mắt.

Thì ra chúng phân ra làm ba lá bùa, hai tấm lệnh bài, một cái đỉnh nhỏ màu trắng và một cây gậy như ý* màu bạc. Mà Mạc Giản Ly thấy thể liên hù lạnh, làn hào quang hộ thể chợt lóe sáng, từng bước từng bước về phía

trước như muốn phóng ra toàn bộ áp lực mà mình có để dạy bảo mấy tên tiểu bối của Linh tộc một trận nên thân.

Nhưng đúng lúc này, bỗng nhiên từ trên đỉnh ngọn núi Phục Linh chợt tràn tới một âm thanh kì lạ như có như không theo gió mà đến. Âm thanh thoáng đảo qua trước người của gã Đại Thừa đến từ Nhân tộc.

Mạc Giản Ly chỉ cảm thấy một cỗ khí tức ấm áp từ trong cơ thể còn cào lên rồi lắng xuống, ngay sau đó áp lực khủng bố do hấn bức ra liền biến mất dạng.

Tiếp theo sau là một giọng nói già nua của ông lão nào đó truyền đến "

"Mạc huynh chớ nên tức giận, lời nói vừa nãy của bọn họ chỉ là vô tình, bốn vương thay mặt họ xin lỗi. Hai vị đã đích thân đến đây tại hạ mừng còn chưa kịp, làm sao lại dám từ chối không gặp. Bốn vương sẽ nghênh đón hai vị ở đỉnh núi. Linh Diệt, vừa nãy ta đã dùng thần niệm tra xét qua, quả là hai vị đạo hữu Huyết Nhiên đã đến chân núi, bốn người các người xuống đón bọn họ đi. Còn bốn người khác hãy mau kính mời Mạc huynh đến Tử Khí Đường."

"Tuân mệnh!"

"Xin vâng!"

Tám gã tu sỹ Hợp Thể của Linh tộc vội hướng về phía đỉnh núi cúi đầu, thu lại những ảo ảnh của pháp bảo, tiếp đó bốn gã đầu trọc lóc liền bay nhanh về phía chân núi.

Còn bốn tên trong nhóm lão già tóc bạc còn lại lập tức hành lễ với hai người nhóm Hàn Lập, làm ra điệu bộ cực kì cung nghênh.

"Nếu đích thân Linh Vương đã lên tiếng thì Mạc mỗ tất nhiên không thể không nể mặt rồi! Vậy trước tiên lên đó gặp đạo hữu đã rồi mới nói chuyện sau." Vẻ mặt của Mạc Giản Ly biến đổi vài lần cuối cùng cũng để mặc cho bốn tên đầu trọc bay đi, tiếp theo hần phất nhẹ tay áo, ngông nghênh bay về phía trên đỉnh núi.

Hàn Lập cười khuấy, cũng tỏa ra một làn sáng mờ mờ nhẹ nhàng bay sát.

Đến lúc này cả bốn gã Linh tộc Hợp Thể Kỳ mới nhích gót theo sau.

Có điều lão già tóc bạc lén dùng ánh mắt kỳ quái liếc nhìn Hàn Lập.

Từ từ đầu đến giờ Hàn Lập không nói một câu gì nhưng hần vốn là một trong những người có tu vi cực cao trong Linh tộc, làm sao lại không biết vài tin tức của vị Nhân tộc mới thăng cấp này chứ.

Tuy rằng đa phần tin tức đều truyền đến từ các tộc khác, hầu hết đều là những chuyện cũ hoặc mơ hồ loáng thoáng nhưng việc vị Đại Thừa Kỳ này từng đánh trọng thương một gã tu sỹ ngang cấp của tộc Dạ Xoa lại chẳng phải là giả.

Điều này làm cho lão già Linh tộc cảm thấy sợ hãi đôi phần, vì vậy mà hần càng chú tâm để ý hơn.

Dù Linh giới rộng lớn nhưng xưa này rất hiếm người vừa mới thăng cấp mà đã có thể đánh bại tu sỹ Đại Thừa Kỳ khác từ lâu trước đó.

Hàn Lập hoàn toàn không biết những suy nghĩ trong lòng lão già, mà nếu có biết cũng chẳng thêm quan tâm. Hai chân hần cứ là cách mặt đất vài thước, đồng thời ánh mắt thi thoảng lại quan sát hai bên sườn con đường dẫn lên đỉnh núi, liên tục âm thầm tra xét.

Nửa trên của ngọn núi Phục Linh được bố trí rất nhiều cấm chế, nhiều hơn xa so với nửa bên dưới. Chỉ có điều phần lớn những cấm chế này đã được đóng lại. Nếu không, cho dù Hàn Lập với Mạc Giản Ly đều là những tu sỹ Đại Thừa nhưng cũng chẳng thể đi lên dễ dàng như vậy.

Con đường dẫn lên đỉnh núi cùng lắm cỡ khoảng vài ngàn trượng nhưng đoàn người phải bay mất độ một bữa cơm. Tựa như ngọn núi phải cao đến hơn chục vạn trượng.

Vẻ mặt của Mạc Giản Ly không khỏi nổi lên đôi chút đăm chiêu.

Tuy Hàn Lập vẫn chẳng biểu hiện ra điều gì, nhưng trong lòng liên tục tặc lưỡi lấy làm kỳ quái.

Xem ra trên ngọn núi này ngoài các loại cấm chế ra thì dường như còn có những thứ khác nào đó cực kỳ huyền diệu, nếu không thì sao có thể lừa gạt được cả thần niệm của người ta được.

Đám người lão già tóc trắng phía sau vẫn giữ vẻ mặt như thường, hiển nhiên là họ đã quá quen thuộc với việc này.

Ngay cả đoạn cuối của con đường cực kỳ dài nhưng đoàn người đi cũng không mất nhiều thời gian lắm. Sau khi xuyên qua một tấm màn sương trắng mỏng manh, đỉnh núi đã liền hiện ra ngay trước mặt bọn họ.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn lên, trên đỉnh ngọn núi Phục Linh trống trải rộng rãi này chỉ có duy nhất một tòa tháp cao chia làm ba tầng, còn lại chẳng hề có thêm bất cứ nhà cửa nào khác.

"Tử Khí Đường."

Xung quanh căn lầu vắng tanh, chẳng hề bắt gặp bóng dáng bất kỳ một ai.

"Hai vị tiên bối, đại nhân Linh Vương đã chờ sẵn ở bên trong, bọn vẫn bối không dám tùy tiện đi vào." *Lão già đầu bạc ho nhẹ rồi cúi người hành lễ, cung kính nói với hai người bọn Hàn Lập.*

"Nếu thế các người cứ đợi ở bên ngoài là được." Mạc Giản Ly cũng không nói nhiều, sau khi dùng thần niệm đảo qua bên trong căn lâu, hắn liền không chân chờ tiến thẳng vào trong khung cửa.

Vừa nãy thần niệm của hắn đã tra xét rõ ràng một cách kỳ quái, tại Tử Khí Đường này hoàn toàn không có cấm chế dao động. Ngoài trừ bên trong có một cỗ khí tức mỏng manh hư thực ra thì chẳng khác gì so với các loại lâu các bình thường.

Kể từ đó, hắn chẳng còn bao nhiêu nghi dè nữa.

Hàn Lập cũng mỉm cười, cả hai liền tiến vào trong.

Vừa bước vào trong, ập vào mắt mọi người là một gian sảnh rộng đến chừng bốn năm mươi trượng.

Ở bốn phía được trang trí bởi những chậu hoa, cây nào cây nấy xanh mướt, cao cỡ vài thước, bên trên đang đơm những bông đủ mọi loại màu sắc rực rỡ cỡ nắm tay.

Ở trước một chậu hoa phía đối diện có một lão ông mặc áo bào màu trắng, hai tay chấp ra sau, xoay lưng về phía cửa gian sảnh.

"Các hạ chính là Linh Vương!" *Ánh mắt của Mạc Giản Ly ngưng lại, lời nói ra mang theo đôi vẻ dò xét.*

"Hai vị từ xa đến là khách, cứ ngồi xuống trước rồi nói chuyện!" *Lão già mặc áo bào trắng không trả lời thẳng vào câu hỏi, mà cũng chẳng buồn*

xoay lưng.

"Nếu đạo hữu đã nói vậy thì ta đây cung kính không bằng tuân mệnh."
Mạc Giản Ly nhìn chằm chằm về phía người áo trắng phía trước, trầm ngâm một lúc rồi mới nghênh ngang bước lại, ngồi xuống một cái ghế dựa.

Hàn Lập hơi nhú mào, thân hình hẫng thoáng mờ đi, cũng xuất hiện tại một chiếc ghế khác, sau đó dùng ánh mắt cười mà như không chăm chú đánh giá bóng dáng của lão già.

"Hai vị thông cảm, cả đời ta đã quen sống một mình, chỉ có mỗi ly trà xanh đãi khách mà thôi." Đợi đến khi Hàn Lập ngồi xong, lão già áo trắng mới khẽ cười rồi nói.

Vừa dứt lời, một cánh cửa hông của gian sảnh mở rộng, bên trong liền có vài con khỉ lông trắng đi ra.

Con nào con nấy cao chỉ cỡ nửa thước, trắng muốt như tuyết, hai mắt đỏ đậm.

Trên đầu những con khỉ này đội nào thì chén trà, nào thì khay trà, tay chân chúng bước tới, trong khoảnh khắc đã dâng đến cho mỗi người trong bọn Hàn Lập một loại linh trà thơm ngào ngạt.

Hàn Lập nhìn qua phía trên chén nước, cầm khẽ lên, nhắm nháp một chút.

"Mục đích của hai người bọn ta đến lần này chắc hẳn đạo hữu cũng đã biết vài phần."

"Tuy ta với Mạc đạo hữu biết nhau đã lâu, nhưng lần này có thể xem là lần đầu tiên gặp mặt, làm sao mà biết đạo hữu có ý gì chứ?" *Lão già áo trắng cười ha ha, cuối cùng cũng chịu xoay người trở lại.*

Râu tóc bạc phơ nhưng thân thể rất tráng kiện, tuấn tú. Ở một góc của tay áo có thêu một lá phong tím đậm, nhưng sắc mặt hắc lại điềm tĩnh như nước.

Mạc Giản Ly cùng Hàn Lập giật mình, đều cùng nhau quan sát vị Linh Vương này vài lần.

"Đạo hữu không biết được ý định của bọn ta lần này, nhưng không biết vì sao lại mời hại vị đạo hữu Huyết Nhiên vậy?" Mạc Giản Ly hừ một tiếng rồi hỏi ngược lại.

"A, tại hạ kêu bọn đạo hữu Huyết Nhiên đến thực chẳng phải quan hệ này nọ gì, chỉ bởi một cuộc giao dịch mà thôi. Sao vậy, Mạc huynh cũng hứng thú với vấn đề này sao?" Hai mắt của lão già áo trắng trầm xuống, nhưng giọng nói vẫn rất bình tĩnh.

"Ha ha, thật là vừa đúng dịp. Hai người bọn ta đến đây cũng bởi muốn giao dịch với Linh Vương đạo hữu một chuyến." Lần này đến lượt ánh mắt của Mạc Giản Ly ngưng lại, thế nhưng lão chẳng lưỡng lự mở lời.

"Ha ha, thật làm cho Mạc đạo hữu thất vọng rồi. Xưa nay tại hạ chỉ giao tiếp với người đã biết từ trước, hoàn toàn không có thói quen giao dịch với kẻ lạ. Mạc huynh, xin mời trở về cho." Lão già ngáp dài, không chút do dự cự tuyệt.

Mạc Giản Ly nghe vậy, hai mắt nhúu lại, bất chợt bàn tay giơ lên, bắn ra một vệt sáng bạc thẳng về phía đối diện.

Áo trắng của lão già vẫn không nhúc nhích nhưng vệt sáng bạc bay đến gần cỡ một trượng liền chậm lại rồi dừng hẳn, ngưng trệ ngay trong không trung.

Đúng là một tấm thẻ ngọc màu bạc chói mắt! Mặt ngoài của nó còn được khắc thêm một hoa văn giống hệt với chiếc lá phong màu tím trên tay áo của lão già.

Sắc mặt lão già áo trắng hơi khó coi, bỗng nhiên phát tay lên bắt lấy tấm thẻ, kiểm tra một chút mới chậm rãi nói:

"Xem ra lão tổ Thạch Tâm đã không còn trên đời nữa. Chắc là đã chết trong tay của Minh Trùng Mậu?"

"Tuy không phải Minh Trùng Mậu đích thân ra tay nhưng chẳng khác là bao." *Mạc Giản Ly điềm tĩnh trả lời.*

"Được rồi. Ta không quan tâm làm sao các người lấy được vật làm tin này, nhưng như vậy thì giao dịch đó cũng coi như có phần của các người. Chỉ là các người có thể thực sự nắm được nó hay không còn phải xem vào bản lĩnh của chính mình." *Hào quang trong tay lão già lóe lên, chiếc thẻ ngọc liền biến mất không tiếng động, đồng thời hắn cười lạnh nhạt.*

"Điều này cũng là tất nhiên, bọn ta đến đây cũng để tìm kiếm một cơ hội thôi." *Mãi lúc này hai mắt của Mạc Giản Ly mới ánh lên, lộ vẻ tươi cười đáp lời.*

"Ha ha, không phải ta nói với Mạc đạo hữu. Chỉ với bản lĩnh của người mà muốn hoàn thành mỗi giao dịch này là chuyện không thể. Nhưng người bên cạnh người lại có hai ba phần. Vị này chắc là đạo hữu Hàn Lập gần đây đã gây chấn động rất nhiều tộc. Quả đúng là đám tu sỹ Đại Thừa bình thường không thể sánh bằng." *Ban đầu khóe miệng của lão già hờ hững buông ra những lời châm chọc, sau rồi khi ánh mắt nhìn về Hàn Lập mới thay vào bằng một đôi chút trịnh trọng.*

"Đại nhân Linh Vương đã sớm biết tên của tại hạ, thật làm cho Hàn mỗ cảm thấy như được quan tâm mà kinh sợ. Nhưng có vẻ đạo khinh thường Mạc huynh cùng tại hạ quá đi!" Bỗng nhiên Hàn Lập mỉm cười, nhẹ nhàng nói băng quơ.

Chương 2268: Núi băng

"Hàn đạo hữu nói vậy là có ý gì?" Lão già áo trắng nghe vậy liền ngẩn ra, hỏi với vẻ kinh ngạc.

"Nếu đạo hữu không có ý khinh người thì cần gì phải dùng một cái hóa thân để lừa gạt bọn ta?" Sắc mặt của hàn lập vẫn bình thản như thường.

"Hóa thân?" Lần này đến lượt Mạc Giản Ly lắp bắp kinh hoảng. Lão vội dùng thần niệm quét qua nhưng chỉ thấy đối phương có khí tức sâu không lường được, căn bản không thể thấy điều gì bất thường, thế nên sắc mặt bắt đầu đổi thành vẻ băn khoăn khó hiểu.

Lão già thấy vậy cũng ngạc nhiên, nhìn chằm chằm Hàn Lập một lúc sau mới cất giọng cười rộ:

"Ánh mắt của Hàn đạo hữu thật sắc bén, mới liếc qua mà đã khám phá ra thật giả của cái hóa thân Đồng Tâm này. Bốn vương không thể không nói một tiếng "bội phục". Nhưng nếu bởi vậy mà bảo lão phu có ý khinh người thì thật oan uổng cho ta. Trước lúc đến đây hẳn là Mạc huynh cùng Hàn đạo hữu đã từng nghe qua tin ta bề quan. Thật chẳng dám dấu hai vị, tin tức đó hoàn toàn là sự thật. Tám thân thật sự của bốn vương đang bề quan ở nơi khác, thực chẳng cách nào đi ra gặp khách được, chỉ đành dùng khối hóa thân này thôi. Mà kỳ thật, không chỉ riêng các vị, ngay đến cả hai vị đạo hữu Hắc Lân đang đến kia cũng được tại hạ dùng hóa thân này tiếp đãi."

Vậy mà lão già áo trắng thành thật thừa nhận sự việc.

Mạc Giản Ly nghe vậy, vẻ mặt hơi đổi, đang mở miệng định nói gì đó thì chợt nghe ngoài cửa lớn gian phòng có tiếng hừ lạnh, sau đó giọng nói xa lạ của người đàn ông nào đó vang vọng vào bên trong:

"Linh huynh thực lòng định dùng một cái hóa thân tiếp đãi bọn ta sao? Như vậy chẳng phải hơi thiếu thành ý ư! Chẳng lẽ bản thể của đạo hữu đang đóng cửa tu luyện đến độ một sống hai chết? Nếu không chẳng lẽ với mặt mũi của huynh đệ ta đây không đáng để các hạ đích thân ra gặp mặt một lần?"

Vừa dứt lời, ngay khung cửa lớn có bóng người nhoáng lên. Hai gã đàn ông khác tộc có khuôn mặt khá giống nhau, làn da xù xì đen xám giống như có một lớp vảy sừng trùm lên khắp toàn thân đột ngột xông vào.

Trong hai bọn họ, một người tỏa sát khí cuộn cuộn, tạo thành một màn hào quang màu đỏ tươi bao kín toàn thân.

Người khác lại thả ra khí tức âm trầm lạnh ngắt, quanh thân lại như có như không vô số sợi không khí đen nhạt bay lượn, thỉnh thoảng còn tụ thành lốc xoáy nhỏ xíu, khiến cho nguyên khí xung quanh không ngừng bị hút vào thở ra.

Tương tá của cả hai cực kỳ quỷ quái!

"Thì ra hai vị đạo hữu Huyết Nhiên và Hắc Lâm đã tới, Linh mỗ không nghênh đón được từ xa thật là thất lễ. Thực ra tuy không phải tại hạ đang bế quan đến độ sống chết, nhưng lần này vẫn cực kỳ quan trọng, không cẩn thận sẽ lại kiếm củi ba năm đốt một giờ ngay, vì vậy chỉ đành xin các vị thứ lỗi mà thôi." Lão già áo trắng thấy hai tu sỹ Đại Thừa đến từ tộc khác này liền sáng ngời hai mắt, tuy vậy trong miệng vẫn liên tục tươi cười tuôn ra lời giải thích.

"Hừ, nếu không vì làn giao dịch..." Một gã đàn ông làn da ngăm đen trợn trừng hai mắt, lời khó nghe chưa kịp nói hết ra khỏi miệng thì đã bị tên còn lại cắt ngang ngay lập tức:

"Bỏ đi Hắc hiền đệ. Chúng ta đến chuyến này không phải để hỏi thăm xã giao, có phải là thân thể thực sự của ngươi hay chỉ một cái hóa thân cũng chẳng hề gì. Chỉ cần ngươi giao ra vật đó là được. Tốt nhất hãy nên đi vào việc chính trước hần hơn. Đúng rồi Linh huynh, hai vị đạo hữu này là loại người nào? Chúng ta vẫn chưa bàn xong chuyến giao dịch này mà ngươi đã hện thêm kẻ khác sao?"

Sau khi gã ngăm đen nói xong lời cuối, ánh mắt lạnh lùng của hắn quét ngang qua Hàn Lập và Mạc Giản Ly.

Với tu vi Đại Thừa Kỳ của Mạc Giản Ly khi vừa tiếp xúc với ánh mắt này tức thì sống lưng lạnh buốt, khuôn mặt không khỏi biến đổi.

Chắc chắn là đối phương đã tu luyện một bí thuật về thần niệm nào đó có thể uy hiếp đối với tu sỹ Đại Thừa, bằng không chỉ với ánh mắt tuyệt đối chẳng làm như vậy được.

Còn về Hàn Lập, sau khi cùng đối phương đối mắt xong, con ngươi của gã có làn da ngăm đen liền co lại, thế nhưng hắn vẫn chẳng có biểu hiện khác thường nào.

Cả hai gã thấy dáng vẻ của Hàn Lập pho trương ra, trong lòng kinh hãi nhìn nhau, sự khinh thường ban đầu bất chợt giảm bớt đi vài phần.

"Huyết Nhiên đạo hữu đã nói vậy thật là hiểu lầm đối với bốn vương. Mà nói cho ra lẽ, người ban đầu lão phu tìm để giao dịch vốn chẳng phải hai vị mà là đạo hữu Thạch Tâm. Lúc này Thạch Tâm đã nằm xuống nhưng vật làm tin khi đó lại được Mạc đạo hữu cùng Hàn đạo hữu mang đến. Vì

thế bốn vương không thể chối từ được. Thật may, trong tay của ta không chỉ có một vật đó, cũng đủ cho các đạo hữu phân chia. Hơn nữa, các vị có thể thực sự có thể khiến ta mang chúng ra hay vẫn là hai chuyện khác nhau!" Lão già áo trắng nói chẳng chút hoang mang.

"Linh lão quái, Lôi Tiêu Phù đối với hai huynh đệ chúng ta là thứ bắt buộc phải có. Vì thế ngay khi nghe được tin người dùng nó giao dịch, bọn ta liền đôn đáo tới đây, đến cả tòa bảo khố ở trên đảo của chúng ta cũng mang đi sạch. Người muốn thứ gì thì hãy nói ra đi. Chỉ cần là thứ hai bọn ta có thì tuyệt đối sẽ không keo kiệt với người." Huyết Nhiên nghiêm nghị nói.

"Mạc mỗ cùng Hàn đạo hữu cũng vậy. Chỉ cần Linh huynh nói một câu, kể cả tại hạ có phải dốc sạch túi cũng hoàn toàn muốn lấy cho được Tam Thanh Lôi Tiêu Phù." Mạc Giản Ly ho khẽ rồi trịnh trọng lên tiếng.

"Ha ha, chớ vội. Mời các vị đạo hữu hãy nhắm nháp chút linh trà do ta tự pha trước, sau rồi bàn bạc vẫn không muộn." Lão già nghe vậy liền khoát tay, lạnh nhạt đáp lời.

Hai gã Đại Thừa đến từ tộc khác nghe vậy thì nhú mảy, sau khi lặng lẽ truyền âm trao đổi với nhau xong, Huyết Nhiên gật đầu nói:

"Cũng tốt, trước đây Huyết mỗ nghe đồn tay nghề pha chế linh trà của quý tộc có thể xưng đệ nhất. Như vậy bọn ta không khách sáo xin hai phần."

Vừa dứt lời, cả hai gã Đại Thừa đến từ tộc khác chớp lên, liền ngồi xuống hai cái ghế ở gần đó.

Mấy con khỉ trắng như tuyết kia thật khôn ngoan vô cùng, không đợi sự sai bảo của lão già, chúng liền chủ động chạy tới, rót cho mỗi người một ly

trà rồi mới thực sự rời ra khỏi gian sảnh.

Hàn Lập cùng Mạc Giản Ly không nói thêm điều gì, đành lẳng lặng tiếp tục ngồi dựa ghế đợi.

Chờ cho hai gã Đại Thừa đem chén linh trà nhấm nháp một chặp mới chịu để ly xuống, lúc này lão già áo trắng mới từ từ hé miệng:

"Tuy rằng bốn vương đã biết rõ cả bốn vị đều đến bởi Tam Thanh Lô Tiêu Phù, nhưng trước khi giao dịch ta muốn nói kỹ thêm lần nữa, trong tay ta ngoại trừ có mấy tấm phù còn có thêm rất nhiều tài liệu cùng bảo vật quý hiếm thu nhặt được từ vài giới diện khác. Các vị hãy xem trước danh mục này rồi hãy quyết định lựa chọn. Nếu không một khi đã cùng bốn vương hoàn thành khế ước giao dịch thì sẽ không thể thay đổi được nữa."

"Không cần. Hai huynh đệ bọn ta lặn lội xa xôi đến đây bởi Lô Tiêu Phù. Các bảo vật khác dù trân quý đến đâu cũng chẳng thể giúp chúng ta vượt qua thiên kiếp, lấy về để làm gì." Hào quang quanh thân Huyết Nhiên lóe lên, hẳn không lưỡng lự chối bỏ.

Còn gã Hắc Lân ngồi bên cạnh cười lạnh nhạt tỏ vẻ coi thường, chẳng buồn nói đến nửa câu.

"Mạc mỗ cũng cùng câu trả lời! Hàn đạo hữu, ý ngươi sao?" Mạc Giản Ly hít sâu rồi nói.

"Tại hạ lại khá hứng thú với những thứ Linh Vương có thể đem ra." Khác với những người kia, Hàn Lập cười cười rồi đáp lại với giọng điệu nửa thật nửa giả.

"Nếu Hàn huynh có hứng thú thì hãy xem qua trước đi." Lão già cũng chẳng muốn đấu võ mồm. Vừa nghe Hàn Lập nói xong, tay áo phát lên, bắn tới một vệt hào quang.

Hàn Lập giờ tay, ánh sáng màu xanh chợt tắt, trong tay hắn có thêm một cái thẻ ngọc xanh biếc rơi xuống.

Cầm lấy cái thẻ, không lưỡng lự áp sát lên trán. Lập tức một đoàn thần niệm quét vào tra xét ở trong đó.

Ánh mắt của mấy người còn lại đều dồn về phía hắn.

Một lát sau, trên mặt Hàn Lập xuất hiện nét hơi đổi nhưng liền biến mất không thấy.

Lại một lúc chớp nhoáng sau đó, hắn khẽ thở dài, cuối cùng để chiếc thẻ ngọc xuống, phát tay trả về.

"Thế nào? Những thứ của bốn vương đều không lọt vào mắt của đạo hữu sao?" Trước người lão già áo trắng lóe sáng, chiếc thẻ ngọc xanh biếc hơi dao động rồi bất chợt biến mất. Lão giữ vẻ mặt như không hề hỏi.

"Trong danh mục của đạo hữu không thứ nào không là bảo vật quý hiếm vạn phần. Thậm chí có vài loại tài liệu mà đến các các giới diện khác cũng khó kiếm được. Đáng tiếc rằng công dụng của chúng đối với ta vẫn không hấp dẫn bằng Lôi Tiêu Phù kia." Hàn Lập trầm ngâm một chập rồi thẳng thắn đáp.

"Thật đáng tiếc. Bởi vì Lôi Tiêu Phù cũng cực kỳ quan trọng đối với bốn vương, cứ tưởng có thể sử dụng một hai thứ khác thay thế. Lúc này xem ra không thể được rồi." Lão già áo trắng cũng chẳng cảm thấy mọi việc nằm ngoài dự đoán của mình, vẻ mặt vẫn như thường.

"Tốt lắm, nếu bốn người đều không thay đổi ý định lúc đầu, vậy Linh huynh hãy nói nội dung của giao dịch ra đi. Xem điều bộ của đạo hữu thì thứ muốn đổi lại chắc không hề tầm thường." Hắc Lâm có vẻ không kiên nhẫn nổi.

"Ha ha, giá trị của mỗi tấm Tam Thanh Lô Tiêu Phù như thế nào không cần bốn vương phải nói thì các vị đã tự hiểu rất rõ ràng. Lão phu đã lấy nó ra để trao đổi thì tất nhiên giá trị của vật đổi lại sẽ không thể kém quá xa. Có điều, những thứ này chắc chắn không có trên người các vị, nếu không thì ta đã nói rõ ngay từ khi mới truyền ra tin tức này rồi." Lão già áo trắng liếc nhìn Hắc Lâm, vẻ mặt ánh lên một tia quỷ quái.

"Hừ, nghe từ đầu đến cuối nhưng người chẳng chịu nói thẳng ra muốn đổi lấy thứ gì. Có vẻ dường như muốn chúng ta đi làm chuyện gì đó thực sự nguy hiểm để đổi lấy tấm phù này. Nhưng đạo hữu chớ coi thường gia tài của những tu sỹ Đại Thừa ở đại dương như ta. Trong biển sâu có rất nhiều các loại tài nguyên quý hiếm, hơn xa sự tưởng tượng của các chủng tộc sống ở nơi hẻo lánh các ngươi. Huynh đệ ta từng phát hiện ra bảy tám tòa động lưu lại từ thời thượng cổ, trong đó rất nhiều bảo vật giá trị không thua gì so với Lô Tiêu Phù của ngươi. Nếu ta lấy ra, tin rằng đủ để Linh huynh thay đổi ý kiến ban đầu." Huyết Nhiên hừ lạnh lòng rồi nói.

"Năm xưa trên con đường tu đạo của Mạc mỗ cũng từng gặp những kỳ ngộ kinh người, tự hỏi những thứ trong tay cũng đủ đổi lấy tấm phù này. Nếu không đã chẳng lật đật lặn lội đến đây." Ánh mắt của Mạc Giản Ly lóe lên một tia tự tin.

Hàn Lập chỉ cười nhạt chẳng nói năng gì.

"Lão phu không cần xem đến bảo vật mà các vị đã chuẩn bị cũng tin là giá trị những thứ đó không thấp hơn Lô Tiêu Phù. Nhưng để bảo vệ tính mạng trước thiên kiếp thì không thể không cần đến tấm phù này. Việc tại hạ muốn các vị đi làm cũng liên quan đến sống chết sau này của Linh mỗ. Ngoài trừ nó ra, ta chẳng đem Lô Tiêu Phù đổi lấy những bảo vật khác." Lão già áo trắng đáp lời một cách lưu loát.

Lão này cần Tham Thiên Tạo Hóa Lộ! Ta dự!

Chương 2269: Kim Hàn Tiên Cung

Chú Thích:

*Quang Âm Ti:

Quang âm có nghĩa là thời gian, năm tháng.

Ti có nghĩa là sợi tơ.

**Tu La Thù:

Thù (HV) nghĩa là con nhện.

"Linh đạo hữu, rốt cuộc ngươi muốn bọn ta làm chuyện gì? Hãy thôi vòng vo đi." Ánh mắt của Mạc Giản Ly lóe lên hỏi.

"Nếu Mạc huynh đã nói vậy thì ta sẽ đi thẳng vào vấn đề. Bốn vương cần có Quang Âm Ti trong truyền thuyết để duy trì sinh mệnh. Một sợi Quang Âm Ti đổi lấy một cái Tam Thanh Lô Tiêu Phù, không biết các vị thấy thế nào?" Về mặt lão già áo trắng biến đổi, chần chờ một lúc mới nói ra ngọn ngành cuộc giao dịch.*

"Quang Âm Ti? Lời vừa rồi là đạo hữu trêu đùa bọn ta sao? Đó là báu vật quý đến chín tầng trời trong truyền thuyết, ngươi bảo làm sao để ta có thể đi tìm giúp ngươi đây?" mấy người bọn họ vừa nghe lời của Linh Vương, ai nấy đều giật mình. Hắc Lân thốt lên với vẻ cực kỳ kinh hãi.

Quang Âm Ti, tên như ý nghĩa. Chỉ ở giữa những dòng chảy pháp tắc thời gian là Quang Âm Hà mới có thể sinh ra bảo vật trân quý kỳ diệu bậc

này.

Nhưng tại một hạ giới thấp kém như Linh giới căn bản không có khả năng xuất hiện Quang Âm Hà, nghe đâu chỉ ở Tiên giới mới có thể xuất hiện những dòng phép tắc cực lớn hợp lại tạo sông như thế.

"Linh Vương huynh, có phải là người không có ý muốn giao dịch đúng không?" Sắc mặt của Mạc Giản Ly trở nên khó coi.

Từ những điển tịch được lưu truyền từ thượng cổ Hàn Lập đã biết đôi điều về Quang Âm Ti và Quang Âm Hà. Sau khi nghe vậy, hắn giật mình, sờ cằm trầm ngâm. Trong đầu lúc này có vô số suy nghĩ vụt qua rất nhanh.

Quang Âm Ti theo lời kể chính là một trong những loại bảo vật có thể cưỡng đoạt lại quy luật tạo hóa của trời đất. Mà chức năng lớn nhất của vật này chính để kéo dài tuổi thọ!

Nghe đâu, một sợi Quang Âm Ti ẩn chứa pháp tắc về thời gian, đủ để cho một người thường hoặc tu sỹ cấp thấp sống thọ hơn ngàn năm.

Nhưng đối với những người vốn đã có thể sống vô số năm tháng như bọn họ thì Quang Âm Ti lại giúp kéo giãn khoảng cách giữa các lần thiên kiếp. Một sợi đủ làm cho tiểu thiên kiếp dài ra thêm hơn năm trăm năm, ngay cả đại thiên kiếp cũng được giãn ra thêm nhiều trăm năm nữa.

Đương nhiên chỉ là truyền thuyết thôi, thực giả ra sao thì chưa ai tự mình kiểm nghiệm cả.

Hơn nữa một sự thật là Quang Âm Hà chưa bao giờ xuất hiện ở giới diện thấp kém này lần nào.

Lúc này đột nhiên Linh Vương đề cập đến nó, chẳng lẽ là...

Hàn Lập suy nghĩ thật kỹ lại sự việc, theo bản năng ánh mắt liếc nhìn qua phía lão già áo trắng. Sắc mặt không tự chủ hiện ra đôi nét khác thường.

Ngay lúc đó, tiếng cười khẽ của lão già vang lên cắt ngang dòng suy đoán của Hàn Lập.

"Ha ha, bốn vương nào dám đùa giỡn cùng các vị. Đúng là loại bảo vật tối trân quý Quang Âm Ti chỉ có thể xuất hiện trong Quang Âm Hà. Nhưng lão phu cũng chẳng yêu cầu gì về chất lượng của nó. Ngay cả khi các vị tìm được loại Quang Âm Ti phẩm chất thấp nhất thì ta sẽ vẫn mang Lôi Tiêu Phù ra để trao đổi. Còn nếu đạt đến mức Tiên Thiên Quang Âm Ti ư, thật sự chẳng thể nào. Nhưng nếu ngày sau nó được tinh luyện thành, lúc đó đối với ta mọi chuyện không phải là không thể." Linh Vương nhú hai mắt lại, chậm rãi mở lời.

Hắc Lâm với Mạc Giản Ly nghe xong liền sửng sốt, lập tức trở nên trầm tư.

Còn Huyết Nhiên nghe lão già nói vậy, hần thảng thốt một chập như sợ nhớ ra chuyện gì, khuôn mặt liền hiện ra vẻ kinh ngạc.

"Có vẻ Huyết Nhiên đạo hữu đã nghĩ tới nó!" Ánh mắt đang di động của Linh Vương dừng lại trên người của Huyết Nhiên, ung dung thông thả hỏi.

"Huyết huynh?" Hắc Lâm kinh ngạc quay qua nhìn Huyết Nhiên.

Hàn Lập với Mạc Giản Ly không khỏi bốn mắt nhìn nhau, trầm lặng chẳng nói điều gì.

*"Nếu như ta đoán không sai, có phải Linh đạo hữu đang ám chỉ về Tiểu Tu La Giới và con Tu La Thù** đã từng xuất hiện từ rất nhiều năm trước."*

Ngoài trừ nó ra, thực sự Huyết mõ không còn nghĩ ra được điều gì khác liên quan đến Quang Âm Tì." Mất một lúc lâu sau Huyết Nhiên mới đáp lời.

"Tiểu Tu La giới!"

"Tu La Thù!"

Mạc Giản Ly với Hắc Lân thốt lên cùng một lúc.

Mà Hàn Lập chỉ biết trợn mắt nhìn ngược ngó xuôi, tỏ vẻ chẳng hiểu ra sao.

Cả hai cái tên này là lần đầu tiên hắn được nghe.

"Đúng vậy. Loài Tu La Thù trời sinh ra đã liền biết cách không chế thời gian, nếu có thể giết chết mấy con quái vật này, sau đó dùng vài viên tinh hạch của nó mới tinh luyện được một sợi Quang Âm Tì. Nếu các vị đồng ý làm vậy, so với việc các vị đi tìm Quang Âm Hà còn dễ dàng hơn không biết bao nhiêu lần." Linh Vương từ từ cất tiếng.

"Hừ, các hạ nói thật dễ dàng! Chưa cần nói đến sự quý quái của Tiểu Tu La Giới, hay Tu La Thù đáng sợ đến mức nào. Nhưng trong trận đại chiến cách đây hai mươi vạn năm, cửa vào giới diện đó đã hoàn toàn bị phá hỏng, làm sao lại có thể đi vào trong đó được." Huyết Nhiên nhăn mày suy nghĩ một lúc rồi hừ lạnh hỏi.

"Việc này lão phu đã nghĩ đến, tất nhiên là đã sớm chuẩn bị rồi. Mời các vị xem đây là vật gì?" Lão già cười một chặp, sau đó bàn tay khê lật. Trong tay bỗng xuất hiện thêm một đoàn hào quang đỏ như máu.

Hàn Lập chăm chú nhìn tới.

Chỉ thấy bên trong làn hào quang là một hòn đá gì đó đỏ au, to bằng nắm tay, bề ngoài thô kệch xù xì, mà hình như còn có mấy lỗ thủng lỗ chỗ nữa.

"Tu La Tâm, đây là tim của thú trong Tu La Giới! Làm sao Linh huynh có được thứ này!" Mạc Giản Ly trông thấy vật kia, sắc mặt trở nên tái nhợt.

Huyết Nhiên và Hắc Lân vừa thấy được thứ này, vẻ mặt tên nào tên nấy đều tỏ ra không sao tin nổi.

Chỉ mỗi Hàn Lập là thoáng giật mình.

Tu La Tâm trước mắt là lần đầu tiên được nhìn. Thế nên hẳn chẳng hề có phản ứng nào khác thường.

Nhưng lập tức trong ai hẳn vang lên âm thanh của Mạc Giản Ly đang nhích môi truyền âm đến giải thích:

"Cái Tiểu Tu La Giới kia đã là chuyện từ hai mươi vạn năm trước, nó từng xuất hiện một lần tại nơi nào đó trên đại lục Phong Nguyên của chúng ta. Bởi vì giới diện này hoàn toàn khác với những gì trên giới diện mà ta đang sống, tuy bên trong không rộng lớn lắm nhưng hết thảy đều giống với thế giới Tu La vô cùng hung hiểm đã mất tích từ thời thượng cổ. Tu La Thù chính là một đại biểu cho điều này. Vậy nhưng ngay cả khi Tiểu Tu La giới có chứa bao nhiêu nguy hiểm đi nữa thì bên trong nó vẫn tồn tại rất nhiều loại tài liệu quý hiếm mà các giới diện bình thường không có. Năm đó, để tranh đoạt giới diện này, các tộc lớn ở xung quanh đã đụng độ nhau rất kinh khủng, dẫn đến sai lầm khiến cho cửa vào bên trong bị hủy diệt, làm nó hoàn toàn biến mất. Điều này khiến cho người của những tộc lớn bọn họ phải hối hận suốt một thời gian dài."

Truyền âm đến đây, Mạc Giản Ly liền dừng lại một lúc.

"Thì ra là vậy. Mà Tu La Tâm là vật gì, dường như sau khi thấy nó xong Mạc huynh cực kỳ giật mình." Hàn Lập cũng truyền âm trở lại.

"Tu La Tâm do trái tim của loài sinh vật cực kỳ hung mạnh trong Tiểu Tu La giới biến hóa thành. Trong nó ẩn chứa một loại năng lượng đặc biệt chỉ có ở Tiểu Tu La giới, vốn là một loại tài liệu dùng để luyện chế pháp khí hoặc đan dược. Mãi sau khi cửa vào giới diện này hỏng mất, lúc đó mới có người phát hiện ra cách dùng thứ này phối hợp với một loại pháp trận đã bị bỏ quên từ thời thượng cổ như một phương pháp mở cửa để truyền tống vào trong Tiểu Tu La giới. Nhưng cũng trong lúc đó, người được truyền tống phải mang theo thứ pháp khí phòng thân được luyện chế từ Tu La Tâm bên cạnh, nhờ nó liên tục tỏa ra một loại năng lượng có thể ngăn cản được lực bài xích của giới diện này. Ngay khi năng lượng của nó tiêu hao hết, lúc đó người ở bên trong sẽ bị tác dụng của lực bài xích truyền tống ra khỏi Tiểu Tu La giới. Đáng tiếc là Tu La Tâm vốn là tim của một loài sinh vật không phải ai muốn cũng đều có thể giết được, với lại quá nhiều người xem trọng nó nên sau khi cửa vào biến mất, số lượng Tu La Tâm trở nên cực kỳ ít ỏi. Số lượng Tu La Tâm đã không nhiều, trải qua nhiều năm tháng cứ tiêu hao như vậy, đến nay đã thành vô cùng hiếm hoi, không biết liệu rằng có thể đủ đếm trên đầu ngón tay không nữa. Thế mà Vị Linh vương kia lại giữ nó trong tay, việc này tất nhiên đã khiến ta phải kinh hãi." Mạc Giản Ly giải thích.

Hàn Lập nghe đến đó liền gật gù, lộ vẻ cân nhắc.

Ngay khi lời truyền âm vừa dứt, vị Đại Thừa từ tộc khác kia đã nhận lấy Tu La Tâm từ tay của lão già, bắt đầu cẩn thận tra xét.

Một lúc lâu sau hắn mới thở dài thườn thượt, cầm vật trong tay ném trả lão già rồi chậm rãi trịnh trọng hỏi:

"Quả đúng là Tu La Tâm, không biết trong tay của Linh huynh có mấy cái?"

"Hai cái." Lão già áo trắng giơ hai ngón tay đáp lời cụt ngủn.

"Hai? Một cái Tu La Tâm chỉ có thể giúp một người truyền tống vào giới diện đó. Vậy ý của Linh huynh là muốn tuyển hai người trong bọn ta đi Tiểu Tu La giới đúng không?" Huyền Nhiên trầm mặt xuống rồi hỏi.

Mạc Giản Ly nghe vậy, sắc mặt liền biến đổi.

"Điều này, các vị hãy yên tâm. Tu La Tâm đây đã được lão phu cải tạo, có thể chia ra làm hai nửa để sử dụng. Vốn là đủ năng lượng cho một người ở trong đó nửa tháng, làm vậy sẽ chỉ còn giúp các vị lưu lại khoảng mười ngày mà thôi. Ta nghĩ với bản lĩnh của các vị, với từng đó thời gian hẳn là đủ cơ hội để tìm kiếm Tu La Thù." Lão già áo trắng ung dung trả lời.

"Hừ, sau khi đi vào Tiểu Tu La giới, từng đó thời gian giới lắm chỉ đủ dựa vào một vài vận số thôi." Huyền Nhiên hừ lạnh.

"Theo ta nhớ không nhầm, cả hai đạo hữu mỗi người đều có huyết thống của một trong hai loài chân linh thời thượng cổ là Huyết Diễm Lục Thủ Thù và Hắc Giáp Thiên Long Thù. Như vậy, trong khoảng thời gian đó đối với người thường có lẽ không đủ để tìm ra Tu La Thù, nhưng với sự cảm ứng nhờ máu mủ của các vị, chắc chắn là cơ hội sẽ rất lớn." Lão già áo trắng liền cười.

"Ngay cả việc này người cũng biết! Xem ra ngươi đã từng điều tra về thân phận hai huynh đệ bọn ta!" Con ngươi của Huyền Nhiên co lại.

Ánh mắt của Hắc Lân cũng lóe tia lạnh buốt.

"Ha ha, vốn là lão phu đã ước hẹn với đạo hữu Thạch Tâm trước, trong cơ thể của hần có mang huyết thống của Thiên Mục Ta Thù, lúc tiến vào Tiểu Tu La giới sẽ dễ dàng tìm kiếm hơn. Nhưng lúc này hần đã nằm lại ở Ma giới, lão phu đành đem hi vọng ký thác lên các người mà thôi. Còn đối với Mạc huynh cùng Hàn đạo hữu nếu muốn tìm kiếm loại Tu La Thù kia thật chẳng thể nhờ vả gì vào máu mủ, mà sẽ phải dựa vào vận may của mình. Dù vậy thì Tiểu Tu La giới chẳng rộng lớn cho lắm, cho dù các vị không có huyết thống tương quan những vẫn không phải là không có cơ hội. Nếu không phải lão phu đang cần dùng Quang Âm Ti rất gấp, hay không đoán trước được việc lão tổ Thạch Tâm đó có nằm xuống, thì Mạc huynh cùng Hàn đạo hữu chớ mong được tham dự vào chuyện này. Giờ đây đã có vật làm tin được đem đến, ta chỉ đành để các vị thử vận may mà thôi. Được, lão phu đã nói xong hết, vậy các vị có quyết định đi Tiểu Tu La giới hay không?" Lão già áo trắng vẫn giữ dáng vẻ thong dong nói với bốn người còn lại.

Còn gương mặt của bốn người bọn Hàn Lập đều đông lại, trong lúc này chẳng có ai lập tức đáp trả lão già kia cái gì.

Chương 2270: Cứu Nguyên Quan

"Loài Tu La Thù kia Mạc mỗ cũng đã từng được nghe một vị tu sĩ Đại Thừa nói qua đôi chút. Tại Tu La giới, loài nhện này khi vừa mới được sinh ra ở dạng ấu trùng thì đã có thực lực từ Nguyên Anh trở lên. Từ lúc đó trở đi, thần thông của nó tăng trưởng một cách cực kỳ nhanh chóng, khiến cho nó tại thời điểm trưởng thành thì thực lực gần như đã đạt đến Đại Thừa Kỳ. Trong đó, một số Tu La Thù có thiên phú vượt trội, thậm chí còn có thể so sánh với những chân linh phi thường mạnh mẽ. Theo như lời đạo hữu mà nói, để có thể luyện chế ra Quang Âm Ti từ Tu La Thù, thì ít nhất Tu La Thù phải là loại trưởng thành sao!" Mạc Giản Ly chậm rãi nói.

"Mạc huynh đối với những quái vật tại Tu La giới quả thật hiểu rất rõ. Bản vương cũng không dối gạt mấy vị đạo hữu, đúng là chỉ có từ Tu La Thù trưởng thành mới có thể lấy ra Quang Âm Ti. Hơn nữa, trên căn bản là phải ba con Tu La Thù thì mới có thể tinh luyện ra một sợi Quang Âm Ti. Đương nhiên, nếu như gặp phải loại Tu La Thù có thiên phú vượt trội như Mạc huynh nói, thì chỉ cần một cái tinh hạch của nó là đủ rồi." Trên mặt Linh Vương lộ vẻ khác thường trả lời.

Mạc Giản Ly cười gượng một tiếng, Linh Vương nói như vậy thì lão ta cũng không còn gì để hỏi nữa rồi.

Huyết Nhiên và Hắc Lân nghe vậy, vẻ mặt cả hai cũng âm trầm hơn mấy phần.

Một lúc sau, Huyết Nhiên mới lạnh giọng hỏi:

"Tiểu Tu La giới vốn cực kỳ nguy hiểm, Tu La Thù trường thành lại có thần thông điều khiển thời gian quỷ dị, cho dù bọn chúng không có pháp lực mạnh mẽ như Đại Thừa Kỳ, chỉ e là những tu sĩ Đại Thừa bình thường cũng không dễ dàng đối phó. Nếu muốn có đủ tinh hạch để tinh luyện Quang Âm Ti, chúng ta mỗi người ít nhất phải chém giết ba con trở lên thì mới đạt yêu cầu. Linh huynh không thấy rằng chỉ có một tấm Lôi Tiêu phù mà chúng ta phải lấy tính mạng của mình để đánh đổi, như vậy có chút không công bằng sao?"

"Bốn vương cũng cảm thấy như vậy là không công bằng. Thế nên, ngoại trừ Lôi Tiêu phù ra, ta còn tặng thêm cho các vị hai quả Tu La Tâm. Với mức độ hiếm có của Tu La Tâm thì giá trị của nó cũng chỉ kém Lôi Tiêu phù một chút mà thôi. Huống chi, Tiểu Tu La giới nhiều vạn năm về trước cũng đã nổi tiếng vì những tài nguyên quý giá, các người nếu tiến vào trong đó mà nói, cho dù không cách nào tìm được Tu La Thù thì cũng sẽ kiếm được những loại bảo vật khác. Đối với những bảo vật này, các người cứ việc giữ lại, bốn vương sẽ không lấy bất kỳ thứ gì!" Sắc mặt của lão già áo trắng không thay đổi nói.

"Như vậy cũng không được! Tu La Tâm vốn là vật sử dụng để tiến vào Tiểu Tu La giới. Cho dù Linh Vương huynh tìm ai hỗ trợ thì cũng sẽ phải chủ động lấy ra, như vậy làm sao có thể tính là thù lao cho bọn ta. Huống chi, sau khi chia Tu La Tâm ra làm hai, chúng ta cũng chỉ có thể ở lại Tu La giới nhiều nhất là hơn mười ngày, thêm nữa còn phải tập trung tìm kiếm Tu La Thù, làm gì mà còn thời gian đi tìm những bảo vật khác? Hắc hắc, Linh huynh cần gì phải dùng những lời giả dối này để lừa mấy người bọn ta chứ. Huống chi, cho dù vận may của bọn ta tại Tu La giới bỗng nhiên bộc phát mà kiếm được bảo vật không tồi đi nữa, thì làm sao có thể so sánh với những nguy hiểm mà bọn ta phải đối mặt. Tu vi đến mức này như chúng ta thì an nguy của bản thân mới là quan trọng nhất. Huynh đệ hai người bọn ta sở dĩ phải có bằng được Lôi Tiêu phù kia, không phải là vì muốn tránh

Thiên kiếp sẽ xảy ra sau này hay sao?" Huyết Nhiên cười ha ha, không khách khí nói.

Ánh mắt Mạc Giản Ly lóe lên mấy lượt, hiển nhiên lão ta cũng đồng ý với những lời của vị Đại Thừa ngoại tộc - Huyết Nhiên này.

Hàn Lập và Hắc Lân, một người thì cười như không cười, một người lại cười lạnh không ngừng.

Lão già áo trắng sau khi nghe xong thì nhú mày một cái, ánh mắt của lão ta đảo qua đám người Hàn Lập, sau đó mới trầm ngâm nói:

"Nếu như bốn vị đạo hữu cảm thấy giao dịch như vậy là không công bằng. Thế thì như vậy đi, chỉ cần các người có thể từ Tiểu Tu La giới lấy được Quang Âm Tì, ngoại trừ lời tiêu phù, trong danh sách những bảo vật mà bốn vương vừa mới đem ra lúc này, các người tùy ý được chọn thêm ba cái. Đây cũng là điểm mấu chốt cuối cùng của lão phu, nếu các vị vẫn còn chưa vừa lòng thì xin mời các vị rời đi cho. Lão phu chấp nhận tiếp tục đi tìm những người khác hỗ trợ."

Nói xong mấy câu cuối cùng này, trên mặt lão già áo trắng hiện ra một tia ngưng trọng.

"Được chọn thêm ba bảo vật khác! Tốt, quyết định như vậy đi. Pháp trận để đi qua Tiểu Tu La giới có lẽ Linh huynh đã chuẩn bị xong. Huynh đệ hai người bọn ta cũng không thể nào chờ lâu ở chỗ này." Huyết Nhiên nghe vậy, trên mặt lộ ra nụ cười, rồi lập tức chấp nhận điều kiện không chút do dự.

"Huyết đạo hữu yên tâm. Truyền tống trận đã sớm chuẩn bị xong, hơn nữa còn ở ngay trên Thánh sơn này. Chỉ cần mấy vị bằng lòng lên đường, lập tức có thể truyền tống đi Tiểu Tu La giới. Mạc huynh, Hàn đạo hữu, các

ngươi quyết định ra sao?" Trên mặt lão già thoáng qua vẻ giống như đã dự tính từ trước, tươi cười nói.

Sắc mặt Mạc Giản Ly sau mấy lần thay đổi mới căn răng trả lời:

"Mạc mỗ nhất định phải có được Lôi Tiêu phù, như vậy đành phải bằng lòng thử một lần tiến vào Tiểu Tu La giới."

"Nếu Mạc huynh cũng bằng lòng đi Tiểu Tu La giới, Hàn mỗ tự nhiên cũng sẽ đi theo. Chẳng qua ta còn có một điều kiện, tọa độ lúc từ Tiểu Tu La giới trở về, ta muốn tự mình quyết định, cũng không cần đến Linh Vương huynh phải phí sức." Hàn Lập vân vân cầm, hời hợt nói:

"Hàn đạo hữu, đạo hữu có ý gì, ngươi không tin bốn vương sao?" Hai mắt lão già híp lại, nhìn thẳng khuôn mặt Hàn Lập, trên mặt lão ta lộ vẻ không vui.

"Không có gì, chỉ là ta có thói quen đem tất cả mọi việc nắm trong tay mình, mong rằng đạo hữu có thể thành toàn. Ta đối với truyền tông trận cũng biết sơ lược, lợi dùng pháp khí hơi thay đổi tọa độ truyền tông lúc quay về một chút, hẳn không phải là chuyện gì khó khăn lắm." Về mặt Hàn Lập không thay đổi, nói.

"Những lời này của Hàn đạo hữu rất hợp với tính toán của ta. Huyết mỗ đối với trận đạo cũng giống Hàn đạo hữu, biết qua đôi chút, tọa độ khi trở về chính ta sẽ thiết lập. Nếu Linh huynh không đáp ứng, ta hiển nhiên sẽ phải hoài nghi thành ý của đạo huynh rồi." Huyết Nhiên nghe vậy, vỗ tay cười lớn, sau đó hẳn ta dùng giọng ngoài cười nhưng trong không cười hướng lão già áo trắng mà nói.

"Các vị đa nghi quá rồi. Nếu các vị cùng có ý đó, vậy thì tọa độ lúc quay về kia tùy các vị tự mình lựa chọn, tốt nhất là không vượt ra ngoài khu vực

Linh tộc của chúng ta. Nếu không một khi về trễ thì lão phu có thể hiểu lầm là các vị đạo hữu đã xảy ra điều gì bất trắc, như vậy ta rất có thể đem Lôi Tiêu phù xử lý sạch sẽ. Các người hẳn là rất rõ ràng, mấy cái phù lục này cầm rất dễ phỏng tay, sau khi lão phu đem tin tức về những phù lục này tiết lộ ra ngoài, nói không chừng rất nhanh sẽ có nhiều đạo hữu tìm tới tận cửa, như vậy những phù lục này càng khó giữ lâu trong tay." Trong mắt lão già áo trắng chợt lóe lên sự sắc bén, nhưng cũng không kiên nhẫn mà liền đồng ý ngay.

"Ha ha, Linh huynh yên tâm. Dựa vào lực lượng huyết mạch của hai huynh đệ ta, thì việc tìm được Tu La Thù hẳn là có bảy tám phần nắm chắc. Đúng mười ngày sau, ta và người sẽ có được thứ mình cần." Huyết Nhiên lộ vẻ hài lòng, cười to trả lời.

"Sau khi ta cùng Hàn đạo hữu tiến vào Tiểu Tu La giới, cũng sẽ làm hết sức." Mặc Giản Ly thở phào nhẹ nhõm nói.

"Rất tốt. Bốn vị nếu không còn vấn đề gì nữa, vậy thì hãy nghỉ lại nơi này một đêm, chuẩn bị kỹ càng một chút. Sáng sớm ngày mai, ta sẽ đưa bốn vị đạo hữu tiến vào Tiểu Tu La giới." Lão già áo trắng khôi phục tỉnh táo, sau đó hai tay vỗ *"bành bạch"* mấy tiếng.

Lập tức Thiên môn mở ra, từ bên trong đó đi ra vài thiếu nữ Linh tộc trên người mặc trang phục cung đình, sau khi hướng đám người Hàn Lập cúi chào, liền cung kính đứng ở hai bên.

Huyết Nhiên gật đầu, rồi cùng Hắc Lân đứng dậy, cả hai liền đi theo hai thiếu nữ về phía Thiên môn.

Trong nháy mắt, bóng dáng hai người liền biến mất trong phòng khách.

Lúc này, Mạc Giản Ly mới hướng lão già áo trắng ôm quyền, quay sang chào hỏi Hàn Lập một tiếng, sau đó liền chuẩn bị đi nghỉ.

Sau khi Hàn Lập từ trên ghế đứng dậy, hắn lại không lập tức rời đi, mà bỗng nhiên cười một tiếng hướng lão già áo trắng nói một câu:

"Trong lòng ta còn có một chuyện không thể giải thích được, muốn hỏi đạo hữu vài câu, không biết có tiện hay không?"

"Ồ, đạo hữu cứ việc hỏi." Lão già áo trắng có chút bất ngờ, nhưng thần sắc không thay đổi nói.

"Ta từ bên ngoài nghe được một số tin đồn, nói rằng Linh tộc ngay từ lúc đặt chân tại Linh giới thì các thế hệ Linh Vương thật ra cũng chỉ là cùng một người mà thôi. Nhưng ta không biết chuyện này là thật hay giả, thọ nguyên của Linh huynh cuối cùng là bao nhiêu?" Hàn Lập mỉm cười hỏi một câu khiến cho Mạc Giản Ly bên cạnh phải sững sốt.

"Ha ha, những tin đồn này bốn vương chính mình cũng đã được nghe nói qua. Nhưng tất nhiên đây đều là những lời vô căn cứ. Nữ nhân Linh tộc ở Linh giới này đã xuất hiện trăm vạn năm qua. Cho dù thiên kiếp của Linh tộc bọn ta so với những tộc bình thường khác thì khoảng thời gian giữa mỗi lần mặc dù dài hơn, nhưng làm sao có thể sống lâu như vậy. Chẳng qua, trong lịch sử của tộc ta đúng là có mấy đời Linh Vương có thời gian tại vị hơi dài hơn bình thường một chút, có lẽ chính vì vậy nên một số ngoại tộc không rõ vì sao lại nghe sai đồn bậy, sau cùng mới tạo thành những lời đồn như vậy truyền ra." Lão già áo trắng khẽ nở nụ cười, giải thích thêm vài câu.

"Thì ra là như vậy, Hàn mỗ cũng cho rằng Linh giới nào phải Chân Tiên giới, làm sao có thể có tuổi thọ trên trăm vạn cơ chứ." Hàn Lập cười híp

mắt, gật đầu, tiếp theo hẳn cùng Mạc Giản Ly dưới sự hướng dẫn của hai thiếu nữ Linh tộc hướng một cái Thiên môn khác đi tới.

Ngay sau khi bóng dáng của hai người biến mất phía sau cửa, lão già áo trắng vẫn luôn nhìn theo bóng lưng bọn họ, lúc này vẻ tươi cười trên mặt lão ta bỗng nhiên biến mất.

"Hắc hắc, Chân Tiên giới! Chẳng lẽ tiểu tử này phát hiện điều gì, nhưng đã ở trước mặt bốn vương trực tiếp hỏi như vậy, tự nhiên sao lại không hỏi tiếp nhỉ?" Lão già áo trắng dùng giọng nói trầm thấp khó lòng nghe được, lẩm bẩm hai câu.

Tiếp theo lão ta bỗng nhiên một tay bấm niệm pháp quyết, sau khi bên ngoài cơ thể chợt lóe lên ánh sáng trắng mờ thì cả người dường như mờ đi rồi biến mất ngay tại chỗ.

Một lát sau, tại một nơi rất sâu trong lòng núi Phục Linh, xung quanh nơi này chỉ một màu tối đen, đột nhiên một pháp trận màu trắng nhạt từ trong không trung đột nhiên lóe sáng, sau đó bóng dáng của lão già áo trắng liền hiện ra một cách lạng lẽ.

Sau khi ánh mắt lão ta quét qua khoảng không đen kịt bốn phía, liền nhíu mày, nhưng ngay lập tức tay áo đột nhiên hướng lên trời khẽ phát.

Lập tức, mười mấy quả cầu ánh sáng bay ra, sau khi lượn vòng một lúc, liền dừng lại trên không trung.

Sau đó một tay lão già bấm tay niệm thần chú thúc giục, những quả cầu ánh sáng này bỗng nhiên tỏa ra ánh sáng chói mắt, đem toàn bộ không gian xung quanh chiếu sáng rõ như ban ngày.

Cách lão già khoảng ba mươi bốn mươi trượng, rõ ràng có một ngọn núi băng cao hơn ngàn trượng, bên ngoài núi băng này nhẹ nhẹ chớp tắt ánh

sáng màu lam, đồng thời nó còn bị một lá bùa khổng lồ màu vàng trùm lên hơn một nửa ngọn núi.

Mà xuyên qua lớp băng trong suốt lạnh lẽo đó, ở dưới đáy núi băng dường như có thể thấy được một thanh niên tuần tú, trên người mặc áo màu vàng, người thanh niên đang hôn mê bất tỉnh này bị từng đạo bùa chú như những sợi xích trói quanh toàn thân.

Ngay trên trán người đó, rõ ràng có một hoa văn màu vàng giống hệt như trên vách núi băng.

Lão già áo trắng thấy vậy, không chút do dự liền nhoáng lên mấy cái, lập tức lão ta đã xuất hiện phía trước núi băng, rồi cánh tay của lão thò ra, một bàn tay đặt lên trên vách núi băng.

Ánh sáng màu trắng nhè nhẹ từ trong lòng bàn tay của lão tuôn ra.

Chương 2271: Mã Lương

Hoa văn trên vách núi băng vốn đang nhấp nháy, tỏa ra những tia sáng màu vàng nhạt, bỗng nhiên rực sáng.

Từ bên trong núi băng ánh sáng trắng từ từ ngưng tụ về một hướng, cuối cùng nó nhanh chóng biến ảo thành một người tí hon cao hơn một thước.

Hai mắt người này nhắm nghiền, cả người tỏa ra ánh sáng mờ mờ, khuôn mặt cũng như quần áo trên người không có chút nào khác biệt với lão già áo trắng.

Lão già ở ngoài núi băng thấy thế, cánh tay lão khẽ nhấc lên, một ngón tay hướng giữa trán của mình khẽ điểm một cái.

Những âm thanh "xì xì" vang lên!

Ngay sau đó, một sợi ánh sáng màu trắng ngà từ giữa trán của lão già lao vút ra, sau khi nhoáng lên một cái, liền xuyên thẳng vào vách núi băng, nhanh chóng nhập vào trên trán của người tí hon rồi biến mất tắp.

Sau khi khuôn mặt của người tí hon khẽ nhúc nhích, lúc này hai mắt của nó chậm chậm mở ra.

Trong hai con ngươi của người tí hon ánh sáng quay vòng hỗn loạn, nhưng màu sắc trong đó hoàn toàn là một màu vàng óng ánh.

"Thật vất vả cho ngươi rồi, nhưng cuối cùng mọi chuyện cũng đã xong xuôi. Chỉ cần có thể lấy được Quang Âm Tì, chúng ta liền có thể rút ngắn

hơn nửa thời gian luyện hóa kẻ dưới kia. Chỉ cần được như vậy, ta cũng có thể thở phào nhẹ nhõm. Bằng không, nếu quả thật phải tốn trên vạn năm luyện hóa mà nói, chỉ sợ sẽ phát sinh những chuyện không thể lường trước được." Người tí hon chậm rãi nói, âm thanh phát ra từ miệng của nó và lão già áo trắng giống nhau như đúc.

"Nếu thật sự được như vậy thì hiển nhiên là tốt nhất. Chẳng qua, hao tổn mấy tấm Lôi Tiêu Phù kia cũng có chút đáng tiếc. Mấy tấm phù này vốn là tính để lại cho mấy đứa con cháu quan trọng trong tộc, nhằm giúp bọn nó có thể dễ dàng vượt qua mấy lần đại thiên kiếp." Lão già áo trắng thở dài phàn nàn.

"Đây là chuyện không thể nào thay đổi. Ban đầu, chúng ta từ Tiên giới mang xuống hạ giới chỉ có một số linh phù và đan dược, trải qua nhiều năm như vậy cùng với tộc ta sau mấy lần trải qua đại nạn, hôm nay số linh phù cùng đan dược kia đã tiêu hao gần như không còn. Nếu muốn đả động mấy tên tu sĩ Đại Thừa kia, thì cũng chỉ có mấy tấm Lôi Tiêu phù này mà thôi. Chẳng qua lão tổ Thạch Tâm vậy mà lại ngã xuống, trái lại còn đưa tới hai gã Đại Thừa của Nhân tộc, đây là chuyện mà chúng ta không thể nào lường trước được. Tên Hàn Lập trong hai gã Đại Thừa này không phải là tên tiểu tử Nhân tộc ngày đó cùng với đám Thiên Thu tiến vào Ma giới à?" Ánh sáng màu vàng trong mắt người tí hon chợt lóe lên mấy lượt, nói.

"Chính là gã tu sĩ Đại Thừa vừa tiến cấp này chứ ai. Ngày đó, cũng không biết đám người bọn họ ở Ma giới gặp phải chuyện gì mà Thiên Thu và những người khác toàn bộ đều chết chỉ có người này là thoát thân được, hơn nữa sau khi trở về Linh giới liền vượt qua thiên kiếp trở thành tu sĩ Đại Thừa, ngoài ra hắn còn ở buổi lễ mừng tiến cấp Đại Thừa của mình, dễ dàng đánh trọng thương một tên Đại Thừa của tộc Dạ Xoa. Thực lực hiện giờ của hắn đã vượt xa những tu sĩ Đại Thừa bình thường." Lão già áo

trắng lộ ra vài phần ngưng trọng nói, giống như lão ta đang giải thích cho người tí hon kia hiểu rõ, lại giống như lão tự mình lằm bằm bằm vậy.

"Xem ra tên tiểu tử Nhân tộc này quả thật đã tiến vào Tẩy Linh Trì, hơn nữa còn ăn được cả Tịnh Linh Liên, nếu không hẳn sẽ không thể có thực lực như vậy được. Nhưng như vậy cũng tốt! Thần thông của hắn càng lớn thì khả năng lấy được Quang Âm Ti tại Tiểu Tu La giới càng thêm chắc chắn." Sau khi người tí hon suy nghĩ một lúc, liền quay sang trả lời.

"Ta cũng nghĩ như vậy. Nếu đổi lại là Mạc Giản Ly và lão tổ Ngao Khiếu kia cùng nhau tới đây thì ta tuyệt đối không dễ dàng đáp ứng giao dịch với bọn họ như vừa nãy đâu." Lão già cười khẽ.

"Ừm, nếu mọi chuyện tiến hành thuận lợi, cứ như vậy mà làm tiếp thôi. Hiện tại, ta phải tập trung luyện hóa chân hồn gã kim tiên bên dưới, việc bên ngoài toàn bộ giao cho người xử lý. Ngoại trừ thời điểm những người kia từ Tiểu Tu La giới trở về, nếu không, không cần đánh thức ta làm gì." Người tí hon không chút do dự nói.

"Tốt, người cứ an tâm luyện hóa là được. Ta và người vốn là một thể, nếu người có thể sớm ngày luyện hóa ra Tiên Hồn đan thì ta cũng được vô số lợi ích." Lão già áo trắng cười khẽ một tiếng, một tay bấm niêm pháp quyết, một ngón tay hướng bên trong vách núi băng khẽ điềm.

Chỉ nghe nổ "ầm" một tiếng!

Ngay lập tức, người tí hon khẽ gật gật đầu rồi thân thể của nó liền vỡ tung thành nhiều điểm sáng, sau đó hoàn toàn biến mất.

Tiếp theo, lão già xoay người lại, mặc dù không thấy lão ta kia có bất kỳ động tác gì, nhưng dưới chân bỗng nhiên lóe sáng, truyền tống trận liền tự động hiện ra.

Sau khi vang lên nhưng âm thanh vù vù, bóng dáng của lão chợt mờ đi rồi biến mất trong không gian.

Trên một đại lục rộng mênh mông vô bờ bến tại Chân Tiên giới, từng mảnh linh điền vuông vức chỉnh tề rải rác khắp nơi đang được vô số nông phu mặc trang phục màu vàng chăm sóc.

Nếu nhìn kỹ thì có thể thấy được những "*nông phu*" này cả đám đều có khuôn mặt giống nhau, thêm vào đó tất cả đều có vẻ đàn độn, chắc hẳn đây chính là vô số con rối có vẻ ngoài sống động như người thường.

Những thứ được trồng bên trong linh điền chủ yếu là một loại hạt thóc khổng lồ to cỡ khoảng cái chén ăn cơm, từ những hạt thóc này tản ra linh khí tinh thuần làm người ta khó có thể tưởng tượng nổi, thậm chí chỉ cần hít một hơi thôi cũng đủ làm cho tinh thần vô cùng phấn chấn.

Phía trên không trung cách mặt ruộng hơn trăm trượng là từng đám linh vân đủ các loại lớn gần một mẫu, phía trên những đám mây đó là một đám người mặc trường bào đang ngồi xếp bằng, cầm trong tay đủ các loại đồ vật.

Những người này, hoặc ngồi một mình, hoặc hai ba người ngồi cùng nhau, nhưng bất kể là giả hay trẻ thì quần áo mà bọn họ mặc đều giống nhau. Bọn họ ở phía trên những linh điền dò xét qua lại, rồi thỉnh thoảng lại thúc dục đồ vật trong tay, khiến cho những đám linh vân bên dưới phun từng đợt nước mưa trong suốt xuống tưới cho linh điền bên dưới.

Mà ở khoảng không trên cao vạn trượng, còn có một biển sương mù cuộn cuộn, cho dù nhìn khắp tứ phía cũng không thể thấy bờ bến, giống như biển sương mù này có thể đem toàn bộ đại lục đều bao phủ trong đó.

Trong biển sương mù đối diện linh điền bên dưới, có thể nhìn thấy những con linh cầm và linh thú đang ở trong đó trong xuyên qua xuyên lại, bọn chúng đang chở một số người mặc trang phục khác nhau ra vào biển sương mù.

Bỗng nhiên một tiếng rống ngâm cuộn cuộn truyền đến!

Nơi chân trời chợt lóe lên ánh sáng lấp lánh, một con băng giao màu lam dài trăm trượng đột nhiên hiện ra.

Chỉ thấy bốn phía vừa vang lên những tiếng sấm, băng giao màu lam nhanh như chớp đã bay đến phía trên linh điền nơi này.

Một con băng giao lớn như vậy, nếu như lúc này để nó xuất hiện trước mặt những người bình thường ở Linh giới, chỉ sợ dù không đem những người đó hù cho hồn phi phách tán thì cũng sẽ thu hút vô số ánh mắt nhìn vào.

Nhưng bất kể là đám "*nông phu*" đang chăm sóc linh điền bên dưới, hay là một số đạo đồng đang thúc dục linh vân, phần lớn đối với việc này đều xem như không thấy.

Thỉnh thoảng có mấy tên đạo đồng ngẩng đầu lên nhìn một cái, rồi lập tức xem như không có chuyện gì xảy ra, liền cúi đầu xuống.

Chỉ có hai gã đạo đồng tuổi chừng mười hai mười ba, môi hồng răng trắng đang ở trên một đám linh vân, sau khi thấy được băng giao trên bầu trời, trên mặt cả hai mới lộ vẻ kinh ngạc.

"Đây không phải là Cách đại nhân sao! Mấy ngày hôm trước đại nhân mới vừa đi Tiên cung, làm sao có thể quay trở về nhanh như vậy nhỉ?" Một gã đạo đồng lẩm bẩm nói một câu.

"Xem bộ dạng vội vàng của Cách đại nhân thì nhất định là đang làm chuyện gì đó rất khẩn cấp, hơn nữa có vẻ còn không thuận lợi cho lắm a." Một gã đạo đồng khác lên tiếng.

"Có lẽ là vậy. Chẳng qua với thực lực có thể xếp vào một trăm người đứng đầu ở Kim Hàn Tiên Cung của Cách đại nhân, ở Tiên vực này thì có chuyện gì mà đại nhân không làm được. Chắc chắn, nếu những đệ tử như ngươi và ta có thể được Cách đại nhân chỉ bảo một chút thì đúng là may mắn to bằng trời" Đạo đồng thứ nhất *"chắc chắn"* nói.

"Đừng có nằm mơ! Những đệ tử như ngươi và ta ở Tiên cung chẳng qua chỉ là những tên đệ tử cấp thấp mà thôi, chúng ta một nửa là đệ tử nửa còn lại chính là những tên sai vật, những người như Cách đại nhân làm sao mà coi trọng chúng ta cho được. Chẳng qua, thân thể của sư huynh ta đây đã cố động được bảy thành hỏa hầu, trong lần tuyển chọn sau, nói không chừng có thể thông qua khảo nghiệm, trở thành đệ tử chính thức. Đến lúc đó, cuối cùng cũng không cần phải đem thời gian lãng phí vào những chuyện tầm thường như thế này rồi." Tên đạo đồng thứ hai sau khi bữu môi, cúi đầu nhìn một vật có hình dạng ngọc bài trong tay một lát, rồi bỗng có chút ước mơ nói.

"Cái gì, thân thể của sư huynh thực sự đã có bảy thành hỏa hầu sao, ta mới vừa vặn đạt tới năm thành mà thôi. Xem ra ta phải cố gắng tu luyện mới được. Nếu qua mấy năm nữa mà ta không cách nào trở thành đệ tử chính thức thì sợ rằng sẽ bị đánh xuống phạm trần, không thể không trở lại Hạ giới rồi." Đạo đồng thứ nhất nghe vậy thì hết sức kinh hãi, trong lòng có chút sợ hãi.

"Thật ra thì đi xuống Hạ giới cũng không tệ mà. Nghe nói ngoại trừ việc không thể trường sinh thì những thứ hưởng thụ khác tất cả đều là cần gì có nấy." Tên đạo đồng thứ hai cười hắc hắc, ra vẻ già dặn nói.

"Ta thêm vào đi xuống Hạ giới, nhất định ta phải cùng sư huynh trở thành đệ tử chính thức." Đạo đồng thứ nhất lộ vẻ kiên quyết phi thường, nói.

"Nếu muốn vậy, sư đệ quả thật phải cố gắng hơn nữa. Nếu trong vòng năm năm đệ không cách nào cô đọng ra thân thể thật sự, thì đám chấp sự hình luật của Tiên cung kia cũng sẽ không lưu tình chút nào đâu." Tên đạo đồng thứ hai thấy vậy, nụ cười trên mặt bỗng chốc thu vào, nói một cách chân tình.

"Cám ơn lời khuyên của sư huynh, sư đệ nhất định sẽ cố gắng." Đạo đồng thứ nhất gật đầu lia lịa.

Lúc hai gã đạo đồng ở nơi này bàn luận xôn xao thì băng giao trên cao vạn trượng kia sau khi vẩy đuôi một cái, liền lao thẳng vào trong biển sương mù, một đường hướng về phía cao hơn mà bay đi.

Trong khoảnh khắc nó đã bay qua mấy vạn trượng lên cao.

Sương mù bỗng nhiên tản ra, băng giao màu lam vừa xông ra khỏi biển sương mù thì một thế giới dạt dào linh khí khác đột nhiên hiện ra trước mặt.

Chỉ thấy phía trên biển sương mù cuộn cuộn kia, có ít nhất cũng phải mấy trăm ngọn núi lớn nhỏ, những ngọn núi này đang lúc nhúc trôi nổi ở phía xa xa.

Những ngọn núi này, lớn thì to đến mấy vạn trượng, nhỏ thì cỡ ba bốn ngàn trượng mà thôi, nhưng phía trên mỗi một ngọn núi đều đầy ắp những kỳ hoa dị thảo, không những thế bên trên đó còn có một số mái đình, lầu gác vô cùng đẹp đẽ.

Mà ở giữa những ngọn núi này lại có những chiếc cầu giống như cầu vòng nối liền, thỉnh thoảng trên đó lại có một số nam nữ mặc trang phục

cung đình lướt nhẹ qua.

Thật là một chốn tiên cảnh đẹp đẽ.

Con băng giao màu lăm ngâm vang, thân hình uốn éo không ngừng lượn lách qua những ngọn núi mà đi.

Liên tục như vậy qua vài ngọn núi, lúc này nó đã đến trung tâm của dải núi.

Ở giữa, nơi có hơn mười ngọn núi bao bọc xung quanh có một cung điện lớn như cả tòa thành đang lơ lửng trên không.

Lớp tường ngoài cung điện màu vàng lộng lẫy, khắp nơi là muôn trùng các loại ký hiệu to như cái đầu gạo đang lượn qua lượn lại không ngừng. Bên trong cửa chính cao đến cả ngàn trượng có thể thấy được loáng thoáng một vài tên vệ sỹ mặc áo giáp màu vàng, tay cầm vũ khí chỉnh tề. Ngoài ra trên cao còn được treo một bảng hiệu được khắc bốn chữ vàng rất lớn, "*Kim Hàn Tiên Cung*".

Con giao long màu lam chớp lên, nháy mắt đã đến bên cạnh cửa chính của cung điện. Hào quang quanh thân của nó tắt dần, biến ảo thành một người đạo sỹ cao gầy, khuôn mặt hơi đen.

Hắn mặc áo bào bát quái, tay cầm một cây phát trần sợi bạc, toàn thân từ trên xuống dưới không hề mang theo một vệt bụi trần nào.

Mà cùng lúc đó, liền có mấy người trong đám mấy vệ sỹ giáp vàng đứng ở cửa điện bước ra nghênh đón. Một gã có vẻ như mang thân phận cao nhất trong đám hơi thi lễ, sau đó nói với vẻ không kiêu ngạo cũng chẳng nịnh nọt:

"Cách đại nhân, bây giờ ngài đến đại điện của tiên cung là có chuyện gì?"

"Ta có việc quan trọng cần phải gặp cung chủ." Gã đạo sỹ mặt đen đáp lời không lưỡng lự.

"Việc này thật không tiện. Hôm nay không phải là ngày bàn bạc công việc, chắc giờ này cung chủ đang đóng cửa tu luyện, sẽ không dễ đồng ý gặp mặt đại nhân đâu." Tên vệ sẽ tỏ vẻ khó xử.

Gã đạo sỹ nghe vậy liền trầm mặt, đang muốn nói gì đó thì bỗng một giọng nói cực kỳ uy nghiêm đồng thời vang lên trong tai hai bọn hắn.

"Không cần ngăn cản, cứ để cho Cách Minh đi vào gặp ta. Ta cũng đang có việc tìm hắn."

"Vâng, thưa cung chủ! Cách đại nhân, mời ngài vào đi." Tên vệ sỹ giật mình, liền chấp tay vội vàng tránh sang một bên.

Chương 2272: Bầy dơi

Đạo sỹ có khuôn mặt ngăm đen không nói tiếp điều gì, tay áo khẽ phất, thân hình hơi động liền nhẹ nhàng lướt vào trong khung cửa.

Dường như hắn đã rất quen thuộc đối với cung điện này, cứ một mạch xuyên qua gian phòng làm việc rộng lớn, đi hết dải hành lang dài đến mấy trăm trượng, lúc này ập vào mặt là khoảng không thoáng đãng của một cái sân khá yên tĩnh.

Trong sân được trồng các loại cây hoa xanh biếc vô cùng, bố trí thành một hàng dài gồm rất nhiều các loài hoa to bằng cái bát, rực rỡ muôn màu. Đứng hai bên khung cửa vào sân có hai thiếu nữ mặc cung trang, khăn che mặt màu bạc.

Làn da của cả hai đều trắng trong như ngọc, thướt tha yêu kiều. Trên người hai nàng tỏa ra một loại khí tức phảng phất như có như không khiến cho người khác cảm thấy thâm sâu không lường được.

"Gặp được hai vị tiên tử, tại hạ đặc biệt đến đây để chào cung chủ!"
Đạo sỹ mặt đen thấy hai người thiếu nữ thì lập tức lại gần chấp tay chào hỏi, khách khí cực kỳ.

"Cách đại nhân, nô tỳ thực sự không dám nhận đại lễ của người. Ngài mau vào đi thôi. Cung chủ đã căn dặn trước, hiện giờ đang đợi ngài ở bên trong." Một thiếu nữ uốn vòng eo thon lảng tránh không dám nhận lễ rồi cười ngượng ngừng nói.

"Ha ha, tiên tử thật biết trêu đùa. Vậy Cách mỗi lần vào trong ra mắt cung chủ trước đã." Đạo sỹ mặt đen cũng mỉm cười, lại thi lễ với hai thiếu nữ mới tiếp tục cất bước đi vào.

Xuyên qua một đường đầy hương hoa thơm tho, xung quanh là mảng đất rộng trồng đầy các loại hoa cỏ mượt mát.

Ở phía trước có một quần thể cây hoa xanh tươi sắc tím thanh tao trang nhã khác, một thiếu phụ diện áo bào tím đang đứng trước một gốc hoa, cúi đầu khoan khoái thưởng thức làn hương nhè nhẹ.

"Bái kiến cung chủ!" Đạo sỹ mặt đen không dám chậm trễ, bước vội về phía trước rồi cúi đầu cung kính.

"Cách sư diệt, lúc này không có người ngoài thì cần gì phải trái cung chủ này, phải cung chủ kia, cứ gọi ta bằng sư cô là được." Thiếu phụ chẳng ngẩng đầu mà chỉ khẽ cười nói.

"Ta không dám! Hiện giờ chúng ta không ở trong Cửu Nguyên Quan, sư diệt không dám lỡ miệng vì sợ chẳng may có đại nhân giám sát nào đó nghe được. Như vậy cả ta với cung chủ sẽ đều không tiện." Đạo sỹ nghiêm nghị đáp lời.

"Quả nhiên lá gan của ngươi đã bé đi một ít. Nhưng có những sứ giả đó giám sát khiến chúng ta ở tiên cung này dẫu đứng đầu nhưng vẫn phải bó chân bó tay rất nhiều. Thực không thể tự tại như lúc còn ở quan đâu. Nếu ngươi không muốn quay về, ta sẽ đến gặp sư tổ xin từ bỏ chức vị này rồi để cử sư diệt đảm đương thay, ngươi thấy sao?" Cuối cùng người thiếu phụ mới chịu ngẩng cằm, để lộ một khuôn mặt trắng trẻo lạ thường, hàng lông mày kéo dài thẳng đến chân tóc mai, thực khiến người ta nhìn vào liền cảm thấy trong lòng dấy lên một sự uy nghiêm không biết tên.

"Ô, cung chủ, sư tổ sao có thể đồng ý việc này được. Tuy rằng tiên cung Kim Hàn của chúng ta quản lý khu vực nhỏ bé chẳng thấm tháp gì trong phạm vi ảnh hưởng của Cửu Nguyên Quan. Thế nhưng ở đây ở đây có vô số tiên dân, với pháp lực thấp kém như của sư diệt thì sao có thể làm người đứng đầu ở nơi này được." Đạo sỹ mặt đen liên tục lắc đầu.

"Hừ, cái miệng thẳng bé này nói thật xuôi tai. Chẳng phải là sư phụ và các sư bá của người ai nấy đều có thần thông hơn xa ta sao, vậy vì đâu mà họ không đứng đầu ở tiên cung Kim Hàn này? Hơn nữa ta bái làm học trò của sư tổ người trẻ hơn rất nhiều năm tháng, nhưng đã ở tiên cung này hơn mười vạn năm rồi, đã đến lúc nên thay bằng người khác đi thôi." Thiều phụ hừ nhẹ rồi nói.

"Ha ha, lúc trước khi chưa bái nhập làm đồ đệ của sư tổ thì cung chủ đã từng là người đứng đầu của một giới diện nhỏ bé. Nay người đảm đương trọng trách ở tiên cung cũng chỉ là dùng dao mổ trâu giết gà thôi. Thay bằng các sư bá hay sư phụ, toàn là những người có bản tính lười biếng vốn có thì thật chẳng cách nào phát triển Kim Hàn Tiên Cung hưng thịnh như ngày nay được." Đạo sỹ mặt đen nghe vậy liền càng nịnh hót nhiều hơn.

"Lời này nghe thật êm tai. Sư phụ hay như những sư bá của người là một đám vốn chẳng bao giờ màng đến thế sự, suốt cả mấy vạn năm đằng đẳng chẳng biết có chịu xuất quan lấy một lần hay không, cứ vậy mà tu luyện như bàn đá, một chút cảm tình cũng chẳng có nổi. Đặc biệt là sư phụ của người, trước kia khi ta còn ở trong quan, mỗi lần trông thấy là vội trốn rất xa, không dám lại gần ta trong vòng vài trượng." Thiều phục mặc áo tím như nhớ ra chuyện gì đó chẳng mấy tốt đẹp, có chút nghiêng răng nghiêng lợi thốt lên.

Còn đạo sỹ mặt đen nghe vậy chỉ đành biết cười khỏ.

Đừng nói là vị sư cô này, ngay cả mỗi lần mình thấy hai người gặp nhau là sư phụ liền kinh hồn bạt vía, căn bản không dám nói một câu.

"Đúng rồi, hôm nay không phải ngày nghị sự, người tìm ta vì có chuyện gì quan trọng hơn sao? Vừa nãy khi xem qua kính thiên lý, có vẻ như người không để mắt tới những vệ sỹ canh cửa mà muốn lập tức xông thẳng vào." Thiếu phụ áo tím sực nhớ đến ý định gặp mình của đạo sỹ mặt đen, bỗng nhiên nàng mỉm cười hỏi.

"Thưa cung chủ, ta đến lần này vì muốn báo cáo kết quả sự việc do chính sư tổ dẫn dò." Gã đạo sỹ liền nghiêm mặt, đồng thời cố gắng đè thấp giọng nói xuống hết mức có thể.

"Cái gì, là chuyện đó! Người chậm lại chút, đợi lúc vào trong linh vực của ta rồi hãy nói tiếp." Điều bộ của thiếu phụ áo tím này giờ vốn đang ơ thờ, vừa nghe xong câu nói của đạo sỹ, vẻ mặt lập tức biến đổi.

Vừa nói xong, chỉ thấy ngón tay nàng múa về bốn phía.

Lập tức một vệt sáng trắng bạc hiện ra, tiếp đó dao động liên tục!

Vệt sáng co lại, nhưng sau đó liền hóa thành muôn mảnh sáng màu bạc tràn ra khắp bốn phía.

Chỉ thấy không gian xung quanh nơi có mảnh sáng lướt qua, khung cảnh liền biến đổi thành một cung điện thanh thoát tinh mỹ. Bên trong được bày biện đầy đủ mọi thứ, thậm chí còn có thêm hai đội thị nữ, đương lặng lẽ đứng ở hai bên sườn cung điện.

Gã đạo sỹ quan sát khuôn mặt đờ đẫn của các thị nữ một chặp, sau đó tỏ vẻ ngạc nhiên.

"Vậy là đã tu luyện linh vực lên đến tầng thứ ba, Hóa Linh Cảnh mới có thể biến hóa ra linh vực bậc này. Trong linh vực của sư cô, tuy thoát nhìn những thứ kia có tu vi cùng linh trí đều rất thấp nhưng nếu được tỉ mỉ đào tào thì về sau chắc chắn sẽ trở thành những trợ thủ đắc lực."

"Sư cô nhà ngươi mới luyện thành như vậy cũng chưa lâu, vừa mới đột phá từ Tạo Vật Kinh lên Hóa Linh Cảnh thôi. Cũng bởi vậy mà ta đang suy nghĩ rất cẩn thận xem có cách nào củng cố cho linh vực của mình vững chắc thêm chút nữa. Đương nhiên nếu sư tổ của ngươi mà xuất quan, đồng ý dạy bảo ta vài phần thì càng thêm tuyệt diệu. Sư diệt, ngươi ngồi xuống đi. Trong linh vực của ta, cho dù đám tiên sư đang giám sát có sử dụng tiên khí cũng không thể xâm nhập được. Ngươi hãy kể rõ chuyện đó đi." Thiếu phụ áo tím cười nhẹ rồi ung dung ngồi xuống chiếc ghế ngay trung tâm căn điện.

"Vậy sư diệt xin phép." Đạo sỹ mặt đen cũng chẳng khách sao, mau chóng tìm một cái ghế ở phía dưới rồi ngồi xuống.

"Chuyện đó ta vẫn còn nhớ rõ, vốn là mấy trăm năm trước ngươi bắt đầu xử lý. Lúc này đã có kết quả rồi sao?" Thiếu phụ chậm rãi hỏi, giọng điệu mang theo vài phần nghiêm trang.

"Trong suốt mấy trăm năm nay, sư diệt đã dùng hết các loại phương pháp, cuối cùng đành phải bỏ ra lượng lớn của cải để đổi lấy là mượn dùng một món dị bảo của gã bằng hữu, nhờ vậy mới hơi phần nào tìm ra thông tin của người đó." Đạo sỹ mặt đen nghiêm nghị đáp lời.

"Chỉ cần thực sự tìm ra được tung tích của người nọ, cho dù bao nhiêu của cải cũng thật đáng giá. Năm đó khi người này cầm theo thứ đồ vật kia đi đã chính thức xem là phản bội trắng trợn với Cửu Nguyên Quan. Mặc dù hồn bài bằng mạng hán vẫn để lại nhưng không biết hán đã dùng thủ đoạn hay bảo vật nghịch thiên nào khiến chúng ta chẳng thể cảm ứng được tình

trạng sinh tử của hắn. Đến ngay cả sư tổ cũng đích thân rời núi xuống tra xét việc này nhưng vẫn bị vài tên có thần thông rất cao lớn ngăn cản, cuối cùng chỉ đành ra về tay không. Mãi đến mấy trăm năm trước, khi nghe người nói rằng hồn bài bản mạng của hắn có phản ứng, mà sự việc có vẻ không ổn cho lắm. Lúc đó tổ sư liền chỉ định, giao việc này cho người giải quyết. Đối với tên phản đồ này, cho dù hắn có chết cũng chẳng đáng tiếc nhưng đồ vật mà hắn mang theo lại cực kỳ quan trọng đối với tình hình hưng suy của Cửu Nguyên Quan chúng ta về sau. Vậy nên thứ đó nhất định phải được tìm về." Thiếu phụ nói xong lời cuối cùng, trên mặt chẳng giận mà uy.

Đạo sỹ mặt đen nghe vậy liền rùng mình, vội vàng dạ vâng, rồi hơi khom người tiếp tục nói:

"Sư cô chớ nên quá lo lắng, tuy rằng thẻ bài chứa linh hồn của hắn có vết rách nhưng chiếu theo tình hình của nửa phần còn lại thì hắn vẫn chưa thực sự chết đi, chắc chỉ là bị giam nhốt ở chỗ nào đó thôi. Điều phiền toái duy nhất là kết quả lần truy xét này khiến sư diệt cảm thấy rất khó giải quyết. Tên phản đồ này hiện giờ không ở Tiên giới, mà đang ở trong một hạ giới nào đó."

"Hạ giới! Chẳng nhẽ ở một trong những Linh giới nhỏ bé đó sao? Chuyện như vậy thì có gì mà cần băn khoăn, chỉ cần tiêu phí một số tiên linh thạch sau đó sử dụng Hàng Tiên Đài truyền người xuống là được. Chẳng lẽ hắn trốn tới hạ giới, lại nhắm vào ngay những giới đã mất đi liên hệ sao?" Thiếu phụ mặc áo tím tỏ vẻ kinh ngạc, nhưng bỗng như sực nhớ ra điều gì.

"Sư cô đoán không sai, đúng là tên phản đồ này đã chạy đến một Linh giới nhỏ bé nào đó thuộc khu vực Tiểu Nam Châu giới đã bị mất liên lạc. Mà cụ thể là Linh giới nào thì vẫn chưa thể xác định được rõ ràng, nhưng nếu có thêm nhiều thời gian nữa thì chắc là có thể sớm tra ra kết quả. Mà từ

sau tròng biển cổ khủng khiếp kia, mấy trăm tiểu Linh giới thuộc khu vực Nam Châu đã vượt khỏi sự quản lý của chúng ta, mãi đến tận nay vẫn chưa thể tìm ra tọa độ chuẩn xác. Vậy nên không thể sử dụng Hàng Tiên Đài truyền tống người đến đó được." Gã đạo sỹ cau mày ủ rũ.

"Điều này thực là có chút khó giải quyết. Kể từ sau khi Tiểu Nam Châu Giới di chuyển tọa độ, không thể dùng lực hướng dẫn của chúng ta nữa. Không riêng mỗi chúng ta chẳng thể truyền tống người từ trên này xuống mà người dưới đó muốn phi thăng lên Tiên giới cũng là một việc cực kỳ khó khăn. Bởi vậy mà những năm gần đây, chúng ta mất mát đi một phần không nhỏ những tu sỹ phi thăng từ hạ giới lên Chân Tiên giới chúng ta. Bọn họ không ai là không có tài năng kinh người, tiềm lực cao đến độ người khác chẳng so sánh được, tuyệt đối không thể coi khinh." Thiếu phụ hơi nhíu mày, một lúc lâu sau mới nói.

"Việc này tất nhiên ta biết. Ở khu vực của chúng ta có vị Tiên Quân là Thiên Thù danh tiếng vang vọng khắp nơi cũng chính là một tu sỹ phi thăng từ hạ giới lên. Chỉ mất ngắn ngủi trăm vạn năm liền vươn lên đến vị trí hàng đầu, lại còn trực tiếp bài làm môn hạ của Đế Tôn Quảng Pháp nữa." Lời nói của gã đạo sỹ hơi mang theo vẻ hăm dọa.

"Tốt lắm, mặc kệ những mất mát về các tu sỹ phi thăng từ hạ giới thế nào, nếu không có tọa độ chuẩn xác thì không thể xuống hạ giới được. Xem ra phải đi gặp sư tổ một chuyến, để xem lão nhân gia có phương pháp nào không. Với tình hình của gã phản đồ lúc này, chỉ cần cử một hai người xuống hạ giới là có thể bắt hắn về. Nhưng mà, ta có chút tò mò. Làm sao mà tên phản đồ đó lại chạy đến những giới diện đã bị mất liên lạc vậy?" Thiếu phụ mặc áo tím trầm ngâm một lúc, sau đó ánh mắt chợt lóe rồi hỏi.

Quả là thời điểm cuối năm, công việc quá nhiều! Tốc độ dịch có lẽ chậm hơn rất nhiều so với mọi khi. Mong các bạn thông cảm cho vài phần!

Chương 2273: Quái ngư

Ghi chú:

*Diện bích: Hình phạt úp mặt vào tường. Trong phật giáo, các vị sư thường tự phạt mình hình phạt này để ăn năn hối lỗi khi phạm phải giới kị.

"Ai mà biết được, có lẽ hắn đã vạch mưu từ sớm, xác định sẵn một tọa độ chuẩn xác ngay trong những giới diện đã bị mất liên hệ. Mà cũng có thể điều gì đó đã bất ngờ xảy ra rồi vô tình đưa hắn đến đó."

Nhưng năm xưa tên phản đồ này mang theo nhiều bảo vật đến vậy mà vẫn có thể dễ dàng đào thoát khỏi Cửu Nguyên Quan của chúng ta, chắc hẳn là sau lưng hắn còn có người khác tiếp tay xúi dục. Nếu không, cho dù hắn có can đảm hơn đi nữa thì cũng chẳng dám phản bội." Hình như tên đạo sỹ sức nghĩ ra điều gì đó, một tay hắn vân vê cằm, vừa trầm ngâm vừa nói.

"Cũng dễ đoán thôi. Hơn phân nửa người đứng giật dây phía sau chính là mấy tên đã tự động ra tay ngăn cản mấy người đi cùng với sư tổ." Thiều phụ cười lạnh.

Đạo sỹ mặt đen gật đầu, cũng cho sự việc hắn phải là như vậy.

"Thôi được, chuyện này sẽ do sư tổ định liệu, không phải ta và người có thể nhúng tay vào. Nhưng ta thật tò mò, nếu có biện pháp đưa người đến giới diện đã mất tích đó thì người nào sẽ được phái đi đây. Cách sư diệt, hình như ngươi rất háo hức với chuyện này." Người thiếu phụ mặc áo tím khẽ cười rồi hỏi.

"Sư thúc thật biết trêu đùa! Vớ tu vi của sư diệt sao có thể đảm đương nổi trọng trách đó. Với cả các sư huynh đệ khác không rành thời thế cũng chắc chắn sẽ không hoàn thành được. Trước kia tu vi của tên phản đồ này đã không thấp, trong đám đệ tử ngang hàng thì hẳn chính là kẻ đứng đầu. Tuy lúc này tưởng như tính mệnh của hắn khó bảo toàn nơi hạ giới nhưng chưa hẳn đó không phải là cái bẫy do hắn cố tình sắp ra. Mà có thật là hắn bị một ai đó trấn áp ở hạ giới thì đây cũng chẳng phải tin tức tốt lành gì. Điều này có nghĩa là kẻ đó có thực lực vô cùng khủng khiếp, nếu các đệ tử bình thường có cơ trí hay tu vi không đủ mà đi xuống, chỉ e sẽ không đủ sức chân nhiếp kẻ này để hoàn thành công việc." Gã đạo sỹ liên tục khua tay.

"Ô, theo như người nói, vậy chỉ có thể chọn ra một tên đệ tử thường xuyên qua lại với bên ngoài. Như vậy có Chúc và Ngô sư diệt là người khá nổi bật, hẳn hai người này sẽ được cử đi rồi." Thiếu phụ áo tím cười mà như không.

"Chúc sư huynh, Ngô sư đệ, một thì trầm ổn bình tĩnh, một thì tâm cơ mưu trí, quả là một lựa chọn không tệ. Nhưng so với một người khác thì vẫn thua kém một ít." Ánh mắt tên đạo sỹ chột lóe, giọng điệu mang theo hơi hướng khác thường.

"Kẻ khác, người nói đến..." Thiếu phụ nghe vậy liền ngẩn mặt.

"Có lẽ sư thúc không biết, Ma sư huynh đã mãn hạn trở ra." Đạo sỹ mặt đen thong thả đáp.

"Cái gì, thằng nhỏ Mã Lương đó đã kết thúc hình phạt rồi sao? Sao đến cả một chút tin tức ta cũng không nghe được?" Thiếu phụ nghe vậy xong, vẻ tươi cười trên mặt liền biến mất.

"Mấy hôm trước sư điệt gặp được một tên đệ tử ở trong quan mới nghe được tin tức. Mà kỳ thực, số người biết cũng chẳng có là bao. Với tu vi và thủ đoạn của Ma sư huynh thì khả năng rất lớn là y sẽ bị các sư bá giao cho trọng trách lần này." Đạo sỹ tỏ vẻ nghiêm trọng.

"Hừ, cũng chưa chắc. Tuy thực lực của Mã Lương không tệ nhưng tâm tính lại rất quá khích. Lần đó, nó muốn luyện chế một món bảo vật mà đã lấy máu của hơn triệu sinh linh tại một khu vực nhỏ ở hạ giới để cúng tế, điều này khiến cho bản quan vương phải không biết là bao phiền toái. Nếu sư tổ người không quý tài năng bẩm sinh của hắn hơn người, lại đã từng lập được nhiều công lớn thì một vạn năm diện bích* nhất định là vẫn chưa đủ. Nếu cứ cho hắn can dự vào việc ở mấy giới diện đã mất tích đó, chẳng biết có phải dính thêm mầm mống tai họa nào nữa không đây." Thiếu phụ mặc áo tím nói với giọng lạnh lẽo.

"Sư thúc nói thật có lý. Nhưng sư thúc chó quyên, chính sư tổ rất xem trọng món đồ trong tay gã phản đồ, nó cực kỳ trọng yếu đối với chúng ta. Vì để thu lại vật đó, e rằng các sư bá cũng sẽ đồng ý cho hắn xuống hạ giới để bắt phản đồ." Đạo sỹ mặt đen cười ha ha.

"Với tính cách của lão tổ, việc này rất có thể xảy ra. Nếu thực sự Mã Lương bị phái xuống hạ giới, kể cả khi tu vi hay pháp lực đều bị áp chế nhưng với thủ đoạn của hắn, việc thu lại vật kia hẳn là chuyện có thể nắm chắc. Bỏ đi, việc này có thể nào nhưng không đến lượt ta vào người chen vào. Người giỏi lắm chỉ là tên đệ tử chạy việc nho nhỏ, còn ta cũng là một cung chủ trên danh nghĩa mà thôi. Hơn nữa phái ai xuống hạ giới thì phải đích thân sư tổ chỉ định mới được. Ai mà biết trước được lúc đó có gì khác thường sẽ diễn ra chứ. Nhưng nếu người thực sự có thể tìm ra giới diện chuẩn xác của tên phản đồ kia, nhớ đừng quên báo trước cho ta một tiếng." Thiếu phụ khoác áo tím suy tư một lúc rồi nói.

"Vâng, sư điệt sẽ cố làm hết sức." Đạo sỹ mặt đen cung kính vâng lời.

"Còn chuyện về hấn sao? Không cần nói, ta phải nghỉ ngơi đây." Thiếu phụ từ chối nói tiếp.

"Mục đích sư diệt đến hôm nay chỉ có vậy, cũng không có sự việc nào khác. Sư diệt xin rời gót trước." Đạo sỹ có khuôn mặt ngăm đen nghe vậy liền nhắc móng khỏi ghế, lục tục chào hỏi rồi rời đi.

Người thiếu phụ chỉ gật đầu, hoàn toàn không có ý định nói thêm lời nào nữa.

Còn gã đạo sỹ sau khi chào hỏi xong, liền xoay người đi ra khỏi cánh cửa.

Hai chân vừa bước ra, không gian hơi dao động, toàn thân người này chợt biến mất trong nháy mắt.

Ngay sau đó, gã đạo sỹ chỉ cảm thấy trước mặt sáng ngời, thì ra mình đã lại đứng trên bãi cỏ lúc trước. Lúc này hoa lá bốn phía vẫn xanh rờn như cũ, những ở đây chỉ có mỗi mình hấn, còn thiếu phụ chủ nhân của cung điện kia thì hoàn toàn chẳng thấy đâu.

Gã đạo sỹ mặt đen nhìn lại phía sau một lần, sau đó không do dự quay về theo con đường cũ băng qua khoảnh sân khi nãy.

Khoảng một tuần trà sau, trước cửa cung điện Kim Hàn chợt có tiếng rống ngâm vang tận trời. Một con giao long bằng băng màu lam lao vút lên không, biến mất phía sau muôn trùng dải núi sau vài lượt chớp động.

Cùng lúc đó, ở một nơi bí mật trong cung điện, thiếu phụ mặc áo tím vẫn ung dung ngồi dựa ghế. Một lúc thật lâu sau ả mới cười lạnh, miệng lẩm bầm:

"Giới diện mất tích, Mã Lương, ha ha, như vậy cũng hay..."

Giọng nói của ả vang đến đó rồi nhỏ dần, chẳng còn nghe thấy nữa. Ngoài thân thể của ả chột lóe sáng, sau đó liền mờ đi rồi biến mất.

-

Trong một cấm địa trên đỉnh ngọn núi Phục Linh tại Linh giới.

Lão già mặc áo trắng, Hàn Lập, Mạc giản ly cùng với hai gã Huyết Nhiên đang đứng ngay trước một cái pháp trận thật lớn.

Cái trận pháp này rộng chừng một mẫu, khắp nơi được khảm những văn từ cả vàng lẫn bạc. Chẳng những vậy, ở mỗi góc của nó còn được sắp đặt thêm rất nhiều linh thạch loại cực phẩm, ước đoán sơ qua phải đến hơn trăm khối.

Mà ở chỗ xa hơn, tám tên tu sỹ của Linh tộc có Hợp Thể Kỳ đầu bóng láng đang cung kính đứng.

Đam người Hàn Lập dùng ánh mắt, liên tục âm thầm quan sát pháp trận trước mặt. Chỉ có mỗi lão già áo trắng ngẩng cổ nhìn trời, tay dơ cao một cái pháp khí giống như trận bàn, tay còn lại bấm quyết không ngừng, giống như đang tính toán điều gì đó.

"Thời gian đã đến rồi. Lúc này vừa đúng là lúc thích hợp để xuất phát." Sắc mặt của lão già hơi động, ngón tay đang bấm quyết liền dừng lại.

"Tốt, bọn Mạc mỗ sẽ không khách sáo." Mạc Giản Ly nghe vậy, thân hình rung lên, mau chóng bước vào trong pháp trận.

Hàn Lập mỉm cười, cũng đi theo sau.

Lão già liếc mắt nhìn hai người thật kỹ, sau đó nói với giọng điệu dạn dò:

"Chỉ cần các vị sắp đặt tọa độ truyền tống quay trở lại cho thật tốt, đến lúc muốn quay về thì cứ việc bóp vỡ Tu La Tâm là sẽ được tự truyền về Linh giới. Nhưng lão phu cần phải nhắc nhở rõ, các vị tuyệt đối không được đợi cho năng lượng của vật đó tiêu hao sạch sẽ. Nếu không có năng lượng của Tu La Tâm, rất có khả năng các vị sẽ bị lưu lại trong Tiểu Tu La giới vĩnh viễn."

"Đa tạ Linh huynh đã nhắc nhở, Mạc mỗ sẽ cẩn thận." Mạc Giản Ly vẫn đứng giữa pháp trận, sắc mặt hơi động, sau đó mỉm cười trả lời.

Còn Hàn Lập vẫn giữ vẻ mặt như thường, chỉ hơi chấp tay với lão già thay lời cảm ơn.

Huyết Nhiên cười ha ha thật to, sau đó dẫn theo Hắc Lân đi vào bên trong. Ngay khi vừa tiến vào trong, hắn quay đầu nhìn lão già:

"Linh đạo hữu, việc ngươi muốn có Quang Âm Ti thì cứ giao cho huynh đệ ta kiểm. Nhưng lúc chúng ta lấy được nó rồi trở về, chắc đạo hữu sẽ không đột nhiên đổi ý chứ?"

"Huyết huynh cứ việc yên tâm, Quang Âm Ti cực kỳ quan trọng đối với Linh mỗ, sao có thể tự tiện thay đổi ước định được." Lão già áo trắng nghe vậy những chứng tức giận chút nào, ngược lại còn khẳng khái đáp lời.

"Có câu nói này của đạo hữu là đủ rồi." Huyết Nhiên tỏ vẻ hài lòng, đôi vai nhoáng lên, liền xuất hiện ngay bên cạnh Hàn Lập cùng với Mạc Giản Ly.

Lão già áo trắng thấy vậy liền không chần chừ. Trận bàn trên tay được giương lên, bắn ra một vệt sáng lướt đến, nhập thẳng vào bên trong trận pháp.

Cái pháp trận to lớn nổi lên những âm thanh ầm ù, cuốn ra từng mảng mây sáng màu vang pha lẫn bạc. Đồng thời theo những khối tinh thạch còn tràn đến vô số ký hiệu sáng lấp lánh.

Một tiếng nổ vang!

Thân hình của mấy người Hàn Lập liền biến mất ngay giữa pháp trận.

Lão già áo trắng nhìn không chớp mắt vào trung tâm tòa trận pháp, đến khi thấy mọi người thật sự biến mất mới nhẹ nhõm thở dài. Tiếp đó lão hơi lo nghĩ điều gì, liền xoay người nhìn về phía tám gã Linh tộc rồi sai bảo:

"Các người hãy nghe cho thật kỹ, từ giờ trở đi phải thay phiên nhau canh giữ cái trận pháp này, chỉ cần một chút biến đổi khác thường là liền phải thông báo cho ta."

"Vâng, thưa Linh Vương đại nhân!" Tám tên tu sỹ Hợp Thể Kỳ của Linh tộc đồng thanh vang lời.

Lão già áo trắng thấy vậy bèn gật đầu, tay áo run lên, toàn thân lóe sáng, lập tức hóa thành một dải cầu vòng trắng tinh vạch ngang nền trời.

Tám tên Linh tộc thương lượng với nhau một lúc, sau đó sáu người liền rời đi, chỉ còn lại một gã có tu vi Hợp Thể Kỳ và một tên Linh tộc ở lại.

Hai người này liền ngồi khoanh chân chễm chệ, hai mắt hơi khép. Cả hai đều phóng cổ thần niệm không lồ bao trùm lấy toàn bộ pháp trận.

Nếu lúc này, chỉ cần một chút động tĩnh cực nhỏ xảy ra sẽ tuyệt đối không thể dấu diếm bọn họ được.

Mà sau khi hai gã Thanh Linh này nhắm mắt, hơi thở của bọn họ kéo chậm đi, dần dần tiến vào trạng thái nhập định.

-

Hàn Lập lắc lắc cổ, một lúc sau mới thấy đầu óc mình tỉnh táo trở lại.

Thứ cảm giác choáng váng do bị truyền tống này phải rất lâu rồi hắn chưa từng gặp qua.

Tất nhiên bởi vì lần truyền tống này là truyền tống vượt giới, cho hắn có thực lực cực mạnh đi nữa thì cũng chẳng thể tránh được những điều vừa rồi.

Sau khi khôi phục lại tỉnh táo, hắn ngoảnh đầu nhìn khắp về bốn hướng.

Chỉ thấy khắp nơi là một mảng cây cối có thân thân màu trắng. Phía dưới sát mặt đất là các loại cây bụi thấp bé, cỏ dại đương đan kín lấy nhau. Có điều cành lá của chúng đều đang héo vàng khô úa. Cảnh tượng trước mặt thật khiến người ta cảm thấy tiêu điều thê lương.

Chẳng những vậy, bóng dáng của những người Mạc Giản Ly cùng với mấy tên Huyết Nhiên đều biến đâu mất.

Sắc mặt của Hàn Lập vẫn lạnh băng.

Với tình huống như thế này, hắn đã cùng với Mạc Giản Ly lường đến từ trước. Vì vậy cả hai đã chuẩn bị trước vài thứ.

Hắn lại ngẩng đầu nhìn lên trời cao, cuối cùng sắc mặt hơi thay đổi!

Chương 2274: Theo đuôi

Chỉ thấy trên không trung đột nhiên xuất hiện ba vầng mặt trời xanh biếc sáng chói.

Một lớn hai nhỏ.

Cái lớn nằm ngay giữa bầu trời, hai cái còn lại thì lần lượt chiếm hai vị trí bên cạnh, nhưng bất kể thể tích hay hào quang cũng đều thua xa vầng thái dương ở giữa.

Song đây không phải là nguyên nhân khiến Hàn Lập giật mình, điều khiến hắn cảnh giác chính là một luồng hà quang đỏ như máu đang lượn lờ xung quanh ba vầng lục dương.

Luồng hà quang nọ vô cùng rực rỡ, nó lặng lẽ lơ lửng cạnh vầng mặt trời gay gắt màu xanh, nhìn từ xa có thể khiến ta có nảy sinh cảm giác diễm lệ đến rung động lòng người.

Hàn Lập nhú hai mắt mà nhìn luồng hà quang đỏ thắm này hồi lâu, sau đó cái mũi đột nhiên nhúc nhích, trong sống mũi loáng thoáng có một mùi hương ngọt ngào như mật.

Sắt mặt Hàn Lập trầm xuống, ống tay áo của hắn bất ngờ run lên.

"Vèo" một tiếng, một luồng thanh quang dài hơn mười trượng bắn ra, chỉ thoáng chốc nó đã hóa thành một dải cầu vòng rồi biến mất trong rừng rậm.

Ngay sau đó, tại phương hướng mà thanh quang biến mất, một tiếng gào thét kinh thiên động địa truyền đến.

Tiếp đó mặt đất xung quanh đột nhiên chấn động, bất giác vang lên những tiếng âm âm.

Hàn Lập chỉ đứng tại chỗ, đứng đưng nhìn về phía vừa truyền đến tiếng gào thét.

Một lát sau, thanh quang chợt xông ra khỏi rừng rậm bay trở về, nhoáng một cái đã chui vào ống tay áo.

Lúc này Hàn Lập mới bắt đầu di chuyển, nhẹ nhàng bay về phía kia.

Đối với Hàn Lập, chặng đường hơn mười dặm đương nhiên chỉ trong chốc lát.

Chỉ thấy giữa rừng gỗ trắng đồ ngang đồ ngửa có một con quái vật khổng lồ, cơ thể của nó dài đến mấy trăm trượng.

Thoạt nhìn con quái vật khổng lồ này vừa giống trùng vừa giống thú, tuy cơ thể đã bị trảm thành vô số đoạn nhưng vẫn có thể nhận ra cánh ve và sừng thường thấy ở các yêu trùng, nhưng đồng thời nó cũng có da lông và móng vuốt sắc bén của yêu thú.

Nhìn từ xa, thứ này lại giống một con quái vật kì dị được dung hợp từ bò tót và ong mật.

Cơ thể khổng lồ này đang tản ra mùi hương ngọt ngào mà lúc trước Hàn Lập ngửi thấy, càng lại gần thì mùi hương này lại càng đậm.

Hàn Lập đảo mắt về bốn phía, lập tức phát hiện dù là cỏ dại hay rừng gỗ trắng cũng đều đang trở nên khô héo với tốc độ mắt thường có thể thấy

được, chỉ trong khoảnh khắc tất cả đã nhuộm một màu khô vàng.

Bên cạnh thi thể của con thú khổng lồ lại xuất hiện vô số quái trùng to bằng quả dưa hấu, có hình dạng bộ ngựa nhưng cả người đen nhánh, cũng không hề có khí tức sinh mệnh.

"Độc tính của con quái vật này quả không nhỏ, đối với người bình thường, dù có ở ngoài trăm dặm chỉ sợ cũng sẽ lập tức tử vong vì chất độc này." Hàn Lập bay vòng quanh thi thể của quái vật hai vòng, sau đó mới thì thào một mình.

Hắn không hề nhận ra lai lịch của con quái vật có hình dáng vô cùng quái dị này, quả nữa đây là một loại dị thú hiếm thấy của Tu La giới.

Hàn Lập vừa suy nghĩ vừa đưa ngón tay về phía mặt đất.

"Xi xi", một quả cầu lửa màu bạc bắn ra, chỉ thoáng một cái đã đánh trúng thân hình của con quái vật khổng lồ.

"Ầm", chỉ trong nháy mắt lửa bạc cuộn cuộn đã bao phủ thi thể quái vật và biến vào trong hư không.

Sau khi làm xong việc này Hàn Lập mới thông thả lật tay lấy ra một tinh cầu màu trắng lớn bằng quả trứng chim, hắn quét mắt về phía trước một chút, tiếp đó lại khẽ cau mày.

Trên tinh cầu không hề có gì thay đổi, hiển nhiên là vì hắn cách quá xa Mạc Giản Ly nên mới không thể cảm ứng được.

Nếu vậy hai người cũng không cần phải vội vàng tụ tập lại, trước hết cứ tự tìm kiếm cơ duyên của bản thân rồi tính sau.

Thời gian hơn mười ngày, nói dài cũng không dài lắm, nói ngắn thì cũng không phải.

Hàn Lập tính toán một chút, sau khi xác định phương hướng thì độn quang nhanh chóng hóa thành một luồng thanh hồng dài hơn mười trượng phá không bay đi.

Có điều tốc độ của độn quang cũng không nhanh lắm, chỉ phi hành tại khoảng cách mấy trăm trượng trên bầu trời.

Dù gì hấn đến tiểu Tu La giới này không phải là để bỏ chạy mà là tâm bảo.

Trong khi phi hành, Hàn Lập đồng thời thả thần niệm cường đại của mình ra bao phủ toàn bộ mọi thứ trong phạm vi ba bốn ngàn dặm.

Với cường độ thần niệm của hấn, dù có bao phủ hơn mười ngàn dặm cũng không có gì khó, song hiện giờ hấn cần phải tập trung tìm những chỗ rất nhỏ, thậm chí còn phải đưa thần niệm xâm nhập xuống mấy trăm trượng trong lòng đất, vì thế chỉ có thể thu nhỏ phạm vi trên diện rộng.

Những tồn tại cường đại họ nhện thường thích sinh sống sâu trong lòng đất.

Trong tình huống như vậy, có thể dò xét một diện tích khổng lồ như thế cũng là nhờ cường độ thần niệm của Hàn Lập hơn xa Đại Thừa bình thường.

Nếu đổi lại là Mạc Giản Ly hoặc đám Huyết Nhiên, có thể dò xét mọi dấu hiệu dưới lòng đất trong phạm vi mấy trăm dặm đã là không tồi rồi.

Đây cũng là nguyên nhân chính khiến Hàn Lập vô cùng tự tin đối trong việc lần này, dù hấn không có huyết mạch tương quan với Tu La chu.

Về phần Mạc Giản Ly, thoát nhìn cũng có vài phần nắm chắc trong việc tìm được Tu La chu, hẳn là cũng có thủ đoạn tìm kiếm đặc thù nào đó.

Với những suy nghĩ này, thần niệm của Hàn Lập gần như trong nháy mắt đã đảo qua từng tác một trong phạm vi ngàn dặm, độn quang dần dần đi xa.

Một nơi khác trong cùng không gian, bạch quang trên tay Mạc Giản Ly chợt tắt, một thanh ngọc kiếm trong suốt liền trở về trạng thái cũ giữa rừng bóng kiếm rợp trời.

Mà giữa một đồng đá la liệt khắp nơi ở trăm dặm phía trước, vô số quái thú đầu hổ đuôi bọ cạp đang nằm trong vũng máu, tất cả đều bị chia thành hai nửa.

Mạc Giản Ly quét mắt về phía đồng thi thể quái thú một lần nữa, sau đó thu lại ngọc kiếm, mở miệng phun ra một quả cầu sáng màu tím nhạt.

Bên trong quả cầu là một lá cờ nhỏ màu tím dài chừng một tấc.

Mạc Giản Ly không nói hai lời khẽ nhắc tay điểm về phía lá cờ nhỏ, đồng thời thấp giọng hô một từ "*Lên*".

Trong hào quang màu tím lấp lánh, lá cờ nhỏ như hiểu ý lập tức biến lớn, chỉ trong nháy mắt đã trở thành một lá cờ dài hơn một trượng.

Khi trước lá cờ còn quá nhỏ nên không thể phát hiện ra có gì kì dị, nhưng sau khi biến lớn, có thể dễ dàng nhận ra sự bất phàm của nó.

Lá cờ màu tím, cán cờ vàng óng.

Mặt ngoài được khảm lên vô số phù văn, ở trung tâm còn thấp thoáng hư ảnh của một con nhện hai đầu màu bạc nhạt.

Mạc Giản Ly khẽ lắm bầm, mười ngón tay di chuyển không ngừng, từng đạo pháp quyết lần lượt lóe lên rồi nhập vào lá cờ.

Mà hư ảnh nhện bạc trên lá cờ lại càng ngày càng rõ nét.

Thấy vậy, Mạc Giản Ly không khỏi nở nụ cười.

Tuy hẳn không có huyết mạch của Tu La chu, nhưng món dị bảo "*Bàn ti thiên*" mà trước kia hẳn tình cờ tìm được lại có tinh hồn của một con Ngân Cương chu làm khí linh, có thể cảm ứng được những họ nhện cường đại trong phạm vi nhất định.

Tuy tác dụng có kém hai người Huyết Nhiên vốn có huyết mạch trong người, nhưng hẳn cũng không kém quá xa.

Song không biết con Tu La chu kia có thật sự đáng sợ như lời đồn hay không, nếu không cho dù tìm được nó, với năng lực của hẳn thì chỉ sợ không thể nào dễ dàng giết chết nó được.

Mạc Giản Ly lặng lẽ cân nhắc, pháp quyết trong tay như khung cửi, không hề ngừng lại khắc nào.

Đột nhiên hư ảnh nhện bạc trên lá cờ gầm lên một tiếng, hư ảnh liền hóa thành vô số điểm sáng rồi bay toán loạn.

"*Nơi này không có, xem ra phải đi tìm ở địa điểm khác thôi.*" Mạc Giản Ly dừng kết pháp quyết, thì thào một câu, trên mặt không hề lộ ra vẻ thất vọng.

Cũng khó trách! Nơi này cách địa điểm hẳn truyền tống vào cũng không xa, ngay từ đầu đã không ôm hy vọng có thể nhanh chóng tìm được Tu La chu.

Mạc Giản Lý phát tay áo về phía lá cờ, khiến hào quang lóe lên rồi thu nhỏ lại như lúc ban đầu, sau đó há mồm hút món trọng bảo này vào bụng.

Tiếp đó hào quang bên ngoài hắt bùng lên, cả người bay lên trời rồi phi hành về phía xa.

"Xem ra huynh đệ chúng ta thật may mắn, vừa mới được truyền tống đến giới này thì huyết mạch đã nảy sinh cảm ứng. Chuyến này hẳn sẽ có thu hoạch không nhỏ đây." Hoàng quang trên người Hắc Lân chỉ lóe lên đã đưa hắn hạ xuống mặt đất từ khoảng cách hơn trăm trượng, trên mặt tràn ngập vẻ hưng phấn.

Cách đó không xa là Huyết Nhiên với vẻ mặt bình tĩnh.

"Ta cũng thật không ngờ việc này lại xảy ra, có điều chó cao hứng quá sớm, dù huyết mạch có cảm ứng thì chưa chắc đó đã là con Tu La chu kia đâu, nói không chừng lại là một loại tồn tại họ nhện khác. Theo lời đồn thì có không ít loài nhện ở Tu La giới đấy." Huyết Nhiên cũng bị bao phủ bởi một màn hoàng quang, ung dung nói.

"Điều này ta cũng biết, nhưng dù sao cũng có một xác suất nhất định, không phải sao!" Hắc Lân tỏ vẻ không thêm quan tâm.

Huyết Nhiên chỉ cười, cũng không nói gì nữa.

Một lát sau, vẻ mặt hai người trở nên chăm chú, thoáng một cái đã xuất hiện tại một hang động đen kịt giữa lớp bùn đất.

Sau khoảng thời gian một chén trà, hai người Huyết Nhiên sóng vai nhau đứng trong không trung, mà trên mặt đất cách đó vài thước lại xuất hiện một vũng máu tươi.

Bốn con nhện to bằng đầu người, toàn thân là gai nhọn xanh biếc, đang nằm bên trong vũng máu.

"Người nói đúng rồi đấy, quả nhiên không phải là Tu La chu, uống công ta cao hứng!" Hắc Lâm cười khò một tiếng, bắt đầu nói.

"Điều này không có gì lạ! Tuy tiểu Tu La giới không lớn lắm nhưng xác suất vừa vào đã tìm được Tu La chu vốn không cao. Lúc này có thể tìm thấy vài khối tài liệu không tôi coi như không phải công dã tràng rồi." Huyết Nhiên bình tĩnh nói, một tay chụp về phía hư không cách đó không xa.

Tiếng xé gió vang lên!

Hai viên đá vàng nhạt bay ra khỏi bùn đất, từ từ rơi xuống tay hắn.

"Ừm, cuối cùng cũng không đến mức về tay không. Nhưng thời gian quan trọng hơn, chúng ta nên lập tức xuất phát thôi." Hắc Lâm nghe vậy, tinh thần phấn chấn.

"Đương nhiên!"

Tất nhiên Huyết Nhiên cũng không phản đối.

Hoàng quang ngoài thân hai người lóe lên, lập tức hóa thành hai đạo kinh hồng tiến vào trong đất đá.

Hàn Lập đứng trên không trung phía trên một ngọn núi nhỏ với vẻ mặt lạnh lùng, trước mặt hắn là một biển dơi đỏ như máu.

Mỗi con dơi đều có kích thước bằng đầu người, răng nanh trong miệng hoàn toàn lộ ra, khi chúng giang cánh ra thì dài đến bảy tám xích.

Mà ở trung tâm biển dơi là một con dơi lớn gấp mấy lần những con khác, nó không chỉ có hoa văn màu vàng nhạt phủ kín cơ thể mà trên trán còn có một con mắt thứ ba đỏ như máu.

Ba mắt của con yêu vật này không ngừng xoay tròn, ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập thấp thoáng vẻ ngạc nhiên xen lẫn nghi ngờ của con người.

Hàn Lập đứng trên không, hai tay để sau lưng như hoàn toàn không thèm để mắt đến đàn dơi ở phía trước, hắn chỉ chú ý quét thần niệm về một hướng khác không ngừng tra xét.

Thời gian chậm rãi trôi qua, cuối cùng con dơi đầu đàn cũng không kiên nhẫn được nữa, nó há miệng phát ra một luồng dao động vô thanh.

Đám dơi ở bốn phía vừa nghe thấy lập tức trở nên xôn xao, chúng đồng loạt há mồm phát ra từng luồng từng luồng dao động vô thanh, trong nháy mắt những luồng dao động đó đã hội tụ thành một ở trước đàn dơi, hóa thành một luồng sóng khổng lồ trong suốt cuồn cuộn đánh thẳng về phía Hàn Lập.

Chương 2275: Trận chiến thần niệm

Lông mày Hàn Lập nhướng lên, lúc này hắn mới liếc nhìn bày dơi trước mặt, sau đó một bàn tay từ trong ống tay áo thò ra, nhẹ nhàng vỗ một cái.

Một tiếng "*oanh*" trầm đục vang lên, thiên địa nguyên khí trong phạm vi trăm dặm đột nhiên rung động, sau đó có vô số sợi ánh sáng ngũ sắc hiện ra, rồi điên cuồng hướng lên cao ngưng tụ lại, trong khoảnh khắc những sợi ánh sáng này liền biến ảo thành một bàn tay khổng lồ to cỡ một ngọn núi nhỏ, hung hăng đập xuống bày dơi.

Không gian gần đó bỗng nhiên bị một cỗ lực lượng to lớn không thể tả nổi bao phủ vào trong.

Lúc bàn tay khổng lồ còn chưa hạ xuống thì đã có vô số những con dơi bình thường thi nhau nổ tung rồi hóa thành từng đám sương máu.

Về phần luồng sóng âm khổng lồ kia, dưới sự đè ép của cỗ lực lượng này lại càng nhanh chóng hóa thành hư ảo.

Chỉ có con dơi khổng lồ đầu đàn kinh sợ gầm lên một tiếng, những hoa văn màu vàng bên ngoài cơ thể nó lập tức sáng rực lên, thoáng cái những hoa văn này đã từ bên trong cơ thể bay ra ngoài, tạo thành một vòng ánh sáng bảo vệ màu vàng bao phủ nó ở bên trong.

Nhưng dưới áp lực khổng lồ do bàn tay tạo ra, vòng ánh sáng màu vàng không ngừng rung lên rồi méo mó biến dạng, con dơi khổng lồ bên trong

vòng sáng lại càng bị ép thành một chữ "đại" (大) thật lớn, không cách nào nhúc nhích được.

"Có ý tứ, không ngờ người lại có thần thông thiên phú hộ thể! Đáng tiếc, như vậy vẫn còn quá yếu, nếu không ta có thể sẽ thu người làm linh thú rồi." Trong mắt Hàn Lập thoáng qua vẻ ngạc nhiên, nhưng lại dùng giọng tiếc hận lầm bầm nói.

Tiếp đó, một ngón tay của hắn hướng bàn tay không lồ ngũ sắc ở xa xa khẽ điểm một cái!

Ngay lập tức, bên ngoài bàn tay không lồ hào quang rực sáng, thể tích bàn tay liền phình ra, lại càng to lớn hơn lúc nãy một phần.

Sau khi một tiếng nổ "oanh" vang lên, bàn tay không lồ lập tức hạ xuống, không gian gần đó đầu tiên tối sầm lại, sau đó một vầng sáng đang dao động mãnh liệt bỗng nhiên nổ tung khiến cho không gian quanh đó lập tức trở nên chói lóa.

Vòng sáng màu vàng quanh người con dơi không lồ lúc này đã vỡ vụn ra từng mảnh, khiến cho nó ngay cả kêu lên một tiếng cũng không kịp mà trực tiếp tan ra, hoàn toàn biến mất.

Hàn Lập khẽ cười, tay áo vung lên, bàn tay không lồ ngũ sắc lập tức tan biến.

Toàn bộ không gian lúc này đã khôi phục lại bộ dáng ban đầu.

Chẳng qua, chỗ con dơi đầu đàn lúc nãy vừa đứng bây giờ lại có thêm chi chít những hoa văn màu vàng như ẩn như hiện.

Hai mắt Hàn Lập híp lại, không lường lự dùng tay khẽ vẩy.

Tiếng xé gió vừa vang lên, những hoa văn màu vàng kia giống như bị một lực hút kéo vọt tới, tất cả đều lóe lên rồi rơi vào trong lòng bàn tay Hàn Lập.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua trên những hoa văn này, sau đó hai tay hắn hợp lại, đem những hoa văn này khẽ chà sát.

Lập tức giữa mấy ngón tay liền vang lên những âm thanh kỳ lạ giống như tiếng kim loại ma sát vào nhau, bên trong đó ánh sáng màu vàng chớp nháy không ngừng.

Nhưng sau khi hai tay của Hàn Lập tách ra, một tấm da thú màu vàng rõ ràng hiện ra ở đó.

Phía trên tấm da thú này có một số hoa văn màu vàng nhạt, đây chính là những hoa văn màu vàng không ngừng lóe sáng trên mình con dơi đầu đàn kia.

"Vật này luyện chế pháp khí phòng ngự hẳn là có chút giá trị. Như vậy, hôm nay cũng coi như không phải không có thu hoạch gì." Hàn Lập tự nói một mình, sau khi bàn tay hắn khẽ lật, tấm da thú liền biến mất không thấy đâu.

Tiếp theo, vẻ mặt của hắn lại khẽ động, dường như cảm ứng được cái gì đó, ánh sáng màu lam trong mắt chợt lóe lên, lập tức khung cảnh cách đó hơn mấy trăm dặm liền thu vào tầm mắt, chỉ thấy ở nơi này có một con chim rất lớn màu xám tro không biết tên là gì đang hướng bên này điên cuồng lao tới.

Ánh mắt Hàn Lập tập trung lại, liền đem diện mạo của con chim lạ kia nhìn rõ ràng, con chim này sau lưng mọc bốn cánh, trên đầu mọc một cái

sùng, đây dường như là một loại chim ưng khổng lồ phi thường dữ tợn, con mắt mang đầy vẻ khát máu.

Hàn Lập nhướng mày, đem ánh mắt thu lại, rồi hướng về phía mảng sương máu đỏ lôm lôm lúc này còn chưa tan hết, đang lơ lửng bên dưới ngọn núi nhỏ lúc trước nhìn thoáng qua, khẽ lắc đầu, sau đó bên ngoài cơ thể hắn chợt lóe lên ánh sáng xanh, lập tức hóa thành một đạo cầu vồng phá không rời đi.

Mặc dù con chim ưng kì lạ kia đối với hắn mà nói chẳng có gì đáng kể, nhưng hắn cũng không tính toán đối phó với một đám vô cùng vô tận thú dữ bị mùi máu tanh hấp dẫn tới đây.

Hắn có rất ít thời gian nên tất nhiên xác định việc tìm kiếm Tu La Thù mới là việc chính!

Thời gian trôi qua rất nhanh, nháy mắt đã qua hai ngày.

Trong lúc này, Hàn Lập ngoại trừ chém giết vài yêu vật trông có vẻ mạnh mẽ, phát hiện một số tài liệu ngoại giới hiếm thấy, còn lại thì cũng không có thu hoạch nào khác.

Mà trong số những tài liệu này ngoại trừ hai gốc độc thảo không biết tên thì những thứ còn lại mặc dù quý giá, nhưng đối với tu vi hiện tại của hắn thì cũng không có tác dụng gì quá lớn, chỉ có thể giữ lại để ban thưởng cho mấy tên môn hạ đệ tử mà thôi.

Nhưng đến ngày thứ ba, trong một thung lũng trải đầy những hòn đá màu đen, Hàn Lập cuối cùng cũng phát hiện một số thứ có liên quan đến Tu La Thù.

Hiện tại, hắn đang núp ở một góc kín đáo trong một hang thú dưới thung lũng, bên trong hang rõ ràng có vài quái thú vừa giống người vừa giống

gấu, tất cả đều nằm im không nhúc nhích trên một đám cỏ khô trải dưới mặt đất, cả người những quái thú này phủ lên một bộ lông trắng như tuyết, một số con máu thịt đã khô héo gần như chỉ còn da bọc xương, bên ngoài cơ thể bọn chúng một vết thương cũng không có, dường như tất cả đều là tự nhiên già yếu mà chết đi.

Ở trong hang, Hàn Lập đứng bên cạnh một cái xác quái thú nửa thân để trần, sau một lúc lẳng lặng quan sát, lúc này tay áo hắn mới khẽ vung lên, lập tức có vài tia lửa như những con rắn bắn tới, trong nháy mắt mấy cỗ thi thể toàn bộ đều biến thành bụi phấn.

Những thi thể này mặc dù tan thành mây khói, nhưng trên mặt đất chỗ lúc nãy mấy thi thể kia nằm lại có ánh sáng lóe lên không ngừng.

Một tay Hàn Lập chụp xuống, lập tức vài sợi tơ trong suốt không rõ tên gọi dài hơn một thước liền rơi vào trong tay hắn, mấy sợi tơ này đều bị một vòng ánh sáng màu xanh cách không bao lại.

Thần niệm vừa đảo qua!

Sắc mặt Hàn Lập có chút hơi biến đổi, một cánh tay khẽ động, một ngón tay lặng lẽ xuyên qua vòng ánh sáng, khẽ chạm vào một sợi tơ.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Dường như sợi tơ trong suốt kia bỗng nhiên chột lóe lên, một tầng ánh sáng màu lam lập tức từ ngón tay của hắn lan dọc lên khắp cánh tay.

Nơi ánh sáng màu lam lan tới thì da thịt nơi đó nhanh chóng khô héo quắt queo lại với tốc độ mà mắt thường có thể thấy được, đồng thời một cỗ khí tức già nua khác thường cũng từ nơi đó tỏa ra.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, ngón tay run lên, trong nháy mắt sợi tơ trong suốt đã được kéo ra khỏi đầu ngón tay, đồng thời trên cánh tay của hắn, ánh sáng màu vàng bất chợt xuất hiện, một vầng sáng màu vàng dọc theo cánh tay cuộn về phía trước đem ánh sáng màu lam đang lan tràn mạnh mẽ đánh tan.

Đồng thời trên cánh tay một lần nữa lại xuất hiện ánh sáng màu xanh mênh mông chuyển động, chỉ trong khoảnh khắc cánh tay liền khôi phục lại vẻ sáng bóng chắc nịch như ban đầu, phẳng phất như một màn vừa rồi chỉ là ảo giác trong nháy mắt mà thôi.

"Quả nhiên là lực lượng thời gian, mặc dù chưa phải là pháp tắc thời gian chân chính, nhưng cũng là loại thần thông thiên phú cực kỳ hiếm thấy. Nơi này hẳn là nằm trong phạm vi hoạt động của Tu La Thù." Sau khi Hàn Lập thở dài, trong mắt nhanh chóng thoáng qua một tia hưng phấn, rồi tự nói hai câu.

Tiếp theo, ánh sáng xanh trong tay hắn lóe lên, mấy sợi tơ trong suốt khi này lập tức biến mất tăm.

Thứ này mặc dù đối với hắn không có gì nguy hiểm, nhưng cũng tuyệt đối không phải là thứ có thể để ở bên ngoài.

Sau đó, Hàn Lập bay ra khỏi hang thú, lấy thung lũng làm trung tâm, hắn bắt đầu cẩn thận lục soát ở những khu vực gần đó.

Nhưng tính ra phải một canh giờ sau, khi hắn một lần nữa bay trở lại thung lũng, thì vẻ mặt lúc này xuất hiện vẻ âm trầm.

Hiển nhiên lần dò xét lúc trước cũng không quá thuận lợi.

Hàn Lập trôi nổi một lúc trên bầu trời bên trong thung lũng, trên mặt hắn tràn đầy vẻ suy tư.

Bỗng nhiên lông mày hắn nhướng lên, dường như nhớ ra cái gì đó, tiếp đó hắn một tay bấm niệm pháp quyết, lập tức thần niệm tỏa ra, xuyên xuống dưới đất bắt đầu tìm kiếm, trong nháy mắt liền quét qua độ sâu trăm trượng rồi ngàn trượng dưới đất, nhưng hắn vẫn chưa ngừng lại, mà tiếp tục để thần niệm tiếp tục xuyên sâu xuống bên dưới thêm nữa.

Ước chừng sau thời gian uống cạn chung trà, vẻ mặt Hàn Lập hơi đổi, trên mặt hắn hiện ra vẻ vui mừng, tiếp đó thân hình khẽ động, liền hóa thành một đạo ánh sáng xanh, hướng về một nơi nào đó bay tới.

Khi ánh sáng màu xanh thu vào!

Hàn Lập hiện ra phía trên một cái hồ, nơi này không tính là quá xa so với vị trí ban nãy, hai mắt hắn nhìn xuống phía dưới, sau đó cả người lao thẳng xuống hồ.

"Xì" một tiếng!

Hàn Lập thoáng cái đã xuyên qua mặt hồ lao xuống bên dưới.

Một lúc sau, những âm thanh "*rầm rầm*" như sét đánh vang lên liên hồi, tiếp đó trên mặt hồ lập tức xuất hiện vô số những tia điện màu vàng uốn lượn xẹt qua xẹt lại, nước bên trong hồ sôi sục cuộn trào, đồng thời có vô số quái ngư hình thù kỳ lạ từ bên dưới lòng hồ phơi bụng nổi lên, cả đám toàn thân đều bị cháy đen, con nào con nấy chỉ còn đang hấp hối.

Nhưng sau khi những tiếng sấm qua đi, dưới hồ lập tức trở lại vẻ tĩnh lặng vốn có, trong lúc nhất thời cái hồ này đã trở thành một cái hồ chết.

Cùng lúc đó, Hàn Lập đã tiến vào trong một đường hầm thô sơ sâu mấy ngàn trượng dưới đất, bốn phía xung quanh đều là những tảng đá màu xanh nhạt bị vỡ thành nhiều mảnh lớn nhỏ khác nhau, đường hầm này miễn cưỡng chỉ có thể đủ cho một người đi qua.

Hơn nữa, đường hầm đó còn dốc xuống, xuyên thẳng đến nơi sâu hơn bên dưới.

Chính là lúc trước, sau khi Hàn Lập dùng thần niệm dò xét vài lần mới tình cờ phát hiện ra chỗ khả nghi này.

Loại đá màu xanh nhạt phủ dưới đáy hồ này hẳn không phải là loại đá tầm thường, bởi vì ngay cả với thần niệm mạnh mẽ như Hàn Lập cũng không cách nào trực tiếp xuyên xuống dưới đất quá sâu.

Đây cũng là lý do mà lúc mới đầu hẳn không thể phát hiện ra nơi khả nghi này.

Chẳng qua, sau khi Hàn Lập từ trên một tảng đá nhô ra của đường hầm kia phát hiện một sợi tơ trong suốt tương tự như những sợi tơ lúc trước, thì trong lòng hẳn không còn hoài nghi chút nào, lúc này cả người sau một lần nhoáng lên, tốc độ lao xuống ngay lập tức tăng vọt.

Một hơi liền tiến sâu xuống gần vạn trượng dưới đất, lúc này từng đợt sóng nhiệt cực nóng bắt đầu từ phía dưới đường hầm cuộn cuộn lên.

Nhiệt độ của những đợt sóng nhiệt này rất cao, nếu là những tu sĩ bình thường vừa tiếp xúc, sợ rằng trong nháy mắt sẽ biến thành xác khô.

Hàn Lập đối mặt nhiệt độ cực nóng kia căn bản xem như không thấy, bên ngoài cơ thể hẳn chẳng qua chỉ có ánh sáng màu xanh nhạt ẩn hiện, liền đem hơi nóng trước người đẩy ra.

Hắn tiếp tục nhoáng lên vài cái, xuyên qua mấy chỗ rẽ, lúc này phía trước mặt đã bắt đầu có thể thấy ánh sáng màu hồng chớp hiện, đồng thời còn có những tiếng gầm gừ cùng tiếng người nói truyền đến.

Hai mắt Hàn Lập híp lại, không thấy hấn có bất kỳ động tác gì, nhưng sau khi quanh người nổi lên chi chít những điểm sáng, bóng dáng hấn từ từ trở nên mờ nhạt không rõ, cuối cùng hấn hoàn toàn trở nên vô hình, rồi cứ vậy tiếp tục bay tới.

Sau khi xuyên qua một làn sóng lửa màu đỏ đậm, Hàn Lập liền lặn lẽ từ trong đường hầm bay ra, lúc này hấn xuất hiện trên không một hồ dung nham.

Trong cái hồ này, dung nham đang cuộn cuộn sôi sục, từng đợt sóng nhiệt cùng những cột lửa to cỡ miệng chén cứ thỉnh thoảng từ đó bắn ra, vừa vụn đánh vào lối ra của đường hầm, đem nham thạch quanh cửa đường hầm mài nhẵn nhụi sáng bóng, đồng thời còn tạo nên một màu đỏ ngầu khác thường trên bề mặt nham thạch.

Càng làm người khác kinh ngạc là ở trung tâm hồ dung nham, từng khối tinh thạch long lanh đỏ như lửa đang trôi nổi trong đó.

Thần niệm của Hàn Lập chỉ cần thoáng qua cũng biết được những tinh thạch lớn nhỏ không đều này chính là cực phẩm hỏa linh thạch cực kỳ hiếm gặp ở ngoại giới.

Nhìn lượng hỏa linh khí kinh khủng được ẩn chứa trong những viên tinh thạch đó, nếu như bàn về độ tinh thuần thì dường như chúng còn vượt xa mấy loại cực phẩm hỏa linh thạch thông thường tại Linh giới.

Nhưng tất cả những điều này cũng không thật sự khiến cho Hàn Lập phải chú ý nhiều, bởi vì hiện tại hấn đang lặn lẽ đánh giá một đám yêu quái và một "*cô gái*" đang đứng bên cạnh hồ dung nham.

Những yêu quái này, cả đám đều nửa trên là người, nửa dưới người dưới là cá, đồng thời còn có bốn cánh tay mọc ra hai bên cơ thể. Trong đó, nam

thì trên cánh tay có đeo một chiếc vòng vàng, nữ thì tóc buộc lại bằng một sợi dây màu bạc, kẻ thì chỉ có hai bàn tay không màu đỏ đậm, kẻ thì cầm trong tay một cây giáo ngắn cùng màu, thân thể bọn chúng khe khẽ chớp nháy liên tục.

Chương 2276: Bí ẩn

Cô gái này mặc một bộ váy ngắn, dáng người thon thả, thướt tha, gương mặt vô cùng xinh đẹp, nước da trắng như bạch ngọc, bên ngoài có kim quang chớp lóe, cánh tay được bảo vệ bằng một Pháp khí màu hơi vàng dài gần một tấc có hình dáng như lệnh tiễn. Đôi mắt đẹp của nàng nhìn về phía đám quái ngư, vẻ mặt cười mà lại không giống cười.

Đám quái ngư này nhìn còn rất trẻ, toàn bộ đang lơ lửng trong không trung, cách mặt đất hơn một trượng, mặc dù vẫn gầm gừ vây quanh cô gái kia nhưng ngược lại, trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi không thể che giấu.

"Các ngươi tự mình giao hai tên cùng tộc ra đây hay để cho ta phải tự mình động thủ? Nếu không phải bọn các ngươi đối với chúng ta có tác dụng thì các ngươi đã sớm bị giết sạch rồi, làm sao có thể ở nơi Càn Hỏa Chi Địa này sinh sống yên ổn tới giờ." Cô gái mở miệng nói, âm thanh vô cùng lạnh lẽo.

"Lên... Năm mơ đi, chúng ta tuyệt... Tuyệt không bao giờ... giao ra tộc nhân..." Một gã nam tử người cao lớn dị thường, vẻ sợ hãi trên mặt cũng khác xa đám tộc nhân khác, nghe thấy cô gái nói vậy thì lắp bắp nói.

Hàn Lập đang ẩn nấp trên cao nghe thấy mấy lời này thì trên mặt xuất hiện vẻ kinh ngạc, nhưng cũng thềm thở phào nhẹ nhõm.

Hai người này đúng là đang sử dụng một ngôn ngữ cổ có ghi chép trong điển tịch của Linh Giới, điều này khiến hắn bất ngờ một chút, mà cũng rất vui vẻ.

"Hừ, đúng là một lũ ngu ngốc không biết điều. Ta mới ăn cách đây không lâu nên cũng không muốn gây sức ép gì với các ngươi. Nhưng nếu các ngươi khăng khăng không thích uống rượu mời, chỉ uống rượu phạt thì ta cũng không ngại ăn thêm một chút thịt." Cô gái kia nghe thấy vậy thì sắc mặt sa sầm xuống, trong mắt lóe lên một chút bồn chột.

Nam tử quái ngư cầm đầu thì trên mặt vẫn đầy vẻ giận dữ, gầm lên một tiếng, trên thân cả bọn lóe lên ánh sáng màu hồng, những tia chớp lóe lên, bắn vào dung nham trên hồ. Bọn họ huy động vũ khí, có người thì cánh tay chuyển động không ngừng.

Tức thì, dung nham ở phía dưới lập tức sôi trào, từng đợt ráng hồng cực nóng bốc lên, nhập vào thân hình của đám quái ngư.

Lúc này, bên ngoài thân thể đám quái ngư sáng chói ánh lửa. Hình thể bọn chúng sau khi được ráng lửa đó nhập vào thì lớn lên mấy trượng, phần lớn tản mát ra hơi thở của tu sĩ Hóa Thần Kỳ.

Mà tên quái ngư cầm đầu thì dường như đã tiến vào Luyện Hư sơ kỳ.

"Xem ra các ngươi có sọ rồi vẫn không nhớ cái đau, ngoài cái Dục Hỏa thuật này thì còn biết làm cái gì nữa đâu. Cũng được, ta sẽ dạy dỗ các ngươi một chút."

Cô gái trẻ tuổi thấy thế thì không hề tỏ ra sợ hãi, cười khanh khách một trận đầy khinh thường, sau đó vòng eo hơi uốn éo một chút, thân hình trở nên mơ hồ. Bất ngờ, sau đó nàng xuất hiện ở giữa đóm quái ngư, cũng không làm động tác gì, chỉ thấy hào quang bên ngoài thân lóe lên. Vô số tia ánh sáng bắn ra với tốc độ không thể tưởng tượng được.

Thanh âm xé gió truyền tới!

Một đám quái ngư đồng thời cùng ngã quy xuống.

Mà hồng quang dày đặc bên ngoài thân bọn chúng không thể ngăn nổi những tia sáng kia, bị chúng lập tức xuyên thủng.

Nữ tử trẻ tuổi nhìn qua đám quái ngư đang nằm trên mặt hồ dung nham, trên gương mặt xinh đẹp xuất hiện một nụ cười rất tươi. Cánh tay lại lập tức chuyển động, hướng về hai nữ quái ngư đang lơ lửng trên không.

Hai tiếng "*phốc, phốc*" vang lên, trên ngực hai người này xuất hiện lỗ hồng lớn, trái tim bị móc ra không thương tiếc, bay thẳng về phía nữ tử trẻ tuổi ở bên kia.

Nữ tử này hé miệng, phun ra hai sợi tơ bắn xuyên qua hai trái tim, cuốn nó về phía mình, cuối cùng một ngụm nuốt cả hai vào bụng.

"Hương vị thật tuyệt, thật sự là ăn cả trăm cũng không chán. Đáng tiếc các ngươi sinh sản quá ít. Ta không muốn lãng phí nên cũng chỉ lấy hai té phẩm này thôi. Nhưng tội chết có thể miễn, tội sống không thể tha." Cô gái trẻ tuổi liếm liếm chút vết máu còn sót lại trên môi, trên mặt mang theo nụ cười đầy vẻ hưởng thụ khoan khoái, nhưng lời nói ra lại khiến cho tâm thần người khác phát lạnh.

Rồi nàng ta lại há mồm, một đoàn ánh sáng lam bắn ra, tay thì đánh vào trong đó một trảo.

Hào quang chột tắt, trên tay nàng xuất hiện một cái roi dài, bề ngoài gắn mấy cái móc câu màu xanh óng ánh, nhìn vô cùng sắc nhọn.

Vẻ độc ác xuất hiện trên mặt cô gái, chỉ thấy cổ tay nàng run lên, cái roi dài hóa thành vô số hư ảnh hướng tới đám quái ngư còn lại.

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Không biết roi này luyện chế từ chất liệu gì, dường như chuyên dùng để khắc chế đám quái ngư này. Chỉ một chiêu thôi đã đánh tan linh quang hộ thể trên thân đám quái, thậm chí còn tạo ra được vết thương khiến cho máu theo đó rỉ ra.

Âm thanh rên rỉ vang lên trên bề mặt dung nham.

Tên nam tử cầm đầu bị nhiều vết thương nhất, từ đầu vốn vô cùng căm tức nữ nhân kia, nhưng sau khi bị đánh đau thì cũng chỉ có thể ôm đầu và co rúm thân mình lại. Những người khác cũng bị quất cho máu chảy đầm đìa, toàn thân không có chỗ nào không bị thương.

Cô gái trẻ tuổi lắc cổ tay, thu roi lại, tiếp tục cười khúc khích, nói:

"Trận đòn này chắc là sẽ khiến cho các ngươi nhớ lâu hơn một chút, ngoan ngoãn nghe lời đi. Nếu biết điều thì mau sinh sản ra nhiều tộc nhân hơn đi. Dù bỏ ra một chút tế phẩm, nhưng các ngươi cũng sẽ có cơ hội phát triển tộc đàn. Mà nếu như tổ mẫu đại nhân của ta cao hứng, biết đâu sẽ cho các ngươi vài chỗ tốt. Lần sau bọn ta tới, nếu như tộc đàn các ngươi cũng chỉ có bao nhiêu đây người, biết đâu bọn ta có thể nhắm mắt bỏ qua."

Lời nói của cô gái tràn ngập uy hiếp, cũng không thêm để ý tới sắc mặt đám quái ngư, nàng lại há mồm, phun ra một đồ vật đầy bọt khí bao phủ. Đồ vật đó lớn lên, sau đó tiến tới hai thi thể nữ quái ngư. Ngón tay khẽ vươn ra, điểm một cái.

Bọt khí làm thi thể hai nữ quái ngư kia thu nhỏ lại vô số lần, sau đó cô gái há mồm hút một cái, lại thu chúng vào trong cơ thể.

Dưới ánh mắt oán độc của những quái ngư khác, thân hình cô gái lại chợt động, hóa thành một đoàn ánh sáng màu trắng phá không mà đi. Sau

đó, thân hình nàng ta chìm vào trong thạch bích cách đó không xa, biến mất không thấy đâu nữa.

Một hồi lâu sau, đám quái ngư mày mặt ủ rũ rút cuộc cũng đứng lên. Sau một hồi thương lượng, bọn họ lại nhảy vào trong dung nham cực nóng, hoàn toàn biến mất.

Bề mặt hồ dung nham lại khôi phục lại vẻ ban đầu.

Không lâu sau đó, trong hư không xuất hiện dao động, một bóng người mơ hồ hiện ra một cách lạng lẽ, cúi xuống nhìn lướt qua hồ dung nham.

Người đó chính là Hàn Lập vốn vẫn ẩn thân.

Mọi chuyện vừa xảy ra hẳn đều trông thấy cả.

"Thật thú vị, theo điển tịch cổ ghi lại, Không Ngư Nhất Tộc từng xuất hiện trong thời kỳ thượng cổ, cho tới nay đã hoàn toàn tuyệt tích. Không nghĩ ở Tiểu Tu La giới này lại còn tồn tại một chi. Tộc này dường như có thần thông gì đó vô cùng lợi hại thế nên mới bị họa diệt tộc. Nhưng cụ thể là thần thông gì thì không mấy ai biết cả."

Sau khi tự nói mấy câu, Hàn Lập lại hướng về phía cô gái biến mất nhìn thoáng qua, trên mặt xuất hiện một chút nghi hoặc.

"Có lẽ là do Nhện Tu La biến thành. Nhưng nàng này tu vi cũng chỉ tới Luyện Hư hậu kỳ mà thôi, mà Nhện Tu La thì phải trưởng thành mới có thể biến ảo thành người? Chuyện này hơi kỳ quái."

Hàn Lập vân vân cầm, cúi đầu cân nhắc một chút, sau đó lại lác đầu tự nói một câu:

"Quản gì nhiều như thế. Cứ đi tìm ổ của Nhện Tu La đã rồi hãy nói những chuyện khác cũng không muộn. Không Ngự này cũng không thể mặc kệ được. Xuất hiện nào!"

Sau khi quát một tiếng, tay áo Hàn Lập run lên.

Một quang cầu màu vàng bắn ra, sau một cái chớp động liền biến thành một tiểu nhân màu tử kim cao nửa thước, không miệng không mũi, hai mắt lạnh như băng, không có một chút tình cảm nào.

"Xuống đó theo dõi đám Không Ngự cho ta, chờ ta quay lại xử lý."

Hàn Lập không thèm để ý một chút nào, lên tiếng phân phó.

Tiểu nhân màu tử kim gật đầu sau đó hóa thành một đạo kim quang, xoay trong hư không một vòng rồi chui vào dung nham cuộn cuộn bên dưới.

Tiểu nhân này đúng là Phệ Kim Trùng Vương đã hoàn toàn tiến hóa.

Về phần Báo Lân thú, bởi vì tu vi còn thấp nên Hàn Lập đã để lại Thánh Đảo để bế quan.

Sắp xếp xong mọi việc, Hàn Lập mới yên tâm, đầu vai nhoáng lên một cái, thân hình trở nên mơ hồ, hóa thành hư ảnh đuổi theo.

Lấy thần thông của Hàn Lập, vừa rồi lưu lại trên người cô gái kia một tia thần niệm là chuyện vô cùng đơn giản, cho nên trong khoảng thời gian ngắn cũng không sợ mất đi mục tiêu.

Chỉ tốn thời gian một chén trà nhỏ, Hàn Lập đã đuổi kịp cô gái trẻ tuổi xinh đẹp kia rồi.

Thân hình Hàn Lập biến thành trong suốt, độn quang vô hình không một tiếng động, đi theo cách cô gái hơn mười dặm.

Mà cô gái cũng không hề có phát hiện nào, vẫn một đường phi độn mà đi.

Trên đường đi, Hàn Lập tận mắt thấy nàng đi qua một đầm lầy, chém giết một con lợn lớn vừa tiến giai Luyện Hư kỳ, sau đó tới một hạp cốc bí ẩn hái hơn mười quả màu vàng, rồi mới tiếp tục lên đường.

Hàn Lập vẫn tĩnh bỡ, theo sát không rời.

Nếu cô gái trước mắt là Nhện Tu La biến ảo thành thì với tu vi hiện tại không thể tinh luyện ra Quang Âm Ti trong tinh hạch được. Mục tiêu ngay từ đầu của hắn chính là đám Nhện Tu La trưởng thành, nếu không vừa rồi ở hồ dung nham kia đã ngấm ra tay can thiệp ngay rồi.

Tinh thần Hàn Lập không khỏi rung lên khi cuối cùng trong mắt xuất hiện một sơn mạch dài vô cùng vô tận.

Cô gái trẻ tuổi giảm tốc độ di chuyển, bắt đầu hạ xuống một chỗ cạnh sơn mạch.

Một tiếng kêu phát ra, ở sâu bên trong sơn mạch vang lên một tiếng nổ âm âm, sau đó có bảy, tám quái cầm thân hình lớn hơn mười trượng bay ra. Sau mấy cái chớp động, chúng đã xuất hiện bên cạnh cô gái.

Chúng hạ xuống đầy thân thiết, vây quanh cô gái rồi tiếp tục bay về phía trước.

Đồng thời lúc đó, một cỗ thần niệm khủng bố từ trong sơn mạch tràn ra, nhanh chóng tra xét qua mọi chỗ giáp ranh với sơn mạch, cũng khẽ đảo qua chỗ kẻ nơi Hàn Lập đang đứng.

Chương 2277: Huyền Vũ chân huyết

"Đại Thừa kỳ!" Hàn Lập phát lạnh trong lòng, sau khi thu dọn quang bên ngoài cơ thể lại liền đứng bất động tại chỗ một lúc.

Lúc này đạo thần niệm kinh khủng nọ sau khi quét qua lại trong phạm vi vạn dặm xung quanh vài lần mới yên tâm thu trở về.

Khoảng thời gian sau đó cũng không hề có bất kỳ điều dị thường gì truyền tới từ sâu trong núi nữa.

"Luồng thần niệm này không đời nào Tu La nhận trưởng thành bình thường phóng ra được. Chẳng lẽ thật sự là ở nơi này có loại Tu La nhận mạnh hơn cả Đại Thừa bình thường sao. Trường hợp này nếu còn tiếp tục tiến đến gần thì bí thuật ẩn nặc bình thường sợ là không thể nào giấu được thần niệm của nó mất. Vả lại nó có thể phóng thần niệm ra xa đến vậy mà không thấy có vẻ yếu đi chút nào thì chắc phải là dựa vào chí bảo nào đó tăng phúc mới đúng." Hàn Lập đứng nguyên tại chỗ không hành động ngay, trong lòng không ngừng suy nghĩ nhưng khuôn mặt hắn tỏ ra nghiêm túc.

Nếu đúng là loại có thể so với đẳng cấp chân linh thì ngay cả hắn cũng không thể khinh thường được.

Hắn trầm ngâm một lúc, cuối cùng cũng có quyết định, bàn tay khế lật, một tấm phù lục màu tím hiện ra lơ lửng rồi "bùm" một tiếng liền hóa thành một đám khí tím bao bọc lấy thân thể hắn, từ tron sương mù đủ loại phù văn ồ ạt tuôn ra rồi hóa thành một màn sương khói màu tím.

Khi màn sương lặng lẽ tản đi thì ở bên trong trở nên trống không. Để không đánh rần động cỏ, Hàn Lập lại phải vận dụng Thái Nhất Hóa Thanh Phù thêm một lần nữa.

Lúc này thân thể hần hóa chuyển sang trạng thái hư vô, bay lơ lửng vào sâu trong dãy núi không hề kiêng dè gì.

Mặc dù bởi thân thể hư hóa nên không thể bay với tốc độ cao nhất, nhưng mỗi lần hần di chuyển cũng phải được tới mười trượng, trong khoảnh khắc hần đã tiến vào trong dãy núi.

Nhờ vào luồng thần niệm mà hần đã lưu lại trên người cô gái kia, mặc dù hai người đã cách xa nhau cả ngàn dặm nhưng hần vẫn có thể cảm nhận được rõ ràng vị trí hiện tại của nàng kia.

Bởi vậy tạm thời Hàn Lập cũng không vội rút ngắn khoảng cách này mà vẫn thong thả đi theo sát nàng kia.

Nhưng khi hần tiến vào trong dãy núi được chừng hơn vạn dặm đường thì hai chân mày lại nhíu lại theo bản năng.

Vốn hần cho rằng nếu sào huyệt của Tu La nhện được xây dựng ở nơi này thì dãy núi này chắc hẳn sẽ vắng bóng chim thú vô cùng, chí ít thì sẽ không có loài nào quá mạnh mẽ.

Nhưng khi thần niệm của hần lặng lẽ quét khắp bốn phía lên khu vực sâu trong dãy núi liền phát hiện chỉ riêng khu vực này đã có mấy chục con dị thú cấp Hóa Thần, Luyện Hư cùng hai con quái cầm cấp Hợp Thể.

Hai con quái cầm này một con cả người đỏ rực như lửa, hình thể không lồ như trâu, một con lại có lông cứng màu xám tro khắp mình mẩy, ở trên đầu có một cái bướu thịt xấu xí.

Mỗi con này đang đậu ở trên cành một cây đại thụ cách hần hơn ngàn dặm, một con ngẩng đầu ưỡn ngực quay trái quay phải không ngừng quan sát, con còn lại thì hai mắt nửa nhắm nửa mở, dường như đang lim dim ngủ.

Ngoài ra những dị thú khác chia ra thành vài đội biến ảo thành hình thái nửa người nửa thú tuần tra tới lui ở mỗi khu vực.

Những dị thú ở tiểu Tu La giới này dường như đều đã bị Tu La nhện thu phục mất rồi.

Hàn Lập hơi giật mình, trong lòng cũng không ngừng tấm tắc xưng kỳ.

Khi đám người Linh Vương nói về Tu La nhện cũng chưa từng nhắc tới chuyện bọn chúng am hiểu chiêu dụ những dị thú khác.

Xem ra nếu không phải là do đám người Linh Vương ngay từ đầu đã coi thường linh trí của Tu La nhện thì chính là do đám quái vật này ở trong tiểu Tu La giới đã xảy ra biến dị nào đó, nếu không thì những điều trước mắt hần thật là quý dị.

Lại liên tưởng một chút đến chuyện con Tu La nhện khi trước vừa gặp chỉ mới ở Luyện Hư kỳ nhưng đã có thể biến ảo thành hình người thì hơn phân nửa là khả năng sau lại càng lớn hơn một chút.

Hàn Lập lặng lẽ cân nhắc trong lòng, không khỏi lại càng thêm cẩn thận với Tu La nhện một phần nhưng vẫn tiếp tục đi theo nàng kia từ xa mà không hề có ý dừng lại chút nào.

Chưa đầy thời gian một bữa cơm, Hàn Lập bay thẳng một mạch trăm vạn dặm dọc theo dãy núi bỗng thấy ở phía xa xa là một bình nguyên và một tòa thạch thành (thành xây bằng đá) màu xanh đậm thẳng lên trời cao.

Toàn bộ thành này được xây từ những tảng đá xanh lớn, tường thành cao tới gần mấy trăm trượng, nhưng phạm vi bao phủ cũng chỉ có hơn mười dặm, từ xa nhìn lại càng thấy nó giống như một tòa cứ điểm quan trọng hơn.

Nhưng điều cô quái chính là trên những bức tường thành cao vút kia ngoại trừ một số pho tượng dị thú bằng đá xanh đủ loại ra thì trống trải dị thường, thậm chí không hề có bất kỳ bóng người nào ở trên đó.

Quý dị hơn nữa là khắp bốn phía của tòa thạch thành này lại không hề có một cánh cổng nào mà hoàn toàn bị tường thành cao lớn bao bọc kín như bưng.

Lam mang trong mắt Hàn Lập lóe lên không ngừng, hắn không vận dụng lực lượng thần niệm mà chỉ thông qua một đôi linh mục đã nhìn rõ ràng hết thảy bên ngoài thạch thành.

Nhưng khi lam mang trong mắt sáng bừng lên muốn xuyên thấu qua tường thành để nhìn trộm bên trong thành liền có vô số phù văn màu trắng hiện lên, từng đóa từng đóa sen trắng xuất hiện ngăn cản ánh mắt của hắn lại.

"Đại Hóa Bạch Liên Cấm chế, chuyện quái gì thế này!"

Hàn Lập khẽ kêu thất thanh thành tiếng, vội vàng thu linh mục lại, một lần nữa khuôn mặt lại tỏ ra khiếp sợ.

Dị tượng của cấm chế mà hắn vừa nhìn thấy rõ ràng là một phương pháp cấm chế độc môn của một đại tộc tiếng tăm lẫy lừng ở Linh giới, thậm chí ngay cả thần niệm của cấp Đại Thừa cũng bị nó che chắn trong một lúc, những con Tu La nhện này sao có thể bố trí ra được.

Nỗi khiếp sợ trong lòng Hàn Lập còn chưa bớt đi, một luồng thần niệm trong thần thức hải của hắn đột nhiên nhảy dựng lên, tức thì mặt hắn trầm xuống.

Mà gần như cùng lúc đó, trong thạch thành thoát nhìn tưởng như yên tĩnh bỗng có một tiếng nổ "oành" vang trời vang lên, hư ảnh một con nhện màu đỏ như máu lớn tựa như một ngọn núi bỗng chốc hiện ra.

Trên pháp tướng này, hai con mắt lập lòe hàn quang lạnh lẽo chỉ hơi khẽ quét một chút, một luồng thần niệm kinh khủng trước đó đã từng xuất hiện dọc theo dãy núi lại một lần nữa phủ xuống cả vùng trời đất này, cũng trong phút chốc quét qua mọi khu vực trong phạm vi ngàn dặm.

Tiếc là mặc dù luồng thần niệm này tuy mạnh nhưng khi quét qua thân thể đã hư hóa của Hàn Lập thì không hề phát hiện điểm nào khác thường nên đành lui về trong thân thể pháp tướng khổng lồ.

Bởi không phát hiện có gì khác thường nên pháp tướng mơ hồ có chút tức giận, sau khi hừ lạnh một tiếng băng hàn thấu xương, có thanh âm một nữ tử truyền từ trong thạch thành ra:

"Là vị đạo hữu nào tới Thiên Chu thành của thiếp thân vậy! Bất kể đạo hữu lưu một tia thần niệm trên người hậu bối ta với mục đích gì đi nữa thì hiện giờ tới đây đã là khách, thiếp thân xin hoan nghênh đạo hữu vào thành nói đôi lời."

Lời nói này không ngừng vang vọng vài lần trong trời đất, gần như hơn nửa sinh vật trong dãy núi đều có thể nghe được rõ ràng.

Ngoại trừ những dị thú vốn đã đi theo Tu La nhện lúc này run rẩy nằm sấp trên mặt đất ra thì xung quanh thạch thành im lìm như chết, nào có bóng người nào hiện thân ra.

"Được, được lắm. Xem ra đạo hữu tự cho mình có thuật ẩn nặc cao minh nên muốn đối đầu với thiếp thân phỏng. Đã vậy, ta liền ở trong thành sẵn sàng đợi đạo hữu giá lâm đi." Tiếng nói của nữ tử lập tức trở nên sắc bén, có vẻ tức giận cực kỳ, tiếp đó bầu trời nổi lên dao động kịch liệt, pháp tướng con nhện khổng lồ tản ra biến mất.

Trong thạch thành lại một lần nữa trở nên vô cùng yên tĩnh.

Lúc này Hàn Lập đứng ở cách đó vài trăm dặm, nhìn về phía thạch thành, hai mắt híp lại, bỗng khoe miệng hấn khê động, lực lượng thần niệm khổng lồ lúc này cuộn cuộn phóng ra không hề che giấu đè xuống thạch thành.

Bầu trời thạch thành lúc này bùng sáng bạch quang, hư ảnh một đoá sen trắng lúc này bất thành linh hiện ra, cũng trực tiếp va chạm với thần niệm mạnh mẽ của Hàn Lập.

Một tiếng "Ầm" trầm đục vang lên trên bầu trời rồi tiếp đó là những tiếng nổ vang lên không dứt.

Đóa sen trắng dưới áp lực từ thần niệm liền lập tức vặn vẹo biến hình, rồi cũng nổ vang một tiếng vỡ ra tan tác.

Lực lượng thần niệm mà Hàn Lập phóng ra gần như đã là bảy phần mà hấn có, ngay cả ba, bốn Đại Thừa bình thường cộng lại cũng cùng lắm được đến thể mà thôi.

Cầm chế Đại Hóa Bạch Liên kia mặc dù có tiếng tăm lẫy lừng ở Linh giới thật đấy, nhưng sao lại có thể ngăn cản được khi bị thần niệm cường đại như vậy mạnh mẽ nghiền ép.

Mà với sức mạnh của luồng thần niệm này của hấn, nếu thật sự hạ xuống thạch thành thì trừ phi là đến gần cấp Đại Thừa chứ những sinh linh

khác sẽ bị ép đến nổ tan nát tinh hồn mà diệt vong thôi.

"Thật to gan!"

Giọng khàn khàn nổi giận của nữ tử khi trước một lần nữa vang lên trong thạch thành, đồng thời thần niệm của nó cũng lập tức phóng lên cao, sau một khắc cũng va chạm mạnh với thần niệm của Hàn Lập.

Trong khoảnh khắc, một âm thanh như tiếng sét giữa trời quang vang lên trên bầu trời thạch thành đến đỉnh tai nhức óc!

Từng đợt dao động kịch liệt dường như muốn đánh vỡ nát cả vùng hư không ra vậy.

Thần niệm của nữ tử giọng khàn kia cũng không phải Đại Thừa bình thường có thể so được, nhưng sao có thể sánh được với lực lượng thần niệm của Hàn Lập đã trải qua Luyện Thần thuật tăng phúc được, bởi vậy nên chỉ sau vài lần va chạm đã lập tức rơi xuống hạ phong.

"Lão quỷ, ngươi còn không ra tay sao, còn muốn đợi đến khi nào nữa?" Nữ tử giọng khàn thấy vậy hiển nhiên kinh sợ dị thường, nhưng lập tức rú lên một tiếng chói tai.

Hàn Lập vừa nghe thấy vậy liền co rút con ngươi lại.

Mà gần như cùng một lúc đó, tiếng hừ lạnh của một nam tử truyền từ trong thạch thành ra, tiếp đó một luồng lực lượng thần niệm xa lạ hùng hậu cũng phóng từ một góc thành lên cao rồi sau đó giao hòa cùng thần niệm của nữ tử, cùng nhau đối kháng với thần niệm của Hàn Lập.

"Cũng không phải Đại Thừa bình thường." Sau khi thần niệm của Hàn Lập giao thủ với thần niệm của người mới xuất hiện này một chút, trên mặt rốt cục hiện ra một chút kinh ngạc.

Có điều một khắc sau đó, khi Hàn Lập phát hiện hai người đối phương toàn lực thi triển cũng chỉ có thể miễn cưỡng ngăn cản được thần niệm của hắn thì một tia sáng lạnh hiện lên trong mắt hắn.

Một tay hắn bỗng bấm niệm pháp quyết, lực lượng thần niệm phóng ra lại tăng thêm hai thành, đã đạt đến tổng cộng là chín thành của hắn.

Trên bầu trời lại tiếp tục có một trận nổ lớn như trời long đất lở.

Nữ tử giọng khàn cùng một gã Đại Thừa xa lạ trong thạch thành lúc này đã quá sợ hãi rồi.

Lực lượng thần niệm của hai người cộng lại vậy mà sau khi Hàn Lập cường chế tăng cường thần niệm lại rõ ràng dần rơi vào thế hạ phong.

"Sao lại có thể như vậy được, thế gian này sao lại có thần niệm mạnh mẽ đến vậy, rốt cục kẻ này có lai lịch thế nào?" Nữ tử giọng khàn cùng một nam tử Đại Thừa bất giác có thêm hai phần sợ hãi nghĩ bụng.

Hàn Lập thấy vậy nhưng không hề tỏ vẻ gì, mặc dù vậy ánh mắt hắn lóe sáng, không khỏi cân nhắc xem có đưa thêm một thành dư lực vào đó luôn để đánh cho hai người trong thạch thành bị thương nặng hay không.

Bởi dù sao tranh đấu bằng thần niệm cũng là chuyện cực kỳ nguy hiểm, gần như ngang với việc trực tiếp dùng Nguyên Anh đánh nhau sống chết.

Nhưng chỉ một khắc sau đó, ba động trong thạch thành nổi lên, lại có vài luồng thần niệm tương đương với Đại Thừa bình thường phóng lên, hung hãn lao thẳng tới thần niệm của Hàn Lập.

Lần này, sắc mặt Hàn Lập không khỏi biến đổi rồi.

Chương 2278: Xa Khấp Tử

Không hề chân chừ, Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, thần niệm không lồ phóng ra bỗng nhiên ngừng lại rồi quay trở về phía hắn.

Nữ tử giọng khàn và tên nam tử xa lạ kia thấy cơ hội như vậy đương nhiên không để gì bỏ qua liền ngay lập tức thúc dục thần niệm hung hổ đuổi theo.

Chỉ trong phút chốc, ba luồng thần niệm cường đại đã xuất hiện trên bầu trời nơi Hàn Lập đứng, ba luồng thần niệm khác nhỏ yếu hơn chút ít mặc dù cũng hăm hở nhanh chóng đuổi tới nhưng rõ ràng là có vẻ vẫn còn chậm hơn một bước.

Hàn Lập thấy vậy thì nhíu lại hai mắt, một tiếng hừ lạnh lẽo thấu xương vang lên!

Mặc dù tiếng hừ của hắn không lớn, nhưng tức thì trên bầu trời xuất hiện một đợt dao động kịch liệt, thần niệm của nữ tử giọng khàn và nam tử xa lạ bị ảnh hưởng bất giác ngừng lại một chút rồi tách khỏi thần niệm Hàn Lập.

Lúc này, trên mặt Hàn Lập thoáng hiện vẻ hung dữ, một tay hắn bấm niệm pháp quyết, thần niệm bên ngoài cơ thể chẳng những không nhân cơ hội này trở về cơ thể ngay mà lại quay tít một vòng rồi biến ảo thành một thanh cự nhận dài trong suốt dài hơn mười trượng, lóe một cái chém lên thần niệm của nam tử nọ.

Một tiếng kêu thê lương thảm thiết lập tức vang lên từ trong thạch thành.

Nam tử xa lạ không kịp đề phòng, toàn bộ thần niệm bị cự nhận trong suốt mạnh bạo chém thành hai khúc, đồng thời cũng có khoảng một phần mười tan biến vào trong hư không.

Hàn Lập dùng thần niệm tinh hóa ra một đòn quyết đoán có thể coi là đã đả thương nặng nam tử xa lạ.

Nữ tử giọng khàn lúc này mới nhận ra, đột ngột quát lớn một tiếng, lực lượng thần niệm đột nhiên co cụm lại rồi biến ảo thành một bàn tay tinh hóa khổng lồ hung hãn vỗ về phía cự nhận.

Nhưng đòn này hiển nhiên là có hơi muộn.

Cự nhận lóe sáng rồi hóa thành từng điểm tinh quang biến mất tại chỗ.

Cùng lúc đó, lực lượng thần niệm cực kỳ khổng lồ như thủy triều tràn về thân thể Hàn Lập.

"*Ấm*" một tiếng!

Hai loại lôi quang xanh trắng sau lưng Hàn Lập nhanh chóng hiện ra rồi biến ảo thành một đôi cánh lông vũ trong suốt có điện quang lập lòe xung quanh.

"*Đi!*"

Hàn Lập quát khê một tiếng, một tay bấm niệm pháp quyết, đôi cánh sau lưng nhoáng một cái, thân hình hắn liền biến thành một quang ti xanh trắng bắn đi, chỉ chớp mắt đã ra xa cả nghìn trượng, nhoáng một cái nữa đã xuất hiện ở phía chân trời rồi biến mất không thấy tăm tích.

Một tiếng hừ lạnh giận dữ truyền từ trong thành ra, hư ảnh con nhện khổng lồ một lần nữa hiện ra, một mỹ phụ áo xanh thân hình cao lớn vững

vàng đứng trên hư ảnh, ánh mắt âm tình bất định nhìn về phía Hàn Lập biến mất nhưng không có ý lập tức động thủ đuổi theo.

Không gian xung quanh khẽ dao động, một lão giả áo đen mặt mày âm lệ cũng xuất hiện ở bên cạnh mỹ phụ, sắc mặt hơi tái nhợt, dữ tợn nhìn về phía xa.

"La tiên tử, cần phải đuổi theo người này, nếu không sợ rằng sẽ để hắn trốn thoát mất." Lão giả có chút không cam lòng nói.

"Tạm thời thôi đi! Thân niệm của người này mạnh vượt xa tưởng tượng của chúng ta, sợ rằng những thần thông khác cũng không kém đâu. Khi chúng ta còn chưa biết được lai lịch của hắn thì tốt nhất là không nên làm gì bất cẩn thì hơn, phòng ngừa hắn có đồng bọn mai phục." Phụ nhân áo xanh biến sắc mặt một hồi rồi lắc đầu nói.

"La tiên tử nói vậy cũng phải. Có điều cái tàn giới này không phải là đã sớm bị phong bế rồi hay sao, người này mọc ra từ chỗ nào không biết. Chẳng lẽ hắn cũng giống như lão phu, vô tình rơi từ trong khe không gian vào giới này sao." Lão nhân áo đen trầm ngâm một lát rồi thu lại vẻ tàn khốc trên mặt mỉm cười nói.

"Cái này khó mà nói chắc được. Mặc dù giới này bị phong bế, nhưng phương pháp tiến vào nơi này còn có nhiều loại, có điều mỗi loại đều phải may mắn lắm mới có được, hoặc cần trả giá rất lớn. Nếu không Tu La nhất tộc chúng ta thời gian qua sao có thể yên ổn như thế được." Phụ nhân áo xanh chậm rãi nói.

"Nói vậy thì người này có thể là vô tình xông vào nơi này mà cũng có thể là chủ tâm tiến vào tiểu Tu La giới này. Cái trước còn chưa nói, nếu là cái sau thì đúng là có chút không ổn." Lão giả áo đen nghe thấy vậy thì sắc mặt liền trở nên ngưng trọng thêm vài phần.

"Rốt cuộc là cái nào thì phải chờ bàn bạc cụ thể rồi phán đoán cũng không muộn." Phụ nhân áo xanh âm trầm nói.

"Cũng được. Đi hỏi nha đầu Bích Châu một chút xem xem đối phương lưu thần niệm lên người nó lúc nào sẽ càng dễ phán đoán hơn một chút." Lão giả áo đen đồng ý nói.

Cứ như vậy, sau khi hư ảnh con nhện không lồ tản ra, bóng hai người cũng đồng thời lóe lên biến mất trong hư không.

Chỉ chốc lát sau, trong một tòa điện đường không lồ ở trung tâm thạch thành, phụ nhân áo xanh và lão giả áo đen lần lượt ngồi ở ghế chủ tọa và ghế khách.

Ở gần đó có ba nam nữ trung niên đứng nghiêm nghị, trong đó có hai nam một nữ mơ hồ tản ra khí tức có vẻ như không kém tu sĩ Đại Thừa bình thường là mấy.

Ở phía sau ba người này còn có mười bảy mười tám nam nữ già trẻ mặc đủ loại trang phục khác nhau, cũng phát ra linh áp cấp Luyện Hư.

Một người trong số đó hiển nhiên là nữ tử trẻ trung đã dẫn Hàn Lập từ hồ dung nham đến nơi này.

"Tộc mẫu đại nhân, người tới xâm phạm có lai lịch như thế nào, có phải là nhằm vào tộc ta mà tới không?" Một tên nam tử mặt trắng trong số ba tên nam nữ trung niên sau khi thi lễ với phụ nhân và lão giả thì thận trọng hỏi một câu.

"Có phải nhằm vào tộc ta mà tới hay không thì lúc này khó mà nói được. Bích Châu, khi người bị người nọ gieo xuống thần niệm làm dấu chẳng lẽ không hề phát hiện chút nào hay sao? Người cảm thấy đại khái hấn động

tay chân với người ở đâu, khi nào?" Phụ nhân áo xanh mặt không biểu tình khoát tay chặn lại, lại quay đầu hỏi nữ tử trẻ trung.

"Hồi bẩm tộc mẫu đại nhân, nếu không phải Dịch đại nhân ra tay thì con còn không biết đến thân niệm dấu vết, thật sự con không biết là bị gieo xuống dấu hiệu từ ở đâu, vào lúc nào." Nữ tử trẻ trung vừa nghe vậy liền biến sắc mặt đi từ trong đám người ra, làm lễ bái phụ nhân áo xanh rồi vội vàng giải thích.

"Không hề phát hiện chút nào sao? Người nghĩ cho kỹ lại đi. Cho dù ngay lúc đó người không phát hiện được gì, nhưng nhớ lại sự việc sau đó xem, hẳn là phải tìm được chút dấu vết mới đúng." Phụ nhân áo anh hừ một tiếng, lạnh giọng nói.

"Vâng, để con nghĩ kỹ lại xem." Thiều nữ có chút sợ hãi đáp lời, cũng lập tức cúi đầu trầm tư.

Những người khác cũng nhìn nàng này chăm chú với đủ loại thần sắc.

Không biết sau bao lâu, thân thể nàng này hơi chấn động, rốt cục ngẩng đầu lên.

"Sao rồi, đã nghĩ ra chưa." Phụ nhân áo xanh nhíu hai mắt lại, thần sắc hòa hoãn hỏi.

"Vâng, tộc mẫu đại nhân. Con nhớ ra rồi, ngày đó khi con vừa bước ra khỏi Càn Hỏa Trì của đám Không Ngư tộc kia liền cảm thấy thân thể có hơi chút khác thường. Có điều chút khác thường này quả thật là vô cùng bé nhỏ, nếu không phải con nghĩ đi nghĩ lại vài lần thì đúng là không tài nào nhớ nổi." Nữ tử trẻ trung hết sức lo sợ nói.

"Cái gì, Không Ngư tộc, Càn Hỏa Trì!" Phụ nhân áo xanh và lão giả áo đen nghe thấy vậy lập tức biến sắc mặt, tựa như chuyện này đã chạm phải

điều cấm kỵ nào đó của hai người.

Những người khác thấy vậy tự nhiên kinh ngạc nhìn nhau, một hồi lâu sau, một nữ tử ngũ quan đẹp đẽ dị thường trong ba nam nữ thanh niên chân chờ một lát rồi mới bước ra hỏi:

"Tộc mẫu đại nhân, như vậy người nọ đã theo dõi Bích Châu từ địa bàn Không Ngư tộc, có gì không ổn sao? Đối với chúng ta mà nói Không Ngư tộc chỉ có thể coi là huyết thực tạm được mà thôi, cũng không cần coi trọng quá mức đến vậy chứ."

"Hừ, các ngươi thì biết gì. Nếu Không Ngư tộc chỉ là huyết thực không tôi thì cần gì ta phải để Càn Hỏa Trì cho chúng ở. Nếu chỉ bàn về độ ngon và số lượng của huyết thực thì còn có vài loại hơn xa Không Ngư tộc." Phụ nhân áo xanh hừ một tiếng, sắc mặt âm tình bất định nói.

Lúc này lão giả áo đen ở một bên chau mày mở miệng:

"La tiên tử, nếu chuyện này liên quan đến Không Ngư tộc thì tốt nhất chúng ta nên bàn bạc kỹ lưỡng hơn một chút để phòng chuyện kia xảy ra sự cố ngoài ý muốn."

"Điều này không cần đạo hữu nói ta cũng biết. Bích Châu, ngươi nói lại tất cả mọi chuyện phát sinh ngày đó ở Càn Hỏa Trì cho ta nghe." Phụ nhân áo xanh lạnh lùng nói với nữ tử trẻ trung.

"Dạ! Ngày đó khi ta đến Càn Hỏa Trì là giữa trưa..." Nữ tử trẻ trung kinh hãi trong lòng, lập tức vừa nhớ lại vừa cẩn thận kể lại từ đầu đến đuôi.

Phụ nhân áo xanh và lão giả áo đen sau khi nghe xong không khỏi liếc mắt nhìn nhau, hai người đều nhìn thấy trong mắt đối phương sắc thái ngưng trọng.

"Tất cả các người đều lui xuống trước đi, ta có lời cần nói riêng với Dịch đạo hữu." Phụ nhân áo xanh sau khi hít sâu một hơi liền quay sang ra lệnh cho những người khác.

"Tuân lệnh"

Những người khác nghe vậy không dám cãi lời, lập tức rồi rít cúi đầu rút lui khỏi đại điện.

Chỉ trong chốc lát, cả tòa đại điện chỉ còn lại hai người phụ nhân áo xanh và Dịch lão giả.

"Dịch đạo hữu, người thấy chuyện này thế nào. Người nọ đến đây chẳng lẽ cũng là vì muốn làm chuyện kia sao. Nếu không cho dù tiểu Tu La giới này có chút tài nguyên quý giá nhưng cũng không đến mức đưa đến những kẻ có thần thông lớn đến vậy." Phụ nhân áo xanh cân nhắc trong chốc lát rồi mới ngưng trọng nói.

"Chắc là không phải vậy. Chuyện kia cũng là cơ duyên to lớn do ta và người tìm hiểu nhiều năm mới may mắn có được, làm sao lại có những người khác cũng có ý nghĩ giống chúng ta được chứ. Người này chắc chỉ vô tình thôi." Lão giả họ Dịch chỉ nghĩ trong chốc lát thì khuôn mặt cũng giãn ra, trả lời.

"Ta cũng nghĩ như vậy. Có điều cho dù ngay cả như vậy cũng không thể khẳng định là người này không nhằm vào tộc của thiếp thân mà tới. Dù sao bản thân Tu La nhận đối với các giới diện khác cũng là một sinh vật cực kỳ quý hiếm." Phụ nhân cẩn thận trả lời.

"Ừm, khả năng đó cũng không thể bỏ qua được. Có điều nếu đúng là người nọ thật sự nhằm vào tộc Tu La nhận các người mà đến thì chắc chắn không thể nào tới đây một mình được, hẳn là phải có hai, ba trợ thủ mới

đúng." Lão giả áo đen sau khi suy nghĩ một chút thì hơi nghiêng đầu nở nụ cười lạnh.

"May có Dịch đạo hữu nhắc nhở, chỉ với những thông tin này thì đúng là không thể nào phán đoán chính xác được. Cần phải phái người tiếp tục điều tra xem đối phương có trợ thủ hay không từ đó mới có thể đoán ra đại khái ý đồ của hắn được. Người đâu, gọi Vô Ảnh và Vạn Phong đến đây gặp ta." Phụ nhân áo xanh gật đầu cũng rất tán đồng với ý kiến này, lập tức phát một tay lấy ra một pháp khí có hình như một trận bàn, không hề chân chừ ra lệnh.

Không lâu sau, ở cửa điện có tiếng vang lên, một cơn lốc xoáy cùng một vầng sáng vàng cùng nhau bay vào, loáng một cái đã đến trước mặt phụ nhân áo xanh và lão giả họ Dịch, linh quang tắt đi đồng thời hiện ra hình dáng.

Chương 2279: Hợp tác

Đúng là hai tên thanh niên có vẻ ngoài hoàn toàn bất đồng.

Một tên toàn thân mặc áo giáp bạc, đầu tóc bạc trắng, nhưng mặt mũi lại anh tuấn.

Tên còn lại thì toàn thân mặc hoàng bào, vóc người thấp bé khô gầy, tai nhọn hàm khỉ.

Hai người đều tản ra linh áp cỡ Hợp Thể trung kỳ, vừa hiện thân đã ngay lập tức thi lễ với phụ nhân áo xanh vào lão già.

Trong đó thanh niên áo bạc lại càng cung kính nói:

"Bái kiến hai vị tiên bối, không biết hai vị gọi hai người vân bối tới có gì sai bảo vậy?"

"Hai vị không cần đa lễ. Chuyện vừa rồi xảy ra ở ngoài thành hẳn là các ngươi cũng biết một chút rồi chứ." Phụ nhân áo xanh mặt không biểu tình nói.

"Đúng là vân bối có thấy được một chút, không biết kẻ xâm phạm là địch nhân phương nào, có vẻ như không phải hạng tầm thường." Thanh niên áo bạc phát lạnh trong lòng, cẩn thận trả lời.

"Về lai lịch của đối phương, mặc dù ta và Dịch huynh cũng có vài suy đoán nhưng còn cần thăm dò thêm để chắc chắn hơn. Bởi vậy lần này ta gọi

các người đến đây là muốn các người đi một chuyến." Phụ nhân áo xanh chậm rãi nói.

Mặc dù trong lòng thanh niên áo bạc và thanh niên khô gầy đã sớm có vài suy đoán nhưng sau khi nghe thấy vậy vẫn không khỏi biến sắc mặt.

"Việc này... người đó là Đại Thừa có thần thông không hề thấp hơn hai vị đại nhân ngồi đây, với thực lực cùng địa vị của văn bối mặc dù có muốn làm việc này nhưng chỉ sợ sẽ bị đối phương phát hiện làm lỡ đại sự của hai vị đại nhân." Thanh niên áo bạc rất bất an trong lòng nhưng chỉ có thể kiên trì trả lời.

"Hừ, hai người các người đã sợ rồi sao! Yên tâm đi, thăm dò theo lời ta nói cũng không phải là để hai người đi trêu chọc tên cường giả Đại Thừa kia mà là bảo các người dùng thần thông ẩn nặc độc môn đi xem xem hiện giờ ở tiểu Tu La giới, trừ người này ra còn ai khác lạ mặt hay không. Với bản lĩnh của các người, chuyện nhỏ nhặt này có thể làm được chứ." Sắc mặt phụ nhân áo xanh hơi trầm xuống, hơi mất kiên nhẫn nói.

"Hóa ra là vậy, nếu là thế thì đương nhiên không thành vấn đề. Hai người văn bối đi ngay đây." Thanh niên khô gầy vừa rồi thần sắc vẫn hơi bất an, sau khi nghe phụ nhân áo xanh nói vậy liền như trút được gánh nặng vội vàng khom người trả lời.

Mặc dù trên mặt thanh niên áo bạc vẫn còn chút sợ hãi nhưng sau khi suy nghĩ một chút cuối cùng cũng cung kính tuân mệnh.

"Rất tốt, các người lập tức đi làm ngay đi. Giới này cũng không rộng lắm, lần này tới tổng cộng bao nhiêu ngoại nhân, ta muốn biết rõ trong vòng vài ngày." Phụ nhân áo xanh tỏ vẻ hài lòng, gật đầu nói.

"Vâng, văn bối nhất định cố hết sức hoàn thành."

Lần này, hai người thanh niên áo bạc đồng thanh vang mệnh một tiếng, tiếp đó cáo lui ra khỏi đại điện.

Hai người vừa đi ra khỏi cửa điện liền nhìn nhau một cái, kết quả đều thấy một nụ cười khô trên mặt đối phương.

"Đi thôi, một khi chúng ta đã đồng ý làm việc này thì cũng chỉ còn cách chia nhau ra hành động, gắng hết sức mà hoàn thành thôi. Nếu người nọ chỉ có một người cũng thôi, nhưng nếu hấn còn có đồng bạn khác thì chắc cũng không phải là kẻ yếu. Vạn huynh, người phải cẩn thận thêm một chút nữa đây." Thanh niên áo bạc ôm quyền về phía đối phương, nói với vẻ ngưng trọng.

"Đa tạ Vô Ảnh huynh đã có lời khuyên, có điều ta điều khiển hơn vạn hóa thân, cho dù thật sự gặp phải kẻ cấp Đại Thừa nhưng cũng có vài phần tự tin là sẽ chạy thoát được. Còn thuật ẩn nặc của Vô Ảnh huynh mặc dù huyền diệu nhưng ngộ nhỡ gặp phải người có thần thông khắc chế thì đúng là nguy hiểm." Thanh niên khô gầy cười một tiếng rồi cũng chấp tay nói lời khuyên.

Thanh niên áo bạc cười hì hì, cũng không nói gì một tay bấm niệm pháp quyết, tức thì xung quanh thân thể dao động rồi hóa thành một cơn cuồng phong cuốn lên bầu trời.

Mà thanh niên khô gầy thì nhếch mép một cái rồi thân thể nổ "Ừng" một tiếng rồi biến thành vô số điểm sáng vàng tản ra.

Trong mỗi điểm sáng vàng này không ngờ lại đều có một con ong lớn chừng ngón cái.

Tiếng "vo vo" vang lên, cả bầy ong dưới sự chỉ đạo của một con ong lớn nhất lao về phía trước, bay thẳng lên bầu trời cao xa.

Trong điện đường, phụ nhân áo xanh và lão giả họ Dịch lại đang thương thảo một chuyện khác.

"Để an toàn, lão phu vẫn cảm thấy nên phái người đưa cả toàn bộ Không Ngu tộc về trong thành đi. Chỉ cần hoàn toàn nắm được tộc này trong lòng bàn tay thì cho dù có việc gì ngoài ý muốn phát sinh đi nữa cũng không cần lo lắng quá mức rồi." Lão giả họ Dịch thận trọng nói với phụ nhân.

"Nếu có thể khống chế tộc đó dễ như thế thì ta đã làm từ lâu rồi, sao còn đợi đến giờ. Không phải đạo hữu không biết là tộc này chỉ có thể sinh tồn lâu dài ở nơi có Càn Hỏa, cũng không dễ gì rời khỏi nơi đó. Thêm nữa là trước kia tộc này đã từng phát ra huyết thệ, nếu chúng ta tìm cách cưỡng ép bắt bọn chúng rời đi thì bọn chúng sẵn sàng kích thích lực lượng huyết mạch để toàn tộc diệt vong chứ cũng không thỏa hiệp chút nào." Phụ nhân áo xanh chậm rãi trả lời.

"Đây đúng là chuyện rất đau đầu. Có điều gần đây lão phu đã tu luyện được một loại thần thông, nếu đạo hữu có thể chịu chút tổn thất cũng không phải không có cách giải quyết chuyện này." Lão giả họ Dịch nhướn mày nói.

"Ồ, tồn thấy theo lời đạo hữu là..." Phụ nhân áo xanh nghe thấy vậy, thần sắc khẽ động.

"Đương nhiên là một số thành viên của Không Ngu tộc rồi." Lão giả không chần chừ nói.

"Vậy thì không được, vốn dĩ số lượng thành viên Không Ngu tộc đã rất thưa thớt rồi, ta bỏ bao công sức mới tăng được số nhân khẩu của chúng lên đến như hiện giờ, nếu lại giảm đi một chút nữa thì chuyện chúng ta mưu tính bao giờ mới có thể hoàn thành được. Lại nói nữa, thế gian này ngoại trừ ta và người ra liệu còn có mấy người biết được bí mật của Không Ngu

tộc chứ. Bọn chúng sẽ không quá khiến cho những kẻ ngoại lai kia chú ý được. Nếu chúng ta làm như vậy sợ rằng sẽ trở thành giấu đầu lòi đuôi mất." Phụ nhân áo xanh ngay lập tức phủ quyết.

"Khụ, nói vậy cũng phải. Nếu không phải năm xưa lão phu vô tình rơi vào giới này, đồng thời lại phát hiện sự tồn tại của Không Ngư tộc và quý tộc thì sao có thể ngờ được bí mật thượng cổ biết được năm xưa có ngày dùng đến cơ chứ. Nếu La đạo hữu không muốn mạo hiểm như vậy thì thôi đi. Có điều để đảm bảo an toàn, có lẽ phải phái người sang giám thị bên Càn Hỏa trì kia thì hơn. Ngộ nhỡ có chuyện gì không hay phát sinh thì vẫn phải mạo hiểm thì triển thủ đoạn sét đánh." Lão giả họ Dịch trầm ngâm một chút liền có chút kiên quyết nói.

"Việc này còn được. Cho dù đạo hữu không nói ta cũng định làm như thế." Lần này, phụ nhân áo xanh lập tức đồng ý ngay.

Cứ như vậy, thời gian tiếp sau đó, vị tộc mẫu Tu La nhện này cùng lão giả lại bắt đầu thương thảo cụ thể xem phái ai đi...

Ở một nơi khác, Hàn Lập sau khi vận dụng Phong Lôi sí liên bay một mạch ra khỏi dãy núi.

Một tiếng nổ vang lên!

Hàn Lập khắp người điện quang lượn lờ xuất hiện trở lại trong hư không, lúc này hắn đã ở nơi cách dãy núi chừng mười vạn dặm.

Hắn quay đầu về phía dãy núi nhìn một lượt, thần niệm không lộ trong chớp mắt quét qua, sau khi thấy không có ai âm thầm đuổi theo, khoe miệng hé nở một nụ cười lạnh.

Hắn đã sớm tính được rằng, sau khi đối phương thấy được thần niệm mạnh mẽ của hắn, lại không biết mục đích thực sự của hắn cùng mức độ sâu

cạn thế nào thì tuyệt đối không dám tùy tiện đuổi theo được.

Bởi vậy, hành vi đánh răn động cỏ của hấn vừa rồi một mặt nhằm xác nhận sào huyết hiện giờ của Tu La nhện cùng thực lực đại khái của nó, mặt khác cũng sẽ trói buộc hơn phân nửa cử động của đối phương.

Khi biết có cường địch đang theo dõi từ bên ngoài, vị tộc mẫu Tu La nhện kia cùng một tên Đại Thừa cường đại khác còn đang rối tinh rối bời lo lắng không đâu nên tuyệt đối sẽ không dám tùy tiện rời khỏi ổ.

Có điều nếu thật sự đối phương dám đuổi theo hấn thì hấn cũng sẽ không khách khí chặt đứt đường lui của đối phương.

Một khi đã rời xa địa bàn của đối phương cũng như không còn ai khác giúp đỡ thì cho dù có lấy một chọi hai thì hấn cũng tự tin là có không ít phần thắng.

Mà trước khi rời khỏi dãy núi kia, hấn đã thần không biết quỷ không hay lưu lại một cái hậu thủ, nếu như quả thật đối phương ồ ạt rời khỏi sào huyết là hấn sẽ biết ngay lập tức.

Hiện giờ đối phương không đuổi theo thì hậu thủ này cũng trở thành một cách giám thị để phòng ngừa đối phương muốn di dời đi hoặc ẩn nặc mất.

Nhưng nói đi phải nói lại, tộc Tu La nhện có thực lực mạnh còn nằm ngoài dự liệu của hấn.

Trong tình hình một mình một người liều mạng đánh với cả tộc đối phương thì có vẻ cái được không đủ bù cái mất, đương nhiên Hàn Lập không có ý định mạo hiểm mà định tụ họp với đám người Mạc Giản Ly rồi mới tính tiếp.

Nếu bốn người liên thủ với nhau hẳn là đủ để đối phó với tộc Tu La nhện rồi.

Hàn Lập lặng yên cân nhắc trong lòng, cũng không dừng lại nơi này lâu mà tiếp tục vận độn quang lao thẳng về một hướng.

Hai ngày sau, trên một hồ nước, Hàn Lập đang lơ lửng trong không trung yên lặng xem một con rùa khổng lồ không biết tên đang điên cuồng đánh giết cùng với một con rắn đen hai đầu ở trong nước.

Hai con thú, một con lớn như một hòn đảo nhỏ, trên vỏ cứng mọc đầy rêu xanh, ước chừng trăm trượng, cả người có vẩy cứng đen nhanh.

Trên mặt nước cách hai con thú này không xa có cây rong màu hoàng kim không biết tên đang nổi bông bênh, một nửa ở dưới nước, một nửa lại nhô lên khỏi mặt nước, ở phía trên có ba quả lạ có màu đỏ thẫm tỏa ra một mùi thơm nồng đậm.

Vùng nước xung quanh cây rong màu hoàng kim này có rất nhiều thi thể ngư thú lớn nhỏ không còn nguyên vẹn, ít nhất cũng phải tới ba, bốn mươi cỗ.

Máu thú tanh nhức mũi gần như nhuộm đỏ lờm toàn bộ mặt hồ xung quanh.

Con rùa và con rắn hai đầu kia chắc hẳn là hai con dị thú còn sống sót.

Hàn Lập không hề nhìn cây rong màu hoàng kim và ba dị quả màu đỏ thẫm trên đó lấy một lần nhưng lại nhìn chăm chú hai con dị thú ở bên dưới, tỏ vẻ rất hứng thú.

Khi thấy con rùa lớn kia bị con rắn hai đầu cuộn chặt lấy, ở ngoài cơ thể nó chọt tỏa ra một tầng hư ảnh đậm, trên mặt Hàn Lập hiện lên một nụ cười

hiếm thấy, cũng lắm bầm tự nói một tiếng:

"Quả nhiên con thú này có một chút huyết mạch của thượng cổ chân linh Huyền Vũ, nếu vậy thì Kinh Trập quyết của ta lại cao thêm một tầng nữa rồi."

Lời vừa ra khỏi miệng, Hàn Lập cũng không chần chờ thêm nữa, tay áo chỉ khẽ vẫy xuống phía dưới, tức thì một đạo cầu vòng màu xanh bắn ra, lóe một cái đã đến bầu trời phía trên đầu hai thú, rồi bất thần hạ xuống.

Chỉ thấy thanh quang vây quanh con rắn lớn hai đầu rồi lập tức chém nó thành bảy, tám đoạn.

Con rùa kia thấy vậy thì sợ hãi chìm xuống dưới hồ ngay lập tức, có vẻ như sắp sửa lặn vào trong nước trốn mất dạng.

Nhưng lúc này, cầu vòng màu xanh lại lượn một vòng rồi đâm vào trong hồ nước nhanh như chớp.

Một khắc sau đó, Hàn Lập hơi hợt đưa tay ra một chiêu xuống bên dưới.

Hồ nước lập tức cuộn trào lên, con rùa khổng lồ đã bị một sợi dây xanh trói buộc toàn thân lôi từ trong đó ra.

Chương 2280: Đưa tin

Ngay lập tức một cái tay áo lại lơ dềnh run lên, một ngón tay diềm về phía hư không.

"Vèo" một tiếng!

Sợi dây xanh nhanh chóng trở nên mỏng như sợi tơ, tiếp đó ở giữa bỗng nhiên căng ra.

Con rùa khổng lồ hóa thành vô số mảnh thịt vụn rơi vãi khắp nơi.

Đúng lúc này, ngay khi mặt hồ dao động, một chiếc bát màu trắng trong suốt lại lặng lẽ hiện lên, nó quay tròn rồi phóng to lên cho đến khi đạt kích thước một mẫu.

Từ khi huyết nhục của con rùa từ không trung rơi xuống, tất cả đều lọt vào trong đó không sót một mảnh.

Hàn Lập lại vẫy tay một cái.

Hào quang trên chiếc bát trắng chợt lóe lên rồi lao thẳng đến, đồng thời trên đường loáng thoáng khôi phục lại kích thước ban đầu.

Hàn Lập đưa năm ngón tay trao vào hư không, chiếc bát liền nhẹ nhàng rơi vào lòng bàn tay.

Hắn ung dung đưa thần niệm vào bên trong xem xét, kết quả là một lúc sau hắn lộ ra vẻ mặt vô cùng hài lòng.

Quả nhiên huyết mạch thuộc về Huyền Vũ chân huyết trong bản thể không lồ này không quá nồng đậm, nhưng sau một phen tinh luyện cũng đủ dùng để tu luyện Kinh Chập quyết.

Hàn Lập lật bàn tay, chiếc bát ngọc chột lóe lên rồi bị thu vào vòng tay trữ vật, lúc này hắn mới lướt qua gốc linh thảo màu vàng kim kia, ngẫm nghĩ một lát rồi đưa tay thu lấy.

Linh thảo này không có tác dụng lớn nhưng lại vô cùng quý giá đối với một ít dị thú, bằng không thì tất cả dị thú cường đại ở gần đây đã không bị thu hút, gây ra màn chém giết tranh đoạt thảm thiết như vậy.

Nếu gặp phải người thích hợp, đây quả thật là một vật không tồi để giao dịch.

Hàn Lập lại thả ra một ngọn lửa bạc thiêu rụi đồng tàn thi của dị thú trên mặt hồ thành tro tàn, hào quang trên người từ từ sáng lên, bộ dáng như sắp rời khỏi đây.

Nhưng đúng lúc này, trong người hắn vang lên một âm thanh vù vù trầm thấp.

Hàn Lập trước tiên là ngẩn ra, nhưng khóe miệng lập tức khẽ nhếch lên lộ ra một nụ cười, một tay khẽ lật, một quả cầu trong suốt màu trắng lớn bằng quả trứng chim liền xuất hiện trong lòng bàn tay.

Từng vầng từng vầng sáng liên tục lưu chuyển trên mặt ngoài tinh cầu, nếu cẩn thận quan sát có thể nhìn thấy những điểm sáng bằng hạt gạo không ngừng lấp lánh tại những vầng sáng.

Hàn Lập quan sát tinh cầu một lát, sau lại giậm chân, hóa thành một đạo thanh hồng phá không mà đi.

Hơn nữa phương hướng hẳn đi khác biệt rất lớn cùng lúc trước.

Gần như trong cùng một khoảng thời gian, tại vùng trời phía trên một cánh đồng hoang vu cách vị trí của Hàn Lập hơn mấy trăm ngàn dặm, một luồng bạch quang chói mắt đang chạy trốn trên không với một tốc độ khó mà tin được.

Phía sau bạch quang hơn mười dặm là những tiếng ầm vang long rung trời, mà gần như sương mù lam lục khắp mọi nơi trong thiên địa cũng liên kết lại với nhau cuộn cuộn thổi đến, tốc độ không hề thua kém bạch quang chút nào, thậm chí loáng thoáng còn có vẻ nhanh hơn một chút.

Hai người một trước một sau, trong nháy mắt đã vượt qua quãng đường ngàn dặm.

Chỉ chốc lát sau, khoảng cách giữa hai người đã bị rút ngắn lại trong vòng mười dặm.

Lúc này trong sương mù lam lục thấp thoáng truyền đến một tràng cười âm hiểm, phía trước sương mù quay cuồng dữ dội một lúc thì bỗng nhiên ngưng lại rồi huyền hóa thành hư ảnh một con bọ cạp khổng lồ màu xanh biếc và một con cóc khổng lồ màu lam nhạt.

Chiếc đuôi khổng lồ phía sau con bọ cạp đột nhiên lắc lư, từ giữa bắn ra một cột sáng màu xanh thẫm.

Còn hư ảnh con cóc khổng lồ màu lam nhạt thì lại há miệng, thiên địa trong phạm vi vài dặm bỗng nhiên trở nên ảm đạm, phía trước hư không chợt siết lại như thể vừa bị một sức mạnh thần bí giam cầm, làm cho vận tốc của đạo bạch quang kia giảm đi hơn phân nửa.

Kể từ đó, chỉ sau vài cái nháy mắt cột sáng xanh thẫm kia đã vô thanh vô tức di chuyển đến sau lưng bạch quang, tiếp đó điên cuồng tấn công về

phía trước.

Nhưng cũng ngay lúc này, trong bạch quang truyền đến tiếng gầm lên, bên trong bỗng nhiên có vô số phù văn ngũ sắc cuộn cuộn bắn ra, sau một cơn chấn động kịch liệt đã vùng ra khỏi sức mạnh trói buộc hư không kia.

Một tiếng sấm sét kinh thiên vang lên!

Một luồng hồ quang đỏ thẫm từ giữa bạch quang bắn ra, đánh thẳng vào cột sáng xanh thẫm.

Đòn tấn công này không mấy bắt mắt nhưng sau khi một tiếng trầm thấp vang lên, nó đã dùng một kích đánh tan cột sáng kia.

Cùng lúc ấy, trong bạch quang vang lên vài tiếng chú ngữ dồn dập, đột nhiên bạch quang rung lên một cái rồi biến mất ngay tại chỗ.

Ngay sau đó, trong hư không cách đó mười dặm cũng đồng thời dao động, đạo bạch quang kia mới một lần nữa ngưng tụ trở lại.

Lúc này rốt cuộc mới thấy rõ bên trong bạch quang là thân ảnh một lão giả, một tay cầm một chiếc cờ nhỏ màu trắng, tay kia cầm một thanh chùy nhỏ màu đỏ thẫm.

Đây đúng là vị Đại Thừa của Nhân tộc - Mạc Giản Ly.

Có điều lúc này nửa người của Mạc Giản Ly đang bị một loại lực khí vô danh quán quanh, nửa người còn lại thì bị bao phủ bởi một lớp băng màu lam quý dị, trên mặt loáng thoáng vẻ ngưng trọng, nhưng sau khi quay đầu liếc qua sương mù ở phía sau một cái liền không chút do dự tiếp tục điều khiển độn quang phi độn như một tia chớp về phía trước.

Hư ảnh bộ cặp và cóc ở phía sau thì lóe lên rồi biến mất, sương mù lục lam tiếp tục đuổi sát không tha. Cứ như vậy, gần như cứ cách một đoạn thời gian thì Mạc Giản Ly trong bạch quang lại bị sương mù kia đuổi đến gần, không thể không liên tiếp thúc dục hai kiện dị bảo trong tay, thả ra tia chớp màu đỏ mới có thể miễn cưỡng đánh lui đòn tấn công của hư ảnh trong sương mù, một lần nữa nói rộng khoảng cách.

Mà tương tự màn đuổi giết dây dưa như vậy, hai người đã giằng co suốt một ngày một đêm.

Cho dù có tu vi Đại Thừa, cứ liên tiếp thi triển loại thần thông bí pháp này thì pháp lực của Mạc Giản Ly cũng tiêu hao gần một nửa.

Nếu cách đó không lâu pháp khí trên người hắn cảm ứng được Hàn Lập đang ở gần đó, chỉ sợ cũng không thể không tổn hao một ít chân nguyên để thi triển thủ đoạn bảo mệnh.

Có điều đối với những tồn tại như bọn họ mà nói, lộ trình mấy trăm ngàn dặm thật sự không tính là quá xa.

Trong khi Mạc Giản Ly lại vận dụng bảo vật trong tay để đánh lui hư ảnh hai con thú khổng lồ kia, trên bầu trời phía trước chợt lóe lên, một đạo thanh hồng xuất hiện rồi bay về phía này.

Mạc Giản Ly thấy cảnh này thì vô cùng mừng rỡ, lúc này cũng không vận dụng thần thông thuần di để rời đi nữa, ngược lại lại ném chiếc cờ nhỏ màu trắng trong tay về phía đỉnh đầu.

Sau khi cờ nhỏ xoay một vòng, từng làn sóng trắng tuôn ra, loáng cái đã biến ảo thành một quang sáng dày bảo vệ tại chỗ.

Còn chiếc chùy nhỏ màu đỏ thẫm trong tay kia thì điên cuồng đánh về hư không phía sau.

Trong tình thế đã có Hàn Lập đến trợ giúp, hắn đương nhiên muốn giáo huấn tên truy binh phía sau một phen, rửa mối hận chật vật chạy trốn lúc trước.

Một tiếng nổ long trời lở đất vang lên.

Bầu trời vốn tràn ngập mây đen bỗng nhiên bị một luồng sức mạnh rung chuyển thiên địa phân thành hai, một tia chớp màu đỏ dài mấy trăm trượng chọt nhá lên, nhanh như chớp đánh lên người con cóc khổng lồ kia.

Hư ảnh này chớp lên một cái, vô số tia điện đỏ thẫm ngoài thân liên tục bắn ra, chỉ trong chốc lát liền lóe lên rồi tiêu biến.

Nhưng điều kì lạ chính là hư ảnh bộ cạp khổng lồ kia cũng đột nhiên găm lên đau đớn, nó vỡ tan ra nhưng vẫn hóa thành sương mù.

Sương mù màu lam lục cuộn cuộn lúc đầu đột nhiên co rút lại về phía trung tâm, một lát sau sương mù như biến mất, lộ ra bản thể ẩn nấp bên trong.

Đó là một con quái vật đầu cóc thân bộ cạp dài mấy chục trượng, hai mắt đỏ như máu.

Sau lưng con quái vật này còn có một đôi cánh thật lớn, như thật như ảo, loáng thoáng có vô số mặt người bị bóp méo xuất hiện bên trên.

Hàn quang trong hai mắt con quái vật lóe lên, nó nhìn chăm chăm Mạc Giản Ly rồi kêu lên vài tiếng oa oa, mặt khác trên đôi cánh quỷ dị kia lại vang lên tiếng cười âm trầm vô cùng quái dị.

Tiếng kêu này vừa vào tai Mạc Giản Ly lập tức làm mí mắt hắn trĩu xuống, thần thức có cảm giác vô cùng buồn ngủ.

"Không tốt!"

Mạc Giản Ly thầm kêu một tiếng, rõ ràng tình hình không ổn, muốn gia tăng lực thần niệm để chống cự nhưng cả người lại cảm thấy uể oải mệt mỏi, một tia thần niệm cũng không thể điều động.

Hắn thầm kêu khổ trong lòng, chính mình đã bị đối phương truy đuổi trong thời gian dài như vậy nhưng vẫn không biết đối phương còn có loại bí thuật thần hồn quỷ dị này.

Lúc này, đôi cánh của con quái vật đầu cóc thân bộ cặp bỗng rung lên, trực tiếp biến ảo thành hai lưỡi cự nhận lơ lửng dài mấy trượng, từ từ tràn về phía Mạc Giản Ly.

Động tác này nhìn như vô cùng thông thả nhưng chỉ trong một cái chớp mắt đã xuất hiện tại đỉnh đầu của Mạc Giản Ly, cũng không có vẻ gì là bị quãng sáng hộ thể ngăn cản.

Lần này sắc mặt Mạc Giản Ly đã thật sự đại biến!

Hắn bắt đầu cảm thấy khẩn cấp, đang định liều lĩnh thúc dục nguyên anh trong thể nội thi triển thủ đoạn liều mạng thì phía sau chợt dao động, một âm thanh kinh ngạc vang lên:

"Ồ, đây là quái vật gì vậy, dường như có chút kỳ dị."

Vừa dứt lời, sau lưng nổi lên tiếng sấm, vô số hồ quang màu vàng theo câu nói kia điên cuồng phun ra, cuộn cuộn đánh thẳng lên hai chiếc cự nhận quỷ dị kia.

Đây đúng là Hàn Lập thấy tình thế không ổn, lập tức thi triển thần thông thuấn di đến phía sau Mạc Giản Ly, dùng Ích Tà thần lôi ngăn chặn một đòn trí mạng này.

Trong hư không vang lên tiếng nổ rung trời!

Hồ quang màu vàng chỉ mới tiếp xúc với cự nhận nhưng đã như khắc tinh, trong nháy mắt đã tiêu diệt hơn phần nửa lam lục khí trên bề mặt.

Trên thân hai chiếc cự nhận vang lên một tiếng gào thét, thoáng cái đã biến mất không thấy đâu.

Ngay sau đó, lam lục khí trên lưng con quái vật đối diện bắt đầu quay cuồng, một đôi cánh khổng lồ lại một lần nữa hiện ra, nhưng so với lúc đầu thì nó đã nhỏ đi một chút.

Hai con mắt đỏ thẫm của quái vật đầu cóc thân bộ cặp co rút lại, nó nhìn chằm chằm Hàn Lập nhưng trong ánh mắt lại loáng thoáng lộ ra sự sợ hãi.

Lúc này Hàn Lập cũng nhẹ nhàng đưa tay vỗ lên đầu vai của Mạc Giản Ly.

Lập tức một cơn mát lạnh lướt qua khắp nơi trong thể nội của đôi phương.

Mạc Giản Ly chỉ thấy tinh thần trở nên phấn chấn, cảm giác mệt mỏi và buồn ngủ ban đầu đã không còn sót lại chút nào, một lần nữa khôi phục quyền kiểm soát lực thần niệm.

"Đa tạ Hàn huynh! Ngươi phải cẩn thận một chút, đại danh của con quái vật này là Xa Khấp Tử, vốn là hung vật lữing lầy của Tu La giới thời thượng cổ, toàn thân nó là độc khí, cho dù tu sĩ Đại Thừa bị nhốt bên trong thì chỉ sau ba khắc sẽ biến thành máu loãng." Mạc Giản Ly vội vàng cảm ơn, đồng thời nhắc nhở Hàn Lập.

"Thì ra là loại hung vật thời thượng cổ này, chẳng trách ngay cả đạo hữu cũng không dám đánh bừa. Có điều trong điển tịch lại không hề đề cập

đến việc hung vật này còn thông thạo loại Nhiếp hồn thuật bá đạo này." Hàn Lập nghe vậy cũng có chút giật mình, song hắn không hề sợ hãi mà lại lộ ra vẻ mặt khá hứng thú.

Thân hình hắn chớp lên một cái rồi đột ngột xuất hiện ngay phía trước Mạc Giản Ly, cẩn thận quan sát con Xa Khấp Tử kia từ trên xuống dưới vài lần.

"Điều này... ta cũng không rõ lắm, dù sao thì thứ này chỉ tình cờ được ghi lại trong điển tịch thượng cổ, có sai sót cũng là bình thường. Nếu không vì vậy thì vừa rồi ta cũng không phải ăn quả đắng như thế." Mạc Giản Ly vội vàng lấy ra một bình đan dược, sau khi dùng mấy viên đan dược để khôi phục pháp lực mới cười khỏ mà trả lời.

Chương 2281: Trước khi chiến đấu

"Mặc dù loại nhiếp hồn thuật này khá quý dị, nhưng nếu như ban đầu có sự đề phòng thì cũng không cần lo lắng quá mức. Loại quái vật Xa Khấp Tử trong truyền thuyết này chính là một trong mười loại hung thú tiếng tăm lẫy lừng tại Tu La Giới thời kỳ thượng cổ, nghe nói bởi vì nó được hình thành từ nghiệt khí của hàng tỷ sinh linh, nên có vài loại thần thông thiên phú hết sức tà môn. Chắc chắn, không ngờ ở chỗ này lại có thể nhìn thấy loại hung thú này." Hàn Lập tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

"Hàn đạo hữu cần thận một chút. Con thú này không phải là thực thể, dường như tất cả mọi thần thông của nó đều bắt nguồn từ đôi cánh kia, lúc trước ta giao chiến với nó qua vài lần, quả thật hết sức tà môn. Chẳng qua, Ích Tà Thần Lô của đạo hữu dường như có hiệu quả khắc chế đối với nó." Sắc mặt Mạc Giản Ly so với vừa rồi đã khá hơn một ít, thở phào một hơi nói.

"Ừm, ta cũng thấy được điểm này, nó đối với Ích Tà Thần Lô của ta có chút e sợ." Hàn Lập nghe vậy, khẽ nở nụ cười, một tay chộp về phía khoảng không trước mặt.

Ánh sáng màu xanh chợt lóe lên giữa năm ngón tay, lập tức một thanh trường kiếm xanh biếc hiện ra. Thanh trường kiếm khẽ run lên một cái, trong chớp mắt một đạo kiếm quang khổng lồ dài hơn trăm trượng liền xuất hiện ngay trên đỉnh đầu quái thú.

Sau khi âm thanh của một tiếng nổ vang lên, bên ngoài kiếm quang xuất hiện đầy những tia điện màu vàng uốn lượn, tiếp đó lập tức hung hăng bổ

thăng xuống dưới.

Xa Khấp Tử vừa thấy kiếm quang trên bầu trời với những tia điện màu vàng tỏa ra khí thế kinh người thì trong miệng liền phát ra một tiếng gầm trầm thấp, hai cánh đột nhiên rung lên, thân thể nó liền nổ "ầm" một tiếng, trong nháy mắt đã biến thành một đám sương mù xanh biếc, tiếp đó đám sương mù này lấy tốc độ như sấm sét vọt thẳng xuống mặt đất.

Chỉ thấy đám sương mù kia khẽ cuộn lên rồi đột nhiên mờ đi, thoáng cái biến mất vào trong mặt đất không còn thấy tăm hơi đâu nữa.

Hàn Lập đầu tiên là ngần ra, nhưng ngay lập tức hấn không hề do dự thúc dục kiếm quyết.

Tốc độ bổ xuống của kiếm quang khổng lồ liền nhanh hơn mấy lần, sau khi nhoáng lên một cái, kiếm quang này lấy tốc độ khó có thể tin được chém vào nơi đám sương mù vừa biến mất.

Một tiếng nổ long trời lở đất truyền ra.

Dưới vô số những tia điện quang màu vàng, toàn bộ mặt đất vỡ vụn từng khúc, trong phút chốc đã tạo thành một cái rãnh dài hơn ngàn trượng.

Độ sâu của cái rãnh này không thể xác định được, mặt đất gần đó cũng nám đen một mảnh, toàn bộ cây cỏ quanh đó cũng hoàn toàn biến mất, nhưng lại không thấy bất kỳ dấu vết nào của Xa Khấp Tử kia.

"Hung vật này đúng là rất quyết đoán, chạy cũng nhanh thật..." Sau khi Hàn Lập làm bầm một mình, trên mặt cũng thoáng qua một chút khác thường. Nhưng sau một lúc suy nghĩ, hấn cũng không có ý định đuổi theo.

Mặc dù tiếng tăm của Xa Khấp Tử không phải là nhỏ, nhưng giá trị của nó đối với Hàn Lập lại không có quá nhiều ý nghĩa.

Hắn không có lý do phải ra tay nên tự nhiên sẽ không cần phải đuổi giết làm gì.

"Linh trí Xa Khấp Tử cũng không quá thấp, nó biết không phải đối thủ của người nên mới lập tức chạy trốn." Mạc Giản Ly cười cười, vẻ mặt lão ta lúc này đã hoàn toàn thả lỏng, nói.

"Ừm, nó đúng là một kẻ xảo hoạt. Chẳng qua Mạc huynh làm sao lại trêu chọc vào thứ hung vật này thế?" Hàn Lập quay người lại, gật đầu hỏi.

"Chuyện này coi như lão phu xui xẻo. Ta vốn là truy tìm tung tích của Tu La Thù, không ngờ lại xông nhầm vào hang ổ của một loài quái thú họ nhện khác. Ai biết được trong đó lại là hang ổ của một con Xa Khấp Tử cơ chứ. Tiếp đó, ta cứ như vậy mà bị nó đuổi giết tới tận chỗ này." Mạc Giản Ly nghe vậy, trên mặt có vài phần lúng túng.

Dù sao kể từ lúc tiến cấp Đại Thừa, chuyện lão ta bị người khác đuổi giết như ngày hôm nay cũng là chuyện cực kỳ hiếm thấy.

"Thì là là như vậy. Không ngờ ở giới diện này cũng tồn tại loài hung vật như Xa Khấp Tử. Xem ra ban đầu nói rằng giới diện còn sót lại này chính là thượng cổ Tu La giới thì hơn một nửa không phải là giả rồi." Hàn Lập nghe vậy, cũng không cảm thấy có gì bất ngờ.

"Đúng là như thế. Ta trên đường tới đây có thể thấy được rất nhiều thứ liên quan đến Tu La giới mà trong điển tịch đã từng ghi lại. Chẳng qua, bóng dáng của Tu La Thù lại không thấy gì. Theo lời nói lúc trước, chúng ta chỉ có thể ở lại giới diện này khoảng mười ngày, hiện tại đã qua hơn một nửa thời gian rồi. Hàn đạo hữu, phía người có phát hiện gì không?" Mạc Giản Ly vừa nói vừa nhíu mày.

"Ha ha, Mạc huynh không cần lo lắng. Chỗ ở của đám Tu La Thù kia, ta đã tìm được rồi." Hàn Lập nhướn mày, khẽ nở nụ cười.

"Cái gì, chuyện này có thật không?" Mạc Giản Ly đầu tiên là ngần ra, sau đó trên mặt lập tức lộ vẻ mừng rỡ.

"Loại chuyện quan trọng như vậy, làm sao Hàn mỗ có thể nói đùa được." Hàn Lập đột nhiên khẽ cười, trả lời.

"Với thân thông của Hàn đạo hữu, nếu đã tìm được Tu La Thù thì chắc là Quang Âm Ty đã tới tay rồi phải không?" Mạc Giản Ly dường như nhớ ra điều gì, trên mặt có mấy phần mong chờ, lại có mấy phần khẩn trương, hỏi lại.

"Cái này thì không phải!" Hàn Lập trên mặt có chút khác thường, lắc đầu.

"Ồ...tại sao lại thế?" Mạc Giản Ly có chút bất ngờ.

"Rất đơn giản, bởi vì một mình ta căn bản không thể đối phó nổi." Hàn Lập thở dài, nói.

"Với thân thông như đạo hữu mà còn không đối phó nổi. Chẳng lẽ Tu La Thù trưởng thành trong hang ổ của bọn chúng rất đông hay sao?" Mạc Giản Ly giật mình hỏi.

"Có bao nhiêu Tu La Thù trưởng thành thì ta không cách nào xác định được. Nhưng tại hang ổ kia của chúng, ta phát hiện một con Tu La Thù có thực lực không thua gì chân linh." Hàn Lập chậm rãi nói.

"Cái gì, còn có việc này sao?" Sắc mặt Mạc Giản Ly lập tức biến đổi.

"Không những vậy, còn một tên Đại Thừa khác cũng có thực lực không thua gì con Tu La Thù kia. Hơn nữa, ta còn phát hiện một đám không dưới ba con Tu La Thù trưởng thành. Thế nên, sau khi cùng bọn chúng giao thủ, ta liền lập tức rút lui. Nếu như muốn bắt tất cả đám Tu La Thù này thì chỉ sợ là bốn người chúng ta phải đồng loạt ra tay mới có hi vọng. Ngoài ra còn có một chuyện, ta nghĩ Mạc huynh nên biết đôi chút. Đó là xung quanh hang ổ của đám Tu La Thù này có không ít quái thú mạnh mẽ khác. Số lượng có thực lực tương đương với Hóa Thần, Luyện Hư không hề ít, còn Hợp Thể Kỳ thì hẳn là cũng có vài con." Hàn Lập có vài phần ngưng trọng giới thiệu sơ qua.

"Đám Tu La Thù kia lại có thực lực mạnh mẽ đến thế sao, nói như vậy, đúng là chúng ta không thể đơn độc đối phó với bọn chúng. Xem ra lần vào Tu La giới này quả thật là phải liều mạng rồi." Sau khi Mạc Giản Ly nghe xong, sắc mặt lão ta có chút khó coi.

"Cho nên lần này, nếu chúng ta muốn có được Quang Âm Tì thì nhất định phải hợp tác cùng nhau. À phải rồi, Mạc huynh trên đường tới đây có gặp được hai người Huyết Nhiên và Hắc Lân không?" Hàn Lập khẽ gật đầu, đột nhiên hỏi thăm tin tức của hai người kia.

"Mặc dù trên đường ta không trực tiếp gặp bọn họ, nhưng lúc đi qua khu rừng nọ, ta có phát hiện một số dấu vết, xem ra bọn họ cũng đang đi về hướng này." Sau khi Mạc Giản Ly suy nghĩ một lúc, nói.

"Nói như vậy, bọn họ hẳn là cách nơi này không xa lắm. Việc bây giờ cần làm chính là nhanh chóng tìm được hai người này." Hàn Lập như đang suy nghĩ gì đó, rồi gật đầu.

"Tốt, ta và người chia ra hành động, nhanh chóng liên lạc với bọn họ, sau đó lại tiếp tục thương lượng việc hợp tác." Mạc Giản Ly không tiếp tục suy nghĩ thêm mà đồng ý ngay lập tức.

Vì thế cho nên hai người sau khi thương lượng qua vài câu, liền chia ra hai hướng, phá không bay đi.

...

Hơn nửa ngày sau, trên một đỉnh núi không biết tên nào đó, Hàn Lập và Mạc Giản Ly chia ra ngồi chung trên một tảng đá xanh.

Đối diện với hai người cách đó không xa, hai gã Đại Thừa của tộc khác là Huyết Nhiên và Hắc Lân rõ ràng đang ngồi xếp bằng trên mặt đất.

Sau khi Mạc Giản Ly cùng Hàn Lập chia tay, chẳng qua tính ra cũng chỉ nửa canh giờ, liền ở trên không trung cách đó không xa tìm thấy hai người này.

Mạc Giản Ly tự nhiên là rất vui mừng, vội vàng đem những chuyện có liên quan nói sơ qua, kể cả những tin tức mà Hàn Lập vừa mới thu được.

Sau cùng, bốn người cũng đến một chỗ khá bí ẩn trong ngọn núi này để tụ họp.

Mà trước đó không lâu, Hàn Lập đem thực lực mạnh mẽ của đám Tu La Thù giảng giải cẩn thận lại một lần nữa cho hai người Huyết Nhiên, đồng thời cũng lộ ra ý tứ muốn cùng bọn họ hợp tác.

"Nếu quả thực đám Tu La Thù này mạnh mẽ như lời Hàn đạo hữu nói, vậy chúng ta có hợp tác đi nữa thì cũng không thể nắm chắc phần thắng. Cho dù huynh đệ hai người bọn ta cùng nhau ra tay, e rằng cũng chỉ có thể miễn cưỡng đối phó được với một trong hai người là tổ mẫu của Tu La Thù hoặc là gã Đại Thừa của tộc khác kia mà thôi. Kể còn lại, Hàn đạo hữu và Mạc đạo hữu chẳng lẽ có khả năng đối phó sao?" Huyết Nhiên vân vân cảm, ngưng trọng nói.

Hàn Lập khẽ cười một tiếng, hắn cũng không lập tức trả lời mà trái lại quay đầu hỏi Mạc Giản Ly một câu: "*Mạc huynh, ngươi cảm thấy thế nào?*"

"Mặc dù ta không cách nào đối phó được với tộc mẫu của Tu La Thù hoặc gã Đại Thừa có thực lực ngang ngửa với chân linh kia, nhưng với ba con Tu La Thù trưởng thành còn lại thì ta có biện pháp cầm chân bọn chúng trong một khoảng thời gian ngắn." Sau khi Mạc Giản Ly suy nghĩ một chút, lúc này lão ta mới căn răng trả lời.

"Chỉ là cầm chân bọn chúng trong một khoảng thời gian ngắn thôi sao? Nói như vậy, Hàn đạo hữu có nắm chắc đối phó được với một trong hai gã Đại Thừa mạnh mẽ kia không?" Hắc Lâm liếc Hàn Lập một cái, cười hắc hắc nói.

Hiển nhiên vị Đại Thừa khác tộc này đối với Hàn Lập không có nhiều tin tưởng.

"Không sai, Hàn mỗ quả thực là có ý đó. Không biết Hắc Lâm và Huyết Nhiên đạo hữu dự định chọn ai trong hai kẻ đó?" Về mặt Hàn Lập vẫn như cũ, nói.

Nghe được lời này của Hàn Lập, trên mặt Huyết Nhiên và Hắc Lâm lộ vẻ khác thường, cả hai quay sang nhìn nhau.

Sau một lúc, Huyết Nhiên mới chậm rãi nói: "*Nếu Hàn đạo hữu quả thật có tự tin như vậy thì hai huynh đệ bọn ta tất nhiên sẽ dốc hết toàn lực. Như vậy đi, nghe khẩu khí của Hàn huynh lúc trước thì có vẻ thần thông của vị tổ mẫu đám Tu La Thù kia là mạnh nhất, hai người bọn ta liền chịu trách nhiệm đối phó với nó đi. Chẳng qua, có lời khó nghe này chúng ta nói trước, cả bốn người chúng ta đều tới đây vì tinh hạch của Tu La Thù, nếu quả thật trận này dành được phần thắng thì vật này phải phân chia như thế nào đây?"*

"Cái này đơn giản thôi, tất nhiên là người nào có thể giết chết Tu La Thù thì tinh hạch sẽ thuộc về người đó." Hàn Lập dường như trả lời mà không cần suy nghĩ.

Sắc mặt Mạc Giản Ly khẽ thay đổi.

Huyết Nhiên và Hắc Lâm nghe vậy, trên mặt cuối cùng cũng lộ vẻ hài lòng, nói: *"Hàn đạo hữu quả nhiên là người sáng khoái! Chẳng qua cứ như vậy, Hàn huynh cũng có chút thiệt thòi."*

"Thiệt thòi sao, cũng chưa hẳn là vậy đâu. Nếu ta đã nói trước là ai giết, tinh hạch thuộc về người đó, thì nói không chừng trong hang ổ của Tu La Thù, ta có thể tìm thấy những Tu La Thù trưởng thành khác thì sao. Đến lúc đó, ta cũng sẽ không khiêm nhường gì đâu. Hoặc đến lúc đó, hai vị không thể giải quyết tổ mẫu của Tu La Thù thì Hàn mỗ chưa biết chừng cũng sẽ nhúng tay một phen." Hàn Lập ách xí một cái thật to, nhàn nhạt trả lời.

"Nếu Hàn huynh thật sự có thể giải quyết đối thủ nhanh hơn hai người bọn ta, thì cho dù người có nhúng tay vào việc đó cũng là chuyện hiển nhiên, hai người bọn ta tuyệt đối không oán hận nửa lời." Huyết Nhiên cười ha ha, dường như đối với bản thân mình càng thêm tự tin.

"Nếu mọi việc không còn vấn đề gì nữa, vậy chúng ta tạm thời nghỉ ngơi nửa ngày. Sáng sớm ngày mai, chúng ta sẽ tới hang ổ của đối phương. Dù sao thời gian còn lại của chúng ta cũng không nhiều lắm, nhất định phải nắm chắc một chút." Hàn Lập khẽ mỉm cười, đề nghị.

Lần này, hai người Huyết Nhiên tất nhiên không có gì phản đối, rồi rít gât đầu đáp ứng.

"Chẳng qua trước đó, để ta giải quyết một chút phiền toái nho nhỏ rồi nói sau." Hắc Lâm bỗng nhiên đứng dậy, trên mặt lộ nét quỷ dị nói một câu.

Chương 2282: Cuộc chiến với Tu La Thù (1)

Vừa dứt lời bỗng nhiên một cánh tay của Hắc Lâm mờ đi vỗ một cái về phía sau lưng.

Một tiếng nổ chói tai vang lên, một cỗ sức mạnh vô hình hóa thành một tấm lưới lớn chụp xuống bên kia với tốc độ nhanh như chớp giật.

"Phốc phốc" một tiếng!

Một bóng người mờ ảo màu vàng không kịp đề phòng bị tấm lưới chụp phải lập tức phải hiện thân ra, kẻ này tỏ ra kinh hãi nhưng ngay lập tức uốn éo thân hình sử dụng một loại thần thông nào đó giãy giụa thoát ra, vòng sáng bảo vệ quanh thân sáng lên lập tức biến thành một đạo cầu vòng phá không bay đi.

"Hừ, bây giờ còn muốn chạy, ngươi nghĩ ta là ai". Thân sắc dữ tợn hiện ra trên mặt Hắc Lâm, năm ngón tay từ thủ chương vừa đánh ra của hắn hơi cong lại rồi kéo trở về.

Một tiếng *"Phanh"* trầm đục vang lên, xa xa hư không phía trên bóng người màu vàng bỗng chấn động, một cự chương màu đen kịt bỗng hiện ra rồi lập tức chụp xuống nhanh như điện.

Lần này mặc cho bóng người màu vàng có độc sức liều mạng cũng không thể tránh thoát được nữa.

Chỉ thấy khí đen cuộn tới, bóng người màu vàng lập tức bị cự chưởng mạnh mẽ nắm trong lòng bàn tay.

Hắc Lâm cuồng tiếu một tiếng, một cánh tay khê vầy, cự chưởng đã bắt lấy bóng người màu vàng kia liền bay trở về phía hắn.

Lúc này bọn người Hàn Lập cũng đã nhìn rõ diện mạo của bóng người màu vàng, đó là một gã thanh niên đáng người khô gầy mặc áo choàng màu vàng.

Tuy nhiên trên mặt hắn vẫn còn hiện lên vẻ kinh hoàng, rõ ràng đã hiểu rằng mình đã bị bắt lại, hắn do dự một chút bỗng nhiên trong miệng quát khê một tiếng cố gắng bám niệm pháp quyết, bên ngoài thân bỗng nhiên ánh sáng vàng lưu chuyển liên tục, thân hình hắn cũng điên cuồng bành trướng lên.

" Không tốt "

Hắc Lâm dù sao cũng là tu sĩ Đại Thừa, vừa thấy cảnh này liền gầm lên một tiếng, một ngón tay hướng hư không phía xa bắn ra. Tiếng xé gió *" xuy xuy "* vang lên một đạo hắc mang làm cho hư không trăm trượng xung quanh như sụp đổ hướng tên thanh niên kia đánh tới.

Nhưng đã muộn, chỉ thấy hắc mang kia vừa xuyên thủng thân thể tên thanh niên kia thì một tiếng nổ mạnh chói tai cũng đồng thời truyền đến. Tên thanh niên áo vàng vậy mà đã đi trước một bước tự bạo thân thể.

Vàng sáng vàng chói mắt cùng sự chấn động kịch liệt khiến cho bàn tay màu đen cũng lắc lư không thôi.

" Thật can đảm, vậy mà dám tự bạo trước mặt bốn tọa. " Sắc mặt Hắc Lâm trở nên vô cùng khó coi, oán hận nói một câu.

Cực chương màu đen lóe lên một chút liên tán loạn biến mất.

"Ấn Nặc Thuật của người này cũng có chút cao minh, hẳn quyết đoán tự bạo thân thể chỉ sợ là có điều huyền diệu gì khác ở đây." Ánh mắt của Hàn Lập quét qua chỗ tên thanh niên kia tự bạo một chút bỗng nhiên cười nói.

"Ah, Hàn đạo hữu có ý gì, chẳng lẽ tên kia vừa rồi tự bạo cũng không phải bản thể của hắn sao?" Ánh mắt Huyết Nhiên lóe lên, cực nhanh nghĩ đến điều gì nói.

Mạc Giản Ly nghe vậy cũng tỏ ra hơi kinh ngạc.

"Quá nửa là như thế, tuy nhiên có lẽ cũng không phải là khôi lỗi hay hóa thân bình thường, rõ ràng là với tu vi Hợp Thể kỳ tự bạo sẽ không có chỉ từng ấy uy năng đấy" Hàn Lập nhàn nhạt nói một câu.

"Ấn, đúng là có chút cổ quái, vừa rồi khi tên này tự bạo ta thấy rõ là trong thể nội của hắn không có Nguyên Anh tồn tại" Huyết Nhiên gật gật đầu, suy nghĩ một chút nói.

Mà lúc này Hắc Lân tỏ ra không cam lòng, hắn giẫm chân một cái, cả người hóa thành một đám mây đen khuếch tán ra bốn phương tám hướng mà dò xét. Trong nháy mắt mây đen đã đem tất cả mọi nơi trong phạm vi vạn dặm xung quanh lục soát hoàn toàn nhưng cũng không phát hiện ra điều gì, chỉ có thể một lần nữa nhao nhao ngưng tụ trở lại thành hình người quay về trên đỉnh núi.

"lá gan của tên tiểu tử kia thật nhỏ nên không trốn ở gần đây, xem như hắn may mắn tránh được một kiếp chứ nếu thực sự mà rơi vào tay ta thì..." Trên mặt Hắc Lân tức thì lóe lên vẻ giữ tợn, hậm hực nói.

"Ha ha, được rồi. Ở đây sớm đã bày ra cạm ché, người nọ tuy rằng âm thầm rình trộm chúng ta thì cũng không thể biết được chuyện gì đâu" Huyết Nhiên khoát khoát tay, từ chối cho ý kiến nói.

"Nhưng tên này liệu có phải do Tộc Mỗ Tu La Thù phái ra hay không a?" Mạc Giản Ly vân vê chòm râu rồi cẩn thận hỏi một câu.

"Yên tâm, cho dù là thám tử của Tu La Thù kia ở xa như thế cũng có thể nhìn thấy được gì đó thì kết quả cuối cùng của trận chiến này vẫn phải dựa vào thực lực tuyệt đối quyết định mà thôi. " Hắc Lân bộ dáng lại chẳng thêm đề ý.

" Hắc Lân huynh nói rất có lý, nhưng mà xem ra để đạt được mục đích chúng ta cũng không cần phải ở lại đây nghỉ ngơi nữa mà đi suốt đêm tới gần sào huyệt của đối phương rồi nói sau, như thế thì cho dù chúng có được tin tức gì cũng chẳng kịp giở ra thủ đoạn nào nữa." Hàn Lập hai mắt nhắm lại một chút rồi nói.

" Đi suốt đêm tới! " Huyết Nhiên chân mày nhíu lại một chút bộ dạng dường như không quá tình nguyện

"Tu vi như chúng ta chỉ cần ở trên phi hành pháp khí nghỉ ngơi một chút có lẽ cũng đủ rồi, lại còn có thể đánh cho Tu La Thù trở tay không kịp thì vô cùng có lợi đối với chúng ta đấy. Nói không chừng một chút tiên cơ này có thể giúp chúng ta chiếm thượng phong lớn trong trận chiến chính thức cũng nên" Hàn Lập mặt không đổi sắc nói thêm một câu.

"Tốt, vốn dĩ Huyết mỗ còn muốn dùng nửa ngày thời gian để luyện một loại bí thuật vô cùng uy lực nhưng nghe Hàn huynh nói như vậy có lẽ chiếm được tiên cơ vẫn quan trọng hơn ". Huyết Nhiên nghe Hàn Lập khuyên bảo rốt cuộc cũng động tâm đáp ứng.

"Đạo hữu thật sáng suốt, chúng ta liền đi ngay thôi", Hàn Lập nhẹ nhàng cười cười, tay áo run lên, lập tức hào quang lóe lên, một chiếc Phi Thuyền màu trắng xanh xuất hiện ở giữa không trung. Bọn Huyết Nhiên Hắc Lân thấy vậy không chút khách khí thân hình lắc lư một cái thi nhau bước lên phi thuyền.

Hàn Lập tay bấm niệm pháp quyết, phi thuyền màu trắng nổ vang một tiếng lập tức hóa thành một đoàn bạch quang phá không mà đi.

Thời gian một chén trà sau, tại bên ngoài một khu rừng rậm cách đỉnh núi mà bọn người Hàn Lập vừa rời xa khoảng mười vạn dặm, ánh sáng màu vàng nhạt hiện lên, một gã thanh niên mặc áo khoác vàng từ trong một cây đại thụ bước ra, ngẩng đầu nhìn về hướng phi thuyền biến mất, mặt mũi vẫn còn vương sự sợ hãi thì thào nói:

"May mà ta đủ cơ trí trốn xa như thế, nếu không bây giờ thật đúng là phải lo cho cái mạng nhỏ này rồi. Lại nói ngoại nhân tiến vào giới này không ngờ lại cường đại như vậy, thậm chí có tới hơn bốn gã Đại Thừa. Đáng tiếc cổ phân thân cách quá xa không thể nghe được nội dung nói chuyện của đối phương, cũng không biết chúng có phải vì Tu La Thù nhất tộc mà đến hay không nữa? "

Thanh niên mặc áo khoác vàng trầm ngâm một lát nhưng không lâu sau bỗng nhiên lại cười lạnh một tiếng:

"Được rồi, mặc kệ những tên này có xông vào Tu La Thù nhất tộc hay không ta cũng chỉ cần đem tin tức truyền về là đủ, mấy ngày nay ta cứ trốn ở bên ngoài đã, cho dù có kiếp nạn gì cũng có thể thoát được ".

Sau khi quyết định hẩn há miệng ra, một khối mộc bài màu trắng ngà hiện ra trên bàn tay, một tay hẩn vẽ vào hư không vài cái, lập tức bên ngoài mộc bài ngân quang hiện lên hình thành một ít phù văn lớn cỡ hạt gạo,

chúng mơ hồ một cái liên chìm vào sâu trong khối mộc bài không thấy bóng dáng.

Cùng thời gian tại bên trong Thạch Thành nơi sào huyệt của Tu La Thù, Tu La Thù Tộc Mẫu cùng lão giả họ Dịch đang ở trong một tòa mật thất thương thảo chuyện gì đó.

Đột nhiên trên một tòa bệ đá đen kịt trước mặt hai người bỗng truyền ra thanh âm vù vù, những sợi tia sáng màu bạc trắng dần dần hiện ra.

Tu La Thù Tộc Mẫu khẽ giật mình nhưng lập tức giơ hai tay lên, một đạo pháp quyết bắn ra vừa vặn đánh ngay vào phía trên bệ đá.

Bệ đá màu đen lúc này hào quang ngưng tụ thành một đoàn ngân văn quay tròn rồi hiện ra. Tu La Thù Tộc Mẫu cùng lão giả họ Dịch tự nhiên đều nhìn rõ nội dung trên đó, kết quả thần sắc cả hai đều biến đổi

"Bốn gã Đại Thừa kỳ. lại có nhiều như vậy" lão giả họ Dịch thì thào một tiếng

" không nghĩ tới người nọ còn có những tên Đại Thừa kỳ khác giúp đỡ, thế này thì đúng là khó giải quyết rồi. " Sắc mặt của Phụ nhân cũng trở nên âm trầm bất định.

"Những người này chưa chắc đã vì chúng ta mà đến nhưng vẫn nên đề phòng thì tốt hơn. Đúng rồi, thủ hạ của người đã triệu hồi trở lại toàn bộ rồi hả."

" Dịch đạo hữ yên tâm, ngoại trừ vài tên có nhiệm vụ khác không cách nào phân thân, những người bên ngoài khác đã bị ta triệu hồi toàn bộ về trong thành rồi. Ngay cả chín tên Âm Thi vẫn một mực đặt trong Địa Âm

Đằm Lầy ta cũng đã cho người đi giải trừ cấm chế rồi, nhiều nhất hai ngày nữa những tên Âm Thi này sẽ trở về trong thành thôi" Tu La Thù Tộc Mẫu không cần suy nghĩ nói.

"Án, thế là tốt, lão phu cũng đã truyền tin ra ngoài chuẩn bị gọi vài đầu linh sủng vẫn thả ở bên ngoài kia trở về nhưng cũng đồng dạng cần một ít thời gian đấy, sợ rằng không thể chắc chắn thắng được mấy tên ngoại lai này được. Như vậy đi, lão phu cùng tên Xa Khấp Tử kia lúc trước có qua lại mấy lần, chỉ bằng cho hắn một vài chỗ tốt để hắn ở lại trong thành một thời gian ngắn người thấy thế nào?" lão giả họ Dịch ánh mắt chớp động vài cái chậm rãi nói.

"Cái gì, Xa Khấp Tử! Không được, tên này sớm đã nhìn chăm chăm vào Tu La Thù nhất tộc chúng ta từ lâu, để hắn vào trong thành có khác gì đuổi hổ cửa trước rước beo cửa sau cơ chứ?" Tu La Thù Tộc Mẫu sau khi nghe xong lời này sắc mặt lập tức trầm xuống, từ đầu tới cổ đều run lên.

"La đạo hữu yên tâm, ta biết rõ nghịệt khí của tên Xa Khấp Tử kia hơi có chút khắc chế với quý tộc, nhưng nó dù lợi hại cũng chỉ là một đầu hung vật mà thôi, bằng vào ta và người liên thủ còn sợ không thể kiềm chế nó hay sao, người vẫn nên lấy đại sự làm trọng thì hơn" lão giả họ Dịch nhíu mày nói.

"Hừ, cho dù muốn mời hắn tới cũng phải trả một cái giá không nhỏ đâu" Phụ nhân dường như đã bị lão giả họ Dịch thuyết phục chậm rãi nói.

"Án, như ta nói không bằng như vậy đi..." lão giả họ Dịch tựa như đã sớm cân nhắc, bờ môi khẽ nhúc nhích trực tiếp truyền âm tới.

"Cái gì, người lại muốn thiếp thân làm vậy, cái giá không khỏi quá lớn đi." Tu La Thù Tộc Mẫu mới chỉ nghe vài câu đã thoáng ghen ngào.

"Đối với nhất tộc các người mấy khóa trùng chết không thể ập được dù có giữ lại cũng vô dụng. Ta rất hiểu Xa Khấp Tử, những thứ này nhất định có thể đả động được nó đấy: lão giả họ Dịch cười hắc hắc nói.

"Điều này phải để ta tự đánh giá một chút cho tốt mới được". Phu nhân lại không lập tức đáp ứng ngay mà âm trầm nói.

"Tốt, trước tiên La đạo hữu cứ hảo hảo tự đánh giá một chút rồi nói sau, ngoài ra cũng đừng quên vị đang ở trong Huyết Trì, cũng nên đưa tin qua cho hắn, vạn nhất nảy sinh sự việc không thể đoán trước được nói không chừng phải nhờ tới thần thông của hắn đấy" lão giả họ Dịch suy nghĩ một chút bỗng nhiên chuyển chủ đề, chợt lại nhắc đến một nhân vật thần bí khác.

Chương 2283: Cuộc chiến với Tu La Thù (2)

*Nghịch lân (vẩy ngược): trên cơ thể con rồng có một cái vẩy ngược, đó chính là điểm yếu của nó, điều này đã được nhắc tới trong truyền thuyết NaTra khi NaTra đánh nhau với Long Vương Tam Thái Tử hay trong Tây Du Ký.

"Người nói tới Anh Nhi ư! Điều này tuyệt đối không được. Nàng đang tu luyện tới lúc quan trọng ảnh hưởng tới sự thành bại của ta và người sau này, không thể quấy nhiễu tới nàng được" Tu La Thù Tộc Mẫu vừa nghe xong sắc mặt đại biến cứ như lão già họ Dịch chạm đến vẩy ngược* của mình vậy.

"Đương nhiên, ta biết rõ Anh tiên tử đang tu luyện tới lúc mấu chốt nhưng chớ quên rằng nếu như ta và người không thể ngăn cản những tên Đại Thừa tới từ bên ngoài này thì nàng có thể bình yên tu luyện được sao. Việc phải xuất quan chỉ là sớm muộn mà thôi, chúng ta cũng chỉ là cảnh báo sớm một tiếng. Nếu những tên Đại Thừa bên ngoài kia không phải vì bản thành mà đến hoặc là chúng ta có thể đơn giản đuổi chúng đi thì Anh tiên tử đương nhiên cũng không cần xuất quan làm gì nữa." Lão già họ Dịch mặt không đổi sắc nói.

"Anh Nhi trước khi bế quan đã từng nói rằng lần này tìm hiểu bí thuật không phải chuyện đùa. Cho dù bên ngoài phát sinh bất cứ chuyện gì cũng không thể kinh động tới nàng để tránh cảnh kiếm củi ba năm thiêu một giờ, cho nên ta phải cẩn thận suy nghĩ lại mới có thể quyết định được. Dù chỉ là

thông báo tin tức cũng rất có khả năng ảnh hưởng tới tâm cảnh của nàng ta đấy. " Tu La Thù Tộc Mẫu do dự một chút nhưng rồi vẫn lắc đầu nói.

"Được rồi,ta cũng chỉ là an bài lúc vạn nhất mà thôi. Mấy ngày này cũng nên mở ra toàn bộ cấm chế mà quý tộc khổ tâm bố trí lâu nay ra đi thôi,ngoài ra còn phải vận dụng Phi Hành Cấm Chế đem tòa thành này chuyển tới nơi khác rồi nói sau. Mặc dù phạm vi cấm chế không thể di chuyển quá xa nhưng cũng có thể tranh thủ cho chúng ta chút thời gian cũng nên..." Lão già họ Dịch mặc dù không vui nhưng cũng hiểu rất rõ vị Anh tiên tử kia vô cùng quan trọng với Tu La Thù Tộc Mẫu,sau khi lải nhải vài câu lại lảng sang chuyện khác.

Một canh giờ sau, tòa Thạch Thành của Tu La Thù bên trong sơn mạch bỗng nhiên toả ra tầng tầng hào quang đem cả tòa thành bao phủ vào trong đó làm cho đất đai phạm vi mấy trăm dặm xung quanh cũng kịch liệt rung động. Thạch Thành vậy mà từ trong bùn đất mọc lên,sau một tiếng nổ vang từ từ bay lên trời. Một lát sau cả tòa thành đã biến mất không thấy bóng dáng, chỉ để lại trên mặt đất một cái hố to đen xì.

Cách hố to không xa, trên một khoảnh đại thụ bỗng nhiên có ánh sáng xanh lưu chuyển,thoáng cái biến thành một gã thiếu niên mặc áo bào xanh có màu da xanh nhạt,dung mạo của hắn lại có tới bảy tám phần giống với Hàn Lập.

Hắn ngẩng đầu lên nhìn về phía Thạch Thành biến mất,khóe miệng nở một nụ cười quỷ dị,tiếp theo tên thanh niên bấm niệm pháp quyết ánh sáng màu xanh bỗng lóe lên khắp cơ thể một cái liên chui vào bùn đất không thấy bóng dáng.

-----00000000-----

Cùng thời điểm trên không trung một thảo nguyên cách dãy núi này rất xa có một chiếc Phi Thuyền phá không bay đi, trên mũi thuyền, Hàn Lập cùng Mạc Giản Ly đang ngồi nhắm mắt nhập định. Còn Huyết Nhiên và Hắc Lân thì đang đứng sóng vai nhau ở phía đuôi Thuyền yên lặng dùng thuật truyền âm truyện trò với nhau.

Đột nhiên thần sắc Hàn Lập khẽ động, hai mắt đan nhăm chằm rãi mở ra khoe miệng cong lên một cách khác thường.

"Hàn đạo hữu, có chuyện gì xảy ra sao?" Mạc Giản Ly thoáng cái đã cảm ứng được dị thường của Hàn Lập nên cũng đồng thời mở mắt kinh ngạc hỏi một câu.

"Không có gì, chỉ là tiếp theo chúng ta có lẽ phải điều chỉnh hướng đi một chút" Hàn Lập hơi hốt trả lời.

"Ah, xem ra ngươi đã có chuẩn bị thủ đoạn khác ở bên kia rồi!". Mạc Giản Ly khẽ giật mình nhưng lập tức tỉnh ngộ nhẹ nhàng cười.

"Ta đã để một cỗ hóa thân lưu lại đó, mặc dù bọn chúng đã rời sào huyết đi nơi khác nhưng cũng tuyệt không thể đi quá xa được, nhiều lắm thì một ngày sau là chúng ta có thể tới nơi thôi." Thần sắc Hàn Lập vẫn như thường.

"Xem ra Hàn đạo hữu đã có tính toán từ trước, thế thì lão phu hoàn toàn yên tâm rồi." Mạc Giản Ly trầm mặc một chút rồi gật đầu nói.

"Như ta đã nói trước, có Mạc huynh và hai vị kia tương trợ, việc bắt được mấy tên Tu La Thù kia có lẽ không thành vấn đề. Nếu chúng ta đoạt được Quang Âm Tì thì khi Mạc huynh và Ngao huynh độ kiếp cũng có thể nắm chắc thêm vài phần đấy" Hàn Lập mỉm cười trả lời.

"Ha ha, hi vọng là thế, nhưng trận chiến này nhất định là rất ác liệt. Hơn nữa những tên Tu La Thù kia dù không địch lại chúng ta nhưng nếu muốn chạy trốn thì muốn bắt được chúng sợ rằng không phải chuyện dễ dàng đâu" Mạc Giản Ly do dự một chút rồi cũng nói ra lo lắng thực sự trong lòng.

"Nếu là như thế thì đúng là hơi khó giải quyết, như vậy đi, trong tay ta có mấy cỗ Khôi Lỗi Hợp Thể kỳ hung hãn không sợ chết, thực lực cũng không yếu. Nếu đối phó với cường địch như Tu La Thù Tộc Mẫu thì vô dụng nhưng với mấy tên Tu La Thù trưởng thành còn chưa đạt tới Đại Thừa kỳ kia thì vẫn có vài phần hữu dụng đấy." Hàn Lập suy nghĩ một chút rồi nói.

"Khôi Lỗi Hợp Thể kỳ! Nếu là có Khôi Lỗi cường đại bậc này trợ giúp lão phu thực có thể đem vài đầu Tu La Thù trưởng thành kia lưu lại đấy. Mạc mỗ cũng không nói cảm tạ gì nữa, sau thu hoạch lần này nhất định sẽ báo đáp trọng hậu" Mạc Giản Ly nghe xong lời này lập tức trở nên vui vẻ.

"Ta và huynh là đồng tộc, mấy con Khôi Lỗi này thì tính gì, Mạc huynh không cần phải để ý." Hàn Lập cười cười một tay phát ra trong tay xuất hiện một vòng tay hình tròn trực tiếp đưa cho Mạc Giản Ly.

Bên trong vừa vặn có mấy cỗ Ma Tinh Khôi Lỗi Hợp Thể kỳ mà hắn lấy được ở Ma Giới. Một nửa số Khôi Lỗi đó hắn đã lưu lại ở trên Mạc Linh Thánh Thuyền tại Linh Giới còn một nửa thì hắn luôn mang theo bên mình phòng khi cần đến.

Mạc Giản Ly sắc mặt vui mừng nhận lấy vòng trữ vật, thần niệm quét qua kiểm tra cẩn thận một chút liền liên tục nói cảm ơn không ngớt.

Có những tên Khôi Lỗi hung hãn này giúp cuốn lấy mấy tên Tu La Thù trưởng thành hắn cuối cùng cũng có dư chút sức lực để thi triển vài loại thủ

đoạn mạnh mẽ nhất của mình.

Thời gian sau đó Mạc Giản Ly bắt đầu nghiên cứu cách điều khiển mấy đầu Ma Tinh Khôi Lỗi ở trong vòng trữ vật còn Hàn Lập thì một lần nữa nhắm mắt nhập định.

Một ngày sau trên chỗ biên giới sơn mạch của Thạch Thành trước kia một đạo bạch quang lóe lên, bốn người Hàn Lập cười Phi Thuyền chợt xuất hiện trên không trung. Tuy nhiên Phi Thuyền cũng không dừng lại chút nào mà chớp động mấy cái liền bay qua trung tâm sơn mạch rồi lại một lần nữa biến mất phía cuối chân trời.

Mà ở bên trong một hốc cây phía dưới lúc này có một bóng người mơ hồ không rõ thân hình đang ẩn nấp và đã nhìn thấy tất cả. Hắn chờ đợi cho Phi Thuyền triệt để bay xa mới thân hình thoáng động hiện rõ ra, thì ra là một tên thanh niên anh tuấn mặc áo màu bạc. Mặt mũi hắn lúc này đầy ngưng trọng nhìn về phía bầu trời một lúc mới khẽ thở dài một hơi rồi một lần nữa hóa thành làn gió nhẹ phiêu tán không thấy đâu nữa.

Phía bên kia Phi Thuyền lại liên tục bay qua một hồ nước và vô số phiến rừng rậm thì thấy phía trước xuất hiện một vùng cao nguyên đất vàng rộng lớn không thấy giới hạn.

Lúc này Hàn Lập ở mũi thuyền, lại một lần nữa mở to hai mắt nhìn nhật nói:

"Phía trước đã sắp tới rồi, chư vị đạo hữu cũng nên chuẩn bị một chút đi."

Vừa dứt lời thân hình Hàn Lập thoáng mơ hồ đứng thẳng dậy. Mạc Giản Ly cùng hai người Huyết Nhiên và Hắc Lân đằng sau cũng đều nghe thấy đồng dạng không dám lãnh đạm mà trợn mắt đứng dậy nhìn về phía trước

Phi Thuyền. Kết quả là ngoại trừ từng trận gió cát vàng thổi qua thì không thấy hình dáng của bất kỳ Thành Trì nào.

"Hàn đạo hữu. Sào huyết của Tu La Thù ở đâu?" Huyết Nhiên nhường mày hỏi một câu.

"Huyết huynh không cần lo lắng, hãy nhìn về hơn vạn dặm phía trước là có thể thấy ngay thôi." Hàn Lập không chút hoang mang nói.

"Hơn vạn dặm ư." Hắc Lân nghe xong lời này không lưỡng lự dùng một ngón tay điểm vào giữa hai đầu lông mày một cái đem thần niệm không lồ phóng ra. Sau một lát vị Đại Thừa đệ tộc này cười ha hả: *"Đúng vậy, ở trong một khối đất cát bên kia đúng là có che dấu một tòa Thành Trì đấy."*

"Tốt, vậy thì không có vấn đề gì, chúng ta chuẩn bị động thủ đi!" Huyết Nhiên nghe xong lời này mặt không đổi sắc gật đầu. Sau đó hắc há miệng phun ra một đoàn hào quang màu đen, tại giữa hắc quang rõ ràng là một cái Lư Hương màu đen bên trong còn có cắm vài que hương và nến nhỏ dài hơn một tấc đỏ như máu tươi.

Huyết Nhiên một tay bấm niệm pháp quyết một tay hướng hư không điểm một cái lập tức Lư Hương xoay tít một vòng rồi điên cuồng lớn lên thành cao hơn một trượng.

Huyết Nhiên lại há miệng phun ra, một đoàn Xích Diễm từ phía trên bay lướt qua đem những que hương que nến kia nhóm lên, một mùi tanh quỷ dị từ đó phát ra. Huyết Nhiên đón lấy mà trong miệng không ngừng lầm bầm nhưng vẫn đứng yên không nhúc nhích tại chỗ. ở bên trong Lư Hương trước mặt hắn truyền ra từng trận âm thanh quỷ khóc, một chút ánh sáng xanh phía trên Lư Hương lại lúc ẩn lúc hiện.

Đồng thời trên người Huyết Nhiên thoáng cái bay ra tám cái Quang cầu màu huyết hồng bên trong mỗi cái có một đóa trẻ ngồi xếp bằng bất động, da thịt trắng nõn kèm theo những phù văn đỏ như máu khắp cơ thể, trên mặt chúng mang vẻ tươi cười trông vô cùng quý dị.

Hắc Lâm đứng bên cạnh thấy vậy cười hắc hắc, một tay vỗ vào túi da bên hông. "*Phanh*" một tiếng, túi da mở ra, một đạo hắc khí từ bên trong bay ra ngưng tụ trên không trung thành một đám mây đen lớn gần một mẫu. Bên trong truyền ra âm thanh "*tê tê*" không dứt mơ hồ như đang che giấu một vật gì đó. Hắc Lâm tay áo rung lên, từ bên trong bay ra hơn mười cái cán cờ đen kịt lóe lên một cái liền nhập vào hư không xung quanh không thấy đâu nữa.

Về phần Mạc Giản Ly lúc này cũng lấy ra hai cái Linh Thú Hoàn ném ra ngoài Phi Thuyền, từ đó lần lượt xuất hiện một đầu Phi Hồ trắng như tuyết và một con Hỏa Điều màu đỏ thẫm bay lượn trên đỉnh đầu. cả hai chúng đều có khí tức dị thường cường đại, dường như đều có tu vi Hợp Thể kỳ. Một cánh tay Mạc Giản Ly lại tiếp tục bấm niệm pháp quyết vài kiện bảo vật kiểu dáng kỳ dị khác nhau cũng từ trên người bay ra.

Hàn Lập bình tĩnh quan sát hết thấy hai tay vẫn để trong tay áo mà không có hành động gì. Khoảng cách hơn vạn dặm đối với bọn người Hàn Lập mà nói chỉ trong chốc lát là tới.

Trước mắt xuất hiện một vùng sa mạc vàng thẫm, Hàn Lập điềm vào pháp khí dưới chân một cái Phi Thuyền lập tức run lên dừng đứng lại phía trên hư không.

Ánh mắt Huyết Nhiên nhìn xuống làn sóng đất cát rộng lớn phía dưới trên mặt hiện ra một tia cười lạnh, trong lòng thúc dục pháp quyết đồng thời miệng quát lên một chữ "*Phá*".

Lập tức phụ cận hấn tám đứa trẻ trôi nổi trong tám đoàn huyết quang bỗng thu lại vẻ tươi cười ngậm miệng lại rồi thi nhau lao xuống.

Tiếng nổ lớn "*Ầm ầm* " phát ra,tám đạo cột sáng màu huyết hồng từ trên Phi Thuyền phá không bắn xuống phía dưới.

Chương 2284: Cuộc chiến với Tu La Thù (3)

Sau khi Huyết quang hiện lên tất cả cột sáng đều lóe lên rồi lập tức chui vào trong lòng đất cát.

Kết quả là một khắc sau đất đai phía dưới trở nên rung động liên hồi, từng cái khe hở bắt đầu hiện ra rồi dần dần to lớn lên.

Hắc Lân ở bên cạnh thấy vậy thì cười hắc hắc, một tay phát về phía hư không, tiếp đó trên tay hiện ra một cây côn dài màu vàng tím rồi đột nhiên vung lên.

Một tiếng rít vang lên như sấm sét giữa trời quang!

Hào quang tỏa ra bốn phía, một đạo côn ảnh lớn hơn ngàn trượng như thần binh trên trời giáng xuống đập mạnh vào mặt đất gây ra tiếng nổ như thiên băng địa liệt khiến cho toàn bộ đất đai vỡ nát ra. Một mảng sa mạc lớn hơn trăm dặm sau tiếng nổ ầm ầm lập tức bị lồm vào một khối lớn.

Hắc Lân cười lên điên cuồng, cây côn màu vàng tím nhoáng lên dường như muốn thúc dục uy năng lớn hơn nữa tiếp tục đập xuống, nhưng lúc này từ vùng đất bị lồm xuống phía dưới sau một tiếng oanh minh bỗng nhiên bắn ra vô số cột sáng kỳ lạ, một tòa thành bằng đá được bao phủ bởi tầng tầng hào quang từ dưới đất chui lên rồi lập tức bay lên không trung.

Trên một tường đá cao lớn phía trước tòa thành, Tu La Thù tộc Mẫu và lão già áo đen mang theo mấy trăm tên thuộc hạ đang nhìn về phía bọn

người Hàn Lập ở trên Phi Thuyền với sắc mặt vô cùng khó coi.

"Quả nhiên là người, không biết Tu La Thù chúng ta có chỗ nào đắc tội với chư vị đạo hữu mà các người lại tiếp tục đến gây phiền toái cho Tộc của thiếp thân thêm lần nữa vậy", Tu La Thù tộc mẫu mặc dù trong lòng vô cùng giận giữ nhưng cố cưỡng chế cơn giận đứng ở trên tường thành hướng về phía Phi Thuyền đối diện mà hỏi một câu.

Dù sao Hàn Lập với thân niệm cường đại đã để lại trong lòng nàng ấn tượng quá sâu. Chẳng cần nói cũng biết nàng thật sự không muốn động thủ với đối phương dù những người này đến đây với thái độ vô cùng hung hăng.

Đương nhiên nguyên nhân sâu xa hơn vẫn là phụ nhân này muốn kéo dài thời gian cho mấy tên viện binh chưa kịp trở về có đủ thời gian kéo tới đây.

"Hắc hắc, chưa nói tới việc có đắc tội hay không, lần này chúng ta tiến vào giới này chính là vì Tu La Thù nhất tộc. Nếu Tộc của đạo hữu tự động giao ra tinh thạch đương nhiên có thể biến chiến tranh thành hòa bình đấy." Hàn Lập chỉ cười cười không nói gì, Hắc Lân đứng bên cạnh đã đoạt trước vừa cười một cách dữ tợn vừa nói.

"Cái gì, muốn tinh thạch của tộc nhân chúng ta, nói như vậy các người là vì lực lượng thời gian mà tới rồi?" Tu La Thù tộc Mẫu nghe vậy sắc mặt đại biến tức giận nói.

"Tuy chưa được chính xác lắm nhưng cũng không sai khác quá nhiều. Thế nào, quý Tộc đồng ý tự nguyện giao ra tinh thạch chứ?" Huyết Nhiên nhàn nhạt nói một câu.

"Giao ra tình thạch? Chớ có mơ mộng hão huyền, các người đã dám nói lời này trước mặt ta thì chính là cùng Tộc ta không chết không thôi. Động thủ đi!" Phụ nhân nghiêm mặt nói hai câu rồi không hề quay mặt lại mà vẫy tay về phía sau lưng một cái, tức thì những tên tộc nhân thủ hạ phía sau trên người lóe lên hào quang, thoáng cái hơn một nửa số thủ hạ đột nhiên biến mất chỉ còn mười mấy tên ở lại.

Mười mấy tên này đều tỏa ra linh áp Hợp Thể kỳ, ngoài ra trong đó có bốn tên nam nữ khí tức mạnh mẽ hơn nhiều những kẻ khác gần như đã tiếp cận với tu vi Đại Thừa kỳ, chúng chính là bốn con Tu La Thù trưởng thành.

Mạc Giản Ly thấy tình cảnh này sắc mặt hơi đổi.

Hai mắt Hàn Lập cũng hơi nhú lại, lần trước khi hắn đến thăm dò thì ở sào huyệt này chỉ có ba con Tu La Thù trưởng thành mà thôi.

Lúc này, Huyết Nhiên và Hắc Lân nghe được Tu La Thù tộc Mẫu đáp lời không khách khí thì sắc mặt âm trầm, sau khi liếc mắt nhìn nhau thì không hề do dự mà đều cùng nhau xuất thủ.

Chỉ thấy một ngón tay Huyết Nhiên hướng Lư Hương cực lớn phía dưới cách không bắn ra một chỉ lập tức vang lên một tiếng nổ trầm thấp, mùi tanh trên Lư Hương phát ra nhiều hơn đồng thời ánh sáng màu xanh lóe lên cũng càng lúc càng nhiều.

Những ánh sáng màu xanh sau khi xoay tít một vòng lại biến ảo thành từng con quỷ phong lớn cỡ nắm đấm. Những cự phong này không chỉ trên đầu trải rộng những hoa văn giống như hình mặt quỷ mà thân hình cũng như ẩn như hiện dường như chúng không có thân thể thật sự vậy.

"Đi"

Huyết Nhiên phát tay vào về phía đối diện quát khẽ một tiếng, âm thanh "ông ông" nổi lên. Hàng ngàn đầu Quỷ phong hóa thành một đám trung đông như mây màu xanh nhạt lao thẳng tới phía đối diện.

Bản thân Huyết Nhiên thì bay lên, chính mình mang theo tám đoàn huyết quang chớp động một cái liền xuất hiện trên hư không ở giữa Phi Thuyền và tòa thành.

Trong huyết quang, tám đứa trẻ con hiện ra nụ cười quỷ dị đồng thời lại há miệng phun ra tám đạo cột sáng màu đỏ như máu trực tiếp đánh về phía Tu La Thù tộc Mẫu.

Tu La Thù tộc Mẫu vốn còn muốn nói chuyện gì đó với lão già bên cạnh, nhưng vừa thấy đối phương không hề kiêng nể mà công kích như thế trong lòng vô cùng giận giữ, ánh sáng màu bạc bên ngoài thân nàng lóe lên, chớp động một cái đã xuất hiện ở trong hư không, một ngón tay vung lên nhất thời một đoàn kim quang trước người chợt tách ra, kim quang này xoay tít một vòng, toàn bộ tám đạo cột sáng màu đỏ như máu kia sau mấy tiếng "*phốc phốc*" thì toàn bộ đều bị ngăn lại. Lúc này kim quang mới thu về hiện ra hình dạng chân thực là một cái thuẫn màu vàng cao hơn hai trượng đang che chắn vô cùng chặt chẽ cho phụ nhân ở phía sau.

Bọn người Hàn Lập và lão già họ Dịch thấy hai người giao thủ đều nhìn không rời mắt, nhất thời cả hai bên đều không có ý trực tiếp nhúng tay tranh đấu.

Lúc này một đám quỷ phong bỗng như gió cuốn bay đến người phụ nhân rồi hóa thành một làn mây màu xanh nhạt đánh xuống người nàng.

Tu La Thù tộc Mẫu hừ lạnh một tiếng, một ống tay áo hất lên không trung tức thì một làn sáng màu trắng dài hơn chục trượng phá không chém

ra, chỉ sau một cái chớp mắt đã mạnh mẽ đem làn mây màu xanh bỏ ra làm đôi rồi xoay tít quanh nó tạo thành hình như cầu vòng bay múa.

Lập tức thanh âm "*bang bang*" từ trong đám mây truyền tới. Cũng không biết bạch quang kia là thần thông hay bảo vật gì mà chỉ quán quanh đám gió kia vài vòng đã làm toàn bộ bề mặt quý phong rung lên rồi nổ mạnh hóa thành từng đoàn ánh sáng màu xanh một lần nữa trôi nổi trong hư không.

Huyết Nhiên thấy vậy chẳng những không giật mình mà còn nhe răng cười nanh ác rồi há miệng phun ra mấy đoàn tinh khí màu đỏ như máu chui vào trong Lư Hương cực lớn kia. Âm thanh quý khóc thoáng cái lại rõ ràng hơn vài phần, bên trong các cây nến (đèn cây) cũng chớp động thân hình nổi lên những tia máu nhỏ.

Một màn không thể tưởng tượng nổi xuất hiện, những ánh sáng màu xanh phía xa xa bỗng ngưng tụ lại thành hình vô số đầu quý phong hiện ra hoàn hảo như lúc ban đầu.

Không chờ Tu La Thù tộc Mẫu sắc mặt trầm xuống định thúc giục bạch quang tiêu diệt, những đầu quý phong kia vừa hiện thân lập tức mơ hồ rồi biến mất hết.

Sau một khắc, hư không bên cạnh bỗng có tiếng cuồng phong rít lên tường lửa đao gió mờ ảo hiện ra, chúng "*xuy xuy*" một tiếng rồi bắn về hướng phụ nhân.

Những công kích trông bình thường này lại khiến cho Tu La Thù Tộc Mẫu xiết chặt nắm tay lại, một tay nhanh như thiểm điện hướng kim thuẫn vỗ một cái, tiếng nổ mạnh như chuông ngân vang lên, cự thuẫn màu vàng mơ hồ một cái liền biến thành một tầng hào quang màu vàng bảo hộ phụ nhân ở bên trong.

Chỉ một khắc sau những lưỡi đao gió chẳng chịt đã như bão tố chém lên trên tầng hào quang, chỉ trong chốc lát chúng đã làm cho linh quang màu vàng trên tầng hào quang trở nên nhộn nhạo nhưng vẫn vững như Thái Sơn đem những lưỡi đao gió chặn đứng ở bên ngoài.

Không chỉ như thế, Tu La Thủ tộc Mẫu sau khi dùng bí thuật thúc dục kim thuần, bàn tay trắng như ngọc khẽ động vỗ một cái lên trên mái tóc, lập tức một ít sợi tóc dài rơi xuống, nàng cười lạnh một tiếng, cái miệng nhỏ nhắn thổi lên sợi tóc.

Một tiếng nổ "ầm ầm" vang lên, những sợi tóc dài màu đen kia biến mất trên tay phụ nhân. Trong nháy mắt trời đất trở nên ảm đạm, hơn mười con Trăn (rắn) lớn màu đen phá không lao thẳng tới phía vị Đại Thừa Huyết Nhiên này.

Huyết Nhiên cũng không dám lãnh đạm, thần sắc hơi động, một tay bấm niệm pháp quyết, tám đũa trê bên trong huyết quang bỗng mở miệng gầm nhẹ, hoa văn bên ngoài chúng tỏa sáng sau đó từ bên trong huyết quang chúng điên cuồng lớn lên rồi biến ảo thành tám gã ác quỷ dữ tợn có sừng trên đầu trực tiếp đón đỡ hơn mười con Trăn (rắn) lớn màu đen kia.

Tám gã ác quỷ toàn thân ánh lửa sáng màu đỏ chớp động liên tục, mười ngón tay chúng biến thành những lưỡi đao sắc bén chém lên người những con Trăn (rắn) do Tu La Thủ tộc Mẫu tạo ra ngay tức thì làm cho từng mảng vảy và máu thịt cuộn cuộn rơi xuống.

Những con Trăn (rắn) này dựa vào thân hình khổng lồ cùng sức lực khủng bố, thân hình chúng lúc quét ngang, lúc đập xuống, những nơi chúng đi qua giống như vùi rỗng xuất hiện. Đồng thời miệng há to lộ ra những cái răng nanh lớn bên trong điên cuồng cắn xuống mấy con ác quỷ, thỉnh thoảng phun ra những luồng khí độc màu xanh lục vô cùng hung ác.

Trong lúc này trên bầu trời chấn động liên hồi, những tiếng gào thét và tiếng gầm đan xen với nhau, khói xanh cuộn cuộn cùng với máu hoặc là từng đôi đầu với nhau một chỗ hoặc là truy đuổi nhau khắp nơi trên bầu trời.

Tuy nhiên rõ ràng là tám đầu ác quỷ kia hơi yếu hơn so với đám Trần (rắn) kia một chút.

Huyết Nhiên sắc mặt hơi có chút khó coi, một tay rút vào trong tay áo đang định tể ra một kiện bảo vật khác thì Tu La Thù tộc Mẫu ở phía đối diện chợt lóe hung quang, bỗng nhiên nàng vỗ một cái lên đỉnh đầu, một đoàn sáng xanh từ đó bắn ra nhoáng cái biến thành một con Nhện khổng lồ to lớn như núi.

Con Nhện này chẳng những toàn thân màu xanh như ngọc mà quanh người còn trải đầy lông cứng như cương châm, "*phốc*" một tiếng con Nhện đã biến mất tại chỗ không thấy bóng dáng.

Huyết Nhiên cả kinh, đang định phản ứng thì phía bên kia phụ nhân sau khi thả ra con Nhện ra lại tiếp tục há miệng phun ra vô số sợi tơ màu xanh phá không bắn ra, một tiếng nổ lớn "*xuy xuy*" vang lên, chớp mắt vô số sợi tơ đã xuất hiện gần sát Huyết Nhiên.

Mà nguy hiểm hơn là ngay lúc này trên đỉnh đầu Huyết Nhiên bỗng chấn động, một đôi chân đầy lông cứng như móc câu từ trong hư không lộ ra hướng đỉnh đầu hấn hung hăng đánh xuống.

Huyết Nhiên trong lòng rung mình, không suy nghĩ thêm, một tay từ trong áo lấy ra một cây roi ngắn màu vàng nhạt, không nói hai lời hướng không trung quất ra.

Lập tức âm thanh sấm sét vang lên, hư ảnh một tòa núi hơn trăm trượng màu vàng nhạt lóe lên hiện ra vừa vắn chấn ngay phía trước hai cái chân kia.

Sau hai tiếng "*ba ba*", hư ảnh ngọn núi lóe lên rồi nhẹ nhàng bị bắn ngược trở lại. Những sợi tơ màu xanh kia không có gì ngăn cản chột bực phát ra ánh sáng kỳ lạ dường như chúng muốn trực tiếp đâm vào bên trong hộ thể linh quang của Huyết Nhiên.

Nhưng đúng lúc này trước mặt Huyết Nhiên lóe lên ánh sáng màu vàng tím, một cái côn ảnh cực lớn không có dấu hiệu nào báo trước chột nhoáng lên rồi biến thành một màn sáng màu vàng tím chặn đứng toàn bộ các sợi tơ do Tu La Thủ tộc Mẫu phóng ra.

(BT: Đọc đoạn này cứ tưởng tượng Tôn Ngộ Không oánh nhau với 7 con nhện)

Ngay khi đó, không gian bên cạnh Huyết Nhiên chấn động hiện ra thân ảnh Hắc Lân tay cầm một cây côn dài màu vàng tím, thần sắc vô cùng dữ tợn.

Chương 2285: Cuộc chiến với Tu La Thù (4)

Tộc Mỗ Tu La Thù thấy vậy giận quá hóa cười, nói một tiếng "*được*" xong bỗng nhiên hai tay chà sát vào nhau rồi cùng giơ lên.

Chỉ thấy từng điểm tinh quang hiện ra cùng với tiếng "*oanh minh*" nổi lên, những điểm sáng chằng chịt nhau này hiển hiện trước người nàng ta lập tức như có linh tính mà bắn về phía đối diện cứ như muốn nhanh chóng hạ gục cả hai người bọn Huyết Nhiên ngay vậy.

Nhất thời cả ba người đều thi triển thần thông rồi quần lấy nhau.

Bên trên Thạch Thành bốn gã Tu La Thù trưởng thành đứng thấy tình hình này thì liếc mắt nhìn nhau. Sau đó chúng truyền âm nói chuyện vài câu rồi đồng thời găm nhẹ một tiếng khoanh chân ngồi lên trên đầu thành, hai mắt nhắm nghiền còn miệng thì liên tục lẩm bẩm.

Trong tiếng chú ngữ phát ra, đỉnh đầu của bốn người đồng thời khai mở. Những đoàn ánh sáng xanh lớn cỡ cái chậu rửa mặt từ đó bắn ra rồi quay tròn trên không trung ngưng tụ lại với nhau biến ảo thành hình dáng một con Nhện cực lớn.

Con Nhện này kích thước to lớn còn hơn cả con Nhện do phụ nhân kia biến ảo ra, chỉ là thân hình nó hơi mơ hồ trông gần giống như một cái Pháp Tướng.

Hư ảnh con Nhện to lớn vừa hiện ra, lập tức hóa thành một tia sáng màu xanh lao thẳng về phía chiến trường.

Bốn gã Tu La Thủ trưởng thành này cuối cùng đã hết kiên nhẫn, chúng chuẩn bị xông lên trợ giúp chủ mẫu của mình một tay.

Mạc Giản Ly ở đối diện. Lão vừa thấy cảnh này, sắc mặt tức thì trầm xuống nhưng không thấy có cử động gì, thân hình bỗng mơ hồ một cái rồi không chút dấu hiệu nào mà biến mất tại chỗ.

Sau một khắc, phía trước hư ảnh con Nhện kia bỗng chấn động, một luồng kiếm khí lạnh lẽo đón đầu phá không chém tới.

Hư ảnh con Nhện thấy thế há to miệng bắn ra một cái lưới óng ánh cuốn về phía trước muốn ngăn cản kiếm quang lại.

Mặc dù vậy sau khi ánh sáng xanh thu về, hư ảnh con Nhện không thể không dừng lại trên không trung.

Lúc này trước người hư ảnh con Nhện chấn động, Mạc Giản Ly tay cầm một thanh đoản kiếm chợt hiện ra, vừa nhìn vừa đánh giá hư ảnh con Nhện này. Lão không nói hai lời mà đem vật cầm trong tay ném lên không trung làm vang lên một tiếng xé gió!

Bóng kiếm tầng tầng lớp lớp hiện ra hóa thành một tòa Kiếm Sơn lao thẳng tới đối diện.

Bốn tên nam nữ do Tu La Thủ trưởng thành biến thành đứng trên đầu thành thấy vậy tức thì biến đổi pháp quyết. Hư ảnh con Nhện bỏ nhào về phía trước, không thèm nhìn tới hư ảnh Kiếm Sơn mà xuyên qua nó lao thẳng về phía Mạc Giản Ly.

Mạc Giản Ly thấy thế thì trong lòng rung mình, một bảo vật có hình dáng một khối gạch sáng óng ánh bắn về phía trước.

Cánh tay lão nhấc lên, một ngón tay ngưng trọng chỉ về phía đối diện.

Khối gạch óng ánh quay tít một vòng, bỗng nhiên ánh sáng màu lam bùng lên. Nó lại hóa thành một hình Thái Cực Đồ đập đến phía trước mặt.

Mà ở chỗ ngón tay vừa chỉ ra, đầu ngón tay lóe lên ánh sáng màu đen nhàn nhạt, hư không phía trước bỗng chốc trở nên ảm đạm, thoáng một cái đổ sụp xuống giống như có một cỗ lực lượng vô hình vừa sinh ra vậy.

"Oanh" một tiếng.!

Hư ảnh con Nhện to lớn vung hai chân trước lên, từng đạo trào ảnh hiện ra trên không chạm vào Thái Cực Đồ phát ra những tia sáng sắc lạnh. Thái Cực Đồ bị chém ra thành vô số mảnh nhỏ.

Nhưng chỉ sau một khắc, thân hình khổng lồ của nó bỗng chạm vào cỗ lực lượng vô hình mà phải dừng lại, thân thể nó bỗng trở nên ngưng trệ không tự chủ được.

Trên mặt Mạc Giản Ly lóe lên nụ cười lạnh lẽo, bỗng nhiên từ trong miệng thốt ra một chữ "*bạo*".

Lập tức từng mảnh vỡ từ Thái Cực Đồ sáng lên phát ra ánh sáng màu xanh lam rồi nổ ầm ầm.

Một cỗ lực lượng kỳ hàn không gì sánh được từ đó tỏa ra.

Hư ảnh con Nhện khẽ run lên, bên ngoài thân bị tầng tầng băng lạnh bao phủ, chỉ trong nháy mắt nó đã bị đóng băng trong một khối băng lớn màu xanh da trời.

Mạc Giản Ly lúc này tỏ ra vui vẻ, ngón tay vừa điểm ra chợt thu lại, một cánh tay khác phất ra một đạo Phù Lục đen kịt vào trong hư không, ném thẳng về hư ảnh con Nhện bị đóng băng.

Một tiếng "*oanh*" trầm thấp vang lên.

Phù Lục màu đen sau khi bay lên không trung lập tức biến hóa ra một hư ảnh quái thú đầu rồng thân phượng, toàn thân màu đen, hư ảnh quái thú há cái miệng lớn vô cùng dữ tợn ra lao xuống phía dưới.

Hư ảnh này chưa đập xuống mà một cỗ khí tức khủng bố khiến cho người ta hồn phi phách tán đã ập đến, một tên Đại Thừa kỳ bình thường cơ bản không thể nào ngăn cản được.

Bốn tên Tu La Thủ trưởng thành thông qua thần niệm cảm ứng, sắc mặt đồng thời biến đổi. Cả bốn không hện mà cùng mở trợn hai mắt.

Cùng thời gian hư ảnh quái thú đầu rồng thân phượng lóe lên lập tức nhảy vào bên trong khối băng.

Nhưng chỉ trong thời gian tích tắc hư ảnh con Nhện bên trong đã "*phanh*" một tiếng hóa thành từng điểm sáng xanh lục tản ra xung quanh, lại lóe lên một cái toàn bộ chúng đã xuất hiện bên ngoài khối băng.

Hư ảnh quái thú màu đen hiện ra trong băng liền chụp vào khoảng không, sau một tiếng rít thân hình nó bỗng nhạt đi rồi biến mất.

Lúc này những điểm sáng xanh lục bên ngoài khối băng quay tròn rồi một lần nữa ngưng tụ thành bốn đốm lửa sáng không chút chần chừ bay trở về phía đầu tường. Chúng lác lư mấy cái sau đó nhao nhao chui vào trong thân thể của bốn gã Tu La Thủ trưởng thành, biến mất không thấy đâu nữa.

Thân hình bốn gã Tu La Thù trưởng thành chấn động, trong mắt đều lóe lên tinh quang. Sau một khắc bốn đạo cầu vòng từ trên đầu thành bay lên trời, quay một vòng liên lao thẳng tới bên người Mạc Giản Ly.

Mạc Giản Ly thấy một kích chuẩn bị kỹ lưỡng ban nãy không thành công trong lòng hơi thất vọng, nhưng thấy bản thể của bốn tên Tu La Thù trưởng thành đánh tới thì nội tâm không khỏi trầm xuống. Từ trong miệng Mạc Giản Ly ngân lên một tiếng hét dài rồi tung người nhảy xuống biến thành một vầng sáng trắng hồng ngênh đón.

Phía sau Mạc Giản Ly chấn động, một con Bạch Hổ và một con Hỏa Phượng màu đỏ hồng cùng lúc hiện thân theo sát đạo bạch hồng hướng tới bốn gã Tu La Thù trưởng thành bắt đầu tranh đấu.

Thanh âm " ầm ầm " thoáng cái vang lên liên tục không ngừng.

Tuy Mạc Giản Ly có hai con Linh Sủng tương trợ, nhưng so về thực lực vẫn không bằng bốn gã Tu La Thù trưởng thành.

Thế nhưng mỗi khi thấy không thể ngăn cản được, Mạc Giản Ly tức thì nhanh tay nhanh mắt ném ra ngoài một cái phù lục thần bí hoặc đánh ra công kích nào đó vô cùng uy lực hoặc là biến ảo ra một hai cái ảo ảnh quái thú có khí tức vô cùng quý dị.

Nhờ đó mới miễn cưỡng ngăn cản được bốn con Tu La Thù trưởng thành đang điên cuồng tấn công.

Lão già họ Dịch sắc mặt hơi động, một bàn tay bên trong tay áo lóe lên linh quang nhàn nhạt, từ đó xuất hiện một đồng tiền màu vàng kim óng ánh. Lão đang định âm thầm tế xuất ra.

Nhưng đúng lúc này một thanh âm nhàn nhạt bỗng vang lên bên tai:

"Đối thủ của đạo hữu là ta, tốt nhất người chớ nên quan tâm tới chuyện khác thì hơn."

Vừa dứt lời, một cỗ linh áp cực kỳ kinh khủng từ bên trên ép xuống, với tu vi của lão già họ Dịch mà trong lòng cũng phát lạnh, không cần nghĩ ngợi, đầu vai lão nhoáng lên một cái đột nhiên biến mất trên đầu thành không thấy bóng dáng.

Sau một khắc, hư không phía trên đầu thành hơn vạn trượng bỗng chấn động, lão già họ Dịch yên lặng hiện ra, lão nhìn chăm chăm về phía đối diện không chớp mắt như gặp phải đại địch.

Tại cách xa hơn trăm trượng, Hàn Lập đứng chấp tay sau lưng ở đó cũng đang đồng dạng đánh giá lão già họ Dịch nhưng sắc mặt thì vô cùng bình tĩnh.

*"Xem ra chư vị đạo hữu đã tính toán rất chu toàn, sớm đã chọn xong đối thủ, có điều các hạ lựa chọn tại hạ, chẳng lẽ tự thấy có khả năng thắng được lão phu hay sao."*Hung quang trong mắt lão già họ Dịch lóe lên, chậm rãi nói.

*"Đạo hữu nói vậy là sai rồi. Không phải ta lựa chọn đạo hữu, mà là những người khác đã chọn hết chỉ còn lại các hạ mà thôi. Về phần ta có thắng được hay không thì đương nhiên chỉ có thử qua mới biết được rồi."*Hàn Lập mỉm cười, không chút hoang mang nói.

"Hừ, được lắm. Xem ra đạo hữu vô cùng tự tin. Đã như vậy thì cứ lấy thực lực ra phân cao thấp đi." Lão già họ Dịch sắc mặt trầm xuống, thanh âm trở nên cực kỳ dữ tợn.

Nói xong lời này, một tay hắn lật lên, trong tay có thêm một chiếc đèn cổ màu xanh, ngón tay bắn ra ngọn lửa, bắc trong ngọn đèn lóe lên, lập tức

ngọn đèn phát ra ánh sáng màu tím như ẩn như hiện.

Một tay lão già vung lên, miệng quát một tiếng "*khởi*".

Lập tức một khí tức hoang dã khó nói nên lời từ trong ngọn lửa của đèn phát ra.

Đèn lửa đột nhiên rung lên, xuất hiện thêm nhiều cái ảo ảnh, chín cái đèn nhỏ bằng đồng lớn bằng cái chén giống nhau như đúc hiện ra.

Sau khi xoay một hồi chúng xếp lại thành hình tam giác rồi chậm rãi chuyển động trong không trung.

Cánh tay Lão già họ Dịch xếp thành các loại thủ ấn, chín đạo pháp quyết khác nhau lập tức bắn lên trên chín cái đèn bằng đồng.

Ánh sáng màu tím tỏa ra mãnh liệt!

Chín cái đèn lửa đồng thời bay ra không trung, xoay tít một vòng trong hư không rồi hóa thành một ngọn lửa màu tím.

Trong chốc lát, tiếng thanh minh phát ra, một con chim màu tím dài hơn một xích hiện lên từ trong ngọn lửa.

Con chim này dáng vẻ uyển chuyển, lông cánh dài màu tím, hai con mắt tỏa ra ánh sáng màu lửa hồng óng ánh như pha lê, đúng là một con Không Tước màu tím (Tử Sắc Không Tước) cực kỳ xinh đẹp.

Linh Cầm vừa hiện ra bỗng ngửa đầu phát ra một tiếng kêu thanh minh thẳng lên trời, lập tức ánh sáng màu tím bên ngoài thân sáng rực lên, sau đó thân hình nó điên cuồng lớn lên thành một con quái vật khổng lồ cao ba bốn mươi trượng.

"Phốc phốc" một tiếng, lông cánh trên người Không Tước thoáng cái đón gió mà thiêu đốt lên, biến thành một ngọn lửa tím cuộn cuộn, sau khi hai cánh rung lên lập tức hóa thành một đám mây màu tím rộng hơn một mẫu bay lên trời.

Hàn Lập nhìn thấy cái đèn màu xanh thì trên mặt liền hiện ra vẻ khác thường, cho tới khi Tử Sắc Không Tước bị triệu hoán ra thì lập tức tỏ ra hơi giật mình.

"Mộ Lan Thánh Cầm"

Thần sắc Hàn Lập trở nên cực kỳ quái dị. Hắn dùng một thanh âm thấp tới không thể nghe thấy thì thào một tiếng.

Con Tử Sắc Không Tước này bất kể là phương thức triệu hoán hay hình thái khí tức trên người, thành linh đều giống hệt như Mộ Lan Thánh Cầm được triệu hoán ra từ cổ đặng mà hắn gặp năm đó ở Nhân giới.

Tất nhiên là thực lực của hai bên khác nhau một trời một vực.

Mộ Lan Thánh Cầm năm đó chỉ có thực lực xấp xỉ Hóa Thần kỳ mà thôi, còn con Tử Sắc Không Tước này có linh áp khủng bố gần như tiếp cận tu vi Đại Thừa. Dù là Hàn Lập cũng không thể nào quá xem thường nó được.

Tâm niệm Hàn Lập xoay chuyển không thôi, tuy nhiên không chờ hắn suy tưởng điều gì, lão già họ Dịch phía xa đã há miệng ra, linh quang nổi lên, lão già lại tiếp tục phun ra một cái gương cổ màu vàng, tiếp đó một bàn tay lật lên, trong tay bỗng có thêm một quyển trục màu bạc.

Lão già họ Dịch không hề do dự đồng thời thúc dục cả hai kiện bảo vật.

Cái gương cổ kia xoay tròn trên đỉnh đầu lão già, hư không sau lưng lão lúc này vô số ánh sáng màu vàng chớp động, khoảng hơn một ngàn mặt gương màu vàng độc nhất vô nhị hiện ra chằng chịt.

Mà cái quyền trục màu bạc kia sau khi từ trong tay bay ra, lập tức "*phốc phốc*" một tiếng tự động mở ra, từ trên mặt nó tuôn ra vô số Linh văn màu bạc nhao nhao ngưng tụ biến ảo thành mười tám tên giáp sĩ áo bạc khuôn mặt đỏ ửng. Những tên giáp sĩ này hoặc là cầm đao hay cầm thương dài hoặc là đeo bộ cung tên màu bạc sau lưng. Cả đám phát ra khí tức lạnh lẽo như là từ huyền băng đúc thành.

"*Đi, giết chết tên đối diện kia!*" Lão già họ Dịch hai mắt đỏ hồng, dùng một tay chỉ về phía Hàn Lập đối diện, quát lên một tiếng gầm nhẹ.

Tử Sắc Không Tước nghe vậy lập tức thúc dục đám mây màu tím hùng hổ cuốn về phía đối diện.

Hơn một ngàn mặt gương chợt lóe lên, vang lên tiếng sấm nổ, từng đám lửa màu vàng từ đó vọt ra, ùn ùn kéo về phía trước.

Mười tám tên giáp sĩ màu bạc tức thì thân hình khẽ động, cũng thi nhau bay về phía Hàn Lập bên kia.

Chương 2286: Cuộc chiến với Tu La Thù (5)

*Kiếm Liên: Bông Sen hình thành từ kiếm khí.

** Quang cầu: quả cầu sáng.

*** Ngũ Sắc Khổng Tước: con Khổng Tước ngũ sắc

Hàn Lập thấy thế, cũng đành bỏ qua suy tưởng về sự tình của Mộ Lan năm xưa. Hắn thở nhẹ một hơi, tay áo hướng trước người phát lên, một quang lửa màu bạc từ đó bắn ra, lóe lên một cái hoá thành một con Chim Lửa màu bạc.

Con Chim Lửa này vừa hiện thân, phát ra một tiếng kêu thánh thót, đồng thời thân hình cũng điên cuồng lớn lên, trong nháy mắt đã biến thành một quái vật khổng lồ không hề thua kém Tử Sắc Khổng Tước kia. Hai cánh Chim Lửa khê vẫy liền kéo theo cuộn cuộn lửa bạc hướng Hỏa Vân màu tím kia bay đến.

Hai con Chim khổng lồ chưa chạm vào nhau mà hai luồng hỏa vân màu sắc khác nhau đã cùng lúc đánh tới trước.

Thân hình hai con Hỏa Điều chớp động một cái lập tức liên tiếp lao vào dùng thân thể cắn xé nhau.

Từ trong đó phát ra những âm thanh chiu chiu liên tiếp không ngừng. Hai luồng Hỏa Cầu màu sắc khác nhau vô cùng chói mắt, dưới luồng Hỏa

Vân lập lờ kia chúng đánh nhau kịch liệt phát ra những tiếng nổ vang hoặc truy đuổi nhau không chút tiếng động.

Hai luồng lửa màu bạc và tím đan vào nhau làm cho cả bầu trời trên không được chiếu sáng rực rỡ. luồng khí cực kỳ nóng bức tạo thành một làn sóng tỏa ra bốn phương tám hướng.

Cùng lúc đó, tại một nơi rất cao trên không trung chợt hiện ra ánh sáng màu vàng, hơn ngàn đám lửa màu vàng xuất hiện trên không nơi Hàn Lập đang đứng, rồi hùng hổ lao mạnh về phía hắn.

Hàn Lập không chút hoang mang, một tay bấm niệm pháp quyết, lập tức thể nội vang lên tiếng kiếm rung thanh minh, bảy mươi hai thanh tiểu kiếm màu xanh lập tức từ cơ thể bắn ra khắp nơi, quay tít một vòng trên không rồi biến hóa thành hơn mười đạo kiếm quang giống hệt nhau.

Tay áo Hàn Lập lại phát lên không trung, miệng quát một tiếng "*Phá*"

Lập tức, mười đoàn kiếm quang màu xanh trên đỉnh đầu rung lên những âm thanh vù vù rồi kéo nhau hướng về phía không trung bắn đi.

Ở nơi mỗi đám lửa màu vàng xuất hiện, ánh sáng màu xanh lóe lên, những đạo kiếm quang đã cứng rắn chém chúng ra làm hai nửa, sau khi sáng lên một cái thì triệt để biến mất.

Lão già họ Dịch đứng ở xa trong thấy cảnh này, sắc mặt trầm xuống, tuy nhiên trong tay lại nhanh chóng bấm một pháp quyết cổ quái nào đó, hơn ngàn cái gương sau lưng đồng thời run lên nhẹ nhẹ, phát ra ánh sáng vàng chói mắt.

Trên hư không nơi Hàn Lập tức thì hiện ra một vài điểm sáng, âm thanh "*xuy xuy*" thật lớn vang lên!

Những đốm lửa màu vàng bị chém thành từng mảnh nhỏ kia chớp động một cái, lại quỷ dị hóa thành vô số kim mang phá không bắn xuống.

"Tới hay lắm"

Hàn Lập không hề thấy giật mình, ngược lại còn cười to một tiếng, một ngón tay đồng thời điểm về phía kiếm quang bên kia.

Tất cả kiếm quang lúc này run rẩy một cái, không một tiếng động biến mất tại chỗ.

Sau một khắc, trên đỉnh đầu Hàn Lập hiện lên ánh sáng xanh chói mắt, kiếm quang màu xanh chằng chịt vừa hiện ra đều cùng hướng về phía trung tâm tụ lại, biến ảo thành một đóa Sen màu xanh lớn gần một mẫu.

Bông Sen này lay động một chút, ngay tức thì vô số bóng kiếm tuôn ra, từng đạo kiếm khí giăng ra khắp nơi đem khu vực xung quanh bảo hộ vô cùng chặt chẽ.

Kim mang chui vào trong màn kiếm khí liền nổ vang liên tục, hầu hết kim mang đều bị mạnh mẽ ngăn cản lại giữa không trung, chỉ có một số ít có thể cứng rắn xuyên thủng qua màn kiếm khí, nhưng đều lóe lên một cái liền bị Kiếm Liên* lặng lẽ hút vào trong, không thấy có tiếng động gì nữa.

Nhưng đúng vào lúc này tiếng xé gió vang lên!

Trước mặt Hàn Lập chấn động, ba mũi tên dài màu bạc bỗng nhiên lóe lên mà hiện ra, nhanh như sấm chớp xuyên qua hướng về phía mặt hắn bắn tới.

Hàn Lập "ồ" nhẹ một tiếng, nhưng trên mặt lại không có chút biểu tình nào, một cánh tay nhấc lên, một ngón tay hóa thành màu tím vàng óng ánh chỉ về phía trước bắn ra hàng loạt tia sáng.

Ba tiếng nổ ùng ùng vang lên!

Những tia sáng từ ngón tay bắn ra vô cùng chuẩn xác đánh trúng trước mặt ba mũi tên dài màu bạc, hào quang tắt đi, ba mũi tên dài dừng lại một chút rồi hiện ra, nhưng liền như bị một sức mạnh cực lớn đẩy về, chúng dùng một tốc độ còn nhanh hơn khi tới bay ngược trở lại, lóe lên một cái đã biến mất trong hư không không thấy bóng dáng.

Sau một khắc, phía xa xa vang lên ba tiếng "*phanh*" "*phanh*" "*phanh*" trầm đục, trong hơn mười tên giáp sĩ màu bạc, có ba tên bị xuyên thủng giữa đầu rồi ngã quỵ xuống, sau đó hóa thành từng điểm sáng màu bạc biến mất.

Lão già họ Dịch thấy một màn này, sắc mặt đại biến, lập tức hướng về phía quyền trục màu bạc lâm bảm chú ngữ trong miệng.

Tùng đạo pháp quyết lóe lên chui vào trong quyền trục không thấy đầu nữa.

Lúc này phía trên quyền trục màu bạc chợt hiện ra một ít phù văn như ẩn như hiện.

Những tên giáp sĩ màu bạc còn lại, hình thể tức thì tăng lên gấp đôi, đứng trên hư không, nhưng động tác của chúng trong chốc lát lại bỗng trở nên nhanh như điện, sau mấy lần nhảy lên đã xuất hiện ở phụ cận hư không chỗ Hàn Lập đang đứng, tay cầm binh khí không chút khách khí đánh về phía Hàn Lập.

Chỉ thấy nào là kiếm, đao, giáo hiện ra, từng đạo kiếm khí nhọn như lưỡi dao hùng hổ cuốn về phía Hàn Lập.

Trên mặt Hàn Lập hiện ra vẻ khinh thường, nói một câu "*chút tài mọn*", một tay cùng lúc vung lên phía trước người.

Một vầng trắng tối tăm mờ mịt thoáng cái hóa thành một màn sáng màu xám hiện lên chắn phía trước người.

Những kiếm khí hình lưỡi dao đang hùng hổ từ phía trên chém xuống, vầng trắng mờ chớp lên liên hồi, toàn bộ đều chui vào trong đó một đi không trở lại, không hề truyền ra tiếng động gì khác thường.

Tuy nhiên lúc này, những giáp sĩ màu bạc thân hình trở nên mơ hồ, tất cả chúng đều thuấn di một cái tới gần Hàn Lập trong gang tấc, các loại binh khí chém xuống nhanh như thiểm điện.

Dao kiếm chưa chạm vào thân thể, từng mảnh hàn quang lạnh lẽo đã đi trước chém xuống, trông như thể chuẩn bị mạnh mẽ chém màn sáng màu xám ra làm đôi vậy.

Hàn quang trong mắt Hàn Lập chợt lóe lên, không thấy hắn có bất cứ cử động gì, trước người mây xám ngưng tụ như hóa thành thực thể liền đem những hàn quang này bắn ngược trở lại.

Thanh âm ông ông từ màn sáng màu xám vang lên, lập tức hóa thành một con sóng lớn rộng vài trượng tỏa xuống phía dưới.

Những tên giáp sĩ màu bạc kia phản ứng cũng không hề chậm, đem binh khí quét ngang một cái rồi bắn trở về phía sau.

Nhưng quang ảnh làn sóng màu xám chợt ngưng tụ, chẳng chịt những tia sáng liền từ giữa con sóng bắn ra, lóe lên một cái, lấy thể sét đánh không kịp bưng tai xuyên thủng qua thân thể những tên giáp sĩ màu bạc, sau đó xoay tròn một cái, đem những giáp sĩ màu bạc này trói chặt lại.

Con Sóng lớn màu xám cuốn xuống, liền đem tất cả những tên giáp sĩ này bao phủ trong đó không còn chút phản kháng nào nữa.

Phía xa, lão già họ Dịch thấy vậy, trong mắt hiện lên hung quang, bỗng há miệng phun ra một đoàn tinh khí lên trên quyền trục, lập tức bảo vật này điên cuồng quay tròn liên tục.

Cùng lúc đó, những giáp sĩ màu bạc bị vòng sáng bảo vệ mờ mịt vây khốn bỗng nhiên toàn thân sáng ngời, tản phát ra khí tức bạo liệt cực kì kinh người.

Khí tức cuộn cuộn từ trong vàng trắng mờ điên cuồng phát ra, dường như muốn đem màn sáng xung quanh xé rách.

Trong mắt Hàn Lập hiện ra một tia ngoài ý muốn, một bàn tay trong tay áo mở ra, năm ngón tay hướng về màn sáng màu xám phía hư không nhấn xuống một cái.

Một tiếng "Oanh" trầm đục vang lên.

Hào quang bạo liệt bên trong bị một cỗ sức mạnh không gì cản nổi ép xuống, hào quang lập tức trở nên ảm đạm rồi hóa thành những điểm sáng bạc tán loạn biến mất.

Hàn Lập lúc này mới nhìn lướt qua phía trên bầu trời, chỉ thấy Phệ Linh Hỏa Điều đang cùng Tử Sắc Không Tước cắn xé nhau.

Cả hai bọn chúng đều không phải thân thân thể thực sự, cộng thêm đều sử dụng một loại Linh Diễm huyền diệu. Nếu muốn phân thắng bại chính thức, xem ra không phải là việc trong thời gian ngắn có thể làm được.

Hai mắt Hàn Lập hơi nhú, đem ánh mắt thu hồi lại, tiếp đó hướng tới lão già phía xa nói một câu lạnh như băng:

"Loại thủ đoạn nhỏ này, đạo hữu vẫn là không nên dùng thì hơn. Nếu các hạ đã không muốn dùng thần thông chính thức, vậy thì tiếp một kích

của Hàn mỗ rồi nói sau. "

Vừa dứt lời, Hàn Lập một tay bấm niệm pháp quyết, sau lưng kim quang lóe lên, hiện ra Pháp Tướng ba đầu sáu tay màu vàng.

Pháp Tướng này vừa ngưng tụ, ba cái đầu phía trên đồng thời trợn to hai mắt, sáu cánh tay mơ hồ một cái, từng cánh tay đều đánh về phía hư không.

Tiếng nổ mạnh " ầm ầm " như sấm phát ra trong không trung.

Sáu đoàn kim quang từ bên trên Pháp Tướng bắn ra, chớp động một cái liền biến thành sáu cái Quang Cầu** màu vàng đường kính lớn hơn một trượng.

Tiếng rít nổi lên, sáu cái quang cầu hung hổ đập tới lão già họ Dịch bên kia.

Lão già họ Dịch thấy vậy, hừ lạnh một tiếng, ngón tay không chút do dự điểm về phía hư không.

Sau lưng hắn đông đảo những tấm gương màu vàng vù vù một tiếng, mặt gương lóe lên, từ mỗi tấm gương phun một sợi tơ vàng rất nhỏ.

Những sợi tơ vàng chằng chịt tụ lại trước mặt lão già, hóa thành một tấm lưới cực lớn.

Lão già thúc giục pháp quyết, tấm lưới khổng lồ run rẩy một cái, liền hướng phía sáu cái Quang Cầu đón đầu lao đi, những sợi tơ vàng đều tản ra hào quang chói mắt, dường như chúng muốn đem tất cả quang cầu hút gọn một mẻ.

Tuy nhiên ngay trước khi tấm lưới khổng lồ cùng quang cầu tiếp xúc, trog chốc lát, Hàn Lập ở phía đối diện quát ra một tiếng " *Động Tuyền Kim*

Quang ", ngón tay cùng lúc diễm về phía xa một cái.

Lúc này, sáu cái Quang Cầu màu vàng lắc lư một cái, chợt mơ hồ hợp nhất lại thành một thể, hóa thành một cái vòng xoáy vàng rực.

Vòng xoáy này vừa xuất hiện, tức thì xoay tròn lên, từ trung tâm bay ra vô số phù văn ngũ sắc, đồng thời tuôn ra một cỗ hấp lực vô cùng to lớn.

Tấm lưới màu vàng khổng lồ kia mặc dù cũng cực kỳ huyền diệu, nhưng không cách nào có thể ngăn cản được cỗ hấp lực to lớn này, vừa tiếp xúc một cái, sau một tiếng gào thét đã bị hút vào trong đó, hơn nữa hiện ra bên trong rõ ràng đã bị quay cho nát bầy.

Lão già họ Dịch cả kinh, đột nhiên vỗ lên khối ngọc bội giắt bên hông.

Vật đó vang lên một tiếng, bỗng nhiên hóa thành một con Giao Long màu trắng, giương nanh múa vuốt lao thẳng tới vòng xoáy.

Vòng xoáy màu vàng chỉ phát ra từng trận âm thanh, tiếp đó phù văn bay vọt ra liên lập tức lóe lên, cũng đem Giao Long hút vào trong đó.

Một lát sau, bên trong vòng xoáy vang lên tiếng nổ, Ngọc Bội bên hông lão già không một tiếng động mà biến thành bột phấn.

Lần này sắc mặt lão già họ Dịch thực sự đại biến rồi.

Tuy nhiên, mắt thấy vòng xoáy màu vàng không tiếp tục lao tới nữa, mà nhấp nhô mấy cái rồi xuất hiện ở phía trước đó không xa, lão già họ Dịch lại khôi phục lại sự bình tĩnh, hai tay bỗng đồng thời bấm niệm pháp quyết, sau lưng vang lên tiếng "*vù vũ*", đột nhiên từ phía sau năm loại hào quang màu sắc khác nhau phát ra.

Vòng sáng bảo vệ ngũ sắc này sau khi quay tít một vòng, đột nhiên hướng hư không trước người quét qua.

"Phốc" một tiếng, vòng xoáy màu vàng bị hào quang ngũ sắc quét qua, lóe lên một cái không thấy đâu nữa.

"Ngũ Sắc Thần Quang! Người là người của Ngũ Quang Tộc trong Phi Linh Tộc!" Hàn Lập mặc dù trong nội tâm sớm đã có suy đoán, nhưng vừa thấy tình hình quỷ dị này vẫn không khỏi khẽ giật mình bật thốt ra.

"Ha Ha, không thể tưởng được đạo hữu lại có ánh mắt sắc bén như vậy, liếc mắt một cái đã đoán ra lai lịch của lão phu. Đã như vậy, tại hạ cũng không cần che giấu làm gì nữa, để cho các hạ thấy một chút sự lợi hại chính thức của Ngũ Sắc Thần Quang". Lão già họ Dịch thấy Hàn Lập vừa nhìn đã gọi ra bốn mạng thần thông của chính mình, đầu tiên là có chút ngoài ý muốn, nhưng lập tức sắc mặt dữ tợn cuồng tiếu một trận.

Tiếp theo chỉ thấy hấn ngay tại chỗ xoay một vòng.

Trời quang bỗng vang lên một tiếng sét đánh!

Cùng lúc đó một quầng sáng ngũ sắc tỏa ra, từ đó hiện lên một con Ngũ Sắc Khổng Tước*** lớn cỡ mấy trượng, nó ngửa đầu lạnh lùng quét qua Hàn Lập, hai con mắt tinh quang chớp động liên tục khiến cho người ta có một loại cảm giác toàn thân như bị đông cứng thành băng vậy.

Chương 2287: Cuộc chiến với Tu La Thù (6)

"Quả thật là thần diệu của thân thể Ngũ Sắc Không Tước, không nghĩ tới nhất Tộc của đạo hữu vậy mà còn có kẻ mạnh như ngươi. Như thế tại hạ càng muốn cùng các hạ luận bàn một chút đây". Đồng tử Hàn Lập co rút lại một chút, bỗng nhiên cười nói.

"Luận bàn? Ngươi có ý gì!" Trong mắt Ngũ Sắc Không Tước chợt lóe lên dị sắc, từ miệng nó phun ra tiếng người.

"Ha ha.." Hàn Lập ngửa đầu ngáp một cái, không nói thêm gì, khí tức trên người chợt biến đổi, một ngọn lửa sáng ngũ sắc từ thể nội phát ra.

Bên trong ngọn lửa ngũ sắc chớp động, thân ảnh Hàn Lập mơ hồ một cái, cũng biến thành một con Linh Cầm cực lớn, rõ ràng lại là một con Ngũ Sắc Không Tước khác!

"Cái gì, ngươi cũng là người của Ngũ Quang Tộc...Không, khí tức này không đúng, thì ra ngươi chỉ là luyện hóa một ít Chân Huyết Thánh Cầm của bốn tộc mới có thể biến hóa thành thân thể Thánh Cầm đây." Ngũ Sắc Không Tước phía đối diện đầu tiên là cả kinh, nhưng ngay sau đó dị quang trong mắt chợt lóe lên, lập tức phát hiện ra chỗ khác nhau rất nhỏ trong đó.

"Các hạ đúng là là tuệ nhãn như đũa, liếc mắt một cái đã nhìn rõ thuật biến hóa của Hàn mỗ."

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, con Không Tước vừa biến thành rung hai cành lên, toàn thân hào quang ngũ sắc rực rỡ, lập tức hóa thành từng con sóng ánh sáng cuộn cuộn về phía đối diện.

"Tốt, rất tốt. người lại có can đảm sử dụng Thần Quang Thuật trước mặt lão phu, vậy thì để lão phu dạy cho người một bài học. Để cho người biết thế nào mới là Ngũ Sắc Thần Quang chân chính." Lão già họ Dịch giận quá hóa cười nói.

Vừa dứt lời, Không Tước do hấn biến thành, lông cánh dài bên ngoài thân rung lên, bỗng nhiên hóa thành vô số mũi tên ngũ sắc bắn về phía trước mặt.

Thanh âm *"xuy xuy"* thoáng cái tràn ngập khắp bầu trời, Ngọn lửa sáng ngũ sắc ở phía đối diện đang cuộn cuộn tới vừa tiếp xúc với những mũi tên này đã bị xuyên thủng vô số lỗ thủng lớn nhỏ không đều nhau.

Con sóng lớn ngũ sắc phía dưới lập tức trở nên chậm lại.

Những mũi tên này không có gì ngăn cản lại tiếp tục bắn thẳng đến phía Hàn Lập.

Hàn Lập thấy thế thì hơi nao nao, nhưng Không Tước biến thành lập tức lông cánh dài cũng đồng dạng rung lên, bên ngoài thân hào quang ngưng tụ, hàng loạt những tia sáng ngũ sắc từ đó bắn ra.

Mỗi một tia sáng ngũ sắc chớp động xuống đều đánh trúng từng cái mũi tên một cách vô cùng chuẩn xác, nó quán quanh mũi tên một cái rồi ra sức ép chặt.

Một hồi thanh âm *"bộp bộp"* liên tục truyền đến, những mũi tên vừa hiện ra đã bị mạnh mẽ cắt thành vô số mảnh vỡ.

Những tia sáng này sau đó trở nên mơ hồ, lóe lên một cái rồi biến mất tại chỗ.

Sau một khắc, trước người con Không Tước ngũ sắc do lão già họ Dịch biến thành chấn động, những tia sáng chẳng chịt từ hư không bắn ra, run lên một cái rồi bắn xuống đáng vẻ như muốn đem hắc trối chặt lại.

Nhưng những tia sáng này vừa tiếp xúc với lão già họ Dịch, bỗng nhiên hào quang ngũ sắc bên ngoài thân hình con Không Tước sáng lên rực rỡ.

Tia sáng "*phốc phốc*" một cái, lóe lên rồi chui vào trong đó mà không có tác dụng gì.

Phía xa Hàn Lập thấy vậy thì trong nội tâm rung mình.

Không Tước do lão già họ Dịch biến thành ngựa đầu phát ra một tiếng kêu vang, vòng ánh sáng hộ thể ngũ sắc trên một cái móng vuốt đột nhiên chớp động, hướng về phía hư không đánh ra một trảo.

"*phốc phốc*" một tiếng trầm đục.

Một cái cự trảo lớn gần một mẫu, vượt qua khoảng cách mấy trăm trượng trong hư không hướng tới phía Không Tước do Hàn Lập biến thành đập xuống.

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, thân hình Không Tước chỉ mơ hồ một rồi đột nhiên biến mất, lóe lên xuất hiện ở bên ngoài chỗ cũ vài chục trượng, đồng thời há miệng phun ra một ngọn lửa bạc bắn về phía cự trảo.

Cự trảo kia trông như có vẻ to lớn chậm chạp, nhưng vừa thấy ngọn lửa bạc vừa phóng đến đã cực kỳ mau lẹ vỡ xuống một cái.

Một tiếng trầm đục vang lên!

Mặt ngoài cự trào những tia sáng ngũ sắc lưu chuyển một hồi thoảng cái đem ngọn lửa xiết chặt trong năm móng vuốt. Con Không Tước do lão già họ Dịch biến thành ở phía xa nhanh như thiểm điện cùng lúc xông tới.

Trào còn chưa hạ xuống mà bốn phía hư không bỗng nhiên xuất hiện vô số phù văn như ẩn như hiện, mơ hồ như có tầng tầng cấm chế vô hình giam cầm Hàn Lập cực kỳ chặt chẽ.

Hai cánh Không Tước do Hàn Lập biến thành rung lên, phát ra một quầng lửa sáng lớn ngũ sắc cuốn tới những phù văn kia, nhưng cứ như gặp phải khắc tinh lóe lên cái đã bị diệt sạch.

Hàn Lập cả kinh, không chút do dự, trên người hào quang ngũ sắc sáng rực lên, tất cả lông vũ trên người khẽ rung rồi đồng thời thoát ra khỏi cơ thể bắn đi, sau đó quay tròn trong hư không ngưng tụ thành hơn mười đạo kiếm quang ngũ sắc điểm lệ dị thường, lóe lên hướng về bốn phía điên cuồng chém xuống.

Một loạt âm thanh chói tai như kim loại va chạm truyền đến!

Những kiếm quang ngũ sắc chém lên những phù văn kia lại như là đụng phải kim loại vô cùng rắn chắc bị mạnh mẽ bắn ngược trở lại, không cách nào phá vỡ tầng cấm chế này.

"Khắc khắc, thần thông Cổ Hóa Thiên Địa của lão phu nào có dễ dàng phá bỏ như vậy, đạo hữu hãy ngoan ngoãn chịu chết đi thôi." Lão già họ Dịch thấy một màn này vui mừng quá đỗi, Không Tước biến thành phun ra tiếng người, một chùm móng vuốt khác đồng thời chụp về phía đối diện.

Trên không chỗ Hàn Lập chấn động, một cái cự trào phát ra hào quang ngũ sắc khác hiển hiện ra, đồng dạng chụp xuống phía dưới.

Lập tức phụ cận hư không lại có thêm vô số phù văn ngũ sắc hiện lên.

Khổng Tước do Hàn Lập biến thành chỉ cảm thấy thân hình xiết chặt, không thể nhúc nhích một chút nào.

Cứ như vậy, trong ánh mắt cuồng hỉ của lão già họ Dịch, hai cái cự trảo trước sau lao xuống như thiểm điện.

Trảo Ảnh cực lớn lập tức ép xuống, tạo ra một trận vòi rồng, hư không phía dưới chịu ảnh hưởng của nó mà trở nên méo mó, Khổng Tước do Hàn Lập biến thành lập tức bị chìm ngập vào trong đó.

Lão già họ Dịch cuồng tiếu một hồi!

Hắn có thể sử dụng Ngũ Sắc Thần Quang mà đơn giản giải quyết đại địch này, thật là một sự bất ngờ ngoài ý muốn.

Tuy nhiên để phòng ngừa vạn nhất, Khổng Tước do hắn biến thành đang không bay lên, hai cánh rung lên, bên ngoài thân vòng sáng hộ thể ngũ sắc lưu chuyển bất định thoáng cái biến thành ánh sáng hơi mờ như ngọc lưu ly.

Tiếp đó Ngũ Sắc Khổng Tước kêu lên một tiếng thánh thót, há miệng phun ra một đạo cột sáng màu xanh biếc như ngọc lưu ly, lóe lên cái đã đến trước mặt Hàn Lập đang ở trong hư không.

Nhưng lúc này, hư không bên kia bỗng vụn vụn phát ra một tiếng vang trầm thấp, một luồng kim quang từ đó tỏa sáng rực rỡ, đồng thời cũng từ đó bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay lớn đầy lông lá.

Bàn tay năm ngón vừa xuất hiện lập tức toàn bộ biến thành màu vàng tím, quét ngang qua vừa vụn vỡ vào cột sáng màu ngọc lưu ly.

Một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa vang lên!

Cột sáng màu lưu ly sau cái vỗ của bàn tay đầy lông lá kia thoáng cái nổ ầm rồi tan vỡ, Thiên Địa Nguyên Khí xung quanh như bị khuấy động mà bốc lên một vòng sáng màu lưu ly như nắng gắt vô cùng chói mắt.

Bàn tay đầy lông kia chỉ bằng vào máu thịt lại có thể cứng rắn đập vỡ cột sáng màu lưu ly trông như không gì phá nổi kia.

Lão già họ Dịch thấy vậy thoáng một cái đã trở nên cực kỳ kinh sợ, nhưng hắn còn chưa kịp sử dụng công kích nào khác thì bên trong kim quang phía đối diện bỗng truyền ra một tiếng hừ lạnh lẽo đến thấu xương.

Khổng Tước do lão già họ Dịch biến thành vừa nghe thấy thì như có tiếng sét đánh bên tai, thân hình không tự chủ được mà run lên rồi lùi lại đằng sau mấy bước.

Cùng lúc đó, từ trong kim quang phía đối diện phát ra một tiếng kêu dữ tợn, một nắm quyền màu vàng to lớn như ngọn núi nhỏ phóng thẳng lên trời, đem hai cái cự trảo ngũ sắc kia như là giấy mỏng mà đánh cho nát bấy, đồng thời một cỗ khí tức khủng bố khó có thể tin được từ trong kim quang bộc phát ra, đem phù văn ngũ sắc ở bốn phía đánh cho vỡ tan nát.

Lúc này kim quang mới thu lại, từ đó hiện ra một con Vượn lớn cỡ mấy chục trượng toàn thân màu vàng tím, đang từ từ thu nắm đấm khổng lồ kia về.

"Hóa ra bản thể của ngươi là Sơn Nhạc Cự Viên... Không, không phải, dù là Sơn Nhạc Cự Viên cũng không có khả năng dễ dàng phá vỡ Cố Hóa Thiên Địa của ta như thế."

Khổng Tước một lần nữa bị khí tức này làm cho phải lùi về phía sau hai bước rồi mới mở miệng kinh sợ nói ra tiếng người.

"Hừ, bản thể của ta là gì, không cần các hạ quan tâm. Ta đã lãnh giáo sự huyền diệu của Ngũ Sắc Thần Quang của đạo hữu. Bây giờ các hạ cũng nên lãnh giáo một chút thần thông chính thức của Hàn mỗ đi." *Cự Viên nhìn qua Ngũ Sắc Khổng Tước phía đối diện, lạnh lùng nói một câu.*

"Người thực cho rằng chỉ cần thay đổi một loại pháp thể khác là có thể chiến thắng một người nào đó sao, thật là mơ mộng hão huyền."

Lão già họ Dịch tuy cảm thấy được khí tức đáng sợ của Cự Viên trước mặt, nhưng trên mặt lại không hề có vẻ kinh hoảng, ngược lại quát khễ một tiếng, Khổng Tước do lão biến thành bên ngoài thân lóe lên lửa sáng, lại cũng đồng thời biến hóa thành hình dạng khác.

Đầu chim Khổng Tước thân người, thân mặc cẩm bào, lưng đeo năm thanh trường kiếm óng ánh màu sắc khác nhau.

Hắn vậy mà thu lại biến hóa Ngũ Sắc Khổng Tước, lại biến thành nửa người nửa chim trông vô cùng quý dị.

"Thật thú vị, người quả nhiên còn chưa dùng hết thực lực. Như thế vừa lúc Hàn mỗ có thể buông tay mà tận hứng một lần rồi."

Ánh sáng trong mắt Cự Viên lóe lên, bỗng nhiên hai tay mở ra, tức thì trong lòng bàn tay xuất hiện hai ngọn núi nhỏ màu xanh và đen cao khoảng một trượng.

Hàn Lập cầm hai ngọn núi nhỏ ném về phía hư không, lại dùng một ngón tay điểm ra hai cái.

Lập tức hai tòa núi nhỏ màu xanh và đen dưới pháp quyết thúc dục, nhoáng một cái đón gió lớn lên thành hơn trăm trượng.

Cùng lúc đó, Tử Kim Cự Viên do Hàn Lập biến thành bên ngoài thân hiện lên những phù văn màu bạc rồi điên cuồng lớn lên, trong khoảnh khắc biến thành một con quái vật khổng lồ cao tới ba bốn trăm trượng.

Thân thể Cự Viên vừa lớn lên lập tức dùng hai nắm tay cứng như thép hung hăng nện vào ngực, mơ hồ một cái đem hai ngọn núi đồng thời bắt vào trong tay.

Hai cánh tay thô to của nó ngay trong tiếng quát lập tức cầm hai tòa núi hung hăng ném về phía quái vật do lão già họ Dịch biến thành.

Hai tòa núi nhỏ vừa quăng đi, lập tức hóa thành hai cái quang cầu màu xanh và đen mơ hồ một cái đã lấy tốc độ không thể tưởng tượng được mà biến mất trong hư không.

Bầu trời xung quanh tức thì vang lên những tiếng nổ đùng đùng chói tai.!

Quái vật do lão già họ Dịch biến thành chỉ cảm thấy trước mặt chấn động, hai vật khổng lồ lóe lên đã xuất hiện ngay trước mắt.

Theo đó là một cỗ sức mạnh làm cho tồn tại Đại Thừa kỳ cũng phải hít thở không thông bỏ nhào đến.

Hai tòa núi chưa đè xuống mà linh quang hộ thể trước mặt lão già đã kịch liệt lắc lư, thoáng một cái cảm thấy đau nhức như bị dao cắt.

Lão già họ Dịch thấy cảnh này, trong mắt cái đầu chim hiện lên thần sắc quý dị, không thấy hắn có bất kỳ hành động gì, năm thanh trường kiếm cắm sau lưng đột nhiên lóe lên dị quang.

"phanh phanh" vài tiếng sau đó bỗng nhiên năm thanh trường kiếm thoáng một cái thuận di xuất hiện trước mặt lão già, chỉ một lần va chạm đã

đem cự áp kia biến thành vô hình.

Nhưng lại để cho Hàn Lập có chút không tin vào mắt mình là thời điểm hai tòa cự sơn như cuồng phong trực tiếp chạm vào năm thanh trường kiếm lại bỗng nhiên bất động trong hư không.

Từ xa nhìn lại, phảng phất như nó chính là bị năm thanh trường kiếm kia mạnh mẽ ngăn cản lại.

Sau khi tiến cấp Đại Thừa, thân thể hóa thân Cự Viên của mình có bao nhiêu uy lực, bản thân Hàn Lập tự nhiên là kẻ rõ ràng nhất.

Trông thấy tình cảnh cực kỳ quỷ dị này, đồng tử hấn hơi co lại, hai mắt không khỏi phải nhíu mày thật sâu.

Chương 2288: Cuộc chiến với Tu La Thù (7)

*Tinh Kiếm: thanh kiếm trong suốt, óng ánh như thủy tinh

**Lục quang: ánh sáng màu xanh lục

*** Cổ văn: văn tự cổ xưa.

****Mộc kiếm: thanh kiếm bằng gỗ

(-)Lục tuyến: sợi tơ màu xanh lục

(-)yêu mục: con mắt yêu dị

Một màn càng thêm quỷ dị xuất hiện.

Năm thanh trường kiếm óng ánh lóe lên tinh quang, một cỗ Pháp Tắc chấn động mà hiện ra, hai ngọn núi rung lên rồi bị bắn ngược về phía sau.

Sau tiếng nổ đùng đùng một lần nữa vang lên, hai tòa núi mơ hồ một cái xuất hiện trên không trung trên đầu Hàn Lập hung hăng đập xuống.

Thần niệm của Hàn Lập liên tục thúc dục nhưng lại không cách gì liên hệ với hai bảo vật làm cho chúng dừng lại, trong lúc nhất thời dường như hai ngọn núi bị triệt để cắt đứt liên hệ với hắn.

Trong lòng Hàn Lập rung mình nhưng trên mặt không hề có chút dị sắc nào, hai bàn tay lớn của biến thân Cự Viên bỗng nhấc lên, năm ngón tay

hướng hai tòa cực sơn nhẹ nhàng vỗ một cái.

Trong nháy mắt khi hai bàn tay lớn đánh ra, trong lòng hai bàn tay ánh sáng màu bạc chớp động, từng tầng vân trận màu bạc hiện ra thoáng cái chồng lên nhau thành hơn mười tầng.

Từ đó truyền ra hai tiếng nổ mạnh "Oanh" "Oanh" kinh thiên động địa.

Trước người Cự Viên xuất hiện hai cái vòi rồng phóng lên trời, phụ cận hư không chấn động một hồi như tiếng gầm thét của biển cả.

Hai tòa cực sơn dưới hai luồng lực lượng kinh người ép xuống buộc phải dừng lại tại chỗ, nhưng lập tức lóe lên ánh sáng màu bạc, phá không biến mất trên không trung.

Hai bàn tay Hàn Lập vừa tiếp xúc với hai tòa cực sơn thì thần niệm liền một lần nữa khôi phục sự liên hệ với hai bảo vật, hắn cũng không nói thêm gì mà lập tức thu chúng lại.

Cùng lúc đó, lão già họ Dịch phía xa mặc cho năm thanh Tinh Kiếm lơ lửng trước người, lão vẫn giữ nguyên tư thế không nhúc nhích như trước mà không hề nhân cơ hội này phát động công kích gì khác.

Cự Viên do Hàn Lập biến ảo thành một lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía lão già phía xa, bỗng nhiên nói ra một câu để cho sắc mặt lão không khỏi biến đổi:

"Thần thông thời gian, vậy mà ngươi lại có thể sử dụng lực lượng pháp tắc này, nhưng hẳn là nhờ vào ngoại lực mới có thể thi triển ra được nếu không thì cũng sẽ không đến nỗi miễn cưỡng mới vận dụng được như vậy."

"Hừ, Thời Gian Pháp Tắc là đại thần thông bậc nào, cho dù chỉ có thể vận dụng một chút bề ngoài cũng đủ để ỷ vào thế bất bại rồi. Đạo hữu chỉ

liếc mắt đã nhận ra nó hẳn là đã từng ở nơi khác nhìn thấy lực lượng Pháp Tắc cùng loại rồi." Ánh mắt lão già biến thành quái vật đầu chim lóe lên hung quang, lão hừ lạnh một tiếng hỏi ngược lại.

Đồng thời một ngón tay hắn điểm về phía trước người một cái, năm thanh Tinh Kiếm rung lên vù vù vài lần, lúc này Pháp Tắc xuất hiện xung quanh đó mới thoáng một cái toán loạn mà biến mất.

Cự Viên do Hàn Lập biến thành nhìn chăm chăm vào năm thanh Tinh Kiếm* không rời, thần niệm quét qua chúng một lát trên mặt hắn lộ ra vẻ đã hiểu rõ, cười lạnh một tiếng, miệng nói ra tiếng người:

"Đúng là trước kia Hàn mỗ đã từng được chứng kiến một chút thần thông Pháp Tắc như thế ở một nơi khác. Nhưng lần đi vào giới này vốn tưởng rằng chỉ những tên Tu La Thù kia mới có thể khu sử một chút thần thông thời gian, không nghĩ tới các hạ cũng có thể làm được chuyện này. Xem ra thời gian đạo hữu ở nơi này cũng không phải là ngắn, hơn nữa còn rất được những tên Tu La Thù này tín nhiệm, nếu không cũng không có khả năng đạt được chỗ tốt bằng trời như thế! Tuy nhiên đạo hữu cho rằng chỉ với chút thần thông thời gian này mà đã ỷ vào nó thì đã hoàn toàn mười phần sai lầm rồi.

Vừa dứt lời, hai tay Cự Viên nện âm âm vào lồng ngực, bên ngoài thân tỏa ra ánh sáng màu vàng tím rực rỡ, thân hình tiếp tục điên cuồng lớn lên một lần nữa, trong nháy mắt đã biến thành to lớn hơn trăm trọng.

Càng kinh người hơn là trong miệng Cự Viên này lóe lên hào quang rồi bỗng nhiên phun ra mấy cái Quang cầu đủ mọi màu sắc.

Những quang cầu này xoay tròn quanh Cự Viên, từ đó lập tức truyền ra những tiếng rống gầm phượng hét, nhiều loại khí tức cường đại trong đó tản

phát ra, lóe lên một cái biến thành những hư ảnh khác nhau cực lớn của Chân Long, Thiên Phượng, Thanh Loan, Côn Bằng...

Bản thân Cự Viên thì ngửa cổ thét dài, bên ngoài thân lập tức từng tầng Lân Phiến màu vàng tím hiện lên, hai bên đầu vai và sương sườn mơ hồ một cái tức thì lần lượt hiện ra hai cái đầu vô cùng dữ tợn cùng bốn cánh tay dài màu vàng tím.

Sáu con mắt của ba cái đầu đồng thời trợn lên, hào quang trên giữa trán chớp động, từ mỗi cái đầu mọc ra một cái sừng ngắn màu bạc.

Hàn Lập sau khi biết rõ đối phương có thể thi triển lực lượng Thời gian lập tức không dám xem thường nữa mà thi triển Phạm Thánh Chân Ma công biến thân thành Niết Bàn Thánh Thể, và cũng đã thúc dục thần thông đến cực hạn.

Sau khi Hàn Lập biến thành Tam Niết biến thân của Niết Bàn Thánh Thể, thân thể dường như mạnh mẽ đến mức những tồn tại Đại Thừa kỳ cũng cảm thấy vô cùng khủng bố, ba cái đầu nhếch mép cười, sáu cánh tay mơ hồ một cái biến ra vô số ảo ảnh điên cuồng bắn về phía đối diện.

Trong chốc lát không gian nổi lên những tiếng rít chói tai!

Vô số quyền ảnh chằng chịt màu vàng từ trong hư không nối tiếp nhau hiện ra, vừa xuất hiện lại liền trực tiếp biến mất không thấy đâu nữa.

Sau một khắc, bốn phía quanh lão già họ Dịch chấn động, quyền ảnh màu vàng tuôn ra tầng tầng lớp lớp, hóa thành một tầng kim quang hướng về phía trung tâm điên cuồng nện xuống.

Lão già họ Dịch vô cùng hoảng sợ, cái đầu chim kêu lên một tiếng chói tai, hai cánh tay như hai cái bánh xe nhanh chóng bắt pháp quyết, năm thanh Tinh Kiếm trước người lập tức xoay tròn liên hồi.

Mơ hồ một cái, năm thanh Tinh Kiếm này biến thành một tầng màn sáng ngũ sắc, đem từ đầu tới chân lão già bảo hộ vô cùng chặt chẽ, đồng thời phù văn nhàn nhạt nổi lên, luồng Pháp Tắc biến mất lúc trước chấn động một cái lại lần nữa hiện ra.

Trong chốc lát, phạm vi vài chục trượng lấy lão già làm trung tâm đều được bao phủ trong lực lượng Pháp Tắc này, tất cả quyền ảnh vừa xuất hiện đều bị dừng lại trong hư không, nhưng những công kích đằng sau không bị ảnh hưởng mà vẫn tiếp tục tiến đến công kích về phía trước.

Bên ngoài màn sáng ngũ sắc thoáng một phát nổi lên thanh âm âm âm, từng đoàn từng đoàn kim quang lập tức nổ vang ra hóa thành những vòng tròn quay liên hồi điên cuồng oanh kích, liều mạng hướng tới phía màn sáng mà bắn đi. Tuy nhiên những công kích này chỉ cần vừa tiếp cận màn sáng tất cả chúng dường như đều bị đông cứng lại trong hư không.

Trong lúc nhất thời, chỉ thấy bên ngoài màn sáng ngũ sắc phảng phất như xuất hiện một bức tường hình tròn vô hình, tất cả công kích bất kể bản thân quyền ảnh màu vàng hay những vòng tròn bạo liệt hình thành từ chúng đều bị mạnh mẽ chặn lại bên ngoài.

Tuy nhiên quyền ảnh màu vàng ẩn chứa uy năng vô cùng kinh người, hơn nữa dưới những cánh tay của Cự Viên điên cuồng vung ra, số lượng của chúng cũng nhiều tới mức người thường không thể tưởng tượng nổi.

Bởi vậy chỉ sau thời gian vài lần hít thở, bốn phía hình thành trùng kích mãnh liệt, như là hóa thành tầng tầng những cơn sóng màu vàng chói mắt, hết thảy từng luồng sóng đó không ngừng oanh kích vào trung tâm.

Một cỗ linh áp khủng bố khiến cho lão già họ Dịch run sợ đang lấy hấn làm trung tâm nhanh chóng tụ tập đến.

Thoáng cái khiến cho sắc mặt lão già đã có chút phát xanh.

Đúng lúc này, màn sáng ngũ sắc bắt đầu run lên nhè nhẹ, quyền ảnh màu vàng bị đông cứng lại ở bốn phía không ổn định được nữa mà sáng lấp lánh lên, tiếp đó truyền ra âm thanh "Gắc" giòn tan như thủy tinh vỡ.

Lần này, lão già không thể nào thờ ơ được nữa rồi, sau khi quát khê một tiếng, hai cánh tay biến đổi pháp quyết, màn sáng trước người chấn động rồi co rút lại, thoáng cái đem phạm vi màn sáng bên ngoài rút nhỏ lại chỉ còn gần một nửa, đồng thời lại há miệng phun ra mấy ngụm Tinh huyết màu xanh như ngọc.

Số máu huyết này chớp động một cái liền biến thành những phù văn màu xanh biếc, mơ hồ một cái chui vào màn sáng không thấy nữa.

Thanh âm vu vu vang lên, màn sáng vốn đang run rẩy thoáng cái khôi phục sự vững vàng vốn có.

Bốn phía hư không sắp sụp đổ cũng ngưng tụ lại khôi phục như thường, nhất thời chúng lại đem những gợn sóng màu vàng từ bốn phía tiếp tục mạnh mẽ cản lại.

Lão già họ Dịch nhìn thấy hết thấy mới thở ra một hơi, nhưng trong miệng vẫn lâm bầm không ngừng.

Phù văn nhàn nhạt trong màn sáng hiện lên, mơ hồ có năm đạo bóng kiếm một lần nữa muốn biến ảo ra.

Nhưng phía trước mặt, Cự Viên do Hàn Lập biến thành bỗng nhiên dừng huy động một cánh tay lại, lại thò xuống một cái, trong tay lóe lên một đoàn lục quang**, một thanh trường kiếm màu xanh thoáng cái hiện ra, mặt ngoài còn ẩn hiện mấy cái cổ văn*** màu bạc không biết tên.

Cánh tay rung lên một chút!

Mặt ngoài Mộc kiếm lập tức chớp động một tầng tinh quang, cùng lúc đó Thiên Địa Nguyên Khí trong phạm vi vài dặm bỗng nhiên run lên liên biến thành những tia sáng điểm lệ cuốn về phía thanh kiếm.

Mộc kiếm màu xanh mờ hồ một cái, lập tức điên cuồng lớn lên, trong khoảnh khắc biến thành khổng lồ lớn hơn trăm trượng, cũng nằm trên cánh tay thô to của Cự Viên không chút do dự chém về phía đối diện.

"phốc phốc" một tiếng, những phù văn màu vàng và bạc liên tục di chuyển bất định, một đạo kiếm ảnh khổng lồ màu xanh thẫm hình trăng lưỡi liềm từ trên Mộc kiếm bắn ra, chớp động một cái lập tức vượt qua quyền ảnh chẳng chịt trực tiếp chui vào trong phạm vi bao phủ của lực lượng pháp tắc kia.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Kiếm ảnh hình trăng lưỡi liềm màu bạc lóe lên linh quang, vậy mà như không thấy lực lượng pháp tắc bao phủ trong đấy liên tục tiếp xuyên thủng qua, đồng thời trong ánh mắt lão giả họ Dịch lúc này sắc mặt đang trở nên trắng bệch, chém lên trên màn sáng ngũ sắc nhanh như thiểm điện.

Một tiếng "oanh" nổ mạnh!

Lưỡi kiếm khổng lồ hình trăng lưỡi liềm chỉ run lên, liền hóa thành một điểm sáng gai màu bạc trắng nổ tung ra.

Một cỗ lực lượng Pháp Tắc càng thêm cường đại hơn lập tức cuốn tới, đem màn sáng có ẩn chứa Thời Gian Pháp Tắc mạnh mẽ xé rách ra rồi bị hóa thành một vầng sáng màu bạc nổ tan tành.

Trong chốc lát, hai cỗ lực lượng Pháp Tắc quần quanh một chỗ với nhau phát ra những âm thanh bén nhọn quái dị từ bên trong, vàng sáng giống như một quả cầu tuyết nhanh chóng điên cuồng lớn lên, nháy mắt đã biến thành lớn tới vài mẫu.

Các loại chấn động kịch liệt từ bốn phía hiện lên, từ không trung hóa thành những vòi rồng cực lớn đem tất cả không gian xung quanh cuốn vào trong đó.

Mà Cự Viên sau khi chém ra một kích này, thân hình vốn khổng lồ như núi cao lóe lên hào quang, bỗng rút nhỏ lại hơn một nửa, nhưng khí tức trên người không giảm đi chút nào, ngược lại trên mặt hiện lên vẻ tàn khốc, tất cả những cánh tay đều dừng lại, sáu bàn tay toàn bộ chụp vào thân Cự kiếm màu xanh thẫm, tiếp đó gầm nhẹ một tiếng rồi một lần nữa vung tay lên.

Tiếng xé gió vang lên!

Lần này theo Mộc kiếm màu xanh thẫm bay ra không còn là hình trăng lưỡi liềm màu bạc nữa mà là một đạo kiếm khí mờ mịt.

Tuy nhiên kiếm khí này vừa bay ra, lắc lư một cái xuất hiện phía trên vàng sáng màu bạc, xoay quanh nó một vòng bỗng nhiên khẽ cong lại biến thành một cái vòng tay cực lớn.

Cái vòng tay này lớn khoảng chừng gần một dặm, bên ngoài trông sắc bén vô cùng, toàn thân xanh biếc ướt át, từ nó cũng tản mát ra chấn động mãnh liệt của Pháp Tắc.

Chỗ lông mi trên ba cái đầu của Cự Viên bỗng lóe lên hắc quang, mỗi cái đầu hiện ra một cái Yêu mục đen như mực, mấy cánh tay đồng thời nhấc lên, dùng một ngón tay ngưng trọng điểm về phía hư không một cái, trong miệng quát ra một tiếng "Trảm" *lạnh lùng*.

"Phốc" một tiếng!

Vòng tay vừa hiện lên phù văn màu bạc bỗng nhiên mờ hồ rồi biến mất.

Nhưng lập tức, một chỗ phía dưới gần vầng sáng màu bạc chấn động, vòng tay màu xanh biếc hiện ra không một tiếng động, vừa vặn đem vầng sáng màu bạc bao lại ở giữa.

Hàn quang lạnh lẽo lóe lên, quầng sáng bỗng nhiên co rút lại liền biến thành một đạo hư ảnh không thấy bóng dáng.

Cùng lúc đó từ trong vầng sáng màu bạc vang lên tiếng "oanh minh", một sợi Lục tuyến chậm rãi hiện ra, từ nó tuôn ra những tia sáng yếu ớt màu xanh lục.

Tất cả vầng sáng, từ trung tâm toàn bộ bị mạnh mẽ xé rách ra, chia tách làm hai phần lớn nhỏ.

Chương 2289: Cuộc chiến với Tu La Thù (8)

Không riêng gì vàng sáng màu bạc mà cả hư không xung quanh đều bị tia lục tuyến kia chém vỡ, từ đó tuôn ra những hắc quang đen nhánh.

Tới khi ánh sáng màu bạc thu lại, toàn bộ tình hình phía trong vàng sáng rõ rệt cũng hiện ra.

Chỉ thấy tại trung tâm vàng sáng khi nãy, thỉnh thoảng lại lấy tia lục tuyến kia làm trung tâm mà phân chia thành hai phần trắng và đen hoàn toàn khác nhau.

Phần phía trên lục tuyến vẫn giống hệt lúc trước, nhưng lại được một mảng sáng óng ánh giống như màn sáng ngũ sắc bảo vệ cực kỳ chặt chẽ hơn một nửa.

Phần phía dưới lục tuyến, là một vết nứt không gian đen kịt, từ bên trong tản mát ra lực lượng Không Gian đang điên cuồng hướng bốn phương tám hướng tràn ra, bộ dáng dường như muốn đem hết thảy mọi thứ cắn nuốt hết vào trong.

Hiện tượng thiên văn khủng bố như thế khiến cho những người đang chiến đấu ở nơi khác trông thấy không khỏi dừng tất cả pháp quyết và động tác trên tay lại mà nhao nhao đem thần niệm quét qua phía bên này.

Sau khi nhìn rõ hết thảy, mấy tên Tu La Thù trong lòng đều cả kinh, còn bọn người Mạc Giản Ly thì lại cảm thấy vui vẻ.

Lão già họ Dịch biến thành quái vật đầu chim tuy rằng không triệt để mất mạng, nhưng nửa thân hình cũng đã biến mất không thấy đâu nữa, còn tồn tại chỉ là nửa bộ phận trên bên trong màn sáng ngũ sắc, tuy nhiên mặt mũi hẳn thì mồ hôi chảy ròng ròng đang thúc dục một tấm chắn sáng ngũ sắc óng ánh.

Tầng mỏng sáng phẳng phát như một vách tường bằng tinh thể kia, thỉnh linh chính là từ bên trong tấm chắn điên cuồng tuôn ra những phù văn ngũ sắc rồi ngưng tụ lại mà biến ảo thành.

Lực lượng Không Gian màu đen phía dưới hướng lên phía trên điên cuồng lan tràn tới vừa tiếp xúc với mỏng sáng này lập tức trở nên chậm chạp hơn hẳn.

"Huyền Thiên chi bảo, vậy mà ngươi lại có được một bảo vật Huyền Thiên nguyên vẹn, nếu không có lực lượng Pháp Tắc của bảo vật này thì ngươi làm sao có thể phá vỡ thần thông Thời Gian của lão phu." Lão già họ Dịch gắt gao nhìn chăm chăm vào thanh kiếm màu xanh thẫm trong tay Cự Viên, giọng nói có chút khan khàn kêu lên, trên mặt lúc này chỉ còn biểu lộ ra sự kinh sợ.

Tuy rằng loại chí bảo cấp bậc Huyền Thiên trên thế gian này cũng có một số cường giả Đại Thừa có thể có được một hai kiện. Nhưng đối với tám chín phần mười những tồn tại Đại Thừa khác mà nói, đến hết cuộc đời cũng không có cách nào có được một kiện Huyền Thiên chi bảo đấy.

Đại đa số tồn tại Đại Thừa ở các giới, có thể có được một hai kiện bảo vật phòng chế hoặc Huyền Thiên tàn bảo hộ thân đã xem như là một chuyện rất không tồi rồi.

Lão già họ Dịch tuy rằng tu vi cùng thần thông ở trong những Đại Thừa cùng thế hệ cũng xem như là kẻ có danh tiếng, nhưng trên phương diện này

lại không có được bao nhiêu cơ duyên, nên cũng không thể có được một kiện bảo vật Huyền Thiên tới tay.

Tuy nhiên có thể dưới hai lần chém liên tiếp của Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm mà vẫn có thể giữ được tính mạng, có thể thấy thực lực của lão cũng rất bất phàm rồi.

"Cần gì phải nói nhảm như thế, các hạ nếu không phải có năm thanh Tinh Kiếm kia trong tay, chẳng phải cũng đồng dạng không cách nào thi triển ra lực lượng thời gian hay sao!" Cự Viên sau khi chém ra kiếm thứ hai, thân hình một lần nữa co rút mà nhỏ lại chỉ còn cao hơn mười trượng, trên miệng cười lạnh một tiếng, lập tức bước nhanh về phía trước một bước.

"Phanh" một tiếng trầm đục!

Hư không xung quanh chấn động một tiếng, thân ảnh Cự Viên thoáng một cái kéo dài qua khoảng cách hơn trăm trượng xuất hiện ở không trung trên đầu lão già họ Dịch.

Thiên Địa Nguyên Khí một lần nữa cuộn cuộn kéo tới, trường kiếm xanh thẫm trên tay cự viên rung lên, lại lao xuống phái dưới không chút do dự chém ra kiếm thứ ba.

Một đạo Kiếm quang mờ mịt màu bạc xuất hiện, phẳng phất như Trăng sáng trên trời rơi xuống, từ đó một luồng Pháp Tắc lạnh lẽo chấn động rồi điên cuồng tuôn ra một lần nữa.

Lão già họ Dịch phía dưới thấy vậy, trên mặt trở nên tái nhợt vô cùng, như thế nào lão cũng không thể tin được đối phương lại có năng lực thúc dục Huyền Thiên chi bảo lần thứ ba.

Phải biết rằng loại bảo vật như Huyền Thiên chi bảo, mỗi lần toàn lực thúc dục chẳng những hao phí lượng chân nguyên kinh người mà gánh nặng

đối với thân thể càng to lớn tới tình trạng khó có thể tưởng tượng được.

Thậm chí đối với một vài cường giả Đại Thừa có thân thể yếu ớt chỉ cần toàn lực thúc dục một lần cũng có thể tạo thành nguy hiểm chí mạng đối với thân thể.

Nếu không lúc trước khi Hàn Lập còn ở tu vi Hợp Thể kỳ, mặc dù đã đem Niết Bàn biến thân tu luyện tới giai đoạn thứ hai cũng đâu chỉ có thể miễn cưỡng phát huy một chút uy năng của Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm mà thôi.

Mặc dù trăm thứ ba thật sự ngoài dự tính nhưng lão già họ Dịch phía dưới tự nhiên sẽ không khoanh tay chịu chết.

Trên mặt hắc bồng hiện lên vẻ tàn khốc, một ngón tay điểm về phía tám chấn óng ánh phía trước một cái, lại tiếp tục há miệng phun ra mấy ngụm tiên huyết màu lục bích vào trong đó, đồng thời quay đầu quát lên một câu lạnh lùng:

"La đạo hữu, mau gọi Anh đạo hữu ra đi. Kẻ trước mặt này, ta không có cách nào cầm chân hắn được nữa đâu."

Lời này rõ ràng là hướng đến vị Tu La Thù Tộc Mẫu kia mà nói đấy.

Lúc này, trước người Phụ Nhân chẳng biết khi nào có thêm mấy trăm cái châm nhỏ màu xanh, đang hóa thành vô số mũi tên chói mắt cùng hai người Huyết Nhiên phía đối diện khó phân thắng bại, bộ dáng nhất thời như đang còn giằng co.

Vị Tộc Mẫu Tu La Thù này vừa rồi một mực dùng thần niệm quan sát tình hình lão già bên kia, sau khi nghe thấy tiếng kêu hỗn hển của hắn liền biến sắc, ánh mắt chớp động vài cái mới âm thầm cắn răng, một bàn tay trong tay áo siết chặt, đem một khối Mộc Bài màu đỏ tươi bóp cho nát bầy.

Ở phía rất xa, Mạc Giản Ly cùng với hai con Linh Sủng đang thúc dục bảy tám kiện bảo vật khác nhau, kéo theo bốn gã Tu La Thủ trưởng thành, lúc thì đánh nhau, lúc thì rút chạy đã cách xa biên giới Thạch Thành mấy chục dặm.

Nhìn bộ dáng hần đầu mồ hôi, rõ ràng là cũng không cách nào chống đỡ thêm thời gian dài nữa.

Cùng lúc đó, phía dưới Thạch Thành, trong một gian mật thất có tầng tầng cấm chế phòng hộ nghiêm mật nhất, có một kẻ nào đó hai tay đang nâng một kiện vật phẩm màu đen hình cây côn bông làm bằng kim loại, bỗng nhiên hần "ồ" nhẹ một tiếng, hai mắt chậm rãi trợn lên, trong con mắt một tia máu tỏa ra.

Bên ngoài cửa lớn của mật thất, hai bên trái phải đặt hơn mười viên cầu đường kính lớn hơn một trượng có màu đỏ như máu.

Những viên cầu huyết sắc này vừa hiện lên bạch quang liền xuất hiện những vết rách, từng luồng khí tức khủng bố từ đó tản ra, bên trong mơ hồ như có quái vật gì đó đang muốn thoát ra ngoài.

Tầm chấn óng ánh lóe lên, một lần nữa lại biến ảo thành năm thanh Tinh Kiếm chém vào nhau ở trong hư không, phát ra những chấn động Pháp Tắc yếu ớt, đem vòng ánh trắng kia giữ lại trong hư không.

Cùng lúc đó, phía dưới màn sáng ngũ sắc khẽ run lên rồi biến mất không thấy đâu nữa.

Sau lưng lão già họ Dịch lại truyền đến một tiếng "*phốc phốc*", một đôi cánh ngũ sắc hiển hiện ra, không chút do dự hung hăng vỗ một cái.

Nửa thân tàn còn lại của lão già bỗng khẽ động, thoáng cái biến thành một đạo hư ảnh chạy về phía Thạch Thành trốn đi.

Trong mắt Hàn Lập lóe lên hàn quang, một kiếm xanh thăm trong tay Cự Viên do hấn biến thành bổng rung lên, vàng trắng phía dưới nhoáng lên một cái khiến cho linh áp khủng bố đang tản ra bổng chốc điên cuồng tăng lên mấy lần, đem lực lượng Pháp Tắc yếu ớt mà năm thanh Tinh Kiếm kia đang tản mát ra mạnh mẽ đập tan.

Năm thanh Tinh Kiếm lúc này gào thét một tiếng, bốn thanh trong đó lập tức nổ văng ra thành những điểm linh quang, chỉ còn một thanh hào quang âm ỉ từ trên cao rơi xuống, lóe lên rơi xuống vùng đất cát phía dưới không thấy bong bóng.

Âm thanh nổ ầm ầm vang lên!

Phía trước hư ảnh lão già họ Dịch lóe lên một luồng điện quang màu bạc, Cự Viên ba đầu sáu tay toàn thân lấp lóe hồ quang điện thoáng cái mờ hồ mà hiện ra, vừa vận chấn ngay phái trước Thạch Thành.

Lúc này, trường kiếm xanh thăm trong tay Cự Viên sớm đã biến mất không thấy đâu nữa, theo đó là yêu mục và những cái sừng ngắn dựng thẳng trên đầu đã toàn bộ biến mất một cách quỷ dị, Hàn Lập vậy mà đã giải trừ Niết Bàn biến thân, chỉ còn duy trì Phạm Thánh Kim Thân bình thường mà thôi.

Cự Viên màu vàng trên mặt không chút biểu tình bỗng gầm nhẹ một tiếng, Sáu năm đấm cực lớn hướng về phía lão già đang biến thành hư ảnh trước mặt nện xuống một quyền.

Lập tức sáu đoàn kim quang lóe lên trong hư không, hội tụ với nhau thành một vòng xoáy màu vàng quay tít một hồi rồi phóng về phía hư ảnh lão già họ Dịch.

Lão già họ Dịch thấy vậy, trong mắt lóe lên sự sợ hãi, miệng cắn răng một cái, một cái cánh ngũ sắc sau lưng bỗng mơ hồ hướng đầu vai phía đó chém xuống.

Một cánh tay lúc này lặng yên rơi xuống, "*phanh*" một tiếng tự bạo thành một bóng người màu đỏ như máu bổ nhào về phía vòng xoáy trước mặt.

Tiếng âm âm bạo liệt lập tức từ trong vòng xoáy màu vàng truyền ra không ngớt, bong người màu đỏ lập tức bị quấy cho nát bấy.

Nhưng bản thân vòng xoáy cũng bị ngưng trệ lại một lát.

Hàn Lập biến thành Cự Viên, sắc mặt nhất thời hơi đổi.

Bởi vì trong nháy mắt ngay khi bóng người màu đỏ lao ra, hư ảnh lão già trước mặt kia đã mơ hồ một cái biến mất theo gió.

Cự Viên bỗng nhiên xoay người một cái, nhìn về phía đầu tường lớn trên Thạch Thành lúc này đang được mấy tầng màn sáng bao bọc.

Kết quả là thấy trên tường thành, những điểm huyết quang ngưng tụ với nhau, thân hình không trọn vẹn của lão già họ Dịch bỗng hiện ra không một tiếng động, tuy nhiên cái đầu Khổng Tước trước kia thành linh đã biến mất, khôi phục lại khuôn mặt của con người.

Trong mắt Cự Viên bỗng hiện ra sắc thái khác thường, bờ môi của cái đầu lâu ở chính giữa dùng một thanh âm thấp tới không thể nghe thấy máy động vài cái.

Nếu lúc này có người tiến tới trước mặt hắn mà tập trung lắng nghe thì có thể nghe được mấy chữ "*Hóa Kiếp Đại Pháp*".

Vừa rồi bí thuật mà lão già thi triển hoàn toàn chính xác có chút tương tự với Hóa Kiếp Đại Pháp mà hắn đã từng tu luyện qua trước kia, tin rằng dù không phải cùng một loại bí thuật thì nhất định cũng có quan hệ sâu xa với nhau đây.

Nhưng lúc này, lão già họ Dịch trên tường thành hiển nhiên đã đại thương nguyên khí, hai mắt hung dữ nhìn Hàn Lập một cái mới bất chấp tất cả những chuyện khác mà từ trong áo móc ra mấy viên đan dược ăn vào, tiếp đó mấy cái phù lục từ tay áo bay ra, lóe lên tức thì nhập vào bên trong thân hình.

"Phốc phốc vài tiếng, trong tiếng chú ngữ trầm thấp của lão già, chỗ bị cụt ở phần eo không trọn vẹn toát ra vài luồng huyết vụ, bắt đầu tu bổ thân hình.

Những sợi tơ máu chẳng chịt đan xuống, trong khoảnh khắc một cánh tay cùng nửa người dưới bỗng như ẩn như hiện phía trong huyết vụ, xem ra không mất bao lâu là có thể hoàn toàn khôi phục như lúc ban đầu rồi.

Nhưng Hàn Lập như thế nào lại để cho lão già có cơ hội như vậy, hắn thét dài một tiếng, ba cánh tay đồng thời cuốn ra, lập tức ba ngọn núi nhỏ màu sắc xanh, đen, ngũ sắc, hoàn toàn khác nhau đồng thời hiện ra trong lòng bàn tay, rồi không chút do dự ném chúng về phía Thạch Thành.

Ba cánh tay khác thành trào phát ra hư không, sau khi ánh sáng xanh hiện ra, bỗng nhiên hiện ra ba thanh trường kiếm màu xanh nhạt, nhoáng cái đón gió biến thành lớn hơn một trượng, lập tức hướng tới Thạch Thành điên cuồng chém xuống.

Âm thanh xuy xuy nổi lên, vô số kiếm quang màu xanh chẳng chịt tuôn ra, hóa thành từng mảnh bóng kiếm bắn đi.

Ba ngọn núi nhỏ loáng lên, tức thì lặn không biến thành lớn hơn mấy trăm trượng, cũng hướng Thạch Thành hung hổ đập xuống.

Trong chốc lát hư không tiếng oanh minh vang lên liên tục.

Bên ngoài Thạch Thành đồng thời hiện ra mấy tầng màn sáng, từng tầng cấm chế chấn động rồi điên cuồng hiện lên.

Cùng lúc đó, tại một nơi hẻo lánh được che dấu trong Pháp Trận, một số ít những tên tộc nhân Tu La Thủ cùng với mấy tên dị thú đẳng cấp cao khác vừa biến mất khi nãy, sắc mặt đồng thời tái nhợt, há mồm phun ra một ngụm máu huyết.

Dưới công kích mãnh liệt, mặc dù Thạch Thành bố trí cấm chế phòng hộ cũng được xem như không hề tầm thường thì cũng không thể duy trì được bao lâu nữa.

Khi công kích của Cự Viên kéo đến như mưa bão, vài tầng màn sáng nhanh chóng tán loạn biến mất, trong khoảnh khắc chỉ còn lại một tầng cuối cùng.

Trên đầu Thành, lão già họ Dịch thấy cảnh này sắc mặt tức thì trở nên tái nhợt vô cùng.

Hắn tuyệt đối không thể ngờ, Hàn Lập sau khi trải qua một hồi đại chiến cùng hắn, lại vẫn còn có được chân nguyên mạnh mẽ như vậy mạnh mẽ công phá phòng hộ cấm chế của Thạch Thành.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên từ trong Thạch Thành truyền ra thanh âm cực kỳ kiều mị của một người con gái:

Chương 2290: Cuộc chiến với Tu La Thù (9)

Vừa dứt lời, bỗng nhiên từ trong Thạch Thành có hơn mười luồng Huyết Ảnh lao lên, lại hóa thành từng đoàn Huyết Vụ nổ bung ra.

Lập tức cuộn cuộn những cơn sóng máu huyết phóng thẳng lên trời, đem hơn nửa công kích của Kiếm quang và ba tòa Cự Sơn bên ngoài ngăn cản lại.

Nhờ đó mà những cấm chế vốn đang chống đỡ khó khăn của Thạch Thành được ngừng lại một chút rồi một lần nữa ổn định lại.

Cự Viên do Hàn Lập biến thành gặp tình cảnh này tự nhiên giận dữ rống to một tiếng, đột nhiên há miệng ra phun ra một luồng hồ quang điện màu vàng bắn xuống, lóe lên lập tức lao bổ lên trên làn sóng máu huyết.

“Oanh” một tiếng!

Những sợi tơ điện vừa va chạm tới, mùi khét lẹt nồng nặc phát ra, những làn sóng máu huyết gần đó lập tức biến mất không còn một mống.

“Ích Tà Thần Lôi”

Từ trong làn sóng huyết truyền ra một tiếng “ồ” nhẹ, nhưng lập tức thay bằng tiếng cười khẽ, bốn phía sóng huyết bỗng nhiên cùng hướng về một chỗ mà hội tụ, quay tròn với nhau ngưng tụ lại, thoáng cái biến thành một

thiếu nữ kiều mị mặc váy ngắn màu đỏ cùng hơn mười con quái vật đầu sói thân gấu cao tới mấy trượng.

Cô gái kia trông đáng vẻ chỉ như thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi, một tay cầm lăng hoa màu xanh biếc, dáng người cao dài thướt tha, dung nhan xinh đẹp kiều mị như nước, da thịt trắng như tuyết như ngọc, một đôi mắt máy động linh hoạt, toàn thân tản mát ra một lực hấp dẫn không gì sánh kịp.

Dù cho người có tầm cảnh như Hàn Lập, vừa nhìn xuống cũng không khỏi có chút thần tình hoảng hốt.

Trong nội tâm Hàn Lập thấy rung mình, vội vã thúc dục luyện thần thuật, mới khiến thần hồn thanh tĩnh lại, nhưng ánh mắt nhìn về phía thiếu nữ thoáng cái đã trở nên ngưng trọng hơn vài phần, thần niệm hần khê động liền trực tiếp quét qua thiếu nữ.

“Hợp Thể hậu kỳ”

Hàn Lập không khỏi có chút kinh ngạc.

Thanh thế mà thiếu nữ này đi ra hồi nãy tuyệt đối không thua gì những tồn tại Đại Thừa kỳ nhưng lại chỉ có tu vi Hợp Thể trung kỳ, thật sự là một chuyện không ngờ tới.

Ngược lại hơn mười con quái vật đầu sói thân gấu kia, toàn thân màu huyết hồng, nguyên một đám đều có tu vi Hợp Thể trung kỳ, nhưng tụ tập với nhau một chỗ thì lại tản mát ra khí tức khủng bố không kém gì Đại Thừa kỳ bình thường.

Tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng xoay chuyển, âm thầm suy đoán lai lịch của thiếu nữ mặc váy đỏ, công kích trên tay hơi dừng lại một chút,

Kiểm Ảnh đầy trời khắp nơi lúc này tản ra rồi biến mất trong hư không, ba tòa Cực Sơn cao mấy trăm trượng cũng tụ lại trên bầu trời.

“Ngươi là ai, cũng là người của Tu La Thù nhất tộc hay sao?” Cự Viên phát ra âm thanh nổ mạnh âm âm quát hỏi.

Khí tức mà thiếu nữ phát ra cùng những tên Tu La Thù khác cực kỳ giống nhau, nhưng trong đó có pha thêm vào một cỗ khí tức quen thuộc khác, cẩn thận hồi tưởng lại thì thấy giống hệt khí tức phát ra từ những tên Không Ngư Tộc ở Càn Hỏa Trì.

“Tiêu nhất bất tài, ta chính là thiếu chủ của thành này. Mấy vị đạo hữu là người từ bên ngoài giới này tới, không biết bốn tộc có chỗ nào đặc tội với chư vị mà tới mức phải chém chém giết giết, chỉ bằng chúng ta cùng ngồi xuống nói chuyện với nhau một chút, không chừng lại có thể biến chiến tranh thành tơ lụa đấy.” con mắt sáng như trăng rằm của thiếu nữ mặc váy đỏ chuyển động, mỉm cười hướng về Hàn Lập nói ra, hoàn toàn là khẩu khí ngang hàng, bộ dáng không có chút nào ý sợ hãi đối với tồn tại Đại Thừa kỳ.

“Biến chiến tranh thành tơ lụa, trừ khi quý tộc chịu đem Tinh Thạch của mình giao ra, nếu không dù cho Hàn mỗ có nguyện ý đáp ứng thì các đạo hữu khác cũng không có khả năng đồng ý đâu.” Cự Viên mặt không chút biểu tình, lạnh nhạt trả lời.

Thiếu nữ váy đỏ nghe thấy sắc mặt hơi đổi, đang định nói thêm gì nữa thì lúc này Tu La Thù tộc mẫu phía xa hướng về phía thiếu nữ quát to:

“Anh Nhi không cần phải lời thôi dài dòng với chúng, bọn chúng đến để mưu đồ thần thông Pháp Tắc của nhất tộc chúng ta, là chuyện không phải ngươi chết thì ta vong, căn bản là không có khả năng dừng tay. Còn không mau mau động thủ! “

Vị Tu La Thủ tộc mẫu này vừa thấy thiếu nữ hiện thân, lúc này không còn cố kị nào nữa, trong lời nói lập tức hiện ra vẻ hung lệ.

Thiếu nữ mặc váy đỏ nghe xong câu đó, lông mày thoáng nhíu lại, ngẩng đầu nhìn lướt qua hai chiến đoàn khác, mới thở dài một hơi nói:

“Vốn là còn nghĩ không phải chiến đấu nhưng bây giờ xem ra đã là muôn vàn khó khăn rồi. Đã như vậy chớ trách tiểu muội ra tay vô tình.”

Thiếu nữ nói đến câu sau, trên mặt dù vẫn đầy vẻ kiêu mị nhưng thanh âm lại thoáng cái trở nên băng hàn thấu xương.

Nội tâm Hàn Lập đột nhiên nổi lên cảm giác cực kỳ nguy hiểm, trong long khê rùng mình, không lường lự khê động hai chân, thân hình lúc này hóa thành hư ảnh bắn ngược về phía sau.

Cơ hồ cùng một thời gian, phụ cận trên không Hàn Lập hiện lên Huyết quang, một cái Cự Trảo mang theo cuộn cuộn Huyết khí nhanh như thiểm điện chụp xuống, vô thanh vô tức, không hề thấy có chút dấu hiệu báo trước.

Chỉ thấy Huyết quang lóe lên, nơi Hàn Lập đứng trước kia bỗng chốc đã bị huyết vụ bao phủ lấy.

Đồng thời ở một chỗ bên trong huyết vụ lại xoay động, một thiếu nữ mặc váy đỏ trên mặt vẫn hiện dáng vẻ tươi cười khác hiện ra.

Mà ở màn sáng phía trong Thạch Thành, một tên “Anh Nhi” khác lại mơ hồ, thoáng cái biến ảo thành một trong những tên có thân thể đầu sói thân gấu lạ lùng đang ở bốn phía xung quanh kia.

Hàn Lập cả kinh!

Ngón tay Cự Viên điểm về phía hư không đối diện một cái, một luồng thanh mang từ ngón tay bắn ra, lắt lư cái liền biến thành một luồng cầu vòng màu xanh lá cây dài hơn mười trượng, chớp động một cái như thuận đi đến trước mặt thiếu nữ váy đỏ, nhanh như thiểm điện vây quanh nàng ta rồi khẽ quán lấy.

Một màn kinh người xuất hiện.

“Anh Nhi” kia bị vây quanh cầu vòng không chỉ không hề tỏ ra bối rối mà ngược lại còn hướng tới Hàn Lập lộ ra nụ cười quỷ dị, một bàn tay trắng nõn phát ra, năm ngón tay trực tiếp chặn ngang luồng cầu vòng kia lại.

Đồng tử Hàn Lập co rút lại, nhưng trong lòng thì không ngừng thúc dục kiểm quyết.

Lập tức hào quang cầu vòng màu xanh lá cây tỏa sáng ra, hóa thành một con Thanh Giao trông rất sống động, giương nanh múa vuốt bỏ nhào về phía thiếu nữ, lại mở miệng đem thiếu nữ một ngụm nuốt vào trong miệng.

Nhưng chỉ sau một khắc, một tiếng vang thật lớn từ trong thể nội Thanh Giao truyền ra, bên trong là vô số tơ máu từ đó xuyên thủng ra ngoài, đem Thanh Giao xé rách thành nhiều mảnh.

Thiếu nữ mặc váy đỏ nhõng nhẽo cười một tiếng, vậy mà như ẩn như hiện từ trong huyết quang hiển hiện ra.

Cự Viên do Hàn Lập biến thành găm lên giận dữ, một bàn tay đầy lông xù nhấc lên rồi vỗ xuống một cái.

Trên không phía xa chợt chấn động kịch liệt, một bàn tay khổng lồ lớn gần một mẫu xé rách hư không mà thoáng hiện ra, cũng cùng vô số hồ quang điện màu vàng bên trong lấy thế sét đánh không kịp bưng tai mà vỗ xuống.

Một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa vang lên, điện quang hiện ra chợt bắn tung tóe ra bốn phía, một cỗ lực lượng lớn như bầu trời khiến người ta khó có thể tin được vỡ xuống nhanh như sấm sét.

Mặc dù một thân thần thông của thiếu nữ lợi hại tới mức khó có thể tưởng tượng được, nhưng chỉ hơi tiếp xúc với cỗ lực lượng này cũng không khỏi phải ngưng vẻ tươi cười lại, thân hình bỗng chốc sụp đổ mà tan ra, bị điện quang màu vàng thoáng cái bao phủ hoàn toàn trong hư không.

Khi tất cả chấn động hào quang thu lại, hư không chỗ trước kia chỉ còn lại một tiểu kiếm màu xanh đang âm ỉ vô quang mà thôi.

Cùng một thời gian, trong cấm chế của Thạch Thành, một trong những con vật lạ lòng đầu sói thân gấu kia bỗng “phanh” một tiếng nổ tung thành một luồng huyết vụ.

Những huyết vụ này ngưng tụ lại, sau đó thiếu nữ mặc váy đỏ với khuôn mặt mỉm cười lại một lần nữa hiện thân ra.

Hai mắt Hàn Lập trông thấy hết thấy thì trong mắt hiện ra vẻ kinh ngạc, Cự Viên biến thân lại hướng về phía tiểu kiếm ở xa vậy một cái.

Lập tức tiểu kiếm kêu lên một tiếng trầm thấp, rồi bắn ngược trở về, lóe lên cái đã rơi vào long bàn tay.

Hàn Lập cúi đầu xem xét, sắc mặt hơi đổi.

Chỉ thấy một thanh Thanh Trúc Phong Vân Kiếm, bề mặt loang lổ vết màu, ánh sáng màu xanh yếu ớt, trông có vẻ như linh tính đã bị hao tổn không ít.

Tình mang trong mắt Cự Viên lóe lên, hai tay đột nhiên chà xát lên tiểu kiếm, lập tức một tiếng nổ vang, giữa ngón tay một mảng hồ quang điện

màu vàng di chuyển liên tục.

Khi tắt cả điện quang thu về một lần nữa, hiện ra tiểu kiếm, vết máu ở mặt ngoài đều đã bị oại trừ hết, một lần nữa khôi phục lại màu sắc xanh nhạt sáng ngời.

“Huyết Linh Thuật, hóa ra người tu luyện công pháp Huyết đạo chí tà, trách không được ngay cả bản mạng phi kiếm của Hàn mỗ cũng dám làm dơ bẩn.” Cự Viên cầm trong tay tiểu kiếm ném đi, thoáng một cái há miệng hút vào thể nội, mới thần sắc lạnh lẽo nói âm âm về phía xa.

“Đạo hữu quả là kiến thức rộng rãi, ngay cả Huyết Linh Thuật cũng biết. tuy nhiên tiểu muội cũng không nghĩ tới, bản mạng phi kiếm của các hạ lại là dùng Kim Lôi Trúc luyện chế thành, nếu không cũng sẽ không phí một phen tay chân như vừa rồi, đã vậy tiểu muội đành dùng thủ đoạn chính thức cùng đạo hữu luận bàn một chút thôi.” Thiếu nữ mặc váy đỏ thấy linh tính của phi kiếm cứ đơn giản như vậy mà khôi phục cũng hơi giật mình cười nhẹ nói.

“Rất tốt, vậy thì Hàn mỗ cũng đành thỉnh giáo một chút huyền diệu của Huyết Linh Thuật rồi, nhưng trước đó, Dịch đạo hữu cũng chớ nhàn rồi, cùng nhau động thủ đi.” Hàn Lập cười lạnh một tiếng, sau đó Cự Viên ba đầu sáu tay biến thành bỗng nhiên sáu cánh tay cùng bấm niệm pháp quyết, lại dùng ngón tay điểm về phía Thạch Thành trên hư không một cái.

Một hồi vu vu vang lên, ba tòa Cự Sơn vốn còn đang lơ lửng bất động trên không trung lúc này quay tít một vòng, đột nhiên lớn lên thành hơn ngàn trượng.

Một ngọn núi thoáng cái thả ra nhiều tầng vòng sáng hộ thể màu xám, ngưng tụ lại hóa thành hơn mười cái trông như xúc tu lớn, hung hăng co lại rồi quật xuống phía màn sáng.

Phía dưới một ngọn núi khác, tức thì vang lên âm thanh xuy xuy rất lớn, lẳng không sinh ra vô số đạo kiếm khí vô hình, hóa thành một cái kiếm vĩ mô gia nhập vào công kích.

Một ngọn núi cuối cùng, ánh sáng ngũ sắc sáng ngời, từng vòng quang sáng lẳng không hiện ra, không chút do dự điên cuồng nện xuống.

Cấm chế còn lại bên trong Thạch Thành lúc này lại chợt hiện lên, thoáng chốc một lần nữa lung lay sắp đổ.

Lão già họ Dịch trên đầu thành đang nhanh chóng tu bỏ thân thể thấy cảnh này, sắc mặt liền đại biến, đầu vai nhóang một cái, lập tức ngừng suy nghĩ tu bỏ thân thể lại để ứng phó sự tình trước mặt.

Nhưng chỗ bên cạnh hắn chợt chấn động, thiếu nữ “ Anh Nhi” mặt mày đỏ thắm thoáng cái hiện ra bên cạnh hắn, rồi duỗi ra một bàn tay trắng như ngọc vỡ ra.

Lão già họ Dịch cả kinh, tự nhiên vô ý thức muốn tránh né, nhưng bàn tay trắng như ngọc kia trước đó một khắc còn mới trông thấy mà sau một khắc đã không biết như thế nào mà đặt trên vai lão già, linh quang hộ thể của hắn và cử động tránh né đó vậy mà không có chút hiệu quả nào.

Lão già tỏ ra kinh sợ muốn mở miệng nói gì đó, nhưng bàn tay trắng như ngọc trên đầu vai kia bỗng nhiên sáng lên ánh sáng màu xanh lục, thoáng một cái long lạnh như thủy tinh trong suốt, đồng thời một cỗ lực lượng pháp tắc quen thuộc lập tức đem toàn bộ thân hình hắn bao bọc bên trong.

Tình hình không thể tưởng tượng nổi xuất hiện.

Cánh tay đầy máu cùng nửa thân dưới không trọn vẹn của lão già, chỉ vụn vụn bên ngoài một cái, ngay dưới tác dụng của lực lượng pháp tắc,

bỗng nhiên linh quang màu xanh thẳm lưu chuyển, chỉ mơ hồ một cái liên trở về giống hệt như bộ dáng trước khi hao tổn.

Lúc này, thiếu nữ xinh đẹp mới nhẹ nhàng cười cười, bàn tay trắng như ngọc từ trên một đầu vai của lão già tách ra.

“Vật Linh Hồi Sốc”

Hàn Lập phía xa thấy một màn này, thiếu chút nữa thật sự trở nên hoảng sợ, không tự chủ được mà kêu lên một tiếng lớn thất thanh.

Đây cũng không phải là pháp thuật giống với cái gọi là bất diệt thân thể, mà là do sự khống chế thời gian pháp tắc có chút thành tựu mới có thể thi triển ra, là một loại thần thông trong truyền thuyết.

Mà lão già họ Dịch nhìn thấy hết thảy tự nhiên mừng rỡ, quay đầu lại có chút kích động hướng về thiếu nữ vội hỏi:

“Anh đạo hữu, người đã tìm hiểu thành công vật kia rồi hay sao?”

Chương 2291: Lực lượng Thời Không

“Nào có dễ dàng tìm hiểu được như thế, ta chẳng qua mới lĩnh ngộ được chút bề ngoài mà thôi, ngược lại tranh đấu tiếp theo phải phiền Dịch sư bá tiếp tục ra tay đây. đối phương dù sao cũng là cường giả Đại Thừa kỳ, Anh Nhi sao dám một mình đối mặt chứ, chỉ có thể ở bên cạnh phụ trợ sư bá một tay thôi.” Thiếu nữ mặc váy đỏ mỉm cười hướng tới lão già nói.

“Hắc hắc, ngay cả thần thông như Vật Linh Hồi Sốc cũng đã lĩnh ngộ được thì sao có thể chỉ xem như thứ bề ngoài gì chứ. Hiện tại đã có Anh Nhi ở một bên kiểm chế mà nói... ta lại có thể tiếp tục cùng đối phương tái chiến một hồi đây.” Lão già họ Dịch cẩn thận kiểm tra thân thể của mình một phen, phát hiện vừa rồi tác dụng của thần thông Hồi Sốc của nữ tử trên người mình, dường như ngay cả hao tổn nguyên khí cũng đã được bù đắp một ít, lúc này phần chân tin tưởng hẳn lên, tinh thần chân động trả lời.

Tiếp đó hắn thét dài một tiếng, cái đầu nhoáng một cái rồi một lần nữa biến thành bộ dáng quỷ dị mặt Chim thân người, hai cánh tay khê giơ lên, lóe lên một luồng ánh sáng màu bạc và một luồng ánh sáng màu vàng, tấm gương màu vàng cùng với quyền trục màu bạc lúc trước cùng lúc hiện ra.

Lão già quát khê một tiếng, quyền trục trên tay trở nên mơ hồ rồi biến ảo thành vô số phù văn màu bạc nổ tung ra, hướng lên không trung quay tròn ngưng tụ lại biến thành một kiện chiến giáp màu bạc, đem toàn thân hắn bảo hộ cực kỳ chặt chẽ.

Trên bàn tay còn lại, gương đồng màu vàng tức thì hào quang rực rỡ, thoáng cái biến ảo thành hai phần Cự Kiếm màu vàng nhạt, hai cánh tay khẽ động đã nắm lấy nó trong tay.

Thiếu nữ ở bên cạnh thấy vậy mỉm cười, một tay bấm niệm pháp quyết, hai con quái thú đầu sói trước người nổ tung vang lên tiếng trầm đục, hóa thành hai luồng huyết vụ bổ nhào về phía trước người.

Lúc này bàn tay thiếu nữ chớp động huyết quang quý dị, cũng lâm bảm vài câu hướng về phía lão già ở trong hư không.

“Phốc Phốc” vài tiếng, những phù văn màu đỏ như máu từ đầu ngón tay bắn ra, lóe lên lập tức chui vào trong áo giáp của lão già

Một tầng huyết vân quý dị lập tức nổi lên trên mặt áo giáp, liên tục di chuyển bất định.

Cùng lúc đó, lão già họ Dịch cảm thấy trong thể nội có một cỗ nhiệt khí bắt đầu nổi lên, khí lực toàn thân bỗng nhiên tăng lên gấp bội, đồng thời một cỗ nộ ý cuồng bạo từ trong đáy lòng chột dâng lên, khiến cho hai mắt chưa phát giác ra đã có những tia máu trái rộng, trong nội tâm chiến ý bùng nổ!

“Thị Huyết Thuật, rất hay. Rất hợp với tâm ý của lão phu!” lão già cuồng tiếu một hồi, không cố kỵ gì nữa, hai tay rung lên, liền biến thành một luồng sáng bạc lao ra khỏi màn sáng, đồng thời hai thanh kiếm khí màu vàng lớn hơn trăm trượng cũng hung hổ chém ra, những nơi chúng đi qua nổi lên âm thanh như hư không bị xé toạc ra, phảng phất như là muốn đem toàn bộ bầu trời bổ ra.

Hàn Lập nhìn về kiếm khí màu vàng đang phóng tới trước mặt, lại nhìn lướt qua thiếu nữ mặc váy đỏ đang đứng phía trên Thạch Thành, bỗng nhiên cũng khẽ cười, một tay điểm về phía hư không.

“Phốc phốc” một tiếng!

Ba tòa Cự Sơn mơ hồ một cái, liền chìm vào hư không biến mất không thấy đâu nữa.

Sau một khắc, phía trước người hấn chân động, không trung mơ hồ một cái, ba tòa cự sơn liền đồng loạt nằm song song chắn trước người.

Một tiếng vang thật lớn vang lên.

Hai đạo kiếm khí màu vàng đã hung hăng chém lên trên ba tòa Cự Sơn.

Kết quả là ba ngọn núi chỉ khẽ run lên đã đem hai đạo kiếm khí toàn bộ bắn trở lại.

Nhưng trong mắt lão già họ Dịch lại lóe lên hung quang, từ rất xa hai phần Cự Kiếm cầm trong tay đồng thời ném đi, cùng lúc miệng lại nói lầm bầm.

Trong chốc lát, trên bầu trời vang lên âm thanh vang lớn vù vù, hai phần Cự Kiếm kèm theo vạn luồng kim quang hợp lại, dung hợp với nhau thành một, mang theo luồng kiếm quang cao hơn ngàn trượng một lần nữa hung hăng chém xuống.

Ở bên trong kim quang vang lên tiếng nổ lớn như sấm vang gió giạt.

“Tới hay lắm!”

Hàn Lập hừ lạnh một tiếng, sáu cánh tay của biến thân Cự Viên đồng thời bấm niệm pháp quyết, từ thể nội bắn ra bảy mươi hai thanh tiểu kiếm màu xanh, lóe lên chớp động liền biến thành những luồng kiếm quang màu xanh rậm rạp chằng chịt, hướng về cùng một nơi tụ lại biến ảo thành một lưỡi kiếm khổng lồ khác lớn tới mấy trăm trượng như cột chống trời.

Lưỡi kiếm này dưới sự thúc dục kiếm quyết của Hàn Lập, vang lên một tiếng thanh minh rồi hướng không trung lao lên.

Một tiếng nổ vang, lưỡi kiếm đã cùng hai phần Cự Kiếm rắn chắc chém vào nhau.

Không trung vang lên âm thanh “xuy xuy” thật lớn, hai loại kiếm khí màu sắc vàng xanh khác nhau xuất hiện khắp bầu trời, hào quang tỏa sáng rực rỡ khiến cho người ta không thể nào nhìn thẳng vào được.

Hai phần Cự Kiếm không hề trong lúc nhất thời rơi vào trạng thái giằng co.

Lão già thấy vậy, sắc mặt trầm xuống, ngón tay liên tục điểm về phía hư không, đem pháp lực từ thể nội cách không rót vào trong kiếm khí.

Trong chốc lát, hào quang từ Cự Kiếm màu vàng sáng rực lên, những sợi kim mang từ đó bắn ra.

Dường như cùng một lúc, ba cái đầu của Cự Viên ở phái dưới đồng thời giương lên, há miệng bắn ra ba đạo kim hồ thô to, lóe lên lập tức chìm vào hư không không thấy nữa.

Sau một khắc, mặt ngoài Cự Kiếm màu xanh đột nhiên hiện lên vô số điện quang, hóa thành vô số kim xà toàn bộ điên cuồng hướng tới Cự Kiếm màu vàng mà bắn đi.

Một tiếng trầm đục vang lên!

Cự Kiếm màu vàng dưới sự giáp công của kiếm quang màu xanh cùng kim xà trong chốc lát vỡ vụn ra thành từng khúc.

Một màn này khiến cho lão già họ Dịch khẽ giật mình.

Nhưng vào lúc này, Cự Viên hiện ra vẻ giữ tợn, không chút do dự tiến lên một bước, thân hình mơ hồ cái liên quý dị biến mất tại chỗ.

Lão già họ Dịch thấy vậy, nội tâm chợt rung mình, đột nhiên hướng tới thiếu nữ mặc váy đỏ kêu một tiếng “Anh đạo hữu”. một tay bấm niệm pháp quyết, bên ngoài thân hào quang ngũ sắc nổi lên cùng một chỗ, hiện ra tám cái Tinh Thuần ngũ sắc, từ bốn phương tám hướng bao hộ toàn bộ thân hình trong đó, một bàn tay giơ lên hiện ra một thanh Mộc Thước màu tím đen, cũng hóa thành một luồng hư ảnh chuyển động quay tròn không ngừng trong lòng bàn tay.

Phía dưới bên trên Thạch Thành, Thiếu nữ mặc váy đỏ nghe thấy tiếng lão già kêu to liền mỉm cười, trở bàn tay vỗ ra.

“phanh” một tiếng, một con quái thú đầu sói lúc này nổ tung biến thành luồng huyết vụ cuộn cuộn, bên trong phát ra tiếng sói tru, mơ hồ hiện ra một bộ vuốt sói cực lớn như ẩn như hiện.

Đúng lúc này, hư không phía bên lão già họ Dịch chấn động hiện ra một cái Kim Ảnh ba đầu sáu tay, nhanh như thiểm điện lao thẳng tới phía lão già.

Lão già họ Dịch hừ lạnh một tiếng trong miệng, hai chân hơi động một chút trượt về phía sau, đồng thời chỗ Mộc Thước màu tím đen biến thành hư ảnh vang lên âm thanh “xuy xuy”, vô số tử mang bắn ra.

Nhưng kim ảnh đối mặt với tử mang đánh tới vậy mà không hề tránh né mà còn mạnh mẽ xông lên tới cùng.

Tiếng kim loại va chạm “ bang bang” nổi lên!

Tử mang tiếp xúc với phía trên kim ảnh, vậy mà hơn một nửa bị bắn ngược trở lại, chỉ có một số ít mới mạnh mẽ phá vỡ được kim quang, chui

vào bên trong thân thể.

Lúc này một cỗ khí tức tanh hôi tản ra, xu thế đánh tới của kim ảnh liền bị dừng lại một chút.

Lão già họ Dịch thấy vậy, trên mặt hiện lên vẻ vui mừng.

Những tử mang kia nhìn như không có chút gì đặc biệt nhưng trên thực tế đều là kỳ độc vô cùng, hơn nữa bên trong còn ẩn chứa thành phần quý dị làm nhiễu loạn lực lượng thần niệm, dù là tồn tại Đại Thừa kỳ trùng phải vật ấy cũng tuyệt đối không thể bình yên vô sự được.

Đây chính là một trong những thủ đoạn mạnh mẽ cuối cùng của lão già họ Dịch.

Nhưng sau một khắc, sự tình khiến cho đồng tử lão già phải co rụt lại xuất hiện.

Ba gương mặt kim ảnh không chút biểu tình, sáu cánh tay mơ hồ hiện ra vô số quyền ảnh rậm rạp chằng chịt tuôn ra hướng tới lão già, hơn nữa thân hình chỉ khẽ động một lần nữa liền bỏ nhào về phía trước từ trên xuống.

Những tử mang kia dường như không hề có chút ảnh hưởng nào tới nó.

Mất thấy cảnh này, lão già cơ hồ không dám tin vào con mắt của mình, sau lưng thoáng cái mồ hôi đổ ra ròng ròng, nhưng lập tức cắn răng một cái, pháp lực từ thể nội liền phát ra, há mồm phun ra một Tiểu Ấn màu xanh, đón gió nhoáng cái hóa thành lớn cỡ một cái vạc nước, phù văn nhàn nhạt nổi lên hướng tới đối diện hung hăng đập xuống.

Hắn dường như nổi lên ý muốn dốc sức liều mạng với Hàn Lập, lại không hề có ý muốn tránh né mũi nhọn tấn công.

Mà Thanh Ân còn chưa thực sự tiếp xúc với quyền ảnh, một cỗ lực hút quỷ dị liền từ giữa cuốn ra.

Tất cả quyền ảnh chớp động một cái, lại không tự chủ được mà bị trượt sang hai bên hư không.

Nhưng kim ảnh người đằng sau vừa bị đánh tới lại hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì, lóe lên một cái lập tức dùng thân thể mạnh mẽ đập vào Thanh Ân.

Lão già họ Dịch vốn là cả kinh, nhưng tiếp đó lại vui mừng quá đổi.

Thanh Ân kia đúng là bốn mạng pháp bảo mà hắn tu luyện, tuy uy năng không thể so sánh với loại bảo vật như Huyền Thiên chi bảo nhưng chắc chắn cũng tuyệt đối không ở dưới chúng.

Hắn tuyệt đối không tin thân thể đối phương còn có thể hơn cả bảo vật này.

Quả nhiên phía trước một tiếng nổ mạnh giống như chuông vang vang lên, Phù văn màu xanh lóe lên kim quang chói mắt rồi nổ tung ra.

Kim ảnh lúc này loạng choạng suýt ngã, không tự chủ được mà lùi về phía sau liên tục mấy chục bước, bộ dáng nhất thời không cách nào đứng vững được.

Đúng lúc này sau lưng nó nổi lên mùi tanh, bỗng nhiên một cái đầu máu hình Sói cực lớn im lặng hiện ra, há miệng xuất kỳ bất ý cắn vào phần eo của kim ảnh một cái, răng nanh đầy miệng liền cắm vào sâu mấy tấc trong cơ thể kim ảnh.

Thân hình Kim ảnh chấn động, sáu cánh tay như thiểm điện vỗ xuống, sáu bàn tay màu vàng như cuồng phong đập xuống gương mặt của đầu Sói.

Thiếu nữ mặc váy đỏ thấy vậy, ánh mắt ngưng lại, trong miệng lẩm bẩm, tay bấm niệm pháp quyết hướng về phía đầu Sói cực lớn kia.

Gương mặt đầu Sói lúc này mơ hồ không rõ, cứ mặc cho năm đám vàng xuyên thủng qua đầu, nhưng miệng rộng vẫn gắt gao cắn vào phần eo Kim ảnh không buông, cũng muốn mạnh mẽ xé rách thân thể kim ảnh, nhưng trong lúc nhất thời cũng không cách nào thực hiện được.

Lão già họ Dịch phía xa thấy tình hình như vậy, trong lòng mừng rỡ, vẻ tàn khốc chợt hiện lên khuôn mặt, Mộc Thước màu tím đen trên tay mơ hồ liền biến ảo thành một đám Trường Mâu màu tím đen, cánh tay khê động, muốn đem chúng hung hăng quăng về phía Kim ảnh.

Nhưng lúc này, hư không phía sau lưng hắn chợt có một luồng gió nhẹ thổi qua, bỗng nhiên một bóng người màu vàng khác im lặng mà hiện ra, giẫm chân tại chỗ một cái liền quỷ dị tới gần lão già trong gang tấc, hai cái năm đám màu vàng trải rộng tầng tầng vân trận màu bạc im lặng xông ra.

Nhìn rõ chân diện mục của bóng người màu vàng này, rõ ràng là một Cự Viên màu vàng khác, tuy nhiên bên ngoài thân không còn lộ ra tử mang nhàn nhạt, hơn nữa toàn thân còn có từng đạo phù văn màu bạc di chuyển bất định.

Cự Viên này thành hình lại chính là bản thể của Hàn Lập, kim ảnh ba đầu sáu tay phía trước là từ trên thể nội của hắn giải trừ ra Phạm Thánh Kim Thân, sử dụng một đám thần niệm thao túng để cố ý hấp dẫn sự chú ý của lão già và thiếu nữ váy đỏ.

Bản thể của Hàn Lập mặc dù không còn Phạm Thánh Kim Thân tại thân thể, nhưng chỉ bằng vào biến thân Sơn Nhạc Cự Viên cùng Bách Mạch Luyện Bảo Quyết được hoàn toàn thúc dục thì thân thể cường hoành tuyệt đối không hề kém hơn lúc trước chút nào.

Thiếu nữ phía dưới mắt thấy cảnh này liền biến sắc, đang muốn lên tiếng nhắc nhở thì đã không kịp nữa rồi.

Lão già họ Dịch thân là cường giả Đại Thừa kỳ, mặc dù không có thiếu nữ nhắc nhở nhưng dường như lập tức cũng phát hiện tình hình khác thường sau lưng, lúc này cả kinh, không cần nghĩ ngợi cánh tay xoay trở khẽ động, liền cầm trong tay Trường Mâu hung hăng ném về phía sau lưng.

“Phanh” một tiếng vang thật lớn!

Ánh sáng màu tím do trường mâu vừa quăng ra biến thành đã bị Hàn Lập dùng một quyền mạnh mẽ đập bay, một quyền khác mơ hồ một cái, tức thì hung hăng oanh kích lên một mặt Tinh Thuần đằng sau lão già.

Chương 2292: Thánh vật của Không Ngư tộc

Hào quang trên Tinh Thuần phóng lớn, nhìn như có thể đỡ được một quyền này.

Nhưng nắm đấm màu vàng vừa đánh lên Tinh Thuần làm cho một đoàn tử mang chói sắc lan tràn ra.

Tinh Thuần run lên, vỡ vụn thành từng mảnh trong đám ánh sáng màu tím.

Thậm chí linh quang hộ thể của lão giả kia cũng như giấy bị chọc thủng, bị nắm đấm rắn chắc nện thẳng vào thân thể.

Lão giả họ Dịch quá sợ hãi, trong đầu thúc giục bí thuật, điên cuồng rút toàn bộ chân nguyên chi lực vào chiến giáp trên người, một chút cũng không giữ lại.

“Oanh!”

Những đường vân màu đỏ bên ngoài chiến giáp màu bạc hóa thành phù văn tuôn trào ra, hóa thành một tầng máu bao bọc lão giả lại.

Cự Viên thấy thế thì trong mắt hiện lên vẻ nhạo báng, nắm đấm tử kim mở ra, trong lòng bàn tay có ngân quang sáng ngời, một văn trận gồm hơn mười tầng phù văn chồng lên nhau, một vòng ánh sáng bạc chói mắt tỏa ra.

Thân hình Cự Viên đột nhiên mở hồ, thoáng một cái đã biến mất.

“Không!”

Lão giả ngẩn ngơ mà nhìn, thần niệm cảm ứng được uy lực bên trong ngân quang thì sắc mặt trắng nhợt, kêu to một tiếng, lùi về sau, Thiên Linh Cái mở ra, một hư ảnh dài hơn thước từ trong phóng ra chạy trốn.

Đúng lúc này, ngân quang đã kết rắn đánh lên tầng huyết bảo vệ trên áo giáp.

Một thanh âm vang trời, một vụ nổ trên không xảy ra.

Một vòng tròn màu bạc từ chỗ lão giả họ Dịch kia tràn ra, phù văn màu bạc chẳng chịt cũng theo đó lan tỏa, tạo thành vô số quang trận kích cỡ khác nhau.

Sau một khắc, những quang trận đồng thời lóe lên rồi nổ tung, một cột sáng cực lớn quấy động nguyên khí thiên địa, xông thẳng lên trời cao, từng vòng sáng màu bạc trập trùng lan ra như sóng nước làm cho hư không nó đi qua nổ vang từng trận, như trời long đất lở.

Ở bên kia, con sói màu máu và Phạm Thánh Kim Thân vẫn đang giằng co với nhau, cũng bị ngân quang cuốn vào.

Hiện tượng thiên văn kinh người như thế làm cho đám Tu La tộc mẫu và Huyết Nhiên đang chiến đấu kịch liệt cũng biến sắc, không hện mà cùng đem thần thông thu lại, hướng ra xa mà chạy, tránh cho cỗ uy năng khủng bố này ảnh hưởng tới mình.

Khi hai bên hiện thân lại ở phía chân trời, ánh mắt không hện cũng nhau nhìn về phía Hàn Lập ở bên này, thần sắc cũng trở nên khác thường.

Hai người Huyết Nhiên và Hắc Lân thì tỏ ra kinh hãi, nhưng trong mắt cũng không giấu được vẻ hoảng sợ.

Hai người tự nhận mình không phải là dạng tu sĩ Đại Thừa tầm thường, nhưng cũng tuyệt đối không có khả năng thi triển ra một đòn hủy thiên diệt địa như thế.

Thần thông của Hàn Lập còn to lớn hơn cả dự đoán trước đây của hai người.

Tộc mẫu Tu La Thù nhìn về phía cột sáng ở phía xa, trên mặt hiện lên vẻ âm tình bất định, trong nội tâm cũng hiện lên vẻ sợ hãi.

Một lát sau, Huyết Nhiên và Hắc Lân liếc mắt với nhau, cũng không nói hai lời, một lần nữa thúc giục bảo vật và thần thông tấn công tộc mẫu Tu La Thù.

Vị phu nhân kia thấy vậy thì giận dữ, cũng không thêm quan tâm tới sự tình bên phía Hàn Lập nữa, sau khi tránh một vòng lại hóa thành con nhện ba đầu độc nhất vô nhị, vô cùng dữ tợn xông về phía hai người Huyết Nhiên.

Trong nháy mắt, hai bên lại đánh nhau bất phân thắng bại.

Về phần Mạc Giản Ly và bốn gã Tu La Thù trưởng thành thì lúc này đã không thấy bóng dáng đâu, không biết đã đem cuộc chiến dịch chuyển tới nơi nào.

“Oanh!”

Một âm thanh trầm muện vang lên, một cột sáng vừa thô vừa to lóe lên rồi lại biến mất.

Sóng màu bạc tỏa ra bốn phía, sau đó cũng tiêu thất trong không trung.

Nhất thời, trong hư không, ngoại trừ từng trận khí tức nóng rực thì tất cả đều khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Nhưng chỗ lão giả họ Dịch kia đứng khi trước thì đã trống rỗng, không có bất kỳ dấu vết gì lưu lại.

Dường như vị Đại Thừa của Ngũ Quang tộc này vừa rồi bị một đòn đánh cho triệt để tiêu vong.

Thiếu nữ váy đỏ nhìn thấy tràng cảnh này thì đôi mắt sáng ngung tụ lại, cũng hiện lên ý lạnh khác thường.

Đúng lúc này, ở địa phương cách lão giả họ Dịch đứng khoảng năm, sáu trăm trượng, không gian chấn động, một màn ánh sáng ngũ sắc chớp động, một tiểu nhân hiện ra.

Tiểu nhân này mặc một bộ áo giáp lưu ly, hai tay ôm tiểu ấn màu xanh, dung nhan giống hệt lão giả họ dịch, đây đúng là Nguyên Anh của lão.

Tiểu nhân mặt mũi tràn đầy vẻ oán độc nhìn về địa phương thân thể mình biến mất, cũng không nói lời gì, ánh sáng lưu ly lóe lên, sau đó hóa thành một đạo cầu vồng chạy về phía Thạch Thành.

Thế nhưng vừa mới triển khai độn quang, hư không phía trước linh quang lóe lên, một thân ảnh ba đầu sáu tay hiện ra, chặn đường đi của hắn.

Tiểu nhân cả kinh, như một đạo cầu vồng nhanh chóng chuyển phương hướng chạy.

Nhưng nó vừa đổi phương hướng trong nháy mắt thì phía hư không phía dưới cũng lại chấn động một lần nữa, hai bàn tay lông lá lớn xé rách hư không mà tới.

Một Cự Viên màu vàng cao hơn mười trượng nhảy ra, lúc này miệng nó há to, một dải ánh sáng màu vàng bắn ra.

Tiểu nhân thực sự kinh hãi, muốn né tránh nhưng đã không còn kịp, chỉ có thể bắt đặc dĩ ném tiểu ấn trong tay đi, tiểu ấn đón gió lớn lên, có kích cỡ bằng một cái cối xay ngăn trước người.

“Phanh!”

Kim hồ lóe lên, đánh mạnh vào đại ấn màu xanh làm nó bắn ngược trở lại, nhưng ánh sáng màu vàng cũng theo đó tán đi.

Cự viên màu vàng sắc mặt dữ tợn vừa hiện ra, phóng nhanh về phía trước, bàn tay khổng lồ nhanh như thiểm điện chụp xuống.

Nhưng lão giả Nguyên Anh nhờ một chút trì hoãn này mà nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, một tiếng nổ vang lên, cả thân hình nổ tung, chỉ để lại một trời đầy lông chim bay tán loạn.

Sau một khắc, cách phía sau lưng Cự Viên khoảng hai trăm trượng, hư không chấn động, thân ảnh tiểu nhân lại hoảng hốt hiện ra, lập tức hóa thành tinh quang bắn về phía Thạch Thành.

Sau hai cái chớp động, tiểu nhân đã đến gần màn sáng bảo vệ bên ngoài Thạch Thành, chỉ một lần sử dụng độn thuật nữa là có thể tiến vào trong.

Nhưng lúc này, một tiếng “hừ” lạnh lẽo không biết từ đâu truyền tới, rơi vào tai Nguyên Anh của lão giả họ Dịch không khác gì sét đánh làm cho hắn chấn động, chân nguyên trong cơ thể ngưng tụ lại, thiếu chút nữa rơi từ trên cao xuống.

Ngay khi độn quang của tiểu nhân tản ra, trong hư không gần đó hiện ra ánh sáng màu vàng, sau một vòng quay liền hóa thành nhung hạt cát vàng,

đồng thời cát bụi bốn phía cuốn lên hóa thành vòi rồng đeo Nguyên Anh của lão giả cuốn vào, một cỗ lực lượng vô hình từ giữa cuộn cuộn đi ra.

Tinh quang bên ngoài tiểu nhân lóe lên, những tiếng nổ vang truyền ra, gương mặt Nguyên Anh kia tràn đầy thống khổ, giống như có thể bị cỗ sức lực kia ép nát bất kỳ lúc nào.

Mà bốn phía lúc này cũng truyền tới lực lượng vô cùng khủng bố, vẫn không ngừng tăng lên.

Lúc này, cách đó không xa, Cự viên màu vàng thành hình xuất hiện, đứng không nhúc nhích, nhưng Thiên Linh Cái đã mở ra, một tiểu nhân màu xanh cao hai thước đứng ở trên, một tay cầm một tiểu hồ lô dài gần một tấc, đang không ngừng chuyển động trong lòng bàn tay nó.

Từ trong miệng hồ lô phun ra từng sợi màu vàng, lóe lên rồi biến mất trong hư không.

Nhưng khi mỗi một sợi màu vàng biến mất thì sức lực bốn phía áp lên Nguyên Anh của lão giả họ Dịch cũng tăng thêm một phần.

Hàn Lập đã sớm tính toán đến trường hợp lão giả họ Dịch sẽ để Nguyên Anh chạy trốn nên lúc này cũng không ngần ngại đem Nguyên Anh đã đại thành thả ra ngoài cơ thể, thúc giục kiện bảo vật mới lấy được cách đây không lâu, lạng lẽ đem Liệt Sát Kim Cương Sa bố trí xuống.

Mặc dù Nguyên Anh của lão giả họ Dịch có vài thần thông huyền diệu trong người nhưng lúc trước bị Hàn Lập dùng bí thuật hàn niệm công kích, lúc này lại dùng cát điện cuồng tấn công nên lúc này có thể gặp nguy hiểm bất kỳ lúc nào.

Ngay khi lão giả chính thức đối mặt với sinh tử thì thiếu nữ váy đỏ rất cục cựa cũng xuất thủ.

Cũng không biết nàng ta dùng thủ đoạn gì mà bốn đầu sói không dấu hiệu nổ tung lên, hư không bên ngoài vòi rồng chấn động, bốn đoàn huyết vụ lẳng không hiện ra, rồi cuốn tới phía Nguyên Anh lão giả kia, đem hắc bảo hộ vào trong.

Áp lực quanh lão giả giảm đi một chút, lúc này lão vội mừng rỡ lăn đi một vòng, huyễn hóa thành một con Không Tước óng ánh dài hơn một thước, hai cánh rung lên, một đoàn lửa ngũ sắc rào rạt bùng cháy.

Nguyên Anh của Hàn Lập thấy thế, hai mắt nheo lại, hồ lô màu vàng trong tay hóa thành vạn tia sáng màu vàng, vô số phù văn óng ánh khẽ hiện lên trên bề mặt.

Vòi rồng vây khốn Nguyên Anh của lão giả nổ vang một tiếng rồi đột nhiên lớn lên gấp bội, từng tinh hạt to bằng nắm đấm trong gió như ầm ầm như hiện, xung quanh tản ra dao động cấm chế vô cùng quỷ dị.

Hầu như trong cùng một thời gian, vòi rồng nghiêng nghiêng trên bầu trời, chấn động kịch liệt, sau đó một thân ảnh màu vàng lóe lên rồi hiện ra, đúng là Phạm Thánh Kim Thân của Hàn Lập.

Kim Thân vừa thuận di xuất hiện, sáu cánh tay đánh vào hư không, trong tay liền hiện ra chùy, trượng, chùy, thước, hoàn, giản, sáu loại vũ khí khác nhau, sau một tiếng hét lớn thì liền đồng loạt đập tới trung tâm vòi rồng không lồ.

“Oanh!” Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Vòi rồng bạo liệt nổ, đồng thời ở trung tâm cũng có đoàn đoàn ánh sáng vàng nổ tung, không khí xung quanh chấn động hỗn loạn, sau đó hướng bốn xung quanh nhanh chóng tản ra.

Nguyên Anh của Hàn Lập trên đỉnh đầu Cự Viên nhìn vào bên trong quầng sáng, đôi con ngươi đen kịt đột nhiên co rút lại, tay áo hơi động, bàn tay ở trong như đang nắm niệm pháp quyết gì đó, nhưng sau đó lập tức nhớ ra, năm ngón tay cũng tự động buông lỏng.

“Phanh!”

Phía trên Thạch Thành, thiếu nữ váy đỏ hơi nghiêng người khi hư không chấn động, một con Khổng Tước bị thương một bên cánh bay ra, sau khi hiện thân liền lập tức thét lên đầy thê lương:

“Anh đạo hữu, mau cứu ta. Chỉ có thần thông của Vật Linh Hồi Sốc của ngươi mới có thể tu bổ cho Nguyên Anh của lão phu. Chỉ cần ngươi có thể phục hồi Nguyên Anh của ta lại như cũ, sau này ta có gì tốt nhất định cũng sẽ đưa cho ngươi!”

Vừa dứt lời, hào quang bên ngoài của con Khổng Tước nhỏ lóe lên, một lần nữa khôi phục lại hình người, nhưng non nửa thân hình đều biến mất, khí tức vô cùng suy yếu, dường như có thể tiêu vong bất kỳ lúc nào.

Vừa rồi mặc dù thiếu nữ kia có xuất thủ tương trợ, bản thể Nguyên thần của hắn có thể phá không trốn thoát nhưng vì lực lượng quý dị của Liệt Sát Kim Cương Sa và một kích của sáu kiện vũ khí do Phạm Thánh Kim Thân mang lại làm cho Nguyên Anh của lão gặp phải trọng thương.

Nếu thiếu nữ kia không sử dụng Thời Gian Chi Lực cứu giúp, chỉ sợ dù là cảnh giới Đại Thừa cũng không thể không ngã xuống.

Cái này khó trách vừa rồi làm hắn sợ hãi như thế.

“Được!”

Thiếu nữ váy đỏ liếc nhìn Nguyên Anh của lão giả, thần sắc không thay đổi khẽ gật đầu, bàn tay trắng như ngọc nhấc ra vỗ một cái.

Chương 2293: Hàn Đàm

“Bịch” một tiếng.

Cánh tay đã đánh ra một nửa lại đột nhiên thay đổi phương hướng, năm ngón tay chụp vào thiên linh cái của Nguyên Anh của lão giả kia.

“Ngươi dám?”

Lão giả phản ứng cực nhanh, sau khi hét lớn một tiếng, Nguyên Anh trở nên mơ hồ sau đó lại đột nhiên lóe lên ở không gian một vùng gần đó.

Cô gái mặc váy đỏ chỉ cười khẽ một tiếng, tay ngọc lại trở nên mơ hồ, như biến mất trong hư không, sau đó hung hăng chụp trở lại.

“Phốc” một tiếng, cánh tay từ trong hư không thu về, huyết quang chớp động nhẹ nhàng trên tay, trong đó lúc này còn mang theo một tiểu nhân.

Chính là Nguyên Anh vừa thuận di bỏ chạy của lão giả họ Dịch kia, bên ngoài thân lúc này bị tơ máu rậm rịt quấn chặt, không có cách nào nhúc nhích, trên mặt tràn đầy hoảng sợ, chợt nhớ tới cái gì đó liền kêu lên đầy kinh hãi:

“Thời không pháp tắc, đây chính là thời không chi lực. Ngươi đã đem hai lực lượng pháp tắc dung hợp làm một rồi?”

“Dịch sư bá, chất nữ trăm năm trước đã có thể làm được việc này rồi, chỉ là lúc đó tu vi bị giới hạn nên không có cách nào tiến thêm một bước để lĩnh ngộ thôi. Nhưng bây giờ có Nguyên Anh đại thành của sư bá, chất nữ

sẽ có một ít năm chắc.” Cô gái cười một tiếng, tay kia chuyển một cái, xuất ra một cây quạt nhỏ đỏ như máu.

“Khiên Hồn Phiên, ngươi lại muốn Hóa hồn lão phu? La đạo hữu, mau ngăn lệnh ái lại. Nàng điên rồi sao, ta không có ở đây thì sau này ai sẽ giúp các ngươi luyện hóa tinh hạch của Không Ngư Tộc thành thời gian chi lực? Phương pháp này chỉ có mình ta biết, nếu không có lão phu, các ngươi làm sao vượt qua được tai kiếp sắc tới?”

Nguyên Anh của lão giả họ Dịch nhìn thấy cây quạt nhỏ kia thì kêu to, thần sắc trở nên vô cùng sợ hãi, rống lên với người phụ đang đánh ở bên kia.

Tộc mẫu Tu La Thù đã sớm chú ý tới tình hình bên này, trong lòng cũng vô cùng kinh hãi, sau khi nghe lão giả cầu cứu thì bất chấp đôi thủ trước mặt, ba khối hóa thân lập tức hợp lại thành một thể, liên tiếp thả ra mấy bảo vật tạm thời bảo vệ toàn thân. Sau đó bà ta mới dùng truyền âm hướng tới cô gái váy đỏ kia:

“Anh Nhi, ngươi đang làm cái gì vậy? Bây giờ là lúc nào mà còn làm cái chuyện tự tổn hại mình thế này? Mau buông Dịch đạo hữu ra, dùng thời không chi lực khôi phục thân thể cho ông ấy. Trước tiên phải ứng phó với đại địch đã, đây mới là chuyện quan trọng nhất.”

“Mẫu thân đại nhân không cần lo lắng, phương pháp luyện không gian chi lực nữ nhi đã sớm lấy từ miệng tên đệ tử thân truyền của lão rồi. Đại địch trước mắt cũng không đáng ngại, con có biện pháp đuổi hắn đi.”

Cô gái hơi hột trả lời, sau đó không hề để ý tới thanh âm khiếp sợ của người phụ nữ vừa truyền âm cho mình, thản nhiên cười với Nguyên Anh lão giả đang bị tơ máu trói buộc, một ngón tay điểm ra.

Đầu ngón tay khi chạm vào những tia máu thì chợt lóe, một cỗ lực lượng cấm chế quỷ dị nhất thời nhộn nhạo ra.

Nguyên Anh của lão giả kia chỉ thấy toàn thân tê rần, ngoại trừ nhìn cô gái bằng vẻ mặt oán độc thì cũng không phát ra bất kỳ thanh âm nào.

Hàn Lập bên ngoài thạch thành nghe được vài chữ ‘Thời không chi lực’ thì vẻ mặt đại chấn, rốt cục cũng hiện ra vẻ sợ hãi, nhưng khi thấy cô gái dưới kia động tay thì lại cười lạnh một tiếng, đem Nguyên Anh của mình thu lại. Phạm Thánh Kim Thân lại đánh ra một chiêu, nhân cơ hội này điên cuồng cùng kích cấm chế bảo vệ ngoài Thạch Thành.

Lúc này, cô gái kia quét mắt một cái, môi khẽ nhúc nhích, cũng không có bất cứ âm thanh nào truyền ra.

Cùng lúc đó, trong tai Hàn Lập vang lên tiếng của cô gái mặc váy đỏ, đúng là nàng ta đang truyền âm cho hắn.

Sau khi nghe xong, thần sắc Hàn Lập cũng vừa động, ánh mắt biến hóa một chút sau đó hai tay kết quyết, kim quang lưu chuyển ngoài kim thân, trong nháy mắt từ Cự Viên biến ảo thành người.

Mà sau khi Phạm Thánh Kim Thân cũng lóe lên, hướng thân hình phía sau hợp lại làm một.

Cô gái ở trên Thạch Thành thấy thế thì nhìn Hàn Lập cười đầy quyền rũ, tay kia cầm cây quạt nhỏ màu đỏ, không chần chừ ném ra trước người.

“Bịch” một tiếng, cây quạt nhỏ này được ném đi hóa thành một đoàn huyết quang bay lên.

Trong miệng cô gái lẩm bẩm mấy câu, đám quái vật đầu sói còn sót lại xung quanh chợt nổ tung, hóa thành từng đoàn huyết vụ cùng bắn tới một

phía, liền tiếp nhập vào trong cây quạt.

Sau một khắc, cây quạt máu đón gió mà lớn lên, kích cỡ đạt hơn một trượng, bên ngoài huyết khí quay cuồng, bên trong mơ hồ hiện ra một gương mặt ác quỷ.

Trên đầu của con quỷ này đầy những sừng cong kỳ quái, khuôn mặt chia làm hai nửa, một nửa là mặt nam tử vô cùng xấu xí, một nửa lại là mặt của một cô gái diễm lệ vô song, cùng truyền ra tiếng cười quái dị. Nó há cái miệng lớn, một cỗ hào quang màu đỏ phun ra, sau một cái chớp động thì cuốn Nguyên Anh trong tay cô gái vào.

Nguyên Anh của lão giả kia khi thấy mặt quỷ hiện ra trên cây quạt thì sắc mặt đã trắng nhợt rồi, ánh mắt nhìn cô gái từ oán độc trở thành đau khổ và đầy cầu khẩn.

Nhưng sau khi huyết hà lóe lên, hai mắt của Nguyên Anh cũng khép lại, hôn mê đi, ngay cả khi bị hút vào trong miệng quỷ kia cũng không hề phát ra tiếng kêu nào.

Cô gái mặc váy đỏ liên tục kết quyết, điểm vài cái vào huyết phiến trong hư không.

Mặt quỷ trong huyết hà lóe lên rồi biến mất không thấy, cái quạt quay tròn rồi lại khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, bay vụt trở về liền bị cô gái há mồm trực tiếp hút vào.

“Cuối cùng cũng đại thành rồi! Mẫu thân đại nhân, không cần phải cùng bọn họ tranh đấu nữa, mau trở về thôi, sau đó chúng ta có thể cùng đạo hữu này thương thảo một chút.” Cô gái váy đỏ thu lại pháp quyết, mặt lộ vẻ hài lòng gật đầu với Hàn Lập, sau đó cười nói với người phụ nữ kia.

“Người lại làm thật sao? Cũng được, ta đợi xem làm sao người có thể thuyết phục những kẻ đến từ bên ngoài này.”

Tộc mẫu Tu La Thù nhìn thấy cô gái thu Nguyên Anh của lão giả họ Dịch vào trong huyết phiên thì sắc mặt cũng biến đổi, vẻ tức giận trên mặt cũng biến mất, sau đó lập tức độn quang, bỏ lại hai đối thủ của mình, hướng Thạch Thành bay về.

Huyết Nhiên và Hắc Lân không muốn cứ như thế buông tha cho bà ta, lúc này cùng hét lớn một tiếng, thúc giục bảo vật và thần thông theo sát.

Nhưng lúc này, thanh âm lãnh đạm của Hàn Lập cũng vang tới:

“Nhị vị đạo hữu khoan đã, lại đây nghe Anh đạo hữu nói vài lời rồi muốn động thủ cũng không muộn.”

“Lời này của Hàn huynh có ý gì?” Huyết Nhiên rung mình một cái, động tác cũng dừng lại, ngưng trọng hỏi.

Từng chứng kiến Hàn Lập thi triển thần thông nên hai vị Đại Thừa đệ tử tộc này vô cùng kiêng kỵ Hàn Lập, thái độ cũng không dám như lúc trước nữa.

“Không có gì. Chỉ là vị Anh đạo hữu này muốn chủ động giao cho chúng ta một ít tinh hạch, nếu có thể như thế thì chúng ta cần gì phải đánh nhau nữa.” Hàn Lập liếc mắt nhìn hai người một cái, thờ ơ nói.

“Có chuyện này thực sao? Không phải là đang cố ý dùng kế hoãn binh với chúng ta đấy chứ?” Huyết Nhiên ngẩn ra, giật mình hỏi lại.

“Nếu giả bộ thì lại động thủ là được rồi. Nếu chỉ là kế hoãn binh, từng ấy thời gian thì có thể có bao nhiêu tác dụng chứ?” Thần sắc của Hàn Lập vẫn không đổi, nhàn nhạt đáp.

“Ừ, Hàn đạo hữu nói vậy thì được rồi, hai người chúng ta cứ thử nghe xem Anh đạo hữu kia định nói cái gì!” Huyết Nhiên và Hắc Lâm cùng truyền âm thương lượng vài câu, sau đó gật đầu đáp ứng.

Bọn họ có thể dễ dàng đáp ứng như thế cũng một phần là vừa rồi cùng giao thủ với Tộc mẫu Tu La Thù nhưng không hề chiếm được chút thượng phong nào, nên đối với việc tiêu diệt cả nhất tộc Tu La Thù cũng không nắm chắc được mấy phần.

Vì vậy hai người cùng độn quang, bay về phía Hàn Lập.

Đám người Mạc Giản Ly do ở xa nơi này nên Hàn Lập cũng không truyền tin gọi trở lại.

Dù sao thì từ lúc đó tới giờ, thời gian cũng không quá dài.

Trong Thạch Thành có mười mấy đạo độn quang bay ra, sau vài cái chớp động liên tiếp thì dừng lại trên tường thành, hiện ra hơn mười người có tu vi Hợp Thể Kỳ của tộc Tu La Thù.

Huyết Nhiên thấy đám người này thì cũng buông lỏng trong lòng.

Mặc kệ thế nào, nếu những người điều khiển cấm chế của Thạch Thành tự nguyện xuất hiện thì cũng như nói rõ họ thật sự có lòng đàm phán rồi.

Tộc mẫu Tu La Thù sau vài cái chớp động cũng xuất hiện bên cạnh cô gái mặc váy đỏ, dùng ánh mắt đầy mong chờ nhìn nàng ta, sau đó mới thở dài một hơi, nói:

“Nếu Dịch đạo hữu đã bị bắt thì nhất định là ngươi muốn đàm phán với đám người tới từ bên ngoài kia. Ta cũng không ngăn cản, nhưng chuyện đã sớm dung hợp thời không chi lực thì phải giải thích cho ta một chút mới được.”

“Mẫu thân đại nhân yên tâm, chuyện này nữ nhi sẽ cho người một cái công đạo.” Anh Nhi nhìn người phụ nữ cười, thần sắc vô cùng thoải mái.

“Nếu người đã tự tin ứng phó những người này như thế thì chuyện ở đây liền giao hết cho người.” Tộc mẫu Tu La Thù do dự một chút sau đó hướng cô gái nói bằng giọng đầy phức tạp.

Tộc nhân Tu La Thù nghe cô gái và người phụ nữ kia nói chuyện với nhau thì không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Cô gái mặc váy đỏ cười khẽ và đáp ứng một tiếng, huyết quang ngoài thân chợt lóe rồi bay lên, sau một cái chớp động liền bay ra khỏi màn sáng bảo vệ của Thạch Thành, xuất hiện cách ba người Hàn Lập không xa, dường như không hề lo sợ ba gã Đại Thừa này sẽ liên thủ lại để đối phó với mình.

Huyết Nhiên và Hắc Lân liếc mắt với nhau, thần sắc có chút khác thường.

Hai mắt Hàn Lập cũng lóe lên tinh quang nhưng sau đó biến mất, hẩn lạnh nhạt hỏi:

“Đạo hữu thật là can đảm, chỉ dựa vào tu vi Hợp thể kỳ đã có dũng khí đối mặt trực tiếp với ba người chúng ta?”

“Tiểu muội nếu đã có dũng khí một mình tới đây thì sẽ không lo ba vị cùng liên thủ. Một mình ta tất nhiên không thể đối phó với ba vị đạo hữu, nhưng nếu chỉ cần bảo vệ tính mạng mà trốn đi thì ta tự tin là các vị không giữ ta lại được.” Cô gái dùng đôi mắt đẹp như thu ba, cười mà không phải cười đáp.

“Khẩu khí thật lớn!” Hung sắc lóe lên trên mặt Hắc Lân, lại nóng lòng muốn thử ra tay một chút.

“Mặc dù khẩu khí của nàng ta không nhỏ, nhưng nếu chúng ta cùng động thủ thì tỷ lệ giết được nàng ta cũng không có nhiều đâu. Dù sao Thời Không chi lực là sự hợp nhất của Thời Gian và Không Gian pháp tắc, chính là pháp tắc bậc cao nhất. Cho dù tu vi của nàng ta thấp hơn nhiều so với chúng ta thì cũng khó lòng mà vây nổi nàng.” Hàn Lập nhướn mày nói về phía sau với hai người.

“Thời Không pháp tắc?”

“Tu La Thù không phải chỉ có thể thúc giục một chút lực lượng của thời gian pháp tắc hay sao, nàng ta làm sao lại có thể nắm giữ cả không gian chi lực, lại còn có thể dung hợp hai lực lượng này lại với nhau?”

Huyết Nhiên và Hắc Lân nghe vậy thì cực kỳ hoảng sợ, thất thanh kêu lên.

Chương 2294: Trục vót

“Hai vị đạo hữu cũng biết về Lực Thời Không, như vậy cũng tốt. Lý do Hàn mỗ nguyện ý dừng tay cũng không cần giải thích thêm nữa.” Hàn Lập quét mắt nhìn hai người Huyết Nhiên, thần sắc không đổi nói.

Huyết Nhiên Hắc Lân thần sắc ngưng trọng dị thường, hai người nhìn nhau rồi Huyết Nhiên tiếp tục nói:

“Cô gái này thế mà lĩnh ngộ được Lực Thời Không Pháp Tắc, đúng là không phải dễ trêu chọc. Chúng ta hãy nghe cô ta nói như thế nào đi. Nhưng nếu mục đích chuyến đi này không đạt được, huynh đệ ta tuyệt sẽ không dễ dàng dừng tay.”

“Đạo hữu đã nghe đồng bọn của ta nói như vậy rồi. Chúng ta có thể cho người một cơ hội, nhưng nếu không thể làm chúng ta hài lòng, người thì có thể may mắn thoát khỏi, nhưng những người khác trong tộc của người nhất định sẽ chạy không thoát đâu.” Hàn Lập gật đầu một cái rồi quay đầu nhìn nhật nói với cô gái.

“Hừ, nghe khẩu khí của các hạ, xem ra đã ăn chắc nhất tộc chúng ta rồi. Nếu tiếp tục đánh nữa, còn chưa biết ai chết vào tay ai đâu.” Phụ nhân ở trên tường thành nghe vậy, sắc mặt liền trầm xuống.

“Phải hay không, hay là tiếp tục động thủ thử xem!” Hắc Lân đảo mắt, cười lạnh nói.

“Đạo hữu và mẫu thân đại nhân không cần tranh cãi nữa. Nghe nói chư vị tiến vào giới này mục đích là muốn lấy tinh hạch của tộc ta. Có phải chư

vị lấy được tinh hạch rồi liền ngoan ngoãn rời khỏi giới này hay không?” Cô gái váy đỏ khoát tay chặn hai người tranh cãi, bình tĩnh hỏi Hàn Lập.

“Không sai. Nhưng chúng ta muốn phải là tinh hạch Tu La Thù trưởng thành, nếu không có lấy cũng vô dụng. Lúc trước đạo hữu truyền âm nói có thể thỏa mãn yêu cầu này. Chẳng lẽ quý tộc đã nghĩ thông suốt, nguyện ý chủ động giao ra tinh hạch của mình?” Hàn Lập hay mắt híp lại, lạnh lùng hỏi ngược lại.

Phụ nhân cùng các Tu La Thù tộc nhân khác vừa nghe nói thế, sắc mặt cũng hơi đổi.

Đối với tộc này, nếu mất đi tinh hạch mặc dù không đến nỗi chết tại chỗ, nhưng nhẹ thì cũng tổn thương nguyên khí nặng nề, nặng thì hậu hoạn vô cùng.

“Muốn tiểu muội cùng những tộc nhân khác giao ra tinh hạch của mình, dĩ nhiên là chuyện không thể.”

“Nhưng nhất tộc chúng ta đã trụ vững ở giới này thời gian không ngắn, cũng có lưu giữ một ít tinh hạch tộc nhân trưởng thành, không phải là không thể giao cho các người mấy khối.” Cô gái váy đỏ thản nhiên cười rồi trả lời.

“Cái gì? Việc này không được! Những tinh hạch đó cần giữ lại còn có đại dụng.” Vừa nghe nói thế, khi bọn Hàn Lập còn chưa kịp lộ sắc mặt vui mừng thì Tu La Thù Tộc Mẫu đã lại kêu to.

Cô gái nương mày, khề nhúc nhích môi truyền âm:

“Mẫu thân đại nhân, con đã lĩnh ngộ được Lực Thời Không thì cũng có biện pháp truyền thụ lực này cho mẹ. Những tinh hạch kia do đó cũng

không nhất định phải dùng tới. Huống chi, con cũng chưa nói rõ sẽ đem những tinh hạch đó cho người ta mà.”

“Anh Nhi, ý con là...” Phụ nhân thần sắc vừa động, tựa hồ nhớ ra điều gì đó.

“Mẫu thân đại nhân chẳng lẽ quên món thánh vật đó của Không Ngư Tộc. Không phải là vì nhân lực không đủ mà chúng ta không cách nào mò vật đó lên sao? Nếu có thể lấy được vật đó, chẳng phải là so với chút tinh hạch chúng ta lưu giữ kia còn mạnh hơn nhiều sao. Mẫu thân chớ quên, trong hai loại pháp tắc thì cái chúng ta cần phải tìm hiểu chính là Lực Không Gian.” Cô gái váy đỏ truyền âm nói tiếp.

“Nếu có thể lấy được vật đó, người có nắm chắc tiến thêm một bước lĩnh ngộ sự huyền diệu của Lực Không Gian hay không?” Phụ nhân sắc mặt âm tình biến hóa mấy lần rồi mới có một tia do dự hỏi.

“Mẫu thân đại nhân yên tâm, con vốn đã đạt đến bình cảnh lĩnh ngộ Thời Không Pháp Tắc, chờ đem nguyên anh của lão già kia luyện hóa tu bỏ thần hồn xong, lại có cái thánh vật đó rồi thì đột phá bình cảnh mười phần nắm chắc tới chín rồi.” Cô gái váy đỏ không chút do dự trả lời.

“Tốt. Nếu người tự tin như vậy ta cũng không ngăn trở nữa.” Tu La Thù Tộc Mẫu cuối cùng hạ quyết tâm.

Cô gái váy đỏ cười nhẹ, hiển nhiên đối với quyết định này của phụ nhân đã sớm đoán được.

Đám người Hàn Lập ở phía đối diện tự nhiên cũng nhìn rõ cô gái cùng Tu La Mẫu truyền âm mật đàm.

Cho nên khi thấy hai người dường như đã thống nhất ý kiến, Huyết Nhiên liền đi trước hỏi:

“Nếu có thể giao ra tinh hạch, bọn ta tự nhiên cũng không cần tranh đấu nữa. Nhưng không biết có thể giao ra mấy viên? Nếu quá ít, cũng không cần nói ra nữa.”

“Chư vị tính toán muốn mấy viên?” Cô gái không ngờ hỏi ngược lại một câu.

“Lần này chúng ta nhiều người như vậy tiến vào giới này, từ đầu đã bàn muốn ba bốn mươi viên mới đủ dùng.” Huyết Nhiên nói không cần nghĩ.

“Ba bốn mươi viên? Đạo hữu thật đúng là sư tử ngọam! Đừng nói là một phần tinh hạch đã bị chúng ta dùng hết, kể cả trước kia cũng tuyệt không có nhiều như vậy.” Cô gái váy đỏ cười lạnh nói.

“Thế các ngươi có thể giao ra bao nhiêu đây?” Huyết Nhiên nghe vậy cũng không tức giận, tỉnh táo hỏi ngược lại.

“Nhiều lắm là tám viên, hẳn các ngươi cũng đủ dùng.” Cô gái váy đỏ con ngươi hơi đổi mấy cái sau, mới chậm rãi nói.

“Tám viên, tuyệt đối không được. Còn chưa đủ chia cho chúng ta bốn người.” Huyết Nhiên sắc mặt trầm xuống, dùng cứng rắn khẩu khí nói.

“Tám viên tinh hạch, đủ để chia mỗi người chư vị hai viên, như thế nào còn chưa đủ? Mấy vị cũng không nên được voi đòi tiên. Hơn nữa, coi như chúng ta giao ra tám viên tinh hạch, cũng không phải cứ thế mà giao ra. Chư vị nhất định phải giúp chúng ta nhất tộc một việc nhỏ mới được, dù sao trên đời này không có việc ăn cơm chùa nào.” Cô gái váy đỏ ánh mắt chột lóe, nhàn nhạt nói.

“Cần chúng ta hỗ trợ việc gì? Cô nói đi xem sao.” Hàn Lập một mực thần sắc bình tĩnh, nghe nói như thế, cuối cùng chân mày cau lại rồi tiếp lời.

“Rất đơn giản, ta cần chư vị giúp chúng ta mò một bảo vật. Chỉ cần lấy được bảo vật này, tiểu muội liền có thể làm chủ lập tức đem tinh hạch giao cho mấy vị đạo hữu.” Cô gái khỏe miệng kiều tiểu nói.

“Bảo vật gì vậy, ở nơi nào? Đến năng lực như các người nhất tộc mà cũng không có cách nào lấy được ư?” Hàn Lập ánh mắt chột lóe, tựa tiểu phi tiểu nói.

Huyết Nhiên cùng Hắc Lâm bên cạnh nghe vậy, cũng nhìn nhau có chút khác thường.

“Bảo vật là gì chư vị không cần biết. Chỉ cần biết vật này chỉ là rất quan trọng với tộc chúng ta là được. Bảo vật này giờ đang chìm sâu trong một cái đầm lạnh vô cùng, cho dù Đại Thừa tồn tại cũng không cách nào tiến vào sâu. Nhưng mấy vị cũng không cần lo lắng, từ rất nhiều năm trước bốn tộc đã tìm ra biện pháp mò lên vật đó, đến lúc đó chẳng qua là mượn chút lực của các vị mà thôi, căn bản không có bất kỳ nguy hiểm gì.” Cô gái váy đỏ tựa hồ nhìn thấu bản khoản của đám người Huyết Nhiên, cười quyến rũ nói.

“Hai vị đạo hữu cảm thấy như thế nào?” Hàn Lập trầm ngâm một chút rồi quay lại hỏi hai người kia.

“Nếu không có nguy hiểm thì có thể thử một lần. Nhưng tám viên tinh hạch thì còn ít một chút, mấy người chúng ta không dễ chia. Hắc hắc, chuyện này để Hàn huynh làm chủ đi, tin tưởng sẽ không để cho huynh để ta hai người thất vọng.” Huyết Nhiên cùng Hắc Lâm truyền âm thương lượng mấy câu rồi cười hắc hắc trả lời.

“Nếu như vậy, Hàn mỗ liền làm chủ một lần. Anh đạo hữu, người cũng nghe rồi đó. Như vậy đi, mười hai viên tinh hạch, một viên cũng không thể thiếu, chúng ta liền có thể giúp người mò món bảo vật đó. Nhưng những tinh hạch này trước hết ứng trước một nửa, hơn nữa khi mò bảo vật nếu gặp

phải nguy hiểm một chút, chúng ta cũng sẽ không tiếp tục nữa, nhưng nửa số tinh hạch còn lại vẫn theo đó phải thu. Thêm nữa, chúng ta cũng không có ý định lưu lại ở giới này quá lâu, việc mò bảo vật càng sớm động thủ càng tốt. ” Hàn Lập suy nghĩ một chút rồi không hoảng không vội nói với cô gái.

Huyết Nhiên Hắc Lâm vừa nghe số lượng tinh hạch, thần sắc hơi khác thường, nhưng đều không có ý định lên tiếng cắt lời.

“Mười hai viên tinh hạch Được, thì mười hai viên. Chư vị đạo hữu nếu muốn nhiều hơn nữa, bổn tộc cũng không thể đưa ra nhiều hơn. Vậy thì giao định như thế đi. Về phần khi nào mò, nếu mấy vị không có vấn đề gì thì một lúc nữa sẽ lên đường được chẳng? ” Cô gái váy đỏ chỉ hơi cân nhắc rồi liền đáp ứng, tựa hồ so với đám người Hàn Lập còn cần gấp hơn mấy phần.

“Được. Đạo hữu chuẩn bị trước một chút đi, ta cũng gọi vị đồng bọn cuối cùng quay trở lại. ” Hàn Lập gật đầu nói, tay áo run lên, liền cuốn ra một khối ngọc bội cầm trong tay.

Tay kia liên tục phát ra, một nhóm ngân văn nhàn nhạt liền hiện lên, chợt lóe rồi chìm vào ngọc bội không thấy bóng dáng.

Ở phía đối diện thiếu nữ thân nhiên cười, cũng truyền âm cho phụ nhân, để bà ta dùng bí thuật tương tự liên lạc với bốn tên Tu La Tộc trưởng thành kia.

Còn trên trời cao, con khổng tước màu tím được lão Dịch gọi ra do không còn được pháp lực của lão thúc giục nữa nên thể tích càng ngày càng nhỏ, rốt cục kêu lên một tiếng đau đớn rồi bị con chim khổng lồ màu bạc nuốt trọn.

“Phanh” một tiếng, ngọn cỏ đặng liền từ trời cao rơi xuống đất.

Hàn Lập không khách khí xuất ra một trảo, liền đem bảo vật này thu vào ống tay áo.

Những người khác thấy vậy, mặc dù biết cỏ đặng là một món dị bảo nhưng tự nhiên cũng không tiện ngăn trở.

Sau đó, màn sáng trong và ngoài thành đá nhất thời khôi phục yên tĩnh, song phương vừa tranh đấu nay đều lắng lặng chờ đợi.

Sau thời gian uống cạn tuần trà, bầu trời phía xa ba động, một đạo ánh sáng trắng hiện ra, hướng phía Hàn Lập bay nhanh về.

Sau mấy cái chớp động, luồng sáng thu lại, thân ảnh Mạc Giản Ly liền hiện ra bên cạnh Hàn Lập.

Lúc này lão Mạc sắc mặt có chút trắng nhợt, chiến giáp màu xanh trên người có một vết rách rộng, khí tức so với lúc trước cũng yếu đi già nửa, đáng vẻ mơ hồ chập vạt mây phần.

“Hàn đạo hữu, Tu La Thù nhất tộc thật nguyện ý giao ra tinh hạch sao? Bọn họ thế nào mà đồng ý điều kiện này? Di, cô gái này là ai?” Lão giả vừa hiện thân, liền vội vàng hỏi Hàn Lập, nhưng sau khi đảo mắt nhìn thấy cô gái váy đỏ, lại ngẩn người.

“Bên này tình hình có biến hóa một chút, đúng là không cần tranh đấu với bọn họ nữa. Cô gái này thần thông không phải chuyện đùa, chính là do sự xuất hiện của nàng mà tình hình thay đổi. Mạc huynh biết vậy đi. À, những Tu La Thù trưởng thành kia đâu rồi?” Hàn Lập mỉm cười trả lời đôi câu, nhìn về phía lão Mạc lại không thấy những luồng ánh sáng khác, không khỏi có chút kinh ngạc hỏi.

“Không cần liều mạng mà vẫn có thể lấy được tinh hạch, việc này dĩ nhiên là tốt hơn rồi. Bốn kẻ Tu La Thù trưởng thành kia đã bị ta bố trí tỉ mỉ một pháp trận tạm thời khốn trụ. Mình ta đấu bọn họ đã phải cố hết sức, chẳng những hai đầu linh sủng bị chúng đánh bị thương nặng, cái pháp trận kia căn bản cũng không cách nào vây khốn bọn họ được bao lâu nữa.” Mạc Giản Ly nghe vậy, trên mặt vui mừng, trong miệng vội vàng giải thích đôi câu.

“Thì ra là Mạc huynh mượn lực pháp trận, đây quả là một biện pháp không tệ.” Hàn Lập gật đầu, có chút ngoài dự liệu nói.

Chương 2295: Bảo vật bên trong Hàn Đàm

Hàn Đàm: Đám nước lạnh

*Trận bàn tứ phương: cái trận bàn có bốn hướng đông tây nam bắc như
la bàn chỉ hướng*

“Thật đáng tiếc, mấy cỗ Khôi Lỗi mà Hàn huynh đưa cho ta đã có hai cỗ bị hủy hoại trong lúc dự định rồi, sau này lão phu nhất định sẽ đền bù tổn thất cho đạo hữu.” Mạc Giản Ly có chút áy náy nói.

“Những cỗ Khôi Lỗi kia vốn là tặng cho đạo hữu sử dụng, cho dù tất cả bị hủy diệt cũng không đáng gì. Mạc huynh không cần phải để trong lòng.” Hàn Lập lập tức cười cười, dáng vẻ không hề để việc đó trong lòng. Mạc Giản Ly thấy vậy, tự nhiên luôn miệng cảm ơn không thôi.

Một lát sau, từ chân trời vang lên âm thanh âm âm, bốn tên Tu La Thù trưởng thành cùng khổng chế một luồng quái phong hiện thân ra.

Tuy nhiên trong bốn gã quái vật Hợp Thể kỳ này, có hai tên phải hiện ra nguyên hình bản thể là những con Nhện cực lớn, hai tên khác tuy vẫn duy trì hình dáng con người, nhưng quần áo trên người rách tả tơi, bộ dáng càng thêm chật vật.

Hiển nhiên là bốn con Tu La Thù này tuy rằng thoát ra khỏi pháp trận do Mạc Giản Ly bố trí nhưng cũng phải chịu một phen đau khổ lớn.

Nhưng ngay khi bọn chúng vừa bay xuống phía trong Thạch Thành, Hàn Lập bỗng nhàn nhạt mở miệng nói:

“Anh đạo hữu, hiện giờ người đã về đầy đủ, có thể đi lấy bảo vật kia rồi, Tinh hạch của các người thì thế nào?”

“Hàn đạo hữu yên tâm, số Tinh hạch kia đang ở ngay trên người tiểu muội, chỗ này có sáu khóa, hãy nhận lấy đi đã.” Thiếu nữ mặc váy đỏ đứng duyên dáng yêu kiều ở trong hư không nghe thấy vậy cười cười, lúc này bàn tay lật lại, từ đó bay ra một cái hộp ngọc màu trắng.

Nhìn thấy vật ấy, thần sắc bọn người Huyết Nhiên và Mạc Giản Ly đều khê động, nhưng không có ai tùy tiện thò tay chụp lấy.

Chỉ có Hàn Lập là thần sắc không hề thay đổi, tay áo cuộn ra, liền đem hộp ngọc bắt vào trong tay.

Khi nắp hộp được mở ra, rất nhiều luồng thần niệm đều đồng thời quét qua đó, một lát sau trên mặt tất cả mọi người đều hiện lên sự vui vẻ.

Trong hộp ngọc quả nhiên có sáu khóa Tinh hạch trong suốt như tuyết, tuy chúng chỉ lớn cỡ một ngón tay cái nhưng lại tản ra khí tức thần bí khác thường.

Hàn Lập chỉ hơi nghĩ ngợi một chút, bàn tay đang nâng hộp ngọc bỗng nhiên rung lên.

Lập tức ba khóa biến thành ba luồng sáng trắng từ đó bay ra, hướng tới hai huynh đệ Huyết Nhiên bắn đi, hai khóa khác xoay quanh một cái tức thì hướng về phía Mạc Giản Ly.

Linh quang lóe lên.

Phía trong hộp ngọc còn lại một khóa tinh hạch khác, liền bị Hàn Lập tự động thu vào bên trong vòng trữ vật.

“Đa tạ Hàn đạo hữu!” Huyết Nhiên cùng với Hắc Lân thấy vậy, sắc thái vui mừng rõ rệt cũng hiện lên trên khuôn mặt không cách nào che dấu được.

Huyết Nhiên một tay đánh về phía hư không một trảo bắn tới hai khóa Tinh hạch, chúng khẽ động một cái liền rơi vào trong tay hắn.

Hắc Lân thấy vậy hơi chần chờ một chút, nhưng lập tức không nói thêm gì nữa mà cũng đưa tay đem viên Tinh hạch thứ ba thu vào trong tay áo.

“Hàn đạo hữu, ngươi chỉ lấy một khóa, như thế có chút không ổn cho lắm.” Mạc Giản Ly bắt được hai khóa tinh hạch vừa rơi xuống, nhưng không khỏi hơi do dự một chút nói.

“Mạc huynh yên tâm, số Tinh hạch còn lại chỉ là đến tay chậm một chút mà thôi, đâu có gì khác nhau chứ.” Hàn Lập không thèm để ý nói.

“Nếu Hàn đạo hữu đã nói như vậy, lão phu cũng yên tâm rồi.” thần sắc Mạc Giản Ly biến đổi vài lần, sau đó cắn răng một cái, không từ chối nữa mà đem hai khóa Tinh thạch cẩn thận nhận lấy.

“Tiểu muội đã đem thù lao ứng trước đưa ra, tiếp theo có phải nên khởi hành rồi hay không.” Thiếu nữ lúc này mới không chút hoang mang nói.

“Không vấn đề gì. Xin mời quý tộc đi trước dẫn đường.” Hàn Lập tự nhiên không có ý gì khác, lập tức trả lời một câu.

Thiếu nữ cười nhõng nhẽo đáp ứng một tiếng, ngay lập tức từ trong Thạch Thành bay xuống.

Sau khi có tiếng thiếu nữ phân phó, Một gã Yêu tộc Hợp Thể kỳ trong tộc Tu La Thù lặn một vòng tại chỗ, cuồng phong nổi lên liền biến ảo thành một con Cự Ưng màu đen lớn tới vài chục trượng.

Thiếu nữ cùng với Tộc Mẫu Tu La Thù và những người khác đều liên tục động thân nhao nhao lóe lên bay tới trên người Cự Ưng.

Sau một tiếng vang, Cự Ưng lập tức giương cánh hướng về phía chân trời bắn đi.

“Chúng ta cũng đuổi theo đi, hi vọng số Tinh hạch còn lại cũng có thể thuận lợi thu tới tay.”

Hàn Lập nhàn nhạt nói một tiếng, giơ tay lên bắn ra một luồng ánh sáng màu xanh, chớp động một cái biến ảo thành một cái Phi Xa lớn hình tam giác màu xanh, cũng lập tức nhảy lên trên phía trước.

Bọn người Mạc Giản Ly và Huyết Nhiên không dám lãnh đạm, cũng nhao nhao bay lên không đứng trên Phi Xa.

Một tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, phía dưới Cự Xa run lên liền biến thành một luồng sáng màu xanh bắn đi, bay theo sát phía sau Cự Ưng màu đen.

Trong khoảnh khắc, Cả hai chúng liền một trước một sau mà xuất hiện phía chân trời, cuối cùng cùng lóe lên một cái rồi cùng biến mất không thấy bóng dáng đâu nữa.

Hơn nửa ngày sau, trên mặt một vùng biển rộng mênh mông không thấy điểm cuối, có một làn gió màu đen và một luồng ánh sáng màu xanh cuộn cuộn đi qua.

Một ít dị thú thủy thuộc tính cường đại trong vùng biển phụ cận hơi chút cảm ứng được khí tức cường đại như ẩn như hiện từ chúng phát ra trong không khí liên kinh hãi nhao nhao tránh thật xa, sợ trêu chọc phải tồn tại khủng bố bên trong.

Bỗng nhiên đám gió đen phía trước dừng lại trong chốc lát, tốc độ thoáng cái chậm hơn rất nhiều, ác phong bốn phía tản ra, hiện ra một con Cự Ưng lông cánh sắc bén trông như thần thú.

“Thế nào, đã đến nơi đó rồi hay sao. “ ánh sáng màu xanh phía sau đồng dạng cũng thu lại, một chiếc Cự Xa màu xanh vù vù hiện thân ra, từ đó truyền ra âm thanh nhàn nhạt của một nam tử.

“ Hàn huynh không cần nóng lòng. Hàn Đàm kia ngay ở bên trên một hòn đảo ở phía trước không xa. Đến lúc đó, mong rằng chư vị xuất lực mạnh mẽ một lần rồi.” Cự Ưng phía trước cũng vang lên thanh âm cực kỳ dễ nghe của thiếu nữ mặc váy đỏ.

“Đã đến là tốt rồi, nếu thời gian lại dài hơn một chút nữa mà nói... chỉ sợ chúng ta cũng không cách nào làm cho tốt được việc này rồi.” Hàn Lập đứng ở lối vào Phi Xa, cực kỳ bình tĩnh trả lời.

“Như thế nào, đến bây giờ mà đạo hữu vẫn còn không tin được tiêu muội hay sao?” Thiếu nữ mặc váy đỏ cười khanh khách một tiếng trả lời.

“Hắc hắc, cái này cũng khó nói. Một khắc còn chưa đem sổ Tinh hạch còn lại nắm trong tay, Hàn mỗ đều chưa thể yên tâm được đấy.” Hàn Lập ngáp một cái, từ chối cho ý kiến nói một câu.

Thiếu nữ khẽ cười một tiếng, sau đó lại không mở miệng nói thêm gì nữa.

Lúc này, trên mặt biển phía trước thành linh xuất hiện thêm nhiều những điểm đen, lại gần hơn một chút thì phát hiện ra chính là một quần đảo rậm rạp chằng chịt những đảo lớn nhỏ.

Những hải đảo này có lớn có nhỏ, phía trên hoặc là cây cối rậm rạp, hoặc là hoang vu dị thường, vậy mà cảnh sắc phần lớn là có bộ dáng hoàn toàn khác nhau.

“Có chút ý tứ, vậy mà Thiên Địa Nguyên Khí phân bố tại đây mỗi chỗ lại đều không giống nhau.” Vừa mới hơi tiếp cận những hòn đảo này, dị sắc trong mắt Mạc Giản Ly chợt lóe lên, hơi tầm tắc lấy làm kỳ lạ nói.

“ Có chấn động của cấm chế, giống như là có bố trí rất nhiều trận pháp cấm chế cho nên Linh Khí mới kỳ quái như vậy đây. Anh đạo hữu, đây đến cùng là nơi nào.” Thần niệm của Huyết Nhiên hướng quần đảo phía trước quét qua một lượt, sau đó thần sắc bỗng nhiên rùng mình hỏi.

Hàn Lập nhíu mày một cái, ánh mắt quét qua những tộc nhân Tu La Thù trên lưng Cự Ưng phía trước, nhưng không lập tức hỏi thăm điều gì.

“ Các vị đa tâm rồi, nơi đây chẳng qua chỉ là một chiến trường lưu lại từ thời thượng cổ mà thôi, cho nên nơi này tuy rằng lưu lại phần lớn các loại trận pháp cấm chế nhưng tất cả đều là không trọn vẹn và không đầy đủ, đối với chúng ta thì căn bản không có bất cứ uy hiếp gì đáng nói. Chư vị nếu còn không tin chỉ cần quan sát một chút sẽ hiểu.” Tu La Thù Tộc Mẫu cười lạnh một tiếng trả lời.

“Quả nhiên chỉ là một ít cấm chế không trọn vẹn mà thôi, hiệu lực còn lại chưa tới một hai phần trăm ban đầu.” Mạc Giản Ly vội vàng dùng thần niệm dò xét một phen mới yên tâm nói.

“Hắc hắc, là chúng ta quá đa tâm rồi.” Huyết Nhiên đồng dạng cũng dùng thần niệm quét qua, sắc mặt theo đó cũng bớt ngưng trọng hơn vài phần.

Kể từ đó, Cự Ứng và Chiến Xa không hề dừng lại trong hư không chút nào nữa, một trước một sau lao vào vùng biển có những phiến quần đảo này.

Tộc Tu La Thủ hiển nhiên dị thường quen thuộc với vùng hải vực này.

Cự Ứng phi hành ở phía trước, ở trên bầu trời trông không lúc thì rẽ ngang phía đông, lúc thì lượn vòng qua phía tây liên đơn giản tránh khỏi phần lớn những cấm chế lưu lại trên đường đi, dường như một đường đi không hề trở ngại mà chui vào chỗ sâu bên trong quần đảo.

Một lúc lâu sau, từ trong hư không bỗng nhiên phát ra khí tức lạnh lẽo, một hòn đảo lớn bị băng tuyết bao trùm lập tức xuất hiện trước mắt.

Từ xa nhìn lại, hòn đảo này rộng khoảng chừng vạn dặm, hơn nữa khắp nơi đều bị tuyết rơi nhiều như lông ngỗng bao phủ, hết thảy nhìn đều thấy mơ hồ dị thường, thấp thoáng thấy bộ dáng của một ngọn núi khổng lồ sừng sững bên trên đó.

“Chính là chỗ này, Hàn Đàm kia ngay ở bên trong một cái sơn cốc. Chư vị đạo hữu hãy cùng nhau xuống đi.” Thiếu nữ váy đỏ vừa nhìn thấy hòn đảo này, trong mắt lập tức lộ ra vẻ nóng bỏng, hướng tới bọn người Hàn Lập lên tiếng mời, sau đó liền thúc dục Cự Ứng hướng phía trên đảo bay xuống.

Bọn người Hàn Lập liếc nhìn nhau, tự nhiên theo sát tới.

Sau thời gian uống cạn một chén trà, tất cả những người liên can đều xuất hiện ở trong một cái sơn cốc chật đầy tuyết phía sau, cao hơn vài chục

trượng trôi nổi giữa không trung.

Cự Ung và Phi Xa đồng thời biến mất vô ảnh vô tung.

“ Là nơi này sao, Hàn Đàm kia đang ở chỗ nào?” Thần niệm của Hắc Lân quét qua mọi nơi, trên mặt hiện lên vẻ kỳ quái hỏi.

“Hắc Lân đạo hữu, tuy rằng bảo vật trong Hàn Đàm không có khả năng bị người ngoài lấy đi, nhưng nơi đây vắng vẻ như thế, bốn tộc đương nhiên là không thể nào để chúng phơi bày ra bên ngoài rồi, chúng ta sớm đã dùng ảo trận che lại rồi. các người tới đem ảo trận này xóa đi.” Tu La Thù Tộc Mẫu mặt không chút biểu tình giải thích hai câu, lại phân phó một tiếng nói.

Hai trong bốn gã Tu La Thù trưởng thành lập tức lên tiếng đứng ra, hướng tới một góc trong sơn cốc nhẹ nhàng đi tới.

Một người bàn tay lật lại, một cái trận bàn tứ phương hình dáng diêm lệ từ trong lòng bàn tay hiện lên.

Một người há miệng phun một cái, một cây trận kỳ mờ ảo hiện ra.

Cả hai bọn chúng lăm lăm trong miệng mấy tiếng, đồng thời đem bảo vật trong tay ném đi, tiếp đó dùng ngón tay điểm ra.

“phốc phốc” vài tiếng, sau đó trận bàn tứ phương quay tít một vòng lập tức từ đó bay ra vô số phù văn ngũ sắc, từ từ bay về phía trước.

Trận kỳ màu trắng lóe lên hào quang, từ đó truyền ra một tiếng gầm, phía trên nó hiện lên một hư ảnh Bạch Hổ cực lớn.

Một hồi nổ mạnh “Ầm ầm”, hư ảnh Bạch Hổ mở lớn cái miệng, bắn ra một đạo cột sáng trong suốt, lóe lên tức thì chui vào trong sơn cốc không thấy đâu nữa.

Mà những phù văn ngũ sắc kia cũng lập tức bay vào trong gió tuyết hỗn loạn, đồng thời hướng tới cùng một nơi cuốn đi.

Sau một khắc, hư không một nơi hẻo lánh trong sơn cốc có ánh sáng chợt lóe, mơ hồ cái lập tức hiện ra một toàn pháp trận cỡ lớn.

Trận pháp này xem ra cũng có chút huyền diệu, hơn nữa phía rìa pháp trận cắm đầy những khối tinh thạch lớn bằng nắm tay đủ mọi màu sắc, dĩ thường đáng chú ý.

Mà ở bên trong pháp trận thì trải rộng từng tầng Huyền Băng trong suốt như thủy tinh, mơ hồ hình thành một cái đài cao hình trụ, bộ dáng lơ mơ có một ít những tia sáng trắng lộ ra.

“Cái này chính là Hàn Đàm mà các người nói, xem ra cũng không có gì đặc biệt?” Huyết Nhiên nhìn lướt qua đài cao hình trụ, nhướn mày nói.

“Hừ, nếu thực như thế này thì đã tốt rồi, nếu không phải thiếp thân dùng vô số kiện bảo vật thuần dương làm pháp trận trấn trụ hàn khí từ hàn đàm này thì chỉ sợ vừa mở phong ấn ra lập tức vùng biển khắp quần đảo này đều triệt để bị đóng băng hoàn toàn đấy. Tu La Thù Tộc Mẫu hừ một tiếng, liếc xéo Huyết Nhiên nói.

“Cả vùng hải vực đều bị đóng băng lại, thực sự đáng sợ thế sao?” Mạc Giản Ly nghe vậy cũng theo đó mà biến sắc rồi.

“Đến cùng là như thế nào, một lát nữa chẳng phải là sẽ biết ngay hay sao. La đạo hữu, các người đem Hàn Đàm mở ra đi, chúng ta xem kỹ trước rồi hãy nói.” Hàn Lập thần sắc như thường nói.

Chương 2296: Trở lại

“Được, có điều trước đó cần phải chuẩn bị một chút đã. Anh Nhi, bảo bọn chúng bắt đầu bố trí đi.” Tu La Thù Tộc Mẫu gật đầu, lập tức quay về phía thiếu nữ mặc váy đỏ nhàn nhạt nói.

“Vâng, thưa mẫu thân đại nhân. Các người hãy mang những thứ đó ra đây, bắt đầu sửa chữa trận pháp này ngay.” Thiếu nữ lên tiếng đáp ứng, liền xoay người hướng những tộc nhân khác cùng đi phân phó một câu.

Những tộc nhân Tu La Thù khác nghe vậy tức thì bay lên trời, hướng bốn phía đài băng pháp trận bay đi.

Một vài người ở trên không trung hoặc lấy ra từng cái trận bàn, hoặc lấy ra một cây trận kỳ, thậm chí có người còn xuất ra một ít những pháp khí không rõ tên có kiểu dáng kỳ lạ, nhao nhao quăng về hướng phụ cận đài băng.

Những vật này vừa rơi vào bên trong pháp trận, tự động hóa thành những luồng hào quang đặc biệt trực tiếp chui xuống dưới đất không thấy bong bóng.

Tiếp đó, những tộc nhân Tu La Thù này lại bắt đầu lăm bằm trong miệng, một tay bấm niệm pháp quyết hướng về phía trận pháp liên tục cách không điểm chỉ xuống.

Cả tòa trận pháp phát ra âm thanh vù vù không thôi, tất cả Linh Vân bên trong lập lòe sáng lên rồi bắt đầu chuyển động một cách quỷ dị, không lâu sau lại triệt để biến ảo thành một cái pháp trận cỡ lớn hoàn toàn khác biệt.

Pháp trận này vừa hình thành, tòa đài băng hình trụ đang đứng vững ở chính giữa bỗng truyền ra tiếng Gặc... giòn tan, mặt ngoài nó thoáng cái hiện lên những sợi tơ màu trắng bạc.

Một tiếng “Oanh” thật lớn vang lên, ngay sau đó cả tòa đài băng tức thì vỡ vụn ra thành từng khúc, lập tức hiện ra trước mắt là một cái đầm nước nhỏ rộng khoảng gần mười trượng.

Bề mặt đầm nước này tĩnh lặng và trong như gương, nó vừa hiện ra ngay tức thì có một đạo cột sáng màu trắng lớn từ đó phóng thẳng lên trời.

Nhưng cột sáng này vừa xông lên tới hơn trăm trượng, bỗng nhiên vang lên tiếng “phốc phốc”, một tầng màn sáng màu lam nhạt thoáng cái hiện ra trên không trung, đem bốn người Hàn Lập cùng gần một nửa sơn cốc bao phủ toàn bộ vào bên trong.

Cột sáng vừa va chạm với màn sáng trên không lập tức vang lên một tiếng trầm đục, rồi nổ tung ra thành những điểm sáng trắng nhỏ.

Tiếp đó một luồng hàn khí trắng xóa tỏa ra không gian bốn phía khắp nơi.

Những nơi hàn khí đi qua, trong hư không vang lên những âm thanh “xì.. lập” lớn, mơ hồ có từng mảnh Hàn Băng lảnh không mà hiện ra, nhanh chóng cuộn cuộn đè ép xuống phía bốn người Hàn Lập.

Nhưng bốn người Hàn Lập không có chút gì sợ hãi, linh quang bên ngoài thân nhao nhao lóe lên, liền đem những Hàn Băng này ép ra ngoài không thể mảy may tiếp cận với cơ thể một chút nào.

“Hàn khí nơi đây, dường như cũng không đáng sợ như trong tưởng tượng thì phải.” Thần niệm của Hắc Lân quét qua những hàn khí này, khoe miệng khẽ nhếch lên nói một câu.

“Vậy sao, đạo hữu có thể thử lại một lần nữa xem.” Dị sắc trong mắt Tu La Thù Tộc Mẫu chợt lóe lên, bỗng nhiên một tay hướng về đầm nước đánh ra một chiêu.

Ở mấy chỗ mặt ngoài rìa của đầm nước bỗng lóe lên ánh sáng màu đỏ, bốn luồng ánh sáng đỏ từ đó bay ra, xoay quanh một cái liên lơ lửng không nhúc nhích trên không trung không cao lắm phía trên đầm nước.

Hiện ra là một cây gậy như ý, một cái gương, một khóa Tinh Cầu cùng với một cái vòng hình tròn.

Bốn kiện bảo vật này đều tản ra từng luồng khí tức cực nóng, nhao nhao đem những hàn khí gần đó biến thành hư ảo.

Mà từ đầm nước trông vô cùng tĩnh lặng kia, sau khi bốn kiện bảo vật vừa bay ra lập tức truyền ra những tiếng vang ục ục kỳ quái, cột sáng vừa phun ra từ đó liền trở nên đậm đặc hơn, biến thành màu trắng sữa trông như thực thể.

Chỉ trong chốc lát, hàn khí từ khắp nơi bên trong màn sáng tỏa ra trở nên mạnh hơn rất nhiều, mức độ lạnh lẽo còn lớn hơn cả chục lần so với lúc trước.

Tất cả mọi người dưới sự ép bức của luồng kỳ hàn này, linh quang hộ thể lập tức trở nên không ổn định, bộ dáng như sắp không thể chống đỡ nổi.

Trong lòng bọn người Huyết Nhiên Mạc Giản Ly cả kinh, tức thì hoặc là một tay giơ lên hoặc là trong lòng bấm niệm pháp quyết, từng kiện bảo vật hộ thân vừa bay ra liền hóa thành từng tầng hào quang bay múa xoay quanh trước người mới có thể một lần nữa đem hàn khí bức lui.

“Quả nhiên không hề giống với lúc trước. Những vật này là vài món bảo vật thuần dương mà quý tộc chôn dấu phía dưới sao. Thế nhưng nếu mức độ

chỉ có như vậy mà nói... với thần thông của đạo hữu cộng thêm dị bảo hộ thân mà muốn trực tiếp tiến vào trong đầm đoạt bảo có lẽ cũng có thể miễn cưỡng làm được đây.” Hàn Lập chậm rãi mở miệng.

Mặc dù không thả ra bảo vật gì hộ thân, nhưng bên ngoài thân đã có một tầng lửa bạc chớp động, tất cả hàn khí vừa mới tiếp xúc với nó đều bị hút vào trong như trâu xuống biển, căn bản là không thể nào tiếp cận tới trong vòng vài trượng quanh thân thể Hàn Lập.

“Nếu hàn khí trong đầm chỉ có thế, thiếp thân đương nhiên là sẽ không tiếc mạo hiểm mà thử một lần rồi. Nhưng có điều đạo hữu không biết, cái đầm này mỗi khi xâm nhập vào sâu hơn một trượng, mức độ băng hàn sẽ lại mạnh hơn một phần nữa, ngay cả thiếp thân cho tới bây giờ cũng không thể dò thám tinh tường được nó. Dùng phương pháp này vào đầm lấy bảo vật ra căn bản chỉ là chuyện si tâm vọng tưởng. Nếu không thì nhất tộc chúng ta làm sao có thể lưu bảo vật này ở bên ngoài nhiều năm như vậy.” Phu nhân cười lạnh một tiếng nói, tuy nhiên ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập lại chưa phát giác ra đã có một tia ý kiêng kỵ.

Thần thông của lão già họ Dịch lúc trước không hề chênh lệch so với Tu La Thù Tộc Mẫu một chút nào.

Một kích của Hàn Lập có thể hủy diệt thân thể của hắn đồng thời đánh trọng thương Nguyên Anh, thì cũng một kích đó nếu muốn đả thương hay chém giết Phu Nhân tự nhiên cũng không phải là sự tình gì quá khó khăn.

“Thì ra là thế. Như vậy chư vị có ý định để chúng ta tương trợ như thế nào.” Hàn Lập gật đầu, thần sắc không đổi mà hỏi.

“Rất đơn giản, Cái pháp trận này là do mấy vị Tông Sư Trận Pháp trong tộc của chúng ta tổn hao mấy trăm năm thời gian mới có thể nghĩ ra, chỉ cần trong nháy mắt có sáu gã tu vi từ Đại Thừa kỳ trở lên đồng thời đem lực

lượng rót vào trong đó thì có thể thúc dục uy năng của nó đem bảo vật ở trong hồ sâu kia trực tiếp bắt lấy. Trước kia, bởi vì bốn tộc căn bản không cách nào tập trung nhiều Đại Thừa như vậy cho nên chỉ có thể khiến cho kế hoạch này bị mắc lại. Hiện tại đã có chư vị đạo hữu mà nói thì lại là chuyện dễ như trở bàn tay rồi.” Thiếu nữ mặc váy đỏ bên cạnh cười khẽ giải thích đôi câu.

“Đại Thừa sao, cho dù thêm cả La đạo hữu, ở đây chúng ta cũng mới có năm người thôi.” Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, có chút kinh ngạc hỏi.

“Điều này không cần mấy người Hàn huynh lo lắng, tiểu muội có một loại bí thuật, có thể đem cảnh giới tu vi tạm thời tăng lên một bậc, lúc đó có thể miễn cưỡng xem như là một tu sĩ Đại Thừa kỳ.” Thiếu nữ cười cười vô cùng kiêu mị nói.

“Loại bí thuật này của đạo hữu, hẳn là một trong số những loại thần thông Thời Không thì phải.” Nghe xong lời thiếu nữ, nội tâm Hàn Lập hơi thấy rùng mình.

“Hàn đạo hữu quả nhiên hiểu rất rõ về Thời Không Pháp Tắc, thuật này đúng là dùng lực Thời Không làm cơ sở thì mới có thể thi triển được đấy.” Thiếu nữ mặc váy đỏ nghe vậy thì khẽ giật mình, liếc nhìn Hàn Lập thật sâu mới chậm rãi trả lời.

Hàn Lập cười nhẹ một tiếng, sau đó không tiếp tục truy hỏi điều gì nữa.

“Nếu như mọi thứ đều đã chuẩn bị thỏa đáng, vậy thì động thủ đi. Nơi đây lạnh lẽo như thế, ta cũng không muốn đợi lâu ở chỗ này đâu.” Lúc này Hắc Lân bỗng nói một câu ông ông, bộ dáng mười phần mất kiên nhẫn.

“Được, thiếp thân cũng chẳng muốn trì hoãn làm gì, các vị cứ dựa theo thỏa thuận lúc nãy, cùng tiến vào pháp trận đi thôi. Hắc hắc, với tạo nghệ về

Trận Pháp của chư vị, tự nhiên liếc mắt là có thể nhận ra pháp trận này đối với mấy vị hoàn toàn vô hại, căn bản không cần lo lắng gì cả.” Tu La Thù Tộc Mẫu mặt không biểu tình đáp ứng một tiếng, một tay bỗng nhiên bấm niệm pháp quyết hướng về phía bốn kiện bảo vật thuần dương phía trên không Hàn Đàm điểm một cái.

“Oanh “ một tiếng, bốn kiện bảo vật lập tức lóe lên, sau đó hóa thành một đoàn Hỏa Cầu cuộn cuộn, bên ngoài phía dưới lửa hồng cuộn cuộn điên cuồng trải rộng ra.

Trong khoảnh khắc liền biến thành bốn vầng mặt trời màu lửa hồng nắng gắt treo trên hư không, đồng thời một luồng sóng lửa tỏa ra khắp bốn phương tám hướng.

Hết thảy mọi thứ bị đóng băng trong màn sáng, sau khi luồng sóng hồng hiện ra lập tức nhao nhao mà bị hòa tan băng ra.

Cùng một thời gian, pháp trận xung quanh Hàn Đàm nổ vang một hồi, từ đó chậm rãi nhô lên sáu cái cột đá cao tới mấy trượng.

Những cột đá này mặt ngoài có hào quang lượn lờ, hiện ra các loại Linh Văn chằng chịt được minh ẩn bên trong, trên đỉnh tất cả các cột đá đều có một pháp trận nhỏ màu bạc nhàn nhạt.

“Các vị đạo hữu chỉ cần đứng lên những cây cột này, chờ ta phân phó một tiếng, đem toàn bộ pháp lực rót vào bên trong là được rồi, việc thao túng trận pháp cứ giao cho người của bốn tộc là được. Anh Nhi, ngươi hãy đi vào trước đi.” Tộc Mẫu Tu La Thù sau khi hít sâu một hơi, pháp quyết trên tay tản ra nói.

Nàng để cho thiếu nữ mặc váy đỏ tiến vào pháp trận trước tiên hiển nhiên là có ý để cho mọi người yên tâm hơn.

Có lẽ hành động này thực sự có hiệu quả, trông thấy thiếu nữ tự nhiên cười nói rồi bay vào đại trận trước, Huyết Nhiên và Hắc Lân nhìn nhau một cái liền không do dự gì nữa mà khẽ động thân hình rồi cũng chiếm lấy vị trí hai cột đá khác.

Mạc Giản Ly chân chờ một chút sau đó cũng đồng dạng bay đi.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn lướt qua bên trên sáu cái cột đá, cười nhạt một tiếng sau đó một tay bấm niệm pháp quyết, thân hình mơ hồ một cái trực tiếp biến mất ở chỗ cũ không thấy đâu nữa.

Sau một khắc, bên trên một cây cột đá chân động, thân ảnh Hàn Lập liền trực tiếp thuấn di mà xuất hiện ở chỗ đó.

Phu Nhân trông thấy tất cả mọi người tiến vào trong pháp trận, không dám lãnh đạm thêm, cũng lắc lư một cái ngay sau đó đã đứng lên trên cột đá cuối cùng, hơn nữa lại tiếp tục hướng tộc nhân đứng bên ngoài pháp trận phân phó một tiếng.

“Bắt đầu thi pháp, lần này nhất định phải một lần thành công.”

“Vâng, thưa Tộc Mẫu đại nhân.” Một gã nam tử trong bốn tên Tu La Thù trưởng thành nghiêm nghị đáp ứng một tiếng, tiếp đó hấn vẩy tay một cái, thân hình của những người khác lắc lư rồi nhao nhao đứng ở những nơi rìa pháp trận, khoanh chân ngồi xuống bắt đầu lẩm bẩm trong miệng.

Lập tức Linh Vân của cả tòa pháp trận lại một lần nữa chuyển động một cách quỷ dị, đồng thời những phù văn đặc biệt cũng bắt đầu bốc lên từ khắp nơi rồi từ từ hướng không trung phía trên Hàn Đàm tụ lại, mơ hồ hình thành một quả cầu phù văn không rõ ràng.

Lúc này, những tộc nhân Tu La Thù hoặc là bắt đầu thúc dục pháp khí, hoặc là một tay bấm niệm pháp quyết, bắt đầu đem một cỗ pháp lực tinh

thuần trực tiếp rót vào bên trong pháp trận.

Cả tòa pháp trận vang lên những âm thanh ông ông lớn, những Linh Vân đang lưu chuyển kia đang lập lòe sáng tối bỗng chốc thì nhau trở nên sáng long lanh óng ánh, phù văn hiển hiện bên trong thoáng cái tăng vọt hơn một nửa.

Trong thời gian chốc lát, quả cầu phù văn phía trên không trung Hàn Đàm biến thành lớn hơn một trượng, hơn nữa ngày càng trở nên rõ ràng, phẳng phất như là thực thể vậy.

Tu La Thù Tộc Mẫu nhìn về phía trên không Hàn Đàm không chớp mắt, sau khi tới thời điểm thể tích quả cầu phù văn lớn đến mức độ nhất định không thể nào tăng lên được nữa mới thần sắc ngưng trọng hướng tới bọn người Hàn Lập phân phó một tiếng:

“Ngay bây giờ, chư vị đạo hữu hãy bắt đầu rót pháp lực vào đi.”

Vừa dứt lời, linh quang bên ngoài thân Phu Nhân chợt hiện lên, chân lực từ thể nội liền dọc theo hai chân hướng tới cột đá dưới thân cuộn cuộn tuôn ra.

Năm người còn lại tuy rằng đều có tâm tư riêng khác nhau, nhưng nghe vậy cũng không dám lãnh đạm mà đồng loạt thi pháp.

Trong chốc lát, sáu cây cột sáng dưới pháp lực kinh người quán chú xuống, toàn thân bắt đầu hiện lên, những Linh Vân bên ngoài sáng rõ hơn, đồng thời những phù văn chẳng chịt tuôn ra hướng tới chỗ trên cao mà hội tụ.

Tiếng nổ mạnh “ầm ầm” truyền đến, thể tích quả cầu phù văn sau khi có nhiều phù văn nhập vào liền nhanh chóng điên cuồng lớn lên.

Không lâu sau đã biến thành lớn như một tòa lâu các, đem toàn bộ đầm nước che phủ phía dưới nó.

Phu Nhân thấy vậy, vẻ vui mừng chợt hiện lên trên khuôn mặt, một tay điểm về hư không phía trên Hàn Đàm, tiếp đó há miệng phun ra một tấm lưới được kết thành từ những sợi tơ màu xanh.

Chương 2297: Kiện thánh vật thứ hai

Những sợi tơ màu xanh lóe lên, tức thì vô thanh vô tức liền chui vào trong quả cầu phù văn không thấy đâu nữa.

Tiếp đó trong miệng Phụ Nhân lẩm bẩm, mười ngón tay giống như bánh xe hướng tới không trung phía trên Hàn Đàm điểm ra liên tục.

“Phốc” một tiếng.

Hào quang trên mặt ngoài quả cầu phù văn tỏa ra rực rỡ, sau đó nó quay tít một vòng rồi bỗng nhiên biến ảo thành một đám mây ngũ sắc có hình dáng như một cái phễu.

Phù văn phía trong đám mây chớp động, khí tức biến đổi liên tục mơ hồ như có vật gì đó đang được nhanh chóng ngưng tụ thành.

Sau khi Tu La Thù Tộc Mẫu quát khẽ một tiếng, đám mây trở nên mơ hồ, đồng thời hào quang từ đó lóe lên, năm sợi tơ trong suốt điểm lệ lớn bằng năm ngón tay cái từ đó bay ra, cũng hướng tới mặt nước của Hàn Đàm mà kéo xuống.

Một tiếng “Xi... lạp” vang lên.

Những sợi tơ vừa tiếp xúc với mặt nước của Đàm thì một tầng hàn khí màu trắng sữa từ dưới cuốn lên, mặt ngoài của nó liền bị phủ một tầng sương trắng.

Lông mày đen nháy của Phu Nhân khẽ nháy lên, không nói hai lời lại dùng ngón tay hướng về phía đám mây ngưng trọng điềm xuống.

Một tiếng sấm rền vang lên, một luồng hào quang ngũ sắc dọc theo những sợi tơ cuộn cuộn đổ xuống, những hàn khí màu trắng sữa kia vừa tiếp xúc với chúng đã bị tan rã ngay tức thì.

Sương trắng phía ngoài sợi tơ lúc này lập tức biến mất không thấy bóng dáng.

Tiếp đó sợi tơ trầm xuống rồi một lần nữa chui vào bên trong Hàn Đàm.

Sắc thái cẩn trọng hiện lên trên khuôn mặt của Tộc Mẫu Tu La Thù, cánh tay không ngừng biến đổi thủ ấn pháp quyết.

Năm sợi tơ tức thì không ngừng chìm xuống dưới sâu trong hàn Đàm.

Hàn Lập đứng phía trên cột đá, ánh mắt chớp động quan sát hết thủy, đồng thời pháp lực từ thể nội cuộn cuộn tỏa ra, hướng tới pháp trận dưới thân mà rót xuống không ngừng.

Tuy rằng Phu Nhân muốn bọn hắn toàn lực ứng phó, nhưng với pháp lực thâm hậu của Hàn Lập, chỉ cần vận dụng hơn một nửa là có thể làm ổn thỏa việc này.

Ngoài ra hắn còn đang dùng bí thuật lặng lẽ tính toán độ sâu mà những sợi tơ kia đang chìm vào trong Hàn Đàm.

Mười trượng, ba mươi trượng, một trăm trượng, ba trăm trượng...

Theo thời gian từng chút trôi qua, hai mắt Hàn Lập lúc này đã nhắm lại.

Đến lúc này, sợi tơ ở dưới sâu bị lực lượng kỳ hàn ngăn cản khiến cho tốc độ hạ xuống rõ ràng đã trở nên vô cùng chậm chạp.

Tới khi đến độ sâu hơn một ngàn trượng, Phu Nhân không khỏi phải thở dài một hơi, mặt mũi tràn đầy dáng vẻ ngưng trọng.

Lúc này đây, sau thời gian mỗi lần hô hấp, sợi tơ chỉ có thể chìm sâu hơn vài tấc, mức độ có thể nói là vô cùng ít ỏi.

Năm đó dưới sự ngăn trở của Hàn khí, vị Tu La Thù Tộc Mẫu này dù đã nhờ tới bảo vật cũng nhiều nhất là tới được độ sâu như vậy mà thôi.

Cho nên tiếp tục đi xuống, những sợi tơ này lúc nào cũng có khả năng tiếp xúc với đáy của Hàn Đàm, điều này khiến cho Phu Nhân không dám khinh thường bất cứ thời khắc nào.

Giờ phút này, cả thân ảnh của thiếu nữ mặc váy đỏ đang bị một đoàn huyết vụ bao phủ, sau lưng nàng mơ hồ xuất hiện một cái Hư ảnh màu xanh như có như không chớp động liên hồi.

Tuy rằng không biết nàng ta thi triển loại bí thuật nào, nhưng khí tức từ nàng tỏa ra rõ ràng thực sự không kém gì Đại Thừa kỳ.

Khi trước chuyện nàng nói dùng bí thuật có thể trực tiếp tăng lên một đại cảnh giới quả nhiên không phải nói khoác.

Việc này dẫn tới ánh mắt của bọn người Huyết Nhiên và Mạc Giản Ly liên tục ngó nghiêng nhìn sang.

Nửa canh giờ trôi qua.

Bộ phận đang nằm ngoài mặt nước của sợi tơ mặc dù có hào quang ngũ sắc lưu chuyển bất định nhưng đã một lần nữa bắt đầu ngưng kết một tầng sương lạnh phủ lên, tốc độ hạ xuống càng chậm tới mức dùng mắt thường không thể nhận ra được.

Bọn người Mạc Giản Ly dưới thời gian dài như thế không ngừng rút pháp lực vào, dù cho vẫn có thể kiên trì nhưng biểu hiện cũng không còn dễ dàng như bàn đầu nữa.

Huyết Nhiên chau mày xuống, lặng lẽ cùng Hắc Lâm truyền âm vài câu, không biết đang thương lượng chuyện gì.

Về phần đám tộc nhân Tu La Thù bên ngoài pháp trận, sắc mặt đều trắng bệch, đáng vẻ bắt đầu không thể chống đỡ được nữa.

Phu Nhân quan sát hết thấy mọi thứ trong mắt, trong lòng càng thêm khẩn trương.

Nếu với tình hình thế này mà nàng vẫn không cách nào lấy ra bảo vật bên trong Hàn Đàm thì chỉ sợ về sau lại càng không có chút khả năng nào lấy được nữa.

Nghĩ tới đây, trong nội tâm của vị Tu La Thù Tộc Mẫu này âm thầm xoay chuyển, bỗng nhiên vỗ một tay xuống đỉnh đầu, ánh sáng màu lục nhạt lóe lên, một con Nhện nhỏ trắng như ngọc dài hơn một thước từ đó bay ra.

Con Nhện này toàn thân óng ánh như ngọc bích, hai bên mắt có ngọn lửa màu tím quý dị chớp động. vừa hiện thân liền xông tới trên không Hàn Đàm há miệng bắn ra một quả cầu sáng màu xanh lớn cỡ nắm tay, bên trong mơ hồ bao lấy một khóa tinh thạch màu trắng, chớp động một cái lẳng không nhập vào trong đám mây hình phễu không thấy bóng dáng.

Bọn người Hàn Lập nhìn thấy tình hình này, trong nội tâm đều hơi rung mình.

Phu Nhân này đem bốn mạng tinh hạch phóng ra, xem ra thực sự có ý liều mạng rồi.

Đám mây sau khi khẽ nhập Tinh hạch vào, từ bên truyệnfull.vnlg lên những tiếng nổ lớn oanh minh, một vòng sáng bảo vệ chói mắt dọc theo sợi tơ hung hồ cuốn xuống.

Sương lạnh ngưng kết bên ngoài sợi tơ lại một lần nữa tan đi, đồng thời tốc độ hạ xuống cũng thoáng một cái nhanh hơn chục lần so với lúc trước, không lâu sau lại xuống được sâu hơn mười trượng nữa rồi mới một lần nữa bị chậm lại.

Phu Nhân thấy thế, sắc mặt không khỏi trầm xuống.

Nhưng vào lúc này, từ trong huyết vụ truyền ra tiếng thiếu nữ than nhẹ, sương mù quay cuồng một hồi bỗng nhiên bắn ra một đạo cột sáng mờ mịt, đồng dạng lóe lên liền chui vào bên trong đám mây.

Hào quang đang cuốn xuống từ trong đám mây lập tức sáng lên một lần nữa, sợi tơ một lần nữa lại hạ xuống nhanh hơn.

Nhưng lúc này, sau khi năm sợi tơ nhập xuống sâu hơn bảy tám trượng nữa lại bỗng khẽ run lên rồi dừng lại một chút.

“Tốt rồi. Chư vị đạo hữu hãy kiên trì một lát, để thiếp thân tìm vị trí chính xác của bảo vật này.” Phu Nhân thấy vậy, tinh thần chấn động, trong miệng nhanh chóng thúc dục, hai tay biến đổi pháp quyết, hai mắt nhanh chóng nhắm lại.

Lực lượng thần niệm khổng lồ từ nơi lông mi của Phu Nhân phát ra, dọc theo năm sợi tơ thuận thế đi xuống, lập tức đến đáy Hàn Đàm, hướng tới mọi nơi nhanh chóng quét qua.

Sau một lát thời gian, trên mặt phu nhân tỏ ra vui vẻ, miệng nói một tiếng “ đã tìm được”. hai mắt lập tức mở trợn ra, đồng thời một ngón tay

hướng tới năm sợi tơ cách không điểm xuống, âm thanh chú ngữ trong miệng càng phát ra nhanh hơn.

Dường như cùng một thời gian, Hàn Lập bỗng cảm thấy pháp lực từ thể nội như bị xiết chặt, tốc độ tiêu hao thoáng nhanh hơn gấp bội so với trước, tuôn xuống trụ đá vuông dưới chân.

Hắn nhướng mày, đem pháp lực trong thể nội hơi điều chỉnh một chút, sau đó nhìn chăm chăm vào mặt nước không động đậy.

Lúc này, năm sợi tơ vốn lay động một hồi, tiếp đó run rẩy kịch liệt, đồng thời phát ra âm thanh ông ông, từ từ hướng tới đám mây mà kéo lên.

Một tắc, hai thốn, nửa xích, một thước...

Tốc độ cực kỳ chậm chạp, tựa hồ đang kéo đồ vật vô cùng nặng, bộ dáng phi thường cố gắng hết sức.

Mà mặt nước vốn đang tĩnh lặng bắt đầu điên cuồng chuyển động, từ tiếng nổ ầm ầm bắt đầu tạo thành một vòng xoáy đen kịt sâu không thấy đáy, tựa như muốn đem hết thảy mọi thứ quấy cho nát bầy.

Chỉ có năm sợi tơ vẫn dựng đứng thẳng tắp trong Hàn Đàm.

Từng trận hàn khí mãnh liệt hơn trước mấy lần từ vòng xoáy tuôn ra nhưng đều bị cấm chế ở bốn phía cản trở lại.

Động tĩnh lớn như thế khiến cho bốn người Huyết Nhiên và Mạc Giản Ly đều thấy động dung, nhao nhao nhìn chăm chăm vào đó không nháy mắt.

Nhưng thời gian sợi tơ kéo lên so với khi hạ xuống còn phải chậm hơn vài phần.

Không biết bao lâu về sau, từ vòng xoáy vang lên một tiếng trầm đục cực lớn, một hòn đá màu xanh nhạt lớn cỡ đầu người mới bị mạnh mẽ kéo lên, đồng thời một cỗ pháp tắc mãnh liệt chấn động từ nó tản ra.

“Không Gian Chi Lực”

Hắc Lâm chỉ hơi cảm nhận một chút chấn động ẩn chứa lực lượng Pháp Tắc này, không khỏi hiện lên vẻ tham lam thì thào một tiếng.

Không Gian Lực mặc dù không thần bí như Thời Gian Lực, nhưng những cường giả muốn chân chính nắm giữ tinh thông pháp tắc này thì vẫn là ít càng thêm ít.

Đại bộ phận tồn tại Đại Thừa kỳ tuy cũng có thể làm chút chuyện tình như xé rách hư không, nhục thân trực tiếp cách không truyền tống, nhưng quá nửa là phải mượn nhờ sự cường đại của chân nguyên cùng một ít bảo vật không gian mới có thể làm được tới mức độ như vậy, so sánh với chính thức tinh thông Không Gian Pháp Tắc mà nói đương nhiên là không thể đánh đồng được.

Mà một kiện bảo vật có thể khiến cho người ta tham ngộ được Không Gian Pháp Tắc đối với tồn tại Đại Thừa kỳ mà nói, tự nhiên là dị bảo chỉ có thể ngộ chứ không thể cầu rồi.

Hàn Lập thấy vậy chỉ mỉm cười chứ không mở miệng nói gì.

Bản thân hắn có thể biến ảo thành Thiên Phượng am hiểu lực lượng không gian, nếu muốn tìm hiểu Không Gian Pháp Tắc thì chỉ cần cho hắn đủ thời gian là có thể nắm giữ được ngay, cho nên đối với bảo vật này hắn cũng không thèm để ý.

Ánh mắt Huyết Nhiên nhìn về phía viên đá màu xanh da trời mơ hồ cũng hiện lên một tia lửa nóng.

Ngược lại ánh mắt Mạc Giản Ly nhìn về phía viên đá màu xanh da trời lại bình tĩnh dị thường, tựa như không hề bị viên đá ẩn chứa Thiên Địa Pháp Tắc này ảnh hưởng.

Tuy Nhiên ngay thời điểm hai người Huyết Nhiên và Hắc Lân còn đang chần chờ, thiếu nữ phía trong huyết vụ quát khê một tiếng, một tay giơ lên bắn ra một chum những sợi tơ, ánh sáng màu xanh lóe lên liền đem viên đá màu lam nhạt bao lại trong đó.

“Phanh” một tiếng, viên đá giống như tên bắn hướng về phía thiếu nữ mặc váy đỏ.

Sắc mặt Huyết Nhiên tỏ ra âm tình bất định, nhưng cánh tay chưa phát giác ra đã thò vào trong tay áo như định làm gì đó.

Nhưng vào lúc này, một ánh mắt lạnh như băng sắc như đao kiếm nhìn chằm chằm qua khiến cho khuôn mặt hắn không khỏi cảm thấy đau nhức.

Huyết Nhiên rung mình, không khỏi đảo qua phía ánh mắt này.

Vị Tu La Thù Tộc Mẫu kia đang dùng ánh mắt nhìn chằm chằm không buông, rõ ràng là có ý cảnh cáo.

Nội tâm Huyết Nhiên hơi thấy kinh hãi, ánh mắt nhanh chóng quét qua Hàn Lập Mạc Giản Ly, phát hiện cả hai người đều bình tĩnh đứng trên cột đá không chút dị động, lúc này tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển, trên mặt cố nặn ra vẻ tươi cười, ngón tay trong áo buông lỏng ra.

Hắc Lân ở bên cạnh thấy vậy, nội tâm có chút không cam lòng, nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn viên đá màu xanh da trời chui vào bên trong huyết vụ.

“Đa tạ mấy vị tương trợ, việc này cuối cùng cũng đại công cáo thành, bảo vật này rốt cuộc cũng đã đến tay bản tộc.” Huyết vụ quay cuồng một hồi sau đó tan ra, một lần nữa hiện ra chân dung thiếu nữ, một tay nâng viên đá màu lam nhạt, vui sướng nói.

“Đồ vật chúng ta đã giúp các người lấy được, số tinh thạch còn lại đâu?” Hàn Lập từ từ đem pháp lực thể nội thu hồi, đánh giá vật trong tay đối phương rồi nhàn nhạt nói.

“Việc này thì yên tâm, mấy vị đạo hữu đã hết lòng tuân thủ hứa hẹn, tiểu muội tự nhiên cũng sẽ không làm trái ước định.” Thiếu nữ mặc váy đỏ tự nhiên cười nói, ánh sáng màu lam lóe lên trên tay, viên đá biến mất không thấy đâu nữa, hiện ra là một hộp ngọc màu trắng khác, cũng run lên ném cho Hàn Lập.

“Bá” một phát, toàn bộ ánh mắt bọn người Huyết Nhiên đều nhìn chăm chăm về phía cái hộp.

Thần sắc Hàn Lập không đổi vung tay áo lên, liền đem hộp ngọc nắm vào trong tay rồi đem nắp hộp mở ra.

“Đúng rồi, quý tộc thật là những người thủ tín. Huyết đạo hữu, chúng ta phân phối một chút đi.” Ánh mắt Hàn Lập quét qua trong hộp một lượt, khóe miệng mỉm cười nói.

“Tốt, lấy được số tinh hạch còn lại, chúng ta xem như đã đạt được mục đích, cuối cùng cũng có thể chính thức yên tâm rồi.” Huyết Nhiên cười haha, xoa xoa hai tay nói.

Hiển nhiên so với viên đá màu lam nhạt trong tay thiếu nữ, tám Lôi Tiêu Phù có thể giảm uy lực của Lôi Kiếp trong suy nghĩ của hắn càng quan trọng hơn một chút đấy.

Hắc Lâm và Mạc Giản Ly cũng đồng dạng khó che dấu một tia kích động trên khuôn mặt.

Hàn Lập mỉm cười, tay áo hướng vào trong hộp nhẹ nhàng run lên, lập tức bốn viên Tinh Hạch từ đó bay ra, phân biệt bắn tới ba người kia.

Chương 2298: Không Ngự tộc trưởng

Huyết Nhiên, Hắc Lân cùng với Mạc Giản Ly nhao nhao tiếp nhận Tinh hạch, sau khi kiểm tra không có vấn đề gì tự nhiên quá đổi vui mừng thu lại.

“Nếu thù lao đã thanh toán đầy đủ, giao dịch giữa bản tộc cùng chư vị đạo hữu cũng xem như mọi người đều vui rồi. Nhưng không biết chư vị định khi nào mới ly khai giới này, dù sao giới này cũng hơi nhỏ một chút, không cách nào có thể dung nạp được quá nhiều tồn tại Đại Thừa như chúng ta.” Tộc Mẫu Tu La Thù bỗng nhiên chớp chớp mắt hỏi.

“La đạo hữu yên tâm, nhiều lắm là vài ngày nữa chúng ta sẽ tự động rời khỏi, tuy nhiên những sản vật ở Tiểu Tu La giới này có chút khác biệt so với Linh Giới chúng ta cho nên bọn ta có ý muốn thu thập thêm một ít, đạo hữu sẽ không ngăn cản việc này chứ.” Hàn Lập nhẹ nhàng cười lơ đãng nói.

“Khanh khách, chỉ là thu thập tài nguyên mà nói, bản tộc đương nhiên tuyệt đối sẽ không quấy nhiễu chư vị, Tuy nhiên giới này ngoài nhất tộc chúng ta vẫn còn hai ba tồn tại khó chơi đấy, chư vị cũng đừng nên sơ suất quá.” Phụ Nhân xinh đẹp cười cười, thâm ý sâu sắc nói.

“Ah, một trong số những tên mà đạo hữu nói hẳn là có Xa Khấp Tử chẳng!” Mạc Giản Ly nghe vậy, thần sắc khẽ động.

“Mạc đạo hữu cũng biết sự tồn tại của hung thú này, chẳng lẽ đã gặp nó rồi.” trong long Phụ Nhân hơi thất kinh, buột miệng hỏi.

“Chính xác là ta đã gặp phải một lần, tên này không hổ là Thượng Cổ hung thú trong truyền thuyết, lão phu thiếu chút nữa đã rơi vào tay nó đấy.” Sắc mặt Mạc Giản Ly biến hóa vài lần mới thở dài một hơi nói.

“Giới này còn có loại hung thú ấy sao, La đạo hữu có thể cho biết sào huyệt của nó hay không?” Huyết Nhiên nghe được đối thoại giữa Phu Nhân và Mạc Giản Ly, chợt trở nên vui vẻ, khuôn mặt hiện lên một tia kích động vội vã hỏi.

“Sào huyệt của Xa Khấp Tử, thiếp thân đương nhiên biết rõ, chỉ là..” ánh mắt Tộc Mẫu Tu La Thù lóe lên, bỗng nhiên tỏ ra hơi trầm ngâm.

“Yên tâm, huynh đệ chúng ta sẽ không yêu cầu tin tức không công đâu, chỉ cần La đạo hữu cho biết sẽ cảm tạ trọng hậu.” Huyết Nhiên vừa thấy biểu hiện của Phu Nhân lập tức phát giác ra thần sắc của mình có vẻ không ổn, liền thu lại vẻ kích động tỉnh táo nói.

Tiếp đó, bàn tay vị Đại Thừa đệ tộc này phát lên, lấy ra một cái túi da nhỏ, rung lên ném đi.

Bàn tay ngọc của Phu Nhân khẽ vẫy, liền đem áo da bắt lấy, sau đó thần niệm quét qua bên trong lập tức lộ ra vẻ ngoài ý muốn, ngẩng đầu liếc nhìn thật sâu Huyết Nhiên mới từ từ nói.

“Ở đây ta có một cái địa đồ, trên đó có ghi rõ vị trí sào huyệt của Xa Khấp Tử, đạo hữu có thể xem qua một chút.”

Vừa dứt lời, phu nhân khoát tay, một khối ngọc giản màu trắng từ trong tay áo bay ra.

Tay áo Huyết Nhiên cuộn lên liền bắt lấy ngọc giản trên tay, tiếp đó lập tức đưa lên trán ngưng trọng xem xét.

Hắc Lân ở một bên, thần sắc cũng có chút khác thường, ánh mắt nhìn về phía ngọc giản mơ hồ có một tia kích động.

Lúc này thiếu nữ mặc váy đỏ bỗng nhiên hướng tới Hàn Lập cười nói:

“Mấy vị đạo hữu ở bên ngoài chắc cũng là những nhân vật danh chấn một phương, chắc hẳn cũng mang theo không ít bảo vật quý hiếm bên mình. Như vậy đi, tộc của chúng ta mấy năm nay cũng cất giấu một số tài nguyên mà bên ngoài giới này không có, không bằng các vị hãy cùng bản tộc trao đổi một chút, sau đó lại tự mình đi sưu tầm tài liệu, như thế có thể tiết kiệm cho chư vị rất nhiều thời gian đấy.”

“Ý của Anh đạo hữu là muốn tạm thời mở một hội giao dịch nhỏ tại chỗ này hay sao?” Hàn Lập khẽ giật mình, nhưng lập tức cười nói.

“Đúng vậy. Nói thật ra, những tài nguyên tài liệu của giới này, bản tộc đều có cất trữ không nhiều thì ít đấy, chỉ cần chư vị có thể trả một cái giá hợp lý, bản tộc tuyệt đối sẽ làm các vị thỏa mãn.” Thiếu nữ mặt không đổi sắc nói.

Tộc Mẫu Tu La Thù nghe được lời nói lần này của thiếu nữ, không hề mở miệng ngăn cản, thái độ mặc nhiên hoàn toàn đồng ý với đề nghị này.

Mà bọn người Mạc Giản Ly nghe được lời ấy đều rất đồng tình.

Với thời gian còn lại của bọn hắn ở Tiểu Tu La giới, muốn thu thập số lượng lớn tài liệu hoàn toàn là không có khả năng, nếu có thể từ tay tộc Tu La Thù đổi được một ít thì cũng là một biện pháp tốt không ảnh hưởng gì.

“Được, trên người lão phu cũng có một số thứ muốn trao đổi cùng quý tộc đấy.” Mạc Giản Ly suy nghĩ một chút liền là người đầu tiên một lời đáp ứng.

“Huynh đệ ta cũng có chút thân gia, cùng trao đổi một chút đi.” Huyết Nhiên cùng với Hắc Lân truyền âm trò chuyện với nhau vài câu, đồng dạng đồng ý.

“Mấy vị đạo hữu đều đã tham gia, Hàn mỗ tự nhiên sẽ không ngoại lệ rồi.” Hàn Lập thần sắc không đổi nói một câu.

Đối với loại chuyện có lợi không hại này, hắn tự nhiên không có lý gì mà không tham gia cả.

“Tốt, chúng ta hãy bắt đầu giao dịch chính thức trên mặt đất gần đây đi.” Thiếu nữ mặc váy đỏ tự nhiên cười nói, thần thái cực kỳ vũ mị.

Lúc này, Bọn người Huyết Nhiên đều đồng ý, Hàn Lập cũng nhẹ nhàng gật đầu, nhưng ánh mắt lại như có như không nhìn lướt qua phía Hàn Đàm kia vài lần.

Cử đông này che dấu vô cùng kỹ càng, không hề khiến những người khác chú ý một chút nào.

Mấy canh giờ sau, tại phía trên một hòn đảo nhỏ khác cách hòn đảo có Hàn Đàm kia không xa, những người của Tộc Tu La Thù dưới sự dẫn dắt của thiếu nữ mặc váy đỏ và Phu Nhân, cười đùa Cự Uung lúc trước rời đi, trên mặt ai nấy đều hiện ra vẻ hài lòng mà dần dần đi xa.

Phía trên hòn đảo nhỏ, trong chốc lát chỉ còn lại bọn Hàn Lập, mấy gã đại thừa tới từ bên ngoài lẳng lặng đứng đó.

Sau một hồi trao đổi, dù là Hàn Lập, Mạc Giản Ly hay là bọn Huyết Nhiên, Hắc Lân đều có thu hoạch lớn, đã nhận được rất nhiều tài liệu quý hiếm mà chỉ có Tu La giới mới có.

Tuy rằng phải bỏ ra một cái giá lớn xa xỉ nhưng tóm lại là tất cả đều vui vẻ.

“Hàn huynh, thật sự để cho mấy tên Tu La Thù này cứ như vậy mà trở về sao? Nếu hiện tại thay đổi chủ ý vẫn còn chưa muộn đâu.” Huyết Nhiên nhìn qua đám tộc nhân Tu La Thù, bỗng nhiên mở miệng nói.

“Vì sao phải thay đổi chủ ý? Nếu nhất tộc này dễ dàng lưu giữ như vậy thì chúng ta cần gì phải cùng đối phương giao dịch gì đó, sớm đã trực tiếp giết chết ngay tại hang ổ của chúng rồi.” Hàn Lập thần sắc không đổi trả lời.

“Lúc trước là không biết thân gia của những tên Tu La Thù này lại phong phú như vậy, vừa rồi nói không chừng chúng chỉ lấy ra trao đổi một hai phần mười mà thôi. Chủ yếu hơn là đạo hữu chẳng lẽ không động tâm với hòn đá ẩn chứa Không Gian Pháp Tắc hay sao? Vật ấy ẩn chứa Không Gian Pháp Tắc vô cùng mạnh mẽ, dù là Huyết mỗ cũng là cả đời hiếm thấy, nếu có thể đoạt được nó, chúng ta chỉ cần thay phiên nhau tìm hiểu, đảm bảo trong thời gian ngắn nói không chừng có thể khống chế được Không Gian Pháp Tắc chân chính đấy.” lông mày Huyết Nhiên nháy lên, lời nói chứa đầy sự hấp dẫn.

Ngay cả Mạc Giản Ly ở bên nghe được, thần sắc cũng không khỏi hiện lên một tia khác thường.

“Hắc hắc, thật đáng tiếc! Hàn mỗ đối với Không Gian Lực không có chút hứng thú, cho nên cũng không có ý mạo hiểm. Hai vị đạo hữu nếu thật sự cảm thấy hứng thú với vật này, hoàn toàn có thể cùng Tu La Thù nhất tộc thương lượng một chút, nói không chừng chỉ cần ra một cái giá lớn, đối phương có thể trực tiếp đem vật ấy trao đổi với hai vị đấy, Tuy nhiên việc này cũng không dễ đâu.!” Hàn Lập cười hắc hắc, từ chối cho ý kiến nói.

Huyết Nhiên nghe xong lời này, sắc mặt hơi đổi, nhưng lập tức ngáp một cái nói:

“Đạo hữu nói đùa! Nhìn những tên Tu La Thù xem trọng vật này như thế, chỉ sợ cho dù lấy hết toàn bộ tài sản của hai người bọn ta, đôi phương cũng sẽ không có chút nào ý muốn trao đổi. Nếu Hàn huynh đã không muốn xuất thủ, xem như trước đó huyết mỗ chưa từng nói gì đi. Huynh đệ tại hạ có chuyện trong người, đành phải từ biệt hai vị đạo hữu tại đây rồi.”

Vị Đại Thừa đệ tộc này vừa nói vừa tay ôm quyền phân biệt hướng tới Hàn Lập cùng Mạc Giản Ly ở bên từ biệt.

Hắc Lâm bên cạnh thấy vậy, cũng khẽ chấp tay một cái.

“Hai vị đạo hữu đi đường bình an!” Hàn Lập cười khẽ một tiếng, đồng dạng đáp lễ lại một chút.

Trên mặt Mạc Giản Ly cũng thoáng hiện ra vẻ tươi cười nói vài câu bảo trọng.

Tiếp đó, hai người Huyết Nhiên và Hắc Lâm đều cùng nhau độn quang, phân biệt hóa thành hai đạo cầu vòng phá không rời đi, chốc lát đã biến mất vô ảnh vô tung phía cuối chân trời.

“Hàn huynh tiếp theo có tính toán gì không, chuẩn bị đi tìm một ít tài liệu trân quý khác hay sao?” Mạc Giản Ly một đường nhìn thẳng độn quang cho tới khi không thấy đâu nữa mới mỉm cười hỏi Hàn Lập một câu.

“Đúng là như thế, còn vài ngày nữa mới phải rời khỏi giới này, tại hạ có ý định muốn xem xem có thể tìm được cơ duyên nào đó hay không?” Hàn Lập mỉm cười trả lời một câu.

“Lần này Mạc mỗ có thể lấy được ba cái Tinh hạch đã xem như cực kỳ may mắn rồi, cho nên không có ý định mạo hiểm nữa. Tiếp đây ta sẽ tìm một chỗ bí ẩn ngồi xuống nghỉ ngơi, yên lặng chờ tới ngày ly khai, Hàn đạo hữu tuy rằng thần thông kinh người, nhưng vài ngày này cũng nên cẩn thận Tu La Thù nhất tộc phản công mới được.” Mạc Giản Ly thần sắc nghiêm nghị nói.

“Ân, Mạc huynh làm thế cũng xem như cực kỳ thỏa đáng đấy, về phần những tên Tu La Thù kia, một mình ta có lẽ không đánh chết được các nàng, nhưng các nàng muốn đối phó ta lại càng là chuyện không thể nào.” Hàn Lập cười haha, cực kỳ tự tin trả lời.

“Hàn huynh đã tính toán hết thảy mọi việc, ta cũng yên tâm rồi. Việc này không nên chậm trễ nữa, Mạc mỗ đi trước một bước vậy, ta và người đành tạm biệt tại đây, mấy ngày nữa chúng ta hẹn gặp lại ở Linh giới.” thần sắc Mạc Giản Ly buông lỏng, một lần nữa hiện ra dáng vẻ tươi cười hướng tới Hàn Lập cáo từ.

Hàn Lập không có nhiều lời giữ lại đối phương, nói vài câu cung kính. sau đó chỉ thấy Mạc Giản Ly đưa tay thả ra một cái Thuyền nhỏ, lắc lư phía trên rồi cũng hóa thành một đạo cầu vồng phá không rời đi.

Hàn Lập lẳng lặng đứng tại chỗ một hồi lâu mới đem ánh mắt từ đằng xa thu lại, quay đầu đảo qua hướng Cụ đảo chỗ Hàn Đàm trước kia nhìn một cái, trên mặt bỗng hiện lên vẻ khác thường.

Tay áo hắn run lên, lập tức cả người hóa thành một tia sáng màu xanh phá không mà đi, bay vút theo hướng Cụ đảo.

Chỉ sau khoảng thời gian ăn xong một bữa cơm, Hàn Lập lại một lần nữa xuất hiện ở trên không sơn cốc chỗ ngọn núi trước kia.

Hắn lơ lửng trên hư không, nhàn nhạt hướng xuống nhìn lướt qua chỗ Hàn Đàm.

Chỉ thấy hàn khí ở cả quả núi, so với trước kia dường như yếu hơn một chút.

Nhưng bốn phía hư không của Hàn Đàm, bởi vì nguyên nhân pháp trận gần đó bị triệt hồi nên lại bị đông lạnh trở thành một tầng huyền băng óng ánh, một lần nữa đem toàn bộ cửa vào Hàn Đàm đóng băng lại phía trong.

Ánh mắt Hàn Lập yên lặng nhìn chăm chú vào khối băng cực lớn phải dưới trong chốc lát, mới bỗng nhiên há miệng bắn ra một đoàn lửa màu bạc, lắc lư một cái liền biến thành một con Hỏa Điều màu bạc.

Hàn Lập lâm bảm trong miệng, một tay bấm niệm pháp quyết điểm về phía Hỏa Điều trong hư không một cái.

Lập tức một tiếng “Phốc” vang lên, Hỏa Điều màu bạc ngửa đầu kêu một tiếng thánh thót, bên ngoài thân lửa bạc thiêu đốt, thân hình nhanh chóng lớn lên.

Chỉ trong thời gian chốc lát, Hỏa Điều màu bạc đã biến thành lớn tới vài chục trượng, bên ngoài thân là tầng lửa bạc lưu chuyển rào rạt bất định, chỉ là bộ dáng thần thái rõ ràng có chút uể oải.

Hiển nhiên là sau trận chiến với Tử Sắc Không Tước được triệu hồi ra từ ngọn cỏ đang cũng bị tổn thương không nhỏ.

Hàn Lập thấy vậy nhướng mày, nhưng lập tức mặt không biểu tình há miệng ra, mấy đoàn Tinh khí màu xanh nhạt bắn ra, chớp động mấy cái đã chui toàn bộ vào thân hình cực lớn của Hỏa Điều không thấy bóng dáng.

Chương 2299: Sơn Hải Châu

Hai cánh ngân sắc hỏa điều run lên, thân hình một lần nữa cuồng trướng, biến lớn tới mấy trăm trượng, linh vũ toàn thân cuộn cuộn hỏa diễm, cơ hồ đem hơn nửa bầu trời sơn cốc chìm vào ngân quang sáng lòa. Hàn Lập thấy vậy, trong mắt chợt lóe tinh quang, tay bấm quyết, miệng thốt một tiếng “nhanh”, Phệ Linh Hỏa Điều lập tức cúi đầu, há miệng phun xuống một luồng ngân diễm cuộn cuộn, bao phủ toàn bộ huyền băng phụ cận hàn đàm.

Toàn bộ huyền băng liền tan ra với tốc độ kinh người, từ trong băng cũng có từng diễm ngân quang bay ra, nhanh chóng dung nhập vào ngân diễm.

Chỉ sau thời gian mấy lần hô hấp, toàn bộ huyền băng đều biến mất vô ảnh vô tung, cửa hàn đàm lại lần nữa lộ ra. Ngân diễm thuận thế cuộn cuộn phủ xuống mặt nước hàn đàm. Giữa hỏa diễm điên cuồng, toàn bộ hàn khí từ hàn đàm tỏa ra đều biến thành ngân hà, bị ngân diễm dễ dàng cắn nuốt dung hợp, thanh thế hỏa diễm nhờ vậy mà càng ngày càng thịnh. Phệ Linh Chân Hỏa nguyên bản chính là một loại hỏa diễm biến dị hợp nhất âm dương, lại được Hàn Lập mấy lần mượn ngoại vật luyện hóa qua, càng trở thành một loại tồn tại quý dị trong thiên địa, nay nếu luyện hóa dung nhập thêm vật chí hàn chí dương thì uy lực của nó có thể tiến thêm một bước nữa.

Lúc trước đám người Tu La Thù tộc vừa mới hé mở phong ấn hàn đàm, Phệ Linh Chân Hỏa trong thể nội của Hàn Lập liền trở nên cuồng bạo vô cùng, dường như cực kỳ khát vọng cắn nuốt hàn khí nơi này.

Điều này khiến Hàn Lập lúc ấy vừa mừng vừa sợ, vì đã nhiều năm như vậy trôi qua, hắn chưa từng thấy Phệ Linh Chân Hỏa có phản ứng mãnh liệt đến thế.

Trước kia hắn du lịch mấy vùng đất kỳ hàn ở Linh Giới, lúc gặp mấy loại hàn khí có thể cắn nuốt, Chân Hỏa này cũng không có phản ứng đến thế.

Hơn nữa Hàn Lập tự đánh giá rằng, đối với loại kỳ hàn nơi đây khiến cả đám Tu La Thù thúc thủ vô sách thì chỉ bằng năng lực quý dị của Phệ Linh Chân Hỏa liền có thể dễ dàng thôn phệ sạch sẽ.

Chẳng qua là năng lực thôn phệ hàn khí của Phệ Linh Chân Hỏa, hắn tất nhiên không thể nào chủ động nói ra, lại càng không thể để lộ trước mặt người khác. Cho nên hắn mới mặc cho đám người Tu La Thù tộc mẫu dùng phương pháp mượn lực pháp trận để trực vớt bảo vật.

Lúc này Hàn Lập đang bay lơ lửng trên bầu trời sơn cốc, lẳng lặng nhìn hết thảy phía dưới, trên mặt mơ hồ có vẻ mong đợi. Một chút thời gian nữa trôi qua, khi hàn khí từ trong đám xông ra cũng đã yếu đi, không khác biệt lắm lớp hàn khí phía trên đã bị Phệ Linh Chân Hỏa thôn phệ, Hàn Lập nhướng mày, ngón tay hướng hỏa điều trong hư không khẽ điểm.

Thân ảnh hỏa điều lưu chuyển, thể tích nhanh chóng thu nhỏ lại, trong khoảnh khắc huyền hóa còn một trượng dài, thanh minh một tiếng, liền hóa thành một viên hỏa cầu bắn nhanh xuống.

“Phốc xuy ” một tiếng!

Đầu hỏa điều trong nháy mắt nhập vào ngân diễm phía dưới, toàn bộ ngân diễm như bị một con lóc cuốn qua, đều lặn nhập vào trong thân thể hỏa điều.

Chỉ thấy ngân quang chợt lóe, hỏa điều liền chúi đầu lặn nhập vào mặt nước bên dưới, biến mất không thấy.

Từ trong chỗ sâu hàn đàm chỉ thấy mơ hồ truyền ra trện trện tiếng sấm, cũng có ngân quang nhè nhẹ chớp động không ngừng. Hàn Lập hai mắt khép hờ, tay vẫn bắt quyết, miệng dùng thanh âm cực thấp niệm một loại thần chú không biết tên.

Lúc này hàn khí từ trong hàn đàm toát ra tan biến mất với tốc độ còn nhanh hơn.

Một lúc lâu sau, khi ngân sắc hỏa điều ré dài một tiếng nữa từ chỗ sâu trong hàn đàm, toàn bộ hàn khí đều biến mất, không còn chút lạnh lẽo nào tỏa ra nữa.

Hàn đàm lúc này đã trở thành một đầm nước bình thường. Hàn Lập hai mắt hé mở, ngấm nhìn Phệ Linh Hỏa Điều tràn đầy tia vui vẻ.

Chỉ thấy hỏa điều trước mắt, mặc dù toàn thân ngân diễm cuộn cuộn, nhưng trong hỏa diễm điên cuồng bao trùm, lại hiện ra một bộ dạng trong suốt, dường như đã trở thành thực thể.

Hiển nhiên hỏa điều sau khi thôn phệ hàn khí kinh người của hàn đàm, rốt cục một lần nữa sinh ra dị biến.

Dĩ nhiên loại biến hóa này vẫn chỉ là mới vừa bắt đầu mà thôi. Hàn khí của hàn đàm khiến ngay cả tồn tại Đại Thừa bình thường cũng không dám dễ dàng xâm nhập thì trình độ kỳ hàn có thể thấy được đến mức nào. Phệ Linh Hỏa Điều mặc dù bản thân hết sức huyền diệu, cũng không thể trong chốc lát luyện hóa toàn bộ hàn khí ở trình độ đó, chẳng qua là trước hết mạnh mẽ hút vào trong cơ thể, rồi sau này mới từ từ luyện hóa. Hàn Lập hít nhẹ một hơi, trong tay pháp quyết hơi đổi, định thu hồi Phệ Linh Hỏa Điều.

Nhưng vào lúc này, hỏa điều trước mắt cất lên một tiếng rồi phun ra một đoàn bạch quan, nhằm Hàn Lập bắn tới. Hàn Lập ngẩn ra, theo bản năng liền quơ tay bắt lấy quang đoàn.

Hắn cúi đầu nhìn thì là một viên cầu lớn bằng quả trứng gà, thoát nhìn trong suốt, nhưng kỳ hàn vô cùng. Nếu không phải linh quang hộ thể của Hàn Lập ngưng tụ đủ đầy, cộng thêm nhục thân cũng mạnh mẽ vô cùng thì sợ rằng bàn tay hắn vừa tiếp xúc viên châu này trong nháy mắt sẽ bị thương.

“Thú vị thật! Cái này là người tìm được ở dưới đó?” Hàn Lập có chút kinh ngạc, quét mắt nhìn Phệ Linh Hỏa Điều hỏi. Nhưng Phệ Linh Hỏa Điều chỉ lẳng lặng trôi lơ lửng trước người hắn, một chút phản ứng đều không có.

“Ta hồ đồ mất rồi, người mới có bằng này linh tính, làm sao có thể trả lời cái gì.” Hàn Lập đầu tiên ngẩn ra, sau lập tức cười cười một tiếng. Hắn coi lại tinh cầu trong bàn tay, thần niệm ngưng trọng, liền quét qua bên trong tinh cầu. Nhưng sau một khắc, Hàn Lập mặt biến sắc, trong miệng nhẹ “Di” một tiếng.

Thần niệm vừa tiếp xúc mặt ngoài tinh cầu liền trượt qua bên cạnh, phảng phất như trong tay trống trơn không có vật gì.

Hàn Lập kinh ngạc, suy nghĩ một chút rồi một ngón tay đột nhiên hướng chỗ hai lông mày, nhất thời “xuy” một tiếng, một sợi tinh ti từ trong chột bắn ra, lóe lên rồi biến mất, liền lặn nhập vào trong tinh cầu.

Chính là thần niệm của hắn tinh hóa!

“Thì ra là như vậy.”

Sắc mặt Hàn Lập lần nữa lại đổi, sau một chút do dự, chợt đem tinh cầu ném xuống, một ngón tay ngưng trọng điểm ra.

Một tiếng sét đánh.

Một đạo kim hồ từ đầu ngón tay bắn ra, chớp động một cái, liền đánh trúng tinh cầu trong không trung.

Tinh châu lúc này quay cuồng không dứt, bên ngoài thân trái rộng vô số tia điện, cuối cùng phát ra tiếng thanh thúy, tắc tắc mặt ngoài vỡ vụn mà mở.

Sau khi một lớp hàn khí kinh người tán đi, một vật màu lam nhạt phát ra trợn trợn ba động hiển lộ trước mặt Hàn Lập.

Thì ra tinh cầu kỳ hàn lại bao bọc bên trong một viên châu lớn chừng ngón tay cái.

Ba động truyền ra từ viên châu này rõ ràng hàm chứa lực không gian hết sức mãnh liệt.

Tâm niệm Hàn Lập chợt động, liền mơ hồ hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Thánh vật của Không Ngư Tộc giấu trong trong hàn đàm, hẳn không phải chỉ có một món, mà là hai món một to một nhỏ.

Món lớn dĩ nhiên là khối đá màu lam nhạt đã bị phụ nhân mang đi. Còn lại món nhỏ chính là viên tinh châu này.

Thoạt nhìn thì ba động không gian pháp tắc do hai món đồ này phát ra tựa hồ không sai biệt lắm. Nhưng món sau nếu đã phải dùng những bảo vật khác cố ý che dấu, thậm chí có thể lừa gạt được thần niệm của tồn tại Đại

Thừa, thì hẳn là ban đầu trong mắt của Không Ngư Tộc phải trọng yếu hơn món trước.

Nguyên do cụ thể thì có lẽ chỉ có người của Không Ngư Tộc mới biết chân chính tột cùng.

Hàn Lập trầm ngâm một hồi, rồi một tay cuốn ra một cái hộp ngọc, thoáng một cái hút tinh châu vào bên trong, đẩy nắp hộp lại rồi dán lên trên một tờ phù lục cấm chế.

Nhất thời trong hộp ngọc ba động truyền ra, nhưng hoàn toàn bị cản lại.

Hàn Lập thu lại hộp ngọc rồi một lần nữa bấm quyết thúc giục Phệ Linh Hỏa Điều.

Ngân sắc hỏa điều ngửa đầu cất lên một tiếng thanh minh, thể tích nhanh chóng thu nhỏ lại, cũng hóa thành một đoàn ngân điểm bắn tới, chớp động một cái, chui đầu vào ống tay áo của Hàn Lập rồi biến mất.

Hàn Lập giẫm chân một cái nữa, bên ngoài linh quang đại phóng, liền hóa thành một đạo thanh hồng bay lên cao, quanh quẩn một chút rồi nhằm một hướng khác bắn đi.

Phương hướng đó chính là Càn Hỏa Địa nơi ở của Không Ngư Tộc.

Cũng trong lúc đó, đang đứng trên lưng con chim ưng khổng lồ bay về hướng thạch thành, Tu La Thù tộc mẫu có chút bận tâm nói với thiếu nữ:

“Bây giờ còn lưu lại Không Ngư Tộc ở bên ngoài, không biết có vấn đề gì không? Dù sao bọn người ngoài đã biết về sự tồn tại của tộc này. Hơn nữa cái thánh vật của Không Ngư Tộc lúc trước bị chúng ta lấy được, e rằng sẽ khiến bọn họ liên tưởng đến cái gì đó.”

“Mẫu thân đại nhân chẳng phải đã phái người giám thị động tĩnh của tộc này rồi sao. Cứ mặc cho Không Ngư Tộc tự sinh tự diệt đi. Tinh hạch của tộc này mặc dù có thể đề luyện lực không gian, nhưng chẳng qua là loại đã thoái hóa, cho dù của thể trưởng thành cũng khó khăn lắm mới tới cảnh giới Luyện Hư mà thôi, không cách nào đề luyện ra Không gian Pháp tắc chân chính được.

Lúc trước chúng ta cần tinh hạch của bọn chúng, chẳng qua là hy vọng thông qua thôn phệ lực lượng trong đó để mình cũng có thể có năng lực thao túng lực không gian. Nhưng trải qua nhiều năm thử nghiệm, nữ nhi phát hiện phương pháp đó căn bản không có nhiều hiệu quả. Con có thể lĩnh ngộ Không gian Pháp tắc, thực tế cũng không phải dùng phương pháp này, mà lại là đi theo một đường hoàn toàn khác, nếu không hơn phân nửa bây giờ còn không cách nào lĩnh ngộ được Thời Không Pháp Tắc.” Huyết y thiếu nữ lại thản nhiên nói.

“Một con đường khác? ” Tu La Thù tộc mẫu nghe vậy, có chút giật mình.

“Không sai. Bây giờ có thánh vật của Không Ngư Tộc rồi, loại phương pháp này cũng không cần quá nhiều tinh hạch của Không Ngư Tộc nữa. Số lượng tinh hạch chúng ta đã thu trữ lúc trước cũng đủ rồi. Chúng ta không cần phải ở lại nơi này cùng những người ngoại lai kia phát sinh xung đột gì nữa. Sau khi trở về, nữ nhi trước hết bế quan luyện hóa nguyên anh của lão già kia, sau đó tìm hiểu sâu thêm một tầng Thời Không Pháp Tắc. Chờ con sau khi xuất quan, liền có thể tách ra một tia mầm mống Thời Không Pháp Tắc giao cho mẫu thân đại nhân. Như thế mẹ con ta đều nắm trong tay khả năng vận dụng loại lực đứng đầu trong các lực Pháp Tắc rồi. Sau này nhất tộc chúng ta chẳng phải sẽ mặc sức tung hoành chư giới không gì cản được sao.” Huyết y thiếu nữ thản nhiên cười nói.

“Không sai. Lấy tu vi của con bây giờ, có lực Thời Không phụ trợ liền có thể địch được tồn tại Đại Thừa, nếu người tiến cấp lên cảnh giới Đại Thừa, không chừng liền có thể bước vào hàng cấp Chân Linh tồn tại tốt cùng. Trừ Chân Long Thiên Phụng, chúng ta chẳng còn loài nào xứng là địch thủ nữa.” Tu La Thù tộc mẫu nghe vậy, cũng vô cùng mừng rỡ.

Thiếu nữ cười khúc khích, miệng không nói gì nữa, nhưng từ nhìn thần sắc có thể thấy rõ ràng là tán đồng với lời của phụ nhân.

“Phốc” một tiếng, trong tầng trên cùng của đất dưới lòng hồ dung nham, hoàng quang thu lại, Hàn Lập bỗng xuất hiện ở đó, sau khi đảo mắt bốn phía, chân mày không khỏi hơi nhíu lại.

Chương 2300: Tộc thê

Chỉ thấy trên bờ hồ dung nham có mấy cỗ tàn thi của quái thú giống lang mà không phải lang lẳng lẳng nằm đó, đều bị phân thành bảy tám đoạn, rõ ràng đã bị vật gì sắc như đao chặt chém ra như vậy.

“ Kim Đồng ”

Hàn Lập sau khi thu lại ánh mắt, nhàn nhạt kêu một tiếng.

“ Phốc xuy ” một tiếng, không gian chung quanh ba động, lập tức hiện ra một tử kim tiểu nhân cao vài tấc, hướng Hàn Lập khom người thi lễ, đồng thời phát ra thanh âm “ oa oa ”, tựa hồ nói gì đó.

Hàn Lập thần sắc ngưng trọng, lại có vẻ nghe hiểu được.

“Thì ra là sau khi ta rời đi không lâu, những kẻ này liền xuất hiện. Xem ra là do bọn Tu La Thù kia phái đến. May mà ta đã lưu người lại tại nơi này, nếu không còn không biết nhất tộc này còn có mưu đồ như vậy. Kim Đồng, người trở lại đi. ” Hàn Lập sau khi nghe xong lộ ra thần sắc hài lòng, kêu tiểu nhân một tiếng, phất tay áo về phía nó.

Cái tên Kim Đồng này là do Hàn Lập ban đầu thuận miệng đặt cho Phệ Kim Trùng Vương, tất nhiên chỉ có vài phần chuẩn xác.

Tiểu nhân vừa nghe Hàn Lập gọi tên nó, liền hóa thành một đoàn kim quang, chớp động một cái liền chui vào tay áo của hắn biến mất.

Hàn Lập lúc này mới nhất chỉ bắn ra mấy viên hỏa cầu đỏ ngẫu nhằm về phía các tàn thi, hỏa diễm bùng lên điên cuồng rồi đem hết thấy biến thành tro bụi.

Hàn Lập thu lại ánh mắt, ngấm hồ dung nham một lần nữa, khoe miệng chọt lộ ra một tia cười khế.

Trong lòng bàn tay hắn chọt hiện ra cái hộp ngọc bên trong phong ấn viên lam tinh châu lúc trước.

Hàn Lập phát hai ngón tay một cái, phù lục trên mặt hộp liền rơi xuống, nắp hộp tự động mở, lộ ra tinh châu.

Tinh châu vừa hiển lộ, lập tức truyền ra một cỗ ba động pháp tắc mãnh liệt, dưới sự thúc giục của Hàn Lập, phần lớn ba động bắn tới hướng dung nham trong hồ.

Hàn Lập lúc mới thấy viên đá màu lam và tinh châu này tại hàn đàm, liền phát hiện chúng đều ẩn chứa ngoài lực pháp tắc mãnh liệt còn lẫn một tia khí tức có chút quen thuộc.

Hắn suy nghĩ kỹ, mới phát hiện khí tức này giống hệt của mấy kẻ Không Ngư Tộc đã thấy lúc trước.

Chẳng qua là loại khí tức này ở hai kiện bảo vật cực kỳ yếu ớt, cơ hồ như không có.

Nếu không phải là hắn mới gặp Không Ngư tộc nhân trước đó chỉ vài ngày, sợ rằng cũng không cách nào phát giác loại khí tức này tồn tại.

Hàn Lập không biết bảo vật lấy được trong hàn đàm gọi là “ thánh vật của Không Ngư Tộc”, nhưng cũng đoán được hắn là có quan hệ với tộc này.

Hơn nữa, mặc dù không có bằng chứng rõ ràng, hắn vẫn mơ hồ cảm thấy món bảo vật trong tay này hắn còn ẩn dấu bí mật gì đó.

Cho nên hắn vừa lấy được tinh châu liền không chút do dự chạy thẳng tới Càn Hỏa Địa.

Tinh châu màu lam nhạt trong hộp ngọc quay cuồng ngày càng nhanh, phát ra ba động pháp tắc càng ngày càng thịnh, khiến hư không phụ cận cũng bắt đầu truyền ra tiếng ông ông trầm thấp, từng cái quang mang mơ hồ ẩn hiện trong không khí cũng cuồng vũ không ngừng.

Toàn bộ động quật dưới đất cũng theo quang mang vũ động mà không khỏi bắt đầu run rẩy ừng ừng, vô số đá vụn từ phía trên cuộn cuộn rơi xuống.

Nếu là một người bình thường bị nhiều đá cuồng nện như vậy, sợ rằng không chết tại đương trường thì cũng nhất định không tránh khỏi sứt đầu mẻ trán.

Nhưng hết thảy đối với tu sĩ Đại Thừa như Hàn Lập lại căn bản không đáng nhắc tới.

Tất cả đất đá rơi vào đầu hắn chỉ thấy thanh quang nhàn nhạt đảo qua liền biến thành hư ảo.

“Phanh” mấy tiếng muộn hưởng.

Dung nham phía dưới cuộn lên, từ trong bay ra mấy đạo nhân ảnh mập có gầy có, nửa người nửa cá, cầm trong tay các loại binh khí, chính là mấy tên nam nữ Không Ngư Tộc.

Bọn họ nhanh chóng vây quanh Hàn Lập, tất cả đều dùng ánh mắt kinh nghi bất định nhìn người xa lạ trước mặt.

Giữa những người này, có một tên tráng hán, chính là tên thủ lĩnh Không Ngư Tộc mấy ngày trước đã xuất hiện tại chỗ này.

Cũng chỉ có hán mới gắt gao nhìn chăm chăm hộp ngọc trong tay Hàn Lập, trong nét kinh nghi còn mang theo một tia kích động khó tả.

Hàn Lập chỉ tựa tiểu phi tiểu nhìn đám quái ngư mà không có ý chủ động lên tiếng.

“Tiền bối là ai, vì sao ở chỗ này thi triển đại thần thông, chẳng lẽ tới đây là để tìm nhất tộc chúng ta sao?” Quái ngư trong bộ dạng tráng hán cuối cùng mở miệng, nhưng trong lời nói tràn đầy ý kiêu kỳ Hàn Lập.

Điều này cũng khó trách !

Mặc dù trong đám Không Ngư Tộc nhân này hán có tu vi cao nhất nhưng cũng chỉ mới vừa tiến vào cảnh giới Luyện Hư, căn bản không thể nhìn ra cảnh giới cụ thể của đối phương, tự nhiên trong lòng vô cùng thấp thỏm.

“Ta muốn gặp người làm chủ nhất tộc các ngươi, đi trước dẫn đường đi.” Hàn Lập trong tay bạch quang chột lóe, hộp ngọc và tinh châu bên trong liền biến mất không tiếng động, rồi mới nhàn nhạt nói một câu.

Trong giọng nói tràn đầy ý tứ không thể phản kháng.

“Vâng, vãn bối xin dẫn đường để tiền bối đi gặp Tộc Trưởng.” Tráng hán nghe vậy, mặt liền biến sắc, một hồi lâu sau mới tươi cười thốt ra lời đáp ứng.

Hiển nhiên hán rất rõ ràng đối phương cường đại căn bản không cho hán cự tuyệt.

Mặc dù vậy, tráng hán cũng trước tiên đưa mắt nhìn hai tên đồng tộc một nam một nữ bên cạnh vô thanh truyền âm đôi câu rồi mới cúi đầu cung thỉnh Hàn Lập.

Hai tên Không Ngư tộc nhân kia hiển nhiên hiểu ý tráng hán, trên người hồng quang chợt lóe, đi trước một bước lặn nhập vào trong dung nham.

Hàn Lập coi như không thấy hết thấy hành động của mấy quái ngư, cũng bình thản hạ xuống mặt hồ dung nham.

Trong nháy mắt thân hình Hàn Lập vừa tiếp xúc dung nham cuộn cuộn liền giống như thủy triều rẽ ra hai bên mà khai, lộ ra một cái thông lộ cực lớn, chiều rộng tới mấy trượng, bên trong hồng quang chớp động, sâu không lường được, tựa hồ nổi thẳng tới đáy hồ.

“ Tị Hỏa Thuật”

Tráng hán thấy một màn này, lần nữa giật mình kinh hãi.

“ Tị Hỏa Thuật” này danh tiếng không lớn, căn bản chỉ cần là người hiểu được cách tu luyện thì đều biết đây là một loại tiểu thuật mà thôi.

Nhưng chỉ dựa vào một loại pháp quyết đơn giản như vậy lại có thể hiện ra cảnh tượng kinh người đến thế này thì không khỏi khiến tráng hán quá hoảng sợ.

Tráng hán trấn định tâm thần rồi cũng chỉ có thể nhắm mắt dẫn những người khác cũng đi vào theo.

Phiến hồ dung nham này phía trên thoát nhìn cũng không quá lớn, nhưng khi đi xuống lại sâu vô cùng, khiến người ta bất ngờ ngoài dự liệu.

Dọc theo thông đạo được tách ra, Hàn Lập cước bộ chìm sâu tới ba bốn trăm trượng mới bắt đầu thấy một màn sáng màu lam biếc xuất hiện ở phía dưới.

Hàn Lập thân sắc khẽ động, thân hình chớp động một cái, liền trực tiếp xuyên qua màn sáng rồi xuất hiện trong một phiên không gian nhỏ khác.

Nhưng ngay khi hắn vừa tiến vào, bốn bề liền nổi lên thanh âm nhon sắc.

Mười mấy tên Không Ngư tộc nhân tuần tra gần đó lập tức kinh nộ lao tới bao vây Hàn Lập.

Hàn Lập nhú mày, đang thầm nghĩ có cần cho những kẻ này thấy một chút lợi hại hay không thì sau lưng hắn dấy lên ba động, thân ảnh trắng hán chợt lóe cũng xuất hiện ở bên trong màn sáng, liền cuống quýt lớn tiếng trách mắng những người kia:

“ Các ngươi lui ra, vị tiên bối này là khách quý của bốn tộc, đặc ý tới gặp Tộc Trưởng đại nhân. ”

“ Sao? Muốn gặp Tộc trưởng đại nhân? Việc này không ổn. ” Những vệ sĩ kia nghe trắng hán nói liền ngăn ra, rồi rút hiển lộ ý chân chờ.

“ Tộc trưởng đại nhân có lệnh, cung thỉnh khách quý đến Thiên Vực Sảnh tương kiến, những người khác không được ngăn trở. ”

Cơ hồ cùng lúc, một đoàn hồng quang bắn tới, sau một cái chớp động, liền hiện ra một nữ nhân Không Ngư Tộc, tay giơ cao một món tín vật giống như lệnh bài.

“ Nếu là Tộc trưởng đại nhân tự mình có lệnh, vậy thì là chuyện khác rồi. ” Những tên vệ sĩ kia mặt tuy còn kinh nghi nhưng đều rồi rít thối lui.

Hàn Lập cười hắc hắc, lúc này mới cẩn thận quét mắt qua không gian nơi đây một lần.

Nơi này cũng không coi là rộng, nhiều nhất chừng mười mấy dặm vuông, hơn nữa cũng chỉ xây dựng chưa tới trăm tòa kiến trúc hình tam giác cái cao cái thấp.

Mặt ngoài những kiến trúc này in một loại văn tự hình vòng cung quanh co khúc khuỷu, thoát nhìn hết sức nguyên thủy đơn giản, nhưng cẩn thận xem xét lại cho người ta một loại cảm giác dị thường huyền diệu.

Mặc dù không biết có bao nhiêu Không Ngư tộc nhân ở trong những kiến trúc này, nhưng đếm số người hoạt động bên ngoài, cũng không quá hai trăm người, hơn nữa hơn nửa đều là người già, phụ nữ và trẻ con, thanh niên trai tráng chỉ chiếm một hai phần mười mà thôi.

Xem ra tính cả một ít tộc nhân còn chưa ra khỏi các tòa nhà, toàn bộ tộc quần nhiều lắm là năm sáu trăm người, vô luận thế nào cũng không thể nói là một tộc hưng vượng.

“ Xin mời tiền bối, để vãn bối dẫn đường cho đại nhân. ” Tráng hán nhìn Hàn Lập tự mình quan sát bốn phía hết thấy, trong lòng có chút lo sợ bất an, tiến lên một bước nói.

“ Được, ngươi đi trước đi. ” Hàn Lập mắt quét tráng hán một cái rồi nói.

“ Mời tiền bối theo tôi. ” Tráng hán khom người rồi bay về hướng nơi xa.

Hàn Lập vừa nhắc chân, liền thoáng một cái xuất hiện ngoài vài chục trượng, không nhanh không chậm theo sát độn quang của tráng hán.

Chỉ sau mấy chớp động, hai người đã hạ xuống trước một tòa kiến trúc nhìn không có gì đặc biệt.

Nơi cửa kiến trúc này trông trơn, không có bóng thủ vệ nào.

“ Tiền bối, tộc trưởng đang ở bên trong rồi, vẫn bối không tiện vào, xin đợi ở đây thôi. ” Tráng hán dừng bước tại cửa, cũng xoay người cung kính nói với Hàn Lập.

Hàn Lập gật đầu một cái, liền ngang nhiên đi vào.

Vừa qua đại môn, phía sau là một phòng khách rộng chừng mười trượng, trừ một ít bàn ghế đơn giản thì không bài thiết thêm bất kỳ thứ gì khác.

Nhưng trên một cái ghế ở cuối đại sảnh, có một lão giả tóc muối tiêu, mặt gầy nhom, hình dạng nửa thân bên dưới lại không phải là cá mà tựa hồ như nhân tộc bình thường không mấy khác biệt.

Hàn Lập thần niệm đảo qua liền nhận ra tu vi của lão giả cố gắng lắm mới có thể tạm coi là đạt tới cấp Hợp Thể sơ kỳ.

“ Người chính là tộc trưởng của Không Ngư Tộc? ” Hàn Lập nhìn lão giả, bình tĩnh hỏi một câu.

Lão giả vừa thấy Hàn Lập tiến vào, cũng đã từ trên ghế đứng lên, sau khi ánh mắt cẩn thận đảo qua Hàn Lập, sắc mặt hơi đổi, lập tức cung kính trả lời :

“ Vẫn bối Lưu Thuộc, đích xác là người đứng đầu Không Ngư Tộc. Xin hỏi tiền bối từ nơi nào tới, mà còn là cao nhân Đại Thừa Kỳ? ” Lão giả trong bộ dạng cung kính mơ hồ còn mang có một tia kích động khác thường.

“ Nhân lực của người vậy mà không tẻ, ta từ ngoại giới tới, cũng đích xác là một Đại Thừa tu sĩ. ” Hàn Lập cười khẽ một tiếng, mới từ tốn trả lời.

“ Thật tốt quá, bốn tộc rốt cục cũng đợi được đến ngày cường giả ngoại giới như tiền bối giá lâm. Xin tiền bối nhất định phải cứu nhất tộc văn bối, chỉ cần có thể giúp bọn ta thoát khỏi ma trận của Tu La Thù nhất tộc, bốn tộc nguyện phụng tiền bối làm chủ, hơn nữa con cháu đời sau cũng đời đời hầu hạ lão nhân gia người. ”

“ Phốc thông ” một tiếng!

Lão giả liền quỳ lạy tại chỗ làm đại lễ trước mặt Hàn Lập, cũng vừa dập đầu vừa bi hỷ nói.

Chương 2301: Gặp lại Linh Vương

“Nhận ta làm chủ? Đạo hữu chẳng lẽ đang nói đùa? Quý tộc hôm nay chỉ mới lần đầu tiên gặp ta, ngay cả lai lịch của Hàn mỗ ra sao, tính tình thế nào đều không hiểu rõ, mà đã tính nhận ta làm chủ, không sợ ta là một người bạo ngược sao?” Mặc dù Hàn Lập là người luôn trầm tĩnh tỉnh táo, nghe lão giả nói vậy cũng ngạc nhiên, nhưng lập tức hiểu ra phần nào mà khẽ cười.

“Ít ngày trước, một số thám tử của Tu La Thù xuất hiện ở bên ngoài, hẳn là do tiền bối xuất thủ giải quyết?” Lão giả cũng không đứng dậy, mà chỉ ngẩng đầu lên hỏi một câu.

“Mặc dù không phải ta tự mình xuất thủ, nhưng cũng không khác lắm.” Hàn Lập trả lời, không phủ nhận nhưng cũng không nói rõ.

“Nói như vậy thì hẳn tiền bối đã hiểu rõ mấy phần về tình cảnh của tộc ta bây giờ.” Lão giả ngưng trọng nói.

“Đúng là biết một chút. Nhưng loại chuyện tương tự của quý tộc như vậy bây giờ quá nhiều ở trăm ngàn giới diện, đối với đẳng cấp tồn tại như ta thì không phải là lý do xuất thủ. Lại nói, Hàn mỗ chưa nhìn ra được nếu thu nhận các người có thể có chỗ nào tốt, vì sao phải mạo hiểm đắc tội với tồn tại cùng cấp đây?” Hàn Lập cười nhạt nói.

“Tiền bối đã xuất thủ với những thám tử kia, hơn nữa tự mình đại giá quang lâm nơi này, thì nhất định là có chuyện gì có thể cần bọn tộc ra sức. Chỉ cần tiền bối đồng ý thu nhận Không Ngư Tộc chúng ta, vô luận là chuyện gì, bọn tộc nhất định gắng sức làm hài lòng lão nhân gia người.

Không Ngự Tộc chúng ta có chút tâm đắc đối với việc thao túng lực Không Gian, có lẽ không giúp được tiền bối tiên công cường địch, nhưng việc quản lý động phủ, mở ra Không Gian loại nhỏ, chúng ta tự thấy có thể ra sức vì tiền bối.” Lão giả hết sức thành khẩn nói.

“Hắc hắc, ngươi đã nói ra không ít lý do, cũng rất thông minh. Ta đến chỗ các ngươi, đúng là có một việc muốn làm. Như vậy đi, chuyện nhận chủ đề lại nói sau, ngươi trước xem vật này một chút đã.” Hàn Lập nhàn nhạt nói mấy câu, lật tay một cái, trong lòng bàn tay liền hiện ra viên tinh châu màu lam nhạt.

Viên châu vừa hiện ra trước mặt lão giả liền phát ra âm thanh ông ông, đồng thời phát sinh một loại dấu hiệu cực kỳ quỷ dị như có cảm ứng với lão giả.

“Sơn Hải Châu, quả nhiên là thánh vật của bốn tộc thật sự rơi vào tay tiền bối!” Hoàn toàn ngoài dự liệu của Hàn Lập, lão giả vừa nhìn thấy tinh châu trong tay Hàn Lập, không biểu lộ kinh dị chút nào mà ngược lại thở dài một hơi, tựa hồ như vừa cất đi được một gánh nặng trong lòng.

“Sơn Hải Châu, thánh vật của nhất tộc các ngươi? Ngươi tựa hồ đã biết bảo vật ở trong tay ta?” Hàn Lập hí mắt hỏi.

“Đúng là trước đây một chút văn bối đã biết, mời tiền bối xem!” Lão giả nhắc một cánh tay, lộ ra một dấu hiệu quỷ dị nơi cổ tay.

Dấu hiệu này giống hệt dấu hiệu hiện ra trên tinh châu trong tay Hàn Lập, đồng thời chớp động lam quang nhàn nhạt, tựa hồ đang được kích hoạt.

“Cái thánh ngấn này chỉ Không Ngự Tộc lịch đại tộc trưởng chúng ta mới có. Ngoài tỏ rõ thân phận, tác dụng trọng yếu nhất của nó là cảm ứng

việc sử dụng thánh vật trong tộc. Với tu vi của ta bây giờ, chỉ cần Sơn Hải Châu xuất hiện trong phạm vi trăm dặm, ta liền có thể cảm ứng chính xác vị trí của nó. Đây cũng là một trong những lý do tại sao chúng ta vừa thấy mặt tiền bôi liền lập tức nguyện ý phụng lão nhân gia người làm chủ. Văn bôi tin tưởng, đây là trời cao điềm báo cho bốn tộc, nếu không làm sao thánh vật dễ dàng rơi vào tay ngoại nhân được.” Lão giả nghiêm nghị nói.

“Thú vị đó, người đứng lên nói chuyện đi. Ta cũng là vô tình lấy được vật này. Vật này vốn là thánh vật của nhất tộc các người, ngoài ẩn chứa lực Pháp Tắc, hẳn còn có sử dụng trọng yếu khác nữa.” Hàn Lập rút cục lộ ra một tia thần sắc hứng thú.

“Tiền bôi minh giám, Sơn Hải Châu này đúng là còn có một công dụng kinh người, chính là “bản thân biệt dụng động thiên” (người sở hữu nó có thể đặc biệt dùng làm nơi ở lớn như động trời – ND), là một món Động Thiên Chi Bảo cực kỳ hiếm thấy! Tuy nhiên, khi xuất hiện điềm báo bốn tộc bị suy yếu nhiều năm trước, đại năng tu sĩ của tộc liền dụng bí thuật gia cố phong ấn bảo vật này. Đối với văn bôi thì nó chỉ có tác dụng là vật truyền tin mà thôi.” Lão giả nghe lời Hàn Lập mà đứng dậy, cung kính nói.

“Động Thiên Chi Bảo? Bảo vật Không Gian đến đẳng cấp đó ư? Người biết bảo vậy này bị phong ấn trong hàn đàm?” Hàn Lập nghe vậy rung mình, trên mặt hiện ra vẻ kinh ngạc.

“Đúng là văn bôi biết. Nhưng ban đầu tổ tiên tộc ta phải làm như thế, chính là vì sợ rằng nếu lưu lại Sơn Hải Châu trong tay hậu nhân bọn ta, sẽ không phải là phúc mà là họa. Dù sao trọng bảo như thế nếu không đủ sức bảo vệ, căn bản là việc tự rước họa vào mình. Cho nên lịch đại tổ tiên tộc ta cũng lưu lại di huấn, chừng nào trong tộc còn chưa có tu sĩ cường đại thì chừng đó thánh vật này còn chưa thể hiện lộ. Nhưng thật là xấu hổ! Đến tận bây giờ mà nhất tộc chúng ta không những không thể hưng thịnh trở lại, mà ngay cả huyết mạch cũng sớm không cách nào truyền thừa tiếp được nữa.

Cũng vì thế, mặc dù là thánh vật, bốn tộc cũng chẳng còn có thể hưởng dụng được.” Lão giả mặt đầy vẻ bất đắc dĩ giải thích thêm.

“Bây giờ nhìn lại, tổ tiên các ngươi quả là đã quyết định sáng suốt. Nếu không trọng bảo đến mức này lưu lại trong tay các ngươi, sợ rằng đã sớm bị Tu La Thù tộc kia đoạt mất. Nhưng chính mắt ta thấy Tu La Thù tộc mẫu cũng lấy được một hòn đá ẩn chứa Không Gian Pháp Tắc từ trong hàn đàm, vậy vật đó là món đồ gì?” Hàn Lập gật đầu một cái, lại nghĩ tới gì đó mà hỏi thêm một câu.

“Hồi bẩm tiền bối, vật người nói hẩn là một kiện linh thạch khác dùng để khắc tạo thánh vật. Vật đó ngoài tác dụng giúp tồn tại cường đại tìm hiểu về lực Không Gian thì không còn tác dụng gì khác nữa.”

“Thì ra là như vậy.” Hàn Lập cúi đầu nhìn tinh châu trong tay, không khỏi trầm ngâm.

“Tiền bối, chỉ cần lão nhân gia người đồng ý thu nhận nhất tộc văn bối, bốn tộc nguyện ý công hiến tinh huyết giúp tiền bối xóa đi ấn ký của tổ tiên tộc ta lưu lại châu này, để tiền bối có thể chân chính luyện hóa nó mà sử dụng. Thánh vật này vì bị đại năng tu sĩ trong tộc từ những đời đầu tiên luyện hóa qua, nên nếu ngoại nhân dùng phương pháp tế luyện bình thường thì căn bản không cách nào được bảo vật nhận làm chủ. Văn bối còn biết pháp quyết đặc biệt tế luyện bảo vật này, có thể giúp tiền bối dễ dàng làm chủ bảo vật này. Dĩ nhiên tiền đề để làm được hết thảy những việc đó vẫn là bản thân tiền bối nhất định phải là cường giả cấp độ Đại Thừa mới được. Nếu không sẽ rất khó trấn áp lực cản trở của châu này! Về phần Tu La Thù nhất tộc, vì nguyên nhân đặc thù nào đó nên không có cách nào dễ dàng rời khỏi giới diện này. Tiền bối cũng không cần lo lắng chuyện sẽ đắc tội với bọn họ.” Lão giả thấy Hàn Lập có vẻ do dự, liền dứt khoát cắn răng một cái, đem tính toán trong lòng trực tiếp nói ra.

“Ừm, Hàn mỗ đúng là cảm thấy rất hứng thú với cái Động Thiên Chi Bảo này. Nhưng để đối lấy việc thu nhận nhất tộc các người thì có chút khó làm. Phương pháp ta tiến vào giới này có chút đặc thù, lúc rời đi rất khó mang theo nhiều người như vậy cùng xuyên giới trở về. Ta cũng không thể hạ thần niệm biến toàn bộ bọn người thành linh sủng để thu vào linh thú hoàn được. Về phần những kẻ Tu La Thù kia thì ta còn không coi vào đâu. Kể cả các nàng ấy có định tìm tới cửa, ta cũng sẽ tự đuổi đi được.” Hàn Lập thần sắc vừa động, lại thở dài nói.

“Thì ra tiền bối lo nghĩ chuyện đó. Nếu là như vậy thì đơn giản hơn nhiều rồi. Chỉ cần lão nhân gia luyện hóa xong cái Động Thiên Chi Bảo này, tất cả mọi người bọn ta liền có thể trốn vào trong đó, theo tiền bối dễ dàng rời khỏi nơi đây.” Lão giả nghe vậy liền hớn hờ nói.

“Đây cũng là một phương pháp. Nhưng cái động thiên ẩn bên trong Sơn Hải Châu có thể chứa được nhiều tộc nhân các người như vậy sao? Luyện hóa cần thời gian bao lâu? Thời gian ta có thể lưu lại giới này chỉ còn mấy ngày ngắn ngủi thôi.” Hàn Lập suy nghĩ một chút, cảm thấy có mấy phần khả thi.

“Tiền bối yên tâm. Bảo vật này cứ như tên mà luận, nghe nói có thể chứa được cả cự sơn đại hải, độ rộng diện tích bên trong cho dù trong số các loại Động Thiên Chi Bảo đứng đầu cũng tuyệt đối bài danh hàng đầu. Về phần thời gian..., chỉ cần văn bối động viên sức toàn tộc, chỉ cần hai ba ngày liền có thể giúp tiền bối luyện hóa thành công.” Lão giả không cần suy nghĩ nói.

“Không Gian bên trong lớn như thế thì thật là việc mừng ngoài dự liệu rồi. Nếu chỉ hai ba ngày thì ta cũng chờ được... Được rồi, vậy thì ước định thế này, chỉ cần Hàn mỗ có thể luyện hóa cái Động Thiên Chi Bảo này, chừng nào ta còn sống sẽ vĩnh viễn che chở Không Ngư nhất tộc các

ngươi.” Hàn Lập ngẫm nghĩ một chút, cảm thấy không có vấn đề lớn gì khác, rốt cục nhoẻn miệng cười rồi gật đầu.

Đối với hắn, mang theo một nhánh dị tộc nhỏ yếu như vậy về Nhân Tộc đúng là không phải chuyện gì khó khăn.

“Đa tạ đại ân của tiền bối. Việc này không nên chậm trễ, vẫn bồi lập tức đi động viên tộc nhân chuẩn bị hết thủy. Xin tiền bối đợi một chút.” Lão giả nghe vậy mừng như điên, lần nữa quỳ xuống thi lễ nói.

Đối với vị tộc trưởng của Không Ngư Tộc này mà nói, mặc dù không biết sau khi rời khỏi đây Hàn Lập đối đãi với nhất tộc bọn họ như thế nào, nhưng nhìn chung so với bao lâu nay dưới ma trảo của Tu La Thù tộc, hàng thì sống chống thì chết, mỗi nguy hiểm huyết mạch bị cắt đứt chẳng biết lúc nào, thì tự nhiên là tốt hơn vô số lần.

“Ngươi đi trước chuẩn bị đi. Ta ở đây nghiên cứu bảo vật này một lúc nữa.” Hàn Lập khoát khoát tay phân phó nói.

“Vâng, vẫn bồi cáo lui trước.” Lão giả đứng dậy, cung kính quay người rời khỏi đại điện.

Mấy canh giờ sau, trên một mảnh đất trống ở giữa mười mấy tòa kiến trúc tam giác, vô số Không Ngư Tộc nhân đang bận rộn từ từ bố trí thành một tòa pháp trận ngân quang lờ lờ.

Phía bên kia tại ranh giới của pháp trận, trên một cái đài cao mới xây, từng tên Không Ngư Tộc nhân xếp hàng đi lên đài, dùng lưỡi dao sắc bén của cổ tay rồi nặn ra dòng dòng tinh huyết tích tụ vào một cự đỉnh đồng xanh cao cỡ nửa thân người.

Từ đỉnh mùi máu tanh xông lên nức mũi, tinh huyết đã choán gần nửa lòng đỉnh.

Ở giữa khối tinh huyết đỏ tươi, một viên tinh châu màu lam nhạt đang trôi nổi bập bênh, cũng chớp động linh quang nhàn nhạt.

Hàn Lập lúc này đang trôi lơ lửng ở phía trên tòa đại pháp trận, tuy khoanh tay nhưng ánh mắt không ngừng quan sát hết thảy phía dưới.

Những Không Ngư Tộc nhân này động tác thật nhanh, các công tác chuẩn bị hết sức phức tạp như vậy mà bây giờ đã hoàn thành tới bảy tám phần.

Xem ra việc luyện hóa cái Sơn Hải Châu này thật đúng là không phải mất quá ba ngày.

Trong lòng hắn, tự nhiên hết sức mong đợi muốn biết Không Gian bên trong kiện Động Thiên Chi Bảo đầu tiên mà hắn sắp có rốt cục hình dạng đến mức nào.

Linh Giới. Huyết Thiên Đại Lục. Một tòa thượng cổ tế đàn bị vùi lấp dưới đất, sau một tiếng oanh minh, một cỗ ba động không gian quỷ dị hiện ra, đem tất cả bùn đất đá vụn bắn tung ra bốn phía mà lộ ra.

Tiếp đó, quang hà ngũ sắc chợt lóe, một tòa quang trận ngũ sắc hiện ra trên không trung, rồi mơ hồ hiển lộ một đạo thân ảnh trong suốt.

“Cuối cùng cũng xuống đến nơi. Linh khí thật loãng, quả nhiên căn bản không thể so với Tiên Giới.” Bóng người này quan sát bốn phía một cái, liền thở dài một tiếng lầm bầm nói.

Chương 2302: Nguyên hồn đăng

Bóng người khẽ phát tay áo, một tiếng “Ầm” vang lên, quang trận đột nhiên hóa thành vô số phù văn màu vàng kim rồi tan biến, dần dần nhìn rõ người đứng phía trong.

Một gã thanh niên mặc trường bào màu đen, hai tay chấp sau lưng hiện ra rõ ràng.

Người thanh niên này có làn da trắng nõn dị thường, cộng thêm trang phục màu đen tối tăm làm cho người khác nhìn vào có cảm tưởng rất quái dị.

Y liếc đôi mắt đen tuyền sâu thẳm quan sát một vòng xung quanh rồi khẽ nhủ thầm, không nói lời nào búng tay lên trên.

Mấy tiếng “Xẹt xẹt” vang lên, hơn mười phù văn màu bạc bắn ra như chớp, chốc lát đã biến mất trong bóng đêm không còn bóng dáng.

Ngay sau đó bỗng nhiên tiếng ầm ầm vang lên khắp bốn phía, toàn bộ đất đá như sóng dậy cuộn cuộn rẽ sang hai bên tạo thành một khe hở đâm thẳng lên mặt đất.

Làm xong mọi chuyển hấn ngấm nghĩa lại một chút, thấy tầng tầng bạch quang liên miên chảy xuống thì mới tỏ vẻ hài lòng.

Không thấy hấn có hành động gì thêm nhưng vòng sáng dưới chân lại chậm rãi vươn lên đỉnh đầu rồi vững vàng bay đi.

Một lát sau ánh sáng màu bạc chột lóe lên, gã thanh niên chui ra khỏi lòng đất, bay cao lên hơn ngàn trượng thân hình mới dừng lại.

Hắn trầm ngâm nhìn trời đất đánh giá tình hình.

Nơi này là một vùng đất màu đen hoang vắng, trên mặt đất ngoài trừ một ít cỏ dại thấp bé ra thì không có một bóng cây lớn nào, hơn nữa bốn phía đều tĩnh lặng đến rợn người, ngay cả tiếng côn trùng kêu cũng tuyệt nhiên không có. Chẳng khác nào một vùng đất chết.

Nhưng hắn cũng không tỏ vẻ ngạc nhiên lắm, chỉ suy nghĩ một chút rồi bấm niệm pháp quyết.

Ngay lập tức hàng loạt tiếng Phạn truyền đi khắp bầu trời, những điểm linh quang chớp động hiện ra rồi tụ lại thành một con mãnh thú dài hơn trăm trượng.

Con quái thú có đầu sư tử mình kỳ lân, nửa thân trên có màu đỏ như máu cuộn cuộn lưu chuyển, nửa thân dưới lại có màu bạc sáng chói mắt, dưới chân lại có những tầng sáng mờ lượn lờ xung quanh, căn bản không rõ đây là loại linh thú nào.

Nhưng không hiểu sao sắc mặt của hắn đột ngột trở nên tái nhợt, miệng lâm lâm một tràng tối ngữ.

Liền đó hình ảnh của con thú khổng lồ bị tản ra không thể tiếp tục ngưng tụ thành hình nữa, mà chỉ còn lại một cái bóng mờ mờ.

“Hừ! Lại bị áp chế pháp lực tới mức như thế này! Lần này xuống hạ giới quả nhiên không có chuyện gì tốt cả, chẳng trách Quan Trung Hội lại phái ta đi.” Y hừ một tiếng rồi lâm lâm tức giận.

“Mà đây cũng chưa hẳn là chuyện xấu, điều này chứng tỏ mấy lão gia hỏa kia cũng không có cách nào can dự vào bất cứ hành động nào của ta. Ha ha, bảo vật kia thiếu chút hỏa hầu mới được luyện chế hoàn toàn, tiện thể ta lấy nó huyết tể lần nữa cũng tốt. Tuy ở giới diện thấp kém này sinh linh không có huyết khí đủ mức tinh khiết nhưng nếu có số lượng lớn thì chắc cũng bù đắp được. Còn chuyện tên phản đồ kia cũng chưa cần phải vội, cho dù ta chưa làm xong thì đã sao chứ, mấy lão gia hỏa kia dù khó chịu cũng chỉ có thể ngồi nhìn mà thôi..”

Hắn nhắm hai mắt lại suy tính, sau khi thông suốt mọi chuyện bỗng nhiên cười một tràng dài lạnh lẽo rồi lấy ra một ống màu vàng rực rỡ, bên trong có cắm đầy thẻ trúc màu xanh biếc.

Trên bề mặt của đám thẻ trúc có vô số ngân văn đủ màu sắc lượn lờ nhìn rất đẹp mắt, chắc hẳn đây không phải là bảo vật tầm thường.

Hắn ném ống tròn lên trời, trong miệng lầm bầm pháp quyết.

“Uỳnh”

Một tiếng nổ lớn quét ngang bầu trời, giữa hàng vạn tia sáng màu vàng chói lóa ống tròn hóa thành một quả cầu ánh sáng khổng lồ, tiếp đó nó chuyển động tạo thành một hư ảnh bát quái.

“Lên”

Y ngừng niệm chú, quát khẽ một tiếng, một ngón tay chỉ thẳng lên trời.

Tiếng xé gió vang lên, một mũi nhọn xanh biếc bắn thẳng vào hư ảnh bát quái rồi nhanh chóng bay về hướng khác.

“Tốt lắm! Ở hướng kia có nhiều hơi thở của sinh linh nhất, trước tiên qua đó một chút xem sao!” Ánh mắt hắn hiện lên vẻ dữ tợn, tay áo run lên,

cả người hóa thành một đường cầu vồng màu vàng kim rạch trời bay đi.

“Đây là hình dáng nguyên bản của Sơn Hải Châu sao!” Hàn Lập nhìn viên châu rực rỡ trong tay lăm lăm kinh ngạc.

Viên tinh châu màu lam nhạt đã nhỏ đi hơn một nửa, bây giờ nó chỉ lớn bằng cỡ một hạt đậu.

Nhưng bây giờ mặt ngoài của nó đã trở nên bóng loáng dị thường, có tới ngũ sắc đan xen, đã thế lại còn có một sợi khí trắng như mây lớn vờn xung quanh, nhìn vô cùng thần bí.

“Vâng thưa tiền bối! Dấu vết bên trong viên châu này đã hoàn toàn bị xóa sạch, vết tích mà các triều đại tổ tiên của bốn tộc ngày trước lưu lại để che dấu cũng theo đó mà biến mất. Bây giờ tiền bối có thể thoải mái luyện hóa bảo vật này rồi!” Không Ngự tộc trưởng đứng một bên cung kính nói, nhưng vẻ mặt hắn bây giờ đã trở nên tái nhợt.

Chắc hẳn cũng tốn không ít máu huyết trong cơ thể mới có thể tế luyện viên châu trở về hình dạng như thế.

“Tốt lắm! Ngươi mau đi sắp xếp mọi việc của tộc nhân đi! Chờ ta luyện hóa xong viên châu này sẽ lập tức mang các người rời khỏi Tu La Giới!” Hàn Lập thu lại ánh mắt vui thích rồi không chần chừ chút nào phân phó lão tộc trưởng.

“Đa tạ đại ân của tiền bối, vãn bối lập tức đi làm ngay. Đúng rồi, tiền bối chắc chắn cần một chỗ tĩnh lặng để luyện hóa viên châu này, hay là đến mật thất của vãn bối đi!” Không Ngự tộc trưởng nghe được mấy lời của Hàn Lập vui mừng khôn xiết, vội vàng nói.

“Vậy cũng được, ngươi dẫn đường đi!” Hàn Lập cũng không từ chối lời mời của hắn, gật đầu đồng ý.

Một lát sau dưới sự dẫn đường của lão tộc trưởng, Hàn Lập đi tới một tòa kiến trúc hình tam giác, mà phía trước là một cánh cổng lớn làm bằng đá xanh.

“Tiền bối, mời ngài!” Lão tộc trưởng khẽ đẩy cánh cửa đá rồi đứng một bên thủ lễ mời hấn.

Hàn Lập đi vào bên trong, ánh mắt đảo qua bất chợt trên mặt hiện lên một tia ngoài ý muốn.

Chỉ thấy trong gian mật thất của lão tộc trưởng ngoài một ít vật dùng bài trí thông thường ra còn có một giá gỗ màu đen, trên giá có một ít thẻ tre và hộp ngọc và vài bình đựng thứ gì đó, ngoài ra cũng có một lò luyện đan màu đỏ đậm cao vài thước.

“Người cũng hiểu biết về thuật luyện đan sao?” Hàn Lập trầm ngâm một chút rồi chậm rãi hỏi.

“Bẩm tiền bối! Vãn bối không hiểu nhiều về luyện đan, lò luyện đan kia là vật của cháu gái vãn bối. Nha đầu này cũng coi như có chút thiên phú về thuật luyện đan, dựa vào số lượng ít ỏi linh dược của giới diện này cũng có thể luyện chế ra một số linh đan diệu dược” Lão tộc trưởng khẽ khom người vội vàng giải thích, nhưng trong giọng nói của lão không giấu được vẻ tự hào về cháu gái mình.

“Ha ha! Nếu thật sự nàng ta có thiên phú về luyện đan thì sau này trở về ta cũng có thể chiêu cố bồi dưỡng một chút!” Hàn Lập khẽ cười.

“Nếu thật sự có thể được tiền bối chỉ điểm thì đó là tạo hóa trời ban cho cháu gái của vãn bối rồi.” Lão tộc trưởng vui mừng khôn xiết cung kính thi lễ thật sâu.

“Tốt! Bây giờ ngươi đi ra ngoài trước đi, những chuyện này sau khi rời khỏi chỗ này hãy nói. Còn bây giờ ta muốn toàn tâm toàn ý luyện hóa Sơn Hải Châu.”

Hàn Lập khoát tay chặn lại rồi nói.

Lão tộc trưởng tất nhiên nào dám trái ý, vội vàng cáo lỗi một tiếng rồi nhanh chóng rời khỏi mật thất.

Hàn Lập vung tay áo phát về phía cánh cửa đá.

Lập tức một luồng ánh sáng mờ chợt lóe lên, cửa đá liền phát ra một tiếng “Ầm” rồi tự đóng lại, tiếp đó vô số phù văn lóe lên khảm nhập lên bề mặt cửa, nhanh chóng vẽ nên một tầng cấm chế mờ ảo.

Lúc này hắn mới yên tâm ngồi lên một chiếc bồ đoàn trong mật thất, tay phải vừa lật một khối ngọc giản màu vang hiện ra.

Trong ngọc giản này ghi lại phương pháp tế luyện của Không Ngư Tộc gìn giữ lâu nay, lúc trước lão tộc trưởng đã tự mình dâng lên.

Hàn Lập đưa ngọc giản lên trán, một luồng thần niệm quét qua.

Thần sắc của hắn hơi đổi.

Thuật tế luyện bảo vật này quả nhiên có chút khác biệt so với những gì hắn biết trước đây, phân nửa chắc là do tổ tiên của Không Ngư Tộc vì bảo vật Sơn Hải Châu này mà sáng tạo nên.

Nhưng với tu vi của hắn bây giờ cũng chỉ cần yên lặng tĩnh tâm suy nghĩ mấy lần là cũng đã lĩnh ngộ gần hết tinh túy của thuật này rồi.

Chậm rãi thu lại ngọc giản Hàn Lập lại lấy Sơn Hải Châu.

Một cỗ lực vô hình lao lên, viên châu lặn lặn đứng giữa không trung.

Hai mắt Hàn Lập ngấm ngấm viên châu đang bay lơ lửng rồi hít sâu một hơi, miệng hé mở, từng đoàn tinh khí nóng bỏng tuôn ra, tiếp sau đó tay bấm niệm pháp quyết, sau lưng ánh sáng vàng chợt lóe, Phạm Thánh Pháp Tướng ba đầu sáu tay hiện lên rực rỡ.

Đồng thời con mắt thứ ba cũng mở lớn.

Một tiếng xé gió vang lên!

Thần niệm hóa thành tinh ti từ trong mắt bắn nhanh về phía trước.

Chẳng mấy chốc không gian trong mật thất hiện lên những tia ba động khác thường, tiếng “Ông ông...” thanh minh từ viên châu vang lên.

Ước chừng hai ngày hai đêm sau, dưới ánh mắt lo lắng của tộc trưởng Không Ngư đang chờ đợi ở bên ngoài, cánh cửa đá chậm rãi mở.

Hàn Lập bước ra nhưng thần sắc có vẻ mệt mỏi.

“Tiền bối! Người đã...” Lão tộc trưởng mừng rỡ tiến lên chào, nhưng trong lòng có chút không yên vội vàng hỏi.

“Yên tâm! Ta đã luyện hóa xong Sơn Hải Châu rồi. Người đi gọi hết tộc nhân đi, nhưng phải nhanh lên, ta đã cảm thấy lực bài xích của giới diện này, cũng không còn ở đây được lâu nữa đâu.” Hàn Lập nhanh chóng nói.

“Tốt rồi! Văn bối lập tức đi ngay!” Lão tộc trưởng vui mừng như điên, cúi đầu đáp một tiếng rồi vội vàng bay vọt đi.

Lúc này Hàn Lập mới mỉm cười, thân hình khê động phiêu dật bay về phía trước.

Sau thời gian tầm một nén nhang, ở quảng trường mấy trăm tên tộc nhân của Không Ngư Tộc đã tập hợp đầy đủ, người nào cũng mang vẻ mặt kích động không thể giấu diếm, nhưng tất cả đều đứng im nghiêm trang không có lấy một tiếng động nhỏ.

Lão tộc trưởng đứng phía trước chờ Hàn Lập bay ra rồi vội vàng cúi đầu cung kính lớn tiếng hô vang:

“Đa tạ chủ nhân đã ra ân cứu giúp! Bôn tộc gồm năm trăm lẻ một người lúc này hạ huyết thể! Từ ngày hôm nay toàn tộc một lòng phụng dưỡng chủ nhân, đời đời không thay đổi! Nếu vi phạm lời thề toàn tộc chịu hình phạt của trời đất, huyết mạch đoạn tuyệt, trên thế gian này không còn Không Ngư Tộc nữa!”

Lão tộc trưởng nói xong lời này, tay vung lên không trung, một con dao găm hiện lên, ánh sáng lạnh lẽo lóe lên rồi nhanh chóng cắm sâu vào ngực mấy tắc, máu tươi tuôn ra.

Những tộc nhân của Không Ngư Tộc đứng đằng sau cung kính cẩn cúi lạy Hàn Lập, rồi cũng như tộc trưởng, dùng các loại dao găm sắc bén cắm sâu vào thân thể, miệng lầm bầm phát ra lời huyết thề, tất cả đều mang vẻ mặt nghiêm trang không nói nên lời.

Dường như chịu tác động của lời thề, trên bầu trời huyết khí hòa lẫn vào nhau, tụ lại tạo nên một cái phù văn màu đỏ tươi lớn gần một mẫu chậm rãi hiện ra, rồi đột nhiên biến mất một cách quỷ dị.

“Tất cả đứng lên đi, toàn tộc các người đã dùng máu tạo nên huyết thể, qua đó có thể thấy được thật tâm theo ta. Ta thu nhận các người cũng sẽ không bạc đãi, sẽ cho các người không ít chỗ tốt sau này.” Thân hình Hàn Lập lóe lên rồi bỗng nhiên xuất hiện giữa không trung, ánh mắt nhìn xuống phía dưới rồi khẽ thở dài một hơi nói.

Chương 2303: Tâm đắc về pháp tắc

Vừa dứt lời, hắn cũng không đợi đám người Không Ngư Tộc nói thêm gì nữa, liền há miệng phun ra viên Sơn Hải Châu.

Viên châu này vừa mới bay ra, lập tức đón gió quay tròn chuyển động không ngừng, một vầng hào quang diễm lệ từ phía trên hư không nhanh chóng cuộn xuống phía dưới.

Những nơi mà hào quang đi qua, toàn bộ đám người Không Ngư Tộc đều lần lượt biến mất vào trong hư không.

Chỉ qua thời gian vài lần hô hấp, trên quảng trường chỉ còn một mảnh trống không, không còn lưu lại một bóng người nào.

Trên thân thể Hàn Lập phát ra từng hồi chấn động quỷ dị, sau đó trở nên mơ hồ rồi cũng biến mất không thấy bóng dáng.

Trong một không gian rộng lớn thần bí, Hàn Lập sau một cái chớp động, vô thanh vô tức đột nhiên xuất hiện.

Không gian nơi đây hơn một nửa đều là mặt nước xanh biếc rộng mênh mông, ở trung tâm nơi này còn xuất hiện thêm ba hòn đảo lớn và bốn hòn đảo nhỏ hình thành nên một quần đảo.

Hàn Lập vừa vận xuất hiện ở trên không trung một hòn đảo lớn, ánh mắt hướng xuống bên dưới đảo qua một vòng, liền dễ dàng tìm được đám người Không Ngư tộc lúc trước đã bị cuốn vào không gian này.

Những tộc nhân Không Ngư Tộc tất cả đều lộ ra vẻ vui mừng pha lẫn sợ hãi đứng trên một mảnh đồng cỏ rộng mênh mông, đang hết nhìn đông ngó tây đánh giá cảnh vật bốn phía xung quanh.

"Nơi này chính là Sơn Hải Châu nội động thiên. Các người trước tiên xây dựng một ít phòng ốc, ở trong này tạm thời định cư một thời gian ngắn nữa. Chờ sau khi ta trở lại trong tộc tìm được nơi thích hợp để an bài chỗ ở cho các người, khi đó sẽ mang các người ra ngoài." Hàn Lập dùng ngữ khí chân thật đáng tin cậy phân phó một tiếng.

"Vâng, chúng ta nhất định tuân theo phân phó của chủ nhân mà làm." Không Ngư tộc trưởng hướng không trung thi lễ thật sâu, không chút do dự trả lời.

Những Không Ngư tộc nhân còn lại cũng đồng ý rồi đồng loạt quỳ xuống.

"Ha Ha!, không cần đa lễ như vậy. Các người tự giải quyết mọi việc cho tốt đi "

Hàn Lập mỉm cười, tay áo run lên, bước về phía trước một bước rồi cả người lảo đảo rời khỏi không gian này.

Lão giả thấy vậy mới áp chế kích động trong lòng rồi đứng dậy nói chuyện với những tộc nhân của mình. Sau đó tại trên quần đảo này suy nghĩ tìm những bước đi thích hợp tiếp theo.

Cùng thời gian đó, Hàn Lập lại một lần nữa hiện ra ở thế giới bên ngoài, sau đó từ từ bay xuống phía dưới.

Hắn tùy tiện chọn một nơi nào đó rồi nhắm mắt khoanh chân ngồi xuống.

Hắn cảm ứng được rất rõ ràng, quanh quẩn quanh thân hắn đã xuất hiện những sợi lực bài xích vô hình, gây cho Hàn Lập một cảm giác không thoải mái.

Thời gian chậm rãi trôi qua.

Không biết đã trải qua bao lâu, không trung trên đỉnh đầu hắn tản mát ra từng đợt chấn động khác thường, đồng thời từng đám từng đám mây đen cũng theo đó hiện ra, truyền ra từng hồi âm thanh vù vù.

Hàn Lập ngồi xếp bằng một chỗ, không khí xung quanh lập tức trở nên vắng vẻ mờ hồ làm cho người ta trong lúc nhất thời không thể nào nhìn rõ.

Đột nhiên Hàn Lập hai mắt mở ra, tay áo khẽ động, trong tay lóe lên xuất ra vật gì đó rồi lập tức nổ bung ra.

"Oanh" một tiếng sét đánh vang lên giữa trời!

Một đạo điện hồ thô to từ không trung đánh thẳng xuống, Thân ảnh Hàn Lập chợt lóe lên ở bên trong điện quang rồi biến mất không thấy bóng dáng...

Tại Linh Giới, trên đỉnh một ngọn núi đá hoang vu vang lên tiếng nổ lớn ầm ầm, một vết nứt không gian chợt hiện ra, từ trong đó bay ra một quầng ánh sáng ngũ sắc.

Sau đó quầng sáng quay tít một vòng rồi biến ảo thành một quang trận khổng lồ lớn vài chục trượng.

Sau một khắc, trong quang trận vang lên tiếng sấm ầm ầm, một cỗ dao động không gian chấn động mang theo vô số điện quang lượn lờ, đồng thời một bóng người cũng loạng choạng hiện ra.

Đúng là Hàn Lập, đã trở về từ Tiểu Tu La Giới.

Đầu vai hắn hơi run lên, mới một lần nữa đứng vững được thân hình.

Vết nứt không gian phía trên cùng quang trận phía dưới vang lên một âm thanh trầm đục, cùng lúc tan biến vào trong hư không.

Trên đỉnh núi tất cả mọi thứ đều khôi phục như bình thường, ngoại trừ sự xuất hiện của Hàn Lập ra, phảng phất ở nơi đây tựa hồ như chưa từng phát sinh chuyện gì.

Hàn Lập ngẩng đầu đánh giá bốn phía một lượt, chột nhướn mày, một ngón tay bỗng nhiên hướng hai đầu lông mày điểm tới.

"Phốc xuy" một tiếng, một cỗ thần niệm khổng lồ lập tức hướng ra bốn phương tám hướng cuộn cuộn mà đi.

"Tốt lắm, cũng không quá xa tọa độ thiết lập trước khi đi. Việc này xem như cực kỳ thành công." Một lát sau, Hàn Lập thở phào một hơi, ngón tay thu lại thì thào tự nói.

Nhưng hắn cũng không định lập tức rời khỏi nơi này, mà suy nghĩ một lát, sau đó tìm một khối đá sạch sẽ ngồi xếp bằng không nhúc nhích.

Lúc này trong ống tay áo hắn, một kiện pháp khí đang chớp lóe không ngừng.

Khoảng ba canh giờ sau, từ phía chân trời vang lên một tiếng xé gió, một đạo bạch hồng bay nhanh đến, sau mấy cái chớp động liền bay tới không trung phía trên đỉnh núi.

Sau khi lượn một vòng, độn quang thu vào, thân ảnh Mạc Giản Ly nhanh chóng hiện ra.

"Hàn hiền đệ, người cũng đã trở về an toàn. Thật sự là chuyện quá tốt rồi! Vì huynh biết người sẽ không ở quá xa khu vực này." Mạc Giản Ly mừng rỡ hạ xuống nói.

"Ha ha, đây là việc đương nhiên. Nếu như tọa độ bố trí quá xa, khác nào đem chuyện này vẽ rắn thêm chân. Bây giờ Mạc huynh đã đến rồi chúng ta hãy đi tìm Linh Vương thôi. Vạn nhất số lượng Lôi Tiêu phù không đủ bị hai người Huyết Nhiên tới trước đôi lấy thì thật không ổn." Hàn Lập khẽ cười đứng dậy, không chút hoang mang trả lời.

"Hàn hiền đệ nói rất đúng, cũng nên đề phòng chuyện này một chút. Ta và đệ phải nhanh chóng tới Phục Linh Sơn thôi." Mạc Giản Ly trong lòng khẽ rung mình, vẻ mặt cũng hiện lên vài phần ngưng trọng.

Hàn Lập gật đầu, một tay bấm niệm pháp quyết, bên ngoài thân độn quang bùng lên, hóa thành một vòng cầu vồng màu xanh bay thẳng lên trời, lượn quanh một vòng nhận định phương hướng rồi phóng nhanh đi.

Mạc Giản Ly đầu vai nhoáng lên, cũng không chế độn quang theo sát Hàn Lập bay đi.

Hai người một trước một sau, thanh âm xé gió vang lên, trong khoảnh khắc liền biến mất ở cuối chân trời.

Không bao lâu sau, hai người liền bay tới gần Thánh sơn là nơi ở của Linh Vương, sau đó cũng không chút do dự bay thẳng lên đỉnh núi.

Hư không phía trước vang lên một tiếng trầm đục, bỗng nhiên từng tầng cấm chế chấn động hiện ra, hào quang nhiều màu cuồn cuộn tới, ngăn cản đường đi của hai người.

Hàn Lập nhướng mày, trong tay áo ngón tay khẽ động, muốn mạnh mẽ phá vỡ những cấm chế này, nhưng đúng vào lúc này bên trong hào quang

bỗng nhiên vang lên âm thanh của một nam tử:

"Bái kiến hai vị tiên bối! Linh Vương đại nhân đã sớm có phân phó tiếp kiến hai vị, văn bối là người phụ trách dẫn đường."

Vừa dứt lời, quầng hào quang tách ra, một gã nam tử đầu trọc xuất hiện hướng đến hai người Hàn Lập cung kính thi lễ.

Đúng là tên Linh tộc Thánh Linh được gọi là "Linh Dẫn".

"Thì ra là ngươi! Vậy thì đi trước dẫn đường đi." Hàn Lập hai mắt nhíu lại, không do dự lên tiếng phân phó.

"Tiên bối mời!" Linh Dẫn khom người, sau đó xoay người tiến lên phía trước dẫn đường.

Những nơi hắn đi qua, tất cả cấm chế đều lần lượt biến mất.

Hàn Lập cùng Mạc Giản Ly cũng không khách khí đi qua.

Sau thời gian uống cạn tuần trà, hai người Hàn Lập đã được dẫn tới tòa đại điện đã từng đến trước đây.

Hai người vừa bước vào trong cửa điện, lập tức nhìn thấy hai đạo thân ảnh quen thuộc.

Hai người Huyết Nhiên và Hắc Lân đang ngồi trên ghế ở một bên đại điện.

Bọn họ đang thấp giọng trò chuyện với nhau cái gì đó, vừa thấy hai người Hàn Lập bước vào, liền ngậm miệng lại, ánh mắt có chút ngạc nhiên nhìn về phía hai người.

Mạc Giản Ly đồng tử không khỏi co rút lại, nhưng lập tức ngáp một cái cười ha hả:

"Cứ tưởng là hai người bọn ta tới không chậm, không ngờ so với Huyết huynh cùng Hắc huynh vẫn là tới muộn hơn rất nhiều. Không biết hai vị đạo hữu đã tới được bao lâu rồi. Hắc là đã cùng Linh huynh giao dịch thành công rồi."

"Mạc đạo hữu hiểu lầm rồi. Hai người bọn ta cũng chỉ đến sớm hơn hai vị một lúc mà thôi, vẫn còn chưa gặp được Linh huynh." Huyết Nhiên sắc mặt hơi đổi, nhưng ánh mắt sau khi tiếp xúc với Hàn Lập ở bên cạnh, trong nội tâm không khỏi rung mình, lúc này phải cố nặn ra vẻ tươi cười giải thích hai câu.

"Như vậy hai người bọn ta không tính là tới muộn rồi. Nhưng không biết Linh Vương huynh, khi nào có thể ra gặp chúng ta?" Mạc Giản Ly vừa nghe đối phương trả lời, nội tâm cũng buông lỏng, trên mặt vẫn tươi cười hỏi tiếp.

"Chắc là sẽ nhanh thôi. Vừa rồi nghe bọn họ nói, Linh Vương mấy hôm nay đang bế quan, muốn xuất quan cũng phải trì hoãn một chút thời gian." Huyết Nhiên bên ngoài tươi cười nhưng trong lòng không cười nói."Thì ra là thế! Vậy thì lão phu cũng an tâm." Mạc Giản Ly nở một nụ cười, quay sang bắt chuyện với Hàn Lập một tiếng rồi cùng ngồi xuống một bên khác trong đại điện.

Trong suốt quá trình, Hàn Lập tuy rằng không nói một lời, nhưng nét mặt lại thủy chung lộ ra vẻ giống như cười mà không phải cười.

Với tâm trí của hắn, dĩ nhiên nhìn ra hai người Huyết Nhiên đối với mình có ý kiêng kỵ.

Xem ra mấy ngày trước trong trận đại chiến ở Tiểu Tu La Giới, mình đã lưu lại trong lòng họ ấn tượng rất lớn.

"Đúng rồi, hai vị đạo hữu tới sào huyết của Xa Khấp Tử, có tìm được mãnh thú này không?" Hàn Lập chuyển động ánh mắt, hướng hai người đối diện chột hỏi một câu.

"Đương nhiên là gặp được, nhưng Xa Khấp Tử giáo hoạt dị thường, mới chỉ giao thủ có một lần liền rút bỏ sào huyết bỏ chạy mất. Đáng tiếc chúng ta ở Tiểu Tu La Giới không thể nào lưu lại lâu được, nếu không mặc dù con thú này hung hãn, cũng không thể tránh được thủ đoạn của huynh đệ bọn ta." Huyết Nhiên nhướng mày trả lời, trong lời nói rõ ràng có ý tiếc hận.

"Vậy thì thật là đáng tiếc." Hàn Lập cười hắc hắc, cũng không biết lời nói vừa rồi của hắn là thật lòng hay châm chọc.

Huyết Nhiên ánh mắt lóe lên, vừa muốn hỏi thăm Hàn Lập một ít sự tình, bên ngoài cửa điện đột nhiên truyền tới một âm thanh già nua lộ vẻ vui mừng.

"Ha ha, mấy vị đạo hữu cuối cùng bình yên quay trở về. Làm bốn vương chờ đợi thật là khổ sở.

Bước chân vừa vang lên.

Thân ảnh lão giả áo bào trắng lóe lên hiện ra ngoài cửa điện, sau đó hướng mấy người bọn họ đi nhanh tới.

"Linh Vương huynh, người cuối cùng cũng chịu ra rồi. Người muốn tinh hạch của Tu La nhện, bọn ta đã đúng theo ước hẹn mà lấy được rồi." Hắc Lâm vừa thấy lão giả áo bào trắng liền mừng rỡ, vội vàng đứng dậy lên tiếng nói trước.

"Thật sao?, có thể cho lão phu xem trước được không." Linh Vương nét mặt lộ vẻ vui mừng, vội vàng nói.

"Việc này đương nhiên "

Hắc Lâm cười ha hả, cổ tay run lên liền lấy ra một cái vòng màu xanh biếc ném ra, một chút chần chờ cũng không có.

Linh Vương một tay chụp vào hư không, liền đem vòng tròn một bắt vào tay, nắp một bung ra, thần niệm hướng trong hộp khẽ quét qua.

"Không tồi, không tồi... đúng là tinh hạch của Tu La nhện trưởng thành, bên trong ẩn chứa không ít lực thời gian, hẳn là cũng đủ đề luyện ra một tia quang âm lực." Không bao lâu sau, lão giả áo bào trắng liền lộ ra vẻ hài lòng nói.

"Còn vật tại hạ muốn..." Lúc này, Hắc Lâm ngược lại có vẻ khẩn trương hỏi vội.

"Ha ha, yên tâm. Hắc đạo hữu, đón lấy này." Lão giả áo bào trắng ngừng nụ cười, sau đó thu lại cái vòng đang cầm trong tay, tay áo hướng Hắc Lâm phất lên.

Một hộp ngọc được dán vài tấm phù lục bay ra.

Hắc Lâm vui mừng quá đổi, há miệng một phun ra một luồng hắc quang đem hộp ngọc cuốn vào bên trong, sau đó xoay quanh một vòng rồi bay ngược trở về.

Huyết Nhiên ngồi ở bên cạnh, hai mắt gắt gao nhìn chằm chằm Mạc Giản Ly cùng Hàn Lập, bộ dáng có vài phần khẩn trương.

Chương 2304: Ngao Khiếu vẫn lạc

Mạc Giản Ly hơi động thần sắc, ánh mắt nhìn hộp ngọc như bốc hỏa.

Nhưng Hàn Lập chỉ nhàn nhạt nhìn, không lộ ra chút nào khác thường.

Huyết Nhiên thấy thế mới thâm thờ phào nhẹ nhõm.

Lúc này Hắc Lân đã nhiep hộp ngọc vào tay, bóc phù lục và mở nắp hộp ra, một tiếng sấm vang lớn, từ trong hộp liền bay ra một khối ngọc bài trong suốt dài nửa thước.

Mặt ngoài ngọc bài điện hồ lượn quanh, vô số kim văn như ẩn như hiện, tản ra lực lôi điện hết sức kinh người.

“Đây chính là Tam Thanh Lôi Tiêu Phù?”

Hắc Lân lẩm bẩm một tiếng, trên mặt khó nén vẻ mừng rỡ như điên.

“Linh huynh, tại hạ cũng mang tới ba viên tinh hạch Tu La Thù, huynh có thể nhìn qua một chút hay không?” Lần này, Mạc Giản Ly không chờ Huyết Nhiên nói, liền đi trước cất lời.

Huyết Nhiên nghe vậy, sắc mặt trầm xuống, cũng muốn mở miệng nói gì đó.

Nhưng lúc này, lão giả áo bào trắng liền khoát tay chặn lại, cười ha ha một tiếng trả lời:

“Mấy vị yên tâm, Lôi Tiêu Phù trong tay tại hạ mặc dù không nhiều lắm, nhưng cũng đủ để đổi tinh hạch trong tay chư vị, không cần lo lắng.”

“*Nếu vậy thì Mạc Giả Ly an tâm rồi.*” Mạc Giả Ly ngáp một cái, nhưng một tay giương lên, vẫn ném hộp gỗ xanh biếc qua.

Huyết Nhiên hừ một tiếng, không cam lòng yếu thế nên cũng lấy từ vòng trữ vật ra một cái hộp tương tự rồi ném nhanh qua.

Chỉ riêng Hàn Lập còn ngồi yên, tựa hồ không lo ngại chút nào về khả năng xuất hiện tình cảnh không đủ Lôi Tiêu Phù.

Lão giả áo bào trắng nhìn sâu Hàn Lập một cái, tay áo run lên, thu lại tinh hạch do Huyết Nhiên và Mạc Giả Ly chuyển qua, hơi kiểm tra một chút, rồi cũng ném ra hai hộp ngọc dán phù lục khác.

Mạc Giả Ly cùng Huyết Nhiên tinh thần đều rung lên, một trao bắt gọn hộp ngọc, gỡ phù lục và mở nắp hộp ra, rồi đều khó nén được biểu lộ hết sức hưng phấn.

“Hàn đạo hữu, chẳng lẽ ngươi không muốn đổi lấy Lôi Tiêu Phù, lần này lại trở về tay không ư?” Linh Vương nháy mắt một cái, mỉm cười hỏi Hàn Lập.

“Tất nhiên là không thể trở về tay không. Nhưng tại hạ muốn hỏi trước, trong tay Linh huynh còn mấy tấm Lôi Tiêu Phù?” Hàn Lập khẽ cười, bắt động thanh sắc hỏi ngược một câu.

“Mấy tấm ư? Chẳng lẽ đạo hữu lần này lấy được rất nhiều tinh hạch Tu La Thù?” Lão giả áo bào trắng rút cục sắc mặt có chút khác thường.

Hàn Lập chỉ cười hắc hắc, cũng không giải thích gì thêm.

Đám người Huyết Nhiên Mạc Giản Ly thấy vậy, cũng không khỏi lộ ra chút vẻ khác thường.

Vì rằng, khi đám người bọn họ lấy được tinh hạch từ Tu La Thù tộc, rõ ràng mỗi người được vừa vặn ba viên, làm sao khẩu khí của Hàn Lập bây giờ tựa hồ trong tay hắn không chỉ có vậy.

Lão giả áo bào trắng thấy bộ dáng Hàn Lập như vậy, trầm ngâm một lúc lâu, rồi nét mặt mới lần nữa giãn ra nói:

“Không nói dối đạo hữu, Tam Thanh Lôi Tiêu Phù này còn được coi là chi bảo trấn tộc của Linh Tộc chúng ta. Trong tay tại hạ cũng không có nhiều. Trừ ba tấm đã đổi cho ba người Huyết huynh, chỉ còn dư lại hai tấm. Nếu đạo hữu thật sự có nhiều tinh hạch Tu La Thù thì ta sẽ đem tất cả còn lại ra đổi.”

“Được, vậy Hàn mỗ liền đổi lấy hai tấm đó đi.” Hàn Lập hí hai mắt một cái, miệng không chút do dự nói.

Liền đó hắn lộn đảo bàn tay, linh quang chợt lóe, rồi xuất hiện một hộp ngọc cùng một thanh tiểu kiếm trong suốt dài chừng một thước.

Hàn Lập cổ tay run lên, hai vật liền hóa thành hai luồng bạch quang bay ra.

Lão giả áo bào trắng theo bản năng khoát tay bắt lấy hai vật, không vội mở hộp ngọc mà lại tò mò đảo qua tinh kiếm trước.

“Đây là...”

Chỉ một lát sau, Linh Vương thốt ra một tiếng “di” nhẹ, ánh mắt nhìn tinh kiếm chợt lóe.

“Ha ha, đạo hữu đã nhìn ra rồi. Cây phi kiếm này là ta đoạt được từ một tên cường địch tại Tiểu Tu La Giới, dùng tài liệu chính là tinh hạch Tu La Thù, thêm nữa phải hơn ba bốn viên. Vốn là tổng cộng có năm cây, nhưng bốn cây đã vỡ tan tành trong kịch chiến, chỉ còn dư lại một cây này coi như còn hoàn chỉnh.” Hàn Lập từ tốn nói.

Vừa nghe lời này, đám người Huyết Nhiên chợt hiểu ra mấy phần.

Cây phi kiếm này chính là một trong năm cây tinh kiếm lão giả họ Dịch dùng để thúc giục lực Thời Gian.

Lúc đó bốn cây mặc dù bị Hàn Lập hủy diệt tại chỗ, nhưng cây cuối cùng này lại bị mất không chế mà rơi xuống mặt đất, sau đó bị Hàn Lập lặng lẽ thu lấy.

Xem lão giả họ Dịch vì Tu La Thù tộc mà nhiệt tình chiến đấu như vậy, chuyện lão lấy được nhiều tinh hạch để luyện chế phi kiếm cũng không phải là không thể.

Nhưng trực tiếp dùng tinh hạch luyện chế phi kiếm thật đúng là một ý tưởng hết sức kỳ diệu.

Về phần hộp ngọc Hàn Lập ném ra, dĩ nhiên là trong đó có ba viên tinh hạch Tu La Thù rồi.

Lão giả áo bào trắng sau khi nhất nhất kiểm tra không có sai sót gì, sắc mặt lộ vẻ cực kỳ vui mừng, hết sức thống khoái lấy ra hai tấm Lô Tiêu Phù, cũng giao cho Hàn Lập.

Đối với lão, tất nhiên nếu có thể luyện hóa ra Quang Âm Chi Ti (sợi tơ Thời Gian – ND) càng nhiều thì càng tốt.

Như vậy là chuyến đi Linh Tộc lần này đã có kết quả là tất cả mọi người đều hoan hỉ.

Mấy người đạt được nguyện vọng rồi đều không còn việc gì phải lưu lại núi Phục Linh này, cùng lần lượt cáo từ Linh Vương ra về.

Lão giả áo bào trắng khách khí đôi câu rồi cũng không giữ khách lại nữa.

Vì vậy bốn người chia làm hai nhóm, trước sau rời đại điện, bay khỏi thánh sơn của Linh Tộc.

Hàn Lập cùng Mạc Giản Ly sau khi vừa rời đi liền chạy thẳng tới chỗ Ngân Nguyệt ẩn núp mà dừng Mạc Linh Thánh Chu lại.

Nửa ngày sau, hai người hạ xuống một tòa sơn cốc bí ẩn.

Không bao lâu sau, từ trong sơn cốc vang lên âm thanh vù vù, một chiếc thuyền lớn đen nhánh như mực nhất thời từ trong vụt ra, nhằm thẳng hướng Nhân Tộc mà vun vút bay về.

Trong một mật thất ở tầng dưới cùng của cự thuyền, Hàn Lập khoan chân ngồi ở chính giữa phòng.

Nhưng ở trước người hắn, có mấy đồ vật lẳng lặng trôi lơ lửng bất động.

Đó là một ngọn cỏ đặng, hai tấm ngọc bài chớp động vô số điện hồ, một viên châu ngũ sắc, cùng một bình nhỏ màu trắng như sữa.

Những đồ vật này dĩ nhiên là toàn bộ những gì hắn đoạt được trong chuyến đi này, không thể nói là thu hoạch nhỏ được.

Hàn Lập nhìn mấy món đồ một hồi, mi mắt chợt giật một cái, một ngón tay điểm về phía một tấm ngọc bài.

“*Xi lạp*” một tiếng!

Mặt ngoài ngọc bài hiện lên vô số kim văn, đồng thời một đạo điện hồ từ trên đó chột lóe, đánh đúng vào đầu ngón tay, tức thì hóa thành vô số tơ điện bắn ra tung tóe.

Hắn chỉ cảm thấy ngón tay hơi tê, cả bàn tay bỗng mất cảm giác, đồng thời mặt ngoài bàn tay hơi bị nám đen.

Hàn Lập trong lòng rung mình, chân nguyên lực trong thể nội đột nhiên dội lên, cuộn cuộn pháp lực liên trào tới bàn tay.

Bàn tay vừa mất cảm giác liền khôi phục như thường, mặt ngoài da vừa bị nám đen cũng lập tức biến hóa phát ra kim quang chói mắt.

“*Không hổ là Tiên gia mật phù như lời đồn, hy vọng thật có thể hữu dụng trong lúc chống đỡ thiên kiếp.*” Hàn Lập lẩm bẩm một tiếng, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng, lúc này mới lật bàn tay lấy ra hai hộp ngọc, thu hai tấm ngọc bài vào đó, một cái chột lóe rồi biến mất.

Tiếp đó, hắn ngẩng đầu nhìn phía trước, một tay phát về hướng ngọn cỏ đắng.

“*Phốc*” một tiếng.

Món bảo vật này đúng đưa một chút, bỗng xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Hàn Lập hai mắt híp lại, cẩn thận quan sát cỏ đắng.

Món bảo vật này lại có thể gọi ra hóa thân khổng tước tương tự Mộ Lan Thánh Cầm, hơn phân nửa là có chút lai lịch.

Suy nghĩ thêm một chút, lão giả họ Dịch kia thân là Ngũ Quang Tộc nhân, bản thể cũng là thân khổng tước, lại có quan hệ với con khổng tước do bảo vật này biến ảo ra, càng khiến cho người ta muốn tìm hiểu.

Nhưng cái cổ đăng này không chỉ mặt ngoài chẳng chịt linh văn mà còn được làm bằng những loại tài liệu cực kỳ hiếm thấy, cho dù Hàn Lập kiến thức rộng cũng không làm cách nào nhận ra hết được.

Chỉ biết rằng mấy loại tài liệu hần nhận ra đều là trân quý dị thường, ngay cả hần cũng thầm giật mình kinh ngạc.

Hàn Lập trong lòng tự định giá một hồi, tựa hồ có quyết định, một tay bấm quyết, giữa hai lông mày linh quang chợt lóe, một tia tinh ti bắn ra, liền lặn nhập vào trong cổ đăng.

Hần từ từ nhắm hai mắt, bắt đầu tìm hiểu huyền cơ của món bảo vật này.

Thời gian từng chút trôi qua, sau ước chừng một ngày đêm, tia tinh ti kia mới run lên, đột nhiên bị cuốn trở lại.

Đồng thời thân sắc Hàn Lập vừa động, mặt lộ vẻ vui mừng mở hai mắt.

“Nguyên hồn đăng. Thì ra bảo vật này có tên như vậy. Thật là xảo hợp. Không trách từ bảo vật này có thể gọi ra linh cầm khổng tước đồng dạng, thì ra căn bản là một tia tinh hồn của nó hóa thành thực thể.”

Hàn Lập mừng rỡ nhìn lên.

Cái bảo vật này gọi là “nguyên hồn đăng”, căn bản là một món kỳ bảo dùng để thu nạp rồi phóng đại phân hồn.

Một số pháp khí bảo vật khác, mặc dù cũng có thể lưu giữ một luồng tinh hồn, nhưng nếu rời bản thể quá lâu, luồng phân hồn này trừ phi hoàn

toàn chuyển hóa thành tồn tại độc lập, nếu không sẽ không tránh khỏi kết cục bị suy yếu mà tiêu tán.

Nhưng với cái nguyên hồn đang này, đem bỏ vào đó một luồng phân hồn, chẳng những không phải lo ngại như thế, mà bảo vật này sẽ còn làm cho phân hồn cường đại hơn.

Lũ phân hồn này nếu lại dùng một ít bí thuật đặc thù tế luyện thì thậm chí có thể trở thành hóa thân nguyên hồn tương tự thân ngoại hóa thân. Hơn nữa cho dù hóa thân này có cường đại đến đâu, bởi vì có nguyên hồn đang trong tay, cũng không lo bị hóa thân cản trở.

Nếu có điều kiện, chủ nhân của bảo vật này hoàn toàn có thể bồi dưỡng hóa thân nguyên hồn còn cường đại hơn cả bản thể.

Hàn Lập hít sâu một hơi, ánh mắt có chút bốc hỏa nhìn về phía cổ đang.

Kể từ sau khi nguyên anh thứ hai mất tích, hắn đã sớm có ý định lần nữa bồi dưỡng hóa thân thứ hai. Món bảo vật này xuất hiện vừa đúng lúc hắn cần.

Chẳng qua là hắn cẩn thận kiểm tra cổ đang một lần nữa, xác định hiệu quả dưỡng hồn của bảo vật này là thật, hơn nữa không có ẩn chứa nguy hiểm gì, rồi mới thận trọng đem một luồng tinh hồn lưu lại trong cái đèn.

Đội lũ phân hồn này cường đại rồi, làm thế nào bồi dưỡng thành hóa thân nguyên hồn, hắn cũng cần thêm thời gian suy nghĩ cho kỹ.

Hàn Lập tay áo run lên, một luồng sáng mờ cuốn ra, liền cẩn thận thu nguyên hồn đang về.

Tiếp đó, ánh mắt của hắn mới chợt lóe nhìn tới cái bình nhỏ.

Cái bình nhỏ này chính là đựng một ít Chân Huyết Huyền Vũ.

Chỉ cần nuốt chân huyết này, lại dùng Kinh Trập Quyết gia tăng luyện hóa, đủ giúp thần thông Kinh Trập Biến của hắn tiến thêm một bước dài.

Nhắc tới chuyện này cũng có chút buồn cười, hắn vốn cho rằng mười hai loại chân huyết mà Kinh Trập Quyết đòi hỏi căn bản không thể có người nào thu thập được đầy đủ để có thể nắm giữ cả mười hai loại biến hóa thần thông.

Nhưng tính đến nay, hắn đã lắng lặng tu thành Chân Long, Thiên Phượng, Lôi Bão, Thanh Loan, Ngũ Sắc Khổng Tước, Sơn Nhạc Cự Viên, một nửa số biến hóa đó.

Nếu lại tu thành biến hóa Huyền Vũ nữa, thì mấy loại biến hóa còn lại cũng không phải là vọng tưởng nữa rồi.

Thật không biết sau khi tu thành đủ mười hai loại Kinh Trập biến hóa, thân thể chân linh biến ảo ra sẽ cường đại đến mức nghịch thiên như thế nào nữa.

Dù sao thì mỗi lần tu thành thêm một loại biến hóa của Kinh Trập Quyết này, uy lực của những loại biến thân khác cũng đã tăng lên một bậc không phải bàn cãi rồi.

Hàn Lập lặng yên suy nghĩ, rồi giơ tay bắt lấy bình nhỏ, mở nắp ngửa đầu nuốt một hớp.

Chương 2305: Vô Nhai Hải cùng Nguyên Hợp Đảo

Mấy ngày sau, thời điểm mà Hàn Lập ở trong mật thất mở hai mắt ra một lần nữa thì Huyền Vũ chân huyết đã được luyện hóa hoàn toàn.

Hắn lặng yên tự đánh giá một lần pháp quyết biến hóa, một tay kết pháp ấn, lúc này hang vạn luồng ánh sáng mờ bên ngoài thân tỏa ra, biến ảo thành một con rùa lớn toàn thân ngăm đen.

Con rùa này cao khoảng năm sáu trượng, dường như đã chiếm hết không gian của cả gian mật thất, trên từng cục giáp xác đen xì ở trên thân mơ hồ có vô số Tinh văn lưu chuyển không ngừng phát ra một tầng màn sáng bao phủ phía trên đó, nhìn qua trông vô cùng thần bí.

Không tồi, không tồi! có lẽ Huyền Vũ biến thân này so về tổng hợp các loại năng lực thì kém xa mấy loại biến thân khác của hắn như Cự Viên, nhưng riêng về năng lực phòng ngự thì tuyệt đối mạnh nhất trong các loại biến thân.

Hàn Lập chỉ kiểm tra một chút biến thân Huyền Vũ thì tức thì trong lòng đã có ngay kết luận.

Đối với việc này hắn cũng không hề cảm thấy quá ngoài ý.

Dù sao Chân Linh Huyền Vũ trong số tất cả các Chân Linh từ Thượng Cổ vốn là nổi danh nhờ da thô thịt dày.

Ánh sáng chợt lóe lên, tiếp đó Cự Quy ở trong mật thất biến mất không thấy đâu nữa.

Hàn Lập một lần nữa khôi phục hình người xuất hiện.

Hơi thở của hắn bình ổn, chân nguyên ở bên trong thể nội vì nguyên do mới thi triển biến thân mà hơi chấn động một chút, tiếp đó tay áo hắn rung lên phát một cái về phía hư không.

Hạt Châu vốn đang lơ lửng ở một góc mật thất lại một lần nữa bay tới trước mặt hắn.

Hạt Châu phát ra một loại Không Gian Lực nào đó, mặt ngoài có ánh sáng mờ ngũ sắc chớp động liên hồi, chính là viên Sơn Hải Châu kia.

Hàn Lập quan sát cái Động Thiên Di Bảo này một lần, không nói hai lời mà lăm bắm pháp quyết, đầu vai hơi nhoáng lên đã biến mất khỏi mật thất.

Sau một khắc, ở trong Động Thiên Sơn Hải Châu, thân ảnh Hàn Lập một lần nữa mờ hồ hiện ra, ở bên dưới là một hòn đảo lớn.

Ánh mắt Hàn Lập đảo qua bốn phía không thấy bất kỳ bóng người nào, lúc này mới đem thần niệm quét qua toàn bộ đảo một lần.

Kết quả khiến cho chân mày hắn hơi nhíu lại.

Trên đảo này không thấy bóng dáng một tên tộc nhân Không Ngư Tộc nào.

“Chẳng lẽ bọn họ”

Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, miệng lăm bắm một câu, nhưng sau một khắc một ngón tay hắn điểm xuống giữa hai lông mày một cái, thần niệm lực vừa thả ra lập tức lớn thêm mấy lần.

Thần niệm cực lớn khuếch tán ra, trong nhất thời bao trùm khu vực cả mấy đảo nhỏ xung quanh.

Lần này, thần sắc hấn khê động, rốt cuộc đã phát hiện ra gì đó, lập tức động quang hóa thành một đạo thanh hồng phá không bay đi.

Chỉ trong thời gian chốc lát, không trung phía trên một đảo nhỏ khác chấn động, Hàn Lập thoáng cái dừng thuấn di lại mà hiện ra, ánh mắt đảo qua phía dưới đảo, trên mặt thần nhiên nở một nụ cười.

Chỉ thấy hòn đảo vốn là đảo hoang, giờ phút này đã trải rộng vài kiến trúc mới tinh, mặc dù cao thấp khác nhau nhưng toàn bộ đều có hình tam giác, ngoài ra còn có một vài thân ảnh nửa người nửa cá đi ra đi vào từ bên trong.

Chính là người của Không Ngư Tộc.

Trong nháy mắt khi Hàn Lập vừa xuất hiện, một vài người có tu vi không kém của Không Ngư Tộc ở phía dưới đã phát hiện ra sự tồn tại của hấn trên không trung, sau một tiếng thét kinh hãi lập tức quỳ xuống bái lạy.

Sau tiếng thét đầu tiên đó, những người khác tự nhiên cũng đều phát hiện ra sự tồn tại của Hàn Lập, dưới sự kinh hãi đều cùng nhau rời rít hành đại lễ.

Một lát thời gian sau, tất cả người của Không Ngư Tộc đều tụ tập dưới mặt đất nơi Hàn Lập đang đứng, và cũng chấp tay đứng thẳng một cách rất cung kính.

“Chủ Nhân, lão nhân gia người cuối cùng cũng đã vào Động Thiên.” Tên tộc trưởng Không Ngư Tộc kia bay tới giữa không trung ngay dưới Hàn Lập liền vui mừng nói.

”Thế nào, không hoan nghênh ta tới sao?” Hàn Lập khẽ mỉm cười nói.

”*Chủ nhân nói đùa, bọn tiểu nhân sao dám nghĩ như vậy*” Không Ngự tộc trưởng nghe vậy, sợ hết hồn vội vàng cười nói.

”*Ha ha, người không cần để ý quá, ta chỉ nói đùa một chút mà thôi, nhưng mà bên kia rõ ràng còn có hòn đảo lớn hơn, hơn nữa còn có mấy cái đảo khác, vì sao chỉ để nhất tộc các người toàn bộ tập trung ở chỗ này?*” Hàn Lập cười một tiếng, tiếp đó lại hỏi một câu.

”*Sơn Hải Châu này đã được chủ nhân luyện hóa, tự nhiên cũng là vật tư hữu của chủ nhân, nhất tộc chúng ta được cho phép tiến vào không gian này đã là phúc lớn bằng trời, làm sao còn dám lộn xộn nữa, vạn nhất làm ra sai lầm gì đó ảnh hưởng tới Động Thiên thì thật là chết không hết tội.*” Không Ngự Tộc Trưởng kính cẩn nói.

”Yên tâm, không cần cẩn thận quá mức như thế, Động Thiên này nếu là dễ dàng bị hư hại như vậy, thì căn bản không thể xem là chí bảo gì cả, như vậy đi, trừ hòn đảo lớn nhất kia lưu lại trước ta còn có thể dùng tới, những tiểu đảo khác các người hoàn toàn có thể sinh hoạt ở đấy” Hàn Lập không thêm để ý nói.

”*Đa tạ chủ nhân đại lượng, như vậy đi, Tộc chúng ta đối với trông trông Linh Dược xem như hơi có chút tâm đắc, tiểu nhân trước hết trông trông mấy mẫu Linh Điện ở trong Động Thiên của chủ nhân được không?*” trên mặt Không Ngự tộc trưởng tỏ ra vui mừng, vui vẻ cảm ơn mấy tiếng, sau đó lại từ từ nói.

”*Dược Điện..... cũng tốt, trước tiên người cứ trông thử một khối xem thế nào đã. Đúng rồi, lần trước người nói cháu gái người tinh thông thuật luyện đan, không biết là vị nào?*” Hàn Lập gật đầu, chợt nhớ tới cái gì lại hướng lão giả hỏi một câu.

“Lan Được, mau ra đây bái kiến chủ nhân.” Tộc Trưởng Không Ngư Tộc vừa nghe thế thì không hề suy nghĩ gì thêm mà quay người hướng phía dưới kêu một tiếng.

”Lam Được, bái kiến chủ nhân”

Trong đám Không Ngư tộc nhân phía dưới, một thiếu nữ có diện mạo thanh tú ngẩn ra, nhưng lập tức bay lên trời cung kính hướng Hàn Lập thi lễ.

“Ngươi là Lam Được? Nghe lệnh tổ nói ngươi đối với Luyện Đan Thuật có chút thiên phú, có đúng hay không?” Hàn Lập quan sát cô gái mấy lần rồi hỏi.

“Gia tổ nói như vậy là quá lời rồi, vẫn bồi chẳng qua hơi chút hứng thú với Thuật Luyện Đan chứ không dám xưng là có thiên phú gì cả.” Thiếu nữ dường như cũng ít khi cùng người xa lạ nói chuyện, trả lời hơi có chút ngượng ngùng.

“A, không cần khiêm tốn quá mức như thế, ta đã xem qua lò luyện đan cùng một ít nguyên liệu mà ngươi dùng để luyện đan, nếu không phải tạo nghệ ở luyện đan đạo có chút cao thâm thì sợ rằng không có cách nào sử dụng được những thứ này đâu. Như vậy đi, ta có một ít vấn đề liên quan đến luyện đan cần hỏi ngươi một chút, ngươi có thể trả lời bao nhiêu thì nói bấy nhiêu đi.” Thần sắc Hàn Lập vẫn như thường nói.

“Vẫn bồi sẽ cố gắng hết sức” Thiếu nữ Không Ngư nhu thuận trả lời.

Hàn Lập gật đầu, lúc này đợi cho những người khác của Tộc Không Ngư rời đi lập tức mở miệng hỏi thăm thiếu nữ.

Với thành tựu gần như là Luyện Đan Tông Sư của Hàn Lập, mặc dù hỏi cũng không có gì thâm sâu, nhưng mỗi vấn đề đều là đặc thù khác thường,

không phải là những Luyện Đan Sư bình thường có thể trả lời được.

Nhưng sau khi Thiếu nữ nghe xong, không kể là suy nghĩ bao lâu thì cũng đều có thể trả lời được ít nhiều.

Không quá nửa canh giờ sau, Hàn Lập đối với ngộ tính luyện đan của Thiếu nữ cũng cảm thấy giật mình, cuối cùng cũng lộ ra thần sắc hết sức hài lòng.

“Rất tốt.... với ngộ tính của ngươi, chỉ cần tu vi có thể tăng lên, trên con đường đan đạo sau này không chừng còn có thể đi xa hơn ta một chút. Như vậy đi, ngươi có bằng lòng bái ta làm thầy hay không? Trừ những lúc tu luyện bình thường ta có thể giúp đỡ ngươi hết thảy thứ cần thiết bên ngoài ra, ở Luyện Đan Thuật ta còn có thể đặc biệt chỉ điểm cho ngươi vài điểm đặc thù, giúp ngươi sau này có thể chân chính trở thành một đời Đan Đạo Tông Sư” Hàn Lập chỉ hơi trầm ngâm một chút chợt nói ra khiến cho lão giả cùng thiếu nữ đều giật mình.

“Cái gì, chủ nhân nguyện ý thu làm đồ đệ, thật tốt quá, điều này đúng là Thiên Đại Tạo Hóa của nàng, Dược Nhi, ngươi còn không mau bái kiến Sư Phụ!” Tộc Trưởng Không Ngư Tộc nghe vậy dường như không dám tin vào lỗ tai của mình, mừng như điên nói.

“Dược Nhi bái kiến sư phó! “ Thiếu Nữ Không Ngư không do dự gì lập tức hướng tới Hàn Lập cúi người bái lạy.

“HaHa, đứng lên đi, nếu đã bái ta làm thầy, lễ vật ra mắt tự nhiên sẽ có, chỗ này ta có một ít đan dược cùng một ít tâm đắc tu luyện, ngươi có thể xem qua một chút, trước tiên hãy đem tu vi của mình tăng lên tới cảnh giới Luyện Hư rồi hãy nói, chờ khi ngươi đạt tới cảnh giới này, ta sẽ chỉ điểm cho ngươi về Luyện Đan Đạo” Hàn Lập nở nụ cười, sau đó phát tay về phía

hư không, bảy tám bình thuốc cùng hai cái ngọc giản chột lóe lên mà hiện ra, đồng thời bay về phía thiếu nữ.

“Đa tạ Sư Phụ, Đồ Nhi nhất định sẽ hết sức cố gắng.” Lam Dược tiếp lấy bình thuốc và ngọc giản, mừng rỡ nói.

“Ừ, trước tiên ngươi cứ ở trong Động Thiên tu luyện thật tốt đi, chờ ta trở lại trong tộc tự nhiên sẽ đưa các ngươi ra, để cho ngươi gặp những sư huynh sư tỷ khác một lần, tốt rồi, ta cũng nên rời đi thôi.”

Hàn Lập mỉm cười nói hai câu, lại hướng lão giả gật đầu một cái, sau đó tay bấm pháp quyết, đang muốn rời khỏi không gian Động Thiên này.

“Chủ Nhân chờ đã, Tiểu Lão Nhi ở đây còn có đồ vật khác muốn ra mắt Chủ Nhân.”

Đúng lúc này, tộc trưởng Không Ngư cao hứng không biết nghĩ tới điều gì, chột tiến lên một bước lên tiếng giữ lại.

“Có đồ vật ra mắt.... là vật gì? Hàn Lập nhướng mày, có vẻ hơi kinh ngạc.

“Tiền bối mời xem” lão giả hơi chân chờ một chút liền từ trong tay áo lấy ra một cái hộp ngăm đen, hai tay nâng lên đưa tới.

Ánh mắt Hàn Lập chột lóe lên mấy cái, tay áo rung lên, từ khoảng cách mấy trượng cách không đem cái hộp bắt qua.

Một ngón tay bắn ra, nắp hộp lập tức tự động mở ra.

Bên trong rõ ràng có chứa mười mấy thứ đồ vật lớn nhỏ khác nhau, nào là Thạch Phiến, Ngọc giản, Quyển trục

“*Những thứ này là....*” Hàn Lập cũng không lập tức lấy những đồ vật này mà hướng tới lão giả hỏi một câu.

“Hồi bẩm Chủ Nhân, những vật này là do những đại năng chi sĩ của Không Ngư Tộc các thời kỳ trước kia lưu lại một chút tâm đắc về tìm hiểu tu luyện Không Gian Pháp Tắc, vốn là chỉ có Tộc Trưởng các thời kỳ mới có tư cách xem, nhưng ta tu vi vốn thấp nên căn bản không dùng tới những vật này, vì vậy nguyện ý tặng cho chủ nhân có thể ngài tham khảo một chút.” Lão giả cung kính nói.

“Nga, xem ra ngươi cũng đã nhìn ra thân thể ta cũng có chứa Không Gian Lực?” Hàn Lập nửa nhìn lão giả nửa nhìn vật trong hộp, không khỏi khẽ nở nụ cười nói.

“Vẫn bồi ở trong Không Ngư Tộc, cảm ứng đối với Không Gian Lực mạnh hơn những tộc nhân bình thường rất nhiều, Không Gian Lực bên trong thể nội của Chủ Nhân mặc dù không tính là quá mạnh mẽ nhưng vẫn có thể cảm ứng được một chút.” Không Ngư Tộc Trưởng thần sắc không đổi nói.

“Nếu ngươi đã có tâm ý, những vật này cũng hữu dụng với ta, trước hết ta sẽ nhận lấy. Tốt lắm, lần này ra thật sự phải đi rồi.” Hàn Lập thâm ý sâu sắc gật đầu, đem cái hộp thu lại, sau đó cả người hơi động một cái biến mất vào hư không không thấy bóng dáng.

“Đi xuống đi, Dược Nhi, lần này ngươi thật là phúc khí không nhỏ, xem ra hy vọng của toàn bộ tộc quần hơn nửa là phải đặt vào ngươi rồi, sau này tài nguyên trong tộc cũng sẽ tận dụng cho ngươi, tranh thủ để ngươi sớm ngày tiến vào cảnh giới cao hơn” - Không Ngư Tộc Trưởng vừa thấy Hàn Lập rời khỏi Động Thiên mới đứng lên nhìn Lam Dược một cái, thở nhẹ một hơi nói.

Mấy tháng sau, một đường bình yên vô sự, Mặc Linh Thánh Thuyền chở đám người Hàn Lập cuối cùng cũng trở lại Nhân Tộc.

Mà vừa mới trở lại Nhân Tộc, bọn hắc lập tức nhận được một tin tức khiến cho mọi người đều kinh hãi.

Chương 2306: Hoàng Nguyên Tử

"Cái gì, Tổ phụ của ta bảy ngày sau sẽ độ kiếp? Tại sao lại đến nhanh như vậy, chẳng phải còn một đoạn thời gian nữa mới đến sao chứ?" Ngân Nguyệt cực kì kinh sợ hét lớn trước mặt một gã tu sĩ của Thiên Uyên Thành.

Lúc này bọn họ đang đứng ở trong đại điện truyền tống trận, trước mặt là một gã trưởng lão của Thiên Uyên Thành. Đám người Hàn Lập vừa mới từ miệng vị trưởng lão Hợp Thể kì này biết được cái tin tức kinh người kia.

"Linh Lung tiên tử, hình như Ngao Khiếu tiên bối trong lúc bế quan xảy ra sai sót cho nên mới phải độ thiên kiếp sớm như vậy. Ngay cả cố gắng kéo dài thêm một ngày cũng là không thể, chính vì vậy Thánh Đảo còn hướng đến Thiên Uyên Thành muốn mượn dùng một số bảo vật và pháp khí, nếu không bổn thành cũng không thể biết được tin tức này." Tên Yêu Tộc trưởng lão xa lạ cười khò nhìn Ngân Nguyệt nói.

Nhưng ánh mắt hắn nhìn về phía Mạc Giản Ly và Hàn Lập lại cực kì cung kính.

"Theo như lời mà nói bảy ngày thì quả thật cho dù chúng ta có tận lực dùng truyền tống trận thì cũng sợ là đến không kịp, căn bản là không cách nào đem Lôi Tiêu Phù đến kịp trong ngày thứ bảy. Nhưng nếu như Ngao huynh trong khi thiên kiếp giáng xuống có thể kiên trì được mấy ngày thì không chừng cũng còn có cơ hội." Sau khi sắc mặt Mạc Giản Ly khẽ biến thì cất tiếng nói.

"Nếu như vậy thì còn chờ cái gì nữa, lập tức quay về Thánh Đảo thôi, hy vọng còn có thể đến kịp lúc. Ngay lập tức truyền tống chúng ta đến thành trì gần Thánh Đảo nhất đi." Hàn Lập sắc mặt thâm trầm cũng không suy nghĩ thêm gì nữa, nhìn tên trưởng lão Yêu Tộc ra lệnh.

"Dạ được, vãn bối sẽ sắp xếp ngay lập tức." Tên trưởng lão Yêu Tộc sau khi nghe bọn người Hàn Lập nói chuyện cũng lơ mờ hiểu được chuyện gì, khẽ rùng mình, khom người đáp ứng nói.

Hắn lập tức ra lệnh cho mấy tên vệ sĩ trông coi truyền tống trận mở cấm chế của một tòa truyền tống trận ra rồi nhanh chóng gắn vào một ít linh thạch. Những việc này vừa xong thì Ngân Nguyệt ngay tức thì tiến vào trong truyền tống trận.

Đám người Hàn Lập cũng tiến vào ngay sau đó.

Linh quang chợt lóe! Đám người Hàn Lập liền biến mất không thấy bóng dáng.

Chín ngày sau tại phụ cận Thánh Đảo của hai tộc, phía chân trời vang lên tiếng xé gió, một chiếc thuyền lớn đen như mực hiện ra đồng thời phát ra âm thanh "xuy xuy" trực tiếp hướng Thánh Đảo bay nhanh mà đến.

Những tên vệ sĩ Thánh Đảo vừa thấy như vậy liền vội bay nhanh đến. Nhưng ngay sau đó bọn hắn thấy rõ một ít cổ văn lớn ở trên cự thuyền thì nhất thời cả kinh tất cả đều dừng lại, trên mặt hiện lên vẻ cung kính hướng cự thuyền thi lễ.

"Ngao Khiếu hiện tại có ở trên đảo độ thiên kiếp hay không?" Cự thuyền chưa bay đến nhưng một tiếng quát chói tai từ trong thuyền truyền ra đến trước mặt những tên vệ sĩ này.

Tiếp theo phía trên cự thuyền một nhân ảnh chợt lóe lên hiện ra, đúng là vị Đại thừa của Nhân tộc Mạc Giản Ly.

"Bái kiến tiên bối, Ngao Khiếu đại nhân hiện không ở trên Thánh Đảo mà đang ở Hồng Vân cốc cách nơi đây mười vạn dặm độ kiếp. Tất cả các trưởng lão ở Thánh Đảo đều đang ở đó hộ pháp cho Ngao Khiếu đại nhân." Một gã vệ sĩ cấp bậc Luyện Hư tiến lên trả lời.

"Hồng Vân cốc?" Mạc Giản Ly nao nao thì thầm một câu.

Mà cơ hồ trong lúc nhất thời, cự thuyền màu đen run lên một cái sau đó lấy tốc độ không thể tin được vượt qua đám vệ sĩ rồi chuyển một phương hướng khác bay vút mà đi. Đám vệ sĩ Thánh Đảo thấy vậy không khỏi hai mặt nhìn nhau.

Hơn nửa canh giờ sau, cự thuyền màu đen đang ở trên không hàng vạn trượng bay nhanh mà đi. Nhưng giờ phút này phía trước cự thuyền ngoại trừ Mạc Giản Ly thì đám người Hàn Lập và Ngân Nguyệt đều xuất hiện ở đó.

Tất cả đều sắc mặt trầm trọng nhìn về phía trước, thần sắc trên khuôn mặt Ngân Nguyệt lại càng cực kì lo âu.

Hàn Lập lần này từ trong tay Linh Vương lấy được hai tấm Lôi Tiêu Phù, lúc vừa trở về gặp nàng liền nói rõ sẽ đưa cho Ngao Khiếu lão tổ một tấm để giúp tăng thêm vài phần nắm chắc độ qua thiên kiếp.

Điều này làm nàng rất vui sướng. Nhưng ngàn vạn lần không nghĩ đến, vừa về tới trong tộc liền nghe tin tức Ngao Khiếu lão tổ đột nhiên phải độ thiên kiếp trước thời điểm, điều này khiến cho trong lòng Ngân Nguyệt vô cùng không yên.

"Phanh!"

Trong người Ngân Nguyệt bỗng nhiên truyền ra một âm thanh trầm đục giống như bạo liệt từ trong cơ thể vang ra.

Ngân Nguyệt sắc mặt sầm lại, chợt trở nên tái nhợt không còn chút máu.

"Nguyệt Nhi, đã xảy ra chuyện gì?"

Thoáng cái, Hàn Lập đã phát hiện sự khác thường của Ngân Nguyệt, trong lòng trầm xuống, không khỏi dâng lên một dự cảm xấu.

Ngân Nguyệt đôi mắt đỏ lên, cũng không trả lời Hàn Lập mà hé miệng phun ra một khối ngọc bài đỏ thẫm trong suốt.

Khối ngọc bài này lớn cỡ bàn tay, phía mặt ngoài có in hình một nam tử trông rất sống động.

Hàn Lập ánh mắt sau khi đảo qua liền phát hiện hình ảnh nam tử này rất quen thuộc rõ ràng đây chính là một bức vẽ Ngao Khiếu lão tổ.

Nhưng giờ phút này, trên ngọc bài lại chẳng chít vết rạn, hơn nữa lấy mắt thường có thể nhìn thấy tốc độ đang lan nhanh của nó. Sau vài cái hô hấp, cả khối ngọc bài liền hóa thành bụi phấn xuyên qua ngón tay rơi xuống bay mất.

Ngân Nguyệt ngơ ngẩn nhìn một màn này, vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Đến lúc này Hàn Lập sao còn không biết chuyện gì đã xảy ra. Sau khi thở dài một hơi, hẩn lảng lảng đứng ở một bên vờ về, nhưng cũng không mở miệng nói một cái gì.

Mạc Giản Ly thấy vậy thì khoe mắt chợt giật mấy cái rồi sau đó ngẩng đầu nhìn trời cũng không nói một lời nào.

Chu Quả Nhi, Hoa Thạch lão tổ mấy người liếc mắt nhìn nhau một cái cũng không dám thở mạnh một tiếng.

Mặc Linh Thánh Thuyền vẫn lấy tốc độ kinh người bay nhanh đi qua tiếp nửa canh giờ sau phía trước linh quang chợt lóe, hơn mười đạo độn quang hướng trước mặt bay đến.

Hàn Lập thấy vậy thì nhường mảy, chân khẽ đạp nhẹ một cái trên cự thuyền. Sau một tiếng vù vù cự thuyền liền dừng lại ở trong không trung. Lúc này hơn mười đạo độn quang phía trước sau vài cái chớp động thì đều xuất hiện ở phụ cận của cự thuyền, sau khi hào quang chợt tắt thì đều hiện ra thân ảnh. đúng là những tên trưởng lão của Thánh đảo.

"Bái kiến Hàn tiên bối, Mạc tiên bối."

Tu sĩ hai tộc vừa thấy Hàn Lập cùng Mạc Giản Ly trên cự thuyền thì đầu tiên là vui vẻ nhưng sau đó lại hiện lên vẻ bi thống, hướng hai người khom người thi lễ.

"Ngao Khiếu thật không vượt qua thiên kiếp sao?" Gương mặt Mạc Giản Ly âm trầm gắng hỏi.

"Hồi bẩm tiên bối, Ngao đại nhân vừa mới ngã xuống tại trong thiên kiếp. Chỉ để lại hai kiện bảo vật hộ thân không trọn vẹn cùng một quả linh hạch." Một lão giả cầm đầu cung kính trả lời.

"Linh Hạch tổ phụ của ta ở trong tay ai? Giao cho ta đi." Ngân Nguyệt bỗng nhiên lạnh giọng mở miệng nói.

"Thì ra Linh Lung đạo hữu cũng ở tại nơi này. Dựa theo di chúc của Ngao Khiếu tiên bối, linh hạch của lão nhân gia ngài nguyên bản phải giao cho tiên tử." Lão giả vừa thấy Ngân Nguyệt mở miệng thì thần sắc nghiêm túc trả lời.

Tiếp theo tay áo hần rung lên bay ra một cái hộp gỗ màu vàng nhạt, hai tay bung lầy bay lên cự thuyền đưa cho Ngân Nguyệt.

Thân hình Ngân Nguyệt khẽ run, nhưng sau khi cắn răng một cái thì cũng mở chiếc hộp ra trước mặt mọi người. Chỉ thấy một viên tinh hạch màu trắng nhạt to cỡ nắm tay tản ra hơi thở quen thuộc nằm ở trong hộp.

Ở bên cạnh tinh hạch còn có nửa thanh tiểu kiếm màu trắng nhạt cùng với một cái chuông nhỏ màu vàng.

Ngân Nguyệt lấy tay vuốt nhẹ nhàng tinh hạch một cái sau đó ngẩng đầu nhìn Hàn Lập nói:

"Ta muốn yên tĩnh nghỉ ngơi cho thật tốt. Trong thời gian này đừng cho người đến quấy rầy ta."

Vừa dứt lời Ngân Nguyệt cũng không để ý tới ai khác nữa mà quay người lại đi vào trong khoang của cự thuyền.

Hàn Lập yên lặng nhìn hình ảnh của Ngân Nguyệt cũng không có cản lại, một hồi lâu sau, hần mới quay lại nói với đám người trưởng lão Thánh Đảo phân phó một tiếng.

"Các ngươi cũng lên trên thánh thuyền đi. Chi tiết về quá trình Ngao Khiếu đạo hữu độ kiếp hãy giảng thuật lại cho ta cùng Mạc đạo hữu một lần, nhưng chi tiết quan trọng cũng không cần nói."

"Được, ta nhất định giảng thuật thật rõ ràng cho hai vị đại nhân." Lão giả thần sắc nghiêm túc không chút do dự khom người trả lời.

Hàn Lập gật gật đầu, cũng kêu những trưởng lão khác của Thánh Đảo tiến lên trên cự thuyền.

Nửa năm sau, trên đỉnh một tòa linh sơn không lớn lắm ở Thánh Đảo, Hàn Lập hai tay để sau lưng, đứng ở dưới gốc mộ cây tùng xanh biếc, yên lặng nhìn một cái cốc nhỏ xa xa bị sương mờ bao phủ, mặt không chút thay đổi không biết trong lòng đang nghĩ đến cái gì.

Bỗng nhiên sau lưng hắn không khí chợt dao động, một bóng người màu vàng nhạt không tiếng động xuất hiện, sau khi thi lễ với Hàn Lập liền cung kính đứng một bên.

"Nguyệt Thiên, đã tìm được tân động phủ thích hợp hay chưa?" Một hồi lâu sau Hàn Lập cũng không quay đầu lại hỏi một câu.

Bóng người này đúng là Hải Đại Thiếu một trong những gã chân truyền đệ tử của Hàn Lập.

"Hồi bẩm sư phụ, đệ tử dựa theo yêu cầu của người, tự mình thăm dò hơn phân nửa lãnh địa của hai tộc rốt cuộc cũng tìm được một địa phương thích hợp. Chúng đệ tử đã chuẩn bị xong lúc nào cũng có thể chuyển đi." Hải Đại Thiếu cung kính nói.

"A, tân động phủ là địa phương như thế nào?" Hàn Lập thần sắc khẽ động quay người lại hỏi.

"Hồi bẩm sư phụ, tân động phủ ở trên một hòn đảo nhỏ ở sâu trong biển. Biển này tuy ở nơi hẻo lánh của hai tộc Nhân Yêu, nhưng linh khí cực kì tinh thuần, hơn nữa phân nửa hải vực đều bị lưỡng nghi lực từ trời sinh bao phủ, nếu được thêm tu sửa thì có thể trở thành một cấm chế bảo vệ động phủ lợi hại." Hải Đại Thiếu thành thật trả lời.

"Nếu đã tốt như vậy thì hãy chọn nơi đây đi. Các ngươi hãy đi thu thập một chút, mấy ngày sau chúng ta sẽ rời đi khỏi Thánh Đảo." Hàn Lập gật đầu nói.

"Dạ sư phụ, nhưng Ngân Nguyệt sư cô không có chuyện tình gì chứ, sư cô đến giờ vẫn chưa có đi ra khỏi chỗ bế quan sao?" Hải Đại Thiếu sau khi chần chờ một chút thì hỏi.

"Ngân Nguyệt tuy rằng còn chưa xuất quan, nhưng ta có một dự cảm, hẳn là vài ngày nữa thôi nàng sẽ xuất quan." Hàn Lập lại lần nữa liếc mắt nhìn về phía sơn cốc xa xa thần sắc không thay đổi trả lời.

"Thì ra là thế. Vậy đệ tử lập tức đi đốc thúc môn hạ đệ tử chuẩn bị cho việc di dời động phủ."

Hải Đại Thiếu rất tin tưởng, không hề nghi ngờ lời nói của Hàn Lập, lúc này sau khi cung kính thi lễ thì lùi lại vài bước rồi bay khỏi núi nhỏ.

Hàn Lập lúc này vẫn đứng ở dưới gốc cây tùng lặng lẽ nhìn nơi xa xa.

Không biết qua bao lâu sau, bỗng nhiên sương mù phía trước sơn cốc cuộn một vòng, một đạo thân ảnh trắng hồng sau vài cái chớp động liền xuất hiện phía trên không của Hàn Lập.

"Hàn huynh ta đã không có việc gì rồi. Chúng ta cùng nhau rời khỏi nơi này đi." Một nữ tử xinh đẹp mặc bộ đồ màu bạc bỗng nhiên hiện thân mà ra, nhìn Hàn Lập thân nhiên cười nói.

"Tốt, đi thôi. Ta đã tìm được một địa phương không tệ làm động phủ, về sau chúng ta có thể an ổn tu luyện một đoạn thời gian." Hàn Lập cũng mỉm cười trả lời.

"Động phủ của chính chúng ta sao? Thật tốt quá, thật muốn mau mau tận mắt nhìn thấy xem nó thế nào." Ngân Nguyệt hai mắt sáng ngời nói.

Chương 2307: Việt Long

Trên một vùng biển rộng mênh mông nằm giữa Nhân Yêu nhị tộc hiện ra một quần đảo lớn hình thành từ hàng trăm hòn đảo lớn nhỏ. Xung quanh một hòn đảo khổng lồ chu vi hàng vạn dặm các loại độn quang lên xuống liên tục, hàng ngàn tu sĩ cấp thấp ở các nơi trên đảo bận rộn không ngừng.

Lấy ngọn núi cao nhất trên đảo làm trung tâm từng tòa lâu đài điện vũ nguy nga lộng lẫy hiện lên ở phụ cận sơn mạch.

Đồng thời từng thanh Trận Kỳ, từng khối Trận Bàn tức thì được những tu sĩ này bố trí khắp nơi trên đảo, từng vòng ba động của cấm chế dần dần hiện ra.

Trong lòng núi trên ngọn núi cao nhất, Hàn Lập đem một khối Hắc Bạch Viên Thạch lớn khoảng đầu người đặt vào trung tâm một tòa pháp trận khổng lồ lớn vài dặm.

Sau khi khối đá được đặt vào, trong nháy mắt cả tòa Pháp trận vang lên thanh âm vù vù, vô số Kim Ngân phù văn từ khắp nơi tuôn ra.

Mà mặt ngoài khối Hắc Bạch Viên Thạch chợt lóe lên hào quang màu hắc bạch rồi một luồng sóng dao động khác thường từ bên trong quét ra sau đó tiêu tán trong hư không.

"Cái pháp trận này thật sự có thể thúc dục Lưỡng Nghi Từ Quang ngăn địch ở ngoài đảo sao?" Ngân Nguyệt vẫn đứng sau lưng Hàn Lập chăm chú quan sát tất cả, đến lúc này nhin không được chợt hỏi một câu.

"Ha ha, nàng yên tâm. Lưỡng Nghi Vạn Dẫn Trận này là ta tham khảo một loại Thượng Cổ pháp trận mới có thể bố trí ra. Bởi vì phía dưới của hòn đảo này chôn dấu vài địa mạch Từ Quang rất lớn, khi toàn lực thúc dục pháp trận chẳng những có khả năng ngăn địch bên ngoài đảo thậm chí còn có thể đem phạm vi của pháp trận mở rộng ra ngoài gấp mười lần." Hàn Lập sờ sờ cằm sau đó bình tĩnh nói.

"Nếu như mà như vậy thì tòa Nguyên Hợp Đảo này xem như bình yên không lo. Uy lực của Lưỡng Nghi Từ Quang muội đã từng kiến thức qua, chỉ cần Từ Mạch phía dưới không tổn hao gì thì cho dù là tồn tại Đại Thừa mà vô ý bị nhốt vào trong đó cũng có thể vây khốn một thời gian ngắn." Ngân Nguyệt khẽ nở nụ cười.

"Không chỉ có vậy. Ta phát hiện cả Từ Mạch của Vô Nhai Hải dường như đều tập trung tất cả ở quần đảo này. Bên dưới những hòn đảo khác đồng dạng cũng có Từ Mạch tồn tại, mặc dù không lớn bằng Nguyên Hợp Đảo nhưng cũng đủ để bố trí một tòa Lưỡng Nghi Vạn Dẫn Trận đơn giản. Như vậy mà nói, những pháp trận này cùng bốn đảo có khả năng với nhau hô ứng với nhau, đủ khả năng đem uy lực của Lưỡng Nghi Từ Quang thăng lên một nửa, phạm vi của cấm chế được mở rộng thêm đến mức cực kỳ kinh người." Hàn Lập nhìn trận nhãn của đại trận đã được phát động rồi có chút tự đắc nói.

"Nếu thật sự có thể như vậy thì cả Vô Nhai Hải đều xem như được phòng thủ kiên cố, Hàn huynh cũng coi như có một mảnh cơ nghiệp thực sự rồi." Ngân Nguyệt dời mắt nhìn xung quanh, giọng nói mang phần cảm khái.

"Ha ha. Thế nào, nàng hâm mộ ư. Ta nhớ không lầm Lang Tộc bên kia hình như lại phái người tới đây, nàng thực sự không muốn đi gặp một chút sao. Nếu như chịu trở về thì cái chức Lang Vương nhất định không có ai khác ngoài nàng" Hàn Lập quay đầu lại mỉm cười nói.

"Muội thật sự không để ý tới chức vị này. Vị trí Lang Vương cứ để mấy lão gia hỏa đó tự mình chọn đi. Hiện tại muội chỉ muốn tu vi nhanh chóng tiến thêm một bước để có thể có cơ hội tiến vào cảnh giới Đại Thừa. Có như vậy mới không bị huynh bỏ quá xa." Ngân Nguyệt nghe vậy liền liếc mắt nói.

"Nếu Nguyệt Nhi không muốn đảm nhiệm vị trí Lang Vương thì cũng không cần phải quay về. Về phần nàng tu luyện Vong Tình Quyết ta đã kiểm tra rất nhiều điển tịch, rốt cục phát hiện có lẽ cũng không phải giống như Ngao Khiếu tiên bối nói là không thể Nghịch Chuyển trở lại." Hàn Lập gật đầu, thần sắc bỗng nhiên ngưng trọng vài phần nói.

"Cái gì! Huynh nói Vong Tình Quyết còn có biện pháp Nghịch Chuyển trở lại. Chính tổ phụ lão nhân gia rõ ràng đã nói qua, trừ khi muội nguyện ý đem tu vi một lần nữa đánh rớt xuống cảnh giới Luyện Hư, nếu không căn bản vô phương loại bỏ pháp quyết này. Mà nếu không tu luyện pháp quyết này tu vi sau này của muội cũng khó tiến thêm được nữa." Ngân Nguyệt vừa nghe xong liền vui mừng nhưng lập tức lại lộ ra vẻ không thể tin được.

"Đem Vong Tình Quyết hoàn toàn bỏ đi thật sự là không có khả năng. Nhưng mà đem nó đơn độc tách ra khỏi cơ thể không phải là không thể làm được." Hàn Lập hai mắt híp lại chậm rãi trả lời.

"Đơn độc tách ra! Lời này của huynh là có ý gì?" Ngân Nguyệt không hiểu hỏi lại.

"Nói thì đơn giản nhưng trên thực tế khi thực hiện lại có chút phiền toái. Ta nói ngắn gọn! Chính là nàng cần luyện chế ra một cái hóa thân, sau đó đem toàn bộ chân nguyên do tu luyện Vong Tình Quyết có được chuyển dời đến cái hóa thân này. Như vậy thì những mặt trái tình cảm sẽ có cơ hội rất lớn cùng nhau từ thể nội thoát ra theo." Hàn Lập thần sắc nghiêm nghị giảng giải.

"Làm như vậy là có thể thoát khỏi Vong Tình Quyết?" Ngân Nguyệt bộ dáng vẫn còn có chút khó tin.

"Hóa thân bình thường đương nhiên không được. Hơn nữa chân nguyên của Vong Tình Quyết sau khi bị chia lìa thì tu vi của nàng cũng đồng dạng rơi xuống cảnh giới Luyện Hư. Chỗ tốt duy nhất là sẽ không còn tình trạng tu vi khó có thể tiến thêm nữa, hơn nữa khi tu luyện lên cảnh giới Hợp Thể cũng sẽ không gặp phải bình cảnh. Vấn đề duy nhất chính là nàng phải phí nhiều thời gian tu luyện lại mà thôi." Hàn Lập nói rõ đầu đuôi ngọn ngành.

"Chỉ là tốn nhiều hơn một khoảng thời gian mà lại có thể giải quyết vấn đề Vong Tình Quyết thì thật không đáng kể chút nào. Nhưng mà theo như huynh suy đoán thì đại khái có mấy phần nắm chắc?" Ngân Nguyệt còn có vài phần do dự liền hỏi.

"Ta có thể nắm chắc bảy tám phần. Nhưng muốn đem Vong Tình Quyết từ trong cơ thể tách ra thì chỉ dựa vào bản thân nàng khẳng định không được, phải có một người cho dù tu vi hay thần niệm đều viễn siêu hơn nàng phụ trợ mới có thể làm được. Nếu nàng thực sự hạ quyết tâm thì ta sẽ tự mình xuất thủ tương trợ." Hàn Lập chánh sắc nói đạo.

"Bảy tám phần, nhiều như vậy là đủ rồi. Nhưng bồi dưỡng một cái hóa thân không phải là chuyện dễ dàng, hơn nữa nghe khẩu khí của huynh thì hóa thân bình thường cũng không dùng được." Ngân Nguyệt cắn răng một cái nói.

"Yên tâm đi. Nếu như thất bại nàng cũng không phải lo lắng tính mạng gặp nguy hiểm. Còn hóa thân ta đã giúp nàng tìm xong rồi." Hàn Lập nghe vậy khẽ cười một tiếng, tay áo rung lên, bên cạnh thân Lục quang chợt lóe rồi một thân ảnh màu lục liền hiện ra.

"Di, đây không phải là Linh Khu của huynh sao! Chẳng lẽ muốn đem nó dùng làm hóa thân." Ngân Nguyệt nhận ra Lục Ảnh liền thất kinh nói.

Lục Ảnh này rõ ràng đúng là Chi Tiên Linh Khu của Hàn Lập.

"Nàng đoán đúng rồi. Cái Linh Khu này vốn không giống với những hóa thân khác, bản thân nó không có linh tính chỉ là một cái thể xác trống không mà thôi, bình thường ta thao túng chỉ là nhờ Khúc Nhi hoặc là một tia thần niệm ký phụ vào trong đó. Hiện tại tu vi ta tiến nhanh Linh Khu Hợp Thể Kỳ này đã không còn tác dụng lớn nữa vừa lúc thích hợp để nàng dùng. Bởi vì nó là thể xác do Chi Tiên biến thành cho nên bản thân cực kỳ tinh khiết, có khả năng dễ dàng dung nạp các loại chân nguyên, cộng thêm tu vi đã tiến lên Hợp Thể Hậu Kỳ đại thành dung nạp chân nguyên Vong Tình Quyết hoàn toàn không thành vấn đề, mà càng không cần lo lắng về vấn đề bị cản trở." Hàn Lập vừa nói xong, một tay kết quyết hướng Linh Khu điem vào hư không một cái.

Lập tức Linh Khu toàn thân Lục quang bùng lên, sau một hồi mơ hồ chẳng những thân hình biến thành thon thả thướt tha, mặt mũi ngũ quan lại càng trở nên tinh xảo cùng Ngân Nguyệt giống nhau như đúc, chỉ là da thịt vẫn là màu lục nhạt.

Ngân Nguyệt gặp tình hình này chỉ biết trợn mắt há mồm.

Hàn Lập nhìn Linh Khu vài lần, trong lòng cũng không nén được đôi phần cảm khái.

Hắn vốn còn hy vọng Linh Khu sau khi được thần bí lục dịch nuôi dưỡng tu vi có thể tiếp tục tăng tiến không ngừng.

Nhưng đáng tiếc là, không biết vì nguyên nhân gì mà Linh Khu sau khi tiến lên Hợp Thể Hậu Kỳ đại viên mãn thì cho dù có vận dụng bao nhiêu

lục dịch cũng không thể đột phá, thủy chung vô phương tiến vào cảnh giới Đại Thừa.

Ở vào tình hình này không bằng đưa cho Ngân Nguyệt dùng để giải quyết vấn đề Vong Tình Quyết còn hơn.

"Nếu Hàn huynh đã chân tâm đem hóa thân Linh Khu tặng cho muội. Nguyệt Nhi cũng không khách khí nhận lấy. Có cái hóa thân này muội đối với lần giải quyết chi pháp này lại càng có lòng tin. Việc này không nên chậm trễ, tiểu muội bây giờ liền trở về tế luyện cái Linh Khu này. Đợi trăm ngày sau chắc là có thể bắt đầu giải quyết vấn đề Vong Tình Quyết." Ngân Nguyệt nhẹ nhàng thở một hơi, mang vài phần khác thường hướng Hàn Lập nói.

"Như vậy cũng tốt! Nàng sớm một ngày đem vấn đề Vong Tình Quyết giải quyết, cũng sớm một ngày trút được mối lo. Trong lúc nàng bế quan ta sẽ đốc thúc môn hạ đem động phủ cùng tất cả Pháp trận hoàn toàn xây dựng xong. Đến lúc đó sẽ toàn lực trợ giúp nàng chia tách chân nguyên trong cơ thể." Hàn Lập lộ ra vẻ tươi cười gật đầu.

Ngân Nguyệt hướng Hàn Lập thân nhiên mỉm cười sau đó một tay kết quyết, cả người liền hóa thành một đoàn hư ảnh rồi chợt lóe lên không thấy đâu nữa.

Hàn Lập thấy vậy lúc này mới không chút hoang mang quay người lại rồi bắt đầu kiểm tra pháp trận trước trước mắt.

Sở dĩ hần vội vã giải quyết vấn đề Vong Tình Quyết của Ngân Nguyệt vì sau đó không lâu hần phải chuẩn bị đi xa.

Bởi vì lần này hần muốn đi đại lục khác, dọc đường đi không biết sẽ gặp biết bao phiền toái cho nên Hàn Lập không muốn mạo hiểm mang Ngân

Nguyệt đi cùng.

Dù sao thì Linh Giới không hề nhỏ, hấn mặc dù tự phụ gặp phải nguy hiểm lớn, tự bảo vệ mình tuyệt đối không vấn đề gì nhưng đối với người bên cạnh thì khó mà có thể đảm bảo.

Kế hoạch của Hàn Lập mấy năm sau là hành trình tới đại lục khác, trừ Chu Quả Nhi phải mang theo bên người còn phải tính toán mang theo Hoa Thạch Lão tổ làm tùy tùng.

Phải mang theo Chu Quả Nhi là bởi vì dò xét thông đạo tới Tiểu Linh Thiên cần mượn thần niệm lực của nàng, nên không thể không mang theo trên người.

Hoa Thạch cũng là bởi hấn tinh thông thần thông thủy thuộc tính, nếu như đi đại lục khác tám chín phần là sẽ cần dùng đến.

Nghĩ tới đây, một bóng hình xinh đẹp chợt hiện lên trong thâm tâm hấn, nhưng sau khi hít sâu một hơi lại bị hấn tạm thời đặt ở chỗ sâu trong tận đáy lòng.

Nếu chuyến hành trình này thuận lợi, sau đó không lâu hấn lại có thể thấy được dung nhan xinh đẹp của nàng.

Hiện tại việc hấn phải làm là trước hết đem tòa Lương Nghi Vạn Dẫn đại trận bố trí xong hoàn toàn, không lưu lại bất cứ sơ hở nào.

...

Ba năm thời gian trôi qua rất nhanh!

Nguyên Hợp Đảo bây giờ so với ba năm trước đây đã hoàn toàn bất đồng.

Giờ phút này trên đảo chẳng những Linh khí so với trước kia càng thêm dạt dào, giữa những đỉnh núi lớn nhỏ còn có rất nhiều linh cầm dị thú, hoặc lượn quanh bay múa, hoặc thản nhiên đi lại.

Giữa những tòa lâu đài điện vũ, những khối lối võ hạng nặng dọc theo những lộ tuyến cố định, mặt không chút thay đổi qua lại dò xét.

Cảnh vật tựa như một bức tranh nơi tiên cảnh nhưng lại mang vài phần lạnh lẽo sát khí.

Đột nhiên trên ngọn núi lớn nhất truyền đến mấy tiếng chuông du dương trầm bổng, trong kiến trúc ở các đỉnh núi phụ cận vô số độn quang nhanh chóng phóng lên cao, tất cả đều thẳng hướng đỉnh núi cao nhất bay đi.

"Bái kiến Tổ Sư, chúc mừng Tổ Sư xuất quan!"

Mấy ngàn trung cao giai tu sĩ đều hiện thân trên đỉnh núi, tất cả đều hướng tới một tòa cung điện màu bạc trước mặt cúi người hành lễ!

Chương 2308: Cực Nguyên Tinh và Trọng Nguyên Tố Linh

Trong số những tu sĩ này, quá nửa là số đệ tử mà bọn người Khí Linh Tử đã thu nhận trước kia, số ít còn lại là do bọn người Hải Đại Thiểu đi khắp nơi ở hai tộc Nhân Yêu tuyển chọn trong ba năm qua.

Theo kế hoạch của Hàn Lập thì không chỉ riêng ba năm này, mà về sau cứ khoảng mười năm đều tiến hành mở rộng số lượng môn hạ đệ tử.

Từ đó tin tưởng rằng chỉ mấy trăm năm số lượng môn hạ bình thường có thể đạt tới quy mô lớn, tiếp tục cẩn thận phát triển khoảng hơn ngàn năm chắc chắn số lượng Đệ Tử đẳng cấp Hóa Thần, Luyện Hư sẽ không ít, một số Đệ Tử có tiềm lực lớn dù là đạt tới cảnh giới Hợp Thể kỳ cũng không phải là không thể.

Lúc này, Hàn Lập đem chính cung điện mà mình ở đặt tên là Thanh Nguyên Cung.

Tin tưởng rằng không bao lâu nữa, tên tuổi của Thanh Nguyên Cung trên Nguyên Hợp Đảo sẽ vang vọng toàn bộ Phong Nguyên Đại Lục.

Lúc này, dưới cái nhìn chăm chú của mấy ngàn đệ tử Thanh Nguyên Cung, Hàn Lập mang theo Ngân Nguyệt, Chu Quả Nhi cùng Hải Đại Thiểu và vài tên Đệ Tử thân truyền đi ra từ cung điện màu bạc.

“Tất cả đều đứng dậy đi. Ta sắp phải rời khỏi đảo đi xa một chuyến, sau này hết thấy tạp vụ sự tình bên ngoài đều do Nguyệt Thiên phụ trách, còn

những việc bên trong Thanh Nguyên Cung đã có Ngân Nguyệt sư cô của các người xử lý, các người có ý kiến gì khác không?” Hàn Lập quay người lại hướng tới mấy người sau lưng nhàn nhai nói.

“Đệ tử cần tuân mệnh lệnh của Sư Tôn.” bất kể là Hải Đại Thiếu hay là đệ tử mới thu gần đây như Lam Dược tất cả đều khom người trả lời.

“Người thực sự không có ý định mang ta theo ư, tuy rằng ta đã rớt xuống cảnh giới Luyện Hư, nhưng một thân thần thông vẫn còn, hơn nữa còn có Linh Khu Hóa Thân tu vi Hợp Thể kỳ, dù là gặp phải tồn tại Đại Thừa kỳ cũng có khả năng bảo vệ mình đấy.” Ngân Nguyệt nhìn chằm chằm vào Hàn Lập, chậm rãi nói.

“Không được, Linh Khu Hóa Thân của người vừa mới di chuyển hết Chân Nguyên Lực, phải mất gần mười năm củng cố mới có thể chính thức đại thành, lúc này đây người phải ở trong Thanh Nguyên Cung ta mới có thể yên tâm được.” Hàn Lập lắc đầu, cự tuyệt không chút do dự.

“Nếu Hàn huynh đã quyết tâm, tiểu muội cũng không nói thêm gì nữa, mong huynh đi đường cẩn thận.” Ánh sáng trong mắt Ngân Nguyệt lóe lên một chút mới thở dài một hơi nói.

“Yên tâm, nếu như thuận lợi không chừng chỉ trong vòng hơn trăm năm là ta có thể trở về rồi đấy. có lẽ sẽ không tốn quá nhiều thời gian đâu. Hoa Thạch, Chu Quả Nhi, lên đường thôi.” Thần sắc của Hàn Lập hơi ngừng lại một chút, chợt lộ vẻ tươi cười nói, tiếp đó quay về phía Chu Quả Nhi và Hoa Thạch lão tổ phân phó một tiếng.

Một khắc sau, nơi cung điện màu bạc chợt chấn động, một chiếc Thuyền lớn màu sơn đen như mực lập tức hiển hiện ra.

Thân hình Hàn Lập khẽ động, sau đó mơ hồ một cái liên xuất hiện trên Thuyền.

Chu Quả Nhi, Hoa Thạch lúc này cung kính đáp ứng một lời rồi mỗi người cũng hóa thành một đạo cầu vòng bắn về phía Cự Thuyền.

Sau thời gian chốc lát, trong tiếng lễ bái một lần nữa của Quân Tu, Mặc Linh Thánh Chu vù vù một tiếng rồi lập tức phá không mà đi.

Chỉ nghe thấy vài âm thanh “xuy xuy”, chiếc thuyền lớn đã hoàn toàn biến mất phía cuối chân trời.

Trên một vùng thảo nguyên xanh biếc, có một đàn thú lớn lên tới hàng ngàn con có hình dáng đầu bò thân ngựa đang cuồn cuộn dốc sức liều mạng bỏ chạy như điên.

Phần lớn loại thú này là dã thú bình thường, căn bản ngay cả linh trí cũng chưa mở ra, chỉ có một số ít đạt tới trình độ của yêu thú cấp thấp, một trong số chúng hoặc là mọc ra hai cánh sau lưng trực tiếp phi hành hoặc là toàn thân nổi lên từng luồng quái phong cuồn cuộn bay đi.

Bỗng nhiên một tiếng rít rung trời từ phía sau truyền đến, theo đó là hào quang màu đỏ hồng cuồn lên, ba cái đầu lớn như ba ngọn núi cao thoáng cái hiện ra phía trên đàn thú.

Ba cái đầu này trải rộng lân phiên thô dày màu xanh bóng, con mắt trông vô cùng thâm trầm, đồng tử phát ra hào quang chói mắt, rõ ràng là đáng vẻ của ba cái đầu Rắn cực lớn.

Ba cái đầu vừa hiện thân ra tức thì cùng lúc há miệng lớn, lộ ra những răng nanh trông như những lưỡi dao khổng lồ hướng tới phía dưới hung hăng khẽ hút.

Tiếng nổ mạnh âm âm thoáng một cái vang vọng toàn bộ thảo nguyên.

Hào quang từ ba loại màu sắc khác nhau là Xanh Vàng Hồng đồng thời cuốn xuống, lực hút lay chuyển cả đất trời như muốn đem toàn bộ thảo nguyên phía dưới hút vào.

Sau chốc lát, đàn thú đang lao nhanh phía dưới bất kể là có hay không khai mở linh trí, tất cả đều thân hình run lên rồi bay lên trời, nhào vào trong miệng ba cái đầu rắn cực lớn kia như lao vào chỗ chết.

Chỉ sau thời gian mấy hơi thở, tất cả hơn ngàn quái thú đầu bò thân ngựa đều bị ba đầu rắn cực lớn kia một hơi nuốt vào toàn bộ.

Cái đầu lâu ở chính giữa bỗng nhiên “ ợ” một cái, lộ ra biểu tình thỏa mãn, tiếp đó lắc lư một cái liền trở nên mơ hồ không rõ, tựa như muốn từ từ tiêu tán giống hệt như khi mới xuất hiện.

Nhưng vào lúc này, ting mang bỗng hiện lên trong mắt một cái đầu khác đang hơi nghiêng, bỗng nhiên nó nghiêng người hướng về phía hư không phát ra âm thanh xii xii, theo đó từ miệng nó phát ra tiếng người âm âm:

“Vị bằng hữu nào hôm nay lại tới quang lâm Bích Nguyên Tiểu Trúc của ta vậy?”

Âm thanh nói chuyện lập tức khiến cho hai cái đầu Rắn cực lớn còn lại cả kinh, đột nhiên quét mắt hướng về cùng một nơi, trong mắt lộ ra hung quang.

“Haha, Tam Toàn đạo hữu không cần kinh hoảng, nhiều năm không gặp, từ khi chia tay tới giờ vẫn khỏe chứ hả?” một tiếng cười khẽ truyền đến, âm thanh lạ lẫm khác bỗng từ phía hư không bên kia truyền ra.

Vừa dứt lời lập tức từ phía hư không lóe lên linh quang nhàn nhật, một gã nam tử khô gầy như củi mặc áo bào màu vàng thoáng cái lặn yên hiện ra rồi mỉm cười nhìn về phía ba cái đầu cực lớn.

“Ồ, hóa ra là Hoàng Nguyên Tử đạo hữu, trách không được có thể xem cấm chế của Bích Lâm Tiểu Trúc này như không có gì mà xông vào đơn giản như thế.” Thần sắc cái đầu rắn chính giữa buông lỏng, nhưng ngữ khí rõ ràng là vô cùng lãnh đạm.

“Tam Toàn đạo hữu nói vậy là nhầm rồi, cấm chế bố trí ở cái Bích Lâm Tiểu Trúc này thật sự không phải chuyện đùa, cho dù ta có thể phá giả được thì cũng không phải là chuyện mười giờ nửa ngày có thể làm được đấy. sở dĩ có thể dễ dàng xuất hiện tại đây, nguyên nhân hoàn toàn là nhờ bảo vật này.” Nam tử khô gầy tên là Hoàng Nguyên Tử cười nhẹ một tiếng, bàn tay phát lên, lập tức một đoàn ánh sáng mờ mịt hiển hiện ra, bên trong mơ hồ có một cánh cửa nhỏ cỡ vài tấc, điêu khắc từ ngọc thạch lập lòe sáng lên.

“Cửu Huyền Như Ý Môn, Cửu Huyền lão quái xem bảo vật này như tính mạng, như thế nào lại rơi vào tay ngươi được.” cái đầu Cự Mãng ở giữa vừa nhìn thấy cánh cửa thì rốt cuộc không cách nào bảo trì trấn định được nữa, thoáng cái kêu lên một tiếng ngẹn ngào.

“Rất đơn giản, tự nhiên là dùng chính ba tác lược của ta mà thuyết phục hẳn cho mượn đấy.” Hoàng Nguyên Tử cười haha nói.

“Hừ, thuyết phục! ngươi cho ta là đứa trẻ lên ba hay sao. Loại bảo vật này nếu chỉ dựa vào mấy câu nói mà có thể mượn được thì ta lập tức cắt đầu xuống cho ngươi làm đồ chơi.” Sắc mặt cái đầu Cự Mãng chính giữa trầm xuống, thanh âm có vài phần âm trầm hơn.

“Chỉ dựa vào mấy câu nói có lẽ không thành, nhưng nếu tăng thêm cả chỗ tốt hạng nhất nữa thì thế nào!” hai mắt Hoàng Nguyên Tử nhú lại trả

lời.

“*Chỗ tốt gì?*” một cái đầu cuối cùng vẫn một mực không nói gì lạnh giọng hỏi một câu.

“*Ba khóa Trường Nguyên Đan! mỗi khóa có thể trì hoãn thiên kiếp hơn ba nghìn năm, ba khóa đủ để thiên kiếp lần sau của Cửu Huyền lão quái dài ra thêm vạn năm thời gian chuẩn bị nữa, nói không chừng nhờ vào nó có thể vẫn hồi tánh mạng một lần đấy.*” Hoàng Nguyên Tử ngáp một cái nói.

“Người ra tay thật hào phóng, Trường Nguyên Đan là Thánh Dược của Trường Nguyên Tộc các người, không biết bao nhiêu người ngoài tộc muốn cầu được một khóa mà không có cách gì, người ra tay một lần liền ba khóa, trách không được Cửu Huyền lão quái thậm chí nguyện ý đem bốn mạng pháp bảo cho người mượn. Tuy nhiên người đến chỗ ta làm gì, ta đối với Trường Nguyên Đan không có quá nhiều hứng thú, đừng hi vọng dùng nó đả động được ta.” Đầu Cự Mãng ở chính giữa hừ lạnh một tiếng, giọng nói có vài phần giữ tọng.

“Có lẽ đạo hữu không đặt Trường Nguyên Đan ở trong lòng, nhưng không biết phải chăng đối với Minh Ngục Chân Kinh có chút hứng thú mà vừa ý xem xét một chút không?”

“*Minh Ngục Chân Kinh.*”

“*Trong tay người có vật ấy sao?*”

“*Điều đó không có khả năng!*”

Lúc này thì sắc mặt của ba cái đầu Cự Mãng đồng thời đại biến, phát ra âm thanh xii xii liên hồi, dường như thứ này với chúng vô cùng trọng yếu..

“Minh Ngọc Chân Kinh là bảo vật bậc nào chứ, tiểu đệ làm sao có được vật ấy, mà cũng chẳng dám có, tuy nhiên ta lại biết một ít manh mối của nửa bộ trong đó. Không biết Tam Toàn huynh có cảm thấy hứng thú hay không.” Hoàng Nguyên Tử cười mà như không cười nói.

“*Nửa bộ, việc này là thật.*” Hàn quang trong mắt cái đầu Cự Mãng chính giữa lóe lên lập tức truy hỏi một câu.

“*Tại hạ chính là từ miệng Hưởng đạo hữu mà biết rõ, làm sao có thể hư ngôn lừa gạt được.*” Hoàng Nguyên Tử mặt không đổi sắc trả lời.

“*Được, như thế nào người mới bằng lòng chịu đem manh mối của nửa bộ Minh Ngọc Chân Kinh nói cho ta biết, đừng nói với ta là lần này người đến tìm ta chỉ để ôn chuyện thôi đấy.*” cả ba cái đầu Cự Mãng đều lộ ra vẻ do dự, tới nửa ngày sau cái đầu chính giữa mới lạnh lùng hỏi.

“*Tam Toàn đạo hữu đúng là người hiểu chuyện. ta tới đây đích thực là có việc muốn nhờ, ta muốn các hạ giúp ta đối phó với một gã đại địch, ngoài đạo hữu ra ta còn mời thêm được Bất Diệt Thiên Tôn của Bất Diệt Động.*” Hoàng Nguyên Tử thở phào một hơi nhưng thanh âm bỗng trở nên lạnh lẽo nói.

“Bất Diệt Thiên Tôn, người lại mời cả sát tinh này tới, muốn thỉnh hẳn ra tay có lẽ còn phải trả cái giá cao hơn so với ta chứ không thấp hơn đâu a, rốt cuộc là đại địch nào mà khiến người phải bày trăm phương ngàn kế như thế.” Ba cái đầu Cự Mãng đồng thời lóe lên biến mất trong hư không, nhưng ở hư không ngay đó lại biến ảo thành một gã Đạo Sĩ tuổi trẻ trên mặt mũi chỉ chít các xà vân, đồng tử trong hai mắt thành linh giống hệt Cự Mãng khi nãy, nhìn chăm chăm vào Hoàng nguyên Tử, hung quang bên trong chớp động liên hồi.

“*Thanh Nguyên Tử, người này người đã biết hay chưa?*” khoe miệng Hoàng Nguyên Tử co giật một chút mới ngiên răng nghiêng lợi nói ra một cái tên người.

“*Chưa từng nghe nói qua, nhưng người tên là Hoàng Nguyên Tử, người họ tên là Thanh Nguyên Tử, hẳn là có quan hệ với người phải không? Chắc hẳn cũng là một tồn tại Đại Thừa.*” Tam Toàn đạo nhân nghe vậy hơi rùng mình nói.

“Người này có quan hệ sâu xa gì với ta người không cần phải hỏi. Người chỉ cần biết người này với ta có thù không đội trời chung, mà giết hắn xong người mới có thể đạt được thứ mình cần là được. mặt khác, người này chẳng những là một gã Đại Thừa, mà còn là một tề gia hỏa lợi hại trong đám Đại Thừa chúng ta, tối thiểu là với tình trạng một đấu một ta tự hỏi không phải đối thủ của hắn.” gương mặt Hoàng Nguyên Tử âm trầm chậm rãi trả lời.

“*Phiền toái như vậy, nếu vị Thanh Nguyên Tử này thực sự lợi hại như thế mà nói, ba người chúng ta liên thủ đánh bại hắn không khó, nhưng muốn diệt sát thì sợ rằng không có khả năng. Hắn đánh không lại chúng ta chẳng lẽ không thể chạy hay sao?*” Tam Toàn đạo nhân nhướn mày nói.

“*Ta đã trả một cái giá lớn như vậy mời hai vị đạo hữu rời núi, đương nhiên sẽ có vài phần nắm chắc đấy. hắn ngay lập tức sẽ phải trải qua một lần Đại Thiên Kiếp, có thể vượt qua hay không rất khó nói nhưng tối thiểu thì đây là cơ hội tốt ngàn năm khó gặp để diệt sát hắn.*” Hoàng Nguyên Tử dường như đã tính trước nói.

Chương 2309: Gặp lại Kim Duyệt

“Đối phó tồn tại cùng cấp cũng không phải là chuyện đơn giản, chuyện này bản đạo phải cân nhắc cẩn thận mới được.” Tam Toàn đạo nhân cau mày, một hồi lâu sau mới ngưng trọng thần sắc trả lời.

“Việc này dĩ nhiên phải vậy. Thế này đi, Hoàng mỗ ở chỗ này chờ đạo hữu mấy ngày. Nếu trong vòng ba ngày, đạo hữu nguyện ý cùng rời núi giúp ta một tay, hai người chúng ta liền cùng nhau lên đường. Nếu không nhận lời thì ta sẽ đi tìm Cừu Oán đạo hữu của Huyết Oán Hiệp (“hiệp”: eo, “hải hiệp” là eo biển). Hắc tu luyện Hấp Tủy Đại Pháp, dùng để đối phó tồn tại cùng cấp cũng rất hữu hiệu” Hoàng Nguyên Tử thần sắc không đổi nói.

“Được, ba ngày sau ta sẽ trả lời người rõ ràng.” Tam Toàn đạo nhân bất động thanh sắc gật đầu, một tay bấm quyết, thân thể liền mơ hồ rồi biến mất trên thảo nguyên.

Hoàng Nguyên Tử cười hắc hắc, tay áo run lên, một vật từ trong liền bay ra.

“Oanh” một tiếng vang lớn.

Trên thảo nguyên kim quang vạn đạo, đang trông rỗng bóng hiện lên một tòa cung điện tường vàng huy hoàng.

Từ cửa điện có mấy thiếu nữ cung trang xinh đẹp như hoa đi ra, cùng làm lễ ra mắt Hoàng Nguyên Tử, miệng xưng *“chủ nhân”* không dứt.

Hoàng Nguyên Tử khẽ cười rồi nghênh ngang tiến vào cung điện.

Trên vùng trời khu vực phụ cận Phi Linh Tộc, một cự thuyền màu đen đang kích bắn bay đi.

Trên boong thuyền trước sau có mười mấy ma tinh khô lồi giáp sĩ phát ra khí tức cường đại.

Một số hải thú chẳng biết sống chết từ mặt biển nhảy lên liền bị mấy cỗ khô lồi động tay, lập tức phun ra một cột sáng thô to tối mờ, xuyên thủng trăm nghìn lỗ trên thân thể những hải thú cản đường rồi biến chúng thành hư ảo.

Ở tầng cao nhất của cự thuyền, trong một gian đại sảnh bố trí điển nhã, Hàn Lập ngồi trên một cái ghế màu bạc nhạt, đang khép hờ hai mắt suy nghĩ gì đó.

Hoa Thạch Lão Tổ cùng Chu Quả Nhi đều cung kính đứng ở sau ghế.

Mặc dù có Mặc Linh Thánh Chu đỡ chân, lại thêm Hàn Lập cũng không phải lần đầu tiên vào Man Hoang Thế Giới, nhưng từ lúc rời khỏi Vô Nhai Hải lên đường đến nay cũng đã hơn hai năm rồi.

Trên một cái ghế khác ở gần Hàn Lập, lại có một thiếu nữ vận bạch y băng lãnh, hai mắt màu hồng nhạt, giữa hai lông mày ẩn hiện một phù văn cổ quái đỏ tươi.

“Huyết Phách đạo hữu, phía trước không xa chúng ta sẽ tiến vào khu vực Phi Linh Tộc. Phong Nguyên Đại Lục to lớn như thế, ta nghĩ đạo hữu cũng là lần đầu tới nơi này nhỉ!” Hàn Lập cười một tiếng nói với thiếu nữ. Bạch y nữ tử này chính là Huyết Phách, hóa thân của Băng Phách Tiên Tử.

Hai năm trước, sau khi rời khỏi Vô Nhai Hải, Hàn Lập không lập tức tiến vào Man Hoang Thế Giới mà trước tới Hứa gia đem thiếu nữ này cùng đi.

Lúc này thiếu nữ nghe Hàn Lập hỏi, liền khom người kính cẩn trả lời:

“Hàn tiên bối, vẫn bối đúng là chưa từng tiếp xúc Phi Linh Tộc. Nhưng cũng có nghe nói tộc này có mấy loại thần thông có liên quan Thượng Cổ Chân Linh, cũng khá nổi danh.”

“Phi Linh Tộc là một trong những địa phương năm đó ta du lịch qua. Tại đây có một hảo hữu chí giao ẩn cư tu luyện, ta đi ngang qua đây, tự nhiên tính toán thuận tiện ghé thăm. Còn chuyện về tòa truyền tống tới đại lục khác kia có đáng tin cậy không? Đừng để chúng ta đến nơi xa lắc xa lơ đó rồi mà mừng hụt đấy.” Hàn Lập thuận miệng giải thích đôi câu, chợt biến giọng hỏi.

“Xin tiên bối yên tâm. Hách Liên Thương Minh kia là một trong không nhiều thế lực bí ẩn của Linh Giới có thể giao dịch xuyên cả ba đại lục, nếu so với các siêu cấp đại tộc cỡ Giác Xi Tộc cũng không yếu hơn bao nhiêu, mới có thể sở hữu pháp trận truyền tống xuyên đại lục. Bởi nguyên nhân đặc thù, Thương Minh cứ vài năm lại bán đấu giá một ít tòa truyền tống xuyên đại lục. Năm đó nếu không phải bản thể của thiếp đã từng may mắn trở thành khách quý của Thương Minh, có tư cách tham gia đấu giá, ta cũng căn bản không cách nào biết được chuyện này. Năm nay chính là lúc buổi đấu giá được lần nữa tổ chức. Nếu là lần sau, có lẽ phải đợi thêm mấy chục năm, thậm chí hai ba trăm năm nữa. Cho nên số cường giả các tộc tham gia buổi đấu giá lần này nhất định là không ít.” Huyết Phách tường tận giải thích.

“Hách Liên Thương Minh đến giờ ta mới biết. Nếu năm đó mà biết có loại đấu giá này, nói không chừng Hàn mỗ từ Lôi Minh Đại Lục trở về cũng không phải gặp nhiều phiền toái như vậy. Nhưng lại nói, với thân phận của ta năm đó, chỉ sợ cũng không có tư cách tiếp xúc được với Hách Liên Thương Minh.” Hàn Lập khẽ cười một tiếng nói.

“Đúng vậy. Tổ chức được hội đấu giá một ít tòa truyền tống xuyên đại lục, ngay cả với chính Hách Liên Thương Minh cũng không phải là chuyện đùa. Ngoại nhân muốn tham gia hội đấu giá, trừ phi có người giới thiệu, bản thân cũng phải là người có thân phận nhất định của các tộc, hoặc phải có tu vi từ Hợp Thể trở lên, mới có thể trực tiếp vô điều kiện tham gia hội đấu giá này. Với thân phận bực này của Hàn tiến bối nếu muốn tham gia, sợ rằng lại là chuyện người phụ trách hội đấu giá này vốn dĩ cầu cũng không được.” Huyết Phách thản nhiên cười một tiếng nói.

“Hy vọng thật có thể thuận lợi như vậy. Nhưng đã đến đây, ta cũng không dối gạt người. Lần này dẫn người cùng đi, mặc dù là bởi hiệp nghị trước kia, nhưng truyền tống tới Lôi Minh Đại Lục rồi, lại không thể lập tức tiếp tục truyền tống mà cần lưu lại đại lục đó một đoạn thời gian để tìm một thứ. Hy vọng Huyết Phách đạo hữu đến lúc đó thứ lỗi cho ta một chút.” Hàn Lập gật đầu, trong mắt lại lóe lên một tia khác thường nói.

“Thiếp cũng đã đợi thời gian dài như vậy, chờ thêm một ít thời gian nữa có là gì. Tiền bối có chuyện phải xử lý trước, với văn bối không có vấn đề gì.” Huyết Phách không suy nghĩ thêm nói.

“Huyết Phách đạo hữu nghĩ được như vậy, Hàn mỗ cũng an tâm rồi. Bất quá đạo hữu yên tâm, thứ ta muốn tìm cũng không phải là quá khó tìm, sẽ không lãng phí quá nhiều thời gian ở Lôi Minh Đại Lục.” Hàn Lập lộ ra tia cười mãn ý.

Với hình thể không lồ của Mặc Linh Thánh Chu, vừa tiến vào lãnh địa của Phi Linh Tộc tự nhiên khiến tất cả cường giả của tộc này chú ý.

Nhưng vô luận Phi Linh Tộc nhân nào thần niệm vừa hơi tiếp xúc khí tức đáng sợ của cấp Đại Thừa tản ra từ cự thuyền, tất cả đều cả kinh thất sắc rồi rít tránh lui ba thước.

Cự thuyền màu đen đi qua, tất cả cao tăng Phi Linh Tộc đều giả điếc căn bản không dám ngăn trở chút nào.

Đến ngày thứ năm, cự thuyền màu đen đã tiến vào chỗ sâu trong lãnh địa của Phi Linh Tộc, đang lướt qua vùng trời trên một cái hồ thì chợt phía trước truyền tới một thanh âm khàn khàn già nua:

“Không biết đạo hữu tộc nào phủ xuống Phi Linh nhất tộc ta, tại hạ Việt Long, mong đạo hữu ra mặt tương kiến.”

Vừa dứt lời, bầu trời phía trước mây đen cuộn cuộn, cuồng phong vùn vùn rồi một quái điều chín đầu thân dài hơn nghìn trượng hiện ra.

Chín đầu của quái điều này tất cả đều hung ác dữ tợn, nhưng một thân bao phủ bởi linh vũ ngũ sắc rực rỡ diễm lệ dị thường, đồng thời phát tán ra linh áp kinh khủng, cơ hồ bao phủ cả nửa bầu trời phía trước, tựa hồ không kém khí tức Đại Thừa truyền ra từ trên cự thuyền màu đen.

Thanh âm cuộn cuộn truyền tới kia chính là từ miệng một trong chín đầu cự lớn của quái điều.

“Thì ra là Việt Long đạo hữu! Tại hạ Nhân Tộc Hàn Lập, tới đất của quý tộc chẳng qua để bái phỏng một cự nhân, cũng không có ý gì khác. Đạo hữu không cần phải lo lắng gì.” Trên boong thuyền phía trước thoáng một cái hiện ra một bóng người màu xanh, Hàn Lập đường hoàng đứng đó, thản nhiên nói với quái vật khổng lồ phía trước.

“Hàn Lập, chẳng lẽ chính là vị đạo hữu Nhân Tộc được đồn đại là đã đánh chặn Minh Trùng Chi Mâu tại Ma Giới mấy năm trước?” Quái điều chín đầu cả kinh, lời nói không khỏi dồn dập mấy phần.

“Nếu Nhân Tộc không có vị thứ hai cũng tên là ‘Hàn Lập’ thì người các hạ nói tới chắc là tại hạ. Nhưng không biết đạo hữu từ đâu biết được

hư danh đó của tại hạ?” Hàn Lập ánh mắt hơi chột lóe, bình tĩnh hỏi lại một câu.

“Ha ha, quả thật là Hàn đạo hữu đại danh鼎鼎 rồi. Đạo hữu quang lâm tề tộc, thật là rộng đến nhà tằm rồi, nhất định phải đến động phủ của tại hạ chơi một chút mới được. Tại hạ có một hảo hữu, đã từng ứng lời đi Ma Giới đối phó Minh Trùng Chi Mâu kia, sau khi trở về liên tục nhắc tới ân cứu mạng cùng thần thông chém chết Minh Mâu của đạo hữu.” Quái điều chín đầu vừa nghe xong Hàn Lập nói vậy, mừng rỡ nhìn sang, bên ngoài thân hắc phong cuộn lên, liền biến ảo thành một lão giả xấu xí thân cao hai trượng.

Người đó khoác vũ y sắc sỡ, tay chống một cây hoàng mộc quái trượng nhìn rất bình thường, ánh mắt vui mừng nhìn về phía Hàn Lập trên cự thuyền.

“Thì ra là vậy. Không biết người bạn thân của đạo hữu là người tộc nào, nói không chừng tại hạ cũng biết.” Hàn Lập thần sắc vừa động lại hỏi.

“Hảo hữu của tại hạ là Viên Phi đạo hữu của Trường Thân Tộc, không biết Hàn huynh có nghe nói qua chăng?” Việt Long không suy nghĩ thêm trả lời.

“Trường Thân Tộc, Viên Phi... Cái tên các hạ vừa nói, tại hạ thật có chút ấn tượng, đó quả là tên một trong số những đạo hữu bị vây từ đầu tại Thủy Ma Chi Địa rồi.” Hàn Lập nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi chột nhớ ra.

“Hắc hắc, Trường Thân Tộc là láng giềng gần của Phi Linh Tộc ta, mà Viên Phi đạo hữu cùng tại hạ cũng luôn giao tình thâm hậu. Hắn thần thông không nhỏ, nhưng lần trước bị vây tại Ma Giới một thời gian ngắn lại tổn thất một ít nguyên khí, nay đang bế quan khổ tu tới thời kỳ mấu chốt. Nếu

không một khi biết Hàn huynh đến đây, hẳn nhất định sẽ tự mình ra mặt tương kiến đó. Bất quá động phủ của tại hạ cách nơi này không xa, Hàn đạo hữu nhất định phải tới ngồi chơi mới được.” Việt Long giải thích thêm mấy câu, liền hết sức nhiệt tình lần nữa ngỏ lời mời.

“Nếu Việt đạo hữu đã thịnh tình như vậy, Hàn mỗ không thể chối từ, trước tới quấy quả một chút đã.” Hàn Lập chỉ hơi trầm ngâm, cảm thấy bây giờ không tiện từ chối, cũng liền gật đầu đồng ý.

“Thật tốt quá, mời đạo hữu đi theo ta.” Việt Long mừng rỡ, chân đạp hư không, liền hóa thành một cỗ cuồng phong hướng phía xa cuộn cuộn cuốn đi.

“Các người ở đây chờ ta một chút. Ta đi một lát rồi trở về.” Hàn Lập quay đầu nói với đám người Hoa Thạch Huyết Phách vừa mới kéo ra, rồi ngoài thân thanh quang chợt lóe, hóa thành một đạo cầu vòng phá không đuổi theo.

Đám người Hoa Thạch Lão Tổ tự nhiên đứng tại chỗ rồi rít khom người tuân mệnh.

Với tu vi Đại Thừa của Hàn Lập cùng Việt Long phía trước, độn tốc tự nhiên nhanh đến mức bất khả tư nghị, mặc dù hai người đều không vận toàn lực, nhưng chỉ hơn một canh giờ sau, cũng một hơi vượt qua mấy trăm vạn dặm đường, bay tới vùng trời trên một mảng bồn địa bao quanh bởi núi non xanh biếc.

Ở trung tâm bồn địa, hiển hiện một tòa thạch tháp cực lớn cao hơn nghìn trượng, có chừng hơn trăm tầng.

Bốn phía của bồn địa còn có các loại kiến trúc khác, cái cao cái thấp, nhưng đều ở cách cự tháp ngoài mười dặm, căn bản có vẻ không dám ở gần

hơn.

*越隆: Việt Long: “Việt” là vượt, hơn. “Long”, không phải là rồng (龙),
mà nôm na là... “cao to đen hôi”

Chương 2310: Kim Canh Phong Ma Trận

- *Tinh Chuyên: vật có hình dáng một viên gạch*
- *Tổ Linh: Tự động nặn lại hình dạng ban đầu như có linh tính*
- *Kỳ hiệu: hiệu quả kỳ diệu*

Ở phía bên trong những kiến trúc này, rất nhiều Phi Linh tộc nhân đẳng cấp cao đủ mọi hình dáng khác nhau ra vào không ngừng, nhìn trông khá là náo nhiệt.

Nhưng bỗng nhiên phía trên bầu trời tối sầm lại, cùng lúc đó Việt Long khổng lồ chế một luồng cuồng phong xuất hiện, phía bên trong thung lũng tất cả Phi Linh nhân bỗng chốc trở nên kinh hãi, bất kể là đang làm chuyện gì đều lập tức dừng lại mà quỳ xuống tại chỗ lễ bái.

“Hàn đạo hữu, nơi đây là một trong số bảy đại động phủ của ta, kiến tạo ra xem như cũng có chút đặc thù. Đạo hữu và ta cùng nhau đi xuống đi.” Việt Long hiện ra phía bên trong cuồng phong, tiếp đó chỉ về phía một ngọn tháp lớn ở phía dưới xa đồng thời nói với Hàn Lập lúc này đang theo sát phía sau lưng.

Hàn Lập cũng từ trong độn quang hiện thân ra, nhẹ gật đầu liền từ từ hạ xuống ngọn tháp lớn ở phía dưới.

Thân hình Việt Long mơ hồ một cái, trực tiếp mang theo một luồng hắc phong nhào vào phía lối vào ở trên đỉnh ngọn Cự Tháp.

Sau thời gian uống cạn chén trà, Hàn Lập đã đặt thân ở trong đại sảnh một gian phòng bố trí vô cùng hoa lệ, đồng thời ngồi trên một mặt ghế màu sắc như vàng ròng.

Ở phía chỗ ngồi đối diện, Việt Long cũng đang ngồi trên một cái ghế khác có cùng màu sắc, tay cầm một chén rượu màu xanh biếc đưa lên, hơn nữa lại nhiệt tình một cách khác thường nói:

“Hàn huynh, Hồ Nguyên Tửu này được chế từ bảy bảy bốn mươi chín loại Linh Thảo khác nhau mà thành, sau khi uống chẳng những có hiệu quả kỳ diệu khôi phục pháp lực mà còn có một chút khả năng làm thanh tỉnh thần hồn, cũng có thể xem như là một loại Linh Tửu khó có được đây.”

“Đích thực là rượu ngon khó có được, đạo hữu thật là có khẩu phúc không nhỏ.” Hàn Lập nâng chén rượu lên nhẹ nhàng uống một hớp, tiếp đó đuôi lông mày giãn ra tán thưởng một câu.

“Hàn huynh nếu ưa thích chi bằng hãy uống nhiều hơn vài chén.” Việt Long nghe vậy, mặt mày hớn hở nói.

“Vậy thì Hàn mỗ cũng không khách khí.” Hàn Lập mỉm cười, đem linh tửu trong chén uống một hơi cạn sạch, sau đó phát tay áo về phía hư không, lập tức đem bầu rượu trên bàn phía trước người bắt qua, rồi tự động rót thêm một ly nữa.

“HaHa, chỉ cần Hàn huynh thích rượu này là được, trừ nó ra, ở đây ta còn có một loại bảo vật từ bên ngoài khó lòng nhìn thấu, không hề tầm thường, nếu đạo hữu không ngại có thể giám định và thưởng thức một chút.” Việt Long cười nói một câu, sau đó hai tay nhẹ nhàng vỗ vào nhau.

Sau một tiếng “Ba”, lúc này ngoài cửa bỗng vang lên tiếng bước chân khê động, ba thị nữ ăn mặc theo phong cách của nữ tử Phi Linh Tộc cúi đầu đi tới, đứng song song thành một hàng trước người Hàn Lập.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, không hề để ý tới khuôn mặt kiều diễm như hoa của mấy thị nữ này, mà nhìn về phía từng cái khay bạc đang được bung trong tay các nàng.

Riêng trên mỗi cái khay này đều có chứa một khối Tinh Chuyên lớn cỡ bàn tay, màu sắc khác nhau nhưng bề mặt sáng bóng dị thường. một khối màu vàng thẫm, một khối màu lam nhạt còn một khối thì đỏ như lửa.

“*Những thứ này là...*” sau khi thần niệm Hàn Lập khê quét qua, trên mặt lập tức có vài phản động dung.

Trên ba khối Tinh Chuyên này phân biệt tản ra ba loại khí tức khác nhau của ba thuộc tính Thổ, Hỏa Thủy. hơn nữa còn cực kỳ tinh khiết, nhìn đáng vẻ dường như còn tinh thuần hơn nhiều so với Cực Phẩm Linh Thạch.

“Hàn huynh cảm thấy mấy khối Cực NguyênTinh này thế nào. Bọn chúng đều là do Việt mỡ tự mình luyện chế ra đây, bất kể là dùng để luyện chế Pháp Khí hay là sử dụng thay thế Linh Thạch đều là vô cùng huyền diệu.” Việt Long một mực nhìn chăm chú vào biểu tình trên mặt Hàn Lập, nhìn thấy hấn lộ ra thần sắc giật mình, lập tức cười nhẹ một tiếng nói.

“Cực Nguyên Tinh! Không phải là vật sinh ra từ tự nhiên mà lại là do đạo hữu tự mình luyện chế ra.” Hàn Lập quả thực phải biến sắc rồi.

“Đúng vậy, Những tài liệu này là do tiêu đệ dùng một loại bí thuật mới may mắn luyện chế ra được, trong đó không chỉ lãng phí vô số tài liệu quý hiếm mà còn trải qua rất nhiều lần thất bại. Tuy nhiên có thể tạo ra ba kiện

đồ vật này Việt mỗ vẫn cảm thấy rất có giá trị đấy.” Việt Long có vài phần tự đắc nói.

“*Bí Thuật?*” Hàn Lập nhắm hai mắt lại nói.

“Ha ha, trước hết Hàn huynh cứ cẩn thận giám định và thưởng thức những vật này một chút đi đã, tiêu đệ sẽ cẩn thận giải thích sau cũng chưa muộn.” Việt Long lộ ra vẻ vài phần thần bí nói.

“*Tốt, vậy thì tại hạ cũng không khách khí nữa.*” Hàn Lập gật đầu nhẹ, một tay tùy ý phát về phía trước.

Khối Tinh Chuyên màu lam nhạt trên khay bạc kia sau khi run rẩy một cái lập tức bay lên trời, vũng vàng rơi vào trong tay của hắn.

Hàn Lập cúi đầu, “*Phốc phốc*” một tiếng, một sợi tơ từ giữa hai đầu lông mày bắn ra, lóe lên chui vào bên trong Tinh chuyên không thấy bóng dáng, đồng thời hai mắt từ từ nhắm lại.

Việt Long tủm tỉm cười, nhìn thấy cảnh này không hề có chút ý tứ ngăn cản nào.

Một lúc lâu sau, đuôi lông mày Hàn Lập nhảy lên, hai mắt một lần nữa mở trợn ra, sợi tơ từ giữa hai đầu lông mày kia lóe lên trên khối Tinh Chuyên rồi tán loạn biến mất.

“Thiên Địa Năng Lượng bên trong thật tinh thuần, Linh Khí bên trong so với Cực Phẩm Linh Thạch cùng thể tích có lẽ còn nhiều hơn bốn năm lần, trình độ tinh khiết thể này không phải là thứ như Linh Thạch có thể so sánh được, nhưng kết cấu bên trong lại có chút quái dị, thậm chí còn có cả Tiên Thiên Linh Vân ở trong đó nữa, nếu như luyện chế pháp khí có lẽ sẽ hình thành thần thông đặc thù nào đó a, không biết là trình độ cứng rắn của vật này tới mức nào?” Hàn Lập hơi có phần ngưng trọng nói.

“Hàn huynh quả nhiên là tuệ nhãn như đũa, có thể đem hơn một nửa những chỗ đặc thù của Cực Nguyên Tinh này nói ra. Về phần trình độ cứng cỏi của nó chỉ bằng đạo hữu hãy tự mình thử một lần xem.” Hai mắt Việt Long sáng ngời, vỗ tay cười cười nói.

“Đạo hữu đã nói vậy thì Hàn đồ đệ đành thử một lần xem sao.” Trên mặt Hàn Lập hiện lên một tia dị sắc, sau một khắc hần há miệng ra, một sợi kiếm quang bắn ra phát ra một tiếng xé gió bay đến khối Tinh Chuyên rồi khê quăn quanh một vòng, tiếp đó lóe lên mà bắn trở về.

Tinh Chuyên màu lam nhạt bùng lên ánh sáng màu lam, mặt ngoài hiện lên một vết kiếm mờ.

Sau đó từng vòng sáng màu lam nhạt nhanh chóng lóe lên mà hiện ra, dấu vết của vết kiếm kia lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng nhạt đi rồi biến mất.

“Trọng Nguyên Tố Linh, tài liệu này vậy mà có kỳ hiệu Tố Linh!” Hàn Lập thoáng cái nghẹn ngào thốt ra.

“Hàn huynh liếc mắt đã thấy được đặc tính Tố Linh, thật không hổ là người có danh tiếng lớn như thế. Đúng vậy, không chỉ riêng khối này mà cả hai khối Cực Nguyên Tinh khác đều có kỳ hiệu này. Dùng loại tài liệu này luyện chế bảo vật thì trừ khi bản thể triệt để hóa thành tro bụi, nếu không chỉ cần có đủ thời gian nó đều có thể tự động tu bổ lại như lúc ban đầu. Một ít bảo vật Bồn Mạng tuy cũng có đặc tính tự động tu bổ nhưng phải là do chủ nhân dùng chân nguyên không ngừng rèn luyện, tính dẻo dai thua xa bảo vật luyện chế từ tài liệu Trọng Nguyên đây. Cho nên giá trị nó to lớn thế nào không cần phải nói thêm gì nữa.”

Trên mặt Việt Long hiện lên một tia kinh ngạc nhưng miệng vẫn chậm rãi nói.

“Có tài liệu Trọng Nguyên Tổ Linh thì không chỉ Linh Giới mà dù ở giới diện khác cũng cực kỳ hiếm thấy, huống chi vật ấy có thể đón đỡ một kích kiếm quang của ta mà không bị chém vỡ ra, có thể thấy được tính cứng cỏi của nó cũng tuyệt đối không phải chuyện đùa. Đạo hữu đột nhiên lấy Cực Nguyên Tinh này ra không phải thực sự chỉ để tại hạ bình luận một phen đấy chứ.” Hàn Lập vuốt vuốt Tinh Chuyên một lát mới như có điều suy nghĩ hướng về phía đối diện nói ra.

“Đạo hữu thật sự là người nói chuyện sáng khoái, vậy tiêu đề cũng không vòng vo nữa. Tại hạ mời Hàn huynh tới đây đích thực là có chuyện muốn nhờ, sau khi chuyện này thành công sẽ đem ba khối Cực Nguyên Tinh này làm thù lao, đạo hữu thấy thế nào?” Việt Long vốn là khề giật mình, nhưng lập tức mở tròng hai mắt sau đó mặt không đổi sắc nói.

“Một khối Cực Nguyên Tinh giá trị đã không nhỏ rồi, vậy mà đạo hữu nguyện ý đem tặng tới ba khối, có lẽ chuyện cần nhờ cũng không phải đơn giản a, trước hết đạo hữu cứ nói ra đi sau đó Hàn mỗ sẽ quyết định.” Hàn Lập nhướn mày, hai mắt đánh giá khối Tinh Chuyên trong tay mới bắt động thanh sắc trả lời.

“Việc này đối với những Đại Thừa bình thường có lẽ có chút khó khăn, nhưng đối với tồn tại cường đại như Hàn huynh lại không đáng nhắc tới. Tại hạ hao tổn tâm cơ luyện chế ra loại Cực Nguyên Tinh này chính là vì muốn dùng nó làm tài liệu luyện chế một kiến chí bảo Ngũ Hành dùng để ngăn cản lần Đại Thiên kiếp sắp tới. Nhưng Việt mỗ hao tổn thời gian mấy ngàn năm cật lực làm mà vẫn chỉ có thể luyện chế ra ba loại Cực Nguyên Tinh thuộc tính Thủy Hỏa Thổ. Nếu muốn đạt được hai loại tài liệu thuộc tính khác nhất định phải có người tương trợ mới được. Hàn huynh có lẽ chính là người thích hợp nhất.” Việt Long do dự một chút mới thản nhiên giải thích.

“Đạo hữu muốn Hàn mỗ hỗ trợ luyện chế Cực Nguyên Tinh?” Hàn Lập nghe vậy cảm thấy ngoài ý muốn.

“Đúng thế, không gạt Hàn huynh, loại Cực Nguyên Tinh này muốn luyện chế phải mượn nhờ lực lượng Thiên Địa có thuộc tính khác nhau mới có thể làm được, ba loại thuộc tính trước thì còn khá tốt, tuy Việt mỗ có thất bại vô số lần nhưng vẫn có vài lần thành công, duy chỉ có hai loại Cực Nguyên Tinh thuộc tính sau đó là Kim Mộc thì dẫn phát lực lượng Thiên Địa quá mức kinh người, đã tới mức độ mà không phải tại hạ có thể cố gắng khống chế được nữa. Chính vì thế mới không thể không mời Hàn huynh trợ giúp đây!” Việt Long ôm quyền hướng tới Hàn Lập, thành khẩn một cách dị thường nói.

“Nếu như chỉ là hỗ trợ khống chế lực lượng Thiên Địa, tại hạ cũng không phải là không thể xuất thủ tương trợ, tuy nhiên Hàn mỗ vẫn có vài điểm khó hiểu, hi vọng đạo hữu có thể giải thích một chút nghi hoặc của tại hạ.” Hàn Lập trầm ngâm một chút, sau đó cẩn thận hỏi.

“Hàn huynh cứ hỏi là được, chỉ cần tại hạ biết sẽ nói ngay.” Việt Long mừng rỡ, nói mà không cần suy nghĩ.

“Đây là lần đầu tiên đạo hữu gặp tại hạ, nếu như muốn tìm người hỗ trợ vì sao không mời những bạn hữu tri kỷ khác làm việc này. Ngoài ra tại hạ giúp người khống chế lực lượng Thiên Địa dẫn xuống không biết sẽ có nguy hiểm lớn gì không thể tưởng tượng đây, dù sao thì lực lượng Thiên Địa là liên tục thay đổi, uy năng sâu không lường được. Mặt khác, sao đạo hữu có thể khẳng định Hàn mỗ có thể giúp người luyện chế ra Cực Nguyên Tinh thuộc tính khác, không sợ Hàn mỗ làm thất bại ư?!” Hàn Lập quan sát Việt Long, tinh mang trong mắt lóe lên nói.

“Thì ra Hàn huynh chỉ là đối với tại hạ vẫn có chút chưa yên lòng mà thôi. Ha Ha, việc này rất bình thường, nếu là Việt mỗ gặp phải loại chuyện

này sẽ còn càng thêm coi chừng hơn vài phần. Tuy nhiên đạo hữu yên tâm, những vấn đề này Việt mỗ đều có thể giải đáp từng cái một.” Việt Long nghe Hàn Lập yêu cầu xong, không hề khó chịu mà còn cười ha ha nói.

“Ah, vậy thì tại xin hạ rửa tai lắng nghe rồi.” thần sắc Hàn Lập không thay đổi nói một câu.

“Vấn đề thứ nhất, là do đạo hữu không tận mắt nhìn thấy tại hạ dẫn dắt hai loại lực lượng thiên địa Kim Mộc mới hỏi như thế đấy. hai chủng lực lượng thiên địa này khó khăn khi dẫn xuất vượt xa ba loại lực lượng kia, cho nên trình độ mạnh mẽ cũng gấp mấy lần so với ba loại lực lượng thiên địa kia, Đại Thừa bình thường căn bản không thể ngăn cản được. lúc ấy tại hạ đã thử qua hai lần, cũng không dám ném thử lần thứ ba nữa. Việt mỗ mặc dù có mấy vị hữu hảo, nhưng luận về trình độ tu vi thần thông thì cũng không sai khác nhiều lắm so với Việt mỗ, tự nhiên cũng đồng dạng không thể nào ứng phó được với uy năng của ai loại lực lượng thiên địa này. Hơn nữa đối với việc khống chế lực lượng thiên địa này tuyệt đối không phải dựa vào nhân số nhiều có thể đền bù được, chỉ có thể giao cho một người khống chế mới có thể vận chuyển như ý để chế ra Cực Nguyên Tinh này.” Thần sắc Việt Long nghiêm túc bắt đầu giải thích.

“Về phần vấn đề thứ hai, nếu tại hạ nói không có chút nguy hiểm nào đương nhiên là giả dối, nhưng chỉ cần chuẩn bị đầy đủ thì sự nguy hiểm của việc khống chế lực lượng thiên địa có thể giảm xuống mức thấp nhất, tối thiểu là thời điểm hai lần trước Việt mỗ muốn điều khiển hai loại lực lượng thiên địa này đều chỉ là hữu kinh vô hiểm mà thôi.”

“Về phần vấn đề cuối cùng...” Việt Long nói đến đây bỗng nhiên dừng lại một chút.

Chương 2311: Lực lượng Thiên Địa

- *Lực Lượng Tinh Thần: lực lượng từ ngôi sao trên bầu trời.*

“Tại hạ căn bản là không còn lựa chọn nào khác, nếu trong vòng một năm mà không có cách nào luyện ra hai loại Cực Nguyên Tinh thuộc tính Kim Mộc thì chỉ sợ là không còn cơ hội nào nữa rồi. Trước mắt cũng chỉ có Hàn huynh là người có hi vọng nhất có thể giúp ta thành công mà thôi.”
Trên mặt Việt Long hiện lên nụ cười khổ sở.

“Không còn cơ hội nữa, xin được chỉ giáo cho?” Hàn Lập có chút ngoài ý muốn.

“Hàn huynh không biết, việc dẫn dắt lực lượng thiên địa này vốn dĩ cũng chẳng phải là sự tình đơn giản. Chẳng những phải tìm kiếm địa phương có lực lượng Tinh Thần đặc thù mà trước đó còn phải dự đoán được thời cơ chính xác, tính ra được thời kỳ biến hóa của Lực lượng Tinh Thần trong Thiên Địa mới có thể thành công được. Sở dĩ lúc trước ta có thể thuận lợi luyện chế ra ba loại Cực Nguyên Tinh trước là do phải trả một cái giá rất lớn thỉnh một vị Chiêm Bặc Sư trong tộc hao phí thọ nguyên mới có thể dự đoán chính xác được sự biến hóa của Tinh Thần, dẫn xuống lực lượng thiên địa có thuộc tính tương ứng. Căn cứ theo dự đoán của hắn, biến hóa lực lượng Tinh Thần của hai chủng thuộc tính Kim Mộc vốn dĩ là cực kỳ khó xuất hiện, nếu không nắm chặt ngay trong thời kỳ đã dự đoán mà luyện chế Cực Nguyên Tinh thì lần tiếp theo xuất hiện không biết phải là sự tình của bao nhiêu năm sau nữa. Việt mỗ căn bản là không có thời gian để chờ đợi, phải trong thời gian một năm còn lại mà luyện chế ra Cực Nguyên Tinh mới được. Nếu không phải hôm nay bỗng nhiên gặp được đạo hữu thì vốn dĩ tại

hạ đang muốn đi mời một lão quái vật có thanh danh không được tốt lắm xuất thủ tương trợ đây. Hiện tại có Hàn huynh mà nói tự nhiên là lựa chọn tốt nhất, tối thiểu là Hàn huynh chịu đi ma giới chém giết Minh Trùng Mậu cứu ra nhiều đạo hữu Linh Giới như vậy rõ ràng so về độ tin cậy có lẽ càng đáng để tin tưởng hơn một chút.” Việt Long một hơi nói rất nhiều lời.

Hàn Lập nghe xong hết thấy, thần sắc không thấy đổi nhưng trong đầu thì nhanh chóng xoay chuyển các loại ý niệm khác nhau, âm thầm phán đoán một chút, sau một lúc lâu hẳn mới thở nhẹ một hơi nói: “Tuy ta không hiểu rõ các hạ nhiều, nhưng một hồi nói chuyện vừa rồi xem như cũng khiến ta khá thỏa mãn, hơn nữa ta cũng không nhìn ra được đạo hữu có điều gì bất yếu mà phải lừa gạt, như vậy đi, nếu việc giúp người không tốn hao thời gian quá dài thì ta có thể đáp ứng trước, nhưng thù lao ngoại trừ ba khối tài liệu này thì hai chủng thuộc tính khác của Cực Nguyên Tinh sắp luyện chế được ta cũng muốn mỗi thứ một khối nữa. Hơn nữa ba khối tài liệu này xem như tiền đặt cọc trước, hiện tại ta phải nhận trước mới được.”

“Không thành vấn đề, đạo hữu yên tâm, Linh Địa nơi có lực lượng thiên địa phù hợp vừa vặn ở cách đây không xa, lúc nào cũng có thể bắt đầu luyện chế ngay được, về phần ba khối Cực Nguyên Tinh này, hiện tại đã là của đạo hữu rồi.” Việt Long mừng rỡ nói, căn bản không có ý cò kè mặc cả gì cả.

“Nếu đạo hữu đã nói như thế, Hàn mỗ cũng không lè mề nữa, Việt đạo hữu nếu cảm thấy cần thiết thì ngay bây giờ chúng ta có thể lên đường tới nơi Linh Địa đó ngay.” Hàn Lập thỏa mãn cười, tay áo rung lên, một luồng hào quang hướng tới hai cái khay bạc khác cuốn xuống, lóe lên một cái liên đem cả ba khối Cực Nguyên Tinh thu lấy.

“Rất tốt, không nghĩ tới đạo hữu lại là người hào sảng như vậy. Tuy nhiên muốn dẫn phát hai loại lực lượng thiên địa thuộc tính Kim Mộc thì tiểu đệ còn cần phải chuẩn bị một chút đã. Như vậy đi, Hàn huynh hãy ở

chỗ này của ta một đêm, ngày mai chúng ta cùng nhau tới Linh Địa kia được chứ?” Việt Long nghe thế thì vô cùng vui mừng, nhưng suy nghĩ một chút lại nói như vậy.

“Vậy thì ngày mai, như thế tại hạ đành ở đây quấy rầy đạo hữu một đêm rồi.” Hàn Lập hơi nghĩ ngợi một chút liền một lời đáp ứng.

Việt Long nghe vậy cực kỳ cao hứng, lúc này phân phó một tiếng xuống dưới, lập tức có thêm nhiều nhóm thị nữ Phi Linh Tộc đi vào đại sảnh đem thêm nhiều Linh Quả Linh Tử nữa tới.

Thời gian tiếp theo, vị Đại Thừa Phi Linh Tộc này cùng với Hàn Lập nâng ly cạn chén và nói chuyện phiếm tại chỗ.

“Đúng rồi, tại hạ muốn hỏi thăm đạo hữu về một người, không biết đạo hữu có biết hay không?” Hàn Lập bỗng nhiên nhớ tới điều gì liền hướng tới Việt Long hỏi.

“Ah, chỉ cần là người tại hạ biết đương nhiên sẽ nói ngay.” Việt Long có chút kỳ quái, nhưng cũng không lưỡng lự trả lời.

“Người này cũng là một đạo hữu của Phi Linh Tộc, xuất thân hẳn là từ Ngũ Quang Tộc, một thân thần thông Ngũ Sắc Thần Quang thực là không hề kém đấy. Đạo hữu cũng là Đại Thừa của Phi Linh Tộc, có lẽ không có khả năng không biết người này.” Hàn Lập nhìn chăm chăm vào đối phương, chậm rãi nói.

“Ngũ Quang Tộc! Người này họ gì, đạo hữu từ nơi nào gặp được vậy?” Việt Long cả kinh, thần sắc đại biến vội vàng hỏi.

“Vừa rồi hình như là Hàn mỗ hỏi thăm đạo hữu a.” Hàn Lập nhướng mày, cười mà như không cười nói.

“Ah, Là Việt mỗ thất thổ rồi. Chỉ là lời đạo hữu vừa hỏi thật sự vượt quá ý nghĩ của tại hạ. Phi Linh Tộc của chúng ta ở Phong Nguyên đại lục tuy rằng chưa phải là đại tộc gì, nhưng tồn tại Đại Thừa trong tộc những năm gần đây chưa bao giờ ít hơn ba người. Tuy nhiên về Ngũ Quang Tộc thì trăm vạn năm trở lại đây chỉ xuất hiện qua có một người mà thôi. Nhưng năm đó tại thời điểm mà người này vừa tiến giai Đại Thừa liền lập tức ly khai khỏi tộc đi xa, từ đó tới nay không hề có truyền âm gì, chúng ta đương nhiên sớm cho rằng hắn đã vẫn lạc rồi, hiện tại Việt mỗ đột nhiên từ miệng đạo hữu nghe được tin tức về người này tự nhiên là có chút thất lễ. Đạo hữu nếu biết chuyện gì về vị đạo hữu này của bản tộc, mong rằng có thể cho biết một chút.”

Thần sắc Việt Long rất nhanh khôi phục lại như thường, xin lỗi một tiếng nói.

“Điều này cũng khó trách, đáng tiếc là ta cùng vị đạo hữu này cũng chỉ là ngẫu nhiên gặp được vị đạo hữu này một lần nhiều năm trước ở một nơi hiểm địa trong Man Hoang mà thôi, ngoại trừ biết được người này họ Dịch, từ bên ngoài trông thấy một chút biến thân Ngũ Sắc Không Tước thì cũng không thực sự nói chuyện gì với nhau, chỉ là hôm nay trông thấy đạo hữu mới chợt nhớ tới việc này mà hỏi thăm một chút thôi.” Thần sắc Hàn Lập không thay đổi trả lời.

“Họ Dịch, vậy thì khẳng định không thể nghi ngờ chính là vị đạo hữu Ngũ Quang Tộc của bản tộc rồi. Hóa ra là hắn cũng không vẫn lạc mà chỉ là vì duyên cớ gì đó mà còn du lịch ở bên ngoài chưa trở lại thôi. Điều này thực sự là quá tốt rồi, hi vọng là Dịch đạo hữu có thể sớm ngày trở về trong tộc.” Việt Long thở dài một hơi, trên mặt lộ ra chút ít vẻ tươi cười.

Tuy nhiên từ dáng vẻ tươi cười của hắn, Hàn Lập lại có thể mơ hồ nhìn ra một chút vẻ gượng gạo, dường như quan hệ giữa hắn cùng với vị Đại Thừa Ngũ Quang Tộc này có vẻ rất không đơn giản.

Trong nội tâm Hàn Lập lập tức hiểu rõ vài phần, khoe miệng cười nhạt một tiếng sau đó thuận miệng đem chủ đề rời sang chuyển sang việc tu luyện.

Hắn không hề lộ ra chút nào kết cục chính thức giữa hắn và lão già họ Dịch.

Cũng không hiểu thế nào mà Việt Long cũng không hề truy hỏi thêm gì nữa, chỉ là tập trung tư tưởng ngẫm nghĩ một lát sau đó liền cùng Hàn Lập trao đổi về một chút tâm đắc trong tu luyện.

Nhưng ngay lúc cả hai đang nói chuyện tới lúc cao hứng với nhau, bên ngoài cửa phòng đột nhiên có bóng người nhoáng lên, một thị nữ Phi Linh Tộc đi đến cung kính hướng tới Việt Long thì lễ sau đó nói:

“Hồi bẩm Lão Tổ, bên ngoài có Kim trưởng lão của Thiên Bằng Tộc muốn tới cầu kiến, Lão Tổ có muốn triệu họ đến hay không?”

“Không gặp, người nào cũng không gặp! Người không có mắt hay sao, không thấy ta đang chiêu đãi khách quý ư!” sắc mặt Việt Long trầm xuống, không lưỡng lự răn dạy một câu.

“Lão Tổ thứ tội!” Thị nữ Phi Linh Tộc phía dưới bị dọa cho hoa dung thất sắc, vội vàng dập đầu thỉnh tội, đang muốn lui ra ngoài đại sảnh.

“Chậm đã, Kim trưởng lão, hắn là Đại Trưởng Lão Kim Duyệt của Thiên Bằng nhất tộc?” ánh mắt Hàn Lập lóe lên gọi thị nữ kia lại.

“Sao vậy, đạo hữu nhận ra Kim Duyệt trưởng lão?” Việt Long cảm thấy ngoài ý muốn.

“Năm đó ta cùng nàng có duyên gặp mặt mấy lần, xem như là người quen cũ, hãy để cho nàng vào gặp một chút đi.” Hàn Lập từ chối cho ý kiến

nói.

“Nếu Kim trưởng lão đã cùng Hàn huynh là quen biết cũ, tự nhiên sẽ khác rồi. Đi, hãy để Kim trưởng vào đây đi.” Trên mặt Việt Long hiện lên một tia ngạc nhiên, nhưng miệng phân phó một tiếng không chút do dự.

“Vâng, thưa Lão Tổ!” Thị nữ thấy Việt Long tự mình hạ lệnh tự nhiên không nói hai lời lên tiếng đáp ứng.

Kết quả là một lát sau, một nữ tử sau lưng có một đôi cánh lông vàng mặc áo bào trắng theo phía sau thị nữ kia đi đến.

Nàng này có bộ dáng như một thiếu nữ, khuôn mặt bình thường nhưng lại tràn ra một cỗ khí tức nhẹ nhàng ung dung. Đúng là người năm đó cùng Hàn Lập từng có một phen giao dịch Kim Duyệt trưởng lão của Thiên Bằng Tộc.

“Bái kiến Việt lão tổ!” Kim Duyệt vừa tiến vào đại sảnh, ánh mắt đã rơi vào trên người của Việt Long, sau khi tiến tới phía trước vài bước lập tức cúi đầu thi lễ, không dám nhìn ngang liếc dọc gì cả.

Tuy nhiên trong nháy mắt này, ánh mắt của nàng cũng đã khẽ quét qua thân ảnh của Hàn Lập, lập tức cảm giác được bên ngoài có vài phần quen mắt, trong nội tâm âm thầm rung mình.

“Có thể cùng Việt Long bình đẳng ngồi đối diện, khẳng định cũng là tu sĩ Đại Thừa khác rồi, chẳng lẽ hẳn là một lão tổ Đại Thừa khác ta đã từng gặp qua một lần” Nội tâm Kim Duyệt không tự chủ được thầm nghĩ như vậy.

Dù sao với tu vi hiện tại của Hàn Lập đã khác một trời một vực với lúc trước, dù là khí tức hay thần thái cũng đều không hề giống trước kia nữa

rồi, nhất thời khiến cho nàng không thể ngờ được đó chính là vị “Thánh Tử” trước kia.

“Đứng lên đi, Kim Duyệt, người không ở trong tộc chủ trì công việc ở Thiên Bằng Tộc mà tới gặp ta làm gì? Người có còn nhớ rõ nếu không có chính ta tự mình triệu kiến thì trong vòng trăm năm, bất kỳ sứ giả nào của tộc nào trong Phi Linh Tộc đều chỉ được gặp ta nhiều nhất một lần hay sao?” Việt Long khoát tay để cho Kim Duyệt đứng dậy sau đó nhàn nhạt nói một câu.

“Hồi bẩm Lão Tổ, văn bối lần này đúng là thật sự không còn cách nào khác mới không thể không tới đây cầu xin Lão Tổ đấy. Nửa năm trước bỗng nhiên Xích Dung Tộc có động tác lớn, bỏ qua Tộc Quy xâm chiếm hơn mười cái Linh Mạch của bốn tộc cùng mấy tòa thành trì, cũng không hề để ý tới cảnh cáo của văn bối mà đem mấy Thiên Bằng Tộc nhân ở khu vực này bắt đi. Văn bối tự mình tìm tới nơi ở của Xích Dung Tộc lại bị mấy tên trưởng lão của đối phương liên thủ đả thương, không thể không trở về trong tộc tĩnh dưỡng nửa năm mới miễn cưỡng có thể tới đây biện bạch với Lão Tổ.” Kim Duyệt ngẩng đầu lên, thần sắc oán giận nói.

“Lại là chuyện giữa các người và Xích Dung Tộc. Người không cần nói nhiều, việc này ta đã biết đôi chút rồi” Việt Long nghe vậy thở dài một hơi, lộ ra vài phần bất đắc dĩ nói.

“Cái gì, chẳng lẽ là...” nội tâm Kim Duyệt cả kinh, bộ dáng thoáng cái như nhớ ra điều gì.

“Đúng vậy, ba tháng trước, Đại Trưởng Lão của Xích Dung Tộc đã tự mình chạy tới chỗ lão phu một chuyến, cũng đồng dạng khóc lóc kể lể một phen. Tuy nhiên hắn lại nói rằng một năm trước Thiên Bằng Tộc các người xâm chiếm lãnh địa của chúng trước, nhất tộc bọn hắn mới có hành động trả thù ăn miếng trả miếng đấy.” Việt Long chậm rãi nói.

“Lão Tổ mình giám, đây tuyệt đối là Xích Dung Tộc vu oan, sự tình một năm trước là có nguyên do khác, là Xích Dung Tộc trước đó...” Sắc mặt Kim Duyệt tái nhợt, lập tức cấp bách muốn giải thích điều gì đó.

“Hừ, hiện tại ta đang phải toàn tâm ứng phó với sự tình Đại Thiên Kiếp, những việc nhỏ như lông gà vỏ tỏi của các người, lão phu sao có thời gian hỏi rõ từng cái thị phi khúc mắc trong đó. Chỉ cần không phải sự tình liên quan tới sinh tử tồn vong của một tộc người không cần tới tìm lão phu nữa, bây giờ hãy lui xuống đi.” Thanh âm Việt Long trở nên lạnh lẽo, biểu lộ trên mặt khó chịu ngắt lời nói.

Chương 2312: Kiếp nạn của Thanh Nguyên Tử

罡风 (HV) canh phong: gió mạnh, gió trên cao.

“Nhưng thừa Lão Tổ, Xích Dung Tộc thế lớn như vậy mà chèn ép thì Thiên Bằng Tộc chúng ta dù không đến nỗi bị tuyệt diệt nhưng chắc chắn cũng sẽ bị suy yếu vô cùng. Mong Lão Tổ khai ân, nhất định chủ trì công đạo cho Thiên Bằng nhất tộc.” Kim Duyệt nghe vậy sắc mặt đại biến, vội vàng lần nữa quỳ lạy khẩn cầu.

“Hừ! Thế nào? Người không nghe lời lão phu vừa nói, hay là thật cảm thấy lão phu đối xử bất công?” Việt Long hai mắt híp lại, trong mũi hừ lạnh một tiếng, đồng thời từ thân thể chợt bộc phát ra một cỗ khí tức kinh khủng.

Kim Duyệt chỉ cảm thấy hư không bốn phía đột nhiên căng thẳng, toàn bộ thân thể trở nên nặng nề vô cùng, bị cỗ khí tức kinh khủng này ép đến nỗi không thể đứng thẳng được.

“Lão Tổ thứ tội, vẫn bói tuyệt không có ý đó.” Kim Duyệt sắc mặt tái nhợt không còn chút huyết sắc nào, trong lòng vô cùng sợ hãi.

“Thôi mà, Kim đạo hữu dù sao cũng coi là có giao vãng với ta, vậy nể mặt Hàn mỗ, đạo hữu nếu có thể thì giúp nàng một chút đi.” Hàn Lập vốn ngồi yên một bên, tay áo run lên, chợt cười khẽ nói.

Trong tích tắc, cự lực vô hình đang đè trên người Kim Duyệt bị một cỗ ba động khác khuấy nhiễu liền giống như tuyết tháng ba gặp nắng bỗng chốc

tan biến.

Kim Duyệt thất kinh, không khỏi ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Lập.

“Nga, nếu là Hàn huynh đã có lời thì đây lại là chuyện nhỏ rồi. Kim Duyệt, còn không mau bái tạ Hàn đạo hữu đã lên tiếng giúp ngươi đi.” Việt Long thấy Hàn Lập xuất thủ, cũng không tức giận mà còn híp mắt cười miệng liền đáp ứng.

“Là ngươi?”

Đúng lúc này, Kim Duyệt sau khi nghe giọng nói có chút quen thuộc rất cuộc cũng nhận ra Hàn Lập, lại thấy Việt Long Lão Tổ Phi Linh Tộc dùng khẩu khí như vậy đối đãi Hàn Lập, thì sắc mặt của nàng càng biến đổi vạn phần khó tả.

“Ai là “ngươi” ở đây? Đây là đạo hữu Hàn Lập của Nhân Tộc, một thân thần thông còn trên cả Lão Tổ ta đó.” Việt Long nghe vậy sắc mặt trầm xuống, không giận mà uy khê quát một tiếng.

“Hàn đạo hữu... không, Hàn Lão Tổ thứ tội, vẫn bối vì đột nhiên gặp lại tiền bối nên có chút thất thố.” Kim Duyệt một lúc lâu mới dần nổi cuồng lên trong lòng, hoảng sợ vội vàng cúi thấp đầu làm đại lễ trước Hàn Lập.

Mặc dù đã nhiều năm không gặp, nhưng đoạn thời gian này đối với một tồn tại Hợp Thể Kỳ mà nói lại căn bản là không đáng kể.

Lần trước cùng đi vào địa uyên rồi biến mất, Hàn Lập mới chỉ là tồn tại cùng cấp với Kim Duyệt, thế mà nay chẳng những lãnh lạn xuất hiện trước mặt nàng, hân còn vụt trở thành tồn tại bằng vai với Việt Long Lão Tổ của Phi Linh Tộc.

Chênh lệch giữa hai người lớn như vậy, lại bất ngờ gặp lại thế này, nên ngay cả Kim Duyệt là người tâm cơ khá thâm trầm nhưng lần này cũng thật sự hoảng sợ.

“Tốt lắm, người lui đi. Nếu ta đã đáp ứng Hàn đạo hữu thì tự sẽ thu xếp thời gian đứng ra hòa giải chuyện giữa hai tộc các người một phen nữa.” Việt Long cũng không cho Kim Duyệt nấn ná thêm, khoát tay chặn lại rồi sầm nét mặt lần nữa phân phó.

“Vâng, vẫn bối xin cáo lui.” Dù trong lòng tràn đầy nghi ngờ cùng hoảng sợ mà không cách nào giải tỏa nhưng Kim Duyệt cũng căn bản không dám cãi lời liền vâng dạ.

Nhưng cô gái này ngay khi vừa có thể đứng thẳng người trở lại, vẫn không nhìn được đánh giá lại Hàn Lập một lần nữa, để có thể khẳng định đối phương thật sự là người mà nàng đã biết kia chứ không phải mình chợt hoa mắt nhìn lầm.

Hàn Lập khẽ cười, tựa hồ đoán được cô gái đang nghĩ gì trong lòng, lúc này liền mấp má môi mấy cái.

Sau một khắc, trong tai Kim Duyệt vang lên mấy tiếng truyền âm:

“Bất kể năm đó ta cùng Thiên Bằng Tộc như thế nào, nhưng sau lần này lên tiếng tương trợ rồi, duyên nợ giữa ta cùng quý tộc coi như đã hết, sau này không phải tới tìm ta nữa.”

Kim Duyệt cả kinh trong lòng, đang muốn nói thêm gì nữa, Hàn Lập lại một tay bấm quyết, xuất chỉ nhằm hướng cô gái điếm tới.

“Oanh” một tiếng!

Dưới chân cô gái chợt hiện lên mười mấy đạo ngân hồ, sau mấy cái chớp động, liền biến thành một tòa lôi trận nhỏ, trận trận điện quang cuốn lên thân thể cô gái.

Cô gái chỉ cảm thấy cảnh sắc bốn phía mơ hồ rồi chớp một cái từ trong đại sảnh biến mất vô ảnh vô tung.

Hàn Lập vậy mà lại thi triển lôi trận thuật trực tiếp truyền tống cô gái ra khỏi cự tháp.

“Hay một chiêu hư không truyền tống, xem ra thần thông của đạo hữu còn cường đại hơn dự liệu của Việt mỗ. Nhưng như thế thì tại hạ càng thêm yên tâm.” Việt Long thấy vậy, hai mắt lại sáng lên.

Trên bầu trời một tòa kiến trúc bình thường cách cự tháp rất xa, sau một trận ba động, Kim Duyệt hiện ra giữa vô số đạo ngân hồ lượn quanh thân thể.

Sau khi quan sát cảnh sắc chung quanh, nàng giật mình, lần nữa nhìn về cự tháp phía xa mặt lộ nét âm tình bất định.

Ngày thứ hai, khi trời còn chưa sáng, hai đạo độn quang một xanh một đen từ trong cự tháp bay ra, quanh quẩn một chút rồi liền nhắm về một hướng mà xé gió bắn đi.

Hơn nửa ngày sau, hai đạo cầu vòng kinh người bay đến một dãy núi nhỏ, rồi hạ xuống một mảnh đất trũng ở giữa hai tòa núi nhỏ.

“Nơi này chính là linh địa mà ngươi tìm được?”

Độn quang thu lại. Hàn Lập hiện ra, ánh mắt đảo qua rồi khẽ cau mày hỏi.

Bên trong phiến đất trũng này, trừ vô số hố đất to nhỏ khác nhau, mặt đất rõ ràng trơ trọc, trong phạm vi mấy dặm chẳng những một tác cỏ không có, mà tất cả những chỗ đất gồ ghề đều như bị thứ gì đó cứng rắn phạt qua, so với mặt đất bốn phía đều thấp hơn một đoạn lớn.

Thứ duy nhất gây chú ý chính là một cự trụ đồng xanh đứng vững tại chỗ cao ở khoảng trung tâm phiến đất trũng.

Cây cột này cao chừng trăm trượng, mặt ngoài in rõ từng tầng văn trận, nhưng loang lổ vết tích hoen gỉ và tàn tạ, tựa hồ có niên đại rất lâu rồi.

“Hàn huynh không nên coi thường nơi này. Lúc trước nơi đây cũng không phải có bộ dạng thế này, nhưng sau hai lần chịu Thiên Kiếp mới trở nên hoang vu như vậy. Nhưng nơi thật sự là linh địa thích hợp tiếp nhận lực Thiên Địa nay thật khó tìm được, đành phải dùng tạm chỗ này vậy.” Việt Long lóe một cái hiện ra gần đó, sải bước tiến tới cự trụ đồng xanh, miệng giải thích.

“Thì ra là như vậy, nhưng đạo hữu dẫn phát lực Thiên Địa, sẽ không chỉ dựa vào cái pháp khí này thôi chứ?” Hàn Lập gật đầu, nhìn cột đồng nói.

“Hắc hắc, dĩ nhiên là không thể. Cây cột này tên là Kim Phong Trụ, là một trong những khí vật phụ trợ mang lực thuộc tính Kim ta cố ý chế tạo ra, chỉ vì lần trước thất bại mà bị hư hại, nên mới không thu hồi. Bây giờ muốn dẫn phát lực Thiên Địa mới, tất nhiên phải dùng khí vật mới rồi.” Việt Long cười hắc hắc nói, một tay phát lên, liền bay ra đầy trời trăm cỗ quang đoàn màu xanh, rồi rơi xuống bốn phía phiến đất trũng mà biến thành hơn trăm cây cự trụ đồng xanh cắm đều trên mặt đất, mỗi cây đều sáng lòa như mới tinh.

Tiếp theo Việt Long miệng lầm nhảm, hai tay bỗng bấm quyết.

Mặt đất chuyển động âm âm, tất cả các trụ đồng rung lắc chao đảo đến hoa cả mắt, rồi trong khoảnh khắc bố trí thành một pháp trận cực lớn, bao vây Việt Long cùng Hàn Lập tại trung tâm.

“Kim Phong Trụ tổng cộng một trăm lẻ tám cây, vừa đứng để tạo thành một bộ Kim Canh Phong Ma Trận. Có trận này liền có thể giảm phân nửa uy năng của lực Thiên Địa được dẫn dắt xuống. Đạo hữu lại dựa theo cách ta nói tới qua mà hành động thì càng có thể dễ dàng khống chế năng lượng Thiên Địa này.” Việt Long đợi pháp trận định hình rồi tạm dừng niệm chú để giải thích mấy câu.

“Được, đạo hữu cứ thi pháp đi. Ta sẽ tùy cơ mà xuất thủ.” Hàn Lập thần sắc như thường trả lời, sau đó thân hình chợt mơ hồ, thoáng cái liền xuất hiện gần đỉnh một cây trụ đồng, hai tay để sau lưng bất động đứng đó.

Việt Long thấy vậy tất nhiên mừng rỡ, không nói thêm lời nào nữa mà phát tay áo, chẳng chịt trận kỳ trận bàn liền tiếp cuồn trào cuốn ra, hóa thành vô số luồng sáng lóng lánh bắn tới đường biên của phiến đất trũng.

Sau một lát công phu, bên ngoài pháp trận trụ đồng lại được bố trí bảy tám loại cấm chế lớn nhỏ huyền diệu khác.

Lúc này Việt Long lại hô một tiếng mà phun ra năm món bảo vật khác nhau.

Một cái bình bạch ngọc tinh mỹ, một quả hồ lô tím sẫm, một la bàn màu xanh, một hỏa đỉnh màu bạc nhạt cùng một cái quạt lông đỏ thẫm.

Năm món bảo vật này vừa bay ra, lập tức quanh quẩn bay lượn bốn phía quanh lão giả.

“Nhanh”

Việt Long nhắm la bàn màu xanh xa xa điểm tới.

“*Phanh*” một tiếng, la bàn lập tức đón gió cuồng trướng, liền huyền hóa cực lớn tới một trượng, bên ngoài trập trập ánh sáng mờ lượn quanh rồi biến thành một mảnh trời sao đen nhánh, bên trong điểm điểm ngân quang chớp động không ngừng, tựa như vô số ngôi sao.

Lúc này Việt Long lại lật hai tay, trong mỗi lòng bàn tay hiện ra ba viên châu màu bạc nhạt cùng một lưới tơ màu đen, không chút do dự ném cho Hàn Lập.

“*Đây là hai món bảo vật ngăn cản lực Thiên Địa mà ta đã hứa cấp đạo hữu hôm qua, đạo hữu chỉ cần dùng quen sẽ thấy hữu dụng vô cùng.*” Việt Long mặt lộ vẻ ngưng trọng nói.

“*Đa tạ đạo hữu đã chỉ dẫn, ta tự sẽ sử dụng cẩn thận.*” Hàn Lập bắt lấy hai loại bảo vật, nhìn lướt qua rồi nhàn nhạt nói.

Việt Long gật đầu, rồi khoanh chân ngồi xuống, im lặng quan sát la bàn trước mắt.

Ước chừng hai canh giờ sau, mảnh trời sao do la bàn màu xanh biến ảo ra chợt mơ hồ rạo rực, bốn ngôi sao phía trên vốn trông bình thường bỗng ánh sáng đại phóng, rồi truyền ra một cỗ ba động quỷ dị xuyên thấu la bàn.

“*Đạo hữu cẩn thận, các ngôi sao bắt đầu biến hóa, tại hạ sắp sửa dẫn phát lực Thiên Địa đó.*” Việt Long vừa thấy cảnh này, hai mắt chợt sáng lên, mặt hồng lên như lửa quất to.

Bỗng nhiên một tay hấn vỗ mặt đất một cái, “*phanh*” một tiếng muồn hưởng, một cỗ ba động vô hình từ dưới người hấn liền cuốn ra, lướt qua đến đâu mặt đất nơi đó đều nổi lên tiếng ùng ùng.

Những cảm chế đã sớm bố trí bốn phía kia cũng đồng thời vang lên tiếng vù vù, hoặc biến ra từng tầng màn sáng, hoặc cuồn trào ra từng đám sương mù dày đặc, phiêu đảng không ngừng trong hư không.

Về phần một trăm lẻ tám cây cự trụ đồng xanh tại phiên đất trũng, sau khi lắc mạnh mấy cái, tầng tầng phù văn màu vàng lóe sáng, phát ra kim mang hết sức chói mắt.

Việt Long thấy vậy, lúc này mới hít sâu một hơi rồi đứng dậy, cánh tay vừa động liền phát ra một chiêu nhằm cái hồ lô màu tím trong hư không.

Hồ lô liền run lên, không tiếng động mà dốc ngược xuống, từ miệng hồ lô một luồng sáng mờ cuốn ra, rồi từ trong phun ra một dòng bột phấn không rõ tên vàng lóng lánh.

Thứ bột phấn này thoát nhìn nhỏ vô cùng, nhưng vừa được dốc ra trong nháy mắt liền chen nhau rơi thẳng xuống mặt đất, tựa hồ cực kỳ nặng.

Chương 2313: Đại địch xuất hiện

Cùng lúc đó, một tay Việt Long bấm niệm thần chú, một ngón tay điểm một cái về hư không phía chiếc quạt lông màu đỏ đậm.

Ánh sáng trên chiếc Quạt lông chợt lóe lên, vô số kí tự đỏ đậm chen nhau tuôn ra, trong chốc lát chiếc quạt đã lớn lên gấp mấy lần. Sau đó chớp động một cái liền xuất hiện trước người Việt Long. Việt Long không chút do dự bắt lấy chiếc quạt lông vào trong tay,giơ lên quạt mạnh về phía đám phần vàng.

"Phốc" một tiếng!

Quạt lông đón gió rồi tự bùng cháy lên,một tầng lửa đỏ lưu chuyển khắp cả chiếc quạt, đồng thời từ chiếc quạt tuôn ra một cơn lốc nóng bỏng.

Nhất thời đám phần vàng kia bị cuốn vào trong đó, chúng tỏa ra ánh sáng trong suốt rồi theo gió bay lên trời cao. Tiếp đó chúng nhao nhao lóe lên rồi biến mất ở chỗ cao nhất không thấy bóng dáng.

Lúc này, Việt Long hét lớn một tiếng, liền phun ra mấy ngụm máu nhập vào trong cơn lốc. Những máu huyết này đều đen như mực, trong nháy mắt khi tiếp xúc với cơn lốc chúng phát ra những tiếng nổ rồi bùng cháy thành một đám ma diễm màu đen.

"Xi... lạp" một tiếng, sau khi ma diễm màu đen bị cuốn vào trong cơn lốc, được gió trợ thế lửa, lửa mượn sức gió lại điên cuồng mãnh liệt hơn ngàn lần so với lúc trước, đồng thời thuận thế bay thẳng lên trên cao.

Trong nháy mắt, cả cơn lốc đều biến thành một trụ lửa màu đen bay thẳng lên chín tầng mây, thanh thế vô cùng kinh người.

Phía trên cao nhất của trụ lửa, lúc này những hạt phân vàng vốn đã biến mất phía trong ma diễm màu đen lại chợt lóe lên mà hiện ra, sau khi sôi trào lên một chút liền biến ảo thành những kí hiệu màu vàng to như cái đầu.

Mà những kí hiệu màu vàng to lớn này sau khi tản ra, dường như trải rộng tới cả nửa bầu trời, lại mơ hồ như hình thành một siêu cấp phù trận phức tạp. Trong phù trận có hàng vạn những luồng sáng vàng, cùng hàng ngàn luồng khí mát lạnh, vừa nhìn khiến người ta phải cực kỳ chú ý. Đồng thời tản mát ra một cỗ linh áp khủng bố khiến cho hư không phụ cận trở nên ngưng trệ, bay thẳng lên trên trời cao.

Cũng trong lúc này, vốn dĩ bầu trời khắp ngàn dặm xung quanh đang yên lặng không mây bỗng nhiên nổi lên một tiếng sấm. Từng đoàn quang cầu màu trắng mà dùng mắt thường không thể nhìn thấy bỗng dưng hiện ra trên không trung rồi đồng loạt rơi xuống.

Lúc bắt đầu chỉ hơn mười viên, nhưng trong nháy mắt liền biến ra thành cả ngàn vạn khối quang cầu, rậm rạp chằng chịt rơi xuống phía dưới giống như sao băng từ trên trời rơi xuống.

Một luồng Phạn âm từ trong phù trận màu vàng truyền ra, phù trận từ từ chuyển động rồi sau đó tuôn ra một cỗ cự lực vô hình.

Toàn bộ số sao băng màu trắng này dưới sự điều khiển của cỗ cự lực dường như lại hân hoan mà rơi vào trong phù trận, trong nháy mắt bị thôn phệ không một tiếng động.

Trong phù trận màu vàng lại vang lên âm thanh ầm ầm. Kí hiệu màu vàng điên cuồng chuyển động, mơ hồ như đang hình thành nên một cỗ khí

tức còn khủng bố hơn cả lúc trước.

"Hàn đạo hữu, hãy chuẩn bị thật tốt. Lực lượng thiên địa sẽ rơi xuống ngay đây." Việt Long thấy vậy chẳng những không kinh sợ mà còn mừng rỡ lên tiếng nhắc nhở sau đó tay bấm niệm thần chú điểm về phía đỉnh lô gần đó.

Lúc này Đỉnh Lô chớp lên một cái mà đón gió biến thành lớn hơn trăm trượng, đồng thời từ bên trong tuôn ra vô số luồng sáng màu sắc khác nhau, đó chính là vô số các loại tài liệu. Những tài liệu này màu sắc khác nhau, có cái to như nắm tay lờ lờ chớp sáng, cũng có cái to như cái bát tối đen như mực, nhưng mỗi một khối đều toát ra linh khí thuộc tính Kim mạnh kinh người.

Nhiều tài liệu như vậy bay ra khỏi cự đỉnh, sau khi bị giảm bớt đi một ít thì lập tức huyền phù bất định ở hư không quanh đó.

Nhưng vào lúc này, trong phù trận màu vàng trên trời cao truyền ra một tiếng nổ kinh thiên động địa, một đạo kim quang từ giữa phun xuống. Đạo kim quang này lúc đầu chỉ bằng cái chén ăn cơm nhưng sau một cái chớp động thành linh biến thành thô to như một cái vạc nước, bên trong có thể trông thấy rõ ràng vô số những sợi tơ cực nhỏ chớp động liên hồi, dù nó chưa thật sự rơi xuống nhưng trong hư không lại truyền ra vô số tiếng xuy xuy xé gió, tạo cho người một loại cảm giác cực kì sắc bén.

Việt Long thấy vậy sắc mặt trầm xuống, hai tay đồng thời bấm niệm thần chú thúc giục. Một trăm lẻ tám cái trụ đồng xanh lúc này khẽ run lên một cái, lại đồng thời biến mất tại chỗ, mà thay vào đó là vô số Khôi Lỗi Giáp Sĩ màu xanh. Trong tay mỗi con là một loại binh khí khác nhau nhưng lại đồng thời nhao nhao cùng nhau hành động.

sau một tiếng vù vù chói tai, những pháp khí này đồng thời biến thành từng đoàn vàng sáng sau đó nổ tung ra, lúc này một luồng cuồng phong thoảng một phát từ chính giữa cuốn lên, sau đó từ từ căng lên rồi ùn ùn tỏa ra, nhanh chóng che phủ khắp cả bãi đất trũng.

Luồng Gió này cũng rất tà môn, bên trong tiếng rít rung trời mơ hồ truyền ra từng trận âm thanh của giáo mác, đồng thời một luồng sát khí không tên từ đó tỏa ra. Phảng phất giống như trong đó có ẩn chứa vô số thần binh lợi khí.

Sau một khắc, kim quang từ không trung rơi xuống đã chui hết vào trong cơn lốc, nhưng tại thời điểm chúng xuyên thủng ra khỏi cơn lốc thì bất thành linh lại bị rút nhỏ hơn phân nửa, sau một cái chớp động liền tiến thẳng vào trong cự đỉnh.

"*Phanh*" một tiếng. Cự đỉnh màu bạc nhìn như vô cùng lớn kia ngay tại lúc kim quang chui vào trong thì run rẩy một chút rồi phát ra tiếng nổ mạnh như tiếng chuông ngân.

Cùng một thời gian, Việt Long thao túng bảo vật này, tuy trên mặt cũng không xuất hiện chút dị sắc nào, nhưng linh quang quanh thân cũng nhoáng lên một cái.

Mà giờ khắc này trên bầu trời, từ trong Kim Sắc phù trận, truyền ra từng tiếng oanh minh vang trời. Từng đạo Kim quang nối tiếp nhau rơi xuống, hơn nữa khoảng cách rơi xuống ngày càng nhanh, ngày càng dồn dập.

Từ lúc bắt đầu, khi mới hơn trăm đạo kim quang rơi xuống thì Việt Long còn có thể bắt được một cách bình thường. nhưng về sau khi liên tiếp hơn trăm đạo kim quang bắt đầu rơi xuống nối tiếp với từng cặp từng cặp kim quang thành một mảnh lớn áp xuống, thì thần sắc hắn không khỏi trở nên ngưng trọng hơn vài phần.

Tuy vẫn có thể tiếp tục thúc dục Cự Đỉnh tiếp lấy đám kim quang rơi xuống, nhưng mà mỗi một lần như thế, Cự Đỉnh lại giống như bị vật thể to lớn đụng vào khiến nó rung động mạnh không thôi, đồng thời ánh sáng màu đen trên mặt Việt Long cũng chớp động liên hồi.

Hiển nhiên lúc này hắn đã phải cố gắng hết sức.

Ở dưới chân, tại thời điểm hình trụ phía dưới bàn chân biến thành khô lồi, Hàn Lập cũng đã huyền phù ở tầng trời thấp lắng lắng quan sát hết thấy, nhưng vẫn không có chút ý tứ nào sẽ ra tay.

Bầu trời quang bỗng vang lên một tiếng sét đánh.

Phù Trần màu vàng mờ hồ một cái, sau đó thoáng một phát ba đạo kim quang liên kết một mạch cùng lúc rơi xuống. ở phía dưới, Việt Long thấy vậy không khỏi biến sắc, không tự chủ được liếc nhìn về phía Hàn Lập một cái.

Kết quả Hàn Lập thấy vậy, đuôi lông mày khẽ động, từ trên người bắt đầu tản phát ra một tia linh áp thâm bất khả trắc. trong nội tâm Việt Long lúc này mới bắt đầu buông lỏng. Chân nguyên trong cơ thể điên cuồng rót vào Cự Đỉnh trên đầu.

Cự đỉnh màu bạc sau một tiếng ông ông, lập tức xoay một cách điên cuồng, đồng thời tài liệu từ bốn phía cũng tự động nhao nhao nhảy vào bên trong cự đỉnh, sau đó bộc phát ra những tiếng va chạm chói tai.

Kim quang lóe lên, ba đạo kim quang liền nối thành một đường xuyên thủng cuồng phong mà ra, thể tích tuy nhỏ hơn phân nửa nhưng kích xạ thẳng đến cự đỉnh với thanh thế kinh người.

Đúng lúc này, tay áo Hàn Lập run lên, một ngón tay khẽ động diềm một cái về phía Kim quang ở phía xa.

Tiếng sấm vang lên, một đạo kim hồ vừa to vừa thô từ đầu ngón tay bắn ra, chớp động một cái giống như thuần di đến gần chỗ kim quang. Tiếp đó sau một tiếng vang lại tách làm ba đồng thời kích lên ba đạo kim quang.

Một tiếng nổ lớn vang lên. Những tia điện ào vàng từ trong hư không lóe ra liên tục. Sau khi tất cả điện quang lóe lên biến mất. thể tích của ba đạo kim quang lại nhỏ đi gần một nửa rồi rơi vào trong Cự Đỉnh.

Một tiếng trầm đục vang lên!

Cự đỉnh nhoáng lên một cái rồi chột lung lay nhưng vẫn vững vàng tiếp nhận được những luồng kim quang này.

Về sau khoảng cách từng đạo từng đạo kim quang rơi xuống càng thêm ngắn, nhưng do Hàn Lập bắn ra Ích Tà Thần Lôi làm suy yếu chúng nên cũng không tạo thành uy hiếp nữa rồi.

Việt Long thấy vậy càng thêm yên tâm. hắc khí Trên mặt trở nên nồng đậm, mười ngón tay như cái bánh xe bắn ra từng đạo pháp quyết. Những pháp quyết này sau khi tiếp xúc với cự đỉnh cũng vô thanh vô tức chui vào trong đó.

Trong đỉnh lập tức phát ra ánh sáng vàng rực rỡ, các loại tiếng liên tiếp vang lên những âm thanh oanh minh, dường như vô số tài liệu ở bên trong đang lục tục muốn phá vỡ mà thoát ra ngoài.

Tiếp theo Việt Long lại nhìn về phía một cái bình ngọc cổ, trong miệng quát lên một chữ "*Bạo*"

Lập tức bên ngoài bình ngọc lóe lên mấy phù văn màu trắng, sau đó liền vỡ vụn ra, tại chỗ cũ lẳng không hiện ra một đóa Linh Diễm màu xám trắng.

Tinh mang từ trong hai mắt Việt Long lóe lên. Một ngón tay điểm về phía đóa Linh Diễm, miệng hét lên một chữ "*Đốt*"

sau khi một tiếng "*Phốc*" vang lên, Linh diễm quay tít một vòng rồi đón gió lớn lên, biến ảo thành một con Rắn Lửa to cỡ ba mươi mấy trượng. thoáng một cái Rắn lửa nhảy chồm lên nhào tới phía dưới cự đỉnh màu bạc sau đó xoay quanh cự đỉnh.

Bạch diễm thuận thế cuộn cuộn bộc phát, rào rạt thiêu đốt phía dưới cự đỉnh.

Lúc này mặt ngoài cự đỉnh lóe lên từng đạo mật văn, đồng thời nhanh chóng từ màu bạc biến thành màu đỏ thẫm, nhiệt độ trong đỉnh càng lúc càng tăng đến một trình độ khó tin. Hơn phân nửa mảnh vỡ các loại tài liệu ở bên trong nhao nhao tan chảy, chỉ có một số ít tài liệu đặc thù vẫn bảo trì nguyên bộ dáng cũ.

Nhưng ánh mắt Việt Long không chớp một cái mà nhìn chăm chăm vào trong cự đỉnh, đồng thời một cỗ lực lượng vô hình từ trên người hắn xuy xuy chui ra, đồng thời đem tất cả tài liệu còn thừa ở bốn phía ném vào trong đỉnh. Sau đó lại bấm quyết thúc dục, tiếp tục phun ra một ngụm máu huyết.

Máu huyết màu đen lúc này chớp động một cái liền chui vào linh diễm đang rào rạt thiêu đốt.

Lúc này Linh Diễm phía dưới Cự Đỉnh đang thiêu đốt hùng hực, lại một lần nữa cuồn trướng hơn phân nửa, đồng thời ngọn lửa này dưới nhiệt độ cuộn cuộn dâng cao cũng thay đổi thành màu vàng nhạt.

Số tài liệu còn lại trong cự đỉnh chưa bị hòa tan, tại sau khi kim diễm xuất hiện không lâu cũng nhanh chóng từ từ tan ra.

Nhưng ngay tại lúc này, kim sắc phù trận ở trên cao sau một hồi mơ hồ lắc lư, kim quang rơi xuống lại lần nữa mạnh mẽ hơn, bắt đầu từng bốn đạo một lần rơi xuống.

Hàn Lập gặp tình hình này thì hai mắt khẽ nhú lại, kim hồ trong tay đang bắn ra lại dừng lại, một tay đột nhiên hướng phía trước người vung lên, lập tức một chiếc hồ lô màu vàng nhạt lẳng không hiện ra. Sau đó lập tức đảo ngược một cái, lúc này hơn một ngàn hạt cát óng ánh từ đó chui ra.

"Đi!"

Hàn Lập tay áo vung về phía trước, trong miệng không chút tình cảm quát khẽ một tiếng.

Lập tức những hạt cát óng ánh này điên cuồng di chuyển, nhao nhao lóc lên biến mất không thấy gì nữa.

Nhưng sau một khắc, chỗ hư không phía trên cự đỉnh. Một đám bụi cát màu vàng mênh mông xuất hiện, từng viên đá lớn nhỏ lẳng không xuất hiện, rậm rạp chằng chịt xếp ở phía dưới, lại mơ hồ tạo nên một cái thạch trận cực lớn không rõ tên.

Lúc này kim quang ở trên không trung đã nổi thành một mảnh rơi xuống, vừa lúc kích lên trên thạch trận.

Ầm ầm ầm. thanh âm vang lớn, hoàng mang chói mắt chột hiện phía dưới, hơn mười khóa cự thạch trong thạch trận liên tiếp bị chém làm đôi.

Nhưng lúc này, sau khi bốn đạo kim quang bị ngăn trở, thể tích của chúng cũng rút nhỏ đi mấy lần, hào quang ảm đạm, mới miễn cưỡng xuyên qua thạch trận...

Chương 2314: Địch bạn cùng tới

Sau khi liên tiếp bảy tám lần sóng Kim Quang như thể rơi vào Cự Đỉnh, từ trong Cự Đỉnh màu bạc vốn đang vang lên những tiếng oanh minh không ngừng bỗng nhiên truyền ra âm thanh thê lương bén nhọn và chói tai.

Việt Long thấy cảnh này, sắc mặt bỗng đại biến.

“Hàn đạo hữu, mau ngăn cản Lực lượng Thiên Địa thuộc tính Kim đang tới phía sau kia lại, chờ ta luyện hóa phần lực lượng trước mắt đã này rồi hãy dẫn dụ chúng đến.”

Vừa dứt lời, Việt Long hét lớn một tiếng, từ trong miệng liên tiếp phun ra mấy ngụm máu huyết.

Sau khi Linh Diễm phía dưới đỉnh được hấp nhập thêm nhiều máu huyết như vậy, thể lửa lại càng thêm mạnh mẽ hơn, dường như đã đem toàn bộ tòa Cự Đỉnh kia bao bọc trong đó, màu sắc ngọn lửa càng biến thành ánh vàng rực rỡ như màu vàng ròng.

Dưới nhiệt độ cao từ nó tỏa ra, hư không phụ cận đều mơ hồ trở nên vặn vẹo, tất cả tài liệu trong đỉnh lại càng nhanh chóng tan ra như nước, đồng thời một vài điểm Kim Quang bên trong đỉnh cũng trở nên chớp động không thôi.

Hàn Lập nhướng mày, một tay điểm một cái về phía hư không.

Hào quang ngũ sắc từ bên trong Thạch Trận tỏa ra, vô số Cự Thạch chẳng chịt rậm rạp dùng tốc độ cực kỳ đáng sợ mà xoay tròn liên tục.

Những Kim Quang kia sau khi chui vào bên trong Thạch Trận thì bị dừng lại mấy khắc sau đó mới trở nên ảm đạm rồi xuyên thủng khỏi đó chui ra ngoài.

Đúng lúc này, bàn tay còn lại của Hàn Lập dơ lên bắn ra một luồng sáng đen, sau khi lắc lư một cái biến ảo thành một đám mây đen lớn cỡ vài mẫu, vừa vặn đem đem những Kim Quang vừa chui ra kia cuốn vào trong đó.

Trong mây đen, những sợi tinh mang chớp động liên hồi, chính là tấm lưới đen mà Việt Long đã giao cho Hàn Lập lúc trước.

Cũng không biết Tia lưới này là do vật gì luyện chế thành, nhìn thì chỉ như mỏng có một tầng, nhưng Kim Quang vừa nhập vào trong đó liền không cách nào giã giũa ra được, chỉ có thể ở trong đấy bật lên bật xuống chớp động liên tục như vật sống mà thôi.

Từ phía xa, một tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, ánh mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng ngóng nhìn đám mây đen một chút, hiển nhiên hẳn đã phải dùng một lượng pháp lực lớn để điều khiển bảo vật này.

Việt Long ở phía dưới vừa trông thấy Kim Quang bị đám mây đen giữ lại thì trong lòng cảm thấy vui vẻ, lúc này càng dốc sức liều mạng thúc dục Linh Diễm luyện hóa tài liệu trong Đỉnh.

Chỉ thấy ánh sáng bên trong Cự Đỉnh chớp động liên hồi, bên trong có hơn trăm khối Tinh Chuyên đang được từ từ dung luyện thành, mỗi khối đều hiện lên màu vàng nhàn nhạt, kích thước lớn cỡ một bàn tay.

“Được rồi, Hàn huynh hãy dẫn Lực lượng Thiên Địa thuộc tính Kim xuống đi.”

Không biết sau bao lâu, tới thời điểm khi phía trong đám mây đen đã có hơn trăm đạo Kim Quang, Việt Long mới một lần nữa hướng tới Hàn Lập

hồ to một tiếng.

Hàn Lập hơi gật đầu, một ngón tay vẽ một vòng về phía đám mây đen ở hư không phía xa.

Một tiếng “*phốc*” nhỏ vang lên.

Từ trong đám mây đen lộ ra một cái khe hở, dần dần lớn lên, lập tức từng đạo Kim Quang từ đó rơi xuống phía dưới, bị Cự Đỉnh hút vào trong đó từng cái một.

Cứ như vậy, mỗi khi Việt Long hô lớn một tiếng, Hàn Lập liền sẽ thúc dục đám mây đen ngăn cản hơn một nửa số Kim Quang lại trên không.

Chờ tới khi hấn cần đến, tức thì lại buông đám mây đen ra, thả ra một bộ phận lực lượng Thiên Địa rơi xuống phía dưới một lần nữa.

Kể từ đó, dưới sự khống chế tận lực của Hàn Lập, Việt Long tự nhiên có thể thông dong mà chuyên tâm luyện chế tài liệu bên trong Cự Đỉnh, ngoài ra cũng có thể đồng thời khống chế một lượng nhỏ lực lượng Thiên Địa cần thiết.

Nhưng theo thời gian trôi qua, số lượng Kim Quang tích lũy phía trong đám mây đen càng lúc càng nhiều, sau thời gian uống cạn một chén trà đã có khoảng chừng hơn bảy tám trăm đạo rồi.

Dù cho là người có pháp lực thâm hậu như Hàn Lập, một lần phải thúc dục pháp lực ngăn chặn nhiều lực lượng Thiên Địa thuộc tính Kim như vậy thì trên mặt cũng dần hiện ra vẻ ngưng trọng.

Bỗng nhiên Hàn Lập hừ một tiếng, một ống tay áo rung lên về phía xa.

Một đoàn sáng bạc từ trong ống tay áo bay ra, vừa bắn ra lập tức đón gió lớn lên thành to cỡ một căn phòng nhỏ, tiếp đó mơ hồ một cái liên thuẫn di mà chui vào phía trong đám mây đen.

Đó đúng là một khóa Ngân Châu trong số ba khóa mà Việt Long giao cho Hàn Lập trước đó.

Một màn quỷ dị xuất hiện!

Sau khi mây đen vang lên một tiếng trầm đục, một vầng sáng màu bạc nổ tung ra, vừa vắn đem toàn bộ đám mây đen bao phủ vào bên trong.

Tới khi vầng sáng màu bạc thu lại, Kim Quang phía trong mây đen cũng thành linh biến mất không thấy đâu nữa, giống như đã đồng quy vu tận biến mất vô ảnh vô tung.

Chỉ còn lại đám mây đen lẻ loi lơ lửng, vẫn lơ lửng trên không phía trên Cự Đỉnh.

Ba khóa Ngân Châu quả nhiên chính là dị Bảo chuyên dùng khắc chế Lực lượng thiên địa thuộc tính Kim như thế này.

Kể từ đó, tự nhiên áp lực lên người Hàn Lập không còn sót lại chút gì nữa, lại bắt đầu tiếp tục thúc dục đám mây đen chặn đường xuống của những Kim Quang mới rơi xuống.

Việt Long quan sát rõ ràng hết thấy, chứng kiến Hàn Lập vận dụng viên châu màu bạc thì chẳng những không hề có vẻ tiếc hận mà ngược lại trên sắc mặt còn lóe lên vẻ vui mừng.

Có thể kiên trì tới bây giờ mới phải vận dụng viên châu màu bạc đã là cực kỳ vượt qua dự đoán của hắn rồi.

Đương nhiên Pháp lực thâm hậu của Hàn Lập cũng khiến trong nội tâm hắn thấy hoảng sợ không thôi.

Xem ra lúc này đây hắn thực sự đã tìm đúng người rồi, có lẽ lần này luyện chế Cực Nguyên Tinh có hi vọng lớn sẽ thành công rồi.

Lúc này, ánh mắt Hàn Lập nhàn nhạt lướt qua những khối Tinh Chuyên bên trong Cự Đỉnh, nhưng trong lòng lại đang âm thầm định giá xem cuối cùng có thể chính thức hình thành mấy khối Cực Nguyên Tinh thuộc tính Kim.

Hai tháng sau, ở một phiên không gian được che dấu cực kỳ bí mật bên trong một sơn cốc nằm sâu trong Địa Uyên.

Hai nữ tử áo trắng đang sóng vai nhau đứng trên một cành cây cành lá tốt tươi của một cái cây lớn màu đen phía dưới.

Hai nữ tử này, một người nhỏ nhắn xinh xắn, thần sắc phong tình vạn chủng, còn một người thì dáng người thon thả thướt tha, thanh lệ vô song, sắc mặt cả hai đang vô cùng ngưng trọng truyện trò với nhau.

Ở một chỗ trong sơn cốc, một cái đài lớn bỗng nhiên từ mặt đất mọc lên, toàn thân xanh biếc ướt át, trông phẳng phất như là dùng toàn những khối gỗ lớn trực tiếp xếp với nhau mà thành vậy, đồng thời cũng chia làm bảy tầng, mỗi một tầng đều có khoảng mười mấy món pháp khí kiểu dáng khác nhau đặt ở phía ngoài rìa.

Mà ở tầng cao nhất của cái Đài Cao, cờ phiến bay phấp phới, rầm rập những phiến kỳ lớn nhỏ không đều nhau đang cắm ở trên đấy, mơ hồ tạo thành một cái pháp trận cực kỳ huyền diệu.

Những phiến kỳ này màu sắc khác nhau, hoặc là long lánh, hoặc là đờng đờng hắc khí, nhưng đều tản ra khí tức cực kỳ kinh người, rõ ràng mỗi một

kiện đều là bảo vật khó có được.

Ở trung tâm của những phiên kỳ này, đã có một cái bồ đoàn đường kính lớn hơn một xích đang đặt tại đó.

Ở xung quanh phía xa bên trong Đài Cao, tức thì đứng sừng sững khoảng hơn một ngàn pho tượng chất liệu không đồng nhất với nhau, hoặc là hình người, hoặc là hình thú, nhưng mỗi con đều trông vô cùng sống động, đồng thời chúng đều nửa quỳ nửa đứng hướng tới phía Đài Cao.

Về phần cả tòa sơn cốc, lúc này cũng đang bị những khối gạch trong suốt phát sáng lóng lánh phủ kín đầy đất, khiến cho cả sơn cốc mơ hồ bị một tầng hào quang nhàn nhạt bao phủ lấy.

“Sư tử, nghĩa phụ vì lần Thiên Kiếp này mà chuẩn bị lâu dài như vậy, có lẽ nắm chắc khả năng vượt qua không hề nhỏ đi, nhưng mà vì sao mấy ngày nay bộ dáng người nhưu có tâm sự nặng nề như vậy.” Nữ tử thanh lệ nhìn về Đài Cao ở phía xa, lông mày kẻ đen nhú chặt lại nói.

“Suy nghĩ của Sư phụ lão nhân gia sâu như biển, há là chúng ta có thể phỏng đoán hay sao, nhưng mà theo ta nghĩ quá nửa là lo lắng vì Thiên Kiếp mà thôi, dù sao nếu như độ kiếp thất bại, nhiều năm tu vi của lão nhân gia đều có thể biến thành mây khói rồi.” Ánh mắt Nữ tử kiều diễm chớp động trả lời.

“Có thể là như thế, Đại Thiên Kiếp này lần sau đều hung mãnh hơn lần trước, nếu như không tới được một bước Phi Thăng cuối cùng thì cứ như giòi trong xương vĩnh viễn không bao giờ kết thúc được. Nghĩa phụ đã vượt qua nhiều lần như vậy rồi, Đại Thiên Kiếp lần này chỉ sợ sẽ lợi hại tới mức chúng ta không thể tưởng tượng được. Chỉ có thể hi vọng lão nhân gia người Cát Nhân có Thiên Tướng, có thể thuận lợi vượt qua khó khăn này.”

Dù sao thì mặc kệ thế nào đi nữa ta cũng sẽ kiệt lực tương trợ người đấy.”
Nữ tử thanh lệ trầm ngâm một chút, sau đó dứt khoát nói.

“Dao Nhi, Người khổ tu thân thông kia nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có thể tiến giai tới cảnh giới Hợp Thể Kỳ, không phải là vì muốn tới ngày hôm nay có thể báo đáp đại ân của lão nhân gia người hay sao, đáng tiếc là ta không phải Thiên Âm thân thể, không có cách nào tận chút sức lực khi Sư Phụ Độ Kiếp rồi.” Nữ tử kiêu diễm thở dài một hơi nói.

Hai nữ tử áo trắng này, chính là nhị nữ Nguyên Dao, Nghiên Lệ đã bái nhập làm môn hạ của Thanh Nguyên Tử.

Trong đó, Nguyên Dao thậm chí còn đã sớm bái Thanh Nguyên Tử làm nghĩa phụ, lúc này thành linh đã có tu vinh cảnh giới Hợp Thể sơ kỳ. Về phần Nghiên Lệ, tuy linh áp trên người cũng bất phàm như thế, nhưng rõ ràng vẫn còn ở trong cấp độ Luyện Hư hậu kỳ. Ngày hôm nay đúng là ngày Thanh Nguyên Tử chuẩn bị Độ Kiếp.

Vì có thể thuận lợi vượt qua lần Đại Thiên Kiếp này, chẳng những Thanh Nguyên Tử phải lợi dụng các loại bí thuật đưa khổ kéo dài ngày Thiên Kiếp tới, hơn nữa còn phải hao tổn tâm huyết lớn mới có thể đem tu vi của Nguyên Dao tăng lên tới cảnh giới tu vi ngày hôm nay. Mục đích chính là để tới lúc đó Nguyên Dao có thể thi triển một loại Đại Thần Thông hiếm thấy trợ giúp hần vượt qua Thiên Kiếp lần này.

Nguyên Dao mặc dù biết rõ việc này, nhưng vì dưới tình hình được sự trợ giúp của Thanh Nguyên Tử dùng bí thuật đem thân thể nửa người nửa quỷ của nàng và Nghiên Lệ một lần nữa trở lại thành thân thể người thường, đồng thời còn giúp tu vi của nàng trong thời gian ngắn tiến giai tới Hợp Thể kỳ, nên đương nhiên cảm kích Nghĩa Phụ vạn phần, sớm đã chuẩn bị không tiếc hết thân trợ giúp hần một tay.

Mà tòa sơn cốc này chính này nơi Thanh Nguyên Tử chọn làm địa điểm Độ Kiếp, chẳng những trong cốc đã bố trí rất nhiều thủ đoạn chuẩn bị cho việc Độ Kiếp, mà còn bố trí hàng trăm loại cấm chế lợi hại khác nhau trong vòng bốn vạn dặm xung quanh sơn cốc để phòng ngừa có người thừa cơ gây bất lợi cho hắn.

Hiện nay, Thanh Nguyên Tử đang tĩnh tọa ở trong một tòa động phủ tạm thời cách sơn cốc không xa để điều chỉnh trạng thái tới tình trạng tốt nhất để đối mặt với Đại Thiên Kiếp lần này.

Nguyên Dao, Nghiên Lệ ở chỗ này truyện trò với nhau vài câu, sau đó không nói thêm truyện gì nữa mà chỉ lo nghĩ chờ đợi.

Trọn vẹn gần nửa ngày sau, tới khi bầu trời bắt đầu dần dần tụ tập quay cuồng những đám mây mù tối tăm mờ mịt, thời điểm mà trong sơn cốc mờ hồ có một tia khí tức quỷ dị thoát ra, bỗng nhiên phía chân trời xa có ánh sáng màu xanh lóe lên, một luồng ánh sáng xanh bắn đến, chớp động mấy cái bỗng nhiên xuất hiện trên không phía trên hai người Nguyên Dao, Nghiên Lệ.

“Bái kiến Nghĩa Phụ”

“Tham kiến Sư phó “

Nguyên Dao, Nghiên Lệ thần sắc nghiêm nghị, xoay người quỳ xuống hành lễ.

“Lần Thiên Kiếp này chỉ có Dao Nhi mới có thể giúp đỡ nổi, Dao Nhi hãy cùng ta đi sang bên kia, Nghiên Lệ, ngươi hãy lưu lại đây cẩn thận cảnh giới một chút.”

Ánh sáng màu xanh trên không trung thu lại, thoáng một cái hiện lên thân ảnh của một lão giả áo xám có khuôn mặt bình thường, râu dài ba xích,

nhàn nhật nói với Nhị Nữ một câu.

“Vâng!”

“Tuân mệnh!”

Nguyên Dao, Nghiên Lệ không nói hai lời đều cung kính tuân theo.

Thanh Nguyên Tử gật gật đầu, tay áo cuốn xuống phía dưới, lập tức một mà hộ thể màu xanh lá cây cuốn xuống, đem Nguyên Dao bao bọc lấy, sau đó liền biến mất không thấy đâu.

Sau một khắc, một chỗ trên tầng cao nhất của cái Đài Cao chấn động, thân hình của Nguyên Dao và Thanh Nguyên Tử lặng im mà hiện ra.

“Dao Nhi, ngươi hãy yên lặng bên cạnh ta, chờ tới khi ta bảo ngươi ra tay thì hãy ra tay. Chờ được tự động ra tay, mà cũng không thể chần chừ bỏ lỡ cơ hội tốt nghe chưa?”

Thần sắc Thanh Nguyên Tử ôn hòa phân phó với Nguyên Dao.

“Nghĩa Phụ yên tâm, Dao Nhi biết rõ phải làm thế nào.” Nguyên Dao hít sâu một hơi, thần sắc nghiêm nghị nói.

“Ha Ha, ta tự nhiên vô cùng yên tâm về ngươi, tuy nhiên lần Thiên Kiếp này không phải chuyện đùa, vẫn phải cẩn thận một chút để phòng ngừa xảy ra sai lầm mà bị Thiên Kiếp liên lụy vào.” Thanh Nguyên Tử cười nhẹ một tiếng, sau đó vẫn dặn dò đôi câu.

Nguyên Dao tự nhiên là gật đầu đồng ý rồi.

Trên không trung một mảnh loạn thạch chồng chất ở một nơi cách sơn cốc cực kỳ xa xôi, bầu trời bỗng nhiên nổi lên một trận cuồng phong, hai

bàn tay cực lớn đen kịt lườn tới vài chục trượng từ trong gió chui ra, đột nhiên hướng tới hai bên hư không dùng sức xé ra.

Chương 2315: Nhìn xem

Một tiếng “xì...lap” vang lên, hư không bỗng chốc bị hai cái Cự Trảo xé rách ra, hiện ra một cái khe nứt không gian dài hơn ngàn trượng.

Bóng đen nhoáng lên, một cái thân ảnh lớn như ngọn núi từ trong cái khe bước ra, theo nó là hai luồng độn quang lóe lên, hai đạo cầu vòng theo sát nó bắn tới.

Sau khi hào quang thu lại, từ độn quang phân biệt hiện ra một gã Đạo Sĩ trẻ tuổi cùng với một nam tử khô gầy mặc áo bào màu vàng.

Hắc khí bên ngoài thân ảnh cực lớn kia tản ra, rốt cuộc hiện ra hình dáng chân thực là một Cự Nhân có làn da ngăm đen, trên đầu có một cái sừng cong, sau lưng mọc lên mấy hàng gai xương ngấn, gương mặt trông giống hết những nam tử bình thường, thậm chí bộ dáng còn có mấy phần chất phác, nhưng khí tức trên người lại khiến cho người ta sinh ra cảm giác sợ hãi tới mức hít thở không thông.

“Thần thông của Bất Diệt đạo hữu thật lợi hại, chỉ bằng biến hóa trên thân thể mà đã có thể xé rách hư không để chúng ta có thể đơn giản mà tiến vào phiến không gian này.” Nam tử mặc áo bào màu vàng đánh giá bốn phía vài lần, sau đó lộ ra bộ dáng tươi cười nói với Cự Nhân.

“Ha Ha, chẳng qua là may mắn có Hoàng huynh trước đó đã dùng Cửu Huyền Như Ý Môn làm cho lực lượng không gian của giao diện này buông lỏng đi tám chín phần mười, nếu không chỉ bằng vào bốn tọa sao có thể làm được việc này.” Cự Nhân cười ha ha, tiếp đó tầng lửa đen bên ngoài thu về,

thân hình nhanh chóng thu nhỏ lại biến thành một Cự Hán cao khoảng hai trượng.

“Hắc hắc, đạo hữu nói không sai, nhưng nếu không có thần thông của đạo hữu phá vỡ hơn một nửa lực lượng giao diện thì làm sao có thể tiến vào nơi đây được.” Nam tử mặc áo bào màu vàng cười hắc hắc nói.

“Được rồi, hai người các ngươi không cần phải nịnh nọt nhau nữa. Bản đạo đi cùng với các ngươi tới đây không phải để nghe nói nhảm, tốt hơn hết là tranh thủ thời gian tìm được tên kia, mau chóng hiểu rõ được tình hình thì hơn.” Đạo nhân trẻ tuổi bên cạnh, trên mặt có xà vân màu xanh thẫm, khế đảo hai mắt lạnh lùng nói. Đồng tử của hắn vậy mà dựng đứng lên trông như mắt rắn vậy.

“Tam Toàn đạo hữu không cần phải vội, tên Thanh Nguyên Tử này cho dù bắt đầu độ Thiên Kiếp ngay thì cũng tuyệt đối không phải là trong vòng ba tới năm ngày có thể chấm dứt được. Thời gian này cũng đủ để chúng ta tới được nơi hắc Độ Kiếp rồi.” Nam tử mặc áo bào màu vàng không chút hoang mang trả lời.

thì ra Nam tử mặc áo bào màu vàng này chính là tên Hoàng Nguyên Tử kia, còn hai người bên cạnh là hai gã cường giả Đại Thừa tiếng tăm lừng lẫy *“Bất Diệt Thiên Tôn”* và *“Tam Toàn đạo nhân.”*

“Xem ra vì đối phó với Thanh Nguyên Tử, ngươi đúng là phải khổ tâm mưu đồ khá lâu đấy, ngay cả thời gian và địa điểm hắc Độ Kiếp cũng rõ như lòng bàn tay rồi.” Đạo Sĩ trẻ tuổi nghe vậy, không khỏi liếc mắt nhìn Hoàng Nguyên Tử, lời nói có chút khác thường.

“Điều này là đương nhiên. Thanh Nguyên Tử vốn dĩ không phải là tộc nhân Trường Nguyên Tộc chúng ta, mà chỉ là Nguyên Thần một tên Dị Tộc xâm chiếm thân thể vị Tộc huynh ruột thịt của ta mới có thể tu luyện tới

cảnh giới hiện tại như thế. trước đây vị Tộc huynh kia có ân tình to lớn với ta, ta vứt bỏ dòng họ ban đầu của mình đổi thành cái tên hiện tại chính là để không bao giờ quên đại thù này, hi vọng tới một ngày có thể một lần nữa đoạt lại thân thể của Tộc huynh.” Thanh âm của Hoàng Nguyên Tử thoáng cái trở nên rét lạnh.

“Hóa ra là Đạo Hữu và Thanh Nguyên Tử thực sự có mối thù to lớn như thế, yên tâm đi, bốn tọa nhất định sẽ giúp ngươi đạt được ước muốn báo thù.” Tinh mang trong mắt Cự Hán lóe lên, sau đó ngoác cái miệng rộng ông ông nói.

“Ta mặc kệ ân oán giữa ngươi và Thanh Nguyên Tử, trả bao nhiêu thù lao thì sẽ xuất bấy nhiêu lực, về phần cuối cùng có thể chém giết Thanh Nguyên Tử hay không thì phải xem bản lĩnh của chính ngươi rồi.” Tam Toàn đạo nhân lại nói bằng giọng nửa nam nửa nữ.

“Yên tâm đi, ta tìm Tam Toàn huynh tới chủ yếu là vì tạo nghệ về mặt trận pháp của ngươi thôi, bằng vào thân phận Đại Sư Trận Pháp của Đạo Hữu, cộng thể sự phối hợp của Cửu Huyền Như Ý Môn trong tay ta, những cấm chế mà Thanh Nguyên Tử bố trí xuống đối với chúng ta mà nói xem như chẳng có chút tác dụng nào.” Hoàng Nguyên Tử không hề tức giận mà còn nói như đã tính trước.

“Hi vọng có thể như thế thật. Nghe nói Thanh Nguyên Tử kia cũng có chút tinh thông Trận Pháp chi đạo, hiện nay bày ra cấm chế để chuẩn bị cho Thiên Kiếp khẳng định là không phải chuyện đùa đâu.” Thần sắc Tam Toàn đạo nhân hơi ngưng lại một chút, lời nói từ miệng có vẻ không nặng cũng không nhẹ.

“Ha ha, ta hoàn toàn tin tưởng mười phần vào Tam Toàn huynh đây. Được rồi, vậy thì lên đường đi, lần này ta và Thanh Nguyên Tử chỉ có một người có thể sống mà rời khỏi không gian này thôi.” Hoàng Nguyên Tử

cười to một tiếng, sau đó tay áo rung lên liền biến thành một luồng cầu vòng phá không bay đi.

Trong Sơn Cốc, phía Trên Đài Cao, Thanh Nguyên Tử thành linh đang khoan chân lơ lửng giữa không trung phía trên cao vài chục trượng, mấy chục khẩu phi kiếm màu xanh đang bay múa bất định xoay quanh mình hắn, trên mặt không chút biểu tình, hai mắt nhắm nghiền bất động.

Ở phía dưới hắn, hơn trăm lá phiến kỳ chớp động linh quang, đồng thời tuôn ra một tầng hào quang ngũ sắc, biến ảo thành vô số phù văn diễm lệ phiêu phù ở phía trên Cự Đài.

Tất cả pháp khí bố trí phía dưới Cự Đài giờ phút này bắt đầu kêu lên những âm thanh ông minh trầm thấp liên hồi, từng luồng khí mát lạnh từ đó tỏa ra liền tiêu thất ở trong hư không.

Về phần hơn ngàn Pho Tượng ở bốn phía Đài Cao vẫn còn giữ nguyên bộ dáng trước kia không hề nhúc nhích, dường như hết thảy mọi việc xảy ra ở trên đài không hề liên quan gì tới chúng vậy.

Thần sắc của Nguyên Dao thì vô cùng khẩn trương, đứng phía dưới một cây trận kỳ, ngẩng đầu nhìn lên trời.

Giờ phút này chỉ thấy trên không trung thành linh đã xuất hiện những đám mây đỏ cuộn cuộn, từng đợt gió lạnh gào thét qua, những nơi chúng đi qua đều khiến cho hư không phải run lên nhè nhẹ.

Mây đỏ càng ngày càng dày, từ xa nhìn lại dường như đã che kín cả bầu trời không lọt một chút nào, ngoài ra còn mơ hồ để lộ ra khí tức cực nóng.

Không biết bao lâu sau, phía trong mây mù lóe lên ánh sáng màu đỏ hồng, chẳng chịt từng đoàn từng đoàn Quang Cầu ngưng tụ ra, ngay dưới âm thanh ầm ầm chúng tụ lại một chỗ rồi điên cuồng rơi xuống như mưa.

Cùng lúc đó, Thanh Nguyên Tử ở phía dưới mở trợn hai mắt, cánh tay khẽ động, một ngón tay vẽ một đường trên hư không.

Một tiếng “*Phốc*” nhỏ vang lên.

Một đạo kiếm khí màu xanh dài tới ngàn trượng hiện ra, lượn một vòng rồi biến ảo thành một tầng màn sáng mờ mịn bao phủ xuống toàn bộ cả tòa Đài Cao.

Từng đoàn từng đoàn Quang Cầu màu đỏ xinh đẹp rơi vào phía trên màn sáng màu xanh lập tức nhao nhao nổ tung ra hóa thành vô số đốm lửa đỏ văng đi khắp nơi, nhưng vừa tiếp xúc với kiếm quang lập tức biến thành hư ảo, căn bản không thể xuyên vào bên trong màn kiếm được.

Tuy nhiên những quang cầu màu đỏ hồng này chẳng qua chỉ là màn dạo đầu của Thiên Kiếp mà thôi.

Tới sau khi số lượng Quang Cầu rơi xuống có thể tính bằng đơn vị hàng nghìn, bầu trời bỗng vang lên tiếng sấm, từng đạo hồ quang điện màu vàng tím hiển hiện ra lập tức biến thành vô số Lôi Tiễn bắn thẳng xuống.

Cùng lúc đó, những luồng gió mạnh màu đen kia cũng ngưng tụ lại với nhau thành một mảng đen kịt áp xuống dưới.

Mảng đen này chưa kịp rơi xuống, bên trong đã vang lên những âm thanh xuy xuy, từng Lưỡi Đao Phong mờ ảo như một luồng sóng điên cuồng bổ ra.

Trong nhất thời, những tia sáng trắng như ẩn như hiện lộ ra đầy trời.

“*Tới hay lắm.*”

Thanh Nguyên Tử vừa thấy cảnh này, chẳng những không giật mình mà ngược lại còn hào hứng hét lớn một tiếng, bên ngoài thân thoáng cái tỏa ra ánh sáng màu xanh cực kỳ chói mắt, đồng thời hai tay điểm liên tiếp về phía không trung.

Tất cả ánh sáng màu xanh bên ngoài màn kiếm phía trên bầu trời bỗng nhiên thu lại một lần nữa biến thành một luồng Kiếm Quang dài hơn ngàn trượng, nhoáng một cái xoay tròn ngay tại chỗ, từ đó hiện ra một con Cự Giao màu xanh.

Cự Giao này giương nanh múa vuốt điên cuồng bay múa một hồi trên bầu trời, những nơi nó đi qua vang lên những tiếng xé gió cực lớn, từng đạo kiếm khí dăng ra khắp nơi, lập tức đại phát thần uy mạnh mẽ đem tất cả những Lưỡi Dao Phong kia cản lại.

Trên một góc Đài Cao, Nguyên Dao thấy thế thì tỏ ra mừng rỡ.

Đúng lúc này, không trung bỗng nhiên rực rỡ ánh sáng màu đỏ, tất cả mây đỏ nhao nhao mỏng manh rồi như tiêu tán đi, lộ ra một dòng sông lớn đầy Dung Nham cuộn cuộn chảy, sau một khắc sóng lửa từ trên sông nổi lên thành từng mảng dung nham đánh xuống.

Thanh thế to lớn khiến cho toàn bộ bầu trời bị thiêu đốt lên.

Ánh mắt Nguyên Dao trông thấy cảnh này, đáng tươi cười trên mặt không khỏi cứng nhắc lại.

Thanh Nguyên Tử không chút hoang mang, một tay bấm niệm pháp quyết, những cái phù văn tuôn ra từ trận kỳ lập tức bay toán loạn lên không trung, tiếp đó chúng quay tròn rồi ngưng tụ với nhau biến ảo thành một tòa Phù Trận ngũ sắc.

Phù Trận này dưới sự thúc dục của Pháp Quyết, bên trong vang lên âm thanh ông ông, hàng ngàn sợi tơ ngũ sắc từ đó tuôn ra, nhao nhao xuyên thủng qua những luồng dung nham đang rơi xuống, biến chúng thành những luồng khói tiêu tán trong không khí.

Lúc này, Thanh Nguyên Tử hét dài một tiếng, một tay đột nhiên vỗ lên đỉnh đầu, ánh sáng màu xanh lóe lên, một Tiểu Nhân mặc trường bào màu xanh từ đó bay ra, hai bàn tay chà xát vào nhau rồi giơ lên không trung phía xa, chẳng chịt những kiếm khí màu xanh tuôn ra, uy năng của mỗi đạo ra sau đều to lớn hơn đạo ra trước.

Thanh Nguyên Tử vô cùng rõ ràng, tới bây giờ sự đáng sợ của Thiên Kiếp mới bắt đầu hiện ra mà thôi.

Mười ngày sau, bầu trời hơn vạn dặm lấy sơn cốc làm trung tâm sớm đã bị mây đen cuộn cuộn bao phủ tới mức mưa gió cũng không lọt được, nhưng tiếng ầm ầm rung trời vẫn vang lên không ngớt, đồng thời thỉnh thoảng cũng trông thấy vòng ánh sáng bảo vệ ngũ sắc như ẩn như hiện.

Hiển nhiên lúc này Thiên Kiếp đã tới hồi hung mãnh nhất.

Bên ngoài một đỉnh núi nhỏ cách đó cả vạn dặm, ba bóng người đang đứng thẳng tắp trên vài cành cây của một gốc cây cổ thụ lẳng lặng ngắm nhìn về phía sơn cốc xa xa.

Ba người này, một người thân hình cao lớn, một người mặc đạo bào, còn một người thì có dáng người khô gầy, đúng là ba gã cường giả Đại Thừa Hoàng Nguyên Tử, Tam Toàn đạo nhân và Bất Diệt Thiên Tôn.

Bọn hắn đã tới nơi này từ hai ngày trước và đang bắt đầu kiên nhẫn chờ cơ hội ra tay.

“Không nghĩ tới Đại Thiên Kiếp của tên Thanh Nguyên Tử này lại lợi hại như vậy. Thay bằng bốn tọa mà nói... cũng không nắm chắc được mấy phần có thể trụ được tới lúc này đây.” Cự Hán chính là Bất Diệt Thiên Tôn thở dài một hơi chậm rãi nói.

“Đúng vậy, cho dù là bản đạo gặp phải Thiên Kiếp bậc này, tám chín phần mười cũng không có cách nào vượt qua được. tên tuổi của Thanh Nguyên tử lớn như thế quả nhiên không phải là hư danh.” Thần sắc của Tam Toàn đạo nhân cũng đồng dạng trở nên ngưng trọng.

Trên mặt Hoàng Nguyên Tử vốn đang âm trầm như nước, nghe được lời hai người nói lại bỗng nhiên cười lạnh lẽo nói:

“Cho dù tên Thanh Nguyên Tử này có thần thông to lớn hơn xa ba chúng ta thì sao chứ? Chưa nói hẳn có thực sự vượt qua kiếp nạn này hay không, dù cho có vượt qua cũng phải đại thương nguyên khí, như vậy làm sao có thể chạy thoát khỏi sự liên thủ của ba người bọn ta, chẳng phải cũng không tránh khỏi kết cục hồn phi phách tán hay sao.”

“Điều này cũng đúng, dù cho Thanh Nguyên Tử có pháp lực thông thiên thì lần này cũng chạy trời không khỏi nắng đấy.” Bất Diệt Thiên Tôn gật đầu nhẹ, bộ dáng cực kỳ đồng ý.

“Tuy nhiên nhìn xu thế của Thiên Kiếp, bộ dáng tôi thiếu cũng phải tiếp tục năm sáu ngày nữa. Chúng ta cũng bắt đầu bài trừ những cấm chế bên ngoài đi thôi, nếu không chờ tới khi Thiên Kiếp kết thúc, rất có thể Thanh Nguyên Tử sẽ ản nắp rồi chạy thoát mất.” Tam toàn đạo nhân nhìn về phía mây đen bên trên sơn cốc lạnh lùng nói.

“Ân, thời gian chính xác là không sai biệt lắm. Hắc Hắc, với tình hình bây giờ của Thanh Nguyên Tử, tin rằng dù cho hẳn biết rõ chúng ta bài trừ cấm chế này cũng tuyệt đối không cách gì có thể phân tâm được. cùng lắm

là vận dụng một ít thủ đoạn phía sau mà thôi.” Hoàng Nguyên Tử âm trầm nói.

“Chuẩn bị phía sau? Ha Ha, ta lại muốn nhìn một chút vị Thanh Nguyên Tử này còn chuẩn bị thủ đoạn gì phía sau nữa đây. Hiện tại hắn vận dụng càng nhiều thủ đoạn đã chuẩn bị trước thì cuối cùng tới khi chúng ta ra tay với hắn chẳng phải sẽ càng nhẹ nhõm hơn sao.” Bất Diệt Thiên Tôn cười lên điên cuồng vài tiếng nói.

Chương 2316: Đại chiến ngoài cốc (thượng)

“Ta đương nhiên là hiểu rõ đạo lý này! Lát nữa khi chúng ta ra tay phá trận, hãy làm cho thanh thế lớn hơn một chút, như thế thì cho dù tên Thanh Nguyên Tử kia có thể nhìn không sử dụng những thứ chuẩn bị sau cùng kia thì cũng sẽ không cách nào yên tâm đối phó với Thiên Kiếp được. Tam Toàn đạo hữu, một chút nữa phải nhờ vào ngươi rồi.” Hoàng Nguyên Tử âm trầm cười cười nói.

“Yên tâm, việc phá trận cứ đặt trên mình của ta đi.” Tam Toàn đạo nhân nghe vậy ngạo nghễ trả lời một câu.

Nói xong lời này, một tay Đạo Nhân trẻ tuổi bấm niệm pháp quyết, lập tức một đám mây trắng từ dưới chân bay vọt ra nâng đỡ thân hình hắn, sau đó nhẹ nhàng bay về hướng sơn cốc.

Hoàng Nguyên Tử và Cự Hán thấy vậy cũng không dám lãnh đạm mà cùng đồng thời độn quang theo xuống.

Ba người mới vừa phi hành được chừng hơn trăm dặm thì bỗng nhiên bốn phía vang lên âm thanh âm âm, hư không xung quanh mơ hồ một cái, tất cả cảnh vật đều biến đổi, sau đó cả ba người đã hạ thân xuống một rừng cây cao chọc trời.

Cây cối ở trong rừng cây này, cả đám đều cao chừng khoảng trăm trượng, toàn thân ngăm đen trông như từ kim loại, hắc thiết đúc thành vậy.

Ngay khi ba người vừa xuất hiện trong khu rừng, lập tức những cây đại thụ ở bốn phía lay động kịch liệt làm đất đai rung chuyển, tiếp đó chúng nghiêng mình rồi nhao nhao đập xuống phía ba người. Những cây đại thụ này chưa thực sự đập tới mà từng trận Kinh Phong đã cuộn cuộn ép xuống.

“Loại trận pháp đơn giản thế này mà cũng muốn vây khốn bốn toạ, thật là cực kỳ nực cười.” Tam Toàn đạo nhân vừa thấy tình hình như thế thì phá lên cười ha ha nói.

Không thấy hấn vận dụng bảo vật gì mà chỉ hét lớn một tiếng, hai ống tay áo hướng tới phía trước vung lên, từng luồng Hoàng Khí từ đó tuôn ra rồi tỏa ra bốn phương tám hướng.

Một màn kinh người xuất hiện.

Những cây Đại Thụ màu đen sau khi bị Hoàng Phong cuốn tới lập tức bay ra ngoài như rơm rạ, tiếp đó vang lên một tiếng trầm đục rồi toàn bộ chúng đều bị hóa thành đất cát trực tiếp biến mất không thấy đâu nữa.

Lúc này, hư không bốn phía vãn vẹo một hồi rồi khôi phục lại cảnh sắc trước kia.

Thân hình Tam Toàn đạo nhân khê động, tiếp tục bay tới phía trước.

Thanh Nguyên Tử và Cự Hán ở phía sau thấy thế không khỏi tỏ ra vui vẻ.

Tới khi ba người vừa mới bay vào bên trong được hơn chục trượng thì mấy quả đồi núi phía dưới bỗng nhiên tỏa ra hào quang rực rỡ, ba tòa Phù Trận lớn gần một mẫu lóc lên mà hiện ra ở đỉnh những quả đồi đó, từ bên trong chúng vang lên những tiếng xé gió, tiếp đó là vô số Hỏa Cầu chẳng chịt hiện lên bắn tới ba người với khí thế phô thiên cái địa.

Tam Toàn đạo nhân thấy vậy, khoe miệng khẽ nhếch lên, một ngón tay phía trong tay áo khẽ động, đột nhiên Lục Quang lóe lên rồi hiện lên ba cột sáng màu xanh lục vừa thô vừa to bắn xuống phía dưới.

Ba tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa vang lên!

Ba cột sáng giống như ba con Linh Xà uốn éo vặn vẹo đi qua những Hỏa Cầu kia rồi hung hăng đánh vào ba tòa Phù Trận, lập tức đem tất cả đồi núi phía dưới nghiền thành đất bằng.

Thân hình Tam Toàn đạo nhân không hề dừng lại chút nào mà trực tiếp độn quang vượt qua những đồi núi này.

Hoàng Nguyên Tử và Cự Hán liếc nhìn nhau, sau đó cười hì hì theo xuống dưới.

Hiển nhiên là tuy rằng Thanh Nguyên Tử bố trí rất nhiều cấm chế, nhưng những chỗ ngoài rìa bình thường chỉ dùng để đối phó với những tên có tu vi thấp kém mà thôi.

Chỉ có những cấm chế gần với sơn cốc mới thật sự là hạch tâm, là những Pháp Trận chuyên dùng để đối phó với những tồn tại cùng giai Đại Thừa.

Ở miệng một hang động lớn phía trong sơn cốc, Nghiên Lệ đang ngồi xếp bằng, bỗng nhiên hai bên tai chấn động truyền đến âm thanh ngưng trọng của Thanh Nguyên Tử:

“Nghiên Nhi, hãy coi chừng, bên ngoài có đại địch của Vi Sư xông vào trận, ngươi hãy cầm lấy mấy thứ bảo vật lúc trước ta giao cho ngươi đi chủ trì mười tám cái Thiên Sát Trận kia đi.”

“Vâng thưa Sư Tôn, Nghiên Nhi lập tức đi ngay.” Nghiên Lệ rùng mình, vội vàng đứng dậy thi lễ về phía không trung rồi lên tiếng nói.

Giờ phút này, tất cả Đại Trận, Cẩm Chế ở trong sơn cốc đều đã được mở ra triệt để.

Một tầng hào quang đủ mọi màu sắc cùng với những luồng gió mạnh màu đen liên tục rít gào quay cuồng trong hư không khiến cho không có bất cứ ai có thể nhìn thấy rõ được bất kỳ vật gì ở trong sơn cốc.

Ngoại trừ những tiếng sấm cùng những âm thanh trầm thấp thi thoảng phát ra từ bên ngoài, rôt cuộc thì Nàng này cũng không cách gì cảm ứng được một chút động tĩnh nào từ chỗ Đài Cao nữa rồi.

“Người không cần phải lo lắng, nếu có người chủ trì Đại Trận thì uy năng của mười tám Thiên Sát Trận này tối thiểu cũng phải tăng lên hơn hai thành, đủ để ngăn cản những kẻ thù bên ngoài kia mấy ngày rồi, chờ tới khi ta vượt qua Thiên Kiếp lập tức có thể tự mình đối phó với mấy tên Đại Dịch này.” Dường như Thanh Nguyên Tử đã nhận ra sự bất an trong nội tâm Đồ Độ của mình, vậy nê cười cười an ủi nàng vài câu.

Nghiên Lệ nghe được lời này lập tức buông lỏng tâm sự trong lòng xuống.

Sư Phụ còn có thể rảnh rồi truyền âm cho mình, có lẽ vẫn còn dư lực chống đỡ Thiên Kiếp.

Lúc này, Nàng không hề do dự mà độn quang hóa thành một luồng sáng vàng phá không bay ra ngoài miệng hang.

Một lát sau, Nghiên Lệ đứng phía trên một ngọn núi, phía dưới thân đang trôi nổi một kiện pháp khí cực lớn có hình dáng như một cái la bàn, xung quanh phía trên đang cắm chằng chịt vô số lá cờ nhỏ có màu sắc khác nhau.

Mà bản thân Nàng thì thần sắc ngưng trọng nhìn về một cái Gương Đồng trong tay.

Trong gương đồng chớp động hiện lên những hình ảnh khác nhau, thành linh chính là Tam Toàn đạo nhân đang thúc dục một cây Phi Dao màu trắng, bay múa lên cao xuống thấp một hồi như một con Giao Long, lập tức đem Kim Quang trải rộng bên ngoài Pháp Trận bài trừ sạch sẽ.

Tam Toàn đạo nhân chớp động một cái, liền từ trong tám hình biến mất vô ảnh vô tung.

Nghiên Lệ thấy tình hình này không khỏi hít một hơi khí lạnh, lông mày khẽ nhíu chặt lại.

Mặc dù Nàng biết rằng những kẻ có thể được Thanh Nguyên Tử coi là đại địch thì khẳng định cũng là những tồn tại Đại Thừa, nhưng không nghĩ tới đối phương lại có tạo nghệ về phương diện Trận Pháp cao tới như thế.

Xem ra cấm chế bên ngoài tuy nhiều nhưng cũng tuyệt đối không thể ngăn cản được đối phương quá lâu. Nếu muốn tranh thủ thời gian cho Sư Phụ mình thì có lẽ cũng chỉ có thể dựa vào chính mình chủ trì mười tám cái Thiên Sát Đại Trận kia thôi.

Trong lòng Nghiên Lệ suy nghĩ như vậy, lập tức không dám chậm trễ, một tay đánh ra một chiêu xuống phía dưới thân, tức thì nhoáng một cái có vài cái trận kỳ biến thành một làn khói xanh không thấy đâu nữa.

Sau thời gian cạn một chén trà, phụ cận sơn cốc vốn đang có những trận cuồng phong gào thét tới cát bay đá chạy bỗng nhiên từ dưới mặt đất nứt ra từng cái khe hở, từ đó tuôn ra những luồng sương mù có màu đỏ như máu cuộn cuộn tỏa ra bốn phía, lập tức đem bốn phía cả tòa núi cốc che phủ trong đó.

Theo đó vang lên những âm thanh tiêm mình chói tai, từ trong Huyết Vụ nổi lên những âm thanh gào khóc thảm thiết, phía bên trong mơ hồ có vô số bóng đen cực lớn như ẩn như hiện, một cỗ sát khí từ đó phóng thẳng lên trời, đem mây đen phía trên bầu trời mạnh mẽ mở tách ra hơn một nửa.

Trong thời gian thật ngắn, Nghiên Lệ đã kích phát tất cả toàn bộ mười tám tòa pháp trận cực kỳ huyền diệu xung quanh sơn cốc.

Nếu chỉ bằng một tòa Pháp Trận thì cũng chẳng là gì đối với những tồn tại Đại Thừa kỳ.

Mười tám tòa Thiên Sát Trận này liên hoàn với nhau, từng trận từng trận đan xen vào nhau, Trong suy nghĩ của người khác thì như đang đối mặt với chỉ một tòa nhưng thật ra là không thể không cùng lúc đối mặt chống lại cả mười tám tòa Pháp Trận.

Kể từ đó, nếu như không thể đồng thời phá vỡ cả mười tám tòa trận pháp này thì cũng chỉ có thể kiên nhẫn phá giải từng tòa Pháp Trận một mà thôi.

Đây chính là nguyên nhân mà Thanh Nguyên Tử dù đã biết rõ có đại địch xâm nhập nơi Độ Kiếp của mình nhưng vẫn có thể trấn định dị thường như vậy.

Qủa nhiên hơn nửa ngày sau, khi Tam Toàn đạo nhân mang theo hai người Hoàng Nguyên Tử một đường xông tới phụ cận sơn cốc, nhìn thấy rõ ràng tình hình của mười tám tòa Thiên Sát Đại Trận trước mặt, nét mặt thoáng cái trở nên âm trầm.

Tới khi bọn người Hoàng Nguyên Tử phía sau cùng hiểu rõ huyền cơ của những Pháp Trận này, sắc mặt thoáng một cái tái nhợt thêm vài phần.

“Nói như vậy thì chúng ta phải phá vỡ từng tòa từng tòa Pháp Trận này mới có thể tiến nhập vào trong sơn cốc rồi.” Hoàng Nguyên Tử nghiêng rằng nghiêng lợi hỏi.

“Chỉ sợ là không thể không làm như thế rồi. Tuy nhiên loại Liên Hoàn Trận này, khó phá nhất chỉ là tòa đầu tiên thôi, chỉ cần phá vỡ được một tòa, bởi vì lực lượng tăng cường giảm bớt nên những cái Pháp Trận đằng sau cũng dễ giải quyết hơn nhiều, nhưng cũng bởi vậy mà uy năng của tòa trận pháp cấm chế đầu tiên này tương đương với uy năng của mười tám tòa trận pháp, muốn bài trừ nó thật đúng là phải hao phí một hồi tay chân lớn đấy.” Tam Toàn đạo nhân suy nghĩ một hồi rồi trả lời.

“Hừ, tên khốn Thanh Nguyên Tử này quả là xảo trá, nhưng cho rằng có thể dựa vào nó làm khó ta thì đúng là sai lầm mười phần rồi. Tam Toàn đạo hữu, muốn bài trừ những trận pháp này thì phải mất bao nhiêu thời gian?” Hoàng Nguyên Tử hừ một tiếng hỏi.

“Nếu đạo hữu chịu dùng Cửu Huyền Như Ý Môn tương trợ mà nói, đại khái khoảng bốn ngày là đủ.” Tam Toàn đạo nhân tự định giá trong chốc lát, sau đó nói.

“Bốn ngày thì không được, nói không chừng Thiên Kiếp của tên Thanh Nguyên Tử kia lại chấm dứt sớm cũng nên. Như vậy đi, tới thời điểm mâu chốt ta sẽ vận dụng Tử Mẫu Thi Âm Lô giúp ngươi một chút. Phải bài trừ tất cả những pháp trận bên ngoài sơn cốc này trong vòng ba ngày mới được” Hoàng Nguyên tử dữ tợn nói.

“Tử Mẫu Thi Âm Lô! Không nghĩ tới nãy giờ cả bảo vật này mà đạo hữu cũng đã chuẩn bị bên mình rồi, nếu có vật ấy thì việc phá bỏ mười tám tòa Thiên Sát Trận này trong vòng ba ngày ta có thể nắm chắc mười phần không có vấn đề gì rồi.” Tam Toàn đạo nhân nghe tên bảo vật của Hoàng Nguyên Tử, sắc mặt hơi đổi, nhưng lập tức khôi phục lại như ban đầu nói.

“Rất tốt, Bất Diệt đạo hữu, ngươi không cần rat ay, cứ ở một bên nghỉ ngơi dưỡng sức là được rồi. tới thời điểm giao thủ với Thanh Nguyên Tử mới là lúc chính thức cần ngươi xuất ra đại lực đấy.” Hoàng Nguyên Tử gật đầu nhẹ rồi quay lại nói với Cự Hán một câu như vậy.

“Điều này không cần Hoàng huynh phải nói bốn tọa cũng biết. mấy môn thần thông của Thanh Nguyên tử cũng chỉ có công pháp của ta mới vừa vặn khắc chế được một chút thôi.” Bất Diệt Thiên Tôn ngoác miệng rộng, chẳng hề để ý nói.

Hoàng Nguyên Tử âm trầm cười một tiếng, không nói gì nữa, đột nhiên một tay ngửa ra, hào quang tỏa sáng, thoáng cái hiện ra một Cánh Cửa nhỏ tỏa ra ánh sáng long lanh, tiếp đó tay hất vung lên mà ném nó đi.

Trên bầu trời nổi lên những âm thanh sấm vang gió giạt, một luồng sáng trắng chói mắt tỏa ra rực rỡ, rồi từ trên trời giáng xuống một Cánh Cửa lớn cao tới vài chục trượng.

Thân hình Hoàng Nguyên Tử lắc lư một cái liền xuất hiện trên đỉnh của Cánh Cửa một cách nhẹ nhàng.

Từ Cánh Cửa vang lên một tiếng nổ lớn, lập tức bí mật mang theo lôi quang bao quanh bay tới phía đại trận ở đối diện.

Tam Toàn đạo nhân cười hắc hắc một tiếng, sau đó một tay bấm niệm pháp quyết, thân hình bắn theo sát phía sau Cánh Cửa.

Cự Hán dùng bàn tay sờ sờ vào cái sừng cong trên đỉnh đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười âm hiểm, sau đó mới không chút hoang mang từ từ bay theo.

Trên không trung một cái đầm lầy bên trong Địa Uyên, bỗng nhiên hư không vụn vẹo một hồi khác thường, tiếp đó vang lên âm thanh bén nhọn

chói tai, một luồng Kiếm Quang màu xanh thẫm lớn hơn trăm trượng lóe lên mà hiện ra rồi hời hợt chém xuống một cái.

Lúc này trên không đầm lầy nổi lên một tiếng giòn vang, toàn bộ bầu trời vậy mà bị một đạo Kiếm mờ màu lục chém ra làm hai nửa.

Theo đó vang lên tiếng oanh minh, một chiếc Cự Chu màu đen dài hơn ngàn trượng mạnh mẽ từ trong vết kiếm lách vào, lóe lên một cái đã bay vào phiến không gian này.

Ngay phía trên boong của Cự Chu cực lớn này, có một gã nam tử mặc áo bào xanh, hai tay để sau lưng đang đứng ở đó, thần sắc vô cùng bình thản.

“Hàn tiên bối, nơi này chính là nơi người bạn của người đang ẩn cư sao?” một nữ tử áo đen sau lưng nam tử quét mắt nhìn bốn phía một vòng, không nhin được phải mở miệng hỏi.

“Đúng vậy, Huyết Phách đạo hữu cảm thấy hơi kỳ quái phải không?” Nam tử thoáng nở nụ cười trả lời.

Nam tử này và nữ tử áo đen kia, tự nhiên chính là Hàn Lập cùng với Huyết Phách mới từ Phi Linh Tộc bên kia đi tới đây rồi.

Chương 2317: Đại chiến ngoài cốc (trung)

Ngày đó, Hàn Lập hao tổn thời gian hơn mười ngày mới hữu kinh vô hiểm thành công trợ giúp vị Đại Thừa Phi Linh Tộc Việt Long luyện chế ra hai loại Cực Nguyên Tinh thuộc tính Kim và Mộc.

Việt Long vô cùng mừng rỡ, đối với số thù lao mà chính mình đã đồng ý, hẳn không hề có chút nào do dự mà rất sảng khoái đem những loại Cực Nguyên Tinh mới luyện chế được ra trả cho Hàn Lập mỗi thứ một khối, đồng thời cũng cực lực muốn giữ Hàn Lập ở lại động phủ của hắn một thời gian.

Hàn Lập tự nhiên nhẹ nhàng từ chối, tận lực nắm chặt thời gian đem theo những người khác rời đi, lúc này rốt cuộc cũng tới được nơi có Không Gian Cách Giới Lực yếu kém nhất bên ngoài không gian Địa Uyên, trực tiếp sử dụng Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm chém mở bức tường ngăn cách không gian ra sau đó thúc dục Mặc Linh Thánh Chu xông vào.

Hiện tại, Huyết Phách nghe thấy Hàn Lập nói vậy, tự nhiên cười nói trả lời:

“Không gian này đích thực là vô cùng kỳ diệu, xem ra người bạn tri kỷ của tiên bối khảng định cũng là một vị tồn tại cường đại khó lường, hẳn cũng là một tiên bối Đại Thừa kỳ.”

“Lần này thì Tiên Tử đoán sai rồi, người bạn tri kỷ này của ta tuy rằng tu vi cũng không yếu nhưng lần trước khi chia tay cũng chỉ mới có tu vi

Luyện Hư kỳ mà thôi, khẳng định là tới bây giờ chưa thể nào có thể tiến vào Đại Thừa được, tuy vậy thì cảnh giới Hợp Thể vẫn là có chút ít khả năng đấy, dù sao thì hiện tại nàng cũng đã bái làm môn hạ của một vị tu sĩ Đại Thừa rồi.” Hàn Lập bình tĩnh trả lời.

“Môn hạ của tu sĩ Đại Thừa, lại còn có cảnh giới Hợp Thể kỳ! thật là khiến người ta ước ao. Năm đó vì muốn tiến thêm một bước trong cảnh giới Hợp Thể mà vẫn phải chịu không biết bao nhiêu đau khổ, thậm chí ngay cả bản thể cũng bị người ta phong ấn ở trên một Đại Lục khác.” Huyết Phách nghe vậy, thần sắc hơi chút khác thường thờ dãi nói.

“Hắc Hắc, Tiên Tử cần gì phải quá mức suy nghĩ như thế, năm đó chỉ do cơ duyên của người kém hơn một chút mà thôi, đợi tới khi cứu được bản thể về thì việc tiến thêm một bước nữa cũng không phải là chuyện không thể nào.” Hàn Lập hắc hắc nở nụ cười nói đôi câu.

“Hi vọng thật sự có thể như thế.” Huyết Phách cười khỏ một tiếng.

Hàn Lập mỉm cười không nói gì nữa, một tay vung ra, bỗng nhiên trong lòng bàn tay xuất hiện một khối ngọc giản màu đen rồi nhẹ nhàng đưa lên trán.

Đó đúng là một phần địa đồ Địa Uyên mà năm đó hắn lấy được từ Thanh Nguyên Tử.

Thần niệm của Hàn Lập nhanh chóng quan sát vài lần, tiếp đó khẽ quét qua địa hình xung quanh nhằm xác định vị trí của mình, vậy mà dường như cũng không cách quá xa động phủ của Thanh Nguyên Tử.

Thật là một việc đáng mừng!

Hắn thu ngọc giản lại, sau đó thúc giục Cự Thuyền màu đen phát ra tiếng nổ vang rồi bắn đi về một phương hướng khác.

Một ngày sau, khi mà Cự Thuyền tiếp cận với khu vực động phủ của Thanh Nguyên Tử, Hàn Lập vốn đang đứng khoanh chân ngồi phía trước mũi Thuyền, thần sắc bỗng nhiên khẽ động mở hai mắt ra, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc.

“Chấn động thật mạnh, đây là...” “Đây là... là chấn động của Đại Thiên Kiếp, chẳng lẽ có người đang Độ Kiếp ở gần đây, nếu tính thời gian thì hình như bây giờ cũng tới lúc Thanh Nguyên Tử phải độ Thiên Kiếp rồi, chẳng lẽ là hắn sao?”

Hàn Lập thì thảo vài tiếng trong miệng, tiếp đó thần sắc trở nên một hồi âm trầm bất định, một tay bấm niệm pháp quyết, Cự Thuyền màu đen dưới thân lập tức kêu lên vù vù rồi dừng lại trên bầu trời.

Sau một khắc, hắn đứng dậy đập mạnh một tay, bên ngoài thân tỏa sáng lập tức độn quang hóa thành luồng cầu vòng màu xanh phá không bay đi.

Lúc này ở trên Cự Thuyền mới vang lên tiếng phân phó rõ ràng của Hàn Lập:

“Các ngươi hãy ở lại chỗ này chông chừng Linh Thuyền, ta đi trước quan sát một chút.”

Tiếng nói lượn lờ quanh quẩn trên không, luồng cầu vòng chớp động mấy cái đã biến mất phía cuối chân trời.

Lúc này bọn người Chu Quả Nhi, Huyết Phách mới vội vàng đi ra từ buồng nhỏ trên tàu, giật mình nhìn về phía Hàn Lập rồi đi.

Với thần thông của Hàn Lập mà toàn lực thúc dục độn quang thì tốc độ đương nhiên là cực nhanh tới mức không thể nào tưởng tượng nổi.

Dù vậy, vừa rồi hấn cảm ứng được nơi phát ra chấn động cũng cách khá xa chỗ hấn, phải mất thời gian cạn một chén trà hấn mới có thể thấy được Kiếp Vân màu đen từ phía chân trời xa xa, đồng thời mơ hồ nghe được từng hồi tiếng oanh minh vang lên.

“Không đúng, còn có tồn tại Đại Thừa khác ở đây nữa.”

Sau khi phi hành thêm một lát, Hàn Lập ở phía trong độn quang bỗng nhú hai mắt lại, trong lòng thấy rung mình.

Thanh hồng xoay tròn một vòng, độn quang bỗng nhiên thu lại hiện ra thân hình hấn ở giữa không trung, dường như có điều suy nghĩ mà ngấm nhìn về phía kiếp vân ở xa xa.

“Một tên, hai tên, ba tên, vậy mà lại có tới nhiều tồn tại Đại Thừa xuất hiện ở nơi đó như vậy, mà dường như bọn chúng cũng không hề che dấu khí tức một chút nào, rõ ràng là không có ý tốt với người Độ Kiếp kia rồi. Cũng không biết người Độ Kiếp kia có phải là Thanh Nguyên Tử hay không, nếu như không phải thì có lẽ cũng không cần phải dính vào vũng nước đục này làm gì.” Hàn Lập chỉ nhìn qua chốc lát, sau đó trên mặt hiện lên vẻ khác thường thì thào nói.

Sau khi Hấn cúi đầu tự định giá trong chốc lát, bỗng nhiên há miệng phun ra một luồng tinh khí màu xanh nhạt.

Tinh khí quay tròn trước người hấn một vòng liền ngưng tụ lại rồi biến ảo thành một khối tinh cầu màu xanh.

Tiếp đó một tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, hai mắt từ từ khép lại, nhưng giữa hai đầu lông mày bỗng nhiên hiện lên một vết màu, sau đó một đoàn hắc khí lẳng không hiện ra ngưng tụ lại thành một con mắt đen dựng thẳng.

Hắc quang lóe lên!

Một sợi tơ đen cực nhỏ từ con mắt đang dựng thẳng bắn ra, lóe lên cái lập tức biến mất trong hư không phía trước.

Sau một khắc, hào quang màu xanh tỏa ra từ mặt ngoài tinh cầu, những hình ảnh vô cùng rõ ràng từ từ hiện ra.

Lúc này hai mắt đang đóng chặt của Hàn Lập mới một lần nữa mở ra, cẩn thận nhìn về phía hình ảnh trên tinh cầu.

Chỉ thấy hình ảnh bên trong tinh cầu là sương mù mờ mịt cùng với từng đoàn từng đoàn Lôi Quang màu vàng tím chớp động không ngừng, nhưng lại không thấy xuất hiện thứ gì khác nữa.

Lông mày Hàn Lập hơi nhảy lên, pháp quyết trong tay thúc dục nhanh hơn.

Lập tức hình ảnh trên tinh cầu nhanh chóng thay đổi, chốc lát sau bắt đầu hiện ra một ít cây cối, đỉnh núi và vài cảnh vật khác, nhanh chóng quét qua hết thấy xung quanh giống như một người bình thường đang ở bên cạnh ngắm nhìn cảnh vật vậy.

Bỗng nhiên thần sắc Hàn Lập khẽ động, pháp quyết trong tay hơi dừng lại, hình ảnh trên tinh cầu cũng thoáng một cái dừng lại tại một chỗ.

Chỉ thấy trong tám hình rõ ràng là một biển Huyết Vụ màu hồng rộng mênh mông.

Mà ở bên trong biển sương mù, một Cánh Cửa cực lớn cũng đang lập lòe sáng lên, đang đứng vững thẳng tắp phía trên nó là ba gã nam tử ăn mặc và phục sức khác hẳn nhau.

Ánh mắt Hàn Lập ngưng tụ, hơi liếc qua đã phát hiện được khí tức ba tên Đại Thừa mà hắn cảm ứng được chính là phát ra từ trên người ba gã nam tử này đây.

Ba tên này, ngoại trừ tên Cự Hán thân cao hai trượng đang đứng chấp tay bất động bên ngoài ra, hai người khác thì một đang thúc dục Cánh Cửa cực lớn kia xông mạnh thẳng về phía Huyết Vụ,

Những nơi Cánh Cửa đi qua, Phù Văn ngũ sắc tỏa ra liên tục đem những làn sương mù quý dị xung quanh đánh bật về phía sau liên tục.

Cuối cùng là một gã thanh niên ăn mặc theo phong cách Đạo Sĩ, sau lưng hiện ra hư ảnh ba cái đầu Rắn cực lớn, từ trong miệng phun ra ba loại hào quang màu sắc khác nhau là đỏ, vàng và xanh. Những làn Huyết Vụ kia mỗi khi tiếp xúc với hào quang ba màu này lập tức nhao nhao biến mất trong hư không.

Mà ở chỗ sâu bên trong biển sương mù màu Huyết Sắc lại mơ hồ có vô số bóng đen cực lớn chớp động liên tục, từ trên người chúng tuôn ra từng đoàn từng đoàn huyết khí, tựa như đang đối kháng lại uy năng từ cái cổng chào cùng với hào quang ba màu kia.

Thời điểm Hàn Lập đang quan sát, tên Cự Hán kai bỗng nhiên như nhận ra được điều gì, tinh mang trong mắt lóe lên, ngẩng đầu nhìn nghiêng sang một chút đồng thời quát lớn lên một tiếng:

“Kẻ nào dám lên lên lút lút rình coi Bốn Tọa?”

Vừa dứt lời, cánh tay Cự Hán khê động, một bàn tay màu đen lớn hướng tới phía xa vỗ xuống như cuồng phong bão vũ.

Một tiếng *“Oanh”* thật lớn vang lên!

Hư không phạm vi gần một mẫu xung quang bỗng nhiên vãn vẹo một hồi.

Theo đó là cuộn cuộn khí đen mang theo từng trận gió nóng cuốn về bốn phương tám hướng xung quanh, mạnh mẽ đem Huyết Vụ ở xung quanh quấy cho nát bấy.

Động tĩnh lớn như thế, tự nhiên Hoàng Nguyên Tử và Tam Toàn đạo nhân không có khả năng không phát giác ra, ánh mắt đều kinh ngạc quét tới.

“Chuyện gì xảy ra vậy, Bất Diệt đạo hữu phát hiện ra điều gì sao?” sau khi Hoàng Nguyên Tử hít sâu một hơi, dùng Cánh Cửa lại rồi mới âm trầm hỏi.

Trải qua hai ngày hai đêm không ngừng hành động phá giải, số cấm chế của tòa đại trận này đã bị bài trừ đi gần một nửa, vào lúc này hẳn cũng không muốn xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

“Có người thi pháp quan sát chúng ta, đã bị ta dùng một chương phá vỡ bí thuật của hắn.” Cự Hán bình tĩnh trả lời.

“Là tên tiểu nha đầu đang chủ trì trận pháp kia ư?” thần sắc Hoàng Nguyên Tử khẽ động, chậm rãi hỏi.

“Hắn là không phải, tu vi của tên tiểu bối kia chỉ mới Luyện Hư, lần trước bị ta chớp được thời cơ cách không giáng cho một quyền, cho dù không chết thì cũng bị trọng thương, làm sao còn dám sử dụng bí thuật rình coi chúng ta.” Cự Hán lắc đầu, khẳng định nói.

“Nói như vậy là một vị khách không mời mà tới rồi, đạo hữu có thể phát giác ra phần nào tu vi của hắn không?” Hoàng Nguyên Tử nhướn mày truy hỏi một câu.

“Ta chỉ là phá đi pháp thuật của đối phương chứ làm sao có thể phát hiện ra cụ thể tu vi của đối phương được. Nhưng bí pháp thi triển ra vô cùng cao minh, hơn xa tiểu nha đầu kia, quá nửa là cảnh giới sẽ không quá thấp đâu.” Cự Hán lộ ra một tia ngưng trọng nói.

“Nói như vậy thì phiền toái rồi. Người này có khả năng cũng là một gã tồn tại Đại Thừa kỳ. chẳng lẽ là tên gia hỏa Thanh Nguyên Tử kia mời tới giúp đỡ?” Tam Toàn đạo nhân ở một bên nghe đến đó không khỏi mở miệng nói.

“Giúp đỡ ư, hẳn là không phải đâu.” Thần sắc Hoàng Nguyên tử hơi đổi, nhưng sau khi suy nghĩ một chút lại lắc đầu nói.

“Ah, sao đạo hữu có thể khẳng định như thế?” đôi mày Tam Toàn đạo nhân nhíu lại, có chút nghi hoặc hỏi một câu.

“Rất đơn giản, nếu là do tên Thanh Nguyên Tử kia mời tới giúp đỡ, sao lại tới bây giờ mới hiện thân chứ?” Hoàng Nguyên tử chậm rãi nói.

“Điều này cũng đúng. Nếu thật sự là tên Thanh Nguyên Tử kia giúp đỡ thì hoặc là ngay từ đầu phải chủ trì mười tám cái Thiên Sát Trận này đối phó chúng ta, hoặc là sẽ dấu kín không xuất ra, chờ tới khi chúng ta phá hết pháp trận, là lúc chân nguyên tiêu hao lớn nhất mới ra tay ám toán mới đúng.” Tam Toàn đạo nhân nghiêng đầu suy nghĩ một chút rồi cũng gật đầu đồng ý.

“Kẻ này liệu có phải một trong số vài tên Đại Thừa khác đang ẩn cư trong Địa Uyên này hay không?” Con mắt Tam Toàn đạo nhân xoay chuyển mấy vòng, sau đó đột nhiên hỏi một câu.

“Hắc hắc, mấy tên Đại Thừa khác ở Địa Uyên ư? Có lẽ cũng không phải đâu. Vào lúc Thanh Nguyên Tử Độ Kiếp, tự nhiên là không muốn những tên

Đại Thừa khác ở Địa Uyên quấy rầy. hơn nửa năm trước, những người kia đều đã bị Thanh Nguyên Tử dùng những cái cớ khác nhau dẫn ra khỏi Địa Uyên rồi, trong vòng một hai năm sẽ không có ai quay lại không gian này đâu” Hoàng Nguyên tử cười lạnh một tiếng trả lời.

“Như thế thì người tới là địch hay bạn cũng rất khó nói rồi. Mà chúng ta còn đang bị nhốt trong cái pháp trận này, tình cảnh đúng là không quá tốt a.” khuôn mặt Cự Hân không chút biểu tình nói.

“Đúng thế, vốn là còn muốn kéo dài thêm hai ngày nữa mới vận dụng Tử Mẫu Thi Âm Lô này, xem ra phải dùng tới ngay bây giờ rồi. Tam Toàn đạo hữu, người hãy chuẩn bị một chút đi, chúng ta lập tức cưỡng ép phá vỡ cái trận pháp này đi, để xem xem mục đích của kẻ tới rốt cuộc là gì?” Hoàng Nguyên tử thở dài một hơi, âm tàn nói.

Chương 2318: Đại chiến ngoài cốc (hạ)

"Một viên Tử Mẫu Thi Âm Lôì thì không thể nào phá bỏ được cấm chế này đâu." Tam Toàn Đạo Nhân nhướng mày nhắc nhở.

"Tất nhiên ta hiểu rõ điều này, mời đạo hữu nhìn xem!" Hoàng Nguyên Tử xoay trở bàn tay liền hiện ra ba viên châu lớn cỡ ngón tay cái, toàn thân xám trắng đầy tơ máu, có vẻ hết sức quý dị.

"Không ngờ lại có tới ba khóa Thi Âm Lôì! Đạo hữu thật đúng là vì việc này mà bỏ vốn lớn a." Tam Toàn Đạo Nhân cả kinh, nhưng lập tức biểu lộ ra vẻ hài lòng.

"Nhanh động thủ dùng bí thuật phá bỏ pháp trận này đi, nói không chừng kẻ bên kia cũng sắp chạy tới rồi đấy." Hoàng Nguyên Tử quả quyết nói.

"Yên tâm, có ba khóa Âm Lôì này mà nói..., chuyện phá bỏ cấm chế này chỉ là sự tình trong chốc lát mà thôi." Tam Toàn Đạo Nhân nghe vậy, liền cười ha hả nói.

Tiếp đó hần há miệng phun ra ba lệnh bài màu sắc khác nhau, rồi điểm một tay về phía chúng.

Ba tấm lệnh bài mơ hồ một cái rồi đón gió mà điên cuồng lớn lên, phân ra biến hóa thành ba tấm lệnh bài cao gần trượng.

Một tay Đạo sĩ bấm pháp quyết, ba cái đầu Rắn cực lớn sau lưng đồng thời há miệng lớn bắn ra ba luồng ánh sáng màu sắc khác nhau, lóe lên lập tức chui vào trong lệnh bài.

Ba miếng lệnh bài cực lớn tức thì phát ra âm thanh ông ông. vô số phù văn hiện lên trên mặt lệnh bài, tiếp đó chúng quay tít một vòng rồi ngưng tụ lại với nhau, biến ảo thành hơn một trăm lá cờ nhỏ khác nhau dài hơn một thước.

Mỗi một lá cờ đều óng ánh trong suốt, mặt ngoài tỏa ra hào quang rực rỡ, ngoài ra còn mơ hồ có một chút lực lượng Pháp Tắc trên đó.

Đứng ở phía trên Cánh Cửa, Hoàng Nguyên Tử trông thấy cảnh này thì đồng tử khế co lại, bàn tay hấn run lên. một trong ba viên châu xám trắng đang nằm trong lòng bàn tay lập tức bắn về phía trước.

Tại một nơi khác trong hư không, Hàn Lập nhìn về Tinh Cầu màu xanh đang chằng chịt những vết rách ở trước mặt, con mắt màu đen ở giữa hai hàng lông mày sớm đã biến mất không thấy đâu nữa, trên khuôn mặt bỗng chốc hiện lên vẻ lạnh lẽo.

"Có thể từ vị trí xa như thế phát giác ra ta. So ra cũng mạnh hơn những Đại Thừa kỳ bình thường khá nhiều. Dù vậy chỉ nhìn vào một kích kia cũng có thể thấy được tu vi kẻ này còn kém xa những cường giả như Tộc Mâu Tu La Thù, không biết là bản thân chúng còn có bí thuật hay thần thông gì khác không?"

Hàn Lập lẩm bẩm vài tiếng, một tay nhắc lên, trong tay bỗng nhiên hiện lên một tấm Phù Lục màu vàng nhạt, ngay tức thì hóa thành một đạo kim quang biến mất trong hư không, sau đó hấn đứng yên bất động tại chỗ. Hình như đang yên lặng chờ đợi chuyện gì đó.

"Hàn huynh, là người sao, làm thế nào mà người lại ở gần đây được."

"Nghiên tiên tử, là người sao. Cái Truyền Tấn Phù này sao lại ở trong tay người. Ta nhớ trước khi rời đi đã đưa nó cho Nguyên Dao mà." Hàn Lập nghe được thanh âm này, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, nhưng miệng vẫn chậm rãi dò hỏi.

"Hàn huynh, đúng là người rồi. Người mau mau rời khỏi đây đi! Sư Phụ ta đang Độ Thiên Kiếp. Bên ngoài Cốc có ba gã cường địch Đại Thừa kỳ đang phá trận, một khi bị liên lụy vào chỉ sợ khó mà giữ được tính mạng. Về phần Truyền Tấn Phù này là lúc trước Nguyên Dao đã giao cho ta giữ hộ. Nàng hiện tại đang trợ giúp Sư Tôn ngăn cản Thiên Kiếp. Căn bản là không thể nào chú ý tới những việc khác được." thanh âm của Nghiên Lệ đầu tiên là vui vẻ, nhưng tiếp đó liền trở nên bối rối, lo lắng vịn phần nhìn Hàn Lập hét lớn.

"Thật đúng là Thanh Nguyên Tử đạo hữu Độ Kiếp rồi, nếu đã như vậy mà nói...,ta lại muốn..." Hàn Lập mỉm cười, mở miệng giải thích đôi câu.

Nhưng không chờ hắn nói hết lời, bên ngoài sơn cốc phía xa xa đột nhiên truyền đến ba tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa.

Ba vòng khói bụi màu xám trắng, đường kính lớn tới hơn ngàn trượng từ mặt đất phóng thẳng lên trời tỏa ra từng luồng hào quang màu xám, chúng hóa thành những con sóng lớn ngập trời điên cuồng tỏa ra bốn phương tám hướng.

Mà ở gần đám tro bụi, mơ hồ lóe lên rất nhiều lá cờ sáng cực lớn đang phun ra vô số những sợi tơ sáng chằng chịt, những nơi chúng đi qua, tất cả những Quỷ Ảnh cực lớn có khuôn mặt dữ tợn bên trong đều nhao nhao bị xuyên thủng qua rồi biến thành tro bụi.

Năm ngón tay vốn đang ẩn hiện phía sau màn sương mù màu huyết sắc kia, trong khoảnh khắc liền tan thành mây khói.

"Không thể thế được. Tòa Thiên Sát Trận đầu tiên không thể nào lại bị phá nhanh như vậy, bọn chúng..."

Thanh âm Nghiên Lệ bỗng trở nên hoảng sợ vạn phần, đồng thời đoàn kim quang màu vàng dường như cũng chịu ảnh hưởng, chợt bay về phía sau rồi tự động nổ tung.

Nghiên Lệ đang định nói thêm gì đó, bỗng chốc nghẹn lại.

Hàn Lập thấy tình hình này, khẽ nhường mảy, ánh mắt nhìn lướt qua phía Sơn Cốc, không hề do dự một tay bấm pháp quyết, bên ngoài thân lóe lên độn quang lập tức hóa thành một luồng cầu vòng màu xanh bay lên không.

Tiếng xé gió vang lên!

Cầu vòng màu xanh chỉ chớp động vài cái liền bay ra xa mấy chục dặm, xuất hiện ở ngay phía ngoài Sơn Cốc.

Tới khi ánh sáng màu xanh thu lại, thân hình Hàn Lập vững vàng xuất hiện trên bầu trời, đồng thời quét mắt nhìn xuống phía dưới.

Lúc này, ba luồng ánh sáng màu xám trắng đã tán loạn mà biến mất, cuộn cuộn những đám khí màu xám mang theo khí tức cực nóng cũng đồng thời tan biến theo.

Thân hình Hoàng Nguyên Tử cùng hai gã Đại Thừa khác đều hiện ra, đang lơ lửng trên bầu trời, ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Lập dò xét.

"Các hạ người phương nào, người vì Thanh Nguyên Tử mà tới đây sao?" Hoàng Nguyên Tử ánh mắt chớp động vài cái, mở miệng dò hỏi.

"Thanh Nguyên Tử? Hắc hắc, xem ra ba vị có đại thù với Thanh Nguyên Tử, đợi lúc hắc Độ Thiên Kiếp mà tới rồi." Hàn Lập không trực tiếp trả lời Hoàng Nguyên tử, ngược lại cười nhạt hỏi lại một câu.

"Hừ, đúng thì sao? Nghe khẩu khí của các hạ, chẳng lẽ đúng là tên gia hỏa Thanh Nguyên Tử mời người tới giúp đỡ!" Hoàng Nguyên Tử hừ một tiếng, sắc mặt trầm xuống.

"Mặc dù không phải ta cố ý tới đây, nhưng lại thật sự có chút giao tình với Thanh Nguyên Tử đạo hữu, nếu đã gặp phải thì đương nhiên phải giúp đỡ một chút rồi. Mong rằng ba vị nể mặt mà rút lui đi thôi." Hàn Lập mỉm cười không chút hoang mang nói.

"Nể mặt mũi của người. Các hạ tự cho mình là ai, lại không xem sự có mặt của ba chúng ta ra gì. Ta cùng Thanh Nguyên Tử có thâm cừu hận, hôm nay ai dám xía vào chuyện của ta, ta diệt kẻ đó!" Hoàng Nguyên Tử giận dữ, trong mắt lóe lên hung quang nói.

"Các hạ cùng Thanh Nguyên Tử có cừu hận gì ta không cần biết. Nhưng mà ba vị muốn tiếp tục động thủ thì...trước hết Hàn mỗ cũng đành ngăn cản một chút vậy." Hàn Lập bình tĩnh trả lời.

"Tốt, rất tốt, Ta lại muốn xem một mình các hạ làm cách nào đồng thời ứng phó cả ba người bọn ta. Cuối cùng xin khuyên một câu, đạo hữu nếu như hiện tại chịu rời đi, còn có thể bình yên vô sự. Tới khi động thủ mà vẫn lạc tại đây, lúc đó có hối hận cũng không kịp đâu." Sắc mặt Hoàng Nguyên Tử thay đổi mấy lần, sau đó trên mặt hiện lên vẻ tàn nhẫn uy hiếp.

"Có thể đồng thời ứng phó ba vị hay không, chỉ có thể ra tay thì mới biết được. Nếu các vị thật sự có bản lĩnh giết chết tại hạ ở đây, vậy thì Hàn Lập cũng là tự làm tự chịu vậy." Bộ dáng Hàn Lập hời hợt trả lời.

"Đã như vậy, người liền đi chết đi." cơ mặt Hoàng Nguyên Tử có chút run run, hung dữ nói một câu.

Dường như ngay lúc đó, sau lưng Hàn Lập truyền đến một tiếng rống to như sét đánh giữa trời quang.

Đồng thời nơi đó chấn động, một quả đấm đen như mực lóe lên, hung hăng đập tới sau lưng Hàn Lập, động tác cực nhanh, giống như hỏa thạch lôi quang, mơ hồ một cái đã đến gần Hàn Lập trong gang tấc.

Vẻ mặt Hàn Lập không chút thay đổi, thậm chí ngay cả cổ cũng không thềm ngoái lại, một cánh tay trở nên mơ hồ, ngay lập tức một bàn tay màu vàng lấy một góc độ không thể tưởng tượng được vừa vặn đập ngược lại vào nắm đấm đen kịt kia.

Trời đất bỗng vang lên một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa.

hai loại hào quang màu vàng và đen bỗng nhiên tỏa sáng rực rỡ rồi nổ tung ra, hư không gần đó đều vặn vẹo một hồi, phát ra tiếng ông ông không thôi.

Mơ hồ phía trên hư không, thân hình Hàn Lập thẳng tắp đứng tại chỗ không hề nhúc nhích, nhưng cách xa mấy trượng phía sau lưng lại mơ hồ hiện ra một bóng người cao lớn, “Đập Đập” lùi lại phía sau vài chục bước, thân hình mới lung lay đứng vững thân hình, kinh sợ nhìn về phía Hàn Lập.

Rõ ràng vị cự hán *"Bất Diệt Thiên Tôn"* kia.

Cùng thời gian đó, thân ảnh một vị Bất Diệt Thiên Tôn khác vốn đang đứng bên cạnh Hoàng Nguyên Tử ở phía dưới bỗng vang lên một tiếng trầm đục rồi hóa thành những điểm đen biến mất.

Hóa ra ngay khi Hàn Lập động quang tới phía trước, Bất Diệt Thiên Tôn đã sớm triển bí thuật ẩn nấp một bên, chờ thời cơ đánh lén, đứng chỗ cũ chỉ là một Khôi Lỗi hóa thân mà thôi.

Nhưng lúc này, ba người Hoàng Nguyên Tử có chút hoảng sợ rồi.

Bất Diệt Thiên Tôn kia có một thân thần lực xung bá một phương, nhưng một kích trực tiếp dùng thân thể va chạm vừa rồi, bộ dáng lại như ăn phải thiệt thòi lớn.

Điều này thật là ngoài dự đoán của ba người.

Hoàng Nguyên Tử nhìn về phía Hàn Lập, ánh mắt càng trở nên âm trầm hơn ba phần, nhưng trong hiện lại bỗng phát ra một tiếng "*Động thủ*" một tay đánh ra một chiêu về phía hư không, lập tức tiếng nổ lớn xuy xuy vang lên, vô số sợi tơ màu vàng từ trên người điên cuồng bắn thẳng đến phía Hàn Lập.

Bên kia Tam Toàn Đạo Nhân tức thì im lặng lắm bảm pháp quyết, sau đó cũng đồng dạng xuất thủ.

Chỉ thấy đỉnh đầu tên Đạo Sĩ trẻ tuổi chấn động, hư ảnh ba cái đầu Rắn cực lớn lóe lên hiện ra, nhìn về phía trước như tìm kiếm cái gì đó rồi đột nhiên biến thành một làn khói xanh tiêu thất.

Sau một khắc, trên đỉnh đầu Hàn Lập nổi lên một làn gió, ba cái đầu Rắn cực lớn hiện ra, cái miệng dính đầy máu mở lớn hung hăng cắn xuống người Hàn Lập.

Ba cái đầu còn thật sự hạ xuống mà một luồng khí tanh hôi đã ập vào mặt.

Dường như đã cùng Hoàng Nguyên Tử và Tam Toàn đạo nhân thương lượng từ trước, thân hình Cự Hán vừa bị đẩy ra ngoài bỗng bốc lên hắc khí, thân hình mơ hồ rồi điên cuồng lớn lên thành một quái vật khổng lồ lớn như một ngọn núi, nghe răng cười một tiếng rồi nhấc cái chân lớn giẫm mạnh xuống người Hàn Lập.

Bàn chân lớn ngăm đen phát ra hào quang, nhìn qua như làm từ thép đúc tinh kim vậy, bàn chân vừa dẫm xuống, mặt ngoài lập tức hiện lên vô số Kim Vân lóe sáng, đồng thời tuôn ra một cỗ khí tức khủng bố như hủy thiên diệt địa.

Ngay khi Bất Diệt Thiên Tôn đánh lên không thành công, Hoàng Nguyên Tử đồng thời cùng hai gã Đại Thừa kia liên thủ đánh một kích về phía Hàn Lập.

Xem ra bọn hắn có ý định trong một kích đáng trọng thương Hàn Lập.

Hàn Lập than nhẹ một tiếng, một bàn tay vòng lên trước, lập tức một màn sáng mờ lãng không hiển hiện ra, tiếp đó không thấy hắn niệm bất kỳ loại pháp quyết nào, sau lưng kim quang lóe lên, hiện ra một hư ảnh ba đầu sáu tay cực lớn, đồng thời nhoáng một cái biến thành lớn gần mười trượng, sáu cánh tay vàng rực vung lên liền biến thành vô số quyền ảnh đánh về phía ba cái miệng cực lớn dính đầy máu kia. Âm thanh "*Xuy xuy*" nổi lên!

Những sợi tơ do Hoàng Nguyên Tử phát ra, đánh lên phía trước màn sáng lập tức phát ra âm thanh trầm đục như mưa rơi xuống đất.

Những sợi tơ mỏng này trông vô cùng sắc bén, nhưng khi chạm vào màn sáng lại chỉ có thể tiến vào sâu vài tấc lập tức nhao nhao dừng lại, không thể

xâm nhập vào sâu hơn chút nào nữa.

Chương 2319: Trảm sát cường địch

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, trong lòng âm thầm thúc dục pháp quyết, màn sáng mờ bên ngoài lập tức chấn động một cách khác thường.

Những sợi tơ mỏng phía dưới vừa chạm vào liền chấn động vỡ vụn ra thành từng khúc.

Lúc này, từng đợt Quyền Ảnh màu vàng như sóng to gió lớn bắn lên phía trên, mỗi đoàn Quyền Ảnh đều ẩn chứa uy lực to lớn, mặc dù ba cái miệng Rắn liên tục phun ra những vòng hào quang hộ thể trông vô cùng hung ác, nhưng khi Quyền Ảnh chạm vào lập tức bị mạnh mẽ đánh cho tan nát.

Về phía bên kia, sau khi bàn chân đen kịt của Cự Nhân bị liên hoàn những đợt Quyền Ảnh oanh kích liên hồi liền trở nên rung động kịch liệt, phù văn bên ngoài bàn chân chợt hiện ra rồi lao xuống dưới.

Hàn Lập thấy vậy, lãnh quang trên mặt lóe lên, không thấy hấn có cử động gì nhưng Pháp Tướng cực lớn sau lưng mờ mờ một cái liền biến mất tại chỗ.

Sau một khắc, không gian phía sau lưng Cự Nhân do Bất Diệt Thiên Tôn biến thành vụn vụn một hồi, một bóng người màu vàng sáng lập lòe cao lớn không thua gì Cự Nhân lóe lên mà hiện ra, chính là Phạm Thánh Pháp Tướng đã biến thành dạng Kim Thân.

Ba gương mặt của Kim Thân không chút tình cảm, hai cánh tay chỉ mờ mờ một chút đã đặt lên trên hai vai của Cự Nhân.

Trong nội tâm Bất Diệt Thiên Tôn chợt cả kinh, đầu vai run lên, lập tức muốn giấy giụa ra.

Nhưng hai bàn tay Kim Thân phía trên bỗng nhiên tỏa ra hào quang màu vàng điểm lệ chói mắt, uy năng từ đó thoáng cái điên cuồng phát tiết ra.

Bất Diệt Thiên Tôn chỉ cảm thấy cả người trầm xuống, thân hình bỗng chốc trở nên ngưng trệ.

Nhân cơ hội này, bốn cánh tay của Kim Thân khẽ động một cách quỷ dị, lập tức bốn nắm quyền màu sắc giống hệt nhau đồng thời đánh về phía lồng ngực của Cự Nhân đang gần trong gang tấc.

Cự Nhân gầm lên giận giữ, hào quang màu đen phía ngoài thân đột nhiên biến thành một kiện chiến giáp màu xanh lục bao trùm toàn bộ thân thể, đồng thời cúi đầu thấp xuống, hai cái sừng cong trên đầu bỗng chốc biến lớn thành như hai lưỡi dao màu đen khổng lồ hung hăng húc về phía đối diện.

Hai tiếng “*bang bang*” trầm đục vang lên.

Hai trong số bốn nắm quyền màu vàng tím tiếp xúc với hai cái sừng cong liền bị bắn ngược trở lại, nhưng hai nắm quyền còn lại không một tiếng động đồng thời đâm lên ngực của Cự Nhân.

Lúc này, âm thanh xương cốt vỡ vụn chợt vang lên.

Hàn Lập đã đem Phạm Thánh Chân Ma Công tu luyện tới trạng thái cực hạn, cộng thêm nhiều loại bí thuật khác tăng cường thêm, giờ đây thân hình của Phạm Thánh Kim Thân đã mạnh mẽ vượt qua khả năng tưởng tượng của những tồn tại Đại Thừa,

Bất Diệt Thiên Tôn chỉ cảm thấy trước ngực nóng lên, hào quang màu vàng và đen đan vào nhau xuống phía dưới, lúc này mặt ngoài của chiến giáp màu xanh lục thoáng cái đã bị lõm vào hai cái hố sâu, tiếp đó vỡ vụn ra thành từng khúc, theo nó là hai luồng sức mạnh cực lớn bay vọt vào trong thân thể.

Thân hình không lồ của Cự Nhân chấn động, chưa kịp phát ra âm thanh gì mà cơ thể đã bị nghiêng ngược xuống một góc lớn.

Mặt đất phía dưới chột rung chuyển dữ dội một hồi.

Thân thể Cự Nhân Bất Diệt Thiên Tôn lại bị mạnh mẽ cắm vào sâu mấy trượng dưới mặt đất. hơn nửa người đều bị ghim vào trong bùn đất.

Mà hết thấy những chuyện này dường như chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Hàn Lập cười lạnh một tiếng, một tay xòe ra một trảo về hư không, ánh sáng màu xanh lóe lên, một thanh trường kiếm màu xanh nhạt thoáng cái hiện ra, năm ngón tay bắt lấy thanh kiếm chém xuống, lập tức một luồng kiếm khí màu xanh biến thành to lớn như một ngọn núi cuộn cuộn chém xuống.

Nội tâm Bất Diệt Thiên Tôn cảm thấy kinh sợ, nhưng mới vừa bị Kim Thân đánh mạnh xuống, nhất thời kinh mạch toàn thân như nứt ra, trong chốc lát không cách nào tránh được, chỉ có thể há lớn miệng phun ra một tấm Thuần lớn màu ngăm đen biến thành một tầng màn sáng chắn trước mặt.

Âm thanh xuy xuy càng lên, tầng màn sáng kia nhìn như không có chút gì đặc biệt, nhưng đã đem gần một nửa Kiếm Khí màu xanh do Hàn Lập phát ra ngăn chặn lại.

Chỉ có mấy đạo kiếm khí màu xanh sắc bén hơn những kiếm khí khác mấy lần, sau khi lóe lên mới có thể mạnh mẽ xuyên thủng qua màn sáng, hung hăng chém lên trên thân thể Cự Nhân.

Huyết quang chợt bắn lên!

Lúc này trên người Cự Nhân đã bị mấy vết chém thật sâu, miệng vết thương lớn tới mức trông có vẻ như chém cả phần eo ra làm mấy đoạn.

Nhưng một màn quỷ dị xuất hiện.

Đối mặt với thân thể bị trọng thương như thế, Bất Diệt Thiên Tôn chỉ gầm nhẹ một tiếng!

Lúc này vết thương trên người Cự Nhân bỗng phun ra vô số tơ máu đan vào nhau, lấy tốc độ mắt thường có thể nhìn thấy nhanh chóng liền lại với nhau.

“Bất Diệt Thân Thể”

Hàn Lập trông thấy cảnh này chỉ ngơ ngác một chút, nhưng sau đó khoe miệng khê nhếch lên, trên mặt hiện lên nụ cười lạnh lùng trào phúng, thanh kiếm màu xanh trên tay rung lên như muốn thi triển công kích lợi hại hơn về phía Cự Nhân.

Nhưng lúc này, không gian bốn phía bỗng nhiên xiết chặt lại, những lá cờ cao hơn một trượng lẳng không hiện ra, khê quay tròn với nhau rồi lập tức hóa thành một pháp trận cỡ nhỏ, vừa vặn đem Hàn Lập vây ở trung tâm.

Toàn bộ số cây cờ này chỉ khê run lên, lập tức từ trên chúng tuôn ra vô số Quang Văn.

Hàn Lập chỉ cảm thấy không khí xiết chặt lại, lập tức toàn bộ thân hình trở nên vô cùng nặng nề, cả cơ thể bị một tầng cấm chế vô hình áp chế trên không.

Ánh mắt Hàn Lập quét xuống, chốc lát đã rõ ràng hết thảy.

Hóa ra là một tay của tên Đạo Sĩ kia đang bấm niệm pháp quyết thúc dục ba cái lệnh bài cực lớn, bộ dáng dường như muốn dùng Trận Pháp vây khốn hẳn lại.

Hoàng Nguyên Tử ở bên cạnh cũng đang móc ra một cái vòng đỏ thẫm, mặt ngoài chớp động những sợi tơ màu đỏ, dáng vẻ dường như đang muốn thi pháp đánh lên hắn.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, Trường Kiếm màu xanh trên không trung cùng Phạm Thánh Kim Thân lóe lên một cái đồng thời biến mất, tiếp đó hắn ngửa đầu thét dài một tiếng, phía ngoài thân hình vô số Kim Văn quay cuồng liên tục, trong khoảnh khắc thân thể điên cuồng lớn lên thành một con Kim Mao Cự Viên cao lớn hơn trăm trượng.

Hai cánh tay của Cự Viên dùng sức vung lên, hư không xung quanh vang lên âm thanh vù vù, một luồng sức mạnh mãnh mẽ cuộn cuộn tuôn ra bốn phía.

Dưới luồng sức mạnh lớn lao này, Hơn nửa cấm chế bị chúng cuốn qua tức thì nhao nhao sụp đổ.

Cùng lúc đó, Pháp trận tạo thành từ những lá Trận Kỳ rung động liên tục, thậm chí có một vài chỗ chấn động rồi gãy đoạn.

Tam Toàn đạo nhân ở phía dưới thấy vậy, sắc mặt bỗng hơi đổi, nhưng pháp quyết trên tay lại không ngừng lại chút nào, hơn nữa từ trong miệng còn truyền ra một tiếng quát chói tai.

Cùng một thời gian, không gian ngay phía trên Hàn Lập nổi lên chấn động, ba cái đầu rắn chỉ lớn bằng ngón cái lóe lên mà hiện ra, trở nên mơ hồ rồi lập tức hóa thành ba đạo hư ảnh màu sắc khác nhau bổ nhào từ trên xuống.

Hai mắt Hàn Lập giương lên, một bàn tay quét qua, ba ngón tay trông như Tinh Thiết bắn ra ba chỉ.

Ba tiếng “*phanh*” “*phanh*” “*phanh*” trầm đục vang lên.

Hai trong ba cái đầu rắn nhỏ run lên như bị sét đánh rồi bay ngược ra ngoài.

Một đầu Rắn nhỏ cuối cùng màu hồng thẫm uốn éo thân hình, quỷ dị tránh thoát được công kích đang tới, sau đó còn nhanh như thiểm điện căn ngược lại vào một đầu ngón tay của Cự Viên vừa bắn ra.

Cự Viên gầm nhẹ, bàn tay vung ra bắt lấy con rắn nhỏ kia vào lòng bàn tay, năm ngón tay hơi dùng lực lập tức mạnh mẽ bóp nát đầu nó.

Tam Toàn đạo nhân phía dưới thấy cảnh này không hề sợ hãi mà ngược lại còn vui vẻ cười lạnh một tiếng.

Hai tay Cự Viên một lần nữa dùng sức vung lên, lập tức đem tất cả cấm chế xung quanh phá tan ra, những lá cờ còn lại cũng nhao nhao chấn động mà gãy đoạn, pháp trận đang trói buộc hấn thoáng cái đã không còn sót lại gì nữa.

Nhưng vào lúc này, hào quang ngũ sắc từ Cánh Cửa dưới chân Hoàng Nguyên Tử tỏa sáng, chiếc vòng trong tay hấn lập tức lóe lên chui vào trong đó không thấy đâu nữa.

Cùng một thời gian, trên đỉnh đầu của Cự Viên đột nhiên lóe lên hào quang ngũ sắc, một luồng Hỏa Vân đỏ thẫm từ trên không chụp xuống, từ bên trong lóe lên ánh sáng của một vật gì đó màu đỏ thẫm.

Một cái vòng không lồ như thuấn di, thoáng cái đã xuất hiện ở phần eo của Cự Viên rồi dùng sức xiết chặt, lập tức Linh quang màu đỏ thẫm bên ngoài tỏa sáng mãnh liệt, Hỏa Diễm rào rạt tuôn ra bao trùm lấy Cự Viên vào trong đó.

Lúc này, trên mặt Hoàng Nguyên Tử mới lộ ra vẻ đắc ý.

Cái vòng này trông có vẻ bình thường, nhưng thực tế là do hấn từ bên trong động phủ của một Cổ Tu Sĩ đoạt được một khối Huyền Thiên Tàn Phiến, sau đó cô đọng lại thành Huyền Thiên Tàn Bảo.

Nó chẳng những có thể biến lớn biến nhỏ tùy ý, vô cùng cứng cỏi mà Hỏa Diễm phóng ra lại càng khác biệt, nó là do nhiều loại Linh Diễm khác nhau tinh luyện mà thành, tu sĩ bình thường chỉ cần chạm nhẹ phải thì lập tức sẽ hóa thành tro bụi.

Giờ phút này, hấn mượn nhờ uy lực của Cửu Huyền Như Ý Môn, ngay trong tích tắc đã hoàn thành việc trói lấy Hàn Lập.

Trong suy nghĩ của hấn, dù cho Hàn Lập không mất mạng tại chỗ, nhưng tự nhiên sẽ không tránh khỏi việc bị trọng thương.

Nhưng sau một khắc, tiếng nổ mạnh âm âm từ trong ngọn lửa truyền đến.

Toàn bộ chiếc Vòng thoáng một cái trở nên căng lên rồi nổ tung ra, vô số mảnh nhỏ văng ra khắp nơi, từ bên trong ngọn lửa đỏ cuộn cuộn, khuôn mặt không chút tình cảm của Kim Mao Cự Viên từ trong đó đi ra, bộ dáng toàn thân không hề tổn hại chút nào.

Hoàng Nguyên Tử đứng ở trên Cánh Cửa cực lớn kia trông thấy cảnh này thoáng cái kinh hãi tới mức trợn mắt há mồm, dường như không thể tin vào tình cảnh trước mắt này.

Tam Toàn đạo nhân thấy vậy, khuôn mặt cũng đồng dạng biến sắc, nhưng lập tức nhớ tới chuyện gì đó, lại cười lạnh rồi quay đầu lại nói với Hoàng Nguyên tử:

“Hoàng đạo hữu không cần lo lắng, người này tuy thần thông to lớn, nhưng vừa rồi đã bị Hóa Huyết Luyện Xá của ta cắn một phát, giờ phút này toàn thân hắn đã trúng phải Huyết Độc mà không biết thôi, chỉ cần một lát nữa máu huyết toàn thân sẽ đông cứng lại không thể điều động chút pháp lực nào nữa, cho dù thực lực sâu không lường được thì cũng có thể làm được gì?”

“*Tam Toàn huynh nói thật đấy chứ?*” Hoàng Nguyên Tử nghe thấy thế, tự nhiên lộ vẻ mừng rỡ.

“*Loại chuyện này ta làm sao có thể hồ ngôn loạn ngữ được, nếu như không tin... chỉ cần Bản Đạo đếm đến mười, hắn tuyệt đối sẽ không thể nào chống đỡ được nữa, một, hai, ba...*” Tam Toàn vô cùng tự tin, sau khi nói xong bắt đầu đếm ngay.

Cự Viên ở phía đối diện trông thấy cảnh này, trên mặt vẫn không có chút dị sắc nào, chỉ là một cánh tay lớn đầy lông lá bỗng nhiên vỗ xuống.

Một tiếng “oanh” thật lớn vang lên, một luồng sức mạnh cực lớn mơ hồ tạo thành một làn sóng đập xuống phía dưới.

Thương thế của Bất Diệt Thiên Tôn vừa mới hồi phục lại như thường, một nửa thân thể mới bò lên mặt đất lại bị luồng sức mạnh này đập cho đầu

chúi xuống, thân hình úp xấp xuống rồi lại bị lún sâu vào mặt đất một lần nữa.

Cự Nhân do Bất Diệt Thiên Tôn biến thành, máu đỏ thẩm đầy khắp mặt mũi, miệng tru lên một tiếng như sói, bên ngoài thân chợt hiện lên một tầng sáng màu đen, thân hình thoáng cái lại lớn hơn một chút, gân xanh nổi lên đầy người, sau lưng sinh ra một cây xương gai dài hơn nửa thước.

Hình dáng thoáng cái trở nên cực kỳ dữ tợn.

Cự Nhân vừa hoàn thành biến thân, lập tức nắm chặt hai tay, hung hăng đâm xuống mặt đất.

Mặt đất gần đó lắc lư liên hồi, thoáng chốc nứt ra hai cái khe hở đen xì ở hai phía trái phải.

Mượn cổ lực lượng này, Cự Nhân thoáng cái từ trong hố chui ra, ngẩng đầu lên không trung kêu to một tiếng, sau đó một tay đập mạnh xuống đất, lập tức hóa thành một làn gió đen lao thẳng về phía Cự Viên.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng hơi nhảy lên, nhưng bỗng nhiên hai tay Cự Viên biến thân đập vào lồng ngực, lúc này một đoàn kim quang từ trên người hắn bắn ra, bên trong mơ hồ có một đứa trẻ cao hơn một xích, hai mắt tinh minh, nhưng không có mũi miệng, toàn thân màu tím vàng, đúng là Phệ Kim Trùng Vương.

Đứa trẻ vừa bắn ra, đột nhiên liền trợn mắt về phía đối diện, lập tức hai đạo kiếm mờ từ đó bắn ra.

Tinh quang lóe lên liền tự động chui vào trong luồng gió đen.

Bên trong luồng gió đen đột nhiên vang lên một tiếng kêu thê lương thảm thiết, cùng lúc đó một làn mưa máu từ trong đó rơi xuống tung tóe.

Chương 2320: Hỏi người

Đứa Trẻ do Phệ Kim Trùng biến thành gặp tình hình này cũng không có ý dừng lại mà mười ngón tay lại nhanh chóng bắn ra từng đợt Tinh Quang kiếm khí liên hoàn.

Một mảng Tinh Quang lạnh lẽo lại từ hư không tuôn ra.

Nhưng vào lúc này, khi mà nó còn chưa kịp chui vào bên trong đám gió đen thì từ bên trong đó bỗng truyền ra một âm thanh rỗng giập, đột nhiên một lưỡi dao khổng lồ màu xanh lớn hơn trăm trượng từ phía bên trong bổ ra.

Lưỡi dao khổng lồ này có hình dáng uốn lượn rất quái dị, giống đao mà không phải đao, giống kiếm mà không phải kiếm, nhưng sau một tiếng nổ, từ bên ngoài của nó tuôn ra một tầng kỳ hàn lạnh lẽo với thanh thế vô cùng kinh người.

Phệ Kim Trùng Vương thì vẫn dờ dẫm nhìn lưỡi dao khổng lồ, những đạo Kiếm Quang óng ánh vừa bay ra bỗng tỏa sáng, sau đó hơn mười đạo Tinh Quang dung hợp lại thành một, hóa thành một luồng cầu vồng dài hơn mười trượng chém tới.

Hai thứ này mới vừa tiếp xúc với nhau, lập tức hàn khí và Tinh quang đều cùng lóe lên, từ chỗ va chạm vang lên một tiếng “phốc” giòn tan.

Trong chốc lát, lưỡi dao khổng lồ màu xanh da trời đã bị chém làm hai đoạn.

Kiểm Quang óng ánh kia vô cùng sắc bén, những bảo vật bình thường căn bản không thể ngăn cản được chút nào.

Lúc này Tinh Quang đã không còn bị ngăn cản nữa, chỉ thấy nó chớp động một cái đã không chút do dự mà một lần nữa thuận thế chém thẳng vào đám gió đen.

Từ bên trong đám gió đen truyền ra tiếng hét to kinh sợ, đám gió đen đột nhiên cuộn cuộn xoay tròn rồi hóa thành một cái vòi rồng phóng thẳng lên trời.

Trong tiếng rít vang trời, vòi rồng bị vô số Tinh Quang vây lấy rồi bị chúng mạnh mẽ chém cho tan nát.

Một tiếng “oanh” vang lên.

Dưới một kích này của Tinh Quang, một cái thân ảnh cực lớn từ bên trong đám gió đen bị bật ngược ra phía sau, thân hình liên tiếp lảo lảo mấy lần tới cách xa hơn trăm trượng mới có thể đứng vững thân hình một lần nữa.

Đúng là Cự Nhân dữ tợn do Bất Diệt Thiên Tôn biến thành.

Chỉ là giờ phút này, trông hắn vô cùng chật vật, chẳng những trên mình chông chênh vết thương mà một cái bắp đùi đã không cánh mà bay, trong tay có thêm một cái Cốt Thuần khổng lồ màu đen, nhưng hơn một nửa đã bị tàn phá không còn nguyên vẹn nữa.

Ánh mắt của Cự Nhân từ phía xa nhìn về phía Đứa Trẻ, thần sắc ngoài vẻ tức giận vô cùng thì thành linh còn thêm vẻ kiêng kỵ cực kỳ sâu đậm, thậm chí bên trong còn thấp thoáng sự sợ hãi.

Mặc dù Bất Diệt Thiên Tôn bị trọng thương như thế, nhưng sau khi Cự Nhân hét dài một tiếng, tất cả những vết thương trên người lại lập tức lấy một tốc độ không thể tưởng tượng nổi mà nhanh chóng liền lại, ngay cả chỗ một bắp đùi không cánh mà bay kia cũng bị vô số tơ máu bắn ra đan vào nhau rồi nhanh chóng tái tạo lại.

Phệ Kim Trùng trông thấy thế, hai mắt long lanh nhú lại, cánh tay nhấc lên, một ngón tay cách không điểm về phía Cự Nhân.

Âm thanh “xuy xuy” vang lên!

Trong chốc lát, bốn phía hư không xung quang Cự Nhân xuất hiện vô số đạo Kiếm Khí bắn tới, từ bốn phương tám hướng bắn mạnh về chính giữa người Cự Nhân.

Đồng thời thân hình Đứa Trẻ cũng khẽ động rồi bay thẳng về phía đối diện.

Cự Nhân biến sắc, miệng gầm lên một tiếng giận dữ, một nắm quyền đập vào lồng ngực, bên ngoài thân bỗng nhanh chóng lưu chuyển một tầng tinh quang màu đen, lúc này gai xương màu trắng run lên rồi rời khỏi cơ thể, nhao nhao bắn thành những tia sáng trắng nghênh tiếp những luồng kiếm khí vô hình xung quanh.

Mà bản thân Cự Nhân thì cầm Cốt Thuần bị tàn phá kia trên tay tiến tới gần Đứa Trẻ rồi hung hăng ném ra. Cốt Thuần nổ vang ông ông, hóa thành một vòng Quang Luân màu xám trắng bắn đi.

Cùng một thời gian, thân hình Cự Nhân uốn éo, mơ hồ một cái liền biến mất khỏi chỗ cũ.

Sau một khắc, một chỗ trong hư không phía xa mấy trăm trượng chấn động, thân hình Cự Nhân thoáng cái lại một lần nữa hiện ra.

Một tiếng “oanh” thật lớn vang lên.

Đứa Trẻ chỉ khẽ nhấc một nắm quyền lên, đã đem Cốt Thuần kia đâm cho tan nát, lãnh ý trong mắt Đứa Trẻ lóe lên, bỗng nhiên nó hóa thành một đạo cầu vòng bay về phía Cự Nhân.

Nội tâm Bất Diệt Thiên Tôn run lên, ánh mắt quét xuống dưới chân, một bắp đùi mới đang trọng tổ lại vẫn còn máu chảy đầm đìa, trong nhất thời nửa khắc chưa thể hoàn thành ngay được. Lúc này hắn đành cắn răng một cái, thân hình chớp động liền thuận di khỏi chỗ cũ mà xuất hiện ở một nơi khác.

Đứa Trẻ do Phệ Kim Trùng Vương biến thành không hề có ý buông tha đối thủ, cầu vòng quẹo một cái lập tức nhanh chóng đuổi theo.

Cả hai chúng nó một là liên tục thuận di tránh né, một thì liên tục truy lùng không bỏ, trong nhất thời trở thành cục diện giằng co.

Cùng lúc đó, ở phía bên này, Tam Toàn đạo nhân cũng vừa vặn đếm đến mười, nhưng chỉ thấy trên bầu trời phía đối diện, Cự Viên vẫn đang lạnh lùng nhìn về phía bọn hắn thì sắc mặt lập tức đại biến.

“Không thể nào, Huyết Độc kia vô cùng bá đạo, dù là Bất Diệt Thân Thể gặp phải loại độc này cũng tuyệt đối không thể bước ra ngoài ba bước được, làm sao ngươi có thể bình yên vô sự chứ?” vẻ mặt Đạo Sĩ trẻ tuổi bối rối, không tin tưởng hét lên.

“Chỉ một chút Huyết Độc mà muốn đối phó với Hàn mỗ, đúng là si tâm vọng tưởng. dù vậy con rắn nhỏ kia có thể cắn nát da thịt ta cũng có thể xem như là hiếm có đấy.” Cự Viên cười dữ tợn, cả ngón tay vừa bị cắn kia nhấc lên, một bàn tay khác nhanh như thiểm điện vỗ xuống.

“*Phốc*” một tiếng, một sợi tơ máu đen kịt từ trong vết răng mờ khó có thể nhìn rõ trên đầu ngón tay kia phun ra ngoài.

Huyết Độc của con quái xà kia lập tức bị Hàn Lập bức ra khỏi cơ thể.

Thân thể sau khi biến thân của Hàn Lập vốn đã rất cường đại, dù cho Huyết Độc này có thật sự khuếch tán ra thì quá nửa cũng chỉ có thể khiến thân thể hần hơi không khỏe một chút mà thôi, chứ tuyệt đối sẽ không có gì đáng ngại.

Huống chi, trước kia hắn còn tu luyện qua công pháp chuyên khắc chế kỳ độc là Vạn Độc Hồn Nguyên Thân, những thứ Huyết Độc này đương nhiên không thể làm tổn thương hắn chút nào.

Hoàng Nguyên Tử ở bên cạnh sớm đã nhìn thấy hết thảy, thần sắc sớm đã trở nên biến hóa bất định rồi, nhưng ánh mắt quét qua phía sơn cốc, nơi Phệ Kim Trùng Vương đang đuổi cho Bất Diệt Thiên Tôn chạy thực mạng thì trên mặt bỗng thoáng hiện lên vẻ tàn nhẫn, một chân đột nhiên dẫm mạnh xuống Cánh Cửa dưới chân.

Lập tức Cánh Cửa mơ hồ rồi hóa thành một vòng ánh sáng nhàn nhạt ẩn nấp không thấy đâu nữa. ngay sau một khắc, trên đỉnh đầu Cự viên vang lên âm thanh sấm vang gió giật, Cánh Cửa cực lớn kia hiện ra không một tiếng động.

Phía trên, Hoàng Nguyên Tử cũng cùng thuận di tới, một đầu cánh tay vang lên tiếng “*ba*” rồi từ trên vai rơi xuống, dưới sự thúc dục của pháp quyết, cánh tay đó tự động nổ tung thành một luồng Huyết Vụ nhanh chóng chui vào bên trong Cánh Cửa.

Hàn Lập thấy thế, cũng hiểu rằng đối phương đang thi triển một loại bí thuật cường đại nào đó, hung quang trong mắt Cự Viên lóe lên, bỗng nhiên

hung hăng đâm một quyền lên Cánh Cửa trên không trung.

Nắm đấm đầy lông xù vừa xuất ra, trời đất bỗng nhiên âm đạm, một luồng gió lốc vô hình từ đó tuôn ra cuốn thẳng tới phía Cánh Cửa và Hoàng Nguyên Tử.

Đúng lúc này, Hoàng Nguyên Tử bỗng kêu to một tiếng thê lương, toàn thân hiện lên Huyết Quang, vô số sợi tơ máu màu đỏ từ trong da thịt bắn ra, sau đó đột nhiên biến thành một đạo Huyết Ảnh nhàn nhạt trực tiếp chui vào trong Cánh Cửa.

Một tiếng nổ “oanh” truyền ra.

Hư không chỗ Cánh Cửa bỗng nhiên nhộn nhạo một hồi như hoa trong gương trắng trong nước, linh áp cực lớn biến thành gió bão kia lập tức xuyên thủng qua nó rồi bắn thẳng ra xa hơn trăm trượng mới hao hết uy năng, lóe lên biến mất.

“*Áo Thuật!*”

Cự Viên thấy vậy thì nao nao, một tia kinh ngạc chợt lóe lên trên khuôn mặt, nhưng lập tức cười lạnh lẽo, một tay thi triển pháp quyết liền thi triển bí thuật bài trừ huyền thuật trước mặt.

Với Linh Mục thần thông của hắn, cộng thêm Thần Thức khủng bố ngang với Chân Tiên, thì việc thi triển huyền thuật trước mặt hắn thật đúng là múa rìu qua mắt thợ, tự tìm đường chết mà.

Tuy nhiên đúng lúc này, phía trên bầu trời bỗng nhiên vang lên âm thanh nghiêng răng nghiêng lợi của Hoàng Nguyên Tử:

“Các hạ thần thông kinh người, Hoàng tử tự nhận bằng vào tu vi không phải đối thủ, nhưng ngươi cũng cần gì phải dính vào vũng nước đục này.

Trước khi tới đây ta đã phát lời thề Tâm Ma, không giết tên cầu tặc Thanh Nguyên Tử này tuyệt đối sẽ không rời khỏi Minh Hà Chi Địa. đạo hữu nếu chịu tránh đi, Hoàng mỗ tình nguyện đem tặng các hạ một nửa tài sản tích lũy cả đời của mình, nếu không chính là bức ta phải cùng ngươi cá chết lưới rách đây.”

“Cá chết lưới rách, chỉ bằng chút Áo Thuật ấy của ngươi sao?” Cự Viên nghe vậy thì cười lên điên cuồng, ánh sáng màu xanh lóe lên từ hai mắt, một bàn tay lớn màu vàng khác nhanh như thiểm điện chụp về một hướng khác.

Năm ngón tay chớp động, mơ hồ toát ra những sợi tơ lạnh, dường như muốn đem toàn bộ hư không phía trước chụp lại.

Một tiếng gầm nhẹ vang lên, chỗ bàn tay lớn màu vàng bỗng tỏa ra hào quang ngũ sắc, hư không gần đó chấn động nhện nhạo một hồi, mơ hồ có một bóng người màu đỏ như máu lóe lên rồi biến mất.

Tới khi bàn tay lớn màu vàng thu lại, ngoại trừ trên đầu ngón tay còn sót lại mấy sợi vải màu vàng còn có máu tươi tích tích từ trên chiếc áo giáp rơi xuống.

Mặc dù một kích này không thành công bắt được Hoàng Nguyên Tử, nhưng cũng khiến hắn không thể toàn thân thoát ra.

Hàn Lập nhướng mày, dường như có đôi phần ngoài ý muốn.

“Đây là ngươi bức ta, vậy thì để ta cho ngươi biết một chút sự lợi hại chính thức của Cửu Huyền Như Ý Môn đi.”

Trên bầu trời thoáng chốc truyền đến âm thanh cực kỳ phần nộ của Hoàng Nguyên Tử, theo đó là một hồi âm thanh chú ngữ trầm thấp, bỗng nhiên một chỗ không gian bên ngoài chấn động, chín luồng hào quang lóe

lên, quay tròn ngưng tụ lại rồi biến ảo ra chín Cánh Cửa màu trắng giống hệt nhau.

Mỗi Cánh Cửa đều cao vài chục trượng, mặt ngoài ánh sáng lung linh, vừa mới hiện thân lập tức từ bên trong mỗi cánh cửa vang lên âm thanh ông ông rồi tuôn ra vô số Phù Văn đỏ như máu, chúng run rẩy một chút bỗng nhiên biến ảo thành vô số Viên Châu màu xám trắng lớn bằng ngón tay cái.

Mặt ngoài những Viên Châu này chẳng chịt tơ máu, hơn nữa lúc sáng lúc tối lập lòe bất định, đồng thời tuôn ra một luồng khí tức khủng bố khiến cho Hàn Lập phải rùng mình.

“*Tử Mẫu Thi Âm Lô*”, Hàn Lập rốt cuộc cũng nhận ra lai lịch của những Viên Châu này, trong lòng không khỏi hít vào một ngụm hơi lạnh.

Biên thân Cự Viên bỗng nhiên bấm niệm pháp quyết, lập tức hào quang trên người tỏa sáng, từ trên người điên cuồng bắn ra vô số sợi lông màu xanh hóa thành những sợi Kiếm Ti chẳng chịt, mỗi một sợi lại bắn thẳng về những Viên Châu kia.

Mặc dù bên trong Tử Mẫu Thi Âm Lô này chỉ ẩn chứa một chút lực lượng Hủy Diệt, nhưng số lượng nhiều như vậy thì uy năng của chúng ngay cả Hàn Lập cũng không dám ngạnh kháng, dù thời gian phát động hơi chậm một chút nhưng cũng đủ để hấn vận dụng Kiếm Ti chém vỡ ra.

Tuy nhiên một khắc sau, đồng tử của Cự Viên bỗng co rút lại.

Những sợi Kiếm Ti màu xanh chém vào những Viên Châu kia lại nhao nhao lóe lên rồi xuyên qua chúng, cứ như chỉ là hư ảnh vậy.

“*Áo ảnh!*” Hàn Lập khẽ rùng mình, trên mặt rốt cuộc cũng lộ ra vẻ giật mình.

Lúc này trước khi thả ra những sợi Kiếm Ti kia, hắn tự nhiên đã dùng Thần Niệm, Linh Mục đảo qua những Viên Châu này, nhưng cũng không phát hiện ra chút dị thường nào từ những viên Thi Âm Lôi này cả.

Lập tức những Viên Châu này chớp động rồi nhao nhao ngông nghênh bay về phía hắn.

Tâm niệm của Hàn Lập nhanh chóng chuyển động, biến thân Cự Viên bỗng lóe lên Kim quang, một bàn tay lớn lại vươn ra một lần nữa đem một Viên Châu màu trắng cách đó vài chục trượng bắt vào trong lòng bàn tay.

“Không đúng, là vật thật chứ không phải ảo ảnh.” Ngón tay Cự Viên vừa tiếp xúc với Viên Châu lập tức cảm giác thấy lòng bàn tay nóng lên, sắc mặt lập tức đại biến.

“Oanh” một tiếng, một vầng sáng màu xám thoáng cái từ giữa ngón ta Cự Viên nổ tung ra rồi điên cuồng tỏa ra xung quanh, một cỗ uy năng to lớn từ bên trong vầng sáng chớp động rồi phát tiết ra ngoài, lập tức bao phủ toàn bộ thân hình của Cự Viên vào trong đó.

Chương 2321: Dây núi Xích Dung

Bên trong hồ quang bỗng nhiên truyền ra một tiếng hét rền vang.

Tiếp đó hai tử thủ khổng lồ từ từ hiện ra ở giữa, sau đó tách ra.

Một tiếng *"thủ lập"* đình tại nhức óc.

Vàng sáng cánh bị đôi cự thủ mạnh mẽ mà xé rách ra.

Cự viên từ giữa bước ra cả người phát ra tử quang, toàn thân mặc dù có chút cháy đen, nhưng rõ ràng bộ dáng cũng không có gì lo ngại.

"Nguyên lai cũng không phải chân chính Tử Mẫu Thi Âm Lôi, uy lực chỉ được một phần chân chính âm lôi. Điểm ấy uy lực muốn đã thương ta, thật sự là si tâm vọng tưởng. Là Phân Hóa Ngưng Chân Chi Thuật trong truyền thuyết, ngược lại còn có chút ý tứ." Cái miệng rộng của cự viên mở ra, ong ong nói.

"Hừ, một khóa không đủ, vậy mười khóa trăm khóa thì sao!" Bốn phía trong hư không trầm mặc một chút, Hoàng Nguyên Tử tựa hồ cũng bị thân thể mạnh mẽ của cự viên dọa cho sợ ngây người một lát, nhưng lập tức phản ứng hung hăng nói.

Vừa dứt lời, những khóa châu khác khẽ run lên, tựa như mãn hoa phi vũ hướng Hàn Lập bên này mà bắn đến.

"Ngu xuẩn, nếu Hàn mỗ biết đây là Phân Hóa Ngưng Chân Chi Thuật, phá nó không phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?"

Tiếp theo cự viên quát khê một tiếng, bên ngoài thân bỗng nhiên vô số ký hiệu nhanh chóng hiện ra, đồng thời các đoàn linh quang trên người cũng bay ra, phân biệt mà huyền hóa ra hàng loạt hư ảnh Chân Linh: Côn Bằng, Thiên Phượng, Khổng Tước..., sau đó xoay quanh một cái, rồi nhập vào trong cơ thể cự viên không thấy bóng dáng.

Ngay sau đó, thân hình cự viên ở trong tử quang cuồng trưởng thật lớn, đầu vai hai bên đều có kim quang chọi hiện, từ hư vô sinh ra hai cái đầu cùng bốn tử thủ, bên ngoài thân xuất hiện một khối khối vảy màu vàng, một cái đoản giác thẳng tắp hiện ra trên trán.

Hàn Lập trực tiếp thi triển Niết Bàn Tam biến thân rồi.

Sau khi cự viên biến thân, trên người phát ra một cỗ khí tức khủng bố cơ hồ làm cho người ta hít thở không thông, tiếp theo thần sắc nhất nanh, trên cánh tay một đoàn lục quang bạo phát ra, huyền hóa ra một thanh mộc kiếm xanh thẫm, rồi nắm vào trong tay.

Đúng là thanh Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm.

Kiểm nhẹ nhẹ run lên, nhất thời vô số ngũ sắc ký hiệu tuôn ra hào quang chói mắt chọi lóe lên, một đạo lục quang theo người cự viên bạo phát ra, hướng bốn phương tám hướng một quyền mà tỏa ra, dao động của cường đại pháp tắc cũng đồng dạng tràn ra.

Ngay sau đó, lục quang này phóng tới viên châu rồi va vào nhau.

"Phốc phốc" một tiếng nổ lớn vang lên!

Một màn kinh người xuất hiện.

Toàn bộ viên châu vang lên âm thanh ong ong, bên ngoài huyết quang chọi hiện, đều phong hoá rồi biến thành tro bụi.

"Hủy diệt lực huyền thiên chi bảo! Không thể nào, không có khả năng..."
Trên trời cao vang lên một tiếng kêu to của Hoàng Nguyên Tử, giọng nói khàn khàn.

Nhưng đúng lúc này trên mặt cự viên hiện lên một nét cười, bỗng nhiên cả ba gương mặt đồng thời có hắc khí tỏa ra tại mi tâm, đều tự hiện ra con mắt thứ ba, pháp nhãn quay tròn hướng đến các cánh cửa quét qua vài lần, một kiếm trong tay bỗng nhiên dựng lên, hướng một tòa trong đó mà chém đến, kiếm quang xanh thẳm mênh mông bắn tới mạnh mẽ.

Cùng lúc đó, cánh tay khác cũng mơ hồ một cái, hướng tám cánh cửa còn lại đều vù vù cách không đánh ra hai quyền.

Hơn mười đầu quyền kim quang ác liệt bắn ra, chỉ chớp động một cái, đánh trúng tám cánh cửa còn lại, còn nhanh hơn kiếm quang xanh thẳm một bước.

Một trận nổ *"Ầm vang long"*, hơn mười đoàn kim quang bạo liệt phá ra, biến thành những đợt sóng cuộn cuộn màu vàng, đem tất cả cánh cửa kia nháy mắt đều bị bao phủ trong đó.

Những cánh cửa này ở trong sóng địa chấn màu vàng uy lực khủng bố này, một chút sức chống cự cũng không có, tắc tắc vỡ vụn ra Bỗng nhiên bên trong bóng người chột lóe, tám đạo hư ảnh ở trong cánh cửa hải cốt hiện ra, nhưng chỉ có thể liều mạng giãy dụa hai cái, đã bị sóng địa chấn màu vàng mạnh mẽ đánh cho nát bấy mà tiêu thất.

Lúc này, lục sắc kiếm quang mơ hồ một cái, cũng đem cánh cửa cuối cùng từ giữa chém thành hai nửa.

"Phốc" một tiếng. Đồng dạng, một đạo hư ảnh màu vàng ảm đạm lao ra từ trong cánh cửa, thoáng cái, đã biến mất vào trong hư không, lại một cái

chớp động, thì đã hiện ra ngoài ngàn trượng.

"Tam Toàn huynh, mau ra tay đi! Máy cổ phân thân của ta đều đã bị tiêu diệt, còn chưa chịu ra tay nữa sao..."

Nhân ảnh màu vàng tự nhiên chính là bản thể Hoàng Nguyên Tử, nhưng chỉ vừa hoảng sợ nói ra hai câu, bỗng nhiên khoảng không trên đầu dao động một cái, một tử thủ lớn hơn trăm trượng xé rách không gian mà hiện ra, như một tia chớp vỗ xuống.

Hoàng Nguyên Tử quá sợ hãi, độn quang ngoài thân lóe lên. Đã định thuận di mà thoát đi, nhưng trên không trong tử thủ bỗng nhiên xuất ra tầng tầng văn trận màu bạc nhanh chóng hiện xuất hiện, xoay tròn một cái, một cỗ lực lượng vô hình nhất thời che xuống trước một bước.

Hoàng Nguyên Tử chỉ cảm thấy bốn phía không gian căng thẳng, chẳng những pháp lực không thể điều động một chút, lại phá vỡ đi năng lực thuận di, giống như toàn bộ hư không đều bị giam cầm lại.

Hoàng Nguyên Tử tự nhiên bị dọa cho hồn phi phách tán, miệng rộng to một tiếng, hai tay chà sát, sau đó giương lên.

Nhất thời chi chít hoàng mang hướng trên cao điên cuồng bắn ra, đồng thời trên người hấn đủ mọi màu sắc ánh sáng mờ mờ chột lóe, hơn mười kiện bảo vật kiểu dáng bất đồng cũng đồng thời ly thể mà nhất nhất bay ra, rồi rầm rầm bạo liệt mà nổ mạnh, hóa thành từng mảnh quang hà thổi quét lên trên.

Rõ ràng Hoàng Nguyên Tử đã nổi lên ý muốn liều mạng rồi.

Xa xa, Tam Toàn đạo nhân nghe được âm thanh Hoàng Nguyên Tử cầu cứu, trên mặt lại hiện ra một tia do dự, cũng không lập tức tới ngay ra tay giúp đỡ tên kia đang lâm vào tuyệt cảnh này, sắc mặt ngày càng xấu đi,

trong lòng rốt cục đã có quyết định, trong chốc lát một tay kết quyết niệm thần chú, độn quang lóe lên, hóa thành một đạo tam sắc kinh hồng bay lên trời, một tiếng hú dài, nhằm hướng bên ngoài cốc, phá không mà lao đi.

Sau vài cái chớp động, kinh hồng đã biến mất đích vô tung vô ảnh.

Cũng trong lúc này, trong tử thủ không lồ càng nhiều văn trận màu bạc mạnh mẽ xuất hiện ra, rốt cục thả ra hàng vạn Đạo ánh sáng mờ mờ đè xuống dưới.

Vô luận hoàng mang sắc bén bao nhiêu, hay là hơn mười kiện bảo vật tự bạo năng lượng cuồng bạo kinh người như thế nào, vừa tiếp xúc tử thủ không lồ hậu, đều bị mạnh mẽ nghiền một cái mà nát.

Hoàng Nguyên Tử thậm chí liều mạng phun ra hơn mười đoàn máu huyết lại liên tiếp thi triển nhiều loại bảo mệnh thần thông ngăn cản, vẫn không làm nên chuyện gì, chỉ có thể giương mắt nhìn cự thủ như thái sơn áp đỉnh trực tiếp trấn áp xuống.

Một đoàn huyết vụ ở trên hư không trung bạo liệt mà vỡ ra, nương theo đoàn hoàng quang, một cái bóng mờ hồ thoát khỏi hư không giam cầm theo bàn tay không lồ phía dưới trốn ra, sau một cái chớp động, thì độn xa tới địa phương cách đó mấy trăm trượng xa.

Ở trong hoàng quang, một hoàng bào tiểu nhân cao tầm một thước, khuôn mặt cùng Hoàng Nguyên Tử độc không hề sai biệt, đúng Nguyên Anh của hắn.

Cũng chỉ có loại thần thông thuần di này của đại thành Nguyên Anh này thi triển mới có thể không cần để không gian giam cầm, dễ dàng theo bàn tay không lồ mà bỏ trốn mất.

Đương nhiên lúc này hắn cũng đã phát hiện chuyện Tam Toàn đạo nhân vút bỏ đồng bọn một mình đào tẩu, trong lòng mắng to không thôi, cũng không chút do dự trong tay liên tục kết ấn niệm thần chú, đồng dạng thân hình như ẩn như hiện nương theo phương hướng thuận di mà chạy.

Xa xa, cự viên ba đầu sáu tay thấy vậy, trên ba gương mặt đồng thời hiện ra một tia ý niệm lạnh lùng, lục mộc kiếm trong tay nhẹ nhàng băng quơ run lên.

"Phốc" một tiếng!

Một đạo Nguyệt Nha kiếm quang xanh biếc một hơi mà ra, lại chột lóe lên, lướt qua rồi biến mất vào hư không.

Xa xa, thân hình hoàng bào tiểu nhân nhoáng lên một cái, lóe lên rồi ẩn vào trong hư không, không gian phụ cận bỗng đồng thời dao động, Nguyệt Nha kiếm quang theo sát mà hiện, chột lóe lên cũng chui vào trong hư không.

Một lát sau, một tiếng thê lương kêu thảm thiết phát ra!

Trong không trung, một trận dao động nhộn nhạo, một đoàn huyết vụ từ hư không tuôn ra, bên trong mơ hồ vô số huyết nhục toái khối, nhưng tất cả đều quỷ dị trôi nổi tại không trung, không có phần nào rơi xuống xuống.

"Phanh!" một tiếng.

Một xích sắc hỏa cầu từ đằng xa cuộn cuộn bắn đến, ở trong huyết vụ bạo liệt nổ ra, ngọn lửa màu đỏ rào rạt thiêu đốt, đem tất cả mọi thứ bên trong phạm vi hết thảy thiêu thành tro bụi.

"Cuối cùng giải quyết xong, Cửu Huyền Như Ý Môn này, thật là có chút khó giải quyết, ngay cả niết bàn thánh thể đều vận dụng. Bất quá Tam Toàn

đạo sĩ kia ngược lại chạy rất nhanh, như vậy mới bảo trụ một cái mạng nhỏ." Cự viên ba đầu sáu tay thân hình chợt thu nhỏ lại, trong nháy mắt biến ảo thành hình người, quay đầu hướng theo đường Tam Toàn đạo nhân đào tẩu lạnh lùng nhìn liếc mắt một cái, thì thảo hai câu.

Tiếp theo cánh tay Hàn Lập vừa nhắc, một trảo hướng hư không ngoài xa chớp một cái, phá không vang lên, một quả trử vật trắng noãn như ngọc bay vụt mà đến, một cái chớp động, đã yên tĩnh dừng ở này trong lòng bàn tay.

Hắn thần niệm hướng bên trong nhanh chóng đảo qua, trên mặt lộ ra một tia vừa lòng biểu tình, một tay lại lật chuyển, đã đem vòng tay trử vật thu lên, sau đó mới đưa ánh mắt hướng về phía bên kia chiến trường.

Kết quả chỉ thấy trên mặt đất một toà núi nhỏ phụ cận ngoài mười dặm, rõ ràng có thêm một núi nhỏ được tạo ra từ vô số phần xương thịt còn lại của chân tay đã bị cắt nát, máu tươi cuộn cuộn chảy thành sông, huyết khí cơ hồ trải rộng toàn bộ không trung.

Ở phía trên núi thịt, phê kim trùng vương biến thành tiểu nhân đang lăng lẳng huyền phù trên không trung, trong một bàn tay cầm lấy một khối xà đầu to cỡ nắm tay, xem khuôn mặt rõ ràng là thủ cấp bắt diệt thiên tôn, chỉ là chẳng biết tại sao thu nhỏ lại đến như vậy.

Bất Diệt Thiên Tôn này sau khi biến thân, cơ hồ có được bất tử thân, nhưng hiện tại vậy đôi huyết nhục một chút phản ứng cũng không có, rõ ràng đã bị tiểu nhân thật sự giết chết.

"Kim nhi, người trở về đi."

Trên mặt Hàn Lập lộ ra nụ cười thản nhiên, trong miệng phân phó một tiếng.

Xa xa tiểu nhân nghe được thanh âm Hàn Lập gọi về, thần sắc vừa động, một cái xoay người, vừa nhấc chân, thì "Sưu" đích một tiếng, tiêu thất khỏi chỗ cũ.

Một âm thanh kéo theo!

Một bên hư không Hàn Lập dao động, tiểu nhân hiện ra, gương mặt không chút thay đổi đứng bên người.

"Làm không tệ. Bất diệt thân thể ngay cả lợi hại, nhưng chỉ cần đem đầu chém xuống trước, lực khôi phục sẽ giảm đi hơn phân nửa, lại đem Nguyên Anh bức ra bên ngoài cơ thể trong lời nói, tự nhiên là dễ dàng giết chết. Xem ra phương diện cùng người tranh đấu, ngươi là vô sự tự thông, căn bản không cần ta sẽ dạy bảo nhiều thứ. Làm tốt lắm!" Hàn Lập liếc mắt quét cái đầu trong tay tiểu nhân một cái, dùng khẩu khí tán dương nói.

Tiểu nhân nghe vậy, trên mặt vẫn không có biểu tình gì khác thường, nhưng hướng Hàn Lập nhất khom người, bỗng nhiên cầm cái đầu trong tay cùng một quả vòng tay trữ vật màu đen đưa qua.

Hàn Lập mỉm cười, tay áo phát một cái, đã đem cả hai tất cả đều thu vào trong tay.

Bất quá hấn ánh mắt chỉ là lướt qua ở cái thủ cấp một chút, rồi lắc đầu đem ném đi, lại hé miệng ra, một đạo thô to kim hình cung bắn ra.

Một tiếng sét đánh, đầu nhất thời ở trong kim quang lượn lờ biến thành hư ảo.

Chương 2322: Hắc Tiêu Phong

Tử Kim Tiểu Nhân: Đứa Trẻ toàn thân màu tím vàng (ở đây chỉ Phệ Kim Trùng Vương).

Về phần vòng tay trữ vật màu đen, hắn dùng thần niệm quét qua một chút lập tức cũng lóe lên rồi bị thu lại.

“Để phòng ngừa vạn nhất, ngươi đi nhìn một chút xem tên đào tẩu kia còn ẩn nấp ở gần đây không, nếu gặp được cứ lập tức diệt sát ngay.” Hàn Lập hơi suy nghĩ một chút, sau đó quay lại phân phó với Đứa Trẻ.

Tử Kim Tiểu Nhân nghe vậy tức thì dờ dẫm gật đầu, đầu vai nhoáng lên một chút liền biến thành một đạo cầu vòng phá không bay đi.

Trông phương hướng bay đi, đúng là phương hướng mà lúc trước tên Tam Toàn đạo nhân kia đào tẩu.

Sắp xếp xong xuôi mọi chuyện, Hàn Lập phát ra một khối Hỏa Cầu thiêu cháy huyết nhục tàn thi của Bất Diệt Thiên Tôn thành tro bụi, rồi sau đó mới nhìn về phía Sơn Cốc.

Chỉ thấy lúc này cả tòa Sơn Cốc vẫn còn bị từng tòa Trận Pháp bao phủ vào trong đó, một luồng sát khí cường đại bay múa trên không trung, thật đúng là không thể xem nhẹ chúng một chút nào, trận đại chiến với ba người Hoàng Nguyên Tử vừa rồi tuy diễn ra trong thời gian không dài, nhưng bọn người Nghiên Lệ dĩ nhiên là không thể nào một chút cũng không biết được.

Hàn Lập nghĩ tới đây, một tay vẽ một vòng trong hư không cạnh đó, theo đó là ánh sáng màu xanh lóe lên, tiếp đó vô số phù văn từ đó tuôn ra, chúng quay tít một vòng rồi ngưng tụ lại thành một tấm Quang Kính mờ ảo.

Ban đầu trên mặt tấm gương không có bất kỳ hình ảnh nào.

Nhưng tới khi một ngón tay của Hàn Lập bắn ra một tấm Phù Lục màu vàng chui vào trong nó thì lập tức từ tấm gương vang lên âm thanh vù vù, từ trên mặt gương hiện ra dáng người nhỏ nhắn của một thiếu nữ có dung mạo vô cùng xinh đẹp.

Đúng là Nghiên Lệ.

Nhưng giờ phút này vẻ mặt của nàng vẫn còn biểu lộ vẻ ngốc trẻ, tựa như không cách này tin tưởng được kết quả cuộc đại chiến phía bên ngoài cốc.

Ba gã cường địch khủng bố đồng cấp với Thanh Nguyên Tử lại bị một mình Hàn Lập chém giết, kinh sợ trốn chạy mất, bên ngoài cốc đã không còn lại bất cứ uy hiếp gì nữa.

“Nghiên đạo hữu, Nguyên Dao và lệnh Sư vẫn ổn chứ?” Hàn Lập đối mặt với tấm gương này, thông dong hỏi một câu.

“Gia sư cùng Nguyên Dao muội muội vẫn khỏe, vẫn còn đang ngăn cản mấy vòng Thiên Kiếp cuối cùng nữa. Hàn huynh, người đã tiến giai thành lão tổ Đại Thừa kỳ rồi sao” Nghiên Lệ thì thào trả lời hai câu, sau đó mới khôi phục vài phần lý trí rồi mơ hồ không dám xác định mà hỏi.

“Nếu ta còn chưa tiến giai Đại Thừa thì làm sao có thể chém giết và đuổi đi mấy tên đại địch vừa rồi được. Thanh Nguyên Tử đạo hữu vẫn chưa Độ Kiếp xong, vậy thì ta liền ở chỗ này chờ một chút, đợi tới khi hắn cùng

Nguyên Dao Độ Kiếp xong sẽ ra gặp mặt.” Hàn Lập nhàn nhạt nói, sau đó không chờ Nghiên Lệ phản ứng, cánh tay áo rung lên.

Một luồng chấn động quỷ dị quét qua, tấm gương màu xanh lóe lên rồi nổ tung, một lần nữa hóa thành những điểm Phù Văn biến mất trong hư không.

Sau đó thân hình Hàn Lập khẽ động, bay tới một tòa núi nhỏ gần đó rồi tùy ý ngồi khoanh chân lên trên một khối đá sạch sẽ.

Hắn hiểu rõ, mặc dù năm đó mình từng kết giao một phen với Thanh Nguyên Tử, hơn nữa còn có sâu xa với Nguyên Dao, nhưng giao tình của hai người cũng tuyệt đối chưa đến mức có thể phó mặc sinh tử bản thân.

Thế nên hắn cũng không hề đề cập tới việc để Nghiên Lệ mở cấm chế ra ngay lúc này, mà trực tiếp dừng ở bên ngoài cốc yên lặng chờ đợi tới khi Thiên Kiếp kết thúc.

Hắn vừa ngồi xuống, một tay giơ lên bắn ra một luồng sáng màu xanh, luồng sáng lóe lên tức thì chui vào trong hư không không thấy đâu nữa, hóa ra đó là một tấm Truyền Âm Phù.

Hàn Lập định dùng tấm Phù này thông tri cho mọi người trên Mặc Linh Thánh Chu để họ có thể tới đây hội họp với hắn.

Vì thế nên không lâu sau, chân trời bỗng vang lên tiếng oanh minh, một chiếc Thuyền lớn màu đen trông như một ngọn núi thành linh hiện ra.

Trong Pháp Trận, Nghiên Lệ đang xếp bằng trên kiện pháp khí hình la bàn. Nàng nhìn lướt qua cảnh tượng hiện ra trong chiếc Gương đồng trước mặt, trên mặt lộ ra vẻ ngốc trệ dường như không thể nào tin được những cảnh vừa nhìn thấy.

Ba ngày sau, từ trong sơn cốc truyền ra tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa, sau đó Kiếp Vân cuộn cuộn tan đi. Phía trong sơn cốc chợt vang lên tiếng thét dài của Thanh Nguyên Tử.

Trong tiếng thét dài tràn ngập ý vui mừng sung sướng.

“Chúc mừng đạo hữu đã vượt qua Đại Thiên Kiếp.” Hàn Lập vốn đang ngồi trên tảng đá lớn chợt mở hai mắt ra, mỉm cười chúc mừng nói.

Thanh âm tuy không lớn nhưng quanh quẩn khắp toàn bộ bầu trời không tan, không hề bị âm thanh tiếng thét dài át đi.

“Vẫn còn chưa tạ đại ân tương trợ của Hàn đạo hữu, nếu không ta cũng không thể nào không bị chút quấy nhiễu nào mà bình an vượt qua kiếp nạn này. Đúng rồi, lão phu còn chưa chúc mừng đạo hữu tiến giai Đại Thừa kỳ đấy.” tiếng thét dài của Thanh Nguyên Tử chợt dừng lại nhưng lập tức cười to đáp lời.

Hiển nhiên cho dù trong lúc Độ Kiếp Thanh Nguyên Tử không thể nào phân thân, nhưng hết thảy mọi việc phát sinh bên ngoài cốc vẫn nắm rõ như lòng bàn tay, nếu không cũng sẽ không nói những lời cảm kích như thế.

“Đạo hữu quá lời rồi. Cho dù tại hạ không ra tay, nghĩ rằng dưới những chuẩn bị khác phía sau, mấy tên đạo chích kia làm sao có thể phá hủy đại kế Độ Kiếp của Thanh đạo hữu được. Tuy vậy lúc này đạo hữu vừa mới vượt qua kiếp nạn, vẫn nên khôi phục nguyên khí là quan trọng hơn, tại hạ sẽ ở bên ngoài hộ pháp hai ngày rồi nói sau, đề phòng có kẻ muốn gây bất lợi cho đạo hữu.” Hàn Lập không lưỡng lự trả lời.

“Nếu đạo hữu đã có ý tốt như thế, lão phu cũng không khách khí nữa. Hai ngày sau lão phu sẽ tự mình bái tạ đại ân của đạo hữu.” Thanh

Nguyên Tử suy nghĩ một chút, rồi cũng một lời đáp ứng, tiếp đó những cảm chế bên ngoài sơn cốc chấn động một hồi, từ bên trong không còn truyền ra bất cứ thanh âm gì nữa.

Hắn vừa mới ngăn cản Thiên Kiếp xong, lúc này hoàn toàn chính xác cần phải ăn Đan Dược vào để phục hồi một phần nguyên khí đây.

Hàn Lập ngóng nhìn về phía sơn cốc trong chốc lát, sau đó bỗng nhiên quay đầu nhìn thoáng qua một ngọn núi cao lớn khác ở phía rất xa, thoáng nở một nụ cười cực kỳ thâm ý, rồi tiếp tục chậm rãi ngồi xuống từ từ nhắm hai mắt lại.

Dường như cũng ngay lúc đó, từ trên một cây đại thụ phía trên ngọn núi mà Hàn Lập vừa nhìn thoáng qua bỗng nhiên hiện lên hư ảnh một nam tử trung niên mặc quan bào màu vàng.

Nam tử này có khuôn mặt nho nhã, dưới cằm có một bộ râu đen nhánh dài khoảng nửa xích, đúng là một vị Đại Thừa khác mà Hàn Lập từng gặp ở Minh Hà Chi Địa: “*Kim Diễm Hậu*”.

Người này vốn đã nên rời khỏi Minh Hà Chi Địa mới phải, nhưng lúc này lại xuất hiện ở nơi Thanh Nguyên Tử Độ Kiếp, hơn nữa còn một mực ẩn nấp tung tích, rõ ràng là có mang dị tâm mà tới.

Tuy nhiên giờ phút này, Kim Diễm Hậu nhìn vào thân ảnh Hàn Lập ở rất xa kia, sắc mặt bỗng âm tình bất định, sau một lúc lâu mới thở dài một hơi, thân hình nhoáng lên rồi cứ như vậy mà biến mất.

Vừa rồi trông thấy thần thông kinh người khi chém giết đối thủ cùng cấp của Hàn Lập và Phệ Kim Trùng Vương, dù cho vị Kim Diễm Hậu này có chỗ dựa vào thì lúc này cũng đã hoàn toàn bỏ đi tính toán nhỏ của mình.

Huống chi cái nhìn trông có vẻ bình thường của Hàn Lập vừa rồi lại làm cho nội tâm hắn nhảy loạn khó hiểu, dường như đã phát hiện ra sự hiện diện của hắn, đương nhiên hắn lại càng không dám ần núp tại chỗ nữa.

Một lát sau, vị Kim Diễm Hậu này đã xuất hiện trên bầu trời cách xa chỗ cũ cả vạn dặm, đang hóa thành một đạo Kim quang bay vút về hướng động phủ của chính mình.

“Thật không nghĩ tới, tên tiểu gia hỏa mấy trăm năm trước còn ở cảnh giới Hợp Thể, giờ đây chẳng những đã có cùng cảnh giới với bốn vương mà còn có thể đơn giản chém giết cùng cấp như vậy. Tử Kim Tiểu Nhân kia cũng vô cùng lợi hại, không biết là tồn tại khủng bố nào nữa...” Kim Diễm Hậu một mặt thúc dục độn quang bay đi, một mặt thì đang âm trầm lắng lắng tự đánh giá.

Hai ngày sau, trong một đại sảnh phong cách tranh nhã cổ xưa, Thanh Nguyên Tử dáng vẻ đầy tươi cười đang ngồi ngay ngắn ở vị trí chủ nhà, đồng thời hướng về phía Hàn Lập ở đối diện, liên tục mời rượu.

Sắc mặt của hắn tuy vẫn hơi tái nhợt, khí tức hơi chút bất ổn, nhưng tinh thần lại vô cùng tốt.

Hai nữ tử Nguyên Dao và Nghiên Lệ đứng ở phía sau lưng Thanh Nguyên Tử đang dùng ánh mắt tò mò thỉnh thoảng đánh giá mấy người Huyết Linh và Chu Quả Nhi đứng sau Hàn Lập.

Lúc trước trong quá trình ngăn cản Thiên Kiếp, tuy rằng Nguyên Dao dựa theo yêu cầu của Thanh Nguyên Tử trực tiếp xuất thủ tương trợ, nhưng bản thân cũng không bị cản trở chút nào, rời khỏi sơn cốc, toàn thân nàng đều không bị tổn thương dù là một cọng tóc.

Tuy vậy thì khi này vừa biết việc Hàn Lập tiến giai Đại Thừa, Nguyên Dao cũng hoảng sợ giống hệt Nghiên Lệ, cái miệng nhỏ nhắn há cả buổi không khép lại được.

Thời điểm ánh mắt Hàn Lập khẽ quét qua Nguyên Dao, tự nhiên vô ý thức hồi tưởng lại bộ dáng khiếp sợ vô cùng đáng yêu của nàng, không khỏi mỉm cười.

“Nói thật, mặc dù ta đã biết tư chất của đạo hữu bất phàm nhưng cũng tuyệt đối không thể ngờ tới, một thời gian không gặp mà người cũng đã tiến giai tới cảnh giới như thế, hơn nữa còn có thể chém giết cường địch có cảnh giới không khác biệt lắm so với lão phu. Xem ra những đánh giá trước kia của lão phu về người vẫn còn quá thấp.” Thanh Nguyên Tử hướng tới Hàn Lập nói.

“Thanh đạo hữu quá khen rồi. Tư chất của ta hoàn toàn chính xác là chưa tới mức như vậy, nếu không phải từng mạo hiểm tiến vào Ma Giới một chuyến và đạt được một Phúc Duyên cực lớn thì làm sao có thể thuận lợi tiến vào cảnh giới Đại Thừa được. Ngược lại thì Thanh đạo hữu vượt qua kiếp nạn này, về sau có lẽ tu vi sẽ càng tiến thêm một bước nữa, không chừng có cơ hội lớn Phi Thăng Tiên Giới đấy.” Hàn Lập cười mà như không cười nói.

“Không phải người phi thường, làm sao có được cơ duyên phi thường. Tối thiểu là những tu sĩ Hợp Thể khác tuyệt đối sẽ không dám mạo hiểm xâm nhập Ma Giới. Điều này chứng minh là tâm tính đạo hữu vô cùng quyết đoán, hơn xa người thường đấy. về phần lão phu vượt qua kiếp nạn này có thể may mắn sống lâu thêm một vài năm đã là việc đáng mừng, còn việc Phi Thăng Tiên Giới thì thật không dám mơ tới. ngược lại thì Hàn đạo hữu trẻ tuổi như vậy mà đã có cảnh giới và thần thông như bây giờ có lẽ có nhiều khả năng đến được bước này hơn.” Thanh Nguyên Tử liên tục khoát tay phủ định.

“Ha Ha, sự tình Phi Thăng Tiên Giới, với ta mà nói là một chuyện vô cùng xa xôi, không có vài vạn năm khổ tu tích lũy lâu dài, thì một phần vạn khả năng đều không thể có.” Hàn Lập khiêm tốn trả lời.

“Ha ha, thời gian vài vạn năm đối với chúng ta mà nói chỉ là chuyện trong chớp mắt, không hề đáng kể chút nào. Tuy vậy nếu Hàn đạo hữu thật sự có ý muốn Phi Thăng Tiên Giới mà nói... tất yếu cũng nên sớm chuẩn bị tốt một chút thì hơn.” Thanh Nguyên Tử nghiêm nghị nói.

“Ah, chẳng lẽ Thanh đạo hữu đã biết chút ít gì đó sao...” thần sắc Hàn Lập khẽ động hỏi.

“Dù sao thì lão phu cũng sống lâu hơn người một chút, biết nhiều hơn một vài việc cũng là bình thường. còn việc nếu một ngày đạo hữu muốn Phi Thăng Tiên Giới, bản thân cũng nên chuẩn bị kế sách ứng đối với Đại Thiên Kiếp thì hơn, để phòng ngừa vạn nhất. Nếu Hàn đạo hữu không chê, lão phu nguyện ý nói ra một chút tâm đắc, cùng đạo hữu nghiên cứu thảo luận một lát được chứ.” Thanh Nguyên Tử không cần suy nghĩ nói.

“Tốt, vậy thì tại hạ cung kính không bằng tuân lệnh rồi.” Hàn Lập đương nhiên sẽ không cự tuyệt chuyện tốt thế này, lập tức một lời đáp ứng.

Cứ như vậy, thời gian tiếp theo, Hàn Lập và Thanh Nguyên Tử cứ người một câu ta một câu bàn luận về chuyện tình Độ Kiếp Phi Thăng Tiên Giới.

Hai người một hỏi một đáp, trọn vẹn thời gian gần nửa ngày mới dừng lại chủ đề này mà vẫn có vẻ chưa thỏa mãn.

Lúc này, Hàn Lập mới chuyển ánh mắt nhìn lướt qua người Nguyên Dao, sau đó bỗng nhiên nói với Thanh Nguyên Tử:

“Thanh đạo hữu, lần này lúc đầu ta đến chỉ là thuận tiện muốn nhìn xem tình hình của đạo hữu cùng nhị vị cô nương Nghiên Lệ, Nguyên Dao

gần đây như thế nào, vốn là không có ý gì khác. Nhưng hiện tại đạo hữu đã vượt qua Thiên Kiếp, nhị vị Tiên Tử cũng đã khôi phục thân thể Nhân Tộc, ta muốn đưa các nàng trở lại trong Tộc. Không biết Thanh đạo hữu có thể dàn xếp một chút hay không?”

Chương 2323: Hương Nữ

"Hàn huynh, lời nói này đã quá khách khí rồi. Dao nhi là nghĩa nữ của ta, Lệ nhi thì là trân truyền đệ tử của ta. Hai nàng nếu muốn rời khỏi nơi đây, đương nhiên có thể đi bất cứ khi nào. Bất quá theo ý kiến của ta, các nàng tốt nhất vẫn nên ở đây thêm một thời gian ngắn nữa, sau đó quay về Nhân tộc thì sẽ tốt hơn đó." Thanh Nguyên Tử lo nghĩ về sau, nói ra.

"*Ah, sao lại nói vậy?*" Hàn Lập nghe vậy có chút ngoài ý muốn, ánh mắt hướng lên Nguyên Dao Nghiên Lệ quét thoáng một cái.

Hai nữ nhìn nhau liếc, đều lộ ra một nụ cười khổ.

"Việc này hãy để cho Dao nhi tự mình giải thích cho người một chút đi, tránh khỏi lão phu bao biện làm thay, làm cho đạo hữu hiểu lầm, thì khó mà nói rồi. Dao nhi các nàng chính mình nguyện ý hiện tại tự ly khai, ta tuyệt sẽ không nói hai lời." Thanh Nguyên Tử nghiêm mặt nói.

"Hàn huynh, hai bọn ta hiện tại chỉ sợ thực không thể lập tức trở về tộc. Tối thiểu còn phải ở lại bên cạnh nghĩa phụ 200, 300 năm nữa mới được. Nguyên do trong đó, người cần thận xem xét thân thể hiện tại của tỷ muội chúng ta là có thể rõ ràng ngay." Nguyên Dao vừa nhìn Hàn Lập ánh mắt nhìn lại đây, thở khẽ một hơi nói.

"Thân thể?"

Hàn Lập có chút kỳ quái, lập tức một cỗ thần niệm vô hình phóng ra, đem thân thể mềm mại của Nguyệt Dao bao ở bên ngoài.

Sau một lát sắc mặt hẳn hơi đổi.

"Hóa ra thân thể các ngươi có chút bất ổn, chẳng lẽ lúc trước nghịch chuyển còn có hậu họa gì sao?"

"Hàn huynh thật sự mắt sáng như đuốc! Lúc trước Gia sư tuy đã luyện chế ra vài loại đan dược đặc thù, đem thân thể hai người bọn ta biến đổi trở về, nhưng dù sao ta cùng sư muội thân thể là nửa người nửa quỷ duy trì thời gian cũng đã quá lâu, còn phải mượn nhờ Minh Hà chi địa hai loại linh vật không ngừng thấm vào mới có thể làm cho thân thể cuối cùng đọng lại mà không ngại đẩy. Nếu hiện tại mà ly khai, chỉ sợ sẽ có mối lo kiếm củi ba năm đốt trong một giờ đấy." Nghiên Lệ cẩn thận giải thích một hồi.

"Thì ra là thế. Nếu là như vậy, hoàn toàn chính xác hiện tại không thích hợp mang hai người các ngươi rời đi." Hàn Lập gật gật đầu, thần sắc có chút giật mình.

"Hàn huynh yên tâm, ta đã tính toán trong thiên kiếp lần này Dao nhi cùng Lệ nhi đều đã có công lao lớn, ta vốn là chờ sau khi thiên kiếp kết thúc sẽ truyền thụ cho các nàng mấy môn chính thức là đại thần thông. Ở bên cạnh ngậy ngốc khoảng trăm năm, các nàng tuyệt đối có lợi ích rất lớn, về sau cho dù tiến giai đến cảnh giới như ta và ngươi, cũng không phải là không có khả năng đấy." Thanh Nguyên Tử mỉm cười nói

"Nghĩa phụ, ta cùng sư tỷ thật sự cũng có khả năng tu luyện tới cảnh giới Đại Thừa?" Nguyên Dao nghe xong chuyện đó, trên mặt vui vẻ.

Bên cạnh Nghiên Lệ cũng có một phần âm âm tâm động.

"Ha ha, người khác khó mà nói, hai nha đầu các ngươi lại nhất định sẽ có một tia cơ hội như vậy. Không chỉ nói có lão phu tận tâm chỉ điểm chỉ riêng lấy quan hệ sâu xa của các ngươi cùng Hàn đạo hữu, có hẳn tự tay

giúp đỡ, cái này cơ hội tự nhiên không phải tu sĩ bình thường có thể so sánh đấy. Hàn đạo hữu, người nói đúng không!" Thanh Nguyên Tử mặt lộ ra một tia giảo hoạt nói.

"Nguyên lai Thanh huynh đã đem ý định đồ lên đầu đệ rồi. Bất quá sau này, Nguyên Dao nhị vị Tiên Tử một ngày thực sự muốn trùng kích cảnh giới Đại Thừa, Hàn môn tự nhiên hết sức trợ giúp các nàng một tay đấy." Hàn Lập tức cười một cái.

Thanh Nguyên Tử một tay vân vê chòm râu cười ha ha.

Đôi mắt đẹp của Nguyên Dao nhìn về phía Hàn Lập, một đôi mắt sáng như làn thu thủy lưu động, ẩn chứa một tia tình cảm khác thường ở trong đó.

Nghiên Lệ mặt cũng đầy vẻ vui mừng.

"Đúng rồi, lão phu lúc trước độ kiếp từng phân thân chứng kiến một cái Tử Kim tiểu nhân ở bên ngoài cốc thúc dục nhiều loại kiếm khí sắc bén dị thường, càng hời hợt đã giết chết Bất Diệt Thiên Tôn kia rồi. Khí tức tiểu nhân này lão phu cảm thấy quen thuộc, nhưng không biết là lai lịch ra sao đạo hữu có thể hay không chỉ giáo một hai?" Thanh Nguyên Tử chợt nhớ tới một chuyện, thần sắc nghiêm túc mà hỏi.

"Ha ha, nguyên lai đạo hữu đang hỏi sự tình của Kim nhi. Thanh đạo hữu có lẽ đã đoán được vài phần a." Hàn Lập từ chối cho ý kiến trả lời.

"Chẳng lẽ thật sự là Phệ Kim Trùng Vương? Người thực sự đã đào tạo ra nó... Không tệ, cũng chỉ có Trùng Vương mới có thể chém giết Đại Thừa như chém giết cầu. Có thể so sánh Chân Tiên uy danh, quả nhiên không có nửa phần giả dối, đạo hữu là như thế nào có thể làm được việc này?" Thanh

Nguyên Tử mặc dù trong nội tâm sớm có hai ba phân đoán trước, cũng không khỏi có một phát ghen ngào nói ra, sắc mặt liền thay đổi mấy lần.

"Tại hạ có thể đào tạo ra Trùng Vương cũng là cực kỳ may mắn, để cho ta dùng thủ pháp tương tự để đào tạo lần thứ hai hơn phân nửa là không có khả năng đấy. Trong đó còn đa tạ Thanh đạo hữu trước kia chỉ điểm, nếu không thật sự một điểm cơ hội cũng không có." Hàn Lập mỉm cười, liền hướng Thanh Nguyên Tử chấp tay cảm ơn nói.

"Lão phu năm đó chẳng qua cũng chỉ là thuận miệng nói mà thôi, không nghĩ tới đạo hữu vậy mà thật sự đào tạo ra loại này nghịch thiên Linh trùng rồi, quả nhiên không hổ là người có Đại Cơ Duyên trên thân. Đã có Trùng Vương hỗ trợ, đạo hữu cũng đủ để tung hoành toàn bộ Linh giới mà không lo. Đúng rồi, Hàn đạo hữu có thể hay không triệu hồi nó ra, để cho lão phu được nhìn thấy." Thanh Nguyên Tử cười khỏ một tiếng, không hề che dấu chút nào một tia hâm mộ.

"Thanh đạo hữu nói đùa! Linh giới to lớn ra sao, tộc đàn nhiều không kể xiết, không biết bao nhiêu đại năng chi sĩ che dấu trong đó. Một đầu Trùng Vương mặc dù lợi hại, thì làm sao có tư cách làm chỗ dựa đây. Về phần đầu Trùng Vương này, lúc trước bị ta thả ra rồi, chờ nó trở lại liền gọi ra cho đạo hữu gặp qua." Hàn Lập lắc đầu, không cho là đúng nói.

"Hàn đạo hữu thật sự quá khiêm tốn." Thanh Nguyên Tử nghe vậy, đại hỉ.

"Cái này đạo hữu cứ việc yên tâm. Đúng rồi, Thanh đạo hữu có thể biết rõ Hách Liên Thương Minh Hàn Lập lơ đãng lại hỏi một việc khác.

"Hách Liên Thương Minh, đây chính là một siêu cấp thể lực kéo dài qua mấy cái đại lục, đối với chúng nên hiểu rõ một ít, nhưng cũng không nên

quá nhiều. Hàn đạo hữu như thế nào lại có dây dưa cùng chúng?" Thanh Nguyên Tử hơi kinh hãi.

"Dây dưa ngược lại là không có, bất quá sau này có lẽ cần cùng chúng có một chút quan hệ, cho nên hi vọng sớm từ đạo hữu tại đây hiểu rõ một ít tư liệu liên quan." Hàn Lập cười khẽ nói.

"Cái này đơn giản, lão phu chút nữa sẽ đem tất cả tư liệu mình có chế thành ngọc giản, đặc biệt giao cho Hàn đạo hữu." Thanh Nguyên Tử miệng đầy đáp ứng.

"Như vậy Hàn mỗ phải đa tạ rồi." Hàn Lập tự nhiên thập phần cao hứng.

Thời gian về sau, hắn và Thanh Nguyên Tử lại trao đổi một ít tâm đắc về sau độ kiếp, đoàn người cuối cùng tạm thời ở lại động phủ của hắn.

Sáng sớm ngày thứ hai, lúc Hàn Lập vừa mới đi ra cửa lớn chỗ ở, bên ngoài một thiếu nữ áo trắng tương mạo như Thiên Tiên đang đứng lẳng lẳng ở đấy, vừa thấy hắn đi tới, lúc này tự nhiên cười nói:

"Hàn huynh, hôm nay một mình Dao nhi cùng ngươi một ngày như thế nào?"

Bảy ngày về sau, trên không trung một nơi hoang vắng của Minh Hà chi địa, âm thanh âm âm vang lớn!

Bỗng nhiên một đạo như mộng như ảo Kinh Thiên Kiếm quang màu lục khê quét qua, về sau hư không mạnh mẽ bị chém mà mở, hiện ra một cái khe hở màu đen cực lớn.

Phía dưới màu đen cự thuyền vốn đang lơ lửng tại tầng trời thấp lúc này âm thanh ông ông vừa vang lên, từ từ hướng cái khe hở đen kịt mà bay đi, mấy cái chớp động về sau, đã nhập vào trong đó không thấy bóng dáng.

Một thời gian sau, trên bầu trời một hồi chấn động, màu đen khe hở từ từ lấp đầy như lúc ban đầu.

Không trung phía trên mọi đồng loạn thạch cách nơi này không xa, Nguyên Dao Nghiên Lệ hai nữ một mực yên tĩnh, mắt thấy một màn này.

"Đi thôi, người tình của ngươi đã đi ra không gian này. Mọi người cũng không cần lưu luyến nữa, ta và ngươi chỉ cần chờ thêm gần hai trăm năm, đem thân thể chính thức ngưng tụ lại, liền có thể trở về Nhân tộc gặp lại hần rồi. Khanh khách, chớ nhẽ chút thời gian này ngươi cũng không chờ được à!" Nghiên Lệ bỗng nhiên phát ra tiếng cười *"Khanh khách"* rồi khẽ nói.

"Thôi, cái gì người tình, ta cùng Hàn huynh lúc đó rất trong sạch đấy. Ngược lại là mấy ngày nay, ta nhìn thấy ngươi nhìn trộm Hàn huynh không thôi, không biết có tình yêu trai gái, hay có ý khác đi à nha." Nguyên Dao sắc mặt thoáng một phát ửng đỏ, nhẹ gắt một cái phản kích nói.

"Ta là nhiều lần nhìn lén Hàn huynh rồi, nhưng mục đích có thể không hề cùng dạng với mọi người đấy. Tỷ tỷ chỉ là hiếu kỳ, Hàn đạo hữu nhìn như không chút nào thu hút, nhưng như thế nào tu luyện nghịch thiên như vậy, nhanh như vậy liền trở thành cùng sư phó Lão Nhân tồn tại." Nghiên Lệ không thèm quan tâm nói.

"Hừ, ai biết ngươi có phải hay miệng nói vậy nhưng lòng nghĩ khác!"

"Khanh khách, vậy có muốn hay không tỷ tỷ đem tâm móc ra, cho mọi người xem xét vừa ý. Bất quá từ nay về sau, mọi người cần phải phụ trách với tỷ tỷ đó. "

Hai nữ một hồi vui đùa âm ỉ.

Xích Dung sơn mạch là một địa phương có phần danh tiếng trên Phong Nguyên đại lục.

Dãy núi này dài liên miên mấy trăm vạn dặm, nhưng cùng địa phương khác có chút bất đồng, nơi này trong mười ngọn núi cơ hồ có gần nửa đều là núi lửa hoạt động, thậm chí một số quanh năm phụt lên đỏ dung nham đỏ thẫm hoặc là bụi núi lửa màu đen nhạt, lại để cho sơn mạch phần lớn địa phương chẳng những không có một ngọn cỏ, hơn nữa nóng bức vô cùng.

Nhưng cùng với cái này, Xích Dung sơn mạch lại tạo ra thù thai các loại linh thạch cùng khoáng tài thuộc tính hỏa, cùng với một ít ngoại giới hi hữu có thể nhìn thấy chí dương thuộc tính Linh Dược, cho nên khu vực này tuy nhiên bởi vì núi lửa bộc phát thất thường mà thập phần nguy hiểm, hàng năm vẫn có thể đưa tới rất nhiều người từ bên ngoài vào.

Một ngày, ở biên giới sơn mạch, tại một tòa núi nhỏ giáp danh với ngọn núi lửa vừa mới phun trào, một đoàn người dị tộc với quần áo và trang sức dung mạo khác nhau, chính là thừa dịp núi lửa ngừng trong chốc lát, nhao nhao tràn vào vùng đất phụ cận, tốp năm tốp ba khom người tìm kiếm các loại Hỏa thuộc tính linh thạch cùng tài liệu.

Mỗi khi núi lửa phun trào, tự nhiên có một ít tài liệu cấp thấp trực tiếp theo bụi núi lửa bay ra, rơi lả tả trong khu vực phụ cận.

Những dị tộc này tu vi cũng không cao, đại bộ phận có thực lực là Luyện Khí kỳ, ngẫu nhiên có mấy cái cảnh giới cao nhất, nhưng mà cũng mới chỉ có bộ dáng vừa mới Trúc Cơ.

Thực lực thấp như thế, trách không được chỉ dám ở biên giới Xích Dung sơn mạch tìm kiếm cấp thấp linh vật, mà không dám vào xâm nhập một nơi sau trong sơn mạch.

Bỗng nhiên một gã dị tộc có bốn tai, làn da khô vàng thán sắc khê động, cảm thấy bốn phía ánh mặt trời tựa hồ thoáng một phát ảm đạm đi rất nhiều, lúc này ngẩng đầu hướng bầu trời nhìn lại, kết quả sắc mặt "Bá" trở nên tái nhợt không còn chút máu huyết, đồng thời trong miệng phát ra một tiếng thét lon khó hiểu

Phụ cận những dị tộc khác nghe xong thanh âm này, cũng đều vô ý thức động tác trong tay bỗng nhiên ngừng lại, đồng dạng hướng không trung nhìn lại.

Kết tất cả dị tộc nhân, bỗng nhiên toàn bộ trở nên trợn mắt há mồm mà đứng lên.

Chỉ thấy trên bầu trời cách bọn hắn hơn vạn trượng, chẳng biết lúc nào có thêm một chiếc cự thuyền màu đen dài hơn ngàn trượng, vô thanh vô tức, giống như một đảo lớn đang lơ lửng lơ lửng tại nơi đó.

Mà ở trên cự thuyền, mơ hồ có phần lớn giáp sĩ thân hình cao lớn đi tới đi lui, thoạt nhìn rậm rạp chi chít, trong lúc nhất thời từ đầu tới cuối luôn luôn chinh tề, khí thế rất kinh người

Phía dưới những dị tộc này, cho dù ở trong bốn tộc cũng là cấp thấp nhất tu luyện giả, cũng chưa từng có cơ hội nhìn thấy loại lớn pháp khí phi hành nhiều như vậy, tự nhiên nguyên một đám trở nên trợn mắt lú lười, trong nội tâm sinh ra sợ hãi...

(còn tiếp...)

Chương 2324: Tin tức bất ngờ

Bỗng nhiên linh quang trên cự thuyền lóe lên, một đạo độn quang màu trắng từ phía trên hạ xuống, sau mấy cái chớp động liền thoáng hiện ra một thiếu nữ tướng mạo xinh đẹp chừng mười lăm mười sáu tuổi trên khoảng không đỉnh đầu một Lão giả dị tộc tóc bạc trắng.

"Vị đạo hữu này, nơi đây có phải Xích Dung sơn mạch không?" Người thiếu nữ này nhìn tuổi không lớn lắm, sau khi ánh mắt nhìn thoáng qua mọi nơi, liền ôn hòa hỏi Lão giả dị tộc.

Lão giả dị tộc này tu vi chỉ mới Trúc Cơ sơ kỳ, là người có cảnh giới cao nhất trong mấy người ở đây.

"Bẩm báo tiên bối, đây chính là Xích Dung sơn mạch"

Lão giả dị tộc căn bản không cách nào cảm ứng được tu vi cảnh giới của thiếu nữ. Lão chỉ cảm thấy khí tức đối phương sâu không lường được, nom nớp lo sợ trả lời.

"Quả nhiên đã tìm đúng nơi, nếu như đây là Xích Dung sơn mạch, đạo hữu chắc cũng biết vị trí của Hắc Tiêu Phong ở đâu chứ?" Thiếu nữ nghe vậy mừng rỡ bèn vội vàng hỏi tiếp.

"Tiên bối muốn đến Hắc Tiêu Phong sao? Chỗ đó là khu vực trung tâm của Xích Dung sơn mạch, trong đó nguy hiểm vô cùng, hơn nữa sớm đã bị liệt vào Cấm khu rồi". Lão giả dị tộc lắp bắp trả lời.

"Cấm khu, vậy là đúng rồi, có nguy hiểm hay không không cần đạo hữu quan tâm, chỉ cần nói cho ta biết đi tới đó như thế nào là được rồi". Thiếu nữ nở nụ cười đáp lại.

"Vâng, người của tiên bối nếu muốn đi Hắc Tiêu Phong thì chỉ cần đi thẳng về phía tây là được, lúc đến gần trung tâm sơn mạch sẽ thấy ba ngọn núi màu đen hình tam giác, đó chính là ngọn núi hắc tiêu". Lão giả dị tộc bị dọa cho nhảy dựng bèn vội vàng trả lời.

"Được rồi, thưởng cho người mấy khối Linh Thạch" Thiếu nữ gật đầu, đưa mấy khối Linh Thạch thượng phẩm cho lão giả rồi hóa thành một đoàn bạch quang bắn lên bầu trời, sau mấy cái chớp động đã về tới trên cự thuyền.

Sau đó hào quang trên cự thuyền màu đen lóe lên, nổ vang một tiếng bay về phía sâu trong sơn mạch.

Lão giả dị tộc phía dưới bùng lấy Linh Thạch thượng phẩm, mặt mũi tràn đầy vẻ mừng như điên.

Linh Thạch thượng phẩm này đối với tu sĩ đẳng cấp cao không đáng kể chút nào, nhưng đối với cấp bậc Trúc Cơ lại là một khoản tài phú lớn.

Nhưng sau khi lão giả cảm ứng được ánh mắt những người khác hâm mộ ghen ghét, trong nội tâm lúc này như đánh trống, Linh Thạch cầm trong tay vội vàng thu lại rồi nhanh chóng bay lên không bỏ đi ngay.

Mà lúc lão giả vừa mới bay đi không bao lâu, mấy tên Dị tộc cùng tu vi lão giả kia cũng im lặng đi ra khỏi khu vực này.

Còn lại mấy tên dị tộc nhân cấp thấp Luyện Khí kỳ thấy vậy, sắc mặt đều có chút khác thường, nhưng chẳng ai nói gì mà nhao nhao khom người cúi đầu tiếp tục tìm kiếm linh vật hỏa thuộc tính.

Cự thuyền màu đen chính là Mặc Linh Thánh thuyền. Hàn Lập đang đứng ở phía trước cự thuyền ngắm nhìn bên trong trung tâm sơn mạch xa xa.

Đứng ở bên cạnh hắn là đám người Huyết Phách, Chu Quả Nhi đang khoanh tay đứng đây.

"Cuộc đấu giá của Hách Liên Thương Minh hội này vậy mà cử hành tại nơi khá dễ tìm, thật đúng là có chút ít ngoài dự liệu, những dị tộc nhân cấp thấp kia tựa hồ đối với việc này không biết chút nào". Hàn Lập bỗng nhiên mở miệng.

"Hàn tiên bối, có thể biết đấu giá hội lần này tối thiểu cũng là cường giả cỡ Luyện Hư trở lên, những dị tộc nhân cấp thấp tại bốn địa tự nhiên không có tư cách biết rõ. Theo tính toán thì thời gian đấu giá hội tổ chức cũng phải là một tháng nữa. Tin rằng sẽ có rất nhiều cường giả các tộc đến chỗ này, khi đấu giá hội mở ra, nói không chừng tiền bối còn có thể có những thu hoạch khác ngoài ý muốn". Huyết Phách tiến lên nửa bước, âm thanh cung kính trả lời.

"Thu hoạch ngoài ý muốn, hy vọng như thế, nhưng tu vi của ta đã đến cảnh giới bây giờ nên có rất ít thứ đồ vật có thể vừa mắt ta, nếu có tồn tại Đại Thừa khác chịu xuất ra một ít thứ tốt tại buổi đấu giá này thì còn hy vọng". Hàn Lập nhẹ gật đầu, tùy ý nói.

"Tiền bối yên tâm, căn cứ kinh nghiệm văn bối tham gia trước kia thì tồn tại cỡ Đại Thừa như tiền bối nhất định sẽ đến không ít, hơn nữa những người này ngoại trừ tham gia buổi đấu giá, hơn phân nửa còn có thể lên tiến hành một cuộc trao đổi cá nhân, dù cho tiền bối tại Thương Minh đấu giá hội không có thu hoạch, nhưng ở trong cuộc trao đổi này khả năng lớn sẽ có thu hoạch". Huyết Phách nhẹ giọng cười nói.

"Lén trao đổi, như thế đáng giá chờ đợi hơn chút rồi". Thần sắc Hàn Lập khẽ động nói.

Sau nửa canh giờ, chỗ sơn mạch phía trước rốt cục cũng xuất hiện ba ngọn núi quái dị cao chừng vạn trượng.

Ba ngọn núi hiện lên hình dáng tam giác sừng sững ở giữa một vùng loạn thạch rộng lớn màu đỏ thẫm. Những trận gió nóng thổi đến bốc lên mùi lưu huỳnh theo từng trận.

Lúc cự thuyền màu đen vừa mới đến gần ba ngọn núi trong phạm vi hơn trăm dặm thì lập tức đã bị một đội Dị tộc vệ sĩ cưỡi Cự Ưng ngăn lại.

Những vệ sĩ này đều mặc áo giáp đen, lưng vác cung đeo dao, khuôn mặt tất cả đều bị giáp che hết. Cả nhóm đều có thân hình cao lớn, so với tộc người bình thường cao hơn gần hai cái đầu.

Bọn chúng ngồi trên Cự Ưng toàn thân ngăm đen, hình thể cực lớn dị thường, lúc phi làm cuộn lên từng trận cuồng phong, thể hiện mười phần thần thái.

"Các vị tiền bối, phía trước là Cấm khu bốn minh, không có tín vật chỉ sợ không thể tiếp tục đi tới". Một gã vệ sĩ cầm đầu tuy dẫn đội chặn ở phía trước, nhưng khi thấy cự thuyền khổng lồ như vậy cộng thêm phía trên những Khôi Lỗi giáp sĩ rậm rạp chằng chịt, tự nhiên biết rõ người trên thuyền không dễ trêu chọc, lúc này trước cung kính thi lễ sau đó mới thấp giọng nói ra không chút chậm trễ nào.

"Tín vật, là đồ vật này sao?" Huyết Phách nhỏ giọng thì thầm với Hàn Lập một câu rồi mới từ mũi tàu bay xuống.

Cổ tay trắng nõn của thị giương lên, một đạo bạch quang bay ra thật nhanh.

Vệ sĩ cầm đầu một tay nhiếp lấy bạch quang rồi cúi đầu cẩn thận quan sát. Đó là một khối lệnh bài mù sương, một mặt in linh văn đẹp để không biết tên, một mặt có một chữ "*Minh*" màu bạc nhạt.

"Thì ra là khách khanh đại nhân, có tín vật này tự nhiên có tư cách tiến vào cấm địa, ta tự mình hộ tống chư vị tiên bối đi vào."

Vệ sĩ cầm đầu đã kiểm tra lệnh bài xong, lập tức hai tay hoàn trả ngay, thừa gửi không cần suy nghĩ nhiều.

Gã không cần kiểm tra Hàn Lập, Bạch Quả Nhi đang đứng phía trước cự thuyền và những người khác nữa.

Huyết Phách gật gật đầu, một tay thu lệnh bài trở về rồi lại bay trở về cự thuyền.

Đội vệ sĩ này ngoại trừ lưu lại một người ra, những người khác tiếp tục tuần tra nơi khác.

Mà cự thuyền màu đen được gã vệ sĩ nọ dẫn thẳng đến ba ngọn núi đen.

Trên đường đi, còn đụng phải mấy đội tuần tra vệ sĩ khác, nhưng thấy đã có cự Ưng Vệ sĩ phía trước dẫn đường rồi nên cũng không tiến lên ngăn trở.

Khoảng cách hơn hai trăm dặm đối với Mặc Linh Thánh thuyền đương nhiên chỉ là trong khoảnh khắc.

Lúc cự thuyền trên không muốn bay đến một ngọn núi màu đen, bỗng nhiên hư không phía trước chấn động một hồi khác thường, cả ngọn núi mờ đi rồi hiện ra một cánh cổng ánh sáng màu ngà sữa cực lớn cao gần nghìn trượng.

Tại gần nơi cánh cổng ánh sáng, tức thì có trên trăm tòa lớn nhỏ không đều kiến trúc cổ quái trôi nổi, hoặc hiện lên hình tròn, hoặc thành hình tứ giác. Ở đó đều có các Cự Ứng vệ sĩ ra vào liên tục.

Cự thuyền màu đen vừa tiếp cận, tự nhiên làm cho phần đông vệ sĩ ở kiến trúc phụ cận đưa mắt liếc nhìn.

Đúng lúc này, cự thuyền kêu lên một tiếng vù vù, tự dung ngừng lại cáchcánh cổng ánh sáng chừng vài dặm.

Hàn Lập khẽ chau mày, thần niệm quét bốn phía, lập tức cảm ứng được một cỗ chấn động của cấm chế quỷ dị nên hiểu đã có chuyện gì xảy ra rồi.

Giờ phút này, tên cự Ứng Vệ sĩ dẫn đường đã siết cổ Cự Ứng một cái, ngừng bên cự thuyền hơi nghiêng người giải thích cho mọi người trên cự:

"Từ Huyền Thiên môn này vào, có thể trực tiếp tiến vào Cấm khu rồi, nhưng phía trên có mệnh lệnh, bên trong Cấm khu nghiêm cấm tất cả bảo vật phi hành. Cho nên chư vị tiên bối thu hồi phi thuyền mới có thể tiến nhập Thiên Môn, vẫn bối cũng chỉ có thể đưa đến đây là dừng".

"Hiểu rồi, người đi đi." Bên trên Cự thuyền truyền ra thanh âm nhàn nhạt của Huyết Phách.

Cự thuyền màu đen Oanh long vang lên, vô số phù văn bay vọt ra, vạn đạo hào quang cuộn lên rồi nhoáng một cái biến mất giữa hư không.

Tất cả hào quang thu lại, tại không trung chỉ còn lại có Hàn Lập và mọi người xung quanh.

Trong lòng Cự Ứng Vệ sĩ cả kinh, sau khi thi lễ với nhóm Hàn Lập thì mới thúc giục Cự Ứng rời khỏi khu vực này.

Hàn Lập đưa đám người Chu Quả Nhi, Huyết Phách, Hoa Thạch lão tổ nghênh ngang bay qua cánh cổng ánh sáng cực lớn.

Cự Ứng Vệ sĩ khác ở gần cánh cổng ánh sáng, tuy tò mò đánh giá đám người Hàn Lập, nhưng không có ai tùy tiện tiến lên cản trở mà chỉ nhìn cánh cổng ánh sáng chớp động mấy cái rồi biến mất ở bên trong.

"Cái gì, lại có một vị Đạo hữu Đại Thừa tiến vào cửa Huyền Thiên. Hay lắm, đã biết, bốn tọa sẽ lập tức phái người đi nghênh đón, các ngươi tiếp tục làm tốt chuyện của mình đi" Một lão giả tóc đỏ quay về phía một gã Hắc Giáp Vệ sĩ trong gương thạch bích nói ra.

Nơi đây là một đại sảnh đã bị phong bế toàn bộ, ngoại trừ một thạch bích ở giữa đại sảnh và mấy cái bồ đoàn ra thì không còn vật gì khác.

Bốn vách tường đại sảnh đều khảm nạm các loại bảo thạch đủ mọi màu sắc, hơn nữa mơ hồ có một tầng sương mù nhàn nhạt màu xanh phiêu lãng trong không khí, làm cho không khí trong đại sảnh có chút thần bí.

Lão giả suy nghĩ một chút bèn vung tay áo lên, một vầng mây đỏ lóe lên tức thì. Hình ảnh vệ sĩ trên thạch bích lóe lên rồi biến mất, thay vào đó là một hình ảnh chiếc cự thuyền màu đen khí thế kinh người, cùng với một vài thân ảnh phía trên như ẩn như hiện.

Cặp mắt Hồng phát lão giả nhíu lại, ngấm nhìn cự thuyền một lát, sau đó nhượng mảy, bỗng nhiên giơ một tay lên đánh ra một đạo pháp quyết. Pháp quyết lóe lên tức thì chui vào trong thạch bích.

"Phốc" một tiếng, bóng người trên cự thuyền màu đen lập tức được phóng to với tốc độ cực nhanh. Thoáng một cái dường như phóng đại mười mấy lần, hình ảnh trên thạch bích trở nên rõ ràng hơn rất nhiều.

Khuôn mặt mấy người Hàn Lập, Huyết Phách từ chỗ mơ hồ trở nên rõ ràng hơn trong mắt lão giả.

Ánh mắt lão giả khẽ quét qua bọn người Huyết Phách, Hoa Thạch lão tổ rồi nhanh liền nhìn đến gương mặt bình thường của Hàn Lập.

"Ồ, tướng mạo của người này ta có chút ít quen thuộc, tựa hồ đã từng gặp ở đâu đó rồi sao?" Hồng phát lão giả ồ lên một tiếng nho nhỏ, tự nói với mình một câu.

Chương 2325: Bích Ảnh

Ánh mắt lão giả chớp động vài cái, sau đó một tay cuộn lên làm lóe lên ánh sáng, bỗng nhiên có một ngọc giản trắng tinh hiện ra.

Hồng phát lão giả lẩm bầm một hồi, một ngón tay hướng về ngọc giản trôi nổi giữa hư không điểm một cái.

Lập tức mặt ngoài ngọc giản tách ra một vòng vàng sáng, nhân vật bên trong bức họa trông rất sống động nhanh chóng lưu chuyển bất định.

Hồng phát lão giả lạnh lùng nhìn bức họa biến ảo, cả người vẫn không nhúc nhích.

Bỗng nhiên vàng sáng run rẩy một cái, bức họa thoáng ngưng trệ không thay đổi nữa.

Bên trong bức họa là một gã mặc áo bào xanh, đứng thẳng để hai tay sau lưng. Đúng là Hàn Lập.

"Quả nhiên vị này là Đại Thừa gần đây của Nhân Tộc. Thực lực người này không phải chuyện đùa, Đại Thừa bình thường không thể so sánh cùng được, xem ra phải dùng lễ nghi cao nhất tiến hành tiếp đãi." Hồng phát lão giả như có điều suy nghĩ tự nói với mình rồi hai tay nhẹ vỗ một cái.

Lúc này một vách tường ở đại sảnh chấn động, một nữ tử mặc cung trang màu tím, trên mặt đeo lụa mỏng lóe lên xuất hiện ở trước mặt lão giả.

"Bái kiến tông chấp sự đại nhân, ngài có gì phân phó."

"Phi Vân, lát nữa ngươi an bài người đi tiếp đãi vị đạo hữu Hàn Lập này, tham chiếu đầy đủ mọi thứ lễ nghi đẳng cấp cao nhất của bốn minh chiêu đãi khách, phải để cho người này cảm thấy thoải mái đây là một vốn một lời đó." Hồng phát lão giả chậm rãi dặn dò.

"Lễ nghi cao nhất, thuộc hạ đã hiểu rồi. Thuộc hạ sẽ đích thân ra mặt chiêu đãi người này, tuyệt sẽ không làm cho đối phương có bất kỳ sự bất mãn nào." Nữ tử mặc cung trang màu tím trong nội tâm cả kinh, kính cẩn trả lời.

"Rất tốt, ngươi làm việc thì ta yên tâm, nhanh đi bố trí đi. Người này đã tiến vào Huyền Thiên môn. Đây là tư liệu về hắn, ngươi cầm lấy đi, xem thật kỹ nhé, đừng phạm vào kiêng kỵ của đối phương đấy." Hồng phát lão giả gật gật đầu, một tay hướng về ngọc giản lại hư không một điểm, trong tay nhoáng một cái lại có thêm một khối ngọc giản khác. Sau đó lão ném thẳng cho nữ tử trước mặt, có cảm giác là thập phần tín nhiệm. Cô gái áo tím nhắc cổ tay trắng lên bắt ngọc giản, miệng vâng dạ rồi thân hình mờ đi, phảng phất như ảo ảnh trong đại sảnh.

Lúc này, Hồng phát lão giả run tay áo lên, vàng sáng mờ hồ tán loạn.

Cùng thời gian đó, hào quang trên thạch bích lóe lên, một gã nam tử trung niên mặc nho bào giọng nói và dáng điệu lại nhoáng một cái hiện ra, gã ôm quyền thi lễ với lão giả rồi báo cáo: "*Tổng chấp sự đại nhân, cuối cùng một đám vật phẩm đấu giá đã bình yên nhập kho rồi.*"

"Rất tốt, những vật phẩm đấu giá này dĩ thường trân quý, trong đó có mấy thứ đồ vật thậm chí là mấy vị chấp sự trưởng lão bốn minh điểm danh đồ vật, nhất định phải cam đoan những vật này không sơ hở tí nào. Mặt khác, lập tức bắt đầu chuẩn bị lực lượng cảnh giới đấu giá đại hội, một vài pháp trận cấm chế đều phải kiểm tra hơn ba lần mới được..." Hồng phát lão giả dặn dò từng chuyện.

...

Hàn Lập vừa mới đi vào trong Huyền Thiên môn, chỉ cảm thấy trước mắt ánh sáng lóe lên, cả người bỗng nhiên xuất hiện tại một bệ đá cao vài chục trượng rồi.

Đám Huyết Phách, Chu Quả Nhi theo sát phía sau, dưới bàn chân là một tòa pháp trận truyền tông đường kính mấy trượng.

Ánh mắt Hàn Lập quét qua mọi nơi, thần sắc hơi động một chút.

Chỉ thấy bốn phía đều có từng ngọn cự mộc che trời, từng dãy bệ đá vây quanh chặt như nệm cối. Một con đường rải đá vụn uốn lượn đến xa xa.

Hàn Lập ngẩng đầu lên nhìn bầu trời, chỉ thấy cách mặt đất mấy ngàn trượng là từng ngọn thạch bích màu xám trắng cao cao, mặt ngoài dạng như thạch nhũ hình nón kéo dài không thấy điểm cuối cùng.

Giờ phút này bọn hắn đang đứng tại một thế giới dưới lòng đất.

Thạch bích trên không trung cách nhau khoảng một dặm, có một nguồn sáng to bằng đầu người chiếu rọi. Nhìn từ xa, chi chít chằng chịt giống như sao trời, tản ra ánh sáng nhu hòa chiếu rọi thế giới dưới lòng đất sáng như ban ngày.

Khi Hàn Lập dùng thần niệm quét qua rừng rậm thì thấy có bảy tám bệ đá giống dưới bàn chân, hình như cũng có người đang đứng.

Xem ra pháp trận truyền tông tiến vào thế giới dưới lòng đất này không chỉ có mỗi chỗ Quang môn ở Hắc Tiêu Phong.

Khi Hàn Lập phóng thần niệm dò xét những nơi xa hơn thì khi phát xa cỡ mười dặm như là xúc động phải cái gì đó, thần niệm lại khẽ run lên bắn

ngược trở lại.

Hàn Lập mỉm cười, không thèm để ý bước xuống bệ đá, dọc theo con đường nhỏ trải đá vụn đi thẳng về phía trước.

Huyết Phách, Chu Quả Nhi cùng với Hóa Thạch lão tổ tự nhiên theo sát phía sau, họ cũng hướng bốn phía dò xét không ngừng.

Đi về phía trước được ba bốn dặm thì xuất hiện một ngã tư.

Bên cạnh giao lộ, có một cái lều lớn được phủ bằng cành lá màu xanh. Bên trong có khoảng mười mấy dị tộc nhân mặc quần áo và trang sức khác nhau.

Những này dị tộc nhân rõ ràng phân thành bảy tám nhóm ngồi với nhau. Chúng khẽ thì thầm trò chuyện với nhau hoặc ngồi ngay ngắn cạnh bàn nhắm mắt dưỡng thần, phảng phất đều đang đợi cái gì.

Trong những người này có ba đứa tết bím tóc nhỏ, răng trắng môi hồng, nhìn thì niên kỷ cũng chỉ là đồng tử mười một mười hai tuổi. Chúng mặc đồ áo giống hệt nhau đang ngồi trước bàn nghỉ ngơi, thỉnh thoảng nhấp một chén linh trà hoặc nhón linh quả.

Hàn Lập thấy vậy, hai mắt nhúu lại, nhưng dưới bàn chân không ngừng, nghênh ngang dẫn người đi tới.

Dị tộc nhân trong quán trà vừa thấy có nhân vật mới đi tới, không ít người xoay chuyển ánh mắt, quét về phía Hàn Lập.

Kết quả đại đa số người phát hiện thần niệm của mình căn bản nhìn không thấu tu vi cảnh giới Hàn Lập thì sắc mặt đại biến, thu ánh mắt lại tỏ ra thần sắc kính sợ.

Lúc này, Huyết Phách nhìn đám Dị tộc nhân ở trong lều vài lần rồi thưa: "Hàn tiền bối, đây có lẽ tựu là nơi tiếp khách của Thương Minh, tất cả người muốn tham gia đấu giá hội phải ở đây chờ Thương Minh phái người tiếp đón mới được. Nếu không dù cho có tín vật, cũng không cách nào tham gia đấu giá đại hội đây."

"Thì ra là thế, điều này chứng tỏ Hách Liên Thương Minh thật đúng là đủ sự cẩn trọng đây." Hàn Lập mỉm cười bảo.

Lúc này hắn đã tới gần lều. Bên trong ngoại trừ vài tên là Hợp Thể ra thì đều chỉ có thực lực bậc Luyện Hư mà thôi.

Ngược lại, một tên đồng tử vừa thấy đám Hàn Lập đi tới bèn nhanh nhẩu bước ra khỏi lều. Nó đến trước mặt Hàn Lập cúi người hành lễ, vẻ cung kính hiện rõ trên mặt.

Nhưng vào lúc này, bầu trời phía trên lều bỗng nổi lên hồi thanh âm, vô số phù văn màu trắng tuôn ra, quay tít một vòng rồi lại huyễn hóa thành một ngọc bàn khổng lồ màu trắng mênh mông.

Trên ngọc bàn chấn động, một cái quang trản trông rỗng di động hiện hiện ra, bóng người bên trong nhoáng một cái, một thân ảnh màu tím thướt tha đến.

"Tiếp Dẫn Sư "

Không biết là ai ghen ngào nói một câu, lập tức mọi người trong lều xông xáo một trận, ánh mắt trọn tròn nhìn lên ngọc bàn.

Nhân ảnh trên ngọc bàn là một nữ tử cung trang màu tím phong độ tư thái ảo ảo, tuy nhiên trên mặt có một tầng lụa mỏng không cách nào nhìn rõ ràng khuôn mặt, nhưng ai nhìn lần đầu tiên đều có cảm giác tim đập thành thịch.

Cung trang nữ tử áo tím vừa mới hiện ra thân hình, ánh mắt nhìn xuống dưới, làn thu thủy (chỉ mắt long lanh của người con gái đẹp) lưu chuyển dừng lại trên thân Hàn Lập.

"Xin hỏi tiên bối có phải là Hàn lão tổ nhân tộc ấy ư, văn bối Phi Vân phụng mệnh đến đây tiếp đón tiên bối đến Quý Tân các Thiên tự hào đi." Cung trang nữ tử bay tới trước Hàn Lập bèn vén áo thi lễ, cung kính hỏi.

"Nguyên lai là Phi Vân tiên tử. Tại hạ đích thật là đến từ Nhân Tộc. Phụng mệnh tới đón ta! Nhưng không biết phụng mệnh người phương nào vậy?" Ánh mắt Hàn Lập đảo qua người cô gái dạo một vòng, sau đó hứng thú hỏi.

"Văn bối tự nhiên phụng mệnh người chủ sự Minh Tôn đại nhân. Tổng chấp sự đại nhân có lệnh, Hàn tiên bối thân phận không tầm thường, muốn dùng đãi ngộ đẳng cấp cao nhất." Cô gái áo tím thốt lên không cần suy nghĩ.

"Đãi ngộ đẳng cấp cao nhất... Trời ơi, quả nhiên là Đại Thừa kỳ lão tổ đã đến..."

"Chỉ sợ còn không phải Đại Thừa lão tổ bình thường..."

Những dị tộc nhân khác bên trong lều nghe thấy lời nói cô gái áo tím đều xôn xao.

"Minh Tôn, ta đã nghe thấy đại danh Minh đạo hữu, không ngờ lão lại là người của Hách Liên Thương Minh các người. Được rồi, dẫn đường đi." Hàn Lập nhẹ gật đầu, thân nhiên nói.

"Vâng, thỉnh tiên bối." Thân thể mềm mại của cô gái áo tím hơi nghiêng, chủ động nhường đường lên ngọc bàn.

Đám Hàn Lập lắc người, toàn bộ chớp động bay lên ngọc bàn.

Lúc này cô gái áo tím mới một tay bấm niệm pháp quyết. Ngọc Bàn quay tròn một cái, quang trện lần nữa hiện ra.

Không gian chấn động một hồi, một đoàn người ở trên ngọc bàn lóe lên rồi biến mất.

Mặt Hàn Lập không biểu tình hiện ra lần nữa thì đã đang ở trong một đại điện nguy nga lộng lẫy.

Đại điện to khoảng vài mẫu, nhưng ở vị trí trung tâm có những ngọc bàn khổng lồ giống nhau như đúc được xếp ngay ngắn.

"Bái kiến tiên bối!"

Bên trong đại điện, đã có mười hai thiếu nữ mặc cung y chờ sẵn. Chúng nữ vừa thấy Hàn Lập xuất hiện thì đồng loạt khom người làm đại lễ thăm hỏi.

Hàn Lập gặp tình hình này, trên mặt nổi lên một tia dị sắc.

Mười hai nữ tử, xem ra cũng chỉ mười sáu mười bảy tuổi, rõ ràng cũng không phải là cùng một tộc nhân, hoặc trên đầu có sừng, hoặc làn da xanh nhạt, nhưng cả đám đều hoa dung nguyệt mạo, tú lệ động lòng người. Mỗi người đều cầm trong tay một vật, người bưng lấy bát hương, người cầm như ý, phát trăn.

Càng làm cho Hàn Lập có chút để ý chính là mười hai thiếu nữ này dù tuổi còn trẻ nhưng đều có tu vi Nguyên Anh kỳ.

"Đây là..." Hai mắt Hàn Lập nhắm lại.

"Tiền bối đừng nên trách. Đây là Hương Nữ, là bốn minh đặc biệt bồi dưỡng, mỗi một người chẳng những từ nhỏ phục dụng mật của trăm hoa lớn lên, thân hình có thể tỏa ra mùi hương của trăm hoa, hơn nữa tất cả đều tinh khiết, một mực bảo trì tâm thân xử nữ. Ai thu làm đỉnh lô tự nhiên sẽ có nhiều điểm tốt. Dựa theo quy củ của bốn minh, phạm là khách quý đỉnh cấp tới tham gia đấu giá hội bốn minh đều được đưa tặng một đám Hương Nữ như vậy. Các người tới đây, còn không tiến đến bái kiến tân chủ nhân các người." Cô gái áo tím mí mắt không nháy mắt, thoáng giải thích một phen, rồi bảo mười hai thiếu nữ.

"Bái kiến chủ nhân!"

Mười hai thiếu nữ quỳ xuống một bên, nhưng xưng hô lập tức sửa theo.

"Hương Nữ à? Hắc hắc, quý minh thật là đại thủ bút. Đã như vậy, Hàn mỗ từ chối thì bất kính rồi. Các người trước đứng lên đi. Quả Nhi, chúng tạm thời giao cho người vậy." Hàn Lập hắc hắc cười vài tiếng, lại không chút khách khí nhận phần đại lễ này.

Chương 2326: Hồ Ngọc Song

Chu Quả Nhi tiến lên một bước, gật đầu đồng ý. Mười hai diệp linh nữ tử cũng theo đó đứng dậy bước tới sau lưng Chu Quả Nhi.

"Ngoài mười hai Hương Nữ này ra, bốn mình còn chuẩn bị mấy thứ lễ vật nhỏ khác, hi vọng tiên bối cũng vui lòng thu nhận" Cô gái áo tím vừa thấy Hàn Lập nhận Hương Nữ, đôi mắt đẹp lại lộ ra ý mỉm cười nói tiếp.

Nàng vỗ tay một cái thì xuất hiện ba gã thiếu niên dị tộc có lông mày xanh và đôi mắt đẹp từ bên ngoài đại điện đi vào, trong tay mỗi một người đều bung một cái mâm tròn màu bạc nhạt, trên đó không biết là vật gì vì có tấm vải mỏng màu đỏ phủ lên.

"Quý mình quá khách khí, những Hương Nữ này đã là một phần hậu lễ rồi, ta sao có thể lại thu lễ vật khác đây" Ánh mắt Hàn Lập sau khi nhìn lướt qua ba cái mâm tròn bên trên thì hắn cũng đã nhìn xuyên qua vải che để thấy rõ được đồ vật bên trong bèn khoát khoát tay trực tiếp cự tuyệt.

"Nếu Hàn tiên bối không vừa mắt đối với những lễ vật này, thiếp thân sẽ không dám miễn cưỡng, tiên bối đường xa mà đến chắc cũng có chút mệt mỏi, thiếp thân đưa chư vị đến chỗ ở nghỉ ngơi trước, những chuyện khác để nói sau vậy." Cô gái áo tím nao nao, nhưng cũng khoát tay chặn lại ngay lập tức để cho ba tên thiếu niên dị tộc lui xuống.

"Hàn mỗ đúng là muốn nghỉ ngơi, phiền đạo hữu dẫn đường" Thần sắc Hàn Lập không thay đổi gật đầu.

Vì vậy cô gái áo tím không chần chờ nữa bèn đi ra bên ngoài cửa điện, những người khác thản nhiên theo sát phía sau.

Khi vừa đi ra khỏi cửa điện, mọi người liền lập tức nghe thấy một số âm thanh la hét ầm ĩ từ phía trước truyền đến.

Ánh mắt Hàn Lập hơi sáng lên, thì ra bọn hắn và mọi người khác đang ở trên con đường đá xanh không lớn lắm, trên đường tuy mọi người không hồi hải, nhưng người đến người đi có chút náo nhiệt.

Những người này ăn mặc đủ kiểu, hai bên đường đi thậm chí còn có các loại cửa hàng, có không ít người từ bên trong ra ra vào vào, hoặc tỏ ra cao hứng bùng bùng hoặc sắc mặt âm trầm như nước, đủ loại thần thái không giống nhau.

Làm cho Hàn Lập lưu ý chính là khí tức những người này bất phàm, tu vi không kém, cho dù là người ăn mặc kiểu tiểu nhị đứng tại cửa hàng cũng có tu vi đã ngoài Kim Đan Kỳ.

Sau khi thần niệm của Hàn Lập khẽ quét nhanh xa hơn liền phát hiện nơi đây cũng không phải một con đường theo phương hướng Nam Bắc, Đông Tây, có rất nhiều đường đi khác đan xen, nhưng cũng không tính quá lớn, phương viên chỉ hơn trăm dặm giống như một thị trấn nhỏ.

Đằng sau đại điện, lúc bọn hắn vừa đi ra khỏi đại môn, đồng thời lối ra cả tòa lại lóe lên rồi biến mất, phảng phất người liên can chưa từng xuất hiện tại trên đường phố.

Người qua đường gần đó đối với tình hình này nhìn như không thấy, phảng phất kinh Phật thông thường.

"Những người này đều là quý minh thỉnh tới tham gia đấu giá hội hay sao?" Hàn Lập sau khi thu thần niệm lại chỉ nhàn nhạt hỏi một câu.

"Điều này sao có thể, hơn phân nửa khách quý tham gia đấu giá đều ở ngoại tân lâu nghỉ ngơi, những người tại đây phần lớn là người của bản mình, họ thừa dịp cơ hội lần này cũng tới nơi đây mua bán chút ít vật phẩm bình thường khó gặp mà thôi, dù cho là người bản mình thì với cấp bậc tồn tại này cũng không có tư cách tham gia đấu giá đại hội" Cô gái áo tím trả lời cười nói tự nhiên.

"Thì ra là thế." Hàn Lập không nói thêm gì.

Lúc này cô gái áo tím một tay bấm niệm pháp quyết, hào quang dưới bàn chân bốc lên, lập tức phía dưới sinh ra một mảng sương trắng lằng không, nhắc bọn người Hàn Lập rồi sau đó lướt như bay trên đường đi.

"... Chỗ đó là nơi dự định cho đấu giá hội lần này, đến lúc đó một số tiền bối khác đáp ứng lời mời đều đến hội tụ tại đây, mà lần đấu giá hội này, trừ đi một ít kỳ trân đã lộ thông tin ra bên ngoài, còn có thể xuất hiện vài loại dị bảo khác cũng cực kỳ hữu dụng đối với tiền bối Đại Thừa kỳ, tuyệt đối sẽ không để cho chư vị tiền bối thất vọng đâu" Cô gái áo tím vừa thúc dục mây mù phi hành ở trên không, vừa chỉ vào mấy con đường xung quanh một tòa tháp cao giới thiệu.

"Chỗ này chính là sàn đấu giá hội? Nhìn bên ngoài thì không lớn lắm nhưng bên trong có điều huyền diệu khác a." Hàn Lập đánh giá tháp cao vài lần, nói như vậy.

"Tiền bối tuệ nhãn như đuốc, quả nhiên đã nhìn ra, tháp này thật ra chỉ là cửa vào sàn đấu giá hội mà thôi, chính xác trực tiếp liên thông đến một Động Thiên bên trong. Bởi vậy mới có thể dung nạp được nhiều đạo hữu, thứ hai cũng không sợ có người có ý định làm loạn lần đấu giá này " Trên mặt cô gái áo tím hiện lên một tia dị sắc, miệng cung kính trả lời.

"Xem ra quý mình vì lần đấu giá hội này bỏ ra rất nhiều công phu, nhưng không biết lần này có bao nhiêu đạo hữu Đại Thừa kỳ sẽ đến?" Hàn Lập hỏi lại một câu.

"Hồi bẩm Hàn tiền bối, bởi vì thời gian tổ chức đấu giá hội chính thức còn một tháng nữa mới tiến hành, cho nên việc tổng hợp có bao nhiêu tiền bối Đại Thừa kỳ thì không cách nào biết chính xác được, nhưng bây giờ đã có hơn hai mươi vị. Nhân số Đại Thừa tham gia đấu giá hội thế là đã vượt quá lần trước rồi."

Những chuyện này không có gì phải giấu diếm, cô gái áo tím sau khi suy nghĩ một chút, liền thuận miệng trả lời.

"Hơn hai mươi vị, mặt mũi quý mình thật đúng là không nhỏ mới có thể trong thời gian thật ngắn tụ tập nhiều đồng đạo cùng giai như vậy" Thân sắc Hàn Lập hơi động một chút, miệng khen một câu.

"Tiền bối nói đùa, sở dĩ có nhiều tiền bối như vậy không liên quan đến chuyện mặt mũi bản mình lớn nhỏ, mà là bản mình làm ăn uy tín nhiều năm, rất nhiều tiền bối trước kia đều có thể có chỗ thu hoạch hoặc nhiều hoặc ít tại đấu giá hội, cho nên giờ đây họ mới không quản đường xa tụ tập đến đây" Cô gái áo tím khẽ cười một tiếng trả lời.

"Hắc hắc, nghe khẩu khí của Tiên Tử, quý mình đối với đấu giá hội lần này thật đúng là tin tưởng mười phần, ta có nghe nói khi đấu giá hội trước kia bắt đầu, sẽ có danh ngạch truyền tống vượt qua đại lục, không biết lần này có còn cung cấp loại cạnh tranh này hay không?" Hàn Lập bất động thanh sắc hỏi chuyện mình quan tâm nhất.

"Danh ngạch truyền tống vượt qua đại lục là một trong những vật phẩm đấu giá đặc thù của đấu giá hội, vì nó có thể để một vài đạo hữu cùng tiền bối có thể thuận lợi đến đại lục khác tất nhiên sẽ không hủy bỏ dễ dàng."

Nhưng lần đầu giá này, Lôi Minh Đại Lục bên kia khi tiếp nhận siêu cấp truyền tông pháp trận đòi hỏi thêm một vài vấn đề, cho nên tạm thời hủy bỏ danh ngạch truyền tông đi Lôi Minh Đại Lục, mà lại tăng thêm một ít số lượng danh ngạch đầu giá truyền tông đi Huyết Thiên Đại Lục" Cô gái áo tím nghe vậy hơi có chút kỳ quái, nhưng vẫn trả lời chi tiết.

"Danh ngạch đi Lôi Minh Đại Lục hủy bỏ ư?" Hàn Lập sắc mặt hơi đổi.

"Đúng vậy, chẳng lẽ tiền bối vốn là muốn đi Lôi Minh Đại Lục hay sao?" Trong nội tâm cô gái áo tím khẽ động.

"Đây cũng không phải chuyện nhất định phải thế, Huyết Thiên Đại Lục thì Huyết Thiên Đại Lục a, dù sao sớm muộn gì đều có ý định muốn đi đến đây một chuyến, chỉ có điều so với kế hoạch ban đầu hơi có chút thay đổi rồi" Hàn Lập sờ lên cằm, thần sắc rất nhanh chóng trở lại như thường.

Bọn người Chu Quả Nhi, Huyết Phách đằng sau được nghe lời ấy, trong lòng cũng cả kinh, thần sắc mỗi người một khác.

Một lúc sau, mây mù cũng đã chở mọi người bay đến chỗ biên giới thị trấn nhỏ, cuối cùng hạ xuống tại một cánh rừng rậm màu xanh lá mạ.

Tại bên trong phiến rừng rậm này, linh khí sung túc lại cực kỳ tinh thuần, hơn nữa còn có rải rác một vài lầu các đình đài tinh điêu ngọc mài.

Mỗi một khu kiến trúc đều cách xa nhau vài dặm, chính giữa đều bị cự mộc rậm rạp tự nhiên ngăn cách ra, không khí u tĩnh cực kỳ trang nhã.

Cô gái áo tím dẫn bọn người Hàn Lập xuất hiện ở trước một khu kiến trúc, không cần nàng nói điều gì mà lập tức bảy tám tên nam nữ cách ăn mặc nha hoàn người hầu từ bên trong đi ra quỳ xuống trước mặt bọn người Hàn Lập.

"Nơi này chính là khu vực khách quý phòng chữ Thiên, chúng là hạ nhân tại đây. Trong khoảng thời gian này, đạo hữu nếu cảm thấy cần dùng, có thể lưu lại để phục thị, nếu như cảm thấy vướng bận, cũng có thể lập tức ra lệnh cho chúng rời đi" Cô gái áo tím không nhìn những nha hoàn, người hầu này mà mỉm cười với Hàn Lập thốt lên.

"Có mấy đạo hữu Hương Nữ vừa mới được tặng thì những hạ nhân này ta thấy không dùng, bảo chúng đi đi" Hàn Lập bảo.

Cô gái áo tím tự nhiên không cãi lời, lúc này dặn dò đám hạ nhân kia.

Những nha hoàn, người hầu này sau khi cung kính thi lễ bèn bỏ đi.

"Hàn tiên bối cứ ở lại đây nghỉ ngơi cho thật tốt, chờ tới thời điểm tổ chức đấu giá hội, thiếp thân sẽ phái người thông báo trước một tiếng. Đúng rồi, đạo hữu khác nếu có thì giờ rảnh có thể đi đến thị trấn vừa đi qua, nói không chừng sẽ có thu hoạch khác bất ngờ đó. Thiếp thân cáo từ trước" Cô gái áo tím cũng thức thời nói cáo từ.

"Tiên Tử đi nhé, Hàn mỗ không tiễn" Hàn Lập không có ý giữ lại, chỉ là hời hợt nói một câu, thì thấy đôi phương lại bay lên trời, nhanh chóng biến mất.

"Đi thôi, đôi phương đã bày ra tiếp đãi lớn như vậy, chúng ta cũng không cần quá khách khí làm gì" Hàn Lập nói một câu, thần sắc tự nhiên đi tới tòa lầu các.

Bọn người Huyết Phách theo sát phía sau.

Kết quả không lâu sau, mấy người xuất hiện trong đại sảnh một tầng lầu các, Hàn Lập tự nhiên ngồi ở vị trí chủ vị.

Bọn người Huyết Phách, Hoa Thạch lão tổ khoanh tay đứng ở một bên.

Mười hai Hương Nữ đã được Chu Quả Nhi chia ra theo chức trách từ trước đó rồi.

"Hàn tiên bối, người thực có ý định đi Huyết Thiên Đại Lục trước" Huyết Phách thì thảo hồi một câu, thần sắc có chút phức tạp, vừa có ý chờ đợi, lại mơ hồ có một chút do dự trong đó.

"Kế hoạch trước kia phải sửa đổi một chút, hẳn là đạo hữu còn có những phương pháp khác có thể đi Lôi Minh Đại Lục một chuyến trước chứ?" Hàn Lập không hiện chút dị sắc nào hỏi lại một câu.

"Tiên bối nói đùa, nếu có những phương pháp khác có thể đến Lôi Minh Đại Lục sớm hơn thì văn bối còn có thể một mực giấu diếm không nói sao" Huyết Phách gượng cười trả lời. "Nếu đạo hữu cũng không có phương pháp, vậy cứ đi Huyết Thiên Đại Lục trước, cùng lắm đến Huyết Thiên Đại Lục lại nghĩ cách hồi Lôi Minh Đại Lục là được. Huyết Thiên Đại Lục ta chưa đến bao giờ, nhưng đã nghe danh tiếng đại lục quý dị này từ lâu. Nghe nói đại lục này, trừ ra huyết ma đạo công đại danh鼎鼎, còn lưu lại vài loại truyền thừa phi thường thần bí, nghe nói có thể chém giết cường địch ngoài vạn dặm, còn có thể diệt sát đối thủ ở vô hình, thật sự là một loại thần thông quý dị khó lòng phòng bị, lúc trước Huyết Phách đạo hữu có lẽ đã tiếp xúc qua một chút rồi? Hàn Lập chậm rãi nói ra, hai đầu lông mày lần đầu lộ ra một tia ngưng trọng.

Chương 2327: Hoàng Kim cốt tử

**Bích Ảnh (碧影): hình ảnh màu xanh ngọc, xanh biếc*

"Năm đó vẫn bồi lưu lại Huyết Thiên đại lục một thời gian khá lâu, đối với đại lục này đúng là có chút hiểu biết" Huyết Phách trả lời.

"Huyết Đạo Ma Công chính là công pháp thường thấy nhất ở Huyết Thiên đại lục, hầu như trong mười người tu luyện ở Huyết Thiên thì có 4-5 người chắc chắn tu luyện công pháp này, mà Huyết Đạo Đại Tông lại người đông thể mạnh, có thể nói là thể lực đứng đầu ở Huyết Thiên đại lục. Còn truyền thừa thần bí như Hàn tiền bối nói, tại Huyết thiên cũng tồn tại, hơn nữa cũng có không ít người lên lên tu luyện, nhưng những người tu luyện đó cùng Huyết đạo tông môn đối nghịch như nước với lửa, hành tung cực kỳ bí ẩn, ngoại nhân rất khó gặp, thiếp thân năm đó may mắn gặp một người thần bí tự xưng tu luyện Vu pháp chi đạo cùng người khác tranh đấu, kết quả người này chỉ dựa vào vài cái pháp khí giống tượng gỗ liền dễ dàng tiêu diệt rất nhiều cường địch, thật là thần thông thập phần quỷ dị."

"Vu pháp chi đạo, loại truyền thừa thượng cổ này lúc trước tại Phong nguyên đại lục chúng ta cũng từng xuất hiện qua mấy lần, nhưng hình như lúc ấy lập tức bị các đại năng cường giả liên thủ tiêu diệt rồi, không nghĩ tới Huyết thiên đại lục còn có truyền thừa này tồn tại, xem ra muốn đi Huyết thiên thì cần phải cẩn thận một chút.

Đúng rồi, Huyết Phách đạo hữu, người đắc tội thể lực nào tại Huyết thiên?" Hàn Lập gật đầu, lại hỏi thêm một câu.

"Văn bối đắc tội với một trong các nhánh Huyết đạo đại tông, Huyết Cốt Môn, nhưng tiền bối yên tâm, tu vi của ta chỉ là Luyện hư, lúc ấy đắc tội với một tên trưởng lão có chút thể lực của Huyết cốt môn mà thôi, nhiều năm đã trôi qua rồi, đối phương chưa chắc còn có thể theo sát ta không tha, nhưng để an toàn văn bối sẽ thay đổi một chút diện mạo bên ngoài, chắc có thể giảm phiền toái đến mức thấp nhất" Huyết Phách hơi do dự nói.

"Sửa đổi lại dung nhan, không cần, Huyết thiên đại lục mặc dù không rộng lớn như Phong nguyên cùng Lôi minh đại lục, nhưng diện tích rộng như vậy cũng không phải dễ dàng đụng tới cừu gia của ngươi, nếu thật gặp phải, ngươi đã đi cùng ta dĩ nhiên ta cũng sẽ giúp ngươi đuổi địch" Hàn Lập không quá để ý nói.

"Vậy văn bối đa tạ trước rồi." Huyết Phách nghe vậy nét mặt vui vẻ, hoàn toàn yên lòng.

Lúc Huyết Phách cùng Hàn Lập nói chuyện với nhau, trong một đại sảnh thần bí, nữ tử áo tím cung kính hồi bẩm với người được gọi là Minh Tôn hồng phát lão giả.

"Nói như vậy, đối phương nhận hương nữ, lại đem lễ vật khác trả trở về" Hồng phát lão giả thần sắc không thay đổi nói.

"Đúng vậy"

Nữ tử áo tím nói chi tiết.

"Có ý tứ, xem ra người này cũng không dễ gần, nhưng cũng không hoàn toàn cự tuyệt ý tứ giao tiếp của bản mình, Phi Vân, nếu Hàn đạo hữu có thêm yêu cầu khác, ngươi hết sức đáp ứng tất cả, không cần đặc biệt hồi bẩm lại với ta" Lão giả cười nhẹ một tiếng nói.

"Tổng chấp sự đại nhân, văn bối có thể hỏi một chút vì sao phải hậu đãi vị tiền bối này như vậy? Người này cũng chỉ là Đại thừa tu sĩ, cũng có chút thần thông, nhưng trước đó những Đại thừa tiền bối khác tới, hình như đại nhân cũng không đặc biệt dạn dò qua như vậy" Phi Vân tiên tử có chút nghi hoặc rồi.

"Nếu là Đại thừa kỳ bình thường, tự nhiên không đáng để bốn mình đối đãi long trọng như vậy, nhưng người này thì khác, hắc hắc, tư liệu liên quan đến Hàn đạo hữu người có thể đã xem qua rồi?" Lão giả Minh tôn nở nụ cười hỏi ngược lại.

"Thiếp thân đã xem qua rồi, nhưng là chuyện ghi lại có liên quan đến Hàn tiền bối cực kỳ mơ hồ, trừ việc hấn tiến giai Đại thừa kỳ cảnh giới trong thời gian ngắn một cách thần kỳ cùng chuyện đã từng tiến vào Ma giới, vẫn chưa có thông tin khác" Phi Vân tiên tử suy nghĩ một chút, cung kính trả lời.

"Đó là bởi vì Hàn đạo hữu quật khởi thời gian thật sự rất nhanh, đến ngay cả bốn mình cũng chỉ vừa mới bắt đầu sưu tầm tin tức liên quan, một ít thông tin trọng yếu còn chưa thu được để ghi trong tư liệu. Tốt lắm, người cũng không cần suy nghĩ nhiều cái gì, chỉ cần biết rằng nếu Linh giới bình chọn sắp xếp ra mười người mạnh nhất, vị Hàn đạo hữu này sợ rằng có thể có tư cách rất lớn chiếm cứ một vị trí (Top Ten của Linh Giới) " Minh tôn nghiêm mặt nói.

"Sao cơ ạ, Hàn tiền bối có thể có thần thông lớn như vậy ư?" Phi Vân tiên tử thật sự hoa dung thất sắc.

"Hừ, nếu không phải vậy, người cảm thấy bốn tọa rảnh không có việc gì làm, vô duyên vô cớ cố gắng kết giao đối phương?" Hồng phát lão giả hai mắt trợn lên hỏi.

Nữ tử áo tím nghe vậy trong lòng rung mình, vội cúi đầu, trong miệng nói ngay "Không dám".

Hồng phát lão giả thấy vậy, không có nói thêm cái gì, chỉ khoát tay chặn lại để nữ tử này đi xuống.

Tiếp theo vị Minh tôn này trầm ngâm trong chốc lát, tay áo hướng gần khối thạch bích run lên, nhất thời một dải ánh sáng diễm lệ cuốn ra, cũng chợt lóe lên biến mất vào trong đó.

Trong phút chốc trên thạch bích nổi lên tiếng âm vang, mặt ngoài một tầng sương trắng cuộn cuộn quay cuồng, đột nhiên biến hóa ra một bóng người mơ hồ không rõ.

"Minh tôn, thì ra là ngươi, ngươi không ở tại Phong nguyên chuẩn bị chuyện đấu giá hội, sao lại đột nhiên liên lạc lão hủ vậy?" Bóng người quay đầu nhìn mặt thạch bích này liếc mắt một cái, giống như cảm giác có chút kinh ngạc, phát ra âm thanh hỏi.

"Bích Ảnh, ta nhớ không lầm ngươi đang mưu đồ chuyện kia, có phải hay không còn đang thiếu cao thủ giúp đỡ?" Hồng phát lão giả bất động thanh sắc hỏi ngược một câu.

"Đúng thì sao? Chẳng lẽ ngươi thay đổi chủ ý rồi, nguyện ý tự mình lại đây giúp ta sao?" bóng người mơ hồ hừ một tiếng, không có tức giận nói.

"Ngươi không phải không biết ta đã từng thề độc, cuộc đời này tuyệt không bao giờ đặt chân đến Huyết thiên đại lục, sao có thể thay đổi chủ ý?" Hồng phát lão giả nhẹ nói một câu.

"Nếu ngươi không muốn ra tay, sao lại đột nhiên hỏi đến việc này của ta?" bóng người mơ hồ có vài phần không kiên nhẫn rồi.

"Ta mặc dù không cách nào ra tay, nhưng có thể giúp người xem xét chọn người người cần, chắc là có thể giúp người một tay" Lão giả bộ dáng không chút hoang mang.

"Chọn người ta cần... Người đem chuyện của chúng ta tiết lộ cho những người khác rồi?" Bóng người mơ hồ thân hình run lên, khẩu khí chợt lạnh lẽo hỏi.

"Điều này sao có thể? Chuyện các người rất trọng đại, nếu không được sự đồng ý của người trước, ta sao dám nói với ngoại nhân, người nghĩ bốn tọa là người nhiều chuyện sao?" Hồng phát lão giả một mực phủ nhận nói.

"Không có là tốt rồi, còn người xem xét chọn người lai lịch như thế nào? Người chắc là biết một Đại thừa bình thường đối với chuyện của chúng ta cũng không có tác dụng lớn, ngược lại nhiều người biết chuyện sẽ dễ bị lộ bí mật" bóng người mơ hồ nhẹ thở ra một hơi, khẩu khí hoà hoãn lại.

"Hắc hắc, chuyện này còn đợi Bích lão quái người nói? Ta tìm người giúp đỡ các người chính là người này!" Hồng phát lão giả cười hắc hắc, một tay kết quyết, điểm tới hư không trước người.

"Phốc" một tiếng.

Một đoàn vàng sáng mở ra tại đầu ngón tay, bên trong hào quang cuộn cuộn sau đó ngưng lại, lập tức biến hóa ra rõ ràng một bóng người dị thường hư ảo.

Một thân áo xanh, dung nhan trẻ tuổi, chính là hình dáng của Hàn Lập.

"Di, người này là ai, khuôn mặt xa lạ như vậy? Chẳng lẽ là Đại thừa kỳ mới xuất hiện tại đại lục của các người?" Bóng người mơ hồ thanh âm có một chút kinh ngạc rồi.

"Bích Ảnh đạo hữu nào ngờ lại đoán thập phần chuẩn xác, vị Hàn đạo hữu này đúng là tiến giai Đại thừa không có bao lâu, nhưng thực lực của hắn thật mạnh mẽ, sâu không lường được, tuyệt đối là cao thủ hiếm có có thể giúp người." Hồng phát lão giả không chút nào chần chờ nói.

"Ồ, có thể được Minh tôn người đối đãi như vậy, xem ra người này thật có vài phần bản lãnh rồi, nếu người có thể biết thực lực người này rõ ràng như vậy, xem ra hắn chắc cũng không phải hạng người vô danh, hắn đã làm chuyện đại sự khó lường gì?" Bóng người mơ hồ im lặng chỉ chốc lát, mới bình tĩnh chất vấn.

"Vị đạo hữu này làm chuyện đại sự không nhiều lắm, nhưng một chuyện liên đủ để cho danh tiếng chấn động cả Linh giới rồi, Bích Ảnh đạo hữu cũng biết chuyện tình không lâu trước đây Minh trùng mẫu tại Ma giới bị người chém giết?" Hồng phát lão giả ánh mắt chợt lóe nói.

"Chuyện Minh trùng mẫu lớn như vậy, Huyết thiên cũng có một số đạo hữu vì thế tiến vào Ma giới, ta tự nhiên biết việc này, Trùng mẫu hình như cuối cùng bị một trong số Thủy tổ Ma giới là Bảo Hoa cùng những người khác liên thủ tiêu diệt, chẳng lẽ người này cũng là một trong những người ra tay?" Bóng người mơ hồ chính là tồn tại Đại Thừa, vừa nghe Hồng phát lão giả nói như vậy, lúc này có chút chột hiểu.

"Bích Ảnh đạo hữu nếu đoán được, chắc sẽ không cần bản tọa nói thêm cái gì rồi, theo ta được biết, vị Hàn đạo hữu này thật sự chính là người diệt Minh trùng mẫu, đám người Bảo Hoa trong chuyện đó có thể chỉ có một chút tác dụng phụ trợ mà thôi" Hồng phát lão giả ngưng trọng nói.

"Thật có việc này? Nếu thật như thế vị đạo hữu này thần thông rất mạnh mẽ, chẳng phải là cũng có thể danh liệt đứng đầu tại cả Linh giới rồi." Bóng người mơ hồ nghe xong lời này, trong lòng cả kinh.

"Hắc hắc, có phải hay không thật có thực lực bức đó, ta cũng khó mà nói, nhưng thần thông sâu không lường được là không giả, ta đã dò thám biết đối phương lần này tham gia đấu giá hội, thật ra chính là tới vì danh ngạch truyền tông liên đại lục, có lẽ sau đó không lâu sẽ đến Huyết thiên các người, đến lúc đó có hay không có thể hợp tác người này, còn phải xem bản lĩnh của Bích Ảnh người rồi, ta chỉ là cung cấp một chút tin tức mà thôi" Hồng phát lão giả cười nhẹ một tiếng.

"Hảo, nếu việc này thật sự như vậy, vậy cứ tính ta nợ người một cái nhân tình, nếu là không có chuyện khác, ngày hôm nay liên lạc đến đây thôi, Thất khiếu tâm âm bích (bức tường tiếng tim đập bảy cửa - PBD) này mặc dù huyền diệu vạn phần, nhưng để liên lạc liên đại lục lại tiêu hao linh lực rất lớn, sử dụng nhiều lần thì ta cũng ăn không tiêu" Bóng người mơ hồ sau khi nói xong, trong tay kết quyết.

Nhất thời "*phup*" một tiếng.

Trên thạch bích hình ảnh sau một thoáng mơ hồ liền hóa thành linh quang rồi biến mất.

Hồng phát lão giả thấy vậy cũng không cảm thấy bất ngờ, ngược lại mỉm cười nhắm mắt dưỡng thần.

Thời gian mỗi ngày đi qua, tự nhiên càng gần tới ngày khai mạc hội đấu giá.

Trong thời gian này, Hàn Lập chỉ tu luyện tại chỗ chưa từng ra ngoài, còn đám người Huyết Phách, Chu Quả Nhi nhân cơ hội này nhiều lần đi các cửa hàng trong thị trấn xem một chút, cũng mua sắm được không ít tài liệu bảo vật hiếm thấy tại ngoại giới, xem như thu hoạch đều không nhỏ.

Đối với Hàn Lập tất nhiên không để mấy thứ này vào mắt, nên không có ý định đi mua sắm tại các cửa hàng ở thương minh này, chỉ là một lòng tĩnh tọa chờ hội đấu giá chính thức mở màn.

Một tháng sau vào một ngày, Hàn Lập đang tĩnh tọa thì đột cục nhận được Truyền âm phù do nữ tử áo tím tự mình gửi tới, hắn thản nhiên cười đứng dậy, động thân một cái liền rời khỏi mật thất bay đi.

Chương 2328: Thương Minh tứ lão

Hàn Lập lẳng lẳng truyền âm vài câu trong miệng, tới khi hấn ra khỏi cửa lớn, đám người Huyết Phách và Chu Quả Nhi sớm đã cung kính đứng chờ ở đó.

Hàn Lập phân phó một tiếng để cho Hóa Thạch Lão Tổ và mười hai Hương Nữ ở lại, chỉ mang theo hai người Huyết Phách và Chu Quả Nhi hóa thành một luồng hào quang bay lên trời, phi hành về phía một nơi trong thành trấn.

Sau đó không lâu, từ vài nơi khác trong rừng rậm cũng đều xuất hiện hào quang chớp động, đồng dạng có một vài người không chế độ quang bay lên trời.

Dường như cùng một thời gian, tại một vài tòa lầu các chuyên dùng để chiêu đãi khách nhân từ bên ngoài đến ở phía trong thành trấn cũng hiện lên từng đạo độ quang như thủy triều bay tới.

Tới khi vòng sáng hộ thể do Hàn Lập biến ra bay tới trên không trung của tòa tháp thì nơi đây đã sớm có không ít người tiến nhập vào bên trong.

Ánh mắt Hàn Lập khẽ quét qua hơn trăm tên vệ sĩ mặc áo giáp đứng bên ngoài tòa tháp cao, sau đó lập tức mang theo hai nữ trực tiếp đáp xuống phía ngoài cánh cửa lớn.

Nhưng vào lúc này, từ trong tháp có một bong người nhoáng lên, Phi Vân Tiên Tử lại thốt tha đi ra, vén áo thi lễ với Hàn Lập, sau đó mỉm cười nói:

“Hàn tiền bối, hoan nghênh ngài quang lâm Đấu Giá Đại Hội. nếu ngài không ghét bỏ, có thể để thiếp thân tự mình dẫn đường đưa tiền bối vào bên trong được chứ.”

Dường như nàng này đã sớm chờ ở chỗ đó.

“Nếu Tiên Tử đã muốn như thế, vậy thì làm phiền rồi.” Hàn Lập cũng không hề thấy ngoài ý muốn, mỉm cười gật đầu nói.

Cô gái áo tím nghe thấy thế thì tỏ ra vui vẻ, đi tới khoát tay chặn những tên vệ sĩ kia lại.

Lúc này bọn người Hàn Lập nghênh ngang tiến vào trong tòa Thạch Tháp mà ngay cả Tín Vật cũng không cần kiểm tra.

Một chân vừa bước vào cửa lớn của tòa Thạch Tháp, ngay lập tức Hàn Lập cảm ứng được một hồi chấn động khác thường, cảnh vật ở bốn phía nhanh chóng lướt qua và trôi về phía sau lưng.

Nhìn có vẻ như chỉ là một bước nhỏ, vậy mà thoáng một cái cả người lại từ chỗ cửa lớn trực tiếp xuất hiện ở chân cầu thang trong một tầng lầu của tòa Thạch Tháp.

ở trên bậc thang phía trước, đang có hai gã Dị Tộc Nhân màu da tái nhợt, toàn thân nổi lên từng vòng sáng mờ hồ bao lấy thân thể.

Hào quang lóe lên, hai gã Dị Tộc Nhân đã triệt để chui vào bên trong hư không không thấy bóng dáng, chỉ để lại vài điểm chấn động trong không gian.

“Đây là cửa vào chính thức của Phòng Đấu Giá sao?” thần sắc Hàn Lập khẽ động hỏi.

“Tiền bối nói rất chính xác, từ chỗ này có thể trực tiếp đi vào bên trong Động Thiên đây.” Cô gái áo tím mỉm cười tự nhiên trả lời.

Hàn Lập khẽ gật đầu, thân hình thoáng một cái dẫn đầu bước lên bậc thang, một cỗ Lục Không Gian bồ nhào từ phía trước mặt đến, lúc này thân hình của mấy người cũng đồng dạng trở nên vụn vụn không rõ ràng.

Sau thời gian ăn một bữa cơm, Hàn Lập đã ngồi trên một chiếc ghế, cùng với những người đi theo ở trong một gian phòng được trang trí vô cùng trang nhã.

Cả gian phòng đặt chiếc ghế lớn chừng khoảng hơn mười trượng, ở phía trước có một tầng màn sáng gần như trong suốt, từ hướng đó nhìn ra phía ngoài thành thể từ trên cao nhìn xuống, thì trông thấy một cái quảng trường khổng lồ.

Bốn phía quảng trường là chẳng chịt những dãy ghế đá cùng với những đầu người đang nhấp nhô đi tới.

Mà dọc theo quảng trường là khoảng năm sáu chục căn nhà đá màu bạc nhạt đang lơ lửng ở độ cao vài chục trượng phía trên bầu trời. mặt ngoài từng căn đều có phù văn màu vàng ẩn hiện, người bên ngoài không có cách nào dò xét được một chút động tĩnh gì ở bên trong.

Bọn người Hàn Lập chính đang ngồi trong một gian phòng của một căn nhà như thế, cô gái áo tím đang mỉm cười đứng một bên.

Nhìn qua những bố trí này, xem xét một hồi thì dường như cũng không có khác biệt quá lớn với những Đấu Giá Hội bình thường khác.

Nhưng ánh mắt của Hàn Lập đang ngồi ngay ngắn trong một căn nhà đá màu bạc thì lại nhìn về một chỗ cao hơn ngàn trượng trên không trung của quảng trường.

ở nơi đó, từng đoàn từng đoàn những đám mây ngũ sắc trôi nổi bất định, mơ hồ che dấu vô số giáp sĩ màu đen ở trong đó, hơn nữa che kín toàn bộ bầu trời là chấn động của hàng loạt các loại cấm chế đang đem toàn bộ quảng trường bao phủ phía dưới.

nhìn lên chỗ cao hơn, ở xa phía trên những đám mây ngũ sắc, rõ ràng là một tòa cung điện cao tầng phát sáng ra màu xanh ngọc bích, mặc dù hơi mơ hồ không rõ, nhưng thỉnh thoảng lại truyền ra âm thanh như Tiên Nhạc, khiến cho người ta không hiểu được mà sinh ra cảm giác thả lỏng.

“Quý minh cử hành Đấu Giá Hội ở trong Động Thiên, cộng thêm nhiều chuẩn bị như thế ở đằng sau, xem ra thật không có chút sơ hở nào rồi.” Hàn Lập bỗng nhiên hướng về phía cô gái áo tím cười nói.

“Sở dĩ Bốn Minh cẩn thận như thế cũng là vì phòng ngừa vạn nhất mà thôi, dù sao những bảo vật của lần đấu giá này cũng vượt xa những lần trước kia, thậm chí có hai ba vật còn có thể áp chế tri hoãn Đại Thiên Kiếp kéo đến, không thể không phòng bị một vài tiền bối có suy nghĩ không tốt trong đầu.” cô gái áo tím mỉm cười khẽ nói.

“trông thấy những bố trí này của quý minh, chỉ sợ là trong nội tâm hơn nửa số đạo hữu ở đây cũng sẽ không có suy nghĩ gì khác đâu.” Hàn Lập cười hắc hắc, thâm ý sâu sắc trả lời.

“Hy vọng là như thế. Hàn tiền bối, Đấu Giá Hội sẽ lập tức bắt đầu, thiếp thân còn cần phải xử lý một vài sự vụ, không thể dừng lại ở nơi đây lâu thêm nữa rồi.” cô gái áo tím quay đầu nhìn về phía quảng trường bên ngoài màn sáng vài lần, mỉm cười nói vài câu.

“Nếu Đạo hữu còn bề bộn công việc, vậy thì ta cũng sẽ không giữ lại nữa.” Hàn Lập khoát khoát tay, không cần suy nghĩ nói.

Cô gái áo tím nghe thấy vậy, hơi khom người nói đôi câu ấy náy, sau đó thối lui ra khỏi nhà đá.

Cả gian phòng chỉ còn lại ba người Hàn Lập.

“bảo vật có thể trì hoãn Đại Thiên Kiếp, khó trách Hách Liên Thương Minh phải cẩn trọng như thế.” Huyết Phách thở dài một hơi, có vài phần khác thường nói.

“Cũng chỉ có những đồ vật bực này mới có thể khiến những tồn tại Đại Thừa chạy theo như vịt, không tiếc bất cứ giá nào đoạt về mà thôi.” Hàn Lập từ chối cho ý kiến nói.

“Tiền Bối, chẳng lẽ người không hề động tâm với loại bảo vật này sao? Cho dù hiện tại tiền bối không dùng tới những vật ấy thì sau này chín phần mười là vẫn sẽ có tác dụng lớn đấy.” Huyết Phách liếc nhìn Hàn Lập, không nhận được hồi.

“Hắc hắc, chuyện sau này, cứ để sau này nói sau đi. Cho dù ta muốn bảo vật này cũng sẽ không tìm kiếm ở trong Đấu Giá Hội đâu. Nơi đây có hơn vài chục tên cùng giai Đại Thừa, nếu thật sự muốn tranh đoạt chỉ sợ được không bù mất thôi. Mục tiêu chủ yếu của lần này vẫn là những danh ngạch truyền tông kia thì hơn.” Hàn Lập cười nhạt một tiếng, bộ dáng tựa như thật sự không để trong lòng.

Huyết Phách thấy vậy, tuy rằng trong lòng có chút ý khác, nhưng miệng cũng chỉ có thể gật đầu đồng ý.

Chu Quả Nhi ở một bên nhìn xem phần đông những Dị Tộc Nhân tham gia Đấu Giá Hội ở bên ngoài màn sáng, khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nét hưng phấn.

Ước chừng nửa canh giờ sau, quảng trường không lồ đã không còn chỗ ngồi, có tới mấy vạn Di Tộc Nhân tu vi từ Luyện Hư trở lên đã tụ tập đến nơi đây.

Lúc này, một chỗ không bóng người trong sân rộng bỗng vang lên tiếng nôt mạnh “ầm ầm”, phía dưới đối diện, một tòa bệ đá hiện hiện ra.

Tiếp đó Quang Trận lóe lên trên bệ đá, một lão giả đầu đầy tóc đỏ xuất hiện ở phía trên.

Trên mặt Lão giả này đầy vẻ tươi cười, chiều cao đáng người không cao lớn lắm, nhưng vừa hiện thân, lập tức một luồng khí tức ngưng trọng bao phủ lấy toàn bộ phòng đấu giá.

Một ít Di Tộc Nhân đang ghé tai thì thầm với nhau, lập tức trong nội tâm cảm thấy rung mình, nhao nhao ngậm miệng lại nhìn về phía bệ đá.

“Lão phu Minh Tôn, là người chủ sự của Thương Minh trên Đại Lục này. Hắc hắc, không cần ta phải giới thiệu gì nữa, không ít đạo hữu ở đây đã biết khá rõ về lão phu rồi đấy. cho nên lão phu cũng không định nói thêm gì nhiều, chỉ muốn nhắc nhở một vài đạo hữu, quy củ của lần Đấu Giá Hội này không khác biệt lắm với những Đấu Giá Hội khác. Nhưng phàm là những người không tuân thủ quy củ, đến lúc đó cũng đừng trách lão phu trở mặt vô tình, đành phải đích thân tiễn khách. Tốt rồi, lão phu tuyên bố, Đấu Giá Hội lần này chính thức bắt đầu.” lão giả tóc đỏ nhàn nhai nói mấy câu liền lập tức tuyên bố bắt đầu đấu giá, tiếp đó linh quang dưới bàn chân lóe lên, cả người biến thành một luồng cầu vòng màu bạc bay lên không trung, sau mấy cái chớp động đã nhập vào những đám mây ngũ sắc không thấy bóng dáng.

Đồng thời cùng một thời gian, phía trên bệ đá lại lóe lên quang trận, một Phu Nhân đáng người đầy đặn xinh đẹp tươi cười xuất hiện ở chỗ đó.

Đôi mắt của Phu Nhân long lanh nước, thoáng như tràn đầy vô tận mị hoặc ở trong đó, chỉ hơi quét mắt nhìn qua bốn phía, một ít Dị Tộc Nhân ở gần đó đều có cảm giác huyết mạch sôi trào khác thường.

Quý dị hơn chính là phía sau bờ lông của Phu Nhân này còn có ba cái đuôi đầy lông xù màu phấn hồng, nhẹ nhàng vung vẩy không thôi, càng khiến cho người ta có cảm giác yêu dị mà điểm lệ.

“Tam Vĩ Mị Hồ! vậy mà Linh Giới chúng ta lại thực sự tồn tại yêu nghiệt này! “

“Hách Liên Thương Minh đã tìm được từ chỗ kia, lại còn để cho hãn chủ trì Đấu Giá Hội lần này nữa “

.....

Quảng trường vốn đã an tĩnh lại trở nên bạo động một hồi, không ít nam tử Dị Tộc đều dùng một loại ánh mắt như lang như hổ, hung hăng nhìn chăm chăm vào Phu Nhân xinh đẹp không rời.

Phu Nhân trông thấy hết thấy, khuôn mặt không chút dị sắc nào, ngược lại còn vục mị cười cười, sau đó miệng phun ra mùi hương như hoa lan nói:

“Thiếp thân Hồ Ngọc Song, được Minh tiên bối xem trọng, phụ trách chủ trì đấu giá đại hội lần này. Chư vị đạo hữu tiên bối yên tâm, mặc dù tại hạ chỉ là một nữ lưu, nhưng tự hỏi cũng đã chủ trì nhiều lần đấu giá hội cùng loại, nhất định chắc chắn để cho các vị thỏa mãn.”

“Chủ trì nhiều lần đấu giá hội? hãn Hồ đạo hữu cố ý ăn nói khoa trương. Xinh đẹp bậc này như Tiên Tử nếu đã từng lộ diện qua những lần đấu giá hội khác, làm sao chúng ta lại không biết được.” Không biết là giọng nói quái dị của ai bỗng nhiên hỏi một câu, âm thanh phiêu hốt bất định.

Những người khác nghe thấy vậy, không khỏi lộ ra một ít vẻ hoài nghi.

“Vị đạo hữu này, nếu là ở quý đại lục thì thiếp thân hoàn toàn chính xác là lần đầu tiên chủ trì Đấu Giá Hội.” Hồ Ngọc Song không chút hoang mang trả lời.

“Cái gì, Tiên Tử không phải là người của Đại Lục này! “ lúc này có người cảm thấy giật mình.

“trước kia Thiếp thân hoạt động ở Huyết Thiên Đại Lục, một năm trước mới tới Phong Nguyên Đại Lục, khó trách các vị đạo hữu cảm thấy lạ lẫm. “ Hồ Ngọc Song tự nhiên cười nói.

“Hắc hắc, hóa ra là Hồ Tiên Tử không phải là người của Phong Nguyên Đại Lục. Chắc chắn, điều này thật sự đáng tiếc. sớm biết có Phu Nhân xinh đẹp tuyệt thế bức này, tại hạ cần gì phải một mực khổ tu đến nay vẫn còn độc thân chưa lập gia đình chứ.” Thanh âm của một nam tử thô lỗ bỗng nhiên từ một nơi hẻo lánh bên trong quảng trường truyền ra, lời nói lại rất có ý trêu chọc.

“Khanh khách, thật là xảo hợp, Phu Quân trước đây của thiếp thân vừa vặn mới qua đời không lâu, vị đạo hữu này nếu có ý, tiểu muội chưa hẳn không thể cho một cái cơ hội để biến nó thành sự thực đấy. chỉ là đạo hữu này dám nói lớn gan như vậy, cần gì phải đấu đầu lòi đuôi, không bằng chủ động ra gặp mặt thiếp thân, đem lời lúc nãy lặp lại một lần được chứ?”.

Phu Nhân xinh đẹp nghe thấy vậy, khanh khách cười, vừa nói chuyện đồng thời tinh quang từ trong hai con mắt cũng nhẹ nhàng lưu chuyển một hồi. lực hấp dẫn lập tức tăng lên ba bốn phần nữa, cả người thoáng một cái biến thành vô cùng yêu mị như nam châm.

“Được...Nếu đã là yêu cầu của người, tại hạ nhất định nghe theo... sớm biết có tồn tại xinh đẹp tuyệt thế bức này như Phu Nhân, tại hạ cần gì phải...” từ trung tâm một bệ đá cách đó không xa, một gã nam tử trung niên mặt mũi trắng nõn thoáng một cái đăm đăm hai mắt đứng lên, cả khuôn mặt đỏ bừng lớn tiếng nói.

Chương 2329: Phiên Thiên Kỳ

Gã nam tử kia sau khi nói ra những lời vừa rồi chợt rùng mình bưng tỉnh. Gương mặt xám lại, trong mắt lộ ra nét khiếp sợ.

“Ồ, thì ra là Tra đạo hữu của Thạch Dũng tộc. Khó được đạo hữu coi trọng thiếp thân như vậy. Không bằng chờ đấu giá hội kết thúc, ở lại đây cùng với thiếp thân vui vẻ mấy ngày. Ý đạo hữu thấy sao? Biết đâu lại có thể làm đạo hữu thỏa nguyện mong ước.” Nữ nhân xinh đẹp nhìn vào nam tử trung niên kia cười nhẹ, thân thể khẽ run theo điệu cười, bày ra một lực hấp dẫn vô tận. Nhưng trong mắt nàng lóe lên một tia hàn ý như có như không.

“Hồ tiên tử nói đùa, vừa rồi tại hạ chỉ có ý đùa giỡn thôi, làm sao mà dám có ý với tiên tử chứ.” Trước dáng vẻ tươi cười đầy mỉa mai của nữ nhân kia, nam tử trung niên như nhìn thấy rắn rết, cười gượng vài cái, vội vàng thành thật trở về chỗ ngồi.

“Đùa? Đạo hữu đã không có ý kết bạn với thiếp thân, thì tốt nhất nên cẩn trọng khi phát ngôn. Việc này chỉ đến đây thôi. Nếu như còn có người mở miệng đùa giỡn nữa thì đừng trách thiếp thân trở mặt vô tình!” Nét mặt tươi cười vừa rồi của nàng biến mất hoàn toàn, thay vào đó là gương mặt lạnh lùng băng giá.

Sắc mặt nam tử trung niên vô cùng khó coi nhưng cũng không dám phản đối chút nào.

Những kẻ trong quảng trường chứng kiến cảnh vừa rồi trong lòng đều run lên, dùng ánh mắt vô cùng kiêng kỵ mà nhìn Hồ Ngọc Song.

“Được rồi! Tiểu nha đầu, ngươi lãng phí thời gian quá đấy. Chúng ta đến đây không phải để xem mấy trò khôi hài nhảm nhí đó. Nhanh đem vật phẩm đấu giá ra đây đi.” Trong căn phòng màu xám bạc truyền ra một âm thanh già nua mang theo ý bất mãn khó chịu.

“Vâng! Là vẫn bối sơ xuất. Món đồ đầu tiên lập tức sẽ đấu giá.” Hồ Ngọc Song sau khi nghe người kia nói, gương mặt biến sắc, khom người nói.

Tiếp theo, nàng dùng một tay bắt quyết rồi điểm xuống bệ đá bên dưới.

Trong quang trận lúc này nổi lên âm thanh vù vù, phía trước bỗng nhiên hiện ra một cái bàn dài bằng bạch ngọc sáng long lanh.

Trên bàn, để ba cái hộp gỗ kích thước khác nhau, tất cả đều được phủ lên một màn sương mù.

“Món đấu giá đầu tiên của đại hội lần này không phải là vật của Phong Nguyên đại lục. Mà do bản Thương Minh tốn rất nhiều tâm huyết lấy từ Lôi Minh đại lục bên kia, một bình cốt tủy của Hoàng Kim Lôi Sư.” Hồ Ngọc Song vừa nói xong, ngón tay búng ra một điểm sáng màu hồng phấn đi vào trong vầng sáng, tay kia phẩy một cái đã đem hộp gỗ bên trong đặt trên bàn tay.

“Cốt tủy của Hoàng Kim Lôi Sư?”

“Thực hay giả vậy? Danh tiếng của Hoàng Kim Lôi Sư dù chưa từng đi đến Lôi Minh đại lục cũng đã nghe được ít nhiều lời đồn.”

“Xem ra lần đấu giá này đánh đổi không nhỏ, ngay từ đầu đã đưa ra đồ vật kinh người như vậy.”

Phản đông dị tộc nhân trong đại sảnh vừa nghe được lời của nữ nhân xinh đẹp kia, thì náo động một hồi. Không ít kẻ nhìn chăm chăm vào hộp gỗ không lớn kia.

Nữ nhân tươi cười mỉa mai, một tay nhắm hộp gỗ mà vỗ nhẹ một cái, “bộp”, nắp hộp lập tức văng lên, lộ ra một bình màu tím nhỏ cỡ lòng bàn tay, bên ngoài dán một lá phù màu bạc tản ra linh quang nhè nhẹ.

“Hoàng Kim Lôi Sư! Một trong tam đại thánh thú của Lôi Minh đại lục, vừa sinh ra đã có khả năng thao túng lôi điện. Dùng cốt tủy của nó luyện chế Lôi Tủy đan, sau khi dùng vào có thể khiến người dùng trong một khoảng thời gian có được khả năng chống lại lôi điện. Nhưng Lôi Tủy đan luyện chế không dễ, dù có một bình cốt tủy cũng không chắc có thể luyện chế được. Nhưng một khi luyện chế được một viên dùng trước khi độ thiên kiếp, lợi ích có thể thấy nhiều như thế nào, không cần thiếp thân nói nhiều.”

Nữ nhân một tay nâng cái bình, vẻ mặt cẩn thận giải thích một phen, sau đó ngón tay điểm vài cái vào hư không. Một đoàn linh quang xoay tít rồi biến thành phù văn màu vàng lữ lượt bay vào phù lục màu bạc.

Một tiếng trầm đục, phù lục màu bạc run lên rồi bay ra khỏi bình nhỏ.

Tiếp đó âm thanh “đùng đoàng” vang lớn!

Khi phù lục vừa tách ra, cái bình nhỏ hiện ra một đoàn các tia sét màu tím đan vào nhau, dần dần tạo thành một tấm lưới điện.

Một số dị tộc thấy vậy thốt ra âm thanh kinh ngạc lẫn hâm mộ.

Một số khác trong ánh mắt hiện ra một tia thèm khát nóng bỏng.

Cốt tủy Hoàng Kim Lôi Sư chưa hiện mà đã thể hiện ra vẻ ngoài kinh người như thế. Nếu dùng nó để luyện đan được có thể ngăn cản lôi kiếp như

lời đồn xem ra không giả.

Điều này khiến cường giả các tộc tham gia đấu giá hội vì mục tiêu khác cũng thay đổi ý định ban đầu.

Thậm chí các lão quái vật ngồi trong những căn phòng xám bạc kia cũng có một chút động tâm.

“Không nghĩ đấu giá hội lần này, Thương Minh lại đưa ra kỳ trân có thể ngăn cản lời kiếp ngay từ đầu. Tiền bối không có ý định đoạt nó sao.” Di quang trong mắt Huyết Phách chớp động nhìn bình nhỏ rồi quay lại hỏi Hàn Lập một câu.

“Lôi Tủy đan tuy có vài phần kỳ diệu ngăn cản được lời kiếp. Nhưng loại tăng phúc này với đại thừa mà nói thật nhỏ bé không đáng kể. Bản thân ta không giống với đại thừa khác. Thân thể tu luyện không kém gì chân linh thời thượng cổ, dùng nó có tác dụng gì đây?” Thần sắc Hàn Lập lạnh nhạt, đối với vật này không có hứng thú, giải thích vài câu.

“Nếu thế thì Lôi Tủy đan đối với cấp bậc đại thừa không phải vật nhất định phải có, xem ra thiếp thân có vài phần cơ hội.” Huyết Phách nghe xong, gương mặt hiện ra nét vui mừng.

“Ồ! Đạo hữu coi trọng vật ấy sao?” Hàn Lập hỏi lại một câu.

“Đã để tiền bối chê cười, văn bối tuy chưa biết chính xác vị trí bản thể, nhưng tình cảnh không tốt lắm. Những năm nay, tu vị cũng không tăng bao nhiêu, càng không thể mà tìm bảo vật ngăn cản thiên kiếp. Đã vậy thì văn bối chỉ còn cách cố gắng chuẩn bị cho nòng một chút.” Huyết Phách cười khỏ.

“Đạo hữu đã xem trọng nó thì cứ lấy đi! Nếu linh thạch không đủ Hàn mỗ có thể trợ giúp một ít.” Hàn Lập nhàn nhạt trả lời.

“Nếu vậy, vãn bối xin đa tạ!” Huyết Phách vui mừng.

Hàn Lập mỉm cười, ánh mắt dời đến đài đấu giá trên quảng trường.

Lúc này năm ngón tay thiếu phụ xinh đẹp cầm lấy bình nhỏ rồi nhẹ nhàng dốc xuống.

“Tách!” một tiếng, một giọt chất lỏng vàng rực rỡ theo dòng mà chảy ra. Vừa tiếp xúc với không khí, lập tức hóa thành một đoàn lôi quang mờ mịt.

Liên tục những tiếng sét đánh lớn nhỏ thi nhau nổi lên! Thấy một màn vừa rồi, những người còn hoài nghi với Hoàng Kim Lôi tủy cũng yên tâm ngồi đánh giá xem cần phải bỏ ra bao nhiêu để vật này tới tay.

Ánh mắt Ngọc Song Hồ lưu chuyển, đem tất cả thần thái mọi người đều lưu vào trong mắt. Sau khi cười nhẹ, bình nhỏ trong tay run lên, một mảng mây bạc bay ra nháy mắt cuốn lôi quang màu vàng vào trong bình. Nghiêm nghị nói:

“Một lọ cốt tủy Hoàng Kim Lôi Sư, giá khởi điểm 1000 vạn, chỉ có thể dùng cực phẩm linh thạch mà trao đổi, bây giờ bắt đầu đấu giá!”

Nói dứt lời, thiếu phụ phát tay áo một cái. Lưu quang trong trận chuyển động phát ra âm thanh ong ong. Năm cột sáng song song phóng thẳng lên rồi sau đó ngưng tụ trên không trung, liên kết rồi huyền hóa một mạch thành một màn sáng lớn.

“2000 vạn.”

Một âm thanh trầm thấp vang lên từ một góc quảng trường, người kia vừa mở lời đã nâng giá lên gấp đôi khiến không ít kẻ chấn động trong lòng.

Hư ảnh bên cạnh bình nhỏ màu tím bị quét sạch rồi hiện ra một con số nhiều hơn ban đầu ngàn vạn. Mà bên cạnh con số hiện ra thêm một ký hiệu hình tròn, cho thấy một con số đồng dạng.

“2100 vạn.”

“2300 vạn.”

Tiếng báo giá liên tiếp phát ra, trên quảng trường hiện giờ như muốn nổ ra.

Màn sáng trên mức báo giá theo biến ảo của người đấu giá mà tăng lên một mạch, nháy mắt đạt đến 3000 vạn, 3500 vạn, cuối cùng tạm thời ngừng lại ở mức 4000 vạn.

Giá cao như thế chỉ để mua một phần nguyên liệu luyện đan mà chưa chắc chế ra được linh đan quả thực giống như thiên giới.

Dù tham gia đại hội lần này đa số đều giàu có xa xỉ nhưng cũng cảm thấy đau lòng, bắt đầu cân nhắc lại xem có nên cố gắng đạt được vật kia hay không.

“4500 vạn.”

Một âm thanh lười biếng của nam tử vang lên.

Theo đó con số màu vàng kim trên bảng cũng chuyển sang màu vàng có chút đỏ.

Tiếng báo giá này phát ra từ một căn phòng xám bạc, là một gã đại thừa lão tổ xuất thủ.

Diễn biến vừa rồi khiến sắc mặt phân nửa dị tộc nhân trong quảng trường biến đổi. Cùng một đại thừa lão tổ tranh giành đồ vật cần tới bao

nhiều dũng khí đây?

“4600 vạn.”

Sau một lúc chần chờ, trong quảng trường, cũng có kẻ cẩn thận báo giá.

“4700 vạn.”

Con số trên màn sáng lại biến đổi một lần nữa, là một vị đại thừa khác ra giá.

Lúc này, quảng trường yên tĩnh trở lại, cuối cùng cũng không có người dám ra giá.

“Nếu đạo hữu bắt buộc phải có vật này, vậy tại hạ không tiện tranh chấp rồi.” Gã đại thừa ra giá sau, âm giọng nhu hòa không phân biệt được nam nữ, chỉ ra giá một lần rồi buông bỏ.

“Hà hà! Vậy đa tạ đạo hữu đã nhường!” gã đại thừa đầu tiên cười hắc hắc ra vẻ tạ ơn.

Nhưng lúc này một âm thanh êm tai dễ nghe vang lên từ căn phòng xám bạc thứ ba. “4800 vạn.”

Lần này, không những các dị tộc nhân trong quảng trường kinh ngạc, ngay cả gã đại thừa kia cũng yên lặng trong chốc lát. Một lúc sau truyền ra một cái giá mới “5000 vạn”.

“5100 vạn.”

Bên trong căn phòng thứ ba, tay Huyết Phách nâng một cái bàn tròn, dùng thần niệm ngưng trọng huy động phía trên ngón tay.

Hàn Lập tựa lưng vào ghế, mỉm cười quan sát mọi chuyện.

“5200 vạn! Hoàng Kim cốt tử này đổi với một tên vãn bối cả ta cực kỳ hữu dụng. Nếu đạo hữu nhường lại, lão phu vô cùng biết ơn.” Gã đại thừa đầu tiên cuối cùng cũng không ngồi yên, sau khi báo giá liền nói hai câu.

Chương 2330: Ngọc Thư tái hiện

Hiển nhiên vị Đại Thừa dị tộc này không biết người đang tranh giá với lão chỉ là một văn bối cảnh giới Luyện Hư mà thôi.

Huyết Phách vừa nghe thế, sắc mặt biến đổi, không khỏi quay sang Hàn Lập.

“Không sao! Đã là hội đấu giá thì ai trả giá cao thì được đồ. Huyết đạo hữu không cần cố kỵ gì cả, cứ thắng tay mà lấy về.” Sắc mặt Hàn Lập không đổi, nói một câu.

“Đa tạ tiền bối! Có lời này thì thiếp thân yên tâm rồi.” Huyết Phách thả lỏng người, cảm kích nói.

Tiếp đó ngón tay nàng chạm lên vòng tròn vài cái, hô lên một câu: “Năm ngàn năm trăm vạn.”

Một lúc nâng giá lên ba trăm vạn linh thạch, khiến cho đông đảo dị tộc nhân trong quảng trường kinh hãi.

Sắc mặt của gã Đại Thừa ra giá đầu tiên cũng trầm xuống. Hắn cũng không có ý định tranh đoạt tiếp, chỉ ngồi đợi Hồ Ngọc Song hô ba lần xác nhận, bỏ qua ý định đoạt lấy Hoàng Kim cốt tủy. Căn phòng đá kia vì vậy mà trở nên im ắng, không truyền ra âm thanh nào.

Huyết Phách không hiểu vì sao gã Đại Thừa kia không tranh đoạt với mình. Có lẽ vật này không đạt đến giá cao như vậy. Vì vậy nàng vui mừng ngồi chờ người của Thương Minh đưa đồ tới rồi thanh toán sạch sẽ.

“Thật không ngờ Huyết tử tử lại có tài phú kinh người như vậy! Giá đắt như vậy mà cũng trả được.” Chu Quả Nhi đợi người hầu lui ra rồi nhìn Huyết Phách đang vuốt ve cái bình màu tím, hâm mộ nói.

Với tu vị của nàng hiện nay, dĩ nhiên không thể có quá nhiều linh thạch trên người.

“Quả Nhi muội muội nói đùa rồi, số linh thạch này là do bản thể của ta gom góp nhiều năm mới có được. Ta cũng không ngờ vừa mới bắt đầu lại có thể xuất hiện tài liệu hiếm gặp như Hoàng Kim Lôi Sư cốt tủy. Nếu không phải vẫn còn bảo vật khác được đưa ra đấu giá lúc sau, ta làm sao mà dễ dàng đạt được nó như vậy.” Huyết Phách thở dài nói, linh quang trong tay lóe lên, thu bình nhỏ vào.

“Ta lại cảm thấy tử tử ra tay lúc này mới thật sáng suốt. các vật đem đấu giá về sau, dù không bằng Hoàng Kim cốt tủy, thì chuyện cạnh tranh cũng đẩy giá lên không dưới bấy giờ. Khi đó bọn họ sẽ bắt chấp tất cả mà lấy cho được Hoàng Kim cốt tủy. Khi đó, tử tử không dễ gì mà lấy được đâu.” Chu Quả Nhi nghiêng đầu suy nghĩ rồi tươi cười nói.

“Cũng là do có Hàn tiền bối ở đây, nếu chỉ mình ta thì làm sao dám tranh đoạt với một tên Đại Thừa chứ. Kể cả khi không có Đại Thừa tranh đoạt thì những kẻ khác cũng không dễ gì mà buông tay.” Huyết Phách nhìn Hàn Lập cảm kích nói.

“Lúc đầu còn tưởng rằng Huyết đạo hữu cần mượn một chút linh thạch, không ngờ tự mình cũng có thể lấy được, như vậy thật quá tốt.” Hàn Lập mỉm cười, bộ dạng như không có gì.

Ánh mắt hắn lúc này đang nhìn đến trung tâm của quảng trường.

Vừa mới bắt đầu họ đã lấy ra tài liệu quý giá như Hoàng Kim cốt tử. Ngay cả Hàn Lập cũng có chút bất ngờ, vì thế hẳn đối với những vật đầu giá về sau càng thêm mong đợi.

Trên bậc đá, Hồ Ngọc Song đã đem hộp gỗ thứ hai hơi dài một chút đặt vào tay, rồi mở ra.

Ngay khi thiếu phụ vừa mở hộp ra bên trong truyền ra tiếng long ngâm.

Một luồng lục quang* bắn ra, sau một cái chớp động đã hóa thành một con giao long màu xanh lớn mấy mươi trượng, giương nanh giơ múa vuốt phóng lên trời tựa như muốn thừa cơ trốn chạy.

*Lục quang: ánh sáng màu xanh lá.

“Hừ! Quay lại!”

Bên trong đám mây ngũ sắc trên không, truyền ra một tiếng hừ lạnh. Tiếp đó “phốc phốc” vài tiếng, phụ cận một đám mây, bắn ra mấy đạo kim quang*, lóe lên một cái đã chuẩn xác đánh trúng thanh giao.

*Kim quang: ánh sáng màu vàng kim.

Giao long gào thét một tiếng, toàn thân run lên rồi rớt từ trên không xuống.

Giờ phút này, thiếu phụ chọn đúng thời cơ, trong miệng lẩm bẩm niệm, một ngón tay nhắm thanh giao mà điểm một cái.

Thân hình thanh giao vặn vẹo, hào quang toàn thân thu lại, hóa thành một thanh bảo kiếm màu lục, từ từ hạ xuống.

Hồ Ngọc Song lúc này mới đưa tay phát một cái vào hư không, đem bảo kiếm nắm vào tay, rồi dùng hai tay chà nhẹ một cái.

Ánh sáng xanh bên ngoài kiếm lúc này đều bị thu lại, âm thanh rỗng ngâm cũng ngưng bật.

Lam mang trong mắt Hàn Lập lóe lên, đem vật kia nhìn rõ mồn một.

Kiếm này phong cách cổ xưa, dài không quá một xích. Thân kiếm rất ngắn, chuôi kiếm đã chiếm nửa chiều dài.

Bên ngoài thân kiếm lộ ra chi chít hoa văn hình lân phiến. Chuôi kiếm mơ hồ giống như một đầu giao long màu xanh, miệng ngậm một viên tinh thạch hình trăng khuyết.

“Thanh Giao Trùng Nguyệt Kiếm! Một trong ba thanh phi kiếm mà Trùng Nguyệt Lão Nhân, người mà danh chấn Phong Nguyên đại lục mười vạn năm trước, sở hữu. Khi luyện chế, kiếm được ngâm trong máu huyết của hơn mười con thông linh giao long. Sau khi hình thành, Trùng Nguyệt Lão Nhân tốn hơn mấy trăm năm cực khổ đem Nguyệt Tinh lực không ngừng quán chú vào, linh tính cực mạnh, uy lực kinh người không cần nói cũng biết. Nếu đạo hữu nào cảm thấy hứng thú có thể lên kiếm định một chút.” Thiếu phụ xinh đẹp nâng kiếm trước mặt, mỉm cười giải thích một hồi.

Lời vừa dứt, trên quảng trường đã có mấy người đứng dậy, lần lượt đi đến bệ đá kiếm nghiệm kiếm này. Những người này hoặc gật, hoặc lắc đầu thoáng chốc đã có gần ba mươi người.

Sau khi người cuối cùng lui xuống, Hồ Ngọc Song giơ cao thanh kiếm trong tay, không hề do dự nói:

“Thanh Giao Trùng Nguyệt Kiếm giá khởi điểm bảy trăm vạn linh thạch, cũng dùng cực phẩm linh thạch để trao đổi, giờ bắt đầu đấu giá.”

Giá khởi điểm món pháp bảo này thấp hơn Hoàng Kim cốt tủy một chút.

Nhưng ngược lại, người vừa ý với thanh kiếm có lai lịch bất phàm này rất nhiều.

Thiếu phụ vừa dứt lời, thì có người mở miệng: “Bảy trăm năm mươi vạn.”

“Tám trăm vạn.”

“Chín trăm vạn.”

Màn sáng bên trên đã hiện ra hư ảnh phi kiếm tự bao giờ, con số đấu giá bên cạnh biến hóa liên tục, chưa kịp dừng lại đã biến đổi số khác, nhất thời chưa có điểm dừng.

Nhưng khi con số chạm đến giá “hai ngàn sáu trăm vạn”, âm thanh báo giá đột nhiên trì hoãn. Tiếp đó cũng không kẻ nào ra giá tranh đoạt nữa.

Về phần mấy vị lão tổ Đại Thừa bên trong các căn phòng thì không hề để ý đến bảo vật này, không hề ra tay đoạt lấy.

Thanh Giao Trùng Nguyệt Kiếm, được bán ra với giá hai ngàn sáu trăm vạn.

Sau đó, Hồ Ngọc Song mở hộp gỗ thứ ba, lấy ra một khối khoáng thạch màu máu lớn bằng nắm tay, chính là Huyết Cương Thiết, đặc sản của Huyết Thiên đại lục.

Vật này là tài liệu dùng để luyện chế một số bảo vật đặc thù. Một người ra giá một ngàn bảy trăm vạn dễ dàng mang đi.

Từ lúc đó đấu giá hội có một cái khởi đầu tốt đẹp mà diễn ra tiếp tục.

Từng món dị bảo, tài liệu lần lượt đem ra, sau đó, được Hồ Ngọc Song nhẹ nhàng mà đấu giá.

Trong số những vật này, khiến mấy vị lão tổ Đại Thừa đề ý cũng không nhiều. Đấu giá cả trăm món cũng chỉ có vài lần ra tay mà thôi.

Hàn Lập lại càng không thèm đề tâm, không ra giá dù chỉ một lần.

Huyết Phách cũng động tâm không thôi với vài loại đồ vật nhưng sau khi nghe báo giá không nói hai lời, liền từ bỏ ý định.

Với tài phú bị hao hụt phân nửa của nàng chỉ có thể ngắm chúng từ xa mà thôi.

Hách Liên Thương Minh dường như biết những vật kia không thể đả động gì đến mấy vị lão tổ Đại Thừa, cuối cùng đấu giá hội cũng được hơn phân nửa, liên tục lấy ra năm sáu loại bảo vật còn quý hơn so với Hoàng Kim cốt tủy.

Những bảo vật này nếu không thể ngăn cản thiên kiếp thì cũng có tác dụng trì hoãn thiên kiếp.

Đến lúc này, mấy vị lão tổ Đại Thừa không thể ngồi im, tranh đoạt quyết liệt không nhân nhượng.

Cho dù món thấp nhất cũng có cái giá trăm triệu linh thạch.

Thậm chí có một món tài liệu đặc thù dùng để luyện chế bảo vật ngăn cản thiên kiếp mạnh mẽ leo đến con số bốn trăm triệu linh thạch.

Trong quảng trường, mấy tên dị tộc Luyện Hư, Hợp Thể kỳ kia mới biết thế nào là đại tài khí thô, ném cục phẩm linh thạch như ném rác.

Hàn Lập đối với những tài liệu đặc thù kia có chút hứng thú nên cũng ra tay tranh đoạt, nhưng khi giá lên đến hai trăm triệu linh thạch thì đành cười nhẹ mà bỏ qua.

Sau khi năm sáu món bảo vật kia xuất trường thì cũng khơi dậy hứng thú của mấy vị Đại Thừa kia.

Dù cấp bậc của những vật đấu giá tiếp theo cũng không quá cao nhưng những lão quái vật này cũng bắt đầu ra tay, đem không ít đồ vật thu về.

Thời gian từng chút trôi qua, đấu giá hội tiến hành một ngày, rốt cuộc cũng đến giai đoạn cuối.

Cũng may những người ở đây đều pháp lực cao thâm, chẳng những không chút mệt mỏi mà còn hiện ra bộ dáng tinh thần sảng khoái.

“Xem chừng các vị đạo hữu đã chờ đợi rất lâu. Thiếp thân không nhiều lời vô ích nữa. Tiếp theo đấu giá ba bảo vật áp trục* tin rằng sẽ khiến mọi người thỏa mãn vạn phần.” Hồ Ngọc Song lộ ra nụ cười bí hiểm nói, tiếp đó hai tay vỗ nhẹ.

*Vật phẩm áp trục ý nói đồ vật tốt nhất, đắt đỏ nhất được đưa ra sau cùng. Ở đây để nguyên văn cho xuôi.

Trên bầu trời phát ra một tiếng nổ rền vang. Đám mây ngũ sắc dao động một hồi, lộ ra một tòa cung điện khổng lồ tỏa ánh sáng vàng rực rỡ.

Tiếp đó trong cung điện vang lên tiếng phạn âm, thoáng cái bay ra ba mỹ nữ tuyệt diễm vận cung trang ngũ sắc. Mỗi một người đều bưng một cái khay bạc phủ trong vàng sáng vàng mờ ảo.

Ba mỹ nữ vừa bay ra, bóng người trong cung điện sáng lên, lại thêm bốn lão giả phục sức khác nhau bay ra. Mỗi một người đều tỏa ra khí tức cường đại, đều là lão tổ Đại Thừa kỳ.

Khi bảy người đáp xuống bệ đá, Hồ Ngọc Song cung kính hành lễ với bốn lão giả:

“Bái kiến tứ đại trưởng lão! Văn bối vừa đến Phong Nguyên đại lục đã muốn vãn an bốn vị. Không ngờ cả bốn vị đồng thời bế quan, mong các vị trưởng lão không trách tội!”

“Ha ha, người chính là tên hậu nhân cực kỳ có tiền đồ của Hồ lão ngũ sao? Quả nhiên tư chất thập phần xuất chúng, không phải người thường có thể so sánh. Về phần lễ tiết kia thì miễn đi, chúng ta không để ý thì người cũng không cần để trong lòng. Bốn lão già chúng ta gần đây tu luyện một lại thần thông đến lúc máu chót. Nếu không phải Minh Tôn kiên quyết để chúng ta tọa trấn nơi này, phân nửa là còn chưa xuất quan đâu.” Một gã mặc áo gai dung nhan cổ quái khoát tay chặn lại vừa cười vừa nói.

Chương 2331: Máu của Tổ Long

"Lần này, bảo vật áp trực của buổi đấu giá có giá trị thật sự quá xa xỉ, nếu không vãn bối tuyệt không dám đề nghị Minh đại nhân mời bốn vị trưởng lão xuất quan." Hồ Ngọc Song cung kính nói.

"Không có gì, chỉ tốn thời gian bốn năm ngày, cũng không làm chậm trễ việc tu luyện của chúng ta. Hồ nha đầu, không cần khách sáo với bốn lão già này, cứ tiếp tục chủ trì đấu giá đi." Lão già gầy mỉm cười nói, còn lại ba người khác mặt không chút biểu lộ đứng ở một bên, cũng không có ý mở miệng nói chuyện.

“ Bốn vị trưởng lão đợi chút, vãn bối nhanh chóng đem ba kiện bảo vật áp trực này ra bán đấu giá.” Hồ Ngọc Song liền vội vàng đáp ứng, nàng quay người hướng ba cung trang nữ tử vẫy tay một cái.

Lúc này ba cung trang nữ tử bước lên một bước, đi tới khu vực cách nàng hơn một trượng, lẳng lặng đứng yên ở đó không nhúc nhích.

Cùng lúc đó, thân hình bốn gã trưởng lão Thương Minh thoáng một phát liền xuất hiện ở bốn góc của thạch đài, sau đó xếp bằng ngồi xuống.

Lúc này, phần đông dị tộc trong sân vừa thấy Hách Liên Thương Minh một hơi xuất động bốn gã Đại Thừa lão tổ, cũng không khỏi lấy làm mong chờ.

Xem ra vật phẩm áp trực sắp tới phải là quý hiếm cực kỳ, nếu không sẽ không bày ra đội hình lớn đến như vậy.

Đến lúc này, Hồ Ngọc Song sau một phen thi pháp, màn sáng bao phủ trên khay bạc bỗng lóe lên biến mất, từ đó ẩn hiện một cây cờ nhỏ màu xám tro.

Cây cờ này dài chưa đến nửa xích, lá cờ mỏng màu xám, trên mặt không có một chút linh quang nào, chỉ có lò mờ vài đạo linh vân màu vàng không biết tên mình ẩn ở trên, thoạt nhìn không có chút nào thu hút.

Mặt ngoài cây cờ màu xám tro lại được dán chằng chịt bảy tám tấm phù lục màu bạc, nhưng từ đó vẫn tản mát ra từng đợt chấn động quỷ dị, làm cho không khí xung quanh của nó trở nên mờ lung khác thường.

“ Tên tuổi của Hồn Độn Vạn Linh Bảng, chắc mọi người đã nghe nói qua, bảng này ghi lại một ngàn bảo vật có uy năng to lớn nhất của Linh Giới. trong số Linh Bảo bài danh thấp, Nói không chừng ở trên mình một vài đạo hữu trong số các vị ngồi đây cũng có được một kiện, nhưng mà Huyền Thiên Linh Vật bài danh ở phía trên, ta tin tưởng không có mấy người chính thức thấy qua.” Con mắt Thiếu Phụ chuyên hướng quét qua bốn phía quảng trường, quyền rũ nói.

“Hồ tiên tử nói những lời này, hẳn là lần này trong những bảo vật áp trực có Huyền Thiên Linh Vật?” Một tên Hợp Thể kỳ của dị tộc nhin không được hỏi một câu.

“ Khanh khác, chư vị đạo hữu đều là người thông minh, chắc cũng đoán được vật trong tay thiếp thân chính là một kiện Huyền Thiên Linh Vật, hơn nữa còn bài danh ở vị trí thứ chín trên Vạn Linh Bảng Phiên Thiên Kỳ.” Phu nhân cầm cây cờ nhỏ trên tay cười khẽ một nói:

"Thật là Phiên Thiên Kỳ!"

"Không có khả năng, Huyền Thiên Linh Vật này không phải đã sớm mất tích nhiều năm rồi sao?"

“Cũng vì kiện Huyền Thiên chi vật này, năm đó Phong Nguyên Đại Lục có chừng bảy tám đại tộc bị tổn thương nguyên khí, thậm chí có hai cái tiểu tộc bị diệt tộc hoàn toàn. Thật không nghĩ tới hôm nay, bảo vật này còn có thể một lần nữa xuất thế.”

Trong lúc nhất thời, tất cả mọi người trên sân rộng đều cực kỳ hưng phấn, tiếng bàn luận xôn xao càng làm vang vọng toàn trường.

Ngay cả những Đại Thừa lão tổ bên trong vài chục tòa Thạch Ốc, cũng hơn phân nửa trong nội tâm tỏ ra chờ mong.

"Phiên Thiên Kỳ, ta cũng từng nghe nói qua. Loại bảo vật này lại xuất hiện trong đại hội đấu giá, đúng là ngoài dự liệu. Hách Liên Thương Minh thật đúng là một siêu cấp thế lực". Hàn Lập nhìn về hướng phu nhân phía xa xa trên thạch đài, trên mặt đồng dạng hiện lên một tia kinh ngạc.

Về phần Huyết Phách cùng Chu Quả Nhi ở bên cạnh, càng là mở to hai mắt, thần sắc tràn đầy vẻ khó có thể tin được.

“ Cho lão phu hỏi một câu, vật ấy có thật là Huyền Thiên Chi Bảo trên Vạn Linh Bảng kia không? hắc hắc.., Nếu đúng là vật ấy, ta cũng không tin quý minh cam lòng lấy ra làm vật đấu giá, mà không tự mình cất dấu làm của riêng.” Tên Đại Thừa cùng tranh đoạt Hoàng Kim Cốt Tủy với Huyết Phách lạnh lùng lên tiếng nói.

“ Tiền bối đúng là tuệ nhãn như đuốc! Nếu trong tay vẫn bối đúng là vật bài danh phía trên Vạn Linh Bảng mười phần nguyên vẹn, cho dù Bồn Minh có vài phần thực lực cũng không dám ngông nghênh lấy ra. Những thứ khác không nói, chỉ cần vài tên Thượng Cổ Chân Linh tìm tới cửa, đã là

hậu hoạn vô cùng với bốn minh rồi. Tuy nhiên, vừa rồi văn bối nói vật ấy chính là Phiên Thiên Kỳ bài danh phía trên của Vạn Linh Bảng cũng không có chỗ nào giả dối.” Hồ Ngọc Song hơi khom người kính cẩn trả lời.

“ Nghe khẩu khí của ngươi, bảo vật này hình như có chút khác thường, cũng không nên làm cái trò gì bí mật, trực tiếp nói cho rõ ràng đi” Một Đại Thừa Lão tổ xa lạ khác chậm rãi lên tiếng.

“ Vâng, vậy thì để văn bối giải thích đôi điều. Các đạo hữu ở đây đa phần đều là nghe nói qua tên tuổi của Phiên Thiên Kỳ, đối với sự xuất hiện và biến mất nhanh chóng sau đó của nó cũng biết rõ một phần, Nhưng chuyện bản thể của Phiên Kỳ được chia ra làm hai phần Âm Dương hai lá Phiên Kỳ, thì chỉ sợ không có mấy người biết. Văn bối trong tay cũng chỉ nửa Âm kỳ trong đó. Đơn độc sử dụng Âm kỳ, uy năng của nó phát ra cũng phát huy ra thần thông bình thường của Thông Thiên Linh Bảo mà thôi. Chỉ có Âm Dương hai kỳ hợp lại làm một mới có thể phát huy mười phần uy năng của Huyền Thiên Chi Bảo. Nếu không, Bốn minh cũng sẽ không đem nó lấy ra làm vật đấu giá.” Thiếu Phụ xinh đẹp vội vàng giải thích.

"Một phân thành hai "

"Âm Dương song kỳ "

Trong sân rộng, dị tộc nhân tự nhiên lại là một phen xao động. Không ít người thần sắc lộ ra vẻ giật mình.

"Nguyên lai bảo vật này chỉ là một nửa Phiên Thiên Kỳ mà thôi. Nhưng Huyền Thiên Linh Vật bọc này luôn luôn Thông Linh cực kỳ, nếu như Âm Kỳ hiện thế, nghĩ đến Dương Kỳ đồng dạng cảm ứng được cũng phải xuất thế mới đúng. Quý minh có tin tức gì về Dương Kỳ không?" Lại là một tên Đại Thừa trong phi ốc lớn tiếng hỏi

Câu hỏi này làm cho các dị tộc nhân trong sân rộng đều thoáng nín thở tập trung tư tưởng suy nghĩ, tất nhiên câu hỏi này cũng là hỏi đúng suy nghĩ trong lòng của bọn họ.

“Tiền bối nói đùa, Bồn mình nếu có tin tức của Dương Kỳ thì đã sớm bắt lấy tới tay rồi, như thế nào còn nghĩ đem một mình Âm Kỳ ra đấu giá, lá Âm kỳ này cũng là trong lúc vô tình Bồn mình mới có được, còn tin tức về Dương kỳ, Bồn mình quả thực không biết chút nào. Được rồi, thiếp thân đã giải thích xong, còn bây giờ thiếp thân sẽ đem bảo vật này thể hiện một chút uy năng, mặc dù không cách nào có được Huyền Thiên Chi Bảo uy năng, nhưng cũng đủ làm cho các vị đạo hữu cùng các vị tiền bối phân biệt thiệt giả.” Phu nhân hồi phục lại sự cung kính, liền đem tiểu kỳ trong tay run lên.

Tiểu kỳ vốn đang mơ hồ mờ mịt liền lập tức xuất hiện âm thanh vù vù vang lớn, một dải sáng màu vàng từ trong kỳ phóng xuất ra, lại cuộn cuộn ngưng tụ lại, huyền hóa ra vô số đóa hoa nhỏ màu vàng, lập tức đem trọn thạch đài bao phủ lại vào bên trong.

Sau một khắc, trên bệ đá truyền ra tiếng chú ngữ trầm thấp của Thiếu Phụ. Tiếp sau một tiếng quát, những đóa hoa màu vàng quay tròn chuyển động thẳng lên.

Toàn bộ động thiên thiên địa nguyên khí rung lên, sau đó phô thiên cái địa tuôn đến hướng bệ đá, rồi nhao nhao chui vào bên trong hoa cúc vàng không thấy bóng dáng.

"Ầm ầm" một tiếng nổ lớn bỗng chốc vang lên.

Linh quang của những đóa hoa cúc vàng tỏa sáng, nhanh chóng lan tràn ra trôi nổi trên không trung của toàn bộ quảng trường.

Trong chốc lát thời gian, toàn bộ không gian phía trên quảng trường được bao phủ bởi những đóa hoa lớn màu vàng.

Những dị tộc nhân ở phía dưới, vội vàng đem thần niệm quét qua những đóa hoa lớn màu vàng, sắc mặt liên tục biến đổi.

Mỗi một người đều có thể cảm ứng được rõ ràng, bên trong những đóa hoa lớn màu vàng này ẩn chứa uy năng to lớn.

Càng làm bọn họ kinh hãi chính là, uy năng bên trong của những đóa hoa lớn màu vàng này cực kỳ bất ổn, giống như là có thể nổ tung bất kỳ lúc nào.

Nhưng đúng lúc này, bên trong một gian Phi ốc truyền ra một tiếng hừ lạnh:

“ Hừ, không cần phải phô trương nữa, có phải là Huyền Thiên Chi Bảo hay không, những lão gia hỏa chúng ta còn không nhìn ra được hay sao. Hơn nữa bảo vật như thế này không phải người bình thường có thể tranh đoạt, nhanh bắt đầu đấu giá đi!”

Lời vừa dứt, ngay phía trước Phi ốc bỗng nhiên có một cỗ cuồng phong màu xanh cuốn ra.

Những cái đóa hoa cúc vàng kia khi vừa tiếp xúc với chúng, trong nháy mắt số hoa trên quảng trường đã biến mất hơn một nửa.

"Vâng, vẫn bồi lập tức bắt đầu đấu giá!" Hồ Ngọc Song thấy vậy, trong nội tâm cả kinh, cuồng quát đưa tay bắt tiểu kỳ run lên lần nữa, một cỗ khác thường chấn động tản ra mà ra.

Những đóa hoa lớn màu vàng còn sót lại chấn động,sau đó chúng nhao nhao lóe lên hư không biến mất.

Một lần nữa thân hình Phu Nhân lại hiện lộ trên thạch đài.

"Phiên Thiên Âm Kỳ chính thức bắt đầu đấu giá, giá khởi điểm quy định là ba trăm triệu linh thạch! Nếu là trên người linh thạch không đủ, cho phép dùng các loại bảo vật có giá trị tương đương cạnh tranh!" Phu nhân cầm trong tay tiểu kỳ run lên, khôi phục lại bộ dáng trước kia, nghiêm mặt nói ra.

"Năm trăm triệu linh thạch "

Phu nhân vừa dứt lời, lão tổ Đại Thừa cừa nói chuyện lúc trước liền không chút suy nghĩ nâng giá.

Trong sân rộng, một đám Hợp Thể, Luyện Hư cấp dị tộc nhân, lúc này đa số đều im lặng.

Mức giá tới Năm trăm triệu linh thạch, căn bản cấp bậc bọn họ không thể trả giá được.

Xem ra những thứ bảo vật áp trực này, quá nửa là giống với những lần đấu giá trước đây của Thương Minh, đồng dạng đều là bị những Đại Thừa lão quái vật kia bắt lấy.

Nhưng ở Linh giới nguyên bản vốn là kẻ mạnh quyết định tất cả.

Trong tình huống mà bất kể tài sản hay thực lực đều không thể so sánh, cho dù những dị tộc nhân này có không cam lòng, cũng không dám biểu lộ chút bất mãn nào.

“Năm trăm triệu linh thạch mà muốn mua một kiện Huyền Thiên Chi Bảo, đạo hữu đúng là đang nói đùa. Ta ra giá tám trăm triệu.” Trong một tòa Phi ốc khác truyền ra tiếng cười duyên của một nữ tử, ngay lập tức đem giá tăng lên hơn một nửa.

"Hừ, nếu là nguyên vẹn Phiên Thiên Kỳ tự nhiên là bảo vật vô giá, cho dù có linh thạch cũng căn bản không cách nào mua được. Nhưng nửa bộ phận chỉ có thể phát huy ra uy năng của Thông Thiên Linh Bảo, ta ra giá đã không tính thấp rồi. Nếu như đạo hữu cảm thấy giá trị của nó lớn hơn mức ấy, vậy cứ để lại cho cho vị tiên tử này đi." Đại Thừa lão tổ ra giá đầu tiên hừ một tiếng, trực tiếp thối lui ra khỏi đấu giá.

Những Phi ốc khác một hồi yên tĩnh, không biết có phải bị những lời vừa rồi của Đại Thừa lão quái kia thuyết phục, hay là có gì khác cố kỵ, trong nhất thời không có người nào tiếp tục ra giá.

Vị nữ tử ra giá thứ hai căn bản không quan tâm những người khác thế nào, cười khẽ một tiếng hướng về phía Hồ Ngọc Song nói: "Hồ nha đầu, nếu như không có ai khác nguyện ý ra giá, có phải hay không nên tuyên bố vật ấy thuộc về ta rồi."

" Vâng, vâng bời sẽ tiến hành hỏi ba lượt, nếu thật không có ai lên tiếng..." Thiếu Phu xinh đẹp thoáng rung mình, miễn cưỡng cười lấy lòng nói ra hai câu.

Nhưng không chờ phu nhân nói xong lời, một âm thanh nhàn nhạt báo giá "chín trăm triệu", thoáng chốc vang lên ngay phía trên quảng trường đang không một tiếng động.

Trong Phi ốc, Huyết Phách cùng Chu Quả Nhi đều có chút giật mình nhìn về phía Hàn Lập đang ngồi.

Vừa rồi âm thanh ra giá, chính là Hàn Lập thông thả kêu lên.

"Chín trăm triệu năm nghìn vạn "

"Một tỷ "

"Một tỷ ba mươi triệu "

Hàn Lập kêu giá, lại như thoáng một phát đánh thức các Đại Thừa lão quái khác, lúc này từng tiếng gọi giá liên tục vang lên, thoáng chốc đã đem giá cả đưa lên tới hai tỷ hai trăm triệu linh thạch.

Trên quảng trường nhất thời lại trở nên im ắng không một tiếng động.

Chương 2332: Đoạt bảo

"Ha Ha thật không ngờ, chỉ với nửa kiện Huyền Thiên chi bảo, mà đã có nhiều đạo hữu tranh đoạt mãi như vậy. Chư vị thật có lòng tin tìm được cây Dương Kỳ kia hả? Không sợ vật bất lành sẽ đưa tới tai họa cho tộc mình sao?" Bỗng nhiên một nữ tử ngồi từ trong một Thạch Ốc trên bầu trời cười lạnh khàn giọng nhắc nhở mọi người.

"Nếu đã như vậy, Cổ tiên tử làm gì phải ra giá tranh đoạt! Hay là thành thật nhường bảo vật lại cho bọn ta là được." Một thanh âm đầy sắc bén không khách khí trả lời.

"Nhường lại cho Thạch Tiêu tộc các ngươi sao? Các ngươi to mồm muốn nuốt chửng Huyền Thiên chi bảo ư, không sợ nứt vỡ cái bụng!" Nữ tử giọng khàn khàn chẳng hề khiêng nể đáp lại.

"Thạch Tiêu tộc không lớn lối như vậy, không biết Cổ tiên tử Phù Du tộc chúng ta, có thu được bảo vật này về hay không." Một âm thanh lão giả cũng từ bên trong một tòa Thạch Ốc khác bỗng nhiên vang lên.

"Phù Du tộc!"

Hơn phân nửa Đại Thừa lão tổ nghe xong thanh âm này, sắc mặt đều đại biến.

"Phù Du tộc là nhất đẳng đại tộc ở Phong Nguyên đại lục, nhưng Thiên Minh tộc chúng ta cũng không phải là một tiểu tộc. Nếu hôm nay đụng phải những vật khác, nói không chừng sẽ nhường cho quý tộc đấy. Nhưng đây là

Huyền Thiên chỉ bảo, lão thân nhất định phải cầm trong tay rồi." Sau khi cân nhắc một hồi, nữ tử mới khàn giọng trả lời không chút cảm tình.

"Tốt, rất tốt. Nếu chư vị đã không có ý tứ nhường cho, vậy cứ xem ai ra giá cao nhất. Đây dù sao cũng là Hách Liên Thương Minh đấu giá hội. Chúng ta vẫn là dựa vào thân gia bàn luận ai thắng ai thua thôi. Lão phu cũng đã ra đến bây giờ giá cả rồi, nếu không có người nguyện ý ra giá, coi như nửa kiện Phiên Thiên Kỳ sẽ do ta tạm thời bảo quản." Lão giả cười hắc hắc.

"1,5 tỷ linh thạch!" Lúc này đây, nữ tử không chút do dự khàn giọng gọi ra một cái giá đắt đỏ.

"1,5 tỷ linh thạch. Cổ đạo hữu, trên người ngươi có nhiều linh thạch như vậy sao? Ngươi sẽ không lấy bảo vật tương đương ra trao đổi chứ." lão giả Phù Du tộc tỏ ra không vui nói.

"Bảo vật tương đương thì đã sao. Linh thạch trên người lão thân tuy không nhiều cho lắm nhưng những bảo vật khác lại không thiếu, trong đó nhiều loại công dụng cũng coi như không kém đấy." Nữ tử nhạt giọng cười lạnh hai tiếng.

"Đã như vậy, để bốn toạ cũng chen vào một chân, ta ra 1,8 tỷ linh thạch." Đại Thừa Thạch Tiêu tộc không chịu thua kém ra giá lần nữa.

"1,85 tỷ linh thạch!"

"1,9 tỷ linh thạch!"

Giá cả đắt đỏ như vậy đã khiến cho Đại Thừa lão tổ khác vốn có ý định tranh đua, chau mày ngậm miệng buông tay cho qua. Trong đó có một số Đại Thừa kỳ thân gia hùng hậu cũng đang cân nhắc sự lợi và hại của nửa

kiện Huyền Thiên chi bảo này, cuối cùng cũng không cách nào thật sự lưu trong tay, đành không cam lòng buông tha cho.

Hiện, chỉ còn có hai ba Đại Thừa kỳ lai lịch không nhỏ thi nhau ra giá.

Hồ Ngọc Song cười tủm tỉm lẳng lặng đứng trên bệ đá chờ kết quả cuối cùng.

"Hàn tiền bối, người thật sự không muốn tranh giành Phiên Thiên Kỳ này sao?" Huyết Phách nhin không được hỏi một câu.

Trừ lúc mới bắt đầu Hàn Lập đã một lần ra giá, sau lại không thấy hắn mở miệng thêm lần nữa, điều này lại làm cho hai nữ tử có chút bất ngờ.

"Bảo vật này mặc dù không tệ, nhưng nếu thực hao tổn một cái giá lớn như vậy thì cũng không thật sự là chuyện tốt lành gì. Dù sao nếu đưa một kiện Huyền Thiên chi bảo không hoàn chỉnh về trong tộc thì thực lực Nhân tộc sẽ không phải mạnh lên ngay lập tức. Ngược lại sẽ khơi gợi sự chú ý những đại tộc khác. Thực lực hai tộc Nhân Yêu Chúng ta không đủ, ta thật không muốn thấy chuyện bắt gà không được mà mất đi năm ngạo." Hàn Lập hết sức bình thản nghiêm túc trả lời.

Với hắn mà nói, tựa hồ bảo vật này thật sự là có cũng được mà không có cũng không sao.

"Đúng vậy, Nhân tộc chúng ta nếu thật sự muốn đưa một kiện Huyền Thiên chi bảo về trong tộc. Tên tuổi tuy khá lớn nhưng lại không có chút nào thực dụng nào cả, vì thế cái được không bù đắp đủ cái mất. Thật đáng tiếc thay cho Phiên Thiên Kỳ không phải là chi bảo nguyên vẹn, nếu không tiền bối có thể tranh giành cùng bọn họ đấy." Huyết Phách có chút tiếc nuối nói.

"Hắc hắc, nếu thật là một kiện Huyền Thiên chi bảo nguyên vẹn, lại có thể trực tiếp dùng để câu thông với một thượng cổ Chân Linh nào đó, kêu gọi hắc đến thủ hộ Nhân tộc chúng ta thì thế lực chúng ta sẽ lập tức thăng lên một bậc, vô luận số lượng nhân thủ hay là quản lý khu vực đều có thể yên tâm như bước trên một bậc thang dài. Nếu đã có sự tiện nghi như vậy, ta cho dù thêm chút ít phong hiểm cũng sẽ không coi vào đâu. Hiện tại vật ấy ư, tự nhiên không đáng để làm như thế rồi." Hàn Lập lại giải thích thêm vài câu.

Huyết Phách và Chu Quả Nhi biết rõ Hàn Lập sẽ không xuất thủ tranh đoạt nửa kiện Huyền Thiên chi bảo này, tự nhiên cũng không có thêm hứng thú gì.

Nửa kiện Huyền Thiên chi bảo cuối cùng được lão giả Phù Du tộc dùng giá đắt đỏ 2,5 tỷ linh thạch thu mua.

Các lão tổ Đại Thừa khác mặc dù trong nội tâm nổi giận lôi đình, cũng chỉ có thể không cam lòng nhìn trưởng lão Đại Thừa của Thương Minh đưa Phiến Thiên Kỳ bay vào bên trong Thạch Ốc của vị Đại Thừa Phù Du tộc.

Sau khoảng thời gian uống cạn tuần trà, trưởng lão Thương Minh kia mới tỏ vẻ thoả mãn từ đó bay trở về.

Coi như là vị Đại Thừa Phù Du tộc đã nhận được nửa kiện Huyền Thiên chi bảo, nhưng là cũng đã quét sạch gia tài của lão. Cuối cùng chỉ có thể rút lui khỏi chuyện tranh đoạt bảo vật tiếp sau. Hơn nữa trên đường trở về lão cũng nên cẩn thận đôi phần nữa, chắc có lẽ sẽ không được bình an lắm đấy.

Lúc này, thiếu phụ trên bệ đá đang giải trừ một mâm cấm chế khác do cung trang nữ tử mang đến. Từ trong đó lấy ra một cái hộp ngọc lớn cỡ bàn tay nâng lên.

"Bá" một phát, ánh mắt mọi người tại quảng trường đang nhìn hướng về phía hộp ngọc, yên lặng chờ thiếu phụ giới thiệu món thứ hai.

Hồ Ngọc Song biết rõ mọi người nôn nóng ra sao nhưng chỉ mỉm cười hé miệng nói: "Kim Khuyết Ngọc Thư là Tiên gia chi bảo, tin rằng không ít đạo hữu cũng biết được ít nhiều. Lần đầu giá này sẽ là một Kim Khuyết Ngọc thư nguyên vẹn. Bốn mình cam đoan, bên trong là một trong ba mươi sáu trang ngọc thư. Đây không phải chế phẩm tự khắc. Tiên gia pháp quyết bên trong cũng có thể tu luyện. Về phần danh xưng pháp huyết cùng hiệu dụng cụ thể, bốn mình lại sẽ không lộ ra, có nguyện ý mua sắm bảo vật này hay không, đều cần xem ý tứ các vị đạo hữu và tiền bối vậy."

Hồ Ngọc Song vừa giải thích xong, lập tức một tay vỗ hộp ngọc, bên trong oanh một tiếng, một đạo cột sáng Kim Sắc thô bằng chén cơm được phóng lên trời, bên trong hào quang lóe lên, hiện ra trang sách ánh vàng rực rỡ.

Mặt ngoài trang sách có vô số Kim Sắc phù văn như ẩn như hiện, chỉ mới nhìn sơ qua mỗi một trang, đều cho người ta một loại cảm giác rung động tâm hồn.

Đúng là Kim Triện Văn chỉ Tiên giới mới có!

"Bên trong đúng là một cuốn Kim Khuyết Ngọc Thư, không nghĩ Hách Liên Thương Minh cũng có thể lấy ra được loại bảo vật này."

"Đã nghe nói từ lâu, bên trong Kim Khuyết Ngọc Thư được ghi lại đều là công pháp bí thuật Tiên gia chân chính, không thể ngờ bây giờ có thể chính thức nhìn thấy một trang nguyên vẹn."

Lúc này đây, vật được đem ra đấu giá tuy so ra kém hơn Phiên Thiên Kỳ, nhưng Hàn Lập lại cảm thấy hứng thú nhiều hơn.

"Hồ nha đầu, người không nói bí thuật bên trong trang sách là gì thì sao chắc chắn khi tu luyện không có chỗ thiếu hụt hoặc là hạn chế nghiêm trọng. Nếu không sao lại giải thích mơ hồ không rõ như vậy." Lão tổ Đại Thừa Thiên Minh tộc lúc trước nhàn nhạt phán một câu.

Nghe thấy câu nói đó, không ít người đang hưng phấn lập tức nghĩ ngợi sâu xa.

"Tiền bối chớ trách, văn bối không lộ ra tên pháp quyết này cũng là vì người chủ mới mà suy nghĩ hộ đầy. Dù sao bí thuật Tiên gia bậc này, nghĩ đến người chủ cũng không muốn làm cho mọi người đều biết đến. Về phần nói chỗ thiếu hụt ấy ư, ngoại trừ lúc tu luyện gian nan, lâu dài hơn so với công pháp bình thường thì tuyệt đối không có hạn chế khác đâu." Hồ Ngọc Song đáp lại không chút do dự.

"Với tên tuổi quý minh cũng sẽ không đánh lừa chúng ta." Vị Đại Thừa Thiên Minh tộc cười hắc hắc rồi không nói cái gì nữa.

Sau khi giả quyết song những vấn đề khúc mắc, lúc này Hồ Ngọc Song tuyên bố lấy giá khởi đầu quy định là 100 triệu linh thạch.

"150 triệu linh thạch"

"170 triệu linh thạch"

"200 triệu linh thạch"

Lúc này đây, không đợi những Đại Thừa lão tổ ra tay, trên quảng trường đã có người nhin không được sôi nổi báo giá.

"Hừ, điểm ấy linh thạch cũng muốn có được trang Kim Khuyết Ngọc Thư, đừng si tâm vọng tưởng. Ta ra giá 300 triệu linh thạch!" Trong vị Đại Thừa trong thạch ốc không chút khách khí nâng giá lên thật cao.

"Thật đúng lúc, tại hạ cũng đối với Kim Khuyết Ngọc Thư cảm thấy hứng thú. Ta ra 600 triệu linh thạch! Nếu là có người ra giá cao hơn, cứ tự nhiên cảm lấy đi. Bất quá tại hạ nhắc nhở chư vị đạo hữu, Hồ nha đầu đã từng nói tu luyện Tiên gia bí thuật này tốn rất nhiều thời gian. Nghĩ đến chuyện có đoạt được hơn phân nửa cũng chỉ có thể lấy ra tham khảo, lĩnh ngộ. Liệu có nên tốn hao nhiều linh thạch đến như vậy hay là nên suy nghĩ sâu hơn vài phần." Tên Đại Thừa Thạch Tiêu tộc nâng giá cả lên gấp đôi kèm thêm câu nhắc nhở nhàn nhạt.

Lần này, những Đại Thừa lão quái từng đối với Kim Khuyết Ngọc Thư cảm thấy hứng thú, trở nên do dự.

Giá cả đắt đỏ như vậy, đối với một công pháp không biết là có thể tu luyện hay không đúng là cao quá.

"Nếu đạo hữu đã nói như vậy, tại hạ sẽ ra 610 triệu linh thạch." Một thanh âm nam tử vang lên.

Đúng là thanh âm Hàn Lập.

Huyết Phách và Chu Quả Nhi đứng bên nghe vậy thì đưa mắt cho nhau, cả hai có chút giật mình.

"Hừ, nếu đạo hữu đã nguyện ý ra giá cả thủ bút lớn như vậy, ta cũng sẽ không biết nuốt lời, sẽ nhường cho các hạ đấy." Thạch Tiêu tộc Đại Thừa rõ ràng có vài phần không vui, nhưng ngược lại thực gọn gàng thối lui ra khỏi cạnh tranh.

"Vậy tại hạ đã tạ đạo hữu nhường cho." Hàn Lập cũng không khách khí, không chút hoang mang trả lời một câu.

"Được rồi, vị tiền bối này đã ra giá đến 610 triệu linh thạch. Văn bối đếm tới ba, nếu là không có người lại ra giá, vật ấy là sở hữu thuộc về vị

tiền bối này. Một..." Hồ Ngọc Song lại vui vẻ ra mặt.

Kim Khuyết Ngọc Thư tuy nhiên quý hiếm, nhưng vốn chỉ cho là tối đa lên tới ba bốn trăm triệu linh thạch thôi, bây giờ đã có người ra giá cao như vậy, tự nhiên là niềm vui bất ngờ rồi.

Lúc này đây, không có người nào thật sự tranh đoạt cùng Hàn Lập, kết quả Kim Khuyết Ngọc Thư bị một vị trưởng lão Thương Minh tự mình đưa tới.

Sau khi Hàn Lập thanh toán linh thạch, cũng không nhìn xem trang sách mà thu vào bên trong trữ vật. Sau đó hắn yên lặng ngồi trên ghế chờ kiện áp trực vật phẩm cuối được đấu giá.

Dựa theo lệ cũ mà nói, kiện áp trực đấu giá vật cuối cùng, mới là bảo vật giá trị cao nhất đại hội.

Đây cũng là tâm tư mà mấy tên lão quái Đại Thừa vừa rồi một phen dẫn đo mãi không thôi. Đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến bọn họ buông tha không tranh đoạt Kim Khuyết Ngọc Thư với Hàn Lập.

Dù sao ai cũng không muốn vì lý do linh thạch không đủ, mà bỏ qua cơ hội đấu giá tranh đoạt vật phẩm cuối cùng.

Giờ phút này, sau khi thiếu phụ xinh đẹp hít sâu một hơi bước tới trước người cung trang nữ tử thứ ba, một ngón tay màu bạc được vẽ ra trong không trung, lập tức có một khe hở ở phía trên vì thế mà mở ra.

Chương 2333: Treo thưởng lớn

Tổ Long (祖龙): Tổ tiên của rồng

Một mùi thơm ngát từ trong khe hở tuôn trào ra, nháy mắt đã lan tràn đi khắp nơi, tới cả những chỗ hẻo lánh trong quảng trường. Những dị tộc nhân dưới đài đấu giá và lão tổ Đại Thừa tại các Thạch Ốc (phòng đá) bên trên đều cảm giác thân thể thư thái vô cùng.

"Là Linh Dược sao? Vật phẩm cuối cùng được đem ra đấu giá lại là một kiện Linh Dược áp trực!"

Cơ hồ trong thâm tâm tất cả mọi người đều nghĩ như vậy. Tất cả bọn họ dù sao cũng khó có thể tin rằng vật phẩm thứ ba lại là một món Linh Dược. Tinh thần bọn họ không khỏi phân chấn hơn.

Linh Dược không giống pháp bảo hay công pháp được đấu giá trước đó. Ai cũng có thể cần dùng đến Linh Dược, còn pháp bảo hay công pháp lại chưa hẳn là như vậy. Thương Minh đã đem nó làm vật phẩm áp trực cuối cùng, tự nhiên càng không thể là một món Linh Dược phổ thông, điều này đã làm cho tất cả mọi người càng thêm mong đợi.

Bên kia, một bàn tay của Hồ Ngọc Song nhẹ nhàng chụp vào bên trong khe hở hư không, lấy ra một cái bát màu bạc lớn cỡ chén cơm.

Khi biết được mùi thơm lạ lùng kia là từ bên trong cái bát nhỏ kia phát ra, hơn phân nửa dị tộc nhân bỗng chốc càng thêm kinh ngạc.

"Có lẽ rất nhiều đạo hữu đối với vật phẩm bên trong này đã hết sức tò mò. Đã như vậy, thiếp thân sẽ để mọi người trước tiên tự nhìn qua một chút." Hồ Ngọc Song cười nhẹ một tiếng, liền ném cái bát về hướng mọi người. Khi cái bát đang lơ lửng trên không trung, thì một lần nữa bấm niệm pháp quyết, liền tiếp đã có mấy đạo pháp quyết nhanh chóng bắn vào bên trong cái bát.

Sau vài tiếng "PHỐC PHỐC", cái bát bộc phát ra ánh sáng lạ thường. Một màn sáng đang lưu chuyển nhẹ nhàng bên ngoài bát bỗng trở nên trong suốt như thủy tinh, bộc lộ rõ ràng hết thảy bên trong.

Dưới quang trường, những di tộc nhân đều giật mình không thôi. Tức thì đã có những âm thanh hoảng hốt lan truyền ra khắp nơi.

Bên trong cái bát trong suốt lại chứa đựng một thứ chất lỏng rất khó tả. Ướt trong đó là một con Ngũ Trảo Kim Long (con rồng màu vàng năm móng) đang vùng vẫy. Con Kim Long chỉ dài vài tấc, chẳng những ngũ trảo đầy đủ, mà toàn thân lân phiến (lớp vảy) biến hoá liên tục, không cho người ta nhìn thấu ra được bản thể thật sự. Phía trên miệng có bốn cái xúc tu (râu) hết sức nhỏ đang phát phơ, nhìn giống hệt Chân Linh Thiên Long trong truyền thuyết.

"Đây là con cháu của Thiên Long! Hồ đạo hữu, các người điên rồi sao? Dám đi bắt con cháu của Thiên Long, lại còn dám trực tiếp đem ra đấu giá!"

"Nếu Chân Linh Long tộc nhất mạch vì vậy mà muốn tới ‘hỏi thăm’ Linh giới chúng ta, lúc đó Phong Nguyên đại lục không, toàn bộ Linh giới sẽ gặp phiền toái càng thêm nặng nề. Đây cũng không phải là việc chúng ta có thể gánh vác!"

"Ta còn nhớ, trước kia tại một giới diện khác cũng phát sinh việc hậu duệ của Thiên Long bị đánh cướp. Kết quả là một số giới diện nhỏ bị Long

tộc trực tiếp phá tan tành. Các giới diện lớn hơn cũng bị Long tộc đến trả thù khiến nguyên khí tổn thương không nhẹ."

Sau khi mọi người nêu ý kiến xong, toàn bộ quảng trường liền trở nên hỗn loạn. Không ít dị tộc nhân đều hoảng hốt đứng dậy, nhìn con Kim Long nhỏ bên trong cái bát với ánh mắt như thể đang gập sát tinh vậy. Trong đó có rất nhiều người không nể nang gì mà chất vấn Hồ Ngọc Song.

Những lão quái Đại Thừa trong các Thạch Ốc phía trên cũng hoảng sợ vô cùng. Nhưng không biết tại sao vẫn có thể giữ trạng thái trầm lặng.

Thiếu phụ xinh đẹp vẫn đang nhìn mọi người với dáng vẻ tươi cười. Khi thấy quảng trường bỗng chốc trở nên hỗn loạn mất kiểm soát, lông mày thì không khỏi có chút nhíu lại.

"Tất cả yên lặng!" Bỗng nhiên có một Thương Minh trưởng lão đang ngồi xếp bằng trong một góc đài đấu giá trợn mắt lạnh lùng nói.

Thanh âm cũng không tính lớn cho lắm, nhưng không biết tại sao trong tai tất cả mọi người đồng thời ớn lạnh, da gà nổi lên. Bọn họ vốn đang kích động không thôi, khi nghe được âm thanh đó giống như được đổ một xô nước lạnh vào đầu, mọi người đều tỉnh táo trở lại vài phần. Bọn họ lúc này mới nhớ lại là mình đang ở bên trong địa bàn của Thương Minh, hơn nữa đối phương còn có mấy lão tổ Đại Thừa đang tọa trấn tại đây.

Sau khi giật mình một hồi, tất cả đều chán nản ngồi xuống. Những người đang ồn ào bàn tán vì vậy cũng lập tức ữ rủ cúi đầu xuống, nguyên một đám ồn ào vậy mà trở nên rất biết nghe lời.

"Cổ đạo hữu, đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Lão thân làm sao có thể tin, Thương Minh các người thực đã làm ra loại chuyện bắt người cướp của con cháu của Thiên Long. Nhưng con Kim Long này là sao? Đừng nói với

chúng ta nó không có bất kỳ quan hệ nào với Thiên Long nhất mạch, và cũng đừng nói nó không giống với những gì chúng ta đang suy nghĩ. Những lão gia hỏa chúng ta ở đây đều cảm ứng được khí tức Chân Long trên người nó." Vị nữ Đại Thừa của Thiên Minh tộc rốt cuộc không nhịn được hỏi vài vấn đề. Nhưng nàng ta không hỏi Hồ Ngọc Song, mà hỏi tên trưởng lão gây gò của Thương Minh lúc trước từng nói chuyện.

"Đúng vậy, việc này không phải chuyện đùa, quý minh cũng nên cho chúng ta một cái công đạo mới được đây." Một Đại Thừa dị tộc lạ lẫm khác cũng lần đầu mở miệng.

Hồ Ngọc Song nghe được mấy lời này, thần sắc không khỏi hơi thay đổi, liền há miệng muốn giải thích thêm đôi điều.

Nhưng tên trưởng lão Thương Minh gây gò kia lại khoát tay chặn lại, mặt lộ vẻ đắc ý nói: "Giải thích thêm gì nào? Mọi người nên xem xét kỹ cái được cho là con cháu của Thiên Long thêm vài lần, sau đó cũng sẽ minh bạch sự huyền diệu trong đó."

Vừa nói xong lời này, lão già gây gò lại nhắm hai mắt không hề để ý tới bất luận kẻ nào nữa.

Hành động của lão như vậy lại khiến cho mọi người một hồi rối loạn cả lên. Vô luận những dị tộc nhân bình thường tại quảng trường hay là những tồn tại Đại Thừa vẫn ở bên trong Thạch Ốc đều sôi nổi kinh ngạc cẩn thận dò xét cái bát bên trong có con Kim Long nhỏ một lần nữa. Tức thì có những luồng lực thần niệm mạnh mẽ dồn dập quét qua cái bát.

Hai mắt Hàn Lập cũng nhắm lại, từ trong mắt một đoàn lam mang lóng lánh chói mắt phát ra.

"Ồ, bản thể thật sự thể mà lại là ..." Trên mặt Hàn Lập hiện lên nét kinh ngạc, suy đoán ban đầu nhanh chóng thay đổi.

Không riêng gì Hàn Lập, một số lão tổ Đại Thừa khác cũng có Linh Mục cùng tinh thông bí thuật quỷ dị bí thuật khác.

Cơ hồ cùng lúc những âm thanh giạt mình đồng thời vang lên.

"Con Kim Long này thể mà lại là linh vật biến hình mà thành, thật sự không thể tưởng tượng nổi, nhưng tại sao lại có khí tức Chân Long mạnh mẽ như vậy?"

"Ha Ha, lão phu rốt cục cũng đã nhìn ra vật này do linh vật biến hình rồi, nhưng bản thể là gì lại không cách nào nhìn ra. Trong các vị đạo hữu có người nào đã nhìn ra chưa vậy?"

"Đúng vậy, một linh vật có thể biến hình thành bộ dáng Long tộc, bản thể khẳng định không phải một linh vật phổ thông!" Nhất thời những âm thanh nghị luận từ các Thạch Ốc bên trên liên tiếp vang lên.

"Tại hạ đã nhìn ra bản thể vốn có của nó, cũng không biết là thật hay không nữa." Hàn Lập sờ cằm, bỗng nhiên hời hợt nói.

"Đạo hữu đã nhìn ra được rồi sao? Nếu không ngại có thể chỉ điểm cho chúng ta một chút." Lão giả Phù Du tộc nghe vậy, có chút ngoài dự liệu nói.

Tuy Hàn Lập đã đấu giá thành công Kim Khuyết Ngọc Thư, nhưng thủy chung lại không lộ một chút manh mối nào về lai lịch nguồn gốc chủng tộc. Nhưng bây giờ lại có thể thoáng nhìn qua mà đã biết được tướng mạo vốn có của linh vật biến hình trong cái bát màu bạc. Hắn có thể làm được việc mà một đám Đại Thừa của các đại tộc đều không thể làm được, nên đã làm không ít lão quái trong nội tâm rung mình, liền nhận nhip hướng toàn bộ sự chú ý về phía Thạch Ốc của Hàn Lập.

"Nếu ta không nhìn lầm, bản thể chân thật của con Kim Long chỉ là một giọt linh huyết mà thôi." Hàn Lập cân nhắc một hồi, lại nói ra phán đoán của mình.

"Sao? Chỉ là một giọt linh huyết thôi ư?"

"Không thể nào! Một giọt linh huyết sao lại có thể thành công biến hình thành bộ dáng Long tộc được."

"Chẳng lẽ là chân huyết của Thiên Long hay sao?"

"Không đúng, chân huyết Thiên Long năm đó ta đã từng thấy qua, cũng không giống như vậy đâu."

Những lão tổ Đại Thừa nghe xong Hàn Lập nói như vậy, cũng đều kinh hãi bàn luận.

Về phần những tu luyện giả dị tộc bình thường bên dưới quảng trường cũng đang xì xào bàn tán không thôi, xem đáng vẻ hiển nhiên đều không tin như vậy.

Bên kia, Hồ Ngọc Song nghe được lời Hàn Lập thì thái độ lại khác hẳn mọi người, trên mặt thị không khỏi hiện lên một chút kinh ngạc. Hết thấy phản ứng của thị đều không thể giấu được mắt của Hàn Lập, lúc này hắn mới nhẹ giọng cười nói thêm: "Chư vị đạo hữu sao phải tranh luận, tướng mạo vốn có của bảo vật này rốt cuộc là cái gì, sao lại không để cho Hồ đạo hữu tự mình giới thiệu."

"Đúng vậy, nếu Thương Minh đã đem vật ấy ra đấu giá, tự nhiên sẽ biết rõ lai lịch thật sự. Hồ đạo hữu không cần cố ra sức hấp dẫn mọi người, cứ trình bày trực tiếp đáp án rành mạch đi."

Lời này của Hàn Lập đã nhắc nhở các lão tổ Đại Thừa khác, lập tức đã có người tán đồng nói.

"Vãn bối nào dám ra sức hấp dẫn mọi người, chỉ là do lúc trước chư vị tiền bối căn bản không có cho vãn bối cơ hội mở miệng." Hồ Ngọc Song cười khò một tiếng, mặt lộ vẻ đầy oan ức.

"Ha ha, như thế là chúng ta không phải rồi. Hiện tại ngươi có thể nói."

"Vâng! Kỳ thật vừa rồi vị tiền bối kia nói không sai biệt cho lắm, bản thể của linh vật biến hình này hoàn toàn chính xác chỉ là một giọt linh huyết mà thôi." Hồ Ngọc Song thở ra một hơi nói, bỗng nhiên một tay phát ra bạch quang, năm ngón tay đã hướng cái bát vỡ một cái.

"PHỐC!" một tiếng.

Chất lỏng bên trong cái bát trong suốt lắc lư một hồi, liền phát ra mùi thơm nồng gấp bội so với trước.

Cùng lúc đó, thứ đã biến hình thành Kim Long bắn lên quay cuồng rồi biến thành một giọt chất lỏng màu vàng hết sức lạ lẫm. Chất lỏng màu vàng này cứ chuyển động không ngừng, bên ngoài tản ra kim quang lộng lẫy, thần bí vô cùng.

"Chẳng lẽ thật sự là một giọt chân huyết Thiên Long?" Nhìn thấy tình hình này, có người vô cùng ngạc nhiên hỏi.

"Đương nhiên không phải. Hách Liên Thương Minh chúng ta cũng không phải chưa từng đấu giá qua Thiên Long chân huyết. Và sao có thể lừa gạt được con mắt chư vị." Lúc này đây, Hồ Ngọc Song một mực phủ nhận nói.

"Vật này rốt cuộc là gì?"

"Không biết. Bỏn mình chỉ biết đây là một giọt chân huyết, lại biết thêm là nó không giống tất cả các loại chân huyết của các tồn tại cường đại hiện có. Không, nói cho đúng phải là chân huyết của tất cả các loại tồn tại cường đại hiện có đều không thể so được chủ nhân của giọt chân huyết này." Hồ Ngọc Song sau khi hít sâu một hơi, chậm rãi nói.

"Không thể so được, chẳng lẽ còn hơn cả Chân Linh Thiên Long?" Có người kinh ngạc mà hỏi.

"Đương nhiên là tính cả Chân Linh Thiên Long. Không đối gạt chư vị đạo hữu cùng tiền bối, chúng ta cũng đã so sánh kỹ càng linh huyết này với các loại linh huyết đã tích trữ. Những thứ khác không nói, ngay cả so với chân huyết Thiên Long thì năng lượng ẩn chứa bên trong giọt linh huyết này cũng mạnh hơn gấp trăm lần. Các vị có lẽ đã rất rõ ràng giọt linh huyết này có tác dụng như thế nào rồi." Hồ Ngọc Song thần sắc ngưng trọng nói.

"Hơn gấp trăm lần, điều này sao có thể? Chẳng lẽ chủ nhân của linh huyết này là tồn tại so với Thiên Long còn cường đại hơn gấp trăm lần?" Vị phụ nhân Thiên Minh tộc lên tiếng, giọng nói tỏ ý nghi ngờ. Nàng ta muốn kiểm chứng là mình không nghe lầm.

"Cho dù không phải, cũng tuyệt đối sẽ không dưới trăm lần đâu." Thiếu phụ xinh đẹp đáp.

"Còn cường đại hơn gấp trăm lần so với Cổ Chân Linh Thiên Long, tồn tại bậc này khẳng định không thể là sinh linh bên trong giới diện của chúng ta được, chẳng lẽ là tồn tại cường đại trên Thượng Giới?" Nữ Đại Thừa Thiên Minh tộc hoảng sợ nói.

Thượng giới theo như lời nàng, tự nhiên là ám chỉ Tiên Giới rồi.

"Máu của Tiên Nhân? Không đúng, linh huyết này nhiễm khí tức của Thiên Long, đã xảy ra chuyện gì vậy?" Trong số các Đại Thừa khác cũng có người lập tức hỏi lại một câu.

"Chư vị tiên bối đã quên rồi sao, Tiên Giới cũng có tồn tại Chân Long đấy." Hồ Ngọc Song lại trả lời.

"Hồ nha đầu, người ám chỉ chính là Tổ Long trên Tiên Giới? Chẳng lẽ đây là một giọt chân huyết của Tổ Long." Có người âm thanh đầy run sợ nói.

"Tuy không có cách nào khẳng định, nhưng bản mình trước nay luôn suy xét đại sự hoàn toàn chính xác, chúng ta cho rằng đó là đáp án thích hợp nhất. Đây cũng là lý do vì sao bản mình không dám chiếm làm của riêng, hôm nay đem nó ra bán đấu giá." Hồ Ngọc Song thản nhiên trả lời.

Chương 2334: Ngũ Tạng Đoàn Nguyên Công

"Chỉ là một trong những lý do? Nói như vậy quý minh còn có những lý do khác sao?" Lão giả Đại Thừa Phù Du tộc chậm rãi hỏi.

"Không sai, lý do khác là linh huyết này tuy nhìn thanh thế quá lớn, nhưng hiệu dụng cụ thể thế nào bản minh lại không hiểu. Sau khi đã nghiên cứu, ngoại trừ biết rõ linh huyết này ngâm một thời gian ngắn trong nước có thể hóa thành chất tương đương với vạn năm linh nhũ có tác dụng khôi phục pháp lực, bản minh chỉ biết thêm là bản thể của nó còn ẩn chứa năng lượng khủng bố nhưng căn bản không cách nào hấp thu ra được, càng tìm không ra phương pháp có thể luyện hóa nó" Hồ Ngọc Song trịnh trọng nói.

"Không cách nào luyện hóa linh huyết này?" Có Đại Thừa lão quái bất ngờ hỏi.

"Hắc hắc, thứ này đã có thể là máu của Tổ Long, khẳng định hiệu dụng vô cùng, nếu có thể đơn giản bị luyện hóa, bản minh sao còn cam lòng đem nó ra đấu giá đây. Nhưng chư vị đạo hữu đều có thần thông quảng đại cũng là những người có đại cơ duyên, bản minh tìm không ra không có nghĩa là chư vị cũng đều không thể tìm ra. Nếu thật có thể luyện hóa linh huyết này thành công, đoán chừng trực tiếp phi thăng Tiên Giới cũng có khả năng. Dĩ nhiên nếu chư vị không tin tưởng thì không tham gia đấu giá vật ấy là được." Hồ Ngọc Song nhanh chóng giải thích hai câu.

"Linh huyết này ẩn chứa năng lượng kinh khủng như vậy, cho dù không phải là Tổ Long chân huyết cũng tuyệt đối là chân huyết của bậc tồn tại nào

đó mà chúng ta không cách nào tưởng tượng được, bảo vật này lão phu muốn lấy rồi!" từ một thạch ốc truyền ra âm thanh bình tĩnh của một gã Đại Thừa lão tổ.

"Ha ha... loại bảo vật này, đạo hữu nói muốn là muốn sao? cũng phải nhìn xem những người khác có đồng ý hay không? Hồ nha đầu, bắt đầu đấu giá bảo vật này đi" Một gã Đại Thừa lão quái khác lại cuồng tiếu nói.

Trong những phi ốc (phòng lơ lửng trên không) khác mặc dù không có truyền ra âm thanh nào, nhưng từ đó tỏa ra tràn ngập khí tức quỷ dị, hiển nhiên những Đại Thừa này cũng đều chọn rộn động tâm đối với cái linh huyết màu vàng này rồi.

Còn phần đông dị tộc nhân bình thường trên quảng trường hai mắt càng mở to như là đèn lồng nhìn về phía linh huyết kia, hưng phấn đến mức không dám thở mạnh.

Đấu giá hội đến lúc này lại có thể nhìn thấy bảo vật bọc này thì thật không thể tưởng tượng nổi, cho dù biết rõ không có khả năng tới tay thì bọn họ cũng đều cảm giác mãn nguyện với chuyến đi này rồi.

"Đấu giá linh huyết này với giá khởi điểm quy định là 1 tỷ linh thạch, bắt đầu...."

"Chậm đã, chư vị tiền bối, tại hạ dường như có chút ấn tượng mơ hồ đối với vật này, nhưng nhất thời không nhớ ra, nên muốn đến gần cẩn thận xem xét cụ thể một chút" Một âm thanh âm trầm của nam tử từ hàng phía trước của Quảng Trường vang lên, một gã nam tử diện mục bình thường, thân mặc hắc bào, thoáng một cái đứng dậy nói.

"Đạo hữu nhận ra linh huyết này?" Hồ Ngọc Song thần sắc biến đổi, đôi mắt đẹp thoáng nhìn thẳng người này.

Những người khác cũng đều cả kinh, đồng dạng "ồ" lên nhìn sang.

Mà ngay cả bốn gã Thương Minh trưởng lão đang ngồi nhắm mắt tại bệ đá bốn phía cũng theo đó động dung mở mắt.

"Linh huyết này, có phải qua mỗi mười hai canh giờ, sẽ có một đạo ngũ sắc cầu vòng từ đó bắn ra?" nam tử áo đen sau một chút trầm ngâm mới chậm rãi hỏi.

"Làm sao ngươi biết việc này?" Vị phu nhân lúc trước trong lòng có vài phần hoài nghi, lúc này kinh hỉ hỏi lại.

"Tại hạ muốn được xác nhận việc này rồi mới có thể nói phải chăng có nhận lầm lai lịch linh huyết này hay không." nam tử áo đen cũng không trực tiếp trả lời, ngược lại hàm hồ dị thường nói.

"Bốn vị trưởng lão thấy thế nào?" Hồ Ngọc Song do dự một chút, khom người hướng bốn gã Thương Minh trưởng lão hỏi ý kiến.

"Minh huynh cảm thấy như thế nào?" Lão giả gầy lại giơ tay hướng không trung hỏi một câu.

"Hắn đã không nói sai, thì để cho hắn tiến lên phân biệt đi.

Hắc hắc, có mấy lão gia hỏa chúng ta tự mình tọa trấn nơi này, còn sợ một gã tiểu gia hỏa Hợp Thể có ý đồ xấu hay sao?" Trên bầu trời truyền đến âm thanh ông ông của Minh Tôn.

"Minh huynh cảm thấy có thể được, vậy hãy để cho hắn lại nhìn đi, nhưng không được chạm tay tiếp xúc linh huyết, chỉ có thể đến gần chút ít để phân biệt thôi" lão giả gầy hiển nhiên cực kỳ cẩn thận, phân phó nói.

"Vân bối đã minh bạch. Vị đạo hữu này, người cũng đã nghe được, có thể sang đây xem đi." Hồ Ngọc Song tự nhiên liên tục gật đầu đồng ý.

Kể từ đó, dị tộc nhân trong Quảng Trường cùng một đám Đại Thừa trong các phi ốc tự nhiên đều chăm chú nhìn động tĩnh của nam tử áo đen.

Hắn đã đi về hướng bệ đá, một lát sau xuất hiện ở chỗ trước thiếu phụ xinh đẹp, cẩn thận quan sát bình bát gần trong gang tấc.

"Quả là thế, xem ra không sai. Nhưng cho phép tại hạ có thể tự mình lấy chút ít linh dịch bên trong, để khẳng định phán đoán cuối cùng." Nam tử sau vài câu thì thảo, bỗng nhiên quay đầu hỏi thiếu phụ bên cạnh một câu.

"Có thể, nhưng không được lấy quá nhiều." Hồ Ngọc Song nhượng mảy, nhưng vẫn gật đầu đồng ý.

"Đạo hữu yên tâm, tại hạ biết chừng mực, đạo hữu trước gỡ bỏ cấm chế đi." Nam tử áo đen cười cười nói.

"Cái này là tất nhiên" Hồ Ngọc Song một tay pháp quyết chớp động mấy cái rồi vỗ tới bình bát.

"Phanh" một tiếng, bình bát mặt ngoài hào quang cuộn lên, một tầng chấn động vô hình lập tức tán loạn mà mở ra.

Nam tử áo đen thấy vậy tiến lên một bước, cánh tay vừa nhấc, một ngón tay điểm tới bình bát trong hư không.

Bình bát trong suốt khê run lên, lập tức chất lỏng bên trong thoáng cuộn động rồi một giọt chất lỏng lớn cỡ ngón cái từ đó bay ra.

Hồ Ngọc Song nhìn rõ ràng thể tích linh dịch chỉ có một ít, trong nội tâm không khỏi có chút buông lỏng.

Chùng ấy linh dịch mà nói tự nhiên là không sao.

Ngay thời điểm thiếu phụ nghĩ như vậy, nam tử áo đen đã tùy ý xuất ra một trảo, tựa hồ muốn lấy ra một vốc linh dịch.

Hồ Ngọc Song thấy vậy, giữa ngón tay linh quang lóe lên, chuẩn bị lại thi pháp khôi phục cấm chế của bình bát như lúc ban đầu.

Nhưng vào lúc này, lão giả gây bỗng nhiên biến sắc, gầm lên giận dữ:

"Dừng tay, tiểu bối, ngươi muốn gì?"

Vừa dứt lời, vị Thương Minh Đại Thừa này tay áo run lên, một bàn tay nhìn rất bình thường thò ra, thoáng một cái biến thành một bàn tay khổng lồ màu lam che cả bầu trời, nhanh như thiểm điện chụp xuống nam tử áo đen.

Hồ Ngọc Song thấy vậy, giật mình thất sắc, đầu ngón tay lập tức linh quang đại phóng, như thiểm điện điểm tới bình bát.

Nhưng đã muộn một chút!

Nam tử áo đen phát ra tiếng cười quái dị “khắc khắc”, làm như không thấy cự trảo trên đỉnh đầu, thân hình thoáng hiện ra một vòng ánh sáng bảo vệ màu bạc, lập tức lướt tới phía trước.

Một màn quỷ dị xuất hiện.

Ngân Quang chợt lóe lên, bình bát và đồ vật chứa trong đó mơ hồ một thoáng rồi biến mất ngay tại chỗ.

Nhưng lúc này, bàn tay khổng lồ màu lam cũng đã hùng hổ đè xuống, một cỗ lực lượng khủng khiếp chụp xuống, nam tử muốn trốn tránh thật muôn vàn khó khăn..

"PHỐC" một tiếng.

Chỗ đỉnh đầu nam tử áo đen chột dấy lên chấn động quỷ dị, một bóng xám lóe hiện ra, cũng không chút do dự một tay giơ lên, theo đó một cự chưởng màu đỏ hiện ra rồi phóng lên không trung.

Một tiếng nổ mạnh như đất rung núi chuyển!

Hai cự chưởng lập tức va chạm, một đợt sóng địa chấn mãnh liệt phát ra, cuốn bay ba nữ tử cung trang cùng Hồ Ngọc Song khỏi bệ đá.

Vậy là thực sự có người dám động thủ tại bên trong đấu giá hội, cùng nam tử áo đen phối hợp cướp đi linh huyết.

Trong phi ốc Hàn Lập nhất thời có chút ngạc nhiên.

Lão giả gầy mặt mũi tràn đầy kinh nộ, một tay bấm niêm pháp quyết, một tinh cầu màu xanh cùng một thanh chùy nhỏ màu bạc liền từ trên người bay ra.

Tinh cầu màu xanh xoay tròn trong không trung liền bung ra một màn sáng xanh mịn mờ, bao phủ trọn tòa bệ đá.

Chùy nhỏ màu bạc sau một cái lắc lư, bị lão giả gầy bắt được, đón gió run lên, lập tức biến lớn tới hơn một trượng, toàn thân chùy nổi lên tiếng oành oành, từng đạo hồ quang điện màu bạc lượn lờ hiển hiện.

"Hai người các ngươi rốt cuộc là ai mà dám động thủ trên đầu thái tuế?" (tương tự như dám vuốt râu hùm - PBD) Lão giả gầy lúc này mới lạnh lùng hỏi một câu, tuy linh huyết đã bị cướp đi, nhưng cũng không thấy lão tỏ ra kinh hoảng lắm.

Mà dù là nam tử áo đen hay là bóng xám, cũng đều đã hiển lộ ra tu vi Đại Thừa kinh người, tất nhiên không thể nào là hạng người vô danh.

Trên ba bệ đá khác ba gã Thương Minh trưởng lão cùng đứng dậy mặt không biểu tình, bên ngoài thân linh quang chớp liên tục, đều thả ra bảo vật hộ thân, vừa vãn vây quanh nam tử áo đen và cả bóng xám phía trên.

Trên bầu trời âm thanh tiên nhạc bỗng im bật, từ trong một tầng mây ngũ sắc nhiều đội giáp sĩ sát khí trùng thiên xông ra, đứng chặt cả Quảng Trường.

Đồng thời tầng tầng pháp trận hữu hình hoặc vô hình hiện lên dày đặc tại phụ cận Quảng Trường, biến tất cả bốn phía thành cấm địa.

Lúc này, bóng xám kia toàn thân hào quang thu vào, rốt cuộc hiện ra tướng mạo vốn có, là một lão giả áo xám dáng người thấp bé, có chòm râu dài.

"Đã lấy được thứ đó rồi chứ? Đừng để bọn hắc dùng hàng giả lừa gạt." Lão giả râu dài nhàn nhạt hỏi nam tử áo đen một câu.

"Hắc hắc, ta ra tay, còn lo lắng sao? Chính thật là Tổ Long chân huyết không giả, nếu không ta cũng sẽ không dễ dàng ra tay đâu." Nam tử áo đen hắc hắc một tiếng cười nhẹ.

"Như vậy cũng tốt, không uổng công chúng ta từ trong tộc ra ngoài một chuyến này rồi, lại còn ẩn nhẫn chờ đợi lâu như thế" Lão giả râu dài lộ ra nét thoả mãn.

Hai người này lại kẻ hỏi người đáp, với bốn gã Thương Minh trưởng lão nhìn như không thấy.

Lão giả gây mắt thấy cảnh này, tự nhiên là giận dữ cực kỳ, nhưng trên mặt lại không có bao nhiêu dị sắc, ngược lại lạnh lùng nói một câu:

"Nhị vị đạo hữu, các ngươi hiện tại có chấp cánh cũng không thể bay rồi, nếu hiện tại chịu đem linh huyết giao ra đây, bản minh còn có thể xử lý khoan dung, coi hành động vừa rồi của các ngươi như là nhất thời xúc động mà có. Nhưng nếu thật có ý định cướp bảo, cũng đừng trách bản minh lấy nhiều khi ít, ra tay ác độc vô tình."

"Ha ha, giao ra ư? Ngươi cho là hai người bọn ta hao tổn công phu lớn như vậy để xuất hiện ở chỗ này làm cái gì?" Nam tử áo đen cuồng tiếu, trên mặt mơ hồ có thể thấy được thần sắc mỉa mai.

"Phí lời với bọn chúng làm gì, nhanh chút đi thôi." Lão giả râu dài lại không kiên nhẫn nói.

"Yên tâm, hai người chúng ta nếu muốn đi, bọn hắn sao có thể ngăn cản được." Nam tử áo đen bộ dạng chẳng thêm để ý, nhưng một tay cuộn lên, bỗng nhiên hiện ra một trận bàn màu xanh lá cây, ném ra phía trước người.

Một màn không thể tưởng tượng nổi xuất hiện.

Linh quang trong trận bàn lóe lên, một cái hạt mầm màu xanh hiện ra trong không trung, rồi tức tốc biến thành một cỗ thụ xanh sẫm cực lớn.

Hàn Lập sau khi nhìn rõ ràng bộ dáng Cự Mộc này, đồng tử không khỏi có chút co rụt lại.

Chương 2335: Yểm Long và Điền Phi Nhi

“Động thủ!”

Lão giả gầy nhìn thấy cảnh này, lập tức quát nhẹ một tiếng. Cự chùy màu bạc trong tay rung lên một hồi, nhắm phía bệ đá trung tâm mà tung ra một kích.

“Oành!” Một tiếng nổ vang, điện quang bên trong màn sáng xanh lóe lên. Một luồng sét to như miệng bát từ trên trời giáng xuống, nhắm đến cự mộc xanh thẫm mà đánh tới.

Vị trưởng lão Thương Minh này hiểu rất rõ, tất cả đều là tồn tại Đại Thừa, khi nhắm thẳng vào đối phương thì trong thời gian ngắn không dễ gì mà trúng được. Bởi vậy, mục tiêu nhanh chóng được xác định, chính là cự mộc đột nhiên xuất hiện phía trên.

Tuy không biết cự mộc có tác dụng kỳ dị như thế nào, nhưng hủy diệt nó là quyết định không sai.

Ba trưởng lão còn lại thấy tình hình như vậy, không chút do dự, liền xuất thủ.

Âm thanh vù vù của bảy tám món bảo vật phát ra cùng một chỗ. Sau khi tụ lại trên không thì kết hợp, huyền hóa một hồi thành một vòng ánh sáng bảo vệ cự sơn, dùng khí thế hung hãn mà đánh xuống dưới.

Hàng vạn đạo thủy khí của cự sơn tủa ra, chưa kịp tới nơi, những sợi tơ vô hình chỉ chít rậm rạp đã bắt xuống trước. Dường như muốn đem hai người trên bệ đá đâm xuyên hàng trăm lỗ.

Nam tử áo đen dưới màn sáng cuồng tiếu một hồi. Sau một cái chớp động, thân hình mơ hồ rồi chui vào trong cự mộc.

Về phần lão giả râu dài, gương mặt không chút biểu tình bấm niệm pháp quyết, cũng hóa thành một đạo kinh hồng rồi trôn vào trong đó.

“Oanh!” Một tiếng.

Sau khi điện quang màu bạc lóe lên, liền bỏ vào cự mộc.

Mà cự mộc cao vài chục trượng kia, ngoài thân có vô số tia điện nhảy lăn tăn không dứt. Một mùi khét theo đó bốc ra, nháy mắt đã héo rũ rồi tan thành tro bụi.

Cứ nghĩ hai người kia ở bên trong cự mộc, nhưng giờ lại không thấy bóng dáng đâu.

“Chạy rồi sao?”

Lão giả gầy ngạc nhiên, dường như không tin vào mắt mình nữa.

Ba trưởng lão Thương Minh còn lại sau khi liếc nhau vài cái thì lộ ra thần sắc hoảng sợ.

Nơi này từ sớm đã được Thương Minh bọn hắn bày pháp trận trùng trùng điệp điệp. Chỉ là cấm chế cấm phi hành cũng đã năm sáu cái. Nếu có thể để người khác ngang nhiên đem vật đi thì quả thực không thể tưởng tượng.

“Đừng loạn động! Nơi này là động thiên, từ lâu đã được gia cố như tường đồng vách sắt. Muốn chạy thì có thể chạy được đi đâu... Không ổn! Hai người này vậy mà có được phù lục ra vào chỉ trường lão bản mình mới có được, hiện giờ đã tìm được lối thoát cấm chế, ra khỏi Động Thiên rồi. Bốn vị trưởng lão, theo ta, gấp rút đuổi theo.” Trên bầu trời truyền đến thanh âm của Minh Tôn, người chủ sự Thương Minh. Ban đầu còn bình tĩnh, nhưng lập tức từ thần niệm phát hiện ra điều không ổn, kinh sợ nói.

Tiếp đó, một đoàn kim quang* phá không mà bắn ra trên bầu trời. Sau vài cái chớp động đã biến mất vô tung vô ảnh.

*Kim quang: ánh sáng vàng kim.

Đám bốn người lão giả gây biến sắc, đồng thời phát động độn quang, mỗi người hóa thành một luồng sáng mà đuổi theo.

Trên quảng trường hiện giờ chỉ còn lại một đám dị tộc nhân tham gia đấu giá vừa rồi.

Hồ Ngọc Song phục hồi gương mặt mới rồi còn tái nhợt, đi lên bệ đá, mang theo một nụ cười nói vài câu trấn an. Hàn Lập và các Đại Thừa ngồi trong phòng, sau khi nhìn thấy kinh biến vừa rồi, mỗi người một thần sắc.

Nhưng bất cứ người nào cũng ngồi im trong phòng, không có ý muốn ly khai.

Thời điểm này mà tùy tiện đi lại, rất dễ bị Thương Minh chụp cho cái mũ đồng lửa với nam tử áo đen kia. Nếu không cũng là nhân lúc cháy nhà mà hôi của.

Cho dù có kẻ thực sự thèm muốn máu huyết Tổ Long đến nhỏ dãi, nhưng nhìn Thương Minh thì cũng cắn răng mà bỏ qua. Mặt khác xem nam

tử áo đen kia đèn với bộ dáng chuẩn bị kỹ lưỡng, thì cho dù bây giờ có đuổi theo cũng hơn phân nửa là trắng tay mà về.

Những lão quái này đều là loại cáo già thành tinh, tự nhiên sẽ không làm chuyện được không bù mất này, tất cả đều chung phản ứng, lấy bất biến ứng vạn biến.

Quả nhiên không ngoài dự liệu, Thương Minh tứ lão ly khai nhanh mà về cũng nhanh.

Chỉ thấy bụi đá vang lên âm thanh vù vù, sau khi quang trận trắng ngà hiện lên, Minh Tôn với vẻ mặt âm trầm như nước mà mang theo tứ lão hiện ra.

Xem khí tức bọn họ không đổi, xem ra không truy đuổi được nam tử áo đen cùng lão giả râu dài kia.

Thiếu phụ xinh đẹp vừa thấy năm người xuất hiện liền vội vàng tiến lên chào.

Minh Tôn khoát tay áo, phân phó một tiếng:

“Lập tức truyền tin xuống dưới, đem hình vẽ hai kẻ này phát đến toàn bộ Thương Minh. Trong thời gian ngắn nhất, phải thăm dò rõ ràng thông tin bọn hắn, và phải tìm bằng được tung tích hai người này.”

“Vâng! Thuộc hạ lập tức đi làm!” Trong lòng Hồ Ngọc Song khẽ run lên, đáp một tiếng, tay bấm quyết, thân hình tan biến đi mất.

Hàn Lập lúc này đang ở trong phòng, vẻ mặt lộ ra nét do dự suy tư điều gì đó.

Bỗng nhiên hắn chụp một cái vào hư không, chấn động một cái, một thanh mộc kiếm xanh biếc hiện ra rồi nắm vào tay.

Hàn Lập đem kiếm này quét qua trước người, hai ngón tay vuốt dọc theo đường vân màu xanh trên thân kiếm, đôi mắt hiện ra vẻ suy tư.

Huyết Phách cùng Chu Quả Nhi bên cạnh thấy vậy liếc mắt nhìn nhau, không dám kinh động Hàn Lập.

“Chư vị đạo hữu, kiện bảo vật đấu giá sau cùng tuy có chút vấn đề, nhưng dựa theo lệ cũ, danh ngạch truyền tông trận xuyên đại lục vẫn không hủy bỏ. Trong ngày hôm nay sẽ đem toàn bộ ra, hơn nữa bốn tọa tự mình chủ trì đấu giá danh ngạch này.” Minh Tôn quay người lại, nhìn mọi người trên quảng trường nói.

Lời này vừa ra, đã khiến hội trường loạn lên một hồi. Nhưng cũng không nhiều người bất ngờ.

Đấu giá hội bình thường, sau khi vật phẩm áp trực đấu giá xong, thì toàn bộ đấu giá hội coi như kết thúc.

Nhưng đấu giá đại hội của Thương Minh thì khác, những danh ngạch truyền tông xuyên đại lục sẽ được đặt sau cùng. Từ lâu đã trở thành đặc trưng của đấu giá hội Thương Minh, sẽ không bị hủy bỏ đơn giản như vậy.

Nhưng do chủ sự của Minh ở Phong Nguyên đại lục chủ trì đấu giá thì chưa hề xảy ra trước đây ở Thương Minh.

Mặc dù hơn nửa số người ở đây không có ý kiến về danh ngạch này... Nhưng cũng không khỏi phải để tỉnh tỉnh thần một chút.

Hàn Lập nghe xong thì tỉnh lại từ dòng suy nghĩ, tạm thời đem những chuyện khác ném sang một bên.

Với hấn mà nói, thì tương đối có chút mơ hồ, máu huyết Tổ Long chưa biết thật giả. Truyền tông xuyên đại lục lại quan hệ trực tiếp với việc sớm gặp lại Nam Cung Uyển, mới thực sự là thứ quan trọng.

Cạnh tranh sau đó vô cùng thuận lợi.

Không biết danh ngạch truyền tông thay đổi là do nguyên nhân từ Huyết Thiên hay tại thời điểm này, không có bao nhiêu người muốn đi đại lục khác.

Hàn Lập chỉ cần ra một cái giá cao hơn bình thường một chút đã dễ dàng lấy được một danh ngạch vào tay, nội tâm có chút vui vẻ.

“Đấu giá hội hôm nay đến đây kết thúc, chư vị có thể ly khai Động Thiên rồi. Nếu bốn mình có gì sơ sót mong các vị thứ lỗi cho.” Minh Tôn sau khi đem danh ngạch truyền tông cuối cùng đấu giá xong liền ôm quyền với mọi người trên quảng trường.

Phân đông dị tộc trên quảng trường tuy có đủ loại ý nghĩ nhưng lúc này đều đứng dậy miệng nói “Không dám.”

Theo hướng dẫn của một ít người hầu Thương Minh, những dị tộc nhân bình thường này lục tục đi ra khỏi quảng trường.

Một lát sau, cả quảng trường lớn như vậy, chỉ còn lại mười mấy lão quái Đại Thừa ngồi trong phòng.

“Sự việc vừa rồi thật khiến các đạo hữu chê cười. Từ ngày thành lập đến nay, bốn mình chưa bao giờ xảy ra sự việc vật đấu giá bị cướp. Nên hiện giờ bốn mình mong các vị đồng ý, chỉ cần bất cứ ai trợ giúp chúng tôi bắt lấy hai tên kia, bốn mình sẽ đáp tạ trùng trùng. Chẳng những có thể đưa ra ba yêu cầu với bốn mình mà giọt Tổ Long Huyết kia xem như thù lao, trực

tiếp đưa đến.” Minh Tôn ngẩng đầu nhìn những căn phòng lơ lửng trên không trung kia, tỉnh táo nói.

“Chuyện đạo hữu nói là thật?”

“Quý minh sẽ không đổi ý chứ?”

Những Đại Thừa kia hít vào một hơi lạnh, có người giật mình hỏi lại.

Hách Liên Thương Minh đề ra điều kiện thế này thật khiến họ động tâm không thôi.

“Hắc hắc! Bỏn minh tuy không dám nói thực lực đứng đầu Linh Giới nhưng cũng là có chút uy danh, làm sao có thể lật lọng chứ? Các vị khi trở về chỉ cần phát động môn nhân hoặc tộc nhân đi tìm hai kẻ kia, hứa hẹn vừa rồi lập tức hữu hiệu cho đến khi việc này triệt để được giải quyết mới thôi.”

Minh Tôn cười nhẹ trả lời.

“Có lời này của đạo hữu lão phu yên tâm rồi!” Lão giả Phù Du tộc âm trầm cười nói, tựa như với việc bắt được hai người nam tử áo đen kia có chút tin tưởng.

“Minh huynh! Thứ lỗi tại hạ hỏi một câu. Vừa rồi, người cùng bốn vị trưởng lão đuổi theo quả thực cả cái bóng hai người kia cũng không thấy sao? Không biết hai người đó thi triển loại độn thuật gì mà có thể mặt kệ cấm chế, trực tiếp chuyển đi?” Một Đại Thừa dị tộc khác cẩn thận nói.

“Vốn là ta cùng bốn vị trưởng lão đuổi theo hai tên kia bên ngoài. Kết quả bọn hần từ sớm đã bố trí một cái truyền tống trận tạm thời, trực tiếp truyền đi. Cũng không biết pháp trận này đã bị động tay động chân gì, mà tuần tra nghiêm ngặt của bỏn minh vẫn không phát hiện. Về phần thủ đoạn

dịch chuyển từ trong này ra ngoài, lão phu cũng lần đầu tiên thấy, không thể cung cấp nhiều thông tin được.” Minh Tôn sau khi nhướng mày liền nói ra.

“Đa tạ Minh huynh nói rõ chi tiết! Tại hạ biết nên làm thế nào rồi!” Đại Thừa đệ tộc này sau khi cảm ơn, cũng không hỏi gì thêm.

Tiếp đó, cũng có vài lão Đại Thừa cũng hỏi về Tổ Long huyết cùng với nam tử áo đen có quan hệ gì.

Nhưng đáng tiếc, vị Minh Tôn chủ sự Thương Minh ở Phong Nguyên đại lục này trả lời rất mơ hồ, không thể đưa ra đáp án chính xác.

Lúc này, vài tên Đại Thừa đi ra khỏi phòng khổng chế độn quang mà bay đi.

Đám người Minh Tôn thấy vậy cũng không hề ngăn trở.

“Đi thôi! Chúng ta không có thời gian để tập trung tìm kiếm hai người kia, trước tiên chờ truyền tống đến Huyết Thiên đại lục đã, cũng không phải chờ mấy ngày đâu.” Hàn Lập trong phòng quan sát một lát, bỗng nhiên đứng dậy, thản nhiên nói.

Huyết Phách cùng Chu Quả Nhi thấy vậy liền khom người vâng mệnh. Một lát sau, một màn sáng mờ ảo màu xanh bao lấy ba người từ phòng lao nhanh ra. Sau một cái chớp động đã hướng đến lối ra của Động Thiên mà bắn đi.

Trở lại chỗ ở, Hàn Lập phân phó đám người Huyết Phách, Chu Quả Nhi sự tình mấy ngày tới, tiếp đó tiến vào mật thất.

Hắn vừa mới khoanh chân ngồi xuống, tay run lên, lập tức một đoàn kim quang từ vòng tay trữ vật bắn ra, lóe lên một cái đã biến thành một trang sách vàng rực rỡ rơi vào tay.

Đúng là trang nội thư của Kim Khuyết Ngọc Thư đã chiếm được trong đấu giá hội.

Chương 2336: Tiến vào Huyết Thiên

**Ngũ Tạng Đoàn Nguyên Công (五藏鍛元功): "Ngũ tạng": trong "lục phủ ngũ tạng". "Đoàn": rèn; nện, gõ, đập. "Nguyên": đầu tiên, thứ nhất, bắt đầu; đứng đầu; chủ yếu, căn bản; nguyên tố. Ngũ Tạng Đoàn Nguyên Công tạm hiểu là công pháp căn bản rèn luyện lục phủ ngũ tạng. Mời bạn đọc xem tiếp nội dung chương, tác giả Vong Ngữ có giải thích rõ hơn về môn công này.*

Trang sách nội thư của Kim Khuyết Ngọc Thư vừa xuất hiện, thì run lên liên tục không dứt trong tay, giống như muốn thoát khỏi sự kềm giữ của mấy ngón tay.

Hàn Lập mỉm cười, hai tay chà xát với nhau một cái, tức thì ánh sáng màu vàng lập tức trở nên âm đạm, âm thanh ông ông cũng dịu xuống.

Lúc này, hắn mới dùng hai ngón tay cầm một trang sách mở ra xem.

“Phốc” một tiếng.

Từ trên trang sách tuôn ra vô số Kim Triện văn, rất nhanh chóng biến thành một quyển kinh văn hiển hiện tại trước mặt.

Hàn Lập nhíu hai mắt lại, tập trung tinh thần chăm chú nhìn kĩ.

“Ngũ Tạng Đoàn Nguyên Công.”

Hắn bất giác đọc lên những chữ đầu của kinh văn cũng là tên của thần thông này.

Thần sắc Hàn Lập khẽ động, dường như hắn ý thức được gì đó nên chăm chú nhìn kĩ lại.

Thời gian trôi qua một chút, sắc mặt Hàn Lập bất giác có vài phần vui mừng.

Hắn sau khi hoàn toàn xem xong trang sách, tay áo khẽ run lên một luồng ánh sáng xanh mênh mông tràn ra.

“Phanh” một tiếng, chỗ ánh sáng màu xanh cuộn qua, đem kinh văn hóa thành từng điểm tinh quang chột lóe rồi biến mất.

Hàn Lập nhắm hai mắt, lại bắt đầu tìm hiểu lần nữa.

Không biết qua bao lâu sau, Hàn Lập lại lần nữa mở hai mắt ra, rồi cười khẽ một tiếng.

“Thú vị thật. Không ngờ đây lại là công pháp dung đề tu luyện lực phủ ngũ tạng, quả thực là hiếm thấy. Sau khi tu luyện thành công công pháp này, chẳng những có thể làm cho lực phủ ngũ tạng có thể trở thành nơi chứa đựng pháp lực giống như đan điền, theo đó làm cho pháp lực gia tăng mãnh liệt còn có khả năng sinh ra nhiều loại thần thông huyền diệu khác. Công pháp này cùng Bách Mạch Luyện Bảo Quyết có thể nói là có tác dụng hỗ trợ cho nhau. Có lẽ là cùng xuất xứ. Ba mươi sáu trang nội thư của Kim Khuyết Ngọc thư có thể coi là có một chút sâu xa với bí thuật trên Tiên Giới, xem ra lần này vận khí cũng thật tốt.”

Hàn Lập sau khi thì thảo một phen thì dường như nhớ đến điều gì, không khỏi nhướng mày lên.

Theo như những lời trên ngọc thư, công pháp này có yêu cầu rất hà khắc đối với sự cứng rắn của thân thể và kinh mạch. Khi tu luyện phải hấp thụ rất nhiều thiên địa nguyên khí, mức độ tu luyện lại chậm đến mức khiến cho người tu luyện cực kì tức giận.

Điều kiện thứ nhất thì dễ rồi, hẳn tu luyện Bách Mạch Luyện Bảo quyết, thân thể cũng đã đủ mạnh mẽ có lẽ có thể dễ dàng đáp ứng được yêu cầu.

Thứ hai, cho dù có dùng linh đan hỗ trợ để có thể tiết kiệm hơn phân nửa thời gian thì chỉ sợ để luyện đến cảnh giới sơ thành thì cũng phải dùng vạn năm để tính.

“ Hắc hắc, so với công pháp bình thường thì thời gian tu luyện dài hơn một chút. Nha đầu Hồ Ngọc Song tại lúc đấu giá hội nói lời này cũng thật là xảo diệu.”

Nếu là một tên Đại Thừa bình thường muốn tu luyện công pháp này, không tốn ít nhất năm sáu vạn năm thì cũng đừng mơ tưởng đạt được thành quả.

Phạm Thánh Chân Ma công cũng là một công pháp rất khó tu luyện. Hẳn đã tiêu tốn không ít thời gian vào nó. Nhưng nếu mà đem so sánh với công pháp này thì cũng chỉ như là một pháp môn tu luyện rất ngắn mà thôi.

Trách không được Hách Liên Thương Minh xem vật ấy như gân gà, nguyện ý đem ra để bán đấu giá.

Bất quá nếu như theo những gì ghi trên trang sách thì công pháp này cho dù tu luyện đến cảnh giới sơ thành thôi thì thực lực bản thân cũng tăng lên rất kinh người rồi. Nếu mà bỏ qua thì quả thật là đáng tiếc.

Hàn Lập yên lặng suy nghĩ, trên mặt biểu lộ sự do dự bất định.

Bí thuật Tiên giới này quả thực rất là hấp dẫn, nhưng mà tu luyện mất vạn năm thời gian cũng quả thực làm cho người ta sợ hãi.

Phải biết rằng Hàn Lập tu luyện từ lúc còn là một Phàm Nhân cho đến cảnh giới Hợp Thể cũng chỉ tốn có hơn hai ngàn năm.

Bây giờ vì muốn tu luyện một môn pháp công phụ trợ mà tốn hao thời gian nhiều hơn gấp bốn năm lần, tự nhiên trong nội tâm sẽ chần chừ khó quyết định.

“ Là ai? lén la lén lút ở bên ngoài làm gì, vào đi.” Trong mắt Hàn Lập chợt lóe tinh mang (ánh sáng lấp lánh như ánh sao) thần niệm như cảm ứng được điều gì, sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng nói một câu.

Vừa nói xong thì một tay vung lên hướng cửa lớn phát một cái.

“ Phan “ một tiếng. Cánh cửa lớn tự động mở ra, một bong người lơ mờ đang đứn thẳng ở trước cánh cửa.

“ Ha ha, Hàn đạo hữu thật đúng là cảnh giác hơn người, tại hạ vừa mới dung bị thuật dịch chuyển đến đây đã lập tức bị đạo hữu phát hiện.” Bóng người lơ mờ vừa xuất hiện thì hướng Hàn Lập cười nói.

Sauk hi Hàn Lập nhìn rõ mặt mũi của đối phương thì đồng tử co rụt lại.

“ Là người? Lá gan của các hạ cũng thật không nhỏ, không nghĩ cách trốn đi cho xa ngược lại còn dám tìm đến trước mặt ta, chẳng lẽ ngươi không sợ ta sẽ ra tay bắt ngươi sao?” Hàn Lập lạnh lung hỏi.

Bóng người này mặt mũi bình thường, thì ra chính là nam tử mặc áo đen, theo lí đã sớm chạy trốn rất xa rồi mới đúng.

Nhưng giờ phút này hắn lại đang đứng trước cánh cửa mỉm cười, trên khuôn mặt cũng mang theo vài phần kinh ngạc. Hiển nhiên hắn cũng không nghĩ tới nhanh như vậy sẽ bị người khác phát hiện.

“Tại hạ nếu thật sự là có thể rời khỏi đi như lời các hạ thì đã sớm trốn ra xa ngoài ngàn vạn dặm. sao còn ở đây làm phiền Hàn đạo hữu. Cái truyền tông pháp trận kia nguyên bản cũng chỉ là một cái thủ thuật che mắt, hai người bọn ta chỉ là tạm thời bị truyền tông xuống một góc trong lòng đất mà thôi.” Nam tử áo đen cười hắc hắc, thân hình khẽ động, nghênh ngang đi vào mật thất của Hàn Lập.

“Quả thật là một kế sách hoàn hảo, trách không được đám người Minh đạo hữu đều bị lừa gạt. Nhưng đạo hữu không tiếp tục nghĩ cách bỏ trốn mà còn xuất hiện ở đây làm gì, chẳng lẽ tìm đến đây là vì Hàn mỗ?” Hàn Lập cảm thấy hơi bất ngờ, nhưng lập tức thần sắc như thường hỏi.

“Không sai, lần này ta đặc biệt tìm đến đây chính là vì đạo hữu.” Nam tử áo đen lại không hề chần chờ gật đầu thừa nhận.

“Trước kia chúng ta đã từng gặp nhau sao?” Hàn Lập nhướng mày hỏi một câu.

“Dĩ nhiên là chưa từng gặp qua, đây chính là lần đầu Điền mỗ gặp mặt đạo hữu.” Nam tử áo đen không lưỡng lự nói.

“Nếu trước kia chưa từng quen biết thì nay tìm đến ta làm gì. Hơn nữa nghe trong lời nói của đạo hữu hình như không xa lạ gì với Hàn mỗ, giống như là đã sớm quen biết từ trước. Có thể giải thích cho ta biết rõ một chút được không?” Hàn Lập nhìn vào gương mặt của đối phương, mặt không đổi sắc nói.

“ Ta có thể nhận biết được Hàn huynh chính là từ trong miệng của một tên hảo hữu. Không biết Hàn đạo hữu có còn nhớ Phàn Bào Tử hay không?” Nam tử áo đen không chút hoang mang trả lời.

“ Người biết Phàn đạo hữu?” Hàn Lập có hơi bất ngờ, lộ ra biểu tình kinh ngạc.

“ Ta chẳng những biết hắn, mà ta và hắn còn là bạn thân với nhau đấy. Nếu không làm sao có thể biết được chuyện tình của Hàn đạo hữu từ trong miệng hắn chứ. Hắn ta thực sự rất nể phục Hàn huynh, trước mặt ta luôn luôn nói tốt về huynh. Tại hạ lúc đầu còn tưởng rằng hắn có chút khuếch đại nhưng sau khi gặp được Hàn huynh thì ta lại có vài phần đồng ý với hắn rồi.” Nam tử áo đen cười nói, cũng đánh giá Hàn Lập từ trên xuống dưới một lần nữa.

“ Điền đạo hữu quả thật là quá lời rồi. Thời điểm ta cùng Phàn đạo hữu kết giao cũng không có người thứ ba xuất hiện. Nếu đạo hữu có thể nói ra danh tự của Phàn đạo hữu thì chắc là không giả. Nếu lúc trước Hàn mỗ có chỗ chậm trễ xin đừng phiền lòng.” Tâm niệm Hàn Lập chuyển động một phen sau đó giơ tay mời đối phương ngồi xuống.

Sau khi gặp qua tên Phàn Bào tử kia một lần, chắc hẳn là hắn đã có điều tra qua thân thế của Hàn Lập.

“ Ha ha, không sao không sao. Nếu là ta, bỗng nhiên gặp một người xa lạ đến kết giao thì trước tiên ta cũng cẩn thận mấy phần.” Nam tử áo đen cười hì hì cũng không khách khí đi thẳng đến một cái bô đoàn rồi ngồi lên trên ấy.

“ Bất quá lần này ta tìm đến tận cửa quả thực là có việc cần nhờ đến đạo hữu đấy. mong rằng đạo hữu có thể giúp đỡ một lần.” Nam tử áo đen thu lại vẻ cười rồi nghiêm túc nói.

“Điền đạo hữu trước tiên hãy nói ta nghe một chút đó là chuyện gì.”
Hàn Lập nghe nói vậy thần sắc không thay đổi nói.

“Không dối gạt Hàn huynh, bởi vì vụ việc trên đấu giá hội, khiến cho cửa ra vào của động thiên này cùng vài tòa truyền tông pháp trận trở nên canh phòng nghiêm mật. Nếu dựa vào một mình ta thì trong thời gian ngắn thật sự không thể thoát khỏi chỗ này. Ta ở bên ngoài nghe lén được những người khác nói rằng đạo hữu đấu giá thành công những danh ngạch truyền tông xuyên đại lục. Không biết lúc đó đạo hữu có thể mang ta cùng truyền tông rời khỏi nơi này được hay không? Nếu đạo hữu đồng ý hỗ trợ thì sau này ta nhất định hậu tạ, thù lao tuyệt đối làm cho Hàn huynh hài lòng.”

Nam tử áo đen bình tĩnh nói mấy câu đã đem hoàn cảnh cùng đề nghị của mình nói ra.

“Đạo hữu muốn truyền tông xuyên đại lục cùng ta?” Hàn Lập có chút ngoài ý muốn mở to mắt nhìn.

“Không sai, ngoài phương pháp này ra tại hạ cũng không còn cách nào khác có thể nhanh chóng thoát khỏi nơi này.” Nam tử áo đen cười khỏ một tiếng.

“Nếu đạo hữu đã lên kế hoạch ra tay cướp đi vật đấu giá trên đấu giá hội thì sao không sắp xếp đường chạy trốn cho thật tốt? Hơn nữa đồng bọn của đạo hữu lại đang ở đâu tại sao không nghe thấy đạo hữu nhắc đến?” thần sắc Hàn Lập khẽ động vài cái rồi nói.

“Ta sẽ dĩ bị vây khốn ở chỗ này, kì thật chính là do lỗi thoát tên kia bố trí trước xảy ra chút sai lầm, kết quả là hắn may mắn thoát ra khỏi Động Thiên còn ta thì bị vây ở chỗ này.” Nam tử áo đen khuôn mặt hiện lên vẻ xấu hổ rồi nói.

“Thì ra là thế,đụng tới loại chuyện này quả thật là khó có thể đoán trước được. Bất quá lần này đạo hữu tại trên hội đấu giá ngang nhiên ra tay. Sự việc đã gây ra một sự náo loạn khá lớn đấy. Hách Liên Thương Minh đã treo trọng thưởng đối với nhị vị khá lớn đấy. Chẳng những vật phẩm đấu giá bị cướp đi được đem ra làm thù lao mà sau đó còn có thể tùy ý đưa ra ba cái yêu cầu đối với Thương Minh. Điền đạo hữu có biết việc này không?” Hàn Lập chậm rãi nói.

“Ta tất nhiên sớm đã nghe nói. Hách Liên Thương Minh quả thật rất hào phóng. Trọng thưởng như vậy ta sau khi nghe xong chỉ hận là không thể đem bản thân mình đến bán đi cho bọn họ.” Nam tử áo đen nghe vậy liền cười ha hả,dường như đối với việc này cũng chẳng quan tâm.

“Ta mặc kệ Hách Liên Thương Minh đưa ra trọng thưởng như vậy là có ý gì. Nhưng đã cho thấy rõ bọn họ đối với nhị vị đạo hữu là tình huống nhất định phải bắt được. Ta mang theo đạo hữu rời đi thì không có vấn đề gì. Nhưng thế gian không có bức tường nào không lọt gió. Nếu là chuyện này sau đó bị tiết lộ ra ngoài, bị người của Hách Liên Thương Minh biết đến. Tại hạ tuy rằng tự tin có chút thực lực, nhưng là tuyệt đối không muốn bị một siêu cấp thế lực như vậy tìm đến cửa. Hơn nữa đạo hữu tuy là bạn tốt của Phan đạo hữu, nhưng mà lai lịch ra sao thì ta vẫn chưa biết rõ. Liên lụy lớn như thế chỉ sợ tại hạ rất khó nhúng tay vào rồi.” Hàn Lập sau khi trầm ngâm trong chốc lát thì lắc đầu nói.

“Thì ra là đạo hữu lo lắng sau này bị người khác tìm đến gây phiền phức. Về việc này đạo hữu cứ yên tâm. Ta có thể lấy tâm ma ra thế. Tuyệt đối sẽ không đem việc Hàn huynh tương trợ ngày hôm nay nói ra một chữ nào. Hơn nữa vụ việc này sau khi kết thúc ta cũng sẽ không lưu lại Linh Giới làm gì mà sẽ lập tức quay về trong tộc. Bản tộc cũng sẽ đem việc này công khai đối với người ngoài. Như vậy trách nhiệm sẽ hoàn toàn thuộc về bản tộc, tuyệt đối không liên lụy đến Hàn huynh. Còn về phần lai lịch tại

hạ, Hàn huynh nếu đã quen biết Phàn Bào Tử chẳng lẽ còn không rõ sao?” Nam tử áo đen nở nụ cười nhẹ nói.

“ Người thực sự là người của Chân Long Tộc?” Hàn Lập biến sắc.

“ Đúng vậy, Điền mỗ bản thể chính là Chân Long thân thể. Vừa nãy cũng không nói trước việc này mong rằng Hàn huynh không nên trách tội.” Nam tử áo đen cười như không cười nói.

“ Người của Chân Long tộc, trách không được đạo hữu lại buộc phải mạo hiểm cướp đi Tổ Long chân huyết kia.” Hàn Lập thần sắc có chút quái dị nửa như nói với nam tử áo đen nửa như nói với mình.

“ Tổ Long chân huyết! Hừ, Hàn đạo hữu thật sự nghĩ rằng thứ bị cướp đi chính là Tổ Long chân huyết hay sao?” Nam tử áo đen nghe vậy lộ ra một tia mỉa mai châm chọc.

Chương 2337: Bát Quỷ Phệ Phật Đồ

“Thế là thế nào, vật đó không phải là Tổ Long huyết? “ Hàn Lập nao nao hỏi.

“Há chỉ không phải, nó chẳng có chút quan hệ nào với Tổ Long chân chính cả. cũng chỉ có những ngoại nhân như các người mới có thể dễ dàng nhầm lẫn như vậy. Nhưng mà việc này cũng khó trách, khí tức bên trong của vật ấy đích xác là khí Chân Long, điểm này thì không hề giả chút nào. “ Nam Tử áo đen cười nhẹ nói.

“Nghe khẩu khí của đạo hữu thì hình như rất rõ lai lịch của vật này, có thể nói cho Hàn mỗ biết đôi chút chẳng.” trong nội tâm Hàn Lập khẽ động nói

“Đương nhiên là được, vật này ngoại trừ đối với Chân Long Tộc chúng ta có chỗ trọng dụng thì với những tộc khác căn bản chỉ là vật vô dụng thôi. Nó đích thực là một giọt máu huyết, nhưng không phải là Tổ Long huyết mà là Yểm Long huyết.” Nam tử áo đen không hề dấu diếm mà trực tiếp nói.

“Yểm Long?” Hàn Lập nhíu mày một cái, rõ ràng là lần đầu tiên nghe được cái tên này.

“Hàn huynh không biết rõ về Yểm Long cũng không phải việc gì kỳ quái. Ngay cả Chân Long Tộc chúng ta cũng không có bao nhiêu người biết rõ sự tồn tại của hần. Nói đơn giản, Yểm Long cũng là tồn tại không kém

với Tổ Long đại nhân ở Tiên Giới, hơn nữa còn là Tổ Tiên của “Ma Long Tộc”, đại địch sinh tử của Chân Long Tộc chúng ta. Ngoài ra, Yểm Long huyết này hẳn là cũng rơi từ Tiên Giới xuống, hơn nữa còn không chỉ một giọt này mà là tới bảy tám giọt.” Nam tử áo đen mở miệng nói, lại khiến cho Hàn Lập càng hoảng sợ.

“Bảy tám giọt, có nhiều như vậy. “ Hàn Lập thực sự giật mình.

“Trưởng lão trong tộc cũng phải thông qua thủ đoạn đặc thù dựa vào lực lượng huyết mạch mới cảm ứng được số lượng của những giọt Yểm Long huyết này. Vì vậy mới để những tộc nhân như chúng ta ra ngoài tới từng giới diện tìm kiếm không bỏ sót tất cả số Yểm Long huyết này đem về. tuy rằng Yểm Long huyết ẩn chứa chân nguyên cực kỳ khổng lồ bên trong, nhưng đồng thời lại mang theo lực lượng có tính hỗn loạn. trừ Chân Long Tộc chúng ta có biện pháp chậm rãi luyện hóa và tinh luyện nó thì những người khác nếu muốn cưỡng ép tế luyện chẳng những không thể đạt được chân nguyên ở bên trong mà ngược lại còn có khả năng bị ô nhiễm một thân pháp lực, trực tiếp biến thành một hình chiếu phân thân của Yểm Long. Trưởng lão trong tộc đang hoài nghi vật này xuất hiện tại hạ giới chính là âm mưu của tên Yểm Long kia. Với tư cách là đối thủ trời sinh một mất một còn của Ma Long Tộc, Chân Long Tộc chúng ta tự nhiên sẽ tuyệt đối không thể để cho việc này phát sinh.” Nam tử áo đen nghiêm nghị nói.

“Nếu thực sự như thế thì vật này đối với ngoại nhân như chúng ta không chỉ vô dụng mà ngược lại còn vô cùng nguy hiểm. Nhưng quý tộc thoág chốc có được Yểm Long huyết này, tin rằng sau đó không lâu thực lực sẽ đại tăng, thậm chí có khả năng xuất hiện Phi Thăng giả cũng nên.” Sắc mặt Hàn Lập hơi đổi, nhưng tâm niệm nhanh chóng xoay chuyển nói.

“Phi Thăng giả? Đạo hữu coi việc luyện hóa Yểm Long huyết này thật đơn giản. tuy rằng vật này ẩn chứa chân nguyên lực kinh người, nhưng chỉ việc khu trừ lực lượng hỗn loạn trong đó đã tốn thời gian dài kinh người rồi,

chứ đừng nói tới việc chân nguyên lực cũng sẽ bị xói mòn trong quá trình này nữa. Mười thành trong đó còn lại được một thành đã là kết quả không tồi rồi. Huống chi sau khi những chân nguyên này bị luyện hóa nhiều lần cũng chỉ khiến cho pháp lực hùng hậu thêm một chút, tiết kiệm được một ít thời gian khổ tu mà thôi. Chuyện phi thăng đối với những tồn tại cấp bậc Chân Linh như bọn ta còn khó khăn hơn gấp trăm lần so với những người khác. Ngược lại nếu để cho những văn bối có tu vi dưới Đại Thừa ăn vào, chúng có khả năng mượn nhờ hiệu quả của chân nguyên lực mà đột phá bình cảnh sớm tiến giai thành Chân Linh.” Nam tử áo đen liên tục lắc đầu nói.

“Nói như vậy thì về sau Chân Long Tộc các ngươi sẽ lại có thêm vài đạo hữu cấp bậc Chân Linh nữa rồi.” Hàn Lập thở nhẹ một hơi, sau đó hỏi.

“Đích thực là có khả năng này, nhưng có thực sự như nguyện không thì lại là hai chuyện khác nhau. Nhất tộc chúng ta bản thân trời sinh đã có thân thể Chân Linh, dù chỉ dựa vào năm tháng từ từ tích lũy thì việc trở thành Chân Linh cũng không phải là chuyện khó khăn gì. Được rồi, Điền mỗ đã bẩm báo hết mọi chi tiết rồi, không biết Hàn huynh đã suy nghĩ kỹ đề nghị của tại hạ khi nãy chưa.” sau khi Nam tử áo đen nói hết, lại như tùy ý mà hỏi.

“Đạo hữu đã là đồng tộc của Phàn Bào Tử, hơn nữa sau đó còn trực tiếp quay về trong tộc, tự mình công khai chịu trách nhiệm hết thảy những chuyện liên quan, vậy thì tại hạ không có lý do để cự tuyệt rồi.” Hàn Lập không lập tức trả lời mà chậm rãi nói.

“Phàn Bào Tử đã đưa thư mời của Quảng Linh Đạo Quả Đại Hội cho Hàn huynh rồi chứ hả. “ Nam tử áo đen mỉm cười, sau đó hỏi một câu.

“Ngươi nói vật này?” Hàn Lập phát một tay lên, lập tức hiện ra một khối Long Lân màu bạc lấp lóe.

“Đúng vậy, chính là vật này”

Nếu Hàn huynh chịu giúp đỡ, tại hạ có thể hứa, ở trên Đạo Quả Đại Hội cũng sẽ có một chút trợ giúp nho nhỏ, giúp cho đạo hữu có thêm một ít khả năng đạt được Đạo Quả.” nam tử áo đen không chút hoang mang nói.

“ Từ khi tại hạ nhận được thiệp mời cũng đã nghe ngóng đôi chút về Quảng Linh Đạo Quả Đại Hội. đáng tiếc ở Linh giới cũng không có nhiều đạo hữu biết rõ việc này, chỉ có thể mơ hồ biết được tấm thiệp mời của Đạo Quả Đại Hội dường như cực kỳ khó có được. Đạo Quả kia tựa như cũng có tên gọi là Ngàn giới đệ nhất Linh Quả thì phải? nhưng công hiệu cụ thể là gì lại không rõ ràng lắm.” sắc mặt Hàn Lập nhanh chóng biến đổi mấy lần mới như có điều suy nghĩ hỏi.

“Hắc hắc, đây là đương nhiên, Long Tộc chúng ta tổ chức Quảng Linh Đạo Quả Đại Hội cũng chỉ mời hơn ngàn người trong số rất nhiều cường giả ở khắp các giới diện tham gia mà thôi. điều kiện duy nhất để những người này có thể nhận được thiệp mời chính là thực lực đều phải xấp xỉ hoặc vượt qua Chân Linh. Tầm mắt của Phàn sư huynh cực cao, Hàn huynh có thể được hấn tán thành đúng là một chuyện không hề dễ dàng. Mà Quảng Linh Đạo Quả có tên gọi là ngàn giới đệ nhất Linh Quả có lẽ là hơi chút khuếch đại, nhưng nếu nói nó bài danh trong số ba loại Linh Quả hàng đầu thì không hề sai. Dù sao thì phạm là người ăn được quả này, trong vòng vạn năm đều có được Quảng Linh Đạo Thể, dù là tu luyện hay là tìm hiểu công pháp đều có thể tăng vọt tốc độ lên hơn bảy tám lần so với trước đó.” Nam tử áo đen cười hắc hắc nói.

“Quảng Linh Đạo Thể, hơn bảy tám lần!” Hàn Lập nghe xong lời này lại càng hoảng sợ, lần đầu tiên trên khuôn mặt hấn lộ ra vẻ khó có thể tin.

“Đúng vậy, tuy rằng Quảng Linh Đạo Quả này suốt đời chỉ có thể ăn một khóa. nhưng chỉ với một quả Đạo Quả nguyên vẹn đã có thể khiến cho

một người bình thường tạm thời chuyển thành Quảng Linh Đạo Thể trong truyền thuyết. Đạo Thể này tuy không có tác dụng khi đối địch bên ngoài, nhưng trong việc tìm hiểu hay tu luyện công pháp đều thực sự vô cùng thần diệu.” nam tử áo đen nói như đang mơ mộng, dường như cũng cực kỳ khát vọng với Quảng Linh Đạo Quả này.

“ Nếu Đạo Quả này thực sự thần diệu như thế, gọi nó là ngàn giới đệ nhất Linh Quả cũng không hề khoa trương. Nhưng nghe đạo hữu nói thì dường như dù có tham gia đại hội này cũng rất khó lấy được Đạo Quả tới tay. Tới lúc đó các hạ làm sao có thể giúp được tại hạ. trước bảo vật bọc này, dù các hạ có là tộc nhân của Long Tộc cũng có gì khác nhau.” Thần sắc Hàn Lập hơi động, miệng thông dong hỏi.

“Hàn huynh yên tâm, tại hạ tuy bất tài nhưng đã được trong tộc xác định là một trong ba mươi sáu gã chấp sự của Đạo Quả Đại Hội lần này. Thân phận này tuy rằng không có khả năng giúp được gì cho đạo hữu, nhưng việc truyền lại một ít tin tức cùng với cung cấp một vài tư liệu được che dấu mà ngoại nhân khó có thể tiếp xúc thì vô cùng dễ dàng.” Nam tử áo đen nhàn nhạt trả lời.

“Chỉ những việc này?” Hàn Lập khẽ cau mày, bộ dáng dường như không được hài lòng cho lắm.

“ Đạo hữu vẫn chưa thấy đủ, phải biết rằng Quảng Linh Đạo Quả này vô cùng quý hiếm, mà những cường giả tham gia đại hội này cũng đều không phải kẻ yếu. dựa theo lệ cũ trước kia, trong số những người được mời tới lần trước cũng chỉ có hơn trăm người đạt được một quả Đạo Quả chính thức mà thôi, những người khác chẳng qua là ném được chút linh thủy, là thứ chất lỏng dùng Đạo Quả pha loãng ra thôi. tuy rằng linh thủy này đối với những người tu đạo chúng ta cũng là cực kỳ quý hiếm, nhưng nếu so sánh nó với Đạo Quả chân chính thì lại chẳng là gì. Ta có thể trợ giúp cung cấp một ít tin tức đã là phá lệ rồi. nói không chừng đạo hữu có thể dựa vào

những trợ giúp tưởng như không có gì này mà đạt được một quả Quảng Linh Đạo Quả đấy.” khóe miệng nam tử áo đen khẽ cười nói.

“Lời Điền đạo hữu nói đích thực có chút đạo lý, ngược lại thì Hàn mỗ có chút tham lam rồi. vậy thì cứ quyết định như thế đi, việc này ta đồng ý.” Tâm niệm Hàn Lập nhanh chóng xoay chuyển mấy lần, sau đó rốt cục quyết định gật đầu.

“Ta biết ngay là Hàn huynh sẽ đáp ứng mà. Như vậy mấy ngày này, tại hạ đành ần núp ở chỗ đạo hữu một thời gian ngắn, tới khi đó dễ bề cùng nhau rời khỏi đại lục này vậy.” nam tử áo đen cực kỳ cao hứng.

“ Điều này tự nhiên không có vấn đề. Tuy nhiên tại hạ còn có một vấn đề nữa. số lượng danh ngạch truyền tống mà tại hạ đấu giá được chỉ có ba mà thôi. tới lúc đó nếu đạo hữu cùng đi chỉ sợ rất khó gạt được người của Hách Liên Thương Minh.” Hàn Lập bỗng nhiên nói.

“Về điểm này thì đạo hữu cứ việc yên tâm. Tại hạ đã từng tu luyện một loại bí thuật mô phỏng, có thể đem bản thân hóa thành một kiện đồ vật trang sức, ngay cả trước mặt Chân Tiên cũng có vài phần nắm chắc có thể gạt được.” nam tử áo đen cười ha hả không chút do dự trả lời.

“ Như vậy thì tại hạ hoàn toàn yên tâm rồi.” thần sắc Hàn Lập chính thức yên tâm lại.

“ Nếu hết thầy đã quyết định, Điền mỗ cũng không quấy rầy nhiều hơn nữa, tại hạ đi tìm một gian phòng ốc nghỉ ngơi cho tốt một chút. Mấy ngày qua vì nghe ngóng nơi hạ lạc của Yểm Long huyết, tại hạ quả thực là chưa có một ngày ngủ yên.” Nam tử áo đen vừa thấy sự việc đã định, đứng dậy ôm quyền nói đôi câu cáo từ rồi lập tức quay người đi ra ngoài cửa.

“Điền đạo hữu... không, phải gọi là Điền Tiên Tử mới đúng. Hi vọng lần sau ta và ngươi gặp lại, đạo hữu có thể dùng diện mạo chân thực ra nói chuyện.” Hàn Lập nhìn qua bóng lưng nam tử áo đen, bỗng nhiên khuôn mặt hiện lên một tia dị sắc nói.

“ Hóa ra là Hàn huynh đã sớm nhìn thấu tiểu muội che giấu. Hàn huynh đã có yêu cầu, lần sau tiểu muội sẽ dùng dung mạo chân thực tương kiến. đúng rồi, tên thật của tiểu muội là Điền Phi Nhi, cũng hi vọng đạo hữu ghi nhớ trong lòng.” Nam tử áo đen nghe thấy vậy, bóng lưng vốn khẽ run lên, nhưng lập tức biến đổi tiếng nói, phát ra tiếng cười “khanh khách” như chuông bạc.

Tiếp đó bóng hình hần trở nên mơ hồ rồi theo gió biến mất ở ngoài cửa không thấy đâu nữa.

“Điền Phi Nhi, có lẽ trong Long Tộc cũng có chút địa vị.” Hàn Lập vuốt vuốt cằm, thần sắc dường như nhớ tới điều gì, theo đó cả người liền rơi vào trầm tư.

Bốn ngày sau, thời điểm Hàn Lập đang khoan chân ngồi trong mật thất, bỗng nhiên một luồng lửa sáng màu đỏ thẫm từ bên ngoài bay vào mật thất, lóe lên một cái liền rơi vào trong tay hắn.

Từ trong luồng lửa đỏ rào rạt, truyền ra âm thanh đàm thoại bình thản của Minh Tôn:

“Hàn đạo hữu, truyền tống pháp trận đã chuẩn bị xong, đạo hữu bắt đầu xuất phát đi thôi.”

Chương 2338: Âm Ty Thập Vương

Thế giới dưới lòng đất, bên trong một tòa đại điện được che giấu và bảo vệ nghiêm mật, ngay tại trung tâm của nó đang được bố trí một tòa pháp trận không lồ tỏa ra ánh sáng ngũ sắc chói lọi.

Mà ở trong pháp trận, hơn mười vệ sĩ mặc giáp đen đang bận rộn ra vào liên tục, nhanh chóng đem từng khối linh thạch cực phẩm cho vào những lỗ khảm chằng chịt bên trên pháp trận.

Đồng thời ở trong đại điện phía bên ngoài pháp trận đang có hơn năm mươi nam nữ khí tức khác nhau đứng tại đó.

Trong số những người này, khí tức cường đại nhất là của vài tồn tại Đại Thừa kỳ, nhưng số lượng không nhiều lắm, chỉ có năm người mà thôi.

Những người khác phần lớn là tu vi Hợp Thể, ngoài ra còn bảy tám người tu vi thấp hơn.

Trong số đó tự nhiên có cả hai người Huyết Phách và Chu Quả Nhi.

Hàn Lập mang theo nhị nữ cùng với Hoa Thạch lão tổ đứng ở một góc của đại điện, lặng lẽ quan sát công việc của những vệ sĩ mặc giáp đen.

Hơn mười Hương Nữ dĩ nhiên không có khả năng được mang theo cùng truyền tống tới Huyết Thiên Đại Lục, mà được phó thác cho người của Thương Minh để họ đưa những mỹ nữ dị tộc này tới Nhân tộc.

Về phần vài tên Đại Thừa khác ở trong đại điện, hiển nhiên cũng là những kẻ tâm cao khí ngạo, hoặc là mang theo môn nhân, hoặc là một mình chiếm cứ một chỗ mà không có ý tứ cùng trò chuyện với kẻ khác.

Những dị tộc nhân khác lại càng thành thật đứng nguyên tại chỗ, không dám liếc nhìn về phía đám người Đại Thừa như Hàn Lập một chút nào.

Bỗng nhiên từ phía bên ngoài đại điện vang lên tiếng bước chân khê động, Minh Tôn mang theo Phi Vân tiên tử đi tới.

Vài tên Đại Thừa dị tộc vốn đang trầm mặc bỗng nhiên thấy rung mình trong lòng, bất giác đưa mắt nhìn qua.

Hàn Lập sờ lên trên cổ tay đang đeo thêm một chiếc vòng tròn sáu màu, sau đó cũng bình tĩnh nhìn qua.

Chiếc vòng tròn trông như vòng tay trữ vật này, đúng là Điện Phi Nhi biến ảo thành.

“Các vị đạo hữu, truyền tống pháp trận này trong vòng trăm năm chỉ có thể sử dụng một lần, riêng lần này lão phu tự mình tới kiểm tra, để đảm bảo sẽ không có sai sót gì trong quá trình truyền tống.” Minh Tôn cười nói với vài tên tu sĩ Đại Thừa, ánh mắt đảo tới người Hàn Lập thì thoáng dừng lại một chút rồi mới chuyển tới chỗ khác.

“Ha Ha, có Minh huynh tự mình ra tay kiểm tra, tin rằng lần truyền tống này sẽ không xảy ra bất cứ vấn đề gì.” Một gã dị tộc dáng người cao gầy như cây gậy trúc vừa cười vừa nói.

Trên mặt những người khác cũng đầy vẻ tươi cười, nói một vài lời cảm ơn.

Đôi mắt với vị tổng chấp sự tiếng tăm lừng lẫy này của Thương Minh, bọn hắn cũng không dám có chút lạnh nhạt nào. Minh Tôn cũng chào hỏi từng người bọn họ một phen, cuối cùng mới ôm quyền chào Hàn Lập:

“Hàn huynh, lão phu kính ngưỡng đại danh của đạo hữu từ lâu. Lần này nếu không phải đấu giá hội xảy ra nhiều loạn, lão phu vốn định ngay khi đấu giá hội kết thúc sẽ tự mình đến bái phỏng đạo hữu một phen. Hôm nay mới có thể tương kiến, mong đạo hữu thứ lỗi.”

“Minh huynh quá khách khí rồi. Lần này Hàn mỗ gặp được nhiều đạo hữu cùng giai trong đấu giá hội của quý minh như vậy đã là một việc rất đổi vui mừng.” Hàn Lập cười nhẹ một tiếng đáp lễ lại.

Những Đại Thừa dị tộc khác trông thấy thái độ khách khí của Minh Tôn đối với Hàn Lập thì không khỏi có chút kinh ngạc.

Phải biết rằng bản thân vị Minh Tôn này cũng là một trong số những cường giả Đại Thừa tiếng tăm lừng lẫy nhất Phong Nguyên Đại Lục, có thể khiến cho lão đối đãi ngang hàng như thế, tự nhiên không thể nào là tồn tại Đại Thừa bình thường được.

“Minh huynh, vị Hàn đạo hữu này là...” Tên dị tộc dáng người cao gầy kia nhin không được hỏi một câu.

“Tại hạ Nhân tộc Hàn Lập bái kiến chư vị đạo hữu.” Không chờ Minh Tôn nói tiếp, Hàn Lập đã chủ động lên tiếng tự giới thiệu bản thân.

“Cái gì, chính là vị Đại Thừa Nhân tộc xông vào Ma Giới chém giết Minh Trùng Mậu sao?” Tên dị tộc dáng người cao gầy nghe được lời ấy, sắc mặt thoáng chốc đại biến.

Vài tên Đại Thừa khác bên cạnh cũng cả kinh, ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập thoáng chốc có thêm vài phần khác thường.

Lúc này bọn họ còn chưa biết, Minh Tôn tới đây quá nửa là vì Hàn Lập mà tới, nếu không chỉ bằng thân phận của bọn họ thì tuyệt đối không thể khiến lão tự mình chạy tới đây một chuyến được.

“Tại hạ đích xác có tham dự hành trình ở Ma Giới. Nhưng chém giết Minh Trùng Mẫu thì chẳng phải công sức của một mình tại hạ, lời đồn đã có chút khoa trương rồi.” Hàn Lập trả lời, không phủ nhận nhưng cũng không khẳng định toàn bộ lời của gã cao gầy.

Thái độ của những gã Đại Thừa dị tộc này thoáng chốc trở nên nhiệt tình hơn nhiều, cũng tự mình giới thiệu bản thân một phen rồi bắt đầu nói chuyện với nhau.

Minh Tôn ở một bên quan sát hết thấy, thỉnh thoảng cũng xen vào đôi ba câu.

Nhưng không lâu sau, từ trong đại điện truyền đến âm thanh rõ ràng.

Việc lắp đặt linh thạch vào pháp trận không lồ đã hoàn tất, thoáng chốc pháp trận lóe sáng lên, hiển hiện vô số phù văn ngũ sắc.

“Pháp trận đã được lắp ráp đủ linh thạch, các vị đạo hữu có thể tiến vào rồi.” Ánh mắt Minh Tôn quét qua một lượt, rồi nói với đám người Hàn Lập.

“Minh huynh bảo trọng, Hàn mỗ cáo từ.” Hàn Lập chấp tay chào Minh Tôn, sau đó mang theo nhị nữ đi về phía pháp trận không lồ.

Những vị Đại Thừa dị tộc khác cũng đồng dạng hành lễ.

Trong nháy mắt, toàn bộ hơn mười người đều tiến nhập vào trong pháp trận không lồ.

Hào quang trên pháp trận không lồ tỏa ra rực rỡ, sau đó thân ảnh của đám người Hàn Lập mờ hồ rồi cứ thế biến mất tại chỗ.

“Cuối cùng cũng rời đi. Minh đại nhân, vị Long tộc kia thực sự trà trộn trong đó sao?” Phi Vân tiên tử thở dài một hơi, sau đó quay đầu hỏi Minh Tôn.

“Có phải thật hay không, kiểm tra một chút là biết ngay.” Minh Tôn nhàn nhạt trả lời, sau đó tùy ý phát một trảo vào hư không.

Lập tức một khối trận bàn hình tròn bay ra, lóe lên rồi rơi vào trong tay.

Chỉ thấy trận bàn óng ánh trong suốt kia, ngoài viền có khắc một vòng linh văn chỉ dấu, hơn nữa hơn nửa vòng đều chớp động ánh sáng nhàn nhạt.

“Năm mươi bảy chỉ dấu, quả nhiên tiêu hao năng lượng truyền tống nhiều thêm một người. Không biết tên kia làm thế nào mà lẫn được vào trong số những người này, cấm chế bố trí trong đại điện vậy mà không hề phát hiện ra sự tồn tại của hắn.” Phi Vân tiên tử ở bên cạnh nhìn rõ biểu hiện bên trong trận bàn, lúc này cũng vui vẻ nói.

“Thần thông của Chân Long tộc sâu không lường được, có vài công pháp có thể lừa gạt qua mắt chúng ta cũng không phải là chuyện gì kỳ quái. Hắn muốn trở lại Long tộc thì lần truyền tống này chính là cơ hội duy nhất rồi. Tuy nhiên, có thể tống khứ đại phiến toái máu Yểm Long này đi, chúng ta cũng có thể thở ra một hơi dài rồi.” Minh Tôn ruốt cuộc lộ ra vẻ tươi cười trả lời.

“Việc này cũng may mắn nhờ vị Long tộc tri kỷ của Minh đại nhân báo tin, chúng ta mới biết được vật kia không phải máu Tổ Long mà là máu Yểm Long gì đó, mới để cho người của Long tộc cướp đi vật đó tại đấu giá hội. Nếu không, dù là bán được vật đó hay là dùng thủ đoạn lợi hại làm tổn

thương tới người của Long tộc, bản mình cũng sẽ không có kết cục gì tốt.” Phi Vân tiên tử cười khổ nói.

“Máu Yêm Long này tà môn như vậy, có thể dơ bẩn chân nguyên của người tế luyện, nếu thực bán đấu giá đi đúng là hậu hoạn vô cùng. Từ đầu trực tiếp giao vật ấy cho Long tộc cũng không phải không được, nhưng hành động như thế lại có vẻ quá mềm yếu, có thể ảnh hưởng lớn tới uy tín của bản mình, cũng không dễ giải thích cho kẻ dưới tin phục. Cho nên cứ mặc cho Long tộc mang đi vẫn là giải pháp tốt hơn, tuy rằng có chút tổn hại tới danh tiếng nhưng cũng chỉ có thể tránh nặng tìm nhẹ như vậy thôi.” Minh Tôn thân nhiên nói.

“Đúng thế. Ngay cả có muốn dùng cách thương lượng với Long tộc để trao đổi vật đó thì cũng không còn thời gian nữa rồi. Chỉ có thể lựa dùng kế sách chiết trung (trung sách, kém thượng sách nhưng hơn hạ sách – PBD) như vậy thôi.” Phi Vân tiên tử cung kính trả lời.

“Tốt rồi, việc này đến đây là chấm dứt. Chuyện treo thưởng chỉ cần ngoài chặt trong lỏng là được (ý nói bề ngoài tỏ ra khẩn thiết nhưng thực chất bên trong lại buông lỏng - PBD). Có lẽ vài năm nữa thì người ta cũng quên đi vụ việc này rồi. Về thôi. Việc của đấu giá hội tuy đã xử lý xong, nhưng trong Minh còn có vài việc phải giải quyết nữa.” Minh Tôn gật đầu nhẹ, tay áo run lên, rồi xoay người bước đi.

Phi Vân cũng cười, rồi tự nhiên theo sát sau lão ra khỏi đại điện.

.....

Hàn Lập tất nhiên là không biết việc máu Yêm Long bị cướp đi lại là do Hách Liên Thương Minh cố ý mở một cửa ra cho Long tộc, nhưng dù có thì chắc cũng sẽ im lặng biết vậy, rồi chẳng để tâm thêm làm gì.

Sau khi bạch quang trước mắt thu về, hắn vừa chóng mặt một chút đã liền tỉnh táo lại, lập tức nhìn rõ hết thấy mọi vật chung quanh.

Bên dưới cũng là một pháp trận khổng lồ tương tự, nhưng chung quanh là một vùng trống trải dị thường chỉ có toàn đá xanh. Ngoài cửa pháp trận, trừ hai kẻ lạ mặt một nam một nữ sóng vai đứng chờ thì không còn bóng người nào khác.

“Hoan nghênh chư vị tiền bối, đạo hữu đã đến Huyết Thiên Đại Lục, tại hạ Phương Tiến, là người phụ trách của Hách Liên Thương Minh ở đây. Các vị có gì cần hỏi, nếu tại hạ biết thì nhất định sẽ hết sức trả lời.” Nam tử kia nhìn chưa quá ba mươi tuổi, nhưng khuôn mặt béo tròn núc ních, sau khi ôm quyền mở miệng chào hỏi, đều khiến cho người ta có cảm giác khá buồn cười và hết sức thân thiện.

Nhưng nữ tử trẻ đẹp bên cạnh lại hết sức lạnh lùng, trừ đưa mắt đánh giá mọi người trong pháp trận thì không nói một lời nào.

“Thì ra là Phương đạo hữu. Tại hạ cần địa đồ khu vực chung quanh, có đánh dấu các thế lực cần phải chú ý.” Hai người này cũng có tu vi Hợp Thể kỳ, vì vậy hơn nửa số người được truyền tống đến cũng không dám lạnh nhạt, vội vàng đáp lễ, cũng có một người lập tức dò hỏi.

“Cái này đương nhiên phải chuẩn bị rồi, đạo hữu nào cần, xin mời tới lấy mỗi người một bản.” Nam tử mặt tròn nói không cần nghĩ, tay áo run lên, lập tức mấy chục ngọc giản màu sắc khác nhau lóe hiện. Mọi người trong pháp trận thấy vậy đều vui mừng, nhao nhao bước tới, mỗi người nhận lấy một cái.

Có người vội vàng dùng thần niệm quét qua ngọc giản, mặt liền lộ ra nét mừng, rồi phát động độn quang bay đi ngay.

Số người còn lại hỏi thăm thêm một số chuyện khác, rồi cũng rời đi. Trong số đó có cả bốn gã Đại Thừa cùng tùy tùng.

Trong nháy mắt, chung quanh pháp trận chỉ còn lại Hàn Lập có tu vi Đại Thừa cùng năm sáu tên dị tộc nhân khác.

Mấy tên dị tộc nhân này tụ tập cùng một chỗ xì xào bàn tán, dường như đang thương lượng chuyện gì đó.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Sau khi xem xong ngọc giản, Hàn Lập liền nhàn nhạt nói.

Ngọc giản này tất nhiên không phải do hắn tự đi lấy, mà là Hoa Thạch lão tổ đi lấy về cho cả bọn.

Nghe Hàn Lập nói vậy, bọn Huyết Phách tất nhiên không có ý kiến khác, đều vâng dạ, rồi muốn cùng nhau bay khỏi nơi đây.

“Ngài có phải là Hàn tiền bối, xin chờ một chút! Văn bối phụng mệnh đặc biệt tới đón tiếp tiền bối. Hy vọng tiền bối có thể đi cùng văn bối tới một chỗ.” Nữ tử đẹp lạnh kia vậy mà bỗng tiến tới vài bước rồi mở miệng, cất lên giọng nói ngọt ngào êm tai ngoài dự liệu.

“Phụng mệnh nghênh đón ta? Phụng mệnh ai vậy? Ngươi cũng là người của Hách Liên Thương Minh?” Hàn Lập có chút ngoài dự liệu, liền dừng bước rồi quay đầu hỏi.

Chương 2339: Thành Huyết Hạc

“Vãn bối có thể đứng ở đây, dĩ nhiên cũng là người trong Thương Minh. Phụng theo mệnh lệnh của tổng chấp sự Huyết Thiên, Bích Ảnh đại nhân, đến đây mời Hàn tiên bối ghé qua một lần.” Nữ tử lạnh lùng cung kính trả lời.

“Bích Ảnh? Tuy là lần đầu nghe đến cái tên này. Nhưng nếu là tổng chấp sự ở đại lục này của quý minh, thì xem ra cũng là một đời thanh danh hiển hách ở Huyết Thiên rồi. Bích đạo hữu tìm ta có chuyện gì quan trọng sao?” Sau khi ánh mắt lóe lên một chút, Hàn Lập hỏi lại một câu.

Đến giờ hắn làm sao không biết, tin tức mình đến đây nhất định là do Minh Tôn tiết lộ cho bên này. Nếu không đối phương làm sao có thể vừa vặn mà chặn mình lại như thế.

“Chuyện này thì vãn bối không biết. Vãn bối chỉ là phụng mệnh đến đây mời tiên bối ghé qua mà thôi. Hàn tiên bối nếu có thắc mắc gì, đến lúc gặp Bích Ảnh đại nhân, thì trực tiếp hỏi ngài vậy!” Nữ tử lạnh lùng trả lời không chút lưỡng lự.

“Hắc hắc! Bích đạo hữu cho người đến mời ta mà cũng không nhắn thêm chuyện gì khác ư? Chẳng lẽ khẳng định Hàn mỗ sẽ đáp ứng chuyện gặp gỡ này?” Hàn Lập nghe thế cười lạnh một tiếng.

“Khi Bích đại nhân giao mệnh lệnh cho vãn bối, người có đưa một vật cho vãn bối, căn dặn là phải giao đến tận tay tiên bối.” Sau khi gương mặt nữ tử lạnh lùng thoáng hiện dị sắc, liền nói như vậy.

“Một vật? Lấy ra ta xem thử một chút!” Hai mắt Hàn Lập nhúu lại.

“Vâng! Mời tiên bối xem thử!” Nữ tử lạnh lùng không chút do dự, tay áo run lên lập tức bắt được một quyền trực đả tươi như máu. Hai tay cung kính đưa lên.

Một tay Hàn Lập khẽ vẫy. Quyền trực đả như máu kia lóe lên một cái đã rơi vào tay hắn. Sau khi thần niệm lướt qua, khẽ chau mày, nhưng không chút do dự mà đánh một pháp quyết mở ra.

Sau khi quyền trực mở ra, bên trong thình lình minh ẩn một bộ Bát Quỷ Phệ Phật Đồ sơn thủy đen như mực.

Tám ác quỷ mặt xanh nanh vàng, hoặc dương nanh múa vuốt hoặc cầm cốt xiên cốt bông bao quanh lấy một tăng nhân có gương mặt mờ ảo, giống như một khắc sau có thể phân thân nuốt sống tăng nhân kia. Có thể nói cực kỳ sống động.

Hàn Lập cầm hai đầu quyền trực mà xem ác quỷ đồ, sắc mặt không chút thay đổi, nhưng trong lòng cảm thấy kỳ quái. Không biết vị Bích Ảnh kia cho mình xem bức tranh này, cuối cùng là có ý gì.

Đúng lúc này, Phốc một tiếng, mặt ngoài quyền trực đột nhiên bay ra một vòng sáng như máu cuốn thẳng đến chỗ Hàn Lập.

Hàn Lập nao nao, lập tức, thần niệm quét qua vòng sáng máu này. Sau khi suy nghĩ một chút, cũng không né tránh, để mặc cho nó đem thân mình kéo vào bên trong bức tranh.

Bọn người Huyết Phách, Chu Quả Nhi đứng bên cạnh thấy chuyện như vậy, tất cả đều giật mình.

Hoa Thạch lão tổ càng biến sắc hơn, đầu vai nhoáng lên một cái. Lập tức mấy đạo hắc khí sau lưng túa ra, trực tiếp huyễn hóa thành một cự mạng đen thui cao vài chục trượng, hung dữ nhìn nữ tử lạnh lùng kia.

Bộ dáng như, chỉ cần đối phương có động tác lạ là lập tức sai cự mạng công kích.

“Chư vị đạo hữu không nên kinh hoảng, Hàn tiền bối không có chuyện gì cả. Đây là vì Bích Ảnh đại nhân có ý muốn che giấu thôi. Đặc biệt dùng một đám phân thân để vào trong tranh, khoảng chừng nửa khắc sẽ trở ra lại.” Nữ tử lạnh lùng khoát tay chặn Hoa Thạch lão tổ lại, vô cùng trấn định giải thích.

“Quả thực như vậy sao? Nếu Hàn sư bên trong có chuyện gì không tốt, đừng trách tại hạ trở mặt vô tình.” Hoa Thạch lão tổ bán tín bán nghi, nghiêm nghị nói.

“Nếu lát nữa Hàn tiền bối không ra được, các vị đạo hữu có thể tìm đến thiếp thân mà giải quyết cũng được.” Nữ tử lạnh lùng cười cười nói.

“Hoa huynh! Đối phương không giống đang nói dối. Chúng ta tạm thời chờ thêm một chút. Với thần thông của Hàn tiền bối, dù gặp sự tình gì cũng không có nguy hiểm đâu.” Sau khi ánh mắt Huyết Phách chớp động vài cái, chậm rãi nói ra.

Hoa Thạch lão tổ thấy chuyện đó cũng có lý, lúc này, mới thu hồi cự mạng lại. Sắc mặt âm trầm đứng một bên không nói gì.

Chu Quả Nhi một bên thì có chút lo lắng nhìn ác quỷ đồ đang lơ lửng giữa không trung.

Lúc này đây, bức tranh quỷ dị sớm đã được ánh sáng như máu bao phủ bên ngoài. Người khác dùng thần niệm hơi tiếp xúc một chút đã bị bắn

ngược trở ra, căn bản không thể thăm dò chút nào.

Thậm chí bên trong bức tranh quỷ dị này còn phiêu tán ra trùng trùng khí tức huyết tinh.

Vài dị tộc nhân cách đó không xa thấy tình hình thế này, trong lòng đều chung một tâm sự. Sau khi nói vội vàng vài câu với nhau, ào ào mà bay khỏi nơi này, đáng vẻ như sợ bị kéo vào chuyện kia.

Ngược lại, vị nam tử mặt tròn tự xưng là Phương Tiên kia vẫn mỉm cười đứng một bên quan sát.

Cùng lúc đó, một không gian thần bí bên trong ác quỷ đồ, Hàn Lập nhíu mày nhìn gã tăng nhân áo xám đang nhắm mắt đả tọa phía trước.

Dựa vào quần áo, phục sức trên người thì đúng là tăng nhân được vẽ trong ác quỷ đồ bị tám con quỷ vây quanh.

Chỉ là tăng nhân này hiện tại không hề nhúc nhích, giống như một bức tượng được điêu khắc từ gỗ.

Tăng nhân chỗ này, vậy đám ác quỷ kia đâu?

Tâm niệm Hàn Lập chuyển động, mắt quét nhìn bốn phía.

Chỉ thấy bốn phía xung quanh, trong bán kính mười trượng đều bao phủ bởi một màn sương đỏ như máu dày đặc.

Bên trong huyết khí bắt đầu chuyển động, mơ hồ lộ ra chút khí tức Âm Sát. Thần niệm vừa tiếp xúc vào như gặp phải một vật vô cùng băng giá không chịu được phải trầm xuống.

Trên mặt Hàn Lập không khỏi hiện lên vẻ kinh ngạc.

Đúng lúc này trong màn sương máu kia truyền đến một tiếng rống to. Phân tách sương mù ra, rồi bỗng xuất hiện tám con ác quỷ cao vài chục trượng... tám ác quỷ này trên người để trần, phía dưới mang những tấm da thú. Ngoài thân trái đầy quỷ văn quỷ dị, trên đầu có một cái sừng quái dị. Vừa ra khỏi sương mù, lập tức bao vây Hàn Lập.

“Bích Ảnh đạo hữu! Đây là ý gì?” Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống bỗng nhiên quay đầu về phía tăng nhân lạnh lùng hỏi một câu.

“Ô! Hàn đạo hữu làm sao biết được Bích Ảnh ở nơi đây?” Thân hình tăng nhân khẽ run lên, đôi mắt mở ra. Con mắt đục ngầu lạ thường, giống như còn chưa tỉnh ngủ.

“Đạo hữu nói đùa, Hàn Ảnh tuy tiến giai Đại Thừa chưa bao lâu, nhưng loại bí thuật ký gửi thần niệm này làm sao mà chưa từng thấy chứ? Ta còn tưởng rằng đạo hữu đưa pháp khí ra là muốn che giấu chuyện cần thương lượng nào đó, mới để đạo hữu tùy ý thi pháp kéo vào trong này. Bây giờ nhìn bộ dáng mấy ác quỷ này xem ra có chút không giống như vậy rồi.” Hàn Lập thản nhiên nói.

“Hàn đạo hữu đừng hiểu lầm. Tại hạ đưa đạo hữu đến đây quả thực có việc cần nói. Nhưng việc này trọng đại, lão hủ cần kiểm chứng xem đạo hữu có tư cách hay không để biết rõ chuyện này. Đây là tám biến ảo từ Hoàng Tuyền Quỷ Vương mà ra, tuy rằng thực lực không thật sự cao, nhưng Hoàng Tuyền Minh Phong được thao túng lại là hàng thật giá thật. Tu chân giả bình thường trúng phải một tia lập tức thịt rữa, xương tiêu biến thành âm thủy. Dù một số Đại Thừa bình thường gặp phải vật này cũng phải một mực tránh lui, không dám tiến vào đấy. Chỉ cần đạo hữu ở trong Hoàng Tuyền Minh Phong này dễ dàng, lại không dùng bất cứ bảo vật pháp khí gì, kiên trì trong thời gian một phút. Là đã thông qua khảo nghiệm rồi. Sau đó lão hủ chắc chắn dâng trà bội tội, đem chi tiết tất cả chuyện này mà báo lại. Còn nếu không qua được, lão hủ chỉ còn cách đưa đạo hữu ra khỏi họa độ.

Xem như tất cả mọi chuyện chưa từng phát sinh.” Gương mặt tăng nhân không chút biểu tình nói.

Dường như cùng lúc, tám ác quỷ gầm nhẹ lên, mở to cái miệng, gió lạnh sơn thủy đen như mực từ đó mà tuôn ra, thoáng cái tạo thành một bức tường gió đem không gian xung quanh khóa lại chặt chẽ rồi cuốn đến chỗ Hàn Lập.

“Hoàng Tuyền Minh Phong, không dùng bất cứ pháp khí nào, ở trong này một phút! Có chút thú vị đấy, nhưng cũng hơi xem thường tại hạ rồi.” Hàn Lập nhìn minh phong đang cuộn cuộn kéo tới, trong mắt hiện lên vẻ ngạc nhiên nhưng vẫn điềm nhiên như không, nói.

Oành một tiếng.

Không thấy Hàn Lập bấm niệm pháp quyết nào. Khi đám gió đen kia cuộn cuộn kéo trước người, lập tức, bên ngoài thân bỗng nhiên hiện ra một tầng hào quang màu vàng mờ mờ.

Đám gió đen kia đến chỗ cách Hàn Lập một trượng bỗng nhiên khựng lại, đã bị những ánh sáng vàng kia giữ lại tại chỗ, không thể tiếp cận thêm chút nào.

“Quả nhiên là hảo thần thông! Nhưng đạo hữu quá chủ quan rồi, Hoàng Tuyền Minh Phong này gặp mạnh càng mạnh, gặp yếu lại yếu đi. Không chỉ có chừng đó uy năng đâu.” Tăng nhân thấy tình huống này, đồng tử co rút lại, nhưng miệng vẫn nói không chút biểu tình.

“Vậy sao? Hoàng Tuyền Minh Phong này lại quỷ dị như thế. Hàn mỗ thực sự mong muốn thưởng thức nhiều hơn uy năng của nó đấy.” Hàn Lập nhìn minh phong đằng xa, nhàn nhạt nói.

Khi hắn vừa dứt lời, minh phong đột nhiên bùng phát, một luồng sức lực làm người khác khó tin thoáng cái đã tuôn ra trong gió.

Sau khi kim quang từ trong cơ thể Hàn Lập thả ra vừa tiếp xúc với lực lượng to lớn này, liên tục vang lên một hồi những tiếng răng rắc quái dị ở bên trong, bị ép lui về sau.

Mặc dù chỉ lui tầm nửa thước đã bị hào quang màu vàng chặn lại một lần nữa. Nhưng điều đó khiến ánh mắt Hàn Lập lóe lên.

“Những Hoàng Tuyền Minh Phong này quả nhiên thú vị. Tại hạ muốn dùng một ít để nghiên cứu, đạo hữu sẽ không để tâm chứ?” Hàn Lập bỗng nhiên nói.

“A... đạo hữu đã có thần thông lớn như vậy, những minh phong này cứ thu lấy đi. Vật này lão phu có rất nhiều.” Tăng nhân nghe xong có chút bất ngờ, nhưng lập tức cười nhẹ trả lời một tiếng.

“Phốc!” Một tiếng, vầng sáng sau lưng Hàn Lập lóe lên, ngưng kết thành một pháp tướng ba đầu sáu tay trên không trung.

Pháp tướng này cao chừng vài mươi trượng, toàn thân bao bọc bởi phù văn màu vàng rất rõ. Tỏa ra hào quang màu vàng chói mắt kinh người. Vừa hiện thân ra, sáu đầu cánh tay nhấc lên, miệng niệm chú ngữ.

Oanh một tiếng, sáu đoàn quang cầu màu vàng thoáng cái đã hiện ra trong lòng bàn tay, sau đó bành trướng ra, rồi lập tức tụ thành một đoàn trước mặt Hàn Lập, biến thành một vòng xoáy màu vàng vô cùng lớn.

“Thu!”

Ngón tay Hàn Lập chỉ vào vòng xoáy trên không một cái, trong miệng hô lên một tiếng hơi ngưng trọng.

Bên trong vòng xoáy đột nhiên nổi lên những tiếng oanh minh. Vô số phù văn màu vàng theo đó mà tuôn trào. Đồng thời, vài luồng lực hấp dẫn cuốn ra.

Một màn kinh người xuất hiện.

Những đợt minh phong cương mãnh không gì bì kịp bên ngoài kia, sau khi tiếp xúc với dòng xoáy hấp lực, giống như gặp phải khắc tinh, cũng hóa thành dòng xoáy mà bị hút vào.

Những dòng xoáy màu đen cuộn cuộn chui vào dòng xoáy màu vàng, giống như vạn sông cùng đổ, đi không trở lại.

Vách tường được tạo từ gió đen kia chớp mắt đã bị hút đến thất tinh bát lạc, còn dư lại không bao nhiêu.

Thậm chí tám con quỷ đang liều mạng phun ra gió đen kia cũng bị lực hấp dẫn kéo đến, không cách nào trụ vững dưới dòng xoáy màu vàng đang kéo tới. Bộ dáng không thể dây dưa.

Chương 2340: Huyết Cốt Môn

- Xin Hàn đạo hữu hạ thủ lưu tình. Đạo hữu đã thông qua khảo nghiệm, nhưng lão hủ còn có chỗ dùng tới tám đầu Hoàng Tuyền Quỷ Vương này nên mong đạo hữu hãy nương tay.

Tăng nhân thấy tình hình này thì tỏ vẻ giật mình, nhưng tay áo lập tức run lên tạo ra một cỗ ba động quỷ dị chặn ngay hấp lực kia.

Sau khi tám con ác quỷ khôi phục tự do thì phát ra một tiếng gầm, nhanh chóng hóa thành hắc khí biến mất không thấy.

- Đạo hữu yên tâm, tại hạ cũng không định ra tay với chúng, chỉ là có chút tò mò nên muốn thử xem thực lực bọn họ ra sao thôi.

Hàn Lập phát ra tiếng cười hắc hắc, pháp tướng sau lưng cùng xoáy nước màu vàng lập tức biến mất. Nhưng mà trong tay hắn bỗng có thêm một viên cầu đen như mực, Hàn Lập cầm lên xem xét tỏ vẻ rất hứng thú.

Đây chính là âm phong Hoàng Tuyền hắn thu được lúc trước.

Nhưng mà âm phong lúc này đã bị pháp lực áp lại thành một đoàn nên mới có hình dạng viên cầu như vậy.

- Thần thông Hàn huynh thật mạnh mẽ, thật sự vượt xa sự tưởng tượng của ta. Xem ra tin đồn thật không có phòng đại đầu, lần khảo nghiệm này của lão hủ đúng là vẽ rắn thêm chân, làm điều thừa rồi.

Tăng nhân thở dài một hơi nói, chẳng qua là biểu hiện trên mặt vẫn là vẻ đờ đẫn như trước.

- Bích huynh đã kiểm tra xong thì có hay không nên nói đến chuyện chính đi.

Hàn Lập không để ý tới lời nói của tăng nhân mà trực tiếp nói tới vấn đề chính.

- Tốt, đạo hữu đương nhiên có tư cách biết truyện này. Thân phận tại hạ chắc Hàn huynh đã rõ ràng.

Tăng nhân nói.

- Nếu lời nói của nha đầu bên ngoài kia là thật thì đạo hữu hẳn phải là người phụ trách của Hách Liên Thương Minh tại Huyết Thiên đại lục rồi. Thân phận địa vị đạo hữu chắc cũng không kém bao nhiêu so với Minh tôn đạo hữu đâu.

Hàn Lập nhàn nhạt nói.

- Tại hạ đúng là có thân phận đó. Nhưng đạo hữu đã biết bao nhiêu về thực lực của Hách Liên Thương Minh?

Tăng nhân hỏi ngược lại một câu.

- Tại hạ biết không nhiều, chỉ biết thế lực quý minh rất lớn, có thể được tính là một trong ba đại thế lực đứng đầu ba đại lục.

Sau khi Hàn Lập nhíu mày thì chậm rãi trả lời.

- Bôn minh thực ra là một tổ chức rời rạc thôi. Trừ ba đại lục tại Linh giới thì liên hệ với những nơi khác cũng rất tiện lợi, đối với việc trao đổi tài nguyên và tin tức rất có lợi, ngoài ra thì không có quy định hay nghĩa vụ gì

mang tính cưỡng chế hết. Nếu như gặp phải chuyện tranh chấp thì cũng đã có các Đại Thừa thuộc trưởng lão hội quyết định. Lão hủ chính là được trưởng lão hội đề cử tới Huyết Thiên đảm nhiệm sự vụ tại đây. Như những đạo hữu Đại Thừa tình nguyện gia nhập bốn minh thì bình thường cũng sẽ đảm nhiệm chức khách khanh trưởng lão, đối với việc tu luyện và đại vị bản thân trong tộc đều không ảnh hưởng một chút nào, ngược lại còn có thể thu được những ưu đãi không ngờ. Nghĩa vụ duy nhất, ví dụ như trong lúc bốn minh gặp phải nguy cơ thì ra tay tương trợ một chút thôi.

Tăng nhân không chút hoang mang, mở miệng nói.

- Đạo hữu nói như vậy là có ý gì?

Hàn Lập nhìn tăng nhân, nhàn nhạt hỏi.

- Ta muốn chính thức mời đạo hữu gia nhập bốn minh, không biết Hàn đạo hữu có hứng thú không?

Tăng nhân lộ vẻ tươi cười nói.

- Khảo nghiệm vừa rồi cùng lời mời ta lưu lại chẳng lẽ là vì chuyện này?

Hàn Lập bình tĩnh hỏi.

- Dĩ nhiên không phải, chẳng qua là nếu đạo hữu có thể trở thành một thành viên của bốn minh thì sự việc tiếp theo càng dễ nói chuyện rồi.

Tăng nhân thản nhiên trả lời.

- Mặc dù ta rất có hứng thú với Hách Liên Thương Minh, nhưng ta nghĩ hay là cứ nghe đạo hữu nói chuyện chính đã, sau đó mới nói những chuyện khác.

Hàn Lập bất động thanh sắc nói.

- Được, nếu đạo hữu đã nói như vậy thì Bích mỗ cũng không miễn cưỡng. Không biết đạo hữu biết được bao nhiêu về Âm Ti Minh Giới?

Sau khi tăng nhân gật đầu thì bỗng nhiên hỏi một câu.

- Minh Giới? Dù thường xuyên nghe được từ người khác, nhưng nghe nói cũng chỉ là nghe nói mà chưa một lần được chứng kiến. Về tồn tại Âm Ti thì lại càng là đồ vật trong truyền thuyết, nó có thật sự tồn tại hay không thì không thể nào biết được. Tối thiểu thì tại hạ không thể nào xác định được. Sao vậy? Sự tình đạo hữu muốn nói tới có liên quan tới chúng sao

Hàn Lập hơi bất ngờ hỏi.

- Đương nhiên có liên quan. Đại khái ở hơn trăm năm trước, trong lúc bọn mình đi thăm dò các khe hở không gian tại Huyết Thiên đại lục đã vô tình phát hiện cửa vào của Tiểu Thế giới mới sinh ra.

- Tiểu Thế Giới mới sinh ra! Chuyện này là thật sao?

Hàn Lập cả kinh.

- Đương nhiên không thể giả được. Mặc dù là Tiểu Thế Giới mới sinh ra nhưng hẳn là đã tồn tại từ rất lâu rồi. Chẳng qua bên trong không hề có sinh linh bậc cao nào được sinh ra nên chưa được phát hiện ra mà thôi. Tiểu thế giới cũng không lớn lắm, nhưng tài nguyên bên trong lại cực kỳ phong phú đa dạng. Nhưng đúng lúc bọn mình đang vui mừng chuẩn bị đưa một lượng lớn tài lực vật lực nhân lực vào để khai thác thì lại bị một tồn tại ở giới diện khác cạnh đó cũng đồng dạng xâm nhập vào trong đó.

Tăng nhân nói tới đây thì ngừng lại một chút, đôi mắt xoay chuyển như đang nhớ lại.

- Giới diện khác, chẳng lẽ chính là...

Hàn Lập như nghĩ tới điều gì đó.

- Đúng vậy, vừa mới cùng bọn chúng giao thủ mà người của bọn mình đã bị dọa cho ngơ ngẩn. Nhưng tất cả các đạo hữu đó đều làm tưởng bọn người kia là tồn tại như quỷ vật. Thực lực bọn chúng có mạnh có yếu nhưng cũng không chịu nổi một kích, nếu so sánh cùng bản giới thì cũng không khác gì tu sĩ ở Luyện Khí kỳ. Nhưng những cường giả thì cũng đủ so sánh với tồn tại Đại Thừa tại Linh Giới chúng ta. Âm khí Hoàng Tuyền kia cũng là do ta cùng đối phương giao thủ mà thu lấy. Bát quỷ kia cũng là từ khí tức những quỷ vật kia mà lấy ra được, sau đó biến ảo mà thành.

Dĩ nhiên bọn họ chỉ giống nhau thôi chứ thực lực thì không thể nào so sánh cùng Quỷ Vương chân chính rồi. Nếu là Hoàng Tuyền Quỷ Vương chân chính thì chính là những tồn tại cực kỳ kinh khủng. Mà căn cứ theo lời những quỷ vật này thì ở Minh giới tồn tại mười Âm Ti Vương. Thương minh chúng ta cùng sau khi cùng những quỷ vật này đại chiến mấy trận thì không phân thắng bại nên cuối cùng phải lập nên thế ước, theo đó thì cuộc chiến sẽ phụ thuộc vào cuộc chiến của các cường giả. Lão hủ tới gặp đạo hữu là muốn mời Hàn đạo hữu thay mặt bọn mình trong cuộc chiến tranh đoạt. Dĩ nhiên, nếu như Hàn huynh đồng ý gia nhập bọn mình thì dĩ nhiên càng danh chính ngôn thuận rồi. Trận chiến này, bất kể thắng bại ra sao, chỉ cần đạo hữu ra tay thì nhất định bọn mình vẫn sẽ cảm tạ đạo hữu thật nồng hậu.

Sau khi tăng nhân do dự một chút thì đem toàn bộ sự việc nói ra.

- Thì ra là như vậy. Không biết "Minh giới" này cùng "Minh giới" trong truyền thuyết có phải là một hay không? Mà cái gọi là mười Âm Ti Vương là tồn tại như thế nào, có tham gia cuộc chiến của những cường giả hay không?

Hàn Lập sau khi nghe xong thì sắc mặt có phần hơi đổi.

- Bốn mình dĩ nhiên đã chuẩn bị từ lâu cho việc lần này. Mặc dù không có bao nhiêu thông tin nhưng ta tin giới này cùng "Minh giới" trong truyền thuyết kia không có chút quan hệ nào, chẳng qua là do trùng hợp nên mới có quý vật cường đại như Hoàng Tuyền ở mặt biên mà thôi. Cái gọi là mười Âm Ti Vương cũng chỉ là mạnh hơn chút so với Quỷ Vương bình thường thôi. Nếu không như vậy thì dù thực lực bốn mình mặc dù không kém nhưng cũng tuyệt đối không thể nào cùng đối phương giao phong lâu như vậy. Về phần cuộc chiến lần này thì rất có khả năng mười Âm Ti Vương cũng sẽ tham gia.

Tăng nhân sau khi suy nghĩ một chút thì trả lời.

- Không phải là "Minh giới" chân chính, thật đáng tiếc. Vậy mà ta còn đang tưởng có thể tìm hiểu bí mật chân chính của luân hồi cơ đấy.

Hàn Lập sờ sờ cằm, con mắt chuyển động tỏ vẻ tiếc nuối.

- Mặc dù không phải là "Minh giới" chân chính, nhưng những thần thông bọn chúng tu luyện thật sự khác rất nhiều so với chúng ta, bên trong đó mơ hồ lộ ra đại đạo về sinh linh. Đạo hữu nếu cùng bọn họ giao thủ vài lần, dưới cơ duyên xảo hợp, chưa biết chừng có thể tìm hiểu được một chút sự thần bí của luân hồi chi đạo.

Tăng nhân nở nụ cười nói.

Hàn Lập nghe nhưng không nói.

Sau một hồi lâu hắn mới ngẩng đầu lên cẩn thận hỏi.

- Thời gian ước định thi đấu của quý minh với những quý vật này ra sao, ở địa phương nào, có mấy trận? Ngoài ta ra thì quý minh còn có những đạo hữu nào tham chiến nữa?

Thấy Hàn Lập cẩn thận hỏi như vậy, tăng nhân không những không tỏ ra bất mãn, mà ngược lại tinh thần càng vui vẻ trả lời:

- Thời gian định ước là ba năm sau, địa điểm là bên trong Tiểu thế giới. Trong cuộc chiến của những cường giả này sẽ đấu năm trận. Trừ lão hủ ra còn có một vị đạo hữu ở Lôi Minh đại lục, cùng một vị khách khanh trưởng lão khác. Ngoài ra, ta còn mời một cường giả khác tại Huyết Thiên là Huyết Sát. Nếu tính thêm cả đạo hữu là vừa vặn năm người. Hàn đạo hữu yên tâm, tỷ thí lần này là một đấu một nên dù không địch lại địch thủ thì cũng sẽ không lo lắng đến tính mạng. Nếu đạo hữu có thể thủ thắng một trận thì trừ những gì lão phu đã hứa còn tặng thêm một chút lễ vật khác. Lão phu có thể làm chủ cho đạo hữu tiến vào Đẳng Thiên Các lựa chọn một môn bí thuật Tiên giới.

- Bí thuật Tiên giới? Tại hạ không nghe lầm chứ?

Hàn Lập nghe xong có chút giật mình.

- Chính là bí thuật Tiên giới. Thật ra chuyện bốn minh có dấu nhiều loại bí thuật Tiên giới, mặc dù người biết không nhiều lắm nhưng cũng không tính là chuyện bí mật gì. Bởi vì các vị tiền bối sáng lập thương minh vốn dĩ là hậu duệ của các vị Tiên nhân ở Linh giới. Thương minh trước kia vốn là một tổ chức giám sát do Tiên giới thiết lập, những người bên trong tổ chức này đều là hậu duệ trực hệ của Tiên nhân nên việc có vài môn bí thuật Tiên giới cũng là chuyện thường tình. Nhưng sau khi Thiên Địa đại biến, tất cả các giới đều mất liên lạc với Tiên giới. Vì vậy, những tiền bối này mới bắt đầu chiêu nạp thêm một số người tiến vào tổ chức, trải qua nhiều năm phát triển như vậy mới có thể tạo thành thương minh như hiện nay. Cho nên, bốn minh trở thành một trong ba siêu cấp thế lực của ba đại lục, bên ngoài chỉ coi như là tổ chức giao dịch, nhưng thực tế bên trong lại ngầm duy trì an ổn giới này, âm thầm loại bỏ một số một số thế lực quấy nhiễu đối với bản giới. Như chuyện Minh Trùng Mẫu khi trước, bốn minh cũng đã

phải một số đạo hữu Đại Thừa tiến vào Ma giới, chẳng qua bọn họ chưa kịp phát huy tác dụng thì đã bị Minh Trùng Mậu vây vào trong cấm chế. Cũng may mà có đạo hữu cùng những người khác tới tương trợ mới có thể một lần nữa thoát thân. Vì vậy mà nói, không ít trưởng lão bồn mình nợ đạo hữu một chút ân huệ rồi.

Tăng nhân cười giải thích một hồi.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên khi nghe những lời này, một lần nữa sắc mặt lại tỏ vẻ suy nghĩ.

Chương 2341: Nam tử đeo mặt nạ

"Đối với những thượng cổ tể đàn trên các đại lục, không rõ quý minh biết nhiều ít ra sao?" Cuối cùng, Hàn Lập cất tiếng hỏi.

"Biết nhiều ít? Ý đạo hữu là..." Tăng nhân lộ vẻ bị bất ngờ, không hiểu ý.

"Chính là vị trí của các tể đàn. Không biết quý minh biết rõ đến đâu?" Hàn Lập nói.

"Trên các đại lục khác thì lão hủ không rõ lắm. Nhưng nếu trên Huyết Thiên đại lục này thì vị trí những Thượng Cổ tể đàn này bản minh nắm giữ cũng kha khá, có lẽ cũng biết tới bảy tám phần mười. Hàn huynh có hứng thú với những tể đàn này sao?" Tăng nhân lấy làm lạ hỏi.

Điều này cũng khó trách. Mấy Thượng Cổ tể đàn này, về căn bản đều là những vật đã hết tác dụng. Trong mắt những Đại Thừa như bọn họ, những thứ này thật sự không phải là chuyện đáng chú ý tới.

"Chuyện có gia nhập quý minh hay không, Hàn mỗ còn phải cân nhắc lại, không thể chỉ vì những lời đạo hữu vừa nói mà đã dễ dàng gia nhập ngay được. Nhưng còn chuyện tham gia cuộc chiến giữa các cường giả thì tại hạ lại có thể đáp ứng. Tuy nhiên, ngoài những thù lao như đã nói, ta còn có một điều kiện nữa." Hàn Lập nói.

"Điều kiện gì?" Tăng nhân hỏi, vẻ mặt hơi chút ngưng trọng.

"Trong lúc còn ở Huyết Thiên đại lục, Hàn mỗ hy vọng có thể cậy nhờ vào một số đường dây thông tin của quý minh để có được những tin tức kịp thời mà ta mong muốn. Tỷ như những tư liệu về Thượng Cổ tế đàn chẳng hạn, hiện tại ta cũng muốn có được một tấm bản đồ phân bố chi tiết của chúng." Hàn Lập trả lời, vẻ mặt thản nhiên.

"Chuyện này thì đơn giản, lão hủ đáp ứng. Về phần các tin tức có liên quan đến Thượng Cổ tế đàn, ngay khi đạo hữu rời khỏi nơi đây, ta sẽ sai người đưa cho đạo hữu một phần." Tăng nhân nghe vậy thì thần sắc buông lỏng, cất tiếng ưng thuận ngay.

"Tốt lắm. Chỉ cần quý minh tuân thủ ước định này. Ba năm sau, Hàn mỗ nhất định sẽ tham gia cuộc chiến Cường giả đúng hẹn." Hàn Lập khẽ cười, nói.

"Với thân phận của đạo hữu, nếu đã đáp ứng, Bích mỗ hiển nhiên mười phần tin tưởng. Tín vật này, xin đạo hữu thu nhận cho. Khi cuộc chiến Cường giả bắt đầu tiến hành, nó sẽ thông tri đến cho đạo hữu. Lúc đó, Hàn huynh chỉ cần tìm đến bất kỳ một phân bộ nào trực thuộc bốn minh, họ sẽ sắp xếp để đưa đạo hữu đến lối vào của tiểu thế giới kia." Tăng nhân lật tay, đưa ra một khối pháp bản, rồi nói.

"Tín vật này Hàn mỗ nhận. Đến lúc đó, tại hạ sẽ lại gặp gỡ chư vị đạo hữu." Hàn Lập cũng không khách sáo gì nữa, giơ tay thu lấy pháp bản cất vào vòng tay Trữ vật.

Sau đó, tăng nhân còn lưu ý thêm một ít việc cần chú ý về cuộc chiến Cường giả, rồi lại giao ra một bản đồ còn chi tiết hơn nữa của Huyết Thiên đại lục, xong mới thi pháp đưa Hàn Lập ra khỏi không gian của bức họa đồ.

Ở bên ngoài bức tranh, nữ tử lãnh diễm (cô gái xinh đẹp có khuôn mặt lạnh lùng) đột nhiên thấy hoa cả mắt. Một vầng huyết quang đột ngột xuất

hiện, rồi Hàn Lập từ đó hiện ra.

"Hàn sư tổ"

"Tiền bối"

Mọi người đều kêu lên kích động, vừa kinh hãi vừa vui mừng, vội vội vàng vàng tiến tới thi lễ.

"Đứng lên đi. Khiến các người lo lắng rồi." Hàn Lập khẽ cười, phát tay áo, kêu mọi người đứng dậy.

Lúc này, nữ tử lãnh diễm kia dường như cũng đã nhận được lời phân phó từ Bích Ảnh, nàng tiến tới cung kính nói:

"Hàn tiền bối, văn bối cũng vừa đưa tin, những tư liệu mà lão nhân gia người muốn, không bao lâu nữa sẽ có người đưa tới ngay. Kính xin tiền bối chờ đợi một lát."

"Ta đã lưu lại đây lâu như vậy, giờ có phải chờ thêm một chốc lát nữa thì cũng không là gì." Hàn Lập bình thản trả lời.

Thiếu nữ xinh đẹp nghe thế cũng không dám nói gì nhiều thêm, chỉ cúi người thi lễ rồi thi pháp thu bức họa Bát Quỷ Phệ Phật Đồ lại, sau đó bước qua một bên đứng chờ.

Còn về phần vị thanh niên mặt tròn kia, từ lúc Hàn Lập từ bức họa đồ trở ra, hắn vẫn luôn giữ vẻ kính cẩn đứng một bên, không nói một lời.

Hơn một canh giờ sau, nơi chân trời hiện lên một quang sáng, ngay lập tức một đạo cầu vồng đỏ thẫm đã xẹt đến, tốc độ nhanh khôn tả, chỉ chớp lóe mấy lần đã tới ngay phía trên mọi người, xoay chuyển bay múa không ngừng.

Nữ tử lãnh diễm bắm niệm pháp quyết, vẫy tay về phía ánh cầu vòng.

Cầu vòng lập tức hóa thành một thanh phi kiếm đỏ thẫm bay xuống, trên thân kiếm có một khối ngọc giản màu vàng nhạt.

"Bắm tiên bối, tư liệu về Thượng Cổ tế đàn đã đến."

Thiếu nữ tháo ngọc giản ra, rồi vội vàng đưa cho Hàn Lập.

Hàn Lập đưa tay tiếp lấy ngọc giản, rồi dùng thần niệm quét vào trong xem xét. Qua một lát, mặt hắn lộ vẻ hài lòng.

"Đúng là rất tường tận chi tiết. Việc này ít nhiều cũng làm phiền quý minh rồi. Trời cũng không còn sớm nữa, ta cũng sẽ lên đường đây."

Hàn Lập không nói gì thêm, thu cất ngọc giản xong, liền giơ tay phát. Một luồng hắc quang bắn ra.

Một tiếng nổ ầm vang, bầu trời bỗng nhiên cuồng phong gào thét. Một chiếc thuyền màu đen lớn như một tòa núi đột ngột hiện ra. Chính là Mặc Linh Thánh Thuyền.

Thanh niên mặt tròn cùng thiếu nữ xinh đẹp thấy chiếc thuyền to lớn khổng lồ như thế thì không khỏi cả kinh.

Trong lúc đó, Hàn Lập đã mang theo đám người Huyết Phách, Hóa Thạch lão tổ vút thẳng lên không.

Một lát sau, chiếc thuyền lớn vang lên âm thanh vù vù, rồi hóa thành một đạo hắc quang như xé không trung bay vút đi.

Trong nháy mắt, ở chỗ cũ chỉ còn lại hai người thanh niên mặt tròn và nữ tử lạnh lùng kia.

Ngay khi chiếc thuyền lớn lóe lên biển mất sau đường chân trời, thiếu nữ xinh đẹp chợt quay qua người thanh niên mặt tròn thi lễ thật sâu, cực kỳ cung kính nói:

"Bích Ảnh đại nhân, xem chừng Hàn tiền bối đã đồng ý xuất thủ. Xin chúc mừng đại nhân. Như vậy, trong cuộc chiến Cường giả này, phần thắng của bên mình lại hơn thêm được một phần."

"Ha ha, vị Hàn đạo hữu này tuy rằng thần thông bất phàm nhưng đối địch với những Quỷ Vương hùng mạnh như Âm Ti Thập Vương thì thắng bại cũng chỉ năm năm mà thôi. Nhưng hiện tại ngoài người này ra, trong lúc nhất thời bên mình cũng không thể tìm được ngoại viện nào khác thích hợp hơn hẳn. Chỉ hy vọng rằng thành phần tham chiến không phải đều là những nhân vật trong Âm Ti Thập Vương." Người thanh niên mặt tròn cười ha hả trả lời. Thân hình hắn đột ngột cao lớn lên, mặt mũi biến chuyển rồi hóa thành một lão già có khuôn mặt nhăn nheo khô héo, hai mắt đục ngầu, mặc áo xanh lục.

Vị thanh niên mặt tròn này hóa ra chính là bản thể của vị Bích Ảnh đại nhân kia, vốn đã đích thân đến đây từ trước. Không biết hắn sử dụng phương pháp nào để ẩn nấp, vậy mà có thể thay đổi dung nhan, cũng như áp chế tu vi ở tại cảnh giới Hợp thể. Cũng không rõ hắn có giấu diếm qua được ánh mắt của Hàn Lập hay không.

"Tiền bối, không biết đám người Thương Minh tìm đến tiền bối là có chuyện gì quan trọng vậy? Sẽ không ảnh hưởng đến mục đích chuyến đi này của chúng ta chứ?" Đứng nơi mũi thuyền, Huyết Phách lo lắng hỏi.

"Đạo hữu yên tâm, Hách Liên Thương Minh chỉ nhờ ta giúp đỡ một chuyện nhỏ mà thôi, cũng không ảnh hưởng gì đến kế hoạch đã định trước

của chúng ta." Hàn Lập cười đáp.

"Nghe tiên bối nói thế, vẫn bối thật an tâm." Vẻ mặt của Huyết Phách giãn ra.

Hàn Lập mỉm cười, khẽ lắc cổ tay và nói:

"Điền tiên tử, người có thể hiện thân được rồi. Những lời ta trao đổi cùng Bích Ảnh đạo hữu vốn không muốn người ngoài biết được. Rất mong tiên tử gìn giữ bí mật giúp, không đem chuyện đó tiết lộ ra ngoài."

"Khanh khách, Hàn huynh yên tâm. Tiểu muội vốn không phải là hạng nhiều chuyện. Huống hồ đó chỉ là một tiểu thế giới thôi, thực sự còn chưa đáng để bọn tộc đặt vào mắt. Tộc chúng ta nếu muốn lấy thì muốn bao nhiêu liền có thể kiếm được bấy nhiêu. Ta lấy Tâm ma để thế, tuyệt sẽ không đem việc này nói cho bất kỳ ai khác." Từ mũi tàu, một tiếng cười nhẹ cùng thanh âm dễ nghe bỗng vang lên.

Tiếp đó, trên cổ tay Hàn Lập, ánh xanh lóe lên, một bóng hình thuốt tha hiện ra trước mắt mọi người.

Rõ ràng là một đại mỹ nữ. Nàng vận trường bào màu xanh lục nhạt, da thịt nõn nà trắng như tuyết, ngũ quan thanh tú, mái tóc dài đen nhánh, toàn thân phát ra linh khí bức người. Chỉ có điểm khác thường là giữa mái tóc đen của nàng lộ ra một cặp sừng ngắn xanh biếc lấp lánh.

Chính là Điền Phi Nhi đã khôi phục tướng mạo chân thực của nàng.

Đám người Huyết Phách, Hóa Thạch lão tổ đều bị bất ngờ, kinh dị bật thốt thành tiếng. Cũng nhờ những lời Hàn Lập vừa nói, bọn họ cũng biết đối phương không phải là địch nhân. Cho nên tuy trong nội tâm kinh ngạc nhưng cũng không đến nỗi hoảng hốt mà lộ vẻ đối địch.

"Xét sự giàu có của quý tộc, ta cũng tin tưởng tiên tử sẽ không tự mua dây buộc mình, vi phạm lời thề tâm ma. Ta cũng không đòi hỏi gì thêm." Hàn Lập khẽ gật đầu, đáng vẻ mười phần yên tâm đối với lời nói của nàng.

"Lần này nhờ có Hàn huynh giúp đỡ, tiểu muội mới có thể thoát thân bình yên. Đợi đến lúc đại hội Đạo Quả khai mở, ta sẽ nhất định báo đáp, còn giờ, ta cũng không tiện lưu lại nơi đây nữa, mà phải rời khỏi giới này để quay về trong tộc thôi." Điền Phi Nhi cười khẽ, nói xong hai câu, liền nhanh gọn đứng dậy cáo từ.

Hàn Lập dĩ nhiên cũng không có ý lưu nàng lại làm gì. Sau khi hai bên nói nhau mấy câu "bảo trọng", Điền Phi Nhi liền biến thành một luồng sáng màu xanh rời khỏi thuyền lớn, theo một hướng khác bay đi.

Về phần nàng sẽ rời khỏi Linh giới như thế nào, Hàn Lập cũng không quá quan tâm.

"Đi thôi! Ta đã có được vị trí phân bố đại khái của các Thượng Cổ tế đàn. Gần đây dường như có một tòa. Chúng ta hãy tới chỗ đó trước xem rồi sẽ tính sau." Hàn Lập đợi khi Điền Phi Nhi đã đi xa, mới cất tiếng phân phó.

Hoa Thạch lão tổ lập tức cúi người tuân mệnh. Sau đó, hắn thúc giục mấy con Khôi lỗi, thay đổi hướng bay của chiếc thuyền chéch đi một chút, rồi gia tăng tốc độ phi hành.

"Huyết Phách đạo hữu, hãy theo ta đến đại sảnh. Ta có vài lời muốn nói với ngươi." Hàn Lập lại quay qua Huyết Phách phân phó.

Huyết Phách cũng chẳng lộ vẻ kinh ngạc gì, lập tức ứng tiếng, bước theo Hàn Lập.

Chỉ một lát sau, hai người đã một mình vào đến đại sảnh, người ngồi người đứng.

"Hiện tại Huyết đạo hữu đã đến được Huyết Thiên đại lục, không biết ngươi đã có dự định gì chưa? Trước đây, khi cùng ngươi ước định, ta chỉ đáp ứng rằng nếu ngươi gặp cường địch, ta sẽ che chở giúp, nhưng bằng cách nào để tìm kiếm bản thể thì vẫn còn phải dựa vào bản lĩnh của chính ngươi rồi." Hàn Lập bình thản nói.

"Bẩm tiền bối, văn bối đã sớm suy tính kỹ. Ý định của văn bối là muốn quay lại nơi mà lần trước đã phát hiện ra manh mối là thành Huyết Hạc trước. Lúc đó, tuy tại nơi này văn bối đã tìm thấy dấu hiệu bản thể lưu lại, nhưng đáng tiếc lại bị địch nhân đuổi giết, nên hoàn toàn không thể đi tra xét rõ ràng những khu vực phụ cận, mà chỉ có thể vội vội vàng vàng trốn về Phong Nguyên đại lục. Văn bối tin tưởng, nếu có đủ thời gian để tìm hiểu kỹ càng, nhất định văn bối có thể tìm ra thêm nhiều manh mối khác." Huyết Phách trả lời không lưỡng lự.

"Thành Huyết Hạc! Chờ một chút, để ta tìm xem vị trí của thành này trước đã." Thần sắc Hàn Lập hơi động, hắn lật tay lấy khối ngọc giản đã thu nhận trước đây đem ra, rồi dùng thần niệm quét vào trong xem xét.

"Thành đó thế mà lại ở cách đây khá xa, nếu không có Truyền tống trận mà chỉ bay thôi, muốn đến được thành này e rằng cũng phải mất nửa năm đấy. tuy nhiên trên con đường đến thành này cũng có không ít Thượng Cổ tế đàn, xem như cũng không làm trễ nãi chuyện của ta. Vậy đi, chúng ta cứ đến thành Huyết Hạc, nhưng dọc theo đường đi, ta phải xem xét qua những Thượng Cổ tế đàn ở phụ cận. Vì vậy, đến được thành Huyết Hạc sẽ muộn trễ hơn một chút đấy." Hàn Lập sau khi xem kỹ ngọc giản, thì nói ra quyết định.

"Chuyện này không sao cả. Văn bồi tuyệt đối không làm chậm trễ việc quan trọng của tiền bồi. Chỉ có điều, Thành Huyết Hạc kia thuộc về phạm vi thế lực của Huyết Đạo đại tông, vốn dĩ có oán cừu với văn bồi. Chúng ta cần phải cẩn thận một chút." Huyết Phách mừng rỡ, vội vàng thi lễ thật sâu nói.

Chương 2342: Thanh Bình đạo nhân và Vạn Hoa phu nhân

“Được, đạo hữu đã không có ý kiến gì, vậy thì hãy đi xuống nghỉ ngơi cho tốt đi, hi vọng trên đường có thể thuận lợi một chút.” Hàn Lập khoát tay áo với nàng, than nhẹ một tiếng nói.

Huyết Phách tự nhiên không dám cãi lời, thôi lui ra khỏi đại sảnh.

Hàn Lập lẳng lẳng ngồi trên mặt ghế, trầm ngâm không nói.

Mấy ngày sau, thân ảnh của Mặc Linh Cự Thuyền xuất hiện tại trên không một hồ nước màu xanh lục bích, sau đó đáp xuống một hòn đảo nhỏ trông vô cùng hoang vu.

Nhưng chỉ vùn vùn nửa ngày sau, cự thuyền lại một lần nữa bay lên trời, dọc theo lộ tuyến trước kia bay vút đi.

Một tháng sau, trên không trung một dãy núi có phần danh tiếng của Huyết Thiên Đại Lục, hơn mười dị tộc nhân của đại lục Huyết Thiên đang chia làm hai phe tranh đấu với nhau.

Trong đó có một đám da màu đỏ như lửa, hai gò má có thể mơ hồ nhìn thấy được lân phiến nhàn nhạt. đám còn lại thì có cặp mắt to lớn và lông mày rậm rạp, trên người mơ hồ có thể thấy được những luồng sát khí quanh thân.

Ngay phía dưới chúng, trong một mảng rừng rậm kín đáo dị thường, vài cây Linh Dược phát ra mùi hương kỳ dị đang đón gió mà đung đưa.

Mà ngay ở hai bên của vài cây Linh Dược này, có một lão giả mặc áo bào đỏ và một nam tử mặc áo bào xám đang ngồi xếp bằng đối diện nhau.

Tướng mạo của hai người tương tự với những người của hai nhóm đang tranh đấu với nhau trên không trung, nhưng tu vi thì hơn xa những người đang giao thủ kia. Lúc này một người thì đang thúc dục một bảo vật có hình dáng như lăng hoa, một người thì đang thúc dục một kiện pháp khí hình dáng như chiếc mâm tròn triển miên tranh đấu, bộ dáng giằng co không phân hơn kém.

Hiển nhiên hai người này chính là hai kẻ cầm đầu của hai nhóm, cũng vì đám Linh Dược hiếm có này mà tranh dành nhau kịch liệt.

Bỗng nhiên từ phía chân trời xa vang lên tiếng nổ lớn, một chiếc thuyền lớn màu đen trông như một ngọn núi cao lóe lên mà hiện ra, sau đó dùng tốc độ nhanh kinh người mau chóng bay đến phía rừng rậm.

Cự thuyền chưa thực sự bay đến trước mặt mọi người mà một cỗ khí thể kinh người mệnh mông cuồn cuộn đã kéo tới.

Những tộc nhân của hai phe đang giao chiến trên bầu trời chẳng qua chỉ có tu vi cỡ Kim Đan Nguyên Anh, bị cỗ khí thể này bức tới, nhao nhao kinh hãi mà dừng tay lùi về phía sau.

Hai gã thủ lĩnh có tu vi Luyện Hư ở dưới rừng rậm, sắc mặt cũng đại biến, cuống quýt nhìn lại về phía cự thuyền trên không trung.

Kết quả cự thuyền màu đen chỉ hơi trầm xuống, lập tức như một luồng gió lốc lóe lên đã lướt qua khu rừng.

Hai đám dị tộc nhân chỉ thấy như bị vòi rồng cuốn đi, thân hình không tự chủ được mà đều quay cuồng liên hồi ngay tại chỗ.

Tiếp đó âm thanh lớn “bang bang” vang lên, thân hình bọn chúng nhao nhao bay ngược về phía sau mấy chục trượng, mới có thể một lần nữa miễn cưỡng đứng vững.

Rừng rậm phía dưới lại càng như bị Cự Thú Man Hoang chạy qua, từ giữa khu rừng bỗng lảng không mà hiện ra một cái rãnh khổng lồ rộng tới vài chục trượng, cây cối hai bên đều đổ sập xuống đất.

Sắc mặt của cả hai nhóm người nhao nhao mà cùng tỏ ra cực kỳ hoảng sợ.

Giờ phút này, cự thuyền màu đen đã cách đó hơn mười dặm, cũng chớp động một cái, nhoáng lên liền bỗng hóa thành một luồng gió đen mà biến mất.

Hai gã thủ lĩnh dị tộc bên cạnh Linh Dược, tuy rằng thân thể đứng ngay hai bên cái rãnh nhưng lại bị một luồng sức mạnh cực lớn khiến cho người ta hít thở không thông mạnh mẽ đẩy ngã nhào sang hai bên phía sau.

Cả hai tên cuồng quít đứng lên, khuôn mặt đều tái nhợt cắt không ra chút máu, ánh mắt nhìn về cự thuyền phía xa càng trở nên kinh hoàng như ban ngày thấy ma vậy.

“ Là lão tổ Đại Thừa! Chỉ có Phi Thuyền của tiên bối Đại Thừa mới có thể có uy năng kinh người như vậy.” Lão giả áo bào đỏ lầm bầm nói.

“ Không biết là vị lão tổ nào đi ngang qua đây...ah, không tốt, Linh Dược của chúng ta.” Nam tử áo bào xám giống như hồn vía chưa trở lại, lảm nhảm hai câu bỗng nhiên như chợt nhớ ra điều gì, thoáng chốc nhảy vọt

về phía trước, vội vàng nhìn về chính giữa cái rãnh lớn, kết quả khiến hắn thở phào nhẹ nhõm.

Vài cây Linh Dược kia vậy mà bình yên vô sự ở trong rãnh, thật là kỳ tích, cứ như luồng sức mạnh vừa rồi cố ý tránh khỏi khu vực này vậy.

Chẳng qua là chỉ một khắc sau, lão giả áo đỏ cùng với nam tử áo xám liếc nhìn nhau, sắc mặt lại một lần nữa biến đổi, đem bảo vật thúc dục ra tiếp tục tranh đấu với nhau.

Về phần thủ hạ của hai người ở trên không trung, vừa thấy cự thuyền khí thế kinh người không để ý tới mình, do dự một chút lập tức cùng hò hét rồi lao vào giao tranh.

Ba tháng sau, trên không trung vùng cấm địa của một tông môn hạng trung, chiếc thuyền lớn đen kịt đang lẳng lặng đứng ở đó, đồng thời hơn ngàn khôi lỗi đẳng cấp cao đứng chằng chịt ở trên không dường như đã che lấp toàn bộ khu vực này lại.

Ở phía dưới đám Khôi Lỗi, gần vạn tên tu sĩ ăn mặc khác nhau của Huyết Thiên Đại Lục bất kể là tu vi cao hay thấp, tất cả đều nơm nớp run sợ đứng yên dưới mặt đất không dám tùy ý cử động một chút nào.

Trọn vẹn một lúc lâu sau, một chỗ bên trong cấm địa chấn động, từ đó một đạo thanh hồng mạnh mẽ phá tan cấm chế mà ra, sau mấy cái chớp động, hai bóng người đã xuất hiện ở trên chiếc thuyền lớn.

Rõ ràng là hai người Hàn Lập và Chu Quả Nhi.

“Tiền bối, có manh mối gì hay không?” Huyết Phách vốn đã đứng chờ ở đó từ lâu vội vã tiến lên một bước hỏi.

“ Không có, tể đàn ở đây cũng không phải là tòa mà ta đang muốn tìm. Tiếp tục lên đường thôi.” Hàn Lập nhàn nhạt phân phó một tiếng.

“Vâng”

Hóa Thạch lão tổ đáp ứng một tiếng, sau đó lấy ra một kiện pháp khí hình lệnh bài hướng về phía cự thuyền rung lên vài cái, lập tức khôi lỗi đầy trời bỗng nhoáng lên rồi tất cả đều không một tiếng động mà bay trở về thuyền lớn.

Sau một khắc, bên ngoài thân của Mặc Linh Thánh Thuyền tuôn ra vô số phù văn màu đen, nổ vang lên một tiếng liên phá không mà bay đi.

Chỉ còn lại một đám người của tông môn kia đang đứng dưới mặt đất.

Trong số những người này, vài tên có tu vi Hợp Thể kỳ trông thấy chiếc thuyền thực sự bay đi mà không quay lại, thần sắc mới trở nên buông lỏng hơn.

Nhưng một gã đại hán mặt mũi xanh lè trong đó có vẻ không cam lòng hướng về phía những người khác nói:

“Tông chủ, các vị trưởng lão, chúng ta cứ để đối phương nghênh ngang rời đi như vậy à. Nếu việc này truyền ra ngoài, thanh danh của Ly Hỏa Tông chúng ta chẳng phải sẽ triệt để mất đi hay sao?”

“ Không để đối phương đi thì có thể làm gì? Không cần nói tới kẻ cầm đầu tu vi sâu không lường được kia, quá nửa là một lão tổ Đại Thừa, mà chỉ riêng đám khôi lỗi này cũng đủ để tiêu diệt bốn tông mấy lần rồi. chẳng lẽ Chủ trưởng lão muốn để bốn tông lấy trứng chọi đá hay sao?” một lão giả khác lưng hơi còng nhưng khuôn mặt trông khá dữ tợn hừ một tiếng nói.

Những người khác nghe xong cũng liền tỏ ra đồng ý.

“Cho dù bốn tông không phải đối thủ của đối phương, nhưng có thể nhờ Thượng Tông ra mặt mà. Hang năm bốn tông nộp lên trên nhiều linh thạch như vậy chẳng phải là để vào những thời điểm như vậy bọn họ có thể che chở cho chúng ta một chút hay sao. Chỉ cần Thượng Tông ra mặt làm khó dễ với đối phương, thể diện của bốn tông đã có thể bao tồn hơn nửa rồi.” Đại Hán lại không đồng ý nói.

“Thượng Tông chẳng qua cũng chỉ có một lão tổ Đại Thừa mà thôi. làm sao có thể vì sự tình loại này mà gây khó dễ với một tôn tại Đại Thừa cùng giai cơ chứ. Huống hồ đối phương cũng chỉ xông vào cấm địa của bốn tông chứ chưa hề đả thương một tên môn hạ đệ tử nào. Bốn tông ngoại trừ danh dự hơi chút hao tổn ra thì thực chất không hề có chút tổn thương nào. Với tình huống này, Thượng Tông khẳng định sẽ càng không phản ứng gì cả.” lão giả lưng còng cười lạnh nói.

“Điều này cũng không nhất định, nếu bốn tông nguyện ý chịu trả một cái giá lớn nhất định...” con mắt Đại Hán chuyển động vài cái nói.

“Được rồi, việc này liền dừng ở đây thôi. chỉ vì chút mặt mũi mà đi đắc tội với một tôn tại Đại Thừa, Chủ trưởng lão là váng đầu hay là có ý kiến gì khác hay ho hơn sao?” một gã trung niên mặc nho bào vẫn một mực im lặng này giờ bỗng nhiên cắt đứt lời của Đại Hán.

“Tông chủ, Chủ mẫu nào có ý kiến gì, chỉ là không cam lòng để mất mặt mũi của Ly Hỏa Tông chúng ta mà thôi. nếu Tông chủ cùng các vị trưởng lão đều không để ý tới việc này, ta cần gì phải làm gì khác hơn nữa.” Đại Hán hừ hừ giải thích đôi câu, lập tức không mở miệng nói gì thêm nữa.

“Phí trưởng lão, Khung trưởng lão, tới cấm địa điều tra xem có thiếu đi bảo vật gì không. Thuận tiện điều tra một chút dấu vết xem tiền bối Đại Thừa khai rớt cuộc là đi đến nơi nào. Trung niên mặc nho bào không để ý

tới Đại Hán mà quay lại phân phó với lão giả lưng còng và một người khác nữa.

“Vâng, chúng ta đi qua xem xét một chút.”

Trong lòng hai người lão giả chột rùng mình, vội vã bước lên một bước đáp ứng.

Tiếp đó hai đạo độn quang cùng một chỗ thoáng chốc chui vào bên trong cấm địa không thấy bong bóng.

Về phần những môn nhân đệ tử khác, dưới mệnh lệnh của vị Tông chủ này cũng nhao nhao quay trở về các nơi trong tông môn.

“Tế đàn thượng cổ?”

Nửa ngày sau, trong một gian mật thất được che dấu nào đó, trung niên mặc nho bào có vẻ giật mình thốt lên.

“Đúng vậy, chính xác là vị tiên bối này chỉ đi tới một nơi đó, hơn nữa còn lưu lại một chút dấu vết thi pháp ở đó.” Lão giả lưng còng cười khò trả lời.

“Tế đàn thượng cổ ở trong cấm địa có lẽ đã sớm bị vứt bỏ không biết bao nhiêu năm thánh, bọn họ lại đặc biệt chạy tới cấm địa để vào tế đàn thi pháp một phen, đây là ý gì?” trung niên mặc nho bào thì thào hai câu, sau đó mặt mũi khó che dấu thần sắc nghi ngờ thắc mắc.

“Việc này thì ai biết, có lẽ bên trong cái tế đàn thượng cổ kia còn che dấu bí mật gì đó cũng nên?” trưởng lão lưng còng sờ sờ lên cằm, sau đó nói ra suy đoán của mình.

“Được rồi, cho dù bên trong có bí mật to lớn gì, nhưng ngay cả lão tổ Đại Thừa cũng đều ra mặt thì cũng hông phải là việc bốn tông có thể nhúng tay vào được. ngoại trừ số lượng nhân thủ bên ngoài cấm địa cần tăng lên gấp đôi, thì việc này cứ xem như không biết gì đi.” Sắc mặt trung niên mặc nho bào biến hóa mấy lần, sau đó mới quyết định nói.

“ Đã rõ, ngày mai ta sẽ phân phó xuống dưới ngay.” Lão giả lưng còng gật đầu, không hề có chút ý phản đối nào.

Cùng một thời gian, bên trong đại sảnh của chiếc thuyền lớn màu đen, Hàn Lập chính đang ngồi ngay ngắn ngấm nhìn một màn sáng mờ đang lơ lửng trước mặt.

ở bên trong màn sáng này, rõ ràng là một bộ địa đồ cực kỳ không lồ đang lẳng lặng bày ra ở trên hư không.

Ở bên trong địa đồ không chỉ ghi rõ một vài dãy núi, hồ nước, mà còn có những đốm sáng màu xanh nhạt chớp động, chúng nằm ở những nơi hẻo lánh của địa đồ và chớp động liên tục.

“Hàn tiền bối, những tể đàn ở gần đây chúng ta đã dò xét tới bảy tám phần rồi, chỗ tể đàn tiếp theo có lẽ nửa tháng sau sẽ tới, nhưng khu vực này đã tiến vào phạm vi thế lực của đại tông phái Huyết Đạo là Huyết Cốt Môn rồi.” Huyết Phách đứng ở bên cạnh màn sáng, chỉ vào một đốm sáng màu xanh giải thích.

“ Huyết Cốt Môn, chính là thế lực lớn mà ngươi đã đắc tội trước kia sao. Xem ra tiến vào khu vực này chúng ta cần thu liễm một chút rồi. tuy rằng ta không sợ những tồn tại Đại Thừa khác, nhưng tránh được những tranh đấu vô vị vẫn là tốt nhất.” Hàn Lập nhàn nhạt gật đầu.

“Bẩm Tiên bối, số lượng Đại thừa của Huyết Cốt Môn có lẽ khoảng năm sáu người, là một trong những thế lực lớn hàng thật giá thật của Huyết Thiên Đại Lục. tuy rằng số lượng Đại Thừa không bằng những thế lực lớn khác, nhưng công pháp Huyết Đạo của Tông này cực kỳ bá đạo. mỗi gã Đại Thừa ở đây, những Đại Thừa bình thường không thể so sánh được. việc của chúng ta nếu không muốn để Tông này chú ý tới, chỉ sợ là không thể tiếp tục ngồi trên Mặc Linh Thánh Thuyền này nữa rồi.” Huyết Phách có vài phần ngưng trọng nói.

() Cự Thú Man Hoang: Những con thú lớn của vùng hoang dã.*

Chương 2343: Cứu Mục Huyết Thiêm

“Mặc Linh Thánh Thuyền quả thật dễ làm người khác chú ý, đến khi bắt đầu tiến vào địa phận Huyết Cốt Môn thì ta sẽ thu hồi nó lại. Sau khi đến Huyết Hạc Thành thì người hãy tạm thời tách ra để điều tra manh mối bản thể của mình đi. Đến lúc đó ta sẽ giao cho người hai con khôi lỗi cấp Hợp Thẻ làm hộ vệ, chỉ cần không gặp phải tồn tại Đại Thừa Kỳ thiết nghĩ cũng đủ để bảo vệ người bình an vô sự.” Hàn Lập sau khi suy nghĩ một chút thì gật đầu nói.

“ Đa tạ tiền bối ban ơn, thiếp thân nhất định sẽ mau chóng tìm được manh mối liên quan.” Huyết Phách nghe thấy vậy thì vui vẻ nói.

“ Ta và đạo hữu xem như rất có duyên phận, chuyện nhỏ như vậy cũng không tính toán làm gì.” Hàn Lập khoát tay áo nói.

Hơn một tháng sau, đám người Hàn Lập cuối cùng cũng tiến vào phạm vi thế lực của Huyết Cốt Môn.

Bọn hắn liền thu Mặc Linh Thánh Thuyền lại, sau đó thay đổi một chiếc Phi Xa màu đen tằm thường, dùng vài con khôi lỗi sói kéo ở phía trước, tiếp tục tiến về phía trước.

Hành trình kế tiếp bình an vô sự.

Hai tháng sau đám người Hàn Lập rốt cuộc xuất hiện trước một tòa thành lớn màu đỏ như máu.

Kiến trúc tòa thành vô cùng kì lạ, hai bên thành trì có hai hồ nước màu lam nhạt, phía trước mặt đám người Hàn Lập là một bức tường thành lồi ra một mảng lớn thật dài cùng hướng với cổng thành, hình thành một cái trấn nhỏ trông giống như Ủng thành (tòa thành nhỏ ở ngoài cổng thành).

Tại phía trên tường thành, mơ hồ có một ít vệ sĩ mặc áo giáp đỏ như máu tuần tra qua lại.

Ở gần cửa thành, một số dị tộc nhân của Huyết Thiên đại lục đều dừng độn quang lại một cách trật tự trước cổng thành, sau đó giao cho vệ sĩ ở cửa thành một ít linh thạch rồi mới tiến vào trong.

“Hàn tiền bối, Huyết Hạc Thành đối với Huyết Cốt Môn cũng được xem là một trong những thành trì quan trọng, thành này có vài loại sản vật đặc trưng đối với tu luyện giả cấp trung và cấp cao có tác dụng lớn, cho nên Huyết Cốt Môn quanh năm đều cho đóng một lực lượng quân tinh nhuệ tại đây. Còn có một gã Thái Thượng Trưởng Lão Đại Thừa Kỳ thường xuyên ẩn cư tại trong thành. Người bình thường căn bản không dám gây sự ở tại đây, cho nên thành này cũng tương đối yên ổn. Nhưng tiêu dùng ở đây lại đắt đỏ hơn hẳn những thành trì bình thường, nếu như muốn ở lại lâu dài trong thành này thì buộc phải nộp một số lượng linh thạch nhất định.” Ở trên phi xa Huyết Phách đang cung kính giải thích một chút về thành này cho Hàn Lập.

“Dọc đường đi, ta cũng thấy một số đệ tử Huyết Cốt Môn. Tu vi thì không nói đến, nhưng trên người mấy tên đệ tử của tông này đều toát ra một loại hung sát khí, công pháp tu luyện quả nhiên là bá đạo dị thường. Không trách tông này có thể bài danh trong mấy tông lớn của Huyết Đạo tông môn tại Huyết Thiên đại lục, còn có thể xây dựng thành trì thật lớn như thế này. Hơn nữa Huyết Hạc Thành này lại nằm trong mấy mảnh sơn mạch khổng lồ, lại là một nút giao thông trọng yếu nên trong thành chắc hẳn cũng không

ít người ngoại lai đâu.” Hàn Lập sớm đem thân niệm quét qua khu vực xung quanh của Huyết Hạc Thành, trong lòng hiểu rõ nói.

“ Tiền bối minh giám, nếu như không có thay đổi quá lớn, thành này đúng là do tu luyện giả đến từ bên ngoài làm chủ. Chẳng qua những sản nghiệp cỡ lớn trong thành hơn phân nửa đều thuộc về Huyết Cốt Môn, những người khác có khả năng xây dựng sản nghiệp tại thành này đa số cũng là có những thế lực lớn chống lưng. Thành này còn thường xuyên xuất hiện một số người có thân phận quý dị, cũng ẩn cư quanh năm trong thành.” Huyết Phách sau khi lo nghĩ một chút thì trả lời.

“ Thành này quả thật là rỗng rần lẫn lộn. Huyết Cốt Môn cứ mặc kệ không hỏi đến những người có lai lịch không rõ này sao?” Hàn Lập cười nhẹ, hỏi.

“ Huyết Hạc Thành được xem như là một trong những thành trì lớn tương đối tự do tại Huyết Thiên Đại Lục. Trừ khi thực sự có người ở trong thành mạnh mẽ ra tay, ảnh hưởng đến những người khác, hoặc đến đúng kỳ hạn thu linh thạch, còn bình thường thì Huyết Cốt Môn sẽ không quản bất cứ chuyện gì. Cũng vì nguyên do này mà Huyết Hạc Thành mới có thể thịnh vượng trong nhiều năm như vậy. Mặc khác, trong thành cũng có thiết lập mấy cái đấu trường, một số người có ân oán muốn giải quyết đều có thể phân cao thấp hoặc sinh tử chiến tại những đấu trường này. “ Huyết Phách cười khò một tiếng, nói.

“ Thì ra là thế, ta đại khái hiểu được Huyết Hạc Thành là một chỗ như thế nào rồi. Huyết đạo hữu, người có muốn cùng ta tiến vào thành không?” Hàn Lập suy nghĩ một chút rồi gật đầu, hỏi ngược lại một câu.

“ Vẫn bối sẽ không vào! Dựa theo dấu hiệu bản thể lưu lại trước kia, hẳn là nàng đã tiến vào khu vực phụ cận Vạn Nguyệt sơn mạch rồi. Ta muốn

trực tiếp đi đến sơn mạch này tìm kiếm manh mối còn lưu lại.” Huyết Phách hơi khom người nghiêm nghị nói.

“Người đã có ý định như vậy thì trước tiên cứ hành động một mình đi. Trong khoảng thời gian này ta cũng sẽ tìm kiếm hai nơi khác có tế đàn Thượng cổ xung quanh thành. Người hãy cầm lấy cái truyền âm phù này, nếu là có phát hiện gì hoặc gặp nguy hiểm thì đốt tấm phù này, ta sẽ cảm ứng được và đến ngay lập tức.” Cánh tay Hàn Lập đảo một vòng liền xuất hiện một tấm phù lục màu vàng kim nhạt rồi ném qua.

“Đa tạ tiền bối, có tấm phù này thì vẫn bối có thể hoàn toàn yên tâm rồi.” Huyết Phách hai mắt sáng ngời, vội vàng cầm chắc tấm phù rồi cảm kích nói.

Sau đó nàng này vén áo thi lễ với Hàn Lập rồi hóa thành một đoàn ánh sáng bay ra khỏi phi xa.

Hàn Lập ngồi trên phi xa nhìn theo đoàn ánh sáng cho đến khi biến mất hoàn toàn, một tay nhẹ nhàng điểm một cái, thúc dục phi xa bay thật nhanh thẳng đến đại thành.

Trước cửa thành lúc này đã có bảy tám tên dị tộc Huyết Thiên đang xếp hàng giao linh thạch để vào trong thành.

Nhưng trong lúc tiến vào thành thì đều bị những tên vệ sĩ hỏi han ít nhiều một số vấn đề về lai lịch của những người này cùng ý định lưu lại bao lâu ở Huyết Hạc Thành.

Những người Huyết Thiên muốn tiến vào trong thành đều thành thật trả lời nhưng mà thật giả thì chắc chỉ có trời mới biết.

Những vệ sĩ Huyết Cốt Môn cũng không để ý lắm, ghi chép lại những tin tức này rồi giao cho mỗi người một cái thiết bài (lệnh bài bằng sắt), sau

đó cho bọn họ vào thành.

Đến phiên Hàn Lập, Hoa Thạch lão tổ không đổi sắc mặt tiến lên một bước, thả ra một chút khí tức Hợp Thể Kỳ, tay cầm một khối linh thạch bậc trung vút qua, lạnh lùng nói:

“ Ba người, linh thạch còn thừa không cần thối lại.”

Hơn mười tên vệ sĩ huyết giáp trước cổng tu vi cao nhất cũng chỉ là Nguyên anh kỳ, bị linh áp của Hoa Thạch lão tổ áp xuống, liền cảm thấy hô hấp không thông, bị bức lùi lại liên tiếp vài bước, trên mặt tức thì biểu lộ ra sự hoảng sợ.

Tên vệ sĩ cầm đầu sau khi nhận lấy linh thạch cũng không còn dám mở miệng ra hỏi gì nữa, vội vàng đưa ra ba cái thiết bài giao cho ba người Hàn Lập sau đó cung kính lùi qua một bên.

Ba người Hàn Lập ngông nghênh tiêu sái tiến vào cửa thành.

“Khí tức mạnh như thế, chắc chắn là tiền bối Hợp Thể Kỳ. Kỳ quái thật, tính cả vị này nữa thì trong tháng này tồn tại Hợp Thể kỳ tiến vào thành cũng sắp hơn ba mươi người rồi.” Tên vệ sĩ cầm đầu sau khi thấy đám người Hàn Lập đi xa rồi, mới thở dài ra một hơi, đưa tay vuốt mồ hôi lạnh trên trán, nói.

“ Thật là có chút kì quái,những cường giả Hợp Thể kỳ này hình như chỉ có vào chứ không có ra, chẳng lẽ trong thành gần đây có chuyện lớn phát sinh sao?” Một người bên cạnh hồ nghi, nói tiếp một câu.

“ Cũng có khả năng lắm. Các ngươi không thấy trong mấy tháng này cấp trên của chúng ta cũng xuất hiện một ít người lạ sao? Những người này cực kì tâm cao khí ngạo, bộ dáng giống như đều là những người có địa vị,

không giống nội môn đệ tử của tông ta.” Một người thấp giọng, lầm bầm nói.

“Được rồi. Không nên nghị luận chuyện này nữa. Mặc kệ trong thành xảy ra chuyện gì, đối với những ngoại môn đệ tử cấp thấp như chúng ta đều không có quan hệ nhiều lắm. Chúng ta chỉ cần bảo vệ tốt cửa thành này là được rồi. Chẳng lẽ các người đã quên sự nghiêm khắc của pháp quy bốn môn hay sao?” Tên vệ sĩ cầm đầu nghe vậy thì rung mình, thanh âm chợt trở nên nghiêm túc, nói.

Những người khác vừa nghe đến hai chữ “ pháp quy” thì đều giật mình một cái rồi ngậm miệng lại. Sau đó đứng thẳng người lại, cũng không dám tiếp tục nghị luận thêm gì nữa.

Lúc này, đám người Hàn Lập cũng đã đi vào sau cánh cửa của Ứng thành.

Ngoại trừ một cái ngã tư đường thật dài, cùng một số quầy hàng đơn giản hai bên thì cũng không thấy kiến trúc khác ở khu vực này.

Không ít người vừa mới tiến vào thành đều ngừng lại một chút trước những quầy hàng này, hoặc cầm lấy vật phẩm xem xét một chút hoặc trực tiếp cùng chủ quầy cò kè mặc cả.

Thần niệm của Hàn Lập quét qua bên trên những quầy hàng này một lượt, sau khi nhìn rõ vật phẩm được trưng bày. Mặc dù phong phú nhưng phần lớn phẩm chất đều không cao, đừng nói là đối với hắn mà đối với tu vi Hợp Thể kì của Hoa Thạch lão tổ cũng không có bao nhiêu tác dụng.

Vì vậy, đám người Hàn Lập không dừng lại mà đi thẳng một mạch đến cuối ngã tư đường, trực tiếp ra khỏi khu vực của Ứng thành.

Trước mắt chợt sáng ngời lên!

Một quảng trường dài bốn phương thông suốt hiện ra trước mắt, diện tích ước chừng hơn vạn mẫu, ở bốn phía quảng trường trải dài những cửa hàng lớn nhỏ không đồng đều.

So với các cửa hàng bên ngoài, có thể thấy được tài liệu, linh thú, pháp khí các loại không có cái gì là không đầy đủ.

Hoa Thạch lão tổ cùng Chu Quả Nhi vừa thấy cảnh này hai mắt đều trở nên sáng ngời.

“ Trong vòng vài ngày, các ngươi cứ tự do hoạt động đi. Ba ngày sau thì đến đây gặp lại.” Hàn Lập cười nhẹ phân phó.

Trong nửa năm qua, bởi vì đôn đáo đi tìm kiếm tế đàn Thượng cổ, bọn họ chưa từng đặt chân vào thành trì nào. Nếu như đã đến đại lục khác, thì chắc hẳn trong những cửa hàng ở đây sẽ có một ít tài liệu trân quý hoặc bảo vật hiếm thấy mà Phong Nguyên đại lục không có. Nên hai người Hoa Thạch và Chu Quả Nhi tất nhiên nhân cơ hội này sẽ đi mua bán một ít thứ gì đó.

“ Vâng, Hàn sư.”

“Đa tạ tiền bối.”

Hoa Thạch lão tổ cùng Chu Quả Nhi nghe vậy đều rất mừng rỡ, sau khi thi lễ với Hàn Lập liền vội vàng đi đến những cửa hàng trên quảng trường.

Thời gian ba ngày tuy không đủ để hai người bọn họ đi dọc hết các cửa hàng nhưng hẳn là cũng đủ đi hết bảy tám phần.

Hàn Lập lúc này tựa hồ cảm ứng được điều gì, theo bản năng ngẩng đầu nhìn trời một cái. Chỉ thấy trên không trung của tòa thành lớn, sắc trời đã dần chuyển sang chiều tối. Xuyên qua những cấm chế vô hình như có như

không liền có thể nhìn thấy trên bầu trời mơ hồ có vài cái mặt trăng khuyết, mà phụ cận hư không lại mơ hồ có màu đỏ tươi.

Chắc chắn không lâu sau đó, toàn bộ bầu trời sẽ thành màu đỏ như máu của buổi đêm.

Không biết nguyên nhân vì sao, Huyết Thiên đại lục lúc ban ngày cảnh tượng cũng giống như Phong Nguyên và Lôi Minh đại lục, nhưng vừa đến đêm thì toàn bộ bầu trời lại quỷ dị biến thành màu đỏ như máu.

Đây cũng là lý do vì sao nó được gọi là Huyết Thiên đại lục.

Nhưng lúc này, Hàn Lập không nhìn về dị tượng trăng khuyết màu đỏ, mà là thân nhiên nhìn qua một chỗ trống rỗng trên quảng trường, một lát sau mặt không biểu tình quay đầu lại, trực tiếp đi về một cái ngã tư liên thông với quảng trường.

“Đại Thừa Kỳ, rốt cuộc cũng kinh động đến cấp bậc này rồi. Nhưng người kia rốt cuộc là có lai lịch như thế nào mà gương mặt lại lạ lẫm như vậy? Xem ra vừa nãy hắn cũng đã phát hiện ra ta.” Hàn Lập vừa rời đi, một nam tử đeo mặt nạ, thân hình ẩn nấp hoàn toàn trong hư không, chau mày thì thào vài tiếng.

Chương 2344: Trận đồ

“Được rồi, bất kể lai lịch của người này ra sao, nếu đã xuất hiện tồn tại Đại Thừa thì xem ra chuyện kia thật sự không thể dấu diếm được nữa rồi. Vậy thì dứt khoát đem tin tức thả ra, mượn nhờ lực lượng của bọn chúng tới mạo hiểm một lần cũng được. Chuyện này so với việc bỏ lỡ thời gian mở ra, cuối cùng chẳng được gì thì còn tốt hơn nhiều.” ánh mắt của tên đeo mặt nạ chớp động vài cái, cuối cùng cũng hạ quyết tâm, tiếp đó tay áo hắn run lên, thân hình uốn éo rồi trực tiếp chui vào hư không không thấy đâu nữa.

Lúc này, Hàn Lập cũng đang dạo quanh một con đường khác, ra vào mấy lần một vài những cửa hàng trông có vẻ khá lớn, định bổ sung một ít tài liệu dự trữ. Nhưng cuối cùng hắn không mua thêm gì mà trực tiếp đi tới chỗ có vài khách sạn ở một nơi khá vắng vẻ thuê cho mình một gian phòng nhỏ, sau đó ngồi xuống tu luyện mà không ra ngoài nữa.

Ba ngày sau, khuôn mặt Hàn Lập tỏ ra hơi kỳ lạ đi tới quảng trường, thấy hai người Hóa Thạch lão tổ và Chu Quả Nhi đã sớm chờ ở đó, lập tức đưa về chỗ ở của mình.

Sau đó Hàn Lập nói với hai người bọn họ rằng bản thân bỗng nhiên có chút sở ngộ về môn bí thuật đang tu luyện, cho nên sự việc về tế đàn thượng cổ tạm thời dừng lại, trước hết cần phải bề quan một thời gian ngắn, để cho hai người bọn họ cũng ở nơi này tu luyện cho tốt, không có gì quan trọng thì không cần phải đi ra ngoài.

Hóa Thạch lão tổ và Chu Quả Nhi nghe vậy, tự nhiên gật đầu đồng ý.

Vì vậy, gần một tháng thời gian sau đó ba người đều tu luyện tại chỗ mà không hề rời khỏi nơi này một bước.

Một ngày của hơn một tháng sau, Hàn Lập vốn đang ngồi trong phòng, bỗng nhiên hai mắt trợn lên, dường như cảm ứng được điều gì, theo đó sắc mặt hắn có vẻ trầm xuống, bên ngoài thân lập tức tỏa ra ánh sáng vàng rực liên hồi thành một đạo cầu vòng lao ra khỏi phòng.

Dường như cũng cùng thời gian đó vang lên tiếng nổ “oanh” mạnh kinh thiên động địa.

Một khối quang cầu cực lớn đột nhiên nổ tung phía trên không của khách sạn, từng vòng từng vòng chấn động tỏa ra khiến cho những nơi mà nó đi qua, kiến trúc xung quanh nhao nhao sụp đổ, một vài người của Huyết Thiên Đại Lục bị ảnh hưởng tới cũng nhao nhao mà bị nổ tung thành huyết vụ.

Chỉ có số ít người có tu vi tương đối cao, giờ phút cuối cùng kịp thời thả ra bảo vật hộ thân mới có thể vội vã lao ra khỏi phạm vi chấn động, vô cùng kinh sợ vội vàng nhìn lên trên bội trời.

Hoa Thạch lão tổ và Chu Quả Nhi tự nhiên cũng ở trong số đó.

Tuy nhiên bởi vì cấm chế cấm bay, nên tất cả mọi người đều không cách nào bay tới gần đó để quan sát, nhưng với khoảng cách ấy để có thể nhìn được rõ ràng tình hình trên không trung thì cũng không có vấn đề gì khó khăn cả.

Chỉ thấy xa xa nơi vừa phát ra tiếng nổ thành linh có hai bóng người đang đứng lơ lửng trên không trung.

Một tên trẻ tuổi mặc đạo bào và một bà lão tóc bạc, mặt mũi đầy nếp nhăn, nhưng chấn động khí tức phát ra từ trên người hai kẻ này lại cực kỳ

kinh người.

Hiển nhiên động tĩnh vừa rồi chính là do hai kẻ này gây ra.

“Đại Thừa lão tổ, phải là lão tổ Đại Thừa kỳ, nếu không với sự lợi hại của cấm chế cấm bay trong Huyết Hạc Thành thì tồn tại Hợp Thể kỳ cũng không thể bay lên quá cao như vậy được.” Lúc này có người ghen ngào thốt lên.

Những người còn sống sót ở phía dưới vốn đang đầy kinh sợ thấy thế, không hỏi hít vào một ngụm khí lạnh, nhìn nhau vào lần rồi lập tức giải tán, không hề quay đầu lại.

Đùa hay sao, nếu là hai gã lão tổ Đại Thừa đấu pháp, bọn hắn còn tiếp tục ở lại đây thì đúng là muốn chết mà.

Về phần việc đòi công đạo, đương nhiên là nghĩ cũng chẳng dám nghĩ tới nữa.

Chẳng qua việc Huyết Hạc Thành bỗng chốc xuất hiện hai gã Đại Thừa kỳ cũng đủ chấn động cả tòa thành này một phen rồi.

Hoa Thạch lão tổ và Chu Quả Nhi không thấy bóng dáng của Hàn Lập, tuy có hơi kinh ngạc nhưng cũng không lo lắng chút nào mà chỉ trấn định đứng tại chỗ cũ không di chuyển.

Lúc này trên bầu trời bỗng nhiên truyền tới âm thanh lạnh lùng của một nam tử:

“ Nhị vị đạo hữu thật là hảo thủ đoạn. Mạnh mẽ ra tay không hề cố kỵ gì, chẳng lẽ thực sự không đặt Huyết Cốt Môn ở trong mắt hay sao.”

Nơi phát ra âm thanh chợt chấn động.

Hư không ở giữa đạo sĩ trẻ tuổi và bà lão kia bỗng lóe lên bạch quang, một gã nam tử đeo mặt nạ thoáng chốc yên lặng mà hiện ra.

Màu sắc của chiếc mặt nạ tái nhợt dị thường, bên ngoài có mình ẩn vài đạo Linh Văn màu bạc nhạt, ngoại trừ để lộ ra đôi mắt màu đen của chủ nhân thì không hề lộ ra chút dung nhan nào bên ngoài nữa.

“ Tiêu Minh, cuối cùng thì ngươi cũng chịu xuất hiện. Lúc trước không biết là kẻ nào vẫn trốn tránh không dám gặp hai ta đây. Hừ, nếu còn không hiện thân, ngươi có tin hay không lão thân sẽ đem cả tòa thành này phá hủy hết.” Bà lão hừ một tiếng, hai mắt khê đảo nói.

“ Tiêu đạo hữu chớ trách, ta cùng Vạn Hoa phu nhân cũng là hết cách mới phải ra hạ sách này. Cũng may là trước đó hai người bọn ta đã cố ý không chế phạm vi ảnh hưởng nên không thực sự tạo ra hư hại lớn cho quý thành.” Trên mặt Đạo sĩ trẻ tuổi lại có vẻ hơi áy náy nói, khiến cho người ta có một loại cảm giác vui vẻ kỳ lạ.

“ Không tạo thành bao nhiêu hư hại, gần ngàn người ở khu vực này, vậy mà chỉ có hơn mười người có thể chạy thoát. Quan trọng nhất là từ khi Tiêu mỗ tọa trấn bốn thành tới nay, đã hơn mấy trăm năm không có kẻ nào dám ra tay ở nơi này. Hôm nay nếu Nhị vị đạo hữu không cho Tiêu mỗ một lời giải thích, đừng mơ tưởng Tiêu mỗ bỏ qua chuyện này.” Người đeo mặt nạ lạnh lùng trả lời.

“ Tiêu lão quái, ngươi muốn giải thích cái gì? Chẳng qua chỉ chết gần ngàn tên tồn tại cấp thấp, như thế thì có là gì. Hay là Tiêu đạo hữu có ý nghĩ khác, muốn giao thủ thần thông với lão bà tử ta một phen.” Trong mắt bà lão lóe lên dị quang, hiện ra thần sắc nguy hiểm nói.

Đạo nhân trẻ tuổi ở một bên nghe xong thì nhú mày một cái, nhưng cuối cùng vẫn không nói gì.

“ Ta biết rõ lý do hai người các người tới Huyết Hạc Thành, nhưng nếu muốn tham gia việc này, lát nữa Vạn Hoa phu nhân hãy cùng ta tới Tranh Đài Tràng, chỉ cần đạo hữu tiếp được ba chiêu của ta, bất kể thắng bại thế nào, chuyện vừa rồi cũng xem như bỏ qua.” Nam tử đeo mặt nạ thản nhiên nói.

“ Ba chiêu? Không vấn đề gì, dù là ba mươi hay ba trăm chiêu lão thân cũng tiếp nhận hết.” bà lão cuồng tiếu một tiếng trả lời.

“ Tốt, đạo hữu đáp ứng là được. Như thế thì xem như Tiêu mỡ cũng có thể cho những người khác một cái công đạo rồi. Đúng rồi, ta còn quên chưa nói với hai vị. Hai vị cũng không phải là đạo hữu Đại Thừa đầu tiên tới Huyết Hạc Thành này, có người còn tới sớm hơn hai vị một bước đấy.” Người đeo mặt nạ gật gật đầu, sau đó lại nói một câu khiến cho bà lão cả kinh.

“ Có người còn tìm tới Tiêu huynh sớm hơn cả chúng ta sao, là vị đạo hữu nào mà tin tức linh thông như vậy, nhanh như thế đã tới rồi.” Đạo sĩ trẻ tuổi cũng biến sắc, thở nhẹ một hơi hỏi.

“ Đạo hữu đã chờ đợi khá lâu rồi, sao còn chưa ra đây gặp mặt chúng ta.” Người đeo mặt nạ không hề để ý tới lời nói của Đạo sĩ trẻ tuổi, chợt quay đầu hướng về một phía khác trong hư không nói.

“Ồ, đạo hữu thật sự là hảo thủ đoạn, có thể khám phá ra thủ đoạn ẩn nấp của tại hạ. Đã như vậy tại hạ cũng ra gặp mặt mấy vị một lần.” Bỗng nhiên một tiếng kêu kinh ngạc từ nơi đó truyền ra, tiếp đó ánh sáng màu xanh lóe lên, một gã nam tử tướng mạo bình thường mặc áo bào xanh trực tiếp hiện ra, cười mà như không cười quan sát ba người.

“ Quả nhiên là các hạ. Có thể khám phá ra thủ đoạn ẩn nấp của đạo hữu cũng không phải là gì quá khó, cấm chế của cả tòa thành này đều là do tại

hạ tự tay bố trí, bất luận kẻ nào muốn thi triển thần thông loại này trước mặt Tiêu mỡ đều sẽ không có bao nhiêu hiệu quả.” Hai mắt của Tiêu Minh đánh giá Hàn Lập, sau đó khẽ cười một tiếng nói.

“ Hóa ra đạo hữu cũng là một đại gia trận pháp, vậy thì khó trách. Chẳng qua Tiêu đạo hữu gọi tại hạ ra đây là vì chuyện gì?” Hàn Lập khẽ gật đầu, khuôn mặt hiện lên một tia dị sắc.

“ Ta rất bội phục tâm tính của đạo hữu! Biết rõ thời gian vật kia mở ra sắp đến, vậy mà tiến vào Huyết Hạc Thành lại không hề tìm ta, cò có thể yên lặng nghỉ ngơi ở nơi này thời gian dài như thế, ngay cả Đại Môn cũng không hề bước ra một bước. Nếu hai vị đạo hữu Vạn Hoa và Thanh Bình không đến, sợ là đạo hữu vẫn còn tiếp tục chờ đợi a. Nhưng ta cũng không nghĩ tới, nơi hai vị đạo hữu Thanh Bình, Vạn Hoa lựa chọn động thủ lại vừa khéo ngay chỗ ở của đạo hữu. Điều này có tính là trùng hợp hay không nhỉ.” Tiêu Minh cười hắc hắc một tiếng nói.

“ Bàn đạo và Vạn Hoa đạo hữu cũng không biết dãy phố này còn có tồn tại cùng giai khác, chỉ là lúc trước dùng thần niệm đảo qua một chút cảm thấy nhân khẩu ở đây thưa thớt nên mới động thủ đấy. Vị đạo hữu này đúng là hảo thủ đoạn, có thể áp chế tu vi ở cảnh giới thấp như vậy, ngay cả bàn đạo trước đó cũng không hề phát hiện ra chút khác thường nào. Chẳng qua gương mặt của đạo hữu có vẻ mười phần lạ lẫm, xin hỏi tôn tính đại danh.” Đạo sĩ trẻ tuổi cũng đánh giá Hàn Lập trên dưới một phen, liếc nhìn lão bà sau đó trên mặt mới đầy vẻ tươi cười hỏi.

“ Tại hạ họ Hàn, về phần khuôn mặt lạ lẫm cũng không có gì kỳ quái, ta vốn không phải là người của Huyết Thiên Đại Lục, lần này chỉ thuận tiện đi ngang qua đây thôi, cũng không có hứng thú tham gia chuyện của các ngươi. Chẳng qua nếu không phải Hàn mỡ nhanh nhẹn, sợ rằng cũng phải chặt vật một phen rồi, Nhị vị đạo hữu có phải hay không cũng nên cho tại

hạ một lời giải thích.” Hàn Lập nhàn nhạt nói vài câu, bỗng nhiên ánh mắt trở nên lảng lệ nhìn chăm chăm vào hai người đạo sĩ trẻ tuổi.

Tiêu Minh thấy vậy khẽ giật mình, nhưng quan sát hai người Thanh Bình đạo nhân lại mỉm cười, trong mắt hiện lên thần sắc như xem kịch vui.

Thanh Bình đạo nhân nhướng mày, nhìn Hàn Lập một lát, tựa như muốn xác định lời hắn nói có phải là chân tâm hay không, mới thu lại mặt cười trả lời.

“ Hóa ra Hàn huynh là đạo hữu đến từ đại lục khác. Lúc trước hai người bọn ta tay đúng là có hơi lỗ mãng, nhưng Hàn huynh còn muốn giải thích thế nào, chẳng lẽ cũng như Tiêu huynh muốn bản đạo tiếp ba chiêu hay sao.”

“ Ba chiêu thì không cần, chỉ cần các hạ và Vạn Hoa đạo hữu hai người tiếp một chiêu của ta là được rồi.” Hàn Lập mặt không biểu tình nói.

“ Một chiêu! Tốt, hai người bọn ta tiếp nhận. Lão thân cũng muốn nhìn xem đại lục khác rốt cuộc có bao nhiêu thần thông mà dám mạnh miệng như vậy.” Bà lão dường như mười phần nóng nảy, vừa nghe Hàn Lập nói, lúc này khuôn mặt hiện lên vẻ giận dữ, lập tức đáp ứng.

Thanh Bình đạo nhân nghe vậy cười khỏ một tiếng, lại hướng Hàn Lập hỏi lại một câu:

“ Hàn đạo hữu thực sự chỉ đi ngang qua thành này sao, thực không phải vì vật trong lời đồn kia mà đến hay sao?”

“ Hàn mỗ ngay cả cái gọi là vật trong lời đồn kia cũng không biết là cái gì thì làm sao có thể vì nó mà đến. Mấy vị đạo hữu cứ yên tâm, tại hạ còn có chuyện quan trọng khác bên mình, chỉ cần không liên quan tới chuyện của ta, ta cũng sẽ không tạo thành bất cứ cái gì trở ngại đối với chư vị.”

đường như Hàn Lập nhìn ra được suy nghĩ trong lòng của Thanh Bình đạo nhân, bình tĩnh nói.

Thanh Bình đạo nhân nghe vậy thì đại hỉ.

Vạn Hoa phu nhân nghe xong, thần sắc theo đó cũng giãn ra đôi chút.

Tiêu Minh đứng một bên, ánh mắt lại hơi lóe lên, nhưng lập tức bình tĩnh nói:

“ Mặc kệ Hàn đạo hữu có thực sự vì chuyện này mà đến hay không, tại hạ với tư cách Thành Chủ của Thành này tự nhiên cũng muốn tiếp đãi chư vị một chút cho tốt. Lát nữa sau khi tranh tài luận bàn xong, chư vị đạo hữu nhất định phải tới thăm động phủ của tại hạ một phen đấy.”

Chương 2345: Thiên Đỉnh cung

“Hai người chúng ta vốn là vì Tiêu huynh mà tới, cho dù đạo hữu không nói, bọn ta cũng dự định tới quý động phủ quấy rầy mấy ngày.” Thanh Bình đạo nhân mỉm cười trả lời.

Hàn Lập sau một hồi tự đánh giá cũng gật đầu.

“Tốt, cứ quyết định như vậy đi. Trước tiên chư vị đạo hữu hãy cùng tại hạ tới Tranh Đài Tràng đã. Chuyện ở nơi này cứ giao cho đệ tử bổn môn xử lý.” Tiêu Minh nghe vậy, khuôn mặt lộ ra chút vui vẻ, sau đó nhìn về bốn phía xung quanh đã bắt đầu xuất hiện một ít vệ sĩ của Thành Huyết Hạc rồi nói.

Bà lão và Thanh Bình đạo nhân tự nhiên không có ý phản đối, Hàn Lập im lặng truyền âm vài câu cho Hoa Thạch lão tổ và Chu Quả Nhi, sau đó cũng đi theo ba người hướng tới một nơi nào đó trong thành bay đi.

Chu Quả Nhi và Hoa Thạch lão tổ liếc mắt nhìn nhau rồi cũng yên lặng rời khỏi nơi đây, nhanh chóng biến mất ở giữa ngã tư đường gần đó.

Nửa canh giờ sau, giữa một tòa kiến trúc vòng tròn đường kính lớn hơn ngàn trượng bay lên một tầng màn sáng mờ mờ, ở giữa không trung bên trong đó, Tiêu Minh và Bà Lão đang đối mặt nhau từ hai phía xa xa.

Ở trên khán đài bên ngoài màn sáng, Hàn Lập và Thanh Bình đạo nhân thì thần sắc bình tĩnh quan sát hết thấy.

Một lát sau, Tiêu Minh thở nhẹ một hơi, miệng nói một tiếng “ Chiêu thứ nhất “, lập tức hé miệng phun ra một đạo huyết quang, đón gió mà lớn lên thành một cái lưỡi dao khổng lồ làm bằng xương trắng.

Ở phía trước mũi nhọn của binh khí này có khảm nam một vài vòng tròn màu bạc, gió thổi qua chúng vang lên âm thanh leng keng hỗn loạn không ngừng.

Một tay Tiêu Minh bắt lấy lưỡi dao bạch cốt, sau đó quát khẽ một tiếng, cánh tay bỗng nhiên vung lên, liền trực tiếp ném vật ấy về phía bà lão.

“Phù phù” một tiếng.

Lưỡi dao bạch cốt khổng lồ vừa rời tay, mặt ngoài của nó đã hiện lên vô số phù văn màu máu, chớp động một cái nó đã quỷ dị vượt qua cự ly mấy trăm trượng mà trực tiếp xuất hiện trước mặt bà lão, gần trong gang tấc.

“ Hừ, chỉ với chút thủ đoạn này.”

Bà lão hừ nhẹ một tiếng, bộ dáng có vẻ hơi khinh thường, nhưng thực tế thì không dám chậm trễ chút nào, một bàn tay vẩy ra nhanh như tia chớp, rút ra một cây trâm bằng gỗ màu đen trông có vẻ cổ xưa, hướng tới hư không phía lưỡi dao vạch một cái.

Một tiếng thanh minh truyền ra.

Mũi nhọn của cây trâm gỗ màu đen phun ra một ngọn lửa màu đen, lay động một cái lập tức quán quanh lưỡi dao bạch cốt đồng thời bộc phát ra hào quang chói mắt.

Một màn kinh người xuất hiện.

Lưỡi dao này chỉ bị ngọn lửa màu đen quấn quanh vài cái đã bị mạnh mẽ bức dừng lại ở xa xa rồi lấy tốc độ cực nhanh mà tan rã.

“Chiêu thứ hai”

Tiêu Minh gặp tình hình này không hề có chút bất ngờ nào, ngược lại còn tiếp tục ra tay lần nữa.

Chỉ thấy hần điểm một ngón tay về phía Cốt Dao đã bị hòa tan gần một nửa.

Vài cái vòng bạc vẫn sáng loáng ở bên trong lửa đen lập tức run lên nhẹ rồi trở nên mờ hồ, sau đó liền mạnh mẽ gãy ra khỏi đám lửa đen đang lượn lờ, biến mất tại chỗ không thấy đâu nữa.

Sau một khắc, bà lão liền biến sắc, đột nhiên uốn éo thân hình, hóa thành một luồng sáng màu xanh phóng vút lên trời cao.

Ngay tại chỗ mà bà lão vừa đứng bỗng nhiên chấn động, vài cái vầng sáng hình vòng bạc óng ánh im lặng mà hiện ra đồng thời co rụt lại.

Nhưng bà lão đã nhanh chóng hành động trước một bước, lúc này dĩ nhiên là chúng rơi vào khoảng không.

Tuy Nhiên Tiêu Minh lại tiếp tục lăm bắm trong miệng, liên tục điểm ngón tay về phía hư không chỗ mấy vầng sáng.

Sau một tiếng “oanh”, mặt ngoài những vầng sáng óng ánh hiện ra vô số vòng cung màu bạc, lấy thế sấm sét lao lên phía bà lão đang ở trên trời cao.

Vạn Hoa phu nhân thấy vậy, sắc mặt trầm xuống, Mộc Trâm trong tay liên tục khua xuống phía dưới.

Lửa đen cuộn cuộn áp xuống, nhưng trừ đem khí thể của vàng sáng giảm bớt đi chốc lát thì đáng về căn bản không làm gì được chúng,

Thân hình của Vạn Hoa phu nhân mặc dù liên tục chớp động trong hư không, nhưng vài vàng sáng này cũng đồng dạng liên tục thuần di, lấy thể sấm sét đuổi theo liên tục không tha.

Sau mấy lần trốn tránh, rốt cục trên khuôn mặt bà lão cũng hiện lên vẻ mất kiên nhẫn, quát lên một tiếng chói tai:

“ Người thực sự cho rằng chỉ bằng kiện dị bảo này là có thể khắc chế ma diễm của lão thân sao. Tiêu lão quái, tiếp đây ta sẽ cho người nhìn thấy sự lợi hại chân chính của Thực Cốt Ma Hỏa.”

Vừa dứt lời, Bà lão liền ném Mộc Trâm trong tay ra, há mồm phun lên trên nó một luồng tinh khí, đồng thời sau lưng vụt lên ánh sáng màu đen, biến ảo thành hư ảnh một con sư tử khổng lồ màu đen cao tới vài chục trượng.

Sư Tử này toàn thân cuộn cuộn lửa đen, mới vừa hiện thân đã lập tức tản mát ra một cỗ khí tức quý dị khiến cho lòng người kinh hãi.

Vào lúc này Mộc Trâm bỗng lóe lên vòng sáng bảo hộ, trực tiếp biến ảo thành một thanh kiếm ngắn đen xì.

Kiếm này chẳng qua chỉ dài nửa xích nhưng lại tản ra nhiệt độ cao tới mức khó có thể tin, khiến cho hư không gần đó đều bị đốt cháy phát ra mùi khét lẹt.

Vài vàng sáng kia nhân cơ hội này lại chớp động một cái đã một lần nữa xuất hiện trên đầu của Vạn Hoa phu nhân, hung hăng chụp xuống.

Con Cự Sư màu đen gầm nhẹ, ngẩng đầu phun ra càng nhiều Hỏa Vân màu đen lên cao, phút chốc đã mạnh mẽ ngăn mấy vòng sáng kia lại. Vạn Hoa phu nhân thì lại khẽ thúc đẩy thanh Đoản Kiếm màu đen kia.

Tứ thì bảo vật này vang lên một tiếng thanh minh, sau đó hóa thành một vầng sáng đen chui vào trong cái miệng lớn của Cự Sư.

Tiếp đó trên mặt bà lão hiện ra một tia cười lạnh, mười ngón tay giống như bánh xe liên tục bấm niệm pháp quyết.

“Oanh” một tiếng thật lớn.

Hắc điểm bên ngoài thân Cự Sư màu đen nhờ đó mà trở nên cuộn cuộn, sau đó cực nhanh lớn lên rồi phun ra một cột sáng đen về phía những vầng sáng trên trời cao.

Cột sáng màu đen rõ ràng chính là thanh đoản kiếm màu đen kia biến thành, chỉ là lúc này mặt ngoài của nó nhiều hơn vô số linh văn hình ngọn lửa quỷ dị, rung lên một tiếng dài liền hóa thành một đạo cầu vòng dài hơn mười trượng, thoáng cái đã trực tiếp xuyên thủng Hỏa Vân mà lóe lên ở chỗ mấy vầng sáng.

“Phanh phanh” một tiếng giòn vang!

Vài cái vầng sáng kia từ lúc cầu vòng hiện lên, từ giữa chúng bị chém rách ra, hóa thành từng điểm linh quang tán loạn mà biến mất.

“Hảo thủ đoạn, đây chắc là bảo vật thành danh của Vạn Hoa đạo hữu, Trảm Lân Ma Kiếm rồi, quả nhiên không phải bình thường, ngay cả vài miếng Thái Nhạc của ta cũng không thể chống lại được. Chẳng qua chiêu cuối cùng này ta sẽ vận dụng một chút thần thông chân chính, đạo hữu cũng nên cẩn thận một chút.” Tiêu Minh thấy vậy, không dạn mà còn cười lên,

câu nói cuối cùng có đôi chút ngưng trọng, đột nhiên một cánh tay khê động, một bàn tay hung hăng đập mạnh một chuông xuống vùng Đan Điền.

Sau một tiếng vang nhỏ, bên ngoài thân hình Tiêu Minh đột nhiên toát ra vô số huyết khí, dưới ngàn vạn luồng huyết khí này tạo thành sương mù cuộn cuộn, thân hình hần triệt để chìm ngập vào trong đó.

Bà lão thấy vậy thì rung mình, thần sắc bỗng nghiêm nghị hơn vài phần, Nhưng đồng thời khé thúc dục pháp quyết. Hư ảnh Cự Sư màu đen sau lưng lập tức ngưng thực lại, hình thể thoáng cái lớn hơn ba phần so với lúc trước.

Bỗng nhiên một tiếng rít quái dị từ bên trong Huyết Vụ truyền ra, tiếp đó là vài tiếng bước chân âm âm nặng nề, từ bên trong mơ hồ có một con quái vật khổng lồ sắp chui ra.

Tới khi Huyết Vụ triệt để tan đi, từ đó nhảy ra một con Cóc lớn như một ngọn núi nhỏ.

Con cóc này cao trăm trượng, bên ngoài thân bóng loáng như máu, phần lưng có từng cái đầu lớn nhỏ lồi lên, Nhưng ngay phía trước mấy cái đầu hiện ra chín con mắt yêu dị màu vàng, chớp động hàn quang kinh người.

“Cửu Mục Huyết Thiềm, vậy mà ngươi đã thực sự luyện hóa chân huyết của Chân Linh Thượng Cổ này” Bà lão trông thấy con Cóc khổng lồ này bỗng la lên thất thanh, đồng thời sắc mặt cũng trở nên cực kỳ khó coi.

Bên ngoài màn sáng, Thanh Bình đạo nhân trông thấy sự xuất hiện của Cửu Mục Huyết Thiềm, sắc mặt cũng hơi đổi.

Ngược lại Hàn Lập thấy vậy thì hai mắt sáng ngời, trên mặt lộ ra vẻ cười mà như không cười.

Tên tuổi Cửu Mục Huyết Thiềm, hẳn tự nhiên đã sớm nghe thấy, thậm chí ở một vài phòng đấu giá cỡ lớn còn thường xuyên xuất hiện một ít chân huyết Chân Linh này. Nhưng nó lại rất khác biệt so với chân huyết của những Chân Linh thượng cổ thường được rất nhiều tu sĩ cao giai tranh đoạt khác, chân huyết này rất ít người muốn có, thậm chí còn ít khi nghe thấy lời đồn về nó.

Xuất hiện loại tình huống này, tới cùng kỳ thực chính là do tinh huyết của Cửu Mục Huyết Thiềm này vô cùng độc, cho dù tồn tại Đại Thừa muốn luyện hóa nó thì tám chín phần mười là cũng không cách nào thừa nhận mà bị độc tính trong tinh huyết cản trở. Những tu luyện giả có tu vi thấp hơn, thậm chí chỉ cần nhiễm phải một chút đã có thể lập tức lăn quay ra mà chết.

Với tình huống như thế, cộng thêm còn có rất nhiều tinh huyết Chân Linh khác có thể lựa chọn, tự nhiên không có bao nhiêu tồn tại Đại Thừa cảm thấy hứng thú với Chân Linh Huyết này.

Cho nên vị Đại Thừa này của Huyết Cốt Môn dám mạo hiểm như vậy, mà lại còn luyện hóa thành công chân huyết của Cửu Mục Huyết Thiềm, thực sự là một việc khiến người ta hoảng sợ.

“Vạn Hoa đạo hữu, từ khi tại hạ luyện thành Kim Thiên Chân Thân tới nay, đây là lần đầu tiên lấy ra tranh đấu, rốt cục có bao nhiêu uy năng thì chỉ có thể nhờ đạo hữu tự mình kiểm nghiệm vậy.” từ trong miệng con cóc khổng lồ truyền ra âm thanh nói chuyện trong trẻo nhưng lạnh lùng của Tiêu Minh. Tiếp đó nó đột nhiên há miệng bắn ra một thứ gì đó mơ hồ vang lên một tiếng phá không bay đi.

Bà lão đứng đối diện lập tức kêu lên đau đớn, thân hình bỗng nhiên run lên như bị vật gì nặng nề đánh mạnh một cái vậy, thụt lùi lại mấy bước mới một lần nữa kinh sợ đứng vững lại thân hình.

Chỉ thấy ngay gần một trượng trước mặt nàng, một khối thịt màu vàng lớn cỡ cái đầu lâu đang hung hăng đánh lên trên bề mặt một chiếc thuẫn bằng gỗ màu xanh.

Phía sau khối thịt hiện ra một cái gốc lớn cỡ cái cổ tay, phân bố vô số gân xanh và huyết nhục.

Vừa rồi Cửu Mục Huyết Thiềm đã đem đầu lưỡi phun ra, dùng tốc độ quỷ dị mà bà lão không thể nhìn thấy, thoáng cái đã tới bên cạnh.

Nếu không phải vì nàng cẩn thận sớm lặng lẽ thả ra tấm thuẫn gỗ có thể ẩn nấp thân hình này, sợ rằng một đòn vừa rồi đã không có cách nào chống lại được.

Nhưng ngay cả như vậy, bộ dáng của vị Vạn Hoa phu nhân này cũng đầy chật vật.

Bà lão gầm lên một tiếng, Cự Sư màu đen sàu lưng há miệng bắn ra một đạo cầu vòng màu đen hung hăng cuốn thẳng tới đầu lưỡi của Huyết Thiềm.

Nhưng vào lúc này, cái lưỡi thô to của Huyết Thiềm chỉ khẽ động, liền thoáng cái biến mất một cách quỷ dị không thấy bóng dáng.

Cùng lúc đó, bản thể của Cửu Mục Huyết Thiềm vốn đang đứng cách xa đó mấy trăm trượng, đột nhiên chân sau dòn lực một chút, “vù” một tiếng, thân hình khổng lồ đã biến mất giữa đất trời.

“Không tốt”

Vạn Hoa phu nhân cũng là hạng người trải qua hàng trăm trận chiến, từ tồn tại cấp thấp từng bước đi tới ngày hôm nay, vừa trông thấy thế lập tức biến sắc, thân hình uốn éo muốn thi triển độn thuật lập tức rời khỏi chỗ cũ.

Nhưng đã chậm!

Chỉ nghe trên bầu trời vang lên tiếng ầm ầm thật lớn, một cái bóng đen khổng lồ thoáng chốc xuất hiện ở bầu trời phía trên đầu nàng, đúng là Cửu Mục Huyết Thiềm vừa biến mất kia.

Huyết Thiềm này vừa hiện thân, lập tức thò ra chi trước cực lớn của nó, từ từ chụp xuống phía dưới.

Sau một tiếng “phù phù”, một cái vàng Chương Ân sáng đỏ như máu đường kính lớn hơn mười trượng hiện ra, hung hăng đè xuống phía dưới.

Vàng sáng này còn chưa thực sự chụp xuống, Bà lão đã thấy hư không xung quanh ngưng trệ lại, thân hình bỗng chốc vô cùng trầm trọng, tiếp theo đó bộc phát ra vô số tiếng nổ lớn ầm vang.

Cửu Mục Huyết Thiềm: Con cóc màu đỏ có chín mắt.

Chương 2346: Chìa khóa

Nội tâm Vạn Hoa phu nhân lập tức cả kinh, miệng kêu lên một tiếng bén nhọn, tiếp đó ngẩng đầu phun ra không trung một cái Ấn lớn màu vàng đất, đồng thời hư ảnh Cự Sư màu đen sau lưng cũng đột nhiên nhấc chân lên đánh ra một trào mạnh như xé rách bầu trời.

“Phanh” một tiếng thật lớn.

Năm đạo trào ảnh cực lớn vừa tiếp xúc với quang sáng lập tức phát ra một tiếng trầm đục, bị bắn ngược lại rồi tiêu tán đi.

Mà Đại Ấn sau một hồi lắc lư, cũng bị quang sáng tỏa ra một cỗ lực lượng kinh khủng kéo đi vài vòng, thoáng chốc như mất đi không chế mà liên tục quay tròn ở trên không trung.

Vàng sáng màu đỏ chẳng hề dừng lại chút nào và tiếp tục lao thẳng xuống người Vạn Hoa phu nhân.

Sắc mặt Bà lão thoáng chốc hơi chút tái xanh rồi, nhưng đột nhiên từ cổ họng bà ta phát ra vài âm thanh quái dị, Cự Sư màu đen sau lưng nổi giận gầm lên một tiếng, bỗng nhiên phun ra một khối Cầu Lửa màu đen.

Hỏa Cầu này vừa bay ra lập tức đón gió mà cuộn cuộn lớn lên, biến thành không lồ không thua gì vàng sáng màu đỏ, đồng thời lao thẳng về phía nó.

Trong tiếng nổ oanh long, Hỏa Cầu thoáng chốc biến thành Hỏa Vân cuộn cuộn điên cuồng tỏa ra bốn phương tám hướng, uy năng không lồ của

nó khiến cho ngay cả vàng sáng màu máu ở phía trên cũng bắt đầu có dấu hiệu bất ổn rồi.

Nhưng vào lúc này, Cửu Mục Huyết Thiềm ở trên bầu trời mở cái miệng lớn của nó phun ra một đoàn huyết khí, chớp động một cái đoàn huyết khí này đã chui vào bên trong vàng sáng không thấy đâu nữa.

Sau một khắc, Vàng sáng không lồ vang lên âm thanh ông ông, nó run nhẹ vài cái, dưới cỗ lực lượng mạnh mẽ mới được tăng cường, một lần nữa lại khôi phục lại ổn định, tiếp tục cứng rắn đè mạnh xuống Hỏa Vân phía dưới.

Mặc dù Cự Sư màu đen cũng phun ra hắc diễm để rót thêm uy năng vào trong Hỏa Vân, nhưng rõ ràng là vẫn không thể ngăn cản được Vàng sáng màu đỏ kia.

Vạn Hoa phu nhân kinh sợ nhìn lên vàng sáng màu đỏ cách đó không xa, trong lòng không khỏi có hốt do dự là có nên sử dụng thủ đoạn áp rương của chính mình hay không.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên vàng sáng màu đỏ lóe lên, rồi cứ như vậy mà biến mất trong hư không.

Giờ phút này, từ trong miệng của Cửu Mục Huyết Thiềm mới vang lên một câu nói bình tĩnh “Đa tạ”. sau đó thân hình nó lặn một vòng dưới đất, tỏa một luồng huyết vụ ra bên ngoài hư không.

Từ trong huyết vụ, nam tử đeo mặt nạ đã khôi phục hình người đi ra.

“ Tiêu huynh quả nhiên là hảo thần thông, lần giao thủ này xem như lão thân thua.” Sắc mặt Vạn Hoa phu nhân hết sức khó coi, sau khi đem Hỏa Vân trên không trung và Pháp Tướng sau lưng thu lại mới chỉ có thể hơi không cam lòng mà nói.

“ Tại hạ cũng chỉ chiếm được một chút tiên cơ nhờ Cửu Mục Huyết Thiềm Chân Thân mà thôi, nếu thực là một trận chiến sinh tử thì không nhất định có thể hơn được Vạn Hoa đạo hữu. Hàn đạo hữu, tiếp theo tới phiên ngươi rồi. Tiêu mỡ cũng muốn chứng kiến thần thông của đại lục khác để mở mang kiến thức một chút đây.” Tiêu Minh cũng không nói câu gì khó nghe mà chỉ nhàn nhạt nói vài câu, sau đó quay lại nói với Hàn Lập.

Tiếp đó bên ngoài thân hắn lóe lên độn quang, lập tức biến thành một luồng sáng màu đỏ chui ra khỏi màn sáng, xuất hiện ở gần chỗ Hàn Lập.

“ Vạn Hoa đạo hữu có cần phải nghỉ ngơi một chút không, hay là để Thanh Bình đạo hữu cùng tại hạ luận bàn trước đã...” Hàn Lập mỉm cười, quay lại hỏi đạo sĩ trẻ tuổi.

“ Không cần, lúc này giao thủ căn bản là chưa ảnh hưởng gì tới chân nguyên, lão thân cũng chưa tiêu hao bao nhiêu pháp lực. Hàn đạo hữu cứ tới đây đi.” Bà lão không chờ đạo sĩ trả lời, mà đứng ngay phía trong màn sáng lạnh lùng nói.

Thanh Bình đạo nhân thấy vậy, cười mà không nói gì.

Hàn Lập nhíu mày một cái, rồi cũng liền gật gật đầu, một tay bấm niệm pháp quyết, thân hình trở nên mơ hồ, lóe lên đã biến mất ngay tại chỗ.

Sau một khắc, một chỗ trên hư không bên trong màn sáng chấn động, thân hình Hàn Lập lẳng lặng hiện ra tại đó.

“Bởi vì chỉ cần đạo hữu tiếp một chiêu nên Hàn mỡ cũng sẽ không khách khí đâu.” Hàn Lập không chút biểu tình nói.

“Hừ, điều này chẳng cần ngươi nhắc nhở lão thân cũng biết.” Bà lão tức giận trả lời, hắc quang sau lưng nhoáng lên, một lần nữa hiện ra hư ảnh Cự

Sư màu đen giương nanh múa vuốt, mà hình thái dường như còn dữ tợn hung ác hơn hai phần so với hồi nãy.

Xem ra một phen giao thủ thất bại vừa rồi khiến cho trong lòng bà ta ghen một cục tức giận, có ý muốn từ trên mình Hàn Lập tìm về một chút thể diện.

Hàn Lập thấy vậy, hai mắt vốn đang nhíu lại nhưng hít sâu một hơi bỗng nhiên bước về phía trước.

“Phốc” một tiếng trầm đục. Một bước bình thường này của Hàn Lập lại dường như nặng tựa ngàn cân vậy. Vừa dậm chân xuống mặt đất đã khiến cho mặt đất nơi hấn đặt chân xuống phát ra tiếng nổ mạnh ầm vang.

Nội tâm bà lão khê rùng mình, tiếp đó chỉ thấy bên ngoài thân thể Hàn Lập đang ở đối diện bỗng nhiên hiện lên vô số Linh Văn màu bạc lượn lờ. Thân thể hấn tỏa sáng vàng rực rồi điên cuồng lớn lên, đồng thời từ trên da thịt hình thành từng mảng lân phiến màu vàng kim.

Trong nháy mắt, đối thủ của bà ta đã biến thành một con Ma Vật một sừng dữ tợn, toàn thân rải đầy lân phiến màu vàng.

“ Đây là Chân Ma Thân, hấn đã tu luyện thân thể tới cực hạn của Ma Đạo! Vạn Hoa đạo hữu cẩn thận, ngàn vạn lần chớ có khinh thường.” Bên ngoài màn sáng, Thanh Bình đạo nhân vừa thấy hình tượng biến thân của Hàn Lập, sắc mặt chợt đại biến, vội vàng đứng dậy mở miệng nhắc nhở bà lão.

Tiêu Minh ở bên cạnh mặc dù đã đeo mặt nạ nên không thể nhìn ra biểu hiện của hấn, nhưng rõ ràng trong mắt cũng đã xẹt qua vẻ giật mình.

Vạn Hoa phu nhân vốn đang nao nao, nhưng nghe đến danh xưng của “ Chân Ma Thân”, lại hơi chút cảm ứng được khí tức khủng bố từ phía đối

diện, thần sắc lập tức trở nên vô cùng ngưng trọng.

Trong lòng bà ta nhanh chóng xoay chuyển, bỗng nhiên hai tay áo run lên, từ trong ống tay áo bắn ra vô số Phi Châm màu đen chẳng chịt, chúng xoay quanh một vòng trong hư không rồi liên kết với nhau hóa thành một trận đồ cuộn cuộn hắc khí. Vừa vặn bảo hộ bà ta ngay tại trung tâm.

Bà lão này vậy mà thực sự lấy ra thủ đoạn áp rương của mình, tể ra một bộ trận đồ phi châm.

Bộ trận đồ phi châm này, là trước đây nàng ngẫu nhiên lấy được phương pháp tế luyện từ một tòa di tích thượng cổ, về sao lại hao tổn thời gian mấy trăm năm mới chế tạo ra ba trăm sáu mươi cây Hắc Huyết Châm này, cuối cùng tế luyện thành công pháp trận.

Từ khi Vạn Hoa phu nhân luyện thành trận đồ này tới nay, một khi thả ra chúng để chiến đấu cùng đối thủ ngang cấp thì chưa một lần đại bại, dù không địch lại những cường giả khác thì vẫn có thể giữ được cục diện không thắng không bại.

Hiện tại đối mặt với biến thân của Hàn Lập, bà ta lại không cần suy nghĩ mà tể ra trận đồ này, có thể thấy được mức độ xem trọng đối với Chân Ma Thân của bà ta.

“Chân Ma Thân!”

Hàn Lập biến thân xong, nghe được lời nói của Thanh Bình đạo nhân, tâm niệm xoay chuyển một hồi, âm thầm cười khẩy.

“ Đây chỉ là trạng thái biến thân chưa hoàn toàn của Phạm Thánh Biến Thân mà thôi, trông thì mười phần khá giống với biến thân của vài loại Ma công hiếm gặp khi tu luyện tới cực hạn, nhưng trên thực tế uy năng của chúng lại cách biệt một trời một vực.”

Đừng nói bản thân thân thể của Hàn Lập đã mạnh mẽ không hề thua kém các Chân Linh bình thường, cho dù không cần thi triển Kinh Trập Quyết phụ trợ thì biến thân chưa hoàn toàn của Phạm Thánh Biến Thân cũng dư sức để nghiền nát những Đại Thừa bình thường rồi.

Trong lòng Hàn Lập suy nghĩ như vậy, cũng không hề có ý khách khí, vừa thấy đối phương bày ra trận đồ, biến thân Người Khổng Lồ cao vài chục trượng bỗng bước lên một bước đã tới gần trận đồ trong gang tấc rồi. Một cánh tay hấn khẽ động, bàn tay đầy lân phiến từ từ chụp xuống trung tâm của trận đồ, năm ngón tay lóe lên một cách quý dị lập tức nhập vào hư không trước người không thấy đâu nữa.

“Oanh” một tiếng trầm đục, trên không phía trên của trận đồ chấn động kịch liệt, một cái bàn tay khổng lồ màu vàng rực rỡ được phóng đại gấp mấy lần đã lặn không hiện ra, năm ngón tay co lại lập tức âm thầm mang theo một luồng khí tức kinh người lao thẳng xuống trận đồ phía dưới.

ở trung tâm của trận đồ, Vạn Hoa phu nhân vừa thấy thanh thế của bàn tay khổng lồ, khóe miệng không khỏi hơi co quắp lại, nhưng bàn tay thì không hề do dự bấm niệm pháp quyết.

Lúc này, hắc khí bên trong trận đồ nổi lên tiếng xé gió, vô số hắc mang như cuồng phong bạo vũ hướng không trung mà bắn đi.

Mỗi một đạo hắc mang thành linh đều từ một cây phi châm nhỏ biến ảo thành, mũi nhọn lóe lên hàn quang kinh người, bộ dáng thoát nhìn cực kỳ sắc bén.

Cự chương màu vàng lại không hề có chút né tránh nào, vẫn vững vàng đè thẳng xuống phía dưới.

Do đó mà tất cả hắc mang cứ như mưa rào đổ, đều hung hăng đánh lên tên bàn tay khổng lồ.

Nhưng sau một khắc, âm thanh “đình đương” vang lên, những thứ hắc mang này dưới vô số những tia sáng đen tách ra từ bàn tay khổng lồ màu vàng đã nhao nhao bị bắn ngược trở lại, căn bản không có cách nào gây tổn thương được mảy may tới bàn tay khổng lồ màu vàng.

Vạn Hoa phu nhân thấy vậy, lại không hề có vẻ ngoài ý muốn, ngược lại hít sâu một hơi, đột nhiên bấm niệm pháp quyết, thân hình bỗng như con quay điên cuồng chuyển động tại chỗ.

Một tiếng nổ lớn “phốc phốc” vang lên, vô số pháp quyết đủ mọi màu sắc bắt đầu từ trên mình bà lão điên cuồng phóng xạ ra, rồi nhao nhao chui vào bên trong trận đồ không thấy bóng dáng.

Cả tòa trận đồ đang tuôn ra hắc khí, bỗng nhiên hơn mười sợi dây dài màu đen từ đó chui ra, lóe lên một cái đã quán chắc lấy bàn tay khổng lồ màu vàng kia.

Tiếp đó bên ngoài những sợi dây màu đen vang lên âm thanh vù vù, vô số phù văn màu đen hiện ra rồi nhao nhao dán lên trên bàn tay khổng lồ.

Trong nháy mắt, bàn tay màu vàng khổng lồ đã bị đám phù văn màu đen này bao bọc chằng chịt lại, rốt cuộc không hề lộ ra được một tia sáng vàng nào nữa.

“Phong”

Lúc này, thân hình của Vạn Hoa phu nhân bên trong trận đồ mới đình chỉ xoay tròn, trên mặt mang theo vẻ đắc ý, quát khê một tiếng về phía không trung.

Lập tức những phù văn màu đen kia tỏa sáng rực rỡ, bắt đầu nhúc nhích, dường như còn muốn tiếp tục biến hóa thêm gì nữa, ý đồ muốn triệt để phong ấn bàn tay khổng lồ này lại.

Nhưng lúc này, từ trong miệng Cự Nhân do Hàn Lập biến thành truyền ra một chữ “phá” ông ông.

Sấm chớp nổi lên.

Từ trong đám phù văn màu đen bỗng nhiên bắn ra vô số hồ quang điện màu vàng, lượn lờ đan xen vào, đem từng đám phù văn xé rách ra, một lần nữa lại lộ ra bàn tay khổng lồ màu vàng trong đó.

Mà bàn tay khổng lồ màu vàng vừa đạt được tự do, lập tức phẩy một cái, năm ngón tay thoáng chốc đã quỹ dị bắt được một đầu của tất cả mười mấy sợi dây, tiếp đó hấn khê dùng sức liền phát ra âm thanh “phốc phốc” trầm đục.

Hơn mười sợi dây màu đen bị một cỗ sức mạnh không thể tưởng tượng nổi ép cho chúi xuống đất, nhao nhao gãy ra rồi hóa thành bột phấn.

Theo đó bàn tay khổng lồ màu vàng trở nên mơ hồ, thoáng chốc nó đã quỹ dị tiến tới một nơi trong hư không chỉ cách mấy trượng với trận đồ, năm ngón tay một lần nữa hung hăng đè xuống.

Trận đồ màu đen giống như bị kích thích, thoáng chốc phát ra âm thanh bén nhọn chói tai, hắc khí bên trong cuộn cuộn bay vọt ra lập tức xông lên không trung biến ảo thành một tấm màn chắn màu đen trải đầy hắc mang, đem trọn vẹn cả tòa trận đồ bảo hộ bên dưới.

“Oanh” một tiếng kinh thiên động địa.

Bàn tay khổng lồ màu vàng hung hăng đánh lên phía trên tấm màn đen, ánh sáng đen và vàng lập tức bộc phát cùng một chỗ.

Hào quang chói mắt khiến cho Tiêu Thanh và Thanh Bình đạo nhân ở bên ngoài không khỏi phải nhú hai mắt lại.

Tới khi hào quang thu lại, thời điểm bọn hắn mở to mắt ra thì màn sáng màu đen trông như không gì phá nổi bên trên trận đồ đã bị cứng rắn đập cho tan nát.

Bàn tay khổng lồ màu vàng như một ngọn núi đã xuất hiện trên đỉnh đầu của Vạn Hoa phu nhân, rồi lẳng lặng dừng lại ở đó.

Chương 2347: Hiện thế

Sắc mặt Vạn Hoa phu nhân trắng như tờ giấy, bất động trong chốc lát.

Lúc này, chẳng những trận đồ bị cự chưởng vàng kim chấn vỡ đến thất tinh bát lạc, mà ngay cả cự sư màu đen sau lưng lão bà cũng bị một luồng sức mạnh lớn khủng khiếp đè xuống, co lại một chỗ, căn bản không thể nào cự quậy.

Mặc dù trên người Vạn Hoa phu nhân thoáng cái đã phóng ra một cái thuẫn màu lục và vài kiện bảo vật phòng ngự bảo vệ toàn thân, nhưng trong lòng cũng hiểu rất rõ, với uy năng khủng bố của cự thủ kia, những bảo vật này căn bản không thể tạo ra bao nhiêu tác dụng ngăn cản.

Chân Ma Chi Thể của đối phương lại khủng bố đến tình trạng thế này, chỉ dùng một tay đã đánh bại bản thân dù đã sử dụng đến những thủ đoạn áp trực.

Điều này làm Vạn Hoa phu nhân vốn tâm cao khí ngạo thoáng chốc tâm lạnh như tro tàn.

“Đã nhường rồi!”

Hàn Lập biến thành cự nhân nhàn nhạt cười, nói một câu, sau đó co tay thu chiêu lại.

Gần như cùng lúc, cự chưởng trên đầu Vạn Hoa phu nhân cũng lóe lên biến mất không thấy bóng dáng.

Lúc này, lão bà cũng không biết mình đã ly khai màn sáng bằng cách nào, dờ dẫm về đến khán đài.

Bên ngoài, Thanh Bình đạo nhân cùng Tiêu Minh thoáng liếc nhau một cái, đều lộ ra thần sắc cực kỳ hoảng sợ.

Hàn Lập trong màn sáng hướng Thanh Bình đạo nhân nói:

“Thanh Bình đạo hữu, kính xin xuống tràng chỉ giáo một chút...”

Mà Thanh Bình đạo nhân mới hồi phục từ cảnh tượng kinh người, Hàn Lập một kích đánh bại lão bà, nghe Hàn Lập nói như vậy, sắc mặt biến đổi. Sau một lúc lâu mới chấp tay với Hàn Lập, cười khỏ trả lời:

“Đạo hữu, ma công cái thế. Bản đạo tự hỏi, tuyệt đối không phải là đối thủ. Một chiêu này không cần đánh nữa, tại hạ cam bái hạ phong.”

Vị Thanh Bình đạo nhân này sau một hồi tranh đấu nội tâm, chủ động nhận thua.

Hàn Lập nghe được cũng không cảm thấy bất ngờ, cũng không cưỡng ép thêm, chỉ gạt đầu rồi đem Phạm Thánh chân thân thu lại, sau một cái chớp động cũng hiện ra bên ngoài màn sáng.

“Hàn đạo hữu thần thông to lớn, có thể nói cả đời Tiêu mỗ cũng ít gặp. Nhưng cũng làm cho ta nhớ đến một người. Đạo hữu hẳn là Hàn Lập của Phong Nguyên Đại Lục, người từng tiến vào Ma Giới chém giết Minh Trùng Mẫu rồi.” Tiêu Minh quan sát Hàn Lập không chớp mắt một lúc, từng chữ nói ra.

“Hồ thẹn! Lời đồn có chút khuếch đại thôi, nhưng tại hạ quả thực là Hàn Lập Nhân Tộc.” Ánh mắt Hàn Lập có chút lóe lên, bất động thanh sắc trả lời.

“Hắc hắc, quả nhiên là Hàn đạo hữu, khó trách thần thông lợi hại đến thế. Nhưng điều này quả thực là quý khách đến nhà rồi. Đạo hữu nhất định phải nghỉ ngơi tại bản thành một thời gian ngắn để ta có thể hảo hảo* mà trao đổi một chút.” Tiêu Minh không để ý đến biểu tình của hai người kia, cười to nói.

*Hảo hảo: dịch ra là rất tốt. Mà dịch “trao đổi rất tốt” nghe nó chuối chuối nên để nguyên.

“Nếu đạo hữu đã thành tâm mời như vậy, tại hạ tự nhiên không cự tuyệt rồi.” Hàn Lập cũng thấy hứng thú với công pháp huyết đạo của Huyết Cốt Môn, nghe được lời ấy mỉm cười đáp.

“Thật tốt quá! Vạn Hoa phu nhân, Thanh Bình đạo hữu hay là cùng đến động phủ tại hạ tụ họp một chút nhé.” Tiêu Minh dường như rất hưng phấn, quay sang Vạn Hoa phu nhân và Thanh Bình đạo nhân đề nghị.

“Hai người bọn ta đến chuyến này vốn là có chuyện để cầu. Trước khi nghe Tiêu huynh hỏi đáp, tự nhiên không thể rời đi như vậy rồi. Tiêu huynh dẫn đường trước, hai người bản đạo đành quấy rầy một chút rồi.” Thanh Bình đạo nhân cùng Vạn Hoa phu nhân liếc nhìn nhau, sau một hồi do dự nói.

“Tại hạ vừa rồi đã phân phó môn hạ chuẩn bị thịnh yến trong động phủ. Nhất định sẽ khiến các vị đạo hữu thỏa mãn vô cùng. Chư vị cứ yên tâm.” Tiêu Minh nghe vậy khẽ cười nói.

Vì vậy, sau một khắc, cả nhóm hóa thành mấy đạo kinh hồng, nhanh chóng lao đi về phía cung điện khổng lồ ở trung tâm thành Huyết Hạc.

Hơn nửa ngày sau, khi sắc trời đã muộn, bầu trời hiện ra một màu đỏ như máu, Hàn Lập bình tĩnh, nhanh chóng bay ra từ cung điện. Lại hơn nửa

giờ tiếp theo, đã tìm đến đình viện đã thuê trong một khách sạn trên một con đường vắng vẻ.

Tại cửa đình viện, Hoa Thạch lão tổ cùng Chu Quả Nhi kính cẩn đứng bên ngoài, vừa thấy Hàn Lập đến đã bước lên thi lễ.

Hàn Lập phát tay, mang theo hai người tiến vào trong đình viện. Tiếp đó ánh sáng trắng lóe lên, cửa lớn đóng chặt.

Cùng thời gian, một chỗ bên trong Thiên Điện của cung điện khổng lồ. Ba người Tiêu Minh, Thanh Bình đạo nhân, Vạn Hoa phu nhân, đang ngồi quanh một cái bàn tròn bằng bạch ngọc, tựa như đang tranh luận chuyện gì đó.

Bởi vì Tiêu Minh có mang mặt nạ, nên ngoài trừ ánh mắt có chút bất định ra, không thể hiện biểu lộ khác ra ngoài.

Thanh Bình đạo nhân cùng Vạn Hoa phu nhân đều thần sắc ngưng trọng, thậm chí còn có chút tức giận lẫn vào trong đó.

“Tiêu lão quái, điều kiện ngươi đưa ra hơi quá đáng, lại muốn đến chín phần thu hoạch bên trong Thiên Đỉnh cung, chỉ chia cho ta và Thanh Bình đạo hữu một phần. Chẳng lẽ thực sự xem hai người bọn ta không ra gì?” Vạn Hoa phu nhân nổi giận quát lớn.

“Nếu nhị vị có được chìa khóa Thiên Đỉnh cung, hơn nữa còn biết đại khái địa điểm mở ra, cũng có thể đưa ra điều kiện như vậy.” Nam tử đeo mặt nạ không chút tức giận trả lời.

“Hai người bọn ta đương nhiên biết rõ Tiêu huynh có được những vật này, nếu không cũng không tiến vào sơn mạch Vạn Nguyệt trước mà tìm đến cửa đạo hữu. Nhưng bất kể nói như thế nào, chỉ để cho ta cùng Vạn

Hoa phu nhân một phần, quả thực hơi quá đáng rồi.” Thanh Bình đạo nhân chau mày nói.

“Hai vị cho rằng Thiên Đỉnh cung là nơi nào? Nếu không có chìa khóa trong tay tại hạ, cho dù biết địa điểm mở ra sớm một bước cũng có tác dụng gì? Năm đó, Tiêu mỗ vì có được chìa khóa này đã phải bỏ ra đại giới thật lớn*. Để lại cho hai vị một phần cũng xem như không ít rồi.” Tiêu Minh không nhúc nhích nói.

*Kiểu như bỏ ra nhiều công sức tiền bạc ấy.

“Hừ, chìa khóa tiến vào Thiên Đỉnh Tiên Cung không chỉ một cái. Trong tay đạo hữu bất quả chỉ là một trong số đó, nhưng không biết có phải là vật nguyên bản chân chính hay không. Trước mỗi lần Thiên Đỉnh Tiên Cung xuất thế, những vật giả mạo được đưa ra không ít đâu. Những chìa khóa giả tạo này tuy không đưa người ta bình yên đến Thiên Đỉnh Tiên Cung, nhưng cũng dư khả năng cảm ứng đại khái thời gian và vị trí. Nếu chịu mạo hiểm với cái chết một chút cũng có thể xông vào đấy.” Vạn Hoa phu nhân nhìn chằm chằm Tiêu Minh, lạnh lùng nói

“Chìa khóa giả? Chuyện này thì ta biết một chút, ta cam đoan với hai vị. Trong tay tại hạ là một trong những vật nguyên bản, nếu không sao lại dám đưa ra điều kiện như thế.” Tiêu Minh cười hắc hắc, mười phần tự tin nói.

“Tiêu huynh đã tự tin như vậy cũng không phí công bọn ta tự mình đến đây. Nhưng trước kia, nhiều chìa khóa giả được đưa ra như vậy, chỉ sợ lúc Thiên Đỉnh Tiên Cung mở ra, những tồn tại cấp thấp như Luyện Hư, Hợp Thể thì không nói, nhưng những tồn tại đồng giai như chúng ta tuyệt đối sẽ không ít. Dù sao cũng là động phủ của Thiên Đỉnh chân nhân, người vượt qua số lần thiên kiếp nhiều nhất của đại lục rồi phi thăng thành công của trăm vạn năm trước. Bên trong không biết có bao nhiêu bảo vật, linh dược có tác dụng với chúng ta. Ít nhất từ công pháp, bí quyết, bảo vật còn sót lại

bên trong, có thể biết rõ vị Thiên Đỉnh chân nhân này dùng thủ đoạn gì để vượt qua thiên kiếp. Chỉ một điểm này thôi cũng làm không biết bao nhiêu lão quái vật động tâm rồi. Tiêu Minh đạo hữu nếu không có sự tương trợ của hai người bọn ta, dù có đi vào trong Thiên Đỉnh Tiên Cung, dù có đạt được trọng bảo cũng có thể bình yên đi ra hay sao? Tiếp đó, đạo hữu thật không sợ bọn ta tìm được người có chìa khóa khác mà hợp tác sao? Đến lúc đó không phải đã tăng thêm hai kẻ cạnh tranh sao?” Thanh Bình đạo nhân sau khi nhíu mắt lại, nói ra một phen.

“Thanh Bình đạo hữu, người đang uy hiếp ta đó hả?” Thanh âm của Tiêu Minh trầm xuống.

“Cái này không phải là uy hiếp, chẳng qua bản đạo ăn ngay nói thẳng mà thôi. Hai người bọn ta xuất hiện tại nơi này, ít ra cũng biểu thị thành ý, nhiệt tình hợp tác cùng đạo hữu. Huống chi không cùng hai người bọn ta hợp tác, Tiêu huynh vẫn có thể yên tâm đồng hành cùng những người khác. Vị Hàn Lập của Phong Nguyên Đại Lục kia lại có thần thông kinh người. Tiêu huynh vì sao lúc trước không có động thái mời hấn cùng đến Thiên Đỉnh Tiên Cung. Không phải là do thực lực vị Hàn đạo hữu này quá mạnh, khiến Tiêu huynh kiêng kỵ hay sao?” Thanh Bình đạo nhân chậm rãi nói, trên mặt hoàn toàn khôi phục vẻ thông dong.

“Đúng vậy! Ta với người kia quả thực có chút kiêng kỵ, cũng không thể nắm chắc áp chế được đối phương nên mới không nói sự tình Thiên Đỉnh cung. Nhưng chỉ như vậy mà khiến Tiêu mỗ nhượng bộ là chuyện không thể.” Tiêu Minh không hề do dự trả lời.

Lần này, sắc mặt Thanh Bình đạo nhân có chút khó coi.

“Thanh Bình đạo hữu, Tiêu lão quái quá ngoan cố. Vậy đem chuyện kia nói cho hấn biết đi. Có điều kiện này, xem hấn có chịu nhượng bộ hay không.” Lão bà ở bên cạnh lạnh lùng nói.

“Chuyện gì?” Tiêu Minh thật sự sửng sờ.

“Đạo hữu có biết lai lịch thật sự của Thanh Bình đạo hữu không?” Vạn Hoa phu nhân lộ ra vẻ mặt thần bí.

“Thanh Bình đạo hữu là...” Tiêu Minh có vẻ kinh ngạc, ánh mắt chuyển lên người thanh niên đạo sĩ này.

“Thật xấu hổ, kỳ thực truyền thừa chính thức của tại hạ là...” Sau khi khẽ thở dài, Thanh Bình đạo nhân nhúc nhích miệng truyền âm, không để một lời nào lộ ra.

Tiêu Minh trước đó còn có bộ dáng lơ đãng, nhưng một lúc sau, hai mắt sáng ngời bày ra biểu tình kinh hãi.

Một hạp cốc bên trong sơn mạch Vạn Nguyệt, Huyết Phách cười trên người một khối lõi cự ung toàn thân đen thui, không nhúc nhích, đang nhìn chăm chăm vào một khối thạch bích tỏa ra ánh sáng trắng nhè nhẹ.

Bên trong bạch quang, bất ngờ có những phù văn quái dị như ẩn như hiện, biến hóa liên tục, dường như biểu thị cho một tin tức cực kỳ thần bí.

“Thiên Đỉnh cung.”

Huyết Phách trên người khối lõi đột nhiên nói ra một tiếng. Tiếp đó trong đầu sáng lên, dường như trong chốc lát, ký ức bị phong ấn lại xuất hiện rất nhiều.

Cùng thời gian, tại một thạch thất của đình viện bên trong thành Huyết Hạc, Hàn Lập ngồi khoanh chân trên một cái ghế, tay nâng một cái đỉnh nhỏ, cẩn thận quan sát.

Đỉnh này màu sắc xanh nhạt, bên ngoài phong cách cổ xưa, mặt ngoài lại chạm khắc các phù điêu trùng, cá, chim, thú đủ loại đồ án. Lúc này còn chớp động ánh sáng nhè nhẹ nhưng liên tục, dường như sắp sống lại.

Hàn Lập sờ cằm, rồi lại nhìn đỉnh nhỏ trong tay, trên mặt hiện ra vẻ trầm ngâm.

Một không gian đen nhánh được giấu kín trong sơn mạch Vạn Nguyệt, bỗng truyền ra một tiếng thở dài:

“Rốt cục cũng đến lúc cửa cung mở ra, bị nhốt trong nhiều năm như vậy, cuối cùng cũng có thể ly khai, lại có thể thấy ánh mặt trời rồi.”

Chương 2348: Đại môn

Bên trong một tòa tiểu sơn bốc bên rìa Vạn Nguyệt sơn mạch, hơn trăm tên cao giai tu sĩ mặc quần áo và trang sức khác nhau đang tụ tập lại một chỗ kết thành một pháp trận không biết tên cực lớn.

Một gã nam tử mặc cẩm y dáng người cao lớn, tướng mạo uy nghiêm mang bộ mặt lạnh như băng đứng bên cạnh chăm chú quan sát hết thấy.

...

Trong một cái ao có vô số độc trùng quỷ dị, phía trên một bệ đá màu lam nhạt thờ phụng một cái đỉnh nhỏ màu xanh.

Xung quanh bệ đá có ba lão giả tướng mạo cực kỳ xấu xí đang nhắm mắt xếp bằng ngồi xuống. Mỗi lão đều quay một hướng khác nhau, thần sắc ngưng trọng như đang tu luyện bí thuật gì đó.

...

“Vũ Quang quốc, Xuyên Vân quốc, thêm cả tám quốc gia thuộc Tề Vân sơn mạch đều bị hủy diệt. Điều này làm sao có thể?”

Bên trong một tòa thành lớn cách Huyết Hạc thành không biết bao nhiêu vạn dặm, một lão giả mặc áo bào màu xanh lục mang một vẻ không thể tin được đang quát tháo một gã nam tử mặc áo vàng.

“Bích Ảnh đại nhân, tiểu nhân tuyệt không dám nói dối nửa câu. Từ trên xuống dưới cả tám quốc gia này, bất kể là quân thần hay là dân chúng bình

thường, toàn bộ đều quý dị biến mất từ một tháng trước, ngay đến một người sống sót cũng không tìm được”. Nam tử áo vàng vâng dạ trả lời.

Lão giả mặc áo bào xanh đúng là vị Bích Ảnh mà Hàn Lập đã có lần thỉnh giáo qua.

“Vậy những tông môn lớn nhỏ bên trong Tề Vân sơn mạch đâu? Tề Vân sơn mạch xuất hiện sự việc kinh người như vậy thì bọn chúng không thể không phát giác được chút nào mới phải.” Sắc mặt Bích Ảnh trầm như nước hỏi.

“Thuộc hạ cũng đặc biệt điều tra điều này. Toàn bộ mười chín tông môn lớn nhỏ trong Tề Vân sơn mạch cũng không còn một ai. Dường như kết cục của bọn chúng và tám quốc gia kia giống hệt như nhau.” Nam tử áo vàng cười khỏ một tiếng trả lời.

“Điều biến mất? Mặc dù mười chín tông môn này không tính là gì ở Huyết Thiên đại lục, nhưng nếu liên kết lại với nhau thì cũng tạo thành một lực lượng không thể coi thường. Cho dù bốn mình ra tay cũng không thể xóa bỏ một cách vô thanh vô tức như vậy được. Việc này ly kỳ như thế, chẳng lẽ người không tìm được chút đầu mối gì sao?” Ánh mắt Bích Ảnh chớp lên vài cái rồi chậm rãi hỏi tiếp.

“Ngược lại mạnh mẽ không thể nói một điểm cũng không có. Sau khi bốn mình phát hiện được việc này ngay lập tức đã phái người tiến vào lãnh thổ tám quốc gia này điều tra một phen. Kết quả đã phát hiện ra bất kể là trong thành trì hay trong những tông môn kia đều không hề có dấu vết kịch liệt chống cự. Điều này cho thấy rõ nhưng người này hoặc là tự nguyện để người khác bắt đi, hoặc là thực lực đối phương mạnh mẽ tới một trình độ không thể tưởng tượng nổi, khiến cho tám quốc gia và hơn mười tông môn kia căn bản không có khả năng kháng cự lại.” Nam tử áo vàng hơi cúi đầu trả lời.

“Người nói xem có thể là khả năng nào?” Bích Ảnh hỏi lại.

“Thuộc hạ cho rằng rất có thể là khả năng thứ hai.” Nam tử áo vàng cũng không đắn đo nhiều trả lời.

“Vì sao?”

“Tạm thời không nói đến phạm nhân của tám quốc gia kia, đệ tử mười chín tông môn tuyệt đối không thể tự nguyện rời khỏi tông môn. Người bốn mình phải ra điều tra còn phát hiện trong Tề Vân sơn mạch có lưu lại một chút khí tức Huyết Đạo. Chắc hẳn Bích đại nhân hiểu rõ, chỉ có công pháp trong Huyết Đạo mới có thể có thủ đoạn lợi dụng Huyết tế để nhanh chóng đề cao tu vi. Nếu tất cả những người này thực vì thế mà mất mạng thì cho dù ở Huyết Thiên đại lục cũng cực ít phát sinh loại hình Huyết tế có quy mô lớn như vậy.

Mà khí tức Huyết Đạo lưu lại trong Tề Vân sơn mạch cực kỳ mạnh mẽ, nhất định Huyết Đạo đó là do lão tổ Đại Thừa gây nên. Hơn nữa cũng chỉ có hung nhân bậc này mới có thể không kiêng nể gì mà gây ra sự tình như vậy.” Nam tử áo vàng phân tích từng cái một.

“Người nói cũng có lý. Chuyện này hơn phân nửa là do chủ nhân của khí tức Huyết Đạo kia gây nên. Việc này không phải chuyện đùa, nhưng hiện giờ bốn mình đang dốc toàn lực chuẩn bị cho cuộc chiến Cường giả, không cách nào phân tâm quá nhiều cho việc khác được. Tuy nhiên tám quốc gia kia đều trực thuộc quản lý bốn mình nên không thể buông tay không quan tâm. Như vậy đi, người bẩm báo lại toàn bộ kết quả điều tra việc này cho Đề Huyết môn, Phong Xà tộc gần Tề Vân sơn mạch nhất. Hai thế lực này là hai thế lực lớn nhất xung quanh, cả hai đều có lão tổ Đại Thừa tọa trấn. Hơn nữa bên nào cũng có không ít lợi ích từ Tề Vân sơn mạch nên bọn chúng không thể không quan tâm tới việc này được. Lát nữa ta cũng sẽ mời Yên Vũ chân nhân tới đó một chuyến cùng hai lão tổ Đại

Thừa kia tra xét xem sao.” Rút cuộc Bích Ảnh đã có quyết định phân phó xuống.

“Vâng. Thuộc hạ biết rõ nên làm như thế nào, tất cả sẽ an bài theo ý đại nhân.” Nam tử áo vàng khom người nhận lệnh.

...

Một hồ nước khổng lồ xanh biếc ở phía bắc Tề Vân sơn mạch, gió xuân thổi nhẹ, mặt hồ lăn tăn gợn sóng, cũng có một ít tôm cá liên tục bơi lượn dưới mặt nước, tất cả đều hết sức bình thường.

Nhưng phía trên một hạp cốc cực lớn dưới đáy hồ lại có vô số tầng cấm chế huyền diệu. Cả hạp cốc rất dài dường như được phong bế một cách cực kỳ nghiêm mật.

Không sâu bên dưới vô số tầng cấm chế trải rộng từng đoàn từng đoàn huyết vụ ngưng mà không tán, cơ hồ đã nhuộm đỏ cả hạp cốc, căn bản vô phương nhìn rõ tình hình bên trong.

Mà phía dưới màn huyết vụ là một con sông máu mang theo mùi tanh tươi xộc vào mũi. Nó rộng chừng trăm trượng, dài không thấy điểm cuối, uốn lượn theo hạp cốc nổi thẳng tới một chỗ nào đó cực xa phía sau.

Tại đó mơ hồ có một bóng người đang ngồi xếp bằng phía trên con sông máu cuộn cuộn. Một tay người này bấm niệm pháp quyết, một tay nâng một kiện đồ vật lấp lánh ánh sáng. Một dòng máu đặc dính dài hẹp từ con sông phía dưới cấp tốc bay lên rồi nhao nhao chui vào trong đó.

...

Nửa tháng sau, Hàn Lập đang nhắm mắt tu luyện trong đình viện, bỗng nhiên trên người hắn truyền ra từng hồi thanh âm. Thần sắc Hàn Lập khê

động, hần lập tức mở hai mắt ra, tay áo run lên, một đạo ánh sáng màu vàng bay rất nhanh ra ngoài.

Đúng là một tờ Phù lục màu vàng nhạt.

Hai mắt Hàn Lập híp lại nhìn tờ Phù lục màu vàng một lát, sau đó hần liền vươn một tay ra thu vào, thân hình mơ hồ một cái đã trực tiếp biến mất trong phòng.

Mấy canh giờ sau, Hàn Lập mang theo Hoa Thạch lão tổ và Huyết Phách rời khỏi Huyết Hạc Thành hóa thành một đạo độn quang bay về phía Vạn Nguyệt sơn mạch.

Sau đó không lâu, một chỗ trong cung điện Huyết Hạc thành, nam tử đeo mặt nạ bỗng nhiên nghẹn ngào hô lên:

“Cái gì? Vị Đại Thừa Nhân tộc đã rời khỏi thành, lại còn bay về phía Vạn Nguyệt sơn mạch sao?”

“Đúng vậy. Đệ tử phụng mệnh Thái Thượng Trưởng lão bất cứ khi nào Hàn tiên bối ra khỏi thành là lập tức tới bẩm báo đại nhân.” Một gã nam tử có tu vi Hợp Thể kỳ cung kính dị thường đứng trước mặt Tiêu Minh bẩm báo.

“Làm tốt lắm. Người lui xuống đi.” Thần sắc Tiêu Minh sau khi thấp thỏm không yên một lát bỗng nhiên tươi cười khoát tay nói.

Gã nam tử Hợp Thể kỳ kia thức thời lập tức thôi lui khỏi đại điện.

“Vậy mà Hàn Lập cũng đến Vạn Nguyệt sơn mạch. Với thần thông của hần thì việc kia có chút phiền phức rồi.” Không khí bên cạnh Tiêu Minh chấn động một chút rồi hai thân ảnh nhàn nhạt hiện ra, đúng là Vạn Hoa phu nhân và Thanh Bình đạo nhân.

Người mở miệng chính là Vạn Hoa phu nhân, trong lời nói tràn ngập vẻ kiêu kỳ với Hàn Lập. Hiển nhiên lần giao thủ trước đây vẫn khiến Vạn Hoa phu nhân sợ hãi không thôi.

“Không phải là trùng hợp đấy chứ? Hàn đạo hữu lúc trước đã từng nói có chuyện quan trọng ở khu vực quanh đây. Hơn nữa bây giờ cũng không chưa tới thời gian Thiên Đỉnh cung hiện thế. Nếu thật sự vì việc này mà đi thì có chút hơi sớm.” Tiêu Minh chậm rãi mở miệng.

“Thời điểm này tiến vào Vạn Nguyệt sơn mạch không thể nói là trùng hợp được. Về phần chưa tới thời gian Thiên Đỉnh cung mở ra thì khẳng định người đi trước chờ sẵn trong sơn mạch cũng không phải chỉ có một mình Hàn đạo hữu. Chỉ e bây giờ đã có không ít người tụ tập trong Vạn Nguyệt sơn mạch ôm cây đợi thỏ rồi. Hiện tại có nhiều hơn một người cũng không có gì là kỳ lạ cả.” Thanh Bình đạo nhân tinh táo nói.

“Xem ra hai vị đạo hữu đều cho rằng vị Hàn đạo hữu này cũng vì Thiên Đỉnh cung mà tới rồi.” Tiêu Minh có vẻ suy nghĩ nói.

“Không thể nói nắm chắc mười thành, nhưng cũng không kém tám chín thành bao nhiêu. Hiện giờ đã nhiều thêm một gã đại địch, Tiêu huynh có thượng sách gì không?” Thanh Bình đạo nhân hỏi lại.

“Cần gì thượng sách. Cho dù thực lực hắn có mạnh hơn nữa nhưng nếu không có chìa khóa thì căn bản không có cách nào tiến vào Thiên Đỉnh cung. Cho dù trong trường hợp xấu nhất, hắn thật sự có thể lấy được chìa khóa từ tay người khác thì với cấm chế trong nội cung trùng trùng điệp điệp và đạo hữu với tư cách là người kế thừa của Thiên Đỉnh chân nhân, cộng thêm tạo nghệ trận pháp của ta, chẳng lẽ còn sợ người này ư!” Tiêu Minh cười hắc hắc trả lời.

“Điều này cũng đúng, bản đạo có chút hồ đồ rồi. Giả như người này có thiên đại thần thông, nhưng chỉ cần chúng ta đi trước một bước tìm được trung tâm của đại trận nội cung thì khi đó cho dù tất cả các đại địch khác cùng liên thủ đi chăng nữa, chúng ta căn bản không để trong lòng rồi.” Thanh Bình đạo nhân sau khi ngăn người một chút lập tức cười cười nói tiếp.

Thần sắc Vạn Hoa phu nhân bên cạnh nghe vậy cũng buông lỏng đôi chút.

Tiêu Minh sờ sờ cằm, trong mắt bỗng hiện lên vẻ thâm hiểm.

...

Bảy ngày sau, trong lòng một ngọn núi nào đó thuộc Vạn Nguyệt sơn mạch, trong một động phủ được tạm thời mở ra, Hàn Lập đang ngồi trên ghế đá Phủ chủ, thần sắc bình tĩnh nghe Huyết Phách kể chuyện gì đó.

“... Cứ như vậy. Ngày trước bản thể vì lo lắng vạn nhất xảy ra chuyện gì nên trước khi dùng chìa khóa thật tiến vào Thiên Đỉnh cung còn cố ý dùng bí thuật đặc thù lưu lại một phân thân và Hư Thiên đỉnh bên ngoài. Chỉ cần trải qua một thời gian ngắn bản thể không quay lại đúng hạn thì bí thuật kia sẽ tự động kích phát phân thân, song lại phong ấn đại bộ phận trí nhớ. Mà dựa theo suy tính của bản thể lúc trước thì thời gian Thiên Đỉnh cung xuất hiện lần nữa cũng sắp tới rồi. Nếu muốn cứu bản thể cũng chỉ còn cách tiến vào trong đó mà thôi. Hư Thiên đỉnh chính là một chìa khóa được phỏng chế từ bí thuật trong một tờ Kim Khuyết Ngọc Thư. Tuy chỉ là chìa khóa phỏng chế, tác dụng chỉ bằng nửa chìa khóa thật, muốn đi thẳng tới cửa chính của Thiên Đỉnh cung hơi nguy hiểm một chút. Nhưng lúc trước bản thể thiếp thân lại phát hiện đại trận Thiên Đỉnh cung có một chỗ sơ hở. Cho dù chỉ có chìa khóa phỏng chế cũng có thể có vài phần nắm chắc lên vào trong đó...”

Huyết Phách kể lại trong thời gian ước chừng dùng xong một bữa cơm mới rút cuộc đại khái thuật lại chuyện xảy ra năm đó với Băng Phách.

“Nói như vậy thì Băng Phách đạo hữu đã hoàn toàn khôi phục lại trí nhớ. Cái này thật sự rất đáng mừng. Năm đó người đến giao dịch Hư Thiên đỉnh với Hàn mỗ, tuy vì duyên cớ trí nhớ bị phong ấn, cũng không biết cụ thể sự tình của Thiên Đỉnh chân nhân, chỉ biết đỉnh này là một chìa khóa mở ra siêu cấp bí tàng của một tồn tại Đại Thừa. Nhưng có lẽ người chưa nói đây chỉ là một kiện bảo vật phỏng chế, cũng không phải là chìa khóa chính thức. Điểm này và ước định lúc trước có chút không quá giống nhau.” Trên mặt Hàn Lập không lộ ra chút khác thường nào, thản nhiên nói.

Chương 2349: Song đỉnh

“Việc này... Lúc trước trí nhớ thiếp thân còn chưa hoàn toàn thoát khỏi phong ấn nên mới ngộ nhận Hư Thiên đỉnh là chìa khóa chân chính. Nhưng thiếp thân có thể cam đoan, nếu dùng chìa khóa này mà thực sự không thể tiến vào Thiên Đỉnh cung thì thiếp thân tuyệt đối không dám yêu cầu tiên bối mạo hiểm xông vào cung. Tuy nhiên, nếu đã có thể tiến vào trong, thiếp thân tin tưởng bảo vật bên trong cung sẽ không làm Hàn tiên bối thất vọng.” Huyết Phách có chút lúng túng, nói.

“Lúc trước ngươi đã nói rất nhiều về sự tình Thiên Đỉnh chân nhân năm đó rồi. Động phủ còn sót lại tại Hạ giới của một tiên bối đã phi thăng Chân Tiên giới hoàn toàn đủ để ta động tâm. Cho dù không vì những bảo vật này, lúc trước nếu ta đã đáp ứng cứu bản thể của đạo hữu ra khỏi nơi đó thì ta cũng sẽ không dễ dàng nuốt lời như vậy đâu. Ngươi yên tâm đi, với thân thông hiện tại của ta, cho dù không có bất kỳ chìa khóa nào ta cũng có khả năng dùng sức mạnh tiến vào Thiên Đỉnh cung. Hiện giờ đã có chìa khóa Hư Thiên đỉnh này thì ta nắm chắc chín thành trở lên có thể tiến vào trong đó.” Sau khi Hàn Lập nhìn Huyết Phách một lát bỗng nhiên cười khẽ, nói.

“Đa tạ đại ân của Hàn tiên bối. Nếu bản thể thoát được ra, vẫn bối nhất định ...”

“Tốt rồi! Lời cảm ơn vẫn nên chờ khi ta cứu bản thể của Băng Phách đạo hữu ra hẵng nói. Chỉ có điều, chìa khóa Thiên Đỉnh cung không chỉ có một cái. Lúc trước đám người Băng Phách đạo hữu đã từng dùng bí thuật trong Kim Nguyệt Ngọc Thư luyện chế rất nhiều chìa khóa phỏng chế. Đến lúc Thiên Đỉnh cung hiện thế, cường giả hội tụ tại đây chắc hẳn sẽ không ít.

Ngẫm lại thì hai người Thanh Bình đạo nhân và Vạn Hoa hoa phu nhân ta gặp trong Huyết Hạc thành chắc cũng là vì việc này mới tìm tới vị Thái Thượng Trưởng lão của Huyết Cốt môn kia.” Hàn Lập tự đánh giá rồi mở miệng.

“Cái gì? Tiền bối đã gặp mặt Trưởng lão có tu vi Đại Thừa của Huyết Cốt môn trấn thủ Huyết Hạc thành kia sao. Ta nhớ năm đó trong những người cùng bản thể tiến vào Thiên Đỉnh cung đích xác có một cường giả Huyết Cốt môn. Trong tay Huyết Cốt môn còn giữ một số lượng chìa khóa cũng không phải điều gì kỳ quái. Nhưng nếu Huyết Cốt môn tiến vào Vạn Nguyệt sơn mạch với quy mô lớn thì đúng là có chút phiền phức rồi.” Huyết Phách nghe xong liền biến sắc.

“Ta nhìn phong thái vị Thái Thượng Trưởng lão kia ở Huyết Hạc thành thì chắc hẳn sẽ không mời đồng môn tham gia, bằng không sẽ không có tồn tại Đại Thừa từ các tông phái khác tìm tới tận cửa như vậy. Không những không mời đồng môn, ta nghĩ hẳn còn giấu biệt chìa khóa và chuyện Thiên Đỉnh cung nữa. Hơn phân nửa những người đang nắm giữ chìa khóa chắc cũng có cách nghĩ như vậy. Cho nên, trừ những người đang nắm giữ chìa khóa ra thì những người khác tiến vào Vạn Nguyệt sơn mạch hơn phân nửa chỉ là nghe đồn đại sắp tới thời điểm Thiên Đỉnh cung mở ra mà kéo đến. Cho dù những người này có nhiều hơn nữa cũng vô phương tiến vào trong cung, thế nên hoàn toàn không tạo thành uy hiếp gì với chúng ta được.” Hàn Lập lắc đầu, trả lời.

“Nhưng chỉ e những người kia sẽ không cam tâm để những người có chìa khóa yên ổn tiến nhập Thiên Đỉnh cung.” Chu Quả Nhi đứng một bên không nhịn được nói chen vào.

“Trước khi tiến vào Thiên Đỉnh cung nhất định sẽ có một hồi chém giết, nhưng đã có ta ở đây thì các người còn sợ gì nữa? Tuy nhiên, bên trong Thiên Đỉnh cung có thể sẽ có chút nguy hiểm. Hoa Thạch, người và Chu

Quả Nhi ở lại nơi này, chờ ta và Huyết Phách đạo hữu đi ra là được rồi. Các người nên cẩn thận một chút, đừng để những người khác ngoài kia phát hiện ra. Hiện giờ những kẻ dám tiến vào Vạn Nguyệt sơn mạch cũng không phải hạng tầm thường đâu.” Hàn Lập nhàn nhạt phân phó.

Chu Quả Nhi và Hoa Thạch lão tổ nghe vậy, trong lòng liền rung mình, lập tức cung kính tuân mệnh.

“Huyết Phách đạo hữu, theo lời người thì gần tới thời điểm Thiên Đỉnh cung mở ra, Hư Thiên đỉnh sẽ có cảm ứng, hơn nữa cũng chỉ dẫn chúng ta đến địa điểm chuẩn xác. Những lời này không sai chứ?” Hàn Lập quay đầu lại hỏi Huyết Phách một câu.

“Thưa đúng thế. Sở dĩ có nhiều người tranh đoạt chìa khóa phòng chế cũng chủ yếu là vì công dụng này.” Huyết Phách trả lời rất chắc chắn.

“Vậy là tốt rồi. Việc chúng ta cần làm bây giờ là lo nghỉ ngơi dưỡng sức, bình tĩnh chờ Thiên Đỉnh cung xuất thế.” Hàn Lập gật gật đầu, thông thả nói.

Huyết Phách đương nhiên không có ý kiến gì, liên tục gật đầu đồng ý.

Vì thế nhóm người Hàn Lập tạm thời ở lại trong động phủ này.

Thời gian từng ngày qua đi, vốn dĩ tu tiên giả ở Vạn Nguyệt sơn mạch cũng không nhiều lắm, nay lại dần dần náo nhiệt lên.

Tin tức liên quan tới Thiên Đỉnh cung sắp xuất thế không ngờ lại được truyền ra chính từ trong Huyết Hạc thành.

Một vài tu tiên giả có thực lực ở khu vực xung quanh vừa nghe được tin tức này lập tức hành động. Chỉ trong một thời gian ngắn, bọn họ đã tụ tập rất đông ở Vạn Nguyệt sơn mạch.

Chẳng qua vì Huyết Hạc thành gần sơn mạch nhất, nên những tu tiên giả tiến vào trước có đến tám chín phần mười là người của thành này.

Trong đó tỉ lệ đệ tử Huyết Cốt môn chiếm không ít.

Nhưng theo thời gian trôi qua, dần dần đã có người từ các khu vực khác xuất hiện. Càng ngày số lượng người đổ về càng đông hơn.

Tuy nhiên, Vạn Nguyệt sơn mạch là một dãy núi siêu lớn. Cho dù nhiều người hơn nữa tiến vào trong đó cũng như “đá chìm đáy biển” mà thôi, hoàn toàn biến mất không thấy bóng dáng.

Nhưng một vài kẻ thực lực hơn người và tính tình táo bạo nếu thấy hoài nghi người nào có chìa khóa liền bắt đầu chém giết tranh đoạt. Mặc dù phần lớn kết quả những trận kịch chiến này là không được như mong muốn. Nhưng cũng có một số trận chiến sau khi kết thúc, kẻ thắng trận đã tìm thấy một cái tiểu đỉnh từ trên người đối thủ. Tức thì lại châm ngòi hàng loạt những cuộc đại chiến càng thêm đẫm máu nổ ra khắp nơi trong Vạn Nguyệt sơn mạch.

Mà ở những chỗ cách xa nơi này, còn có rất nhiều người trên Huyết Thiên đại lục nghe được lời đồn đang trên đường chạy tới Vạn Nguyệt sơn mạch.

Chỉ có điều những người này đã không kịp nữa rồi.

Nửa tháng sau, trong một đầm nước không rõ tên thuộc Vạn Nguyệt sơn mạch, đột nhiên một đạo hào quang ngũ sắc thần bí phóng lên cao, sau đó nó hóa thành vô số phù văn tan biến vào hư không.

Cùng lúc đó, Hàn Lập đang nhắm mắt tu luyện trong mật thất sâu trong lòng núi, bỗng khê động thần sắc, tay áo phất lên, một tiểu đỉnh màu xanh chói mắt chớp động mấy cái bay vút ra ngoài.

“Huyết Phách, chuẩn bị một chút đi, đã đến thời gian xuất phát.” Hàn Lập chăm chú nhìn mặt ngoài tiểu đỉnh màu xanh đang xuất hiện vô số phù văn quý dị, không chút do dự truyền âm một câu ra ngoài.

Huyết Phách đang ngồi trong một gian của động phủ lập tức đứng dậy, trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng.

Một lát sau, một đạo cầu vòng xanh dài vài chục trượng từ trong lòng núi vọt ra, bay thẳng tới một chỗ nào đó trong Vạn Nguyệt sơn mạch.

Tình hình giống hệt như vậy cũng phát sinh ở hơn ba mươi chỗ bí ẩn khác trong sơn mạch.

Từ những nơi đó cũng nổi lên tiếng xé gió, rồi một hoặc vài đạo, thậm chí là vài chục, hơn trăm đạo độn quang bay ra cùng một lúc, tất cả đều điên cuồng bay về một hướng.

Những người này không thêm che giấu hành động chút nào nên đương nhiên làm kinh động đến những tu tiên giả Huyết Thiên đang ẩn mình trong sơn mạch. Bọn chúng không chút do dự bay theo.

Một vài đạo độn quang có tốc độ cực kỳ nhanh thậm chí còn đuổi kịp những người bay phía trước, rất nhanh đã phát sinh những trận đấu pháp vô cùng ác liệt.

Hàn Lập thấy độn tốc của Huyết Phách quá chậm nên sớm đã mở rộng độn quang của mình bao trọn cả nữ tử này vào trong, hợp hai làm một tiếp tục bắn về phía trước.

Với độn tốc nhanh như vậy, nếu mấy kẻ gần đó phát hiện ra thì cho dù muốn đuổi cũng gần như là chuyện không thể.

Nhiều người chỉ cảm thấy một ánh chớp xanh xẹt qua không trung một cái rồi một đạo cầu vòng xanh ở phía chân trời bên này đã vọt tới tận phía chân trời bên kia, trong nháy mắt đã mơ hồ biến mất không thấy đâu nữa. Chỉ còn để lại dư âm phá không lượn lờ giữa không trung.

Tất cả những người nhìn thấy cảnh này đều vô cùng hoảng sợ, lập tức rút tất cả ý nghĩ cướp chìa khóa trong lòng lên tận chín tầng mây, nhanh chóng đi tìm mục tiêu khác.

Tuy nhiên, Huyết Thiên đại lục vốn đầy kẻ dũng mãnh vô cùng, chưa bao giờ thiếu những tên to gan lớn mật hết sức tự phụ.

Đúng lúc đạo cầu vòng xanh kia bay ngang qua bầu trời phía trên một hạp cốc sâu không thấy đáy, đột nhiên tiếng xé gió “vù vù” từ phía dưới vọng lên, vô số Phạn văn tuôn ra. Trong chớp mắt chúng đã tạo thành một tòa trận pháp bằng ánh sáng cực kỳ huyền diệu.

“Đạo hữu chậm đã, tại hạ có chuyện muốn thương lượng cùng các hạ một chút.” Một giọng nói từ trong quang trận cùng lúc truyền ra.

Lời nói của người này rất khách khí, nhưng động tác lúc trước lại không hề dừng lại chút nào. Chỉ thấy sau khi quang trận kia quay tít một vòng, một lực hút kinh người bỗng nhiên cuốn tới đạo cầu vòng xanh.

Hàn Lập thấy vậy hết sức giận dữ, căn bản không có ý định trả lời. Hàn thò một bàn tay từ trong ống tay áo ra rồi nhẹ nhàng vỗ xuống phía dưới. Một chương lực lớn gấp mười lần lực hút do quang trận tạo ra lập tức cuốn cuộn đè xuống.

“Oanh” một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa.

Chẳng những quang trận và lực hút kia vỡ tan ra mà cả hạp cốc dài mấy dặm phía dưới thoáng cái đều bị sụp đổ.

Tên gia hỏa tự phụ vượt xa tồn tại cùng giai trồn ở phía dưới càng không kịp tránh né, lập tức bị nghiền nát thành một đoàn huyết vụ, ngay cả nguyên anh cũng không may mắn thoát được.

Mà đạo cầu vòng xanh trên trời cao không dừng lại chút nào, trực tiếp lóe lên mấy cái rồi biến mất ở đường chân trời xa xa.

Một lát sau, trong một ngọn núi nhỏ gần hạp cốc vừa bị sụp đổ, mấy đạo huyết quang đột nhiên lao ra. Bọn chúng lượn một vòng rồi tụ lại phía trên bầu trời hạp cốc, từng đạo hư ảnh dần dần hiện rõ.

Đó là một đám người mang phục sức khác nhau.

Nam nữ già trẻ đều có, ước chừng hơn bảy tám người, nhưng khí tức trên thân thể mỗi người đều rất khác người bình thường.

Giờ phút này, cả đám đang nhìn vết máu lôm đôm phía dưới, sắc mặt đều khó coi vô cùng.

“Làm thế nào bây giờ? Có nên đuổi theo rửa hận báo thù thay Nha đạo hữu hay không?” Một thiếu nữ mặc áo màu xanh biếc bỗng nhiên hỏi một câu.

“Đừng nói giỡn. Nha đạo hữu tìm nhằm đối thủ, không ngờ lại chọn một lão tổ Đại Thừa kỳ. Chuyện này không thể trách người ngoài được.” Một gã nam tử tóc tai bù xù không chút do dự, nói.

“Đúng vậy. Tu vi Nha huynh không dưới ta và ngươi, theo lý thuyết cũng có thể chèo chống với lão tổ Đại Thừa kỳ được nhất thời nửa khắc. Đối phương có thể một đòn diệt sát Nha đạo hữu, chỉ e trong hàng lão tổ Đại Thừa cũng là tồn tại đứng đầu, thì đối phó với chúng ta cũng chỉ như thổi bụi mà thôi. Diệp Tiên tử nếu muốn báo thù cho hãn xin cứ đi một

mình là được, huynh đệ chúng ta chắc chắn sẽ không dính vào việc này.” Một lão giả tướng mạo xấu xí, cơ thịt trên mặt co rút, mở miệng.

“Tiểu muội cũng chỉ nói vậy mà thôi. Chư vị không dám trêu chọc đại địch bậc này thì tiểu muội sẽ càng không đi làm chuyện mất mặt như thế. Chẳng qua bây giờ sự tình đã đến nước này, chúng ta cũng không thể tiếp tục “ôm cây đợi thỏ” được nữa, cũng nên nhanh chóng tiến tới chỗ Thiên Đỉnh cung xuất thế xem có thể “đục nước béo cò” hay không!” Thiếu nữ gượng cười hai tiếng, trả lời.

Vì thế mấy người này sau khi thương lượng một lát liền hóa thành những đạo độn quang chọn một phương lao vút đi.

“Phanh” một âm thanh khẽ vang lên.

Một cự hán thân cao mấy trượng ngăn cản phía trước bị một ngón tay Hàn Lập bên trong đạo độn quang điểm nhẹ một chỉ. Ngay lập tức đầu và nguyên anh của gã liền “ầm” một tiếng nổ tung ra.

Thi thể không đầu nhoáng một cái từ trên cao rơi xuống phía dưới.

Đạo cầu vòng xanh chói mắt lắc lư mấy cái rồi trực tiếp xuyên thủng thân hình mấy kẻ phía sau cự hán, trong nháy mắt đã chém bọn họ thành hai nửa, sau đó mờ hồ biến mất trong không trung phía sau.

Chương 2350: Tiến vào

Phảng phất như là nghiền chết con kiến vậy. Sau khi xua đuổi hết mấy lượt những kẻ tự tìm đường chết, hai canh giờ sau, Hàn Lập rốt cục cũng mang theo Huyết Phách tới không trung phía trên một vùng lòng chảo khổng lồ.

Bốn phía thung lũng này là những ngọn núi nhỏ trải dài liên miên bất tận, ở trung tâm là từng bụi cỏ thấp bé đan xen nhau.

Từ trong một cái đầm nước trông như bị những bụi cỏ triệt để che kín lấy, đang phun ra một cột sáng ngũ sắc có đường kính lớn gần một dặm, vòng sáng bên ngoài của nó vô cùng diễm lệ, bay thẳng lên chín tầng mây, phảng phất như một cây cột chống trời to lớn.

Mà ở rìa thung lũng, cũng đã có ba tốp người đến nơi này sớm hơn so với Hàn Lập một bước, bọn họ cũng đang lạnh lùng đánh giá những kẻ còn lại.

Ánh sáng màu xanh thu về, thoáng chốc Hàn Lập đã đứng thẳng sóng vai cùng Huyết Phách ở một nơi khác ngay gần đó.

“Bá” một cái, ba ánh mắt nóng như lửa thoáng chốc đều nhìn sang. Khí tức khủng bố ẩn chứa trong đó khiến cho Huyết Phách phải ngọc dung thất sắc, không kìm lòng được mà phải lùi lại phía sau hai bước.

Nhưng vào lúc này, thân hình Hàn Lập lắc lư một chút đã dùng một góc độ không thể tưởng tượng nổi đem Huyết Phách che chắn lại phía sau, đồng thời cũng hơi hốt thả ra một chút linh áp trên cơ thể.

“Phốc” một tiếng.

Huyết Phách chỉ cảm thấy khí tức cường đại đập vào mặt lập tức bị linh áp từ thân thể Hàn Lập ép cho chúi xuống đất, lúc này thần sắc mới buông lỏng, vụng trộm quét ánh mắt liếc qua những người khác.

Hai mắt Hàn Lập trước tiên đánh giá cột sáng ngũ sắc kinh người ở phía bên kia rồi mới thản nhiên nhìn lướt qua những kẻ khác.

Tốp người có số lượng ít nhất có bộ dáng một đôi vợ chồng trung niên. Nam là một đại hán có làn da ngăm đen, trông có vẻ hết sức thật thà. Nữ thì trời sinh thiên kiều bá mị, toàn thân đều tỏa mát ra sự hấp dẫn vô cùng kinh người.

Hai loại người nhìn có vẻ hoàn toàn bất đồng đứng sòng vai nhau cùng một chỗ, lại khiến cho người ta có cảm giác cân xứng mười phần một cách quý dị.

Tuy nhiên trong hai người này, Nữ tử tỏa ra linh áp Đại Thừa một cách rõ ràng, còn khí tức trên người Nam tử lại sâu không lường được, bên ngoài thân mơ hồ bao phủ một loại chấn động vô hình, cho dù Hàn Lập chăm chú nhìn cũng không cách nào nhìn ra tu vi sâu cạn của nam tử này, rõ ràng trên người đối phương có một loại bí bảo chuyên môn khắc chế sự dò xét của thần niệm.

Hàn Lập hơi chút ngoài ý muốn, chẳng qua sau một khắc ánh mắt hắn đã rơi vào năm tên thanh niên mặc quần áo và phục sức giống hệt nhau đang đứng ở một hướng khác.

Năm tên thanh niên này trông chỉ khoảng hai mươi tuổi, chẳng những tướng mạo, quần áo, phục sức như cùng một khuôn mẫu in ra, mà thần sắc

cử chỉ cũng cực kỳ giống nhau, ánh mắt lại càng lạnh băng không hề có chút cảm xúc. Tu vi của chúng đều là Hợp Thể hậu kỳ đại thành.

Thần niệm của Hàn Lập vừa tiếp xúc với năm tên này, lập tức thần sắc lộ ra vẻ có điều suy nghĩ, nhưng sau khi ánh mắt lóe lên lại tiếp tục quét qua đám người còn lại.

Đám người cuối cùng xem như có số lượng đông đảo nhất, chừng hơn trăm người, cấp bậc của những người này hầu hết đều là Luyện Hư kỳ, xen lẫn có vài tên tồn tại tại Hợp Thể kỳ, tất cả bọn chúng đang mơ hồ tạo thành một cái pháp trận huyền diệu, bao quanh lấy một gã đại hán mặc cẩm bào có tướng mạo uy nghiêm.

Hai mắt đại hán mơ hồ có tia máu chớp động, khí tức trên người cực kỳ cường đại, là một lão tổ Đại Thừa kỳ hạng thật giá thật.

Hàn Lập chỉ nhìn thoáng qua đại hán trung niên, rồi nhìn vào bên cạnh hắn, bộ dáng dường như khá hứng thú với trận pháp do những người còn lại bố trí.

Ba nhóm người này tự nhiên cũng nhìn ra thân phận lão tổ Đại Thừa của Hàn Lập, thần sắc cũng đồng dạng quan sát nhiều hơn một chút, nhưng lại không thêm ngó tới Huyết Phách ở sau lưng một chút nào.

Hiện nhiên trong mắt những người này, tu vi Luyện Hư chưa có tư cách để bọn chúng đặt trong mắt.

Ngược lại thì khuôn mặt lạnh lẽo của vị Đại Thừa Hàn Lập này, cùng với khí tức mười phần quý dị như có như không lại khiến cho cả ba tổ người đều nổi lên lòng cảnh giác.

Chẳng qua hiện tại bọn chúng đều đang chiếm cứ riêng mình một khu vực bên cạnh thung lũng, lảng lạng huyền phù giữa không trung, chẳng ai

có ý định mở miệng nói chuyện với kẻ khác cả.

Bỗng nhiên phía chân trời lóe lên linh quang, độn quang từ những phương hướng khác nhau đồng thời hiện ra rồi cùng xé gió bắn tới thung lũng.

Tới khi tiếng xé gió dừng lại, những kẻ khổng chế hai làn sóng độn quang đồng thời tới bên cạnh thung lũng rồi cũng hiện ra hình dáng chân thực của mình.

Hàn Lập nhìn rõ ràng khuôn mặt của một nhóm người, thần sắc khê động, nhưng lập tức khôi phục biểu lộ trước kia.

Nhóm người này gồm hai nam một nữ đang đứng song song cùng một chỗ.

Một tên là một nam tử đeo một chiếc mặt nạ màu trắng che lấy toàn bộ khuôn mặt cực kỳ chặt chẽ, một nam một nữ khác lại là một đạo sĩ trẻ tuổi cùng với một bà lão tóc bạc trắng.

Đúng là ba tên Đại Thừa Tiêu Minh, Thanh Bình Đạo Nhân, Vạn Hoa Phu Nhân đồng thời cùng đến.

Về phần nhóm người còn lại, lại là ba lão giả khô gầy xấu xí.

Ba người này hoặc thần sắc đờ đẫn hoặc biểu lộ hung phấn, nhưng khí tức vô cùng cường đại, đều là ba lão tổ Đại Thừa.

Sáu tên Đại Thừa cùng đến, trừ Hàn Lập thì ba nhóm người cũ đều biến sắc.

Lúc này, Tiêu Minh khê quét ánh mắt qua những người khác, lập tức thấy được sự tồn tại của Hàn Lập, đồng tử co rút lại, nhưng sau đó lại khê

cười một tiếng nói:

“Hóa ra là Hàn đạo hữu cũng tới đây, sớm biết như thế bọn Tiêu mỡ đã mời đạo hữu cùng tới đây rồi. Lần trước Hàn huynh chẳng phải nói là có việc quan trọng trên mình hay sao? Chẳng lẽ cũng là chuyện Thiên Đỉnh Cung này?”

“Đúng vậy. Tại hạ cũng không nghĩ tới chuyện của Tiêu huynh vậy mà lại cùng mục tiêu với Hàn mỡ, nếu không ngày đó ta cũng sẽ không nói ra lời như thế.” Hàn Lập bình tĩnh trả lời, cũng không biểu hiện ra điều gì quá ngoài ý muốn.

“Ta tin tưởng với thân phận của đạo hữu chắc chắn không cần phải nói dối làm gì. Chẳng qua cũng có chút đáng tiếc, ta cùng đạo hữu mới quen mà đã như thân, vốn còn muốn hữu hảo một phen...àì..” Nam tử đeo mặt nạ thở dài một tiếng, cứ như thực sự tiếc nuối vậy.

“Hắc hắc, từ khi nào mà Cuồng Ma lão tổ đại danh鼎鼎 của Huyết Cốt Môn lại trở nên đa sầu đa cảm như vậy rồi. Không phải những năm này không gặp, ngươi bế quan quá dài tới mức tính tình biến đổi lớn đến như thế chứ.” Nữ tử trong đôi đạo lữ kia bỗng nhiên cười cười nói.

“Thì ra là đôi phu thê Vô Cầu lão tổ và Hoa Tây Tiên Tử. Nghe nói năm đó Vô Cầu huynh gặp phải một con Nghiệt Long, kết quả sau một hồi đại chiến thì trọng thương mà quay về, không biết nguyên khí đã khôi phục hay chưa.” Tiêu Minh nghe vậy, quay đầu nhìn nam tử đứng bên cạnh nữ tử kiều mị kia, cũng đồng dạng hỏi lại một câu.

“Đa tạ Tiêu đạo hữu quan tâm, Phu quân ta đã sớm khôi phục nguyên khí, hơn nữa những năm này còn có một phen kỳ ngộ khác, thực lực so với trước kia không chỉ không giảm mà còn tăng lên đấy.” Hoa Tây Tiên Tử không chờ nam tử đứng bên cạnh đáp lời, đã dành trước một bước trả lời.

Vị “ Vô Cầu lão tổ” kia chỉ “chất phác” cười cười, sau đó dường như cũng không có ý mở miệng nói gì thêm. Tiêu Minh thấy vậy âm thầm nhướn mày, ánh mắt có phần kỳ quái đánh giá đôi đạo lữ Đại Thừa danh tiếng của Huyết Thiên đại lục này, nhưng sau khi tâm niệm xoay chuyển một vòng, không hề để ý tới nữa mà nhìn sang phía đại hán mặc cẩm y.

“ Phụng Tông Chủ. Không nghĩ tới một vị Tổ Sư khai sáng một phái như ngươi lại cũng đích thân mạo hiểm, lại còn dẫn theo nhiều môn hạ cùng tới như vậy, không sợ tất cả tinh nhuệ trong Tông Môn đều chôn vùi ở đây, khiến cho quý môn trở thành phù dung sớm nở tối tàn hay sao?” dường như Tiêu Minh rất có địch ý với đối phương, khẩu khí trở nên lạnh lẽo hỏi.

“Hừ, ngươi có thể tới thì sao ta lại không thể. Chẳng lẽ Thiên Đỉnh Chân Nhân xuất thân từ Huyết Cốt Môn hay sao? Nói sao thì bốn tọa cũng là dùng Đạo về Trận Pháp khai tông lập phái, lần này muốn lấy được bảo vật trong nội cung Thiên Đỉnh Cung, tự nhiên phải mang theo đầy đủ môn hạ đệ tử rồi. Về phần bốn tông có trở thành phù dung sớm nở tối tàn hay không không nhọc tới Tiêu huynh phải quan tâm.” Đại hán mặc cẩm ý hừ một tiếng, dưới sự tập trung của đám môn hạ không khách khí nói.

Tiêu Minh nghe được lời đại hán đáp lại, trong mắt lóe lên vẻ tàn khốc, nhưng cũng không nói gì thêm mà quay đầu nhìn về phía năm thanh niên vô danh có dung mạo và phục sức giống hệt nhau.

“Huyết Hợp Ngũ Tử, bái kiến Tiêu đạo hữu.” Năm tên thanh niên không đợi Tiêu Minh nói gì mà chủ động tiến lên một bước, khuôn mặt không chút biểu tình ôm quyền chào hỏi. hành động cứ chỉ chính tề như người bình thường.

“Đại danh của Huyết Hợp đạo hữu, Tiêu mỗ đã được nghe qua. Đạo hữu vốn là tu sĩ Đại Thừa, vậy mà cam lòng đem một Nguyên Anh phân thành năm, đồng thời luyện năm đại phân thân, ý định muốn cùng lúc tiến giai tới

cảnh giới Đại Thừa, nghị lực kiên định thật khiến cho tại hạ cảm thấy mặc cảm.” Tiêu Minh đối mặt với năm tên chỉ có cảnh giới Hợp Thể, vậy mà lần đầu tiên trong mắt hắn hiện lên vẻ kiêng kỵ, dị thường khách khí đáp lễ lại.

“Chúng ta làm thế chỉ là hành động bất đắc dĩ cầu đường sống trong chỗ chết mà thôi, ngược lại thì đại danh của Cuồng Ma, huyết Hợp đã sớm nghe như sấm bên tai rồi.” Năm tên thanh niên mặt không đổi sắc, lạnh giọng trả lời, phảng phất như thực sự đánh mất cảm tình rồi vậy.

Tiêu Minh mỉm cười, thời điểm hắn đang định nói gì nữa, bỗng nhiên sắc mặt đại biến, ánh mắt thoáng cái nhìn thẳng về phía cột sáng ngũ sắc chọc trời kia.

Sau một khắc, cột sáng vốn có thể tích lớn tới kinh người kia đột nhiên vang lên âm thanh ông ông cực lớn, trong nháy mắt đường kính của nó lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy được khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Tốc độ cực nhanh, dường như chỉ một cái chớp động, cột sáng đã biến thành một màn sáng ngũ sắc chói mắt bao bọc lấy toàn bộ tòa thung lũng ở bên trong.

Lúc này, bọn người Tiêu Minh và Hàn Lập căn bản không cần ai nhắc nhở, đã sớm nhao nhao bắn ngược ra bên ngoài thung lũng, thần sắc ngưng trọng quan sát hết thấy mọi thứ trước mắt.

Màn sáng ngũ sắc âm âm nổ mạnh một hồi, theo đó phạm vi khu vực mười dặm trên không trung kịch liệt chấn động, lừng không tách ra một cái khe nứt hẹp màu ngà sữa, theo thời gian nó nhanh chóng căng ra, từ trong khe hở mơ hồ hiện ra ban công của hư ảnh một cung điện khổng lồ tinh xảo.

Tiếng oanh minh bỗng nhiên dừng lại, màn sáng ngũ sắc chột lóe lên, hóa thành vô số vòng sáng bảo vệ cuốn vào khe hở, đem tất cả lối vào phong ấn lại.

Theo đó, không trung thung lũng một lần nữa kịch liệt lắc lư, hư không vậy mà hiện ra hình dáng một Cánh Cửa cực lớn cao tới vạn trượng như cột chống trời. Cánh cửa ngũ sắc, mặt ngoài nó trải rộng vô số phù văn màu vàng và bạc, phẳng phất như không phải là vật thuộc về thế giới này.

Hàn Lập vừa thấy phù văn màu vàng và bạc bên trên cánh cửa, đồng tử hơi co rụt lại.

Những phù văn màu bạc và vàng này đúng là Kim Triện Văn và Ngân Khoa Văn mà chỉ Tiên Giới mới có.

Vị Thiên Đỉnh Chân Nhân này không hổ là người đã Phi Thăng thành công, vậy mà có thể tinh thông cả hai loại linh văn chỉ riêng Tiên Giới mới có này.

“Đây là Đại Môn của Thiên Đỉnh Cung, chỉ cần có bản lĩnh là có thể mở ra để tiến vào trong đó, bằng vào chìa khóa là có thể phá vỡ phong ấn phía sau, tiến vào nội cung Thiên Đỉnh Cung sao.” Đôi mắt đẹp của Hoa Tây Tiên Tử chăm chú nhìn cánh cửa cực lớn, trên mặt hiện lên thần sắc say mê.

“Hừ, Cửa này đã hiện ra, chỉ sợ những người khác cũng sẽ qua đây ngay. Đã như vậy, bốn tọa không khách khí tiến vào bên trong trước.” Trên mặt Đại hán mặc cẩm y hiện lên vẻ tham lam, không khách khí nói.

Chương 2351: Mặt quỷ, cự hoa, khôỉ lổỉ

Vừa dứt lời, đại hán mặc cẩm y phân phó một tiếng, gần trăm tên môn hạ đồng thời hét lớn, từng người lấy ra những pháp khí có hình dáng khác nhau.

Những pháp khí này hoặc là trận kỳ hoặc là trận bàn, rõ ràng đều là công cụ dùng để bày pháp trận, đồng thời từng hồi âm thanh chú ngữ vang lên từ cùng một nơi.

Lập tức hào quang từ trên đỉnh đầu của những người này lóe sáng, một cái quang trận màu vàng lẫm không hiện lên, quay tít một vòng liền bắn ra hơn mười đạo cột sáng màu trắng, toàn bộ hóa thành một đường thẳng lập tức bắn lên trên cánh cửa.

Âm thanh ầm ầm nổi lên, vô số phù văn màu trắng từ trên cánh cửa vung ra, nhưng cánh cửa cực lớn thì vẫn không hề nhúc nhích, chẳng có chút dấu hiệu nào là nó sắp mở ra cả.

Những người khác không khỏi có chút hoảng sợ.

Đại hán mặc cẩm y thấy vậy, không giận mà còn cười lớn:

“Khá thú vị đấy, không nghĩ tới chỉ một cánh cửa thì đã khó xơi rồi, xem ra không sử dụng chút bản lĩnh là không được.”

Nói xong lời này, đại hán mặc cảm y bấm niệm pháp quyết, miệng lầm bầm về phía quang trận ở trong hư không.

Âm thanh “oanh minh” vang lên, màu sắc của quang trận bỗng nhiên biến đổi thành màu bạc nhạt, đồng thời hàn quang bên trong nó lóe lên, hiện ra vô số đạo kiếm nhỏ màu bạc, đếm sơ qua khoảng mấy ngàn đạo.

“Đi”

Đại hán quát khẽ một tiếng, tay áo vung lên hất về phía cánh cửa cực lớn kia.

Trong quang trận nổi lên tiếng xé gió, tất cả những đạo kiếm nhỏ màu bạc như thủy triều bay vọt ra, trong hư không chúng quỷ dị ngưng tụ lại với nhau thành một thể, biến ảo thành một thanh Kiếm khổng lồ lớn hơn ngàn trượng màu bạc. Sau khi lóe lên một cái, thanh kiếm khổng lồ hung hăng chém xuống cánh cửa lớn ở phía xa.

Một tiếng tiem minh chói tai vang lên!

Mặt ngoài cánh cửa cực lớn lóe lên một sợi tia sáng màu bạc.

Theo đó toàn bộ bầu trời run rẩy một hồi, mặt ngoài cánh cửa lóe lên phù văn hai màu vàng bạc, từ sợi tia sáng bạc từ từ tách ra thành một cái khe hở.

Tuy nhìn có vẻ không rộng lắm, nhưng cũng đủ cho người tiến vào bên trong.

Đại hán mặc cảm y đại hỉ, bên ngoài thân lóe lên hào quang, đem tất cả môn nhân bên người hấn đều cuốn vào bên trong đó rồi hóa thành một luồng cầu vòng phá không bay đi, mơ hồ một cái đã chui vào bên trong cánh cửa cực lớn không thấy bóng dáng.

Mà đúng lúc này, Hoa Tây Tiên Tử bỗng nhiên giẫm chân, vậy mà cùng với Vô Cầu lão tổ hóa thành một đạo thanh hồng bắn tới khe hở trên cánh cửa cực lớn.

“Phanh” một tiếng trầm đục.

Cầu vòng bay tới gần cánh cửa cực lớn hơn trăm trượng thì bị một cỗ lực lượng vô hình đẩy lùi trở lại.

Tiếp đó cánh cửa cực lớn vang lên tiếng “ầm ầm” rồi tự động khép lại, hào quang màu bạc bên ngoài lóe lên, khe hở lập tức biến mất không thấy bóng dáng.

Mà đạo thanh hồng bị bắn ngược lại chỉ xoay quanh một vòng, bên trong liền hiện ra thân ảnh của Hoa Tây Tiên Tử và Vô Cầu lão tổ.

Trên mặt nữ tử kiều my lộ ra vẻ ngoài ý muốn, còn nam tử bên cạnh thì sắc mặt vẫn thờ ơ.

“Thiếp thân đúng là lỗ mãng rồi, vốn còn định tiết kiệm chút khí lực, mượn nhờ lực lượng của Phụng Tông Chủ để trực tiếp tiến vào bên trong, xem ra không thể thực hiện được rồi, vẫn là không xuất thủ thì không xong. Phu quân, người tới mở cánh cửa này ra đi.” Làn thu thủy trong đôi mắt dễ thương của nữ tử kiều my lưu chuyển một vòng, sau đó quay đầu khẽ cười nói.

Vô Cầu lão tổ bên cạnh nói một chữ “được”, thân hình bỗng nhiên bao phủ một luồng ánh sáng màu tím, một bàn tay chậm rãi vỗ về phía cánh cửa cực lớn.

“Phốc” một tiếng, bàn tay trông có vẻ bình thường bỗng nhiên đón gió mà lớn lên, thoáng chốc đã trở thành một bàn tay sáng màu tím khổng lồ

lớn như một tòa lâu các, vừa lao ra đã hung hăng đập xuống cánh cửa cực lớn.

Một tiếng trầm đục vang lên, vòng sáng bảo vệ bên trên cánh cửa cực lớn tỏa sáng, lẳng không hiện ra một cái lỗ hồng đường kính lớn hơn một trượng.

Trên mặt Hoa Tây Tiên Tử chột vui vẻ, lúc này cùng với Vô Cầu lão tổ độn quang cùng nhau, hóa thành một đạo thanh hồng lóe lên bay vào trong đó.

Cánh cửa cực lớn nổ vang ông ông liên hồi, rồi cũng lấy tốc độ mà mắt thường có thể thấy được nhanh chóng lấp đầy lỗ hồng như lúc ban đầu.

“ Xem ra mỗi một lần chỉ có thể vào một tốp người thôi. Đã như vậy, ba lão gia hỏa chúng ta cũng không khách khí nữa.” một trong ba lão giả khô gầy bỗng cười lên quái dị.

Tiếp đó, thân hình của ba người đồng thời nhoáng lên liền xuất hiện ở phía trước cánh cửa cực lớn. Đồng thời riêng mỗi người lại thò một bàn tay đẩy về phía cánh cửa cực lớn. Ba luồng sức mạnh to lớn như xé trời bay vọt lên.

Lập tức bộc phát ra một hồi nổ mạnh âm âm, cánh cửa cực lớn vốn đang đóng chặt từ từ bị xé mở ra, thân hình ba lão giả mơ hồ một cái đã tiến nhập vào bên trong.

“Hàn huynh có muốn đi trước một bước hay không?” Nhìn thấy nhiều người cùng lúc tiến vào cánh cửa lớn như vậy, Tiêu Minh bỗng nhiên cười cười, hướng về phía Hàn Lập hỏi một câu.

“ Nếu Tiêu đạo hữu đã khiêm nhường như vậy, tại hạ cũng không khách khí nữa. Huyết Phách đạo hữu, chúng ta hãy cùng vào đi.” Hàn Lập nhàn

nhặt trả lời một câu, liền quay đầu phân phó Huyết Phách.

“Vâng thừa tiền bối.” Huyết Phách cúi đầu đáp ứng một tiếng.

Hàn Lập vung tay áo lên, kim quang bên ngoài cuốn ra bao bọc lấy Huyết Phách vào trong đó. Tiếp theo đầu vai nhoáng lên một cái, bước về phía trước một bước.

“Phốc phốc” một tiếng, hư không phía trước bỗng chấn động một hồi.

Thân hình Hàn Lập ở trong kim quang mờ mờ, đã cùng Huyết Phách biến mất không thấy nữa rồi.

Sau một khắc, bên cạnh cánh cửa cực lớn chấn động, Hàn Lập và Huyết Phách một trước một sau thoáng hiện ra.

Hàn Lập nhắc chân, ngông nghênh đi đến cánh cửa cực lớn.

Huyết Phách tự nhiên theo sát phía sau, không dám rời xa nửa bước.

“Phốc phốc” một tiếng.

Bên ngoài thân Hàn Lập tỏa ra một tầng hỏa diễm màu bạc, lập tức bao bọc lấy toàn thân hắn từ đầu đến chân trông như một người lửa, lóe lên một cái trực tiếp lao lên trên cánh cửa cực lớn.

Một màn không thể tưởng tượng nổi xuất hiện.

Chỉ nghe một tiếng “tu” nhẹ tới mức gần như không thể nghe thấy vang lên, bên trên cánh cửa cực lớn bỗng nhiên hiện ra một lỗ thủng hình người, ngoài rìa của lỗ thủng đều có một vòng dấu vết như bị hòa tan.

Hàn Lập vậy mà xem như không có gì ngăn cản, trực tiếp xuyên thủng qua cánh cửa cực lớn.

Huyết Phách ở đằng sau tuy đã sớm biết thân thông của Hàn Lập to lớn tới mức không thể tưởng tượng nổi, nhưng hơi hột như thế đã có thể phá vỡ cánh cửa cực lớn vẫn khiến nàng phải ngẩn ngơ, nhưng lập tức thân thể mềm mại khẽ động, theo sát Hàn Lập tiến vào trong đó.

Lỗ thủng hình người từ từ biến mất.

Dường như cùng một thời gian, Huyết Hợp Ngũ Tử đứng trên bầu trời thét dài một tiếng, bỗng nhiên hóa thành một mảnh huyết quang lao thẳng xuống.

Sau một lát thời gian, ngoài rìa thung lũng chỉ còn lại ba người nhóm Tiêu Minh.

“Tiêu huynh, bọn ta cũng đi vào chứ.” Vạn Hoa phu nhân rốt cục cũng không nhịn được phải hỏi.

“Vạn Hoa đạo hữu không cần quá nóng lòng. Người thực sự cho rằng ở đây chỉ còn có bọn người chúng ta hay sao? Có người cũng đã đến đây rồi, chỉ là không muốn hiện thân ra gặp chúng ta mà thôi.” Tiêu Minh cười hắc hắc, bỗng nhiên quay đầu nhìn về một hướng khác, thâm ý sâu sắc nói.

“Cái gì, còn có người trốn ở một bên sao.” Vạn Hoa Phu Nhân và Thanh Bình đạo nhân đều phải kẻ tầm thường, vừa nghe lập tức cùng nhìn lại về một hướng.

“Không cần phải xen vào chuyện này, chỉ cần không gây trở ngại tới việc của chúng ta, cứ để hắc ôm cây đợi thỏ đi. Huống hồ đâu phải chỉ mình ta phát hiện ra, những người bên ngoài đều tỏ ra không biết, chúng ta cần gì phải nhiều chuyện. Đi, chúng ta xuống phía dưới thôi.” Tiêu Minh thu ánh mắt lại, lắc đầu nói. Tay áo hắc rung lên bắn ra một đoàn sáng bạc, lác lác

một cái thỉnh linh biến ảo thành một quang sáng lớn hơn mười trượng đâm vào bên trên cánh cửa cực lớn.

Sau thời gian cạn một chén trà, hư không chỗ bọn người Tiêu Minh vừa đến chấn động, một bóng người màu đỏ như máu chợt nhàn nhạt mà hiện ra.

Trên gương mặt mơ hồ của Huyết Ảnh, một đôi mắt màu xanh nhạt lạnh lùng nhìn về phía cánh cửa cực lớn đã khôi phục lại như lúc ban đầu, không biết trong lòng kẻ này đang suy nghĩ điều gì.

Mà lúc này, phía chân trời xa vang lên tiếng xé gió, hiện lên mấy đạo độn quang.

Hai mắt của Huyết Ảnh xoay chuyển, liếc nhìn những đạo độn quang này, đồng tử hơi nhú lại, từ hai mắt hiện lên vẻ khát máu không nói nên lời, thân hình uốn éo, bỗng nhiên hóa thành một đạo huyết quang nhàn nhạt nghênh đón.

Chỉ sau thời gian một hơi thở, từ phía chân trời xa lập tức nổi lên những tiếng kêu thảm thiết, mấy đạo độn quang tất cả đều biến mất trong làn huyết tinh nồng đậm.

.....

“Thiên Đỉnh Chân Nhân tự tay hạ phong ấn, quả nhiên không phải chuyện đùa.” Hàn Lập nhìn qua màn sáng dày đặc những linh văn ngũ sắc mờ mịt, trên mặt mơ hồ lộ ra một tia ý khâm phục.

Phong Ấn ngăn chặn toàn bộ cửa vào dài hơn mấy trăm dặm, cho nên vừa tiến vào không gian tối tăm bên trong cánh cửa cực lớn, tất cả mọi người không hẹn mà cùng chia ra làm việc, riêng phần mình lựa chọn một đoạn phong ấn phía xa rồi tự mình phá giải.

Cho nên bên trong phiến hư không này, chỉ còn lại hai người Huyết Phách và Hàn Lập lẳng lẳng lơ lơ ở trong đó.

“Nghe nói cái phong ấn này là ngay trước khi Thiên Đỉnh Chân Nhân phi thăng có một năm mới tự tay bố trí, có thể xem như là cực hạn cấm chế phong ấn của Linh Giới chúng ta rồi. Nếu thực sự muốn xông vào, trừ khi có tu sĩ Đại Thừa cam nguyện tổn hao thời gian trăm năm dùng Nguyên Anh Hỏa tiến hành luyện hóa từng chút một, nếu không cho dù thần thông có lớn đến cỡ nào cũng không có cách gì tiến vào bên trong được. Nhưng thời gian cung điện hiện thể lại quá ngắn, thời gian một tháng vừa đến, nó sẽ đúng giờ biến mất không thấy đâu nữa. Vài cái chìa khóa của Thiên Đỉnh Cung càng là vài năm sau đó mới hiện thể, trước khi chúng xuất hiện, dù có đánh vỡ cánh cửa lớn tiến vào đây cũng đều chỉ có thể giương mắt nhìn phong ấn, căn bản chẳng thể lấy ra bảo vật gì cả. Về sau sau khi có chìa khóa phòng chế này, mới có thêm một ít người có thể xâm nhập vào bên trong đó..” Huyết Phách ở bên cạnh cung kính giới thiệu.

“Phong Ấn này thực sự mạnh mẽ tới như vậy sao, ta ngược lại thật sự muốn xông vào thử một lần xem sao.” Sau khi Hàn Lập nghe xong, trên mặt lộ ra vẻ hứng thú.

Huyết Phách nghe xong, đang muốn cười nói trả lời điều gì, nhưng bỗng nhiên từ một hướng khác vang lên chấn động khác thường kinh động tới toàn bộ không gian, theo đó phong ấn trước mặt run lên nhẹ nhẹ một hồi, tất cả linh văn chợt như ẩn như hiện.

Nhưng chỉ trong thời gian khoảnh khắc, màn sáng trước mặt đã khôi phục lại bình tĩnh, phẳng phất như dị tượng ban nãy chưa từng phát sinh vậy.

“Nhanh như vậy đã có người phá vỡ tiến vào bên trong rồi.” sắc mặt Hàn Lập hơi đổi, lần đầu lộ ra vẻ ngưng trọng.

“Nhất định là có người vận dụng cái chìa khóa chính thức rồi, vật phòng chế tuyệt đối không thể nhanh như vậy đã phá vỡ phong ấn được.” Huyết Phách thần sắc nghiêm túc nói.

“Chìa khóa chính thức? Được rồi, thời gian gấp rút, ta cũng không cần thử thêm gì nữa. Người nói đường tắt là thế nào, giờ có thể nói ra đi.” Hàn Lập nhướng mày, nhìn Huyết Phách hỏi.

“Tiền bối, có thể lấy Hư Thiên Đỉnh ra được chứ.” Huyết Phách hỏi lại một câu.

“Hư Thiên Đỉnh, đương nhiên không có vấn đề gì.” Hàn Lập không chút do dự trả lời, một tay cuốn lên. Lúc này một đoàn ánh sáng xanh hiện ra, ngưng tụ lại thành một cái Đỉnh nhỏ có phong cách cổ xưa.

Đúng là Hư Thiên Bảo Đỉnh.

Huyết Phách liếc nhìn Tiểu Đỉnh, đột nhiên miệng thở ra mùi thơm như đàn hương, từ đó đồng dạng bay ra một đoàn ánh sáng màu xanh, quay tít một vòng cũng hóa thành một cái đỉnh nhỏ màu xanh khác.

“Ồ, đây là...” Hàn Lập vừa thấy cảnh này thì chột nao nao.

“Tiền Bối, vật trong tay vẫn bối cũng là một cái chìa khóa phòng chế, hơn nữa còn là một vật phòng chế thành công nhất, có tới bảy phần công hiệu của chính phẩm.” Huyết Phách chậm rãi nói.

Chương 2352: Huyết Ảnh cùng Xích Lô

“Hư Hoàng Đỉnh? Huyết Phách đạo hữu lấy ra vật này, chẳng lẽ chỉ cần nó là có thể dễ dàng giải khai phong ấn sao?” Hàn Lập kinh ngạc hỏi.

“Đương nhiên là không được. Đường tắt mà văn bối từng nói thực ra vẫn rất cần có tiền bối làm chủ sử dụng Hư Thiên Đỉnh phá giải phong ấn, văn bối chỉ có thể cầm Hư Hoàng Đỉnh đứng một bên sử dụng bí thuật trợ giúp mà thôi. Đỉnh này là do năm đó bản thể của văn bối tự tay luyện chế, cho nên bên trong có trộn lẫn vài giọt máu huyết, nhờ đó mà có thể phát huy ra một ít tác dụng huyền diệu mà những chìa khóa bình thường không thể có được.” Huyết Phách cung kính trả lời.

“Người đã nắm chắc việc sử dụng hai đỉnh đủ để giải khai phong ấn, vậy thì thử một lần đi, nếu như không được ta đành dùng tới pháp lực thử mạnh mẽ phá tan phong ấn sau vậy” Hàn Lập sờ cằm chốc lát, quyết định nói.

Huyết Phách tự nhiên không có ý kiến khác, lập tức gật đầu đồng ý.

Vì vậy, Hàn Lập không nói hai lời đem Tiểu Đỉnh ném lên không trung, tiếp đó tay áo run lên bắn ra một dải sáng xanh mờ, lóe lên đã chui vào phía dưới Tiểu Đỉnh không thấy bóng dáng.

Sau một khắc, Hư Thiên Đỉnh đón gió thoáng chốc biến thành lớn hơn chục trượng như một quái vật khổng lồ, mặt ngoài vô số phù văn cây cỏ hoa

lá chim muông được điêu khắc bắt đầu hiện rõ ra, vây quanh Cự Đỉnh rồi xoay quanh bay múa bất định.

Huyết Phách bên cạnh thấy vậy, không chút do dự mà cũng xuất thủ.

Nàng cầm Tiểu Đỉnh trong tay lên, há miệng phun lên nó mấy đoàn máu huyết đỏ tươi.

“ Phốc phốc” vài tiếng, tất cả máu huyết đều đón gió nổ tan ra biến thành một làn huyết vụ, rồi như có linh tính mà bao bọc lấy toàn bộ Tiểu Đỉnh bên trong nó.

Theo đó, Huyết Phách lảo bảm trên không trung, thân hình uốn éo mơ hồ hóa thành một đạo Huyết Ảnh trực tiếp nhảy vào bên trong huyết vụ.

Lúc này, Hư Hoàng Đỉnh kêu lên một tiếng thanh minh, nó quay tít một vòng đem tất cả huyết vụ ở bốn phía hút vào trong nó, tiếp đó nhoáng lên một cái, miệng chiếc đỉnh bỗng nhiên vô số phù văn đỏ như máu, chúng ngưng tụ lại với nhau biến ảo thành một gương mặt mỹ nữ cực kỳ quý dị, dung nhan thình lình giống hệt với Huyết Phách, chẳng qua trên mặt chẳng có chút biểu tình nào, được bao phủ bởi một tầng huyết quang nhàn nhạt.

“Hàn tiền bối, ta chỉ có đủ lực lượng sử dụng một kích mà thôi. Tiền bối nhất định phải nắm chắc cơ hội tốt nhất để ra tay đây.” Mỹ nữ có gương mặt đờ đẫn nói đôi câu, há miệng thở ra hơi thở thơm mùi đàn hương, bắn ra một chùm tơ máu óng ánh.

Những tơ máu này phát ra âm thanh “ xùy xùy”, lại đơn giản đến không thể tin được mà xuyên qua màn sáng ngũ sắc.

Từ gương mặt của mỹ nữ lại phát ra một tiếng kêu thê lương.

Những tơ máu kia nhao nhao nổ tung ra, nồng đậm huyết vụ ngưng tụ lại với nhau lại một lần nữa biến ảo thành từng mảng huyết văn khảm nạm phía trên màn sáng ngũ sắc, nhìn lên vô cùng quý dị.

Hai mắt Hàn Lập trông thấy cảnh này thì sáng ngời lên, lóe lên đến bên cạnh Hư Thiên Đỉnh đã biến thành khổng lồ, đồng thời hai bàn tay vỗ mạnh xuống.

“Đương” một tiếng trầm đục như chuông ngân vang lên.

Mặt ngoài Cự Đỉnh màu xanh tỏa ra hàng vạn đạo ánh sáng, biến ảo thành những loại hư ảnh chim hoa tôm cá, hình thể cũng lập tức tăng lên một lần nữa, rồi trực tiếp nhào vào màn sáng ngũ sắc.

Tiếng “Phốc phốc” nổ lớn.

Các loại hư ảnh tiếp xúc với phong ấn lại xem như không có gì mà nhao nhao từ phía những huyết văn trực tiếp chui vào trong đó.

Sau một khắc, mặt ngoài Cự Đỉnh chợt trở nên ẩn hiện, đồng thời phạm vi vài dặm bên trong màn sáng ngũ sắc đều nổi lên âm thanh ông ông, theo đó một tia khí trắng từ trong đám huyết văn bay ra, vừa tiếp xúc với hư không lập tức biến thành từng đợt chấn động khác thường tỏa ra bốn phương tám hướng.

Hàn Lập thấy vậy, khuôn mặt tỏ ra vui vẻ, hiển nhiên là sự phối hợp giữa hai người thật sự có hi vọng phá mở phong ấn.

Nhưng vào lúc này, bên cạnh bỗng truyền đến tiếng kêu rên, chẳng biết từ lúc nào huyết quang trên mặt mỹ nữ đã rút đi hết, nàng há mồm phun ra một ngụm máu đen, đồng thời cả khuôn mặt vắn vẹo rồi trở nên mơ hồ đi không ít.

“ Lực cản trả! Được rồi, tiếp theo cứ giao cho ta, người giải trừ bí thuật trước đi.” Ánh mắt Hàn Lập quét qua, nhướn mày nói. Một tay áo phát lên lập tức từ đó bay ra một luồng sáng xanh, lóe lên đã chui vào gương mặt mỹ nữ.

Gương mặt mỹ nữ quát khế một tiếng, cả gương mặt vỡ vụn ra thành từng khúc, một lần nữa hóa thành vô số huyết văn bay trở về trong Hư Hoàng Đỉnh.

Huyết quang trong đỉnh lóe lên, từ trong đó bay nhanh ra một đoàn hư ảnh, hào quang tụ lại, ngay sau lưng hàn lập một lần nữa hiện ra thân ảnh của Huyết Phách.

Chẳng qua lúc này sắc mặt của nàng vô cùng tái nhợt, thần sắc mang theo một tia phức tạp liếc nhìn bóng lưng của Hàn Lập.

Hàn Lập thì căn bản mặc kệ mọi chuyện sau lưng, một tay đang bám niêm pháp quyết, sau lưng lóe lên kim quang, Pháp Tướng ba đầu sáu tay màu vàng hiện lên.

Sáu con mắt của Pháp Tướng đồng loạt mở ra, vài cánh tay mơ hồ rồi riêng phần mình đều duỗi ra một bàn tay đặt lên trên Cự Đỉnh.

Trong tiếng vang cực lớn, mặt ngoài Cự Đỉnh nổi lên ánh sáng xanh lóa mắt, hầu như đã biến thành một vầng mặt trời màu xanh chói lóa.

Màn sáng ngũ sắc dường như hô ứng, mặt ngoài huyết văn tỏa sáng hào quang, đồng thời khí trắng bay ra càng lúc càng nhiều, càng ngày càng dày đặc, rốt cuộc sau một tiếng trầm đục, khắp phong ấn mở vụn ra thành từng khúc, hiện lên một cái thông đạo tối om.

“Đi”

Khuôn mặt Hàn Lập tỏ ra vui vẻ, miệng phân phó một tiếng, đem pháp tướng thu lại, rồi một ngón tay điểm lên trên Cự Đỉnh.

“Phốc” một tiếng.

Mặt ngoài Cự Đỉnh màu xanh thoáng cái bắn ra hai luồng hào quang, đem Hàn Lập và Huyết Phách đồng thời cuốn vào trong đó, sau một tiếng vang, liền biến thành một đoàn sáng xanh chui vào bên trong hắc động.

“Oanh” một tiếng!

Hầu như ngay khi ánh sáng màu xanh vừa chui vào hắc động, cửa vào lập tức hiện ra phù văn ngũ sắc, toàn bộ phong ấn lại bắt đầu khép lại như cũ.

Ngay lúc hào quang màu xanh vừa từ hắc động bay ra, Hàn Lập chỉ cảm thấy hai mắt tỏa sáng, cả người đang đứng trên một vùng đồng cỏ xanh biếc có ánh nắng chói chang.

Trong lòng Hàn Lập rung mình, tay áo run lên, bên ngoài thân ánh sáng màu xanh lập tức thu về, hội tụ lại rồi một lần nữa biến thành một Tiểu Đỉnh màu xanh, đồng thời nắm lấy nó trong tay.

Huyết Phách lúc này cũng đã xuất hiện sau lưng, mười phần vui sướng đánh giá bốn phía.

Đây là một Không Gian hầu như khác biệt hoàn toàn với bên ngoài, nhìn về phía xa xa là núi non uốn lượn, cây cối tốt tươi, bốn phương tám hướng đều không nhìn thấy đâu là điểm cuối.

Hàn Lập thấy vậy thì hai mắt nhú lại, hai đầu lông mày lóe lên tinh quang nhàn nhạt, đem thần niệm khổng lồ phóng ra, kết quả là một lát sau khuôn mặt hắn tỏ ra giật mình.

“Hóa ra chỉ là huyền thuật mà thôi. Chắc chắc, huyền thuật cao minh như thế, ngay cả ta ban đầu cũng thiếu chút nữa tin là thật rồi, đúng là hiếm thấy.” Hàn Lập tán thưởng một câu, cánh tay khê động bỗng nhiên ngón cái vẽ ra một đường trong hư không.

Lúc này, một đạo kiếm khí màu xanh nhạt bắn ra, chớp mắt đã biến thành lớn hơn trăm trọng, hơi hột chém xuống một nhát.

Hư không phía trước vài dặm bỗng vụn vụn rắc rắc một hồi, mơ hồ một cái, cảnh vật xung quanh bỗng biến đổi lớn, thoáng cái hiện ra ban công của một loạt kiến trúc không lồ tạo thành hình dáng như một cung điện.

Chỉ có chút quý dị là, ngay chính giữa những kiến trúc này, thỉnh thoảng đứng sừng sững chẳng chịt những cây cột sáng phóng thẳng lên trời, mỗi một cây đều tỏa ra một màn sáng dày đặc, đem toàn bộ kiến trúc gần đó bao phủ bên trong, biến cả tòa cung điện thành hơn một trăm khu vực khác nhau.

Lam mang lóe lên trong hai mắt của Hàn Lập, sau đó hắn cũng đã hiểu rõ đại khái tình hình của những thứ bên trong màn sáng này.

Hầu như mỗi khu vực đều có một tòa chủ điện, ngoài ra bên ngoài còn có hơn chục tòa kiến trúc lớn nhỏ không đều nhau, nhưng khi thần niệm hướng tới những kiến trúc này tìm tòi thì lại bị bắn ngược trở lại một cách không hề khách khí.

Xem ra bản thân những kiến trúc này đã được thi triển một loại cấm chế ngăn cách thần niệm nào đó.

Chẳng qua khi hắn nhanh chóng đem thần niệm quét qua, cũng đã phát hiện ra càng gần cung điện trung tâm, cột sáng chèo chống nó càng thô to, thần niệm muốn dò xét bên trong lại càng khó khăn hơn.

Mà ở trung tâm mấy khu vực lớn nhất được bao bọc bởi màn sáng, thần niệm của Hàn Lập khi đi vào thậm chí chỉ có thể cảm ứng được hình dáng của một vài kiến trúc cực lớn mà thôi.

Đây còn là kết quả của thần niệm vượt xa cùng giai, nếu là Đại Thừa bình thường thì chỉ sợ ngay cả màn sáng bên ngoài một vài khu vực cũng chẳng thể xuyên qua được.

“Xem ra bảo vật quan trọng nhất đều ở bên trong những khu vực kia rồi” Thần niệm của Hàn Lập vừa thu về, hắn như có điều suy nghĩ mà tự thì thào nói.

“Đúng là như vậy, chẳng qua với tình hình cấm chế ở nơi đây thì càng đi vào trong sẽ càng nguy hiểm.” thần sắc Huyết Phách vẫn có vẻ tái nhợt, thần niệm vừa hơi tiếp xúc với những cấm chế vô hình đã lộ ra vẻ lo lắng nói.

“Nếu đã đến đây, tự nhiên không có khả năng tay không mà về, bảo vật bên ngoài quá nửa đã bị người ta vơ vét hết, hơn nữa bảo vật bình thường ta cũng chẳng để trong mắt, chỉ có thể trực tiếp đi vào bên trong nhìn thôi. Đúng rồi, Huyết Phách đạo hữu có từng cảm ứng được chỗ ở của bản thể không.” Hàn Lập xoay chuyển ánh mắt, bỗng nhiên quay về Huyết Phách hỏi.

“Vẫn bởi tự nhiên đã sớm thi pháp cảm ứng qua, nhưng đáng tiếc cấm chế trong nội cung quá nhiều, xa một chút là đã không còn bao nhiêu hiệu quả.” Huyết Phách cười khổ trả lời.

“Thì ra là thế. Nhưng mà như vậy thì có chút phiền phức rồi, chỉ sợ người phải tìm một lượt từng nơi ở đây mới có thể phán đoán được nơi Băng Phách đạo hữu bị vây khốn, Thiên Đỉnh Cung chỉ mở ra ngăn ngừa

một tháng, ta cũng không dám cam đoan có thể đi khắp một vòng tất cả các chỗ nơi đây được.” Hàn Lập nhướn mày, thần sắc ngưng trọng nói.

“Bản thể của ta lúc trước tu vi cũng không kém, hơn nữa quả thực cũng có vài món dị bảo hộ thân, dù là đối mặt với tồn tại Đại Thừa cũng có một tia khả năng chạy thoát. Cho nên nếu như bị vây khốn tất nhiên là ở trong khu vực này. Nhưng để ngừa vạn nhất, vẫn bồi trước tiên sẽ đi ra bên ngoài tìm kiếm. Tiền bối mang theo một giọt máu huyết được gia trì bí thuật trên thân thể của thiếp thân trực tiếp đi vào khu vực bên trong. Nếu như bản thể bị nhốt gần đó, tự nhiên sẽ cảnh báo cho tiền bối. Như thế cũng sẽ không làm trễ nãi thời gian đại kế tầm bảo của tiền bối, đồng thời có thể trong thời gian ngắn mà tìm khắp toàn bộ Thiên Đỉnh Cung.” Huyết Hồn lo nghĩ một chút, sau đó đề nghị.

“Biện pháp này cũng không tệ. Nhưng nếu nơi đây chỉ có hai người bọn ta thì còn có thể thực hiện, chứ nếu một mình người mà gặp phải những lão quái Đại Thừa có ác ý thì sao?” Hàn Lập lắc đầu nói.

“Tiền bối yên tâm, vẫn bối đã có và Khôi Lỗi Hợp Thể kỳ được tiền bối ban cho, nên cũng có thể dây dưa với tồn tại Đại Thừa trong chốc lát đấy.” Sắc mặt Huyết Phách hơi đổi, nhưng lập tức cung kính nói.

“Nếu là Đại Thừa bình thường, hai cỗ Khôi Lỗi Hợp Thể kỳ khai còn có chút tác dụng. Nhưng những tên Đại Thừa có thể đi vào đây đều có thần thông không phải chuyện đùa. Như vậy đi, ta sẽ để cho Kim Nhi đi theo người.” Hàn Lập suy nghĩ trong chốc lát, rốt cục đã có quyết định nói.

Chương 2353: Huyết Mang Xà

Vừa dứt lời, tay áo của Hàn Lập run lên bắn ra một đoàn kim quang, nó xoay vòng quanh bỗng nhiên hóa thành một đĩa trể màu vàng tím rực rỡ, hai mắt óng ánh nhưng không thấy đâu là lông mày lông mũi, chính là Phệ Kim Trùng Vương.

“Kim Đồng, ngươi hãy che chở cho Huyết Phách đạo hữu một thời gian ngắn, chớ để cho kẻ khác tổn thương nàng.” Hàn Lập phân phó.

Đĩa trể nghe thấy thế, khuôn mặt vẫn không chút biểu tình, nhưng thân hình mơ hồ một cái đã thuấn di lên đầu Huyết Phách, lơ lửng trên đó không nhúc nhích.

“Đa tạ tiên bối, có Kim tiên bối bảo vệ thì ở nội cung Thiên Đỉnh Cung này vẫn bối tuyệt không còn gì lo lắng nữa.” Huyết Phách tự nhiên đã chứng kiến sự lợi hại của Kim Đồng, lúc này quá đổi vui mừng, mười phần cảm kích nói. Tiếp theo lấy ra từ trên người một bình ngọc trắng noãn, hai tay giao cho Hàn Lập.

Bên trong cái bình này, tự nhiên chính là giọt máu huyết đã gia trì bí thuật của nàng.

“Có vài người còn tới sớm hơn cả chúng ta một chút, vì để phòng ngừa vạn nhất, chúng ta hãy chia nhau hành động ngay đi.” Hàn Lập nhàn nhạt nói.

Huyết Phách đáp ứng ngay một tiếng.

Vì vậy, hai người bọn họ độn quang từ cùng một nơi, rồi mỗi người lại chọn cho mình một khu vực màn sáng mà bắn tới.

Đứa trẻ màu vàng thì cứ vô thanh vô tức đi theo sau lưng Huyết Phách như hình với bóng, một tác cũng không rời.

Hàn Lập nếu muốn tiến vào sâu trong Thiên Đỉnh Cung mà không phá trừ một ít cấm chế chặn ở phía trước thì là chuyện mơ cũng chớ nên mơ tới.

Cho nên khi hấn chớp động xuất hiện ở trước mặt một màn sáng màu trắng, không chút do dự hư không phát một bàn tay ra, một thanh kiếm dài màu xanh lẫm không hiện ra trong lòng bàn tay, lóe lên đã hung hăng đâm lên trên màn sáng.

“Oanh” một tiếng.

Màn sáng màu trắng giống như đồ sành sứ vậy, thoáng cái đã nứt vỡ ra.

Hàn Lập chỉ cảm thấy cảnh sắc bốn phía trở nên mơ hồ, toàn bộ cơ thể thoáng chốc xuất hiện trên một con đường nhỏ bên trong một khu rừng bí mật.

Hai bên là cây cối cao tới bảy tám trượng màu xanh lá mạ, trông có vẻ không có gì khác thường, nhưng quan sát cẩn thận thì sẽ thấy mặt ngoài những cái cây này đều có từng đoàn từng đoàn phù văn, phù văn này lần lượt là những gương mặt vắn vẹo nhắm nghiền hai mắt, nam nữ già trẻ đều có, vẻ mặt của tất cả đều biểu lộ hạnh phúc tới mức quý dị, dường như tất cả đều đang lâm vào giấc ngủ say bình thường.

Hàn Lập thấy vậy thì hai mắt nhú lại, đúng lúc này từng làn hương hoa từ một nơi khác trên con đường nhỏ thổi đến, hơi hít vào một chút đã khiến cho tâm thần cảm thấy say mê một cách quý dị.

Thần niệm của Hàn Lập vốn cường đại, dù hít một hơi sâu cũng chỉ hơi có cảm giác không khỏe đôi chút, chứ không tạo thêm ảnh hưởng gì lớn.

Hàn Lập mỉm cười, biết rõ rằng đã lâm vào trong một cấm chế huyền diệu. Lúc này không nói hai lời mà cứ bước dọc theo con đường nhỏ đi về phía trước, nhưng chỉ vừa đi được vài chục bước, những gương mặt trên cây cối ở hai phía xung quanh đồng loạt mở trợn đôi mắt ra.

Âm thanh “xùy xùy” vang lên, vô số tia sáng màu đen chằng chịt từ những gương mặt này bắn ra, mỗi một tia đều vô cùng sắc bén, và còn tản mát ra chấn động cực kỳ quỷ dị.

Hàn Lập không làm bất cứ hành động to tát nào, chẳng qua bên ngoài thân hắn chỉ cuộn cuộn tỏa ra một tầng ánh sáng màu xám hộ thể, hóa thành một tầng màn sáng mờ mịt bảo hộ toàn thân hắn bên trong.

Những tia sáng màu đen này bắn lên trên màn sáng, lập tức phát ra những tiếng nổ lộp độp như mưa rào, tùy theo hào quang lóe lên, chúng đã quỷ dị chui vào bên trong mà không thể tiếp tục tạo ra bất kỳ tiếng vang nào.

Cùng lúc đó, bước chân của hắn căn bản không hề dừng lại chút nào, không chút hoang mang, cứ bước dọc theo con đường nhỏ mà đi.

Cử động của Hàn Lập dường như thoáng chốc đã kích thích những khuôn mặt quái dị phía trên cây cối, không biết từ đâu bỗng nhiên phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết.

Tất cả gương mặt thoáng chốc trợn trừng hai mắt, há miệng phun ra từng tia lửa xanh lục, vô cùng tanh hôi, đem cả con đường nhỏ biến thành như một biển lửa vậy.

Hàn Lập cười nhạt một tiếng, bộ pháp không hề ngừng, màn sáng màu xám bên ngoài lưu chuyển một tầng óng ánh, đem những đám lửa xanh này khẽ hút vào trong.

Hơn nữa những nơi Hàn Lập đi qua, màn sáng màu xám vang lên tiếng xé gió, vô số tia sáng màu xám óng ánh bắn ra, mỗi một tia đều vô cùng chuẩn xác xuyên thủng qua khuôn mặt quái dị trên cây cối xung quanh.

Những khuôn mặt quái dị gào thét một tiếng, nhao nhao hóa thành làn khói xanh biến mất trên những cái cây.

Những cây cối vốn đang xanh tươi khi toàn bộ khuôn mặt tiêu tán hết, bỗng trở nên khô vàng héo rũ như mất hết sức sống, không còn phát ra bất cứ dấu hiệu sự sống nào.

Tới khi Hàn Lập đi được chừng hơn trăm trượng thì rốt cục cũng đi ra khỏi rừng rậm, nhưng trước mặt lại xuất hiện một vườn hoa đủ mọi màu sắc, từng bồn hoa hình tròn lẫn lộn đứng vững phía trên đồng cỏ, bên trong là những cây hoa của đủ loại hoa khác nhau nhưng đều cao tới hơn một trượng, mỗi cây đều đã kết một đóa hoa cực lớn.

Những bông cự hoa này có hình dạng và màu sắc khác nhau, nhưng tất cả đều kiều diễm ướt át, và chính đang ở vào thời điểm nở rộ nhất.

Khi nầy hương hoa mà hần hít vào chính là từ vườn hoa này truyền ra.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, thần niệm khẽ quét qua những nơi này, sắc mặt hơi động một chút liền cứ tiếp tục chậm rãi tiến lên phía trước.

Khi thân hình hần đi qua bên cạnh một bồn hoa, Cự Hoa gần đó bỗng lay động rồi nhao nhao hóa thành đầu quỷ mặt xanh nanh vàng, cười lên những tiếng quái dị rồi bay nhào đến phía Hàn Lập.

“Chỉ là vài con ma đầu cấp thấp mà cũng muốn tới gần ta, đúng là tự tìm đường chết.” Hàn Lập hừ một tiếng, hai tay bỗng nhiên chà xát, sau đó mỗi tay giương lên hai bên.

“Oanh long long” hai tiếng sét đánh giữa trời quang!

Hai đạo kim hồ lớn cỡ miệng chén bắn ra, chớp động một cái hóa thành một con Lôi Giao Long dài mấy trăm trượng, bổ nhào tới khắp nơi trong vườn hoa.

Những quỷ đầu gần đó mỗi khi bị Lôi Giao Long quét trúng hoặc tiến sát đến thì đều nhao nhao phát ra tiếng kêu quái dị rồi tan thành mây khói.

Những Cự Hoa ở trong các bồn hoa xa hơn, trông thấy điện quang màu vàng sắp đảo qua thì đều hóa thành quỷ đầu rồi nhao nhao chạy thực mạng khắp nơi.

Vườn hoa vốn đang nắng ấm đầy trời, thoáng chốc biến thành ma khí cuộn cuộn, quần ma loạn vũ, trông như một cái Ma Vực vậy.

Với pháp lực của Hàn Lập, cộng thêm ích tà thần lôi có công hiệu khắc chế, những con ma đầu cấp thấp này sao có thể chạy thoát được.

Hàn Lập chẳng qua chỉ khẽ thúc dục pháp quyết, hai con Lôi Giao Long liền nổ tung thành vô số tia điện bắn xuống tứ phía, hóa thành hai tấm lưới màu vàng, đem trọn cả vườn hoa bao lại ở phía dưới.

Điện quang chẳng chịt chớp động, tất cả ma đầu đều bị thần lôi bổ xuống tiêu diệt một tên cũng không thoát, ma khí trong vườn hoa dưới tiếng lôi minh một lần nữa tiêu tán, vườn hoa lại thanh minh như cũ.

Lúc này, Hàn Lập đã phong kinh vân đạm, nhẹ nhàng tiêu sái bước ra khỏi vườn hoa, đi tới trước mặt một hồ nước nhỏ màu đỏ thẫm.

.....

“Thật là tà môn, những vật này chẳng những giết không chết mà còn một mực dây dưa không thôi. Tiêu huynh, nếu như ngươi không nghĩ biện pháp, lão thân sẽ vận dụng thủ đoạn trực tiếp thu hết bọn chúng lại.” Vạn Hoa phu nhân giận dữ nói.

Giờ phút này, nàng cùng với Tiêu Minh và Thanh Bình đạo nhân ba người đang đứng đang đứng ở một không gian mênh mông cát vàng.

Từng con Khôi Lỗi màu vàng đất cao lớn, thỉnh thoảng lại từ lòng đất chui ra, sau đó trong tay lại biến ảo ra hoặc là trường thương đao kiếm, hoặc cung mạnh nỏ cứng, hung hãn không sợ chết, không ngừng phát động công kích về phía ba người.

Tuy rằng những công kích này không tạo thành uy hiếp đối với ba gã Đại Thừa, hơn nữa những Khôi Lỗi này chỉ cần một kích tiện tay là có thể diệt hết, nhưng bất kể có đánh chết bao nhiêu, một lát sau sẽ lại có thêm càng nhiều Khôi Lỗi hiện lên ở gần đó.

Ba người từ khi gia nhập khu vực này, số lượng Khôi Lỗi bị họ đánh chết cũng hơn mười vạn rồi, vậy mà chẳng thấy có dấu hiệu giảm bớt nào.

Vì tiết kiệm pháp lực, lúc này ba người dứt khoát chỉ thả ra một hai kiện bảo vật hộ thân chứ không chủ động ra tay công kích nữa.

“Vạn Hoa đạo hữu cứ yên tâm chờ vội, Tiêu mỗ sắp nhanh chóng tìm thấy mất trận rồi. Dù cho ngươi có đem tất cả bọn chúng thu lại, thì chúng lại cũng sẽ tiếp tục xuất hiện như cũ. Nói ra thì những thứ này cũng đâu phải là Khôi Lỗi thực sự, chẳng qua chỉ là dựa vào lực lượng cấm chế biến ảo ra mà thôi, rời khỏi nơi đây chúng sẽ lập tức biến mất, thu nó rồi cũng chẳng sử dụng được.” Tiêu Minh nâng trong tay một trận bàn bạch ngọc lấp

lánh, đang tìm kiếm khắp nơi một cái gì đó, nghe Vạn Hoa phu nhân nói cũng không hề quay lại mà chỉ trả lời một câu.

“Đạo hữu đã tìm thấy mắt trận rồi. Hắc hắc, lão thân không phải lo lắng đi ra ngoài chậm, mà chỉ lo cấm chế trung tâm của Thiên Đỉnh Cung sẽ rơi vào tay kẻ khác thôi.” Vạn Hoa phu nhân nghe vậy vui vẻ, cười hắc hắc một tiếng nói.

“Yên tâm đi, đã có Thanh Bình đạo hữu chỉ điểm, chúng ta đã chọn con đường ngắn nhất trực tiếp đi tới trung tâm của Thiên Đỉnh Cung, chỉ cần đi qua ba tòa phân cung là có thể trực tiếp tới nơi đó rồi. Những kẻ khác dù có thủ đoạn cao minh cũng không có khả năng đến trước chúng ta được.” Tiêu Minh đã tính trước nói.

“Hy vọng thật sự như thế. Nhưng thần thông của tên tiểu tử Nhân Tộc tới từ Phong Nguyên Đại Lục kia thực sự sâu không lường được, nói không chừng còn có thủ đoạn bài trừ cấm chế đây, chúng ta không thể chủ quan được, nếu có thể vẫn nên tận lực nhanh chóng đi tới điểm đầu mối thì hơn.” Thần sắc Vạn Hoa phu nhân khẽ buông lỏng, nhưng vẫn kiên trì nói.

“Vạn Hoa đạo hữu nói có lý. Tiêu huynh, bản đạo cũng tình nguyện tổn thất chút nguyên khí, chúng ta vẫn nên sớm tới nội cung Thiên Đỉnh Cung thì tốt hơn” Thanh Bình đạo nhân ở một bên cũng đồng ý.

“Được rồi, nếu hai vị đạo hữu đã kiên trì như thế, tại hạ sẽ vận dụng thủ đoạn cứng rắn trực tiếp tìm ra mắt trận vậy” Tiêu Minh nhíu mày một cái, sau đó cũng gật đầu.

Tiếp theo chỉ thấy một tay hắc bẩm niệm pháp quyết, sau lưng hiện ra huyết quang, hư ảnh Cửu Mục Huyết Thiểm chợt hiện ra, đồng thời thân thể cũng tăng lên thành cao hơn vài chục trượng, khí tức trên người lập tức trở nên mạnh mẽ.

“Đi”

Hư ảnh cực lớn sau lưng Tiêu Minh quát khẽ một tiếng, khẽ đảo tay ném trận bàn đi, phun lên nó mấy đoàn tinh khí.

Trận bàn vang lên ông ông, vô số phù văn màu trắng sữa trôi nổi bay ra, thoáng chốc biến thành một cái quang trận loại nhỏ, hào quang bên trong lóe lên bắn ra một cột sáng vừa thô vừa to đánh vào một chỗ trong hư không.

Hư không nơi đó vặn vẹo run rẩy một hồi, nhưng lát sau liền vô thanh vô tức khôi phục lại như lúc ban đầu.

“Không phải chỗ này, thử nơi khác một chút vậy.” Tiêu Minh nhả nhát nói một câu, một ngón tay điểm về quang trận trong hư không.

Lập tức quang trận này chuyển động nhắm vào một chỗ khác trong hư không.

Bạch quang lóe lên, đồng dạng bắn ra một cây cột sáng thô to đánh lên trên hư không.

Lúc này hư không bên đó lắc lư kịch liệt một hồi, bỗng nhiên chấn động, từ trong hư không thoáng hiện ra một cái phù văn màu bạc cực lớn.

Phù văn lớn cỡ một căn phòng, bề ngoài lập lòe ánh sáng bạc.

“Vận khí không tệ, tìm được nó rồi.” khoe miệng Tiêu Minh nổi lên vẻ tươi cười.

Tiếp theo hắn quát lên một tiếng, đột nhiên thúc dục bí thuật.

Lúc này chín con mắt màu vàng trên đỉnh đầu hư ảnh Cự Thiềm sau lưng bỗng nhiên đồng loạt khai mở, đồng thời nhìn ngay về phía phù văn

cực lớn.

Sau một tiếng nổ vang, Cửu Mục Huyết Thiềm phun ra một sợi tơ mỏng màu vàng rực rỡ, lóe lên một cái đĩa xuyên thủng qua ngân văn, chớp động một cái đã đem nó cắt ra thành nhiều mảnh.

Chương 2354: Uy lực của Phệ Linh

Sau khi đem tất cả ký hiệu màu bạc đánh tan hoàn toàn, cảnh sắc bốn phía kể cả những lớp dày đặc Khôi Lỗi, tất cả đều biến mất vô ảnh vô tung.

Hư không phía trước trở nên mờ hồ vẩn vơ, từng dãy nhà liên tiếp nhau liền xuất hiện ở phía trước.

“Phá, thật tốt quá. Thủ đoạn Tiêu huynh thật là cao minh.” Vạn Hoa phụ nhân thấy vậy tình trạng mừng rỡ nói.

“ Nơi này cấm chế có chút huyền diệu, nói không chừng chưa có ai tới đây. Nếu không phải chúng ta cần đi gấp, không chừng ta cũng muốn ở lại lục soát một chút” Tiêu Minh thở dài nói.

“ Ha ha, Tiêu huynh không cần cảm thấy đáng tiếc, ở đây chỉ là khu vực ngoại vi, cho dù có chút bảo vật nhưng đối với chúng ta mà nói cũng không phải là vật cần thiết. Đợi đến lúc vào khu vực trung tâm, kiểm soát được cấm chế, lúc này những bảo vật ở trong cung không phải mặc cho chúng ta lấy sao.” Thanh Bình đạo nhân cười nói.

“Đạo lý này sao ta lại không biết chứ, nhưng mắt thấy bảo vật ở gần trong gang tấc mà không có thể lấy, trong lòng vẫn còn có chút tiếc hận thôi.” Tiêu Minh mỉm cười trả lời.

Ba người độn quang cùng nhau, dọc theo một con đường nhỏ ở bên cạnh những tòa nhà, thẳng đến khu vực có quang sáng ở phía bên kia mà bay tới.

...

Ở bên trong một khu ngoại vi khác bên ngoài Thiên Đình Cung, Cẩm Y đại hán đang lạnh lùng nhìn trừng trừng vào một Cự Viên hai đầu cao trăm trượng, xung quanh là hàng trăm tên đệ tử đang tạo thành một cái huyền diệu pháp trận, đem quái thú này vây lại bên trong.

Lúc này pháp khí trong tay của các đệ tử được thúc dục nhanh hơn, làm cho uy năng của tòa pháp trận lên tới cực hạn, hơn nữa vòng vây càng lúc càng siết chặt, từng đợt vô hình cự lực liều mạng hướng song đầu Cự Viên khổng lồ mà bắn tới, thỉnh thoảng phát ra từng tiếng dạt..dạt nổ lớn.

Sau khi bị cự lực bốn phía ép tới làm cho thân thể Cự Viên không thể nhúc nhích, ngay tại thời điểm đó, tay áo của Cẩm Y đại hán mới run lên, bắn ra một đạo cầu vòng màu bạc trắng tới, vây quanh thân thể khổng lồ của Cự Viên lại, thân thể Cự Viên lập tức liền bị chém làm hai đoạn.

Hư không bốn phía trở nên mờ nhạt, do từng đoạn thân thể của Cự Viên bị đánh nát tạo thành.

...

Ở bên trong một đầm lầy thuộc một khu vực ngoại vi khác, một cái màu lam sáng chói đang quán tròn lại rõ ràng là một con Rết khổng lồ, một cái to lớn Hạt Tử đầy hắc khí đang bay lượn, cùng với một đầu đẹp Cự Mãng hiếm thấy, tất cả đang ở cùng một chỗ, đang đấu với nhau đá loạn xạ.

Ở một nơi khác, trên đỉnh đầu của một Cự Trùng ba đầu, đang ngồi xếp bằng một gã có khuôn mặt xấu xí, chính là một lão già khô gầy.

Trong đầm lầy chẳng những có đầy đủ hồ lang sài báo, mà con có một chút mãnh thú biến dị kỳ quái, tất cả đều có thực lực của yêu thú cấp thấp. Đang vây xung quanh Cự Trùng ba đầu liều mạng cắn xé, lớp này chết thì lớp khác trào lên liên miên không dứt.

Tuy nhiên lão giả vẫn ngồi ngay ngắn trên đỉnh đầu Cự Trùng ba đầu, không nhúc nhích, đối với tất cả mọi thứ ở bốn phía xem như không thấy gì.

...

Bên ngoài ngũ sắc phong ấn, có năm tên thanh niên ăn mặc giống nhau đang ngồi xếp bằng ở giữa không trung, trên mặt không có chút nào biểu hiện, giống như là đang chờ đợi vật gì.

Đột nhiên trên không trở nên dao động mạnh, một cái cái huyết động đen kịt to lớn hiện ra.

Tiếng gió rít lên, một luồng huyết quang từ chính giữa bay ra, sau khi lượn một vòng, liền biến thành một bóng người mờ nhạt Huyết Ảnh, trên gương mặt ẩn hiện hai con mắt màu xanh biếc, trên người đầy sát khí, một cảm giác tà đạo không thể diễn tả bằng lời.

Năm tên thanh niên đang ngồi xếp bằng thấy cảnh này, liền lập tức ra tay, phóng ra mười hai tia sáng màu bạc Bạch Cốt phi kiếm, mặt ngoài bao phủ từng cái mờ nhạt màu xanh biếc của lửa lân tinh chớp động không ngừng

“ Huyết Hợp Ngũ Tử, các ngươi động thủ với bốn tọa sao? Một cái mờ nhạt Huyết Ảnh vừa thấy năm tên thanh niên này ra tay, cảm thấy có chút ngoài ý muốn nói.

“ Chúng ta ra đi gấp gáp, nên cũng không có mang theo chìa khóa để giải trừ phong ấn, nên chỉ có thể từ trên người đạo hữu mượn thôi. Bất luận các hạ là ai, đem chìa khóa giao ra đây, chúng ta sẽ để cho các hạ rời đi.” Một gã thanh niên đứng ở giữa, lạnh lùng nói.

“ Ha, ha, khẩu khí thật lớn. Huyết Ảnh Tử của ta cũng đang cần máu huyết để bồi bổ thân thể này. Vậy thì lấy máu huyết của các ngươi đi. “

Huyết Ảnh nghe vậy cười lớn một tiếng, thân thể trở nên mờ ảo, biến hóa ra năm luồng Huyết Quang bay thẳng đến Huyết Hợp Ngũ Tử.

“ Huyết Ảnh công pháp tuy rằng bá đạo, nhưng không phải không có cách phá giải. “ gã thanh niên đứng ở giữa cười lạnh một tiếng nói,đột nhiên bên ngoài thân xuất hiện bạch quang lóe lên, rõ ràng bảo vật đã được xuất ra hóa thành từng vòng sáng cuộn cuộn bảo vệ toàn thân đón lấy luồng Huyết Quang đang bay tới.

Mặt khác bốn gã thanh niên còn lại, hình dạng trở nên mơ hồ, đồng thời biến vào trong hư không không thấy bóng dáng.

Ngay sau đó, trong hư không nổi lên cuộn cuộn huyết quang, âm thanh gầm gú không dứt, một cuộc chiến ngang tài ngang sức đang diễn ra quyết liệt.

...

Phía bên ngoài cánh cửa lớn, đang tụ tập gần ngàn người tu luyện giả cấp cao, đa phần là Luyện Hư Hợp Thể cấp bậc, cũng có hơn ba mươi người đang thả ra bảo vật kết hợp với vô số lôi hỏa chi lực, điên cuồng tấn công vào cánh cửa lớn.

Những ký hiệu Kim Ngân trên cánh cửa chớp động không ngừng, tuy nhiên cánh cửa vẫn không có một chút hư hại nào.

Những người còn lại thì đứng cách đó không xa, lạnh lùng quan sát, giống như không có ý quấy rối hành động của họ.

“ Một đám phế vật, chút ấy bản lĩnh mà cũng muốn tiến vào Thiên Đỉnh Cung, tất cả đều cút hết cho ta!”

Ngay lúc này, trên bầu trời đột nhiên phát ra một tiếng nổ lớn như sét đánh, làm cho hai lỗ tai những người ở đây trở nên ù ù, những người có tu vi thấp thân mình trở nên mềm nhũn, trực tiếp rơi từ trên cao xuống dưới.

"Oanh " đích một tiếng.

Một luồng lôi quang đỏ đậm to gần một mẫu xé rách hư không xuất hiện, cũng từ trên cao đánh xuống, trực tiếp đánh lên bên trên cánh cửa lớn.

Trong khoảng khắc, từng đạo lôi hồ đỏ đậm thô to bằng miệng chén đang quần lấy cánh cửa lớn, tiếp theo một cỗ sóng kinh người hướng bốn phương tám hướng tràn tới.

Có mười mấy tên tu luyện giả ở gần, ngay lập tức sắc mặt đại biến, tất cả đều bay nhanh về phía sau để tránh.

Có vài tên tránh né không kịp, liền bị sóng cuốn tới, phát ra một tiếng kêu thê lương thảm thiết, nhưng ngay lập tức ngừng lại, giống như là đã chết ở trong đó.

Những tia lôi hồ đỏ đậm cũng nhanh chóng tán loạn, một lần nữa co rút lại thành một đoàn bắn thẳng vào bên trong cánh cửa lớn, thì không thấy bóng dáng.

Cánh cửa lớn nổ vang lên một tiếng, sau đó thì từ từ đóng lại.

“ Xích Lôi lão tổ, người vừa rồi chắc chắn là Xích Lôi lão tổ!”

Không biết là ai hoảng sợ thốt lên.

Những cao giai tu luyện giả đứng ngoài quan sát nghe vậy, chỉ biết bất lực nhìn nhau.

So sánh với lần trước Thiên Đỉnh Cung mở ra, tiến vào bên trong đa phần là Hợp Thể Kỳ, nhưng lần này thì rõ ràng Đại Thừa Kỳ lão tổ tới đây nhiều hơn rồi.

Xem ra Thiên Đỉnh Cung chìa khóa đã lưu lạc ra ngoài, hấp dẫn các lão quái vật chạy tới đây.

...

Ba ngày sau. Bên trong Thiên Đỉnh Cung, Hàn Lập đang ở đầu của một hành lang dài, nhưng trước mắt rõ ràng có một vàng, một bạc Kim Cương Khôi Lỗi chắn ngang đường.

Hai Khôi Lỗi này cao chừng bảy tám trượng, trong tay cầm hai thanh Cự Chùy to lớn, trên người vết thương chồng chất, giống như nhiều năm trước đây đã từng cùng người chiến đấu kịch liệt.

Hàn Lập thần nhiên liếc mắt nhìn hai Khôi Lỗi một cái, liền đem ánh mắt hướng về cánh cửa gỗ màu đỏ đậm ở phía sau hai con Khôi Lỗi, sau đó từng bước đi tới.

“Oanh” “Oanh” hai tiếng nổ mạnh, ngay khi Hàn Lập vừa tới gần, Kim Ngân Khôi Lỗi cùng lúc ra tay, bốn thanh cự Chùy liền mang theo âm thanh vù vù đập mạnh tới.

Thanh quang chột lóe, vô số Thanh ti từ trên người Hàn Lập bay ra, hai cái Khôi Lỗi bao gồm cả bốn thanh cự Chùy trong chớp mắt bị cắt thành các mảnh nhỏ rớt xuống.

Bóng Hàn Lập lóe lên liền xuất hiện ở phía trước cánh cửa gỗ màu đỏ, tay áo nhẹ nhàng run lên, một cỗ vô hình lực ẩn chứa ở bên trong bay ra đem cánh cửa mở bung ra.

Bên trong đại sảnh rõ ràng là từng dãy đá hình chữ nhật, mặt trên bao phủ đầy đủ các loại pháp khí, có cái hào quang chói mắt, có cái ảm đạm tà khí, ước chừng có hơn cả ngàn kiện pháp khí.

Hàn Lập mỉm cười, đi nhanh vào bên trong.

...

Cùng một thời gian, trên một cái mặt biển xanh thẳm mênh mông vô bờ bến, Vạn Hoa phu nhân cùng với Thanh Bình đạo nhân sắc mặt cực kỳ khó coi đang trôi nổi ở giữa không trung.

Cách hai người một khoảng không xa, Tiêu Minh đang ngồi xếp bằng hai mắt nhắm nghiền lại, một tay nâng trận bàn, một tay thì các ngón tay đang nhẹ nhàng rung, giống như là đang chuẩn bị làm một cái gì đó.

“ Không nghĩ tới lại có đệ nhị Cung, hiển nhiên cũng có ảo cảnh lợi hại như vậy, chúng ta bị vây ở chỗ này chắc cũng đã hai ngày rồi.” Vạn Hoa phu nhân bỗng nhiên hướng Thanh Bình đạo nhân nói một câu.

“ Chính xác, bản đạo cũng không nghĩ tới khu vực này lại có huyền thuật cấm chế lợi hại như vậy, ngay cả Tiêu huynh trong khoảng thời gian ngắn cũng không thể bài trừ được. Nhưng cũng không có gì kỳ quái, mặc dù đối với chúng ta mà nói chính là đệ nhị Cung, cũng bởi vì lựa chọn tuyến đường duyên cớ, nên ở đây cũng có thể coi là ở bên trong Thiên Đỉnh Cung, chỉ cần bài trừ được cấm chế ở đây, thì khoảng cách tới khu vực trung tâm cũng không xa.” Thanh Bình đạo nhân nhướng mày nói.

“ Mong rằng như thế.” Sắc mặt Vạn Hoa phu nhân có chút không quá tin tưởng nói.

Lúc này đây Tiêu Minh vẫn đang ngồi xếp bằng không có nhúc nhích, giống như đối với ngoại vật hết thảy đều không biết đến.

Bảy ngày sau

Ở lối vào cửa chính của khu vực Thiên Đỉnh Cung, Huyết Phách đang ở bên trong từ từ đi ra, trên mặt tràn đầy vẻ suy tư, trông bộ dạng giống như là không có thu hoạch gì đáng kể.

Nhưng vào lúc này, đột nhiên có một luồng lôi quang đỏ đậm bay thẳng tới, như một ngọn lửa lập lòe sáng chói, sau đó liền biến ảo thành một gã cao lớn, mặc trường bào màu đỏ đậm, trên mặt ẩn hiện lôi văn màu vàng kỳ dị.

Huyết Phách nhất thời cả kinh, gần như không lường lự tay áo run lên, hai luồng thanh quang từ trong bay ra, đồng thời hóa thành hai gã giáp sĩ Khôi Lỗi chắn ngang ở phía trước.

Một gã Khôi Lỗi mặc chiến giáp màu xanh, trong tay cầm một cái cự cung để ngang người. Một gã Khôi Lỗi mặc một bộ chiến giáp màu xám, hai tay đang nắm một thanh trường thương sắt lạnh.

“Di, Hợp Thể Khôi Lỗi, rất là hiếm thấy. Tiểu nha đầu, mau nói tên ra, ngươi vào đây chung với ai. “ Lão giả cao lớn ánh mắt đảo qua hai cổ Khôi Lỗi, trên mặt lộ ra thần sắc ngoài ý muốn, nhưng lập tức lớn tiếng quát hỏi.

“ Văn bối là Huyết Phách, đích thực tiến vào đây cùng với một vị tiền bối họ Hàn, tiền bối có phải cũng...” Huyết Phách liếc thấy đối phương có thể là một gã Đại Thừa lão tổ, trong lòng liền run sợ, không có chút nào quanh co.

"Họ Hàn, chưa nghe nói qua có Đại Thừa nào họ này, chẳng lẽ là gần đây tiền giai đạo hữu hay sao? Quên đi, mặc kệ là ai thì cũng giống nhau, người đem cái chìa khóa hay là bên trong đích thu hoạch tất cả đều giao ra đây đi. Không cần muốn dùng lời nói khoa trương lừa gạt lão phu, nếu

không lão phu dùng Suru hồn thuật tra ra đều như nhau cả. " lão giả cao lớn trên mặt màu vàng hiện lên vẻ dữ tợn, nhưng lại không có chút khách khí hướng Huyết Phách nói.

“ Vãn bối thực sự không có tìm được cái gì ở bên trong, về phần cái chìa khóa lại ở trên người của tiền bối đã mang ta vào đây. Tiền bối làm như thế, không phải có phần thái quá sao.” Huyết Phách vừa nghe đối phương thật sự muốn làm cồng, tự nhiên trong lòng sợ hãi, trên mặt miễn cưỡng cố nặn ra vẻ tươi cười nói.

“ Không đưa ra, lão phu đành phải tự mình đến lấy vậy.” Lão giả cao lớn nghe vậy cười lên sặc sụa, lập tức từng bước một, bước về phía trước.

Chương 2355: Tụ tập và xảo hợp

**Huyết Mang Xà: Rắn râu đỏ*

Chỉ thấy nhoáng lên một cái, thân ảnh lão giả đã tiến lên hơn mười trượng xuất hiện trước mặt Huyết Phách.

Huyết Phách cả kinh, thân hình vội vàng bắn ngược ra ngoài.

Hai con Khôi Lỗi Hợp Thể kỳ ngay lập tức hành động, một con giương cung lên, thanh âm “xuy xuy” vang lên liên tục, vô số kim mang theo đó được bắn ra. Con Khôi Lỗi còn lại tay cũng vung trường thương chớp loáng, đầu thương tỏa ra một đóa hoa lam to gần một trượng, hướng về phía lão giả chụp tới.

Hoa thương trông có vẻ óng ánh dị thường, nhưng vừa mới đè xuống, một luồng khí cực lạnh bộc phát ra, làm cho không gian bên cạnh lão giả ngưng tụ lại, cảm giác như muốn đóng băng cả hư không. Cùng lúc đó những kim mang kia theo bốn phương tám hướng ác liệt bắn tới.

Hai con khôi lỗi phối hợp, tấn công không tạo ra một chút kẽ hở nào cho đối phương.

Lão giả cao lớn hừ lạnh một tiếng, trên thân chớp lên quang điện đỏ thẫm, ngay lập tức đem hàn khí xung quanh nghiền nát, kim mang trông lợi hại vô cùng nhưng khi bắn tới gần đấy, cũng đồng dạng bị quang điện phản xạ ra ngoài.

Lão giả cũng đồng thời đánh một trảo vào hư không chụp lấy cự hoa màu lam.

"Phanh" một tiếng, cự hoa màu lam bỗng nhiên biến mất, đầu thương màu lam bị năm ngón tay của lão giả như móc câu dễ dàng chộp vào trong lòng bàn tay.

Hai tay khô lồi cầm thương run lên, muốn rút mũi thương thoát khỏi bàn tay lão giả, nhưng nó lại như mọc rễ tại chỗ, hoàn toàn không thể lay động.

Ngược lại Khôi lồi cầm cung trong mắt tinh quang chớp động, toàn thân bộc phát ra khí tức kinh người, thanh cung trong tay hào quang đại phóng, một dải kinh hồng kim sắc (cầu vòng màu vàng kim) phát ra tiếng rít bén nhọn nhắm thẳng lão giả bắn tới.

Lão giả cao lớn cười ha hả, khẽ thổi một hơi về phía kinh hồng bay tới, một đoàn lôi hỏa màu đỏ thẫm nhanh chóng được hình thành phình ra xung quanh như hình cái chày, trực tiếp bay ra đón đỡ.

"Ầm vang" một tiếng khủng khiếp nổ ra sau khi chúng va chạm với nhau. Điện quang đỏ thẫm bỗng nhiên phình ra, đem kim mang cán nỏ bên trong, hơn nữa lại tách ra một tia cuộn cuộn bắn chính xác tới phía con khô lồi, biến nó thành tro tàn.

Về phần khô lồi cầm thương, cũng bị một bàn tay khổng lồ đột nhiên xuất hiện từ trên không chụp trúng, hóa thành một đồng phế liệu ngay tức khắc.

Thân hình lão giả cao lớn lay động một cái, ngay lập tức xuất hiện ngay gần Huyết Phách, cũng nhắm vào Huyết Phách chụp ra một trảo:

"Tiểu nha đầu, Ngay lập tức đem chìa khóa cùng với bảo vật giao ra đây, ta còn để cho người một chút thống khoái, bằng không thì ..., hắc hắc" Lão giả cao lớn mặt mày đanh ác, nói.

"Tiền bối có thể đi vào nơi này, khẳng định trên người cũng có chìa khóa Thiên Đỉnh cung, hà tất phải tham vật trên thân văn bối." Huyết Phách sắc mặt tái nhợt dị thường, vừa thụt lùi từng bước vừa nói.

"Hừ, ngươi nghĩ là ta không biết chắc, bên trong Thiên Đỉnh cung có một số địa phương đặc thù phải cần chìa khóa thích hợp mới có thể đi vào. Bản lão tổ trên thân chỉ có một cái chìa khóa phòng chế, tất nhiên là muốn vơ vét thêm chìa khóa để dự phòng. Ngươi đã không muốn chủ động giao ra đây, cũng đừng có oán trách bản lão tổ ra tay ác độc." Lão giả cao lớn vừa thấy Huyết Phách vẫn không chịu khuất phục, lập tức hừ lạnh một tiếng, thò bàn tay vỗ một chưởng, năm ngón tay khổng lồ chụp tới Huyết Phách.

Nhìn như một trào rất bình thường lại làm cho Huyết Phách cảm thấy năm ngón tay đã bao phủ hoàn toàn không gian xung quanh nòng, không thể tránh né được, trong lòng thật sự hoảng hốt.

Đúng lúc năm ngón tay muốn bắt lấy vai nòng, mảng hư không trên đầu nòng bỗng trở nên chấn động. Một đạo tinh quang từ hư không hiện ra, như sấm sét chụp thẳng xuống đầu lão giả.

Công kích này hoàn toàn không có một dấu hiệu báo trước, mặc dù lão giả cao lớn là lão quái Đại Thừa đã vô số năm kinh nghiệm, cũng thất kinh không kịp tránh né.

"Phốc" một tiếng, một cánh tay của lão giả bị tinh quang cắt đứt, ngay sau đó phân ra làm bảy tám đoạn rồi nổ tung tại chỗ.

Nhưng thân hình lão giả mơ hồ một chút, lại xuất hiện trong hư không cách đó mười trượng, hai mắt phóng hỏa nhìn chăm chú vào vùng hư không phía trên Huyết Phách quát một tiếng chói tai:

"Vị đạo hữu nào đang ẩn nấp quanh đây, sao lại thi triển thủ đoạn để ám toán lão phu?"

Cùng lúc đang nói chuyện, chỗ tay cụt của lão giả đột nhiên phun ra một cỗ huyết vụ, vô số tơ máu nhung nhúc tuôn ra, một cánh tay trắng nõn theo đó lại được hình thành.

Loại thủ đoạn tái sinh thân thể, đối với tu luyện giả Huyết Thiên đại lục dùng công pháp huyết đạo làm chủ mà nói, tự nhiên là một chuyện dễ dàng.

Nhưng sau khi lão già này quát hỏi một phen, mọi nơi trong hư không vẫn chìm vào trong yên lặng, cũng không có người hiện thân đi ra, chỉ có Huyết Phách vẻ mặt khôi phục lại một chút trấn tĩnh, từ từ lui lại phía sau một chút.

Lão giả cao lớn gặp tình hình này, mặt mày lập tức âm trầm như nước, dùng một ánh mắt cay độc liếc về phía sau Huyết Phách, cánh tay vừa lành lại khê nhắc bắn một chuồng cực nhanh về phía nàng.

Một tiếng âm trầm vang lên.

Một tia xích mang (râu đỏ) bén nhọn theo chỗ đầu ngón tay bắn ra, ngay sau đó chớp lên, chui vào trong hư không không thấy tung tích.

Sau một khắc, cách trước mắt Huyết Phách một trượng, một tiếng âm vang lên, xích mang hiện ra từ hư không, hóa thành một con thoi ngắn đồ thẩm dài nửa thước bắn thẳng vào ngực nàng.

Tốc độ cực nhanh, hầu như chỉ là một thoáng ý niệm đã hiện ra trước mắt. Với tu vi của Huyết Phách, cho dù là tế ra bảo vật phòng ngự hay muốn né tránh cũng không thể nào kịp. Cho dù từ trước đến giờ nàng là người vô cùng bình tĩnh thì lúc này mặt mày cũng trở nên tái mét.

Nhưng đúng lúc này, một luồng kim quang chớp lên xuất hiện trước người nàng, một tiểu nhân màu vàng chỉ cao một thước từ từ hiện rõ, nó thoáng vung lên một cánh tay ngay đã lập tức đập nát đoạn thoi.

Đúng là Kim Đồng Phệ Kim Trùng Vương xuất hiện.

Lão giả cao lớn vừa thấy cảnh này, đồng tử bỗng nhiên co rút lại, đồng thời trên mặt thoáng lộ ra một tia nghi ngờ.

"Các hạ là ai, cùng tiểu nha đầu này có quan hệ gì?" Lão giả đảo mắt, bỗng nhiên hỏi.

Kim Đồng ánh mắt lạnh như băng nhìn chăm chú vào lão giả, sắc mặt đờ đẫn, không có ý tứ trả lời, nhưng một bàn tay nhỏ bé liền xuất một trảo, ngay lập tức tiếng “ xuy xuy “ vang lên trong hư không. Một kim ti (tia sáng vàng mảnh như tơ) xuất hiện trong hư không rồi tỏa ra thành một mạng lưới khổng lồ bao phủ toàn bộ khoảng không xung quanh lão giả.

Lão giả cao lớn thấy vậy, trong lòng giận dữ:

"Nếu đạo hữu một lòng muốn chiến, lão phu sẽ phụng bồi xem thần thông các hạ to lớn đến nhường nào."

Vừa dứt lời, lão giả một tay bấm niệm pháp quyết, bên ngoài thân lập tức bắn ra vô số xích ngân (tia sáng đỏ thẫm), lại há miệng, một mảng ánh sáng màu bạc bắn ra, hào quang thu lại, hiện rõ là một cái kính cổ.

Cổ kính vừa mới hiện ra, ngay lập tức ánh sáng chớp lên, tuôn ra vô số phù văn màu bạc, ầm ầm tụ lại hóa thành từng đoàn lôi quang.

"Đi "

Lão giả cao lớn quát khẽ một tiếng, tay áo hướng phía đối diện run lên, lập tức xích gần xen lẫn với lôi quang, hóa thành một đoàn lôi vân cực đại bao kín cả một dặm, hùng hổ lao tới.

Kim Đồng thấy vậy, mặt không một chút biểu cảm, khẽ nhấc bàn tay nhỏ bé, hướng phía trước điểm nhẹ một cái.

Tiếng xé gió nổi lên, vô số kim ti hóa thành một trận mưa bắn tới lôi vân.

Chỉ thấy ở trung tâm lôi vân vang lên âm thanh "Lốp ba lốp bốp", vô số tinh quang ở trong đó như ẩn như hiện, trong khoảnh khắc liền bị xuyên thủng lỗ loét thành hàng trăm, hàng ngàn lỗ, thất thoát linh lực mà co rút lại.

Lão giả cao lớn hầu như không thể tin tưởng vào hai mắt của mình, một kích lúc trước cho dù không phải thủ đoạn áp rương, nhưng tuyệt đối cũng là một trong những đại thần thông lợi hại nhất của lão.

Cổ kính màu bạc này trông thế nhưng lại chính là một kiện Huyền Thiên tàn bảo, kết hợp xích lôi của bản thân tu luyện, uy năng to lớn không biết làm cho bao nhiêu đối thủ mới nghe đã sợ mất mật, nhưng bây giờ lại bị đối phương phá vỡ một cách hời hợt như vậy.

Kim ti biến ảo của đối phương không biết là vật gì, không ngờ quá sắc bén, lại hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của lôi điện một chút nào.

Nhưng lập tức trong lúc lão giả đang hoảng sợ, Kim Đồng đã trực tiếp vung cả mười ngón tay, thanh âm "xuy xuy" tụ lại một chỗ.

Lão giả cao lớn chỉ cảm thấy vùng hư không xung quanh phát lạnh, chỉ chút kiếm khí vô ảnh bén nhọn từ hư không hiện ra bắn thẳng đến lão.

Lão giả sắc mặt đại biến, tay áo không lường lự run lên, một chưởng màu xanh to như cái chén phát ra, vòng một cái đã bay lên đỉnh đầu, lại tiếp tục bay vòng về phía sau, biến thành một quang tráo (lồng ánh sáng) màu xanh bao bọc toàn thân hắn lại.

Đồng thời cánh tay còn lại của lão giả bắt pháp quyết, sau lưng lóe lòi quang, hiện ra một đầu cự giao lôi ảnh đỏ thẫm.

Giao ảnh vừa hiện thân, lập tức giương nanh múa vuốt há to miệng điên cuồng bắn ra một mảng lôi hồ đỏ thẫm, cuộn cuộn hướng bốn phương tám hướng mà tuôn ra.

"Phốc phốc" không trung vang lên một tiếng động khủng bố.

Tất cả lôi hồ vừa mới tiếp xúc với kiếm khí vô ảnh đều bị chém nát như gỗ mục vậy.

Ngược lại tầng quang tráo màu xanh kia không biết có huyền cơ gì, ấy thế mà lại có thể đẩy kiếm khí vô ảnh ác liệt như vậy bắn lệch ra bên ngoài.

Nhưng cho dù như vậy, lão giả cao lớn cũng sợ hãi kêu lên một tiếng, sắc mặt trắng bệch, vội vàng vung tay rút ra từ trong túi trữ vật một thanh quái kiếm đỏ như máu uốn lượn dị thường.

Lão giả một tay nắm chặt kiếm, lại há miệng phun vào nó một đoàn tinh huyết. Tinh huyết vừa tiếp xúc, lập tức bị thanh kiếm hút không còn một mảnh. Quái kiếm mơ hồ kêu một tiếng, lại thoáng cái vắn vẹo sống lại, hóa

thành một huyết xà không rõ tên. Lão giả cao lớn cười một tiếng âm hiểm, ném huyết xà trong tay ra.

Chỉ nghe "vù" một tiếng, quái xà lăn mình, thoáng cái chui vào trong hư không không thấy tung tích. Mà sau một khắc, gần chỗ Kim Đồng, bất thành linh một cổ huyết vụ tuôn ra từ hư không.

Hai mắt Kim Đồng lạnh lẽo chớp lên, lập tức tuôn ra hai đạo tinh mang, trực tiếp xuyên thủng huyết vụ, nhưng bên trong lại là một mảng trống rỗng, dường như thật sự không hề tồn tại vật gì cả.

Đang lúc Kim Đồng khẽ giật mình, huyết vụ trước mắt lại bỗng nhiên cuộn cuộn ngưng tụ, xuất kỳ bất ý biến ảo lại thành quái xà huyết sắc kia.

Thân thể quái xà này chỉ một thoáng mơ hồ, đã mở miệng hung hăng cắn vào vai Kim Đồng.

Lão giả từ xa trông thấy, ngẩng đầu cười như điên: "Tiểu bối, ngươi nhất định phải chết. Quái xà này chính là Huyết Mang Xà, một trong thập đại độc trùng (mười loại trùng độc nhất) của Huyết Thiên đại lục, cho dù ngươi có kim cương bất hoại thân thể, một lát sau cũng sẽ chỉ còn là một vũng máu đen."

"Thập đại độc trùng? Ăn có ngon không?" Kim Đồng nhìn thoáng qua quái xà ở trên vai, bỗng nhiên ánh mắt lộ ra một tia kỳ quái, lần đầu tiên mở miệng.

Thanh âm lạnh lạnh dị thường, làm cho người ta nghe xong, lại cảm thấy toàn thân phát lạnh một cách quỷ dị.

Lão giả cao lớn được nghe lời ấy, không khỏi khẽ giật mình, nhưng lập tức một màn xuất hiện làm cho lão cực kỳ sợ hãi.

Kim Đồng khẽ động cánh tay, bắt gọn tại chỗ con Huyết Mang Xà bầy tặc, rút mạnh nó khỏi đầu vai bị cắn rách, rồi há miệng một cái nuốt chửng con rắn.

Chương 2356: Huyết ngục

Mà cái gọi là “ Miệng” đó rõ ràng là một cái khe dài đầy răng nanh nhọn hoắt được mở ra trên khuôn mặt trống không của Kim Đồng.

Thân hình Huyết Mang Xà không đầu điên cuồng vặn vẹo trong miệng Kim Đồng, máu độc đen tuyền từ miệng vết thương phun ra xa đến vài thước.

Ngoài thân Kim Đồng tỏa ra một vàng tinh quang bao bọc toàn bộ cơ thể lại, tất cả máu độc đều bị một loại lực lượng vô hình ngăn cản lại không thể chạm vào người nó.

Lão giả cao lớn chứng kiến hết thấy mọi việc này, trong lòng cực kỳ hoảng sợ.

Nhưng còn chưa cho lão có thể nghĩ được bất cứ điều gì thì hai mắt Kim Đồng đã lóe lên hàn quang, lạnh lùng liếc mắt về phía lão giả phía xa một cái. Chỉ một thoáng chốc như vậy mà làm cho toàn thân lão giả không lạnh mà phát run, hai đạo kiếm quang gần như trong suốt (Tinh sắc kiếm quang) hiện ra giữa hư không ngay sát lão giả.

Hai đạo kiếm quang nhìn như bình thường không có gì đặc biệt cả, nhưng sau khi phát động, tức thì lấy một tốc độ không thể tưởng tượng nổi chém lên trên quang sáng bảo vệ của lão giả.

"Phanh" một tiếng vang giòn vang lên.

Quầng sáng xanh bảo vệ lão già vừa tiếp xúc với kiếm quang, bề mặt kịch liệt chấn động, rồi hoàn toàn bị xé toang ra kèm theo tiếng nứt vỡ.

Hai đạo tinh sắc kiếm quang chọt lóe lên lần nữa, lão giả chỉ cảm thấy một tia hàn ý lóe lên trên mặt mình làm lão vô cùng kinh hãi, không còn có ý định lưu thủ một chút nào nữa. Trên trán lão già đột nhiên hiện ra một vòng hào quang ngũ sắc rồi ngưng tụ lại biến hóa thành một tấm thuẫn ngũ sắc. Tấm thuẫn vừa hiện ra tiếp tục đón gió phình ra thành một cự thuẫn to đến vài trượng, đem toàn bộ thân hình lão già đứng phía sau bảo hộ lại.

Trải khắp bề mặt cự thuẫn là tầng tầng lớp lớp Linh văn tinh xảo, vô số phù văn như ẩn như hiện trông vô cùng diễm lệ tuyệt đẹp.

Sau hai tiếng “ Phốc” “ Phốc”, hai đạo tinh sắc kiếm quang một trước một sau cùng chém lên trên cự thuẫn.

Rốt cuộc khi đạo kiếm quang thứ nhất cùng cự thuẫn vừa tiếp xúc với nhau, chúng tỏa ra hào quang chói mắt cùng với dao động kịch liệt. Đạo kiếm quang thứ nhất tuy rằng tán loạn biến mất trong hư không, nhưng cự thuẫn cũng xuất hiện một vết rách to khủng bố.

Đạo kiếm quang thứ hai ngay lập tức chém tới đúng vị trí vừa rồi, cự thuẫn ngũ sắc không thể tiếp tục chống đỡ được nữa, ngay lập tức bị chém thành hai mảnh.

Đạo kiếm quang thứ hai không gì có thể ngăn cản, lập tức một đường chém xuống phía dưới.

Tất cả chuyện này trông có vẻ phức tạp, Trên thực tế chỉ xảy ra trong nháy mắt.

Lão giả cao lớn chỉ cảm thấy mình mới vừa tể ra ngũ sắc cự thuẫn, liền bị phân thành hai mảnh sau một tiếng nổ lớn. Tiếp theo sau đó trước mặt lóe

lên một tia hàn quang, hai mắt hấn bỗng trở nên tối sầm lại.

Mà người ngoài chứng kiến chỉ có thể thấy lão già bị một đạo tinh quang quấn một vòng quanh cổ, cái đầu liền đổ ầm rơi xuống.

Cơ hồ ngay lúc ấy, hư ảnh cự giao sau lưng lão già cũng bạo liệt nổ tung, lôi quang từ đó điên cuồng đánh ra bốn phương tám hướng trong hư không.

"Vù" một tiếng.

Một quang cầu màu đỏ thẫm từ trong thân hình lão già không đầu theo đó xông ra, hoàn toàn không có điểm thu hút nào trà trộn vào trong vô số lôi quang chạy nhanh về một hướng khác.

Một tiếng trầm đục vang lên.

Kim Đồng lóe lên một cái liền biến mất khỏi vị trí cũ, ngay lập tức liền xuất hiện trở lại, đứng chắn ngay đằng trước quang cầu đỏ thẫm kia. Nó chỉ khẽ nâng cánh tay đã cứng rắn đánh quang cầu từ không trung nện thẳng xuống mặt đất.

Giữa cái hố nhỏ vừa tạo thành, quang cầu màu đỏ thẫm chỉ chớp lên được một cái rồi chợt tắt ngúm. Một cái Nguyên Anh cũng chỉ cao bằng Kim Đồng từ từ hiện ra, vẻ mặt cực kỳ dữ tợn, nhưng hơn phân nửa trong đó là sự sợ hãi.

Nguyên Anh này nghiêng rằng, đôi bàn tay nhỏ bé liền bấm pháp quyết, vô số huyết vụ cuộn cuộn tuôn ra từ cơ thể nó, hồ quang đỏ thẫm lượn lờ xung quanh, có vẻ như sắp sửa thi triển một loại bí thuật nào đó.

Nhưng đúng lúc này, một đạo kiếm quang trong suốt thô to, không một chút dấu hiệu hiện ra phía sau lưng Nguyên Anh, bộc phát hào quang chém

thăng vào nó.

"Phốc" một tiếng!

Huyết vụ bị tách làm đôi, Nguyên Anh lão già bên trong lộ ra một vẻ kinh ngạc không thể tin được rồi hét thảm một tiếng. Thân hình bị chẻ đôi làm hai phần, hóa thành từng điểm linh quang bay tán loạn rồi diệt vong...

Chỉ đơn giản như vậy mà Xích Lôi lão tổ, một vị Đại Thừa tồn tại không biết bao nhiêu năm tháng đã vong mạng trong tay Phệ Kim Trùng Vương - Kim Đồng.

Lúc này, Huyết Phách đã lui ra xa từ trước mới thở ra được một hơi nhẹ nhõm, tiến lên vài bước, thi lễ với Kim Đồng, sắc mặt vui vẻ nói:

"Đa tạ tiền bối cứu giúp, nếu không lần này thiếp thân khó có thể thoát khỏi độc thủ của người này rồi"

"Ta cũng chỉ làm việc theo lệnh của chủ nhân mà thôi. Tốt lắm, ngươi cứ tiếp tục làm tiếp việc của mình đi, ta sẽ âm thầm theo sau bảo hộ" Kim Đồng sau khi nói một câu an ủi, nâng tay nhẹ thu lấy túi trữ vật từ trên thi thể của lão giả, rồi thân hình khẽ động, mơ hồ biến mất.

Rõ ràng so với khi vừa mới hóa hình, linh trí của Kim Đồng đã phát triển hơn rất nhiều.

Huyết Phách hướng tới chỗ Kim Đồng vừa biến mất hành lễ thêm một lần nữa, lại tiếc hận quay sang nhìn xác hai con khôi lồi Hợp Thể kỳ rồi mới phiêu phiêu nhẹ nhàng rời khỏi nơi đây.

Mặc dù nàng vẫn chưa tìm hiểu rõ ràng được những cấm chế lợi hại được thiết kế trong các kiến trúc ở gần đó, nhưng cho đến giờ vẫn không

xuất hiện bất cứ phản ứng gì, khẳng định bản thể không bị nhốt ở khu vực này, tất nhiên là muốn rời khỏi đây tìm một nơi khác.

Sau khi được chứng kiến thực lực khủng bố của Kim Đồng, nàng đã có thêm đảm lược để tiến sâu vào thăm dò khu vực bên trong.

...

Mười ngày sau, bên ngoài đại môn gần khu vực Vạn Nguyệt Sơn Mạch, vốn dĩ tụ tập hàng ngàn cao giai tu luyện giả, chẳng biết toàn bộ đã lui về sau hơn mười dặm từ lúc nào. Cũng có một số người chỉ chỏ về phía đại môn, nghị luận với nhau điều gì đó không biết.

Gần thung lũng, chỉ có khoảng năm sáu trăm người còn ở lại, rõ ràng đều là người cùng thuộc thế lực nào đó của Huyết Thiên Đại Lục đang cùng nhau bố trí một tòa siêu cấp pháp trận cực lớn, bao phủ trọn vẹn cả thung lũng vào trong đó.

Những người này đều cùng mặc một loại trang phục, cổ tay áo có chung một loại ấn ký, có thể thấy rõ ràng đều là cao giai đệ tử của Huyết Cốt Môn.

Ở phía trước những người này, có hai gã mặc trang phục, một đen, một trắng.

Một người là lão giả mặc vũ y màu trắng, mắt sâu mũi ưng.

Một người khác là một phụ nhân cực kỳ xấu xí, đáng người ục ịch dị thường, trên hai má hằn rõ Linh Văn màu đen.

Khí tức trên người hai người này khủng bố dị thường, đúng là hai gã Đại Thừa tu vi sâu không lường được.

Lúc này hai người vừa giám sát đệ tử Huyết Cốt Môn không ngừng bố trí pháp trận, lại vừa thấp giọng trò chuyện với nhau.

"Hừ, ta biết ngay Tiêu lão quái tọa trấn tại Huyết Hạc thành nhiều năm như vậy không chịu rời đi, khẳng định là có vấn đề mà. Quả nhiên đúng vậy, hắn chiếm được chìa khóa vào Thiên Đỉnh cung mà lại không tiết lộ một chút nào cho ta biết. Nếu không nghe được tin tức từ môn hạ của Vạn Hoa Phu Nhân, chỉ sợ ta và người đến nay vẫn còn bị dấu diếm mà không biết" Lão giả mũi ưng nhìn phụ nhân hừ nhẹ nói.

"Hắc hắc, điều này cũng không trách được Tiêu lão quái. Tuy rằng là đồng môn, nhưng chúng ta cũng không có nhiều giao tình. Nếu ta và người có được chìa khóa Thiên Đỉnh cung chỉ sợ cũng sẽ giấu diếm không cho lão biết. Dù sao có bao nhiêu bảo vật đi nữa, nhưng một người độc chiếm so với ba người chia nhau cũng hoàn toàn khác nhau " Phụ nhân kia trông xấu xí tục tũn như vậy, thế nhưng âm thanh lại ngọt ngào lạ thường, giống hệt như cô gái mười bảy mười tám tuổi.

Hai người này rõ ràng là hai gã thái thượng trưởng lão Đại Thừa kỳ khác của Huyết Cốt Môn.

"Điều này cũng đúng. Nghe nói trong Thiên Đỉnh cung có giấu công pháp chân truyền của Thiên Đỉnh chân nhân, ta và người nếu như biết, chắc chắn sẽ không cho hắn một mình tiến vào Thiên Đỉnh cung. Nhưng nghe nói chìa khóa Thiên Đỉnh cung không chỉ có một cái, cho dù chúng ta không làm gì, thì chắc chắn cũng sẽ có lão Đại Thừa khác nhúng tay việc này. Tiêu lão quái giấu diếm việc này lâu như vậy, thực không phải là cử chỉ sáng suốt " lão giả mũi ưng cười lạnh một tiếng trả lời.

" Được rồi, nói lời đó còn có tác dụng gì nữa" Ta và người tuy rằng có được tin tức, nhưng dù sao cũng đến chậm một bước, những người có được chìa khóa cũng đã tiến vào bên trong nhiều ngày rồi. Hiện giờ, chúng ta chỉ

có thể ở nơi này thiết lập pháp trận, đợi bọn chúng đi ra đòi hỏi một chút bảo vật mà thôi " phụ nhân thần nhiên nói.

"Dựa vào kinh nghiệm trước kia, địa điểm mà những người này thoát ra là hoàn toàn ngẫu nhiên, có thể xuất hiện ở chỗ này có lẽ không nhiều quá hai đến ba phần, còn lại chắc chắn sẽ truyền tống hết đi nơi khác " lão giả mũi ưng suy nghĩ một chút nói.

"Hai ba phần là tốt nhất rồi. Nếu thật sự là toàn bộ người đi vào xuất hiện ở đây, kể cả có pháp trận phụ trợ chỉ sợ ta và người cũng không có sức mà đối địch với nhiều người như vậy. Dù sao những người đi vào lúc trước, phần lớn đều là tồn tại cùng giai, thần thông không hề kém ta với người. Chỉ có ít người một chút, hai người bọn ta mới nắm chắc khả năng cướp được một ít bảo vật. Cẩm chế pháp trận này, đến lúc đó hơn phân nửa cũng không cần dùng đến, chỉ có thể coi là một lợi thế lớn của chúng ta mà thôi " Phụ nhân đã tính toán trước trả lời.

"Thì ra là đạo hữu đã tính kỹ đến vậy rồi, làm ta cứ tự hỏi vì sao phải mang theo nhiều môn hạ đến như vậy, đây quả là mưu kế tuyệt diệu! " lão giả mũi ưng vỗ tay cười rộ lên.

...

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, bức tường thủy tinh bị Hàn Lập đã hóa thân thành cự viên đánh cho một kích vỡ tan tành.

Cự viên nhanh chóng đi vào, bước lên một tòa truyền tống trận vốn dĩ trước đó bị bức tường thủy tinh che khuất, rồi mơ hồ một cái biến mất vô tung vô ảnh.

Ngay sau đó, Cự viên do Hàn Lập biến thân chỉ cảm thấy ánh sáng lóe lên trước mặt, rõ ràng là đang ở trên khoảng không của một đỉnh núi cao

hơn ngàn trượng, ngay tức khắc quang trận truyền tổng lâm thời dưới chân bồng “ phanh “ một tiếng rồi hoàn toàn tiêu thất.

Sau khi hai mắt Cự Viên như điện xẹt quét qua bốn phía, tình hình xung quanh đã được thu hết vào trong tầm mắt.

Núi này tuy không phải là rất cao, nhưng diện tích lại vô cùng lớn, có bảy tám nơi ngay sát cạnh ngọn núi lại bị các quãng sáng bao phủ cách ly.

Trong đó có một chỗ đúng là nơi hấn vừa mới bài trừ cấm chế để rời khỏi.

Hàn Lập mặt lộ vẻ do dự nhìn ra xa muốn phân biệt rõ từng khu vực, rồi dường như có quyết định cuối cùng, thân hình vừa động bay tới một nơi nào đó.

Nhưng vào lúc này, bỗng nhiên vùng không gian xung quanh cùng một lúc trở nên dao động, một cái quang trận hiện lên giữa không gian cách đó gần trăm dặm, tiếp theo là ba đạo nhân ảnh theo đó hiện ra giữa trung tâm quãng sáng của pháp trận.

Hàn Lập thấy rõ ràng tướng mạo ba người này, ánh mắt bỗng ngưng tụ lại.

Mà sau khi quang trận ở dưới chân ba người này cũng lóe lên tiêu biến, tự nhiên cũng thấy được Hàn Lập biến thành cự viên, sau khi truyền âm với nhau, ngay lập tức cùng bay đến chỗ Hàn Lập.

Khí tức cả ba người bỗng nhiên dâng lên, không một chút che dấu địch ý của mình.

Hai mắt cự viên bỗng lóe lên một cái, thân hình lui về sau một chút, bỗng nhiên giơ cánh tay lên, không nói hai lời liền đem một cự chương

không lồ bổ thẳng về phía ba người kia.

"Oanh" sau đó là một tiếng vang khủng khiếp, một luồng sức mạnh vô hình chọt hóa thành một cỗ cuồng phong cuốn tới ba người này.

"Các hạ vậy là có ý gì? Tưởng rằng có thể cùng một lúc động thủ với cả ba người chúng ta hay sao?"

Ba lão giả khô gầy chỉ chớp lên một cái, ngay lập tức phân ra làm ba nơi tránh được cuồng phong, đồng thời một người sắc mặt dữ tợn quát hỏi.

Chương 2357: Thần thông Vu đạo

"Cần gì phải có ý tứ gì, tất nhiên là ra tay trước để giành lấy lợi thế rồi (tiên hạ thủ vi cường) " Cự Viên mở miệng oang oang trả lời, hai tay quơ vào hư không một cái, lập tức có hai luồng ánh sáng xanh đen ngưng tụ lại rồi biến thành hai quả núi nhỏ cao mấy trượng.

Hai cánh tay của Cự Viên khẽ động, hung hăng ném cả hai ngọn núi về phía trước, sau tiếng nổ kinh khủng liền hóa thành hai quả cầu ánh sáng khổng lồ đánh thẳng về phía hai trong ba lão giả.

Cùng lúc ấy trên đỉnh đầu Cự Viên lóe lên một ánh tinh quang, tòa núi nhỏ thứ ba đột nhiên xuất hiện giữa hư không.

Sau khi vang lên tiếng “Xuy xuy”, xung quanh lão giả thứ ba hiện ra chi chít tia kiếm khí vô hình chém tới cùng một lúc.

Vẻ mặt của cả ba lão già gầy đét đều trở nên đại biến. Hai trong ba lão già đó cùng hét lên một tiếng, sau lưng cả hai hiện lên hư ảnh một con rết và một con bọ cạp khổng lồ. Mỗi lão già đều hung hăng nhắm vào hướng ngọn núi nhỏ đang lao tới phía mình đánh ra một chương.

Trong nháy mắt bốn cánh tay trông như bình thường đều đã xuất thủ, hai cánh tay lập tức mọc ra vô số lân phiến màu lam, đồng thời từng đạo quang điện hiện ra lượn lờ xung quanh.

Bên ngoài của hai cánh tay còn lại cũng trở nên đen thui bóng loáng, rồi bỗng chốc điên cuồng to ra như được thổi hơi vào vậy, mười cái gai nhọn

màu xanh biếc được sinh ra từ mười đầu ngón tay cũng cuộn cuộn phát ra khí đen hôi thối không chịu được.

Còn lão già thứ ba khi vừa trông thấy bản thân bị vô số kiếm khí vô hình bao phủ xung quanh thì khẽ lật một bàn tay lại. Trong tay liền có thêm một pho tượng thân người đầu cáo cao nửa thước, rồi ném nó ra trước mặt.

Pho tượng này phát ra một tiếng thanh minh, sau khi toàn thân tỏa ra ánh sáng chói mắt, ngay lập tức biến thành một con khôi lõi cáo đỏ năm đuôi.

Mấy cái đuôi của con cáo đỏ này bỗng nhiên quét qua lập tức biến ra một tầng ánh sáng màu đỏ thẫm, bao phủ cả vùng hư không phía dưới nó lại.

Ngay sau đó, bốn cánh tay kia mạnh mẽ đánh tới hai quang sáng do hai tòa núi nhỏ biến thành.

Hai tiếng nổ long trời lở đất vang lên, một trận dao động kịch liệt làm cho cả vùng hư không xung quanh đó dường như trở nên mơ hồ.

Ấy vậy mà lại có thể làm cho hai quang cầu rung động một cái rồi ngừng lại, hiện ra hình dáng thật sự là hai ngọn núi nhỏ.

Nhưng sau khi ra tay, mặt mày cả hai lão già đều biến sắc. Ngay lập tức thân hình cả hai lão già đều chấn động một cái rồi bay thẳng về phía sau.

Cách xa chỗ ấy mười trượng, thân hình của hai lão già nhanh chóng ổn định vững vàng trở lại nhưng nét mặt cực kỳ hoảng sợ. Sau khi nhấc bốn cánh tay lên thì thấy rõ ràng đã bị chảy máu đầm đìa, da thịt giống như bị xé ra nát vụn, không còn một chỗ nào có thể giữ nguyên hình dáng nữa. Hơn nữa rõ ràng là mười ngón tay trực tiếp bị bẻ gãy.

Cùng lúc đó, kiếm khí vô hình cũng đã cuộn cuộn chém lên màn ánh sáng đỏ thẫm đang bao phủ lão già thứ ba còn lại.

Tức thì màn ánh sáng này liên tục chớp động không ngừng, chỉ trong giây lát từng vết rách nhỏ bé hết sức mảnh mai hiện rõ trên màn sáng.

Lão già thứ ba hơi kinh ngạc, lập tức há miệng phun ra một đoàn tinh khí chìm vào pho tượng trong tay, tiếp tục thúc giục pháp quyết.

Một tầng ánh sáng màu vàng xuất hiện từ đỉnh đầu bao phủ toàn thân nó, năm cái đuôi dài đang biến thành màn sáng cũng biến sắc thành màu vàng kim nhạt. Những vết rách ở mặt ngoài cũng nhanh chóng khép lại y như lúc ban đầu, mạnh mẽ ngăn cản toàn bộ đợt kiếm khí vô hình này lại.

Nhưng đợt giao thủ vừa rồi Hàn Lập lấy một địch ba, rõ ràng là vẫn chiếm hoàn toàn ưu thế.

Điều này làm cho ba lão già vốn đang hùng hùng hổ hổ xông tới không khỏi trở nên lưỡng lự dừng lại tại chỗ.

Nhưng sau khi cả ba người âm trầm nét mặt nói chuyện với nhau, lại chậm rãi tiến lại gần Hàn Lập đang biến thân thành Cự Viên.

Xem ra là ba vị Đại Thừa lão quái này vẫn muốn lấy đông hiếp ít để đánh một trận cùng với hắn.

Hàn Lập thấy vậy, trong lòng cười lạnh một tiếng, hai tay Cự Viên tự nhiên đâm vào ngực một cái, ngẩng đầu lên trời hét dài một tiếng.

Tiếp theo Phạm Thánh Pháp Tướng khổng lồ chợt lóe lên một cái hiện ra phía sau lưng, rồi đột nhiên nhập thẳng vào người Cự Viên khiến cả hai hòa thành một thể.

Tức thì ánh sáng tử kim đại phóng bao phủ toàn thân Cự Viên, thân hình hơi khom lại, hai vai cùng với hai bên xương sườn tỏa ra ánh sáng màu vàng kim, đồng thời mọc ra hai cái đầu cùng với bốn cánh tay dài đầy lông vàng óng.

Hàn Lập thoáng cái lại thi triển cùng một lúc kinh Trập Quyết cùng Phạm Thánh Chân Ma Công.

Lúc này mức độ mạnh mẽ của cơ thể hẳn chỉ thấp hơn khi ở trạng thái Niết Bàn Thánh Thể.

Hiển nhiên khi phải đối mặt cùng một lúc với ba đối thủ cùng giai, Hàn Lập cũng không dám quá khinh suất.

Ngay khi bốn người chuẩn bị vận dụng đại thần thông để chiến đấu, thì đột nhiên trong hư không cách đó trăm trượng lại trở nên chấn động, lại một tòa pháp trận hiện ra giữa hư không. Ba đạo nhân ảnh cao thấp khác nhau loáng lên một cái hiện ra từ giữa màn ánh sáng.

Ba lão già đang định lao tới phía Hàn Lập chợt rùng mình, cùng dừng lại một lúc.

Ba cái đầu của Cự Viên ba đầu sáu tay do Hàn Lập biến thân thành cũng đều quay sang, sáu ánh mắt như điện cùng quét qua một chỗ.

Ba người này là một lão phụ, một gã đạo sĩ và một gã nam tử đeo mặt nạ, đúng là đám người Tiêu Minh, Vạn Hoa phu nhân.

Ba người này vừa truyền tống xong, đều kinh ngạc khi nhìn thấy ba lão già cùng với Cự Viên ba đầu sáu tay do Hàn Lập biến thân thành, không nén nổi phải liếc mắt nhìn nhau.

"Thì ra là Tiêu huynh. Thật là khéo quá đi, chúng ta đi vào như vậy thế mà lại tụ lại cùng một chỗ." Cụ Viên cười lớn một tiếng, rồi kim quang bên ngoài thân chợt tắt, thân hình nhanh chóng thu nhỏ lại, trong khoảnh khắc khôi phục lại bản thể.

"Tại hạ cũng không ngờ rằng có thể gặp được Hàn đạo hữu ở nơi này, đúng là may mắn vô cùng." Ánh mắt của Tiêu Minh lóe lên khi thấy Hàn Lập khôi phục lại diện mạo vốn có, miễn cưỡng cười một tiếng.

Vạn Hoa Phu Nhân cùng Thanh Bình đạo nhân thì trong lòng không khỏi cười khở.

Về phần ba lão già gầy đét kia, trông thấy tình hình như thế này lại càng không dám hành động một cách thiếu suy nghĩ, chỉ dùng ánh mắt âm trầm để đánh giá ba người vừa mới đến.

Sau khi Tiêu Minh nhìn thoáng qua ba lão già gầy đét, hình như nghĩ ra cái gì liền hỏi một câu:

"Khuôn mặt của ba vị rất xa lạ, chẳng lẽ là đạo hữu ẩn cư tại vùng rừng rậm Hắc Yên phía tây bắc?"

"Hừ, không ngờ kiến thức của các hạ thật rộng rãi, liếc mắt một cái mà đã nhận ra lai lịch của bọn ta. Không sai, chúng ta là Vu Linh tam thánh vẫn ẩn cư trong Hắc Yên." Lão già điều khiển khôi lỗi cáo đỏ hừ một tiếng trả lời, trong giọng nói rõ ràng tràn ngập vài phần địch ý.

"Vu Linh Tam thánh? Nói như vậy ba vị đạo hữu tu luyện chính là Vu Đạo thần thông, nhưng không biết đã có gì va chạm với Hàn huynh mà lại cùng nhau động thủ tại đây." Ánh mắt Tiêu Minh chớp động liền hỏi.

Mặc dù hẳn không được chứng kiến tình hình Hàn Lập cùng ba lão già giao thủ lúc trước, nhưng từ bộ dáng giằng co giữa hai bên cùng với chấn

động còn lưu lại trong hư không, tất nhiên là nhìn ra được có một cuộc chiến mới diễn ra.

"Thiên địa bảo vật vốn chính là cường giả giành được, đã tiến vào trong Thiên Đỉnh cung này, tất nhiên bất cứ kẻ nào cũng là đối thủ của ba người bọn ta, cần gì phải có lý do gì." Lão già không cần suy nghĩ mở miệng trả lời.

"Nói như vậy, ba vị đạo hữu cũng coi ba người Tiêu mỗ là địch thủ. Hàn huynh, người thấy thế nào?" Giọng nói Tiêu Minh bỗng chốc lạnh hơn ba phần, nhưng quay đầu, hướng tới Hàn Lập hỏi một câu.

"Sao cũng được, thích thì chiến." Hàn Lập ngẩng đầu cười khẩy một cái, bộ dáng không quan tâm cho lắm.

Tiêu Minh thấy vậy, trong lòng càng trở nên kiêng kị thêm hai phần, lại quay sang nhìn Vu Linh tam thánh, lông mày nhíu lại thêm một chút.

Vốn dĩ theo kế hoạch ban đầu của hắn, lúc này hắn đã sớm vào được tới trung tâm của Thiên Đỉnh cung hoặc là đã tìm ra được khu cấm chế trung tâm mới phải.

Nhưng hắn tuyệt đối không ngờ tới lúc tiến vào khu vực cấm chế thứ hai lại là cấm chế phi thường huyền diệu vượt xa tưởng tượng của bọn họ, đem cả ba người vây khốn đến tận bây giờ mới có thể phá trận thoát ra ngoài.

Mà vừa thoát khỏi được cấm chế, liền đụng phải Hàn Lập cùng Vu Linh tam thánh, Thực lực của cả hai bên đều không thể coi thường vậy nên càng thêm đau đầu.

Nếu có thể thì tất nhiên là hắn muốn hai bên đánh nhau thừa sống thiếu chết, để cho bọn họ ngư ông đắc lợi trực tiếp tiến vào đường đến khu trung tâm cuối cùng.

Nhưng sau khi bọn họ xuất hiện, Hàn Lập cùng Vu Linh tam thánh đều không phải là người không có đầu óc suy nghĩ, tất nhiên là không để xảy ra chuyện như vậy.

Còn nếu mà cứ giằng co như vậy tại chỗ này, đối với hắn cũng không phải là một chuyện tốt.

Không phải là chỉ có hắn cùng đám người này là tồn tại Đại Thừa tiến vào đây, biết đâu cứ chậm trễ thêm một chút nữa lại có thêm những người khác tìm đến thì sao.

Nghĩ vậy, Tiêu Minh thần sắc nghiêm trang mở miệng nói:

"Bốn vị đạo hữu, chúng ta tiến vào nơi đây chỉ là cầu bảo mà thôi, bảo vật còn chưa tìm được sao đã vội tranh chấp rồi. Trọng bảo chắc chắn là ở đằng sau những khu vực này. Thay vì tranh đấu, không bằng cùng nhau hợp sức tìm kiếm ở những khu vực phía sau đi đã. Nếu cấm chế phía trước mà cũng khó phá thể này thì dùng hết thời gian còn lại, chưa chắc đã có ai tìm được bảo vật mà quay về.

"Ta thì không có vấn đề gì hết, chỉ cần không có ai chủ động gây chuyện với ta trước thì ta cũng chẳng muốn động thủ làm gì." Hàn Lập sau khi chớp mắt, nửa cười nửa không trả lời. (tự tiểu phi tiểu)

"Tốt lắm, nếu Tiêu huynh đã nói như vậy, trước hết bỏ qua trận chiến này đi đã. Đi thôi!" Sau khi lão già sử dụng khôi lỗi cáo đỏ nghe vậy, suy ngẫm một chút, hai mắt chớp lên một cái rồi cũng gật đầu.

Ba lão già tiếp tục truyền âm với nhau vài câu nữa rồi mới thực sự nhắm một nơi gần ấy bay đi.

Tiêu Minh hơi ngần ra khi thấy phương hướng mà ba lão già vừa bay tới nhưng ngay lập tức liền trở lại như bình thường, quay sang cười nhẹ với

Hàn Lập "Hàn huynh chắc cũng đã có mục tiêu riêng của mình, hoặc nếu mà còn chưa lựa chọn xong, ba người chúng ta xin đi trước một bước."

"Cần gì phải lựa chọn cái gì, Hàn mỗ phải đi... Qua thử chỗ kia thăm dò trước một lượt đi." Hàn Lập tùy ý lắc đầu, chỉ tay về một phương hướng nào đó, nhưng đúng lúc ấy, hai con người bỗng nhiên co rút lại, đầu ngón tay lệch đi một chút chỉ thẳng về một nơi nào đó khác hẳn phương hướng lúc ban đầu.

Vốn dĩ Vạn Hoa phu nhân cùng Thanh Bình đạo nhân không có mở miệng nhưng khi vừa thấy Hàn Lập chọn phải nơi ấy, sắc mặt lập tức trở nên đại biến.

Mà lúc này, Hàn Lập cũng đã hóa thành một đạo cầu vồng phá không mà đi, sau khi chớp lên vài cái liền lao thẳng vào bên trong màn ánh sáng màu lam nhạt. Bên trong tức thì ánh sáng chớp động, từng trận âm thanh sấm sét từ trong đó mơ hồ truyền ra.

"Làm thế nào bây giờ. Tiểu tử ở Phong Nguyên Đại Lục này vậy mà lại chọn cùng một khu vực giống chúng ta. Chẳng lẽ hắn cũng biết trung tâm của Thiên Đỉnh cung." Vạn Hoa Phu Nhân hét lên vội vã.

"Chắc là không phải đâu. Năm đó Thiên Đỉnh tổ sư chỉ truyền lại y bát cho người kế thừa nhất mạch chúng ta. Trước giờ, ngoại trừ ta ra thì trên thế gian này không còn ai có thể biết được chính xác vị trí cùng phương pháp không chế cả." Thanh Bình đạo nhân nói mà vẻ mặt trông cực kỳ khó coi.

"Nếu đúng như vậy thì hắn chỉ vô tình chọn đúng khu vực này. Nhưng nhìn biểu hiện vừa xong của hắn hoàn toàn không giống như vậy." Ánh mắt của Tiêu Minh càng trở nên âm trầm đồng thời trong lòng không khỏi tưởng tượng lại cảnh Hàn Lập bỗng nhiên thay đổi phương hướng khi chỉ khu vực lúc này.

"Vậy chúng ta phải làm thế nào bây giờ, không lẽ lại phải chọn một khu vực khác." Vạn Hoa phu nhân vừa cắn hận vừa nói.

Chương 2358: Tầm bia lớn

"Giờ mà đi đến khu vực khác chưa chắc đã có đường tiến thẳng đến khu trung tâm, tuyệt đối không thể được. Không còn cách nào nữa rồi, chúng ta đợi một chút rồi cũng đi luôn vào trong đó thôi. Cẩn thận kéo lại bị phát hiện đấy. Sau khi vào trong, chỉ cần thừa lúc hấn đang tìm tòi bảo vật ở khu vực này, chúng ta vẫn có thể đi vào khu trung tâm trước một bước." Tiêu Minh suy nghĩ một chút rồi mới chậm rãi nói.

"Cũng đành phải vậy chứ sao. Nhưng mà khu vực là lúc này Vu Linh tam thánh lựa chọn cũng không phải là tầm thường, hình như chính là Huyết Ngục mà Thiên Đình chân nhân dùng để trấn áp cường địch năm đó thì phải." Sau khi Thanh Bình đạo nhân gật gật đầu lại có một chút lo lắng nói.

"Tất nhiên là ta biết, nhưng bây giờ chúng ta cũng không thể giành thời gian cho việc khác được nữa, cũng chỉ có thể mặc kệ bọn chúng tiến vào đấy thôi. Tuy rằng cũng có thể có trọng bảo do các cường giả trước kia lưu lại trong Huyết Ngục, nhưng không thể so sánh được với việc nhanh chóng chiếm lấy quyền điều khiển khu trung tâm." Tiêu Minh nhíu mày nói.

"Thật sự là quá đáng tiếc. Theo như điển tịch mà bản đạo được kế thừa nói, trong Huyết Ngục quả thực là lúc đầu có trấn áp vài tên thượng cổ cường giả bản lĩnh thần thông chỉ dưới Thiên Đình chân nhân mà thôi. Đã nhiều năm như vậy thì cho dù bọn hấn có chết hết rồi nhưng bảo vật truyền thừa lại cũng không phải là thứ tầm thường đâu." Thanh Bình quay mình lại đáng tiếc nói.

"Chúng ta vốn dĩ đã chọn Huyết Ngục làm nơi thứ hai để hành động, vậy mà... Thanh Bình đạo hữu, Vu Linh tam thánh vừa tới đã đi thẳng đến nơi đó, không biết là có chuyện gì ở Huyết Ngục nữa." Vạn Hoa Phu Nhân sắc mặt âm trầm hỏi lại.

"Việc này cũng khó nói, mặc dù chỉ có một mình ta nhận được truyền thừa của Thiên Đỉnh chân nhân, nhưng cũng không thể đảm bảo được những cường giả cũng thời với Thiên Đỉnh chân nhân ngày trước cũng có lưu lại manh mối gì hay không. Tiếng tăm của Huyết Ngục vào thời điểm đó cực kỳ hiển hách, đã từng uy trấn cả Huyết Thiên đại lục ấy chứ." Khuôn mặt Thanh Bình đạo nhân hiện lên vẻ vô cùng lưỡng lự (âm tình bất định).

"Thôi bỏ đi, nếu đã không thể để ý được đến sự tình của Huyết Ngục thì không cần phải đứng đây mà nghi ngờ cái gì hết. Cũng không phải là sớm nữa rồi, chúng ta đi vào thôi." Tiêu Minh liếc mắt nhìn một chút về phía lúc này Hàn Lập đi vào ngay sau đó tựa như cảm giác được có tiếng gầm rú truyền vào trong lòng mình, nghiêm túc nói.

Vạn Hoa Phu Nhân cùng Thanh Bình đạo nhân tất nhiên là không có gì phản đối cả.

Vì vậy ba người cũng cùng nhau độn quang đi thẳng vào màn ánh sáng màu lam đang bao phủ cả khu vực này, chỉ có điều tất nhiên là chỗ đó cách vị trí Hàn Lập đi vào khá xa.

"Lạnh, thật là lạnh đến chết người."

Hàn Lập đang đứng lơ lửng trên một dòng sông băng bị một phiến tuyết màu lam bao phủ bên trên, mặt lộ ra vẻ quái dị, cảm giác cả bốn phía đều phát ra hàn khí cực lạnh, thậm chí quang sáng hộ thể quanh người có chỗ còn bị hàn khí trực tiếp xuyên thủng ngưng tụ thành một ít băng sương màu lam trong suốt.

Từ sau khi Phạm Thánh Chân Ma Công của hắn tu luyện đại thành đến giờ, cái cảm giác bị khí lạnh đến thấu xương như vậy cực kỳ ít xảy ra.

Xem ra khu vực có thể biến hóa thành hoàn cảnh lạnh lẽo như vậy, thì chắc chắn cảm chế phải lợi hại hơn nhiều những khu vực lúc này đã đi qua.

Sau khi Hàn Lập lẳng lặng lơ lửng tại chỗ một lúc, cơ thể chợt “Phốc xuy” một tiếng, một tầng hỏa diễm màu bạc (ngân diễm) lập tức hiện ra làm cho cái rét thấu xương vừa rồi chợt biến mất như chưa từng xuất hiện.

Hàn Lập động thân hình từ từ tiến lên phía trước, nhưng sau khi mới bay được vài dặm, bỗng nhiên ở bốn phương tám hướng nổi lên gió lốc âm âm. Vô số bông tuyết ngưng tụ lại với nhau hóa thành mấy ngàn con băng tước màu lam.

Hai cánh bọn chúng xòe rộng, điên cuồng bắn ra từng viên cầu ánh sáng màu lam.

Thần niệm của Hàn Lập cảm nhận được uy lực của những viên cầu ánh sáng này sắc mặt hơi đổi, một tay tiếp tục bấm niệm pháp quyết, ngân diễm bên ngoài thân chợt đại thịnh, ngưng tụ lại gấp mấy lần so với lúc này.

Ngay tức khắc vô số viên cầu ánh sáng điên cuồng đánh lên trên ngân diễm, hai màu lam - bạc nổ tung lẫn lộn vào với nhau, tạo thành một vòi rồng cực lớn phóng thẳng lên bầu trời.

.....

Tại một phiến khu vực đầy băng tuyết khác, ba người Tiêu Minh đang cùng nhau xuất ra mười mấy bảo vật chiến đấu kịch liệt cùng với hơn mười con Cự Nhân màu lam trông như cả chục quả núi nhỏ vậy.

Hơn mười con Cự Nhân này đều có thể sử dụng băng tuyết để biến hóa ra thành áo giáp cùng các loại vũ khí vô cùng to lớn, hơn nữa lại còn chẳng sợ bị thương chút nào, chỉ cần còn sót lại một chút tàn thi là có thể sử dụng băng tuyết vô tận nơi này để tái tạo lại thân thể. Nếu đem ra so sánh với bất diệt chi thể bình thường thì còn biến thái hơn rất nhiều. Cứ như vậy thế nên ngay cả khi thực lực của ba người Tiêu Minh vượt xa đám cự nhân này nhưng nhất thời cũng bị cứng rắn níu chân một chỗ.

.....

Trong một cung điện lớn bố trí cực nhiều các cây trụ lớn màu máu, Vu Linh tam thánh đang khống chế ba con linh trùng cực lớn tiến về phía trước, đi thẳng về phía mấy cây trụ phía đằng xa.

Nhìn từ xa thì trụ máu trông có vẻ rất bình thường, nhưng nếu nhìn kỹ sát vào thì thấy bên ngoài nó có vô số đầu lâu đầm máu được khảm vào, thỉnh thoảng còn có máu chảy từ trên xuống dưới.

"Đur đạo hữu, nơi này có đúng là nơi tiến vào Huyết Ngục không? Chúng ta không đi nhầm đường rồi chứ?" Một lão giả đang ngồi khoanh chân trên con rết khổng lồ hỏi lão già bên cạnh một câu, có thể thấy được sự bất an trong giọng nói của lão.

"Ngô huynh yên tâm đi. Chính ngươi cũng tận mắt chứng kiến lúc này chỉ cần dễ dàng cũng có thể phá tan màn cấm chế bên ngoài rồi. Dựa vào điểm này cũng thấy được những gì ghi lại trong tấm bia đá cổ kia hơn nửa không phải là giả, chắc chắn đây là nơi mà Thiên Đình chân nhân dùng để trấn áp cường địch trước kia. Hắc hắc, thời điểm đó người mạnh nhất trong vu đạo nhất mạch chúng ta là Thiên Vu đại nhân từng đại chiến bảy ngày bảy đêm với Thiên Đình chân nhân, chỉ vì thua mất một chiêu nên mới bị giam trong Huyết Ngục này. Nếu không phải vậy thì bằng vào tư chất với

thần thông của đại nhân chắc hẳn cũng đã thuận lợi phi thăng rồi." lão già có tấm bia đá cổ ngồi trên đầu bọ cạp đen nói.

"Nơi này đúng thật là có chút quý dị, chẳng trách Ngô huynh cảm thấy bất an. Nhưng chúng ta chính là những người tu luyện thần thông vu đạo, cùng với những công pháp bình thường không thể hòa hợp được, công pháp chân truyền của Thiên Đỉnh chân nhân cũng không có nhiều tác dụng với chúng ta cho lắm. Nhưng nếu tìm được vu pháp của Thiên Vu đại nhân trong Huyết Ngục này thì quả thật là vô cùng có ích, nói không chừng cũng có thể phi thăng được lên Tiên giới. Cho nên mặc dù Huyết Ngục này có nhiều nguy hiểm thì cũng phải cắn răng xông vào thôi." Lão già cuối cùng thản nhiên nói.

"Đúng là như thế. Chỉ tiếc là không biết bia đá kia đã trải qua chuyện gì mà giờ chỉ còn lại một nửa ghi lại phương pháp phá giải cấm chế bên ngoài kia, nếu như có luôn phương pháp phá giải cấm chế bên trong thì chúng ta thật sự thoải mái rồi." lão già họ Dư thở dài nói một câu.

"Hắc hắc, có thể biết chính xác vị trí của Huyết Ngục đã là cơ duyên rất lớn rồi. Cho dù cấm chế bên trong có lợi hại thế nào đi nữa thì bằng vào ba người chúng ta liên thủ chẳng lẽ không phá được sao?" lão già họ Ngô thì cười hắc hắc nói.

"Đúng vậy, đã đến nơi này rồi thì chắc chắn là không thể quay đầu trở lại. Nhưng lúc này gặp phải tiểu tử biến thân thành Cự Viên ở bên ngoài kia, bản lĩnh thần thông của hắn thực sự không kém. Nếu không phải có bọn người Tiêu lão quái chen vào, ta đúng là muốn bắt hắn để luyện hóa thành huyết nhục khôi lỗi." lão già họ Dư gật gật đầu rồi ngay lập tức chuyển đề tài về đám người Hàn Lập lúc này gặp được.

"Thân thể của người biến thân thành Cự Viên kia quả thật là quá mức cường đại mạnh mẽ, lần thứ hai biến thân thì ta lại thấy giống thần thông

của ma đạo hơn. Cho dù ba người chúng ta liên thủ lại thì cũng không phải trong thời gian ngắn mà có thể đánh bại được hắn. Sở dĩ chúng ta phải giả vờ ác đấu một lúc chỉ cốt cho đối phương biết khó mà không theo sau chúng ta vào Huyết ngục. Chúng ta làm ra bộ dáng ngang ngược như vậy thì những người khác tất nhiên là cũng sẽ không muốn tiếp tục xảy ra chuyện mất mặt." lão giả họ Ngô cười lạnh một tiếng nói.

"Đây là biện pháp tốt nhất mà chúng ta đã bàn rồi, nhất định là có vài phần hiệu quả. Không cần quan tâm đến những người khác nữa, trong Thiên Đỉnh cung bây giờ chỉ có nhóm ba người Tiêu Minh là còn có thể thực sự uy hiếp được đến chúng ta. Tiêu Minh cũng không phải là lão tổ Đại Thừa bình thường, trước đây hắn còn có danh xưng là Cuồng Ma, ngoài ra còn có vạn Hoa phu nhân cùng Thanh Bình đạo nhân bên cạnh hỗ trợ, nếu mà thực sự phải chiến đấu thì chúng ta cũng không có nắm chắc phần thắng." lão giả cuối cùng chớp chớp mắt nói.

"Nhớ đề ý ở đằng sau xem có dấu hiệu gì không, Nếu như bọn Tiêu Minh còn chưa cùng nhau xuống dưới này vậy chắc là bọn chúng có mục tiêu khác rồi. Được như vậy là tốt nhất. Chúng ta sẽ có thể đem toàn bộ tâm trí đặt vào Huyết Ngục này." lão giả họ Ngô âm trầm cười nói.

Nhưng khi một lão giả khác vừa định trả lời, ba con cự trùng đang đang đi tới bỗng nhiên cùng kêu lên một tiếng quái dị rồi dừng lại ngay tại chỗ, thân hình chúng khom lại làm thành tư thế cảnh giác.

Vẻ mặt của ba lão giả trở nên cực kỳ nghiêm trọng, quanh thân thể mỗi người phát ra một màn ánh sáng, các bảo vật vừa được ném ra đều bay lượn xung quanh tạo thành màn bảo hộ các lão giả ở bên trong.

Cả sáu ánh mắt của ba lão giả như tinh mang chớp động đều tập trung nhìn về phía trước.

Mà bọn họ lại không phát hiện ra rằng, dòng huyết thủy chảy xuôi trên các cột trụ phía trong cung điện kia đang dần dần biến chất trở nên đặc sệt lại, đồng thời cũng biến dần thành màu đỏ sẫm.

Từ phía trước truyền lại thanh âm “ Xào xạc”

Chỉ sau một chút thời gian, vùng hư không phía trước bỗng nhiên trở nên u ám rồi hiện ra từng ánh lửa xanh, theo sau đó là từng con bướm quái dị (quái điệp) chỉ nhỏ như đầu ngón tay cái ùn ùn hiện ra.

Ngoài thân những con quái điệp này là xương trắng như ngọc lại có ánh lửa xanh chớp động liên tục, trông cực kỳ quỷ dị. Số lượng lại càng khủng bố, trông phải đến hơn vạn con chen chúc nhau.

"Nguy hiểm, là Thôn Cốt Điệp. Mau lùi lại ngay!"

Lão già họ Ngô vừa trông thấy bộ dạng thật sự của loài bướm ngay lập tức kêu lên thất thanh. Mặt mày của hai lão già còn lại cũng trở nên tái nhợt.

Ba người gần như là ngay lập tức thúc cựa trùng dưới chân quay đầu bỏ chạy thục mạng.

Mà đàn cốt điệp kia thì vô thanh vô tức đuổi sát theo sau ba người.

Chỉ trong một chút khoảnh khắc, bọn họ gần như tăng tốc gấp cả trăm lần lúc này trốn ra xa mấy trăm trượng.

“ Cạc cạc” một trận cười quái dị từ đâu truyền đến!

Cột trụ huyết sắc vốn đang lẳng lẳng đứng yên thì đột nhiên toàn bộ máu huyết bỗng ngưng tụ lại rồi sau đó tuôn ra cuộn cuộn khí đen, rồi từ trong đó bay ra từng cái đầu lâu đầy máu.

Đầu lâu đầy máu này vừa mới bay ra ngay lập tức như điều gặp gió mà bành trướng lên hóa thành từng bánh xe khổng lồ, phát ra tiếng kêu quái dị rồi lao thẳng về phía ba lão già chặn đường bọn họ

"Đây là Huyết Linh, là máu của cường giả ngày trước đã chết trong Huyết Ngục biến thành Huyết Linh. Dư huynh mau thi triển khu linh đại pháp, hai người bọn ta sẽ tạm thời ngăn chặn đám cốt điệp với Huyết Linh này trong chốc lát để hộ pháp cho ngươi." Lão già họ Ngô gặp phải chuyện này, sắc mặt tuy cái mét nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh nói.

"Được rồi, trông cậy vào hai người vậy." Lão già họ Dư*** cũng là một người quyết đoán, nghe xong liền đáp ứng ngay tức khắc, bắt con rết dừng lại rồi vung hai tay áo lên khoanh chân ngồi xuống.

*(***Nguyên văn là họ Ngô, nhưng cảm thấy sai nên sửa lại thành họ Dư)*

Ngay lập tức từng cái lệnh bài bằng ngọc màu xanh đen từ trong cơ thể lão già bay ra, hợp lại tạo thành một cái pháp trận kỳ dị nâng thân hình lão lên cao.

Chương 2359: Lòng sắt

Cùng lúc đó, miệng lão già lâm bầm vài câu, trên mặt chợt lóe sáng. Một chùm linh văn màu xanh đen bất chợt hiện ra rồi nhanh chóng lan khắp toàn thân với một tốc độ không thể tưởng tượng được. Sau khi vừa bao phủ kín thân thể lão già chúng liền chạy náo loạn lên, hết như là có sinh mạng vậy.

Từ xa nhìn lại, cơ thể lão già như là bị vô số con trùng dài màu xanh quấn quanh, cảm giác cực kỳ quỷ dị.

Lúc này, một trong hai lão già còn lại liền thả ra một cái chiêng đồng đỏ như máu, đập vang lên một tiếng, lập tức tóc bạc trên đầu bỗng dựng đứng cả lên rồi sau đó rạn nứt hóa thành vô số phi xà có cánh, vẩy bạc (bạch lân phi xà) nhanh chóng đuổi theo Thôn Cốt Diệp.

Lão già còn lại thì giơ tay lên, xuất ra một cái hồ lô trắng tinh, dốc ngược tuôn ra cuộn cuộn khí đen rồi nhanh chóng ngưng tụ lại, hóa thành một thủ chưởng (bàn tay) màu đen. Ở giữa thủ chưởng lại sinh ra thêm một cái miệng đen ngòm thét lên từng tiếng thảm thiết rồi lao thẳng về phía huyết sắc đầu lâu.

Bốn loại sinh vật quái dị đến từ ngoại giới vừa tiếp xúc đã lập tức cắn xé lẫn nhau. “Phốc phốc” hàng loạt tiếng rơi rụng xuống mặt đất vang lên.

Thủ chưởng màu đen cùng bạch lân phi xà nhìn trông có vẻ hung ác vô cùng, thế nhưng hoàn toàn không chống lại nổi huyết sắc khô lâu và những con Thôn Cốt Diệp kia. Hai lão già này, một người miệng phun máu tươi, một người cuộn cuộn thả ra ngọn lửa màu xanh rơi ào ào từ trên không xuống, không bao lâu sau đã tiêu diệt được hơn một nửa lực lượng đối

phương. Mấy chục Huyết Linh cùng Thôn Cốt Đệp vừa mới xông vào vây công đã bị diệt ngay lập tức.

Nhưng mỗi một thủ chương màu đen cùng với phi xà bị tiêu diệt thì đều làm cho vẻ mặt hai lão già trở nên nhăn nhó và vô cùng tiếc nuối.

Nhưng khi họ thấy thủ chương cùng phi xà đều bị tiêu diệt gần hết mà đám Huyết Linh cùng Thôn Cốt Đệp lại vẫn cứ ào ào lao tới, lập tức trở nên ngưng trọng vô cùng.

Hai lão già liếc nhìn nhau một cái, một lão hét lớn một tiếng, phía sau lập tức hiện lên hư ảnh một con quái trùng thật lớn bộ dáng như con bạch tuột bỏ nhào lên người hắn, tức thì vang lên từng tiếng “xuy xuy”, hơn mười cái xúc tu từ từ mọc ra từ trên người hắn.

Mỗi cái xúc tu đều dài hơn chục trượng, trên bề mặt phủ đầy những phù văn màu xanh, ngay lập tức mạnh mẽ đánh bay tất cả Huyết Linh đang lao tới.

Lão già bên kia đối phó với đám Thôn Cốt Đệp, móng tay bỗng nhiên dài ra mấy tấc, trông như một thanh đao nhỏ chém lên vai mình một cái.

Máu phun xối xả!

Một cánh tay rơi ra rồi ngay lập tức nổ tung thành một đồng thịt nát ở trước mặt.

Tiếp theo cánh tay còn lại của lão phát một cái, xé rách áo trên người mình, lập tức lộ ra trước ngực là bảy, tám hình xăm cự trùng hung ác.

Cũng không biết lão già này thi triển loại bí pháp gì, những hình xăm này lập tức sáng lên, rồi ào ào phóng ra khỏi cơ thể lão biến thành từng con trùng lớn hơn mười trượng đem máu thịt của cánh tay kia cắn nuốt sạch sẽ.

Trong mắt lão già lóe lên tia sáng lạnh, bỗng nhiên thức dục một loại bí thuật.

Tức thời đám trùng lớn này vặn vẹo cơ thể, bên ngoài mọc ra từng cái gai nhọn màu bạc phát ra ánh sáng chói mắt, giống như thân thể đã biến thành kim cương vậy, sau đó quay về đám Thôn Cốt Điệp phát ra từng tiếng tê tê kỳ dị, xông vào cắn nuốt.

Bên kia, mỗi lần xúc tu vung lên, những phù văn bên trên cũng chớp động không ngừng, phát ra từng trận tiếng sấm ầm ầm, dường như có thể đem hư không đánh cho nát vụn vậy.

Hiển nhiên đây chính là loại thủ đoạn phòng thân cuối cùng của hai lão già này rồi, lúc này đành phải lấy ra dùng để chống lại đám Huyết Linh cùng Thôn Cốt Điệp.

Cùng lúc đó, Dư lão giả được hai người hộ pháp, hoa văn màu xanh thẫm ở trên người bỗng nhiên ngưng tụ lại biến hóa thành một ma vật tám cánh tay có hoa văn cổ quái che phủ toàn thân, trông như là lớp da màu xanh ma quỷ khiến người ta cá cảm giác kinh hồn bạt vía.

Bỗng nhiên lão già này hét lớn rồi từ trên người tuôn ra vô số sợi tơ màu lục, bao bọc lão vào bên trong trông như là một cái kén lớn đang sống vậy, tiếp theo cái kén điên cuồng chuyển động.

Cự kén ngay lập tức nổi lên tiếng gào thét thảm thiết.

Cái pháp trận ở phía dưới kia cũng bắt đầu nổi lên tiếng “vù vù” liên tục không ngừng.

Một tiếng “Phanh” vang lên, cự kén nổ tung ầm ầm phun ra khí màu xanh, một con ma vật tám tay mặt xanh răng vàng từ từ hiện ra từ đó.

Ma vật này cao lớn khác thường, gương mặt cực kỳ độc ác, da thịt xanh lét. hai mắt vốn đang nhắm nghiền bỗng từ từ mở ra. Hai con mắt âm trầm liếc nhìn về phía trước.

Hai lão già còn lại có vẻ như không thể chống cự lại được sự tấn công của Huyết Linh và Thôn Cốt Điệp nữa. Hơn một nửa xúc tu với đám trùng lớn bị Huyết Linh xâm nhiễm hóa thành máu loãng và bị Thôn Cốt Điệp điên cuồng cắn xé.

Nhưng ngay khi hai lão già trông thấy ma vật tám tay xuất hiện thì đều cực kỳ vui mừng, thu hồi bí thuật cùng tất cả cự trùng còn sót lại rồi chạy thật nhanh đến bên cạnh nó.

Huyết Linh cùng Thôn Cốt Điệp mất đi đối thủ tất nhiên không khách khí chia làm hai đường lao tới, dự định vây chặt cả ba lão già lại.

Đến giây phút cực kỳ nguy hiểm này thì ma vật bắt đầu hành động.

Tám cánh tay bỗng nhiên khẽ động, ngay lập tức bốn cánh tay phát sáng giờ lên bắn ra một chùm. Cùng lúc ấy trong cả tám bàn tay đều hiện ra một khóa Kim Triện Văn sáng rực rỡ, chớp lên một cái cùng biến lớn lên vài trượng, đồng thời bên trong truyền ra từng tiếng Phạm âm. Tiếp theo là một màn ánh sáng bảy màu từ giữa đó bắn ra. Trông Huyết Linh cùng Thôn Cốt Điệp có vẻ đáng sợ như vậy nhưng mỗi lần bị màn ánh sáng bảy màu bắn tới thì thân hình đều như bị động lại giữa không trung.

Một lát sau, sau khi màn ánh sáng bảy màu chớp lên một lần nữa thì cả Huyết Linh cùng đám Thôn Cốt Điệp đều hóa thành tro bụi.

Màn ánh sáng bảy màu này dường như có ẩn chứa năng lượng quý dị nào đó khắc chế được cả hai loài quý vật. Chỉ trong nháy mắt, tất cả Huyết Linh cùng Thôn Cốt Điệp bị toàn diệt sạch sẽ không còn con nào.

Chẳng qua ngay khi khí tức của ma vật tắt tay vừa biến mất thì màn ánh sáng bảy màu cũng không còn nữa. Ánh sáng tắt dần khi tám cánh tay từ từ thu lại, trên người ma vật vang lên một tiếng trầm đục, da thịt toàn thân vỡ ra thành từng khúc lộ ra lão già họ Ngô ở bên trong.

Sắc mặt của lão bây giờ tái mét, khí tức yếu đi hơn một nửa khẳng định đã hao hụt cực nhiều nguyên khí.

"May mắn là cả ba người chúng ta cùng đi đến đây, chứ nếu như mà thiếu đi một người thì hôm nay đã ăn quả đắng rồi." lão già họ Dư thở nhẹ ra một hơi vui mừng nói.

"Đúng vậy. Tuy đã biết cấm chế còn lại của Huyết Ngục là cực kỳ khó giải quyết nhưng không nghĩ tới là lại gặp phải Huyết Linh với Thôn Cốt Diệp đáng sợ như vậy. Nếu như chỉ có một người đến chỉ sợ là đã toi mạng rồi." lão già họ Ngô ngưng trọng nói.

"Nhưng mà nếu đã xuất hiện hai loại ma vật này thì chắc hẳn là cửa vào Huyết Ngục cũng ở gần đây thôi. Nói như vậy thì đây cũng là một điều tốt lành." Lão già cuối cũng khẽ cười một tiếng nói.

"Hi vọng là như vậy. Đi, nắm chặt thời gian còn trở về. Hy vọng lần này đến đây có thể lấy được công pháp chân truyền của Thiên Vu đại nhân." Lão già họ Ngô gật đầu.

Thế rồi ba lão giả tiếp tục độn quang đi theo con đường cũ.

.....

Mấy ngày sau, trong thế giới băng tuyết, một Cự Viên ba đầu sáu tay màu vàng óng, trong mỗi tay đều cầm một kim sắc cự nhận, đang hóa thành một trận gió lốc chiến đấu với hai con Băng Giao màu lam ở đây.

Hai con Băng Giao này dài hơn năm sáu trăm trượng, toàn thân phủ đầy lân phiến màu lam nhạt óng ánh, đang bay lượn vòng quanh làm cho hư không sinh ra từng trận bão tuyết. Chúng giương nanh múa vuốt ở trong đó lại càng tỏa ra tràn ngập hàn khí liên miên không dứt, như muốn làm cho cả hư không đông cứng lại vậy.

Cự Viên ba đầu sáu tay không thèm để ý tới bão tuyết nhưng lại tỏ ra khá kiêng kỵ với các móng vuốt khổng lồ của hai con Băng Giao

Sau khi đánh có vài hiệp, Cự Viên liền hét to một tiếng rồi đem cả sáu cái kim sắc cự nhận trùng khít lên nhau hóa thành một kiếm quang dài ngàn trượng. Chớp một cái đã chém hai con Băng Giao thành bốn mảnh.

Hai cái tàn thân còn sót lại sau khi cuộn tròn một cái lại biến thành bốn con Tiểu Băng Giao, khễ động thân lại cuộn cuộn lao về phía trước.

Nhưng lúc này Cự Viên lại thúc dục kiếm quang dài hơn ngàn trượng kia, thoáng cái liền hóa thành một biển kiếm ánh sáng, loáng một cái cuốn lấy cả bốn con Tiểu Băng Giao rồi chém chúng thành mấy chục mảnh..

Mấy chục đoạn tàn thi lại lại hiện lên ánh sáng màu lam, tiếp tục biến hóa thành mấy chục con Băng Giao nhỏ hơn nữa.

Nhưng không để cho chúng nó biến hóa hoàn chỉnh, biển kiếm lại tiếp tục cuộn cuộn liên miên chém nát chúng nó thành ngàn vạn đoạn cho đến khi hóa thành từng điểm ánh sáng biến mất trong hư không.

Sau đó Cự Viên hét sải một tiếng, thu lại kiếm quang đang cầm trong tay rồi thu nhỏ người lại. Ánh sáng chớp lên một cái liền hiện ra bản thể Hàn Lập.

"Cấm chế nơi này thật là có chút phiền toái. Vậy mà lại có thể biến hóa ra gần như vô hạn sinh linh băng hệ có tu vi Đại Thừa. Nhưng qua mấy

ngày suy tính thì chắc cũng sắp đến gần lối ra rồi." Hàn Lập nhìn tuyết bay đầy trong hư không, miệng lẩm bầm vài câu rồi biến thành một đạo thanh hồng phá không mà đi.

Đây là do hần tinh thông cấm chế chi đạo, lại có thần niệm cực kỳ mạnh mẽ, chứ nếu không cũng lạc trong bão tuyết giống như các tu sĩ bình thường khác rồi chứ đừng nói đến chuyện tìm ra đường thoát..

Nửa canh giờ sau, đạo kinh hồng liên tục chớp động, lại còn chém chết mấy con băng thú cản đường, cuối cùng cũng xuất hiện ở trước một tòa thạch thai đang được bao phủ bởi màn ánh sáng màu vàng.

Trên bề đá có khắc một tòa truyền tông trận loại nhỏ.

Hàn Lập thấy vậy, cuối cùng cũng lộ ra một tia mỉm cười. Nhưng khi quét thần niệm lên màn sáng màu vàng thì lại bỗng trở nên ngưng trọng.

"Không ngờ lại là Ngũ Hành Quang Tráo, cái này thì có chút phiền phức rồi, nếu dùng phương pháp bình thường thì không thể phá vỡ nhanh chóng được. Được rồi, liều mạng tổn thất một chút nguyên khí vậy." Sau khi sắc mặt Hàn Lập thay đổi mấy lần thì cũng có quyết định. Lập tức duỗi tay vào hư không, lục quang chớp lên hiện ra một thanh kiếm màu xanh lục.

Thanh kiếm vừa mới xuất hiện đã làm cho thiên địa nguyên khí xung quanh biến động, đúng là Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm.

Hàn Lập nắm chặt thanh kiếm trong tay, nhẹ nhàng hít một hơi, lập tức ngoài thân tử quang đại phóng, sau lưng ánh sáng chớp lên hiện ra Phạm Thánh Pháp Tướng ba đầu sáu tay.

"Trảm "

Hàn Lập nhìn xuống màn ánh sáng phía dưới, miệng quát khê một tiếng rồi ngay lập tức vùng trường kiếm trong tay lên, nhẹ nhàng chém ra một cái.

Chương 2360: Hải cốt

Toàn bộ thiên địa cũng vì một kiếm này mà trở nên âm u, vô số bông tuyết bị một lực hút cực lớn ùn ùn kéo tới Trảm Linh Kiếm như hình thành nên một cái phễu, toàn bộ thiên địa nguyên khí ào ào nhập vào trong thân kiếm không thấy bóng dáng.

Mặt ngoài trường kiếm màu xanh thẫm lập tức chớp hiện một hàng phù văn màu bạc nhạt, từ đó hiện ra một luồng kiếm quang màu xanh thẫm chém thẳng xuống lòng sáng màu vàng.

“Phù phù” một tiếng.

Kiếm quang lập tức tỏa ra hào quang rực rỡ, tưởng như hóa thành một vầng mặt trời tỏa ra ánh sáng màu xanh chói mắt bao phủ lấy toàn bộ lòng sáng vào bên trong nó.

Mặt ngoài lòng sáng vang lên âm thanh vù vù, đột nhiên chớp hiện phù văn ngũ sắc điên cuồng lưu chuyển không ngừng, nhưng cuối cùng cũng bị vầng mặt trời màu xanh kia hòa tan hoàn toàn.

Cuối cùng sau một tiếng “phanh”, toàn bộ lòng sáng đều biến mất hoàn toàn trong hư không.

Sắc mặt của Hàn Lập hơi trắng ra, cổ tay rung lên, thanh trường kiếm trong tay chớp cái liền biến mất, tiếp đó thân hình hắn trở nên mơ hồ rồi thoáng chốc cả người đã xuất hiện ở truyền tống trận bên trên đài đá.

Một ngón tay điểm về hư không rìa pháp trận, ngón tay bắn ra một đạo pháp quyết, chớp lên chui vào trong hư không biến mất.

Toàn bộ pháp trận truyền ra âm thanh truyền tổng trầm thấp, ánh sáng trắng cuốn ra, cả thân ảnh của Hàn Lập trở nên mơ hồ mà biến mất tại chỗ.

Sau một khắc, thời điểm Hàn Lập bước ra khỏi luồng sáng trắng nhạt thì cả người hắn bất ngờ lại xuất hiện ở trong một vùng không gian u tối, trước mặt có một tấm bia đá cao chọc trời như một tòa núi lớn.

Tấm bia này nhìn từ đáy lên có cảm giác như không thể chạm tới đỉnh, hơn nữa mặt ngoài tấm bia đỏ tươi long lánh, mơ hồ ẩn hiện vô số vân bạc thô to trông vô cùng thần bí. Hàn Lập nhìn lên tấm bia đá, rồi lại nhìn không gian u tối xung quanh, trên mặt hắn không nén nổi mà lóe lên một nét kinh ngạc.

Nơi đây trông như chẳng có chút quan hệ gì với những điện phủ và lầu các đã thấy ban đầu khi đứng bên ngoài màn sáng cả.

Dường như hắn đã từ trong một khu vực cấm chế trực tiếp truyền tổng tới một nơi xa lạ.

.....

Cùng thời gian đó, ba người Tiêu Minh rốt cục cũng lao ra khỏi vùng thiên địa cấm chế băng tuyết, cả bọn nhìn về những điện phủ màu vàng và những dãy lầu các màu bạc nhạt như tiên cảnh phía trước cách đó không xa, sắc mặt đều trở nên cực kỳ khó coi.

“Không đúng, nơi này không phải trung tâm Thiên Đỉnh Cung, dựa trên diễm tịch ghi lại mà ta biết thì truyền tổng pháp trận chúng ta vừa tìm được đích thực có thể trực tiếp truyền tổng tới khu vực trung tâm của Thiên Đỉnh

Cung, sao lại có thể tiến tới nơi này chứ?” Thanh Bình đạo nhân khó có thể tin lắm lắm nói.

“Thanh Bình đạo nhân nói trên điển tịch ghi lại thì chắc chắn không sai, bằng không chúng ta cũng không tới được khu vực này. Tỉn hướng này xuất hiện nhất định là do cấm chế ở khu vực trước đã xuất hiện biến hóa không lường trước được nên mới dẫn tới sai lầm này.” Tiêu Minh sờ sờ cằm, trấn định nói.

“Biến hóa gì không lường được! chẳng lẽ những cấm chế này có thể tự động sinh ra dị biến hay sao?” Vạn Hoa phu nhân lại hơi chút hờn hển nói.

“Điều này cũng khó nói, trình độ về trận pháp của Thiên Đỉnh chân nhân vượt xa dự liệu của ta, Thiên Đỉnh Cung đã tồn tại nhiều năm tháng như vậy thì cấm chế bố trí trước đó có xuất hiện đôi chút biến hóa cũng không có gì lạ. Nhưng cấm chế ở những nơi khác đều như cũ, hết lần này tới lần khác chỉ có không gian cấm chế khu vực trung tâm là dị biến. Ta thấy khả năng lớn là đã có người động vào khu vực cấm chế nên mới phát sinh sự tình này.” Ánh mắt Tiêu Minh chớp động nói.

“Động vào cấm chế? Làm sao có thể? Trừ tên tiểu tử Nhân Tộc kia thì làm gì còn kẻ nào tiến vào khu vực này sớm hơn chúng ta. Hơn nữa cho dù có người thì với thời gian ngắn như vậy dù cho có thần thông như Đại La Kim Tiên cũng không có khả năng thay đổi loại cấm chế to lớn phức tạp như vậy.” Vạn Hoa phu nhân liên tục lắc đầu.

“hắc hắc, xem ra Vạn Hoa phu nhân đã quên là thời điểm lần trước Thiên Đỉnh cung mở ra, trong số những kẻ tiến vào mặc dù tu vi đều không cao nhưng quả thực có mấy tên có được chìa khóa chân chính đấy. Tới khi Thiên Đỉnh cung đóng cửa lần thứ nhất, dường như còn thiếu vài người sống không truyền tống ra thì phải.” Ánh mắt Tiêu Minh chớp động, chậm rãi nói.

“Ý của Tiêu huynh là, lần trước những kẻ ở lại Thiên Đỉnh Cung này vẫn có tên còn sống, hơn nữa chính là bọn chúng thay đổi cấm chế.” Thanh Bình đạo nhân nghe tới đó nhìn không được mà một lần nữa biến sắc.

“Có lẽ là thế, bằng không chẳng có cách gì giải thích tất cả những chuyện này.” Tiêu Minh nhìn nhìn điện phủ màu vàng ở phía trước trả lời.

“Bình thường thì loại chuyện này không thể xảy ra được, đến thời điểm Thiên Đỉnh Cung đóng cửa, tất cả mọi người đều sẽ bị trực tiếp truyền tống ra bên ngoài, nếu có bí thuật mạnh mẽ lưu lại sẽ bị cấm chế nơi đây trực tiếp tiêu diệt. Trừ phi thực lực kẻ này cường đại hơn Thiên Đỉnh chân nhân năm đó ba phần, có thể trực tiếp đối kháng với lực lượng cấm chế của nơi này, hoặc có người trực tiếp vào tới trung tâm, lấy được chân truyền của Thiên Đỉnh chân nhân năm đó, nếu như vậy thì mới có thể lưu lại Thiên Đỉnh Cung mà không lo ngại, thay đổi cửa vào ra một khu vực nào đó cũng là chuyện dễ dàng. Nhưng kết quả này đối với chúng ta chính là tin tức xấu nhất.” Thanh Bình đạo nhân tinh tế suy nghĩ một lát, vài phần lo lắng nói.

“Thiên Đỉnh Cung là nơi mà trước khi Thiên Đỉnh chân nhân phi thăng mới xây, lúc ấy thần thông của chân nhân càng lớn, mạnh mẽ lưu lại chắc chắn là không thể, nhưng nếu nói người này thực sự khống chế được khu vực trung tâm hoặc lấy được toàn bộ chân truyền của Thiên Đỉnh chân nhân thì quá nửa cũng là không thể nào. Bằng không Thiên Đỉnh cung làm sao có thể hiện thế đúng thời hạn, kẻ khống chế sớm phải trực tiếp che dấu nó mà trốn đi rồi.” Tiêu Minh đột nhiên cười lạnh một tiếng nói.

“Nói như vậy kẻ lưu lại Thiên Đỉnh cung kia chỉ có thể khống chế một bộ phận cấm chế của Thiên Đỉnh Cung chứ vẫn chưa hoàn toàn khống chế được trung khu và vẫn chưa lấy được đầy đủ công pháp trọng bảo của Thiên Đỉnh chân nhân.” Hai mắt của Vạn Hoa phu nhân sáng ngời, lập tức phỏng đoán ý trong lời nói của Tiêu Minh.

“Quá nửa là như thế.” Bộ dáng của tiêu Minh hết sức khẳng định.

“Nếu như vậy, chúng ta vẫn còn cơ hội rất lớn. Nhưng hiện tại trên điện tích của bản đạo ghi lại thì nếu truyền tống đáng tin cậy, muốn đi tới trung khu chỉ có thể xuyên thủng một màn sáng khác ở khu vực này, dùng phương pháp trực tiếp động thủ xâm nhập vào bên trong. Nơi trung khu sẽ có một tấm bia đá cực lớn kiểu dáng như một tòa tháp cao.” Thanh Bình đạo nhân cũng lộ ra chút vui vẻ, rốt cục cũng lộ ra chút ít tin tức.

“Nhưng trước mỗi khu vực cấm chế lợi hại như vậy, chẳng phải mỗi lần xông vào đều phải tiêu phí thời gian dài mới vượt qua hay sao, chúng ta còn có thể đến kịp không? Sẽ không trì hoãn quá lâu đấy chứ?” Vạn Hoa phu nhân lại hơi chân chờ một chút.

“Chúng ta cũng đã có đôi chút quen thuộc với cấm chế của nơi này, cùng xông vào một lần đi, nếu có thể tiết kiệm đôi chút thời gian, ta và nhị vị đạo hữu không tiếc chân nguyên vận dụng chút thủ đoạn sấm sét thì có thể rút thời gian tới ngắn nhất rồi.” Tiêu Minh nói.

Thanh Bình đạo nhân và Vạn Hoa phu nhân nghe vậy cảm thấy có lý, lập tức đều gật đầu.

Vì thế ba người hiện lên độn quang, xông thẳng tới màn sáng mờ hồ xa xa phía đối diện, dáng vẻ không thèm quan tâm đến những điện phủ màu vàng và những đài các màu bạc đang gần trong gang tấc.

.....

Hàn Lập đi cực nhanh một vòng xung quanh tấm bia đá mà cũng không tìm thấy cửa vào đâu, lại quay trở về chỗ cũ nhíu mày. Đột nhiên hấn rung tay áo lên bắn ra một luồng sáng trắng, hào quang thu lại liền hóa thành một bình nhỏ màu trắng nhạt lóng lánh.

Bề mặt bình nhỏ vô cùng trơn mượt sáng bóng, vỏ bình gần như trong suốt, bên trong mờ mờ có một luồng huyết quang lúc tối lúc sáng chớp động không ngừng.

“Không nghĩ tới bản thể của Băng Phách đạo hữu lại bị vây khốn ở nơi này, nếu không phải lúc này ở khu vực bên ngoài cảm nhận được chút phản ứng yếu ớt thì sợ rằng đã sai sót mất rồi.”

“Hàn Lập lẩm bẩm hai câu, lập tức nâng bình nhỏ trong tay lên, lại một lần nữa đi từng vòng xung quanh tấm bia đá từ thấp đến cao.

Chuyển động được vài chục vòng, đột nhiên giọt linh huyết bên trong bình nhỏ tỏa ra hào quang mạnh mẽ hơn hẳn lúc trước.

Mặc dù chút biến hóa đó mắt thường cũng khó có thể nhìn thấy, nhưng vẫn không thể dấu được tai mắt của Hàn Lập.

Thần sắc Hàn Lập khẽ động, lập tức bay thẳng tới tấm bia đá đối diện, cuối cùng dừng lại gần phía trước vài miếng vân bạc lớn được sắp xếp hơi chút cổ quái.

“Ngân Khoa Văn, nếu là kẻ khác thì còn có chút phiền phức, chứ với ta thì...”

Hàn Lập liếc mắt dò xét kỹ càng miếng vân bạc này, sau khi khẽ cười, lập tức nâng tay lên, một ngón tay điểm xuống hư không phía những miếng vân bạc này.

Vài miếng vân bạc này hơi chớp một cái, sau đó lại vô thanh vô tức chuyển động, cuối cùng hội tụ lại dung hợp thành một miếng phù văn màu bạc lớn, bắt đầu tự động chuyển động quay tròn.

Tấm bia trông có vẻ cứng rắn ở trước mặt tức thì hào quang tuôn ra, trông không hiện lên một cái thông đạo đen thui.

Thân hình Hàn Lập khễ động, cả người bỗng chốc trượt vào bên trong đó, lồi vào thông đạo lập tức không phát ra âm thanh nào nữa.

Hai chân đạp trên mặt đất hơi bóng loáng, tinh thần Hàn Lập khễ chấn động, một tay ném lên hư không, một khối cầu màu trắng ngà bay ra chiếu sáng thông đạo u ám rõ ràng như ban ngày.

Ánh mắt của hắn quét qua mọi nơi, lập tức nhìn rõ tất cả bên trong thông đạo.

“Toàn bộ thông đạo có hình vòm nửa vòng tròn, vách tường và mặt đất đều là những phiến đá xanh thông thường, chẳng qua mặt ngoài chúng được khắc một loại linh văn cổ quái không tên, uốn éo một cách khác thường, đỏ tươi ướt át, còn mơ hồ tản mát ra một luồng máu tanh nhàn nhạt.

Ánh mắt Hàn Lập thu lại, ngón tay điểm lên lông mày, đem thần niệm cường đại phóng ra.

Nhưng chỉ một lát sau, hắn than thở một tiếng như đã dự liệu trước.

Quả nhiên ở đây thần niệm càng bị áp chế lớn hơn bên ngoài, hơn nữa cảm chế cảm không cũng mạnh mẽ tới mức ngay cả hắn cũng chỉ có thể bay cách xa mặt đất một chút, mức độ tiêu hao pháp lực cũng lớn hơn xa so với những cảm chế cảm không bình thường khác.

Vị Thiên Đình chân nhân kia không hổ là người đã thành công phi thăng Tiên giới, thủ đoạn cảm chế lưu lại thật không phải bình thường.

Hàn Lập hơi nghĩ ngợi một chút, sau đó chạy thẳng về phía trước, với thân thể mạnh mẽ như hắn, một khi toàn lực chạy thì tốc độ cũng không

chậm hơn bao nhiêu so với độ quang của tu sĩ bình thường.

Chỉ là hiện tại cũng không xuất hiện nguy hiểm gì.

Khi chạy được một đoạn, thông đạo bắt đầu dốc lên phía trên, hơn nữa càng chạy lại càng cao.

Không bao lâu sau, Hàn Lập đã đi lên cao hơn trăm trượng.

Đột nhiên phía trước có ánh sáng chớp lên, mơ hồ có thể trông thấy cửa ra.

Hai mắt Hàn Lập nhú lại, nhưng hai chân thì không hề dừng lại chút nào mà trực tiếp đi qua.

Ngay lúc hắn vừa ra khỏi thông đạo và xuất hiện ở trong một gian phòng cực lớn, sau khi dùng ánh mắt dò xét mọi nơi một phen thì không khỏi hơi tỏ ra giật mình.

Chương 2361: Huyết Sát Thi

Chỉ thấy căn phòng cao chừng ba bốn mươi trượng, diện tích rộng tới hơn ngàn mẫu.

Nhưng mặt đất vốn trải toàn đá xanh giờ phút này trở nên ghồ ghề khắp nơi, rải đầy những phi đao phi kiếm, hài cốt và pháp khí, còn có những dấu vết khét lẹt như bị lửa thiêu sét đánh, ở trung tâm càng có một bộ xương thú cực kỳ to lớn, toàn thân óng ánh như ngọc, ngoại hình giống như ngạc mà không phải ngạc, giống như giao long mà không phải giao long.

Xem ra dường như nơi này đã từng xảy ra cuộc đại chiến giữa người và thú, chẳng qua nhìn dấu vết lưu lại thì có lẽ đã là chuyện của thời gian khá lâu trước đây rồi.

Hàn Lập hơi chút kinh ngạc đánh giá bộ xương thú này vài lần, từ một tia khí tức còn lưu lại trên người có thể trực tiếp đoán được tu vi khi còn sống của nó là Hợp Thể hậu kỳ đại thành.

Chỉ là một con thú lớn có tu vi Hợp Thể kỳ mà đã lưu lại dấu vết đại chiến lớn đến như thế, có thể thấy những kẻ từng xông vào đây tuyệt đối sẽ không có tồn tại Đại Thừa, tuy nhiên tu vi cũng sẽ không quá yếu.

Mà nhìn từ những bảo vật pháp khí và hài cốt kia có thể thấy những kẻ tham gia kịch chiến không chỉ là một người mà phải có tới bốn năm người.

Hàn Lập quan sát một lát, sau đó ánh mắt bỗng nhiên chuyển đến một loạt giá gỗ ở góc phòng.

Trên giá gỗ dài khoảng hai ba trượng, toàn thân một màu đen nhánh này có để hai hàng mười cái khay bạc lớn nhỏ khác nhau, nhưng bên trong thì đều rỗng tuếch, dường như những thứ bên trong đã sớm bị người ta lấy đi rồi.

Nhìn đến đây, Hàn Lập cũng không chần chờ gì nữa, thân hình hắn nhoáng lên một cái liền trực tiếp đi về một lối ra khác trong đại sảnh.

Cũng là thông đạo màu xanh giống hệt như vậy, tiếp tục là hình vòm rồi lại kéo lên.

Nhưng lần này Hàn Lập phải tốn thời gian một bữa cơm mới ra khỏi thông đạo này.

Trước mặt thoáng chốc trở nên sáng sủa, không gian xuất hiện còn lớn hơn không gian căn phòng trước đó tới mấy lần.

Phía trên trôi lơ lửng những đám mây trắng nhàn nhạt, trên mặt đất phủ đầy cát mịn.

Ở trung tâm không gian này, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện một kiến trúc hình tam giác trông như một cái miếu thờ.

Hàn Lập liếc nhìn kiến trúc này, một tay phát lên hiện ra một cái bình nhỏ óng ánh.

Sau khi nhìn lướt qua không phát hiện thấy bình nhỏ có phản ứng đặc biệt gì thì khẽ chau mày rồi cứ như vậy đi về phía đại môn ra ngoài miếu thờ.

.....

Lúc này, Vu Linh tam thánh đang đứng trước một vùng sương mù màu đen mà không cách nào có thể nhìn thấy được gì bên trong.

Sương mù cuộn cuộn mãnh liệt như một vật còn sống, từ đó không lúc nào ngừng thổi ra từng luồng gió vô cùng lạnh lẽo, theo đó là những tiếng rít to làm cho người ta sờn hết cả gai ốc.

Thần sắc của cả ba cực kỳ mỗi một, khí tức phát ra lại càng suy yếu hơn vài phần, ba con Cự Trùng dưới thân cũng đã không cánh mà bay, tuy nhiên ánh mắt nhìn về biển sương mù đều chớp động lên nét hưng phấn.

Vẻ mặt như vậy, tự nhiên chính là vì phía trước biển sương mù đang dựng đứng một cái cổng chào đỏ tươi như máu.

Cổng chào này cao khoảng trăm trượng, phía trên mình ẩn vô số phù văn màu máu, nhưng chỗ cao nhất có hai cổ văn màu bạc lớn cỡ cái đầu, viết rõ ràng hai chữ “Huyết Ngục”

“Nơi này chính là Huyết Ngục sao, có chút không quá giống so với tưởng tượng của ta” Lão giả họ Dư quan sát biển sương mù một lúc lâu bỗng nhiên thì thào mở miệng.

“Hắn là chương nhãn pháp thôi. Để ta tới khu trừ nó!” ánh mắt tên bên cạnh lão giả họ Dư lóe lên trả lời.

Tiếp theo chỉ thấy tay áo lão run lên, từ đó bay ra một tấm mộc bài màu xanh, một mặt được khắc nạm hình ảnh một đầu quỷ màu đen, một tay lão bấm niệm pháp quyết, ngón tay điểm về phía hư không.

“Phốc” một tiếng!

Mộc bài màu xanh đón gió lớn lên, chốc lát hóa thành giống như một mặt cửa, bề ngoài của nó lập tức hiện ra phù văn ngũ sắc, đồng thời quỷ đầu

trên đó cũng trợn mở hai mắt, từ từ mở to cái miệng ra.

Một tiếng nổ vang lên!

Từ miệng quỷ đầu phun ra một cột sáng mờ, nó quay tít một vòng thoáng chốc biến thành một cột lốc xoáy màu xanh vô cùng lớn, lóe lên đã chui vào biển sương mù gần đó.

Sau một khắc, biển sương mù màu đen nổi lên âm thanh oanh long, dưới cuồng phong màu xanh gào thét bên trong, sương mù gần đó nhao nhao bị cuốn hết vào, lộ ra một thông đạo vô cùng rõ ràng.

Lúc này Vu Linh tam thánh mới cẩn thận nhìn qua, kết quả là sắc mặt mỗi người đều biến đổi.

Chỉ thấy nơi mà tầm mắt còn nhìn thấy được ở trong thông đạo, rõ ràng là nòng nặc máu loãng hình thành nên một hồ nước cực lớn, lộ ra vô số sinh vật màu trắng lớn bằng ngón tay cái trông như giòi bọt, khiến cho người nhìn vào không khỏi toàn thân phát lạnh.

“Đây chính là diện mạo thực sự của Huyết Ngục sao, sẽ không phải cũng là ảo cảnh chứ.” Hai mắt lão già họ Dư đắm đắm nhìn, theo bản năng nói một câu.

“Hừ, dưới Thanh Cương Phong của ta, làm gì có ảo ảnh nào có thể một mực bảo trì không đổi.” Lão giả họ Ngô hừ một tiếng, đột nhiên há miệng phun ra mấy đoàn tinh khí vào trong tám mội bài màu xanh.

Lập tức miệng quỷ phun ra luồng gió mạnh hơn trước cả chục lần, hơn nữa cứ một đạo nối tiếp một đạo liên miên không dứt.

Tuy nhiên sau thời gian uống một chén trà nhỏ, một mảng lớn của biển sương mù đã bị cuồng phong quét đi hết không còn lại gì, khiến cho hơn

nửa tình hình trên hồ máu đều được hiển lộ ra ngoài.

Ba lão giả vừa nhìn vào, kết quả khiến cho tất cả đều vui vẻ hẳn.

Chỉ thấy trên hồ máu, ngoại trừ đám giới bộ chẳng chịt bên ngoài, thỉnh linh còn hiện ra hơn mười cái lồng sắt lớn nhỏ không đều nhau.

Những lồng sắt này, nhỏ chỉ cao hơn một trượng, lớn thì lại có cao tới hơn ngàn trượng, chẳng những mặt ngoài trải rộng một ít phù văn màu vàng kim nhạt không rõ tên, mà phía trong lồng sắt càng trải rộng vô số gai nhọn màu máu, thoạt nhìn trông vô cùng dữ tợn.

Hơn một nửa trong số lồng sắt này đều mở rộng cửa ra, chỉ có số ít là liền nhau thành một khối, nhưng bên trong tất cả chúng đều đặt một bộ hài cốt với tư thế không giống nhau.

Tuy rằng nhìn bộ dáng thì những hài cốt này đã tồn tại từ không biết bao nhiêu năm tháng, hơn nữa cốt cách cấu tạo hình dạng cũng phần lớn là khác nhau, nhưng khí tức còn sót lại, chỉ nhẹ nhẹ khí tức cũng khiến cho sau khi Vu Linh tam thánh cảm ứng đôi chút thì không khỏi hãi hùng khiếp vía.

“Những người này chính là đại địch năm đó bị Thiên Đình chân nhân chấn áp sao, quả nhiên tất cả đều không tầm thường. chẳng qua muốn biết thi cốt của Thiên Vu đại nhân là cái nào thì còn cần phải cẩn thận phân biệt một chút mới được.” lão giả cuối cùng nhìn chằm chằm vào đống hài cốt, hai mắt tỏa sáng nói.

“Điều này thì không khó, Thiên Vu đại nhân tu luyện công pháp Ngộ Đạo, dù cho đã chết thì khẳng định là thi cốt cũng khác biệt so với kẻ khác. Chúng ta chỉ cần cẩn thận quan sát xung quanh một chút là có thể đơn giản phân biệt được ngay thôi.”

“Mấy cỗ thi thể khác cũng là những kẻ có lai lịch lớn, khẳng định cũng có trọng bảo trên người, chúng ta cũng không thể bỏ qua được.” Lão giả họ Dư cũng lộ vẻ tham lam, vội vàng nói.

“Đó là đương nhiên, nhưng mục đích chủ yếu chuyến đi này của chúng ta là Thiên Vu đại nhân, để phòng ngừa vạn nhất trước hết cứ lấy được y bát rồi hãy nói.” Lão giả họ Ngô cuối cùng cũng làm ra quyết định nói.

Hai người khác nghe xong cảm thấy có lý nên cũng không tranh luận thêm gì, lúc này phân biệt thả ra vài kiện bảo vật hộ thể toàn thân, sau đó liền độn quang lao nhanh đến cái lồng sắt màu đen ở gần nhất.

Hồ máu quý dị như thế, ba người tự nhiên không dám khinh thường chút nào.

Nhưng vượt xa dự đoán của Vu Linh tam thánh, cho đến lúc bay tới lồng sắt trước mặt, hồ máu lại vô cùng bình tĩnh một cách dị thường, không hề có biến cố nào xảy ra.

Ba người ngoài kinh ngạc thì tự nhiên là quá đổi vui mừng.

Chẳng qua tới khi tất cả vận dụng thần niệm cẩn thận kiểm tra, phát hiện khí tức phát ra từ bộ hài cốt nhỏ hơn người bình thường rất nhiều trong cái lồng kia, cả ba đều liếc nhìn nhau rồi lắc đầu, tiếp đó lại bay tới một cái lồng sắt chứa thi cốt khác.

Dưới hai lần liên tiếp tới hai cỗ thi cốt mà vẫn không phải, cả người đã bất tri bất giác bay đến trung tâm của hồ máu.

ở đó thành linh có chiếc lồng sắt chứa bộ thi cốt thứ tư.

Chẳng qua khác hẳn ba cái trước, lồng sắt này gần như là cái lớn nhất trên hồ máu, cao tới năm sáu trăm trượng, hơn nữa ngoại trừ chằng chịt gai

ngược ra thì trên thi cốt còn một đoạn xiềng xích màu đỏ hồng như máu, quần quang từng vòng từng vòng qua bộ hài cốt không biết bao nhiêu lần.

Bản thân sợi xích máu dường như cũng vô cùng cổ xưa, chẳng những bề ngoài rỉ sét loang lổ, thậm chí còn nhiều chỗ có thể trông thấy rõ ràng vết rách nhè nhẹ, dường như bản thân bộ hài cốt khi còn sống đã dốc sức liều mạng dẫy dụa.

Hài cốt cực lớn bên trong lồng sắt có hình dáng nửa người nửa ngựa, từng đám xương đều xanh biếc óng ánh, hơn nữa còn có thể mơ hồ thấy được một tia kim quang chảy xuôi bất định.

Nửa người trên của bộ hài cốt ngoại trừ cực kỳ cao lớn thì giống hệt người bình thường. nửa người dưới lớn hơn trăm trượng, bốn bàn chân cực lớn là nơi duy nhất trên cả bộ hài cốt còn lưu lại một ít da lông màu bạc nhạt.

“Không nhầm được, đây nhất định là chân thân của Thiên Vu tiên bối rồi.” lão giả họ Dư hơi chút cảm ứng khí tức khủng bố phát ra từ đó liền kinh hãi muôn phần nói.

“Đích thực là khí tức của Vu Đạo, trải qua vô tận năm tháng mà vẫn có thể bảo trì cường đại như vậy, không hổ là Thiên Vu lão nhân gia!” lão giả cuối cùng cũng nhắm mắt cảm ứng một phen, đồng dạng hưng phấn dị thường nói.

“Chẳng qua không biết y bát của Thiên Vu đại nhân ở nơi nào vậy?” lão giả họ Ngô nhìn trong chốc lát lại nhíu mày nói.

Lời này thoáng chốc nhắc nhở hai lão giả còn lại, mới phát hiện bên trong lồng sắt ngoại trừ bộ hài cốt cực lớn này thì dường như cũng không có bất cứ vật gì khả nghi cả.

“Đó là cái gì?” ba người đánh giá một lát. Đột nhiên lão già họ Dư sáng ngời hai mắt, bỗng hướng về một điểm phía trên bộ hài cốt cực lớn.

Hai người còn lại lập tức tập trung tư tưởng nhìn lại, lúc này mới phát hiện ở bên trong một cái xương sườn thật lớn nằm ngang mơ hồ có khảm nạm một vật gì đen đen, cẩn thận quan sát thì dường như là một ngọc bài, mà cũng giống như là một khối ngọc giản vậy.

“Tốt, nếu nơi này không thể nghi ngờ là nơi Thiên Vu đại nhân vẫn lạc, chúng ta động thủ đi, nhanh chóng mở cái lồng này ra.” Lão già họ Dư không chần chờ nữa mà nói.

Hai người khác tự nhiên không có bất kỳ ý kiến phản đối nào.

Lúc này hào quang trên thân ba người tỏa sáng, vài kiện bảo vật hộ thể lập tức hóa thành chấn động cuộn cuộn hung hăng đánh lên một nơi trên lồng sắt.

“Oanh một tiếng thật lớn, một chỗ trên lồng sắt màu đen lóe lên kim quang, bộc phát ra ánh sáng chói mắt, toàn bộ lồng sắt lung lay mấy cái, sau đó hào quang thu về lại một lần nữa khôi phục bình tĩnh như cũ.

Lão già họ Ngô vừa tập trung tư tưởng suy nghĩ vừa quan sát, sắc mặt lập tức trở nên khó coi.

Vậy mà toàn bộ lồng sắt không hề lưu lại một chút dấu vết nào.

“Thử lại lần nữa!” vẻ tàn khốc lóe lên trong mắt lão già họ Dư, miệng quát một câu, tiếp đó bàn tay phát ra hư không, tức thì trong lòng bàn tay xuất hiện một đoạn kiếm đỏ mờ như máu, mặt ngoài minh ẩn vô số đồ án quái trùng cổ quái, đồng thời chuôi kiếm còn khảm nạm một khối tinh thể trắng nõn như ngọc lớn cỡ ngón tay cái.

Một tay lão giả cầm kiếm, huyết quang lóe lên đã chém xuống vài ngón tay trong bàn tay còn lại, sau đó miệng lầm bầm điềm về phía hư không.

Lập tức vài ngón tay đứt này rơi xuống, tất cả đều hóa thành một luồng huyết vụ chui thẳng vào bên trong đoản kiếm.

Chương 2362: Tam Thánh vẫn lạc

Lúc này, đoản kiếm vang lên một tiếng ong ong, đồ án quái trùng thoáng chốc như sống lại trên thân kiếm, không ngừng di chuyển liên tục.

Cánh tay của lão giả họ Dư vung lên, đoản kiếm hóa thành một luồng huyết quang chém thẳng xuống lồng sắt.

“Phanh” một tiếng, ngay khi huyết quang vừa tiếp xúc với lồng sắt, lập tức tiếng sét đánh vang lên, vô số hồ quang điện màu vàng lóe ra.

Theo sau một tiếng trầm đục, huyết quang bị bắn ngược trở lại, lóe lên một lần nữa hóa thành đoản kiếm rơi về trong tay lão giả họ Dư.

“Tịch Tà Thần Lôi”

Lão giả này cực kỳ hoảng sợ, vội vàng cầm đoản kiếm trong tay đưa lên trước mặt xem xét, nhất thời phát hiện ra vật trong tay đã xuất hiện mấy vết rách rõ ràng, bộ dáng đã bị hao tổn không nhẹ.

Nếu Hàn Lập nhìn thấy cảnh này chắc hẳn cũng sẽ giật mình không nhỏ.

Hồ quang màu vàng mà lồng sắt bắn ra, mới nhìn thì khá giống với Thần Lôi mà hắc tu luyện, nhưng nhìn kỹ lại có vài phần khác nhau.

Hồ quang màu vàng tuy rằng cũng phát ra kim quang chói mắt, nhưng mỗi một lần chớp động nổ vang đều mơ hồ kèm theo ký hiệu màu vàng tím như ẩn như hiện, uy lực to lớn vượt xa Tịch Tà Thần Lôi mà Hàn Lập đang nắm giữ.

“Thật sự là Tịch Tà Thần Lôi...Không đúng, hình như cũng không phải Tịch Tà Thần Lôi bình thường. Đúng rồi, sớm nghe nói năm đó Thiên Đỉnh chân nhân trừ bỏ tinh thông một số loại lực Lôi Điện thì dường như còn nắm giữ một loại thần thông tinh luyện tinh thuần lực Lôi Điện, có thể khiến cho uy lực của những loại lôi đạo bình thường bỗng nhiên tăng lên hơn chục lần” lão giả cuối cùng trông thấy cảnh này cũng cả kinh, nhưng lập tức nhướng mày nói.

“Đúng là phiền toái lớn. Tịch Tà Thần Lôi nguyên bản đã có kỳ hiệu khắc chế rất lớn với Vu Đạo nhất mạch chúng ta, lại còn là loại thần lôi tinh thuần đã được tinh luyện qua như thế này, phải phá giải bằng cách nào đây?” lão giả họ Dư thu đoản kiếm trong tay lại, oán hận nói.

Đoản kiếm này nhìn như không có gì lạ mắt, kỳ thực lại có một số uy lực không thể tưởng tượng nổi, hiện giờ vì một lần xuất kỳ bất ý mà bị hao tổn, tự nhiên làm cho trong lòng lão tiếc rẻ không thôi.

“Yên tâm đi, ngay cả khi Tịch Tà Thần Lôi có lợi hại, nhưng không có ai sử dụng thì cũng chỉ là vật chết mà thôi, muốn phá giải thì cùng lắm cũng chỉ tổn hao thêm nhiều thời gian thôi. Ta lo lắng thực sự là cái lồng sắt này tuyệt đối sẽ không chỉ có một loại cấm chế như vậy, những cấm chế sau muốn phá giải sẽ càng thêm khó khăn.” Lão giả họ Dư nhìn chăm chăm vào những mũi nhọn quỷ dị và xích sắt màu máu quấn quanh thân hải cốt bên trong lồng sắt, như có điều suy nghĩ nói.

“Khó khăn nữa cũng phải mở ra nếu không chẳng phải là chúng ta làm việc vô ích hay sao. Thôi được, lần này để lão phu thử xem U Minh Âm Thủy có thể phá được Tịch Tà Thần Lôi hay không.” Lão giả cuối cùng chấn chỉnh tinh thần, há mồm phun ra một chiếc hồ lô màu xám.

Lão giả này điểm một tay về phía hồ lô trên hư không, nhất thời vật ấy quay tròn rồi mặt ngoài chợt lóe lên, từ miệng hồ lô trào ra cuộn cuộn nước

đen.

Loại nước này vô cùng kỳ hàn, nháy mắt khi vừa bay ra khỏi hồ lô đã làm cho nhiệt độ hư không gần đó giảm mạnh, đồng thời một luồng khí màu xám tro từ đó phát ra, truyền ra bên ngoài một mùi hương cổ quái.

Lão giả lại lăm bằm thúc dục, nước đen bỗng nhiên xoay quang trên trời cao, bỗng nhiên hóa thành một con giao long màu đen mờ hồ, giương nanh múa vuốt lao thẳng xuống lòng sắt.

Mặt ngoài lồng sắt lại vang lên tiếng sấm sét, vô số kim văn hiện lên, một hang rào điện màu vàng rực rỡ lại tiếp tục hiện ra.

Tiếng gầm rú nổi lên!

Nước đen cùng với hồ quang điện màu vàng bộc phát ra hào quang chói mắt kinh người rồi đan vào nhau cùng một chỗ.

Hàn Lập đứng ở trong một tòa điện phủ cực kỳ cao lớn, nhìn lên một pho tượng cao ngất rất sống động ở trên bàn thờ phía đối diện, ánh mắt chớp động như đang cân nhắc điều gì.

Pho tượng này có kích thước không có gì khác so với người thực, rõ ràng là một đạo sĩ trung niên mặc đạo bào màu trắng, sau lưng đeo một thanh kiếm dài màu đỏ hồng như máu.

Ánh mắt của pho tượng nhìn về phía trước, khuôn mặt mang theo vẻ hờ hững, khiến cho người ta có một loại cảm giác như tất cả mọi vật trên thế gian chỉ là hư ảo.

Mà hai bên pho tượng, phân biệt có một pho tượng chim Ưng khổng lồ màu xanh và một pho tượng linh thú có hình dáng bộ ngựa màu bạc, đồng dạng cũng rất sống động, lại có vẻ mười phần dữ tợn dị thường.

“Đây có lẽ là Thiên Đỉnh Chân Nhân, những người khác chắc cũng không thể có được phong thái như vậy.” Hàn Lập quan sát chốc lát, sau đó thì thảo nói một câu, ánh mắt nhìn lướt qua hai bên.

Chỉ thấy ở hai bên mặt đất, có bốn bộ khôi lỗi mặc huyết giáp nằm nghiêng ngả cùng với hai bộ tàn thi không rõ của loài nào.

Bốn bộ khôi lỗi huyết giáp tuy rằng vẫn nằm lẳng lẳng dưới đất không hề nhúc nhích, nhưng cả người giáp phục vẫn sáng loáng, ngay cả một vết thương cũng không có, binh khí cự chùy, cự kiếm trong tay đều hoàn hảo như không có tổn hao gì, giống như bất kỳ lúc nào cũng có thể đứng lên vậy.

Về phần hai bộ hài cốt kia, một cái thì chỉ còn lại nửa thân người, bốn thanh phi kiếm đen thui bị trống không cắt ra thành hơn mười phần rơi ở bên người.

Một bộ hài cốt còn lại thì cái đầu đã không cánh mà bay, bên người còn lưu lại một nửa tấm chắn màu tím đã bị hủy hoại và một cây thước nhỏ màu bạc đã bị vụn vẹo thành hình dáng như một cái quai chèo.

Hai bộ hài cốt nằm ở giữa hai cỗ khôi lỗi huyết giáp, tư thế dường như là dốc sức liều mạng chiến đấu với mấy bộ khôi lỗi này, trông bộ dáng cũng vì thế mà mất mạng.

Dựa theo linh khí sót lại toát ra từ trên hài cốt mà phán đoán, thì đây chính là hai kẻ đã chiến đấu Cự Thú ở đại sảnh của tầng đầu tiên.

Chẳng qua khi ánh mắt Hàn Lập nhìn kỹ hai bộ hài cốt vài lần mà vẫn không trông thấy bảo vật hay pháp khí gì còn sót lại, thân hình mới chớp động một cái biến mất khỏi chỗ cũ, xuất hiện phía sau bức tượng của Thiên Đỉnh chân nhân.

Ở chỗ này rõ ràng có một tòa pháp trận loại nhỏ không toàn vẹn, trung tâm của nó có một bệ đá màu trắng ngà đường kính hơn một trượng, mặt ngoài phân biệt có mấy cái lỗ lõm vào hình dạng khác nhau, dường như nguyên bản được khảm nạm một thứ gì đó, nhưng hiện giờ thì lại trống rỗng, có vẻ như đã sớm bị người khác đoạt đi.

Mà ở bên cạnh pháp trận, hai bộ hai cột khác dường như nằm sát nhau trên mặt đất, tuy nhiên bộ giáp y trên người một tên đã bị vỡ vụn ra thành từng tắc, hai cột bị một thanh cột thủ trực tiếp xuyên thủng qua đan điền.

Bộ hai cột còn lại mặc trường bào màu xanh biếc, nhưng hai cột bên trong lại đen xỉ như mực, có lẽ là đã trúng một vật cực kỳ độc nào đó, đáng vẻ như mất mạng chỉ trong tích tắc.

Lúc này, Hàn Lập nhìn hai bộ hai cột chốc lát, lập tức hư không phát ra một tay, bốn cái vòng tay trữ vật có màu sắc khác nhau đồng thời từ trên hai bộ hai cột bay ra, chính xác rơi vào lòng bàn tay hắn.

Hàn Lập dùng thần niệm quét qua phía trong mấy cái vòng tay một lượt, thần sắc không đổi thu chúng lại, sau đó bắt đầu đánh giá pháp trận đã bị tổn hại kia.

“Pháp Trận Truyền Tống”

Hàn Lập kiểm tra một chút, lập tức phát hiện ra truyền tống này vốn là dùng được, nhưng đáng tiếc là cả pháp trận đã bị phá hủy hoàn toàn, cho dù muốn chữa trị cũng không phải là chuyện một giờ nửa khắc có thể hoàn thành.

Hàn Lập đi vòng quanh pháp trận mấy vòng, bỗng nhiên dừng lại nhíu mày nhìn vào một dấu vết màu đỏ sậm bên trên pháp trận, một tay phát ra,

nhất thời từ đó bay ra một đoàn huyết quang mỏng manh, có vẻ cực kỳ âm đạm, bộ dáng như có thể lóe lên mà tan biến bất cứ lúc nào.

Hàn Lập cuốn tay ra, bình nhỏ chứa tinh huyết của Băng Phách lại hiện ra.

“Phốc” một tiếng, không chờ hấn phải thi triển pháp quyết gì, ngay khi bình nhỏ xuất hiện, đoàn huyết quang nhỏ này lập tức bay qua, lóe lên chui vào bên trong bình nhỏ không thấy bóng dáng.

Phía trong bình nhỏ lập tức huyết quang chớp động mạnh hơn so với trước vài phần.

“Quả nhiên là tinh huyết mà Băng Phách đạo hữu đã lưu lại từ trước, xem ra hẳn là đã từng qua nơi này, đồng thời cũng dựa vào pháp trận truyền tống này mà rời đi.” Hàn Lập thì thảo vài câu, sau đó ánh mắt nhìn xuống pháp trận đã bị tổn hại kia, khuôn mặt lộ ra một nụ cười thản nhiên.

Tay áo hấn rung lên, từ đó bay ra liên tiếp những dụng cụ bày trận như trận kỳ trận bàn, còn có hơn mười khối tinh thạch màu sắc khác nhau, tất cả đều không ngoại lệ trôi nổi ở bốn phía pháp trận.

Thần sắc Hàn Lập trở nên chăm chú, bàn tay điểm lên hư không.

“Xuy” một tiếng, từ đầu ngón tay bay ra một dải sáng xanh dài vài thước hết sức nhỏ bé, bay nhanh tới những nơi tổn hại của pháp trận bắt đầu tu bổ những linh văn thiếu khuyết do bị tổn hại.

Tuy rằng không có khả năng khôi phục y hệt như ban đầu, nhưng với trình độ trận pháp của Hàn Lập thì việc khôi phục lại bảy tám thành là có thể đủ để sử dụng thủ đoạn khiến pháp trận khôi phục khả năng truyền tống.

Một ngày sau, bên trên hồ máu bộc phát ra giao động cực kỳ kinh người, một con quái vật đầu hươu thân người, thân mang lân giáp màu đen xỉ, cầm trong tay một con dao khổng lồ màu bạc bỗng nhiên lóe lên hiện ra trên không trung, tiếp đó nó giơ tay hung hăng chém xuống phía dưới.

Một tiếng tiem minh chói tai thoáng chốc vang vọng khắp bầu trời.

Mặt ngoài con dao khổng lồ màu bạc liên tiếp hiện ra luồng khí màu xám tro, đồng thời những nơi nó đi qua trống không hiện lên từng khối từng khối quang cầu màu lục nhạt.

Hư không phụ cận dưới sự xuất hiện cuat con dao khổng lồ lập tức vụn vụn mơ hồ, đáng vẻ như sắp bị chém rách ra vậy.

Lại một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Một vầng sáng rực màu xanh biếc từ nơi con dao khổng lồ chém xuống bộc phát ra, cuộn cuộn chớp động trên không trung càng ngày càng áp sát xuống.

Một luồng khí tức kinh người lập tức điên cuồng tỏa ra bốn phương tám hướng, khiến cho hồ máu phía dưới bị đè ép đến mức trống rỗng hiện ra một cái hố cực lớn, lộ ra dưới đáy là vô số hài cốt màu trắng.

“Oanh” một tiếng!

Không trung hiện ra một hình cung màu bạc thô to như cái vạc nước, đột nhiên mây đen cuộn cuộn, tiếp theo đó là rậm rạp mưa máu điên cuồng tuôn xuống, bao phủ toàn bộ hồ máu bên trong đó.

Chờ tới khi hào quang từ những quang cầu màu xanh biếc tắt đi, cuối cùng cuộn cuộn biến mất trong hư không, tình hình không trung phía dưới làn mưa máu mới chậm rãi hiển lộ ra.

Chỉ thấy giờ hút này, Vu Linh tam thánh rõ ràng phân ra làm ba vị trí khác nhau trôi nổi trong không trung, trong tay đều cầm một pho tượng quái thú đầu hươu thân người cao hơn một thước giống hệt nhau.

Mà lồng sắt cực lớn đang bị ba người vây ở giữa, giờ phút này đã nứt ra một lỗ thủng lớn tới vài chục trượng.

“Ha ha, tốt. Không uổng công chúng ta tiêu phí nhiều thời gian tới như vậy, cuối cùng cũng phá mở được cái lồng sắt này rồi. Hai vị đạo hữu còn chờ gì nữa, chúng ta đi vào thôi.” Lão già họ Dư thấy cảnh này cười lớn một tiếng nói.

Tiếp đó thu pho tượng đang cầm trong tay lại, liền hóa thành một luồng cầu vòng lao thẳng tới lỗ thủng trên lồng sắt.

Về mặt hai lão già còn lại cũng vô cùng hưng phấn, lóe lên cũng lao vào trong lồng sắt.

Về phần quái thú đầu hươu thân người kia sau khi chém ra một kích vẫn lẳng lẳng trôi nổi phía trên lồng sắt một chút.

Ngay khi độn quang của ba lão già thu về, thân hình một lần nữa hiện ra ở độ cao khoảng mười trượng phía trên bộ hài cốt nửa người nửa ngựa, thân sắc vui mừng cần thận đánh giá bộ hài cốt đang bị xích sắt màu huyết sắc trói thành một khối này.

Chương 2363: Băng Phách hiện thân

Tuy nhiên ba người cũng là những kẻ vô cùng cẩn thận, nên không ngay lập tức hạ xuống bên cạnh bộ hài cốt mà liếc mắt nhìn nhau, sau đó lão già họ Ngô mới cẩn thận từng li từng tí búng một ngón tay ra, một tia sáng đen toát ra từ đầu ngón tay từ từ hạ thấp xuống phía dưới.

Ngoài dự liệu của ba người, tia sáng đen vừa hạ xuống chạm tới sợi xích dài màu huyết sắc bỗng nhiên “đăng” một tiếng bồm chày rào rạt.

Chỉ sau thời gian vài hô hấp, sợi huyết xích trông có vẻ rất có lai lịch bỗng hóa thành tro tàn.

Hài cốt của Thiên Vu phía trong dưới ngọn lửa đen này vẫn không hề thay đổi chút nào mà bảo trì nguyên vẹn hoàn hảo như lúc ban đầu.

Ba lão giả thấy vậy thì quá đổi vui mừng.

Lão già họ Ngô lại càng không chần chờ gì nữa, pháp quyết trên tay thu lại tức thì lửa đen phía dưới chớp lên rồi tắt ngấm.

Lão giả này thân hình lay động một cái liền hạ xuống chỗ đoạn xương cốt đã vụng trộm dò xét từ lúc trước.

Trung tâm của miếng xương cốt này, bất ngờ chính là bóng đen mơ hồ rất giống với ngọc giản mà lúc trước đã thấy.

Hai lão giả khác thấy vậy, đồng dạng cũng hưng phấn bay xuống.

“Hiện tại hai vị đạo hữu có khả năng phân biệt rõ vật ở nơi này chưa?”
lão giả họ Ngô ngưng thần tinh tế đánh giá bóng đen bên trong xương cốt, sau một lúc lâu mới nhướng mày hỏi.

“Không được. Trong xương cốt của Thiên Vu đại nhân có một lực lượng quấy nhiễu thần thức nào đó, mặc dù có thể quan sát rõ ràng hơn bên ngoài một ít, nhưng một khi thần niệm xâm nhập vào bên trong thì sẽ lập tức bị đánh tan ra, không cách nào xem rõ diện mạo chân thực của vật này.” Lão giả họ Dư thu hồi ánh mắt, buồn bực nói.

“Lực lượng thần niệm của tại hạ còn kém xa hai vị đạo hữu, nếu nhị vị còn không làm được thì tiểu đệ lại càng bất lực.” lão giả cuối cùng than nhẹ một tiếng trả lời.

“Được rồi, mặc kệ nó là vật gì, nhưng đã là Thiên Vu đại nhân lưu lại thì quá nửa cũng có liên quan tới y bát truyền thừa. chúng ta cứ trực tiếp phá vỡ lấy nó ra chẳng phải là sẽ rõ ràng hết thấy hay sao.” Lão giả họ Dư liếm liếm môi, cười một cách quái dị nói.

Tiếp đó, không chờ hai người kia trả lời, ánh sáng trắng lóe lên, một thanh Cốt Kiếm hẹp dài màu trắng xuất hiện trong lòng bàn tay, rung lên một cái lập tức hung tợn chém xuống vị trí của bóng đen.

“Phanh” một tiếng.

Cốt kiếm màu trắng vừa tiếp xúc với xương cốt trong nháy mắt, uy năng lớn lao ẩn chứa trong đó lại bị một luồng lực lớn từ phía dưới đánh bật trở lại rồi tiêu tan toàn bộ mà biến mất vô ảnh vô tung.

Mũi kiếm trông vô cùng sắc bén lại càng không hề lưu lại chút dấu vết nào ở vị trí vừa chém.

Di hài của Thiên Vu này lại cứng rắn như làm bằng kim cương vậy.

Vu Linh tam thánh trông thấy cảnh này, chẳng những không hề uể oải, ngược lại sau khi liếc mắt nhìn nhau đều thấy được biểu cảm dị thường kinh hỉ trên khuôn mặt đối phương.

Ngay cả hài cốt sau khi chết đi đều mạnh mẽ tới trình độ này, có thể thấy công pháp tu luyện khi còn sống của Thiên Vu huyền diệu ra sao.

Điều này khiến cho Vu Linh tam thánh càng thêm vài phần chờ mong với y bát truyền thừa của Thiên Vu.

“U Cốt Kiếm không được, xem ra bảo vật phổ thông khác cũng không cách nào phá hư được hài cốt này. Bảo vật có uy năng quá lớn thì lại có thể phá hủy cả vật dấu bên trong. Để phòng ngừa vạn nhất, chúng ta vẫn nên vận dụng bí thuật trực tiếp lấy nó ra thì hơn.” Lão giả họ Ngô hít sâu một hơi, dứt khoát nói.

“Ngô huynh muốn vận dụng Thấu Hoán Thuật?” lão giả họ Dư nghe vậy, thần sắc khẽ động.

“Cũng chỉ có thuật này mới đảm bảo được việc không phá hư hài cốt mà vẫn có thể lấy vật kia ra thôi.” lão giả họ Ngô trả lời.

“Nhưng thuật này yêu cầu tiêu hao pháp lực cực lớn, lúc trước Ngô huynh đã vận dụng không ít nguyên khí, bây giờ còn có thể thành công thi triển thuật này hay sao?” lão giả thứ ba do dự chốc lát, lo lắng hỏi.

“Yên tâm, lão phu đã nói như thế đương nhên sẽ có vài phần nắm chắc. nếu thi triển thất bại, nhị vị đạo hữu lại dùng tới thủ đoạn sét đánh cũng chưa muộn.”

Hai lão giả còn lại nghe đối phương nói thế, tự nhiên cũng không nói thêm gì nữa.

Vì thế chỉ thấy lão giả họ Ngô móc ra một viên đan dược màu đỏ tươi, ngẩng đầu nuốt vào. Tiếp đó khoanh chân ngồi xuống chỗ cu trong chốc lát, tới khi trên mặt một lần nữa xuất hiện huyết quang mới đứng dậy, khí tức toàn thân vốn có chút suy yếu bỗng chốc khôi phục lại không ít.

Lão giả liếc mắt nhìn bóng đen trong xương cốt phía dưới, cánh tay nâng lên. Mười ngón tay cực kỳ nhanh chóng bấm niệm một loại pháp quyết huyền diệu nào đó, đồng thời trong miệng niệm một loại chú ngữ khó hiểu nào đó.

Hai người khác thì đứng một bên nghiêm nghị quan sát hết thấy.

Theo tiếng chú ngữ càng ngày càng lớn, thiên địa nguyên khí xung quanh hồ máu bởi vậy mà run lên, dùng một tiết tấu quỷ dị chấn động không ngừng.

Phụ cận thân hình lão giả họ Ngô cũng theo đó bắt đầu xuất hiện một ít phù văn màu trắng ngà không biết tên, đồng dạng cũng run rẩy nhịp nhàng và phát ra âm thanh “ông ông” trầm thấp.

Pháp quyết trên tay lão giả dừng lại, một bàn tay từ từ thò tới bóng đen đầu trong xương cốt. lúc này phù văn màu ngà gần đó hơi dừng lại rồi bỗng nhiên trở nên trong suốt.

Bàn tay đang lộ ra của lão giả họ Ngô cũng đồng dạng theo đó mà trở nên lóng lánh trong sáng rồi cũng trở thành trong suốt.

Một màn không thể tưởng tượng nổi xuất hiện.

Năm ngón tay trong suốt vừa tiếp xúc với xương cốt liền giống như vô hình mà trực tiếp chui vào trong đó mà chụp tới bóng đen được cất giấu bên trong.

Cử động trông vô cùng đơn giản này lại làm cho pháp lực của lão giả họ Ngô nhanh chóng giảm xuống với một tốc độ nhanh đến mức khó có thể tin, chỉ sau thời gian chốc lát đã khiến sắc mặt lão trở nên tái nhợt, mồ hôi đầm đìa.

“Phù phù” một tiếng.

Năm ngón tay của lão giả họ Ngô rút cục cũng túm được bóng đen, chậm rãi lùi về từng tấc một, động tác còn chậm chạp hơn nhiều so với lúc trước.

Tuy nhiên ngay khi phù văn trong suốt bắt đầu chớp động liên tục bất định, bàn tay nắm chặt năm ngón rút cục cũng từ trong xương rút ra, ánh lửa chớp động lập tức khôi phục hình thái ban đầu.

Dường như cùng một thời gian, phù văn bay lượn xung quanh khê vang lên âm thanh rồi tất cả đều hơi chớp động mà nổ tung.

Mặc dù khuôn mặt lão giả họ Ngô đầm đìa mồ hôi, nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

“Ngô huynh, nhanh để chúng ta nhìn xem vật này có phải là ngọc giản ghi lại y bát công pháp của Thiên Vu đại nhân hay không.”

Hai lão giả còn lại quá đổi vui mừng, nhìn chăm chăm vào bàn tay đang nắm chặt không hề chớp mắt. Trong đó lão giả họ Dư lại càng cấp bách nói.

Lão giả họ Ngô cũng không trả lời hai vị đồng bạn cái gì, mà sau khi hít sâu một hơi mới chậm rãi nâng bàn tay đang nắm chặt lên rồi từ từ xòe ra.

Một miếng ngọc bài phân bố vô số linh văn màu đen chi chít ở bên ngoài bất ngờ xuất hiện ở đó.

“Đây là...” lão giả họ Dư không nén nổi hơi tỏ ra ngỡ ngàng.

Nhưng còn chưa chờ lão phản ứng gì, lão giả họ Ngô bỗng sắc mặt đại biến kêu một tiếng “không hay” bỗng nhiên đưa tay ném ngọc bài lên trời cao, đồng thời thân hình nhanh chóng bắn ngược về phía sau.

“Phanh” một tiếng, ngọc bài trong tay nổ tung, từ đó phun ra vô số phù văn màu đen chi chít.

Những phù văn này mơ hồ một cái, bỗng nhiên bắn ra bốn phương tám hướng như mưa to gió lớn. Mới vừa tiếp xúc với bộ hài cốt cực lươn phía dưới thì như sống lại mà ào ào liều mạng chui vào bên trong.

Với cự ly gần như thế, Vu Linh Tam Thánh dù có kinh hãi liều mạng trốn tránh cũng vẫn bị một bộ phận phù văn màu đen chui lên đã chui vào thân thể bọn họ.

Vậy mà linh quang hộ thể chẳng mấy may có chút hiệu quả nào.

Ba lão giả khô gầy quá sợ hãi, hoặc là một tay bấm niệm pháp quyết, thể nội lao ra một kiện chí bảo phòng ngự, hoặc quát khê một tiếng, thân hình thoáng chốc bùng bùng lửa đen cao tới cả thước.

Nhưng bất kể ba người có thi triển loại thần thông nào, thì sau một tiếng rầm đều trực tiếp ngã quỵ xuống, từ không trung nện thẳng xuống hài cốt phía dưới.

Giờ phút này, bất kể là trên mặt hay tay chân của Vu Linh tam thánh cũng đều hiện ra từng sợi tơ đen, dường như phân bố trên mỗi tác da thịt của ba lão.

Ba lão giả cảm thấy bất kể là thân thể hay chân nguyên, thoáng chốc tất cả đều trở nên vô cùng tê liệt, thậm chí ngay cả Nguyên Anh ẩn sâu bên

trong thể nội cũng đồng dạng bị những sợi tơ đen quấn quanh chi chít không cách nào động đậy được.

Dưới kinh biến như thế, tự nhiên khiến cho tất cả Vu Linh tam thánh đều cực kỳ kinh sợ.

Vào lúc này, bộ hài cốt nửa người nửa ngựa vốn không hề nhúc nhích ở bên cạnh cũng đồng dạng bị những sợi tơ đen lan tràn ra cả thân hình thể nội, trong thời gian nháy mắt đã phân bố trên mỗi tấc của cơ thể.

Từ trong hốc mắt trống rỗng của bộ hài cốt bỗng chớp hiện hai luồng sáng xanh, quay tít một vòng bỗng hóa thành hai luồng lửa xanh bốc cháy rào rạt.

Cùng lúc đó, thân hình khổng lồ của nó chớp động huyết quang, ngoài thân thoáng chốc hiện lên một tầng màn sáng huyết sắc mênh mông, tiếp đó chúng ngưng tụ lại cực nhanh rồi bỗng hóa thành vô số sợi tơ máu, đồng dạng chớp một cái đã chui vào bên trong thân hình bộ hài cốt.

Sau một khắc, từ trong hài cốt truyền ra âm thanh xuy xuy quái dị, hai loại tơ máu màu đỏ đen bỗng nhiên quấn quanh lấy nhau như đại địch sinh tử, điên cuồng vặn vẹo cắn nuốt lẫn nhau.

Nhất thời, bên ngoài thân hình của hài cốt thoáng nổi lên hai màu sáng đỏ đen chói mắt, khi tối khi sáng chớp chớp liên tục bất định.

“Sát Thi, là Huyết Sát Thi biến. thứ vừa rồi không phải là y bát của Thiên Vu đại nhân, mà là phù văn cấm chế chấn nhiếp Thi Biến của thiên Đình Chân Nhân.” Lão giả cuối cùng trông thấy một màn như vậy, sắc mặt “bá” cái trở nên vô cùng tái nhợt, từ miệng kêu to lên một tiếng thất thanh.

Hai lão giả khác cũng bắt đầu hoảng sợ, liều mạng dùng các loại pháp quyết khác nhau với mục đích có thể điều động chân nguyên, đáng tiếc

những sợi tơ đen kia như dòi trong xương, sít sao bám vào kinh mạch khắp nơi. Khiến cho tất cả bí thuật pháp bảo đều không mấy may có chút hiệu quả nào.

Sau chốc lát, cả ba lão giả đều cắt không còn chút máu.

“Ngoai”, một tiếng kêu quái dị từ trong miệng lớn của bộ hài cốt truyền ra, tiếp theo hốc mắt chớp động lửa xanh, hài cốt vốn đang đứng yên không nhúc nhích bắt đầu khẽ run lên, đồng thời những sợi tơ máu bên trong thể nội thoáng cái thô to lên gấp mấy lần, ào ào xé nát những sợi tơ đen xen kẽ ở giữa thành phần vụn, tiếp đó lại cắn nuốt dung hợp chúng tiến vào bên trong thể nội.

Đảo mắt đã thấy những sợi tơ đen bên trong cơ thể bắt đầu tan biến đi với tốc độ cực nhanh, hài cốt vốn đang bất động bỗng nhiên khẽ động cánh tay thô to ấn xuống mặt đất một cái, sau đó thân hình khổng lồ âm âm chấn động, thoáng cái đã ngồi lên hơn nửa.

Lần này, thoáng chốc khiến cho cả Vu Linh Tam Thánh như hồn phi phách tán.

Nếu là lúc bình thường, dù cho Sát Thi này có lợi hại đến đâu thì ba người liên thủ cũng sẽ không có chút sợ hãi, nhưng loại tình huống như cá nằm trên thớt thế này tự nhiên là hoàn toàn khác hẳn.

Mắt thấy Sát Thi do bộ hài cốt Thiên Vu biến thành thật sự sắp phá vỡ cấm chế của Thiên Đỉnh Chân Nhân trên cơ thể, ba người đồng thời nổi lên ý muốn liều mạng.

Chỉ thấy ngay lập tức lão giả họ Ngô và lão giả họ Dư cùng hét lớn một tiếng, thiên linh cái đồng thời khẽ vang lên âm thanh nổ tung, mỗi một cái đều có một đóa trè lượn lơ xông ra từ là khói mờ.

Đến lão giả cuối cùng, ánh sáng xanh bỗng hiện ra trong hai mắt, mặt ngoài da thịt bỗng chốc hiện lên phù văn màu xanh, lập tức vô số dây leo cành lá thực vật màu xanh mượt diên cuồng từ trong thể nội tuôn mạnh ra, trong khoảnh khắc hóa thành một người cây khổng lồ cao tới vài chục trượng.

Chương 2364: Đoạt bảo

Người cây vừa biến ảo thành, lập tức khôi phục một chút khả năng hành động, tứ chi bỗng nhiên rung lên mãnh liệt, từ thể nội truyền ra một hồi chấn động quỷ dị, bộ phận sợi tơ đen trong thân hình vừa mộc hóa bị mạnh mẽ đánh bật ra, tiếp đó người cây nhanh chóng phun ra cuộn cuộn sương mù đưa cả thân hình nó bay lên không trung.

Âm thanh “xuy xuy” vang lên, hài cốt vốn đang trì hoãn động tác của Thiên Vu bỗng khẽ động hai cánh tay, mười ngón tay lấy tốc độ mắt thường không thể nhìn thấy chụp về phía trời cao, lập tức vô số tia máu hóa thành một tấm lưới lớn đan vào nhau kéo xuống.

Thân hình người cây vừa bay ra đột nhiên dừng lại rồi bỗng nổ tung thành vô số mảnh nhỏ.

Sau khi nổ tung, một sợi khí xanh quay tròn ngưng tụ với nhau, hóa thành một hư ảnh màu xanh nhạt bay ra, chỉ sau một cái chớp động đã xuất hiện bên ngoài trời cao cách đó hai mươi trượng, chớp mắt đã sắp đuổi kịp hai đứa trẻ phía trước.

Nhưng vào lúc này, đốm lửa xanh trong mắt bộ hài cốt khổng lồ chớp lên một cái, miệng lớn bỗng chốc há to phun ra một luồng huyết hà xinh đẹp dị thường.

Hư ảnh màu xanh chỉ cảm thấy hư không xung quanh đột nhiên căng ra, từ sau lưng lập tức truyền đến một lực hút lớn tới khó có thể tưởng tượng, chỉ kịp hét thảm một tiếng liền bị huyết hà kéo xuống, chớp động một cái

đã không hề chống cự được chút nào mà dễ dàng bị hút vào trong miệng của bộ hài cốt, nhanh chóng bị nhai ngấu nghiến.

Độn quang chớp một cái!

Nguyên Anh của hai lão giả họ Ngô và họ Dư nhân cơ hội bay ra khỏi lồng sắt, nhưng ánh mắt thoáng quét về phía sau lại vừa lúc trông thấy kết cục chết thảm của lão giả cuối cùng.

Hai lão giả vừa sợ vừa giận.

Lão giả họ Dư lập tức hét lớn một tiếng, Nguyên Anh vịn vẹo hai tay, một luồng lửa đen lóe lên sau lưng, lại đón gió vụt lên biến thành một hư ảnh bộ cặp toàn thân đen kịt.

Tiếp đó hai tay của Nguyên Anh bấm niệm pháp quyết định thúc dục bộ cặp này xông vào lồng sắt.

Nhưng ngay lúc này “Phanh” một tiếng, cánh tay bị Nguyên Anh của lão giả họ Ngô bắt lấy:

“Chút công kích ấy chẳng có tác dụng gì đâu. Chúng ta đã mất đi thân thể, hơn nữa trước đó còn hao tổn quá nhiều nguyên khí, đã không thể làm gì được bộ Huyết Sát Thi này nữa, vẫn nên thừa dịp nó chưa hoàn toàn khôi phục tự do mà chạy trốn chết đi thì hơn. Bằng không cả ba chúng ta có khả năng toàn bộ bỏ mạng nơi đây.”

Vừa dứt lời!

Phía dưới lồng sắt vang lên một tiếng lớn, một chân của hài cốt khổng lồ khê động, thân hình khổng lồ run rẩy chốc lát rồi đứng thẳng lên, hai mắt chớp động lửa xanh thần thờ liếc nhìn hai Nguyên Anh bên ngoài lồng sắt.

Lúc này, những sợi tơ đen trong thể nội hài cốt đã bị cắn nuốt hơn nửa, chỉ còn lại một phần nhỏ tụ tập ở một bắp chân, tiếp tục miễn cưỡng ngăn chặn sự tấn công của tơ máu.

Hai Nguyên Anh vừa tiếp xúc với ánh mắt của hài cốt thì đều không tự chủ được mà trong lòng phát lạnh.

“Được, ta nghe Ngô huynh, chúng ta đi!” lão giả họ Dư cắn răng một cái, đem pháp tướng bộ cặp sau lưng tản đi, không cam lòng nói.

“Đúng thế, giữ được rừng xanh lo gì không có củi đốt, chỉ cần chúng ta bảo toàn được tính mệnh, còn sợ không báo được thù này hay sao?” lão giả họ Ngô thở phào một hơi.

“...”

Từ cái đầu của bộ hài cốt khổng lồ bên trong lòng sắt phát ra một tiếng hô dài khiến cho người ta sờn cả gai ốc, một cái chân khác lại vụt lên, thân hình từ từ đứng thẳng.

“Đi”

Lần này hai Nguyên Anh không dám tiếp tục lưu lại tại chỗ nữa mà lập tức hiện lên độn quang hóa thành hai luồng cầu vồng màu trắng xanh phá không bay đi.

Chỉ sau vài cái chớp động, hai lão giả đã bay tới rìa của hồ máu, mắt thấy chuẩn bị thúc dục pháp quyết triệt để chạy ra khỏi khu vực này.

Nhưng ngay thời điểm mấy chót, đột nhiên phía trước vang lên âm thanh âm âm, một mảnh huyết hà lại không chút dấu hiệu nào mà hiện ra rồi cuộn cuộn bay tới đón đầu.

Hai lão giả cả kinh, vội vàng dừng độn quang lại, hai Nguyên Anh hiện ra liếc mắt nhìn nhau, lập tức một tên một tay bấm niệm pháp quyết, hư ảnh bọ cạp lại một lần nữa lóe lên sau lưng, một tên thì hé miệng phun ra một cái chuông nhỏ màu xanh và một lá chắn bằng xương trắng.

Huyết Hà trông có vẻ cực xa, nhưng chỉ mơ hồ đã không rõ bằng cách nào mà đến ngay gần đó, huyết quang thu về, từ đó song song đi ra năm tai nam tử có dung mạo hoàn toàn giống nhau.

“Huyết Hợp Ngũ Tử” lão giả họ Ngô cả kinh, thất thanh kêu tên của năm người đối diện.

“Năm vị đạo hữu sao lại xuất hiện ở đây, chẳng lẽ vẫn một mực âm thầm đi theo huynh đệ chúng ta muốn ngồi làm ngư ông đắc lợi hay sao?” Hung quang chớp động trong mắt Nguyên Anh của lão giả họ Dư, lão âm trầm hỏi.

Thần sắc của năm tên thanh niên vẫn thản thờ đứng ở chỗ cũ không động đậy, giống như căn bản chưa hề nghe thấy lời nói của kẻ đối diện vậy.

Điều này khiến cho cả hai lão giả đều trở nên ngơ ngác.

Lão giả họ Dư chột nghi ngờ, lần này mới đem ánh mắt dò xét Huyết Hợp Ngũ Tử vài lần, rốt cuộc cũng phát hiện ra sự khác biệt so với trước kia của năm tên thanh niên.

Giờ phút này trong mắt của Huyết Hợp ngũ tử chớp động hào quang đỏ tươi cực kỳ, đồng thời da thịt vốn sáng bóng cũng trở nên khô quắt đi vài phần, ngoài ra cơ thể còn tản mát ra một mùi hôi thối mục nát mà trước đây chưa hề có.

Tâm niệm lão giả xoay chuyển, lập tức nghĩ tới điều gì sắc mặt liền trở nên có chút khó coi.

Lúc này lão giả họ Ngô cũng đã phát hiện ra sự quý dị của Huyết Hợp Ngũ Tử, liếc mắt nhìn lão giả họ Dư, sau đó thân hình của hai Nguyên Anh khẽ động lập tức lui ra xa, giữ khoảng cách với Huyết Hợp Ngũ Tử.

“Hai vị còn muốn đi đâu. Thân thể của hai vị đạo hữu đã mất, chỉ bằng giao Nguyên Anh ra để bản tọa trực tiếp cắn nuốt gia tăng thêm hai phần thần thông thì hơn?” một âm thanh u ám đột nhiên từ phụ cận hư không truyền ra, tiếp theo huyết quang chớp động, bầu trời trên đầu Huyết Hợp Ngũ Tử chấn động chớp hiện ra một cái Huyết Ảnh sáng lấp lánh.

“Khẩu khí của các hạ thật lớn, ngươi thật cho rằng huynh đệ ta chỉ còn lại Nguyên Anh là có thể tỷ ý chà đạp hay sao?” lão giả họ Dư nghe vậy giận giữ trả lời.

“Chỉ bằng một mình ta thì vẫn hơi có chút thua kém, nhưng lúc này đã có nhiều thêm năm cụ Huyết Khôi Lỗi, bắt giữ các ngươi tự nhiên là chuyện dễ dàng.” Huyết Ảnh phát ra tiếng cười u ám, không nói thêm gì nữa mà một tay bấm niệm pháp quyết, hư không bốn phương tám hướng vang lên âm thanh ầm ầm, vô số đám mây đỏ như máu không chút dấu hiệu mà cuộn cuộn hiện ra, vừa lúc đem cả đám hai Nguyên Anh, Huyết Ảnh và Huyết Hợp Ngũ Tử vây khốn vào trong đó.

Tiếp đó Huyết Ảnh thần bí cười một tiếng đắc ý, thân hình nhào về phía trước hóa thành một đạo huyết hồng bay vụt đi.

Thân hình năm người Huyết Hợp Ngũ Tử khẽ động, từng người thả ra kiếm quang cao vài chục trượng, vung vẩy thúc dục, hung hổ lao tới hướng hai Nguyên Anh.

Nguyên Anh của hai lão giả thấy vậy, mặc dù kinh sợ đan xen nhưng đồng dạng cũng thúc dục bảo vật thần thông chống lại, tuy nhiên trong chớp

mắt đã rơi vào thế hạ phong, trong mắt không nén nổi toát lên thần sắc tuyệt vọng.

Bọn họ đã mất đi thân thể, tuyệt đối không thể kiên trì quá lâu, sợ rằng chỉ trong chớp mắt sẽ bị đối phương bắt lại.

Kết quả cuối cùng nằm trong dự liệu của hai người bọn họ.

Sau thời gian một bữa cơm, thời điểm bóng người huyết sắc đang thường thức vài kiện bảo vật trong tay, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng, luồng sáng màu huyết sắc bên ngoài thân bất ngờ lại nồng hậu hơn so với lúc trước ba phần.

Bỗng nhiên một tiếng hồng quái dị từ trung tâm hồ máu mơ hồ truyền đến.

“Huyết Sát thi! Hắc hắc, không nghĩ tới vô tình cảm liễu liễu xanh um, vốn chỉ muốn tìm y bát của Thiên Đỉnh Chân Nhân, không nghĩ tới lại tìm được cả Huyết Sát Thi, lại còn là hài cốt của cường giả Đại Thừa biến thành Sát Thi, chỉ cần đem Sát Thi tế luyện một phen thì dù chống lại Thiên Kiếp hay đối địch đều có kỳ hiệu không thể tưởng tượng được.” Huyết Ảnh mừng rỡ tự nói vài câu, ánh mắt nhìn về phía tiếng rống to nơi xa dần hiện lên vẻ dữ tợn, thu hồi bảo vật trong tay lại.

Tay áo hần rung lên, bên ngoài thân hình tuôn ra Huyết quang mạnh mẽ, lập tức cuốn lấy cả hần và Huyết Hợp Ngũ Tử vào bên trong, hóa thành hào quang cuộn cuộn bay vào trung tâm hồ máu.

Lúc này, trong lòng sắt không lồ, bộ Huyết Sát Thi do hài cốt Thiên Vu biến thành đã cắn nuốt toàn bộ những sợi tơ đen bên trong thể nội, thân hình không lồ lay động rồi thoáng chốc đứng thẳng lên.

Nhìn về cuộn cuộn Huyết Hà phía xa, từ trong miệng Sát Thi gào lên một tiếng, hung quang chớp hiện trong mắt, đồng dạng cũng bay ra khỏi lồng sắt, bay thẳng tới nghênh đón huyết quang cuộn cuộn đang tới.

Một lát sau, bầu trời hồ máu vang lên âm thanh âm âm liên mien không dứt.

-----o0o-----

“Rốt cục cũng sửa xong, có thể chống đỡ được hai ba lần truyền tống rồi” Hàn Lập nhìn về phía pháp trận cỡ nhỏ đã được sửa đổi hoàn toàn, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Trải qua thời gian nửa ngày, hẳn chẳng những dùng tại liệu tự mang theo chữa trị pháp trận này mà thậm chí còn thay đổi đôi chút nhưng không hề may mắn ảnh hưởng tới hiệu quả truyền tống của nó.

Ngay sau đó, một tay hắn bấm niệm pháp quyết, pháp trận cực kỳ thuận lợi bắt đầu khởi động mà truyền ra âm thanh ong ong, lập tức không chần chờ gì nữa mà bước dài vào trong đó.

Ánh sáng màu trắng cuốn lên, cả người hắn liền chui vào bên trong pháp trận biến mất vô ảnh vô tung.

Sau một khắc, thời điểm Hàn Lập mở mắt ra một lần nữa, bất ngờ lại đứng bên trong một không gian tối đen.

“ Nơi này là...”

Màu xanh lóe lên trong mắt Hàn Lập. Linh Mục lập tức mở ra lập tức đem mọi thứ xung quanh nhìn thấy rõ ràng.

Chỉ thấy giờ phút này, thân hình hần đứng trên một khu vực tương tự như một ngọn núi nhỏ, gần đó là vài cột chất lỏng cao tới mười trượng, phía dưới là một truyền tông pháp trận không lớn lắm.

Nơi xa hơn là những đỉnh núi uốn khúc, cây cối tốt tươi, cứ như hần đang đứng trong một vùng đồi núi trùng điệp vậy.

Hàn Lập chỉ nhìn chốc lát, đột nhiên khẽ cười, tay áo rung lên, từ đó bay ra một thanh phi kiếm màu xanh, nó đón gió vọt lên bỗng hóa thành một thanh đao lớn hơn trăm trượng như cột chống trời, bề ngoài phát ra ánh sáng màu xanh chói mắt.

“Trảm”

Hàn Lập nhàn nhạt ra lệnh.

Lập tức thanh đao không lồ ngân dài bỗng nhiên chém ra một đạo kiếm quang dài hơn ngàn trượng quét ra bốn phương tám hướng.

Những nơi mà kiếm quang màu xanh lấp lánh đi qua, tất cả hư không đen thui đều bị chém rách hiện ra ánh sáng.

Hình ảnh những dãy núi liên mien phía xa đột nhiên vặn vẹo một hồi, bỗng chỗ biến thành tường đá tinh xảo cao tới vào chục trượng đem toàn bộ cả tòa núi nhỏ và một ít cây cối xung quanh vây lại tới con kiến cũng không lọt.

Nơi hần đứng lại trông như một đình viện to lớn.

Hai mắt Hàn Lập híp lại, một lần nữa dò xét tường đá màu trắng phía xa, trên mặt lóe lên vẻ khác thường, đột nhiên quay đầu nhìn về một cái cây đại thụ nào đó trên đỉnh núi nhàn nhạt nói một câu:

“Đạo hữu đã ần núp thời gian dài như thế, còn không ra gặp Hàn mỗ, chẳng lẽ các hạ muốn tại hạ tự mình ra tay mời hay sao.”

Chương 2365: Liên thủ

“Đạo hữu đã sớm phát hiện ra thiếp thân”

Phía sau đại thụ nhân nhật chấn động, từ đó truyền ra một âm thanh êm tai.

Tiếp đó bóng người lóe ra, từ cái cây đi ra một nữ tử kiều diễm mặc áo vàng, nhưng khuôn mặt nhìn về phía Hàn Lập có vẻ đề phòng.

Hàn Lập nhìn nữ tử có dung mạo gần như hoàn toàn giống với Huyết Phách, lập tức mỉm cười. Nhưng sau khi thần niệm quét qua thân ảnh nàng thì trên mặt hiện ra một ít biểu cảm khác thường.

“Hắn là Băng Phách đạo hữu rồi, không nghĩ tới vừa tiến vào nơi này đã lập tức gặp được tiên tử, hơn nữa đạo hữu còn tiến giai tới cảnh giới Đại Thừa.” Hàn Lập không chút hoang mang nói.

Nữ tử trước mặt có khuôn mặt hoàn toàn giống với Huyết Phách, bất ngờ lại cũng tản ra linh áp Đại Thừa, chẳng qua có lẽ mới tiến giai vài năm nên khí tức có vẻ hơi chút bất ổn.

“Làm thế nào mà các hạ nhận ra thiếp thân, ta và đạo hữu là lần đầu tiên gặp mặt thì phải?” Nữ tử áo vàng cả kinh, nhưng không phủ nhận thân phận của mình mà cẩn thận dị thường hỏi ngược lại.

Mặc dù cũng là tu sĩ Đại Thừa nhưng nữ tử này tự biết tu vi bản thân còn chưa được củng cố, không cách nào có thể so sánh với tồn tại cùng giai,

hơn nữa thân ở một nơi bí địa bực này như Thiên Đỉnh Cung, tự nhiên trong càng thêm cẩn thận.

“Đạo hữu không cần lo lắng, ta được hóa thân Huyết Linh của người mời tới giúp đỡ, cũng là tu sĩ Nhân Tộc. còn làm cách nào nhận ra tiên tử thì đương nhiên là nhờ vật này cảm ứng.” Hàn Lập nhân nhặt nói, sau đó một tay đưa lên hư không, trong tay lập tức xuất hiện một cái bình nhỏ long lánh chớp động huyết quang nhàn nhạt, đồng thời trực tiếp ném tới nữ tử.

“Hàn đạo hữu là Đại Thừa Nhân Tộc, còn đem theo bên mình tinh huyết của khôi hóa thân Huyết Phách của ta, trách không được vừa gặp Hàn huynh ta đã ần ần cảm ứng được trên mình đạo hữu có đồ vật cực kỳ quen thuộc với mình.” Nữ tử áo vàng chính là Băng Phách tiên tử, vừa nhận lấy bình nhỏ, sau khi kiểm tra tinh huyết bên trong một chút rốt cục trở nên kinh hỉ đan xen.

“Đạo hữu đã bị vây khốn ở chỗ này lâu như vậy chẳng lẽ chưa từng nghĩ qua kế sách rời khỏi đây hay sao?” Hàn Lập nhân cơ hội này dò xét xung quanh một lần, như có điều suy nghĩ nói.

“Thiếp thân sao có thể không nghĩ tới việc tìm kế thoát thân, nhưng đây là trung khu của Thiên Đỉnh cung, là nơi mà Thiên Đỉnh chân nhân hao phí nhiều tâm huyết nhất bố trí ra một không gian độc lập, trừ khi đạo hữu sử dụng truyền tống pháp trận này ngoài ra căn bản không có đường nào vào không gian này nữa. mà thời điểm năm đó có vài vị đạo hữu xông vào cùng thiếp thân thì tất cả đều đã chết hết, hơn nữa pháp trận bên ngoài cũng bắt ngờ bị hủy diệt, tu vi của thiếp thân lúc ấy còn chưa cao, chỉ có thể thúc thủ vô sách bị nhốt ở nơi đây. Cũng may tại đây bản thân ta nhận được một ít y bát công pháp của Thiên Đỉnh chân nhân, cộng thêm những năm này một mực chuyên tâm khổ tu, rốt cục vào mấy năm trước may mắn tiến vào cảnh giới Đại Thừa. Đúng rồi, không biết khôi hóa thân Huyết Linh của ta hiện giờ ở nơi nào, từ khi Hàn đạo hữu truyền tống vào ta dường như cũng mơ

hồ âm ứng được nàng đang ở trong Thiên Đỉnh cung mới phải.” Bằng Phách than thở một tiếng, sau đó mới giải thích.

“Có thể giúp cho đạo hữu trong khoảng thời gian ngắn như vậy đã tiến giai tới cảnh giới Đại thừa, có thể thấy y bát của Thiên Đỉnh chân nhân quả nhiên không tầm thường, không hổ danh là người đã Phi Thăng. Lúc này Huyết Phách đạo hữu đang còn ở khu vực bên ngoài tìm kiếm đạo hữu. May mắn là năm đó đạo hữu còn lưu lại hậu chiêu này, bằng không dù cho tại hạ có tâm tương trợ thì cũng đành bất lực.” Hàn Lập cười cười trả lời.

“Cũng thật khó cho Huyết Phách, nhưng nàng có thể mời đại năng chi sĩ trong tộc bực này như Hàn đạo hữu tương trợ quả thật là ngoài dự liệu của ta. Thiếp thân nguyên bản lưu lại nàng bên ngoài là muốn nàng tìm một ít sự trợ giúp từ vài tên bạn hữu dị tộc từng tương giao trước kia thôi.” Bằng Phách cười xinh nói.

“Hắc hắc, có lẽ là Huyết Phách cảm thấy việc mời ta càng chắc chắn hơn vài phần.” Hàn Lập sờ sờ cằm cười hắc hắc.

“Dùng thân phận Đại Thừa của đạo hữu, Huyết Phách có cảm thấy như thế cũng là bình thường. Thời điểm năm đó thiếp thân rời khỏi nhân tộc, trong tộc dường như chỉ có hai vị đại thừa là Ngao Khiếu và Mạc Giản Ly tiền bối, Hàn huynh hẳn là tiền giai Đại Thừa chưa lâu, tuy nhiên năm đó ta có quen biết một vài đạo hữu tu vi Hợp Thể kỳ nổi danh, nhưng khuôn mặt của Hàn huynh quả thật là có vài phần lạ lẫm, chẳng lẽ là tu sĩ vẫn một mực ẩn cư khổ tu?” Bằng Phách nghĩ đến cái gì, lộ ra một chút nghi hoặc hỏi.

“Hàn mỗ đích thực là tiền giai Đại Thừa chưa bao lâu, còn việc tiên tử cảm thấy tại hạ lạ lẫm cũng không phải việc gì kỳ quái. Bởi vì tại hạ cũng đến từ một Nhân giới cùng với tiên tử, hơn nữa sau khi tiên tử mất tích tại hạ mới phi thăng Linh giới. Nói ra tại hạ và tiên tử quả có chút cùng nguồn gốc, năm đó tại hạ từng tiến vào Hư Thiên Điện và nhận được di lưu của

tiên tử là Hư Thiên Đỉnh cùng một vài chỗ tốt khác.” Hàn Lập cười mà như không cười trả lời.

“Cái gì, người có được Hư Thiên Đỉnh mà thiếp thân di lưu lại Nhân giới. lại còn sau khi thiếp thân mất tích mới phi thăng. Chẳng phải là Hàn huynh tu luyện từ cảnh giới Hóa Thần tới Đại Thừa chỉ dùng có thời gian mấy ngàn năm thôi sao.” Băng Phách tiên tử nghe Hàn Lập trả lời xong, đôi mắt đẹp thoáng chốc tròn to hơn vài phần, triệt để kinh ngạc đến ngây ra.

Điều này cũng khó trách!

Với tốc độ tiến giai nghịch thiên như Hàn Lập, sợ rằng kẻ năm đó từng phi thăng Tiên giới như Thiên Đỉnh chân nhân gặp phải cũng sẽ tròn mắt há mồm mồm.

“Tại hạ cũng nhờ có chút cơ duyên mới có thể tiến giai nhanh như thế. Ngược lại thì năm đó tại hạ may mắn nhận được Hư Thiên Đỉnh, nếu không có vật ấy, ta và Huyết Phách đạo hữu muốn tiến vào Thiên Đỉnh cung sợ rằng sẽ phí thêm không ít công phu. Ngoài ra số cường giả Đại Thừa tiến vào Thiên Đỉnh Cung cũng không chỉ có mình ta, hai người chúng ta vẫn sớm nệm rời khỏi nơi đây thì hơn. Tòa pháp trận bên ngoài mặc dù đã bị ta động chút tay chân, nhưng không thể cam đoan không bị kẻ đến sau phát hiện. Băng Phách đạo hữu nếu còn chuyện gì chưa hiểu, chi bằng chờ ra ngoài gặp Huyết Phách đạo hữu tự nhiên sẽ rõ ràng mọi chuyện.” Hàn Lập ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, sau đó nghiêm mặt nói.

“Đi ngay bây giờ...” ngoài dự liệu của Hàn Lập, Băng Phách Tiên Tử nghe thấy vậy lại có vẻ chần chờ.

“Sao vậy, đạo hữu còn chuyện gì chưa giải quyết xong ở đây hay sao?” Hàn Lập là người cỡ nào, tâm niệm chuyển động cực nhanh liền có rõ ràng vài phần hỏi.

“Hàn huynh đã là Đại thừa cùng tộc, lại có chung mấy phần nguồn gốc với thiếp thân, tiểu muội cũng không dấu diếm gì nữa. Ban đầu mặc dù ta phát hiện ra nơi dấu y bát công pháp của Thiên Đỉnh chân nhân, cũng lấy được không ít bảo vật, nhưng còn bảo tàng ở một nơi trọng yếu chưa thể mở ra được. không có cách nào lấy ra vài kiện trọng bảo mà Thiên Đỉnh chân nhân lưu lại. Vài kiện bảo vật này và công pháp của Thiên Đỉnh chân nhân là hỗ trợ lẫn nhau, đối với thiếp thân cực kỳ trọng yếu.” Băng Phách tiên tử do dự một chút, sau đó vẫn cắn răng nói thật.

Mặc dù việc này càng ít người biết càng tốt, nhưng nếu bây giờ rời khỏi thì tự nhiên là càng vô vọng với những bảo vật này.

“Bảo tàng ở chỗ nào? Nếu không quá chậm trễ thời gian thì để ta xem qua một lần. Nếu như đủ khả năng tự nhiên sẽ giúp tiên tử lấy ra bảo vật” Hàn Lập không hề bụng nói.

“Hàn huynh yên tâm, nơi giấu bảo vật rất gần đây. Nếu đạo hữu có thể giúp tiểu muội phá vỡ cấm chế, tiểu muội nguyện ý chỉ lấy những bảo vật có liên quan với công pháp, còn hơn nửa trọng bảo còn lại đều tặng tất cả cho Hàn huynh.” Băng Phách tiên tử nghe vậy càng thêm mừng rỡ.

Hàn Lập mỉm cười, nhưng không nói thêm gì.

Vì vậy dưới sự dẫn đường của nữ tử này, hai người lập tức bay từ ngọn núi xuống, chớp động vài cái đã tới trước mặt gần một đoạn tường đá.

Bàn tay ngọc của Băng Phách thò ra, nhẹ nhàng chạm vào mặt tường nơi đó.

Tức thì ánh sáng chớp hiện, một cái động lớn sáng lấp lánh trông không hiện ra trên tường đá.

Thân hình hai người vụt lên, sau đó liền lặng yên tiến vào trong đó.

Sau thời gian cạn một chung trà, hai người Hàn Lập xuất hiện trong một tòa đại điện màu xám trắng.

Tất cả đại điện này đều xây thành từ những viên gạch trắng lớn, lộ ra vẻ cổ xưa thần bí.

Mà ở trung tâm đại điện, bất ngờ đứng vững một pho tượng của Thiên Đỉnh chân nhân, chỉ là một mực tản ra ánh bạc nhàn nhạt.

Pho tượng này cũng đồng dạng đeo một thanh tiêu kiếm sau lưng, nhưng trong tay lại có nhiều thêm một tòa tháp nhỏ lung linh rực rỡ.

“Tất cả Bảo tàng cuối cùng của Thiên Đỉnh chân nhân đều bên trong tòa tháp nhỏ kia. Đáng tiếc thần thông của thiếp thân có hạn, cho dù bị lưu lại ở nơi đây thời gian dài như thế vẫn không cách nào phá vỡ cấm chế bên trên đó. Hàn huynh cần thận một chút, cấm chế phía trên có khả năng phản lực vô cùng lợi hại. lần đầu thiếp thân không cần thận bị hao tổn tới mức phải tĩnh dưỡng vài chục năm sau mới bình phục đấy.” Bằng Phách chỉ ngón tay vào tòa tháp nhỏ màu vàng, có vài phần ngưng trọng nói.

“À, cứ để Hàn mỗ thử trước một lần đã.” Hàn Lập khẽ nhú lông mày, không có quá nhiều biểu cảm nói.

Tiếp đó một ngón tay vạch vào hư không, chớp hiện ra một luồng kiếm khí lấp lánh màu xanh chém thẳng vào tòa tháp nhỏ màu vàng.

“Phanh” một tiếng.

Tinh quang trên đỉnh tòa tháp nhỏ lưu chuyển một hồi, lại biến ảo ra một tầng màn sáng lớn lấp lánh như mặt gương.

Kiếm quang chém lên phía trên lập tức chớp động chui lọt vào trong đó.

Tiếp đó hàn quang hiện ra, một luồng kiếm quang màu xanh lấp lánh giống hệt từ trong màn sáng bắn ra, hung hổ cuốn thẳng tới Hàn Lập.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động, ngón tay một lần nữa khẽ động lại bắn ra một luồng kiếm quang màu xanh, đem kiếm quang đang bắn tới đánh tan đi.

Nhưng sau một khắc, trên thân hắn vang lên tiếng sét đánh, mấy tia hồ quang điện màu vàng nổi lên, theo tiếng sét cuộn cuộn ngưng tụ lại với nhau hóa thành một con Điện Xà màu vàng nhào về phía tòa tháp nhỏ.

“Tur lự” một tiếng.

Điện xà màu vàng vừa tiếp xúc với màn sáng, đồng dạng cũng lặn nhập vào trong đó, nhưng sau một lát từ bên trong vang lên âm thanh ầm ầm, số điện xà tương ứng lại từ đó nhào ra.

“Cấm chế phản xạ, thú vị đây. chẳng qua loại cấm chế này đại khái đều có mức giới hạn thừa nhận cao nhất. Để ta dùng uy năng lớn công kích thử một lần xem sao.” Rốt cục Hàn Lập cười nhẹ, bàn tay phát lên hư không lập tức đánh tan tất cả điện xà đang bắn tới. Một tay còn lại giơ lên, trong tay thoáng hiện ra một tòa núi nhỏ màu xanh.

Cùng lúc đó, Hàn Lập gầm nhẹ một tiếng, ngoài thân bỗng nhiên tỏa kim quang rực rỡ, đồng thời từng miếng lân phiến màu vàng như ẩn như hiện trên da thịt, hai cánh tay thoáng chốc thô to hơn mấy lần.

Năm ngón tay khẽ dùng lực, bỗng nhiên xoay một vòng, tòa núi nhỏ màu xanh liền phát ra âm thanh u u rồi bị ném đi, mơ hồ một cái bỗng lặn nhập vào hư không không thấy bóng dáng.

Sau một khắc, phía trước tòa tháp nhỏ màu vàng chấn động, tòa núi nhỏ màu xanh bùng sáng chớp hiện ra, hung hăng đập lên trên màn sáng, tức thì một trận sóng năng lượng dập dờn tỏa ra.

Chương 2366: Chiến ngũ tổ

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên!

Toàn bộ màn sang bỗng nhiên lõm vào, từng vết nứt nhỏ hiện lên rồi vang lên tiếng vỡ vụn.

Đúng lúc này, tiểu tháp trên tay pho tượng Thiên Đỉnh chân nhân đột nhiên nổi lên từng vân sang màu trắng nhanh chóng chui vào bên trong màn sáng, nhanh chóng bù đắp nhưng lúc ban đầu.

Một tiếng “phanh” vang lên, nơi màn sáng bị lõm vào kia nhanh chóng khôi phục như lúc ban đầu, đồng thời cũng dùng lực đẩy tiểu sơn màu xanh bắn ngược trở ra.

Hàn Lập nhướng mày, một tay khẽ vẫy liền thu tiểu sơn vào trong tay áo.

- Hàn huynh, cái pho tượng Thiên Đỉnh chân nhân này thật không tầm thường, không ngờ nó lại cùng với tiểu tháp hỗ trợ lẫn nhau. Lúc trước ta đã dùng hết các thủ đoạn cũng không thể phá vỡ loại cấm chế hỗ trợ nhau này.

Băng Phách ở một bên thấy kết quả như vậy thì liên thất kinh trong lòng. Chỉ là một kích tiện tay của Hàn Lập mà đã thiếu chút đem màn sáng đánh nát, nhưng nàng vẫn nhanh chóng giải thích.

- Đã như vậy thì sẽ hủy diệt pho tượng kia trước vậy.

Sự tàn khốc lóe lên trong mắt Hàn Lập, miệng lạnh lùng nói một câu.

Một tiếng gầm nhẹ.

Kim quang bên ngoài thân Hàn Lập đột nhiên sáng chói, thân hình cũng điên cuồng lớn lên, chỉ phút chốc đã biến ảo thành một Cự Viên lông vàng cáo mấy chục trượng. Đồng thời sau lưng cũng có chấn động mạnh mẽ truyền ra, một pháp tướng ba đầu sáu tay cũng theo đó hiện ra.

“Phốc, phốc” hai tiếng.

Hai tay lớn của Cự Viên vừa lật, hai tòa tiểu sơn màu xanh và đen lại một lần nữa hiện ra trong lòng bàn tay, nhoáng một cái đã biến thành cực kỳ to lớn.

Hai tay Cự Viên run lên, rồi dùng một loại sức mạnh cực kỳ khủng bố đem hai tòa tiểu sơn hung hăng ném đi.

Chỉ là mục tiêu lần này không phải là màn sáng kia mà chính là pho tượng Thiên Đỉnh chân nhân.

Hai tòa tiểu sơn vừa rời tay lập tức hóa thành hai luồng quang ảnh màu xanh và đen, phát ra âm thanh xé gió mà bay thẳng tới gần pho tượng kia.

Ánh sáng chợt lóe, tiểu tháp bỗng tỏa ra một màn sáng khổng lồ đem pho tượng hoàn toàn che trở bên trong.

Đồng thời, pho tượng vốn không nhúc nhích, giờ phút này thanh trường kiếm sau lưng lại tự động rung lên.

“Xuy, Xuy” hai tiếng truyền ra!

Hai đạo kiếm khí trắng xóa từ trên pho tượng bắn ra, một đạo dùng tốc độ sét đánh đánh chặn đầu hai tòa núi nhỏ đang đánh đến.

“Oanh” “oanh” hai tiếng nổ mạnh phát ra.

Hai tòa tiêu sơn khẽ rung lên liền đem hai đạo kiếm quang kia đánh cho tan tành, nhưng cũng vì thế mà lực lượng cũng giảm đi hơn nửa.

Lúc cả hai chúng nó đập lên màn sáng bao phủ pho tượng, pho tượng lại nhanh chóng phóng ra bạch quang.

Màn sáng lại bị lõm xuống như muốn bắn ngược trở lại.

Nhưng mà lúc này, Kim Mao Cự Viên đã cất bước, chỉ lóe lên đã chui vào hư không mà biến mất.

Sau một khắc liền mơ hồ xuất hiện bên trên màn sáng, hai nắm tay đầy lông nắm chặt, bên ngoài mọc lên từng cái gai nhọn màu tử kim, rồi dùng lực mạnh bạo đánh xuống phía dưới.

Trong phút chốc, vô số quyền ảnh màu tử kim điên cuồng phát ra tiếng rít hướng màn sáng đánh xuống.

Lúc đầu quyền ảnh còn bị nhập vào bên trong rồi phản xạ trở lại, nhưng dưới công kích điên cuồng như vậy thì màn sáng hấp thu cũng chậm hơn, đối với những công kích về sau chỉ có thể dựa vào bản thân mà ngăn cản.

Cứ như vậy, chỉ phút chốc màn sáng đã vang lên từng tiếng bạo liệt dưới từng đoàn từng đoàn quyền ảnh, đồng thời bản thân nó cũng bắt đầu hiện lên vẻ bất ổn.

Cự Viên phía trên thấy tình hình này thì lóe lên vẻ tàn khốc trên mặt, hai nắm đấm thu lại bắt pháp quyết.

Phạm Thánh Pháp Tướng sau lưng ngưng tụ kim quang biến thành thực thể giống như tồn tại Kim Thân, cánh tay khẽ động, sau bàn tay màu vàng liền trực tiếp hướng màn sáng phía dưới nhấn xuống.

Tiếng oanh minh vang lên.

Sáu quang cầu hiện ra phía trên màn sáng, sau khi lóe lên liền hội tụ lại mà huyền hóa ra một vòng xoáy màu vàng khổng lồ.

Vô số phù văn trôi nổi trên vòng xoáy này, đồng thời truyền ra tường tiếng phạm âm hướng phía dưới mà đi.

Đúng lúc này, ánh sáng trong đôi mắt pho tượng Thiên Đỉnh chân nhân lóe lên bắn ra hai đạo tinh quang chém thẳng lên vòng xoáy.

Nhưng vòng xoáy màu vàng chỉ vang lên một tiếng vang lớn, một cỗ lực lượng cực kỳ lớn cũng từ vòng xoáy bay vọt ra đập vào bên trên màn sáng.

“Phốc” một tiếng!

Mặt ngoài cả pho tượng hiện lên từng đoàn văn trận màu trắng, sau đó liên tục thả ra thêm ánh sáng màu trắng. Sau một tiếng nổ lớn vậy mà vẫn có thể miễn cưỡng chống đỡ được luồng lực bên trên.

Nhưng vòng sáng màu vàng kia vẫn không ngừng chuyển động, sức mạnh cực lớn như song triều vẫn không ngừng đè xuống, không hề thấy có chút nào muốn dừng lại.

Công kích khủng bố như vậy khiến pho tượng kia dù có huyền diệu vô cùng cũng không thể nào đủ khả năng tiếp tục chống đỡ được.

Nhưng mà chỉ sau mấy hơi thở, bạch quang trên thân pho tượng Thiên Đỉnh chân nhân thu vào, những văn trận màu trắng cũng mơ hồ một cái rồi biến mất không thấy. Hơn nữa, sau một tiếng “gắc” thì mặt ngoài hiện hiện vô số khe nứt, tất cả đều vỡ vụn ra thành từng khúc.

Một khi không có pho tượng trợ lực mà chỉ dựa vào tiểu tháp màu vàng kim kia gia trì cấm chế thì lại càng không thể ngăn cản được sức lực cực lớn đang truyền tới từ trên không trung kia.

Cơ hồ cùng lúc pho tượng Thiên Đỉnh chân nhân bị hủy, tiểu tháp màu vàng kim cũng vang lên một tiếng trầm đục, màn sáng chỉ thoáng cái cũng theo đó mà sụp đổ.

Lúc này, Hàn Lập đang ở dạng biến thân Cự Viên cười to, bàn tay to lớn đầy lông lá đẩy mạnh xuống hư không.

Vòng xoáy màu vang kia cùng hai tòa tiểu sơn liền lóe lên biến mất. Đồng thời, tiểu tháp màu vang kim kia cũng bị một lực hút cực lớn kéo vào trong tay Cự Viên.

Trong thời gian dài như vậy mà Băng Phách không thể lấy ra bảo vật, vậy mà lại cứ đơn giản như vậy mà rơi vào tay Hàn Lập.

Kim quang lóe lên.

Kim Mao Cự Viên xuất hiện bên cạnh Băng Phách, một tay bấm niệm pháp quyết đem hình thể nhanh chóng thu nhỏ lại, chỉ trong nháy mắt đã khôi phục hình dạng con người.

- May mắn không khiến tiên tử thất vọng, thứ này đã lấy được. Băng Phách đạo hữu nhìn xem bên trong có đúng là bảo vật mà ngươi muốn có.

Sau khi Hàn Lập dùng thần niệm quét qua thì không do dự nói.

- Lần này có thể phá vỡ cấm chế đều là nhờ đạo hữu lực lượng hơn người, tiểu muội sao dám lựa chọn bảo vật trước chứ. Hay là Hàn huynh hãy lựa chọn trước ba kiện bảo vật, sau đó tiểu muội mới từ trong số bảo vật còn lại chọn ra những vật cần thiết là được rồi.

Băng Phách rõ ràng vẫn còn đang cực kỳ khiếp sợ, vừa thấy hành động của Hàn Lập liền vội vàng xua tay từ chối.

- Đồ vật bên trong ta đã xem qua, trừ miếng ngọc giản có ghi lại bí thuật có thể mang ra tham khảo thì những bảo vật khác đều không có tác dụng với Hàn mỗ. Hiện tại ta chỉ muốn đem miếng ngọc giản kia khôi phục một chút là được. Băng Phách đạo hữu cũng không cần để ý gì đâu.

Hàn Lập cười nhẹ, cánh tay run lên liền trực tiếp ném tiểu tháp màu kim sắc cho Băng Phách.

- Đa tạ Hàn huynh đã ban thưởng, ân này tiểu muội nhất định ghi nhớ trong lòng, về sau nếu có cơ hội nhất định sẽ báo đáp.

Băng Phách thấy Hàn Lập biểu hiện như vậy thì nội tâm buông lỏng chút ít mà cảm kích nói.

Sau đó, nàng liền dùng thần niệm kiểm tra bảy tám dạng bảo vật trong tháp, sau đó lấy ra một khối ngọc giản màu đỏ thẫm đưa cho Hàn Lập.

- Cái ngọc giản nếu có tác dụng với Hàn huynh thì không cần phục chế làm gì, cứ trực tiếp cầm lấy là được.

Nàng này vậy mà lại nhanh chóng nói ra như vậy.

- Nếu đạo hữu đã nói như vậy, nếu Hàn mỗ từ chối thì đúng là không phải.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, cũng không chối từ mà nhận lấy.

Băng Phách thấy vậy thì tự nhiên cười nói:

- Sự tình nơi này đã xong, chúng ta cùng nhau rời khỏi thôi chứ? Nếu vạn nhất tòa pháp trận bên ngoài bị người phá hủy thì việc đi ra lại gặp phải

khó khăn lớn rồi.

Hàn Lập sau khi suy nghĩ một chút liền nói.

- Hàn huynh đợi một lát, những năm tiểu muội ở trong này đã có thể không chế một bộ phận cấm chế của Thiên Đỉnh Cung. Để ta đi kích phát một số cấm chế của Thiên Đỉnh Cung để lấy đi một số vật tốt. Như vậy, đợi khi tụ hợp cùng Huyết Phách thì tiểu muội có thể khiến cho Thiên Đỉnh Cung đóng lại bất cứ lúc nào, có thể dễ dàng đem chúng ta truyền tống ra ngoài.

Băng Phách mỉm cười trả lời.

- Ý kiến đó rất hay, đạo hữu hãy làm đi.

Hàn Lập tự nhiên không phản đối mà nhẹ nhàng gật đầu.

Vì vậy hai người liền cùng độn quang mà bay ra ngoài đại điện.

Sau thời gian một bữa cơm, thân ảnh hai người đã xuất hiện trước tòa Truyền Tống Trận.

Một tay Hàn Lập bấm niệm pháp quyết, điểm một cái vào hư không. Theo đó, pháp trận liên vang lên tiếng ông ông cùng linh quang màu tím.

Hai người đi vào pháp trận, chỉ chốc lát đã biến mất không thấy.

Bên ngoài tấm bia lớn to như ngọn núi, ba đạo nhân ảnh đang tụ tập trước mấy đoàn ngân văn cực lớn, thần sắc ai nấy đều ngưng trọng, không ai nói gì.

Không ngờ lại đúng là đám ba người Tiêu Minh.

Ba gã Đại Thừa của đại lục Huyết Thiên này sau khi trải qua một phen gian khổ bên ngoài rốt cục cũng xông vào được không gian này.

- Đạo hữu Thanh Bình, người có chắc chắn đây chính là cửa vào? Sẽ không phải là nhầm rồi chứ? Nếu không tại sao chúng ta đã thử đủ mọi phương pháp mà vẫn không cách nào mở ra được vậy?

Tiêu Minh trầm giọng hỏi Thanh Bình đạo nhân.

- Chắc chắn không thể sai được. Chỉ là phương pháp tiến vào dường như đã bị người nào động tay chân khiến pháp quyết trước kia mất đi hơn nửa hiệu lực. Mà bản đạo cũng hiểu một chút Ngân Khoa Văn nhưng cũng chưa thực sự tinh thông. Như vậy đi, bản đạo sẽ thử thêm một lần, nếu vẫn không được thì chúng ta sẽ dùng lực phá vỡ. Tuy rằng như vậy có thể xúc động những cấm chế khác nhưng cũng không thể nghĩ nhiều như vậy được.

Sắc mặt Thanh Bình đạo nhân sau khi thoáng hiện vẻ do dự thì cắn răng nói.

- Được, đạo hữu cứ làm hết sức đi, nếu thật sự không được thì chúng ta cùng liên thủ phá vỡ cửa mà vào.

Sau khi Tiêu Minh suy nghĩ một chút thì cũng nhẹ gật đầu.

Vạn Hoa phu nhân đối với việc này dĩ nhiên không có ý kiến gì.

Vì vậy, sau khi Thanh Bình đạo nhân hít một hơi thật sâu thì khẽ động mười ngón tay, nhanh chóng vận khởi từng đạo pháp quyết, đồng thời lâm bảm trong miệng những chú ngữ tối nghĩa.

Trước mặt, bốn miếng ngân văn trên tấm bia lớn bắt đầu nổi lên ánh sáng sáng ngời. Theo âm thanh chú ngữ mà chậm rãi chuyển động theo một quỹ tích quỹ dị, dường như từng chút từng chút quyện lại với nhau.

- Mở.

Sau thời gian uống cạn một chén tửu, Thanh Bình đạo nhân bỗng quát khẽ một tiếng, một ngón tay xông tới điểm lên một điểm trên tấm bia đá.

Bốn miếng ngân văn sau khi mơ hồ một chút thì bỗng nhiên nhanh chóng tụ lại một chỗ mà biến thành một đoàn ngân quang cực kỳ lớn.

Theo từng đạo chú ngữ phát ra dồn dập, ánh sáng màu bạc càng chuyển động nhanh hơn.

Nhưng sau công phu mấy hơi thở liền vang lên một tiếng bạo liệt, đoàn ánh sáng màu bạc phát ra một tiếng vỡ vụn mà mở ra, một lần nữa biến thành bốn đoàn ngân văn nhỏ mà trở về vị trí cũ.

Dường như một phen thi pháp vừa rồi chỉ là tốn công vô ích.

Ba người thấy vậy thì sắc mặt đều trở nên có chút khó coi.

Chương 2367: Hàn Vũ Huyền Quy

Sắc mặt Tiêu Minh đang âm trầm bỗng lóe lên, ho nhẹ một tiếng như muốn nói gì đó.

Nhưng vào lúc này, ngân văn trên tấm bia đá trước mặt bỗng vang lên từng tiếng âm thanh, sau khi lóe lên liền tụ thành một đoàn biến ảo thành một văn trận màu bạc nhạt mờ ảo.

Sau khi cả tòa văn trận sáng ngời thì bỗng có chấn động tại trung tâm, hiện ra một lỗ hồng thật lớn.

Bên trong lóe lên thân ảnh của hai người một nam một nữ đang bay ra.

-Ồ, thì ra là ba vị đạo hữu, đúng là trùng hợp a.

Ánh mắt nam tử lướt qua ba người tỏ vẻ giật mình, nhưng lập tức lộ ra thần sắc cười như không cười nói.

Nữ tử bên cạnh thì vẻ mặt ngoài ý muốn nhìn tới ba người Tiêu Minh, thần sắc lộ vẻ cảnh giác.

Hai người vừa đi ra hiển nhiên chính là Hàn Lập cùng Băng Phách tiên tử.

Sắc mặt ba người Tiêu Minh sau một hồi đại biến thì liếc mắt nhìn nhau. Tình hình trước mắt như vậy chính là kết quả xấu nhất mà ba người bọn họ từng dự đoán.

- Hàn huynh, người đã nhận được truyền thừa của Thiên Đỉnh chân nhân rồi sao?

Tiêu Minh âm trầm hỏi.

- Không có, nhưng người nhận được lại là đồng bạn của tại hạ. Thế nào, ba vị đạo hữu không có ý kiến gì chứ?

Hàn Lập mỉm cười hỏi một câu hời hợt. truyện được dịch tại 4vn.eu

Cho dù hắn có mở miệng phủ nhận thì đối phương cũng tuyệt đối không thể nào tin, vậy nên cứ thừa nhận cho xong.

- Cái gì? Chính là vị tiên tử này?Ồ, đúng là có chút kỳ quái

Ba người nghe vậy thì có chút bất ngờ, ánh mắt thoáng chốc đều đổ dồn lên người Băng Phách.

Lúc này Tiêu Minh chau mày lại, lộ thần sắc kinh ngạc. Hiển nhiên hắn lúc trước chỉ đem Băng Phách tiên tử cùng Huyết Phách nhận làm một người. Chỉ là cảm ứng tu vi lúc này giữa hai người hoàn toàn khác biệt.

Thanh Bình đạo nhân cùng Vạn Hoa phu nhân dĩ nhiên cũng phát hiện điều này, đồng thời cũng hiện lên thần sắc nghi ngờ. Nhưng nếu đem so sánh với truyền thừa của Thiên Đỉnh chân nhân thì dĩ nhiên việc này cũng không quá quan trọng.

Tiêu Minh thở dài một hơi, có phần bất đắc dĩ nói:

- Việc này đúng là có chút phiền phức rồi. Chúng ta ba người mạo hiểm tiến vào nơi đây cũng chỉ vì truyền thừa của Thiên Đỉnh chân nhân. Chẳng qua, nếu vị tiên tử này đã nhận được truyền thừa, nể mặt Hàn huynh nên ba người Tiêu mỗi cũng không muốn làm khó tiên tử. Như vậy đi, ba người bọn

ta muốn cùng vị tiên tử đây làm một cuộc giao dịch nhỏ, không biết ý kiến Hàn huynh thế nào? Bảo vật mà Thiên Đỉnh chân nhân để lại thì chúng ta cũng không dám có ý nghĩ đoạt đi, chỉ là những bí thuật cùng phương pháp độ kiếp được lưu lại, mong tiên tử có thể phục chế cho chúng ta một bản được không? Đương nhiên chúng ta cũng sẽ không đòi hỏi không công, dĩ nhiên sẽ đưa ra một cái giá hợp lý khiến tiên tử hài lòng.

- Nghe có vẻ được đó. Băng Phách đạo hữu, không biết ngươi nghĩ thế nào?

Hàn Lập không cho ý kiến mà quay đầu hỏi lại nữ tử bên cạnh.

- Đúng là ta đã đạt được truyền thừa vài loại thần thông công pháp của Thiên Đỉnh chân nhân năm đó lưu lại, nhưng chúng đều là bí thuật thần hồn nên đã trực tiếp in lên bên trong thần thức, hơn nữa còn chứa đựng cấm chế huyết thệ. Lúc chưa tu luyện thần thông đại thành thì tuyệt đối không thể đem những công pháp này truyền cho người thứ ba, nếu không thì thiếp thân nhẹ thì tiêu tan bộ phận thần thức đó, nặng thì Nguyên Anh sẽ bị nổ tung mà chết. Về phần những thủ đoạn độ kiếp thì hoàn toàn không có. Nhưng dựa vào những ghi chép trong truyền thừa của Thiên Đỉnh chân nhân thì việc Thiên Đỉnh chân nhân có thể vượt qua nhiều đại thiên kiếp như vậy là bởi vì trước kia đã từng ăn một quả Đàm Lôi Tiên được lưu truyền từ Tiên Giới xuống mà thôi.

Băng Phách sau khi nở một nụ cười thì liền nói hết một lượt khiến bọn Hàn Lập và Tiêu Minh đều khẽ giật mình.

- Đàm Lôi Tiên! Đây đúng là một loại quả có trong truyền thuyết của Tiên Giới, nếu đúng là Thiên Đỉnh chân nhân ăn được quả này thì đúng là có thể hiểu được vì sao chân nhân có thể vượt qua nhiều lần thiên kiếp đến vậy. Chỉ là chúng ta làm sao biết những lời của đạo hữu đâu là thật đâu là giả?

Sau khi Thanh Bình đạo nhân nhượng mảy thì đây đưa hỏi. *(Chỗ này lẽ ra phải là Tiêu Minh chứ nhỉ? Thằng cha Thanh Bình vừa yếu vừa ngu thì sao dám nói gì chứ chấtruyenfull.vn lại nhâm rồi! Thôi thì DG xin được giữ nguyên văn vậy!)*

- Các vị muốn chứng minh việc này như thế nào?

Băng Phách tiên tử hỏi lại một câu với giọng lạnh lùng.

- Bần đạo có một môn bí thuật, dưới tình huống không làm tổn hại đến thần hồn thì việc do thám thông tin trong thức hải của người khác có thể làm được. Chỉ cần đạo hữu đem thần thức lưu trữ vật kia mở rộng ra

- Mơ tưởng! Làm gì có ai tự nhiên đem thức hải của bản thân mở rộng ra, việc này cùng với việc đem tính mạng mình đặt vào tay kẻ khác thì có gì khác nhau chứ?

Vẻ mặt Băng Phách thay đổi, chỉ một câu liền chối bay.

Việc đem tính mạng giao cho người khác dĩ nhiên là nàng không đồng ý rồi.

- Ý Hàn đạo hữu ra sao? Tuy thần thông đạo hữu kinh người, nhưng cũng không thể để ba người bần đạo cứ thế ra về tay không chứ?

Thanh Bình đạo nhân nghe vậy liền hít sâu một hơi nhìn Hàn Lập mà nói.

- Nếu đồng bạn của ta không muốn làm như vậy thì việc này nên đến đây thôi. Nếu Thanh Bình đạo hữu cảm thấy không có thu hoạch thì hãy tự mình tiến vào bên trong rà soát lại một chút, biết đâu lại có thu hoạch ngoài ý muốn đấy. Hai người chúng ta cần phải đi, xin cáo từ các vị tại đây.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, dùng lời nói hời hợt trả lời.

- Cái gì? Nếu người không cho chúng ta một lời giải thích thì

- Chẳng lẽ các người muốn lật lọng.

Vạn Hoa phu nhân giận dữ nói ra một câu khiến sắc mặt Hàn Lập bỗng nhiên trầm xuống, thoáng cái bước về phía trước một bước.

Chỉ chốc lát, một cỗ khí tức khủng bố mạnh hơn nhiều so với những Đại Thừa bình thường phát ra, liền không chút khách khí nhắm vào ba người đối diện mà đè xuống.

Vài tiếng “bịch” “bịch” vang lên, Thanh Bình đạo nhân cùng Vạn Hoa phu nhân bị cỗ lực lượng khủng bố kia đè xuống thì không thể chống đỡ nổi mà lùi lại mấy bước.

Chỉ có thân hình Tiêu Minh khẽ run lên một cái, trên mặt nộ phát ra huyết quang mà miễn cưỡng đứng nguyên tại chỗ.

Hàn Lập thấy vậy thì nhíu hai mắt lại, đồng thời bước thêm một bước phát ra khí tức mạnh hơn nhiều lần.

Lần này thì Tiêu Minh chỉ cảm thấy trước mặt như có một hung thú thượng cổ đang bỏ nhào về phía trước. Sau khi hừ một tiếng, cũng không tự chủ được mà lùi lại một bước.

- Thủ đoạn hay, quả nhiên lúc trước Hàn huynh giao thủ cùng Vạn Hoa đạo hữu chỉ bộc lộ phân nửa tu vi. Với pháp lực hùng hậu của Hàn huynh thì sợ là những Chân Linh thời thượng cổ cũng không thua kém bao nhiêu.

Cho dù tính tình Tiêu Minh trời sinh âm trầm cũng không thể tự nén được sự kiên ky thật lớn, sau đó lạnh giọng nói.

Hàn Lập cười hắc hắc, khí tức khủng bố trên người cũng không có ý thu lại mà ngược lại khoanh tay nhìn vào ba người không nói một lời.

Mà Vạn Hoa phu nhân cùng Thanh Bình đạo nhân sau một lúc kinh sợ thì sắc mặt bỗng biến hóa lúc trắng lúc xanh, hiển nhiên rất muốn công pháp truyền thừa của Thiên Đỉnh chân nhân. Nhưng nếu động thủ cùng đối thủ cường đại như Hàn Lập thì lại rõ ràng lại vẫn có ý sợ hãi.

- Đi thôi.

Sau khi Tiêu Minh nhìn Hàn Lập thật sâu lần cuối thì bỗng nhiên nói một câu.

- Cái gì? Tiêu huynh, chúng ta thật sự bỏ qua công pháp của Thiên Đỉnh chân nhân sao?

Thanh Bình đạo nhân nghe vậy thì sắc mặt đại biến.

- Ba người chúng ta liên thủ cũng chưa chắc là đối thủ của Hàn đạo hữu, nếu như vậy thì cần gì phải tự rước lấy cái nhục. Chẳng lẽ Thanh Bình đạo hữu có thủ đoạn nào có thể kiềm chế được lửa giận của Hàn huynh.

Tiêu Minh bình tĩnh trả lời.

- Cái này ... Dĩ nhiên không có.

Thanh Bình đạo nhân cười khò một tiếng rồi liên tục lắc đầu.

- Ha ha, nếu là tính thêm vợ chồng bọn ta thì sẽ như thế nào?

Đúng lúc này bỗng nhiên vang lên giọng nói của một nữ nhân từ phía xa. Tiếp theo liền thấy từ hướng chân trời truyền đến từng hồi chấn động, lập tức hiện ra hai đạo kinh hồng đang dùng tốc độ nhanh vô cùng bắn tới nơi này, chỉ sau vài cái chớp động đã đến gần sát nơi này.

Thu lại độn quang, trên bầu trời liền thoáng hiện ra một nam một nữ.

Nam thì chất phác thật thà, nữ thì kiều my như hoa, đúng là hai người Vô Cầu lão tổ cùng Hoa Tây tiên tử.

Băng Phách phía đối diện thấy có thêm hai Đại Thừa xuất hiện thì liên tục kêu khổ trong lòng.

Ánh mắt Hàn Lập nhìn sang Vô Cầu lão tổ cùng Hoa Tây tiên tử mà thần sắc vẫn không thay đổi chút nào.

- Sao hai vị cũng đến?

Thanh Bình đạo nhân chấn động hỏi.

- Điều này tiểu muội không tiện nói rõ.

Hoa Tây tiên tử cười tự nhiên, cũng không có ý đáp lại.

Ngược lại, tròng mắt của Tiêu Minh bỗng nhiên co rút lại, trong lòng bỗng rung mình hướng hai vị đồng bạn nói một câu:

- Vạn Hoa, Thanh Bình nhị vị đạo hữu nên kiểm tra lại trên mình xem, rất có thể chúng ta đã bị kẻ khác động tay chân trên mình.

- Động tay chân? Không có khả năng. Thực sự việc này sao có thể giấu diếm được tai mắt hai người bọn ta.

Vạn Hoa phụ nhân nói thật thanh, nhưng cũng biết Tiêu Minh sẽ không vô duyên vô cớ nói như vậy. Thần niệm lập tức được thả ra, vội vàng kiểm tra lại một lượt từ trong ra ngoài thân thể mình.

Sắc mặt Thanh Bình đạo nhân bên cạnh cũng âm trầm, không nói tiếng nào mà bấm niệm pháp quyết dò xét lại bản thân một lượt.

Sau một phen tìm kiếm, Vạn Hoa phu nhân liền hét lên một tiếng, từ trong mái tóc gỡ ra một con phi trùng gần như trong suốt dài nửa tấc.

- Vô Trần Cổ, thảo nào mà ta không phát hiện ra. Vợ chồng ngươi gieo vào ta từ lúc nào?

Bà lão giận dữ bóp nát con trùng kia, sắc mặt hiện vẻ tức giận vô cùng.

- Đương nhiên trước khi tiến vào Thiên Đình Cung, nếu không thì làm sao chúng ta có thể theo dõi tới tận đây. Có trách thì trách người hành sự không kín kẽ, tiết lộ ra thông tin trước đó.

Hoa Tây tiên tử cười tủm, cũng không thèm quan tâm tới vẻ giận dữ của Vạn Hoa phu nhân.

- Xem ra khi chúng ta trở về cần phải thanh lý môn hạ một chút. Chẳng qua nhị vị theo dõi chúng ta đến đây đối với bản đạo cũng không hẳn là một chuyện xấu. Hàn huynh, bên chúng ta hiện tại có thêm hai cường giả giúp đỡ, không biết là đạo hữu có nên thay đổi quyết định khi nãy?

Thanh Bình đạo nhân rất nhanh trấn định trở lại, sau khi ánh mắt lưu chuyển một chút thì trực tiếp nhìn Hàn Lập hỏi.

- Ta không nói hai lời. Các vị hoặc là lập tức rời đi, hoặc là cùng ta đánh một trận.

Hàn Lập trả lời nhàn nhạt, dường như vẫn chưa để năm vị Đại Thừa trước mặt vào trong mắt.

Trả lời như vậy, chẳng những khiến Thanh Bình đạo nhân, Vạn Hoa phu nhân giận dữ, mà ngay cả ngọc dung của Hoa Tây tiên tử cũng phải trầm xuống.

- Tiêu huynh, theo ngươi nên làm thế nào?

Thanh Bình đạo nhân miễn cưỡng đè nén sự tức giận quay sang hỏi Tiêu Minh một câu.

Ánh mắt Tiêu Minh chuyển động bất định, rõ ràng là đang trong lúc tính toán thiệt hơn. Sau một lúc lâu mới hướng Hàn Lập hỏi một cách chậm chạp:

- Hàn huynh kiên trì như vậy, thực đúng là làm khó Tiêu mỗ rồi. Ta mặc dù tin tưởng thần thông của đạo hữu cao thâm khó lường, nhưng dưới tình huống này thì đúng là không có khả năng cùng vị tiên tử kia rời khỏi nơi này rồi. Ta hỏi lại Hàn huynh một câu, việc này còn có thể thương lượng hay không?

- Hắc hắc, nếu thực sự đạo hữu Băng Phách có thể đem công pháp trực tiếp nói ra thì dĩ nhiên ta cũng lười động thủ cùng người khác. Nhưng hiện tại, Hàn mỗ cũng thực sự muốn thử qua thần thông của các vị.

Sau khi Hàn Lập cười ha hả, liền nói.

Chương 2368: Đại chiến

“Nếu Hàn huynh đã quyết tâm làm chỗ dựa cho nữ tử này, vậy thì đừng trách tại hạ không nể mặt. Hoa Tây tiên tử, Vô Cầu huynh, ba người chúng ta đôi phò với Hàn đạo hữu, không cần thực sự đánh bại hắn, chỉ cần quần lấy không cho hắn phân tâm là được. Cứ để Thanh Bình và Vạn Hoa bắt giữ đồng bạn của hắn. Đến lúc đó bảo vật trên người nàng chia đều, còn y bát công pháp của Thiên Đỉnh chân nhân thì mỗi người phục chế một phần, hai vị có ý kiến gì khác không?” Sắc mặt của Tiêu Minh trầm xuống, quay đầu nói với bọn người Hoa Tây tiên tử ở phía bên kia.

“Cái gì, ba người chúng ta đôi phò một mình hắn. Tiêu đạo hữu, cuồng ma ngươi khi nào thì trở nên nhát gan như vậy rồi.” Hoa Tây tiên tử nghe xong không cho là đúng nói.

“Hừ, xem ra tiên tử còn chưa rõ lai lịch của Hàn đạo hữu mới vô lễ như vậy. Kỳ thực hắn chính là đại danh鼎鼎 đỉnh...” Tiêu Minh bỗng nhiên khẽ nhếch môi truyền âm.

Hoa Tây Tiên Tử chỉ nghe vài câu, sắc mặt chợt biến đổi, ánh mắt nhìn về phía Hàn Lập thoáng chốc trần đầy vẻ kiêng kị thật sâu. Tới khi nghe xong mới thở dài một hơi nói:

“Được, Vợ chồng bọn ta sẽ phối hợp với Tiêu huynh quần lấy người này. Nhưng hi vọng là sau khi Thanh Bình đạo trưởng và Vạn Hoa đạo hữu đắc thủ tốt nhất đầu óc chớ nên có suy nghĩ sai lệch gì, nếu không hẳn các ngươi cũng tình tường vợ chồng chúng ta có bao nhiêu lợi hại, đến lúc đó chớ trách bọn ta trở mặt vô tình.”

“Tiên Tử yên tâm, chúng ta cũng không phải là những kẻ không biết trước sau, tuyệt đối sẽ không làm những chuyện thiếu sáng suốt như thế.” Thanh Bình đạo nhân nghe vậy thì đại hỉ, gần như lập tức nói gấp.

Vạn Hoa phu nhân cũng lộ ra vẻ cuồng nhiệt, liên tục gật đầu.

Mắt thấy năm tên Đại Thừa trước mặt không kiêng nể gì mà bắt đầu thương lượng chuyện liên thủ ngay trước mặt hắn. Hàn Lập chỉ mỉm cười, lặng lẽ truyền âm cho Băng Phách đang trắng bệch cả khuôn mặt ở bên cạnh vài câu, đồng thời một ngón út bỗng khẽ nhúc nhích rung động, bắn ra một sợi tơ màu vàng nhạt gần như không thể nhìn rõ, lóe lên cái lập tức biến mất.

Băng Phách nghe truyền âm xong, thần sắc khẽ động, nét sợ hãi trong mắt bỗng chốc giảm đi hơn nửa.

“Động thủ”

Tiêu Minh khẽ quát một tiếng, lúc này lặn một vòng tại chỗ, một vòng mây máu lớn gần mẫu hiển hiện, từ bên trong truyền ra tiếng rống trầm thấp, theo đó một con cóc khổng lồ đỏ như máu, trên đầu có chín con mắt lóe lên mà chợt hiện ra.

Cử Mục Huyết Thiềm vừa hiện thân ra, chín con mắt yêu dị đồng loạt trợn mở bắn ra chín cột sáng màu hồng nhạt, mơ hồ một cái đã lao tới bên cạnh Hàn Lập, mục tiêu chính là Băng Phách đang ở kề bên.

Băng Phách cả kinh, dường như vô thức vội vàng uốn éo thân hình, thuận di rời khỏi vị trí đang đứng, xuất hiện ở một nơi khác trong hư không cách đó hơn trăm trượng.

Lúc này, hai tay của Hoa Tây Tiên Tử run lên lập tức cả người hiện lên tinh quang, từ trên người bỗng bay ra một tầng vòng tròn óng ánh, kích

thước chỉ lớn cỡ lòng bàn tay, số lượng khoảng trên trăm chiếc.

Những chiếc vòng này dưới pháp quyết thúc dục của nữ tử, tất cả đều quay vù vù rồi bắn nhanh về phía xa, mơ hồ một cái đã đến gần bên Hàn Lập, từ bốn phương tám hướng xung quanh điên cuồng đập xuống.

Ở bên cạnh, Vô Cầu Lão Tổ vẫn một mực không nói gì tức thì há miệng phun ra một luồng hỏa diễm màu vàng nhạt, hóa thành biển lửa đem toàn bộ thân mình bao phủ vào bên trong.

Tiếp theo biển lửa màu vàng điên cuồng tăng lên hóa thành một cơn sóng lửa cao tới vài chục trượng, cuộn cuộn cuốn thẳng tới phía đối diện.

Biển lửa chưa thực sự đè xuống mà một luồng khí nóng rực khó có thể hình dung nổi đã tràn ngập hư không xung quanh Hàn Lập, phảng phất như có thể thiêu đốt hết tất cả mọi thứ vậy.

Ba người Tiêu Minh không hổ là lão tổ Đại Thừa, chẳng những vừa ra tay là long trời lở đất, mà còn phối hợp với nhau không chê vào đâu được, mạnh mẽ bức Băng Phách vốn đang đứng bên cạnh Hàn Lập phải tách ra một cách đơn giản.

Nhưng cổ quái chính là, Hàn Lập cũng không hề có ý ra tay giúp đỡ Băng Phách, ngược lại sau khi cười nhạt một tiếng, bàn tay khẽ phất lên phía trước.

Một tiếng nổ vang lên, vòng sáng hộ thể cuốn ra.

Ba tòa núi nhỏ cao vài chục trượng hiển hiện, nhanh chóng chuyển động quay tròn xung quanh Hàn Lập, thoáng chốc biến thành một màn sáng óng ánh cực kỳ dày đặc.

Vô số vòng tròn chớp động một cái đã nhao nhao đánh lên phía trên, nhưng sau một hồi “bang bang” trầm đục, màn sáng óng ánh lại không hề sút mẻ một chút nào.

Ngược lại thì sóng lửa màu vàng trùng điệp lao tới lại có thể làm cho màn sáng run lên vài lần, nhưng bộ dáng vẫn không hề tổn hại chút nào.

Hàn Lập thân ở trong màn sáng quan sát hết thấy tình hình bên ngoài, lập tức vẻ tàn khốc lóe lên, bỗng nhiên gầm nhẹ một tiếng, thân hình dưới kim quang điên cuồng lớn lên, đảo mắt đã biến thành một con Cự Viên lông vàng cao tới hơn trăm trượng, hai cánh tay mơ hồ chụp ra bên ngoài màn sáng, bỗng nhiên hung hăng phân biệt ném về phía Hoa Tây Tiên Tử và Vô Cầu Lão Tổ vang lên âm thanh nổ đùng đùng.

Hai luồng ánh sáng màu xanh và đen từ trong tay Cự Viên bắn ra, chớp động một cái đã đến gần chỗ Vô Cầu Lão Tổ và Hoa Tây Tiên Tử, vòng sáng hộ thể lóe lên lập tức hóa thành hai tòa núi cao tới vài chục trượng hung hăng đè xuống.

Cả hai ngọn núi chưa thực sự đè xuống mà hai luồng sức mạnh khiến cho người ta hít thở không thông đã áp xuống trước, khiến cho hư không gần cạnh Vô Cầu Lão Tổ và Hoa Tây Tiên Tử đều bị run lên nhẹ nhẹ.

Hoa Tây Tiên Tử vừa trông thấy uy năng khủng bố như thế thì biến sắc, vòng eo nhỏ nhắn uốn éo, thân hình đã bắn ngược về phía sau, đồng thời một bàn tay như ngọc đánh ra hư không một chiêu, vô số vòng tròn trước đó đồng thời tụ lại một chỗ thành một Tinh Hoàn khổng lồ đường kính ba bốn mươi trượng, sau một cái mơ hồ đã bao bọc lấy ngọn núi đang đè xuống trên không rồi đột nhiên co rút lại.

Từ trên chiếc vòng bọc phát ra vòng sáng hộ thể chói mắt.

Khí thể vốn đang đè xuống của ngọn núi chợt giống như trở nên cứng ngắt mà ngưng trệ trong không gian.

Về phần Vô Cấu Lão Tổ đồng dạng đối mặt với ngọn núi đè xuống, thì chỉ một tay bấm niệm pháp quyết, biển lửa màu vàng xung quanh lấy hắn làm trung tâm lập tức cuốn lên biến thành một Hỏa Nhân màu vàng cao hơn trăm trượng, hơn nữa không chút sợ hãi dùng một quyền đập ra nghênh đón ngọn núi.

“oanh” một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa.

Năm đám không lồ tính cả cánh tay dưới sức mạnh một kích của ngọn núi tuôn ra, thoáng chốc nổ tung thành vô số đốm lửa vàng.

Ngọn núi dừng lại trên không trung một chút, sau đó hào quang lóe lên lại tiếp tục đè xuống một lần nữa, nhưng lúc này Hỏa Nhân phía dưới cũng chỉ vung một nắm tay khác lên như sao băng, một màn giống hệt hiện ra.

Tuy nhiên cánh tay nổ tung kia dưới vô số đốm lửa vàng lưu chuyển lại lập tức khôi phục như cũ rồi không chút do dự đánh ra một lần nữa.

Cứ như vậy, ngọn núi dưới sự oanh kích của một quyền rồi lại một quyền, toàn thân rung rung, vòng ánh sáng bảo vệ trở nên chập động, nhất thời không cách nào đè xuống được nữa.

Về phần Tiêu Minh biến thành Cửu Mục Huyết Thiểm bên kia tức thì phun ra lưới dài trong miệng như cuồng phong bạo vũ, biến thành một tầng lưới máu ngăn cản từng đoàn quyền ảnh cực lớn không cho rơi xuống.

Nhưng hai nắm tay của Cự Viên do Hàn Lập biến thành vẫn điên cuồng công kích về phía xa.

Hàn Lập lấy một địch ba, nhất thời cùng ba người bọn Tiêu Minh quần lấy nhau.

Vạn Hoa phu nhân và Thanh Bình đạo nhân vừa trông thấy ba người đại chiến thì trong lòng mừng rỡ, liếc mắt nhìn nhau, lập tức đều không để cho Băng Phách mới tách ra không kịp phản ứng gì, thân hình đồng thời thuận đi về phía sau, một trái một phải xuất hiện ngay gần Băng Phách.

Vạn Hoa phu nhân cười âm hiểm một tiếng, một tay giơ lên đầu, trên tay lóe lên mà hiện ra một cây mộc trâm màu đen, không nói hai lời rung cổ tay lên.

Mộc trâm màu đen đón gió thoáng chốc biến thành một thanh trường kiếm màu đen.

“Phốc phốc” một tiếng, một tầng lửa đen dày đặc hiện lên trên thân kiếm.

Vạn Hoa phu nhân đem trường kiếm trong tay chém xuống hư không đối diện. lúc này một chỗ trong hư không chấn động, một con Hỏa Giao lớn hơn trăm trượng hoàn toàn do lửa đen biến ảo thành gầm rú lên một tiếng rồi bỏ nhào xuống phía Băng Phách ở trước mặt.

Về phần Thanh Bình đạo nhân lại run tay áo lên, trong tay lẳng không hiện ra một cây phát trần màu xanh nhạt, miệng ngâm một tiếng Vô Lượng Thiên Tôn bỗng nhiên hát phát trần trong tay về phía Băng Phách.

Trong chốc lát, tiếng nổ lớn “xuy xuy” vang lên, vô số thanh mang chớp động, chẳng chịt những sợi tơ mỏng thoáng chốc trải rộng cả nửa bầu trời, đem Băng Phách bao vây ở phía dưới.

Băng Phách thấy vậy thì sắc mặt trầm xuống, ngón tay thon nhấc lên, trên tay có thêm một băng thuần sáng long lanh, tiếp đó há miệng phun lên

trên một luồng tinh khí.

Băng Phăng đón gió thoáng chốc biến thành một tầng lòng băng óng ánh, tản ra khí tức cực kỳ lạnh lẽo, đem toàn bộ cơ thể của Băng Phách bảo hộ trong đó mưa gió không lọt.

Những sợi thanh mang phát sau mà tới trước, phát ra những tiếng vang như mưa rào rồi lập tức bị mạnh mẽ ngăn cản lại.

Vạn Hoa phu nhân thấy vậy không giận mà còn ấy làm mừng, một ngón tay bỗng nhiên điểm về phía Hỏa Giao màu đen trong hư không.

Lập tức tầng lửa đen trên người bỗng chỗ thiêu đốt điên cuồng hơn gấp đôi, đồng thời rung đùi đặc ý từ trên cao bổ nhào xuống Băng Phách.

Từng luồng lửa đen lượn lờ khiến cho nhiệt độ xung quanh điên cuồng ấm lên, hàn khí bên trên băng thuần thoáng chốc bị xua tan hơn nửa.

“Oanh” một tiếng sét đánh giữa trời quang.

Một đạo hồ quang điện cực lớn như vạc nước quý dị lóe lên, vừa vặn bổ nhào vào đầu Hắc Giao.

Trong chốc lát, hư không gần đó hiện lên vô số tia điện màu bạc bắn tán loạn khắp nơi.

Hắc Giao kêu lên một tiếng ghen ngào, thân hình chợt vỡ vụn ra thành từng khúc, cứ như vậy mà hóa thành từng đóm lửa đen tán loạn mà diệt.

“Là ai!”

Vạn Hoa phu nhân chân động kêu lên thất thanh, trường kiếm màu đen cầm trong tay vội vàng điên cuồng quét khắp xung quang hư không.

Không đợi nàng phải chờ, trên trời bỗng vang lên tiếng sấm, vô số lôi điện hình cung bạc lẳng không hiện lên rồi nhanh chóng hội tụ lại với nhau.

Kim quang trong Lôi Điện lóe lên, thoáng chốc hiện ra một con quái vật khổng lồ màu vàng rực rỡ.

Vạn Hoa phu nhân vội vàng tập trung quan sát, mới phát hiện ra đó chính là một con Cua Khổng Lồ toàn thân màu vàng óng ánh, hai cái càng khổng lồ lớn gần một mẫu chớp động hàn quang khiến cho lòng người kinh hãi.

“Đây là...”

Vạn Hoa phu nhân chưa bao giờ trông thấy tồn tại như vậy, không khỏi hơi chút trợn mắt há hốc mồm, nhưng khí tức khủng bố mới vừa toát ra từ trên người Hoàng Kim Cự Giải khiến cho bà ta không dám chủ quan chút nào.

Nhưng chưa chờ nàng hiểu được lai lịch của Hoàng Kim Giải, lúc này quái vật khổng lồ không nói hai lời, một càng khổng lồ nhấc lên rồi kẹp xuống hư không.

Trong chớp lát, trên đầu Vạn Hoa phu nhân nổ vang một tiếng, một hư ảnh chiếc càng khổng lồ lặng lẽ mang theo vô số tia điện hình cung bạc hung hăng kẹp xuống.

Vạn Hoa phu nhân dưới dự kinh sợ bỗng hừ lạnh một tiếng, đột nhiên sau lưng toát ra cuộn cuộn lửa đen thoáng chốc hiện lên hư ảnh một con Cự Sư màu đen, đồng thời há cái miệng đầy máu phun ra một luồng sáng đen về phía càng của khổng lồ.

“Phốc” một tiếng.

Luồng sáng đen đánh lên chiếc còng không lồ lập tức nổ tung ra thành từng sợi lửa đỏ nhanh chóng quấn quanh lấy chiếc còng, trong khoảnh khắc đã bao bọc lấy đôi phương cực kỳ chặt chẽ.

Chương 2369: Rút đi

Nhưng ngay tức khắc, vòng sáng màu bạc bên ngoài hư ảnh càng của bỗng nhiên đại thịnh, hai cái càng của một trên một dưới đang gồng lên để chống đỡ. Bỗng âm vang một tiếng, tất cả các sợi dây lửa đang bao quanh hai hư ảnh càng của bị đứt cho tung tóe. Sau đó lại khẽ động, cả hai hư ảnh khổng lồ liền biến thành viên cầu lồi quang lao thẳng xuống.

Vạn Hoa phu nhân lập tức rét lạnh trong lòng, một tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, thiên linh cái trên đỉnh đầu tách ra rồi từ đó bay ra một mặt thuẫn xanh biếc màu lá cây, đồng thời hư ảnh sư tử khổng lồ màu đen sau lưng cũng ngẩng đầu gầm vang một tiếng rồi bắn ra một đạo cột sáng đen sì.

"Oanh" một tiếng âm vang thật lớn, càng của khổng lồ đập mạnh lên cột sáng, vốn là bắn tung tóe nhưng chỉ một chút sau lại quang trụ đen ngòm kia xuyên thủng một lỗ ra đằng sau, cuối cùng lóe thành từng điểm linh quang rồi tiêu vong.

Vạn Hoa phu nhân trông thấy như vậy nhưng cũng không cảm thấy vui hơn chút nào, ngược lại vẻ mặt càng lúc càng thấy thêm ngưng trọng. Hai cổ tay áo chợt rung lên, chỉ chít phi châm đen thui bắn ra từ đó làm không khí nổi lên muôn vàn tiếng xé gió, cuối cùng hóa thành một tòa pháp trận cuộn cuộn hắc khí trải rộng khắp cả một vùng hư không.

Vừa rồi Hoàng Kim Giải mới chỉ tùy tiện đánh ra một đòn mà uy lực đã kinh khủng đến như vậy rồi, nàng không thể nào không nhận ra đây là một

đôi thủ cực mạnh. Nhất thời trong lúc này cũng chẳng cần quan tâm đến Băng Phách tiên tử đang ở bên kia nữa.

Thanh Bình đạo nhân chứng kiến tất cả sự việc, trong lòng vừa tức giận nhưng lại vừa sợ hãi. Hắn hoàn toàn không thể ngờ được sự việc đã chắc ăn như vậy rồi mà tự nhiên lại có thêm người ở đâu nhúng tay vào.

Chỉ có điều qua một kích đáng sợ của Hoàng Kim giải vừa rồi, hắn biết là có người này nhúng tay vào thì chắc chắn trong chốc lát không thể nhờ cây Vạn Hoa phu nhân thêm được gì nữa. Lập tức trong lòng đưa ra quyết định, phát trần trong tay hắn rung lên một lần nữa, vô số sợi tơ màu xanh dày đặc gấp bội lúc nãy lại phát ra tiếng “Xuy xuy” bắn thẳng về phía trước. Cùng lúc đó cánh tay còn lại cũng giơ lên, một tấm gương mờ mịt theo đó hóa thành một đoàn ánh sáng màu xanh bay ra.

Mặt kính này chớp lên một cái, bên trong liền hiện ra một cái đồ hình bát quái hai màu đen trắng. Lại nhoáng lên một lần nữa đã xuất hiện ở trên đầu Băng Phách tiên tử.

Âm thanh ầm ầm vang lên, một cây côn gỗ cao vài tấc bay ra từ trong đồ hình bát quái đen trắng. Vừa hiện ra đã đón gió phình to lên biến thành cọc gỗ cao tới vài trượng, linh văn màu xanh bao quanh nhẹ nhàng lao xuống đập lên bức tường băng.

Rõ ràng là Thanh Bình đạo nhân cũng hiểu rõ Băng Phách tiên giai Đại Thừa không lâu nên dù cho chỉ có một mình hắn thì cũng có khả năng rất lớn bắt giữ được đối phương, thế nên vừa mới ra tay đã phô trương thanh thế lớn đến như vậy.

Cọc gỗ khổng lồ cùng với linh văn màu xanh điên cuồng công kích xuống. Bức tường băng vốn dĩ đang nguyên vẹn nhưng chỉ một lát sau đã lộ ra vẻ không thể chống cự được. Nó chớp động không ngừng sau những

tiếng nổ vang, rồi cuối cùng sau một tiếng giòn vang cũng bắt đầu nứt ra vài khe rãnh trắng tinh.

Băng Phách ở trong bức tường băng thấy vậy nhưng cũng không lộ ra vẻ hoảng hốt một chút nào, thay vào đó lại hít sâu một hơi rồi khoanh chân ngồi xuống. Hai tay bấm niệm pháp quyết rồi từ thiên linh cái trên đỉnh đầu bỗng bay ra một quang ánh sáng trong suốt. Quang ánh sáng bay xoay tròn một cái rồi ngưng tụ lại biến hóa thành hư ảnh một con rùa trắng như tuyết lớn đến hơn ngàn trượng.

Ở trên mai rùa mọc ra vô số các loại gai băng trong suốt, toàn thân tỏa ra một luồng khí tức cực kỳ lạnh lẽo. Vừa mới xuất hiện đã lập tức mở miệng điên cuồng bắn ra từng đoạn khí lạnh trắng xóa, không một tiếng động dồn dập chìm vào trong bức tường băng.

Bức tường băng vốn dĩ đang cực kỳ âm đạm nhanh chóng hấp thụ khí lạnh rồi lập tức hàn quang đại thịnh, những vết nứt vỡ ở mặt ngoài ngay lập tức được lấp đầy cho liền lại với nhau.

Toàn bộ bức tường băng sau khi bị công kích lại một lần nữa được củng cố nguyên vẹn như lúc ban đầu.

"Hàn Vũ Huyền Quy "

Thanh Bình đạo nhân sau khi nhìn thấy rõ con rùa băng kia, sắc mặt lập tức biến đổi một trời một vực. Nhưng sau khi suy tính một lúc thì lập tức không lưỡng lự nữa, hai tay bấm pháp quyết đồng thời mở miệng hô một chữ "Tật", ánh sáng sau lưng chớp lên rồi hư không hiện ra một hư ảnh đạo nhân khổng lồ.

Cùng lúc đó hình đồ án Thái Cực đen trắng trên đạo bào của hư ảnh đạo nhân này cũng từ từ hiện ra. Đồ án Thái Cực đo vô số điểm tinh quang ở

bốn phương tám hướng đồ cuộn cuộn lại, âm âm dung mãnh nhập vào trong cơ thể của hư ảnh. Lập tức làm cho hư ảnh điên cuồng bành trướng biến thành cao hơn trăm trọng.

Thanh Bình đạo nhân lúc này sắc mặt ngưng trọng quát to một tiếng rồi thúc dục pháp quyết trong tay. Hai cánh tay của hư ảnh đạo nhân sau lưng hắn cũng chà xát một cái rồi lại giương lên, chỉ chít lôi hỏa màu trắng lập tức xuất hiện, run lên một cái rồi điên cuồng âm âm lao về phía đối diện.

Băng Phách đang ở trong bức tường băng thấy vậy lập tức biến sắc, cũng mạnh mẽ thúc giục pháp lực trong người làm cho thể tích Huyền Quy trên đầu tăng lên vài vòng, phun ra cột khí lạnh thô to gấp bội phần.

Sau khi bức tường băng hấp thụ khí lạnh thì hàn quang lại đại thịnh, miễn cưỡng vẫn có thể chống chọi được với đám tơ xanh, cọc gỗ khổng lồ và lôi hỏa cùng lúc tấn công.

Thanh Bình đạo nhân thấy vậy, trong lòng thầm kêu khổ không ngừng.

Đến giờ hắn mới biết được rằng tuy đối phương tu vi thâm sâu không thể nào bằng mình nhưng lại nắm giữ thần thông băng thuộc tính quá mức huyền diệu. Hơn nữa dưới tình hình chỉ phòng thủ chứ không tấn công thế này, muốn bắt được đối phương trong thời gian ngắn thì chắc chắn là không thể nào làm được.

Quả thực là bất đắc dĩ, hắn chỉ còn cách cố gắng mãnh liệt thúc dục ba loại thần thông vây quanh bức tường băng tấn công không ngừng nghỉ, hy vọng rằng sẽ làm tiêu hao hết được pháp lực của đối phương, nhanh chóng tạo lợi thế cho bản thân.

Còn về phần phụ cận Hoàng Kim Giải cùng Vạn Hoa phu nhân, một người thì quần áo sáng màu bạc lượn lờ quanh thân, một người lại cuộn cuộn

khí đen. Rõ ràng là đã tranh đấu đến mức cực kỳ quyết liệt, trong thời gian ngắn không thể phân ra thắng bại ngay được.

Quay trở lại Hàn Lập bên này, lúc này cũng vẫn chỉ là đòn thăm dò đầu tiên, đến giờ cuối cùng thì hai bên cùng đã đến lúc vận dụng đến đại thần thông chính thức của mình.

Cự Viên thấy nếu chỉ dựa vào quyền ảnh của mình, thì rõ ràng là không làm gì nổi Tiêu Minh đang hóa thân thành Cửu mục Huyết Thiềm. Cặp mắt to tướng lóe lên rồi lập tức sau lưng cũng chớp lên ánh sáng màu vàng kim Pháp tướng ba đầu sáu tay lại xuất hiện, ánh sáng toàn thân ngưng tụ lại hiện nguyên hình Phạm Thánh Kim Thân đang nhắm chặt ba đôi mắt. Ba gương mặt cùng với Hàn Lập giống hệt nhau nhưng mỗi cái đều có một biểu tình khác.

Cự Viên lại hét lớn một tiếng rồi đưa tay lên vỗ vào trán, thiên linh cái chợt tách tuôn ra một đoàn khí đen. Vù một cái bay xuống phía dưới nhập luôn vào Kim Thân Pháp tướng không còn bóng dáng.

Lập tức thân hình Phạm Thánh Kim Thân run lên nhè nhẹ, sáu con mắt đồng thời mở ra một lúc. Thân hình chớp lên một cái rồi biến mất vô ảnh vô tung, không còn thấy bóng dáng ở đâu nữa.

Sau một khắc, Phạm Thánh Kim Thân quỷ dị hiện ra cách trên đầu Cửu Mục Huyết Thiềm mười trượng, sáu cánh tay bỏ về phía hư không một trảo, mỗi cánh tay đều hiện ra một thanh cự nhận màu vàng kim to đến ba bốn trượng, khua lên một cái lập tức bắn ra vô số mũi kiếm hàn quang nhanh chóng tụ lại rồi biến thành một cơn lốc màu vàng kim khổng lồ menh mông lao thẳng tới.

“Xuy xuy” Vòi rồng màu vàng kim còn chưa đến tới nơi đã bắn ra vô tận lưỡi đao khí nhọn hoắt màu vàng kim, sắc bén vô cùng, tưởng như có

thể cắt xé hư không thành từng mảnh nhỏ.

Trong lòng Tiêu Minh trở nên rét lạnh, không dám khinh suất dùng lưỡi của Huyết Thiềm để chống đỡ những mũi nhọn này. Thay vào đó lại hóa thân cự thiềm kêu lên một tiếng quái dị “Cô...ô...ô...”, sau lưng nó cũng chợt xuất hiện vô số phù văn màu bạc tách ra khỏi cơ thể rồi dung nhập lại với nhau.

Trong khoảnh khắc ngưng tụ lại thành một cái lưới màu bạc bao phủ cả cơ thể lại.

Các lưỡi đao khí màu vàng kim khi chém lên trên mặt tấm lưới lại lóa lên một cái rồi chui vào bên trong, không có bất kỳ phản ứng nào nữa.

Mà Huyết Thiềm thì lợi dụng cơ hội cái bụng đang căng lên, mở rộng miệng bắn ra một viên cầu ánh sáng đường kính hơn một trượng được bao phủ bởi vô số tia tơ máu, cũng lóe lên một cái rồi bắn thẳng tới vòi rồng.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Tơ máu cuộn cuộn xâm nhập vào trong kim quang, ấy vậy mà cơn lốc màu vàng kim lại dễ dàng bị phá vỡ hiện ra Phạm Thánh Kim Thân ở phía trong.

Chỉ thấy hơn một nửa số kim nhận trong tay Kim Thân giờ đây đã bị hủy không còn nữa. Trên ngực xuất hiện thêm một cái đại động cực kỳ khủng bố, nhưng bên trong không hề có một chút máu thịt mà chỉ có từng điểm ánh sáng màu vàng kim đang dần hội tụ lại để nhanh chóng lấp đầy vết thương. Cùng lúc thì kim nhận trên tay cũng lại biến ảo ra thêm.

Phạm Thánh Kim Thân vừa mới khôi phục như lúc ban đầu, sáu con mắt lóe lên tia rét lạnh, tiếp tục huy động kim nhận lao thẳng về phía trước.

Cửu Mục Huyết Thiềm rõ ràng là không muốn chính thức đối cứng với đối thủ, bỗng nhiên thân hình thu nhỏ lại mười mấy lần, đồng thời thoáng cái trên lưng phun ra từng đợt huyết vụ, hóa thành cả một biển sương mù máu che giấu đi thân hình của mình.

Phạm Thánh Kim Thân thấy rõ ràng là Huyết Thiềm không muốn đánh cứng với mình. Sau một tiếng nổ vang lại hóa thành một cơn lốc lao thẳng về phía biển sương mù màu máu.

Một lát sau, bên trong vang lên vô số tiếng nổ vang bạo liệt, chắc hẳn ở trong đó diễn ra một trận đánh kịch liệt lắm đây.

Cự Viên do Hàn Lập biến thân thành thấy vậy thì trong mắt thoáng hiện ra một tia châm biếm, cánh tay khẽ động, một bàn tay lông lá cự đại đánh ra một trào về phía biển sương máu.

Nhưng chỉ sau một khắc, vốn dĩ chẳng có một chút dấu hiệu nào nhưng lại làm cho Cự Viên sắc mặt chợt biến, quay đầu ngược lại phía sau, sau khi mơ hồ nắm chặt bàn tay khổng lồ lại, năm ngón tay nắm thành nắm đấm rồi đập mạnh về vùng hư không phía đằng sau.

Cơ hồ cùng một thời gian, vùng hư không phía sau lưng nó chấn động mạnh, một bàn tay lớn màu xanh trông giống như cái móc sắt chợt lóe hiện lên, hóa thành một bóng xám rồi đánh thẳng về phía Cự Viên.

"Xuy xuy" âm thanh vang lên, đầu ngón tay của bàn tay màu xanh lại nhẹ nhẹ sinh ra luồng khí tanh hôi.

Nhưng động tác của bàn tay như vậy lại vừa vặn bị Cự Viên xoay mình đánh cho một quyền.

"Phanh" một tiếng trầm đục vang lên!

Bàn tay to màu xanh bị trúng một kích bắn thẳng ra phía bên ngoài. Cùng lúc, một cơn sóng địa chấn màu vàng kim cũng nhộn nhạo xuất hiện.

Cái bóng xám do bàn tay màu xanh hóa thành kia không kịp đề phòng nên mới bị đánh văng xa như vậy, nhưng không biết là hắn thi triển loại bí thuật gì, chỉ sau một khắc đã lại uốn éo thân hình, lấy một góc độ không thể tưởng tượng nổi lại bắn thẳng về phía trước.

Cự Viên gầm lên giận giữ, thân hình quay ngoắt về phía sau, hai cánh tay vũ động hóa thành vô số quyền ảnh màu vàng kim, đem tất cả một vùng hư không xung quanh đều hóa thành thế giới màu vàng kim.

Nhưng bóng xám lại nhẹ nhàng khinh phiêu như chim yến vậy, cảm giác như toàn thân không có chút trọng lượng. Rõ ràng là bị quyền ảnh đánh cho thất lạc bay ra ngoài nhưng hoàn toàn không có một chút nào thương tổn, lại còn vẫn có thể bay lượn nhảy múa xung quanh Cự Viên giống hệt như giòi bám trong xương.

Sau khi Cự Viên một hơi điên cuồng đánh mấy trăm quyền, vẫn không có biện pháp làm gì được bóng xám, bỗng ngửa mặt cười điên cuồng dữ tợn:

"Công pháp này của người vậy mà lại vô cùng thú vị, lại có thể hóa giải đến tám, chín phần mười công kích, nhưng sau khi chịu một kiếm này của ta không biết còn có thể thoải mái như vậy được nữa hay không."

Vừa dứt lời, Cự Viên lập tức thu lại nắm đấm rồi điểm ra một chỉ về phía hư không chỗ bóng xám.

Lập tức một đạo kiếm quang màu xanh mịn mờ như thiểm điện chém thẳng vào bóng xám đang phiêu hốt giữa không gian.

Nhưng một màn quỷ dị xuất hiện.

Bóng xám rõ ràng bị chém thành hai mảnh, nhưng không hề xuất hiện một giọt máu nào cả, trái lại còn mơ hồ một cái rồi trực tiếp biến mất.

Mà ở trong hư không cách chỗ ấy mười trượng nhẹ nhàng chấn động một cái rồi một cái bóng xám yên lặng hiện ra.

Hóa ra là trước khi kiếm quang chém đến hắn đã dùng bí thuật chạy thoát ra bên ngoài rồi. Chỗ cũ lúc này chỉ là một cái tàn ảnh mà thôi.

Nhưng cuối cùng thì cái bóng xám cũng đã phải lộ bộ mặt thật của mình, rõ ràng chính là tên Vô Cấu lão tổ lúc nãy.

Đồng tử trong hai mắt Cự Viên có chút co rút lại, đưa mắt quét qua hướng cuộc chiến của Hoa Tây tiên tử bên kia.

Lần này thì nhìn thấy rõ ràng, ngoại trừ nàng này còn đang phải thúc dục vòng tròn ngăn cản ngọn núi cự đại đè lên, còn một ngọn núi khác thì lại đang chìm trong biển lửa. Bất ngờ là tên người lửa màu vàng kim kia lại cũng có mặt ở đó, hai tay phun ra vô số hỏa cầu đánh về phía đỉnh của tòa cực sơn thứ hai.

Chương 2370: Trở về

"Hóa ra là Thân Ngoại Hóa Thân thuật, quả thực đúng là rất huyền diệu, chỉ có điều ta thấy có chút kỳ quái, theo tình hình của các hạ bây giờ, nếu dùng thân thông vừa rồi thì miễn cưỡng cũng chỉ có thể kéo dài trận đấu thêm một chút." Hai mắt của Cự Viên phát ra ánh sáng màu lam nhìn Vô Cầu lão tổ từ trên xuống dưới dò xét một lần, vẻ mặt cảm thấy hơi kỳ lạ.

"Ngươi... Lời này là có ý gì." Ánh mắt Vô Cầu lão tổ đang ở đối diện bỗng nhiên co rút lại, lần đầu mở miệng lại nói những câu vô cùng khó hiểu, giống như là suốt bao nhiêu năm qua chưa từng mở miệng, thế nhưng thần sắc trên khuôn mặt vẫn vô cùng đờ đẫn.

"Đạo hữu quả thật không biết, dưới Minh Thanh Linh Mục toàn lực thi triển của Hàn mỗ, ngàn dặm bên ngoài Cửu Thiên còn có thể thấy rõ. Mặc dù các hạ dùng bí bảo che giấu thi khí ở trên thân, hơn nữa vẫn có thể hành động như người bình thường, nhưng mà thật bất cơ quan trong người bị hoại tử thì không thể nào giấu qua được con mắt của Hàn mỗ. Ta quả thực rất tò mò, đạo hữu tại sao lại bị biến thân thành bộ dạng như bây giờ, là tự nguyện hay là bị người ta hạ cấm chế." Tiếng nói trong miệng Cự Viên âm âm truyền đến làm đồng tử trong hai mắt Vô Cầu lão tổ càng lúc càng co rút lại. Vốn dĩ hai bàn tay giấu trong tay áo cũng đã nắm chặt lại lúc nào không hay biết.

Lời của Cự Viên âm vang to như vậy khiến cho tất cả các tồn tại Đại Thừa xung quanh đều nghe thấy, ai cũng lộ ra vẻ giật mình, chỉ có Hoa Tây tiên tử sau khi nghe được như vậy thì sắc mặt đại biến, đột nhiên hét lớn một tiếng.

"Vô Cầu, người đang làm cái quái gì vậy, cần gì nghe hắn ăn nói lung tung, mau lập tức giết hắn."

Tiếp theo không biết nữ tử này dùng loại nào thần thông, cái vòng không lồ bỗng nhiên tỏa sáng bao lấy tòa cự sơn, rồi lại chợt biến hóa ra thành chỉ chít tinh sa, vọt lên bao trùm toàn bộ tòa cự sơn hóa thành một khối cầu khổng lồ nằm lơ lửng bất động trong hư không.

Sau đó Hoa Tây tiên tử vòng eo uốn éo, lập tức hóa thành một đạo kinh hồng bắn tới, chỉ một cái chớp động đã đến ngay sát bên cạnh thân hình Vô Cầu, mây liễu dựng thẳng hung hăng chăm chú nhìn thẳng vào Cự Viên.

"Yên tâm đi, lời nói chia rẽ của hắn làm sao có thể quấy nhiễu tâm trí ta được. Hắc hắc, khiến cho các hạ phải thất vọng rồi. Tại hạ sở dĩ biến thành bộ dáng nửa người nửa thi thể này cũng không phải do ai hãm hại cả, mà chỉ là trong khi luyện công có mắc phải sai lầm, nên để bảo vệ tính mạng mới bắt buộc phải chấp nhận biến thành như vậy thôi. Vậy nên không cần phải nói thêm điều gì vô nghĩa, động thủ đi!" Vô Cầu lão tổ nhìn sang Hoa Tây tiên tử bên cạnh một cái, dường như trong mắt lộ ra một nét trào phúng, nhưng trong miệng vẫn không chút biểu tình nói.

Mà trong nháy mắt khi nói xong câu cuối cùng, hắn đột nhiên bước lên một bước, thân hình mơ hồ hóa thành hai, từ hai hóa thành bốn..., trong thoáng chốc đã hóa thành mười mấy đạo hư ảnh giống hệt nhau, lập tức cùng lóe lên xuất hiện bao vây xung quang Cự Viên. Lại chớp lên một lần nữa hóa thành càng nhiều hơn hư ảnh rồi tất cả lao thẳng tới Cự Viên ở trung tâm.

Trong phút chốc, phảng phất như phải có hơn trăm người cùng lúc lao vào Cự Viên.

Hai mắt Hoa tây bên cạnh cũng sáng ngời lên, cũng không do dự hai tay đánh ra một trào, tức thì trong cơ thể tuôn ra vô số điểm linh quang rồi tụt vào trong lòng bàn tay hóa thành một lưỡi dao cổ xưa dài hơn một trượng. Sau đó quát lên một tiếng chém thẳng tới Cự Viên.

Lập tức Cự Viên do Hàn Lập biến thân thành cảm thấy không gian bốn phía xung quanh như căng ra, một áp lực nặng kinh khủng áp chặt lên cơ thể mình. Cho dù đang trong trạng thái biến thân thì động tác cũng không thể nhanh hơn được, độn thuật cũng mất luôn hiệu lực.

Lúc này, xung quanh đây là cực nhiều hư ảnh biến thân của Vô Cấu lão tổ, chúng chớp lên rồi đều tiến sát bên cạnh thân hình Cự Viên. "Xuy xuy" âm thanh nổi lên, vô số các trào mang nhằm thẳng những nơi yếu hại của Cự Viên đánh xuống.

Cự viên thấy vậy cũng không có gì sợ hãi, trái lại còn ngẩng đầu gầm vang một tiếng, ngoài thân ánh sáng tử kim đại phóng, vô số phù văn màu bạc từ trong người tuôn ra rồi xoay tròn ngưng tụ lại, hợp thành chi chít từng đám trận văn màu bạc. Sau khi vang lên một tiếng oong oong thanh minh thì lập tức hiện hóa thành một kiện áo giáp phù trận màu bạc trùm kín toàn bộ thân hình.

Tất cả những trào mang kia đánh lên trên tầng áo giáp đều vang lên tiếng "leng keng" rồi đều bị bắn ngược hết ra ngoài.

Cùng lúc đó, thân hình Cự Viên lại cuồn trướng phóng đại lên gấp mấy lần, sắc mặt điên cuồng dữ tợn. Trên thân bắt đầu mọc ra từng cái lân phiến màu tím vàng, đồng thời trên đầu tỏa ra tia sáng màu đen rồi lập tức hiện rõ một cái sừng nhỏ màu vàng óng. Hai cánh tay bao phủ đầy lân phiến vùng mạnh sang hai bên một cái.

Tức thì hư không xung quanh âm âm nổ tung, không gian mơ mơ hồ hồ cảm tưởng như bị bóp méo, vậy mà lại giống như một thứ đồ vật gì bị bẻ gãy sau khi Cự Viên biến thân. Cùng lúc đó, lưỡi đao bằng cát trong tay Hoa Tây tiên tử đang ở phía xa cũng đột nhiên “Phanh” một tiếng vỡ vụn thành từng hạt tinh sa.

Nữ tử này thật sự quá kinh ngạc, rồi trở nên hoảng sợ.

Cự viên một tay bấm pháp quyết, bên ngoài thân tức thì nổi lên âm âm tiếng sấm. Từng sợi tơ vàng óng to như miệng chén tuôn trào ra rồi điên cuồng bắn tới bốn phương tám hướng.

Chỉ trong nháy mắt, lấy Cự Viên làm trung tâm thì bán kính một mẫu trong không gian bao phủ hoàn toàn là lôi quang chớp động không ngừng, kim hồ quán quanh.

Gần trăm đạo bóng xám đến gần sát người Cự Viên không kịp đề phòng cái gì nữa, tất cả đều bị biến sét điên cuồng đánh tan thành tro bụi.

Chỉ có mười mấy đạo là may mắn thoát chết, cuống cuống tụ tập lại với nhau, dung hợp lại hiện ra chân thân của Vô Cấu lão tổ.

Cự viên trông thấy bèn cười gần một tiếng, tiếp tục bấm pháp quyết rồi há mồm phun ra một quả cầu lửa màu bạc có đường kính tới hơn một trượng.

Sau khi quả cầu lửa này vừa cuộn cuộn bay ra thì bỗng vang lên một tiếng thanh minh, trong khoảnh khắc biến hình thành một đầu hỏa điều màu bạc dài đến vài chục trượng.

Hỏa điều cự đại này dang rộng hai cánh, mơ hồ trông thấy được kim quang chớp động không ngừng, nhằm thẳng hướng Hoa Tây tiên tử ở phía xa xông tới.

Còn về phần Vô Cầu lão tổ thì lại bị Cự Viên hư không đánh cho một trảo, lập tức cả một vùng hư không xung quanh hắn cảm giác như co rút lại. Hắn như bị một lực lượng vô hình hoàn toàn bao phủ.

Vô Cầu lão tổ trong lòng rung mình, tay áo rung lên, đột nhiên một hạt châu được bao bọc trong một tầng khí xanh thẫm xuất hiện.

Hạt châu này bắn thẳng lên trời rồi phóng đại khổng lồ, trong nháy mắt cũng gần như biến thành xa luân vô cùng lớn, hung hăng đập mạnh xuống vùng hư không đang bị cự lực khổng chế.

Một tiếng nổ kinh thiên động địa lại vang lên.

Phía trên Vô Cầu lão tổ bỗng nhiên xuất hiện vòng sáng màu xanh biếc, rồi như một cơn sóng địa chấn cuộn cuộn tỏa ra bốn phương tám hướng.

Hạt châu xanh kia cũng không biết tên là dị bảo gì, nhưng lúc này vẫn bất ngờ tỏa ra ánh sáng hào quang chói mắt, bên ngoài ẩn ẩn hiện hiện vô số hoa văn, rốt cuộc cũng đem một trảo trời buộc hư không của Cự Viên phá vỡ.

Hàn Lập thấy vậy cũng tỏ ra khá bất ngờ, nhưng lập tức bàn tay lông lá lại tiếp tục đánh ra một đòn khác.

Lần này thì cả bầu trời phía trên Vô Cầu lão tổ trở nên âm âm chấn động, vô số hồ quang vàng óng xuất hiện giữa hư không rồi ngưng tụ lại, trực tiếp biến hóa thành một bàn tay màu tím vàng khổng lồ. Một tiếng nổ như sét đánh nổi lên, ngay lập tức đã đánh trúng hạt châu đang tỏa ánh sáng rực rỡ.

Trong nháy mắt hạt châu đã bị vô số lôi quang bao phủ xung quanh. Bên ngoài hạt châu tỏa ra phù ấn óng ánh chống cự nhưng lập tức bị lôi quang đánh cho thất điên bát đảo rồi vỡ tan diệt vong.

Bản thân hạt châu cũng run rẩy rồi từ từ chìm xuống phía dưới.

Vô Cầu lão tổ đứng ở phía dưới hừ lạnh một tiếng, nhấc một cánh tay chỉ thẳng lên trời.

Vốn dĩ hạt châu đang dần dần thu nhỏ lại vang lên một tiếng thanh minh, ánh sáng xung quanh trở nên biến hóa hóa thành màu vàng kim nhạt, đồng thời ngưng tụ lại tạo thành một tấm màn ánh sáng bao phủ hạt châu lại.

Mặc cho lôi quang vàng kim điên cuồng công kích nhưng hạt châu dưới sự bảo vệ của màn sáng vẫn đứng nguyên ở hư không, không lay chuyển một chút nào.

Lúc này Cự Viên do Hàn Lập biến thành bước lên trước một bước, trực tiếp thuận di cả trăm trượng xuất hiện ngay bên cạnh Vô Cầu lão tổ. Hai cánh tay khê động tức thì vô số quyền ảnh mang theo ngân văn điên cuồng đánh ra.

Bầu trời tại chỗ Vô Cầu lão tổ bùng sáng, âm thanh nổ mạnh cuồng vang khắp phụ cận xung quanh. Mỗi một cỗ lực lượng vô hình càng lúc lại càng mạnh hơn đánh xuống khiến cho màn sáng bao quanh hạt châu chớp động liên tục, lại một lần nữa bị đánh cho hạ thấp xuống.

Vô Cầu lão tổ gặp tình hình này, trong mắt chớp hiện tinh mang, cánh tay khê động đang muốn thi triển ra thần thông mới để đối kháng với Cự Viên.

Nhưng đúng lúc này, Hoa Tây tiên tử ở phía đằng xa bất chợt kinh hô lên tiếng cầu cứu.

"Vô Cầu, mau lại đây ngay lập tức, ta không thể ngăn cản được nữa rồi."

Tiếng nói của nữ tử này cực kỳ dồn dập, rõ ràng là đang vô cùng sợ hãi.

Vô Cầu lão tổ giật mình một cái, trong lúc cấp bách vội quay đầu nhìn sang.

Chỉ thấy Hoa Tây tiên tử bên kia, chẳng biết từ khi nào đã bị một biển lửa bao trùm trong đó, hơn nữa lại còn bị một đầu hỏa điều đang bay lượn không ngừng tấn công dồn dập.

Hoa Tây tiên tử thì chỉ có cách nấp trong một cái lồng cát long lánh vô cùng để tránh né.

Nhưng mà cái lồng cát này đang bị nhanh chóng hòa tan thành từng hạt chất lỏng dưới sự thiêu đốt của ngọn lửa màu bạc.

Uy năng của ngọn lửa màu bạc này quá lợi hại, vượt qua hết thủy sự suy đoán của nàng.

Chẳng những thần thông phòng ngự bốn mạng của nàng phóng ra cũng không thể chống cự lại được sự xâm hại của nó, mà bảy tám kiện bảo vật thả ra lúc trước vừa mới tiếp xúc cũng ngay lập tức bị tiêu hủy hoàn toàn.

Quý dị hơn chính là, không gian xung quanh hỏa điều đang bay lượn nhảy múa kia mơ hồ truyền đến từng trận chấn động của cấm chế, dường như hư không ở phụ cận đều đã bị giam cầm lại, không cho phép một ai tùy tiện ly khai mà chỉ có thể đứng ở một chỗ co cụm phòng thủ.

Đến giờ, khi trông thấy cái lồng cát cũng không còn khả năng chịu đựng trong bao lâu nữa, tình huống đã thực sự cấp bách nên nàng chỉ còn cách hô hoán cầu cứu Vô Cầu lão tổ.

Vô Cầu lão tổ vừa nhìn thấy rõ tình hình bên đây, động tác có chút chần chừ, nhưng trong mắt chợt run rẩy rồi lập tức đưa ra quyết định.

Chỉ thấy hấn hét to một tiếng rồi thân thể chột nổ tung, hóa thành hơn trăm đạo hư ảnh độn quang tới bốn phương tám hướng.

Sắc mặt Cự Viên không đổi, một cánh tay trở nên mơ hồ đánh ra một trảo, nhưng cũng chỉ đánh nát được hơn nửa hư ảnh.

Hơn phân nửa hư ảnh vẫn tiếp tục lóe lên vài cái, lập tức xuất hiện ở bên cạnh biển lửa rồi tụ lại với nhau, lần nữa hiện ra bản thể Vô Cầu lão tổ.

Một tay của hấn bấm pháp quyếtss cực nhanh, bên ngoài thân cũng bùng bùng nổi lên một ngọn lửa màu vàng, sau đó không một chút do dự xông thẳng vào bên trong biển lửa.

Chỉ thấy có một đoàn lửa màu vàng lay động như quỷ mị bên trong biển lửa bạc. Bập bùng một tiếng rồi hiện ra bên cạnh Hoa Tây tiên tử một cách quỷ dị.

Hoa Tây tiên tử mừng rỡ, giơ tay điểm lên lồng cát một cái khiến nó tách ra một lỗ hổng.

Vô Cầu lão tổ chộp lên một cái cũng chui qua lỗ hổng, đến sát bên cạnh Hoa Tây tiên tử.

" Nhanh lên, lập tức hành động đi. Tinh sa của ta không thể chống đỡ được lâu nữa đâu, chỉ có bốn mạng chân diễm của ngươi mới có thể chống cự lại linh diễm của hấn." Hoa Tây tiên tử nhìn chằm chằm về phía lồng cát đang bị hỏa điều điên cuồng tấn công, miệng dòn dập nói.

Lúc này, Cự Viên do Hàn Lập biến thân cũng đang âm âm tiến về nơi này, làm cho tâm trạng của nữ tử này càng lúc càng thêm lo sợ.

"Được rồi, ngươi thu lại tinh sa đi, ta sẽ phóng ra bốn mạng chân diễm."

Vô Cầu lão tổ mặt không biểu cảm đáp ứng một tiếng, lật ngửa bàn tay, một ngọn màu xám “Xì xì” vọt ra bao bọc cả cánh tay lại, nhưng ngay lập tức, lấy tốc độ không thể tưởng tượng được đâm thẳng vào Hoa Tây đang đứng bên cạnh.

Chương 2371: Vạn Linh Huyết Tử

Đột nhiên thân thể mềm mại của Hoa Tây Tiên Tử uốn éo, như đã sớm phòng bị mà quay người lại, nhanh như thiểm điện dùng bàn tay được bao bọc bởi tinh sa nghênh đón.

“Phanh” một tiếng, theo đó cả hai bàn tay hai người thoáng chốc đối chưởng với nhau.

Tinh sa và Kim điểm nổ tung, thân hình cả hai đồng thời chấn động lùi về phía sau mấy bước.

“Ta sớm biết lão quỷ ngươi sẽ dùng chiêu này mà, xem ra ngươi còn chưa nếm đủ đau khổ, ta sẽ khiến ngươi...” Khuôn mặt kiêu diễm của Hoa Tây Tiên Tử thoáng chốc trở nên vặn vẹo và tái nhợt đi vài phần, vừa nghiêm nghị nói đối câu bỗng nhiên thay đổi mà biểu lộ ra vẻ cực kỳ hoảng sợ. Cả thân thể mềm mại chấn động, trước ngực thoáng chốc chui ra một bàn tay khô gầy màu xanh.

Bàn tay năm ngón thành linh bất lấy một đứa trẻ đang liều mạng dấy dựa, khuôn mặt và thần thái giống hệt Hoa Tây Tiên Tử, nhưng nét mặt thì đầy vẻ thống khổ.

Thân hình của Vô Cầu Lão Tổ mơ hồ lập tức xuất hiện trước mặt Nguyên Anh của Hoa Tây Tiên Tử một cách quỷ dị, đồng thời lạnh lùng nhìn đối phương không nói gì.

Cùng lúc này, sau lưng nữ tử chấn động hiện ra một hư ảnh màu xanh nhạt tới mức gần như không thể thấy được.

Mà dường như cùng một thời gian, Hỏa Nhân bên trong biển lửa màu vàng vẫn đang phát ra từng đợt công kích Cực Sơn lại chợt “phốc” một tiếng biến mất trong hư không.

Cực Sơn không có gì ngăn cản lập tức đập xuống, toàn bộ biển lửa âm ầm tán loạn rồi biến mất.

“Thì ra ngươi đã tu luyện thành Thế Linh Đại Pháp, nếu không làm sao ta có thể rơi vào kết cục này được chứ. Nhưng ngươi chớ nên đắc ý, vợ chồng ta và ngươi vốn là đồng mệnh tương liên, ta phải chết ở đây thì ngươi cũng đừng mong tiếp tục sống sót, Chớ quên là phần dưới cơ thể của ngươi mang theo Đồng Mệnh Cấm Chế với ta.” Nguyên Anh của Hoa Tây Tiên Tử dốc sức liều mạng dấy dựa, nhưng căn bản không cách nào thoát được. Một lát sau triệt để tuyệt vọng mà dừng hết thở cử động lại, từ trong miệng nói ra một câu cực kỳ oán độc với Vô Cầu Lão Tổ.

“Vậy sao, ngươi đã muốn như thế thì cứ yên tâm lên đường đi. Từ mấy năm trước ta đã phá giải xong cấm chế của ngươi rồi, ta một mực nhẫn nhịn tới bây giờ chỉ là vì kiện đồ vật kia trong tay ngươi mà thôi.” Trong mắt Vô Cầu Lão Tổ hiện lên vẻ kỳ quái, nhưng miệng vẫn dờ dẩn nói.

“Điều đó không có khả năng. A..... “

Nguyên Anh của Hoa Tây Tiên Tử cả kinh, điên cuồng hét lớn, nhưng chỉ kịp kêu lên một tiếng thì bóng người màu xanh phía sau chợt “phốc” một cái triệt để biến thành Hỏa Nhân màu vàng bổ nhào lên phía trước, đem toàn bộ Nguyên Anh và cả thân hình của nàng ta bao vây bên trong, lập tức thiêu đốt toàn bộ thành tro bụi.

Đồng tử Vô Cầu Lão Tổ khẽ co rút lại, nhưng lập tức khuôn mặt không chút biểu cảm phát một tay lên hư không.

Từ bên trong ngọn lửa vàng vang lên tiếng xé gió, từ trong đó bay ra một khối trận bàn màu đen như mực, thoáng chốc đã rơi vào bàn tay lão.

Vô Cầu Lão Tổ cẩn thận đánh giá vật trong tay rồi há miệng thối.

Lập tức âm thanh trầm muộn truyền lại!

Trận bàn lấy một tốc độ mà mắt thường có thể thấy được nhanh chóng phong hóa, cuối cùng hóa thành một luồng khói đen lơ lửng tại chỗ không tiêu tan.

Vô Cầu lão tổ há miệng khê hút, lập tức nuốt toàn bộ đám khói đen vào trong bụng, sau khi kiểm tra thể nội chốc lát, trong mắt mới hiện ra vẻ hài lòng như đã nắm chắc là vậy.

Mà hỏa diễm màu vàng kim ngưng tụ lại một lần nữa hóa thành một bóng người nhợt nhòa màu xanh đứng tại chỗ cũ.

“Phanh” một tiếng.

Thuần Cát cuối cùng cũng bị triệt để hòa tan, nhưng ngọn lửa màu bạc vốn đang cuộn cuộn xoắn tới từ bên ngoài bỗng nhiên dừng lại một cách quỷ dị, con Chim Lửa khổng lồ kia cũng thu lại hai cánh mà dừng trên không trung.

Lúc này, ánh mắt của Vô Cầu Lão Tổ mới lóe lên, nhìn về phía Cự Viên khổng lồ cách đó không xa.

Cùng lúc này, Cự Viên do Hàn Lập biến thành cũng đồng dạng đang dùng ánh mắt đầy thâm ý đánh giá vị Vô Cầu Lão Tổ này. Một lát sau mới ông ông mở miệng:

“Tuy không biết giữa quý phu thê có chuyện gì xảy ra, nhưng ta cũng có thể đoán được đại khái một chút. Bây giờ chỉ còn mình ngươi, có còn ý định động thủ nữa hay không?”

“Đương nhiên là không cần thiết nữa rồi. Với bộ dạng hiện tại của ta thể này, công pháp của Thiên Đỉnh chân nhân căn bản cũng không có tác dụng gì. Huống hồ cho tới bây giờ đạo hữu ngay cả một nửa thực lực cũng chưa dùng hết, bản lão tổ tự nhiên sẽ không ngu ngốc đi làm chuyện chọc giận đạo hữu. Lão phu đi trước một bước vậy.” Vô Cấu lão tổ nhàn nhạt nói hai câu, bóng người màu xanh bên cạnh bồ nhào về phái hắc lập tức dung nhập vào cơ thể không thấy bóng dáng, tiếp đó tay áo rung lên, hào quang tỏa ra ngoài thân lập tức hóa thành một luồng cầu vòng phá không bay đi, chỉ sau mấy cái chớp động đã biến mất ở cuối chân trời.

Hàn Lập hơi có vẻ ngoài ý muốn, không ngờ vị Vô Cấu Lão Tổ này lại làm việc dứt khoát như vậy, đương nhiên sẽ không xuất thủ chặn đường làm gì.

Đột nhiên từ phía bên kia vang lên một tiếng nổ mạnh chấn động đất trời.

Trong nội tâm Hàn Lập khẽ động, nhìn trở lại chỉ thấy biển sương mù màu máu phía xa xa đã tản đi không biết từ khi nào, một lần nữa lộ ra Phạm Thánh Kim Thân và Cửu Mực Huyết Thiềm bên trong.

Cả hai chúng đứng cách xa nhau trăm trượng, tuy nhiên một tên thì Kim quang âm đạm, thiếu mất một đầu và hai tay.

Kẻ còn lại thì toàn thân đầy thương tích, chín con mắt đỏ chỉ còn năm cái có thể mở được, còn lại thì đang chảy máu đầm đìa không ngớt.

Bộ dáng của cả hai hoàn toàn là lưỡng bại câu thương.

Về phần hai nhóm chiến đấu còn lại thì vẫn vang lên tiếng sấm sét âm ầm không ngừng, bộ dáng khí thế chiến đấu vẫn cao ngất trời.

Nội tâm Hàn Lập cười cười, thân hình Cự Viên khẽ động, định lao tới Huyết Thiềm phía bên kia.

Đúng lúc này, Cửu Mục Huyết Thiềm lại phát ra một tiếng thở dài thật sâu:

“Hàn huynh không cần đánh nữa, lần tranh đấu này ba người bọn ta đã thua, tuyệt đối sẽ không dây dưa với đồng bạn của đạo hữu nữa.”

Vừa dứt lời, trên người Huyết Thiềm một lần nữa toát ra luồng huyết vụ, những vết thương trên người lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được nhanh chóng khỏi hẳn.

Tiếp theo thân hình Huyết Thiềm tỏa sáng, lăn tròn một vòng dưới đất lập tức khôi phục lại hình người.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, sau đó biến thân Cự Viên cũng gầm nhẹ một tiếng nhanh chóng thu nhỏ lại, từ trong kim quang nhanh chóng khôi phục nguyên hình.

Hai nhóm chiến đấu còn lại tự nhiên cũng nhìn thấy mọi việc trong mắt.

Mặc dù trong lòng tràn đầy không tình nguyện, nhưng Vạn Hoa Phu Nhân và Thanh Bình đạo nhân cũng chỉ có thể bất đắc dĩ thu hồi bảo vật thần thông lại, chủ động lùi ra ngoài phạm vi chiến đấu, độn quang lóe lên đã xuất hiện bên cạnh Tiêu Minh với sắc mặt cực kỳ khó coi.

“Tiêu huynh, chúng ta cứ buông tha như vậy hay sao.” Mặt mũi Vạn Hoa phu nhân tràn đầy vẻ không cam lòng hỏi.

“Không thì thế nào, còn có thể làm gì khác hay sao. Không còn Vô Cầu lão tổ và Hoa Tây tiên tử, ba chúng ta ngay cả một tí phần thắng cũng không hề có.” Tiêu Minh chậm rãi nói.

Sắc mặt của Thanh Bình đạo nhân ở bên cạnh cũng biến hóa âm tình bất định mấy lần, nhưng cuối cùng cũng không nói một lời nào tới trận chiến nữa.

“Hàn đạo hữu, lần này chúng ta nhận thua. Ba người bọn ta cũng không còn mặt mũi nào tiếp tục lưu lại đây nữa, xin cáo từ.” Tiêu Minh ôm quyền hướng về Hàn Lập, hào quang bên ngoài thân lóe lên, dường như lập tức định mang theo Thanh Bình đạo nhân và Vạn Hoa phu nhân phi độn rời đi.

“Tiêu huynh muốn đánh thì đánh, muốn đi thì đi, có phải là quá xem thường tại hạ hay không?” Hàn Lập bỗng nhiên cười lạnh một câu.

Lúc này Hoàng Kim Cự Giải và Băng Phách cũng đã thu hồi công pháp cùng nhau bay tới bên cạnh Hàn Lập.

Trong đó mặt mũi của Băng Phách tràn đầy vẻ vừa vui mừng và sợ hãi.

Cung bạc bên ngoài thân hình Hoàng Kim Cự Giải lóe lên, lập tức hóa thành một vị đạo sĩ trẻ tuổi.

“Ý của Hàn huynh là...” thân hình của Tiêu Minh dừng lại, đồng tử chớp động hỏi một câu.

“Tiêu huynh biết rồi còn cố ý hỏi, chẳng lẽ không định cho tại hạ một chút công đạo hay sao?” Hàn Lập nhàn nhạt hỏi ngược lại một câu.

“Hàn huynh đúng là một chút thiệt thòi cũng không nhận, ba khóa Âm Huyết Tinh này xem như là vật đền bù của ta đi.” Tiêu Minh thở dài một hơi, tay áo run lên bắn ra một cái hộp ngọc lao thẳng về phía Hàn Lập.

Một tay Hàn Lập vung ra liền bắt lấy hộp ngọc vào trong tay, sau khi dùng thần niệm quét qua thì lộ ra vẻ hài lòng gật đầu.

Linh quang lóe lên, hộp ngọc lập tức biến mất vô ảnh vô tung.

Lúc này, Tiêu Minh chấp tay chào Hàn Lập ở trên không, liền biến thành một luồng huyết quang phá không bay đi. Thanh Bình đạo nhân và Vạn Hoa phu nhân thì cùng độn quang theo sát phía sau không nói một lời.

Tuy rằng không thể đạt được y bát trọng bảo của Thiên Đỉnh Chân Nhân, nhưng lúc này vẫn còn cách thời gian đóng cửa của Thiên Đỉnh Cung một chút, nếu nắm chắc vẫn có thể đạt được một vài chỗ tốt ở nơi khác đây.

Ba người Tiêu Minh tự nhiên sẽ không trì hoãn thêm nữa.

“Đa tạ đại ân của Hàn huynh. Nếu không phải đạo hữu xuất thủ tương trợ thêm một lần nữa, chỉ sợ thiếp thân thật sự phải rơi vào kết cục hồn phi phách tán mất rồi.” Băng Phách thở dài một hơi, thi lễ thật sâu với Hàn Lập, lời nói tràn đầy vẻ cảm kích không hề che giấu.

“Băng Phách đạo hữu không cần quá khách khí, cho dù không nhắc tới nguồn gốc sâu xa giữa ta và người thì chỉ cần nhìn vào thân phận Đại Thừa cùng thuộc Nhân Tộc ta cũng sẽ bảo vệ đạo hữu bình yên vô sự.” Hàn Lập hơi cười cười, khoát tay trả lời.

Về phần Giải đạo nhân thì vẫn dờ dẩn không nói một lời.

Vì vậy sau khi cùng Băng Phách nói thêm vài câu, ba người lập tức cùng độn quang bay về phía một hướng khác.

Mấy canh giờ sau, hư không ở một khu vực bên ngoài chân động, từ nơi đó lẳng không hiện ra một tòa quang trận thô to.

Ba người Hàn Lập và Băng Phách thoáng chốc lặng yên hiện ra.

Ngay khi ba người đang đánh giá xung quanh vài lần, bỗng nhiên thân sắc Băng Phách khẽ động, lập tức mở miệng nói.

“Dường như ta đã cảm ứng được vị trí đại khái của Huyết Linh, Ta lập tức thi pháp mượn lực lượng cấm chế đưa chúng ta qua đó ngay.”

Hàn Lập nghe vậy, tự nhiên sẽ không phản đối.

Vì vậy Băng Phách khẽ lật bàn tay, trong tay lập tức có thêm một khối trận bàn, ngón tay nhanh chóng điểm chỉ lên đó.

Sau chốc lát, nàng ném trận bàn trong tay lên không trung, lập tức biến ảo thành một tòa quang trận nhàn nhạt.

Thân hình ba người lóe lên một lần nữa bước vào trong đó. Pháp trận vang lên âm thanh ông ông, thân ảnh của ba người cứ như vậy mà biến mất không thấy đâu nữa.

Mấy canh giờ sau, bên trong một tòa lầu các, Huyết Phách đang thu lấy từng cái trong số hơn chục bảo vật đặt trên một giá gỗ màu vàng nhạt thì bỗng nhiên biến sắc. Không hề để ý tới hai ba kiện bảo vật còn lại mà ngược lại bấm niệm pháp quyết, thân hình độn quang biến thành một luồng cầu vòng bắn đi. Sau một cái chớp động liền lặng yên dừng lại trên không trung.

Dường như cùng một thời gian, hư không gần đó chấn động, một cái quang trận nhàn nhạt lẳng không hiện lên, bốn người Hàn Lập nhanh chóng bước ra từ bên trong.

“Cuối cùng thì ngươi cũng đi ra?” kỳ quang trong mắt Huyết Phách chớp động, nhìn qua nữ tử có gương mặt giống y hệt mình đang đứng bên

cạnh Hàn Lập, ánh mắt phức tạp nói.

“Những năm này thực sự vất vả cho ngươi, may nhờ ngươi có thể nhờ tới Hàn huynh giúp đỡ nếu không chỉ sợ ta và ngươi căn bản khó có ngày gặp lại rồi.” Băng Phách nhìn chăm chăm vào hóa thân Huyết Linh ở trước mặt, mỉm cười nói.

Chương 2372: Lục Dực lại xuất hiện

"Người chính là ta mà ta cũng chính là người, qua bao nhiêu gian khó cuối cùng thì cũng có thể nói chuyện được với nhau. Hiện tại người đã thoát ra thì ta và người cũng có thể dung hợp lại một lần nữa." Huyết Phách nhàn nhạt nói hai câu.

Băng Phách gật đầu, rồi cũng không nói thêm điều gì nữa, hai tay bấm niệm pháp quyết làm cho thân hình tỏa ra ánh sáng màu máu, dần dần trở nên mơ hồ không rõ ràng.

Mà cùng lúc đó, thân hình Huyết Phách khẽ lay động, cũng hóa thành một chùm ánh sáng màu máu bắn tới phía trước.

Chùm sáng màu máu thoáng chớp lên một cái bay đến gần rồi dung nhập luôn và trong người của Băng Phách, không còn bóng dáng gì.

Băng Phách lập tức khom mình xuống, trên mặt hiện ra một chút vẻ thống khổ, đồng thời ánh sáng màu máu bên ngoài cơ thể đại thịnh, đột nhiên vô số tơ máu tuôn ra từ trong da thịt rồi lại ào ào hóa thành sương mù biến mất trong hư không.

Sau thời gian uống hết một tách trà, vẻ thống khổ trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Băng Phách mới dần dần biến mất, thân thể mềm mại hoàn toàn dung hợp hoàn mỹ đứng thẳng lên.

Giờ phút này mặc dù khuôn mặt hay vẻ mặt của nàng không có gì khác với lúc trước cả, nhưng rõ ràng có thể cảm nhận được trong khí chất mơ hồ có một sự thay đổi nào đó.

"Không thể ngờ được trong tộc, Hàn huynh lại có danh tiếng lớn đến như vậy, lại còn cùng hóa thân Huyết Linh này của ta kết giao như thế. Hơn nữa nếu không có sự bảo vệ của đạo hữu thì nàng hoàn toàn không thể nào bình yên mà tiến vào nơi này được." sau khi Băng Phách nhìn Hàn Lập cười duyên dáng một cái mới chậm rãi nói.

"Đạo hữu đã tiếp thu toàn bộ ý thức trí nhớ của hóa thân kia rồi." Hàn Lập cười cười nhìn nữ tử này hỏi dò một câu.

"Làm sao mà dễ dàng như vậy được chứ. Thiếp thân bây giờ đã đem phong ấn hơn một nửa phần trí nhớ ấy lại rồi, trước tiên chỉ hấp thụ những tin tức quan trọng nhất mà thôi." Băng Phách miễn cưỡng nở một nụ cười trả lời.

"Nhưng đúng là Băng Phách đạo hữu làm vậy là đúng đắn. Hiện tại đã không còn sớm nữa. Hiện tại đạo hữu đã thu hồi hóa thân. Trong Thiên Đỉnh Cung này cũng không còn vật gì khiến ta động tâm được nữa rồi, tốt nhất là nên rời đi thôi. Những người khác chắc chắn là không thể biết được Thiên Đỉnh Cung sẽ đóng cửa sớm hơn, thừa lúc đang tranh chấp hỗn loạn thế này, chúng ta tìm cách bình yên mà thoát ra." Hàn Lập gật đầu nói, tiếp theo giơ một cánh tay đánh ra một chiêu vào hư không, ánh sáng lóe lên một cái rồi chợt hiện ra một tiểu nhân màu vàng kim. Rồi nó trực tiếp bay vào tay áo, biến mất không còn tung tích.

Tiểu nhân ấy chính là Phệ Kim Trùng Vương.

Cơ hồ trong cùng một lúc, Giải đạo nhân cũng không nói thêm một lời nào nữa mà hai tay bắn niệm pháp quyết, sau khi một tiếng sét vang lên

cũng biến thành một đạo lôi quang bắn thẳng về phía Hàn Lập rồi tiến vào trong tay áo của hắn không còn bóng dáng.

"Tốt lắm, vậy thì để tiểu muội tiếp tục làm phép." Băng Phách thấy vậy ngay lập tức cũng một lời đáp ứng.

Tiếp theo nàng hé miệng ngọc phun ra một khối ngọc bài mệnh môn huyết sắc, một ngón tay chỉ vào hư không. Theo đó từng trận cấm chế chấn động hiện ra trong không gian.

Tren bầu trời của Vạn Nguyệt Sơn Mạch, một tòa pháp trận siêu cấp khổng lồ đã bao phủ hoàn toàn nơi tiến nhập vào Thiên Đỉnh Cung khiến cho một con kiến cũng chui không lọt. Một ít môn nhân đệ tử mặc trang phục của Huyết Cốt Môn như ẩn như hiện tại một số nơi trong trận pháp.

Ở chỗ trung tâm của trận pháp thì hai gã Đại Thừa của Huyết Cốt Môn đang ngồi cùng một chỗ, lẳng lặng nhắm mắt dưỡng thần.

Đột nhiên Đại Môn vốn dĩ đang chớp động Kim Ngân phù văn lại thoảng cái truyền ra âm thanh vù vù, đồng thời từng trận chấn động cuộn cuộn tuôn ra.

"Có chuyện gì xảy ra vậy, chẳng lẽ Thiên Đỉnh Cung lại đóng cửa sớm vậy sao. Dựa theo các ghi chép từ xưa thì bây giờ còn chưa đến thời gian đóng cửa mới đúng." Hai gã Đại Thừa Huyết Cốt môn kinh ngạc, cùng lúc mở to cả hai mắt, trong đó lão già mắt thâm lại càng kinh ngạc hét lên thất thanh.

"Phải chăng là có người đã đoạt được truyền thừa của Thiên Đỉnh Chân Nhân nên mới xảy ra sự tình như thế này." Phụ nhân béo lùn xấu xí cũng lập tức đứng dậy, ánh mắt lóe lên một cái rồi nói.

"Không cần quan tâm cái gì nữa, trước hết phải phát động trận pháp đã rồi tiếp tục nói sau. Không nhớ đâu lại có người tranh thủ được lúc hỗn loạn chạy thoát đi mất." lão già mắt thâm nghe được vậy thì đồng tử hai mắt co rút lại, nhưng lập tức quả quyết nói.

"Quả thực là có lý, chúng ta phải nhanh chóng chuẩn bị trước một chút." Phụ nhân béo lùn hoàn toàn không có gì phản đối lập tức gật đầu đồng ý.

Vì thế hai người ra lệnh một tiếng, các đệ tử của Huyết Cốt môn đang ẩn nấp ở khắp nơi lập tức khẽ thúc giục khí cụ bày trận trong tay.

Ngay tức khắc cả tòa pháp trận phát động ra từng sợi tơ màu ráng chiều diễm lệ rực rỡ bắn về bốn phía hư không, rồi lấy một tốc độ cực nhanh đan xen lại với nhau thành một cái lưới tơ khổng lồ che phủ toàn bộ bầu trời ở đây lại.

Tất cả khu vực này đều đã bị lưới tơ che phủ toàn bộ.

Nhưng khi lưới tơ vừa mới hình thành xong, từng luồng sát khí như mũi giáo khiến cho người ta trở nên kinh hãi âm âm tỏa ra, phảng phất như có cả thiên quân vạn mã đang ẩn nấp trong đó vậy.

Hai gã Đại Thừa của Huyết Cốt môn đứng thẳng dậy ngay lập tức, nhìn không chớp mắt về phía Đại Môn.

"oanhhh" một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa.

Sau một trận vận vẹo mơ hồ, Đại Môn bị phá nổ tung, đồng thời thiên địa nguyên khí cuồn cuộn tản ra, một cái khe không gian màu trắng sữa xuất hiện ở giữa tầng hư không.

"Phù phù" "Phù phù" hai tiếng.

Tại nơi xảy ra chấn động mạnh cũng chính là nơi mà Đại Môn bị đánh cho biến mất, hai tòa quang trận hiện ra trong hư không, từ đó xuất hiện hai nhóm người từ từ đi ra.

Một nhóm gồm ba bốn mươi người đang vây quanh một gã đại hán mặc áo gấm, sắc mặt âm trầm.

Vừa rồi mấy người này đang tập trung công phá trong một khu vực trung tâm nào đó, đang trong lúc lục soát tìm kiếm bảo vật bốn phía, lại tự nhiên bị quang trận hư không truyền tống ra khỏi Thiên Đỉnh cung.

Tất nhiên là làm cho đại hán mặc áo gấm này cực kỳ tức giận, sắc mặt hoàn toàn không tốt một chút nào.

Ngoài ra còn có một nhóm người nữa, là năm tên thanh niên có khuôn mặt giống hệt nhau.

Chính là Huyết Hợp Ngũ Tử.

"Là hử?" lão giả mắt thâm vừa trông thấy rõ khuôn mặt thật của hai nhóm người này, thần sắc thoáng động lộ ra vẻ vô cùng kinh ngạc.

"Hóa ra là hai vị đạo hữu của Huyết Cốt môn Thiên Cửu, Địa Mộng. hai vị làm ra hành động như thế này là có ý gì?" Gã đại hán mặc áo gấm vừa nhìn thấy rõ khuôn mặt của lão giả mắt thâm và phụ nhân béo lùn, lại quét mắt ra bốn phía nhìn thấy rõ đại trận lưới tơ cực lớn trên không trung, lập tức mặt liền biến sắc, lạnh giọng hỏi.

"Hóa ra là trận pháp tông sư Phụng tông chủ ở đây, chẳng trách Thiên Đỉnh cung lại đóng cửa sớm như vậy. Phụng huynh chắc chắn là thu được cực nhiều từ tốt bên trong đó có phải không?" Phụ nhân béo lùn mở trừng hai mắt, cười khúc khích nói.

"Địa Mộng, người cho rằng bản tọa làm ra biến hóa vừa rồi của Thiên Đỉnh Cung?" Đại hán mặc áo gấm không hề khách khí mà hỏi ngược lại.

"Trong số những người đi vào, ngoại trừ đạo hữu ra thì thiếp thân hoàn toàn không nghĩ được ai có thể làm được việc này nữa." Phụ nhân béo lùn cũng không thèm quan tâm trả lời.

Đại hán mặc áo gấm nghe vậy tỏ ra cực kỳ giận giữ nhưng lại không biết cách trả lời câu hỏi này như thế nào.

Nhưng lúc này, lão già mắt thâm cũng quay sang một bên quát hỏi:

"Năm vị muốn đi đâu, không muốn ở lại nói thêm chút gì sao?"

Huyết Hợp Ngũ Tử ở bên kia không ngờ lại rút lui dần dần về phía đại trận.

"Ta chẳng có điều gì để nói hết, chẳng lẽ đạo hữu còn muốn đem bắt nốt chúng ta với Phụng tông chủ ở tại đây hay sao?" Một gã thanh niên sắc mặt thẫn thờ trong đó, trong mắt vẫn đầy tia máu chớp động trả lời.

"Thật không ngờ rằng, Huyết Hợp đạo hữu đại danh鼎鼎, vậy mà bây giờ lại rơi vào kết cục như này. Thật sự là một điều vô cùng đáng buồn." Lão già mắt thâm chưa trả lời yêu cầu của thanh niên mà lại hấp háy con mắt bảy màu, đột nhiên thở thật dài một tiếng.

"Thiên Khuyết, lời này của người là có ý gì?" Thanh niên sắc mặt đại biến, hỏi lại.

"Cần gì phải có ý tứ. Hừ, dưới Lưu Ly Huyền Mục của ta thì Huyết nhục khôi lỗi làm sao mà giấu diếm được, lập tức đem bản thể đang trốn tránh đi ra đi." Lão già mắt thâm hừ một tiếng, mặt hiện lên một luồng khí rét lạnh nói.

"Cái gì, là Huyết nhục khô lồi!"

Lần này, cả phụ nhân béo lùn cùng với đại hán mặc áo gấm cùng nhau kinh ngạc, ánh mắt xoẹt một cái, cùng nhìn sang phía Huyết Hợp Ngũ Tử bên kia, đều lộ ra vẻ vô cùng kiêng kỵ.

"Hắc hắc, Lưu Ly Huyền Mộc đại danh鼎鼎 quả nhiên danh bất hư truyền, ta đã đem Huyết Thần đại pháp tu luyện tới cảnh giới như thế này, vậy mà còn không thể giấu diếm qua tai mắt của người được." đồng tử của thanh niên nói chuyện lúc trước co rụt lại, nhưng trên mặt lập lại tiếp tục trở nên thần thờ dị thường.

Tiếp theo trên thân năm tên thanh niên hiện ra ánh sáng màu máu, các tia máu đều từ phía sau gáy kích bắn ra, sau khi chớp lên một cái thì cùng hội tụ lại một chỗ, cuối cùng hóa thành một bóng người mơ hồ màu đỏ như máu.

Hai mắt của Huyết ảnh này bắn ra ánh sáng u ám màu xanh, đồng thời trên người cũng tản ra một cỗ khí tức tàn bạo kinh khủng.

"Huyết Thiên đại lục đã sớm có quy định ghi thành văn bản, bất kể những ai tu luyện Huyết Thần thuật! “Chết” lão già mắt thâm đưa mắt nhìn thẳng vào huyết nhân ảnh, sau khi hít sâu một hơi lập tức quát to một tiếng.

Vừa dứt lời một tay của lão già đã bấm pháp quyết, một ngón tay chỉ thẳng lên trời cao.

"Oanh" một trận sấm sét nổ ra.

Trên bầu trời tức thì hiện ra sáu đạo hồ quang đỏ thẫm, chớp lóe lên một cái rồi lập tức bổ thẳng xuống Huyết Hợp Ngũ Tử cùng Huyết ảnh.

Đồng thời cả tòa pháp trận vang lên âm thanh “ ông ông “, từng cột sáng thô to phóng lên cao từ nơi ranh giới, mơ hồ tạo thành hình dáng một cái lồng ánh sáng cự đại.

Lưới tơ trên bầu trời sau khi hấp thụ thiên địa nguyên khí cũng run lên rồi từ từ hạ xuống.

Một trận cười quái dị từ trên người Huyết ảnh truyền ra.

Tay áo của hắn vung lên trời, lập tức cũng có sáu đạo huyết hồng phóng lên cao, sau vài cái chớp động liền đánh tan sáu đạo hồ quang.

Tiếp theo thân hình hắn quay tròn một vòng, vô số huyết vụ tỏa ra từ trên thân, đem Huyết Hợp Ngũ Tử bao phủ vào bên trong, rồi biến thành một biển máu cuộn cuộn lao thẳng đến chỗ ranh giới.

Lão già mắt thâm gặp tình hình này sắc mặt trầm xuống, pháp quyết trong tay biến hóa cực nhanh, từ bên trong thân thể tuôn ra một đạo kiếm khí mịt mù dài mấy trăm trượng, bước chân lên trước một bước lập tức hợp hai làm một với kiếm quang bắn thẳng tới biển máu.

"Phụng tông chủ, hiện tại có người dám can đảm tu luyện Huyết Thần chi thuật, ngươi có tính toán gì không?" con mắt của phụ nhân béo lùn đảo một cái, bỗng nhiên nhìn đại hán mặc áo gấm hỏi một câu.

"Hừ, Địa Mộng, ngươi không cần thiết phải nói kích ta. Người tu luyện Huyết Thần thuật là sinh tử đại địch của Huyết Đạo tông môn chúng ta, ai gặp cũng phải giết. Bây giờ chúng ta cũng gặp phải, tất nhiên là sẽ không đứng ngoài bỏ mặc" Đại hán mặc áo gấm sắc mặt thay đổi mấy lần, nhưng cuối cùng cũng hừ lạnh một tiếng trả lời.

Tiếp theo đại hán phân phó một tiếng, môn hạ đệ tử ở xung quanh lập tức trong tay phóng ra đủ các kiểu pháp khí, cũng cực nhanh chớp một cái

hóa thành đủ mọi phù văn cực lớn nhiều màu sắc, điên cuồng bay múa trong hư không phụ cận.

Đại hán mặc áo gấm thì trong miệng niệm niệm khẽ vài tiếng, những phù văn này bắt đầu dùng quỹ tích huyền diệu nào đó cực nhanh tụ tập cùng một chỗ, rồi điên cuồng xen lẫn vào nhau

Trong phút chốc, lập tức có thể thấy được một tòa pháp trận màu vàng kim nhạt mờ hồ hình thành trên đỉnh đầu đại hán, bên trong hàn quang lạnh lạnh, phảng phất có vô số đao kiếm được ẩn chứa trong đó.

Về phần phụ nhân béo lùn thấy lời nói của mình có hiệu lực, lập tức cười hắc hắc, sau đó giương tay áo lên, tức thì vài cái linh thú hoàn bay ra.

U u u...âm thanh vang lên, lập tức có vài chục con chim gáy màu huyết sắc khổng lồ xuất hiện. Phụ nhân béo lùn cũng mở miệng the thé thúc giục, lập tức chúng trở nên điên cuồng rồi lao đến biển máu.

Còn về những cột sáng cực lớn ở phía ranh giới xung quanh thì do chúng đệ tử Huyết Cốt môn toàn lực thúc dục, sau đó dần dần di chuyển về phía trung tâm pháp trận.

Một hồi đại chiến ngoài dự liệu của cả hai bên bất ngờ bộc phát.

Chương 2373: Thiên Cơ Toái

“Cuối cùng cũng đi ra, chẳng qua đường như nơi đây vẫn nằm bên trong Vạn Nguyệt Sơn Mạch thì phải.” Hàn Lập vừa từ quang trận đi ra, liền đánh giá cảnh sắc bốn phía rồi thản nhiên nói.

“Hàn huynh, ta đã cố gắng hết sức dùng lực lượng lớn nhất thi pháp đem chúng ta truyền tống đến chỗ xa nhất, cho dù vẫn nằm trong Vạn Nguyệt Sơn Mạch thì có lẽ cũng là ngoài rìa rồi.” Băng Phách đồng dạng đánh giá bốn phía, khó nén nổi vẻ hưng phấn nói.

Mặc cho ai bị nhốt nhiều năm như thế, tới khi thấy được ánh mặt trời chỉ sợ tâm tình đều vô cùng kích động như vậy.

“Đến nơi đây thì dù cho những người khác có phát hiện ra điều gì không đúng thì cũng chẳng đuổi kịp nữa. Ta sẽ triệu hoán bọn người Chu Quả Nhi tới đây. Băng Phách đạo hữu có tính toán gì không, chuẩn bị khởi hành lập tức trở về trong tộc hay sao?” Hàn Lập nhẹ gật đầu, nghiêm sắc mặt nói với nàng.

“Tiểu muội vừa tiến giai Đại Thừa thành công, cần hảo hảo củng cố cảnh giới một chút đồng thời đem mấy món trọng bảo tế luyện mới được, vì vậy chuẩn bị tìm một nơi bí ẩn gần đây tu luyện vài năm cho tốt rồi mới quay về trong tộc.” Băng Phách không lưỡng lự trả lời, dường như đã suy nghĩ rất kỹ vấn đề này.

“Đạo hữu làm vậy cũng tốt. Tuy nhiên bọn người Tiêu Minh đều đã biết người chiếm được y bát của Thiên Đỉnh Chân Nhân, chắc hẳn việc này sẽ rất nhanh bị lan truyền ra. Băng Phách đạo hữu vẫn nên cẩn thận một chút

thì hơn.” Hàn Lập gật gật đầu, có vẻ đồng ý với chủ ý của đối phương, chẳng qua là nhắc nhở thêm một câu.

“Hàn huynh yên tâm, dù sao tiểu muội cũng là một tồn tại Đại Thừa, cho dù gặp phải cường địch nào, chỉ cần không phải rơi vào bên trong tuyệt địa thì sẽ luôn có khả năng tự bảo vệ mình.” Băng Phách tự nhiên cười nói.

“Băng Phách đạo hữu có tự tin như vậy đúng là không gì tốt hơn. Hàn mỗ còn muốn tiếp tục ở lại Huyết Thiên Đại Lục một thời gian, không chừng còn có thể tới Lôi Minh Đại Lục một chuyến. Có lẽ phải mất một thời gian khá dài ta và ngươi mới có thể gặp lại. Đạo hữu xin tự bảo trọng.” Hàn Lập cười nhẹ một tiếng, chấp tay chào nàng.

Băng Phách vội vàng hoàn lễ, cũng nói đôi câu bảo trọng, cuối cùng mới chính thức cáo từ hóa thành một luồng tinh quang phá không bay đi.

Hàn Lập một đường nhìn theo độn quang của nàng biến mất cuối chân trời. lúc này mới dơ một tay lên hư không, trong tay lóe lên xuất hiện một tờ Phù Lục màu bạc. Ngón tay kẹp lấy nó, lập tức Phù Lục đón gió hóa thành một làn khói xanh biến mất trong hư không.

Tiếp đó, Hàn Lập độn quang bay xuống một ngọn núi phía dưới rồi nhắm mắt khoanh chân ngồi xuống một cây đại thụ cao chọc trời, lẳng lặng chờ đợi đám người Chu Quả Nhi tới.

Trọn vẹn nửa ngày sau, chân trời lóe lên linh quang, một chiếc Phi Xa hình tam giác bắn tới, phía trên đứng hai người một nam một nữ.

Chính là Chu Quả Nhi và Hoa Thạch Lão Tổ.

Hai mắt của Hàn Lập một lần nữa mở ra, trên mặt mang theo vẻ tươi cười từ từ đứng lên.

Không bao lâu sau, từ Huyết Cốt Môn lan truyền ra thông tin về một trận chiến bên trong Vạn Nguyệt Sơn Mạch. Toàn bộ Huyết Hợp Ngũ Tử đã biến thành khô lồi đều bị tiêu diệt sạch, cùng với tin tức kẻ thần bí tu luyện Huyết Thần Thuật cũng đã bị hạ gục.

Tuy nhiên trong trận chiến này, hai gã Đại Thừa của Huyết Cốt Môn là Thiên Khuyết và Địa Mộng cũng thân mang trọng thương, thậm chí ngay cả đám môn hạ đệ tử mang theo cũng chỉ còn một nửa có thể trở về.

Còn về phía vị tông sư trận pháp tiếng tăm lừng lẫy là nam tử họ Phụng thì càng trực tiếp vẫn lạc trong lúc chiến đấu.

Cùng lúc đó, nghe đồn có một vị nữ tử Đại Thừa đến từ Đại Lục khác đã đạt được truyền thừa của Thiên Đỉnh Chân Nhân, tin tức này lan truyền khắp đại lục đưa tới sự chú ý của không ít người quan tâm.

Nhưng kỳ quái là lại không hề có chút tin đồn nào liên quan tới Hàn Lập, cứ như chưa từng bao giờ có một người như thế từng xuất hiện bên trong Vạn Nguyệt Sơn Mạch vậy.

-----o0o-----

Một năm rưỡi sau, bên trong một cái sơn cốc cực kỳ bí mật, hai gã Đại Thừa ăn mặc khác nhau của Huyết Thiên Đại Lục đang nhìn về phía một gã nam tử trẻ tuổi, cơ thể trắng nõn gầy yếu đứng ở đối diện với ánh mắt tràn đầy kinh sợ.

Nam tử trẻ tuổi mặc một thân áo đen, hai mắt nhỏ dài, khiến cho người ta có một loại cảm giác cực kỳ quỷ dị.

Nhưng càng khiến người ta kinh khủng hơn là, bàn tay của nam tử trẻ tuổi thành hình đang cầm một cái đầu lâu tóc tai rối bù, dưới bàn chân chảy xuôi “xì xào” một dòng sông máu không nhìn thấy phần cuối.

Giương mặt thanh tú nhỏ nhắn, nhưng lại vô cùng tái nhợt, trên mặt lưu lại vẻ không thể tin nổi trước khi bị chém xuống.

Mà dòng sông máu thì rộng chừng ba bốn mươi trượng, nước sông đặc sệt, nhưng không hề có chút mùi huyết tinh nào, ngược lại còn truyền ra một mùi như mùi đàn hương, khiến cho người ngửi được không tự chủ được mà chấn động tinh thần.

Gần bàn chân thanh niên áo đen là những khối tàn thi rõ ràng của cùng một người đang nhẹ nhàng trôi lơ lửng ở đó.

Đôi chân của thanh niên áo đen dẫm dưới dòng sông tới gần nửa bắp chân, thân hình vậy mà vô cùng vững vàng như đứng trên đất bằng, hơn nữa còn dùng ánh mắt như mĩa mai nhìn về phía hai gã tồn tại Đại Thừa cao cấp nhất của Linh Giới.

“Người đã đụng tay đụng chân gì với thân thể của chúng ta, tu vi tại sao bỗng nhiên lại giảm xuống hơn một nửa, nếu không Yên Vũ Chân Nhân tuyệt đối sẽ không bị chém giết dễ dàng như vậy. Người nên biết Yên Vũ Chân Nhân chính là một trong những trưởng lão của Thương Minh - một trong những thế lực lớn nhất trên toàn bộ Linh Giới. Người dám giết hại thành viên trung tâm của Thương Minh thì dù người có thần thông cao minh cũng tuyệt đối khó có thể sống yên ở Linh Giới này.” Một đại hán đáng người vô cùng khôi ngô mặc áo giáp màu tím trong số hai gã Đại Thừa kia dường như khắc chế được sự sợ hãi trong lòng, bỗng nhiên nhìn về phía thanh niên áo đen mà gầm nhẹ lên.

“Thương Minh là thứ quái gì, nếu thật sự tới tận cửa tìm đường chết, ta tự nhiên sẽ tiễn chúng lên đường, khiến cho bọn chúng cũng giống như cả người trở thành một bộ phận của Huyết Hà. Về phần tu vi của các người bị áp chế chẳng liên quan gì tới ta, mà là do Vạn Linh Huyết Tỳ vừa được huyết tế xong, còn chưa có cách nào thu liễm tự nhiên, vì thế các người bị

chấn nhiếp mà không biết đẩy thôi.” Thanh niên áo đen cười hắc hắc, hời hợt nói.

“Nói vậy, bảo vật gì mà chỉ bằng khí tức có thể chấn nhiếp bọn ta chứ, ngay cả Huyền Thiên Linh Bảo cũng tuyệt đối không thể làm được việc đó.” Đại Hán nghiêm nghị quát, bộ dáng hoàn toàn không tin.

“Ếch ngồi đáy giếng thì biết gì! Huyền Thiên Linh Bảo mặc dù vô cùng lợi hại nhưng còn phải xem là bảo vật Huyền Thiên ra đời từ giới diện loại nào, bảo vật Huyền Thiên ra đời từ loại Tiểu Giới Diện như các người thì có thể có bao nhiêu uy năng chứ. Sự đáng sợ chính thức của Bảo vật Huyền Thiên ra đời từ các giới diện cấp cao, loại tồn tại như con sâu cái kiến các người căn bản không thể tưởng tượng nổi đâu.” Thanh niên áo đen ngáp dài một cái, lời nói không hề che dấu vẻ khinh miệt của chính mình.

“Khẩu khí của các hạ thật lớn, ta còn chưa từng nói qua cái gì gọi là giới diện cấp cao, càng chưa từng nghe thấy ai nói Linh Giới là Tiểu Giao Diện. Xem ra các hạ không phải là người của Linh Giới mà là kẻ đến từ giới diện khác, cho dù như thế chẳng lẽ các hạ thực sự cho rằng chỉ bằng một mình người có thể bằng lực lượng của cả một giới diện, tùy ý làm vậy ở Linh Giới chúng ta đồ sát vô số sinh linh tiến hành huyết tế hay sao.” Đại Hán vốn là kẻ giết mình, nhưng lập tức nhớ tới điều gì, khuôn mặt một lần nữa hiện lên vẻ giận dữ.

“Tàn sát toàn bộ sinh linh của một giới tự nhiên là chuyện không thể nào. Nhưng nếu những tên Đại Thừa khác của giới diện này đều như các người thì chỉ cần phí chút thời gian, việc giết chết tất cả cũng không có gì quá khó khăn.” Thanh niên áo đen nghe được âm thanh quát hỏi, chẳng những không tức giận mà sau khi trầm ngâm một chút, vô cùng nghiêm túc trả lời.

Lời này tự nhiên khiến cho sắc mặt Đại Hán khôi ngô trở nên vô cùng khó coi.

Đúng lúc này, gã Đại Thừa bên cạnh vẫn một mực không nói gì bỗng nhiên toàn thân trái rộng xà vắn, lão giả có hai mắt hẹp dài đột nhiên lặn một vòng, thoáng chốc hóa thành một con Cự Xà sau lưng có mọc lên bốn cánh xanh biếc.

Bốn cánh của Cự Xà chỉ khẽ dùng sức, lập tức hóa thành một sợi tơ màu xanh bắn đi.

Chớp động một cái, nó đã thuận di ra bên ngoài ngàn trượng, mắt thấy chuẩn bị chớp động một lần nữa định chạy trốn mất dạng.

“Ngủ xuân, dưới uy năng của Vạn Linh Huyết Tủy của ta phủ xuống, chỉ một gã Đại Thừa có thể chạy trốn được hay sao.” Thanh niên áo đen nhìn qua hướng Phi Xà đào tẩu, trong miệng quát ra một chữ “Trấn”.

Trong chốc lát, trên không Phi Xà màu xanh biếc đột nhiên hiện lên huyết quang, hư ảnh một Ấn Tủy lớn như ngọn núi “oanh long” hiện ra, đồng thời từ từ hạ xuống.

Dưới hư ảnh Ấn Tủy vừa hiện ra, bốn cánh của Phi Xà chẳng hiểu tại sao lập tức run lên, thân hình thoáng chốc bất động tại chỗ, trơ mắt nhìn hư ảnh Ấn Tủy khổng lồ từ từ chụp xuống thân thể.

Dưới uy năng của Ấn Tủy, từ miệng Phi Xà lập tức kêu lên một tiếng thê lương thảm thiết.

Cả Phi Xà và Nguyên Anh của lão giả bên trong đều thoáng chốc biến thành từng điểm linh quang tán loạn mà diệt.

Một vòng huyết quang từ Ấn Tỷ cuốn xuống, toàn bộ những điểm linh quang này đều bị hút vào bên trong hư ảnh Ấn Tỷ.

Ấn Tỷ vốn đang có phần mơ hồ, dưới vòng sáng hộ thể màu huyết hồng chớp động bên ngoài lại bỗng nhiên ngưng thực rõ ràng hơn vài phần.

Nhưng sau một khắc, âm thanh ông ông vang lên, hư ảnh Ấn Tỷ vậy mà lóe lên chui vào bên trong hư không không thấy đâu nữa.

Mắt thấy đồng bạn có tu vi tương đương với mình bị diệt sát trong giây lát, đại hán khôi ngô dù đã trải qua vô số mưa gió, tâm tính vô cùng kiên nghị cũng không khỏi hiện ra vẻ tuyệt vọng.

Thực lực đối phương sâu không lường được, hiện tại tu vi của mình còn bị cứng rắn áp chế nhiều như vậy thì càng không có chút cơ hội thủ thắng nào.

Mặc dù như thế, hán tự nhiên sẽ không có lý gì khoanh tay chịu chết, chỉ có thể liều mạng đánh cược một lần.

Mắt thấy thanh niên áo đen còn chưa từ đằng xa quay lại ngay, đại hán bỗng nhiên rống to một tiếng, sau lưng lóe lên ánh sáng màu xanh, bỗng nhiên hiện ra một cái pháp tướng đầu rồng thân ngựa khổng lồ.

Pháp tướng này vừa hiện ra, miệng lớn của cái đầu rồng mở to, dưới tiếng sấm sét nổi lên lập tức phun ra vô số lôi cầu màu xanh.

Cùng một thời gian, tay áo của Đại hán vung ra mười mấy món bảo vật pháp khí có hình dáng khác nhau, vừa mới bay ra lập tức nổ tung.

Trong lúc nhất thời hơn mười khối quang cầu cực lớn như mặt trời hung hổ lao thẳng tới thanh niên áo đen, uy năng dường như không thể đỡ nổi.

Còn đại hán thì uốn éo thân hình, cả thân thể nổ tung thành huyết vụ, ẩn sâu bên trong trực tiếp hiện ra Nguyên Anh đại thành.

Nguyên Anh này chỉ hít sâu một hơi, bốn phía huyết vụ trong nháy mắt bị hút vào thể nội không sót lại chút nào.

Huyết quang lóe lên, Nguyên Anh của đại hán thoáng chốc trở nên trong suốt mà tiêu tán trong không khí.

Đối diện với hơn mười lôi cầu chằng chịt cùng hơn mười vầng sáng khổng lồ do dị bảo biến thành, thanh niên áo đen chỉ âm trầm cười cười, tiếp đó không hề có ý trốn tránh mà ngược lại, một bàn tay ở sau lưng từ từ thò ra phía trước.

Chương 2374: Đại chiến sắp bắt đầu

Một hồi âm thanh nổ mạnh âm âm vang lên.

Cách người thanh niên chừng mười trượng về phía trước, một tầng hào quang bảy màu chớp động, sau đó một vách tường tinh thể cực lớn hiện ra giữa không trung.

Lôi cầu và vàng sáng đập lên đó, lập tức bắn ra vô số ánh sáng, hơn mười vàng sáng bùng nổ, hóa thành một lực lượng khổng lồ bắn thẳng lên trời cao, dường như muốn đem mọi thứ xé rách ra và nuốt chửng vào một cách sạch sẽ.

Dưới uy năng khủng bố như thế nhưng vách tường bảy màu chỉ hơi lóe lên một chút, sau đó lại bình ổn như không có gì xảy ra, thanh niên áo đen phía sau căn bản không bị ảnh hưởng chút nào.

Ngược lại, lúc này, bầu trời bỗng dung ảm đạm, một bàn tay khổng lồ trong suốt như lưu ly như xé rách hư không hiện ra.

Bàn tay khổng lồ óng ánh, bóng loáng, mặt ngoài phủ đầy phù văn màu vàng liên tục chuyển động bất định, năm ngón tay vừa xuất hiện, toàn bộ bầu trời như rung lên, một cỗ lực lượng khó tả bao phủ xuống.

“Phanh.”

Tại một chỗ bên ngoài cách đó mấy ngàn trượng, hư không chấn động, Nguyên Anh của gã đại hán chợt hiện ra.

Nguyên Anh vốn đã chạy tới tận chỗ này, vừa rồi dưới tác dụng của một cỗ lực lượng mạnh mẽ đột nhiên xuất hiện nên thuận di lập tức bị cắt đứt, lại đem nó đẩy ra ngoài hư không.

Nguyên Anh vừa hiện ra, mặt mũi đã tràn đầy sợ hãi, còn đang chuẩn bị thi pháp một lần nữa thuận di trốn đi thì bàn tay to lớn trong hư không thoáng cái đã xuất hiện trên đỉnh đầu Nguyên Anh, một ngón tay khổng lồ như cột chống trời điểm nhẹ xuống.

“Phốc”, Nguyên Anh không kịp phát ra tiếng kêu gì đã lập tức nổ tung, không thể tiếp nhận nổi lực lượng phủ xuống của một ngón tay này.

Sau khi bàn tay khổng lồ đem Nguyên Anh biến thành linh quang mà hút vào, nó nhoáng lên rồi biến mất không thấy đâu nữa.

Một tay của thanh niên áo đen lại vung lên, vách tường bằng tinh thể trước người cũng vỡ tán loạn, nhưng kỳ quái nhất là hắn cũng không khống chế dòng sông máu dưới thân rời đi, ngược lại còn quay người, nhìn về một địa phương khác, sau đó nhàn nhạt buông một câu:

“Nhìn kịch vui lâu như thế rồi, hai người các ngươi cũng nên đi ra rồi.”

Nhưng phương hướng đó vẫn hoàn toàn im ắng, không xuất hiện chút dị thường nào.

“Hừ, rượu mời không uống còn muốn uống rượu phạt.”

Thanh niên áo đen thấy như thế thì hai hàng lông mày rướn lên, sau đó một ngón tay tùy ý điểm tới.

Ánh sáng màu đỏ vừa hiện trên bầu trời bên kia, một đạo quang điện đỏ thẫm bổ xuống, điện quang chớp động, hư không gần đó chấn động nhện nhạo một trận.

“Người đã sớm biết là chúng ta ở đây?” Một thanh âm giạt mình phát ra từ trong hư không trống rỗng.

Sau đó nơi ấy hàn quang lóe lên, một nam một nữ lần lượt hiện ra.

Hai người đều một thân áo trắng, nam tử hai bên khuôn mặt có Linh Văn bằng bạc, dung nhan có vài phần tương tự Hàn Lập.

Nữ tử thì đẹp đẽ, lãnh diễm, da thịt trắng như tuyết, khiến cho người ta có cảm giác lạnh lẽo vô bì.

Hai người này, nam chính là Lục Dục Sương Công, nữ là người bị hấn bức phải đồng hành cùng – Băng Phượng.

Hai người bọn hấn đáng lẽ phải ở trên đại lục Lôi Đình, không hiểu sao lúc này lại đi tới đại lục Huyết Thiên này.

“Thần thông ẩn nấp có bằng đây mà muốn lọt qua tai mắt của ta, cũng quá coi thường ta rồi. Nhưng hai người các ngươi cũng rất đặc biệt, đều có huyết mạch biến dị của Chân Linh thuộc tính Băng, cho dù ở Tiên Giới cũng vô cùng hiếm gặp. Cũng tốt, hôm nay tâm tình ta không tệ, có thể miễn cho các ngươi không chết. Kể từ hôm nay, hai người các ngươi đi theo ta, làm Linh nô của ta. Lần này ta hạ giới cũng đang thiếu hai chân sai vật.” Thanh niên áo đen liếc nhìn hai người đánh giá, trong mắt hơi hiện lên vẻ kinh ngạc, sau đó nhàn nhạt phân phó.

“Tiên Giới? Linh nô? Người là Chân Tiên ở Thượng giới? Điều này không thể nào, sau thời thượng cổ, giới diện sở hữu và Chân Tiên giới đã mất đi liên hệ, sao Chân Tiên còn có thể tới đây được?” Thanh niên do Lục

Dực Sương Công biến ảo thành mặc dù tâm tư âm trầm, nhưng nghe đối phương nói như thế thì cũng bị dọa cho sợ hãi.

Băng Phượng sau khi nghe thấy vậy thì vẻ mặt đại biến, cũng xuất hiện vẻ kinh nghi.

“Hừ, giới diện sở hữu? Bị mất đi liên hệ chỉ là một vài giới diện nho nhỏ của các ngươi mà thôi. Chân Tiên cũng không phải không có cách nào hạ xuống giới diện của các ngươi, chỉ là phải mất một cái giá khá lớn, những kẻ đó không muốn làm ra sự tình mất mà không bù được.” Thanh niên áo đen hừ một tiếng phản bác.

Trong nội tâm Lục Dực Sương Công âm thầm kinh hãi khi nghe những lời này, hơn nữa lúc trước nhìn thấy đối phương nhẹ nhàng giết chết ba gã tu sĩ Đại Thừa bằng thần thông kinh người, hẳn lại hơi tin tưởng thân phận Chân Tiên của đối phương.

Nhưng muốn một lần nữa khiến hắn trở thành linh thú của người khác, dù đối phương địa vị cao tới đâu, hẳn cũng sẽ tuyệt đối không đáp ứng.

“Ta cho các ngươi mười tức giờ gian suy nghĩ, nếu không đáp ứng, hắc hắc,...” Thấy vẻ mặt âm tình bất định của Lục Dực Sương Công, thanh niên áo đen lập tức nói ra lời uy hiếp.

“Không cần tới mười tức, ta lập tức có thể cho ngươi câu trả lời. Muốn ta làm Linh nô sao, đừng ở đó mơ mộng hão huyền. Dù cho ngươi có quý trước mặt ta đập đầu ba cái thì ta cũng không thèm làm.” Thanh niên do Lục Dực Sương Công biến thành suy nghĩ một chút, sau đó trên mặt lộ ra vẻ trào phúng, quả quyết đáp.

“Ngươi nói cái gì? Dám ăn nói với ta như thế?” Thanh niên áo đen cảm thấy khó tin, mặt hắn xanh lại, đồng thời sát khí âm âm bộc phát ra bốn

phương tám hướng.

Hư không xung quanh có sát khí tràn qua lập tức trở nên vắng vẻ, mơ hồ, lại thỉnh thoảng ẩn hiện những sợi tơ màu trắng như muốn xé nát không gian ra.

Lục Dực Sương Công thấy vậy thì cũng không nói hai lời, một quyền đánh lên ngực mình, lập tức một viên châu màu xanh dính cả máu huyết bắn ra.

Viên châu vừa mới bay ra, lập tức vòng ánh sáng bảo vệ xuất hiện, sau đó lóe thành một đôi cánh óng ánh, bám vào sau lưng hắn.

Cùng lúc, tay áo của Lục Dực Sương Công run lên, cuốn Băng Phượng vào trong, cuối cùng hắn huyền hóa ra nguyên hình một con sương công màu trắng tuyết.

Trên lưng hắn không chỉ có ba cặp cánh mà còn có cặp cánh thứ tư do viên châu biến ảo thành.

Tám cánh của sương công màu trắng tuyết khẽ động, “vèo” một cái đã hóa thành một đạo ánh sáng màu trắng, sau một cái lóe lên đã hoàn toàn biến mất trong không trung, chỉ để lại tiếng xé gió mơ hồ truyền đến từ rất xa.

Độn thuật kinh người như thế khiến cho đồng tử của gã thanh niên áo đen cũng phải co rút lại, sau đó lại khôi phục như thường, chỉ nghe hắn nói một câu:

“Đúng là ngu xuẩn, tưởng rằng có độn thuật này là có thể thoát khỏi tay ta sao?”

Vừa dứt lời, dòng sông máu dưới chân thanh niên khẽ cuộn lên, đổ ập lên người hắn, qua thời gian mấy nhịp thở sau đã toàn bộ chui vào trong cơ thể gã thanh niên này.

Chỉ chốc lát, một cỗ hơi thở so với trước còn cường đại hơn mấy lần từ trong cơ thể hắn âm ầm bạo phát ra.

Tay áo của hắn run lên, muốn thúc giục một bí thuật nào đó đuổi theo.

Đúng lúc này, một tiếng “phốc” truyền tới. Bốn phía xung quanh gã thanh niên áo đen đều xuất hiện phù văn Tử Kim, sau khi quay tít một vòng liền biến thành một phù khóa vàng rực rỡ bổ nhào về phía hắn.

Thanh niên áo đen biến sắc nhưng không hiểu tại sao vẫn đứng nguyên tại chỗ, không hề né tránh.

Một tiếng sét đánh vang lên giữa trời quang.

Một tầng ánh sáng màu tử kim xuất hiện quanh thân hắn, thân hình run lên, sau đó khí tức khủng bố vừa thả ra đã tiêu tán không còn.

Đồng thời sắc mặt của thanh niên áo đen cũng tái đi, lập tức há mồm phun ra một đoàn máu màu bạc, lúc này tầng ánh sáng màu tử kim mới tán loạn biến mất.

Sau đó, hắn ngửa mặt, hướng về phía mà Lục Dực Sương Công vừa trốn thoát, nhìn thoáng qua, rồi tự nói với mình mấy câu:

“Mặc dù chỉ là một tiểu giao diện nhưng lực lượng áp chế của nơi này ta cũng khó có thể đối phó nổi. Nhưng dù sao ta chỉ cần vận dụng hai, ba thành pháp lực cùng vài tiểu bán thần thông, hai linh vật hạ giới muốn chạy thoát khỏi ta cũng là nằm mơ. Dù sao thời điểm huyết tể sau cũng còn mấy tháng nữa, thời gian rảnh rảnh này chơi đùa một chút với các người cũng

tốt. Hy vọng hai các người bốn sự không tệ, để cho tâm tình ta được khoan khoái dễ chịu một đoạn thời gian.”

Thanh niên áo đen càng nói thanh âm càng trở nên lạnh lẽo, sau đó tay áo run lên, dưới bàn chân hiện ra một dải mây bảy sắc, phá không bay đi.

Tốc độ di chuyển của hắn cũng không quá nhanh, dường như vô cùng thông dong.

Hai ngày sau, tại một núi nhỏ vô danh, trong một động phủ thô ráp được mở tạm, một nam một nữ ngồi khoanh chân đối mặt nhau.

Hai người này đúng là Lục Dực Sương Công và Băng Phượng.

Một lúc lâu sau, Lục Dực mở mắt, miệng há ra, một đoàn hàn khí trắng xóa bắn ra.

Băng Phượng ở phía đối diện cảm ứng được, thần sắc khẽ động, đôi mắt đẹp cũng mở ra, sau khi đánh giá Lục Dực một hồi, thần sắc xuất hiện vẻ phức tạp, hỏi:

“Người đã khôi phục chân nguyên tiêu hao lúc trước rồi. Độn thuật khi trước, cho dù là Đại Thừa tu sĩ cũng không thể dễ dàng thi triển đâu. Không biết người từ đâu mà đoạt được dị bảo, có thể hóa thành đôi linh cánh thứ tư, nếu không căn bản khó lòng có thể chạy thoát khỏi tên kia.”

“Hừ, những năm này ta xâm nhập và Man Hoang cũng không phải không công, cũng có mấy lần gặp kỳ ngộ nhỏ. Muốn ta làm nô cho kẻ khác, Chân Tiên cũng đừng mơ tưởng. Về phần chân nguyên, người không cần phải lo lắng, thể nội ta vừa mới thu nạp Tố Âm tinh khí, rất nhanh có thể khôi phục như ban đầu. Nhưng nếu như ta có thể sớm tìm ra được nơi Tố Âm tộc ẩn thân, có thể học được pháp thuật câu thông lực lượng tinh thần, đạt được chân thân, cho dù đối phương là Chân Tiên hàng thế cũng chưa

chắc ta không thể liều mạng.” Lục Dực hừ một tiếng, trong mắt lóe lên hàn quang.

“Cái này cũng do vận khí người không tốt. Ai mà biết được Tổ Âm tộc từ thượng cổ đã an cư tại đại lục Lôi Đình lại đột nhiên chuyển tới Huyết Thiên. Nếu không phải người hao tổn tâm cơ truy tung tới tận đây, hiện tại chỉ sợ còn không được như ý nguyện đây. Nhưng nghĩ dựa vào đó mà có thể đối phó được một gã Chân Tiên thì vẫn còn có chút mơ mộng.” Sau một hồi sắc mặt âm tình bất định, Băng Phượng mới lạnh giọng nói.

“Nếu là thời kỳ Chân Tiên toàn thịnh thì một tia hy vọng tất nhiên cũng không thể có. Nhưng với thân thể Chân Tiên hàng lâm hiện tại, phải chịu lực áp chế của giới diện, một thân thực lực của hắn chỉ có thể phát huy ba, bốn thành cũng đã coi như không tệ, cùng lắm cũng có thể sánh ngang bằng với một gã Chân Linh lợi hại mà thôi. Sao ta lại không ứng phó được chứ? Chỉ cần cho ta thời gian mấy trăm năm, ta sẽ... Không tốt, vậy mà hắn lại đuổi theo.”

Lục Dực còn đang nói, bỗng nhiên sắc mặt đột biến, thoáng một cái giật mình nói.

Chương 2375: Âm Ty Ngũ Vương

Lục Dực không cần suy nghĩ, tay áo rung lên, lập tức một mảnh hàn quang bay ra, thoáng cái đem Băng Phượng kéo xuống bên mình, hàn khí trắng mênh mông vừa hiện, bắn ra một viên châu trong suốt lóng lánh. Sau khi xoay tròn một vòng tại chỗ, lập tức biến thành con rết tám cánh khổng lồ xuyên thủng lòng núi mà ra, hóa thành một đường tuyến trắng bỏ tròn mất dạng.

Sau thời gian khoảng một bữa cơm, chân trời vang lên tiếng xé gió, thanh niên áo đen chân đạp Thái Vân bảy màu lóe lên hiện ra.

Trông động tác của hắn cổ vẻ nhẹ nhàng, chậm chạp, nhưng độn tốc lại cũng không chậm một chút nào, sau vài cái chớp động lập tức quỷ dị xuất hiện phía trên hòn núi nhỏ.

Thanh niên áo đen mặt không biểu cảm trước tiên là quét mắt xuống hòn núi nhỏ phía dưới một lần, trên mặt đột nhiên nổi lên một ít tia cười lạnh, chân hơi nhún xuống, Thái Vân bảy màu dưới chân lập tức phá không bắn đi một lần nữa.

Phương hướng mà hắn truy theo, không ngờ chính là chỗ vừa lúc này hai người Lục Dực chạy trốn.

Vị Chân Tiên Tiên giới này dường như là thật sự có biện pháp truy tung tung tích của hai người Lục Dực, Băng Phượng, cách xa nhau trong một thời gian dài như vậy thế mà hắn vẫn tìm ra chuẩn xác vô cùng.

Cứ như vậy, thanh niên áo đen cùng Lục Dục, Băng Phượng như cùng nhau chơi trò đuổi bắt.

Dưới tình huống Lục Dục vận dụng độn thuật bảo mệnh, tốc độ của hai người cách biệt một trời một vực. Nhưng vô luận hai người có đem cự ly kéo giãn cách xa thế nào đi nữa thì cũng chỉ mấy ngày sau là thanh niên áo đen vẫn có thể thông dong truy đuổi đến, giống y như giò bọ bám vào xương, hay trò mèo vờn chuột bình thường vậy.

Lục Dục đã cảm bắt đầu thấy cực kỳ lo lắng, nhưng bất kể kiểm tra trong ngoài thân thể của mình cùng Băng Phượng thì đều không phát hiện được một chút dị tượng khác thường nào cả. Lúc này mới thấy rõ là bản thân mình đã quá coi thường thân thông của người trên Tiên giới.

Roi vào đường cùng, hắn chỉ có thể liều mạng không ngừng hao tổn Tố Âm tinh khí vừa mới ngưng luyện ra, mang theo Băng Phượng một đường chạy trốn trời chết.

Ba tháng sau, mắt thấy đang khi không ngừng bị đuổi giết, vào thời điểm Lục Dục không còn sức để duy trì nữa, thì bỗng nhiên bóng dáng thanh niên áo đen phía sau cũng lại biến mất không tiếng động, liên tiếp mấy ngày cũng không xuất hiện nữa.

Lục Dục cùng Băng Phượng tất nhiên mừng rỡ, đều cho rằng rốt cục cũng thoát khỏi được sự truy sát của đối phương, vội vàng tìm một chỗ bí ẩn rồi lập tức từ từ khôi phục chân nguyên trong cơ thể.

Nhưng mà chỉ sau có nửa tháng, thanh niên áo đen lại lần nữa xuất hiện ở khu vực phụ cận, Lục Dục cùng Băng Phượng dưới sự kinh hãi, chỉ có thể âm thầm kêu khổ rồi lại lần nữa theo con đường cũ thực mạng chạy trốn.

...

Huyết Thiên đại lục, trong một đại điện bí mật của Hách Liên Thương Minh. Bích Ảnh, người phụ trách Huyết Thiên này ngồi ở sau một cái bàn gỗ màu tím, sắc mặt âm trầm đang nhìn một số tin tức trong ngọc giản cầm trên tay.

Sau một lát, hần cuối cùng cũng xem hết toàn bộ ngọc giản, đem nó để lên trên bàn rồi vỗ nhẹ bàn tay “Ba” một tiếng.

Lập tức trước bàn gỗ xuất hiện một cơn gió nhẹ, một thân ảnh mơ hồ chớp lên hiện ra, lập tức hướng Bích Ảnh thi lễ thật sâu.

"Chuyện gì đã xảy ra, Yên Vũ đạo hữu vậy mà vẫn lạc, các người sau một thời gian dài như thế mới bẩm báo việc này lại cho ta." Bích Ảnh nhận nhặt hỏi một câu.

"Bẩm báo đại nhân, Yên Vũ tiên bối ngày đó hợp mặt cùng với hai vị tiên bối Đại thừa khác, rồi mới đi sâu vào Tề Vân sơn mạch điều tra sự tình nhân khẩu của tám quốc gia, mười chín tông môn bị mất tích. Kết quả là sau khi đi mấy tháng, mới đưa tin về nói cuối cùng đã tìm được chỗ ẩn thân của tên thủ phạm mơ hồ kia, nhưng mà sau đó lại không còn tin tức gì truyền ra nữa. Sau này Minh Xà tộc cùng bản minh phái người mang theo Bản Mệnh Bài của ba vị tiên bối lần nữa tiến vào Tề Vân sơn mạch tìm kiếm. Kết quả là mới vừa tiến vào bên trong đó không được bao lâu thì cả ba cái Bản Mệnh Bài đồng thời vỡ vụn, thế mới biết ba vị tiên bối đi trước đã vẫn lạc, chỉ là không biết đã bị người ta dùng loại thủ đoạn nào mà có thể che dấu được như vậy."

"Người đi điều tra lại mất công hơn một tháng sau, mới tìm ra được khí tức còn lưu lại của ba vị tiên bối ở một nơi bí ẩn nào đó, nhìn theo dấu vết còn lưu lại ở phụ cận thì hình như cả ba vị đều đã phải trải qua một phen kịch chiến rồi mới đồng thời vẫn lạc tại đó. Mà đối thủ chỉ có một người mà thôi. Việc này cực kỳ trọng đại nên người điều tra không dám làm qua loa,

chỉ khi xác định được tin tức là cực kỳ chuẩn xác mới dám trở về bẩm báo lại, cuối cùng mới đem tin tức này bẩm báo với đại nhân.” Cái bóng mơ hồ kia trầm giọng giải thích một hồi, dường như đã nắm được hết mọi việc trong lòng bàn tay.

" Có đủ năng lực che lấp Bản Mệnh Bài để không bị phát hiện, nhìn vào mặc dù thời gian dường như không quá lâu, nhưng quả thật là thật sự khó tin. Ít nhất bản tọa sống đã lâu như vậy, cũng chưa từng nghe nói có sự tình nào tương tự phát sinh qua. Ba người Yên Vũ chân nhân tuy chỉ là một dạng tồn tại Đại thừa bình thường, nhưng có thể dùng sức mạnh của bản thân cùng lúc chém giết cả ba người bọn họ thì trong số toàn bộ lão quái thành danh trên Huyết Thiên này cũng đếm không quá mười đầu ngón tay. Bản minh ngoại trừ ta ra, các trưởng lão khác cũng không thể làm được việc này. Xem ra người mà huyết tể tám quốc gia, mười chín tông môn kia, thật đúng là một vị tuyệt thế hung ma." Bích Ảnh vuốt cằm, hàn quang trong mắt chớp động nói.

"Vị hung ma này nếu mà chỉ vền ven huyết tể các quốc gia tông môn ở Tề Vân sơn mạch thì cũng thôi. Lấy tu vi khủng bố như thế, ngay cả làm ra sự tình đại ác đầy trời thế này thì các thế lực bình thường hơn phân nửa là không dám trả thù. Nhưng vừa vặn lại mới thu được tin tức, nửa tháng trước hung ma này lại đột nhiên xuất hiện ở Đại Long Quốc, biến hóa ra một huyết hà (biển máu) vô biên đem tất cả nhân khẩu cùng toàn bộ mấy chục tông môn trong nước một mẻ hốt gọn, toàn bộ sinh linh đều biến thành máu loãng bị huyết hà hút hết vào trong. Kể từ đó, mấy đại thế lực như Huyết Cốt Môn cũng không thể khoan tay đứng nhìn được nữa. Nghe nói trong mấy ngày nay, những đại thế lực này thường xuyên qua lại tiếp xúc, hình như dự định điều động một số trưởng lão Đại Thừa thành lập một hội Đồ Ma Minh, để chuyên môn vây giết hung ma này. Hơn nữa, tại hạ đã nhận được thư tín từ các thế lực này phát đến, đồng dạng đều muốn mời bản

Thương Minh gia nhập cùng bọn họ." Cái bóng mơ hồ thuật lại rõ ràng đầu đuôi.

"Đồ Ma Minh? siêu cấp tông môn Huyết Cốt Môn này cuối cùng đã nhúng tay vào, xem ra việc này quả thực là cực kỳ to tát náo nhiệt đây. Như vậy cũng tốt, bản mình chuyến này không cần đi quá sâu vào vũng nước đục, nhưng lại cũng không thể ra vẻ không quan tâm tới. Như vậy đi, tóm lại là để cho Quân trưởng lão đi đến đó một chuyến, tham gia đại hội Đồ Ma Minh, nhưng ngàn vạn lần không nên trực tiếp đối kháng với hung ma kia, lấy việc bảo trụ tính mạng của mình làm điều ưu tiên. Bản mình vẫn lạc Yên Vũ đạo hữu, đã xem như là một tổn thất không nhỏ rồi." Sau khi Bích Ảnh dẫn đo một hồi, cuối cùng đã có quyết định.

"Vâng, thuộc hạ sẽ thông báo cho Quân Dịch Mộng trưởng lão." Cái bóng mơ hồ đối với mệnh lệnh của Bích Ảnh cũng không có chút dị nghị, khom người đáp lại một tiếng.

"Ngoài ra, thời gian cuộc chiến Cường giả cũng sắp tới rồi, có thể bắt đầu triệu tập nhân thủ, phải chuẩn bị cho thật chu đáo. Hừ, nếu không phải bốn toạ cần phải trấn thủ trong Liên Minh, thêm vào cuộc chiến Cường giả lại liên quan đến lợi ích trọng đại của cả một tiểu giới, bản thân ta thật sự muốn gặp mặt vị hung ma đã huyết tể nhiều sinh linh như vậy." Bích Ảnh sau khi trầm ngâm một chút, lại cười lạnh một tiếng nói.

"Thuộc hạ sẽ an bài chuyện này cho thật tốt. Nhưng mà người được lựa chọn tham gia cuộc chiến Cường giả, ngoài trừ đại nhân cùng Văn Tâm Phượng trưởng lão đang ở chỗ này thì còn có Lôi đại nhân đã tiến vào Huyết Thiên, cũng đã phân bổ chỗ bế quan tạm thời. Hàn Lập tiên bối cùng một nhóm người, theo người của bản mình dọc đường báo cáo, hình như đang ở gần phụ cận Lạc Triều thảo nguyên, vẫn đang tìm kiếm vài toà Thượng Cổ tế đàn chung quanh. Duy nhất cũng phiền toái nhất chính là vị Huyết Sát tiên bối kia, từ một năm trước phá giới tiến vào Thiên Giai mê

cung trong truyền thuyết đến nay còn chưa quay lại, không biết có bị nhốt lại trong đó giống như những người khác không nữa." Cái bóng mơ hồ trả lời một tiếng, lại có phần do dự nói.

"Yên tâm. Huyết Sát người này thần thông to lớn không dưới ta, hơn nữa theo bản tính vốn có của hắn, nếu không có mười phần nắm chắc đối với ra vào trong Thiên Giai mê cung, chắc chắn hắn sẽ không tùy tiện tiến nhập vào. Thực đến thời gian đã giao hẹn, hắn nhất định sẽ xuất hiện thôi." Bích Ảnh không lưỡng lự trả lời.

"Đại nhân đã nói như vậy, có lẽ Huyết Sát tiền bối kia thực sẽ xuất hiện đúng giờ. Vậy thuộc hạ cũng sẽ bắt đầu phát tin tức cho Lôi đại nhân cũng Hàn tiền bối, để cho người của phân bộ an bài họ truyền tổng trực tiếp đến tiểu giới kia." Cái bóng mơ hồ nói.

"Được, trước tiên cứ an bài như thế đã." Bích Ảnh tự nhiên không có ý kiến gì khác nữa, gật đầu một cái.

Thế rồi trước cái bàn gỗ chột chân động, cái bóng mơ hồ hơi khẽ khom người rồi biến mất.

Trong lúc này, Bích Ảnh không đếm xỉa tới, khoát tay chớp tới một cái bàn đặt đầy ngọc giản bên trên.

Nhưng bỗng nhiên "B...a...n....g" một tiếng, một tiếng trầm đục vang lên từ trên người hắn.

Sắc mặt của Bích Ảnh nhất thời đại biến, trên tay vốn dĩ đang cầm giọc giản bỗng chốc cứng đờ lại lơ lửng giữa không trung.

Sau một lúc, hắn mới hít một hơi thật sâu, đem bàn tay đang xòe ra nhanh chóng thu lại, vồ nhẹ xuống bên hông.

Ánh sáng màu xanh chợt hiện, từ trong bay ra một cái hộp ngọc nho nhỏ màu xanh biếc, loé lên lơ lửng trước mặt Bích Ảnh.

Mặt ngoài hộp ngọc này khắc chi chít linh văn tinh xảo, đồng thời được dán vài tấm phù văn màu vàng, chớp động linh quang nhàn nhạt.

Sắc mặt của Bích Ảnh âm trầm, cánh tay khẽ động, hai tay vừa xoay tròn nhanh chóng vừa bấm quyết, mười ngón tay run lên, cùng lúc diễm về phía hộp ngọc.

Hộp ngọc run lên một cái, tất cả mấy tấm phù văn đều tự rơi xuống.

Nấp hộp sau khi chớp lên, đã tự động mở bung ra, bên trong lộ ra một cái đĩa tròn kiểu dáng cổ quái.

Đĩa tròn này trắng tinh như ngọc, ở giữa mơ hồ ẩn khắc một văn trận đỏ tươi như máu, mà ở trung tâm có một đồ án Thái Cực hai màu trắng đen mơ hồ, làm cho người ta nhìn vào sẽ cảm thấy tâm thần như bị hút hết thành trống rỗng, cảm giác quỷ dị không thể kiềm chế nổi.

Bích Ảnh nhìn vào đĩa tròn một lúc lâu sau, mới cắn răng một cái, duỗi năm ngón tay chạm vào mặt đĩa tròn.

"Phốc" một tiếng trầm đục vang lên.

Nháy mắt khi ngón tay vừa chạm vào, văn trận màu đỏ tươi ở giữa đĩa tròn lại trở nên vô cùng yêu ớt nứt ra vài cái khe hở hẹp, đồ án Thái Cực ở trung tâm cũng đồng thời vỡ vụn triệt để.

"Thiên Cơ toái, quả nhiên là Thiên Cơ toái, không thể ngờ rằng lời đồn đại kia lại là thật. Từ khi ta đại đạo sơ thành đến giờ vẫn luôn dùng máu mình để tế luyện bảo vật này, chính là vì ý nghĩ vạn nhất, không ngờ tới là nó lại xuất hiện diễm báo thật sự. Chẳng lẽ cuộc chiến Cường giả lần này có

điều gì bất ngờ xảy ra, kiếp nạn trong số mạng của ta lần này thực sự sẽ buông xuống?" Bích Ảnh sắc mặt âm trầm nhìn chăm chú vào đĩa tròn một lúc lâu rồi tự nói lầm bầm vài câu.

"Hừ, mệnh ta do ta định chứ không phải do trời định, cho dù thực sự bảo vậy này linh nghiệm như trong truyền thuyết đi nữa, cũng không phải là không thể tìm ra được một đường sinh cơ. Nhưng mà những chuẩn bị từ ban đầu kia chắc chắn là không đủ rồi, vẫn cần phải chuẩn bị thêm thật nhiều hậu thuẫn mới được." sắc mặt Bích Ảnh âm tình bất định biến hóa vài cái, hừ lạnh tự nói hai câu, tay áo run lên, một phiến ánh sáng màu lục cuốn tới đĩa tròn.

****nguyên bản là 玉匣: hộp ngọc, cảm thấy không chuẩn xác nên sửa lại thành đĩa tròn.*

"Oanh" sau khi vang lên một tiếng, đĩa tròn bình yên vô sự, nhưng trận bàn màu trắng bên trong trong nháy mắt hóa thành bột phấn triệt để tiêu thất.

Chương 2376: Hung Ty Vương

Huyết Thiên đại lục, Yêu Thú chi địa tiếng tăm lừng lẫy, trên không một cái hồ nước to lớn nào đó ở Lạc Triều thảo nguyên, Hàn Lập cùng một nhóm người đang khống chế một chiếc phi thuyền rất bình thường phá không bay nhanh về phía trước.

Hàn Lập đang đứng phía trước trên đầu phi thuyền, mặt không chút biểu tình, không nhìn ra trong lòng đang suy nghĩ điều gì.

Đằng sau hắn là hai người Chu Quả Nhi cùng Hoa Thạch lão tổ đang đứng thẳng, bộ dáng cực kỳ ủ rũ.

Cách đây không lâu, bọn họ vừa mới đem tòa Thượng Cổ tế đàn cuối cùng trên thảo nguyên dò xét cực kỳ kỹ càng, nhưng vẫn không thu hoạch được một chút gì, khiến hai người rất là chán nản.

Bỗng nhiên, từ trên thân Hàn Lập truyền ra âm thanh “ông ông” rất rõ ràng.

Thần sắc của Hàn Lập khẽ động, tay áo run lên, tức thì một cái trận bàn màu lam nhạt từ trong bay ra, mặt ngoài hiện ra mười mấy cái ngân văn, cũng chớp động lên linh quang nhàn nhạt.

"Đi, lập tức chuyển hướng đến phụ cận Thiên Mã thành." Hai mắt của Hàn Lập nhú lại, không chút do dự phân phó một tiếng.

Hoa Thạch lão tổ mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng bàn tay vội vàng bấm pháp quyết, lập tức điều khiển phi thuyền quay đầu lại chuyển hướng

bay về một nơi khác.

"Hàn tiền bối, có chuyện gì xảy ra vậy, chẳng lẽ là cái được gọi là “cuộc chiến Cường giả đã chuẩn bị bắt đầu rồi.” Sau khi Chu Quả Nhi chớp chớp đôi mắt to, nhin không được hỏi trực tiếp.

Đúng là có quan hệ đến sự tình cuộc chiến cường giả, Hàn Lập mặc dù không có đem toàn bộ câu chuyện nói cho hai người Chu Quả Nhi, nhưng cũng đã tiết lộ một số tin tức có liên can.

Chu Quả Nhi tuy không biết cái được gọi là cuộc chiến Cường giả rốt cuộc là chuyện gì, nhưng cũng biết vào thời điểm nào đó Hàn Lập đã có ước hẹn cùng một số cường giả tại một địa phương giao thủ một phen, cho nên mới có câu hỏi như thế này.

"Đúng là đã đến giờ rồi. Hắc hắc, lúc trước đã nhận lấy một số chỗ tốt của Thương Minh, nên giờ đây ta không thể đổi ý không đi được." Hàn Lập không thèm để ý trả lời.

"Ngay cả bậc đại thế lực Hách Liên Thương Minh có nhiều lão tổ Đại Thừa thế này mà vẫn phải mời tiền bối đến xuất thủ tương trợ, có thể thấy lần cuộc chiến Cường giả này thực sự không đơn giản. Tiền bối cũng nên phải cẩn thận một chút." Bộ dáng Chu Quả Nhi có vài phần lo lắng.

"Yên tâm, đối với thần thông hiện tại của ta, người có thể uy hiếp đến ta ở thế gian này không còn mấy nữa rồi, cho dù vạn nhất không địch lại đối thủ, ta vẫn có thể đơn giản bình yên thoát thân" Hàn Lập cười nhẹ một tiếng, trả lời như đã liệu trước.

Trông thấy Hàn Lập tự tin như vậy, Chu Quả Nhi cùng Hoa Thạch lão tổ liếc mắt nhìn nhau, thoáng cái an tâm hơn nhiều.

Nửa tháng sau, đám người Hàn Lập rút cuộc cũng bay ra khỏi thảo nguyên, đi tới một tòa thành vĩ đại bên ngoài rìa nó.

Thành này cùng với thành trì bình thường không giống nhau, ngoài việc tường thành cực kỳ cao lớn ra thì ở trên vách tường lại trồng thêm từng dãy cự trúc màu xanh đen vừa to vừa thô, một cây lại nối tiếp một cây liên miên thành một dãy tường trúc, đem toàn bộ cả tòa thành vây kín bên trong.

Mà ở trên tường thành này, cứ cách khoảng gần dặm lại được bố trí vài chục pho tượng phi mã cao cả trượng, toàn thân xám trắng, trông rất sống động, hơn nữa tư thế dáng vẻ lại không cái nào giống cái nào.

Nhóm người Hàn Lập điều khiển phi thuyền căn bản không hề hạ xuống trước cửa thành, ngông nghênh bay vượt qua ở phía trên, làm cho ánh mắt của phần lớn đệ, trung giai tu giả trong thành đều cực kì hoảng hốt, mọi người đều ngẩng lên nhìn vào cấm chế vô hình trên không toà thành.

Nhưng sau khi phi thuyền từ từ hạ thấp thấp xuống, lại run lên một cái rồi bay thẳng đến trung tâm của tòa thành.

" Lão tổ Đại Thừa "

Phía dưới lập tức có vài người đồng thời thất thanh nói ra.

Cảnh vệ ở xung quanh tường thành vốn đang cảnh giác cũng tự nhiên cực kỳ hoảng sợ, lập tức đổi lại thần sắc cung kính đưa mắt dõi theo phi thuyền đang bay về nơi xa xa.

Một cái phi thuyền có thể trực tiếp không coi cấm chế cấm không của một thành ra gì, tồn tại cấp Hợp Thể kỳ bình thường căn bản không thể làm được điều này, chỉ có thân thông của tồn tại Đại Thừa trở lên mới có thể làm như vậy được.

Mặc dù bình thường tất cả các thành trì đều đặt ra luật lệ cấm người bên ngoài phi hành vào trong thành, nhưng đối với tồn tại Đại Thừa, thậm chí đến cả những tồn tại Hợp Thể mạnh mẽ mà nói, đa phần đều coi như không quan tâm đến.

Đương nhiên cũng cần phải xem số lượng cường giả đang trấn thủ bên trong thành là bao nhiêu, mỗi thành đều không thể giống nhau được.

Thiên Mã thành mặc dù không nhỏ, nhưng hoàn toàn không có lão tổ Đại Thừa trấn thủ, chỉ có mấy tên tu giả cấp bậc Hợp Thể mà thôi, vậy nên các cảnh vệ trong thành này hoàn toàn không có gan để chọc giận một lão quái vật Đại Thừa.

Vì thế Phi Thuyền của Hàn Lập cứ một mực ngự khí phi hành, qua một khoảng thời gian, đám người Hàn Lập liền xuất hiện trước trung tâm của một tòa kiến trúc to lớn, bên ngoài treo bản hiệu của Thương Minh.

Hàn Lập đem phi thuyền thu lại, thời điểm mới từ không trung hạ xuống, lập tức từ bên trong đi ra hai hàng nam nữ thần sắc cung kính, tất cả đều hướng Hàn Lập thi lễ thật sâu, đứng đầu là một lão giả tóc xám bộ dáng khoảng sáu bảy mươi tuổi càng thêm cung kính nói: "Bái kiến Hàn tiền bối, mấy ngày trước đám người văn bối đã nhận được tin tức từ tổng bộ truyền đến, sớm đã đem truyền tông pháp trận chuẩn bị xong rồi. Tiền bối có muốn ở lại nơi này của văn bối nghỉ ngơi một chút rồi sau đó mới lên đường hay không?"

"Thương Minh các người làm việc quả thực rất nhanh chóng, nghỉ ngơi thì không cần thiết, lập tức chuẩn bị cho việc truyền tông thôi." Ánh mắt Hàn Lập sắc bén như dao nhìn sang lão giả nhàn nhạt nói một câu.

"Vâng, vậy thì để văn bối dẫn đường cho tiền bối." Lão giả lại cúi đầu, không chút do dự đáp ứng một tiếng.

Hàn Lập nhẹ gật đầu, lập tức dẫn đầu đi thẳng về phía cửa chính.

Chu Quả Nhi cùng Hoa Thạch lão tổ tất nhiên là theo sát phía sau.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, Hàn Lập đã có mặt trong một đại sảnh cơ mật nào đó ở phía sâu dưới lòng đất.

Trong đại sảnh, bất ngờ có một tòa pháp trận tỏa ra chi chít linh văn màu bạc.

Hàn Lập chỉ nhìn lướt qua, khẽ chau mày, mở miệng hỏi một câu: "Truyền tống trận này có đúng là phá không truyền tống trận, địa điểm truyền tống tới đúng là tiểu giới kia sao?"

"Tiền bối ánh mắt như thần, Bích Ảnh đại nhân quả thật để cho tiền bối trực tiếp truyền tống tới tiểu giới kia sau đó mới hợp lại một chỗ với những cường giả khác." Lão giả chân thành trả lời.

"Nếu là Bích Ảnh đạo nhân an bài, chắc hẳn bên kia cũng đã chuẩn bị tốt mọi chuyện. Bắt đầu truyền tống đi nào." Hàn Lập sau khi mỉm cười, không thêm để ý mà trực tiếp bước chân vào trong pháp trận.

Bên cạnh hắn chấn động một cái, hai người Chu Quả Nhi cũng đã loé lên tiến vào trong đó.

Lão giả sau khi vâng dạ một tiếng, cánh tay khẽ động. Trong tay lập tức có thêm một khối ngọc bài màu xanh nhạt, sau khi giương lên lay động một chút thì xuất hiện một đạo ánh sáng bạc bay ra chớp lên một cái rồi nhập luôn vào bên trong pháp trận.

Sau một khắc, cả tòa pháp trận vang lên từng hồi âm thanh, ngân quang đại phóng, ba người Hàn Lập trở nên mơ hồ một cái rồi biến mất.

Ở một giới diện khác, trong một tòa pháp trận bị cây cối xanh um che phủ xung quanh, bỗng nhiên ngân quang loé lên, ba người Hàn Lập thông qua truyền tống chợt hiện ra.

"Hàn huynh, người quả thực là người cực kỳ đúng hẹn. Mấy năm liền không gặp, mọi chuyện hết thấy đều bình an chứ?" Một giọng nói sang sảng truyền đến từ phía sau đám cây cối rậm rạp.

Tiếp theo cây cối bên kia tự động tách ra hai bên, từ trong đó xuất hiện hai bóng người.

Phía trước là một lão giả, khuôn mặt khô héo, mặc áo xanh, vẻ mặt tươi cười.

Đằng sau là một thiếu nữ thanh xuân mặc cẩm bào, trong tay đang ôm ấp một con ngân mao tiểu thú, khuôn mặt đoan trang tú lệ, dáng vẻ rất là thản nhiên.

"Bích Ảnh đạo hữu?" sau khi hai mắt Hàn Lập đánh giá lão giả, cảm ứng được từ người đối phương có một chút khí tức quen thuộc, đôi lông mày nhíu lại hỏi.

"Đúng vậy, đúng là lão phu. Chuyện ngày đó dùng Phệ Phật Đồ thử lẫn nhau, mong rằng đạo hữu không nên để trong lòng. Cuộc chiến cường giả bây giờ, vẫn còn phải nhờ cậy Hàn huynh trợ giúp nhiều." Bích Ảnh vừa cười vừa nói.

"Bích huynh khách khí rồi, ngày đó tại hạ đã đáp ứng trợ giúp, lần này không thể nào lại thoái thác được." Hàn Lập cũng lộ vẻ tươi cười trả lời.

Bích Ảnh nghe thấy cười ha hả, di chuyển né sang một bên, giới thiệu thiếu nữ thanh xuân bên cạnh cho Hàn Lập.

"Đây là Trưởng lão hội của bản mình Văn Tâm Phượng trưởng lão, xuất thân từ Huyền Tâm môn, thực lực cực kỳ mạnh mẽ, trong số tất cả các trưởng lão ở Huyết Thiên này cũng được kể vào số một số hai, cũng là một trong những người được chọn lựa để xuất chiến.

"Huyền Tâm môn? Môn phái này ta cũng từng nghe nói qua, hình như là đại tông môn lớn nhất phía bắc Huyết Thiên, mặc dù môn hạ đệ tử không nhiều lắm, nhưng không có ai không phải là tồn tại đỉnh cấp trong đồng giai." nét mặt Hàn Lập thoáng hiện một chút kinh ngạc nói.

Trải qua mấy năm phiêu bạt tại Huyết Thiên đại lục, hắn cũng không phải là không quen biết nhiều thế lực như lúc ban đầu, sau khi nghe Bích Ảnh nói xong, lập tức đã hiểu rõ lai lịch của đối phương, không khỏi cảm thấy bất ngờ.

Cường giả trong một thế lực không mấy may thua kém Huyết Cốt môn thế này mà cũng lại gia nhập Hách Liên Thương Minh, quả thật có vài điều trái với lẽ thường.

Hình như nhìn ra một chút nghi vấn trong lòng Hàn Lập, Văn Tâm Phượng sau khi cười tươi duyên dáng, ân thanh êm dịu phát ra nói với Hàn Lập:

"Hàn đạo hữu không cần phải cảm thấy kỳ quái, sư tổ khai phái ra bốn tông, thực ra cũng là xuất thân từ Thương Minh. Cho nên bốn tông từ ngày sáng lập ra đến nay, đều là cùng tiến lui với Hách Minh, cho nên thiếp thân đảm nhiệm chức vụ trong Liên Minh trưởng lão, cũng không phải là chuyện tình gì đáng ngạc nhiên."

"Thì ra là thế, thần nào mà tại hạ cảm thấy có chút kỳ quái." Hàn Lập nghe vậy, có chút giật mình nói.

"Trước hết Hàn huynh theo lão phu đến chỗ ở nghỉ ngơi thật tốt một lúc đi đã, hiện tại cách thời gian giao hẹn cuộc chiến Cường giả chỉ có hai tháng mà thôi, Lôi đạo hữu cùng Huyết Sát đạo hữu không lâu nữa cũng sẽ đến đây. Đạo hữu nếu còn có việc gì cần thiết thì cứ việc nói ra, bản mình nhất định sẽ cố gắng hết sức để thỏa mãn." Bích Ảnh vừa nói vừa đưa đám người Hàn Lập đi theo một con đường nhỏ.

"Bích huynh đã nói như vậy rồi, nếu tại hạ có việc cần giúp đỡ thì cũng sẽ không khách khí đâu." Hàn Lập mỉm cười trả lời.

Vì thế dưới sự hướng dẫn của hai người Bích Ảnh, chỉ trong chốc lát nhóm người đã đi ra khỏi biển rừng xung quanh, xuất hiện trước một tòa cứ điểm giống như một tòa kiến trúc khổng lồ.

"Nơi này là một trong ba mươi sáu cái cứ điểm cỡ lớn mà bản mình thiết lập trong tiểu giới này, cũng là cứ điểm cách nơi mà đám quỷ vật Minh giới kia kiểm soát gần nhất. Cách nơi này ngoài trăm vạn dặm, chính là địa bàn của lũ quỷ vật. Nơi quyết đấu sẽ thiết lập tại biên giới mà hai bên kiểm soát, đến lúc đó ngoài những cường giả như chúng ta tham gia chiến đấu, đương nhiên còn có thể xuất động đại quân, dùng để phòng ngừa vạn nhất..." Bích Ảnh dẫn theo đám người Hàn Lập từ từ bay đến cứ điểm, đồng thời không ngừng giới thiệu qua.

Trước cổng chính của cứ điểm, có khoảng hơn trăm trung, cao giai tu sĩ đang trấn thủ tại đó.

Trên vách tường đá cao xấp xỉ hơn trăm trượng, có thêm một số Khôi Lỗi đen thui hình dạng nửa người nửa thú, đang đi tới đi lui.

Cứ điểm trên không thì có đủ các loại ánh sáng nhiều màu sắc thoáng ẩn thoáng hiện, chỉ chít các loại chấn động của cấm chế phân bố trực tiếp cả tiểu khu.

Cả tòa cú điểm đều là một bộ dáng phòng vệ nghiêm ngặt.

Có Bích Ảnh dẫn đường ở phía trước, thủ vệ chỗ cửa lớn tự nhiên sẽ không ngăn trở tí nào, ngược lại sau khi cung kính thi lễ thì nhanh chóng thối lui ra hai bên.

Nhóm người lập tức ngông nghênh đi vào bên trong cú điểm.

Sau nửa canh giờ, Hàn Lập đã ở trong một tòa tháp đá cỡ nhỏ nằm độc lập ở trung tâm cú điểm, đang khoan chân ngồi trong một gian mật thất tại tầng cao nhất của tháp đá.

Để chuẩn bị cho cuộc chiến cường giả này, hắn đã căn dặn Chu Quả Nhi cùng Hoa Thạch lão tổ thay phiên nhau ở bên ngoài đợi lệnh, còn tự bản thân mình ngồi đả tọa luyện khí trong mật thất, chuẩn bị nghỉ ngơi dưỡng sức cho tốt một phen.

Chương 2377: Ngũ Ma

Thời gian hai tháng đảo mắt đã trôi qua.

Một ngày nọ, Hàn Lập đang trong mật thất lặng lẽ thổ nạp dưỡng thần. Bỗng nhiên, bên ngoài truyền đến âm thanh cung kính của Chu Quả Nhi:

“Hàn tiền bối, Bích Ảnh đại nhân phái người đến mời người qua. Nói là thời gian của cuộc chiến cường giả đã đến.”

“Ta biết rồi, ta sẽ qua ngay. Chuyện này không biết có nguy hiểm hay không, ngươi và Hoa Thạch ở lại đây đi!” Hai mắt Hàn Lập mở ra, bình tĩnh đáp lại một câu.

Tiếp đó, hào quang ngoài thân hắn bốc lên, biến thành một đạo kinh hồng xoay quanh người. Nhoáng một cái liền trực tiếp xuyên phá cửa lớn, không thấy bóng dáng.

Sau nửa canh giờ, tại một cung điện lớn nhất trong kiến trúc ở trung tâm cứ điểm, Hàn Lập gặp được Bích Ảnh, Văn Tâm Phượng và một gã cao gầy mang giáp bạc, trên mặt tràn ngập vẻ lạnh lùng khác.

“Vị này chính là Lôi Nguyên huynh, là người phụ trách của bốn minh tại Lôi Minh Đại Lục, địa vị thân phận giống với ta tại Huyết Thiên. Về phần Huyết Sát đạo hữu thì trên đường gặp chút phiền toái nhỏ, nhưng chậm nhất cũng sẽ đến vào ngày mai. Hiện tại chúng ta chuẩn bị trước vài bước, các vị không có ý kiến gì chứ?” Bích Ảnh vừa thấy Hàn Lập cũng không nói nhiều, lập tức giới thiệu một chút về vị đồng đội thứ tư tham gia cuộc chiến cường giả.

“Cuộc chiến cường giả lần này đã do người phụ trách, thì Lôi mỗ cũng không làm chuyện dư thừa.” Nam tử giáp bạc không chút biểu tình nói.

Hàn Lập và vị Văn Tâm Phượng tự nhiên cũng không có ý kiến gì khác.

Vị vậy, người trong cuộc* sau khi thương lượng vài câu thì đi ra đại sảnh.

*VP: người liên can.

Tại kiến trúc cực lớn bên ngoài, các giáp sĩ được võ trang đầy đủ đã đứng thẳng thành hàng rậm rạp.

Cứ điểm trên không, có vài mươi tòa pháp khí phi hành đẹp tựa như hòn đảo cực lớn, trôi nổi giữa không trung đẳng xa.

Sau một tiếng của Bích Ảnh, những giáp sĩ này lập tức lục tục chui vào trong “hòn đảo”.

“Chỉ có bấy nhiêu người này cùng chúng ta tham gia cuộc chiến cường giả sao?” nam tử giáp bạc thấy một màn như vậy thì nhướn mày hỏi.

“Đương nhiên không thể. Những kẻ này chỉ là nhân số lộ ra bề ngoài thôi. Ta đã sớm điều động nhân thủ của cứ điểm khác, bố trí tốt tại địa điểm dự tính hơn nửa tháng trước rồi. vạn nhất những tên quỷ vật kia không tuân thủ ước định hay có mưu đồ khác. Tự nhiên sẽ khiến chúng có đến mà không có về.” Bích Ảnh trả lời không chút do dự.

Nam tử giáp bạc nghe vậy nhẹ gật đầu rồi không nói gì thêm.

Người trong cuộc sau khi chờ cho tất cả các giáp sĩ chui vào trong những pháp khí khổng lồ trên bầu trời kia, mới độn quang cùng tiến vào trong “hòn đảo” lớn nhất.

Sau một khắc, những pháp khí phi hành này bắt đầu khởi động, phát ra những tiếng oanh minh, bay về phía xa.

Nửa ngày sau, vài chục “hòn đảo” đã bay đến bên trên một sơn mạch quý dị.

Giữa phiên sơn mạch này dường như có một ranh giới vô hình. Một bên xanh tươi um tùm, chim hót hoa nở, một bên thì hắc khí cuộn cuộn, từng trận gió lạnh quét qua, mơ hồ mang theo âm thanh gào thét thảm thiết.

Sau khi “hòn đảo” rung lên một cái, đã dừng lại một nơi cách ranh giới kia độ hơn hai dặm. Tiếp theo, trên mặt độn quang vừa hiện, nhiều đội giáp sĩ ào ào lao ra từ bên trong. Hoặc bấm niệm pháp quyết, hoặc trực tiếp bày ra các loại trận khí*. Bên dưới lập tức bố trí thành một pháp trận siêu khổng lồ.

*Dụng cụ bày trận.

Vài người khác, lập tức ném ra những quả cầu có màu sắc khác nhau lên không trung.

Tiếng nổ mạnh ầm ầm truyền đến.

Từng đoạn tường thành to lớn cùng các tòa kiến trúc có hình thái khác nhau đáp xuống. Trong nháy mắt, chúng đã biến thành một cứ điểm nhỏ.

Cùng lúc, những khôi lỗi võ trang được lấy ra từ vòng tay trữ vật của các giáp sĩ, hiện ra giữa không trung rồi được kích hoạt cho tuần tra qua lại trên tường thành.

Mà đám người Bích Ảnh, Hàn Lập sau khi bay ra khỏi hòn đảo lớn kia, liền tiến về một nơi, nhìn về phía ranh giới đối diện xa xa.

“Các vị đạo hữu, mời! Năm ngọn núi giống ngón tay này chính là nơi tranh tài ước định. Đến lúc đại chiến bắt đầu, năm người chúng ta trực tiếp đi đến năm ngọn núi này. Một khi số người tham chiến hai bên đến đông đủ, tự động sẽ có đại sư trận pháp của hai bên tiến lên kích hoạt hai tầng phòng hộ được bố trí trước đó. Chỉ khi có một bên nói ra hai chữ “nhận thua”, hoặc trực tiếp phân định sinh tử thì hai tầng phòng hộ này mới có thể tiêu biến.” Thần sắc Bích Ảnh ngưng trọng giới thiệu đại khái tình hình cuộc chiến cường giả cho bọn người Hàn Lập.

“Đối phương sẽ không động tay chân lên trên cấm chế chứ?” Sau khi đôi mắt Văn Tâm Phượng lưu chuyển một hồi, bỗng nhiên hỏi.

“Yên tâm! Hai cấm chế này hoàn toàn giống nhau, cũng không phức tạp. Sau khi hai bên bố trí thì sẽ để cho đại sư trận pháp đối phương kiểm tra qua một lần. Sau khi xác nhận không sao mới để cho người bên mình tiến vào.” Bích Ảnh sau khi cười nhẹ, giải thích hai câu.

“Nếu một trong những ngọn núi kết thúc sớm, phải chăng cho phép người thắng tham gia tranh đấu ở núi khác?” Ánh mắt Hàn Lập lóe lên hỏi một câu.

“Mặc dù trước đó không ước định qua vấn đề này. Nhưng cuộc chiến cường giả đã vì tranh đoạt không chế giới diện, thì dĩ nhiên muốn xem xét thực lực tổng thể hai bên.” Bích Ảnh sờ nhúm râu ngắn trên cằm, trả lời đầy thâm ý.

“Tại hạ đã minh bạch.”

Mặc dù câu trả lời có chút mơ hồ, nhưng Hàn Lập vẫn bày ra bộ dạng mỉm cười.

“Lần tranh đấu này không bị hạn chế bất cứ điều gì, chỉ cần đánh bại hoặc đánh chết đối thủ, bất cứ thần thông, pháp bảo nào đều có thể thi triển hết mức. Đương nhiên, với tu vi hiện tại của chúng ta, đánh bại đối thủ có lẽ không khó, nhưng muốn đánh chết chỉ e là chuyện muôn vàn khó khăn. Hơn nữa, đối phương cũng không phải hạng tầm thường, một ít bí pháp sở tu có chút khác biệt với những điều chúng ta từng biết. Chư vị đạo hữu cũng nên cẩn trọng một chút.” Bích Ảnh dặn dò một câu.

“Bích huynh yên tâm! Ta cũng không phải loại chưa gặp qua quỷ vật cường đại, từ sớm đã chuẩn bị vài thứ pháp bảo khắc chế. Mặc dù đối phương khác biệt so với quỷ vật bình thường, nhưng tin rằng vẫn có hiệu quả nhất định.” Sau khi dùng ngọc chỉ* vuốt ve tiểu thú trong lòng ngực, Văn Tâm Phượng cười nói.

*Ngón tay ngọc ngà.

“Thần thông Văn tiên tử vốn có vài phần khắc chế quỷ vật, lại chuẩn bị thêm một ít bảo vật đặc thù. Tin rằng tỷ lệ thắng cuộc không thể nhỏ được.” Bích Ảnh nghe vậy thì đại hỷ.

“Điều này cũng khó nói. Ta nghe nói những nhân vật trong Âm Ti Thập Vương đều là quỷ vật cường đại nhất của giới diện bên kia. Thực sự động thủ cũng không hề dễ đối phó đâu.” Văn Tâm Phượng lắc đầu đáp.

“Ha ha, tiên tử quá khiêm tốn rồi. Đối phương không dễ đối phó, nhưng năm người chúng ta cũng đâu phải tồn tại bình thường. Tin rằng kết quả trận chiến này sẽ làm Bích mỗ thỏa mãn. Được rồi, chư vị hãy vào chỗ nghỉ ngơi tạm thời trước đi. Chờ sau khi Huyết Sát đạo hữu đến tụ hợp, chúng ta có thể phái người đến năm ngọn núi bố trí pháp trận. Có lẽ những quỷ vật của Minh Giới bên kia cũng đã đến rồi.” Bích Ảnh nói xong nhìn về phía ranh giới hắc khí đang cuộn cuộn kia.

Cùng thời gian, một nơi sâu bên trong hắc khí mây trắng dậm, có gần trăm ngọn núi trắng to lớn đến ngàn trượng đang lẳng lẳng phiêu phù trên không trung.

Bốn phía quanh những ngọn núi này bóng đen trùng trùng điệp điệp, mơ hồ thấy được vô số quỷ ảnh âm hồn bay múa không ngừng.

Nếu tu luyện giả có tu luyện linh mục, thì có thể nhìn xuyên qua gió lạnh, thấy được một chút những ngọn núi màu trắng.

Những ngọn núi này có bề mặt gập ghềnh, mà trời chớp động liên hồi, rõ ràng được hình thành do vô số xương trắng chồng chất lên nhau.

Tại vài lối ra, luôn có một ít quỷ vật mặt xanh nanh vàng ra ra vào vào. Bộ mặt đám quỷ này đều hung thần ác sát, khí tức cả bọn cũng không tệ.

Bên trong những ngọn núi này, có một tòa khác biệt so với những ngọn núi bằng xương trắng khác. Xung quanh có gần ngàn tên ác quỷ mặc giáp xương chinh tề, tay cầm vô số các loại binh khí tuần tra qua lại.

Tại một cung điện đỏ như máu trong ngọn núi này, vài bóng đen mơ hồ huyền ảo đang ngồi trên những chiếc ghế đen nhánh, bằng phẳng, trò chuyện với nhau.

“Chỉ là một Tiểu Giới Diện mà lại để cho năm người chúng ta chạy đến đây, liệu có đánh giá cao đôi phương quá hay không? Chỉ cần cho ta trăm vạn Âm Lân quân, một mình ta cũng có thể đem đôi phương nhỏ đi toàn bộ. Cần gì phải cử hành cuộc chiến cường giả gì gì đó, quả thực vẽ vờ thêm chuyện.” Một bóng đen thân hình cao lớn lạnh lùng nói.

“Hừ, đừng quá xem thường đôi phương! Nếu những sinh linh kia thật sự dễ đối phó, thì mấy tên quỷ vương phụ trách trước kia cũng không ô m thương tích chạy về sau mấy lần đại chiến với đôi phương. Hơn nữa chúng

lại có thể áp chế thực lực bên ta không thể tiến thêm nữa bước. Có lẽ trong trận đại chiến này, đối phương sẽ cử ra những kẻ mạnh nhất, không nên quá tự kiêu. Nếu thật sự lật thuyền trong mương, đến lúc quay về để bọ người Thiên Luân Vương cười vào mặt năm người chúng ta. Đối mặt với Minh Hùng lão đại cũng không biết ăn nói thế nào.” Một bóng đen thon thả thân nhiên nói.

“Những kẻ mạnh nhất trong đối phương? Cái này hợp ý ta. Ngũ Âm Tỏa Tâm Chùy của ta còn thiếu một tinh hồn của cường giả làm khí linh. Nếu có thể đánh chết đối phương, thì pháp khí này của ta có thể đại thành rồi.” Một bóng đen cao lớn khác đỉnh đạc trả lời, dường như không để trong lòng.

“Đáng tiếc Minh Hùng lão đại đang tranh đoạt một âm giới với Dạ Quỷ nhất tộc đến chỗ mấu chốt, căn bản không thể nào phân thân. Nếu không, dùng thần thông nghịch thiên không thua gì chân tiên tham gia trận chiến lần này, thì đối phương không có một tia cơ hội nào.” Bóng đen thứ ba thở dài rồi mở miệng.

“Thực lực Dạ Quỷ nhất tộc không phải chuyện đùa. Nghe nói thần thông của tộc trưởng bọn hắn sâu không lường được, chỉ có Minh Hùng lão đại ứng phó được. Hơn nữa so với Tiểu Thế Giới còn cần nhiều năm để biến hóa về chất này thì Âm Giới ra đời do trời sinh quan trọng hơn rồi.” Bóng đen thon thả không chút hoang mang nói.

“Chúng ta đều đã đến đây, trận chiến mấy ngày sau khẳng định sẽ xuất thủ toàn bộ. Chuyện này không cần nói gì thêm. Dùng thực lực của chúng ta, thắng lợi sau cùng có thể nắm chắc đến hơn bảy tám phần. Mấu chốt là sau khi chiến thắng, đối phương có thể tuân thủ ước định, rút khỏi khu vực không chế hay không. Thất Khiếu Vương, những chuyện phía sau người có thể chuẩn bị xong chứ?” Một âm thanh âm trầm như độc xà bỗng nhiên vang lên từ miệng một bóng đen không nói gì từ nãy giờ.

Nghe xong lời này, thân hình những bóng đen lúc trước đều vô thức nghiêm chỉnh lại, lập tức ngậm miệng không nói.

Chương 2378: Quỷ khí cuộn cuộn

“Yên tâm, ta đã sớm chuẩn bị hết thấy rồi, ngàn vạn quỷ binh đã lên tới vị trí định sẵn, đáng tiếc vị trí của đối phương là một Chủ Giới Diện không cách nào chuyển hóa theo ý, bằng không chúng ta có thể thông qua nơi nhập khẩu của bọn chúng vào giới này mà trực tiếp xâm nhập ngược trở lại tới giới diện của bọn chúng. Bây giờ sử dụng phương thức cuộc chiến cường giả để giải quyết vấn đề cũng tốt, Suy cho cùng thì ngoại trừ cái Tiểu Thế Giới này ra, bọn chúng và chúng ta cũng chẳng có xung đột lợi ích gì quá lớn cả.” Thân ảnh một người có dáng vóc thấp bé cuối cùng đột nhiên phát ra âm thanh lạnh lạnh như trẻ con trả lời.

“Thông qua việc sưu hồn những sinh linh bị bắt làm tù binh, chúng ta đã biết được đối phương tới từ một Quần Thể Giới Diện cỡ nhỏ đã hoàn toàn bị phong bế, sớm đã mất đi liên hệ với Tiên giới. Nếu không phải vì một lần chấn động mà cái Tiểu Thế Giới này cực kỳ trùng hợp lại liên thông với hai cái Chủ Giới Diện, thì chúng ta căn bản chẳng thể nào tiếp xúc với đối phương. Cũng bởi vậy, hệ thống tu luyện của đối phương từ thời kỳ thượng cổ đến giờ vẫn một mực chưa hề có biến hóa gì quá lớn, hơn nữa lưu lại một vài bí thuật công pháp mà giới diện khác hiếm thấy, đây cũng là một trong những nguyên nhân mà lão đại Minh Hùng một lần phái cả năm người chúng ta tới đây. Một phương diện là hy vọng năng lực của chúng ta có thể chèn ép được đối phương mà lấy đi tiểu giới diện này, mặt khác cũng hy vọng năm người chúng ta có thể từ những trận đại chiến với các kẻ địch khác nhau mà lĩnh ngộ ra được chút gì đó. Các ngươi không nhận thấy năm người chúng ta trong số mười người là những kẻ đã sớm bị vướng ở bình

cảnh nhiều năm, thực lực đều không ai có cách nào tiến thêm được nữa hay sao.” Bóng đen phát ra âm thanh trầm thấp, chậm rãi nói.

“Có lẽ thực sự là như thế. Minh Hùng lão đại đúng là có tâm. Hắc hắc, hệ thống tu luyện từ thời kỳ thượng cổ, đây đúng là thứ hiếm thấy. Hy vọng bọn chúng sẽ không làm ta thất vọng.” Bóng đen cao lớn nghe vậy, hai mắt sáng lên.

“Được rồi! Nếu mọi người đã không có vấn đề gì khác, vậy thì hôm nay nói tới đây thôi, tất cả trở về nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai bắt đầu phái người tiếp xúc với đối phương, bắt đầu bố trí cho tốt cấm chế đã ước định sẵn ở nơi quyết đấu.” Bóng đen phát ra âm thanh trầm thấp cuối cùng quyết định nói.

Những bóng đen khác tự nhiên gật đầu đồng ý.

Vì thế sáng sớm ngày thứ hai, nơi đường ranh giới của năm ngọn núi, từng nơi xuất hiện một vài giáp sĩ và một ít quý vật dữ tợn có hắc khí lượn lờ quanh thân, mỗi nhóm chiếm lấy một nơi bắt đầu bận bịu bày trận.

Đúng nửa ngày sau, trận pháp sư của hai bên mới bố trí hoàn tất từng phần một, rất nhanh chóng ăn ý mà lập tức trao đổi vị trí kiểm tra lẫn nhau.

Tiếp sau vài canh giờ, tất cả các trận pháp sư đều rút lui khỏi đỉnh núi, chỉ còn lưu lại một ít vệ sĩ canh gác ở đó.

Qua một ngày nữa, thời điểm ngay khi Hàn Lập đi từ chỗ nghỉ ngơi tới đại sảnh của cử điểm lâm thời, rốt cục cũng nhìn thấy vị cường giả tiếng tăm lừng lẫy nhất nhì Huyết Thiên Đại Lục là “Huyết Sát”, đó là một nam tử trung niên trông có vẻ bình thường, toàn thân mặc trường bào màu xám, đầu quấn một cái băng huyết lỏng lánh, dưới hàm còn có một vài sợi râu ngắn.

Chẳng qua khi ánh mắt của Hàn Lập khẽ quét qua thân thể đối phương lại có thể cảm ứng được rõ ràng một luồng khí huyết tinh cực kỳ kinh khủng ẩn úp bên trong, khiến cho hắn cũng không nhìn được mà âm thầm rùng mình.

Hàn Lập chưa kịp nói với vị cường giả mới xuất hiện này điều gì, lập tức dưới sự chào hỏi của Bích Ảnh mà cùng nhau rời khỏi đại điện, trực tiếp bay lên bầu trời bên trong một tòa “Đảo Nhỏ”.

Sau một khắc, pháp khí không lồ này chở mấy người bay thẳng tới tiền phương.

Không bao lâu sau, Đảo Nhỏ đã bay đến trời cao cách năm ngọn núi hơn mười dặm, một lần nữa dừng lại tại đó.

Tiếp đó thân hình của năm người Hàn Lập vụt ra, trực tiếp xuất hiện phía trên Đảo Nhỏ, yên lặng nhìn về phía đối diện.

Chỉ thấy cách đó không xa, bên trong một mặt của đường ranh giới đầy hắc khí vang lên âm thanh ầm ầm, một tòa núi lớn làm từ bạch cốt từ đó bay ra cũng đồng dạng dừng lại ở đỉnh núi gần đó.

“Phù phù” một tiếng, một luồng khí đen từ trên ngọn núi bạch cốt tỏa ra, bên trong mơ hồ có vài bóng đen cao lớn khác nhau chớp động.

Đồng tử của Bích Ảnh co rút lại, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, sắc mặt lập tức trở nên âm trầm đứng tại chỗ không nói một lời.

Đám người Hàn Lập tự nhiên cũng dò xét không ngừng phía trong hắc khí đối diện, nhưng tất cả đều không lộ chút dị sắc nào.

Chờ tới thời gian hơn một bữa cơm, bầu trời vốn đang lơ lửng một vầng mặt trời màu trắng đột nhiên thoáng chốc ảm đạm hơn ba phần.

Những giáp sĩ và quỳ vật vốn đang đứng gần đỉnh núi lập tức theo ước định cùng nhau giải tán, từng tên một cực nhanh rút về một hướng khác nhau.

Bích Ảnh gặp tình hình này, thần sắc mới động chấp tay về phía những người khác nói”

“Chư vị đạo hữu, thời gian đã tới. Trận chiến này bất kể thắng hay bại, thù lao tại hạ hứa hẹn đều quyết sẽ không ít đi nửa phần.”

“Có câu nói này của Bích huynh là được rồi.” Huyết Sát cười nhạt, đầu vai vụt qua, dẫn đầu hóa thành một luồng cầu vòng đỏ như máu bắn tới một tòa núi.

“Kiện đồ vật mà Lôi mỗ cần người đã chuẩn bị tốt rồi chứ.”

“Lôi huynh yên tâm, đồ vật đã sớm tìm về, chỉ đợi đạo hữu tới lấy nữa thôi.”

Đại hán mặc giáp bạc họ Lôi nghe được lời hứa hẹn từ chính miệng của Bích Ảnh liền cười to một tiếng, dưới chân âm vang, trống không hiện ra một đóa Lôi Vân, nâng thân hình đại hán bay lên.

Nữ tử xinh đẹp Văn Tâm Phượng thoáng chốc ném tiểu thú trong tay về phía au, nó lăn một vòng tại chỗ rồi bỗng hóa thành một con Chồn lớn màu bạc có hai cánh thịt mọc sau lưng.

Con thú này chỉ khê động hai cánh liền hóa thành một luồng sáng bạc bắn đi, đột nhiên lượn một vòng lớn liền đưa Văn Tâm Phượng lên lưng, rồi mới bắn tới một hướng xa xa.

Hàn Lập mỉm cười, chấp tay chào Bích Ảnh ở bên cạnh một cách qua loa rồi mới bay nhanh về phía trước.

Chỉ thấy sau một cái chớp mắt, hắn đã biến mất khỏi chỗ cũ không thấy đâu, nhưng một khắc sau liền thoáng chốc xuất hiện bên ngoài trăm trượng, sau và bước liên tiếp đã trực tiếp đến phía trên bầu trời của ngọn núi thứ hai bên phải.

Bích Ảnh trông thấy tất cả những người khác xuất phát, lại không biết cố tình hay vô ý lưu lại tòa núi lớn ở chính giữa cho bản thân, lập tức tự giễu cười hắc hắc, hai tay phát lên phía trước, thân thể giống như một con chim lớn nhẹ nhàng bay thẳng tới phía đối diện.

Dường như đồng thời ngay khi năm người Hàn Lập hành động, bên trong hắc khí phía trên đảo nhỏ đối diện cũng nổ vang một tiếng, thoáng chốc phân thành năm phần cuộn cuộn bay tới năm ngọn núi.

Ngay khi hai chân của Hàn Lập vừa chạm xuống đất bằng trên đỉnh núi, một luồng khí đen dưới tiếng rít cũng thoáng chốc hạ từ trên cao xuống.

“Phanh” một tiếng thật lớn.

Cả ngọn núi khẽ run lên, một bóng đen cao lớn dị thường thoáng chốc xuất hiện bên trong một cái hố lõm cực lớn mang theo cuộn cuộn hắc khí.

Hai mắt Hàn Lập nhú lại, đánh giá trên dưới đôi phương, kết quả khiến nội tâm hắn khẽ động.

Chỉ thấy toàn thân bóng đen cao lớn này như bị che phủ bởi một tầng bóng mờ như màn đen, trừ một chút ngoại hình bên ngoài thì căn bản không nhìn thấy được chân dung đối phương một cách rõ ràng.

Chỉ có thể thấy được đại khái phía trên đỉnh đầu bóng đen có một đôi sừng cong cực lớn, tứ chi đều dài hơn một phần lớn so với người thường, hai mắt đỏ thẫm tràn đầy vẻ bạo ngược, vừa tiếp xúc với chúng đã khiến

cho người ta có cảm giác sợ hãi như đang trực tiếp đối mặt với một con Thú lớn hoang dã.

“Tiểu tử, người chọn trúng Hung Ty Vương ta làm đối thủ xem như chọn đúng người rồi, lát nữa bản vương nhất định sẽ giúp ngươi chết mà không phải chịu chút đau khổ nào.” Bóng đen cao lớn dùng đôi hung nhãn nhìn chòng chọc Hàn Lập, một lúc sau mới nắm chặt hai tay, phát ra một tiếng cười lạnh dữ tợn.

“Hung Ty Vương, thú vị thật. Bản sự của các hạ nếu cũng lớn như khẩu khí thì ta thật sự chờ mong đạo hữu sẽ làm thế nào đấy.” Hàn Lập ngáp một cái, dáng vẻ không hề để trong lòng.

Lúc này, chu vi cả ngọn núi đột nhiên vang lên âm thanh ông ông, tiếp đó hơn trăm cột sáng chia làm hai vòng từ đất đá phóng lên cao, sau một hồi lay động mơ hồ liền biến thành hai tầng màn sáng khổng lồ ngũ sắc, đem toàn bộ ngọn núi che hết ở phía dưới.

Hai mắt của Hàn Lập quét nhìn bốn phía, phát hiện thần niệm vừa tiếp xúc với màn sáng lập tức bị bắn ngược trở lại, hết thấy mọi thứ bên ngoài đều bị cách biệt, căn bản không thể nhìn thấy chút động tĩnh nào từ những ngọn núi liền kề.

Xem ra, hai cấm chế này là để cho hai bên có thể chuyên tâm tới cuộc chiến của bản thân, phòng ngừa ngay từ đầu đã có chiến đoàn khác quấy nhiễu.

Thời điểm trong lòng Hàn Lập đang còn nghĩ vậy, bóng đen cao lớn đối diện lại ngẩng đầu nhìn màn sáng trên trời cao một cái, bỗng nhiên găm nhẹ.

Tức thì một luồng khí tức không lồ từ trên thân nó tuôn ra, như thực chất hóa thành một cơn lốc đen xì phóng vút lên cao.

Cơn lốc này chớp một cái bỗng nhiên như tê liệt à tan hết ở không trung, bộ dáng dữ tợn của bóng đen cao lớn rốt cục cũng hiển lộ hoàn toàn ra ngoài.

Rõ ràng là một quái vật cao hai trượng, đầu trâu thân người cực lớn.

Quỷ vật này có làn da xám trắng, thân người mặc một bộ giáp đen thui, đáng vẻ cổ quái, phía trên mọc vô số gai nhọn dài gần một tấc, một tay xách một Lang Nha Bổng đỏ tươi không biết làm từ chất liệu gì, mũi trên của nó khảm nam một vòng đồng vàng tươi, mắt lộ hung quang nhìn về phía Hàn Lập.

“Thú vị, hóa ra là do sau này đoạt xá thân thể hung thú rồi luyện hóa mà thành, nói như vậy, Hung Ty Vương các hạ có lẽ rất tự tin với khối thân thể này.” Hàn Lập quan sát rõ bộ dáng của đối phương, lại cười khẽ nói.

“Có tự tin hay không, ngươi tự mình thử nghiệm một chút không phải sẽ biết ngay hay sao.” Hung Ty Vương cười to, binh khí đỏ tươi trên tay quay một vòng, đột nhiên đập vài cái về phía đối diện nhanh như tia chớp.

“Ầm ầm” nổ lớn, lập tức bầu trời trên đầu Hàn Lập bộc phát ra một hồi chấn động, vài đoạn hư ảnh Lang Nha Bổng khác nhau bỗng hiện ra rồi đồng thời đập xuống.

Còn chưa thực sự hạ xuống mà những Lang Nha Bổng này đã bí mật mang theo một luồng sức mạnh to lớn như cuồng phong bão vũ cuốn xuống trước.

Hàn Lập không thềm ngẩng đầu nhìn, một cánh tay mơ hồ, nắm tay vàng rực từ trong tay áo thò ra, tùy ý đánh ra một đòn, lập tức một quyền

ánh màu vàng trắng không phóng lên cao, hung hăng đập vào luồng lực to lớn đang hạ xuống.

Một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa.

Sóng khí màu trắng xen lẫn với hào quang màu vàng kim, hư ảo vài đoạn lang nha bổng cùng với quyền ánh màu vàng đồng thời chớp một cái cùng nhau triệt tiêu.

“A, lực lượng thân thể của ngươi cũng không yếu.” Trong mắt vốn không hề che đậy vẻ khinh miệt của Âm Ty Vương, lập tức hơi ngưng lại.

Mặc dù công kích vừa rồi của nó căn bản chưa hề vận dụng tới một hai phần khí lực, nhưng nhìn dáng vẻ hời hợt của đối phương hiển nhiên một quyền kia cũng đồng dạng không vận dụng bao nhiêu thần thông.

Điều này khiến cho vị Ác Ma Hung Ty Vương vốn nổi danh ngang ngược ở Minh giới cảm thấy có vài phần bất ngờ.

Nhưng Hàn Lập ở đối diện lại căn bản không chờ đối phương nghĩ thêm điều gì, một tay phát ra hư không, ánh sáng màu xanh chớp động, trông không hiện ra một trường kiếm màu xanh lấp lánh, cổ tay rung lên, tức thì vang lên tiếng nổ lớn xuy xuy, vô số tia sáng màu xanh từ trên thân kiếm bộc phát ra rồi ùn ùn bắn tới phía đối diện.

Chương 2379: Thiên Quỷ chi lực

Hung Ti Vương vừa thấy thanh ti đánh tới, con mắt hung dữ híp lại, Lang Nha Bồng cầm trong tay tùy ý quét ra trước người một cái, hít sâu một hơi, đột nhiên phát ra một tiếng rống to rung trời lở đất.

Tiếng rống vừa ra khỏi miệng, hư không trước người Hung Ti Vương mơ hồ vặn vẹo một trận, tạo thành một tầng hào quang dày trong suốt như chân không.

Một kích của thanh ti như mưa ào ào đánh lên trên nhưng lại biến mất trong đó không một tiếng động, như đá chìm vào đáy biển, không có bất kỳ phản ứng nào.

Hàn Lập trông thấy một màn này, trên mặt thoáng hiện ra vẻ kinh ngạc, trường kiếm màu xanh trong tay lần nữa thoáng hiện, lập tức lóe lên biến thành trường kiếm lớn khoảng một trượng, chém một kiếm về phía xa trong hư không.

Tiếng xé gió vang lên, một quãng kiếm ảnh dài vài chục trượng bất chợt hiện ra ở đỉnh đầu Hung Ti Vương, khí thế hung hăng chém xuống một cái.

Hung Ti Vương hừ lạnh một tiếng, Lang Nha Bồng trong tay không chút do dự hướng lên trời đón đỡ một kích này.

Âm thanh quỷ khóc nổi lên, vô số hắc khí cuộn cuộn tuôn trào ra từ trong Lang Nha Bồng, hóa thành một con hắc long phóng thẳng lên trời.

Một tiếng vang thật lớn!

Bóng kiếm màu xanh chưa kịp chém xuống, lập tức bị hắc long gương nanh múa vuốt đánh cho tê liệt nát bấy, hơn nữa sau khi Lang Nha Bổng ở trong tay Hung Ti Vương đột nhiên run lên lần nữa, chợt phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp đánh thẳng tới Hàn Lập.

Hàn Lập nhìn vào hắc long, sắc mặt không thay đổi chút nào, từ trong thân thể vang lên những tiếng âm thanh bén nhọn, một làn phi kiếm màu xanh từ các nơi bên trong thân thể mãnh liệt bắn ra, xoay tròn một vòng rồi bay đến cùng một chỗ, lập tức hóa thành một liên hoa kiếm to cả mẫu.

Hàn Lập thúc giục kiếm quyết một tiếng, liên hoa kiếm từ từ nở rộ mở ra, tạo thành một cái lồng đón hắc long đang nhào tới, vô số kiếm quang sắc bén giăng khắp nơi, tức khắc đem đôi phương cứng rắn chém thành vô số mảnh vụn rồi lại hóa thành hắc khí ào ào nổ tung.

“Ha Ha, rất tốt, mặc dù mới vừa rồi chỉ là thử dò xét một cái, nhưng thực lực của ngươi cũng thật đúng là không hề thua kém, cũng đủ để cho Bồn vương tận hứng đánh một trận.” Hung Ti Vương thấy hắc long bị hủy, nhưng không giận mà còn cười rộ lên.

Nhưng vừa dứt lời trong nháy mắt hắc long đã gương Lang Nha Bổng ở trước người lên một lần nữa, trong miệng lẩm bẩm phát ra âm thanh trầm thấp.

Trong phút chốc, Lang Nha Bổng trong tay chợt huyết quang đại phóng, biến thành một cây Huyết Phiên Kỳ.

Xương trắng làm cán, huyết vụ làm phiên, làm cho người ta vừa nhìn thấy đã cảm thấy sợ hết hồn hết vía.

Huyết phiên vừa mới thành hình ở trong tay Hung Ti Vương, lập tức đã bị ném thẳng lên trời.

“Oanh” một tiếng.

Mặt ngoài Huyết Phiên hư không hiện ra vô số hắc sắc điện quang lượn quanh, đồng thời huyết vụ trên mặt phiên sau khi cuộn cuộn ngưng tụ lại, từ trong đó có năm đầu khô lâu lớn khoảng miệng chén bay ra, sau khi đón gió thoáng cái bỗng nhiên hóa lớn to cỡ bánh xe, hai mắt chớp động huyết điểm, miệng phun ra tinh mang xanh biếc.

“Đây là” Hàn Lập vừa thấy màn này, cũng không khỏi hơi ngần người ra.

“Hắc hắc, tiểu tử, đây là Nguyên Anh cường địch mà Bồn vương chém chết trước đây rồi dùng để luyện hóa thành âm ma chân chính, nếu người cũng rơi vào trong tay Bồn vương, nói không chừng cũng có cơ duyên trở thành âm ma tôn thứ sáu của Bồn vương.

Hung Ti Vương cười như điên một tiếng, một tay chỉ thẳng tới mấy đầu khô lâu đang ở trên trời.

Nhất thời trong mắt tất cả mấy đầu khô lâu bùng lên huyết điểm, ở trong kim quang biến ảo thành 5 con quỷ yêu màu vàng.

Con nào cũng tóc tím sẫm ngang vai, mặt xanh nanh nhọn, mười ngón tay sắc bén, hơn nữa cả người huyết điểm bao quanh, bộc phát ra hơi thở kinh khủng không hề thấp hơn tồn tại Đại Thừa bình thường.

“Đi”

Hung Ti Vương phân phó một tiếng, chỉ tới Hàn Lập một cái.

Nhất thời năm con quỷ yêu màu vàng phát ra âm thanh ô ô quái dị, thân hình vừa động, lập tức hóa thành năm đoàn kim quang bắn thẳng tới Hàn Lập.

“Rất thú vị, vậy mà lại có thể làm mất đi tinh hồn Nguyên Anh rồi chuyển hóa thành hung ma bức này, cái này cũng là thủ đoạn rất ít thấy. Nhưng nếu cho là chỉ có một mình ngươi mới có trợ thủ thì đây chính là một sai lầm rất lớn. ” Hàn Lập gặp phải tình hình này nhưng lại khẽ nở nụ cười, tiếp theo tay áo run lên, nhất thời một đoàn kim quang từ trong bắn ra, đón gió thoáng một cái hóa thành Kim Đồng toàn thân trải đầy linh văn màu tử kim.

Chính là Phệ Kim Trùng Vương.

“Giải thoát hết cho chúng nó đi, bằng thần thông của ngươi thì không có vấn đề gì chứ?”

Hàn Lập quay sang Phệ Kim Trùng Vương nhàn nhạt hỏi một câu.

Kim Đồng lạnh lùng nhìn năm tên quỷ yêu đang xông tới, không nói hai lời giẫm một chân xuống, lập tức xung quanh vang lên tiếng “Xuy xuy“, từng đạo kiếm khí vô hình phát ra từ trên người nó, tiếp theo thân hình nó mơ hồ một cái rồi dung nhập luôn vào trong trong những đạo kiếm khí này, hóa thành một mảng kim mang sắc bén lao thẳng đến lũ quỷ yêu đối diện.

Từ miệng của năm con quỷ yêu đối diện lại phát ra âm thanh vang lớn, trong đó một con có vẻ hung hãn nhất, đột nhiên vung cánh tay lên, lại cầm trực tiếp hai cái quỷ trảo vào trong những kiếm quang này.

Âm thanh “rắc rắc” lập tức vang lên, mười ngón tay kể cả non nửa đoạn cánh tay trong nháy mắt liền bị kiếm quang kim sắc chém cho nát bấy.

Kiếm quang kim sắc sắc bén đến mức gần như chém sắt như chém bùn, làm cho quỷ yêu này bình thường vốn thân thể có thể ngạnh kháng được cả đỉnh giai bảo vật, nhưng ở trước mặt nó thì cũng không thể chịu được một kích.

Quỷ yêu này tự nhiên thất kinh, nhưng thân hình ngoắt một cái, liền chột lóc biến mất vào hư không gần đó không thấy bóng dáng nữa.

Bốn tên quỷ yêu còn lại, lại hé miệng lớn, một đoàn lôi hỏa màu đen cuộn cuộn tuôn ra, rồi rất nhanh nổ tung cuộn lại làm một, hóa thành một phiến đại dương màu đen cùng với kim hà đồng thời đánh tới nhau.

Hắc khí cùng kim quang đan vào nhau, phảng phất giống như hai đầu cự thú đang dùng hết tất cả khí lực liều mạng chém giết.

Trong kim hà đột nhiên vang lên tiếng xé gió, mười đạo kiếm quang to lớn nổi thành một đường đồng thời bổ ra, cứng rắn chém hắc khí ra thành một lỗ hồng cực lớn, rồi lại tiếp tục chém vào sâu bên trong nữa.

Nhưng vào lúc này, chỗ lỗ hồng đồng thời giao động, tên quỷ yêu vừa biến mất kia đột nhiên thoáng cái hiện ra, hai bàn tay cùng nửa đoạn cánh tay vốn đang trọng thương tất cả đều khôi phục hoàn hảo như lúc ban đầu, hơn nữa sau khi sắc mặt nanh sắc vừa hiện, lập tức mở to miệng phun ra một viên cốt châu huyết sắc.

“Phanh” một tiếng.

Cốt châu này không biết là loại bảo vật gì, những kiếm quang kim sắc kia chém đến phía trên chẳng những bắn ngược lại, hơn nữa lại còn bị huyết quang xâm nhiễm mà tán loạn diệt vong.

Cốt châu này không ngờ lại còn có công hiệu làm ô uế bảo vật, tiếp theo sau khi quay tít một vòng, vô số hắc khí từ phía trên điên cuồng tuôn ra, rất nhanh đem quỷ yêu mới hiện ra cùng với viên châu tất cả đều bao phủ vào trong đó.

Đợt giao phong đầu tiên, kiếm quang không cách nào đem hắc khí chặt đứt hoàn toàn, mà dù có cốt châu chống đỡ thì hắc khí cũng không cách nào

đánh tan kiếm quang kim sắc, hai bên như sóng lớn không ngừng đánh vào nhau, nhưng trong lúc nhất thời không bên nào có biện pháp làm gì được đối phương, nên tạo thành cục diện giằng co.

Hết thấy chuyện này nhìn như phức tạp, nhưng đối với Hàn Lập và Hung Ti Vương cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Hung Ti Vương vừa thấy được Kim Đồng xuất hiện, trước hết là sửng sốt, hơn nữa vừa thấy năm tên quý yếu mà mình yêu thích hợp lực lại nhưng miễn cưỡng mới có thể ngăn cản kiếm khí do Kim Đồng biến thành, con người không khỏi co rụt lại, lúc này theo bản năng hỏi một câu:

“Đây là linh thú gì? sao lại có thần thông lớn như vậy, hơi thở hình như có vài phần quen thuộc. ”

“Các hạ cho là ta sẽ nói sao?” Hàn Lập hơi hốt trả lời một câu.

“Hừ, không nói, vậy ta liền đánh để cho người nói.” Hung Ti Vương nghe vậy giận dữ, một tay nắm quyết, thân hình bỗng nhiên lớn lên, đồng thời hắc khí tuôn ra nhẹ nhàng phía sau lưng, ở phía sau hư không biến ảo ra thành một gương mặt quý rất lớn, cũng lập tức há miệng phun ra một dải lụa màu đen rất dài, sau một cái mơ hồ, không hiểu bằng cách nào có thể duỗi dài qua trăm trượng giữa hư không, xuất hiện đến gần Hàn Lập trong gang tấc, đánh một đòn phủ đầu.

Hàn Lập không động tay chân, nhưng không gian phía trước người đột nhiên giao động, một màn sáng mờ mờ trông rõ ràng hiện ra, chính là Nguyên Từ Thần Quang chuyên khắc chế lực ngũ hành.

Nhưng một màn làm cho Hàn Lập sợ hết hồn xuất hiện.

Dải lụa màu đen sau một cái chớp động lập tức đánh vào phía trên, màn sáng màu xám tro phẳng phất như đồ sứ trong nháy mắt vỡ vụn, tiếp theo

lại xuất kỳ bất ý quán quanh Hàn Lập bảy tám vòng, quán lại thành một cái cự kén màu đen.

“Phốc” một tiếng, một tầng huyết điểm phủ lên mặt ngoài hắc kén, biến tất cả thành một đoàn hỏa cầu rất lớn.

Ở nơi xa Hung Ti Vương cũng không vì vậy mà bỏ qua, ngược lại sau một tiếng cười gằn, một tay vỗ nhẹ vào hư không, nhất thời một cỗ khí tanh hôi theo đó tuôn ra, một cây búa lớn dài mấy trượng đen nhánh như mực thoát cái xuất hiện, nhanh như tia chớp chém mạnh xuống hỏa cầu nơi xa một cái

“ xuy xuy ” một tiếng bén nhọn.

Phía trên hỏa cầu hàn quang chột lóe, một búa hết sức sắc bén bỏ xuống ngay chính giữa hắc kén đang biến thành cầu lửa.

“Keng” một tiếng kim loại va chạm truyền tới, cây búa đầu tiên là cứng rắn bắn ngược lên, tiếp theo rung lên tắc tắc vỡ vụn mà tan.

Tiếp theo một tiếng rống to từ trong hỏa cầu truyền tới, sáu bàn tay lông lá cùng một lúc từ trong phá ra, đồng thời ngân điểm hùng hực từ trong một bàn tay phóng lên cao, sau khi chụp xuống phía dưới, lập tức đem tất cả huyết điểm thôn phệ biến mất, lần nữa đem Hàn Lập bên trong hiển lộ ra.

Lúc này Hàn Lập, rõ ràng đã biến hóa thành một Kim Mao Cự Viên ba đầu sáu tay, bên ngoài thân một tầng ngọn lửa màu bạc cuồng chớp không chừng, sáu con mắt lạnh lùng nhìn về phía Hung Ti Vương nơi xa.

Hung Ti Vương trên mặt trở nên âm tình bất định, cũng không ngờ tới mới vừa rồi công kích như vậy, vẫn không thể làm Hàn Lập thương tổn một chút nào.

Nhưng sau một khắc, sáu cánh tay cự viên chợt cử động, sáu quả đấm màu vàng nhất thời hóa thành vô số quyền ảnh điên cuồng trào ra, sau khi mơ hồ một cái, tất cả đều hóa thành quang cầu bắn ra.

Hung Ti Vương hừ lạnh một tiếng, há miệng hét lớn, âm thanh rồng to lần nữa bộc phát ra, một màn hào quang chân không trong nháy mắt chắn trước mặt.

Quang cầu màu vàng nhất thời như mưa xối xả đánh vào phía trên.

So với lúc trước khác biệt rất lớn.

Quyền ảnh biến thành quang cầu trong nháy mắt khi đánh trúng màn hào quang, tất cả đều từng cái một đều bạo liệt nổ tung, từ trong phát ra uy năng kinh khủng hết sức đánh vào.

Cho dù màn hào quang chân không tạo ra từ tiếng rồng huyền diệu vô cùng, nhưng vì quá nhiều quang cầu đánh tới nổ tung ra như vậy, vẫn phải tác tác vỡ vụn ra với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Không còn gì ngăn cản, sau một tiếng oanh minh, tất cả những quang cầu còn lại lao thẳng về phía bản thể Hung Ti Vương đã hiện rõ.

Mà Hung Ti Vương đối mặt với cảnh này lại không tránh, cánh tay cầm búa lớn màu đen chỉ đưa ngang ra trước người, tiếp theo hắc quang chợt lóe, lập tức biến hóa thành một lá chắn bằng xương cự lớn.

Mặt quỷ cự lớn sau lưng Hung Ti Vương sau một cái mơ hồ, lập tức âm u xuất hiện ở trên lá chắn cốt, bỗng nhiên miệng to há rộng, một cỗ hấp lực kinh khủng đột nhiên từ trong miệng phóng ra.

Quang cầu màu vàng dày đặc sau khi bị cỗ hấp lực này hút vào, không tự chủ được ào ào thay đổi phương hướng chui vào trong miệng của mặt

quỷ, chỉ thấy được bên trong kim quang điên cuồng chớp động, tiếng sấm không ngừng, cứ như vậy biến mất vô ảnh vô tung.

Chương 2380: Liên Thai Huyết Cốt

Sau khi mặt quỷ đem tất cả quang cầu trong miệng cắn nuốt không còn chút nào, miệng Hung Ti Vương lẩm bẩm vài tiếng, hé miệng phun ra một đoàn tinh huyết màu xanh vô cùng thắm thiết, chớp lên một cái rồi nhập thẳng vào bên trong mặt quỷ.

Trong phút chốc, mặt quỷ trên lá chắn ợ lên một tiếng, hình thể cuồn trướng lên, sau vài cái chớp động bất ngờ hóa thành một quái vật lớn như ngọn núi nhỏ, hung hăng há cái miệng khổng lồ đớp tới phía Hàn Lập.

Sắc trời bỗng nhiên trở nên ảm đạm hơn!

Cái đớp của mặt quỷ trông cũng có vẻ bình thường thôi, nhưng lại làm cho người ta có một loại cảm giác quỷ dị như thể là muốn nuốt trọn cả quả núi.

"Thôn Phệ Thiên Địa "

Cự Viên ba đầu sáu tay lập tức biến sắc, thoáng cái đã thốt lên được tên đại thần thông mà mặt quỷ thi triển, nhưng lập tức gầm nhẹ một tiếng, sáu cánh tay đồng thời giương lên, phù văn màu vàng điên cuồng tuôn ra, lại tự động hóa thành từng viên cầu vàng kim bắn ra phía trước.

Sáu khối kim cầu thuận di một cái, lập tức cùng lúc xuất hiện ở dưới cái mặt quỷ, chớp lên một cái rồi cùng bắn thẳng tới một vị trí.

Một tiếng “Phốc” vang lên!

Sáu khối kim cầu đồng thời nổ tung, vô số phù văn cuộn lại lập tức biến thành một vòng xoáy vàng lấp lánh.

Vòng xoáy này chỉ mới quay tít một vòng đã đại phóng lên khoảng một mẫu, tiếng Phạn âm truyền ra từ bên trong, vô số kim văn từ trung tâm điên cuồng bay ra.

"Oanh" một tiếng.

Cái miệng khổng lồ của mặt quỷ thoáng cái đớp vào vòng xoáy màu vàng, quang hà đại phóng giữa hai vật, tức thì có hai loại thuộc tính lực lượng hoàn toàn khác nhau bộc phát ra, tạo thành một mảng hai màu vàng đen, quang sáng giữa mặt quỷ với vòng xoáy chớp động không ngừng.

Hung Ti Vương thấy cảnh này, khuôn mặt lần đầu tiên lộ ra vẻ ngưng trọng, nhưng đột nhiên bước ra một bước, cả người thoáng cái lập tức biến mất, không còn bóng dáng tại vị trí cũ.

Sau một khắc, bầu trời phía trên đầu Cự Viên chấn động, một cái chân to đen nhánh mang theo từng đoàn huyết quang từ giữa không trung hung hăng giẫm xuống.

Sáu con mắt của Cự Viên khẽ nhú lại, khẽ động một cánh tay, không nói thêm lời nào đánh thẳng lên phía trên cao.

Một quang sáng kim sắc gay gắt nổ tung.

Cái chân to màu đen sau khi hơi khựng lại, lập tức bị uy năng chấn động cực kỳ lớn của quang sáng đánh vỡ tung.

Nhưng chỉ khoảnh khắc sau, ở vùng hư không trên cao xuất hiện chấn động nhộn nhạo như mặt nước, Hung Ti Vương hóa thân thành một cự nhân cao đến ngàn trượng dần dần hiện ra, sau khi cúi xuống dưới cười gằn một

tiếng, hai cánh tay chợt động, lập tức hóa thành hai đám mây đen hung hăng chụp xuống dưới.

Huyết điểm trong mây đen bắn ra tung toé, kèm theo là cả một làn khí tanh hôi ngửi thấy mà phát nôn.

"Tới hay lắm..."

Nhìn đối phương hóa thân thành cự nhân, cựa vào thân thể cường đại trực tiếp tấn công tới, Hàn Lập đang biến thành cự viên không kinh sợ mà còn lấy làm mừng khê quát một tiếng, một tay bấm pháp quyết, thân hình cũng hoá lớn lên trăm trọng, đồng thời bên ngoài thân hiện lên vô số vân trện màu bạc lớn nhỏ không đều. Đột nhiên sáu cánh tay chộp lên kiểm quang, trọng, giản, chuỳ ... 6 loại trọng binh màu vàng kim hoàn toàn khác nhau lập tức xuất hiện, sau khi vung lên bỗng nhiên hóa thành sáu cơn lốc màu vàng cuồn cuộn đánh thẳng lên trời.

Một tiếng nổ long trời lở đất truyền ra, cơ hồ vang vọng toàn bộ bầu trời.

Sau khi thân hình Cự Viên run lên, sáu kiện trọng binh màu vàng từng khúc vỡ vụn rồi tận diệt, Cự Viên cũng không tự chủ được mà phải lùi về phía sau hai bước.

Mà Hung Ti Vương biến thành cự nhân cũng hiển lộ ra thân ảnh sau khi mây đen tan hết, hai cánh tay bị hóa thành huyết vụ, so với Cự Viên thì càng thêm vài phần thảm hại.

Nhưng đối mặt với trọng thương bậc này, ngược lại lại làm cho tính hung bạo của Hung Ti Vương hoàn toàn bị kích thích, hắn không lùi mà tiến tới một bước, hung hăng dẫm chân thêm một cái.

"Phốc" một tiếng, vô số hoa văn theo bắp chân của hắn hiện ra, thoáng cái tự bạo rồi hóa thành một đoàn hắc khí bao bọc xung quanh, cuộn cuộn chuyển động rồi lập tức hóa thành một con hắc long dài chừng mười trượng, dữ tợn lao đi.

Đồng thời cùng lúc đó Hung Ti Vương gồng vai lên, miệng hét lớn.

Trong nháy mắt, trên thân hắn cuồn lóe lên một bộ chiến giáp có gai nhọn, tất cả đều bắn ra, sau đó mơ hồ một cái liền biến thành từng mũi gai nhọn huyết sắc xuy xuy bắn xuống.

Mà cự nhân lại hé miệng phun ra một đám mây quái dị huyết sắc.

Sau khi từ trong mây mù huyết sắc vang lên âm thanh ông ông, đột nhiên từ trong đó lao ra vô số quái trùng màu đen lớn bằng ngón tay cái.

Mỗi một con dài gần bằng chiếc đũa, ngoài thân phủ đầy giáp xác màu đen, sau lưng mọc lên hai cánh đỏ thẫm, đầu giống như cái kéo sắc nhọn, từng con bay ra nhanh như tia chớp, như ong vỡ tổ ào ào bay xuống.

Cự viên thấy vậy, cười to một tiếng, sáu cánh tay cùng lúc chà xát, rồi lại giơ thẳng lên trên.

Tiếng sầm ầm nổi lên, sáu đạo kim hồ thô to từ cánh tay bắn ra, ầm ầm xoắn lại, biến thành sáu con kim mãng nhảy chồm ra, vừa lúc đem hắc long đang đập xuống vậy chặt lại bên trong.

Sáu mãng một rồng điên cuồn cần xé một trận.

Lúc này, những gai nhọn huyết sắc chớp liên tục ở dưới cũng bắn tới gần Cự Viên.

Thần sắc Cự Viên không thay đổi chút nào, ba cái đầu chỉ đồng thời hít sâu một cái, khẽ thổi nhẹ lên không trung.

Trong phút chốc cuồng phong nổi lên, biến thành ba cỗ cương phong lấp lánh màu xanh, cuốn thẳng lên trên không trung, lập tức thổi cho những gai nhọn kia bay tứ tung trái phải, trong chốc lát đã không biết bị cuốn đến tận nơi nào.

Bây trùng phía sau đối mặt với cương phong màu xanh lại tỏ ra có mười phần linh tính, đột nhiên phát ra tiếng ông ông, lập tức giải tán rồi biến thành vài chục luồng đi vòng qua, bay theo một hướng khác nhào xuống.

Cự viên đối với tình hình này cũng xem như không thấy, đến thời điểm bây trùng ong ong tiến đến chỉ còn cách có mấy trượng, bên ngoài thân mới bùng lên một tiếng, ngân điểm lại cuộn cuộn hiện ra thêm một lần nữa, bùng lên tỏa ra khắp mọi nơi, lập tức bao phủ tất cả đám phi trùng vào bên trong biển lửa, trong khoảnh khắc thiêu đốt chúng hóa hết thành tro bụi.

Nhưng lúc này, đột nhiên hắc khí nổi lên sau người cự viên, một cái quỷ trảo khô gầy bỗng nhiên từ đó hiện ra, lặng lẽ thò ra như tia chớp, nhẹ nhàng xuyên qua linh quang hộ thể của ngân điểm, trực tiếp chụp thẳng vào lưng Cự Viên.

"Phanh" một âm thanh vang lên.

Đột nhiên sau lưng Cự Viên lóe lên một vầng trện màu bạc, quỷ trảo đúng lúc chụp thẳng vào nó.

Quỷ trảo khô gầy có vẻ ẩn chứa lực lượng cực kỳ lớn, một cỗ cự lực tuôn trào, một trảo này làm cho thân hình khổng lồ của Cự Viên loạn choạng ngã về phía trước.

Nhưng sau khi vân trận màu bạc này lóe lên một cái, vẫn vững vàng dính trên lưng cự viên, lại không thấy tổn hại một chút nào.

Lúc thân hình Cự viên ngã về trước, đồng thời cũng không nói hai lời bỏ ngược lại một chương.

Một đạo nhận mang màu vàng chớp hiện ra, hắc khí gần đó bị phân ra thành hai nửa, ở giữa lộ ra một quái vật giống khỉ nhưng không phải khỉ cao gần 3 thước đang núp ở bên trong.

Quái vật này đầu mọc một sừng, đồng tử hai mắt trắng dã, từ ót đến chỗ hạ thân thoáng cái hiện ra một vết máu nhàn nhạt, máu tươi từ trong tuôn mạnh ra.

Quái vật này bất ngờ đã bị nhận mang vừa rồi chém làm đôi.

Sau khi đắc thủ, Cự Viên cũng không muốn dừng lại công kích, năm cánh tay còn lại cùng động, tức thì vô số kim hồ lại lần nữa âm vang bắn ra, hóa thành một tấm lưới tơ màu vàng chụp thẳng xuống phía sau.

"Phốc" một tiếng, hai mảnh thân thể quái vật trong nháy mắt hóa thành hai cổ hắc khí bắn sang hai bên, chớp lên một cái rồi xuyên qua lưới điện màu vàng, dường như không coi Tịch Tà Thần Lôi ra cái gì.

Lần này, đến Hàn Lập cũng không nén nổi kinh ngạc, động tác trong tay Cự Viên dừng lại theo bản năng.

Thừa dịp này, hai cổ hắc khí tiếp tục mạnh mẽ lao đi, sau khi cuộn cuộn ngưng tụ lại, lại lần nữa huyền hóa thành quái vật kia.

Quái vật này sau khi lạnh lùng nhìn Hàn Lập một cái, sau một cái chớp động liền thuận di xuất hiện ở không trung bên cạnh đầu cự nhân, rồi tự bạo

“phanh” một tiếng, hóa thành một luồng hắc khí chui vào bên trong lỗ mũi cự nhân.

Cự nhân vốn đang mất đi 2 cánh tay, trong nháy lại tuôn ra cuộn cuộn hắc khí biến ảo thành, giống hệt như lúc ban đầu.

"Đệ nhị Nguyên Anh, không, phải nói là nguyên thần thứ hai mới phải."

Cự viên trong mắt hàn quang chớp một cái, ơng ơng nói ra một câu.

"Không thể ngờ rằng kiến thức của người bất phàm như vậy, mới nhìn một cái mà đã nhận ra lai lịch của nó, nguyên thần thứ hai này của ta là dùng tới di hài cổ hung thú luyện hóa mà thành, chẳng những hành động vô thanh vô tức, sức mạnh của nó so với bản thể của ta cùng đạt tới ba bốn thành. Vân trận sau lưng người là gì mà có thể ngăn cản một đòn toàn lực của nó, xem ra bảo vật bí thuật thông thường căn bản không cách nào làm thương tổn thân thể người một chút nào, có lẽ không phải là thần thông của hạ giới rồi." Hung Ti Vương lắc lắc hai cánh tay mới sinh ra, đầu tiên hơi hơi nao nao, nhưng lập tức cười lạnh nói.

"Có phải hay không, các hạ tự mình thử một lần không phải sẽ lập tức biết được sao." Cự viên hừ một tiếng, bộ dạng không chút quan tâm nói.

Giờ phút này, trên bầu trời tiếng sấm đại thịnh, sáu con lôi mãng màu vàng bay lượn vòng ở dưới, đã cường ngạnh xé tan hắc long.

Mà cái miệng khổng lồ của mặt quỷ cùng vòng xoáy màu vàng sau khi cắn xé đến bây giờ, cũng chợt nổ vang một tiếng liên miên bất tuyệt rồi lóe lên tán loạn diệt vong.

Hung Ti Vương sau khi ngẩng đầu nhìn hai tầng màn sáng trên bầu trời, đột nhiên cười hắc hắc nói:

"Người đã có loại bí thuật hộ thân này, dùng thủ đoạn thông thường mà muốn tạo thành uy hiếp đối với người căn bản là vọng tưởng. Hắc hắc, xem ra bản vương không sử dụng đến bản mạng thân thông là không được rồi."

Vừa dứt lời, trong miệng cự nhân truyền ra một tiếng thét dài thê lương.

Một nơi khác trong chiến đoàn, lôi hỏa màu đen đang bùng bùng cùng Phệ Kim Trùng Vương đánh đến bất phân thắng bại, năm con quỷ yêu vừa nghe tiếng thét, đột nhiên bỏ qua đối thủ, lại lần nữa hóa thành năm khối đầu lâu màu vàng bay thẳng tới Hung Ti Vương, chớp lên rồi vụt tắt, lập tức nhập vào trong thân hình cự đại không thấy bóng dáng.

Phía dưới cổ Cự nhân kim quang chớp hiện, năm khối đầu lâu liền quỷ dị hiện ra, hơn nữa năm cái miệng cùng há lớn, hoặc thanh âm êm tai, hoặc thanh âm thâm thì, từng cái niệm lên một đoạn chú ngữ hoàn toàn bất đồng.

Theo âm thanh chú ngữ càng lúc càng lớn, một màn kinh người xuất hiện.

Huyết diễm bên ngoài thân Cự nhân đại thịnh, trên da thịt bỗng nhiên hiện ra vô số linh văn màu đen, sau khi lưu chuyển một vòng, lại đột nhiên huyền hóa thành hơn một ngàn mặt quỷ to cỡ nắm tay.

Những mặt quỷ này mỗi một cái đều trông rất sống động, hai mắt nhắm nghiền, nhưng mang theo biểu cảm, hoặc tức giận hoặc vui mừng đều không giống nhau, phân bố khắp mỗi một tác bên ngoài thân cự nhân.

Hung Ti Vương biến thành cự nhân một tay bấm pháp quyết, miệng phát ra một trận cười nhẹ âm trầm, tất cả mặt quỷ trên thân đều từ từ mở mắt ra.

Kim quang chớp hiện!

Một đạo kiếm quang màu vàng giống như thiên ngoại phi tiên, không chút dấu hiệu từ trong hư không gần đó bắn ra, như tia chớp quán nhẹ xung quanh đầu cự nhân, lại chớp một cái xuất hiện ở bên ngoài hư không hơn mười trượng.

Kiếm quang thu vào, một tiểu nhân màu vàng thân cao gần một thước mặt không biểu cảm bất ngờ lóe ra.

"Rầm" một tiếng, cái đầu cự lớn của cự nhân đã từ trên cổ rơi xuống.

Tiểu nhân màu vàng thấy vậy, bả vai rung lên, âm thanh "chi chi" vang lớn, tức thì vô số đạo kiếm khí vô hình từ trong cơ thể bắn ra, theo bốn phương tám hướng cuốn thẳng đến thân hình cự nhân không đầu, giống như muốn quán nó thành đồng thiet nát vụn.

Chương 2381: Chuyển Luân Vương

Năm khối đầu lâu màu vàng trên cổ gã khổng lồ bỗng nhiên há miệng ra, phát ra một thanh âm cực kỳ chói tai.

“Phốc!” Hư không chấn động, một tầng ánh sáng hào quang màu vàng rực rỡ hiển hiện.

Vô vàn kiếm khí vô hình chém lên trên tầng ánh sáng một hồi như mưa rơi đều đồng thời bị bắn ngược trở lại, cũng không có cách nào phá vỡ màn hào quang này.

Cùng lúc ấy, một cái mặt quỷ trên thân thể gã khổng lồ kia biến mất, tại chỗ cổ đã mất đầu có hắc khí cuộn cuộn trào ra, nhanh chóng ngưng tụ lại, một cái đầu mới nguyên vẹn biến ảo ra, không hề hao tổn gì.

Tiểu nhân màu vàng thấy thế thì một chút biểu lộ trên mặt cũng không có, chỉ có đôi mắt chột lóe lên hàn quang.

Chỉ trong chớp lát, hai bên thân cự nhân chấn động, hai đạo tinh quang dài hơn mười trượng lóe lên, cùng chém xuống thành một đường chéo.

“Phanh!”

Màn hào quang nhìn như không thể nào phá vỡ này, sau khi bị tinh quang chém xuống, lập tức vỡ vụn rồi tan biến, cái đầu của gã khổng lồ vừa mọc lên lại bị chém lặn long lóc xuống.

Phệ Kim Trùng Vương vận dụng thần thông bốn mạng, lập tức một lần nữa chém đứt đầu của gã khổng lồ này.

Nhưng cũng ngay lập tức, năm khối đầu lâu màu vàng phát ra chú ngữ quý dị, mặt quý thứ hai trên người gã lại biến mất, một cái đầu nữa lại tiếp tục mọc lên. Đầu vừa sinh ra, trong miệng gã khổng lồ đã phát ra thanh âm giễu cợt.

“Ta có hơn một ngàn lực lượng Lệ Quỷ bên người, nghĩa là có hơn một ngàn tính mạng, cho dù ngươi có chém giết ta mấy trăm lượt thì cũng không thể làm gì nổi ta. Ngược lại, bốn vương rất muốn nhìn xem, các hạ có thể chịu được một đòn chứa Thiên quỷ lực lượng của ta hay không?”

Vừa dứt lời, thân hình của Hung Ty Vương biến thành người khổng lồ đã run lên, tất cả mặt quý bên ngoài thân bỗng nhiên hội tụ lại ở hai cánh tay. Hai bàn tay càng lớn lên, sau đó hướng ra phía trước tung một trào.

Vô số khí đen lượn lờ tuôn ra, tất cả các mặt quý đều tróc bong ra khỏi hai cánh tay, biểu lộ cực kỳ dữ tợn.

“Xuy xuy!” Hai cái cự trào bắn ra khỏi khuỷu tay, đón gió lớn lên, to gần một mẫu, một cái chụp xuống tiểu nhân màu vàng, một cái thì hướng tới con vượn khổng lồ ở phía xa hạ xuống.

Tiểu nhân màu vàng thần sắc luôn chờ đợi, thấy cự trào màu vàng này hạ xuống thì thần sắc trên mặt lần đầu tiên khẽ động. “Vèo”, kim quang ngoài thân lóe lên, lập tức chui vào trong hư không không thấy bóng dáng đâu nữa.

Nhưng năm ngón tay của cự trào cong lại, vô số mặt quý ở phụ cận vắn vẹo một hồi, lập tức năm cái dây xích màu đen từ năm đầu ngón tay bắn ra.

“Phốc”

Năm dây xích màu đen lóe lên trong hư không, sau đó bắn ngược trở về. Phụ cận không gian sau một hồi chấn động, lại thấy tiểu nhân màu vàng đã bị xích đen trói gô lại kéo ra.

Năm ngón tay của cự trảo liền hợp lại, tóm lấy tiểu nhân màu vàng vào lòng bàn tay, sử dụng lực bóp vào.

Toàn bộ mặt quỷ quanh cự trảo nổi lên những âm thanh “ô ô”, sau đó nhao nhao hóa thành hắc khí, đem cả cự trảo và tiểu nhân màu vàng bao phủ lấy.

Sau một khắc, hai đạo tinh quang giao nhau lại hiện ra trong hắc khí, điên cuồng chém xuống, đem cả cự trảo và xích đem chém nát.

Tiểu nhân màu vàng lập tức tháo chạy, biến thành một đoàn kim quang xuyên thẳng hắc khí ra ngoài.

Vô số mặt quỷ trong hắc khí hiện ra, từ miệng phát ra thanh âm thì thảo quái dị, cự trảo lại một lần nữa ngưng tụ, sau một hồi run lên, lại đuổi theo tiểu nhân màu vàng.

Trong mắt Phệ Kim Trùng Vương phun ra tinh quang mặc dù lợi hại nhưng lại không thể vận dụng nhiều lần. Sau khi chém vỡ cự trảo mấy lần nữa, thân hình nó liên tục chớp động, bên thì tấn công, bên thì rút lui.

Mà cự trảo kia cậy mình có thân thể bất tử nên không một chút cố kỵ nào, liên tục đuổi theo không rời. Cứ thế cả hai truy đuổi nhau liên tục, không dừng xung quanh ngọn núi.

Ở bên kia, Hàn Lập biến thành vượn khổng lồ cũng đối mặt với một cự trảo quỷ dị còn lại. Nhưng hắn không tránh né, ngược lại hai tay đâm vào lòng ngực, thân hình ba đầu sáu tay lớn lên, bên ngoài thân dày đặc văn trận

màu bạc. Sáu cánh tay khê động, sáu cự quyền màu vàng hướng cự trào trong hư không đánh tới.

Ý định của Hàn Lập là muốn dùng lực lượng của thân thể mình đánh nát cự trào kia.

Hắn vận chuyển Bách mạch bảo quyết tới cực hạn, sáu nắm đấm màu vàng vừa đánh ra, sức lực to lớn đến nỗi hư không xung quanh nổi lên tiếng nổ đùng đoàng. Sáu vòi rồng màu vàng từ sáu nắm tay bắn ra, những nơi nó đi qua khiến hư không vận vẹo, thanh thế vô cùng khủng bố.

“Khanh khách...”

Đối mặt với công kích bức này, cự trào cũng không e ngại chút nào, ngược lại những mặt quỷ quần quanh trên đó còn phát ra tiếng cười quái dị, miệng mở lớn đón lấy công kích này.

Sáu vòi rồng vừa cuốn tới, lập tức như rồng hút nước, đem tất cả các mặt quỷ hút vào.

Diện tích mặt quỷ chợt tăng, trong miệng phun ra những sợi tơ màu đen, chẳng chịt đan vào nhau, lập tức biến thành một cái lưới màu đen.

Sáu quyền kim sắc lóe lên và chui vào trong đó nhưng cái lưới không có một chút rung động nào, và cũng chẳng hề bị rách, ngược lại còn tiếp tục hạ xuống, muốn đem thân thể khổng lồ của con vượn bao vây lại.

Lúc này, bên ngoài thân của con vượn khổng lồ lại phát ra một tiếng kêu, sau đó vô số ngân diễm cuộn cuộn phóng lên trời, hóa thành một đoàn hỏa vân ngăn cái lưới kia hạ xuống.

Cái lưới đã tới gần liền dừng lại, cũng không chút nào kiêng kỵ biển lửa, mặt quỷ ở phụ cận phun ra hắc mang, cứng rắn chống đỡ ngân diễm đang

tới gần.

Cự trảo trực tiếp xuyên thủng hỏa vân, lóe lên một cái đã tới ngay trên đầu của cự viên, năm ngón tay chụp xuống.

Năm ngón tay chưa thật sự hạ xuống mà năm cổ hắc khí đã tuôn ra từ các đầu ngón tay, hóa thành năm cái xích đen bắn xuống.

Cự Viên hừ lạnh một tiếng, đầu ngẩng lên, miệng há ra, gió cuộn cuộn thổi bay năm sợi xích đen kia.

Thanh Phong vừa thổi ra, một cổ khí cực kỳ lạnh lẽo cũng phát ra, sau khi lóe lên liền cuốn tới cự trảo.

“Đình đang...”

Trong Thanh Phong có không ngớt tiếng vang thanh thúy nổi lên, sau khi hào quang tán đi liền biến thành mấy chục tiểu kiếm màu xanh, tất cả đều vây quanh cự trảo, liên tục đâm loạn xuống.

Nhưng cự trảo được Thiên quý lực lượng củng cố tựa hồ không thể công phá, bên ngoài thân còn lưu lại vô số bạch ngân nhàn nhạt, lập tức khiến cho những thanh tiểu kiếm bắn ngược trở ra.

“Phanh!”

Cự trảo rốt cuộc cũng đánh nát bảy linh quang hộ thể của cự viên. Ngay sau đó ngân quang lại lóe lên, một văn trận màu bạc cực đại nữa lại hình thành bảo vệ lấy thân thể con vượn khổng lồ.

Mặt quý rậm rạp bên ngoài cự trảo một lần nữa lóe sáng, một tràng chú ngữ trầm thấp vang lên, năm ngón tay lại vươn tới, sức lực trên đó thoáng cái đã tăng gấp mười lần.

Mặc dù văn trận màu bạc vô cùng huyền diệu, nhưng bị một sức mạnh to lớn như thế cũng không khỏi phát ra thanh âm vỡ nát, giống như có thể bị đánh tan bất cứ lúc nào.

Đúng lúc này, cự viên than nhẹ một tiếng, một tay rút về, hướng đỉnh đầu vỗ xuống thật nhanh.

Đỉnh đầu lóe lên rồi tự động mở ra, từ đó bay ra mấy quang cầu màu sắc bất đồng, sau một thoáng liền hóa thành hư ảnh của các Chân linh Thiên Phụng, Chân Long, Côn Bằng. Ba hư ảnh xoay quanh hẳn một vòng, sau đó lại lóe lên, tiến vào trong thân thể khổng lồ của cự viên.

Sau một khắc, trên người cự viên như thuốc nổ bị kích hoạt nổ mạnh, sáu cánh tay khê huy động, ánh sáng tử kim lóe lên toàn thân, bên ngoài thân hiện ra từng khối lân phiến rực rỡ, đồng thời trên mỗi cái đầu lại hiện lên một cái sừng ngắn. Nguyên khí trong thiên địa run lên, sau đó lập tức cuộn cuộn hướng về phía cự viên, như bị một cái phễu khổng lồ hút lấy.

Hàn Lập đối mặt với Hung Ty Vương không có cách nào đối phó, rốt cuộc cũng phải vận dụng tam giai biến thân của Niết Bàn thân thể.

Mà sau khi cự viên hóa ma và biến thân, trong miệng phát ra tiếng hét dài, hai cánh tay vung lên bắt lấy cự trảo, mười ngón tay dùng sức một chút liền cứng rắn bóp vỡ nó. Miệng mở ra, một cổ Kim Hà từ trong miệng phun ra, cuốn cái lưới màu đen kia vào, nuốt chửng xuống bụng.

Hung Ty Vương biến thành người khổng lồ từ xa thấy vậy thì kinh hãi, vội vàng đem ngón tay vừa mới sinh ra đâm vào hư không một cái.

Phụ cận cự viên lại lập tức vang lên những tiếng “ô ô”, phần lớn mặt quỷ từ trong hắc khí cuộn cuộn hiện ra, vẻ mặt vô cùng giận dữ, miệng bắt đầu lẩm bẩm.

Cự trào sau một cái mơ hồ lại một lần nữa hiện ra giữa đám mặt quỷ.

“Chút tài mọn này cho rằng có thể liên tục sử dụng trước mặt Hàn mỗ sao?”

Cự viên đã ma hóa gầm nhẹ một tiếng, sáu cánh tay đồng thời đánh vào hư không một quyền.

“Rầm rầm.” Bốn phía xung quanh cự viên chấn động, sáu vòng xoáy mịt mờ màu vàng lằng không hiện ra, quay tròn điên cuồng, từ đó tản ra lực hút vô cùng kinh nhân, hơn nữa bên trong còn ẩn hiện cả lực lượng Pháp tắc.

Những khuôn mặt quỷ kia phát ra vài tiếng kêu thê lương thảm thiết, sau đó toàn bộ bị cuốn vào trong vòng xoáy.

“Thiên Mục chi lực!”

Hung Ty Vương ở phía xa thấy tình hình này thì thật sự bị chấn động, trong miệng hét lớn một tiếng, hai tay vội bắt pháp quyết, mặt quỷ vốn biến mất lại lóe lên, hiện ra trên thân. Hai mắt hấn trợn trừng, từng tia sáng xanh biếc bắn ra, sau một cái chớp động liền hội tụ thành một cột sáng to như một cái vạc nước. Cột sáng lóe lên một cái, lập tức xuyên qua không gian mấy trăm trượng, xuất hiện trước người cự viên đã ma hóa.

Cự viên đã ma hóa khuôn mặt trở nên dữ tợn, bàn tay to lớn phủ đầy lân phiến màu tử kim quét ngang trước người, năm ngón tay chộp về phía cột sáng.

“Phanh!” Một tiếng nổ trời long đất lở.

Cột sáng màu xanh lá cây bị bàn tay màu tử kim cứng rắn chộp tới, lập tức hóa thành những quang cầu lớn rồi nổ tung.

Đội cho đợt trùng kích này giải tán, bàn tay màu tử kim một lần nữa hiện ra, hoàn toàn không hư tổn gì.

Hung Ty Vương thấy tình hình này, mặc dù đã trải qua không biết bao nhiêu trận đánh lớn nhỏ, nhưng khoe mắt giờ đây không nhin được mà giật giật liên tục.

Hắn chớp mắt, định thi triển thần thông khác thì cự viên đã ma hóa ở phía xa, không nói hai lời, tay đánh vào hư không một trảo, lập tức trong lòng bàn tay xuất hiện một vòng sáng ngời, một trường kiếm màu xanh lá cây hiện ra.

Trường kiếm trong tay run lên, lập tức biến thành một lưỡi dao khổng lồ lớn vài chục trượng.

Sáu tay của cự viên cùng động, sáu bàn tay cùng cần tới thanh kiếm khổng lồ, thần sắc ngưng trọng, hướng về phía trước chém tới.

Chương 2382: Thắng bại

“Phốc!”

Ngoài thân cự viên đã ma hóa hiện lên ánh sáng tử kim, thiên địa nguyên khí vừa hấp thu như thủy triều điên cuồng rót vào trong lưỡi dao khổng lồ kia.

Hàng loạt ký hiệu màu bạc lóe lên trên thân lưỡi dao khổng lồ, một đạo kiếm quang màu xanh biếc dài hơn trăm trượng bắn ra, sau một chớp mắt lại biến thành hình trăng lưỡi liềm rồi không thấy đâu nữa.

“Huyền Thiên chi bảo, là Huyền Thiên chi bảo!” Cự nhân do Hung Ty Vương biến thành cảm ứng thấy dao động trên lưỡi dao khổng lồ thì vô cùng kinh hãi, hai tay vội bắt pháp quyết, định thi triển bí thuật chạy trốn.

Nhưng lúc này đã muộn.

Ngay sau đó, không trung phía trên Hung Ty Vương bỗng dao động, một loan nguyệt màu lục đột ngột hiện ra, quay tít một vòng, mang theo khí tức khủng bố như một cái lồng úp xuống.

Hung Ty Vương chỉ cảm thấy xung quanh chợt căng thẳng, tay chân đều phát lạnh mà lại không thể cử động như thân thể đang bị một ngọn núi băng trấn áp vậy, mặc kệ hấn giãy dựa cỡ nào cũng không thể nhúc nhích nổi nửa ly.

Sự lợi hại của Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm khi được thúc dục toàn lực vượt xa khỏi tưởng tượng của Hung Ty Vương.

Trước đây hắn đã từng thấy qua uy năng của pháp tắc của các Huyền Thiên bảo vật khác, nhưng rõ ràng không thể đánh đồng được với lúc này.

“Không, trận chiến này ta xin thua, cấm chế giải trừ!” Hung Ty Vương lộ ra vẻ kinh hoàng, trong miệng kêu to một tiếng nhận thua, hai tầng quang sáng bao phủ cả ngọn núi nháy mắt tiêu biến tán loạn.

Nhưng loan nguyệt màu xanh biếc căn bản không để ý tới điều đó, quang hà màu lục chớp động rồi hạ xuống.

“Thiên quỹ lực, bạo!” liên tiếp sử dụng các loại bí thuật đều không thành, Hung Ty Vương không dám ôm mộng đào thoát nữa, dưới tình thế cấp bách này, trong lòng cũng hạ quyết tâm.

Trong phút chốc, hơn một ngàn mặt quỹ bên ngoài thân bỗng nhiên biến thành đỏ tươi, sau đó lập tức nổ tung tạo ra một tràng tiếng vang.

Một cỗ huyết vụ tán ra bốn phương tám hướng, đem cách lực xung quanh triệt tiêu hơn phân nửa.

Đồng thời khi huyết vụ bắn ra, thân hình của Hung Ty Vương cũng thu nhỏ trở lại, giãy khỏi pháp tắc trói buộc, định phóng lên cao.

Cự viên ở phía xa thấy tràng cảnh này thì hừ lạnh một tiếng, lưỡi dao xanh biếc trong tay lại run lên, hướng về phía trước chém ngang một cái.

Nhát chém nhìn vô cùng bình thường, nửa trước của lưỡi dao không lộ vờn mới chém ra đã mờ hồ biến mất.

Cùng một thời gian, huyết diễm mang theo cả loan nguyệt màu xanh chọt lóe lên bên cạnh Hung Ty Vương. Hư không phụ cận chọt bộc phát ra một đoàn ánh sáng màu xanh chói mắt, nửa thanh cự nhận trong suốt lóe lên, chém ngang eo của Hung Ty Vương, đem hắn cắt làm hai nửa.

Huyết điểm hộ thể của Hung Ty Vương hoàn toàn không có chút hiệu quả nào với nhát chém của nửa thanh cự nhận này.

Hung Ty Vương hét thảm một tiếng, cũng không chết ngay, ngược lại còn nhanh tay bấm niệm pháp quyết, nửa thân dưới của hắn nổ tung thành huyết vụ.

Nửa thân trên nhân lúc huyết vụ quán quanh, phát ra một tiếng nổ đi ùng, sau đó lóe lên rồi biến mất.

Hàn Lập nhìn thấy cảnh này thì trong mắt nổi lên một tia trào phúng, một ngón tay lại điểm vào hư không.

“Phanh!”

Loan nguyệt màu lục quay tít một vòng, sau đó cũng nổ tung.

Âm thanh lớn ầm ầm vang lên, vô số mũi nhọn màu xanh thẫm xuyên thủng về hướng huyết vụ, chợt lóe lên rồi cũng quỷ dị biến mất trong không trung.

Hư không phụ cận dao động một trận kịch liệt, có tiếng gào thét của Hung Ty Vương truyền tới, nửa thân hình còn lại của hắn như tấm vải rách nát hiện ra.

Bên ngoài thân thể hắn đã có vô số lỗ thủng, non nửa đoạn thân hình đều không cánh mà bay.

Cho dù như vậy nhưng Hung Ty Vương vẫn không ngã xuống, ngược lại thân hình bị tàn phá phóng ra vài bảo vật mang âm khí đáng sợ, đem phần thân thể tả tơi của hắn bao lại, sau đó hướng đỉnh núi chạy tới.

Nhưng Hàn Lập một khi đã sử dụng Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm, tất nhiên sẽ không để đối thủ còn sống mà rời đi.

Hung Ty Vương được bảo vật hộ tống, vừa mới bắn ra xa cách hơn nghìn trượng, chợt thấy hư không phía trước chợt lóe kim quang, cự viên đã ma hóa cao trăm trượng không một tiếng động nào hiện ra, một cánh tay huy động, cự chưởng mang theo ánh vàng rực rỡ đón đầu mà vỗ xuống.

Một tiếng nổ trời long đất lở vang lên.

Hung Ty Vương thả ra bảo vật bảo vệ thân thể tàn tạ, nhưng không ngờ bị cự chưởng một chiêu đánh nát.

“Vù, vù”, hai luồng hắc khí bắn ra từ chỗ huyết nhục bị đánh nát, chia làm hai hướng khác nhau mà chạy.

Cự viên nhướng mày, một ngón tay hướng về một đoàn hắc khí trong hư không điểm một cái.

Một đạo kiếm quang lóe lên rồi biến mất, đem thứ ẩn náu bên trong chém làm hai nửa, hiện ra một quái vật trông như khí mà lại không phải khí.

Tiếp theo đó, kiếm quan màu xanh gầm rú, vô số hồ quang màu vàng bắn ra, nháy mắt tạo thành một cái lồng giam hóa con quái vật đó thành tro tàn.

Đã không có pháp lực của Hung Ty Vương duy trì, cái Nguyên thần thứ hai này không ngờ yếu ớt vô cùng, không đầy sức sống như trước.

Một đoàn hắc khí nữa định nhân cơ hội này bỏ trốn, không ngờ hai bên tinh không chợt lóe, trong tiếng gào thét của hắc khí, từ bên trong lao ra một quái vật đầu trâu thân rắn.

Nhưng mới chạy được một đoạn ngắn, thân hình của quái vật đã bị chia năm xẻ bảy, vô số hắc khí từ giữa tuôn ra, hơn nữa còn truyền ra những tiếng quỷ gào khóc.

Đúng lúc này, phía trên hắc khí có kim quang lóe lên, tiểu nhân màu vàng hiện ra, hai tay vù nhấc, kiếm khí đầy trời phủ xuống, qua mấy nhịp thở đã quét sạch quỷ khí.

Tới lúc này, Hung Ty Vương của Thập Vương Âm Ty mới chân chính ngã xuống.

Cùng một thời gian, ở trong một thế giới khác, tại một cung điện màu đen chôn sâu vạn trượng dưới lòng đất, có một quan tài bằng đá xanh, đột nhiên nắp quan mở ra, một bóng dáng đen tuyền bật dậy, đồng thời thanh âm kinh sợ phát ra:

“Kẻ nào? Kẻ nào dám giết bản thể của ta? Tốt nhất đừng để ta gặp ngươi, bằng không đợi lúc ta đúc lại thân thể, nhất định sẽ rút gân, lột da ngươi, vĩnh viễn trấn âm hồn dưới đáy biển.”

Nói xong lời này, bóng đen phóng ra khỏi thạch quan, hướng cửa điện bay nhanh đi.

Hàn Lập lúc này đã khôi phục lại dáng vẻ người thường, trong tay cầm một viên châu lớn bằng nắm tay, có màu đỏ, mặt ngoài có một tầng khí màu đen bao phủ, hơn nữa trên viên châu còn có những điểm đen chi chít.

Những điểm đen này ở trong mắt thường nhân chỉ là điểm đen, nhưng sau khi được phóng đại gấp trăm lần dưới Linh Mục, rõ ràng là những mặt quỷ đang vặn vẹo.

“Có chút ý tứ, vật này cũng nên cẩn thận xem xét một chút!” Hàn Lập cầm lên viên châu xuất hiện sau khi tinh hồn Hung Ty Vương tan vỡ, mím

cười tự nói.

Cổ tay run lên, viên châu lóe lên rồi biến mất.

Lúc này Hàn Lập mới nheo mắt nhìn tới mấy đỉnh núi xung quanh.

Chỉ thấy ngoại trừ chỗ hắn đứng, mấy ngọn núi khác vẫn bị những quang sáng bao phủ.

Hiển nhiên hắn là người đầu tiên kết thúc chiến đấu, còn lại các chiến đoàn khác vẫn đang tranh đấu.

Hàn Lập suy nghĩ như thế, cũng không phân vân nhiều, nhìn thoáng qua về phía ngọn núi trung tâm, thân hình vừa động đã xuất hiện ở một ngọn núi khác.

Nếu hắn nhớ không lầm thì ngọn núi này là chỗ mà Văn Tâm Phụng đã chọn để chiến đấu. Nếu hắn tới hỗ trợ thì cũng không khó để giải quyết một đầu Quỷ Vương Âm Ty khác.

Thân hình hắn chớp mấy cái, đột nhiên đã xuất hiện ở trên không quang sáng, tay đánh vào hư không một trảo, một tòa núi nhỏ đen sì hiện ra trong lòng bàn tay, cánh tay nghiêng đi, ngọn tiểu sơn biến thành một bóng đen lớn ầm ầm nện xuống.

Tay kia kết pháp quyết, lại giơ cao lên, một đạo kiếm quang dài hơn trăm trượng màu xanh hiện ra, hùng hổ chém xuống.

Đứng ở bên cạnh Hàn Lập là tiểu nhân màu vàng, cũng im lặng không lên tiếng, đầu vai nhoáng lên một cái đã có vô số kiếm khí điên cuồng bùng xuống.

Bao phủ ngọn núi này là quang sáng hai tầng cũng coi như huyền diệu, nhưng không thể chịu nổi Hàn Lập và Phệ Kim Trùng Vương toàn lực công kích.

Qua thời gian mấy nhịp thở, quang sáng hai tầng vỡ vụn, bên trong truyền ra tiếng gầm rú, tình hình phía dưới lập tức hiện ra.

Hàn Lập ngưng thần nhìn lại, trên ngọn núi quả nhiên chia làm hai chiến trường, khí thế của mỗi chiến trường đều cao ngất trời.

Một bên chiến trường là con chồn con vốn nguyên bản vô cùng đáng yêu, lúc này đã biến lớn ngàn trượng, đang cùng một con thần lằn hai đầu cắn xé nhau.

Hai cánh của con chồn bay chấn động không ngừng, một cỗ hồ quang màu bạc lượn lờ xung quanh, trải rộng trên thân hình của nó.

Con thần lằn khổng lồ hai đầu đỏ sẫm, lửa đỏ trong miệng theo hắc khí cuộn cuộn tuôn ra không ngừng.

Hai con đều da dày thịt béo, lúc thì quấn chặt lấy nhau, lúc lại tạm thời tách ra, dùng Lôi điện và lửa đỏ cùng hắc khí công kích lẫn nhau không ngừng.

Tình thế giằng co vô cùng gay go.

Ở một chiến trường khác lại vô cùng quỷ dị.

Một bên, Văn Tâm Phượng ngồi xếp bằng trên một cây trúc màu xanh, một tay bấm niệm thần chú, hai mắt nhắm nghiền, quần áo mang theo ánh sắc ngũ sắc bao phủ toàn thân, chỗ đỉnh đầu có một trận bàn màu trắng ngà trôi nổi, từ giữa thỉnh thoảng lại bắn ra những ký hiệu màu bạc.

Bên kia, cách đó mấy trăm trượng, là một mảnh huyết hải cuộn cuộn ngập trời. Trong biển máu có một khối đài sen, trên đó có một khối bạch cốt hình người ngồi xếp bằng.

Bạch Cốt này cả người đầm đìa máu tươi, có nhiều chỗ thịt không còn một mảnh, lại giống như thường nhân tay bắt pháp quyết cổ quái, một tay nâng cái bình cát đỏ như máu.

Ở sau lưng nó không ngờ lại có một quang sáng màu vàng lớn gần mẫu, bên trong quang điểm màu vàng như ẩn như hiện.

Cổ quái nhất chính là, Bạch Cốt này ngồi đối diện với Văn Tâm Phượng, đang thi triển bí thuật cùng sử dụng bảo hộ toàn thân, cũng ngồi trên đài sen bất động.

Hàn Lập nhìn thấy tình hình này thì thần sắc khẽ động, lam quang chợt lóe trong mắt, bỗng nhiên quét mắt về phía hư không giữa Bạch Cốt và Văn Tâm Phượng.

Sau khi Linh Mục ngưng thần lại thấy nơi đó tưởng như trống rỗng, không ngờ lại biến thành một thế giới với hai cực sinh diệt hoàn toàn khác biệt.

Chương 2383: Thảo Ma

Một bên thể giới thì lửa đỏ quay cuồng, ở bên trong đó, vô số hắc khí biến thành khô lâu giương nanh múa vuốt, gào thét, bay lượn.

Một bên thể giới thì tràn ngập một màu xanh biếc, bên trong đó lại là chằng chịt bóng dáng của cây cối và các loại dây leo, vô số cánh bướm ngũ sắc phát phơ lay động.

Hai thể giới lấy một giới tuyến nào đó làm trung tâm, không ngừng va chạm vào nhau như thủy triều, hoặc là lửa đỏ khiến cây cối và những cánh bướm biến thành tro bụi, hoặc là cây cối và dây leo biến thành khổng lồ trong biển lửa, cuốn theo vô số khô lâu vào trong đó, biến chúng thành chất dinh dưỡng cho bản thân. Mặc dù hai thể giới hoàn toàn khác nhau đó va chạm vào nhau rất dữ dội, tại trung tâm tạo thành một vòng xoáy khổng lồ, điên cuồng chuyển động không ngừng, nhưng lại không hề phát ra bất kỳ âm thanh nào, dường như tất cả mọi thứ trước mắt chẳng qua chỉ là hư ảo.

"Thú vị thật, hai người bọn họ cũng rất lợi hại đây, cả hai vậy mà có thể sử dụng pháp môn thúc dục một ít Linh Vực, mặc dù chỉ là một chút da lông bên ngoài, nhưng tu sĩ Đại Thừa bình thường chắc chắn không thể chống lại. Kim Nhi, người đi giết con thần lần kia, còn tên Quỷ Vương này cứ giao cho ta." Hai mắt Hàn Lập sáng ngời, sau khi tự mình lâm bảm hai câu liền đột nhiên ra lệnh một cách lạnh lùng.

Trong ánh mắt của người tí hon màu vàng bên cạnh lóe lên một tia lạnh lẽo, gật đầu, sau đó ngay lập tức cả người hóa thành một cầu vồng màu vàng kim lao thẳng tới con thần lần hai đầu khổng lồ.

Bản thân Hàn Lập thì cả người cuộn lại ngay tại chỗ, từ bên trong vô số vòng cung màu bạc lượn lờ, hần biến thành một con Lôi Bằng dài hơn trăm trượng, hai cánh khê vỗ, lập tức có một cơn lốc lao thẳng xuống biển máu phía dưới.

Ngay trong nháy mắt khi màn sáng bị vỡ, vốn Văn Tâm Phượng và bộ xương màu trắng đang đấu pháp với nhau, tự nhiên ngay tức khắc cả hai sẽ phát hiện được sự hiện diện của Hàn Lập và Phệ Kim Trùng.

Văn Tâm Phượng tất nhiên vui mừng quá đỗi.

Nhưng bộ xương màu trắng do Âm Ty Quỷ Vương biến thành thì trong lòng cả kinh, lại thấy Phệ Kim Trùng Vương và Lôi Bằng do Hàn Lập hóa thành từ trên trời giáng xuống, tất nhiên sẽ không ngồi im như lúc trước để bó tay chờ chết.

Ngọn lửa màu lục trong mắt gã sáng rực, đột nhiên gã ném chiếc bát trong tay lên trời, nhất thời vô số ký hiệu đỏ như máu từ đó tuôn ra, sau một trận quay cuồng liền hóa thành một ngọn núi khổng lồ bắn thẳng tới cầu vòng do người tí hon màu vàng biến thành, rồi bao vây lại. Cùng lúc đó, từ trong biển máu bên dưới vang lên những tiếng gầm rú, sau đó, mười mấy con giao long khổng lồ màu đỏ từ biển máu lao ra, giương nanh múa vuốt, bổ nhào tới Lôi Bằng.

Một cánh tay khác của bộ xương màu trắng bắt quyết thật nhanh, rồi điểm về phía không gian đang biến thành hai thế giới ở đằng xa.

Những tiếng nổ lớn âm âm vang lên, thế giới lửa đỏ đang cùng giằng co với thế giới màu xanh biếc bất ngờ nổ tung, một vàng mặt trời khổng lồ màu đỏ máu từ trong không gian sụp đổ lan tỏa về phía đối diện, từ trong đó có vô số lửa đỏ cuốn ra.

Tất cả cây cối và dây leo bên trong thế giới màu xanh biếc đều vặn vẹo mờ đi dưới sự điên cuồng tấn công bằng phương pháp tự hủy của đối phương, hơn một nửa những cánh bướm sau một hồi run rẩy đều đột nhiên nổ tung rồi hóa thành phần vụn.

Lúc này, Văn Tâm Phượng thấy thế thì trong lòng cả kinh, hai tay vội vàng bấm niệm thần chú, mười ngón tay liên tục điểm về phía thế giới màu xanh biếc, trong lúc nhất thời cũng không thể phân tâm để cùng Hàn Lập phối hợp giáp công bộ xương màu trắng kia.

"Phốc phốc" hai tiếng, hai tia ánh sáng kinh người bắn ra từ hai mắt của người tí hon màu vàng đang bị lực hút khổng lồ phát ra từ chiếc bát màu đỏ kéo ra khỏi quỹ đạo đang bay tới.

Sau khi hai tia sáng va chạm với giao long, chiếc bát khổng lồ liền bị mạnh mẽ xuyên thủng ra hai cái lỗ thật lớn ở dưới đáy.

Chiếc bát này hiển nhiên đã bị tổn hại nặng nề, lúc này nó quay tít một vòng rồi nhanh chóng thu nhỏ lại, nhưng sau khi bị người tí hon màu vàng tiếp tục bắn ra vô số tia sáng cắt qua thì liền nổ tung thành những mảnh nhỏ.

Nhưng người tí hon màu vàng tới đây cũng chưa chịu dừng lại, nó tiếp tục thúc giục pháp quyết, tung người nhảy về phía trước, rồi cùng hai tia sáng dung hợp lại, hóa thành một chiếc cầu vòng thật lớn bắn đi, nhoáng một cái liền xuất hiện tại chỗ của con thần lằn hai đầu, sau đó liền mờ đi rồi điên cuồng quán quanh con thần lằn kia.

Con thần lằn hai đầu khổng lồ biết rõ không ổn, nhưng lại bị con chồn kia kiềm chế nên căn bản không kịp tránh né, mãi tới khi bên ngoài cơ thể nó tỏa ra một màn lửa đỏ ngầu thì đã bị cầu vòng chém thành mấy đoạn.

Mặc dù vậy, nhưng sức sống của con thần lằn này vô cùng mạnh mẽ, những đoạn thân thể bị cắt ra sau khi giãy dựa một hồi liền từ chỗ bị thương tỏa ra hắc khí bao quanh như muốn tập hợp lại với nhau.

Đúng lúc này, con chồn khổng lồ phía đối diện lại hóa thành một con gió, bổ thẳng tới bên cạnh con thần lằn khổng lồ, chân trước nhấc lên, gắt gao đè lại một đoạn thi thể, rồi há to miệng trực tiếp cắn xé.

Trong sự giãy dựa điên cuồng, đoạn thân thể của con thần lằn chỉ qua vài hớp đã bị con chồn nuốt hết vào bụng, sau đó con chồn lại tiếp tục quay đầu, cực kỳ hưng phấn lao về phía một đoạn thân thể khác gần đó.

Ánh sáng chợt lóe lên!

Người tí hon màu vàng từ trong khoảng không gần đó hiện ra, lạnh lùng nhìn một màn bên dưới, nhưng nó cũng không có ý định ra tay ngăn cản.

Vì thế, chỉ sau một lúc, con thần lằn hai đầu khổng lồ đã bị con chồn nhanh chóng ăn sạch...

Ở bên kia, trong nháy mắt trước khi chim đại bàng do Hàn Lập biến thành va vào mười mấy con giao long màu đỏ thì hai cánh của nó khẽ run lên, bên ngoài cơ thể phát ra những tiếng nổ vang, một cột sấm sét cực lớn từ trên người bắn ra, hóa thành một cái lưới sét chụp xuống những con giao long này.

Bộ xương trắng ngời trên đóa sen màu đen nhìn thấy cảnh đó, nhưng trong lòng không thèm để ý.

Nếu đối phương cho rằng những con giao long này chỉ là vật biến ảo có thể dễ dàng tiêu diệt thì hoàn toàn sai lầm.

Biển máu bên dưới kia là do chín chín tám mươi một loại máu ô uế luyện chế thành, thế nên giao long do nó huyền hóa ra tất nhiên không giống như bình thường, ngay cả nếu có kém hơn so với giao long chân chính thì trình độ đáng sợ cũng sẽ không xê xích quá xa.

Nhưng bộ xương trắng chỉ vừa thoáng có những suy nghĩ như vậy trong lòng thì tiếng sét đánh trong không trung đột nhiên trở nên mãnh liệt, khiến nó không khỏi cả kinh vội quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy mười mấy giao long màu đỏ bị những tia sét quán quanh kia, cả đám đang kêu gào thảm thiết rồi tan thành mây khói chỉ trong nháy mắt.

Sau khi không còn bị cản trở, chim đại bàng khổng lồ liền hung hăng bỏ nhào về phía trước.

"Ích Tà Thần Lôi"

Ngọn lửa màu lục trong mắt bộ xương trắng co lại, một tay đột nhiên vỗ mạnh xuống dưới, ngay lập tức dòng sông máu bên dưới phát ra những âm thanh âm âm, rồi hóa thành một cơn sóng cao ngất trời cuốn đi.

Mà đài sen màu đen bên dưới sau khi quay tít một vòng, lá sen điên cuồng to ra rồi dựng lên, hóa thành một quả cầu ánh sáng màu đen bao bọc xung quanh bộ xương trắng kia.

"Véo" một cái, quả cầu ánh sáng liền chớp lên rồi biến mất vào khoảng không.

Chờ đến khi chim đại bàng thả ra điện quang màu vàng đánh tan toàn bộ sóng máu thì bộ xương màu trắng sớm đã không còn thấy bóng dáng.

Vị Âm Ty Quỷ Vương này xem ra cũng biết chớp thời cơ cực nhanh, ngay sau khi phát hiện nó căn bản không thể đồng thời đối kháng cùng Hàn Lập và Văn Tâm Phượng thì liền lập tức thuận di bỏ trốn mất dạng.

Mà vàng mặt trời đỏ như máu lúc trước, giờ đây không còn được chân nguyên của vị Quỷ Vương kia duy trì liền nhanh chóng bị Văn Tâm Phụng làm phép tiêu diệt.

Lúc này, nàng ta vừa thu lại pháp thuật, trên mặt nở nụ cười:

"Đa tạ Hàn huynh tương trợ, nếu không thì tiểu muội muốn cùng vị Phật Cốt Vương này phân thắng bại cũng không phải là chuyện nhất thời nửa khắc. Chẳng qua không thể để gã chạy thoát, vạn nhất gã cũng mấy tên Quỷ Vương khác liên thủ thì những đạo hữu khác có thể gặp nguy hiểm."

"Điều này là đương nhiên, chúng ta lập tức đuổi theo."

Điện quang màu vàng bên ngoài cơ thể chim đại bàng thu vào, sau khi thu lại hai cánh rồi khôi phục bộ dáng con người, hắn liền nhàn nhạt trở lời thiếu phụ.

Lúc này, người tí hon màu vàng và con chồn với cái bụng tròn xoe nhoáng lên một cái đã trở lại bên cạnh hai người Hàn Lập.

Thế nên hai người cũng không dài dòng thêm, liền lập tức mang theo linh thú của mình bay lên trời.

Giờ phút này, hai người không cần phải tìm kiếm gì, liền có thể thấy rõ ràng thấy Phật Cốt Vương đang chạy về phía đỉnh núi ở giữa, cũng là đỉnh núi có màn sáng đang bị một quầng sáng màu vàng hóa thành vô số lửa ma diên cuồng đê xuống.

Màn sáng hai tầng kia chỉ chống đỡ được vài cái rồi vang lên một tiếng trầm đục, liền bị ngọn lửa màu vàng xuyên thủng.

Bên ngoài Phật Cốt Vương chợt lóe lên ánh sáng đen, liền hạ xuống trên ngọn núi không một tiếng động.

Văn Tâm Phụng và Hàn Lập lúc này đang bay cùng nhau, hóa thành hai cái cầu vòng bắn đi.

Sau mấy lần nhoáng lên, hai người Hàn Lập liền hiện ra trên ngọn núi ở giữa đó.

Ánh mắt cả hai thoáng đảo qua bên dưới, cũng không khỏi khiến cả hai người ngẩn ra.

Chỉ thấy trên ngọn núi kia không hề có dấu hiệu tranh đấu gì, ngược lại, giờ đây trên đó lại có một gã đàn ông trung niên mặt mũi thanh tú đang cùng Bích Ảnh khoanh chân ngồi đối diện nhau.

Giữa hai người lúc này bày một cái bàn đá trắng tinh như ngọc, trên bàn có để một bàn cờ hình vuông.

Bàn cờ này lấp lánh ánh kim màu vàng, phía trên có rất nhiều những con cờ hai màu trắng đen.

Bích Ảnh và gã đàn ông trung niên chăm chú nhìn bàn cờ, không nói gì, giống như cuộc đấu đang đến lúc quan trọng.

Mà Phệ Cốt Vương lúc này cũng đang đứng thẳng tắp sau lưng người đàn ông trung niên một cách thành thật.

Mặc dù trong lòng Hàn Lập và Văn Tâm Phụng rất kinh ngạc, nhưng dù sao cả hai đều là người đã trải qua vô số sóng gió, sau khi nhìn nhau liền về mặt trở lại như thường rồi từ trên cao hạ xuống, đi đến bên cạnh Bích Ảnh.

Phệ Kim Trùng Vương và con chồn bay sau khi lóe lên, liền nhập vào trong ống tay áo của hai người, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

"Hai vị đạo hữu cũng tới rồi, lúc trước lão phu còn có vài phần lo lắng, nhưng giờ có thể hoàn toàn yên tâm." Bích Ảnh ngẩng đầu lên nhìn Hàn Lập một cái, trên mặt lộ vẻ tươi cười.

"Bích huynh, các người đây là có việc gì?" Hai hàng lông mày như vẽ màu đen của Văn Tâm Phụng khẽ nhíu lại, mở miệng hỏi.

"Không có gì, ta và Chuyên Luân đạo hữu đây sau khi giao thủ một lúc, phát hiện công pháp của đôi bên vậy mà khắc chế lẫn nhau, trừ phi phân sinh tử thật sự, nếu không thì không cách nào phân thắng bại rõ ràng. Vì thế bọn ta mới ước định dùng ván cờ này để quyết thắng thua. Tất nhiên, nếu chờ cho những người khác phân thắng bại xong thì ván cờ này cũng không cần phải đi đến bước cuối cùng." Bích Ảnh khẽ mỉm cười, nói như vậy.

"Là người giết Hung Tư Vương?" Gã đàn ông trung niên phía đối diện do Chuyên Luân Vương biến thành ngẩng đầu nhìn Hàn Lập, sau khi huyết quang trong con ngươi chột lóe lên liền chậm rãi hỏi một câu với một giọng âm trầm khác thường.

"Hung Tư Vương xác thực là bị ta đánh chết, chẳng lẽ các hạ muốn báo thù thay cho hắn?" Vẻ mặt Hàn Lập không thay đổi chút nào, trấn định phi thường trả lời.

"Hừ, nếu là trong lúc giao đấu một chọi một bị người giết chết thì điều đó chứng minh tài nghệ của bản thân hắn không bằng người, bị giết là chuyện của riêng hắn, chả có quan hệ gì với ta." Gã đàn ông trung niên nhàn nhạt nói.

"Chuyên Luân đạo hữu, Hàn đạo hữu nếu đã giết được vị Hung Tư Vương kia thì tất nhiên xem như thắng một trận. Phật Cốt đạo hữu chủ động chạy ra khỏi ngọn núi của mình, tất nhiên cũng xen như bại trận. Đạo

hữu có gì dị nghị chẳng?" Bích Ảnh giơ tay lên, đặt xuống bàn cờ một con cờ, khẽ mỉm cười nói.

"Nếu bọn họ vô dụng, hai trận đầu xem như các người chiến thắng. Nhưng nếu hai vị đạo hữu này và Phật Cốt Vương đã tới trước mặt bản vương thì ta không thể để cho bọn họ dễ dàng tiếp tục rời đi, làm đảo lộn những trận đấu khác được. Phải để ba người ở nguyên tại chỗ này, đợi đến khi hai ngọn núi khác cũng phân thắng bại đi." Ánh mắt Chuyển Luân Vương sau khi nhìn Bích Ảnh một cái, nhàn nhạt nói.

"Để ba người bọn họ đều ở tại đây..., tốt, ta có thể đại diện bọn họ đáp ứng." Sau khi Bích Ảnh suy nghĩ một lúc, cũng thật nói ra một câu đồng ý.

Chương 2384: Mai phục

Hai người Hàn Lập và Văn Tâm Phượng đã đáp ứng lời mời của Bích Ảnh mới đến tham gia cuộc chiến cường giả lần này. Mặc dù có chút kỳ quái về việc Bích Ảnh dứt khoát đáp ứng yêu cầu của đối phương như vậy, nhưng hai người cũng không có nhiều dị nghị, đứng yên lặng ở một bên.

Đứng ở phía đối diện, trong mắt Phật Cốt Vương chớp lóe hai luồng lửa xanh biếc nhìn Hàn Lập và Văn Tâm Phượng, sau đó cũng im lặng không lên tiếng.

Chuyển Luân Vương vừa nghe Bích Ảnh đáp ứng chuyện này thì trên mặt hiện ra nụ cười, một lần nữa cúi đầu nghiên cứu cuộc cờ trước người, sau một lúc lâu mới đi một con cờ xuống bàn cờ.

Bích Ảnh thấy đối phương đi nước này thì sắc mặt ngưng trọng lại, cúi đầu nhìn bàn cờ, rơi vào trầm tư.

Hàn Lập thấy tình hình này thì cũng rất hứng thú nhìn về bàn cờ.

Kết quả hẳn mới thâm đoán mấy lần đã lập tức lắc đầu hoảng sợ.

Mặc dù hẳn không thuộc loại cao cờ nhưng liếc mắt vẫn có thể nhìn ra cuộc cờ trước mặt tuyệt đối kinh người, căn bản không đoán ra cái gì.

Bích Ảnh và Chuyển Luân Vương lực cờ rất mạnh, tuyệt đối là lần đầu tiên có hai người cao cờ như thế.

Không trách, cả hai đều có lòng tin như vậy, muốn dùng thắng bại cuộc cờ này để quyết định một chuyện trọng yếu như vậy.

Hàn Lập nghĩ tới đây, không khỏi nhìn Văn Tâm Phụng đứng ở bên cạnh một cái.

Chỉ thấy cô gái này giống mình, tinh quang trong đôi mắt đẹp lưu chuyển nhìn tới bàn cờ, nhưng lông mi dài cũng hơi nhúu lại.

Kỳ lực của cô gái này hình như cũng khá cao.

Trong lòng Hàn Lập không nhịn được cười khỏ.

Cứ như thế, hai người Bích Ảnh ở phía trước bàn đá cũng tự định giá một hồi lâu, sau đó mới hạ xuống một con cờ.

Trong nháy mắt đã qua nửa canh giờ.

Từ nơi xa chợt truyền tới một tiếng nổ ùng ùng, trên đỉnh núi bên phải, màn sáng hai tầng lóe lên sau đó biến mất, từ trong bay ra hai người, một trước một sau hướng chỗ đám người Hàn Lập bắn tới.

“Lôi đạo hữu đã bại rồi!” Văn Tâm Phụng mắt liếc thấy người bay đến, mặt ngọc hơi đỏ.

Hàn Lập ánh mắt cũng nhìn lướt qua.

Chỉ thấy người nọ một thân giáp y màu bạc đã trở nên tối tả, hơn nửa thân thể nhuốm máu tươi, còn có vài cái đầu quái dị đen như mực cắm trên da thịt, sắc mặt hắc tái nhợt dị thường.

Người đuổi theo sát phía sau là một thiếu nữ mười sáu, mười bảy tuổi, dung mạo xinh đẹp, kiêu diễm dị thường, người khoác một bộ quần áo màu

tím, bị trên trăm cái đầu quái dị vây quanh, âm phong ầm ầm đuổi sát không nghỉ.

Sau mấy cái chớp động, hai người một trước một sau đã tới trên bầu trời đỉnh núi chỗ đám người Hàn Lập, vừa thấy tình hình phía dưới của đám người Bích Ảnh thì cũng ngẩn ra.

Nam tử mặc ngân giáp hạ xuống, thiếu nữ kiêu diễm kia sau khi chớp mắt vài cái cũng liền hạ xuống theo.

Vòng vây đầu quỷ quanh thân nữ tử liền biến mất không thấy bóng dáng.

“Lôi huynh, không có gì đáng ngại chứ?” Bích Ảnh ngẩng đầu nhìn nam tử mặc ngân giáp một cái, chậm rãi hỏi.

“Đa tạ Bích huynh quan tâm, Lôi mỗ không sao. Chẳng qua vừa rồi đánh một trận, sợ để cho Bích Ảnh huynh phải thất vọng. Cô gái này thần thông quá mức quỷ dị, ta mặc dù đã dốc toàn lực nhưng vẫn thua đối phương một bậc, không thể phá vỡ màn sáng để trốn thoát.” Nam tử mặc ngân giáp cười khô đáp.

“Không sao, Hàn đạo hữu và Văn tiên tử đã thắng hai trận. Tu vi của Âm Ti Thập Vương cũng phân chia cao thấp, ta vốn cũng không hy vọng năm trận toàn thắng. Trước hết Lôi huynh phải chữa thương mới là quan trọng.” Bích Ảnh ôn hòa nói, giống như không quá để ý đến thất bại của nam tử mặc ngân giáp.

“Cái gì, Hàn đạo hữu và Văn tiên tử đã thắng đối thủ. Chuyện này đúng là niềm vui bất ngờ, Lôi mỗ cũng yên tâm một chút rồi. Vậy tại hạ trước tiên hồi phục nguyên khí đã.” Nam tử mặc ngân giáp kinh ngạc nhìn Hàn

Lập và Văn Tâm Phụng một cái, cũng không nói thêm gì mà ở phụ cận khoanh chân ngồi xuống.

Một lát sau, bên ngoài thân thể hắc ngân quang đại phóng, từng tia lôi điện màu bạc lượn lờ, nhanh chóng bao phủ cả thân hình hắc.

Ở bên kia, trung niên nam tử và thiếu nữ xinh đẹp cũng truyền âm đôi câu, sau khi biết đại khái tình hình trận đấu vừa rồi thì nụ cười trên mặt hắc càng đậm vài phần.

“Chuyển Luân Vương, bây giờ các ngươi cũng đã thắng một ván. Nhưng dựa theo lời người nói lúc trước, hai người nhất định cũng phải ở trên ngọn núi này, không được đi quấy nhiễu chỗ tranh đấu cuối cùng.” Bích Ảnh sau khi nhìn thiếu nữ một cái thì nói.

“Yên tâm, đây là chuyện hiển nhiên. Đúng rồi, quên nói cho đạo hữu chuyện này. Tham chiến trên ngọn núi cuối cùng là Thất Khiếu Vương, thực lực hắc trong Thập Vương có thể xếp vào ba người đứng đầu, hơn nữa thần thông vô cùng bá đạo, ta tự nhận thần thông cũng không bằng hắc. Đối thủ của hắc nếu không địch lại, chỉ sợ sẽ không chỉ là chuyện thất bại, nói không chừng ngay cả tính mệnh cũng sẽ không còn.” Trung niên nam tử cười một tiếng nói.

“Vị Thất Khiếu Vương thật có thần thông lớn như vậy sao? Bích mỗ cũng không quá tin đâu. Huyết Sát đạo hữu cũng có thể đứng vào hàng thập đại cường giả của Linh giới chúng ta, nói không chừng, ngược lại là đồng bạn của đạo hữu bị đánh chết đấy.”

Thần sắc Bích Ảnh hơi đổi, nhưng lập tức khôi phục lại như thường.

“Phải không? Vậy chúng ta cùng nhau đợi đi.” Chuyển Luân Vương nghe vậy thì ha ha cười một tiếng.

Cứ như thế, hai người lại tiếp tục chú tâm vào bàn cờ.

Thời gian một ngày một đêm trôi qua rất nhanh, cho dù là Hàn Lập thì trong lòng cũng có chút than thở.

Nhưng hắn cũng vẫn im lặng.

Bích Ảnh và Chuyển Luân Vương so cờ lâu như thế, còn không thấy có dấu hiệu kiệt sức nào.

Bây giờ mỗi nước đi của hai người cơ hồ đều tốn rất nhiều thời gian so với lúc trước.

Đang lúc Hàn Lập còn cho là tình hình này sẽ còn kéo dài hơn nửa ngày nữa, Bích Ảnh còn đang cầm một con cờ chuẩn bị bỏ vào bàn cờ thì thần sắc đột nhiên biến đổi, bỗng nhiên ngừng đầu nhìn về phía ngọn núi cuối cùng.

Trong lòng Hàn Lập khẽ động, thần niệm cũng hướng bên đó đảo qua.

Màn sáng trên ngọn núi cuối cùng biến mất, từ trong bay ra một tên quái vật nửa người nửa bộ cạp.

Con quái vật này nửa thân trên là một nam tử trắng niên, nửa đoạn thân dưới là một thân thể bộ cạp lớn màu đỏ sẫm, một tay hắn cầm quái kiếm nổi lên từng vòng sóng đen, một tay xách theo một cái đầu lâu khô quắt, thu nhỏ lại mấy lần so với bình thường.

Đầu lâu kia hai mắt nhắm nghiền, những cơ mặt nhăn nhúm hiện rõ vẻ khó tin, giống như trước khi bị chém xuống còn không tin mình sẽ đại bại mà chết đi.

Mặc dù đầu lâu giống như xác ướp nhưng Hàn Lập chỉ liếc mắt đã nhận ra chính là Huyết Sát lúc trước lên đường cùng bọn họ.

Vị cường giả nổi danh hiển hách tại đại lục Huyết Thiên này không ngờ lại chết trong một trận đấu một chọi một với một quỷ vương.

Không những Hàn Lập và Bích Ảnh thấy hết thấy mà Văn Tâm Phụng và nam tử mặc ngân giáp cũng thấy rõ ràng đầu lâu mà quái vật kia xách trong tay, sắc mặt họ đều trở nên vô cùng khó coi.

Sau mấy cái chớp động, quái vật đã xuất hiện ở bầu trời trên đỉnh đầu mọi người, thân hình trôi nổi trên không trung, cũng không có ý tứ sẽ hạ xuống.

“Hắc hắc, xem ra Thất Khiếu Vương cao hơn một bậc, đồng bạn của các ngươi có thể kiên trì lâu như thế mới bị chém chết, có thể thấy được đúng là người có đại thần thông.” Nam tử trung niên thấy màn này thì đứng lên, cười hắc hắc.

“Ta cũng không ngờ Huyết Sát đạo hữu sẽ bị thua mà chết. Nhưng cuộc chiến cường giả này bên thắng tựa hồ cũng không phải quý phương.” Bích Ảnh sau một hồi trầm ngâm mới nói ra một câu, mặt không biểu tình gì.

“Không sai, ngay cả khi Thất Khiếu Vương đã chiến thắng nhưng cuộc cờ này cũng không cần tiếp tục nữa. Cuộc chiến cường giả này, Minh giới bọn ta hai thắng ba bại, rơi vào thế hạ phong.” Nam tử trung niên đẩy bàn cờ trước người ra, thản nhiên nhận thua.

“Căn cứ vào hiệp nghị khi trước của chúng ta...”

Bích Ảnh hai mắt hí lại, đứng lên.

“Tài nguyên của tiểu thế giới này chúng ta chỉ lấy bốn thành, còn dư lại tất cả thuộc về quý phương. Nhưng nếu đạo hữu đối với kết quả lần này không hài lòng lắm thì chúng ta có thể đại chiến một lần nữa, cho đến khi hoàn toàn áp chế bên kia, khi đó lại xác định xem cái tiểu thế giới này chân chính thuộc về ai cũng được.” Chuyển Luân Vương khẽ cười một tiếng.

“Không cần thiết. Bốn Minh có thể lấy được sáu phần tài nguyên của thế giới này là đã hài lòng rồi. Nhưng vì vậy mà Huyết Sát đạo hữu tử trận thì cũng thật là thiệt hại lớn.” Ánh mắt Bích Ảnh đảo nhanh mấy cái, nhàn nhạt trả lời.

“Tu vi đến cảnh giới như bọn ta thì người nào không có một, hai cái thủ đoạn bảo vệ tính mạng. Hai người bọn hắn nếu tới tham gia cuộc chiến cường giả này thì tất nhiên trước đó đã chuẩn bị hết thủy, có hay không chân chính chết đi chỉ là hai cách nói chuyện.” Nam tử trung niên ngáp một cái, đảo, bộ dáng đối với việc Hung Ty Vương ngã xuống cũng không để ý chút nào.

“Hy vọng là như thế. Nhưng lần này không thể động thủ, chân chính so tài cùng với đạo hữu thật là chuyện đáng tiếc, hy vọng lần sau còn có cơ hội khác.” Thần sắc trên mặt Bích Ảnh buồn lòng, gật đầu một cái.

“Vậy sao? Bốn vương ngược lại rất hy vọng có thể cùng vị Hàn đạo hữu này giao thủ một cái. Hắc hắc, có thể trực tiếp giết chết Hung Ty Vương, ngay cả cơ hội trốn thoát cũng không có, có thể thấy vị Hàn đạo hữu này thần thông cũng không dưới Thất Khiếu.” Nam tử trung niên nghe vậy thì quay đầu nhìn Hàn Lập một cái thật sâu nói.

“Tại hạ cũng là may mắn mới có thể ra tay, nhưng đạo hữu có lời quá khen như vậy thì tại hạ cũng không kham nổi.” Hàn Lập cười ha ha, hời hợt trả lời.

“Nếu thắng bại đã phân, mấy người chúng ta đi trước đây, sẽ lập tức an bài nhường ra khu vực tương ứng của tiểu thế giới này.” Chuyển Luân Vương không nói gì nữa, ngược lại đứng dậy cáo từ.

Đám người Bích Ảnh cũng không giữ đôi phương lại, mắt chứng kiến bốn tên Âm Ty Quỷ Vương bay ra khỏi ngọn núi, hướng Bạch Cốt Sơn không xa bay đi.

“Oanh.” Bạch Cốt sơn tách ra, bốn tên quỷ vương lóe lên rồi mang theo hắc khí cuộn cuộn bay vào trong quỷ vực.

“Xem ra những quỷ vương này thật sự sẽ giữ lời. Như thế cũng tốt, Bích mẫu đã chuẩn bị một ít hậu thủ cũng không cần phải phát động nữa. Trận chiến này đã tổn thất mất Huyết Sát đạo hữu, nếu lại có đạo hữu khác không may mắn thì cuộc chiến cường giả này thật là được ít mất nhiều.” Bích Ảnh thở dài một tiếng, sau đó đứng lên.

“Bích huynh, đạo hữu Huyết Sát thật sự chết rồi sao? Bằng một thân thần thông Huyết đạo kinh thiên động địa, dù cho không địch lại đôi phương thì cũng dư sức tự vệ chứ. Trước kia ta từng nghe qua một tin đồn, Huyết Sát đạo hữu có tu luyện được một hóa thân vô cùng kinh khủng, chẳng những dung nhan giống bản thể như đúc mà thực lực cũng không chênh lệch bao nhiêu.” Văn Tâm Phương lộ ra thần sắc cổ quái, hỏi.

Chương 2385: Thiên Địa Lương Trận

Vừa nghe Văn Tâm Phượng hỏi như thế, trên mặt Bích Ảnh thoáng hiện lên vẻ ngoài ý muốn. Nhưng hắn cũng chỉ trầm ngâm chút rồi thở dài mà trả lời:

"Văn tiên tử nói không sai, kẻ ngã xuống thực sự không phải là bản thể của Huyết Sát đạo hữu mà là một khối hóa thân hắn luyện ra thôi. Ta cũng là sau khi tiến vào thế giới này mới nhận được tin tức trong lần thám hiểm gần đây Huyết Sát đạo hữu đã gặp phải chút việc ngoài ý muốn, tuy rằng bản thân bình yên vô sự nhưng nguyên khí đại thương, do thế mới phải hóa thân không kém bản thể này tới đây. Khối hóa thân này Huyết Sát đạo hữu đã tế luyện hơn vạn năm nhưng giờ lại ngã xuống trong cuộc chiến cường giả, lão phu còn không biết trở về ăn nói làm sao với vị bạn già này đây."

"Chỉ là hóa thân bị hủy thì tính ra vẫn còn hơn bản thể Huyết Sát đạo hữu ngã xuống gấp trăm ngàn lần. Tin tưởng rằng khi trở về Bích huynh đền bù tổn thất cho Huyết Sát đạo hữu nhiều hơn chút là có thể làm yên lòng hắn." Người đàn ông mặc giáp bạc vừa thu tia sét bạc ngoài thân lại, đứng dậy nói một câu.

Lúc này đây, sắc mặt hắn đã tốt hơn trước rất nhiều.

"Hy vọng là như thế. Lôi huynh, người thực sự không có việc gì sao, có cần tại hạ hỗ trợ đôi chút không?" Bích Ảnh lắc đầu, nhìn lướt qua trên vai người đàn ông mặc giáp bạc bị mấy chiếc đầu quỷ màu đen cắn chặt lấy, hỏi với vẻ khá quan tâm.

"Không có việc gì, mấy cái đầu ma đầu này hiện giờ không gỡ xuống luôn được, nhưng chờ sau khi trở về ta bỏ chút thời gian là có thể dùng bốn mạng chân hỏa trực tiếp luyện hóa. Có điều một trận chiến lần này quả thực đã hao tổn mất vài món chí bảo vốn dùng để bảo vệ tính mạng." Người đàn ông mặc giáp bạc cười khỏ mà nói.

"Lôi đạo hữu, đối thủ kia của ngươi dùng loại thần thông như thế nào mà có thể ép ngươi đến tình trạng này?" Hàn Lập hiếu kỳ bèn hỏi một câu.

"Các thần thông khác của người con gái đó không coi vào đâu, chỉ có một loại bí thuật có thể sai khiến quỷ ảnh quả thực khiến người khác đau đầu không thôi.

Những quỷ ảnh này chẳng những vô ảnh vô hình lại còn có thể sống bám trực tiếp trên người nàng này, khiến cho cơ thể cô ta lập tức triệt để biến đổi thành hư không, căn bản không thể bị bất cứ thương tổn gì. Ta dùng tất mọi bí thuật công pháp cũng không thể loại bỏ thần thông này nên mới bất đắc dĩ nhận thua bỏ chạy." Người đàn ông mặc giáp bạc nói với vẻ rất không cam lòng.

"Quỷ ảnh! Xem ra thứ gọi là công pháp Minh giới quả thực có chỗ độc đáo riêng. Lôi huynh lần đầu đối mặt với loại thần thông quỷ dị này nên dù thua cũng là hợp tình hợp lý thôi." Văn Tâm Phụng an ủi ấm áp.

Người đàn ông mặc giáp bạc lắc đầu và không nói gì thêm nữa.

"Thắng bại đã phân, chúng ta cùng không cần phải dừng ở lại đây nữa, lập tức trở về cứ đi thôi. tiếp đó chỉ cần lặng lẽ đợi mấy ngày xem những quỷ vật này có thực hiện theo ước định hay không là được rồi. Chúng ta đi thôi."

Bích Ảnh dặn dò mọi người một câu rồi thu bàn cờ trước người lại, bay lên không dẫn đầu quay về.

Những người khác dĩ nhiên liền bay sát theo sau.

...

Một tháng sau, tại một hồ nước cực kì bí ẩn, mặt hồ xanh ngắt, phẳng lặng như gương bỗng dung rẽ đôi. Một chiếc thuyền lớn màu đen từ trong bay vọt ra, sau mấy chớp mắt đã xuất hiện ở cuối chân trời, lại nhoáng lên một lần nữa thì đã biến mất không tăm hơi.

Ở trên chiếc thuyền lớn màu đen đó có từng con rối cao lớn được vũ trang đầy đủ đang qua lại tuần tra.

Còn ở tại sâu trong thuyền, trong một gian mật thất bố trí tầng tầng chập chệch, Hàn Lập đang ngồi xếp bằng trên một cái bồ đoàn, cầm trong tay một thẻ ngọc màu bạc nhạt, trầm ngâm không nói gì.

Ngay sau khi cuộc chiến cường giả chấm dứt không lâu, hắn đã trở về tàng kinh các của tổng bộ Thương Minh. Bích Ảnh theo đúng giao ước giao cho hắn một môn bí thuật tiên gia.

Bí thuật tiên giới Nguyên Cương Tráo này đã được hắn chọn ra sau khi nghe qua đôi phương giới thiệu sơ lược.

Nếu đem so với mấy môn bí thuật tiên gia khác có tính công kích, Hàn Lập tự thấy đã có thần thông Phạm Thánh cùng Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm trong tay nên cũng chẳng thiếu thủ đoạn công kích. Ngược lại, tuy Nguyên Cương Tráo nghe tên có vẻ đơn giản nhưng trên thực tế lại là một pháp quyết đặc biệt thao túng thiên địa nguyên khí để hình thành phòng ngự.

Dẫu không biết uy năng của nó rốt cuộc như thế nào nhưng nếu đã là bí thuật tiên giới thì khẳng định phải có chỗ độc đáo của nó.

Duy chỉ có chút phiền phức là... Ánh mắt Hàn Lập chợt lóe, hắn nâng thẻ ngọc trong tay lên, giơ ngón tay điểm một cái.

Thẻ ngọc lập tức phát ra âm thanh vù vù, từng chữ màu vàng kim từ trong nhẹ nhàng lướt ra cực nhanh, hình thành nên một bản kinh văn chi chít ngay trong khoảng không trước người Hàn Lập.

Những chữ vàng này như ẩn như hiện, vừa chớp sáng vừa co giãn bất định, phảng phất có vài phần linh tính, rõ ràng là Kim Triện Văn đặc biệt của tiên giới.

Hàn Lập hí hai mắt lại, sau khi nhìn bộ kinh văn này trong chớp lát mới như có cảm giác.

Tuy rằng phần lớn những Kim Triện Văn này hắn đều biết nhưng khi tổ hợp lại với nhau lại vô cùng tối nghĩa, phỏng chừng phải rất lâu mới hiểu triệt để được, không phải là chuyện có thể hoàn thành trong thời gian ngắn.

Hàn Lập trong lòng như vậy nên ngón tay lại điểm lên thẻ ngọc.

"Bực", kinh văn màu vàng mờ dần, rồi thoáng cái biến mất giữa không trung.

Hàn Lập nghĩ về chuyện gì đó, lại đảo tay một cái. Một cuộn thẻ ngọc đỏ thẫm hiện ra trong tay hắn.

Lấy tay vuốt ve thẻ ngọc này hai cái, gương mặt hắn lộ ra vẻ vui mừng.

Cuộn thẻ ngọc này chính là thứ ngày đó hắn lấy được trong sổ truyền thừa và trọng bảo của Thiên Đỉnh Chân Nhân trong Thiên Đỉnh Cung.

Vốn hần chỉ muốn phục chế để xem qua pháp quyết ghi bên trong, kết quả do cảm kích việc hần giúp đỡ đoạt bảo nên Băng Phách đã lấy thẻ ngọc này giao luôn cho hần.

Trong thẻ ngọc cũng có ghi lại một pháp quyết cao thâm, chính là môn bí thuật tinh luyện sức mạnh sấm sét năm xưa của Thiên Đỉnh Chân Nhân.

Bản thân Hàn Lập đã có được thần thông sức mạnh sấm sét cao cấp nhất như Ích Tà Thần Lôi nên pháp quyết này đối với hần xem như vừa khéo dùng thích hợp.

So với tiên thuật Nguyên Cương Tráo thì tìm hiểu pháp quyết này dễ hơn nhiều.

Hàn Lập đặt thẻ ngọc lên trán, lại bắt đầu lẳng lặng tìm hiểu khám phá.

Qua thời gian một hơn năm, hần đã hiểu được phân nửa pháp quyết này, phỏng chừng lại qua nửa năm nữa là có thể hiểu thấu đáo môn công pháp này. Đến lúc đó là có thể bắt đầu tinh luyện Ích Tà Thần Lôi rồi.

Nghĩ như vậy, Hàn Lập lại ngưng thần quét thần niệm vào trong thẻ ngọc, đồng thời hai mắt từ từ khép lại, tiếp tục tìm hiểu tiếp.

Chiếc thuyền lớn màu đen nhằm theo một hướng đã định sẵn, một đường chạy như bay mà đi.

Cùng một thời gian đó, trong đại điện dưới một cái hồ lớn, Bích Ảnh đang ngồi trên ghế, vẻ mặt do dự cân nhắc chuyện gì.

Trước mặt hần có bốn trưởng lão Thương Minh ăn mặc khác nhau.

Văn Tâm Phượng cũng ở trong số đó, nàng đang chậm rãi nói:

"Nói như vậy, động tác lần này của bọn Huyết Cốt Môn rất nhanh, mới đó mà đã khóa chặt tên hung ma kia."

""Đúng thế. Nghe nói mấy môn phái lớn do Huyết Cốt Môn cầm đầu đã tập hợp mười hai tên Đại Thừa, dự định bố trí một tòa Khốn Ma Đại Trận trước đường đi của tên hung ma kia, sau đó nghĩ cách dụ hắn vào trong, rồi đồng loạt ra tay loại trừ. Thế nhưng không biết xuất phát từ mục đích gì mà bọn hắn lại đưa thiệp mời đến cho lão phu, đặc biệt mời ta đến xem cuộc chiến hàng ma lần này. Phải rồi, nghe nói còn mời cả Hà Đại Tiên Sinh của Lạc Thiên Cốc và Linh Vân Phu Nhân của Vạn Cổ Sơn." Bích Ảnh nói mà không đổi sắc.

"Hừ, còn có thể có mục đích gì. Gần đây các đại tông huyết đạo này mang lòng kiêu kỳ không nhỏ với chúng ta, quá nửa là muốn nhân cuộc chiến này bày tỏ ít thực lực với bản mình. Không thì Quân trưởng lão đã qua đó rồi thì còn cần gì phải tự mình đến mời Bích huynh qua một chuyến." Một lão già áo lục hừ một tiếng rồi nói.

"Nhưng bất kể thế nào thì các đại tông huyết đạo như Huyết Cốt Môn cũng là thế lực hàng đầu của đại lục này, chúng ta cũng không thể từ chối chuyện này. Mộc huynh, Lạc Thiên Cốc và Vạn Cổ Sơn đã phản ứng với chuyện này như thế nào." Văn Tâm Phụng nhún mày hỏi.

"Căn cứ tin tức tìm hiểu được hiện giờ, Hà Đại Tiên Sinh và Vạn Linh Phu Nhân đã đáp ứng đến xem cuộc chiến rồi." Lão già áo lục trả lời dứt khoát.

"Một khi hai vị này đã nhận lời thì lão phu cũng không tiện từ chối. Nếu không thể diện của bản mình trong mắt người khác sẽ hạ thấp. Được rồi, an bài thử truyền tống trận đi, mấy ngày nữa ta liền xuất phát đi qua xem một chuyến. Ta cũng khá tò mò rốt cuộc vị hung ma huyết tể vô số sinh linh này có thủ đoạn thông thiên gì mà dám làm ra loại chuyện khiến nhân thần cùng

phần nộ này." Bích Ảnh tự cân nhắc trong chốc lát, rút cuộc vỗ tay ghé mà nói.

"Nếu Bích huynh đã có quyết định thì chúng ta cũng không tiện khuyên can. Nhưng để ngừa vạn nhất, Bích huynh còn phải cẩn thận nhiều thêm chút." Văn Tâm Phụng khẽ gật đầu xong lại khá ngưng trọng nhắc nhở một câu.

"Yên tâm. Mấy thủ đoạn bảo vệ tính mạng mà ta vốn chuẩn bị cho cuộc chiến cường giả cũng chưa dùng trong đại chiến trước đó. Nên dù ở bên kia gặp được nguy hiểm lớn hơn nữa cũng thừa sức thoát thân." Bích Ảnh mỉm cười trả lời.

Nghe thấy Bích Ảnh nói như thế, bọn Văn Tâm Phụng mới hoàn toàn an lòng.

Tiếp đó, sau khi Bích Ảnh cùng mấy vị trưởng lão trong minh tiếp tục bàn bạc việc sử dụng tài nguyên trong tiểu thế giới, những người khác bèn lần lượt từ biệt lui ra khỏi đại điện.

Chỉ còn lại một mình Bích Ảnh ngồi lẳng lặng trên ghế.

Có điều vẻ tươi cười trên khuôn mặt hắn đã thu lại không thấy nữa, ngược lại sắc mặt thoáng cái trở nên tối sầm do dự không quyết.

"Thiên Cơ Toái đã xuất hiện thì đại kiếp nạn cách không xa mới đúng. Vốn tưởng rằng nhất định có quan hệ với Âm Ty Thập Vương nhưng ta đã từ trong cuộc chiến cường giả toàn thân trở ra rồi. Là do đại kiếp nạn chưa tới hay vì lần đó đã cẩn thận chú ý nên cứ thế hóa giải được đại kiếp nạn này rồi."

Bích Ảnh ngẩng cao đầu nhìn lên không trung, thì thảo tự nói mấy tiếng, rồi lại lâm vào trầm ngâm.

...

Nửa tháng sau, Hàn Lập lại hiện ra trong một đồng đá vụn, nhìn một đám rối đang cẩn thận dọn dẹp một tòa tế đàn bị chôn sâu dưới mặt đất.

Cùng lúc đó, Bích Ảnh dẫn theo mấy vệ sĩ Thương Minh cũng đã xuất hiện trong một tòa thành cực lớn nào đó trên Huyết Thiên Đại Lục.

Mà tại một dãy núi cách tòa thành này không xa, Lục Dục và Băng Phượng đang trốn trong lòng một ngọn núi nhỏ, ngồi xếp bằng đối mặt trên hai cái bồ đoàn, khôi phục nguyên khí.

Trong đó, cứ cách một đoạn thời gian Lục Dục lại móc trong ngực ra một bình nhỏ, nhỏ vào miệng vài giọt linh dịch không biết tên, sau đó nhắm hai mắt lại, lẳng lặng luyện hóa dược lực.

Tuy nhìn hai người có vẻ nguyên vẹn không tổn hao gì nhưng vẻ uể oải trên mặt thì bất kỳ ai cũng có thể liếc mắt một cái là nhìn ra.

Cũng khó trách hai người có biểu lộ như vậy. Vì bất kể là ai bị một gã đại địch mạnh đến mức không thể nào chống cự liên tiếp truy đuổi trong một thời gian dài như thế thì dù là chân nguyên hay tinh thần đều có cảm giác khó chịu cực lớn.

"Lục Dục đạo hữu, người cảm thấy cứ tiếp như vậy chúng ta còn có thể kiên trì bao lâu." Băng Phượng bỗng trừng đôi mắt đẹp ra hỏi một câu.

Chương 2386: Tuyệt thế hung uy

"Ta cũng không nghĩ tới một tên Chân tiên lại sẽ như chó điên bám đuôi theo chúng ta không bỏ như thế. Nhưng ngươi cứ yên tâm, trừ khi linh dịch bị sử dụng hết, nếu không, hắn cũng vô phương làm được gì hai người chúng ta." Lục Dục nghe vậy thì mở mắt, lộ vẻ oán hận nói.

"Đó cũng bởi vì những lời ngươi nói trước đây đã khiêu khích không ít, khiến cho hắn hận ngươi thấu xương, nên giờ mới truy sát chúng ta không buông tha." Băng Phượng hừ một tiếng, nói.

"Ngươi biết cái gì, nếu ta không chọc tức khiến hắn tâm thần thất thường, thì ngay từ đầu làm gì có cơ hội thi triển bí thuật để nói rộng khoảng cách. Chuyện này, nếu thật sự không được..., chúng ta chỉ còn cách rời bỏ đại lục này, quay trở lại Phong Nguyên rồi mới tính tiếp. Ta không tin rằng hắn lại sẽ nhất quyết bám đuôi theo chúng ta đến đại lục khác." Lục Dục lạnh lùng nói.

"Rời khỏi Huyết Thiên. Ý kiến đó không tệ. Người kia, thân là Chân tiên, nếu đã giáng xuống Huyết Thiên đại lục thì hẳn là có chuyện quan trọng bên người. Một khi chúng ta trốn về được Phong Nguyên đại lục, nói không chừng hắn sẽ không nhất định truy đuổi theo." Băng Phượng nghe vậy, đôi mắt đẹp ánh lên.

"Nếu được như thế, tự nhiên quá tốt rồi." Lục Dục âm trầm gật đầu.

Thế là, sau khi tạm nghỉ hơn nửa ngày, hai người không dám tiếp tục ở lại trong lòng núi, mà nhanh chóng không hóa thành hai đạo cầu vồng lao ra khỏi ngọn tiểu sơn, chuẩn bị tiếp tục chạy trốn.

Nhưng ngay lúc này, khi độn quang của hai người vừa xoay chuyển trên không trung, đột nhiên từ bốn phía, không gian dao động, rồi bốn bóng người nhàn nhạt chợt lóe hiện ra, cũng tản ra khí tức cực kỳ khủng bố.

Hai người Lục Dực cả kinh, liền thu lại độn quang, hiện thân đình bộ giữa bầu trời, nhìn bốn người kia dò xét.

Chỉ thấy, bốn người này gồm hai nam hai nữ, trang phục khác nhau, nhưng người nào cũng có tu vi Đại Thừa.

“Bốn vị đạo hữu có ý gì đây? Là cố ý vì tại hạ mà đến?” Lục Dực sau khi nhìn rõ, liền nhíu hai mắt, quát hỏi.

“Đạo hữu là Lục Dực phải không, nếu đúng là thế, thì bốn người bọn ta đúng là vì đạo hữu mà đến.” Gã đàn ông mặt xanh, vận trường bào màu huyết hồng, nói với vẻ quỷ dị.

“Ồ, các vị nhận biết ta à. Ta tự hỏi mình có từng đắc tội với vị đạo hữu cùng giai nào ở Huyết Thiên chưa vậy?” Thần sắc của Lục Dực hơi động, nhưng lời nói vẫn lạnh như băng.

“Đạo hữu không nên hiểu lầm, bọn ta tới đây thực sự không phải để gây phiền toái với đạo hữu, mà là muốn mời Lục Dực đạo hữu giúp một việc nhỏ mà thôi.” Gã mặt xanh nhếch mép như cười mà như không cười, trả lời.

“Giúp đỡ! Nhờ người giúp đỡ mà bộ dạng như thế sao. Nếu ta không đáp ứng thì thế nào?” Lục Dực vì bị người khác đuổi giết ráo riết bấy lâu, khiến nội tâm vốn đã chất chứa oán hờn, nay lại thấy bốn tên Đại Thừa Huyết Thiên xuất hiện với bộ dáng bất thiện, rốt cuộc không nhẫn nhịn được nữa, lộ vẻ bạo ngược, hung quang lóe sáng, quát.

Nếu những người này không thể cho hắn một câu trả lời thuyết phục, nói không chừng hắn sẽ lập tức xuống tay lôi đình.

Dù gì đi nữa, với độn thuật cường đại của hắn, cho dù không thể địch lại liên thủ của bốn người đối phương thì hắn vẫn có thể dễ dàng mang theo Băng Phượng đào tẩu.

“Lục Dực đạo hữu không cần tức giận. Việc bọn ta nhờ đạo hữu giúp đỡ, chẳng những đối với bọn ta là một cái lợi lớn, mà đối với chính đạo hữu cũng là một cái đại ân. Có phải Lục Dực đạo hữu đang bị người khác một mực đuổi giết hay không?” Gã mặt xanh, thần sắc vẫn bình thản, lại còn hỏi ngược lại như đã sớm tính trước.

“Ý ngươi là gì?” Lục Dực chấn động tâm thần, vẻ dữ tợn trên mặt lập tức tan biến.

“Rất đơn giản. Việc bọn ta nhờ đạo hữu chính là dẫn dụ người đang một mực đuổi giết ngươi đến một nơi đặc thù. Chỉ cần hắn dám đuổi tới nơi đấy, tự nhiên là có đi không về. Đây chẳng phải là một việc cùng có lợi hay sao?” Gã mặt xanh nói tỉnh queo.

“Các ngươi muốn mai phục hắn?” Lục Dực chấn kinh thốt.

“Đúng vậy. Chính là ý đó. Nhưng để làm được chuyện này, vẫn còn cần sự phối hợp của hai người đạo hữu.” Gã mặt xanh thản nhiên thừa nhận.

Băng Phượng đứng một bên, nghe những lời nói này không khỏi bị kinh ngạc vô cùng.

“Ngươi có biết lai lịch người đang đuổi giết chúng ta như thế nào hay không? chỉ bằng vào sức của bốn người các ngươi...” Lục Dực kinh nghi bất định một lát rồi bật cười lạnh nói.

“Ai nói tham dự việc này chỉ có bốn người chúng ta. Hắc hắc, mặc kệ lai lịch của người nọ ra sao, nếu đã dám huyết tể hàng tỉ sinh linh ở Huyết Thiên chúng ta, thì cho dù hắn có là Chân tiên giáng thế, cũng đừng nghĩ

đến chuyện còn sống để ly khai Huyết Thiên đại lục.” Gã mặt xanh lộ vẻ ngạo ngễ nói.

“Hặc hặc... tốt, tốt lắm. Đã có những lời vừa rồi của đạo hữu, việc giúp đỡ này ta đáp ứng.” Lục Dực sau khi nghe xong, bật cười lớn, rồi cũng nhận lời hỗ trợ.

Gã mặt xanh tuy thấy thái độ của Lục Dực có chút quái dị, nhưng nếu đôi phương đã nhận lời trợ giúp, hẳn hiển nhiên cũng lười suy nghĩ chuyện dư thừa. Lúc này, tay áo giương lên, một khối ngọc giản bay ra hướng phía đối diện bay đến thật nhanh.

“Bên trong có ghi lại địa điểm chuẩn xác để dẫn dụ tên hung ma kia. Chỉ cần hấn đến được nơi đó, chắc chắn hấn sẽ mười phần chết cả mười, không một phần sống. Ta tin tưởng Lục Dực đạo hữu sẽ không khiến chúng ta thất vọng chứ.” Gã mặt xanh lộ vẻ thâm ý, nói.

“Yên tâm đi. Coi như cũng vì chính mạng nhỏ của mình, ta sẽ không làm hỏng việc này đâu.” Lục Dực khôi phục lại vẻ trấn định thường ngày, tiếp lấy ngọc giản, trả lời bình tĩnh.

“Tốt lắm, vậy bọn ta xin chúc trước cho đạo hữu mã đáo thành công. Bốn người chúng ta còn có chuyện quan trọng, sẽ đi trước một bước.” Gã mặt xanh gật gù, ôm quyền nói.

Không gian giao động!

Bốn gã Đại Thừa cũng y như lúc xuất hiện, liền tan biến mất ngay tại chỗ.

Lục Dực thì lẳng lặng ở chỗ cũ bất động, thần sắc tràn đầy vẻ suy nghĩ.

“Lục Dực, người thực muốn đi làm chim mồi?” Băng Phương đột ngột cất tiếng hỏi.

“Chỉ cần có thể gạt bỏ được mối đại họa này, dù cho có phải làm chim mồi thì cũng đáng chứ sao. Nếu so với việc phải mạo hiểm lớn để quay về Phong Nguyên thì còn thấy đáng tin cậy hơn một chút đó.” Lục Dực chậm rãi trả lời.

“Nhưng, đối phương một hơi chém giết ba tên Đại Thừa, chuyện đó người không phải không thấy tận mắt. Chỉ bằng vào những Đại Thừa kia, chẳng lẽ có thể tiêu diệt được tên điên từ Tiên Giới?” Băng Phương lộ rõ lòng nghi ngờ.

“Người cũng nghe bọn chúng nói đó “Cho dù có là Chân tiên giáng thế, cũng đừng nghĩ đến chuyện còn sống để ly khai Huyết Thiên đại lục.” Nếu bọn chúng đã dám khoát lác đến vậy, hẳn có lẽ cũng đã chuẩn bị không ít hậu thủ, chẳng qua chỉ là tuyệt đối không thể nghĩ đến đối phương thật sự là một Chân Tiên mà thôi. Như vậy cũng hay, dám xem ta như chim mồi hở, cứ để bọn chúng lưỡng bại câu thương đi.” Khóe miệng của Lục Dực nhếch lên một nụ cười giễu cợt, nói.

“Nhưng nếu tên điên từ Tiên Giới kia thoát được ra khỏi mai phục thì làm sao? chuyện dẫn dụ hẳn vào lòng, không có khả năng hẳn không nhận biết được. Đến lúc đó, nếu hẳn nổi giận, chỉ sợ sẽ không giống như hiện tại nữa - truy đuổi nghĩ chừng giống như mèo vờn chuột. Một khi hẳn toàn lực ứng phó mà nói, chỉ sợ tình hình của chúng ta nếu so sánh với hiện giờ e sẽ còn tệ hơn nữa.” Băng Phương một lát rồi bần khoản nói ra.

“Việc này ta cũng nghĩ qua rồi. Cho dù tên điên kia có là Chân Tiên, thì cũng là một tên Chân Tiên bị phong ấn hơn phân nửa lực lượng. Nếu bị nhiều Đại Thừa như vậy xuất kỳ bất ý ám toán, cứ xem như hẳn có thực lực Thông Thiên, có thể chém giết xông ra khỏi trùng vây, thì chắc chắn cũng

phải bị đại thương Nguyên khí. Lúc ấy, dù chỉ tĩnh dưỡng thì hấn cũng cần không biết bao nhiêu thời gian, đâu còn có thể bận tâm đến việc đuổi giết chúng ta. Cho nên, lúc này đây, có tâm tính vô tâm, phải nói rằng đây chính là cơ hội tuyệt hảo để chúng ta thoát khỏi bị đuổi giết. Dù có phải mạo hiểm chút ít, thì cũng tuyệt đối đáng giá để thử một lần đó.” Trên mặt Lục Dực lộ vẻ cười lạnh nói.

Lần này, Băng Phượng tựa như bị Lục Dực thuyết phục triệt để, hơi nghĩ ngợi chút, cuối cùng cũng gật đầu.

“Tốt, ngươi đã không ý kiến. Vậy để ta xem qua nơi chuẩn bị mai phục của bọn chúng là ở đâu.” Lục Dực vừa nói vừa đem ngọc giản đặt lên trán, vận thần niệm quét vào trong.

“Đi thôi, ta đã biết rõ địa điểm rồi. Tên điên Tiên Giới kia chắc cũng sẽ nhanh chóng đuổi theo tới đây ngay.” Ngay lúc lấy ngọc giản ra khỏi trán, Lục Dực không chút do dự nói nhanh, cũng dẫn đầu, bay lên không, hóa thành một đạo cầu vồng phá không bay đi.

Băng Phượng thở dài một hơi, rồi cũng xoay mình, trực tiếp hóa thành một con băng phượng óng ánh đuổi theo.

Cách đó không biết bao xa, trên bầu trời, một thanh niên gầy gò, vận áo đen, đang khổng chế một đám mây diễm lệ, không nhanh không chậm cũng hướng cùng phương hướng này bay tới.

Cùng thời gian đó, Hàn Lập đứng trước tế đàn vừa mới hoàn tất thi pháp, hấn mở hai mắt, thần tình kinh hỉ dị thường.

“Tìm được rồi, tòa tế đàn này hiển thị tọa độ cửa vào của Tiểu Linh giới.”

“Hàn tiền bối, việc này thật không?” Chu Quả Nhi, đang đứng bên cạnh phối hợp thi pháp, nghe vậy lập tức tinh thần phấn khích lên.

“Đúng vậy, không uổng công ta hao tốn thời gian dài như thế, cuối cùng cũng không uổng phí một phen bận bịu.” Hàn Lập tươi cười trả lời, vừa nói vừa giải trừ pháp quyết. Phía trên tế đàn, vốn đang có một màn sáng giống như một cái mâm cực lớn lơ lửng trên không, lập tức lóe lên, tán loạn tan biến mất.

“Hàn tiền bối, nếu như đã biết chỗ cửa vào, chúng ta phải chẳng sẽ ngay lập tức đến nơi đây?” Chu Quả Nhi hưng phấn hỏi.

“Đừng hoảng, dựa theo địa đồ Huyết Thiên thì cửa vào Tiểu Linh Thiên không phải ở trên Huyết Thiên đại lục, mà là ở một đáy biển sâu cách đại lục tương đối xa.” Hàn Lập thoáng nhớ lại bản đồ toàn bộ Huyết Thiên đại lục, sau khi so sánh với tọa độ mới lấy được thì nhướng mày nói.

“Cái gì? Ở tận dưới đáy biển à? Cửa vào này e rằng sẽ không dễ tìm kiếm nha.” Chu Quả Nhi nghe nói như thế thì lập tức ngơ ngác.

“Yên tâm đi, đối với chuyện thế này, ta vốn đã có liệu định trước. Hoa Thạch, đến lúc đó hẳn phải cần ngươi xuất lực nhiều đó.” Hàn Lập mỉm cười, quay đầu hướng Hoa Thạch lão tổ đang đứng khoanh tay bên cạnh mà phân phó.

“Hàn sư yên tâm, đối với đệ tử mà nói, thế giới dưới nước cũng giống như lục địa mà thôi, việc tìm kiếm cửa vào xin giao cho đệ tử làm.” Hoa Thạch lão tổ cung kính trả lời.

Hàn Lập nghe xong hài lòng gật đầu. Lúc này, hắn liền vận hào quang bên ngoài thân cuốn qua, mang theo hai người phóng lên trời. Mấy cái chớp động liền đã về trên thuyền lớn.

Một lát sau, chiếc thuyền lớn màu đen trong tiếng vù vù liên kích bắn vút đi.

Bảy ngày sau, trong một sa mạc cực kỳ bí ẩn, một nam tử mang mặt nạ, hai tay để sau lưng, đứng trên một cồn cát, lạnh lùng nhìn lên không trung.

Mà ở bên dưới cồn cát, đã sớm bị người ta thi pháp đào bới trống rỗng. Hàng mấy vạn đệ tử tinh nhuệ Huyết đạo đang đứng dày đặc lít nhít ở nơi đó. Một âm thanh dù nhỏ xíu cũng không phát ra.

Nơi các đệ tử đứng, một tòa siêu cấp pháp trận gần như bao phủ non nửa sa mạc sớm đã được minh ẩn hoàn tất. Bên trong rõ ràng được khảm hàng mấy ngàn viên Cực phẩm linh thạch, lại còn có một đám các đệ tử đặc thù tay nâng trận bàn, lẳng lặng ngồi xếp bằng ở lân cận các nơi mắt trận.

Còn ở trên không, thoát nhìn như mây đen vạn dặm che phủ bầu trời là một tòa siêu cấp quang trận khác cũng đã hoàn thành từ lâu, nhưng được một cấm chế vô hình cực kỳ huyền diệu nào đó che đậy nghiêm ngặt chặt chẽ.

Bên trong tòa siêu cấp quang trận này, hơn mười người Đại Thừa Huyết Thiên cũng đang thành thành thật thật chờ đợi cái gì đó.

Chương 2387: Tình cờ gặp trên biển

Thời gian cứ trôi qua từng chút một, trong sa mạc ngoại trừ từng trận gió nóng cuốn qua thì bốn phía đều không thấy có điều gì khác thường.

"Sao đến bây giờ còn chưa tới? Không lẽ tiểu tử kia đánh bài lụi, giữa đường lại chuồn đi mất. Để tránh bị Hung Ma kia phát hiện nên chúng ta mới không phải thêm nhân thủ âm thầm giám thị hai người này." Trong quang trận, một gã đại hán có bộ lông dài màu đỏ rực cực có chút không chịu nổi, truyền âm cho lão giả mập mạp bên cạnh một câu".

"Xa Kỵ huynh yên tâm đi, chúng ta đã bố trí cạm bẫy này thì tất nhiên là có đủ mười phần nắm chắc. Tuy rằng không biết tại sao Hung Ma kia lại đuổi theo hai người này mãi không buông trong thời gian dài như vậy, nhưng theo điều tra từ trước cho thấy, Hung Ma này hoàn toàn không hề có ý tứ buông tha một chút nào. Chỉ cần tên gọi là Lục Dực có chút thông minh thì chuyện dẫn dụ Hung Ma đến đây không có vấn đề gì cả." lão giả béo cười ôn hòa, cũng truyền âm trả lời.

"Nghe đạo hữu nói như vậy thì ta cũng an tâm. Nhưng cũng phải nói lại, Hung Ma kia chẳng lẽ lợi hại đến như vậy? Hiện tại lúc này đây ngoại trừ mười hai tồn tại Đại Thừa chúng ta, lại thiết lập Thiên Địa Lương Cực đại trận, còn vận dụng trấn tông chi bảo của Huyết Cốt Môn là Hoàng Phong Đồ. Nói như vậy, chỉ bằng bảo vật này cùng Thiên Địa đại trận lập tức có thể đem người sống sờ sờ trước mặt luyện hóa, hà tất còn phải để chúng ta xuất thủ." đại hán có bộ lông đỏ gật gật đầu, lại có vài phần tò mò hỏi lại.

"Chuyện này lão phu cũng không rõ lắm, nhưng nếu chủ sự đạo hữu đã trình trọng như vậy, nhất định là có đạo lý riêng. Không kể những thứ khác, chỉ cần việc Hung Ma này lấy sức một người lại có thể hạ sát ba vị đạo hữu Đại Thừa khác, lại không hề kiêng kỵ huyết tể hàng tỷ sinh linh trên đại lục này, hoàn toàn có tư cách để cho chúng ta đối đãi như vậy rồi." lão giả béo suy nghĩ một chút rồi nói.

"Ta còn có một chút tò mò về lai lịch của người nọ, không hiểu hắn chui ra từ chỗ nào. Chẳng lẽ trước kia hắn một mực tiềm ẩn khổ tu ở một nơi nào đó, hay là từ giới diện khác buông xuống hoặc cường giả vượt giới qua đây" đại hán có bộ lông đỏ như nghĩ tới cái gì, lại hỏi một câu.

"Chuyện này thì không cần phải suy nghĩ nhiều. Mặc kệ lai lịch người nọ ra sao, đã làm ra những việc Thiên nộ nhân oán thế này, mấy đại tông môn chúng ta tuyệt không thể để tên này còn sống mà lưu lại trên thế gian. Nếu không mấy tông môn chúng ta làm sao còn mặt mũi mà ở tại Huyết Thiên nữa" lão giả béo vừa sờ cái cằm có chút to mọng vừa cười hắc hắc nói.

"Điều này cũng đúng. Bất quá nghe nói Hách Liên Thương Minh Bích Ảnh, Vạn Cổ Sơn Linh Vân phu nhân cùng với Lạc Thiên Cốc Hà đại tiên sinh, cũng được mời đến chứng kiến đại chiến diệt ma lần này. Nếu mà ba người bọn hắn chịu ra tay thì hung ma kia tuyệt đối không thể may mắn trốn thoát." Sau khi đại hán có bộ lông đỏ chớp mắt một cái, bỗng nhiên thở dài một tiếng.

"Hắc hắc, lấy thân phận ba người này thì làm sao có chuyện liên thủ đối địch được. Hơn nữa còn có chúng ta ở đây thì làm sao mà bọn hắn có cơ hội xuất thủ được chứ." Mặt lão giả béo lộ ra một tia quỷ dị trả lời.

Đại hán có bộ lông đỏ nghe vậy gật đầu một cái, trên mặt lộ ra vài nét đăm chiêu.

Cùng lúc ấy, trong đại sảnh của một tòa tháp cao ánh vàng rực rỡ ở một đại thành cách sa mạc không biết bao xa, có bốn gã lão tổ Đại Thừa khí tức khác nhau đứng chung một chỗ, đang nhìn tới một quang sáng mịt mù ở trung tâm.

Trong quang sáng không ngừng biến hóa ra các loại cảnh tượng, phản chiếu rõ ràng từng ngõ ngách trên sa mạc.

Trong bốn gã Đại Thừa có một lão giả mặc lục bào, rõ ràng chính là Bích Ảnh.

Ba người kia, một gã trung niên nam tử mặc nho bào, một trung niên phụ nhân mặc y phục ngũ sắc sỡ, cùng với một gã đại hán mắt ung, tướng mạo đường đường, mặc huyết sắc trường bào.

Bốn người đều yên lặng nhìn cảnh tượng trong quang sáng, thần sắc bình tĩnh dị thường, không hề có ý nói chuyện với nhau chút nào.

Nửa ngày sau, sát biên giới sa mạc vang lên một tiếng xé gió, một đạo tinh quang nhoáng lên rồi hiện ra, tốc độ khủng bố cũng gần như là thuận đi, sau khi chớp lên một cái thì lao thẳng vào trong sa mạc.

Gần như theo sát phía sau, một đoàn đám mây bảy màu cũng chợt lóe hiện ra ở chân trời, từ trong đó truyền ra âm thanh nam tử lạnh như băng:

"Ngươi lần này thật sự đã chọc giận ta. Ta bắt đầu chán chơi cái trò “mèo vờn chuột” này rồi, ngay hôm nay chấm dứt cái trò này đi."

Vừa dứt lời, trong đám mây bảy màu vang lên tiếng gầm rú, lại hóa thành một đạo hồ quang bảy màu đuổi sát theo.

Hai người một chạy một đuổi, chỉ trong thời gian càn chén trà đã chạy qua gần nửa khu vực sa mạc, đi gần tới nơi trung tâm.

Tinh quang phía đằng trước chợt tắt, trong hàn quang hiện ra một con rết tuyết trắng tám cánh cùng một nữ tử tướng mạo rất đẹp mặc cung trang màu bạc.

Con rết khổng lồ xoay người một vòng tại chỗ, lập tức biến thành một gã thanh niên mặt khắc Kim Ngân Linh Văn mặc áo bào trắng

Sắc mặt thanh niên tái nhợt dị thường, trong nháy mắt khi vừa hiện thân lập tức quay người nhìn lại phía sau.

Chỉ thấy trong hư không phía sau vang lên một tiếng sét đánh, một đạo lôi đình hiện ra bắn thẳng đến nơi hai người dừng lại.

Hai mắt Lục Dực co rút lại, thân mình lui lại theo bản năng, hàn quang sau lưng chợt lóe, tám cánh trong suốt lại xuất hiện, hóa thành con rết khổng lồ tiếp tục bỏ chạy.

Đúng lúc này, trong thiên địa bỗng nhiên âm âm vang lên tiếng long trời lở đất, cả vùng đất run lên, một cỗ hấp lực vô hình ùn ùn tuôn ra từ phía dưới mặt đất.

Lôi đình bảy màu sau khi run lên một cái, lập tức bị cỗ lực lượng này xuất kỳ bất ý định thân ở giữa không trung, hiện ra một gã thanh niên ốm yếu mặc hắc bào.

Đúng là vị Chân Tiên hàng thế Mã Lương kia.

Từ trong sa mạc phía dưới, đủ mọi cột sáng nhiều màu sắc rậm rạp xuyên thủng từ trong cát tuôn ra, thẳng hướng lên chín tầng mây.

Cả vùng đất rung chuyển, một tòa siêu cấp pháp trận, chỉ bằng mắt không thể nhìn tới tận cùng từ từ nhô ra từ dưới đất, bên trong âm thanh “xuy xuy” vừa vang lên, vô số đệ tử Huyết đạo hiện ra, lập tức kết thành

một cái trận thể huyền diệu, bắt đầu lắm lắm thúc giục pháp khí trong tay xuất động điều khiển siêu cấp pháp trận.

Trên bầu trời bỗng nhiên sáng ngời, một tầng vô hình cấm chế giống như lụa mỏng chợt lóe lên rồi tắt, một tòa quang trận bao phủ cả không trung thật lớn nhất thời hiện ra. Hướng xuống phía dưới từ từ đè xuống, một cỗ dao động kinh người lúc này tràn ngập cả trong hư không.

Hắc bào thanh niên bị định thân giữa hai toà pháp trận to lớn, nhìn từ xa lại cũng chẳng khác gì một con kiến bình thường.

Lúc này, không trung trong quang trận nhoáng lên vài bóng người, mười hai gã lão tổ Đại Thừa Huyết đạo bay vọt ra, sau khi mơ hồ một cái, xuất hiện ở xung quanh hắc bào thanh niên.

Toàn bộ đứng cách xa nhau, không ngừng lạnh lùng quan sát.

Hắc bào thanh niên bị định thân ở giữa không trung, gặp phải cảnh tượng kinh hoàng này lại không có một chút kinh hãi, ngược lại sắc mặt âm trầm dị thường nhìn quét qua bốn phía, bên ngoài thân bọc phát ra ánh sáng, một tiếng xé rách chói tai truyền đến, thân hình liền lập tức khôi phục bình thường.

"Lá gan của các ngươi quả không nhỏ, dám lập cạm bẫy mai phục ta, lại xuất động nhiều nhân thủ như vậy, xem ra là muốn cho ta vẫn lạc tại nơi này rồi." hắc bào thanh niên đối mặt với Thiên Địa Lương Trận cùng nhiều Đại Thừa như vậy, lại cười lạnh một tiếng nói.

"Hừ, các hạ dám huyết tế hơn tỷ sinh linh ở đại lục của chúng ta, hẳn là cũng đoán trước được là sẽ có ngày hôm nay" một gã Đại Thừa được huyết khí bao quanh, hừ một tiếng nói.

"Ta cũng đoán trước được vài phần, nhưng thật sự không ngờ tới là các người lại cấu kết cùng hai người bọn chúng. Cũng tốt, trò chơi đuổi giết này đến nay cũng đã chơi chán rồi, chút nữa sau khi giết hết tất cả các người, ta sẽ tiêu diệt hai đứa chúng nó." Hắc bào thanh niên liếc mắt một cái nhìn Lục Dục đang lặng yên thối lui ra xa, thản nhiên nói.

"Khẩu khí thật lớn. Xem ra hắc chưa thấy quan tài chưa rơi lệ rồi, không cần phải nói năng vô nghĩa với Hung ma này nữa, động thủ!" một lão giả chân trần áo đen, hai mắt khế đảo quát lớn một tiếng.

Vừa dứt lời, tay áo lão này run lên, trên người vang lên tiếng thanh minh, lúc này mười mấy thanh phi kiếm huyết sắc từ trên người bay ra.

Những Đại Thừa khác thấy vậy, cũng bấm niệm pháp quyết, tuôn ra các loại bảo vật.

Cùng lúc đó, khu vực không trung hai hòa đại trận vang lên tiếng "Ông ông", vô số phù văn tuôn ra đồng thời chuyển động đi lên.

Trên bầu trời, sau khi từng trận quang hà ngưng tụ lại, rõ ràng tạo thành một mặt quang kính thật lớn che khuất cả bầu trời.

Bên ngoài mặt kính là một phiến màu bạc mờ mờ, nhưng sau một tiếng nổ vang lập tức vô số sợi chỉ bạc bắn xuống như mưa.

Trên mặt đất ở bên trong pháp trận, từng đoàn bạch quang bay ra, đem vô số bóng người nháy mắt bao phủ vào trong đó, bỗng nhiên ngưng tụ lại, biến ảo thành một chữ "Phong" cực kỳ lớn.

Chữ "Phong" vừa mới thành hình.

Hắc bào thanh niên cảm thấy bốn phía hư không chấn động, một cỗ pháp tắc dao động lấy nơi này làm trung tâm cuộn thẳng tới.

Hắc bào thanh niên đối mặt với tình hình như thế, khóe miệng lại nhếch lên nở nụ cười.

Ngay sau đó, từ trên người này bộc phát ra một cỗ khí tức cực kỳ kinh khủng, đồng thời bên ngoài thân bỗng nhiên xuất hiện từng sợi xiềng xích màu tử kim, tất cả chợt lóe phát ra ánh sáng cực kỳ chói mắt.

Tất cả mọi nơi trong sa mạc đều trở nên ảm đạm, tất cả Thiên Địa nguyên khí đều như cái phễu dừng mãnh liệt cuồng lao tới một điểm.

Chỗ biên giới sa mạc, một gã nam tử đeo mặt nạ chẳng biết xuất hiện ở giữa không trung từ lúc nào, chính là Huyết Cốt Môn Thái thượng trưởng lão Tiêu Minh.

Hắn vốn dĩ đang chấp tay sau lưng đứng ở giữa không trung, nhưng sau khi khí tức hủy thiên diệt địa ở phía xa kia bộc phát ra, sắc mặt lập tức biến đổi.

"Thiên Địa đại trận vậy mà cũng không thể khống chế nổi người này, xem ra không sử dụng kiện bảo vật kia thật đúng là không được."

Tiêu Minh dùng thần niệm cảm ứng dao động bạo liệt ở phía xa, có chút ngưng trọng thì thào hai tiếng.

Trong nháy mắt khi vừa dứt lời, hắn hé miệng phun ra một quyền trực ánh vàng rực rỡ.

Quyền trực này quay tít một vòng ở trước người rồi đứng thẳng mở ra một cách từ từ, hiển lộ ra một bộ bản đồ địa hình sa mạc.

Bản đồ này hiện rõ hình dạng trên sa mạc giống y như đúc sa mạc phía dưới.

Tiêu Minh lại không nói một lời, dùng một ngón tay điểm một cái lên bản đồ trước mắt, nhất thời làm cho nó run lên, sa mạc trong quyền trục vốn dĩ đang như vật chết bình thường lại chuyển động như sống lại.

Mà khớp với điều này, dưới tác dụng của một cỗ lực lượng quý dị, mặt ngoài hạt cát ở sa mạc phía dưới cũng bắt đầu điên cuồng bốc lên theo quy luật nào đó.

"Phong khởi"

Pháp quyết trong tay Tiêu Minh biến đổi, nhìn vào quyền trục trước mắt rồi khẽ quát một tiếng.

Nhất thời chỗ biên giới sa mạc trong bản đồ, sau một trận vụn vẹo mơ hồ, từng luồng hoàng vụ nhàn nhạt hiện ra, cũng bắt đầu từ từ thổi tung lên.

Cùng lúc ấy, phía trước Tiêu Minh đồng thời dao động, từng đoàn từng đoàn hoàng vụ mênh mông trống rỗng hiện ra, cũng chỉ trong giây lát đã hóa thành từng cơn lốc cao đến tận trời, càng ngày càng nhiều, sắp thành một hàng đứng gần nhau.

Bức tường gió màu vàng rực rỡ không thể nhìn tới đỉnh vậy mà đã được tạo thành.

Mà đồng dạng một màn như vậy, ở chỗ biên giới khắp sa mạc cũng tuôn trào ra.

"Đi "

Tay áo Tiêu Minh run lên, không chút do dự thúc giục pháp quyết.

Nhất thời tất cả tường gió nổi lên tiếng gào rít, từ bốn phương tám hướng lao thẳng vào trong sa mạc, bám theo nó là trận trận cát bụi, hơn nữa

càng thối càng lớn.

Chương 2388: Trấn Hải cung

Nhìn từ trên không trung xuống phía dưới, vách tường cuồng phong màu vàng đã biến thành một cái màn sáng cuộn cuộn, đem toàn bộ cả sa mạc bao phủ trọn vẹn bên trong.

Tiêu Minh ở cách xa đó thì khoanh chân ngồi xuống, hai mắt từ từ khép lại, trong tay bấm niệm pháp quyết không ngừng, bắt đầu lặng lẽ thôi động quyền trục trước mặt mình.

Bên trong tòa tháp cao màu vàng, tất cả cảnh tượng bên trong quang sáng cũng đều biến thành bão cát vàng óng, rốt cuộc không còn thấy rõ tình hình bên trong sa mạc nữa.

Phụ nhân mặc hà y ngũ sắc trông thấy tình hình như vậy, đôi lông mày khẽ nhíu, cuối cùng mở miệng:

"Ngọc huynh, bảo vật Tiêu Minh đạo hữu sử dụng có phải là trấn tông chi bảo của Huyết Cốt Môn Hoàng Phong Đồ. Nghe danh bảo vật này đã lâu, cho dù ở trong Linh giới Huyền Thiên chi bảo thì cũng bài danh không thấp, hiện giờ thi triển thần thông lại có thể trực tiếp che lấp cả Quan Thiên Kính ở bên ngoài, quả nhiên danh bất hư truyền. Chỉ có điều không hiểu tại sao hắn lại đem bảo vật này sử dụng sớm như vậy, có phải là hơi sớm quá hay không. Tiêu Minh đạo hữu phải chăng là có phần cẩn thận quá mức rồi."

"Hắc hắc, bảo vật trong tay Tiêu đạo hữu, đó quả thực là Hoàng Phong Đồ đỉnh đỉnh đại danh. Vật ấy bình thường được cung phụng ở trong tổ sư nội đường của Huyết Cốt Môn, chỉ khi gặp phải cường địch mới có thể

được mấy vị trưởng lão trong môn đem ra, tạm thời giao cho một người lấy đối phó với địch nhân. Nhưng thật ra từ trước đó đã bố trí bảo vật này thật tốt rồi, vị trí của Hung Ma trên sa mạc kia kỳ thực chính là do bảo vật này biến ảo mà thành, hiện giờ chỉ là chính thức phát động nó mà thôi. Về phần Tiêu đạo hữu có cẩn thận quá mức hay không, thì ngược lại, bản tọa cảm thấy có thể quyết đoán thúc dục bảo vật này, đúng là một kế sách rất ổn thỏa. Dù sao thì một thân thần thông của Hung ma kia cũng không phải là nhỏ, hiện tại bị Thiên Địa Lưỡng Trận cùng Hoàng Phong Đồ đồng thời vây khốn, có lẽ vậy mới thực sự là chắc chắn.

Bích huynh, ngươi cảm thấy thế nào? Di! Sắc mặt của Bích huynh có vẻ không tốt cho lắm, hẳn là có tâm sự gì hay sao?" đại hán mắt ưng mặc huyết bào sau khi giải thích hai câu, bỗng nhiên kỳ quái nhìn Bích Ảnh hỏi.

Lúc này cặp mắt của Bích Ảnh đang gắt gao nhìn chăm chăm không ngừng vào quang sáng trước mặt, sắc mặt đúng là đặc biệt khó coi, nghe lão giả mắt ưng nói như vậy, mới thu hồi ánh mắt, miễn cưỡng cười khẽ trả lời:

"Không có gì, chỉ là không biết tại sao vừa rồi khi tại hạ nhìn thấy diện mạo của Hung Ma kia, tự nhiên lập tức có một cảm giác kinh hồn bạt vía."

"Di! Có chuyện như vậy sao. Tu vi đến cảnh giới như chúng ta, đối với một vài nguy hiểm tự nhiên là có thể cảm ứng thấy được. Hà đạo hữu, Linh Vân phu nhân, trong lòng hai người các người có cảm ứng được điềm báo tương tự hay không?" lão giả mắt ưng nghe thấy vậy lập tức biến sắc, vội vàng ngưng trọng hỏi hai người kia.

"Thiếp thân không có "

"Tại hạ cũng không có cảm ứng tương tự, có thể là Bích huynh cảm ứng sai lầm rồi." Nho bào nam tử liếc mắt nhìn Bích Ảnh một cái, mỉm cười nói.

"Hừ, bất kể có phải là cảm ứng sai hay không, tại hạ đều không có ý định lưu lại nơi này nữa, lão phu muốn lập tức lên đường trở về. Trận chiến này vô luận kết quả cuối cùng là như thế nào, đến lúc đó Ngọc huynh cho bốn mình một tin tức là được rồi." hoàn toàn ngoài dự đoán của ba người, cơ bắp trên mặt Bích Ảnh co giật vài cái, đột nhiên nói ra những lời từ biệt.

Cử động này làm những người khác giật mình thất thần ngẩn người ra.

"Ha Ha, cử động này của Bích huynh có phải là đã quá lo lắng vô cớ rồi hay không, nếu thật sự có nguy hiểm gì buông xuống, bốn người chúng ta tham gia thì còn có thể xảy ra chuyện gì nữa. Không bằng chờ sau khi trận chiến này kết thúc, lại..."

Lão giả mắt ưng cười ha hả, lập tức mở miệng khuyên bảo, nhưng vào lúc này, cảnh tượng bên trong quảng sáng bên cạnh bỗng phát ra ánh sáng cực kỳ mạnh mẽ, vô số kim quang chói mắt xuyên thủng bức màn cuồng phong bắn ra, thoáng cái đã đem toàn bộ quảng sáng biến thành một màu vàng rực rỡ.

"Đây là..."

"Không hay rồi, Quan Thiên Kính sắp nổ tung."

Lập tức sau khi mọi người kinh ngạc, lão giả mắt ưng thất thanh một tiếng.

Quảng sáng run lên, nhất thời hóa thành một đoàn ánh sáng vàng rồi nổ tung thành hai mảnh thực sự, một cỗ chấn động vô hình cuồn cuộn tới bốn phương tám hướng.

Bốn gã Đại Thừa hoặc tay áo run lên, hoặc trước người lóe lên một luồng ánh sáng, lập tức đánh tan luồng chấn động đang cuốn tới trước người.

Nhưng khi bọn hắn nhìn vào nơi mà quang sáng vừa nổ tung, rõ ràng chỉ còn lại một mặt cổ kính tàn phiến, sắc mặt ai nấy đều trở nên không tốt.

"Chuyện gì xảy ra vậy, Quan Thiên Kính vậy mà lại bị nổ tung. Ngọc huynh, bảo vật này là do người đã từng tế luyện qua, nên chắc người phải biết nguyên do chứ?" sau khi thần sắc Linh Vân phu nhân thay đổi vài lần mới hỏi.

"Có thể cách không ảnh hưởng làm cho Quan Thiên Kính nổ tung, xem ra bên kia thật sự xảy ra vấn đề lớn rồi." Lão giả mắt ưng nhìn chăm chú vào cổ kính bị tàn phá, trên mặt tâm tình bất định, lại trả lời có vài phần mờ lung.

Bảo vật này đúng là do hắn hao tổn một cái giá rất lớn mới đem tới tay được, có thể quan sát trực tiếp tình hình của địa phương cách xa bên ngoài ức vạn dặm, xem như là một kiện dị bảo cực kỳ hữu dụng, không ngờ rằng hôm nay lại bị phá hủy một cách đơn giản như vậy, tự nhiên trong lòng cảm thấy cực kỳ tiếc nuối.

"Theo như cảnh tượng trước khi Quan Thiên Kính bị phá hủy, giống như là ở bên trong Hoàng Phong Đồ có một lực lượng cực kỳ mạnh mẽ viễn siêu mức chịu đựng của nó bộc phát ra, mới tạo thành loại tình huống trước mắt này. Chẳng lẽ dự cảm của Bích Ảnh đạo hữu lại là thật hay sao?" Hà đại tiên sinh lập tức nhượng mày.

"Hoàng Phong Đồ chính là Huyền Thiên chi bảo, ngoài ra còn có Thiên Địa Lương Trận, lại thêm mười hai vị Đại Thừa hỗ trợ, vậy mà vẫn không thể nào khống chế được tình hình bên kia sao. Hung Ma kia rốt cuộc đã thi triển ra loại thần thông gì mà lại có thể làm ra trình độ như vậy?" Linh Vân phu nhân cũng thì thào vài tiếng.

Sắc mặt Bích Ảnh thì cực kỳ âm lệ đang thập phần trầm lặng đứng yên tại chỗ cũ.

"Không việc gì, đợi ta phát ra tin tức hỏi Tiêu Minh đạo hữu xem rốt cuộc bên kia đã xảy ra chuyện gì." Cuối cùng lão giả mắt ung cũng tìm ra được cách ứng đối, thần sắc khẽ buông lỏng nói.

Vừa dứt lời, một tay hắn vừa chuyển động, trong tay lập tức xuất hiện một trận bàn trắng tinh như ngọc, một ngón tay nhanh chóng điểm tới phía trên trận bàn, một mảnh văn tự màu bạc tức khắc lóe lên hiện ra lại lập tức biến mất không còn tăm hơi gì nữa.

Sau đó, hai mắt lão giả mắt ung không ngừng nhìn chăm chú vào trận bàn.

Ước chừng thời gian cạn một tách trà, sau khi trên trận bàn vẫn đều không có một chút nào cảm ứng, sắc mặt của lão giả cũng dần dần trở nên âm trầm.

Hắn thu lại trận bàn đang cầm trên tay, quay lại nhìn những người khác nói:

"Xem ra, thật sự đã xảy ra chuyện rồi. Ngay cả Tiêu Minh đạo hữu chỉ ở phụ cận đây mà tựa hồ cũng không thể liên lạc được."

"Nếu đúng là như vậy, chúng ta ở bên này không thể không chuẩn bị trước một chút. Nếu như những đạo hữu khác ngã xuống trong tay Hung Ma kia, rất có thể hắn sẽ trực tiếp tìm đến nơi này. Dù sao lúc trước Bích Ảnh đạo hữu đúng là có cảm ứng được một chút điềm báo, xem tình hình lúc này thì chín phần mười là ứng nghiệm trên người Hung Ma kia." Hà Đại tiên sinh thở dài một hơi, ngưng trọng nói.

"Bích Ảnh đạo hữu, đến lúc này, người còn dự định đi trước một bước?"
lão giả mắt ung gật gật, lại quay đầu hỏi Bích Ảnh một câu.

"Ta không có ý định đi nữa. Ta cũng đã suy nghĩ cẩn thận rồi, nếu Hung Ma này thật sự là kiếp số ứng trong mệnh ta, cho dù có thể tránh được nhất thời, cũng trốn không được cả đời. Chỉ còn cách hết sức mình đối kháng với kiếp nạn này, may ra mới còn có thể có một đường sinh cơ." trong mắt Bích Ảnh lóe lên hàn quang, cuối cùng cũng hạ quyết tâm.

"Tốt, tuy rằng nơi đây chỉ có bốn gã Đại thừa chúng ta, nhưng mà trong thành còn có hơn mười vạn đệ tử cùng trấn thành đại trận có thể để cho chúng ta đem ra sử dụng, chưa hẳn là đã không có lực đánh một trận. Hung ma kia trải qua một trận chiến lúc trước, chắc chắn cũng không phải là hoàn toàn bình yên vô sự." Lão giả mắt ung cũng là người quyết đoán dị thường, lúc này cũng vỗ tay một cái nói.

Hà đại tiên sinh cùng Linh Vân phu nhân cũng biết giờ phút này không phải là thời điểm thoát thân, nếu không rất có thể sẽ bị cường địch nhìn chằm chằm vào rồi tiêu diệt từng người một, tự nhiên cũng sẽ không có ý kiến gì khác.

Đương nhiên nguyên nhân chính khiến cho cả bốn người vẫn ở lại mà không tránh né, vẫn là vì họ rất tự tin vào thực lực của chính mình.

Tuy rằng đều là tồn tại Đại Thừa, nhưng mà thực lực của bốn người họ đều cực kỳ mạnh mẽ, đám mười hai người kia xa xa cũng không thể nào sánh bằng được.

Bốn người cùng nhau liên thủ, tự hỏi cũng có thể diệt sát mười hai tên Đại Thừa kia đến vài lần mất.

Vì thế, đám người Bích Ảnh cùng nhau rời khỏi đại sảnh, bắt đầu kêu gọi đám đệ tử dưới quyền, cùng với những người liên quan khác đều trở nên bận rộn.

Cùng một thời gian, nguyên bản chỗ sa mạc lúc này, giờ phút này triệt để hóa thành thế giới kim sắc hỏa diễm.

Từng tòa núi lửa màu vàng cao hơn ngàn trượng, đột ngột mọc lên từ phía dưới mặt đất, nghiền nát pháp trận khổng lồ, hơn nữa thỉnh thoảng còn phụt lên từng đám hỏa vân màu vàng.

Ở dưới chân núi lửa, mơ hồ có thể thấy vô số cỗ thi thể không trọn vẹn bị đốt cháy đen.

Quang trận trên bầu trời vốn biến thành một mặt cự kính, giờ phút này lại bị một tầng hàn băng màu xanh đậm phong ấn ở trong đó, phẳng phát giống như vật chết, hoàn toàn không thể nhúc nhích được.

Tại trung tâm chỗ tập trung nhiều nhất núi lửa vàng rực, một thân ảnh Cự Nhân màu vàng cao ngàn trượng đang sừng sững đứng giữa giữa trời đất.

Cự Nhân toàn thân trải rộng linh văn màu vàng, nhìn lên dung mạo thì hoàn toàn giống với thanh niên áo đen lúc trước, chỉ là con mắt một bên toả ra ngọn lửa cuộn cuộn màu vàng, một bên thì phát ra hàn khí màu lam nhạt.

Một cánh tay cự lớn của Cự Nhân giơ lên cao, rõ ràng là đang nắm chặt một con cóc lớn đỏ như máu.

Thân hình của con Huyết Thiềm này đều bị xé nát, khí tức toàn thân suy yếu cùng cực, bộ dạng chỉ còn hơi thở thoi thóp.

Mà một bàn tay cực lớn khác của Cự Nhân đang đặt tại cái đầu không trọn vẹn của Huyết Thiềm, kim hà nhẹ nhàng bay ra từ đó, tựa như đang tìm kiếm cái gì.

Qua một khoảng thời gian, Cự Nhân màu vàng đột nhiên hừ một tiếng:

"Cũng tính là có vài phần bốn sự, có thể khóa lại phân nửa Nguyên Thần không cho ta xâm nhập, nhưng điều tra được thể này cũng đã là đầy đủ rồi. Rất tốt, Huyết Đạo tông môn, Hách Liên Thương Minh, những tu giả cường đại nhất Huyết Thiềm này cũng đã tụ tập lại một chỗ cùng nhau, đúng lúc để cho ta một mẻ hốt gọn, cũng tránh cho sau này bị phiền toái."

Vừa dứt lời, bầu trời phía trên Cự Nhân màu vàng vang lên một tiếng sét đánh, bốn phía trong hư không hồ quang điện màu tím vàng vừa hiện, hóa thành vô số sợi xích màu tử kim lao đến quấn xung quanh người Cự Nhân, sau đó tất cả lóe lên chui vào trong người Cự Nhân không còn bóng dáng.

Cự Nhân màu vàng kêu lên một tiếng đau đớn, đại thủ khê buông, Huyết Thiềm bỗng chốc bị ngọn lửa màu vàng bao vây hóa thành tro tàn, tiếp theo thân hình hấn nhanh chóng thu nhỏ lại, trong khoảnh khắc liền khôi phục lại bộ dáng thanh niên áo đen.

"Phốc" "Phốc" hai tiếng.

Thanh niên áo đen há miệng phun ra hai luồng huyết dịch màu vàng, sắc mặt thoáng cái trở nên trắng xám, hấn khê chau mày.

Lúc này, tất cả núi lửa rực rỡ phía dưới đều trở nên hư ảo rồi biến mất không còn chút nào nữa.

Thanh niên áo đen vỗ nhẹ một tay lên đỉnh đầu, thoáng cái từ đỉnh đầu bay ra một đạo phù lục màu vàng, sau khi chớp động một cái thì rơi vào trong tay hấn.

"Toàn lực biến thân thi triển một lần Linh Vực thần thông, quả nhiên là ăn không tiêu. May mắn là lúc trước huyết tể đã có thu hoạch rất lớn, lại thêm tổ sư ban cho Kim Phẩm Thế Thân Tiên Phù, nếu không với giới lực cách giới này chỉ sợ trong nháy mắt khi ta biến thân, thì đã trực tiếp ép ta đến nổ tung rồi. Chỗ phù còn lại đủ để biến thân thi triển Linh Vực thêm hai lần nữa, đủ để đem bọn sâu kiến kia quét dọn thật sạch sẽ. Hắc hắc, có kết cục của những người này, chắc hẳn Linh Giới này sẽ không còn ai dám nhúng tay vào ngăn cản đại kế hoạch của ta. Bất quá hai con kiến hôi kia lại chạy trốn quá nhanh, ta vừa mới biến thân mà bọn chúng đã chạy trốn mất dạng rồi. Nhưng ta đã gieo hạt giống Chân Hồn ở trên người chúng, làm sao có thể dễ dàng chạy thoát khỏi bàn tay ta." Thanh niên áo đen vuốt ve phù lục màu vàng trên bàn tay một hồi, trên mặt hiện lên vẻ tàn khốc thâm nghĩ.

Chương 2389: Tiểu Linh Thiên

Nửa ngày sau, tại thành lớn của đám người Bích Ảnh, diễn ra một cuộc đại chiến vô tiền khoáng hậu kéo dài gần một ngày một đêm.

Ảnh hưởng còn lại sau cuộc đại chiến, lấy tòa thành làm trung tâm thì bán kính mấy vạn dặm xung quanh tất cả đều biến thành tro bụi.

Vài ngày sau, một tin tức được truyền ra làm khiếp sợ cả Huyết Thiên đại lục.

Cường giả Đại Thừa của mấy Đại tông môn do Huyết Cốt Môn cầm đầu, vậy mà tất cả đều đã ngã xuống trong trận chiến diệt Ma.

Chỉ còn Vạn Cổ Sơn Linh Vân phu nhân thoát ra được, nhưng thân chịu trọng thương, gần như suýt nữa bị đánh rớt xuống khỏi cảnh giới Đại Thừa.

Mà vị cường giả Đại Thừa này vừa trốn về sào huyệt ở Vạn Cổ Sơn, lập tức đem tất cả cấm chế đại trận mở ra, cũng tuyên bố phong bế Vạn Cổ Sơn vạn năm, sẽ không quan tâm đến bất cứ chuyện gì phát sinh trên đại lục nữa.

Trong lúc nhất thời, cả Huyết Thiên đại lục lòng người đều bàng hoàng, những siêu cấp thế lực khác cùng với cường giả Đại Thừa còn lại, tất cả đều không có phản ứng gì.

Mà sau đó không lâu, lại truyền ra một tin tức, một quốc gia nhân loại trung đẳng cùng với mấy tiểu tông môn xung quanh đều bị huyết tể.

Nhưng tất cả chuyện này Hàn Lập không hay biết một chút nào.

Vì lúc này hắn đã sớm thông qua Truyền Tống Trận đi tới một hòn đảo cách Huyết Thiên đại lục tương đối xa, lại mang theo Chu Quả Nhi cùng Hoa Thạch Lão Tổ ngồi trên Mặc Linh Thánh Thuyền bay khỏi đảo nhỏ, xâm nhập vào trong biển rộng mênh mông.

Hải thú cường đại trong biển rất nhiều, vượt xa so với Hoang thú trên đất liền, một ít Hải thú cường đại thân thông to lớn, thậm chí ngay cả cường giả Đại Thừa tình cờ gặp phải cũng đều phải tránh lui ba thước.

Nhưng trên Mặc Linh Thánh Thuyền có chở nhiều Khôi Lỗi cường đại như vậy, Hải thú bình thường đụng tới hơn phân nửa là có đến mà không có về.

Thỉnh thoảng ngẫu nhiên cũng đụng phải một hai Hải thú cường đại dị thường tồn tại trong biển, nhưng sau khi Hàn Lập tự mình thi triển thân thông, cũng đều hoảng sợ mà chạy chối chết.

Nửa năm qua nhanh, Mặc Linh Thánh Thuyền một đường bình yên vô sự xâm nhập vào biển rộng không biết đã bao xa.

Vào một ngày, thời điểm Mặc Linh Thánh Thuyền đang theo gió vượt sóng lao đi vun vút ở tầng trời thấp, phía trước truyền ra một tiếng nổ kinh thiên động địa, một trận chấn động kịch liệt cuộn cuộn kéo đến.

Hoa Thạch Lão Tổ đang đứng ở mũi tàu chỉ huy khôi lỗi khổng lồ chế Mặc Linh Thánh Thuyền đi về phía trước, sau khi cảm ứng được cường độ chấn động này mặt mày biến sắc, lập tức hóa thành một đạo kinh hồng bay thẳng vào trong khoang thuyền.

Một lát sau, Hàn Lập mang theo Chu Quả Nhi cùng Hoa Thạch Lão Tổ không chút hoang mang từ trong đó đi ra.

"Có cường giả Đại Thừa tranh đấu ở phía trước? Ân, xem cường độ chấn động như thế này đúng là do tranh đấu giữa cấp độ Đại Thừa trở lên sinh ra. Để Thánh Thuyền bay qua đó, nhìn xem là tồn tại gì đang tranh đấu ở phía trước. " hai mắt Hàn Lập híp lại, sau khi liếc mắt nhìn mặt biển phương xa một cái, không lường lự phân phó một tiếng.

"Vâng, Hàn sư!" Hoa Thạch Lão Tổ đáp ứng một tiếng, lập tức thúc giục khôi lỗi điều khiển Mặc Linh Thánh Thuyền.

Nhất thời Mặc Linh Thánh Thuyền run lên, sau khi thay đổi phương hướng, độn tốc nhanh chóng tăng lên gấp mấy lần lao thẳng về phía ấy.

Theo hướng Mặc Linh Thánh Thuyền đi tới nhanh như chớp, phía trước truyền đến tiếng nổ cùng chấn động phát ra càng kịch liệt thêm vài phần.

Phía trước Mặc Linh Thánh Thuyền mơ hồ xuất hiện một tiểu đảo, rất cục có thể thấy rõ ràng trên không đảo nhỏ từng đoàn từng đoàn vòng ánh sáng chớp động không ngừng, tản mát ra chấn động khủng bố, gần như làm mặt biển trống rỗng xung quanh thấp xuống vài chục trượng.

Mà tòa đảo nhỏ kia sớm bị phá hoại hoàn toàn, bề ngoài tất cả các nơi sớm bị thứ gì đó càn quét không còn.

Làm cho cả hòn đảo thoát nhìn bằng phẳng khác thường.

Hàn Lập đứng ở mũi tàu hai mắt nhú lại, liếc mắt một cái thấy rõ ràng tình hình phía trước.

Ở bên trong vòng ánh sáng vang lên từng tiếng bạo liệt, rõ ràng có ba con Hải thú hình thể khổng lồ dữ tợn đang vây công một con Giao Long màu bạc.

Một Hải thú là Hải Mã nhưng lớn gấp trăm lần bình thường, tiếp theo là một con rùa lớn màu xanh biếc, cuối cùng là một con bạch tuộc to như một ngọn núi.

Khí tức của cả ba con Hải thú đều cực kỳ cuồng bạo. Hoặc miệng phun từng đoàn từng đoàn lôi hỏa, hoặc dùng thân hình cứng rắn xông ngang đánh thẳng, hoặc huy động xúc tu điên cuồng vũ động, vây quanh Giao Long màu bạc tấn công liên tiếp không ngừng.

Thực lực của cả ba con Hải thú gần như tiếp cận với tồn tại Đại Thừa bình thường, nhưng cơ thể sớm cũng đã bị đầy thương tích.

Trên mai của con rùa lớn đã bị vỡ thủng thành từng lỗ to, từ đó chảy ra từng dòng máu xanh.

Trên người con bạch tuộc thì nhiều chỗ bị cháy đen, hơn nữa có vài xúc tu đã không cánh mà bay.

Chỉ có thân hình con hải mã là có vẻ không bị tổn thương gì, nhưng nửa người lại bị một vòng tròn ánh vàng rực rỡ khóa lại làm cho nó trong lúc di chuyển có phần chậm chạp hơn nhiều so với hai con hải thú kia.

Tình hình con Giao Long bị ba con Hải thú vây công lại càng thêm thảm, chẳng những cái đuôi và một cái chân trước không thấy bóng dáng, vảy bạc trên cơ thể gần như bị bung ra hết hoàn toàn, hai con người không hiểu bị sao mà phun ra máu tươi liên tục.

Nhưng cho dù như vậy con Giao Long màu bạc này vẫn bay lượn ở giữa, bốn phía hư không ngân hà vẫn quay cuồng nhanh chóng, từ giữa phát ra tiếng rống kinh người, miễn cưỡng vẫn có thể ngăn cản 3 con hải thú điên cuồng tấn công.

Ánh mắt Hàn Lập chớp lên một cái nhìn thẳng vào bụng con Giao Long màu bạc.

Ở nơi đó rõ ràng có một con thú nhỏ màu tím nằm cuộn tròn một chỗ, hai cái móng vuốt gắt gao bám lấy một khối vẩy bạc trên bụng Giao Long không buông, nhưng thân thể cũng không nhúc nhích một chút nào, không hiểu là còn sống hay đã chết.

Hàn Lập vừa nhìn thấy con thú nhỏ màu tím, trong nháy mắt đồng tử hơi co rút lại, cảm giác như là có chút quen thuộc lạ thường, không khỏi có vài phần trầm ngâm.

Với thể tích to lớn của Mặc Linh Thánh Thuyền, cộng thêm với việc bay thẳng đến không thềm che dấu một chút nào, tất nhiên là không thể qua mắt được ba con hải thú cùng với Giao long màu bạc.

Nhưng giờ phút này đang là thời điểm tranh đấu sinh tử của cả bốn con thú, rõ ràng là biết có người ngoài tiến đến nhưng lại không thể dừng lại được, ngược lại lại càng thêm hung hãn, cuộc chiến càng trở nên khốc liệt.

Giao Long màu bạc lấy một địch ba, ngay cả phóng ra ngân quang huyền diệu dị thường, nhưng rõ ràng vẫn ở thế hạ phong, tình hình vạn phần nguy hiểm.

Sau khi Mặc Linh Thánh Thuyền chớp động vài cái, gần như lao thẳng vào giữa cuộc chiến, Hàn Lập mới thản nhiên nói một tiếng "Dừng tay".

Âm thanh Hàn Lập cũng không lớn, nhưng vừa mới truyền vào trong tai bốn thú phía trước, lại giống như sét đánh giữa trời quang.

Thân hình của cả bốn con thú run lên, không hện mà cùng thu lại thân thể, loạn choạng lui lại về phía sau.

Ba con hải thú mắt thấy chuẩn bị đắc thủ, lại bị người ngoài ngăn cản, tự nhiên giận dữ cực kỳ, không hẹn mà cùng hung hăng trừng mắt nhìn thẳng vào Hàn Lập bên này, đồng thời ba cỗ khí tức kinh khủng ngưng tụ lại, giống như ba tòa cự sơn đổ ập lên Cự thuyền.

Hàn Lập thấy vậy thì hừ nhẹ một tiếng, một tay bấm niệm pháp quyết, sau lưng kim quang chợt lóe, nhất thời một Pháp Tướng ba đầu sáu tay cao ngàn trượng lập tức hiện ra.

Sáu con mắt của Pháp Tướng màu vàng như thiên thần này vừa mới mở, một cỗ khí tức khủng bố từ trên thân hàn Lập theo đó tuôn ra, linh áp so với ba cỗ khí tức cộng dồn lại kia còn mạnh hơn gấp mấy lần.

"Oanh " "Oanh " vài tiếng.

Sau khi bốn cỗ khí tức va chạm cùng nhau, 3 con hải thú đối diện lúc này một tiếng hừ lạnh cũng không thể phát ra, bay thẳng ra ngoài một hơi hơn trăm trượng, thần tình hoảng sợ rồi thân hình mới có thể đứng vững lại được.

"Các hạ là ai, vì sao phải quản chuyện bọn ta. Chúng ta chính là trưởng lão Trần Hải Cung, nếu đắc tội Bồn cung, cho dù các hạ pháp lực thông thiên, sau này ở trong biển cũng nửa bước khó đi" hải mã thú ánh mắt xoay chuyển, sau đó miệng nói ra tiếng người.

Ý tứ trong lời nói hơi có vài phần uy hiếp đối với Hàn Lập.

"Trần Hải Cung, chưa từng nghe nói qua. Cút cho ta, nếu không ta không ngại thu thêm da cốt ba đầu cường đại hải thú các ngươi dùng để làm tài liệu luyện khí" Hàn Lập trên mặt không chút biểu tình, lạnh lùng nói.

Ba con hải thú nghe vậy tự nhiên kinh sợ cực kỳ, nhưng vừa mới đổi mặt với linh áp khổng lồ của hàn lập lúc này, sau khi liếc mắt nhìn nhau,

cũng chỉ có thể bất đắc dĩ quay người lại, tức tốc biến mất vào trong lòng biển không còn bóng dáng.

"Tại hạ Đồ Giáo, đa tạ ơn trợ giúp của đạo hữu" Giao Long màu bạc sau khi xoay tròn một cái, liền biến thành một nam tử mặc áo bào màu bạc, sắc mặt tái nhợt, hai mắt còn có vết máu, bên cạnh còn mang theo một nữ đồng mặc áo màu tím, ở chỗ cũ rất xa nhẹ nhàng thi lễ với Hàn Lập.

Giao Long màu bạc mặc dù kiêu ngạo vô cùng, nhưng vừa rồi sau khi chứng kiến qua thần thông của Hàn Lập, cũng âm thầm kinh hãi, không dám có chút đắc tội.

"Đồ Giáo? quả nhiên tại hạ không có nhận lầm người, thật sự là đạo hữu rồi."

"Di, tại hạ cũng thấy các hạ có vài phần quen mặt, hay là trước kia đã từng gặp qua đạo hữu? " Giao Long màu bạc biến thành nam tử mặc áo bào màu bạc nghe vậy cả kinh, sau khi hai mắt lại cẩn thận hơi đánh giá Hàn Lập, không khỏi có vài phần chần chờ.

Theo lý thuyết bằng thực lực cường đại đối phương, nếu mình gặp qua tuyệt đối sẽ ghi nhớ trong lòng, sao có thể chỉ có ấn tượng mơ hồ như vậy.

"Phụ thân đại nhân, hẳn là người kia. lúc trước kia ta bị người xấu bắt đi, ở trên đấu giá hội gặp được ca ca kia có khí tức của mẹ mẹ." nữ đồng áo tím bên cạnh, sau khi cái mũi ngửi ngửi vài cái, bỗng nhiên bắt lấy ống tay áo bào màu bạc của nam tử, dồn dập nói.

Nam tử này chính là Đồ Giáo năm đó đại náo qua Vân Thành đấu giá hội Đại Thừa kỳ Nhân Diện Giao, nữ đồng còn lại này là dòng hậu duệ chính biến thành tiểu thú bị người bắt đến đấu giá hội.

"Nha đầu này mới chỉ liếc một cái mà đã nhận ra ta được rồi" Hàn Lập nhìn nữ đồng áo tím, khẽ nở nụ cười.

"Cái gì, là người!" Nhân Diện Giao nghe vậy, rốt cục nhớ lại ngày đó từng có gặp qua một tu sĩ Luyện Hư có khuôn mặt giống hệt Hàn Lập có pháp lực sâu không lường được lúc này, trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ khó có thể tin được.

"Hàn mỗ cũng không nghĩ tới đến chỗ này lại có thể gặp lại được Đạo hữu. Ta cùng đạo hữu tuy rằng chỉ có duyên gặp mặt một lần, nhưng miễn cưỡng cũng tính là đã quen biết rồi. Vốn dĩ với thân phận đạo hữu, tại sao bộ dạng lại trông có vẻ chật vật như vậy. Ta không biết người cùng Trần Hải Cung có ân oán gì, ba hải thú kia tuy rằng có vẻ lợi hại, nhưng vẫn chưa chân chính tiến vào Đại Thừa cảnh giới, theo lý thuyết hẳn là không làm gì được Đạo hữu mới phải" Hàn Lập thu lại vẻ mặt tươi cười, chậm rãi hỏi.

"Nếu là lúc tại hạ còn hoàn hảo không bị tổn hao gì, tự nhiên sẽ không coi ba gã Trần Hải Cung trưởng lão vào đâu. Nhưng lúc trước trong khi chạy trốn, ta trúng ám toán của một gã đại địch, hiện tại không thể thi triển thần thông cấp Đại Thừa, chỉ có thể sử dụng bản mạng thần thông cùng thân thể mới đối phó với địch được" Nhân Diện Giao thở dài một hơi, thu lại vẻ mặt kinh ngạc mà thay vào đó lại nở nụ cười khổ.

"Thì ra là thế. Nếu đạo hữu không ngại thì có thể cho ta xem qua nội thương bên trong cơ thể của người." Hàn Lập gật gật đầu, nhưng bỗng nhiên hỏi một câu.

"Việc này..." Nhân Diện Giao nghe vậy, không khỏi chần chờ một chút.

"Ha ha, tại hạ vừa rồi nói như vậy có chút thất lễ. Bất quá đạo hữu có thể tự mình từ từ suy nghĩ biện pháp giải quyết vấn đề, nhưng chỉ sợ lệnh ái

không cách nào chống đỡ được thêm bao lâu" Hàn Lập bất động thanh sắc, ánh mắt đảo qua nữ đồng áo tím bên cạnh, lại nói ra một lời làm cho Nhân Diện Giao cả kinh.

Chương 2390: Lục Linh tộc

"Đạo hữu quả là tuệ nhãn như thần, vậy mà lại nhìn ra được tiểu nữ có phần không ổn? Trên đường cùng ta trốn chạy, nó bị kẻ thù của ta dùng bí thuật độc môn đánh một chương, tuy rằng hơn phân nửa công kích đã bị ta chặn lại, nhưng phần còn lại vẫn đánh trúng cơ thể nó. Đạo hữu thần thông quảng đại, có thể nhìn ra vấn đề trên cơ thể nó, liệu có cách điều trị được cho tiểu nữ hay không." Nhân Diện Giao rút cuộc cũng bắt chấp tất cả, cấp bách nói.

"Chẳng lẽ đạo hữu không tự mình điều trị cho nó được hay sao?" Hàn Lập hỏi lại một câu.

"Bí thuật độc môn của kẻ thù của ta lại cùng với thần thông của ta khắc chế lẫn nhau, nếu tại hạ mà xuất thủ thì chỉ sợ tình hình của tiểu nữ càng khó mà cứu vãn nổi. Nếu đạo hữu chịu ra tay tương trợ, Đồ mõ cả đời vô cùng cảm kích." Đồ Giảo cười gượng nói.

"Tình hình nội thương trong cơ thể của lệnh ái đối với ta mà nói, thực sự không phải là vấn đề khó giải quyết, thậm chí tại hạ còn có thể làm cho đạo hữu một lần nữa khôi phục lại thần thông Đại Thừa kỳ, chẳng qua tại hạ cũng có một điều kiện muốn trao đổi với đạo hữu." Hàn Lập sờ sờ cằm, bình tĩnh nói.

"Hàn huynh có yêu cầu gì, cứ việc nói là được. Chỉ cần tại hạ có thể làm được thì tuyệt sẽ không nói hai lời." Nhân Diện Giao đầu tiên biến sắc nhưng ngay lập tức thở nhẹ một hơi rồi nói.

"Đồ huynh không cần phải căng thẳng như vậy, điều kiện của tại hạ cũng không phải là khó khăn gì, chỉ là hy vọng đạo hữu có thể tìm giúp ta một địa phương ở sâu trong đáy biển mà thôi." Hàn Lập khẽ cười nói.

"Chỉ có như vậy thôi sao?" Đồ Giáo nghe vậy chợt ngơ ngác một hồi, thần sắc vì vậy thả lỏng hơn rất nhiều.

"Ha ha, đạo hữu cho rằng tại hạ sẽ nói ra điều kiện như thế nào?" Hàn Lập mỉm cười.

"À, là do Đồ mỗ đã đa tâm rồi. Lấy thần thông mà đạo hữu vừa bày ra lúc nãy, cho dù là tại thời điểm toàn thịnh thì tại hạ cũng chưa chắc đã phải là đối thủ. Chưa kể với tình cảnh của tại hạ bây giờ thì đạo hữu càng không cần phải nói lời lừa gạt làm gì. Tốt, nếu chỉ là điều kiện như lời này thì tại hạ hoàn toàn đáp ứng." Nhân Diện Giao lập tức mở lời đáp ứng.

"Đã như vậy thì mời đạo hữu cùng lệnh ái lên phi thuyền, Hàn mỗ lập tức thi pháp giúp hai người khôi phục lại như ban đầu." Hàn Lập gật đầu nói không cần suy nghĩ.

Nhân Diện Giao nhìn phi thuyền màu đen cực kỳ khổng lồ, lại không chần chừ một chút nào nữa, lập tức cảm ơn một tiếng rồi mang theo nữ đồng áo tím nhẹ nhàng bay lên trên thuyền.

Sau khi Hàn Lập phân phó một tiếng, Mặc Linh Thánh Thuyền lập tức quay trở lại lộ tuyến ban đầu, run lên một cái rồi phá không bay đi.

Ngày hôm sau, Nhân Diện Giao vẻ mặt đầy cảm kích đang trò chuyện với Hàn Lập ở đại sảnh bên trong khoang thuyền, nữ đồng áo tím thì thần sắc đã tốt hơn rất nhiều đứng ngay đằng sau.

Hoa Thạch lão tổ cùng Chu Quả Nhi cũng cung kính đứng ở một bên.

"Thần thông của đạo hữu quả nhiên là cao thâm khó dò, ta cứ tưởng rằng muốn thương thế của ta cùng tiểu nữ khỏi hấn thì phải mất đến vài tháng thời gian, không thể ngờ được là Hàn huynh chỉ cần một đêm mà đã hoàn tất việc này. Hiện tại nếu Trần Hải cung còn phải thêm người đến, một mình ta cũng có thể giết hết bọn chúng." Nhân Diện Giao mừng rỡ nói với Hàn Lập.

"Chỉ là một chút tài mọn cũng không tính là cái gì. Trái lại Trần Hải Cung là thế lực như thế nào vậy, những hải thú kia tuy không là cái gì trước mặt chúng ta, nhưng mà nếu là một số tu giả cảnh giới Hợp Thể kỳ thì cũng khó mà ngăn cản được hết." Hàn Lập sờ sờ cằm, hỏi.

"Trần Hải Cung kia chính là một thế lực có lãnh vực rất lớn ngoài biển do kẻ thù lớn nhất của ta sáng lập ra, ngoại trừ hấn là Cung chủ ra thì còn có hai gã Đại thừa cung chủ khác nữa, trưởng lão trong cung thì có hơn trăm đều là các loại hải thú cường đại như chúng ta thấy lúc trước, về phần hải thú cấp bậc phổ thông thì không có cách nào đếm cho hết được." Nhân Diện Giao nghe thấy Hàn Lập hỏi, sắc mặt hơi đổi, nhưng vẫn đem chân tướng nói rõ ràng.

"À! thế lực của Trần Hải Cung này quả thực là không hề nhỏ một chút nào, tu vi của đạo hữu giảm sút như vậy nhưng vì sao Đại Thừa trong cung lại không có tự mình truy sát." Hàn Lập gật đầu, lại hỏi.

"Đồ mõ có cừ oán cùng với Trần Hải Cung, nhưng lại giao hảo rất tốt với thế lực lớn nhất của hải vực khác là Thanh Giao Điện. Tại hạ sau khi sử dụng bí thuật đào thoát khỏi tay kẻ thù, liền phát ra tin tức cầu cứu viện. May nhờ có tin này nên hảo hữu của ta mới tấn công đại quy mô Trần Hải Cung, kịp thời đối đầu ngăn chặn hai tên Đại Thừa Cung chủ còn lại, vậy nên ta mới có thể trốn thoát được đến bây giờ. Chẳng qua đường đi đến Thanh Giao Điện đã bị hải thú của Trần hải Cung phong tỏa triệt để nên ta mới phải chạy trốn tới tận nơi này." Nhân Diện Giao thản nhiên trả lời.

"Hóa ra là còn có uẩn khúc như vậy, Thanh Giao Điện kia lấy danh nghĩa là Thanh Giao, chẳng lẽ thủ lĩnh trong đó chính là cường giả của Thanh Giao nhất tộc." Hàn Lập hấp háy con mắt, hỏi.

"Hàn đạo hữu đoán không sai, hai vị điện chủ Thanh Giao Điện đích thực là hai vị Đại Thừa của Thanh Giao nhất tộc, lại cũng là sinh tử chi giao của tại hạ. Mặc dù trong Điện chỉ có hai vị Đại Thừa, nhưng mà thần thông của bộ họ thì không phải là cả ba cung chủ của Trấn hải Cung có thể so sánh bằng được, còn lại tổng thể lực lượng của cả hai bên là sà sà gần bằng nhau. Đúng rồi, ngày đó lúc ở tại Vân Thành, Hàn đạo hữu chẳng qua mới chỉ là cảnh giới Luyện hư, mới chỉ không gặp trong một khoảng thời gian ngắn mà đã tiến giai cảnh giới Đại thừa, tốc độ tiến giai quá nhanh làm người ta khó có thể tin được. Tư chất của đạo hữu cao tuyệt, chỉ sợ chỉ có các vị tiền bối thời kỳ viễn cổ mới có thể so sánh được với đạo hữu." Đồ Giáo than thở nói, trong lòng đối với sự việc Hàn Lập tiến giai cảnh giới Đại Thừa đến giờ vẫn còn cực kỳ khiếp sợ.

"Mấy năm nay Hàn mỗ gặp được vài cái đại cơ duyên, vậy nên mới tiến cấp được đến cảnh giới hiện tại nhanh như vậy. Bàn về căn cơ thâm hậu thì làm sao có thể so sánh được với một vị Đại Thừa như Đồ huynh chứ." Hàn Lập khách khí nói.

"Đạo hữu quá khiêm tốn rồi. Đúng rồi, Hàn đạo hữu muốn Đồ mỗ trợ giúp tìm kiếm chỗ nào? Không phải mạnh miệng chứ, tại hạ cho dù không thể nói là nắm rõ từng tấc hải vực trong lòng bàn tay, nhưng một số ít các khu vực đặc thù thì cũng đều đã đi qua vài lần rồi." Đồ Giáo thần sắc nghiêm lại, cuối cùng nhắc đến chuyện này.

"Tại hạ chỉ muốn tìm đến một tọa độ trong đáy biển mà thôi, còn như vị trí cụ thể... Hoa Thạch, người tới đây nói qua cho Đồ đạo hữu nghe đi.

Hoa Thạch là linh thú trong nước đã tu luyện thành công, thông qua lời nói của hần hy vọng có thể làm cho đạo hữu hiểu rõ thêm vài phần." Hàn Lập quay đầu mở miệng phân phó cho Hoa Thạch một tiếng.

"Vâng. Đồ tiên bối, kỳ thật tọa độ trong đáy biển mà chúng ta muốn tìm chính là một manh mối mà trong Thượng cổ Tế Đan đã chỉ rõ, vị trí đặc thù cụ thể là..." Hoa Thạch sau khi đáp ứng một tiếng, cung kính đi ra, lập tức giải thích một cách cực kỳ kỹ càng.

Mặc dù thông qua thượng cổ tế đan biết được đại khái tọa độ nhập khẩu Tiểu Linh Thiên, nhưng mà vì thế giới dưới đáy biển cực kỳ khổng lồ, chỉ cần một chút sai lầm cũng có thể sai biệt cả vạn dặm.

Cho dù có Hoa Thạch lão tổ tinh thông thần thông thủy thuộc tính này giúp đỡ, nhưng muốn tìm chính xác được nơi nhập khẩu cũng không phải là một chuyện đơn giản.

Cho nên lúc trước khi Hàn Lập gặp được vị Đại Thừa Nhân Diện Giao xuất thân từ Hải vực này, lập tức không chút nào do dự giúp đỡ một phen.

Có hần giúp đỡ, tin tưởng rằng tìm được tọa độ chính xác không phải là một việc quá khó khăn.

Cho nên cái gọi là Trấn Hải Cung kia chẳng qua cũng chỉ có ba gã Đại Thừa, cho dù mạnh hơn một chút so với cùng giai, đắc tội thì đắc tội chứ sao. Lấy thần thông của Hàn Lập bây giờ tất nhiên cũng không coi là gì trong mắt cả.

Trải qua một phen bàn luận giữa Đồ Giáo và Hoa Thạch, rất nhanh hai người đã xác định được nơi nhập khẩu vào Tiểu Linh Thiên ở trong đáy biển.

Sau khi Mặc Linh Thánh Thuyền bùng sáng lên, độn tốc lập tức tăng lên gấp mấy lần, đi thẳng tới địa điểm kia.

Hai tháng sau, phía trên bầu trời của một mảnh hải vực đầy đầy đá san hô, cự thuyền màu đen dừng lại tại chỗ không hề nhúc nhích.

Mấy ngàn trung, cao giao khô lồi phân bố khắp xung quanh cả hải vực để qua lại dò xét.

Tại chỗ sâu dưới đáy biển, rất nhiều Ma Tinh khô lồi không biết đang tìm kiếm cái gì ở khắp nơi.

Hoa Thạch lão tổ, Đồ Giáo cũng gia nhập vào bên trong những đám khô lồi này, đồng dạng không ngừng dùng thần niệm để tìm kiếm cái gì đó.

Hàn Lập ngồi xếp bằng ngay trên lồi vào khoang thuyền, lẳng lẳng nhắm mắt dưỡng thần.

Chu Quả Nhi thành thành thật thật đứng ở một bên, nhưng thỉnh thoảng lại ngó đầu nhìn xung quanh đáy biển, tất nhiên là không thể thoát khỏi được con mắt của Hàn Lập.

"Con bé nha đầu này gấp gấp cái khỉ gì, đây chính là địa điểm mà hai người bọn họ tính toán cảm thấy chính xác nhất, dù cho kết quả ra sao thì cũng chỉ cần một chút thời gian là tin tức sẽ về đến đây thôi." Hàn Lập vẫn nhắm chặt hai mắt, nhưng nhàn nhạp nói một câu.

"Hàn tiền bối, Quả Nhi chỉ lo lắng là lần này vẫn hoài công vô ích mà thôi. Hai vị tiền bối cùng nói nơi phía trước rất nắm chắc, nhưng chỉ sợ lại chẳng thu hoạch được gì cả." Chu Quả Nhi thè cái lưỡi nhỏ nhắn, nói thảm trả lời.

"Hải vực rộng lớn như thế này, thế giới đáy biển lại vô cùng phức tạp, tính sai vài lần cũng là chuyện bình thường thôi. Nhưng ta có một ít dự cảm, có lẽ lần này sẽ có được một ít thu hoạch." Hàn Lập mỉm cười trả lời.

"Tiền bối pháp lực thông thiên, trong lòng nếu đã cảm ứng được chút gì đó có lẽ là không sai được đâu." Chu Quả Nhi nghe vậy, trong lòng lập tức vui vẻ.

"Chẳng qua trước đó ở tại đây, còn cần phải đuổi bắt đi một ít khách không mời mà tới mới được." Hàn Lập hai mắt nhíu lại, đột nhiên nhìn nhìn về một phương hướng nào đó.

Cùng lúc đó, trên mặt biển bên ngoài trăm vạn dặm, chẳng biết từ khi nào bất ngờ xuất hiện vô số hải thú hình thù kỳ quái, lớn thì giống hệt quả núi cao, nhỏ thì cũng cỡ vài trượng, nhiều chi chít không kể được, cơ hồ phân bố chật kín từng tấc địa phương trong phạm vi cả trăm dặm.

Mà đứng trên lưng một con rùa lớn đang ở vị trí tiên phong là một gã nam tử râu dài đầu đội ngọc quan, mặt không chút biểu tình chỉ huy đoàn quân hải thú cuồn cuộn lao đến hướng Mặc Linh Thánh Thuyền.

Phía sau con rùa lớn một chút là một đầu hải mã thú cự đại cùng một con bạch tuộc màu xanh đậm đang chia ra làm hai bên trái phải sát sao đi theo.

"Quả nhiên, người kia vẫn ở địa phương phía trước cách đây không xa. Hừ, dám can đảm nhúng tay vào sự tình của bản Cung, đúng là đã chán sống rồi. Bắt đầu chuẩn bị Vạn Thú Đại Trận, ta muốn dùng trận pháp này vây chết vị Đại Thừa lục địa kia ở bên trong." Lão già râu dài sắc mặt cực kỳ tức giận, đột nhiên ra lệnh một tiếng.

Từ trong đội quân hải thú ở phía sau vang lên một tiếng kèn lệnh thật dài, đàn hải thú dấy lên một trận, lập tức không ngừng biến đổi phương vị trong toàn thể đội ngũ. Chỉ sau khoảnh khắc, mặc dù bên trong đoàn hải thú còn chút rối rắm, nhưng có một tòa pháp trận cực kỳ huyền diệu đang mờ mờ được hình thành.

Đại quân hải thú khổng lồ như vậy, tất nhiên là rất nhanh đã kinh động tới đám khôi lỗi giáp sỹ đang tuần tra ở xung quanh, lập tức chúng hùng hùng hồ hồ lao tới đón đầu.

"Đứng lại, chủ nhân của chúng ta đang làm việc ở phía trước, tất cả người ngoài đều không được tiến tới, trái lời giết không tha." Vài chục khôi lỗi này mới chỉ chặn đầu đoàn quân hải thú tiên phong, khôi lỗi giáp bạc cầm đầu lạnh tanh quát một tiếng.

"Chỉ có vài tên khôi lỗi mà dám ngông nghênh, đúng là muốn chết." sắc mặt tên nam tử đang đứng trên lưng rùa trầm xuống.

Cơ hồ ngay lập tức khi hắn vừa dứt lời, hơn chục con hải thú khí tức cường đại đồng thời mở miệng, từng đạo quang mang cùng từng đoàn lôi hỏa bắn mạnh ra. Chỉ sau vài cái chớp động, lập tức đem tất cả số khôi lỗi này phá hủy thành từng mảnh vụn trong tiếng nổ vang trời.

Chương 2391: Cổ Thụ Tổ Linh

Nam tử râu dài lại vung tay lên, đại quân Hải Thú ở phía sau lúc này như ong vỡ tổ tiếp tục dũng mãnh lao tới phía trước.

Nhưng vào lúc này, vùng hư không xung quanh bỗng nhiên trở nên chấn động, một đạo tinh quang không chút dấu hiệu báo trước bắn thẳng đến. Sau một cái chớp động đã gần như thuấn di xuất hiện gần nam tử râu dài, hóa thành một đạo kiếm quang mịt mờ chém xuống.

Nam tử râu dài cả kinh, nhưng ngay lập tức đã lấy lại được sự bình tĩnh, mở miệng phun ra một viên cầu ánh sáng màu tím. Vừa xuất hiện, viên cầu lập tức đón gió phóng đại thành một cự thuấn, mặt ngoài trái rộng tầng tầng hoa văn màu tím.

Đồng thời tay hắn bấm niệm pháp quyết, bên ngoài thân vang một tiếng "Phốc", một màn nước màu xanh lam bất chợt hiện lên bao phủ toàn bộ thân thể hắn lại bên trong.

"Phốc phốc" hai tiếng, cự thuấn cùng màn nước vừa mới tiếp xúc với tinh quang lập tức vỡ tan giống như tờ giấy dễ dàng bị xé vụn vậy.

Ngay khi mặt mũi nam tử râu dài vừa mới tràn đầy hoảng sợ thì tinh quang như thiểm điện đã chuyển động vòng quanh hông của hắn, chém hắn thành hai mảnh.

"Phanh" một tiếng.

Hai đoạn thân hình của nam tử râu dài vừa mới tách ra nổ tung lên, trong nháy mắt đã hóa thành vô số bọt nước.

Vô số các bọt nước này bắn đi chi chít bốn phương tám hướng.

Lúc này, tinh quang thu lại, một tiểu nhân màu vàng óng ánh chỉ cao hơn một thước từ từ hiện ra. Ngón tay Kim Đồng quơ nhẹ vào trong hư không mơ hồ bắn ra một đạo kiếm khí vô hình, nhanh chóng cuộn lấy một cái bong bóng nước. Bong bóng kia quay tròn một vòng lập tức biến ảo thành một tiểu nhân có dung nhan giống hệt nam tử râu dài kia.

Mặc dù hắn cũng sở hữu vài kiện dị bảo hộ thân phi thường xuất sắc bên ngoài thân nhưng gặp phải kiếm khí sắc bén tấn công không ngừng, tất cả bảo vật đều ầm ầm nổ tung. Tiểu nhân sau khi hét thảm một tiếng rồi cũng bị màn kiếm quang tiêu diệt.

Từ lúc tinh quang xuất hiện cho đến khi nam tử râu dài bị tiêu diệt cũng chỉ là trong một cái nháy mắt. Khiến cho con rùa khổng lồ dưới chân nam tử râu dài cùng với đại quân Hải Thú đều không kịp phản ứng được gì, đợi khi chúng nó hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra thì tất cả đều trở nên vô cùng hoảng sợ.

Trong đó hơn mười đầu Hải Thú có khí tức cường đại nhất sau khi gầm lên một tiếng, mặt biển cuộn cuộn nổi sóng, linh quang gai nhọn chọt hiện, đủ loại công kích như mưa không ngừng bắn thẳng đến Kim Đồng.

Kim Đồng thấy tình hình như vậy, hàn quang trong mắt lóe lên, thân hình mơ hồ một cái lập tức biến ra vô số hư ảnh đầy trời, cả một mảnh kiếm khí vô hình từ trên cao bắn thẳng xuống, không những phá vỡ hết tất cả công kích vừa rồi mà còn thuận đà chém thẳng xuống đại quân Hải Thú.

Những kiếm khí vô hình này vô cùng sắc bén, ngay cả tồn tại Đại Thừa cũng không dám trực diện chống đỡ, vậy nên tất nhiên là đám Hải thú bình thường hoàn toàn không chịu nổi một kích.

Chỉ thấy kiếm ảnh không ngừng chớp động chém từng mảng đại quân Hải thú, vô số tàn thi cùng máu huyết của Hải thú trôi lênh bênh trên mặt biển.

Cuối cùng thì đám Hải thú cũng bắt đầu cảm thấy sợ hãi. Không biết sau khi ai đó phát ra một tiếng kêu thê lương, đám Hải thú còn lại lập tức giải tán, bỏ chạy thực mạng tới bốn phương tám hướng.

Hư ảnh tiểu nhân đầy trời thoáng cái lại tụ thành một thể, hóa thành bản thể Kim Đồng, sau khi lạnh lùng liếc mắt nhìn về phương hướng đám Hải thú trốn chạy thì quơ nhẹ một tay vào mặt biển. Một cái túi trữ vật từ chỗ nam tử râu dài lúc nãy vẫn lơ lửng bay lên, chớp động một cái đã nằm trên bàn tay nhỏ bé của Kim Đồng.

Kim Đồng chỉ cúi đầu nhìn thoáng qua rồi lập tức cơ thể trở nên mơ hồ biến mất.

Cùng lúc đó, trên Mặc Linh Thánh Thuyền, Hàn Lập thu lại lam quang trong hai mắt, miệng thì thào một tiếng:

"Tốt lắm! khách nhân không mời mà tới đã đuổi đi được. Hiện tại có thể an tâm yên tĩnh chờ tin tức rồi."

Chu Quả Nhi đứng ở phía sau nghe thấy lời của Hàn Lập, ánh mắt chớp chớp không ngừng, bộ dáng rõ ràng là vẫn chưa hiểu được gì cả.

Khoảng thời gian tiếp theo, Hàn Lập lẳng lặng nhắm mắt dưỡng thần.

Nửa ngày sau, thời điểm ánh sáng trên bầu trời bắt đầu trở nên âm đạm, đột nhiên có một cái phù lục từ dưới biển bay lên.

Hàn Lập mở hai mắt, một bàn tay vỗ nhẹ vào hư không bắt lấy tám phù lục.

"Phanh" một tiếng!

Tám phù lục bỗng nổ tung hóa thành một quả cầu lửa đỏ chói, đồng thời một cỗ tin tức trực tiếp truyền vào trong thần niệm của Hàn Lập, rất nhanh đã làm cho khuôn mặt Hàn Lập vui mừng rạng rỡ.

"Tiền bối, chẳng lẽ là..." Chu Quả Nhi thấy vậy, nhin không được hỏi.

"Đúng vậy, rốt cuộc tìm được một chỗ có thể là vị trí cửa vào. Đi, chúng ta điều khiển thuyền trực tiếp đi đến đó." Hàn Lập đứng dậy, vừa cười ha hả vừa nói.

Chu Quả Nhi nghe thấy vậy, vẻ mặt cũng cực kỳ vui mừng.

Hàn Lập thúc dục pháp lực khởi động Cự Thuyền, lập tức thân thuyền phát ra một tầng quang mang màu đen, chậm rãi chìm dần vào trong mặt biển.

Sau nửa canh giờ, tại một nơi bí ẩn nào đó trong đáy biển có đủ loài thực vật nhiều màu sắc, hàng trăm con khôi lồ đều cùng tụ tập lại trước một cự thạch màu đỏ thẫm.

Hoa Thạch lão tổ cùng Đồ Giáo đứng phía trước đám khôi lồ, đang cùng nhau chỉ chỗ vào cự thạch phía đối diện.

Nước biển từ xa bỗng nhiên cuộn lên, con thuyền màu đen giống hệt ma thần dưới đáy biển đang băng băng bay đến, chỉ mấy cái chớp động đã đến

bên trên cự thạch đỏ thẫm. Hàn Lập đang đứng mũi ở tàu một tay bấm pháp quyết, quang mang trên cự thuyền đại phóng, con thuyền theo đó cũng phóng đại hơn rất nhiều, che lấp một khu vực rộng đến vài dặm, khiến cho tất cả nước biển xung quanh bị đẩy hết ra bên ngoài quang mang.

"Hàn sư "

"Hàn đạo hữu "

Hoa Thạch lão tổ cùng Nhân Diện Giao thấy vậy cùng tiến đến chào một tiếng.

"Nơi này đúng là tọa độ mà các người đã tìm được?" thân hình Hàn Lập mơ hồ một cái, lập tức biến mất trên Cự thuyền, trực tiếp xuất hiện bên cạnh cự thạch đỏ thẫm, hai mắt nhìn thẳng đánh giá vật này.

"Thưa vâng. Trải qua việc đệ tử cùng Đồ tiên bối liên tục đo lường tính toán, có lẽ là không sai. Hơn nữa chúng ta xác thực cũng cảm ứng được không gian chấn động từ nơi này để lộ ra." Hoa Thạch lão tổ cung kính nói.

"Hoa Thạch đạo hữu nói rất đúng, ta cũng đã bảy tám phần nắm chắc có thể khẳng định nơi đây chính là cửa vào mà Hàn huynh đang muốn tìm." Đồ Giáo cũng thập phần tự tin nói.

"Được rồi, làm phiền Đồ huynh rồi. Nếu đã như vậy, trước hết để ta xem qua rồi hẵng nói tiếp. Quả Nhi, người tới đây một chút." Hàn Lập gật gật đầu, quay đầu gọi Chu Quả Nhi đang còn ở trên thuyền.

Chu Quả Nhi thấy vậy, vội vàng phi thân xuống, đến bên cạnh Hàn Lập.

"Người theo ta đi vào thử một lần, xem nơi này có phải đúng là cửa vào Tiểu Linh Thiên hay không. Nếu đúng thì Hoa Thạch mang Thánh Thuyền cùng với đám khôi lỗi theo vào sau." Hàn Lập căn dặn một tiếng nói.

"Vâng, tiền bối."

"Tuân mệnh, Hàn sư."

Chu Quả Nhi cùng Hoa Thạch lão tổ, đồng thanh đáp ứng một tiếng.

Đồ Giáo mặc dù cảm thấy động của Hàn Lập tác hơi có chút mạo hiểm, nhưng nghĩ đến việc lúc trước hắn biểu hiện ra pháp lực kinh người, sau một chút chần chừ, cũng không nói ra những lời khuyên can.

Tiếp theo, chỉ thấy ngoài thân Hàn Lập sáng lên một cái, bao bọc Chu Quả Nhi vào bên trong, hóa thành quang cầu màu vàng xông thẳng vào trong cự thạch đỏ thẫm.

Chỉ thấy cự thạch trông có vẻ rất bình thường, sau khi mặt ngoài mờ hồ vẩn vơ một cái, thân hình của Hàn Lập và Chu Quả Nhi đã trực tiếp chui vào trong đó.

Bên ngoài chỉ còn lại có Hoa Thạch lão tổ, Đồ Giáo cùng một đám Khôi Lỗi vẫn còn yên tĩnh chờ đợi.

Tiếp theo, Hàn Lập mang theo Chu Quả Nhi xông vào bên trong cự thạch màu đỏ thẫm, độn quang tức khắc ngưng lại, thân hình giống như gặp phải cấm chế nào đó làm cho vô cùng ngưng trệ lại, đồng thời nguyên bản ở bên ngoài chỉ thấy không gian chấn động yếu ớt bỗng nhiên lại mãnh liệt vô cùng, phía trước cách đó không xa tức thì xuất hiện một viên cầu ánh sáng bảy màu, đang không ngừng chuyển động.

Sau khi thần niệm của Hàn Lập khẽ quét qua quầng sáng bảy màu, tinh thần lập tức chấn động, sau khi hét lớn một tiếng, thân hình điên cuồng biến to lên, thoáng một phát biến thành Kim Mao Cự Viên cao hơn mười trượng.

Thân hình hắn vốn đang bị ngưng trệ, lập tức khôi phục lại vẻ linh động như trước kia, bàn tay không lồ chụp lấy Chu Quả Nhi, từng bước một đi về phía quang sáng bảy màu.

"Phốc" một tiếng.

Cự Viên sau khi đi thẳng vào trong quang sáng, lập tức cả người quỷ dị lay động rồi biến mất không thấy.

Tại một giới diện khác, một chỗ trong rừng rậm, một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa vang lên.

Một cây tùng xanh biếc cực lớn, đột nhiên ngoài thân bị vô số kim mang xuyên thủng, thân cây run lên rồi nổ tung thành từng mảnh nhỏ, ở chỗ cũ chỉ còn lại một cái hố đất sâu đến vài trượng.

Phía trên hố đất hơn mười trượng, một quang sáng bảy màu đang chuyển động quay tròn không ngừng, sau khi bên trong chấn động một cái, từ đó thoáng cái xuất hiện hai đạo nhân ảnh bay ra.

Một nam một nữ, khôi phục nguyên hình đúng là Hàn Lập cùng Chu Quả Nhi.

Hàn Lập chẳng qua chỉ đánh giá xung quanh bằng đôi mắt, lập tức nhượng mảy:

"Linh khí ở đây so với Linh Giới quả thật kém hơn rất nhiều. Quả Nhi, đây đúng là Tiểu Linh Thiên rồi."

"Thưa Hàn tiên bối, Tuy vẫn bối cảm thấy nồng độ linh khí rất giống, nhưng cứ để ta kiểm tra cẩn thận lại xem có sai không đã." Chu Quả Nhi cũng quan sát mọi nơi xung quanh một lần, phấn khích nói.

Nàng chụp tay một cái, trong tay lập tức xuất hiện một cái pháp khí trông như một tấm khăn lụa.

Nàng đem khăn lụa ném lên trước người, ngón tay nhanh chóng điểm chỉ vài cái lên phía trên, lập tức một mảnh sương mù tuôn ra phía trước, hiển hiện ra một cái bản đồ cực kỳ rõ ràng.

"Bí thuật của ta linh nghiệm rồi. Chắc chắn đây đúng là Tiểu Linh Thiên, để cho ta xem lại vị trí hiện tại bây giờ..., ồ, hóa ra là bên trong Tiểu Linh Thiên Lục Hải." Chu Quả Nhi vốn vốn đang cực kỳ vui vẻ trả lời, nhưng sau khi nhìn kỹ lại địa đồ bên trên tấm khăn lụa, lại thấp giọng hô nhẹ một tiếng, bộ dáng hoàn toàn ngoài ý muốn.

"Mặc kệ đây là địa phương nào, nếu chắc chắn là Tiểu Linh Thiên, vậy là được rồi. Người trước tiên cứ ở nguyên nơi này, ta quay lại đón bọn Hoa Thạch tới đây. Đi qua thông đạo này khó hơn dự tính trước kia rất nhiều, chỉ bằng một mình Hoa Thạch thì sẽ phải chịu không ít khổ sở." Hàn Lập gật gật đầu, phân phó một câu.

Chu Quả Nhi nghe vậy, tự nhiên khom người đồng ý.

Vì vậy thân hình Hàn Lập mơ hồ một cái, lại lần nữa bay vào trong quang sáng bảy màu.

Chỉ trong thời gian cạn tách trà, hư không trên hồ đất lại tiếp tục chấn động, Mặc Linh Thánh Thuyền đã thu nhỏ lại nhiều lần bay ra từ trong đó.

Con thuyền vừa mới bay ra, lập tức đón gió khôi phục lại bộ dáng to như ngọn núi, Hàn Lập cùng Hoa Thạch lão tổ thì đều đang đứng ở trên mũi thuyền.

Về phần cha con Đồ Giáo, ở cửa vào thông đạo lúc trước cũng đã cảm tạ Hàn Lập thêm một lần rồi cùng nhau rời đi.

Chu Quả Nhi thấy vậy, vẻ mặt cực kỳ vui mừng bay lên trên.

"Tốt rồi, Quả Nhi người có thể nói chuyện Lục Hải là như thế nào rồi. Mặt khác, cũng nói cho ta biết trước kia người ở nơi nào. Lần này ta tiến vào Tiểu Linh Thiên, cốt cũng chỉ để cùng với mẹ của người hảo hảo nói chuyện một lần." Hàn Lập mỉm cười nhìn Chu Quả Nhi nói.

"Lục Hải là địa phương của người Lục Linh Tộc, mà Lục Linh Tộc thì là dị tộc cường đại nhất Tiểu Linh Thiên, cũng là tử địch của Tiểu Linh Thiên Nhân tộc chúng ta. Về phần địa phương sinh sống của Quả Nhi trước kia tất nhiên là nơi Nhân tộc tập trung rồi, vừa vặn là một chỗ trái ngược hoàn toàn so với Lục Hải này, cực kỳ xa xôi." Chu Quả Nhi có vài phần phiền muộn trả lời.

Chương 2392: Chấn động Nhân tộc

"Lục Linh Tộc, chẳng lẽ là chủng loại dị tộc sinh ra đã có hai cánh trong suốt và làn da xanh biếc?" hai mắt Hàn Lập nhú lại hỏi. "Ồ, làm sao tiên bối biết được." Chu Quả Nhi nghe vậy liền cảm thấy kinh ngạc.

"Bởi vì có không ít dị tộc loại này đang kéo tới chỗ chúng ta, có lẽ lúc trước Mặc Linh Thánh Truyền tiến vào giới này gây ra chấn động quá lớn, bị tộc nhân Lục Linh Tộc phát hiện ra." Hàn Lập nhàn nhạt trả lời.

"Thì ra là thế. Tiên bối cẩn thận một chút, Lục Linh Tộc là dị tộc cường đại nhất Tiểu Linh Thiên, mặc dù Linh khí của giới này thiếu thốn nên không thể sinh ra cường giả Đại Thừa, nhưng lại có thể câu thông phụ thể với Cổ Thụ Tổ Linh nào đó gần giống với Chân Linh, uy năng cũng lớn không kém Đại Thừa bình thường." Chu Quả Nhi vội vàng nhắc nhở.

"Cổ Thụ Tổ Linh, nghe cũng có chút ý tứ, chẳng qua bây giờ cũng không phải là lúc để dây dưa với bọn họ, nếu những tộc nhân Lục Linh Tộc này thức thời một chút thì ta cũng không thèm để ý tới. Nhưng nếu chúng không biết thân phận mà lại tiến đến cản đường, ta cũng sẽ không quan tâm mà cho chúng biết mặt. Cái thông đạo ra vào này cũng không thể để cho người khác biết được, trước tiên ta bày ra một cấm chế che giấu nơi này vào đã." Hàn Lập gật đầu, trong mắt chớp lên một tia hàn quang nói.

Tiếp theo tay áo của hắn giương lên, chi chít trận kỳ bay ra từ trong cổ tay áo, hóa thành đủ mọi viên cầu ánh sáng lóe lên rồi chợt tắt, lập tức biến mất vào trong hư không xung quanh.

Hàn Lập một tay bấm pháp quyết, điểm vài cái vào hư không xung quanh quang sáng bảy màu.

Tức thì một mảnh ngũ sắc phù văn hiện ra, sau khi xen lẫn chớp động, hóa thành một màn ánh sáng nhàn nhạt che phủ kín xung quanh quang sáng bảy màu.

"Phanh" một tiếng.

Quang sáng bảy màu sau khi mơ hồ một cái, lập tức cùng với màn sáng nhàn nhạt kia biến mất trong hư không.

Không gian chấn động vốn dĩ lúc trước còn có thể mơ hồ cảm ứng được thì giờ đây đã hoàn toàn bị ngăn cách.

Tiếp theo, miệng Hàn Lập lại niệm vài tiếng, pháp quyết trong tay biến hóa, một cánh tay lại phát ra phía trước.

Một mảnh hào quang mịn mờ màu xanh từ trong tay áo cuộn cuộn bay ra, ngưng tụ hóa thành một cái phù văn to như cái đầu sau đó nổ tung vang lên một tiếng trầm đục.

Vô số lục ti từ trong đó tản ra, một màn không thể tưởng tượng nổi xuất hiện.

Cự tùng xanh ngắt đã biến thành mảnh vụn kia, lại rất nhanh biến ảo thành với tốc độ lấy mắt thường cũng thấy được, thậm chí ngay cả cái hồ trên mặt đất cũng nhanh chóng được lấp đầy.

Chỉ sau thời gian vài cái hô hấp, cự tùng cùng chu vi hồ đất xung quanh tất cả đều đã trở lại như cũ như chưa từng có gì xảy ra vậy.

Thần niệm của Hàn Lập lại đảo qua một lần, sau khi cảm thấy không còn điều gì sai sót, mới lộ ra vẻ thỏa mãn, nhưng sau đó bàn tay lại vỗ nhẹ vào hư không ở phía khác.

"Oanh" một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa.

Một tòa núi nhỏ cách đó mấy chục dặm đột nhiên bị một cỗ cự lực khổng lồ ép xuống san phẳng.

Mà lấy tiểu sơn làm trung tâm, trong phạm vi gần một dặm trên mặt đất sinh ra một chưởng ấn khổng lồ sâu tới vài chục trượng, mỗi một đường vân tay đều có thể thấy rõ.

"Đi thôi "

Lúc này Hàn Lập mới mỉm cười phân phó một tiếng.

Vì thế cự thuyền ầm vang lên một tiếng, phá không bay đi tới một phương hướng nào đó, sau vài cái chớp động liền biến mất khỏi chân trời.

Một thời gian ngắn sau, ở một phương hướng khác có vài cái linh quang chớp động, mấy đạo cầu vồng chói mắt phá không bay tới, sau khi lượn vòng ở khu vực xung quanh mới đột nhiên dừng lại trên tiểu sơn bị san phẳng kia, độn quang thu lại hiện ra nhân ảnh ba gã sau lưng có cặp ánh trong suốt như cánh ve.

Cả ba người đều vừa cao vừa gầy, bất kể là tóc hay làn da đều là màu xanh nhạt, nhưng mơ hồ vẫn nhận ra được là hai nam một nữ.

Ba người cùng nhìn xuống chưởng ấn phía dưới, thần sắc trên mặt ai nấy đều cực kỳ nghiêm trọng.

"Thộc Ảnh, người thấy thế nào?" Một gã nam tử Lục Linh Tộc dáng vóc khôi ngô hơn người, đột nhiên quay sang hỏi nữ tử bên cạnh một câu.

"Rất cường đại, ba người chúng ta không thể nào làm được chuyện này." Người kia so với hai người khác dung nhan thanh tú hơn nhiều, rõ ràng là nữ tử Lục Linh Tộc, lông mày nhíu chặt trả lời.

"Hừ, đâu phải chỉ là không làm được. Thực lực của người này chỉ sợ rằng cường đại hơn cả ba chúng ta rất nhiều." Một gã nam tử khác gương mặt hơi dài, thì hừ lạnh một tiếng nói.

"Cứ nhìn vào hình dạng của chương ấn này thì biết, rõ ràng là cường giả Nhân tộc lưu lại. Nhưng mà trong Nhân tộc lại có tồn tại cường đại như thế này sao?" trên mặt nữ tử lại thoáng qua vài tia nghi hoặc.

"Trước kia trong Nhân tộc cường đại nhất cũng chỉ có Thiên Môn Sơn Thiết Quân Tán Nhân, nhưng tu vi cũng chỉ mạnh hơn chúng ta một bậc mà thôi. Chẳng lẽ là trong Nhân tộc có cường giả mới xuất hiện!" nam tử khôi ngô Lục Linh Tộc sau khi trầm ngâm một lúc trả lời.

"Tiểu Linh Thiên chỉ lớn có như vậy, trong Nhân tộc xuất hiện cường giả bậc này thì làm sao lại không nghe được một chút tin tức gì chứ. Kỳ quái hơn nữa chính là, không cần biết lai lịch của người này ra sao nhưng tại sao lại xuất hiện ở trung tâm Lục Hải." Nam tử mặt dài lạnh lùng nói.

"Một điểm này quả thật là kỳ quái, sợ rằng chỉ có hỏi chủ nhân của chương ấn thì mới có thể biết được chân tướng." Trong mắt nữ tử hiện lên vẻ tàn khốc trả lời.

"Hỏi hử? Các người nói người Nhân tộc này lưu lại chương ấn là có ý gì chứ?" nam tử khôi ngô sờ sờ cằm, như có điều gì suy nghĩ hỏi lại một câu.

"Còn có thể có ý gì nữa, rõ ràng là đe dọa cho chúng ta biết khó mà lui. Nhưng hẳn nghĩ Lục Hải là nơi nào chứ, cho dù người này đúng là một gã Đại Thừa Nhân tộc, cũng phải để lại cho chúng ta một cái công đạo mới được." nam tử mặt dài dũm cười một tiếng rồi nói.

"Điều này là đương nhiên, bằng không nếu việc này truyền ra bên ngoài thì chư tộc đều nghĩ Lục Hải trở thành sân sau của bọn chúng. Nhưng còn không gian chấn động lúc đầu thì là việc gì? Chẳng lẽ cường giả Nhân tộc này lại vận dụng không gian bí thuật gì nên mới có thể coi nhẹ cấm chế tộc ta bố trí, trực tiếp truyền tống đến nơi này." Nữ tử lại chậm rãi hỏi.

"Ta cũng cảm ứng được không gian chấn động, nhưng vừa rồi xem xét lại một phen, cũng không phát hiện ra dấu vết không gian chấn động nào ở phụ cận nữa, xem ra là bị cường giả Nhân tộc kia xóa hết đi rồi." nam tử mặt dài nói không cần suy nghĩ.

"Bất kể làm cách nào mà Nhân tộc này lại vào được tận đây, chỉ cần bắt lấy hẳn thì không lâu sau sẽ rõ. Hắc hắc, có khi hẳn xâm nhập vào trọng địa của Lục Linh Tộc chúng ta lần này đối với tộc ta lại là một chuyện tốt. Bằng không nếu gặp phải cường địch này ở bên ngoài, chỉ sợ khó mà thuận lợi triệu hoán ra được Cổ Thụ Tổ Linh." nam tử khôi ngô đột nhiên cười nói." Quả thực là như thế, đã như vậy còn chờ cái gì nữa, mau đuổi theo. Lấy thần thông to lớn của đối phương, tộc nhân khác cho dù nhờ vào lực của Lục Hải chỉ sợ cũng không ngăn cản được lâu đâu." Nữ tử gật gật đầu đồng ý nói.

Hai gã nam tử Lục Linh Tộc khác tất nhiên là cũng không có điều gì phản đối.

Ba người lại hiện lên độn quang, lần nữa hóa thành ba đạo cầu vồng phá không bay đi, phương hướng chính là nơi mà Cự Thuyền biến mất.

Bên kia, Mặc Linh Thánh Thuyền vẫn đang bay âm âm phía trước.

Nhưng mà ở phụ cận, chẳng biết từ khi nào đã xuất hiện cả ngàn Lục Linh Tộc nhân, đang thao túng đủ loại pháp khí từ xa công kích tới.

Trên Cự Thuyền cũng tuôn ra một loạt Ma Tinh Khôi Lỗi, cũng bắn ra hàng loạt các loại cột sáng cùng với lôi hỏa phản kích, bộ dáng đánh nhau sôi sục ngất trời với đám tộc nhân Lục Linh Tộc này. Nhưng tu vi cao nhất trong đám Lục Linh Tộc, chẳng qua cũng chỉ là cảnh giới Luyện Hư mà thôi, tất cả công kích tới Cự Thuyền, đều bị một tầng màn sáng màu đen hấp thụ không còn chút nào.

Mà công kích của đám khôi lỗi lên những người Lục Linh Tộc này, đa số đều bị một tầng hư ảnh lá màu xanh ngăn trở lại.

Song phương trông có vẻ đôi công hung mãnh dị thường, nhưng thực sự lại chẳng xuất hiện bao nhiêu thương vong, cũng chẳng có một chút ảnh hưởng gì tới Cự Thuyền.

Đột nhiên, gần nửa số người Lục Linh Tộc bỗng nhiên tụ tập lại cùng một chỗ, xếp thành một trận hình cổ quái, đồng thời tay bấm pháp quyết, trong miệng cùng niệm một loại chú ngữ.

"Oanh" một tiếng.

Vô số cây lớn ở phía dưới chớp lên hào quang màu xanh mịt mờ, mỗi cây đều hiện ra một hư ảnh hình lá màu xanh, rất nhanh đã tụ lại bên trên hơn trăm người Lục Linh Tộc, ngưng tụ lại thành một hư ảnh cự lá to đến vài mẫu, sau khi chớp lên một cái lập tức xuất hiện phía trên cự thuyền, hào quang đại phóng lao thẳng xuống phía dưới. Bộ dáng như muốn cuốn chặt lấy Mặc Linh Thánh Thuyền.

Nhưng ngay lập tức, Cự Thuyền chột chân động, một cự thủ lông lánh không lồ bay vụt ra, xòe ra năm ngón tay chụp thẳng lên phía trên.

Một tiếng vỡ giòn tan vang lên.

Hư ảnh lá cây không lồ sau khi lay động một cái, lập tức bị cự thủ không lồ màu xanh bắt lấy, nó như một vật sống ngo nguậy giãy dụa không ngừng.

Nhưng năm ngón tay của cự thủ không lồ như năm cái móc câu nắm chặt hư ảnh lá cây không lồ trong lòng bàn tay, hoàn toàn không cho nó có chút cơ hội đào thoát.

Hơn trăm Lục Linh Tộc nhân kia đều trở nên kinh hoảng, lập tức chú ngữ trong miệng trở nên khẩn trương, đồng thời đem toàn bộ pháp lực bản thân trút mạnh vào Cự Thuyền trên không.

Vốn dĩ hư ảnh lá cây không lồ còn hơi mờ nhạt, thoáng chốc lóe lên lục quang rồi trở nên giống như thực thể, đồng thời một cỗ khí tức cường đại tỏa ra từ trên đó, lại một lần nữa giàng co với cự thủ không lồ.

"Chút tài mọn "

Một âm thanh nhàn nhạt của nam tử truyền ra từ bên trong Cự Thuyền, cự thủ màu xanh bỗng nhiên tăng mạnh lực, một cỗ thần lực không thể tin được theo năm ngón tay truyền ra.

"Phanh" một tiếng.

Hư ảnh cự lá màu xanh bị bàn tay cường ngạnh bóp nát.

Dưới tác dụng của lực cản trả, mấy trăm người Lục Linh Tộc sắc mặt tái nhợt, miệng phun ra một đồng máu tươi.

Một ít người pháp lực còn yếu hơn thì lập tức rơi thẳng từ trên không xuống.

Lúc này, một hư ảnh bỗng lóe lên trên đầu Cự Thuyền, Hàn Lập không một tiếng động hiện ra.

Ánh mắt của hắn quét qua chỗ đám người Lục Linh Tộc, mặt không cảm xúc nói một câu:

"Vốn dĩ là muốn tha cho các ngươi một con đường sống, nhưng đã không biết điều vậy nên đành phải tiễn các ngươi đi vậy."

Vừa dứt lời, hai tay Hàn Lập khẽ chà xát, một viên cầu lôi điện màu vàng ảm vang một tiếng hiện ra, vừa điên cuồng lớn lên vừa bay lên trên trời cao.

Kim quang chói mắt, tiếng sấm rung trời!

Trong nháy mắt, lôi cầu liền biến thành các loại lâu các lớn nhỏ mặt ngoài ánh vàng rực rỡ, vô số kim hồ lượn lờ chớp động, đồng thời một cỗ khí tức khủng bố gần như muốn hủy diệt hết thảy mọi thứ tuôn ra.

Đám người Lục Linh Tộc gặp tình hình này tất cả đều cực kỳ kinh hoàng, trong đó một gã cầm đầu không chút do dự quát to một tiếng "Lui lại", tức thì tất cả Lục Linh Tộc nhân ào ào xoay người bỏ chạy về phía xa.

Nhưng Hàn Lập đã xuất ra thần thông, làm sao lại có thể để họ dễ dàng rời đi như thế, trong mắt hắn thoáng hiện lên vẻ lạnh lẽo, một ngón tay nhẹ nhàng điểm ra, tức thì một đạo pháp quyết chớp lên rồi nhập vào trong lôi cầu cực lớn kia.

Lập tức, lôi cầu vang lên một tiếng nổ tung, sét đánh ngập trời, vô số hồ quang màu vàng bắn đi bốn phương tám hướng xung quanh.

Chương 2393: Gặp nhau (thượng)

Sau một loạt tiếng nổ vang, những kẻ Lục Linh tộc này đồng loạt hóa thành tro bụi. Gần ngàn dị tộc trong nháy mắt chỉ còn hơn mười người sống sót.

Những kẻ Lục Linh tộc còn lại trông thấy tình cảnh này tất cả đều bị dọa đến hồn phi phách tán, lúc này họ mới biết, đối thủ trên con thuyền trước mắt này không phải là loại tồn tại mà họ có thể đối phó được, kẻ nào cũng quay đầu chạy thực mạng.

Hàn Lập lạnh lùng nhìn cảnh những Lục Linh tộc nhân còn sót lại chạy trốn, cũng không có ý định đuổi cùng giết tận, vốn là đang muốn quay vào khoang thuyền thì đột nhiên tiếng xé gió từ phía chân trời vang lên, từ trên không ba đạo ánh sáng chói mắt bắn nhanh tới.

Hai mắt Hàn Lập khẽ nhú lại nhưng cũng không có bất kỳ hành động nào, chỉ lẳng lặng đứng ở phía mũi thuyền nhìn tới hướng ba đạo độn quang đang phi tới.

Chỉ một lát sau, ba đạo độn quang thu lại biến thành ba cường giả Lục Linh tộc, một nữ hai nam.

Ba người nhìn thấy cảnh lực lượng tinh nhuệ của tộc mình trong nháy mắt bị thương và tiêu diệt nhiều như vậy cũng cảm thấy vừa sợ vừa giận.

Bọn họ mặc dù dự đoán đối phương thần thông quảng đại, những tộc nhân kia không có khả năng cản trở nổi đối phương, nhưng dựa vào sự trợ giúp của lực lượng từ Lục Hải, ít ra cũng không thể có nhiều thương vong

như vậy, việc chỉ có hơn mười người chạy thoát hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của họ.

Dù sao thì từ lúc thương lượng rồi vội vã đuổi theo cho đến giờ, cùng lắm là mới chỉ vừa hết thời gian uống cạn chén trà.

Cho đến khi ba cường giả Lục Linh tộc chuyển sang nhìn về phía Hàn Lập, cả ba không khỏi giật mình cả kinh cùng xoay lại nhìn nhau, đều đồng thời thấy trong mắt đồng bạn một chút thần sắc hoảng sợ.

"Thực sự là Đại Thừa, đây quả thật là Đại Thừa tu sĩ!"

Hàn Lập khẽ liếc mắt nhìn qua ba người đã nhận ra đó chỉ là những kẻ còn ở cảnh giới Hợp Thể trung hậu kỳ, căn bản không cần quá xem trọng.

"Nhân tộc thật sự xuất hiện một tu sĩ Đại Thừa, xin hỏi tôn tính đại danh của tiền bối? Với tu vi hiện tại của tiền bối không cảm thấy việc ra tay như thế với hậu bối có chút ý lớn hiếp nhỏ hay sao?" Một tên Lục Linh tộc hít một hơi thật sâu, vẻ mặt giận giữ hỏi Hàn Lập.

"Ý lớn hiếp nhỏ? Bọn chúng dám cả gan cản trở công chuyện của ta, nếu ta dễ dàng bỏ qua chỉ sợ các đạo hữu khác biết chuyện này sẽ cười nhạo ta mất. Còn về tên của ta thì các người cũng không cần biết."

"Các hạ là từ giới diện khác tới sao?" Nam tử khôi ngô dường như nghe được trong lời nói của Hàn Lập một chút thông tin, khuôn mặt thoáng kinh ngạc hỏi lại.

"Đúng thì sao mà không đúng thì sao?" Hàn Lập băng quơ đáp lời.

"Nếu các hạ thật sự là từ giới diện khác đến, để tìm hiểu thêm thông tin về lối vào Tiểu Linh Thiên, có lẽ chúng ta phải giữ đạo hữu lại ít hôm tại Lục Hải này." Ánh mắt của nam tử cao gầy chợt lóe lên, khẽ nói.

“Chỉ là ba gã Hợp Thể mà cũng dám ở trước mặt ta khoác lác như vậy, các người nghĩ rằng chỉ cần dựa vào cách ký phụ Cổ Thụ Tổ Linh là có thể sao?” Hàn Lập khề nhếch mép cười hỏi.

"Các hạ biết rõ Cổ Thụ Tổ Linh, xem ra đạo hữu không phải là ngẫu nhiên đi tới nơi này rồi." Nam tử khôi ngô dường như nghĩ ra điều gì, đồng tử co lại.

Hàn Lập cười hắc hắc hai tiếng, cũng không có ý tứ nói thêm điều gì.

“Hai vị đạo hữu, xem ra không còn cách nào khác, chỉ còn cách gọi đến Tổ Linh rồi. Vì lỗi ra của tộc chúng ta, bằng cách nào đi nữa chúng ta cũng phải bắt giữ người này lại, và lấy ba địch một, phần thắng của chúng ta chắc chắn sẽ tăng thêm một ít”. Nữ tử Lục Linh Tộc ánh mắt trở nên tàn khốc gần giọng.

Hai nam tử đi cùng nghe vậy cũng gật đầu đồng ý.

Bản thân họ đã trải qua hàng loạt trận chiến, đối với uy lực của Cổ Thụ Tổ Linh ba người dường như đã mê muội đến hồ đồ, nghĩ rằng cho dù đối phương là một Đại Thừa từ giới diện khác đến cũng có lòng tin rất lớn.

Sau đó ba người đồng thời nâng cánh tay trái lên, ống tay áo che phủ trên người tức thời vỡ vụn, trên cánh tay của mỗi người đều có những hình vẽ cây cổ thụ trông rất sống động.

Mỗi một hình vẽ đều không giống nhau, một hình cây cổ thụ xanh ngắt, cành lá tươi tốt dày đặc, một hình vẽ cổ thụ cao lớn, toàn thân màu sáng bạc. Hình vẽ cổ thụ cuối cùng có đủ mọi màu sắc rất rực rỡ, đầu cành nở đầy các loại hoa đặc sắc với đủ loại kích cỡ.

"Tổ Linh hiện thân "

Ba cường giả Lục Linh tộc một tay đồng thời bấm pháp quyết, khẽ quát lên một tiếng, lập tức ba luồng sáng xanh trên cánh tay lấp lánh chuyển động, đặc biệt mỗi hình vẽ đều hiện ra một ảo ảnh thân cây cao khoảng một thước.

Ở phía dưới rừng rậm, thiên địa nguyên khí đột nhiên chuyển động, vô số sợi tơ màu lục từ trong cây cối bay ra, sau đó chúng như thủy triều, ào ạt hướng tới hình vẽ trên cánh tay ba cường giả Lục Linh tộc, cuối cùng ba ảo ảnh Cổ thụ bay vọt ra khỏi cánh tay của ba người.

Trong nháy mắt, ba ảo ảnh cổ thụ mặt ngoài lấp lánh sắc xanh hiện ra rồi không ngừng lớn dần lên, cuối cùng hóa thành những Cự Mộc to lớn hàng trăm trượng cao vút trời.

Bóng dáng ba cường giả Lục Linh tộc đã không còn thấy ở chỗ cũ.

Ba thân Cự Mộc, sau khi ánh sáng xung quanh thu lại đã hiện ra ba khuôn mặt.

Nhìn rõ ngũ quan khuôn mặt từng người, rõ ràng là ba tu sĩ Lục Linh tộc, hai nam một nữ, vừa biến mất lúc trước.

“Đây là Cổ Thụ Tổ Linh sao? Quả thật rất thú vị, mộc linh khí rất tinh thuần!”

Hàn Lập cảm giác ba Cự Mộc phát ra khí tức cường đại, khuôn mặt tỏ ra vài phần kinh ngạc.

Lúc này, ba thân Cự Mộc mơ hồ vãn vẹo một hồi, sau lại biến hóa thành ba hình dáng to lớn khác nhau.

Một Cự Nhân đầu đầy tóc xanh dài chấm vai, trên người mặc một bộ mộc giáp màu xanh, hai tay trống không.

Một Cự Nhân dáng người hơi thon thả, sau lưng mọc thêm ảo ảnh một đôi cánh phát sáng lung linh, trong tay nắm một thanh kiếm lớn dài màu xanh.

Cuối cùng là một Cự Nhân cao lớn nhất, mặc một bộ giáp bạc hình dáng như một cái gai đâm ngược lên, hai tay cũng nắm một thanh chùy lớn màu bạc.

Lúc này, ba Cự Nhân vừa mới biến hóa xong, Cự nhân tóc dài ông ông nói liền:

“Nếu các hạ nguyện ý thúc thủ chịu trói thì còn kịp. Chúng ta chỉ muốn đạo hữu tạm thời ở lại mấy ngày, nói rõ về chỗ cửa ra vào của giới này thì sau đó có thể tự do rời khỏi. Nếu không đợi đến lúc Tổ Linh đã động thủ, chúng ta cũng không có cách nào khống chế hành động của Tổ Linh đâu, chẳng may đạo hữu vẫn lạc dưới quyền cước của Tổ Linh thì hối hận cũng không kịp”.

“Khẩu khí thật lớn. Cho dù các người dựa vào một chút ngoại lực tiến tới cảnh giới Đại Thừa thì trong mắt ta cũng không đáng một xu. Tuy nhiên loại bí thuật ký phụ của các người lại khiến ta có chút hứng thú, chờ sau khi bắt được các người sẽ nghiên cứu thật kỹ một phen.”

“Cùng hấn đôi co làm gì! Nhân tộc vốn với Lục Linh nhất tộc chúng ta là đối địch của nhau, nếu hấn cho rằng mình là Đại Thừa thì có thể xem thường chúng ta, vậy cứ để hấn biết một chút về sự đáng sợ của Cổ Thụ Tổ Linh đi”. Cự nhân dáng người thon thả có vẻ nôn nóng, tức giận khẽ quát lên.

Tiếng quát vừa ra khỏi miệng, ba Cự Nhân đồng thời im lặng, bước nhanh một bước, nhắm Mặc Linh Thánh Thuyền đi tới.

Hàn Lập đang đứng trước mũi thuyền thấy vậy, chân đạp vào hư không. Ầm... Ầm! Tiếng nổ vang lên đã đi tới trước mặt ba Cự Nhân, tay áo run lên đồng thời nở nụ cười nhạo báng.

Tiếng sét đánh vang lên, trong tay áo ánh sáng lóe lên bắn ra một tia sét nhỏ màu bạc, tia sét thu lại hóa thành một đạo sĩ trẻ, mặt không biểu cảm, đứng cạnh Hàn Lập.

“Giải huynh, công pháp của huynh vừa khéo khắc chế ba thân Cổ Thụ Tổ Linh này, vậy thì giao cho huynh ứng phó là được rồi, tốt nhất là bắt sống một trong ba người bọn họ.” Hàn Lập phân phó một tiếng.

“Cường giả mặc thuộc tính! Rất tốt, mình ta là đủ rồi.” Giải đạo nhân ánh mắt khẽ quét qua ba Cự Nhân, hơi gật đầu một chút, sau đó một chân dẫm mạnh.

"Oanh".

Bên ngoài thân Giải đạo nhân lập tức xuất hiện vô số tia sét điện màu bạc đồng thời xông lên nhắm vào ba Cự Nhân, thân hình cũng đón gió biến lớn, hóa thành một con Cua Vàng lớn vài mẫu, hai càng một lớn một nhỏ.

Hai càng khổng lồ giờ lên phía trước thăm dò, đột nhiên bắn ra một đạo tia sét màu bạc, chỉ sau một cái chớp động liền xuất hiện tại chỗ Cự Nhân thân hình thon thả.

Bầu trời phía trên Cự nhân cao lớn và Cự nhân tóc dài chấn động, hai ảo ảnh Cự Ngao cùng một mảng sét màu bạc cùng đè xuống dưới.

Ba gã Cổ Thụ Tổ Linh biến thành Cự Nhân tự nhiên cả kinh.

Bọn họ thật sự không ngờ đối phương lại triệu hồi ra một kẻ không những động thủ dứt khoát mà còn có thần thông lôi thuộc tính, loại công

pháp mà bọn họ kiêng kỵ nhất, cả ba rùng mình, đồng thời thi triển thần thông ngăn chặn.

Cánh tay cao lớn của Cự nhân vừa chuyển động, hai cự chùy màu bạc trong tay thoáng cái đã biến hóa ra vô số ảo ảnh hướng tới hư ảnh Cự Ngao đang đề tới đánh xuống.

Hai tay Cự Nhân tóc dài đang thi triển pháp quyết, ánh sáng bên ngoài mọc giáp màu xanh không ngừng lóe lên hóa ra vô số dây leo thật dài, đan dệt khắp không trung rồi biến thành một tấm lưới rộng lớn hướng tới Cự Ngao trên đầu mình như muốn bao bọc lại.

Về phần Cự Nhân thon thả đang đối mặt với cột sét màu bạc, khuôn mặt tràn đầy vẻ tập trung, đem lưỡi dao lớn trong tay đặt ngang trước người.

Ngay lập tức, bề ngoài lưỡi dao vạn vạn biến hóa thành một lá chắn màu lục thật lớn, mặt ngoài khắc sâu vô số linh văn, đem nó che chắn trước thân mình.

Tại chỗ ba Cự Nhân truyền ra từng tiếng nổ kinh thiên động địa, từng đạo tia sét màu bạc cùng lúc hiện ra rồi hóa thành từng đoàn điện quang nổ tung lên.

Lúc này Hoàng Kim Giải gầm nhẹ một tiếng, vỏ cứng sau lưng đột nhiên nổi lên vô số Lôi Văn màu bạc rồi nhanh chóng tụ lại biến hóa ra một lôi trận thật lớn.

Lôi trận này chỉ quay tròn một vòng rồi nổ vang, lập tức chui vào hư không không thấy bóng dáng.

Ngay lập tức, ba thân Cự Nhân trên bầu trời đồng thời chấn động kịch liệt, bên trong lôi trận thật lớn vô số tia sét đang chuyển động không ngừng bắn vào họ.

Thân hình Hoàng Kim Giải chớp lên, cũng vô thanh vô tức xuất hiện trên không, sau đó lặn một vòng rồi biến mất vào trong lôi trận.

Ầm... Ầm! Âm thanh vừa vang lên, lôi trận lớn từ từ hạ xuống dưới.

Lúc này phía dưới truyền ra những tiếng rống đầy hoảng sợ của ba Cự Nhân, một cỗ khí tức cuồng bạo xông lên nhưng vừa mới tiếp xúc với lôi trận đã bị hàng loạt lôi điện còn kinh khủng hơn trước trực tiếp xé rách thành từng mảng.

Ngay tức khắc, lôi trận biến thành một đám mây sét bao phủ hết ba thân Cự Nhân rồi thu vào bên trong.

Từng tiếng sét đánh nổi lên, ba Cự Nhân liên tục thét lên những âm thanh đau đớn, ngoài ra còn mơ hồ trông thấy từng đoàn tia sáng ở bên trong không ngừng nổ tung.

Hàn Lập trông thấy mọi sự xảy ra, mỉm cười không chút do dự quay người hướng tới khoang thuyền đi tới.

Giải đạo nhân ngay cả Ma giới Tam Đại Thủy tổ đều có vài phần kiêng dè thì ba gã ngụy Đại Thừa làm sao có thể chống đỡ lâu nổi.

Đây là chưa nói đến công pháp của cả hai bên khắc chế lẫn nhau, vì thế Hàn Lập chỉ nhìn qua khúc đầu giao chiến đã yên tâm trở về thuyền mình.

Quả nhiên, sau một thời gian cạn chung trà, bên ngoài đại sảnh trên khoang thuyền có tiếng bước chân vang lên, Giải đạo nhân vẻ mặt như thường từng bước đi vào.

Hàn Lập đang ngồi trong đại sảnh yên lặng tìm hiểu những pháp quyết lúc trước, khẽ ngẩng đầu lên nhìn đạo nhân rồi cười hỏi một câu:

“Huynh đã chém giết hết tất cả bọn họ?”

“Đương nhiên là không, Hàn huynh chẳng phải đã bảo ta để lại một kẻ còn sống hay sao?” Giải đạo nhân khẽ đáp, tay áo giơ lên, một cái bình nhỏ màu bạc bay ra.

Một tay Hàn Lập hướng tới hư không điểm một cái rồi chớp lấy bình nhỏ, thần niệm xuyên qua vách bình hướng tới bên trong quét qua, chỉ thấy trong bình mơ hồ có một Nguyên Anh héo rút, cao khoảng vài tấc.

Nhìn dung nhan thì đúng là nam tử Lục Linh tộc có gương mặt gầy.

Hàn Lập gật gật đầu, lộ ra vẻ mặt hài lòng, cũng không hỏi kết cục của hai cường giả Lục Linh tộc còn lại, ánh sáng trong tay lóe lên thu bình nhỏ vào trong vòng trữ vật.

Sau đó Ma Linh Thánh Thuyền run lên rồi lại hướng tới phía tới bắn nhanh đi.

Từ lúc đó, Lục Linh tộc không có thêm người nào dám tới ngăn cản hành trình của con thuyền nữa.

Chương 2394: Gặp nhau (hạ)

Chẳng bao lâu sau, tin tức liên quan đến việc ba cường giả của Lục Linh Tộc bị một vị Đại Thừa của Nhân tộc diệt sát lập tức lan truyền ra.

Các loại dị tộc giống như Lục Linh Tộc khi mới biết được tin này đều cực kỳ kinh hãi, lập tức nhao nhao phái ra nhân thủ điều tra mọi nơi xem chân tướng thực hư của việc này như thế nào.

Qua một đoạn thời gian sau, toàn bộ Tiểu Linh Thiên bị việc này triệt để khuấy động.

Mà lúc này, Mặc Linh Thánh Thuyền đã sớm bay ra khỏi khu vực không chế của Lục Linh Tộc, bay thẳng đến một khu vực khác của Tiểu Linh Thiên là nơi cư trú của Nhân tộc.

Mấy ngày sau tại phạm vi Nhân tộc, trong một tòa thạch điện cổ kính trên một đỉnh núi cao vạn trượng, có vài cường giả Nhân tộc đang ở xung quanh một cái bàn đá đang trò chuyện điều gì đó.

Mấy người này gồm có ba nam một nữ, tất cả đều có tu vi trên Hợp Thể, trong khi nói chuyện thần sắc ai nấy cũng đều cực kỳ nghiêm trọng.

"Tin tức đã xác định được quả thật là không sai sao, thật là một vị Đại Thừa Nhân tộc chúng ta, cùng lúc giết chết ba gã Lục Linh Tộc kể cả Cổ Thụ Tổ Linh." một gã trung niên đại hán có làn da đen thui trong đó lớn tiếng hỏi.

"Mặc dù thám tử của chúng ta không có cách nào tiến được vào trong Lục Hải, nhưng nhìn vào phản ứng của các tộc khác thì chắc chắn là không thể sai được. Bằng không Lục Linh Tộc hiện giờ chỉ trong có mấy ngày ngắn ngủi đã vội vàng rút tất cả nhân thủ về bên trong Lục Hải, xem chừng bộ dáng chuẩn bị triệt để phong bế khu rừng." Một lão giả tóc trắng xoá khác, tay vờ râu trả lời.

"Thế nhưng cả ta và ngươi đều hiểu rõ, tại Tiểu Linh Thiên này, Nhân tộc chúng ta căn bản không thể sinh ra tồn tại Đại Thừa, trước kia không có, phòng chừng sau này cũng không có khả năng." Mỹ phụ áo lam ở đối diện, lông mày nhíu lại một cái nói.

"Lời này trước kia còn có thể nói, hiện tại thì sao, chẳng lẽ các ngươi quên Nguyệt tiên tử rồi à. Nguyệt Tiên tử tư chất kinh người, chỉ dùng có một thời gian ngắn mà đã tu luyện từ Luyện Hư đến tận Hợp Thể đại thành, nói không chừng thật sự có hy vọng phá vỡ truyền thuyết Tiểu Linh Thiên không có Đại Thừa." Một gã nam tử khuôn mặt nghiêm nghị lạnh lùng dị thường nói.

"Tư chất của Nguyệt đạo hữu tự nhiên không cần phải nói, ngắn ngủi chỉ trong 2000 năm đã trở thành đệ nhất cường giả trong Nhân tộc chúng ta, thậm chí có thể chống chọi với Lục Linh Tổ Cổ Thụ Tổ Linh mà không hề rơi xuống hạ phong. Nhưng nếu nói Nguyệt đạo hữu có thể tiến giai Đại Thừa dưới tình hình linh khí thiếu thốn ở Tiểu Linh Thiên này thì thật sự là khó có khả năng." mỹ phụ áo xanh nghe được ba chữ "Nguyệt tiên tử", thần sắc hơi động một chút, nhưng vẫn lắc đầu trả lời.

"Chỉ là khả năng không lớn mà thôi, nhưng với tư chất yêu nghiệt của Nguyệt tiên tử thì vẫn còn một chút cơ hội." Nam tử nghiêm nghị lạnh lùng không khách khí phản bác.

"Nếu như Nguyệt tiên tử có thể tiến giai Đại Thừa thì quả là một sự tình may mắn đối với Nhân tộc ở Tiểu Linh Thiên chúng ta. Nhưng với tình hình của Nguyệt đạo hữu hiện giờ, ít nhất còn phải tích lũy thêm mấy trăm năm thời gian nữa thì mới có thể thử xung kích bình cảnh này. Đúng rồi, hiện tại Nguyệt tiên tử đang tu luyện một loại bí thuật rất trọng yếu, không biết có thể tham gia lần tụ hội này được không." Lão giả tóc trắng bình tĩnh nói.

"Thiết đạo hữu yên tâm, mặc dù Nguyệt tiên tử hiện tại không thể xuất quan, nhưng ta đã đem tin tức liên quan truyền đến chỗ nàng ấy bề quan, tin tưởng rằng rất nhanh thôi sẽ có tin tức của nàng ấy truyền lại cho chúng ta." Một gã nam tử khô gầy không mở miệng từ nãy giờ, đột nhiên nhàn nhạt nói một câu.

"Rất tốt, đại sự bậc này mà không có Nguyệt Tiên tử tham gia thương thảo thì quả thật là ta có chút không an tâm. Giờ thì mọi người nói thử xem, vị Đại Thừa Nhân tộc này rốt cục là xuất hiện từ đâu tới?" Lão giả tóc trắng vừa lòng gật gật đầu, lại hỏi tiếp.

"Còn có thể từ chỗ nào nữa, tám chín phần mười là tu sĩ Đại Thừa từ ngoại giới xông vào." mỹ phụ áo lam lông mày khẽ nhíu lại nói.

"Quả thực khả năng này là lớn nhất. Nhưng người này đã là Đại Thừa Nhân tộc, khẳng định là đến từ Linh giới, hơn nữa lại có biện pháp đi tới Tiểu Linh Thiên, chắc chắn là cũng có thể ly khai nơi này bằng thông đạo khi tới đây. Chuyện này đối với chúng ta quả thực là cơ hội đi tới Linh giới ngàn năm có một." Đại hán có làn da đen thui đồng ý nói.

"Chỉ có tại Linh giới chúng ta mới có thể có ít khả năng tiến giai lên Đại thừa. Mặc dù lúc trước các tộc cũng phát hiện lối ra để ly khai giới này, nhưng đáng tiếc là không ai có thể chống lại giới diện chi lực khủng bố ở thông đạo kia, chỉ có thể đành bó tay mà thôi. Nếu quả thật là vị Đại Thừa Nhân tộc này đến từ ngoại giới thì đây đúng là một đại cơ duyên cho Nhân

tộc ở Tiểu Linh Thiên chúng ta." Sau khi nam tử nghiêm nghị lạnh lùng nghĩ một chút, trong mắt cũng hiện lên một tia cháy bỏng nói.

"Chẳng qua là đối với sự tình của Linh giới chúng ta cũng không biết được nhiều lắm, vị Đại Thừa này có đúng là tu sĩ đến từ Linh giới, có thật sự là tu sĩ Nhân tộc hay không cũng chưa thể khẳng định được. Nhưng có thể khẳng định một điều là chắc chắn người này sẽ ghé lại xem qua chỗ cư ngụ của Nhân tộc chúng ta, cho nên là không thể không chuẩn bị một ít phòng bị. Vạn nhất người này không hề niệm chút tình nghĩa đồng tộc mà lại xuất hiện lời gì ác ý, chúng ta cũng không thể không có một chút dự phòng." Lời nói của lão già tóc trắng lại cực kỳ lão luyện từng trải.

"Lời của Bạch Ông rất có lý, chẳng qua người kia có thể cùng lúc diệt sát cả tam đại Cổ Thụ Tổ Linh phụ thể trên Lục Linh Tộc, thần thông to lớn như thế nào hoàn toàn có thể đoán được. Đến lúc đó Nguyệt tiên tử cũng phải ra mặt mới có khả năng đối kháng. Dù sao Nguyệt đạo hữu là người duy nhất trong chúng ta thực lực chân chính tiếp cận tồn tại Đại Thừa." Hai mắt nam tử nghiêm nghị lạnh lùng chớp lên một tia hàn quang nói.

"Việc Nguyệt Tiên tử lập tức xuất quan chỉ sợ là không dễ. Dù sao Nguyệt đạo hữu cũng ở..." nam tử khô gầy như xương đang muốn nói gì.

Nhưng đúng lúc này, đột nhiên bên ngoài đại điện vang lên một tiếng, một đạo ánh sáng bạc bắn tới, sau vài cái chớp động đã đến phía trên mọi người, lượn vòng vài cái hóa thành một thanh tiểu kiếm bay thẳng đến bàn đá chỗ mọi người.

Trên tiểu kiếm màu bạc bất ngờ có thêm một cái ngọc giản màu trắng.

Mọi người thấy tình hình như vậy thì mỗi người một vẻ.

Lão giả tóc trắng sau khi suy nghĩ một chút, lập tức khoát tay lấy ngọc giản từ trên tiểu kiếm màu bạc xuống.

Tiểu kiếm run lên, lại hóa thành một đạo ánh sáng màu bạc phá không bay đi, sau một cái chớp động, lập tức biến mất vô tung vô ảnh ngoài cửa điện.

Thoáng cái, ánh mắt của những người khác tất cả đều tập trung vào vật màu trắng đang ở trên tay lão giả.

Lão giả đem ngọc giản đặt lên trên trán, khép hờ hai mắt, dùng thần niệm của mình để kiểm tra thông tin trong đó.

Chỉ một lát sau, thần sắc lão giả khẽ động, hai mắt mở ra, mặt lộ vẻ vui mừng:

"Quả nhiên là phi kiếm truyền thư của Nguyệt tiên tử. Nguyệt đạo hữu đã hứa đợi đến khi gã Đại Thừa kia tiến vào khu vực cư trú của Nhân tộc thì sẽ cùng chúng ta đi gặp người này một lần."

"Vậy là rất tốt, có Nguyệt đạo hữu cùng đi, chúng ta cũng an tâm hơn nhiều." Nam tử khô gầy nghe vậy, lộ ra vẻ mừng rỡ nói.

Những người cũng vì vậy mà thần sắc trở nên thả lỏng hơn.

Tiếp theo sau đó mọi người lại thương nghị thêm một chút, rồi cùng rời khỏi thạch điện, bắt đầu làm một chút chuẩn bị.

....

Ở một chỗ bí ẩn khác trong sơn cốc, một tòa mật thất bị một tầng hàn băng phong bế lối ra vào, trên một vòng Ngân Luân sáng như trăng, một

thiếu nữ áo trắng vóc người thon thả đang ngồi xếp bằng lẳng lẳng tìm hiểu cái gì đó.

Thân hình thiếu nữ giống như một pho tượng không hề nhúc nhích chút nào, nhưng mơ hồ để lộ ra một loại phong tư tuyệt thế không nói nên lời, gương mặt tuyệt mỹ như phấn ngọc đang được ngân quang nhẹ nhẹ chiếu sáng hơi cúi xuống, làm cho không ai có thể thấy rõ được hoàn toàn dung nhan thật sự.

...

Hơn nửa tháng sau, trên bầu trời một dãy núi liên miên thuộc biên giới nơi cư trú của Nhân tộc, âm thanh ầm ầm vang lên, một Cự Thuyền màu đen trông như tòa núi nhỏ từ không trung bay tới, sau vài cái chớp động, lập tức bắn thẳng tới sâu bên trong khu vực cư trú của Nhân tộc.

Một ít tu sĩ đề giai ở dưới dãy núi trông thấy tình hình này không thể kìm được mà trợn mắt há mồm.

Bình thường những Nhân tộc ở tại chỗ sâu xa trong Tiểu Linh Tiên chưa bao giờ được thấy qua phi hành pháp khí lớn đến vậy.

Chẳng qua một ít người hữu ý trong nháy mắt khi vừa phát hiện ra Cự Thuyền màu đen, lập tức thông qua một ít pháp khí đặc thù đem tin tức này trực tiếp truyền về hậu phương.

Cho nên mặc dù Mặc Linh Thánh Thuyền cực kỳ đáng chú ý, nhưng một đường phi hành trên bầu trời khu vực Nhân tộc, không có bất kỳ người nào tiến lên ngăn cản hoặc vặn hỏi cái gì.

Hai ngày sau, sau khi Cự Thuyền màu đen bay qua một hồ nước rất rộng lớn, đột nhiên dừng lại ở một dãy núi nhỏ rất bình thường.

"Hàn tiền bối, nơi đó chính là động phủ của gia mẫu. Ở đây ngoại trừ ta cùng mẫu thân ra, còn có mấy vị thúc bá tỷ muội ở bên trong các đỉnh núi khác." Một thanh âm của thiếu nữ tràn đầy vui mừng truyền từ bên trong Cự Thuyền ra.

Tiếp theo ánh sáng bạc chớp lên, Chu Quả Nhi cực kỳ hưng phấn bay xuống khỏi Cự Thuyền, lập tức lao thẳng vào trong một tòa núi nhỏ

"Xem ra này nha đầu này thật sự rất nhớ nhà, bằng không cũng sẽ không cấp bách đến mức quên cả chào hỏi một tiếng mà đã đi ra ngoài rồi." một âm thanh của nam tử cười khẽ từ trong Cự Thuyền vang lên.

"Hàn sư, trước kia Quả Nhi chưa bao giờ rời xa nhà lâu như vậy, cuối cùng lần này cũng có thể trở về thăm gia đình tất nhiên là tình cảm cực kỳ chân thành rồi." Thêm một thanh âm cực kỳ cưng kính cũng truyền ra.

Vừa dứt lời, trên không trung lóe lên tia ánh sáng xanh nhàn nhạt, Hàn Lập mang theo Hoa Thạch lão tổ xuất hiện ở phía trước Cự Thuyền, từ trên cao nhìn xuống đánh giá mấy ngọn núi này.

Lúc này, Chu Quả Nhi sau khi chớp động một cái, trực tiếp chui vào trong một mặt thạch bích bên trên sườn núi không thấy bóng dáng nữa.

Hàn Lập mỉm cười, lặng lẽ đứng chờ trên không trung.

Lúc này, hẳn tất nhiên là có thể cảm thấy được có người trên vài ngọn núi khác đang dùng một ít pháp khí nào đó lặng lẽ quan sát mình cũng với Cự Thuyền, trong lòng cực kỳ sợ hãi không dám hiện thân ra ngoài.

Chỉ sau thời gian một bữa cơm, từ chỗ vách đá mà Chu Quả Nhi biến mất kia ánh sáng chớp lên, một thiếu phụ ăn mặc thanh lịch đi ra từ đó.

Nhìn dung nhan thiếu phụ này cùng Chu Quả Nhi có bộ dáng tương tự đến sáu bảy phần, mà thiếu nữ hai mắt đỏ ửng đang bám chặt theo bên cạnh, chính là Chu Quả Nhi đi vào lúc trước.

"Vãn bối Thạch Tiêm Vân bái kiến tiền bối! Nghe Quả Nhi nói, lần này nhờ có tiền bối cứu giúp, mới có thể giữ được tánh mạng ở bên ngoài, vãn bối thật sự vô cùng cảm kích." Thiếu phụ ngẩng đầu lên đến không trung nhìn qua thân hình Hàn Lập cùng với Thạch lão tổ, lập tức cùng với Chu Quả Nhi từ xa cúi đầu xuống.

"Người chính là mẫu thân của Chu Quả Nhi, tu vi quả nhiên không kém. Đứng lên đi, ta đến đây lúc này ngoại trừ việc đưa Chu Quả Nhi về nhà, ngoài ra còn có một chút chuyện muốn hỏi." Hàn Lập ở trên không sau khi quét qua tu vi Luyện hư của thiếu phụ, thần sắc khẽ động, thông dong mở miệng nói.

"Vâng, trước hết mời tiền bối đến động phủ một lần, tề xá mặc dù không có linh trà linh tửu gì, nhưng còn có vài loại linh quả mà ngoại giới không thường thấy, hy vọng tiền bối có thể nhắm nháp một ít." Thiếu phụ đứng dậy, cung kính nói.

"Tốt lắm, người đã có tâm thì Hàn mỗ cũng không khách khí. Hoa Thạch, người trước tiên cứ lưu lại ở bên ngoài đi." Hàn Lập gật đầu, quay sang Hoa Thạch lão tổ ở bên cạnh phân phó một tiếng.

Chương 2395: Uy chấn chư tộc

Sau khi Hoa Thạch lão tổ khom người đáp ứng một tiếng, lập tức hóa thành một đạo độn quang bay trở về Cự Thuyền.

Hàn Lập thì bước nhẹ một bước vào hư không, mơ hồ một cái rồi trực tiếp biến mất khỏi không trung.

Trong khoảnh khắc, không gian bên cạnh Thạch Tiêm Vân chấn động, thân hình Hàn Lập lặng lẽ không tiếng động xuất hiện ngay phía trước mặt nàng.

"Tiền bối, xin mời!"

Thần sắc của thiếu phụ cả kinh, nhưng lập tức cung kính dẫn đường ở phía trước.

Trong nháy mắt, hào quang trên tường đá chớp động, ba người lại lần nữa chui vào trong đó không còn thấy bóng dáng.

Cùng lúc đó, bên trong lòng núi của dãy núi gần đây, có vài tu sĩ Nhân tộc tụ tập trong một gian đại sảnh, đang thông qua một mặt pháp kính sáng lấp lánh, hết sức chăm chú quan sát sự việc phát sinh bên ngoài.

"Thật sự là nha đầu Quả Nhi này! nàng lại từ phi thuyền màu đen kia đi xuống, vậy chẳng phải là người còn lại kia chính là tồn tại Đại Thừa trong truyền thuyết đây ư." Một gã trung niên ăn mặc như nho sinh, sau khi thu lại ánh mắt khỏi pháp kính, thở nhẹ một hơi nói.

"Quả Nhi muội muội đã mất tích từ rất lâu, không thể ngờ được lần này trở về lại còn có thể lôi kéo quan hệ với một vị Đại Thừa. Chúng ta hiện tại phải làm sao, có nên đi thông tri cho các vị tiền bối trong tộc kia không?" Một gã thanh niên tuổi không lớn lắm bên cạnh thoáng chần chừ hỏi.

"Hừ, Cự Thuyền này đến đây gây ra động tĩnh lớn như vậy, người nghĩ rằng chúng ta không phát ra tin tức thì các vị tiền bối kia cũng không biết việc này sao. Được rồi, vị tiền bối Đại Thừa này cùng Quả Nhi có quan hệ, đối chúng ta mà nói có lẽ cũng là một cơ hội tốt ngàn năm có một. Trước hết chúng ta cứ ở nơi này quan sát đi đã rồi nói sau." Sau khi sắc mặt nho sinh âm tình biến hóa một lúc mới hừ một tiếng nói.

Những người khác được nghe vậy, cũng đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Trong các đỉnh núi khác ở lân cận xung quanh cũng xuất hiện một màn tương tự như vậy.

Lúc này, thiếu phụ đã dẫn Hàn Lập xuyên qua một hành lang toàn đá xanh, đi tới một gian phòng, đại sảnh bày biện bố trí mộc mạc tao nhã.

Bốn góc bên trong phòng đều đặt một cái thạch đỉnh phong cách cổ xưa, bên trong từng cái đều đốt một loại đàn hương màu đen vàng không biết tên.

Chờ khi Hàn Lập ngồi xuống một cái ghế đá bên cạnh bàn gỗ đặt chính giữa căn phòng, thiếu phụ ở một bên mới vỗ hai tay “Phách” một tiếng.

Lập tức cửa hông trong đại sảnh chớp lên ánh sáng, một con từng thử (sóc) trắng như tuyết cao hơn một thước, hai chân trước đang giữ một mâm đựng đầy linh quả đặt trên đầu đi vào.

Hai mắt con linh thú này đen nhánh linh động, mặc dù thân hình có hơi chút không vững vàng, nhưng lần nào tứ chi chạm đất cũng đều không gây

ra chút tiếng động, chỉ sau vài cái lay động, đã nhanh nhẹn đi đến bên bàn, đem mâm trái cây trên đỉnh đầu thuận thực dì thường để xuống.

Sau đó hai mắt con thú này nhìn chăm chú vào Hàn Lập, miệng phát ra âm thanh chít chít êm tai, cái đuôi lông xù to đùng sau lưng thì lắc lư trái phải không ngừng.

"Tuyệt nhi không được nóng nảy, mau mau đi xuống, sau khi trở về ta sẽ cho ngươi một hạt Khai Nguyên đan." Thiếu phụ trông thấy cảnh này, sắc mặt trầm xuống mở miệng răn dạy.

"Ha hả, có chút ý tứ. Đây là một con Tuyết Tùng thú, cho dù là ở Linh giới cũng rất ít khi nhìn thấy. Trông bộ dáng của nó có vẻ cách thời điểm hoàn toàn khai mở linh trí cũng chỉ một bước, đã vậy thì ta cũng nên giúp nó một tay." Hàn Lập trông thấy vậy mỉm cười nói.

Vừa dứt lời, ngón tay trong tay áo hắt búng một cái, một viên đan dược to như ngón tay cái thơm lừng mùi thuốc theo đó bắn ra.

Tuyết Tùng thú vừa ngửi thấy hương thơm của đan dược này, trong mắt hiện lên vẻ kích động không ngừng, không chút do dự nhảy thẳng lên đớp lấy viên đan dược nuốt ngay vào bụng, sau đó xoay người rơi xuống dưới bàn.

Kết quả chỉ một lát sau, tiểu thú gầm nhẹ lên một tiếng, lông tóc toàn thân dựng đứng cả lên thẳng tắp, đồng thời bộ lông trắng như tuyết bỗng nhiên bị nhuộm đỏ như máu, sau khi quay tròn một vòng thì bên trong cơ thể vang lên một hồi âm thanh như tiếng pháo nổ.

"Tiền bối, đây là..." Thiếu phụ cả kinh, không tự chủ được mở miệng hỏi.

"Mẫu thân yên tâm, Hàn tiền bối không có ác ý với Tuyết nhi, mà là nó đã gặp được cơ duyên rồi." Chu Quả Nhi ở bên cạnh lại cực kỳ vui vẻ nói.

Lúc này, khí tức toàn thân tiểu thú đột nhiên ngưng tụ lại, so với lúc trước có vẻ còn cường thịnh hơn vài phần, lại sau một tiếng gầm nhẹ thì run rẩy đứng dậy. Tiểu thú nhìn Hàn Lập rồi đột nhiên ở miệng thốt ra lời cảm kích bằng tiếng người:

"Đa tạ đại nhân ban cho linh dược giúp hóa đi xương ngang trong miệng, bằng không tiểu thú muốn đi đến một bước này tối thiểu thì cũng phải mất cả nghìn năm tu luyện nữa."

"Hắc hắc, đứng lên đi. Vốn dĩ cũng là do linh trí của người đã mở hơn nửa rồi, bằng không cho dù có đan dược tương trợ, cũng không thể dễ dàng đạt được đến trình độ như này." Hàn Lập khoát tay, lạnh nhạt nói.

Lúc này, sau khi vẻ mặt thiếu phụ lóe lên vẻ hoảng sợ, lập tức cùng tiểu thú liên tục cảm ơn Hàn Lập, sau đó khoát tay cho tiểu thú đi xuống.

Tuyết Tùng thú thấy vậy, hai chân trước gập lại nằm rạp xuống đất hành đại lễ với Hàn Lập, sau đó mới lưu luyến rời khỏi đại sảnh.

"Lai lịch của tiền bối lúc trước ta mới nghe Quả Nhi nói đại khái một lần. Nha đầu này coi như là gặp được may mắn trong bất hạnh, rơi vào trong Ma giới mà còn có thể được tiền bối ra tay cứu giúp. Bằng không thiếp thân cùng tiểu nữ thật khó có ngày gặp lại. Ngoài ra lúc trước nghe tiền bối nói, có chuyện còn muốn hỏi văn bối, không biết là chuyện gì. Chỉ cần văn bối biết, nhất định hoàn toàn không giấu diếm." Thiếu phụ lại kính cẩn hỏi.

"Ta cứu Quả Nhi mặc dù là chuyện tình cơ duyên xảo hợp, nhưng mà nguyên nhân ban đầu để ta chú ý đến nàng, là đến từ trên chính bản thân

nàng. Ngược lại ta từng nghe Quả Nhi nói, ban đầu chẳng qua người mới chỉ có cảnh giới Nguyên Anh, hiện tại lại đã tiến tới cảnh giới tu vi Luyện hư. Trong thời gian này đạo hữu cũng đã gặp được kỳ ngộ gì nên mới tiến giai nhanh như vậy chứ." Hàn Lập thủng thỉnh nói.

"Ban đầu văn bối cũng đã có tu vi Nguyên Anh hậu kỳ, thêm nào mấy năm nay quả thật cũng gặp được một lần cơ duyên không nhỏ, vậy nên chỉ trong thời gian ngắn mới có thể liên tiếp tiến giai hai đại cảnh giới, khó khăn tiến giai lên cấp độ Luyện Hư. Ngược lại theo như lời tiên bối do bản thân Quả Nhi, là chỉ..." Thiếu phụ còn có một chút mơ hồ.

"Xem ra thời gian lúc trước quá ngắn nên Quả Nhi không đem chân tướng của việc này nói cho đạo hữu. Được rồi, để tự ta nói ra việc này vậy." Hàn Lập cười nói.

"Văn bối rửa tai lắng nghe." Thiếu phụ trong lòng rung mình, nghiêm nghị trả lời.

"Quả Nhi sở tu công pháp là Tổ Nữ Luân Hồi Công, người cũng đã biết việc này?" Hàn Lập hỏi một câu.

"Công pháp này là văn bối tự mình truyền thụ cho tiểu nữ, làm sao lại không biết?" Thiếu phụ đầu tiên là ngơ ngác nhìn Quả Nhi một cái, nhưng lập tức thản nhiên trả lời.

"Nhưng căn cứ vào lời nói của Quả Nhi, chủ công pháp người tu luyện lại không phải công pháp này, mà là đạo gia pháp quyết Thanh Khí Quyết rất thường thấy. Ta muốn biết chính là, bộ Tổ Nữ Luân Hồi Công này người nhận được từ trong tay người nào?" Hàn Lập bình tĩnh lại hỏi.

"Hóa ra là tiên bối muốn hỏi việc này..., chỉ là văn bối thật sự có chút khó xử. Tổ Nữ Luân Hồi Công trong tay Quả Nhi quả thật là văn bối nhận

được từ trong tay một vị tiên bối khác. Nhưng mà văn bối đã từng phát lời thề, nếu Quả Nhi không đem công pháp này tu luyện tới cảnh giới nhất định và cũng nếu chưa được vị tiên bối kia đồng ý, tuyệt đối không được đem danh tính của người ấy cho người khác biết." Thiếu phụ mặt đầy chần chừ nói.

"Thì ra là như vậy. Việc này thì dễ xử lý, ta lại hỏi ngươi một chuyện, truyền thụ công pháp này cho ngươi là nam hay nữ? Việc này thì cũng có thể nói cho Hàn mỗ được chứ. Ngươi yên tâm, nếu chủ nhân của pháp quyết này thật sự là người mà ta suy nghĩ kia, nàng cùng ta có quan hệ cực kỳ gần gũi, là bạn không phải là địch. Ta còn muốn tự mình gặp nàng một lần." Hàn Lập mỉm cười, thông dong lại nói.

"Người truyền thụ Tổ Nữ Luân Hồi Công cho văn bối, quả thực là một nữ tử. Nếu đúng vị này là người quen cũ của tiên bối, văn bối có thể phá lệ đưa tin hỏi thăm cho vị tiên bối này một tiếng. Xem vị tiên bối này có muốn gặp mặt hay không. Dù sao Hàn tiên bối cũng là tu sĩ Đại thừa, lại đã từng cứu Quả Nhi, có lẽ vị tiên bối này cũng sẽ không quá trách tội thiếp thân. Nhưng nếu vị tiên bối này cự tuyệt gặp mặt thì thiếp thân cũng đành bất lực." Thiếu phụ nghe vậy, sau khi do dự rất lâu, rốt cục cắn răng một cái nói.

"Cái này là đương nhiên. Ngươi cứ đem tên họ của ta cùng sự việc bẩm báo là được. Không cần biết kết quả ra sao ta cũng đều ghi nhớ phần nhân tình này của Thạch đạo hữu." Hàn Lập trên mặt hiện ra tia mỉm cười.

"Không dám, đại ân của tiên bối với Quả Nhi, chẳng lẽ văn bối không thể báo đáp được một chút. Thiếp thân lập tức gửi tin tức cho vị tiên bối này, còn mời Hàn tiên bối chờ một chút." Thiếu phụ kính cẩn nói, tiếp theo từ tay áo trong lấy ra một cái pháp khí hình dạng ngọc bội, sau khi dùng ngón tay ghi lại một ít văn tự lên trên, sau đó “Phanh” một tiếng, năm ngón tay dùng sức bóp nát ngọc bội thành bụi phấn.

Tức thì từng điểm ảnh sáng theo từng hạt bột phấn biến mất vào trong hư không.

Cùng một thời gian đó, trong tòa mật thất bị băng phong phong kín lối ra vào, thiếu nữ áo trắng đang ngồi xếp bằng trên vòng bạc “O” nhẹ một tiếng, tay ngọc thon thon nâng lên, phía trước người chấn động, vài hàng quang văn màu trắng thoáng cái quỷ dị hiện ra.

Hai mắt thiếu nữ nhìn chăm chú, thân hình nhẹ nhàng run rẩy, một cánh tay áo phất lên trước người, tất cả quang văn này đều đột nhiên biến mất. Một ngón tay ngọc dài nhỏ điểm điểm vài cái vào không trung chỗ lúc này, lại có vài hàng quang văn màu trắng hiện ra rồi lóe lên biến mất vào trong hư không.

Cùng lúc đó, bầu trời bên ngoài mật thất trong sơn cốc vang lên tiếng xé gió, mấy đạo kinh hồng chói mắt từ xa bay vụt tới.

Bên kia, Hàn Lập đang lặng lẽ đứng một bên chờ tin tức của thiếu phụ, trong tay áo vang lên tiếng vù vù, run lên rồi hiện ra một tấm ngọc bội.

Trên ngọc bội có vài hàng văn tự đang từ từ chuyển động.

Thiếu phụ nhìn kỹ, sau đó cực kỳ mừng rỡ nói với Hàn Lập:

"Hàn tiền bối, vị tiền bối kia đáp ứng sáng mai sẽ đi qua gặp."

Hàn Lập vừa nghe lời này, trên mặt lóe lên một tia hưng phấn rất khó nhận ra, sau khi cảm ơn thiếu phụ một tiếng, rồi bắt đầu hỏi thăm một chút tình huống ở Tiểu Linh Thiên.

Mặc dù chút chuyện ở Tiểu Linh Thiên hẳn cũng đã sớm biết được một ít từ miệng Chu Quả Nhi, nhưng giờ nghe thiếu phụ nói thì càng thêm rõ ràng cụ thể.

Sau khi kết thúc nửa canh giờ nói chuyện, Hàn Lập đứng dậy khước từ lời mời ở lại của thiếu phụ, phiêu nhiên ly khai đại sảnh, bay trở lại bên trong Mặc Linh Thánh Thuyền đang ở phía trên đỉnh núi.

Cự Thuyền này lẳng lẳng lơ lơ phía trên dãy núi không chút động tĩnh.

Lúc này, bên ngoài vài ngọn núi phụ cận, đã có một ít cao giai tu sĩ lục tục kéo tới, nhưng hoàn toàn không dám mạo muội tiếp xúc với Hàn Lập, ào ào cẩn thận dừng lại ở một nơi rất xa, lẳng lẽ quan sát hết thấy động tĩnh trên cự thuyền.

Nhưng có một ít hạng người thông minh, khi thấy Hàn Lập rời đi khỏi động phủ của thiếu phụ, lập tức hoặc phái môn hạ đệ tử đi một chuyến, hoặc tự mình đến nhà bái phỏng muốn tìm hiểu một chút tin tức về việc liên quan đến Hàn Lập.

Chương 2396: Biến động tại Huyết Thiên

Lăng Phi Tiên đối mặt với những tu sĩ đồng tộc cao giai, nên cũng không dám chậm trễ, hơn nữa cũng không có điều gì có thể giấu diếm, liền thản nhiên nói ra lai lịch của Hàn Lập.

Chỉ trong vòng một đêm, tất cả tu sĩ Nhân tộc xung quanh đều biết Hàn Lập đích xác là Tu Tiên giả Nhân tộc có tu vi Đại Thừa tới từ Linh giới, lập tức mỗi người đều cực kỳ hưng phấn, vội vàng thay đổi chủ ý muốn tự mình lên thuyền báii kiến Hàn Lập một phen.

Nhưng khi mấy tên tu sĩ Nhân tộc này vừa tiếp cận cự thuyền trong phạm vi gần một dặm, lập tức bị một tầng cấm chế vô hình mạnh mẽ cản lại. Không kẻ nào cả gan dám xông vào, chỉ có thể rời khỏi khu vực cự thuyền với vẻ rất bất đắc dĩ mà thôi.

Sáng sớm ngày thứ hai, linh quang nơi chân trời chớp lóe một cái, mây đạo cầu vòng chói mắt mang theo thanh âm “chì chì” lao vút tới.

Hàn Lập đang ngồi xếp bằng trong khoang thuyền, tâm niệm vừa động, một tay bấm pháp quyết, thu hồi toàn bộ cấm chế vô hình bên ngoài thánh thuyền, sau đó bước một bước dài rời khỏi khoang thuyền, đi về chỗ mũi thuyền.

Chỉ thấy vài đạo kinh hồng kia trong chớp mắt đã đến bên trên cự thuyền, độn quang thu liễm, vài nam nữ tu sĩ Nhân tộc hiện ra.

Tất cả những tu sĩ này đều dừng lại lơ lửng giữa không trung cách cự thuyền hơn trăm trượng, chỉ có một thiếu nữ áo trắng trông giống như một nàng tiên trên Trời, không mang theo chút bụi trần, bay thẳng tới chỗ Hàn Lập.

Hàn Lập neho mắt, nhìn chăm chú khuôn mặt của nữ tử kia, giờ khắc này trong mắt hắn không có bất kỳ người nào khác.

Sau vài cái chớp động, thiếu nữ áo trắng đã xuất hiện ngay trước mặt Hàn Lập, khoảng cách chỉ gần trong gang tấc, đôi mắt đẹp khẽ chớp một cái, sau đó miệng thom khẽ mở nói:

“Phu quân, rút cuộc chàng đã tìm được nơi này, thiếp chưa từng hoài nghi sẽ có một ngày này, chỉ là thời gian chờ đợi quá lâu, nỗi khổ tương tư thật sự quá khó chịu.”

“Uyển Nhi!!”

Hàn Lập chỉ thốt ra được hai chữ này, sau đó không nói thêm điều gì, chỉ thấy hắn chìa một bàn tay ra, dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt mềm mại như lụa của thiếu nữ, giống như đang vuốt ve một món trân bảo tuyệt thế nào đó.

Thiếu nữ áo trắng đương nhiên là người mà Hàn Lập khổ công tìm kiếm bao nhiêu năm, rút cuộc hôm nay mới tìm được đạo lữ song tu Nam Cung Uyển, đồng thời cũng là vị “Nguyệt Tiên tử” có danh vọng rất lớn trong Nhân tộc ở Tiểu Linh Thiên kia.

Chúng tu sĩ Nhân tộc phía xa xa thấy cảnh này, tất cả đều bối rối không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Phải biết với thân phận đệ nhất cường giả Nhân tộc của Nam Cung Uyển, cộng thêm phong tư tuyệt thế không ai bằng, nàng đã trở thành nữ

thần trong mộng của không biết nhiều bao nam tu trẻ tuổi.

Lúc này vậy mà nàng lại thân mật cùng một gã nam tử ngoại lai, thật sự khiến không ít người trợn mắt há hốc mồm, trong lòng ghen ghét không thôi.

Vài tên cường giả Nhân tộc đi cùng Nam Cung Uyên đang lơ lửng trên không tuy không đến mức giạt mình, nhưng mỗi người lại mang một thần sắc khác nhau nhìn một màn trước mắt.

Một khắc sau, thân hình thiếu nữ áo trắng khẽ động, cả người tựa như không xương nhào thẳng vào trong lòng Hàn Lập.

Nửa ngày sau, trong một phòng ngủ được bố trí tao nhã trên thánh thuyền, trên một giường đá tinh khiết như ngọc, thiếu nữ áo trắng mang gương mặt đỏ ửng rung động lòng người đang được Hàn Lập ôm chặt trong lòng, nàng đang cúi đầu kể lại tất cả mọi chuyện bản thân gặp phải bấy lâu nay.

Sau khi Hàn Lập tiến vào thông đạo không gian, Nam Cung Uyên trải qua nhiều năm khổ tu, rút cuộc cũng tu luyện tới bình cảnh, tu vi không thể tiến thêm được chút nào nữa.

Roi vào đường cùng, nàng chỉ có thể theo chân Hàn Lập tiến vào không gian tiết điểm, chuẩn bị nhập cư trái phép Linh giới.

Nói đến đây, Nam Cung Uyên than nhẹ một tiếng.

“Nàng sao vậy, chẳng lẽ Uyên Nhi cũng gặp phải không gian phong bạo sao?” Hàn Lập khẽ ngửi mùi thơm của cơ thể nữ nhân trong lòng, âm giọng hỏi.

“Thiếp thực sự không gặp phải không gian phong bạo, mà lại gặp phải tồn tại Đại năng tranh đấu trong không gian tiết điểm. Dưới ảnh hưởng của trận tranh đấu, lực không gian bị rối loạn, thiếp mới rơi vào trong Tiểu Linh Thiên.” Trên mặt Nam Cung Uyển bỗng hiện lên vẻ kỳ quái, sau một hồi lâu mới cắn nhẹ môi nói ra.

“Tranh đấu? Là ai mà dám làm loại chuyện đó trong không gian tiết điểm, chẳng lẽ là tồn tại Đại Thừa sao?” Trong lòng Hàn Lập cả kinh, hỏi.

“Không phải, là Chân Linh La Hầu và Thượng Cổ Chân Linh Bách Đầu Trùng mà phu quân đã từng gặp qua năm đó. Lúc ta tiến vào, hai bọn chúng đều đã lưỡng bại câu thương, nhưng trước khi ngã xuống, cả hai đều vận hết sức đánh ra một kích cuối cùng, thông đạo tiết điểm bị đánh vỡ, thiếp và hai thân thể Chân Linh kia đều rơi vào trong Tiểu Linh Thiên này. May nhờ Trời mà thiếp thân không bị thương quá nặng, ngược lại bởi vậy mà còn được một lần thiên đại cơ duyên.” Nam Cung Uyển nhẹ giọng trả lời.

“Lại là gia hỏa La Hầu này! Nàng nói là cơ duyên, chẳng lẽ ám chỉ thân thể hai đầu Chân Linh kia.” Hàn Lập cảm thấy bất ngờ, nhưng lập tức lại lộ vẻ đăm chiêu.

“Vâng. Bất kể là La Hầu hay Bách Đầu Trùng, cho dù ở trong Chân Linh cũng bài danh không thấp. Những thứ khác không nói, chỉ riêng hai tinh thạch ẩn chứa lượng tinh nguyên khổng lồ, đối với một Tu tiên giả mà nói, giá trị đã cực kỳ to lớn rồi. Cũng nhờ lần cơ duyên nghịch thiên này, thiếp mới có thể tu luyện tới cảnh giới hiện giờ chỉ trong chưa đến hai nghìn năm ngắn ngủi ở Tiểu Linh Thiên có linh khí còn xa mới bằng Linh giới này. Ngược lại phu quân chàng, mặc dù ở Linh giới, nhưng trong thời gian ngắn như vậy đã tiến giai cảnh giới Đại Thừa, điều này thực khiến người ta khó có thể tưởng tượng nổi. Thiếp càng tu luyện tới cảnh giới cao hơn, mới càng cảm ứng được việc tiến giai Đại Thừa gian nan như thế nào. Cho dù thiếp có tinh hạch Chân Linh trong tay, nhưng cũng không nắm

chắc bao nhiêu với việc đột phá bình cảnh Đại Thừa.“ Nam Cung Uyển ngẩng đầu nhìn Hàn Lập, trên mặt không giấu được nét kinh ngạc.

“Ta tiến giai Đại Thừa cũng phải chuẩn bị rất nhiều thủ đoạn hậu chiêu mới có thể may mắn thành công. Năm đó, ta bằng cảnh giới Hóa Thần tiến nhập không gian tiết điểm cũng không phải thuận buồm xuôi gió, mà trước tiên gặp phải không gian phong bạo, bị thương rất nặng, thậm chí pháp lực cũng hoàn toàn biến mất ...”

Hàn Lập cũng chậm rãi kể lại kinh nghiệm của mình mấy năm nay, đương nhiên cũng có một số chuyện không nói rõ, chỉ dùng lời nói hàm hồ nói lướt qua.

Tuy nhiên, cho dù có như thế, ngay lúc Nam Cung Uyển nghe Hàn Lập kể lại chuyện gặp lại Nguyên Dao ở Minh Hà Chi Địa, và gặp được Tử Linh tại Ma giới, trên dung nhan tuyệt thế của nàng cũng không nén nổi mà lộ ra một chút ‘cười mà không phải cười’.

“Không ngờ Nguyên Dao và Tử Linh, hai vị hồng nhan tri kỷ của chàng đều có một phen cơ duyên tạo hóa. Chàng nói xem, nếu có một ngày phu quân phi thăng Tiên giới, liệu hai nàng cũng sẽ không bỏ qua, một mực đi theo chàng không nhí?!”

“Uyển Nhi nói đùa rồi, ta gặp lại hai nàng ấy cũng chỉ do cơ duyên xảo hợp mà thôi. Còn chuyện phi thăng Tiên giới là chuyện khó khăn nhường nào, ngay cả ta hiện giờ cũng không chắc chắn bao nhiêu. À, đúng rồi, nàng sao lại truyền thụ Luân Hồi Tố Nữ Công cho Quả Nhi, tu vi mẹ của nàng ta mấy năm nay đột nhiên tiến nhanh, chắc hẳn cũng là kết quả do nàng âm thầm trợ trợ phải không.” Hàn Lập cười khò một tiếng, sau đó lại hỏi đến chuyện của Chu Quả Nhi.

Chuyện Tử Linh và Nguyên Dao, phu nhân hẳn dĩ nhiên là người hiểu rõ nhất, chẳng qua hiện giờ đột nhiên nhắc tới chuyện này, đương nhiên sẽ không thực sự bởi vì ghen tuông, ngược lại hơn phân nửa ý tứ trong đó đều là trêu chọc.

“Chuyện của Quả Nhi là năm đó ở Tiểu Linh Thiên, sau khi tu vi của thiếp mới thành, thiếp đã phát hiện một đệ tử có tư chất cực kỳ thích hợp tu luyện Luân Hồi Tố Nữ Công. Chỉ có điều lúc đó thiếp mang tinh hạch Chân Linh trong người, loại bí mật trọng đại như vậy, cho nên không thể chính thức thu nó làm đệ tử, thiếp đã lặng lẽ truyền thụ công pháp thông qua mẹ của nha đầu này. Nha đầu này cũng không phụ công thiếp phó thác, trong khoảng thời gian ngắn đã tu luyện Luân Hồi Tố Nữ Công có chút thành tựu, nhưng thật không ngờ lại bị lưu lạc ở Ma Giới. Về phần mẹ của nó, chẳng qua sau này thiếp mới bắt đắc dĩ thu làm ký danh đệ tử mà thôi. Mặc dù nàng ta không thích hợp tu luyện Luân Hồi Tố Nữ Công, nhưng bù lại thiên phú tu luyện đích xác hơn người. Thiếp vì muốn mấy trăm năm nữa liền thử đột phá bình cảnh Đại Thừa, muốn một người thân cận hộ pháp, cho nên mới dùng tinh nguyên trong tinh hạch Chân Linh giúp nàng ta nâng cao tu vi lên tới cảnh giới Luyện Hư trong thời gian ngắn như vậy. Nếu không có điều gì bất ngờ, thiếp thân dự định một đường nâng cao tu vi của nàng này lên cảnh giới Hợp Thể sơ kỳ mới thôi.” Nam Cung Uyển không giấu diếm điều gì, nói ra tất cả mọi chuyện.

“Thì ra là thế. Nhưng bây giờ ta đã tới đây rồi, nàng không cần lo nghĩ nhiều nữa. Có ta hộ pháp, kể cả là ai cũng đừng hòng quấy rầy việc nàng Độ Kiếp. Hơn nữa sau khi trở lại Linh giới, ta còn có một vài thủ đoạn có thể giúp nàng nắm chắc thêm mấy thành khi Độ Kiếp Đại Thừa.” Hàn Lập thở nhẹ ra một hơi, sau đó dùng lời lẽ yêu thương hết mực âu yếm nói với giai nhân trong lòng.

“Trời, phu quân còn có loại thủ đoạn nghịch thiên như vậy sao?” Nam Cung Uyển thoáng cái ngồi thẳng dậy, kinh ngạc hỏi.

“Hắc hắc, người cho rằng phu quân nàng chỉ là một gã Đại Thừa bình thường sao? Không phải ta khoe khoang, ngay cả một tên Thượng Cổ Chân Linh tranh đấu cùng ta, ai thắng ai thua vẫn còn khó nói.” Hàn Lập mỉm cười, không để ý chút nào trả lời.

“Phu quân lại tự tin như thế! Nếu không phải Uyển Nhi biết rõ chàng không phải người khoác lác, sợ rằng cũng rất khó có thể tin tưởng được. À, chàng nói sẽ đưa thiếp trở về Linh giới, chẳng lẽ thông đạo nối hai giới kia còn chưa biến mất, hay là bị mấy tộc khác phát hiện ra vị trí của nó sao?” Nam Cung Uyển không giấu nổi sự chấn kinh trong lòng, nhưng lại nghĩ tới một chuyện khác, vội vàng hỏi.

“Nếu ra đã vào Tiểu Linh Thiên thông qua thông đạo, đương nhiên thông đạo kia không có khả năng tán loạn biến mất trong một thời gian ngắn. Hơn nữa thông đạo kia đã được ta dùng trận pháp che giấu, trận pháp tông sư thông thường chắc chắn không thể phát hiện ra vị trí chuẩn xác của nó. Sao vậy, Uyển Nhi còn có chuyện gì muốn nói sao?” Hàn Lập là người thế nào chứ, đương nhiên đã nhận ra điều gì đó trong lời nói của Nam Cung Uyển, hỏi ngược lại.

“Thiếp đã ở Tiểu Linh Thiên này nhiều năm, cũng có một vài vị bằng hữu giao tình không tệ. Bọn họ tu luyện đều đã tới bình cảnh, nếu muốn tiến thêm một bước, chỉ có thể trở về Linh giới mới có hy vọng. Ngoài ra trong Tiểu Linh Thiên này quả thực cũng có một ít tiểu bối Nhân tộc có tư chất xuất sắc, nếu có thể trở về Linh giới, phu quân không ngại có thể mang mấy người này cùng đi.” Nam Cung Uyển chậm rãi nói.

“Mang mấy người này cùng trở lại Linh giới đương nhiên không có vấn đề gì. Nhưng mấy người này đều là chỗ dựa của Nhân tộc ở Tiểu Linh

Thiên, một khi tất cả đều không ở đây, những tộc nhân Nhân tộc còn lại làm cách nào có thể đối mặt với tình huống bị dị tộc khác ức hiếp. Thông đạo ta đi tới đây cũng không được ổn định cho lắm, tuyệt không có cách nào mang toàn bộ Nhân tộc ra ngoài.” Hàn Lập nghĩ ngợi một chút, sau đó nhướn mày nói.

“Thiếp không biết việc này như thế nào. Nhưng mắt thấy có hy vọng trở về Linh giới, sợ rằng những người này tuyệt không muốn vứt bỏ cơ hội duy nhất ly khai Tiểu Linh Thiên này đâu.” Nam Cung Uyên than nhẹ một tiếng.

“Như vậy đi, để bọn họ cử ra mấy người đại diện, ba ngày sau tới nơi này gặp ta, việc này nàg cứ giao cho phu quân ta xử lý là được.” Hàn Lập lấy tay sờ sờ cằm, đột nhiên cười nói.

Chương 2397: Họa thủy đông di

Ba ngày sau, trong đại sảnh của Mặc Linh Thánh Thuyền, Hàn Lập ngồi ở ghế chủ vị triệu kiến bốn người ba nam một nữ Hợp Thể tu sĩ Nhân tộc kia.

Nam Cung Uyển thì dịu dàng ở bên cạnh tiếp khách.

"Tham kiến Hàn tiên bối."

Bốn người này vừa tiến vào đại sảnh, lập tức cúi đầu thi lễ với Hàn Lập.

"Đứng lên đi. Lai lịch và quan hệ của ta với Uyển Nhi như thế nào, chắc các người cũng đều đã biết. Mục đích chủ yếu của các người đến bãi phỏng ta lần này, tương tự ta cũng đã hiểu rõ được vài phần." Hàn Lập khoát tay chặn lại, nhàn nhạt nói.

"Tư chất của bốn người vẫn bối tự hỏi không kém hơn bất cứ kẻ nào, chẳng qua là bị hạn chế bên trong Tiểu Linh Thiên này thế nên mới không có cách nào để tiến thêm một bước, nếu như tiên bối chịu dẫn bọn ta trở lại Linh Giới, đám người vẫn bối bọn ta tuyệt đối sẽ ghi nhớ trong lòng, vĩnh viễn không bao giờ quên." Một trong bốn người, lão giả tóc trắng hơi khom mình, đại biểu cho những người khác cung kính nói.

"Trong những năm này Uyển Nhi cũng đã nhận được nhiều sự chiêu cố của các đạo hữu, nếu như các vị đều muốn cùng ta quay trở lại Linh Giới thì hoàn toàn không có vấn đề gì. Nhưng trước đó thì các vị cũng phải nên an bài chuyện tình của Tiểu Linh Thiên cho tốt đã. Hàn mỗ cũng không muốn

xuất hiện việc chúng ta vừa rời khỏi nơi đây thì những Nhân tộc còn lại cũng lập tức bị Dị tộc nô dịch." Hàn Lập chậm rãi nói.

Đám người lão giả tóc trắng nghe vậy chợt cảm thấy rung mình, sau khi mỹ phụ áo lam tâm niệm một chút trong lòng, lập tức bước lên trước một bước kính cẩn nói:

"Tất cả chúng vãn bối cung kính nghe theo Hàn tiền bối phân phó, tuyệt đối không hai lời."

Ba người khác cũng đều gật đầu đồng ý.

"Nếu đã như vậy, ta cũng đành làm thay hộ các ngươi vậy. Các ngươi sau khi trở về, trước tiên là tuyển chọn hậu bối hơn trăm người xuất sắc nhất, ta sẽ dẫn những người này cùng các ngươi trở lại Linh Tộc. Đồng thời tuyên bố, ta sẽ phái người trở lại Tiểu Linh Thiên lần nữa nhưng không định kỳ để mang thêm chúng nhân đệ tử Nhân tộc có tư chất xuất chúng. Những chuyện này giao hết tất cả cho các ngươi tiến hành." Hàn Lập không chút khách khí phân phó.

"Xin tiền bối yên tâm, vãn bối sẽ xử lý việc này thật sự thỏa đáng, nhất định sẽ không để cho tiền bối phải bận tâm thêm." Lão giả tóc trắng vội vàng đáp ứng.

"Rất tốt, vậy trước khi khởi hành trở lại Linh tộc, ta sẽ đi tới các khu vực khác của Tiểu Linh Thiên giáo huấn các Dị tộc khác một chút, để cho bọn chúng không dám cứ thế đơn giản xâm chiếm Nhân tộc. Đồng thời ta cũng sẽ để lại trong tộc mấy thứ trọng bảo để cho dù trong tộc không có Hợp Thể tồn tại cũng không phải lo sợ sẽ bị mấy dị tộc khác quấy nhiễu. Sau khi đã chuẩn bị hết những việc đã nói này thì dù trong tộc không có cường giả cũng không phải lo lắng việc bị Dị tộc nô dịch nữa" Hàn Lập mặt không biến sắc tiếp tục nói.

Tất cả những cường giả Nhân tộc trước mắt nghe được những lời này, tất nhiên là vừa mừng vừa sợ, ào ào khom người đồng ý. Đã có hậu thuẫn chuẩn bị tốt như vậy thì Nhân tộc ở Tiểu Linh Thiên hoàn toàn không có gì phải lo lắng nữa rồi.

Vì vậy sau khi mấy tên tu sĩ Nhân tộc này xin Hàn Lập chỉ thị cụ thể các công việc về việc rời khỏi Tiểu Linh Thiên xong thì đều thức thời cáo lui rời khỏi.

Từ đầu đến cuối, Nam Cung Uyển cũng chỉ ngồi ở một bên mỉm cười.

Nhưng khi mấy người kia vừa rời khỏi, nàng quay lại cười nói với Hàn Lập:

"Phu quân, chờ bọn hấn chọn lựa ra được đám hậu bối phù hợp, chỉ sợ còn phải tốn rất nhiều thời gian. Không bằng lúc này thiếp với chàng cùng đi đến các Dị tộc một chuyến. Mặc dù thiếp bế quan quanh năm, nhưng chắc chắn là quen thuộc với Tiểu Linh Thiên hơn chàng nhiều."

"Được rồi, nếu như Uyển Nhi đã nói như vậy thì tất nhiên là không có vấn đề gì. Ta cũng đang có ý định như vậy." Hàn Lập khẽ cười một tiếng trả lời.

Hai ngày sau, Hàn Lập để cho Hoa Thạch lão tổ mang theo một đám Khôi Lỗi rời khỏi Mặc Linh Thánh Thuyền, đi tới mọi nơi sưu tập một ít các loại tài liệu mà chỉ Tiểu Linh Thiên mới có, rồi cũng cùng với Nam Cung Uyển bay khỏi Cự thuyền.

Mà Chu Quả Nhi được Nam Cung Uyển chính thức thu làm đệ tử sau đó thì lưu thủ tại Cự thuyền.

Nửa tháng sau, trên vài tòa núi lửa rải đầy các loại đá đen, một gã nửa trên là người nửa dưới là một loại sinh vật quỷ dị gần như trong suốt đang

điên cuồng thuận di bỏ chạy ở tầng trời thấp.

Trên bầu trời bỗng vang lên âm thanh nổ ầm ầm, một bàn tay màu vàng khổng lồ cơ hồ che kín cả bầu trời xuất hiện giữa hư không, mới hơi hạ xuống đã phát ra từng trận trận Phạn âm, kèm theo đó là một cỗ cự lực vô cùng kinh khủng hạ xuống.

Sinh vật quỷ dị gần như trong suốt phía dưới lập tức kinh hãi, thân hình lóe lên đã thuận di bay ra xa cả mấy trăm trượng, độn tốc nhanh gấp bội lúc trước.

Bàn tay màu vàng khổng lồ trên không trung đang hạ xuống bỗng dừng lại, nhưng lập tức năm ngón tay cùng lúc trở nên mơ hồ, xuất hiện ngay trên đỉnh đầu của sinh vật kia, nhanh như thiểm điện vỗ xuống.

Một tiếng hét thảm vang lên.

Sinh vật quỷ dị mặc dù có mấy kiện dị bảo hộ thân, cộng thêm thể chất đặc thù, nhưng khi bị bàn tay màu vàng khổng lồ công kích hoàn toàn không may mắn có tác dụng gì, giống như là con ruồi dễ dàng bị đập chết vậy.

"Phanh" một tiếng, bàn tay màu vàng khổng lồ cũng lóe lên rồi biến mất.

Lúc này phía trên bầu trời bỗng trở nên chấn động, hai đạo nhân ảnh một nam một nữ sóng vai nhau hiện ra.

Đúng là hai người Hàn Lập cùng Nam Cung Uyển.

Lúc này Nam Cung Uyển đang nhìn xuống thi thể của sinh vật gần như trong suốt phía dưới kia, trên mặt khó nén nổi một tia khiếp sợ:

"Đây chính là người mạnh nhất trong Phong Linh Tộc, gần như đã đặt nửa bước chân vào cánh cửa Đại Thừa, vậy mà ngay cả một kích cũng không thể tiếp được. Xem ra phu quân quả thật không phải là Đại Thừa bình thường, thiếp thực sự tin lời chàng nói lúc trước là đúng rồi."

"Làm sao, lời vi phu nói lúc trước mà Uyển Nhi không tin tưởng ư!" Hàn Lập nghe vậy, nửa cười nửa đùa hỏi một câu.

"Ta nào có biết lời chàng nói không phải Đại Thừa bình thường mà lại lợi hại đến trình độ như vậy. Tu vi của chàng trong số tất cả các Đại Thừa thì chắc cũng phải là một trong những người đứng đầu?" Nam Cung Uyển khẽ hừ một tiếng, lại có chút tò mò hỏi một câu nữa.

"Hắc hắc, việc này chờ khi nào nàng trở lại được Linh giới thì tự nhiên sẽ biết. Tốt rồi, chúng ta đi thôi. Mục tiêu kế tiếp, hẳn là Cang Cận, đệ nhất cường giả của Cự Lang Tộc kia rồi." Hàn Lập cười ha hả trêu chọc trả lời.

Nam Cung Uyển nghe vậy, trợn mắt liếc Hàn Lập một cái, cũng không có gì phản đối cả.

Vì vậy Hàn Lập phát tay áo lên, một mảnh kim hà tỏa ra cuốn hai người vào trong, biến thành một đoàn kim quang phá không bay đi.

Một tháng sau, hàng vạn con cự trùng giống như bộ ngựa trông như thủy triều đang điên cuồng lao đến một màn hào quang mờ mịt màu xám.

Bên trong màn hào quang màu xám, một tòa hắc sắc tiểu sơn cao hơn trăm trượng đang lơ lửng trên không trung, trên đỉnh là hai người Hàn Lập cùng Nam Cung Uyển đang đứng kề vai với nhau.

Mà ở nơi cuối cùng đông cự trùng nhất, một cự trùng thân hình lớn gấp bốn năm lần cự trùng khác, trên đầu là mặt người thần sắc cực kỳ ngưng trọng đang nhìn về phía hai người Hàn Lập cùng Nam Cung Uyển.

Từng mảng hoa văn quý dị bên ngoài thân quái trùng chớp động không ngừng, mặt khác quái trùng cũng bị ảnh hưởng của nó, bị một tầng huyết quang nhân nhật bao phủ xung quanh.

"Có thể đồng thời khống chế được nhiều đồng tộc như vậy, hơn nữa còn có thể kích thích thực lực của chúng mãnh liệt gia tăng trong thời gian ngắn, cũng xem như là một loại thần thông không tồi. Chỉ là loại thủ đoạn biến trùng này đối với ta mà nói, căn bản là hoàn toàn vô dụng." Ân thanh của Hàn Lập bên trong màn hào quang nhân nhật truyền ra.

Tiếp theo một tiếng sấm vang lên, một đoàn kim sắc lôi cầu lớn như tòa nhà bỗng nhiên hiện ra, đón gió lớn lên rồi chợt nổ tung một tiếng kinh thiên động địa.

Trong chốc lát, vô số sợi tơ vàng dài nhỏ từ chỗ bạo liệt bắn ra tung tóe, sau khi đan vào nhau ngưng tụ lại tạo thành một cái lưới vàng giăng khắp trời phủ xuống, đem tất cả cự trùng ở phía dưới một mẻ hốt gọn.

Chỉ nghe thấy bên trong tấm lưới vàng vang lên tiếng sét đánh, tất cả cự trùng bị điện quang bên trong đánh thành tro tàn.

Nhưng cự trùng mặt người kia lại gầm lên một tiếng “Ahhh”, há mồm phun ra một đoàn dịch thể màu xanh lá cây, phá thủng một lỗ trên đỉnh lưới điện, chớp lên một cái xuyên thẳng ra ngoài.

"Bá" một tiếng.

Sau lưng con trùng này hiện ra một đôi cánh ve, hung hăng muốn thi triển bí thuật độc môn để trốn thoát.

Đúng lúc này, bên trong màn hào quang ở phía xa, hai tay Hàn Lập khẽ động.

Hư không xung quanh cự trùng mặt người cùng lúc chấn động, một đạo kiếm quang mịn mờ bắn ra, lóe lên một cái lập tức chém cự trùng làm hai mảnh với một tốc độ nhanh không thể tưởng tượng nổi

Tiếp đó kiếm quang này xoay tròn một cái, lại hóa thành một màn kiếm màu xanh cuốn lấy thân xác cự trùng vào bên trong.

Thời điểm kiếm quang vừa mới lóe lên, Nguyên Thần của tên thủ lĩnh cự trùng mặt người kia đã sớm hóa thành huyết vụ không còn tồn tại nữa.

Nửa tháng sau, trong cấm địa của Dị tộc nhân có dân số nhiều nhất Tiểu Linh Thiên Nguyệt Nha Tộc, ba vị đại trưởng lão suất lĩnh hơn mười vạn tộc nhân lợi dụng lợi thế địa hình bày ra đại trận để nghênh chiến với hai người Hàn Lập cùng Nam Cung Uyển.

Kết quả là chỉ không hết thời gian uống cạn một chén trà nhỏ, đã bị Hàn Lập dùng sức một mình chém giết mấy ngàn tộc nhân Thiên Nguyệt Tộc, phá vỡ đại trận.

Thân thể của ba đại trưởng lão càng bị Hàn Lập cáchs không đánh cho mấy quyền hoàn toàn tan vỡ.

Hai tháng sau, ở một khu đầm lầy trải rộng toàn độc khí thực vật thối nát, Dị tộc được xưng là thần bí nhất Tiểu Linh Thiên Dạ Miên Tộc, đại trưởng lão tỏ vẻ muốn thần phục Hàn Lập, đồng phát hạ độc thể khi lão còn sống, cả tộc tuyệt đối không bước ra khỏi đầm lầy một bước.

Ngắn ngủi chỉ trong mấy tháng, Hàn Lập cùng Nam Cung Uyển đã đi khắp tất cả các Dị tộc bên trong Tiểu linh Thiên một lần. Chém giết hết tất cả các loại cường giả bên trong các dị tộc này, trong thời gian ngắn chỉ có thể hàng phục, khiến cho tất cả Dị tộc nom nớp lo sợ, dường như ngày tận thế đã đến.

Sau khi những tin tức này được truyền về Nhân tộc, tất nhiên là một mảnh cực kỳ vui mừng.

Đến giờ Hàn Lập, vị Đại Thừa đến từ ngoại giới này gần như sấm nổ bên tai mỗi người Nhân tộc, đến trẻ con hai ba tuổi cũng biết được một hai. Lúc này, sau khi trong Nhân tộc diễn ra cuộc tuyển chọn vô cùng kịch liệt, rốt cục cũng chọn lựa được hơn trăm tên hậu bối có tư chất xuất sắc nhất.

Ba tháng sau, thời điểm Mặc Linh Thánh Thuyền lần nữa có mặt ở Lục Hải, bên trên ngoại trừ Hàn Lập cùng Nam Cung Uyển, còn có mấy tên Hợp Thể tu sĩ cùng với đám hậu bối xung quanh.

Về phần Lục Linh Tộc trên Lục Hải thì đã sớm bị dọa cho chỉ còn cách ẩn trốn, căn bản là không dám lại gần phạm vi trăm dặm quanh Cự thuyền.

Trong một tiếng nổ vang, Mặc Linh Thánh Thuyền cuối cùng cũng dừng lại phía trên một gốc đại thụ khổng lồ.

Hàn Lập đang đứng trên đầu thuyền khẽ nhìn lướt qua, một tay bấm niệm pháp quyết, điểm nhẹ vào hư không một cái

Lúc này gốc cây đại thụ trở nên chấn động, sau khi màn sáng bảo vệ cuốn lên, cảnh sắc lập tức thay đổi.

Đại thụ bỗng nhiên biến mất không thấy gì nữa, mà ở chỗ cũ từ từ hiện ra một quảng sắc bảy màu.

"Đi thôi. Lần tiếp theo trở lại nơi này cũng không biết là đến bao giờ nữa." Hàn Lập sau khi tự mình thì thảo một tiếng, một chân giẫm mạnh.

Mặc Linh Thánh Thuyền lập tức vang lên tiếng xé gió, bắn thẳng tới phía quảng sắc bảy màu, trên đường đi nhanh chóng thu nhỏ lại, cuối cùng lóe lên rồi biến mất vô tung vô ảnh.

Chương 2398: Mất tích

Trên không trung một vùng biển thuộc Linh Giới, hai bầy Hải Thú lớn cấp thấp thuộc cùng một chủng loài không rõ nguyên nhân gì mà đang lao vào cắn xé nhau.

Thỉnh thoảng có một vài đoạn thi thể Hải Thú không trọn vẹn trôi nổi trên mặt biển, Những làn máu chảy ra đã triệt để nhuộm màu toàn bộ khu vực mặt biển xung quanh thành sắc màu đỏ tươi.

Bỗng nhiên từ sâu dưới đáy biển bộc phát lên một luồng khí tức cực kỳ khổng lồ.

Dưới luồng khí tức này, hai bầy Hải Thú đều nhao nhao kinh hãi, không chút do dự mà cùng đình chỉ tranh đấu, lập tức chạy trốn chết về hai hướng khác nhau.

Trong nháy mắt, ngoại trừ những phần tàn thi cùng với khí tức huyết tinh nhân nhật còn lưu lại bên ngoài, mặt biển lại khôi phục lại sự yên tĩnh trước kia.

Đúng lúc này, nước biển ở khu vực này ào ào tách ra hai bên, từ giữa hai làn nước thoáng chốc bay ra một chiếc Thuyền Lớn màu đen nhánh lớn hơn ngàn trượng, phẳng phất như một con Hung Thú màu đen giữ tợn.

Phía hai đầu trước sau Cự Thuyền chật ních các tu sĩ của Nhân Tộc, đại bộ phận thoát trông khá trẻ, nhưng sắc mặt cả đám đều cực kỳ hưng phấn, thỉnh thoảng lại chỉ chỉ trỏ trỏ về nơi nào đó trên mặt biển.

Một vài tu sĩ trẻ tuổi thậm chí còn khép hờ hai mắt, dường như đang yên lặng cảm ứng cái gì đó.

Cự Thuyền này tự nhiên chính là Mặc Linh Thánh Chu mới từ Tiểu Linh Thiên phản hồi Linh Giới.

Lần tiếp theo Hàn Lập muốn trở lại Tiểu Linh Thiên không biết còn phải sau bao lâu nữa, lúc đó lại phải một lần nữa tìm tới những Tế Đàn Cổ Xưa để suy tính một phen mới có chút khả năng.

Giờ phút này, Hàn Lập cùng Nam Cung Uyển sóng vai nhau đứng đầu trên mũi thuyền, đám người bốn phía lập tức kính sợ đứng cách xa một khoảng lớn, không dám tới gần chút nào.

“Đây thực sự là Linh Giới, quả nhiên Linh Khí tinh thuần không phải Tiểu Linh Thiên có thể so sánh được, cũng chỉ có ở những nơi như thế này tu luyện giả chúng ta mới có thể tiến thêm một bước, cuối cùng đạt tới cảnh giới Phi Thăng Tiên Giới.” Nam Cung Uyển nhẹ nhàng hít vào một hơi vị mặn của gió biển, sau đó chột lăm bậm nói.

“Chính xác là Linh Giới tốt hơn Tiểu Linh Thiên một chút, nhưng những tồn tại tu luyện tới Đại Thừa kỳ cũng không nhiều lắm, yếu như Nhân Tộc chúng ta chỉ cần có được một hai Đại Thừa kỳ cũng đủ để dừng chân ở Linh Giới rồi. Tuy nhiên ở một số ít Siêu Cấp Đại Tộc số lượng tồn tại Đại Thừa kỳ có thể đạt tới hai con số. Đương nhiên dù là cấp độ Đại Thừa kỳ cũng có phân chia mạnh yếu, một số ít cường giả Đại Thừa chính thức có thể tranh đấu với Chân Linh mà không rơi vào thế hạ phong, dễ dàng cùng một lúc diệt sát vài tên tồn tại cùng giai” Hàn Lập khẽ cười cười nói.

Trong lúc còn ở Tiểu Linh Thiên, hắn tự nhiên đã đem tình hình đại khái của Nhân Tộc và Linh Giới giảng giải một lần cho những người khác, vì thế

những người từ Tiêu Linh Thiên tới này cũng không phải hoàn toàn không biết gì về Linh Giới cả.

“Trông dáng vẻ của Phu Quân tự tin như thế, khẳng định cũng là một trong số những kẻ được gọi là “cường giả” này rồi. Thiếp thân thật không ngờ, tình hình Nhân Tộc ở Linh Giới lại không hề lạc quan như vậy. Nhưng hiện tại đã có phu quân, tình hình có lẽ cũng chuyển biến tốt đẹp hơn đôi chút rồi a.” Nam Cung Uyển thở dài một tiếng nói.

“Ta tự hỏi nếu đơn đả độc đấu tuyệt đối không thua kém bất cứ kẻ nào được xem là cường giả trong số tồn tại Đại Thừa kỳ. Nhưng dù sao thời gian ta tiến giai cũng quá ngắn ngủi, nếu thực sự muốn chấn hưng Nhân Tộc thì còn cần phải xem xét kỹ lưỡng hơn mới được.” Hàn Lập nghiêm mặt nói.

“Điều đó là tự nhiên. Thiếp thân tin tưởng dùng thực lực của phu quân, chắc chắn sẽ có một ngày làm được việc này đây.” Nam Cung Uyển ngược nhìn Hàn Lập, trên mặt toát lên vẻ nhu tình nói.

“Hi vọng là như thế.” Ánh mắt Hàn Lập lóe lên nói.

“Tiếp theo làm cách nào phản hồi Phong Nguyên Đại Lục, trực tiếp vượt biển mà đi hay sao?” Nam Cung Uyển ngắm nhìn mặt biển xa xa, lại hỏi một câu.

“Không cần phải như thế, Ta và người chủ sự của Hách Liên Thương Minh ở Huyết Thiên Đại Lục gần đây có quen biết nhau, thông qua truyền tống trận mà hẳn không chế có lẽ có thể an bài cho chúng ta trực tiếp phản hồi trở lại Phong Nguyên Đại Lục.” Hàn Lập không cần suy nghĩ nói.

“Vậy đúng là tốt nhất. Thiếp thân thật muốn sớm ngày trở về nơi cư ngụ của Nhân Tộc chúng ta ở Linh Giới.” Nam Cung Uyển tự nhiên cười nói.

Hàn Lập mỉm cười không nói thêm gì nữa, Cự Thuyền dưới chân cũng đã điều chỉnh phương hướng, sau một tiếng nổ vang chiếc Thuyền lớn bắt đầu hướng về phía Huyết Thiên Đại Lục.

Mấy tháng sau, Mặc Linh Thánh Chu đã xuất hiện phía trên một thành thị lớn ven biển thuộc địa phận Huyết Thiên Đại Lục, đồng thời ngông nghênh lơ lửng phía trên một tòa kiến trúc hình tam giác không hề nhúc nhích.

Lúc này, Hàn Lập mang theo Nam Cung Uyển đang đứng trong đại sảnh phía bên trong tòa kiến trúc này.

Một gã nam tử trung niên run run nơm nớp lo sợ, đầu đầy mồ hôi đang kể lại cho hai người nghe sự tình gì đó.

“Cái gì, quý minh hiện tại đã co rút hơn nửa lực lượng, hơn nữa Bích Ảnh đạo hữu lại còn vẫn lạc rồi. Người xác định là không phải đang trêu đùa hí lộng ta chứ. Ta mới cách xa Đại Lục một thời gian ngắn như vậy, làm sao lại phát sinh sự tình này được.” Sắc mặt Hàn Lập vô cùng âm trầm, nhìn chằm chằm nam tử trước mặt, lạnh như băng hỏi.

“Hàn tiên bối giữ lệnh bài khách quý của bốn minh, vẫn bối làm sao dám nói ngoa với tiên bối. Huống hồ những truyện này gần như tất cả những người ở Huyết Thiên đều biết, tiên bối không tin có thể ra ngoài nghe ngóng đôi chút là có thể xác định được lời văn bối nói không hề giả dối.” Nam tử trung niên một mặt liên tục cười khổ, mặt khác lại liên tục khom người nói.

“Vị Hung Ma kia lợi hại như vậy sao, dùng sức một mình có thể chém giết bao nhiêu cường giả Đại Thừa như vậy. Bất kể là hấn vận dụng loại thủ đoạn nghịch thiên nào thì đây cũng đều là việc khiến cho người ta khó có thể tưởng tượng nổi. Quý minh tin tức linh thông, có thể dò xét ra lai lịch

của Hung Ma này không.” Sắc mặt Hàn Lập âm trầm bất định trong chốc lát mới hỏi lại.

“Việc này thì vẫn bối khó mà nói được! có lẽ Tổng Minh phía bên kia đã có được tin tức chính xác, nhưng tiểu nhân chỉ là một người phụ trách Phân Minh, đối với việc này thật sự không biết nhiều lắm.” Nam tử trung niên suy nghĩ trong thoáng chốc mới trả lời như vậy.

“Biết không nhiều lắm, vậy có nghĩa là vẫn biết đôi chút rồi. Đạo hữu không cần cố kỵ cứ trực tiếp nói cho chúng ta biết đi. Chẳng lẽ dùng thân phận của phu quân ta vẫn không thể biết rõ những tin tức này sao?” Nam Cung Uyển khẽ cười một tiếng nói.

Sự việc có quan hệ tới vị Tuyệt Thế Hung Ma này, Hàn Lập tự nhiên đã sớm kể cho nàng nghe qua một hai lần.

Lần đầu tiên nàng được nghe nói tới Linh Giới thậm chí còn có việc Huyết Tế không hề kiêng nể gì như vậy, lúc đó tự nhiên cũng sợ hãi kêu lên một tiếng.

“Vẫn bối sao dám có suy nghĩ như thế, nếu Hàn tiên bối muốn biết, vẫn bối tuyệt đối sẽ bẩm báo chi tiết.” trong lòng nam tử trung niên rung mình, vội vàng giải thích nói.

Hàn Lập nghe vậy, thần sắc mới hòa hoãn một chút, gật đầu.

Nam Cung Uyển đứng bên cạnh, thần sắc cũng chăm chú chuẩn bị lắng nghe.

“ Vị tuyệt thế Hung Ma này xuất hiện vô cùng kỳ quái, cứ như từ trên trời rơi xuống Huyết Thiên Đại Lục này vậy, hơn nữa từ một số công pháp thần thông mà hắn hiển lộ ra, khẳng định tuyệt đối không phải là người của Đại Lục hay là của Giới này. Bên ngoài có truyền lưu, hắn hoặc là một

cường giả từ một giao diện cường đại vượt giới tới đây, hoặc là từ giao diện cấp cao hơn hàng lâm xuống. Mà căn cứ theo tin tức vẫn bối có được, tám chín phần mười hẳn là khả năng thứ hai.” Nam tử trung niên vô ý thức hạ giọng diễn giải, nói đến câu sau cùng, khoe mắt thậm chí không tự chủ được mà khẽ nháy lên một chút.

“Kẻ hàng lâm xuống? Người nói Hung Ma này là Tiên Nhân từ Tiên Giới xuống! làm sao người có thể khẳng định như thế?” Ngay cả Hàn Lập nghe được lời này, cũng không khỏi xuất hiện một chút hoảng sợ xông lên đầu.

Nam Cung Uyển càng là ngọc dung biến đổi.

“Nghe nói đã từng có người đứng từ phía xa nhìn coi vị Tuyệt Thế Hung Ma này thi triển đại thần thông nào đó, dường như đã chọc giận tới Lực Lượng của Giao Diện, khiến cho Pháp Tắc dây truyền hiện ra tức khắc xuyên qua cốt nhục toàn thân, đem hơn nửa pháp lực của hắn giam cầm lại. Nếu không phải Chân Tiên của Tiên Giới làm sao có thể phát sinh sự tình như vậy. Những giao diện cường đại khác có lẽ hoàn toàn có thể ra đời một số ít đại năng không giống bình thường, nhưng nếu nói có thể là cường giả siêu cấp như Hung Ma trực tiếp đem Bích Ảnh đại nhân và nhiều cường giả như vậy hút gọn một mẻ vẫn là việc rất không có khả năng. Sự tình bức này, ngay cả một vài Thượng Cổ Chân Linh như Chân Long Thiên Phượng trong truyền thuyết cũng sẽ không thể nào làm được.” Nam tử trung niên rốt cục cũng nói ra phán đoán của mình, lại một lời nói chính xác lai lịch của Hung Ma kia.

“Nếu Pháp Tắc Dây Truyền xuất hiện là sự thực thì phán đoán của người hoàn toàn chính xác có chút đạo lý. Chẳng qua ta vẫn có chút không thể tin được lại có Chân tiên xuất hiện ở Linh Giới. Việc này ta sẽ đi tới tổng đà của quý minh cẩn thận xác minh lại một chút. Đúng rồi, Bích Ảnh đạo hữu đã không còn nữa, hiện tại quý minh là do người nào làm chủ. Hơn nữa tới

hôm nay Hung Ma này vẫn còn một mực huyết tể sinh linh khắp nơi hay sao?” Hàn Lập khẽ thở một hơi nói.

“Sau khi Bích Ảnh đại nhân vẫn lạc, bốn minh tạm thời do mấy vị trưởng lão đồng thời quản lý, cho tới khi tuyển ra tổng chấp sự kế nhiệm mới có thể toàn lực chuyển giao. Về phần Hung Ma kia, trước sau đã huyết tể hơn mười nơi ở phía tây Huyết Thiên Đại Lục, dường như đã quét sạch toàn bộ tất cả sinh linh ở Miền Tây. Chẳng qua không hiểu sao hai tháng trước vị Hung Ma này lại đột nhiên xông vào Huyết Ngân Tông, một hơi tru diệt hai gã lão tổ Đại Thừa cùng tổng số hơn ngàn đệ tử cấp cao, sau đó kích phát Pháp Trận Vượt Đại Lục bên trong cấm địa của Tông này, trực tiếp truyền tổng rời đi rồi.” Nam tử trung niên trung thực trả lời.

“Pháp Trận Vượt Đại Lục? Hẳn đi tới đại lục khác sao, ngươi có biết hẳn đi tới đại lục nào hay không?” Hàn Lập rốt cục cũng cả kinh.

Nam Cung Uyên cũng thoáng chốc nhớ ra điều gì đó, trên mặt cũng đồng dạng toát ra vẻ lo lắng.

“Căn cứ theo điều tra sau đó, Hung Ma kia dường như đi tới Lôi Minh Đại Lục.” nam tử trung niên hơi suy nghĩ, sau đó trả lời.

Sau nghi nghe xong, thần sắc của Hàn Lập có đôi chút hào hoãn, nhưng nét ngưng trọng giữa hai đầu lông mày vẫn không hề tán đi, tiếp tục hỏi thăm một vài việc liên quan từ phía nam tử trung niên, mới mang theo Nam Cung Uyên rời khỏi đại sảnh dưới sự cung kính của đối phương, lập tức bay ra khỏi khối kiến trúc này, bay thẳng tới Cự Thuyền màu đen phía trên bầu trời.

-----oOo-----

Lôi Minh Đại Lục, trên không trung một hồ nước mênh mông xanh biếc, một tia sáng dùng tốc độ không thể tưởng tượng nổi nhanh chóng bắn đi, dưới tiếng xé gió sau mấy cái chớp động đã cách xa mấy ngàn trượng, hơn nữa vẫn không có một chút nào ý dừng lại mà tiếp tục tăng tốc bay đi.

Tới khi mắt thấy phía trước xuất hiện một hòn đảo cây cối thưa thớt, bỗng nhiên tia sáng chuyển hướng bắn xuống phía dưới.

“Phanh” một tiếng.

Trên một đỉnh núi đất màu vàng duy nhất của hòn đảo lừng không hiện ra một cái hồ to, phía bên trong thình lình hiện ra một gã thanh niên áo trắng đang nửa quỳ nửa đứng cùng với một nữ tử mặc áo bào màu bạc.

“Nghỉ ngơi hai canh giờ, sau đó lại chạy tiếp.” Thanh niên áo trắng há mồm phun ra một ngụm máu huyết, mới khẽ rung động đứng thẳng thân hình lên, nói một câu gần như nghiêng răng nghiêng lợi.

“Hai canh giờ làm sao đủ, bây giờ nguyên khí của ngươi đã tổn thương cực kỳ nghiêm trọng, dù có biện pháp bù đắp một chút, nhưng sau nhiều lần thi triển bí thuật như vậy chỉ sợ cũng không có cách nào kiên trì nữa rồi.” Nữ tử mặc áo bào màu bạc trầm mặc chốc lát, sau đó nói.

“Hừ, vậy ngươi có biện pháp gì. Tên khốn kia không biết uống lộn thuốc gì mà đột nhiên không đi tiến hành huyết tế nữa mà cứ gắt gao đuổi theo chúng ta không buông. Lúc trước khi ở Huyết Ngân Tông, nếu không phải hấn đột nhiên đuổi sát tới, chúng ta làm sao có thể không kịp điều chỉnh truyền tống pháp trận dẫn tới vội vội vàng vàng mà sai lầm truyền tống tới Lôi Minh Đại Lục này chứ.” Thanh niên áo trắng hừ một tiếng trả lời.

Chương 2399: Đề nghị của Minh Tôn

Hai người này đúng là Lục Dục cùng Băng Phượng đang bị Chân tiên Mã Lương liên tục đuổi giết từ Huyết Thiên đại lục.

“Người không nói ta cũng hiểu, rõ ràng là do chúng ta khi ở Huyết Thiên đã từng liên thủ với Huyết Đạo môn để mai phục hắc trong Thiên Địa đại trận, chuyện này quá đủ để hắc hận chúng ta thấu xương. Chẳng qua bây giờ nhắc lại chuyện này cũng đã muộn. Người có cách nào có thể thoát khỏi sát tinh đang rượt bắt sau lưng không? Dựa vào tốc độ phi hành của hắc, chỉ cần không đến hai canh giờ là có thể đuổi theo đến tận đây.” Băng Phượng vẻ mặt lo lắng trả lời.

“Ta tuy còn có những biện pháp khác nhưng làm như vậy sẽ khiến bản thân tổn hao rất nhiều chân nguyên. Hắc hắc, xem ra bây giờ, ta với người thật sự sẽ trở thành một đôi đồng mệnh uyên ương.” Lục Dục nhàn nhạt nói.

“Phì, ai lại muốn cùng người đồng mệnh tương liên chứ. Mau ngồi xuống dưỡng sức đi, ta sẽ dùng bí thuật giúp người gia tăng lại chân nguyên.” Băng Phượng cười khẽ cắt ngang một tiếng rồi nói ra quyết định.

“Với một chút thực lực đây không đủ khả năng giúp được ta đâu.” Lục Dục nghe vậy hơi ngẩn ra rồi nói.

“Tuy tu vi của ta còn lâu nữa mới ngang ngửa với người, nhưng dù sao thì bản thể của ta cũng là hậu duệ của Ngũ Thái Thiên Phượng, có được một

số bí thuật thiên phú rất cao thâm, những thứ đó cho dù là người cũng chưa chắc tưởng tượng được.” Về mặt Băng Phượng hơi ngạo nghễ nói.

“Nếu đúng như người nói, ta sống cũng coi như không uổng công.” Về mặt Lục Dực hơi lay động, hít sâu một hơi nói.

Lục Dực cũng không dám trễ nải thời gian, chỉ thấy hần khoanh chân ngồi xuống giữa hố to rồi không do dự nhắm hai mắt lại.

Băng Phượng khẽ thờ dài một hơi, thân hình lắc lư một chút rồi xuất hiện sau lưng Lục Dực lúc này đang khoanh chân ngồi xuống. Xong xuôi, Băng Phượng há miệng phun ra một đám sương mù lạnh buốt, bên trong có một viên châu ngũ sắc lớn bằng ngón tay cái đang chuyển động không ngừng.

Băng Phượng khẽ quát một tiếng, một tay bấm niệm pháp quyết, sau lưng liền hiện ra một ảo ảnh Băng Phượng trong suốt.

Ảo ảnh Băng Phượng ngẩng đầu phát ra một tiếng trong trẻo, hai cánh run lên, từ trong cơ thể tuôn ra vô số tia sáng trong suốt, trong chớp mắt chui vào bên trong viên châu trước mắt.

Trong phút chốc, viên châu phát ra âm thanh vù vù, bên ngoài từng làn khí chân nguyên nồng đậm đang hội tụ lại trước mặt rồi không ngừng chuyển động, cuối cùng hóa thành một thứ gần giống như chất lỏng đặc sánh.

Lúc này, Băng Phượng mới cắn răng, một ngón tay điểm nhẹ tới viên châu đang xoay tròn trước mặt.

“Vù”

Viên châu run lên rồi bỗng hóa thành thành vô hình khẽ chớp lên, chui vào sau lưng của Lục Dực.

Tiếp đó, Băng Phượng lâm bảm vài tiếng, mười ngón tay không ngừng xoay tròn niệm pháp quyết, toàn thân phát ra một quang sáng trong suốt, khuôn mặt cũng dần dần chuyển thành màu trắng trong suốt, nếu người ngoài nhìn vào sẽ thấy khuôn mặt Băng Phượng lúc này rất yêu dị.

Cùng lúc đó, Lục Dực cảm thấy sau lưng như có một vật sống nhập vào thân thể mình, bên trong có vô số sợi ty thuần khiết mà lạnh buốt cuộn cuộn lan tràn đến nơi các kinh mạch bị hao tổn, tiếp theo chúng hóa thành vô số chân nguyên hội tụ tại đan điền.

Một tiểu nhân trong suốt vẻ đuiếc sực đang ngồi ngay ngắn trong đan điền vừa tiếp xúc với những lực chân nguyên này thì tinh thần phấn khởi hẳn lên, hoa chân múa tay sung sướng, vẻ mặt như lúc này không có gì sánh bằng.

“Đây là lực bốn nguyên, ngươi có thể đem bốn nguyên của chính mình trực tiếp truyền sang cho ta ư?” Lục Dực rốt cục không nhịn được liền mở hai mắt, vẻ mặt vừa mừng vừa sợ hỏi.

“Thật trùng hợp ngươi và ta đều là kỳ hân thân thể, lại thêm bốn nguyên của thần thông tu luyện cũng tương tự một chút, nếu không cho dù ta có nguyện ý truyền sang cho ngươi thì cũng không có cách nào thực hiện được.” Băng Phượng vẻ mặt bình tĩnh nói.

“Có bốn nguyên của ngươi truyền sang, trong khoảng thời gian ngắn ta có thể chuyển hóa thành lực chân nguyên. Một khi chân nguyên đầy đủ ta có thể thi triển bí thuật đem chúng ta rời khỏi nơi này, tu vi của ngươi lại không cao, chỉ sợ cách này cũng không thi triển được nhiều lần. Quan trọng

nhất là chúng ta cần phải nghĩ kế sách thoát thân khác mới được.” Mắt Lục Dực lóe lên tia sáng lạnh lẽo, lời nói có chút như đang cân nhắc.

“Sao, ngươi lại có kế sách mới ư?” Băng Phượng nghe vậy, vẻ mặt khẽ biến hỏi lại.

“Ta vốn đã có một kế sách “Họa thủy đông di”, chỉ là lúc trước bị tên điên kia truy lùng gấp quá, chưa có thời cơ thích hợp để áp dụng nó. Bây giờ, với lượng bốn nguyên lực người truyền sang có thể giúp ta tranh thủ thêm một chút thời gian để thực hiện kế sách này rồi.” Lục Dực nói ra không chút giấu diếm.

“Nếu đã như vậy ngươi còn phân vân gì nữa, mau nhân cơ hội này luyện hóa chân nguyên lực rồi thực hiện kế sách mới này đi.” Long mày Băng Phượng khẽ nhếch lên, vẻ mặt sốt ruột nói.

“Hắc hắc, chuyện này không cần đạo hữu nhắc nhở, đợi ta khôi phục lại một phần chân nguyên, chúng ta sẽ lập tức chạy đến thành trì gần nhất có truyền tông trận, dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới khu vực quản lý của Giác Xi tộc. Ta nghe sơ qua Giác Xi tộc là siêu cấp thế lực đứng hàng thứ nhất thứ hai ở Lôi Minh đại lục, Đại thừa của bọn họ luôn ở trong tộc ít khi ra ngoài. Ta muốn để bọn chúng cuốn lấy tên Chân Tiên kia.” Lục Dực nói rất nhanh chóng.

.....

Một tháng sau, Cái Linh thành, một trong các thành lớn của Giác Xi tộc, đang bị một biển máu rộng mênh mông che lấp hoàn toàn.

Vô số tộc nhân Giác Xi ở trong biển máu đang dốc sức liều mạng kịch liệt nhưng căn bản như “châu chấu đá voi”, huyết nhục của họ nhanh chóng bị hòa tan thành chất lỏng rồi hợp với biển máu trở thành một thể.

Trên bầu trời máu phía trên, có một thanh niên gầy yếu, vẻ mặt lạnh lùng lơ lửng đứng trước biển máu.

Bên cạnh thanh niên có hơn trăm xác cao giai tu sĩ Giác Xi tộc trôi nổi ngổn ngang giữa bầu trời.

Trong đó có một thi thể nhìn qua thì có vẻ toàn vẹn, nhưng đỉnh đầu bị thứ gì đó đánh vỡ, bên trong trống rỗng.

Bỗng nhiên, từ phía chân trời, tiếng sét vang lên, từ hư không hiện ra một đám mây xanh, chuyển động cuộn cuộn rồi biến thành một biển sương mù nhắm hướng thanh niên bay nhanh tới.

Thanh niên gầy yếu vẻ mặt bình tĩnh, nghênh ngang quay đầu hướng tới biển sương mù nhìn sang.

Tiếng sét đánh vang lên.

Biển sương mù xanh đã xông tới gần biển máu, dừng lại rồi biến hóa thành một ma vật màu xanh cao khoảng nghìn trượng.

Trên đầu có một cái sừng, toàn thân được che lấp bởi hàng loạt ma nhãn màu lục, một tay nâng một kiện bảo tháp sáng chói mắt màu vàng.

“Ngươi là ai? Dám ở giữa thành Cái Linh huyết tể, ngươi không sợ bị tộc ta bắt lấy băm thây thành vạn đoạn, rút hồn luyện pháp hay sao? Ngoài ra, trấn thủ của thành, Thiên Tượng đạo hữu đang ở đâu, sao hắn không ngăn cản mà lại để ngươi làm việc tà trời này?” Hơn một nghìn ma nhãn bên ngoài ma vật màu xanh cùng nhìn tới đối phương, từng tiếng gầm giận dữ phát ra.

“Thiên tượng đạo hữu? Ngươi nhắc tới gia hỏa này, lúc trước từng định tự bạo Nguyên Anh trước mặt ta sao?” Thanh niên nghe vậy chỉ vào thi thể

bị đánh vỡ đầu, lạnh lùng hỏi.

“Không thể, Thiên Tượng đạo hữu pháp lực thông thiên, lại có đại trận của thành Cái Linh phụ trợ, sao lại có thể bị kết cục như vậy!” Toàn bộ con mắt bên ngoài ma tượng không ngừng chuyển động, từ bên trong truyền ra âm thanh đầy hoảng sợ.

“Ngươi không cần kinh ngạc, nếu không giao ra hai người ta cần, ngươi cũng sẽ nổi gót Thiên tượng có một cái kết như nhau.” Thanh niên gầy yếu không thèm để ma tượng vào mắt, chậm rãi đưa ra ý muốn của mình.

“Là hai người nào?” Lúc này, ma tượng màu xanh vẽ mặt có phần kinh ngạc hỏi lại.

“Chỉ là hai tên tiểu bối, chắc ngươi có thể từng thấy qua?” Trong tay áo của thanh niên bay ra một bức tranh, đón gió rồi “phanh” một tiếng, từ từ mở ra.

Bên trong bức họa là một đôi nam nữ trông rất sống động, đúng là ngoại hình của Lục Dục và Băng Phượng.

Hai người bọn họ không phải là người Giác Xi tộc, lão phu sao có thể gặp mặt. Bọn họ cùng ngươi có quan hệ như thế nào, sao lại phải chạy đến tộc chúng ta hỏi thăm.” Các con mắt trên người ma tượng nhìn vào bức tranh, không biết nói sao đành trả lời như vậy.

“Câu trả lời thật không khiến ta hài lòng lắm. Còn quan hệ giữa chúng ta là vấn đề của ta, không phải chuyện của ngươi. Nếu không biết, ta cho ngươi thời hạn 3 ngày phải đem giao bọn chúng ra. Nếu không làm được, ta sẽ tiếp tục huyết tể toàn bộ Giác Xi tộc.” Thanh niên gầy yếu nghe xong cũng không tức giận, một tay điểm tới bức tranh cuốn vào trong tay áo rồi lập tức nói những lời đầy hăm dọa.

“Muốn huyết tể tộc ta, ha ha, thật buồn cười! Trong đời lão phu mới nghe thấy lần đầu tiên. Bồn tọa trực tiếp nói rõ cho ngươi biết, lão phu không biết hai người này, mà cho dù có biết cũng không bao giờ giao cho ngươi.” Ma tượng màu xanh nghe xong những con mắt ngoài thân bỗng đứng im, tức quá hóa giận cười nói.

“Rượu mời không muốn lại muốn uống rượu phạt, vậy để lại mạng ngươi ở đây huyết tể luôn đi.” Thanh niên nghe vậy, cười nhạo báng nói.

Vừa dứt lời, không thấy thanh niên có động tác nào, biển máu bên dưới bỗng vang lên những tiếng nổ. Từ bên trong luyện hóa ra mười đạo tia máu đỏ thẫm bay thẳng đến phía ma tượng màu xanh.

Ma tượng tự nhiên không khoanh tay chờ chết liền hét lớn một tiếng, đem Bảo Tháp màu vàng trên tay ném tới hướng đối diện. Bảo Tháp trong nháy mắt đã to hơn ngàn vạn lần rồi hướng thẳng tới phía thanh niên đè xuống, cùng lúc đó, ngoài thân vô số ma nhãn lóe lên, một đoàn tia sáng màu xanh chớp lên bắn xuyên qua hơn mười Xích Luyện màu đỏ.

Nhất thời, biển máu trên trời bị vô số tia sáng xanh bao lấy, từng tiếng nổ vang lên rung trời.

Chỉ là trận đấu này nhìn rất sôi nổi nhưng lại chỉ duy trì được một lúc.

Sau một tiếng nổ kinh thiên động địa, toàn bộ sương mù màu xanh đều bị một lực vô hình nào đó làm chấn động rồi bị đánh tan, ma tượng bên trong bỗng biến mất không thấy tăm hơi, chỉ còn lại vô số mảnh vụn tinh thạch màu xanh nhạt rải rác trên mặt đất.

Thanh niên gầy yếu đang cầm trong tay một quang cầu màu xanh nhạt, bên trong có một tiểu nhân mọc một sừng đang hết sức hoảng sợ, dốc toàn

lực liều mạng nhưng không có cách nào thoát ra khỏi tầng hào quang nhàn nhạt.

Hai mắt thanh niên đánh giá tiểu nhân trong quang cầu, hấn bỗng nhe răng cười, ngón tay hướng vào phía trong cầm xuống, đặt chuẩn xác lên trên cái sừng của tiểu nhân.

Tiểu nhân hét thảm một tiếng rồi co giật liên tục một lúc, sau đó thân hình bên trong im bất, không nhúc nhích chút nào nữa.

Sau thời gian cạn chén trà, thanh niên như phát hiện ra điều gì, rút tay ra khỏi quang cầu, suy nghĩ một chút rồi đem quang cầu hướng tới giữa biển máu ném tới. Bên ngoài quang cầu phát ra ánh sáng rồi hóa thành quang cầu màu vàng nhập vào bên trong biển máu.

Cùng lúc đó, âm thanh ông ông từ phía trong biển máu vang lên, dòng nước bị chấn động mãnh liệt rồi đem vô số chân tay cụt còn lẫn lại cuộn cuộn vào.

Ở bên ngoài không biết bao nhiêu vạn dặm cùng khi đó, có hai người, một nam một nữ trông giống như tộc nhân Giác xi bình thường, đang liều mạng hướng tới một tòa thành lớn khác của Giác xi tộc phi độn tới.

“Đúng là không nghĩ đến phương pháp này vừa đơn giản lại vừa rất hiệu quả. Tên điên này vừa đến thành Cái Linh không nói lời nào đã tiến thành huyết tể toàn bộ sinh linh bên trong, đến vị Đại thừa trấn thủ thành cũng bị diệt sát, cả Nguyên Anh cũng không thoát nổi.” Tên nữ tử Giác Xi tộc thở dài một tiếng rồi nói.

Chương 2400: Xiềng Xích Pháp Tắc

“Chuyện này có chút kỳ quái. Người cho rằng cái tên điên đây không nhìn ra chút thủ đoạn Ký phụ thần hồn của chúng ta hay sao? Chỉ là tên này chắc đang bận huyết tể ở đâu đó nên không rảnh bám theo chúng ta thôi. Dù sao những chuyện này cũng chẳng liên quan đến chúng ta, có tìm ra nguyên nhân cũng chẳng để làm gì. Với một thân thần thông của Chân Tiên đến từ Tiên giới, tu sĩ Đại thừa làm sao có chút hy vọng nào đối kháng với hắn.” Tên nam tử Giác xi tộc cười lạnh một tiếng trả lời.

“Người nói rất đúng, có điều ta cũng không ngờ người lại biết một môn bí thuật huyền diệu tới mức có thể ký gửi toàn bộ thần hồn sang cơ thể khác. Điều này hiển nhiên là có thể tạm thời thoát khỏi sự giám sát và truy tung của đối phương. Nếu biết sớm như thế, đáng lẽ người nên sử dụng biện pháp này sớm hơn một chút mới phải, làm vậy thì chúng ta đâu bị hắn đuổi giết chật vật thế này.” Nữ tử Giác xi tộc có vẻ băn khoăn hỏi lại.

“Đây là người không biết! Thủ đoạn này không giống với lúc đoạt xá bình thường, đem thần niệm ký gửi vào Nguyên Anh. Cái ta thi triển là đem toàn bộ thần hồn bám vào thân thể của người khác, hơn nữa khi thực hiện vô cùng nguy hiểm, ta cũng chỉ có thể nắm chắc bảy tám phần. Hơn nữa sau khi thực hiện thì bản thể sẽ lâm vào trạng thái ngủ say nên chỉ có thể tạm thời mang theo bên cạnh thân thể ký gửi, toàn bộ thần thông cũng bị giảm mất hơn nửa. Nếu không đến bước đường cùng, ta sẽ tuyệt đối không mạo hiểm chọn con đường này. Còn về phần lý do có thể tạm thời thoát khỏi sự truy tung của đối phương, có lẽ là bởi vì bí thuật này có liên quan đến một

bộ bí thuật khác trên Tiên giới. Điều này trước nay ta cũng chưa từng nghĩ đến, vốn là khi trước chỉ định thừa dịp đại loạn chạy thoát thân, bây giờ thì lại không cần thiết nữa.” Nam tử Giác xi tộc có vẻ buồn bực trả lời.

Nghe đoạn đối thoại của hai người thì rõ ràng đây là Lục Dực và Băng Phượng bỏ chạy lúc trước.

Hai người bọn họ không biết sử dụng thủ đoạn gì mà lại có thể đem thần hồn ký gửi lên hai tu sĩ Giác xi tộc, tạm thời có thể khiến hai người thoát khỏi sự truy đuổi của Mã Lương.

“Bí thuật Tiên giới? Người mà cũng tìm được loại công pháp này sao?” Băng Phượng kinh ngạc hỏi lại.

“Năm đó, ở thế giới Man hoang, ta vô tình đi vào hang động của một dị tộc lớn, từ đó lấy được một tờ Kim Khuyết Ngọc Thư, bên trong ghi lại một bí thuật Tiên gia rất cao thâm. Đáng tiếc là bí thuật này cần phải có thân thể Tiên nhân mới tu luyện được, mà thủ đoạn ký phụ thần hồn này chỉ là một trong những phần nhỏ của nó thôi, cũng là phần duy nhất ta có thể miễn cưỡng tu luyện được. Một điều đáng tiếc nữa là, bí thuật ký gửi này chỉ có thể duy trì khoảng nửa ngày, đến khi hết thời gian chúng ta bắt buộc phải quay trở lại bản thể. Nếu có thể duy trì mãi thì việc đào tẩu của chúng ta chắc chắn sẽ có nhiều hi vọng hơn.” Lục Dực có vẻ ảo não trả lời.

“Được rồi, việc người biết được bí thuật Tiên gia có thể tạm thời che dấu thần hồn khiến đối phương không thể lần theo dấu vết đã là may mắn lắm rồi. Tốt nhất là nhân dịp bí thuật vẫn còn hiệu quả chúng ta nhanh chóng đi tới một tòa thành lớn khác. Với vị thế cao ngạo của Giác xi tộc ở Lôi Minh đại lục, cộng thêm việc tên Chân tiên kia từng huyết tể ở thành Cái Linh, ta không tin là giữa hai bên lại không xảy ra một cuộc chiến ác liệt khác. Chỉ cần tên điên này bị quán lấy thêm một thời gian nữa, chúng ta có thể tìm được một Truyền tông trận siêu cấp trực tiếp truyền tông về Phong Nguyên

đại lục. Lúc đó chỉ cần hấn không theo sát quá, muốn tìm ra chúng ta có lẽ cũng không phải là chuyện dễ dàng gì. Còn nếu như vậy mà vẫn không được, chúng ta cứ đi tìm Hàn đạo hữu đi. Với thân thông nghịch thiên của Hàn huynh, đã từng chém giết Minh Trùng Mậu không chừng huynh ấy có biện biện pháp giải trừ Ấn ký thần hồn trên người chúng ta.” Ánh mắt Băng Phượng hơi chớp lên nói.

“Tìm Hàn Lập ư? Nằm mơ! Cho dù vẫn lạc ta cũng không làm điều đó.” Lục Dục nghe vậy bực tức trả lời.

“Ngươi thật là không biết điều, đã đắc tội nặng như thế với tên Chân tiên điên kia, một khi bị hấn bắt lấy thì kết quả không chỉ đơn giản là vẫn lạc thôi đâu.” Băng Phượng nghe vậy cũng không bất ngờ mà trái lại còn nhắc nhở thêm.

“Việc này hãy tạm gác lại đã, với tình hình này có lẽ chúng ta trở về Phong Nguyên đại lục là có thể dễ dàng thoát khỏi tầm mắt của tên điên kia rồi.” Lục Dục khôi phục lại vẻ bình tĩnh trở lại.

“Tốt, nếu như ngươi muốn tính từng bước một thì nên nhanh chóng chạy đến chủ thành gần nhất của Giác xi tộc đi. Ta có cảm giác, thân hình này bây giờ không còn cách nào duy trì thêm được lâu nữa. Tên điên kia có thể lại tìm được vị trí của chúng ta lần nữa đấy.” Băng Phượng không nhắc tới vấn đề liên quan tới Hàn Lập nữa mà lại thúc giục.

Vì thế một lúc sau đó, độn quang của hai người tăng lên, hóa thành hai luồng ánh sáng xanh hướng tới phía trước phá không bay đi.

.....

Nửa tháng sau, thanh niên gầy yếu bám sát hai người tới một tòa chủ thành khác của Giác xi tộc, lại đang định điều khiển biến máu huyết tế toàn

bộ sinh linh trong tòa thành, cuối cùng cũng chạm mặt với Lục Đại lão tổ Đại thừa kỳ của Giác xi tộc đang mai phục gần đó.

Trước đó đã có nhiều tộc nhân Giác xi tộc bị hấn huyết tể, lại thêm hai Đại thừa trưởng lão bị diệt sát, họ tuyệt đối không muốn ngồi xuống thương lượng với đại địch trước mắt. Khi đối phương vừa hiện thân lập tức cấm chế lợi hại bố trí từ trước được phát động, tất cả liên thủ cùng tấn công.

Mà tên Chân Tiên hàng lâm nọ lúc đó cũng không dùng tới tám phù thần bí thi triển Chi Liên pháp tắc, chỉ dùng thần thông của bản thân cùng với sáu Đại thừa lão tổ khai chiến một trận long trời lở đất.

Sáu Đại thừa lão tổ Giác xi tộc đều không phải hạng Đại thừa tầm thường, bọn họ đều là cường giả của một giới. Với sự liên thủ của sáu người lại thêm sự trợ giúp của cấm chế, liệu chừng có thể quét ngang toàn bộ Lôi Minh đại lục.

Còn Mã Lương là Chân Tiên hàng lâm, mặc dù thực lực bị áp chế hơn phân nửa nhưng vì biết nhiều bí thuật Tiên gia, cộng thêm sự trợ giúp từ vài kiện bảo vật Tiên giới cũng không cần quá e dè.

Hai bên đại chiến giống như là có cò trống kích thích, càng đánh càng hăng, cuối cùng dẫn tới một trận đấu kịch liệt.

Cuộc chiến này giằng co hơn nửa ngày thì chấm dứt, kết quả bốn Đại thừa Giác xi tộc vẫn lạc, hai người khác trọng thương bỏ chạy.

Chẳng qua trong trận chiến này, mấy Đại thừa Giác xi tộc đồng thời tự bạo vài kiện Huyền Thiên Tàn Bảo bất ngờ tấn công làm Mã Lương bị thương.

Trong cơn giận dữ, vị Chân Tiên hàng lâm kia đại khai sát giới, liên tục huyết tể ba tòa thành lớn của Giác xi tộc.

Trước tình hình đó, cao tăng Giác xi tộc còn lại bị ép đi đến bước đường cùng. Họ nhờ vào khế ước Thượng cổ từ không gian khác triệu hồi cùng lúc ba vị Thượng cổ Chân linh mà họ vẫn cung phụng lâu nay: “Đề Long, “Thái Tước”, “Dương Lộc”. Ba vị Chân linh cùng Mã Lương một lần nữa đại chiến một trận có một không hai ở Linh giới.

Cuộc chiến kéo dài đến mấy ngày đồng thời liên lụy đến trăm vạn dặm xung quanh.

Ba ngày sau, ngay khi những gió bão và chấn động của trận kịch chiến vừa mới dừng lại, nhiều tộc nhân Giác xi tộc gần đó cùng nhau ủa tới.

Kết quả, ngoại trừ vết tích long trời lở đất của trận chiến, ba vị Thượng cổ Chân linh đã không cánh mà bay, Mã Lương cũng biến mất vô tung vô ảnh.

Sau đó, Giác xi tộc dùng các loại bí thuật liên lạc với ba vị Thượng cổ Chân linh đều không thấy có chút tín hiệu hồi âm nào.

Chuyện này khiến cao tăng Giác xi tộc hết sức băn khoăn.

Mà lúc này, tin tức liên quan đến “Tuyệt thế hung ma” tại Huyết Thiên đại lục cùng sự tình của hai cuộc chiến khi trước cũng đã lan truyền đến Lôi Minh đại lục.

Với tình hình không ai biết rõ tung tích của vị hung ma Mã Lương, các tộc nhân trên Lôi Minh đại lục mỗi khi nhắc tới “hung ma” thì sắc mặt đều lộ vẻ hoảng sợ.

Lục Dực và Băng Phượng vừa nghe tin Mã Lương mất tích đương nhiên là rất vui mừng, không chần chừ dựa theo kế hoạch cũ mà hành động.

Sau một tháng, hai người đi tới lãnh địa một đại tộc, bỏ ra một số thù lao, cuối cùng nhờ vào truyền tông trận xuyên Đại lục quay trở về Phong Nguyên đại lục.

.....

Cùng thời gian đó, Hàn Lập cũng mang theo đám người Nam Cung Uyển, đang ở bên trong ánh sáng cuốn động của một truyền tông trận xuyên Đại lục khác trở về Phong Nguyên đại lục, tất cả cùng xuất hiện bên trong pháp trận ở một nơi hẻo lánh nào đó.

Pháp trận ở trong một đại điện, gần đó có mười mấy tên thủ vệ đang trông coi, khi trông thấy trước mắt có nhiều người xuất hiện cũng không lộ ra vẻ giật mình.

Tên giáp sĩ đứng đầu trong đó nhìn thấy Hàn Lập, lập tức bước lên một bước rồi cung kính nói:

“Văn bối phụng mệnh đến đây đón Hàn tiên bối, đại nhân tổng chấp sự đang chờ ở gần đây cùng Hàn tiên bối gặp mặt một lần.”

“Ha, nếu Minh Tôn đạo hữu đã đưa ra lời mời ta cũng muốn tới chào hỏi qua. Người đi trước dẫn đường! Uyển Nhi, nàng cùng mọi người nhân tiện ở lại quanh đây nghỉ ngơi một chút đi.” Ánh mắt Hàn Lập lóe lên rồi gật đầu nói.

“Phu quân cứ đi gặp vị đạo hữu đó, thiếp sẽ tự mình sắp xếp mọi việc.” Nam Cung Uyển nhìn thẳng vào giáp sĩ rồi chuyển ánh mắt sang Hàn Lập nói.

Dưới sự dẫn dò của Nam Cung Uyển, những người liên quan đều rời khỏi đại điện truyền tông trận đi đến một vùng đất trống bên ngoài, khoanh chân ngồi xuống chờ Hàn Lập.

Lúc này, Hàn Lập được giáp sĩ dẫn đường đi đến một khu nhà đá gần đại điện, được che lấp bởi cây cỏ màu xanh.

Không chờ Hàn Lập đi đến trước nhà đá, cửa đá vốn đang đóng chặt đã tự động mở ra, từ bên trong truyền ra một âm thanh già nua:

“Hàn đạo hữu, rốt cuộc ngươi đã tới. Mời vào! Lão phu đã chờ ngươi ở đây đã lâu.”

“Đã khiến cho đạo hữu phải đợi lâu. Hàn mỗ cũng không khách sáo nữa.” Long mày Hàn Lập khẽ nhượng rồi không do dự đi vào phía trong.

Bên trong nhà đá, trừ một cái bàn gỗ màu vàng nhã nhặn bằng gỗ bạch đàn thì không còn bất kỳ vật gì nữa.

Một lão giả tóc đỏ thâm đang ngồi trên một chiếc ghế, đầu hơi cúi, tay đang vuốt ve một khối ngọc giản màu trắng bóng loáng như ngọc.

“Hàn đạo hữu. Mời ngồi! Lần trước việc đem thông tin của ngươi tiết lộ cho Bích Ảnh, mong đạo hữu bỏ quá cho.” Minh Tôn vừa thấy Hàn Lập bước vào, đầu khẽ ngẩng rồi cười nói.

“Chuyện đó có gì đâu, hơn nữa Bích Ảnh đạo hữu đã vẫn lạc, việc này cũng không cần phải nói thêm nữa.” Hàn Lập khẽ lắc đầu nói rồi nghênh ngang ngồi xuống phía trước đối diện với lão giả.

“Đúng vậy, ta cũng không ngờ rằng, Bích Ảnh lại đi trước ta một bước. Hiện nay ở Huyết Thiên đại lục, bốn minh chỉ sợ gặp phải đả kích không nhỏ, thế lực nhất định sẽ giảm đi rất nhiều.” Minh Tôn thở dài một hơi nói.

“Nhân thủ của quý minh ở Huyết Thiên quả thật có co lại một chút, nhưng có mấy vị trưởng lão cùng ra mặt quản lý, ta nghĩ cũng sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Phần ta lần này có thể thuận lợi trở về Phong

Nguyên đại lục cũng là nhờ đến sự trợ giúp của các vị trưởng lão đây.” Hàn Lập chỉ nói qua, không bình luận gì thêm.

“Như thế là tốt lắm rồi. Còn thông tin về “Tuyệt thể hung ma” kia, Hàn đạo hữu biết được bao nhiêu?” Cuối cùng Minh Tôn cũng nghiêm sắc mặt hướng Hàn Lập hỏi.

“Qua sự trao đổi cùng mấy vị trưởng lão trong quý minh, tính ra thì ta cũng không biết quá nhiều nhưng cũng không hẳn là quá ít. Tuy nhiên có một chuyện không thể nghi ngờ, vị hung ma này, tuyệt đối không kém hơn một tồn tại nghịch thiên khác - Minh Trung Mẫu.” Khóe mắt Hàn Lập khẽ động, vẻ mặt nghiêm trọng nói.

Chương 2401: Tiểu Bình tái hiện

"Vậy sao, những thông tin mới nhất liên quan đến Hung Ma ở Lôi Minh Đại Lục, có lẽ Hàn đạo hữu cũng đã biết rồi." Minh Tôn gật gật đầu rồi bỗng hỏi.

"Lôi Minh Đại Lục? Không lẽ hắc lại gây ra chuyện tình kinh người gì nữa ư?" Hàn Lập rùng mình hỏi.

"Đâu chỉ là chuyện kinh người, sự việc oanh động lần này so với cả ở Huyết Thiên chỉ có hơn chứ không kém " Minh Tôn ngưng trọng nói, tiếp theo cổ tay run lên, trên tay hiện ra một cái ngọc giản ném cho Hàn Lập.

Tay Hàn Lập khẽ vẫy đã nhẹ nhàng bắt được tấm ngọc giản, không do dự đem nó đặt lên trên trán mình, thả ra thần niệm quét một lượt bên trong.

Kết quả sau khoảng một thời gian, sắc mặt Hàn Lập có chút khó coi thu lại thần niệm, chậm rãi ngẩng đầu lên nói:

"Thật không thể ngờ được rằng Hung Ma lại dám đến sinh sự với Giác Xi nhất tộc, hơn nữa lại còn chém chết bốn gã Đại Thừa trong tộc bọn họ, dẫn tới trận đại chiến cùng với ba Thượng Cổ Chân Linh. Chỉ là theo như lời nói thì Hung Ma đột nhiên mất tích, đó là chuyện gì xảy ra vậy?"

"Rất đơn giản, sau trận chiến cùng với ba Thượng Cổ Chân Linh, người này đột nhiên mất tích tại Lôi Minh Đại Lục, không ai tìm ra được tung tích của hắc cả." lão giả chậm rãi trả lời, tuy nhiên sắc mặt lo lắng thì không hề giảm bớt một chút nào.

"Sao vậy, chẳng lẽ quý mình còn phát hiện được ra chuyện khác thường?" Hàn Lập là hạng người nào, lập tức đã nhìn ra được nét kỳ quái trong thần sắc của đôi phương nên trực tiếp hỏi.

"Quả thật là Hàn đạo hữu có đôi mắt tinh đời! Không tệ! Sau khi trận đại chiến của Hung Ma với ba Thượng Cổ Chân Linh vừa mới chấm dứt, bọn mình đã phái người xen lẫn vào bên trong, đến chỗ hung ma từng mất tích điều tra một phen. Kết quả là phát hiện ra được một chút dấu tích không gian chấn động, tuy rất mờ mờ nhưng vẫn tồn tại. Thêm vào đó, vùng hư không xung quanh cũng có dấu tích bị phá vỡ. Nhưng tiếc thay, người của bọn mình mặc dù đã dùng đủ các loại phương pháp nhưng cuối cùng cũng không thể tiếp tục tìm kiếm được nữa." Minh Tôn nói.

"Nếu nói như vậy thì Hung Ma kia thật là vẫn chưa vãn lạc rồi, chỉ là tạm thời mượn Không Gian Chi lực để trốn tránh mà thôi." Hàn Lập hơi biến sắc, nói.

"Đúng vậy, chỉ sợ hơn phân nửa là như vậy." Lão giả không chần chờ trả lời.

"Minh huynh đang lo lắng chuyện gì vậy, sao phải mời ta tới để nói những chuyện này?" Hàn Lập hơi suy tư một chút, lại hỏi.

"Hàn huynh biết rất rõ rồi lại còn cố hỏi ta. Hung Ma kia lần lượt xuất hiện ở Huyết Thiên và Lôi Minh đại lục, tiếp theo nếu hấn lại đi đến Phong Nguyên đại lục thì cũng không phải chuyện tình kỳ quái. Hàn đạo hữu thân là Đại Thừa trong Nhân tộc, cũng là tồn tại cao cấp nhất trong Phong Nguyên đại lục, có thể không màng đến tuyệt thế Hung Ma này sao? Đạo hữu không sợ hấn đột nhiên tìm đến quý tộc sinh sự, rồi lại tiếp diễn sự tình huyết tể! Nhìn siêu cấp đại tộc như Giác Xi tộc mà xem, chẳng phải hiện tại nguyên khí cũng đã bị tổn thương nghiêm trọng rồi sao. Nếu quả thật những

tộc nhỏ trên Phong Nguyên đại lục như chúng ta bị hấn để ý tới, không chừng sẽ có nguy cơ diệt tộc." Minh Tôn bỗng nhiên khẽ cười nói.

"Hắc hắc, lời của đạo hữu thật là cổ quái. Toàn bộ Phong Nguyên đại lục nhiều chủng tộc như vậy, người kia sao lại có thể trùng hợp chọn đúng Nhân tộc yếu nhược chúng ta. Ngược lại Hàn mỗ thấy những đại tộc kia mới thực là đáng nên chú ý." Hàn Lập cười hắc hắc, từ chối cho ý kiến nói.

"Bỏn mình đã phân tích qua một số đặc điểm đối tượng huyết tể của Hung Ma. Chúng ta phát hiện dường như hấn không chọn mục tiêu rõ ràng, chỉ là nếu đụng phải một địa phương có đông người sinh sống thì đều có khả năng ra tay huyết tể. Mặc dù trước kia tên tuổi của quý tộc không quá nổi bật. Lý do chúng ta đều hiểu cả, bởi vì lúc trước chỉ vì còn thiếu sót một vị giai Đại Thừa đỉnh giai. Còn nếu luận về số lượng tộc nhân và trình độ nhân khẩu tụ tập cùng một chỗ, Nhân tộc cũng đủ để đứng đầu đại lục. Hàn huynh thật sự cho rằng tên điên kia sẽ không tìm tới quý tộc để sinh sự sao?" Lão giả tóc đỏ nhàn nhạt nói.

"Minh huynh đang uy hiếp Hàn mỗ?" Đồng tử của Hàn Lập co rút lại, trên mặt không có chút cảm xúc.

"Tại hạ tuyệt không ý này, chỉ là đem sự thật bẩm báo lại thôi. Lại nói tiếp, vị Hung Ma này cùng với đạo hữu hình như có một chút quan hệ. Nói hấn tìm đến Nhân tộc để sinh sự, tỷ lệ chắc chắn không thấp như Hàn huynh suy nghĩ đâu." Trên mặt Minh Tôn lại lộ vài tia kỳ quái.

"Lời này có ý gì?" Hàn Lập hơi nao nao hỏi lại.

"Ta có bức họa của hai người, Hàn đạo hữu nhận ra bọn họ không?"

Minh Tôn vừa nói, một tay cũng vừa đưa ra, cùng lúc hiện ra một khối ngọc giản, năm ngón tay khẽ động vài cái, từ đó tuôn ra một mảnh hào

quang lấp lánh.

Bên trong màng hào quang lấp lánh, rõ ràng có hai bức họa một nam một nữ đang lơ lửng giữa không trung.

"Đây là..."

Hai mắt của Hàn Lập co lại, vẻ mặt hơi bất ngờ nói.

"Xem ra đạo hữu đã nhận ra hai người này, chẳng biết có thể thuận tiện kể sơ qua lai lịch của bọn họ." Minh Tôn gặp tình hình này, không có gì lấy làm bất ngờ nói.

"Phải nói ta chỉ nhận ra một người trong đó. Cô gái này tên Băng Phượng, mặc dù không phải Nhân tộc nhưng cũng coi là có vài điểm quan hệ với riêng mình ta. Sao vậy, chuyện này sao lại có quan hệ với bọn họ? Nam tử này là ai vậy?" Hàn Lập nhìn một hồi vào bức họa, cuối cùng chỉ lắc đầu hỏi lại.

"Về phần lai lịch của nam tử này ta cũng không rõ lắm. Chỉ biết hắn cũng có thể là người Phong Nguyên đại lục. Theo bản mình điều tra được, trong khi hắn tranh đấu với người ta, đã hiện ra bản thể đúng là một đầu Lục Dực ngô công (con rết) thật lớn. Thực lực trong nhóm Đại Thừa coi như cũng không kém bao nhiêu. Hắn và vị Băng Phượng này hình như dám hung hăng trêu chọc vào tên Hung Ma. Hai người bị hắn một mực đuổi theo từ Huyết Thiên để truy bắt, đuổi giết đến tận Lôi Minh Đại Lục. Ta thậm chí hoài nghi tên Hung Ma đến sinh sự với Giác Xi tộc, hình như cũng là một thủ đoạn do hai người bày ra." Sắc mặt Minh Tôn trở nên nghiêm trọng nói.

"Lục Dực ngô công? Bị Hung Ma kia một mực đuổi giết?" Cho dù là Hàn Lập gần đây hỷ nộ không đổi sắc, trên mặt cũng không thể che giấu

được một một chút giạt mình.

"Sao vậy, đạo hữu đã nhớ ra được chút gì về người này rồi sao!" Ánh mắt Minh Tôn chớp lên hỏi.

"Nếu như ta đoán không sai, nam tử này cũng là một cố nhân của ta, chỉ là không thể ngờ được là nó đã biến thành bộ dáng như hôm nay rồi." Hàn Lập nhìn thẳng vào bức họa, vừa suy nghĩ vừa nói.

"Hoá ra cả hai người bọn họ đều là bạn cũ của Hàn đạo hữu. Nếu như vậy, ta chỉ sợ Nhân tộc thật đúng là gặp kiếp nạn lớn rồi. Chỉ sợ một khi tên điên kia biết rõ lai lịch của hai người bọn họ, lập tức sẽ chạy đến quý tộc sinh sự." Minh Tôn không chần chờ nói.

"Chuyện ấy thì có chút hơi khuếch đại rồi, nhưng quả thật là ta không thể không quan tâm đến chuyện này được nữa. Nhưng không biết hai người đó hiện nay có mặt ở đâu, vẫn còn trên Lôi Minh đại lục chứ?" Long mày Hàn Lập nhăn lại hỏi.

"Căn cứ theo bốn mình điều tra được, hai người cùng tên Hung Ma nọ cơ hồ một trước một sau đã mất đi tung tích. Nếu Hàn đạo hữu đã quen biết hai người này, vậy đoán thử xem bọn họ sẽ chạy tới địa phương nào?" Minh Tôn nhìn Hàn Lập hỏi lại.

"Việc này cũng khó mà đoán trước được. Mặc dù ta quen biết bọn họ, nhưng đã nhiều năm nay chưa hề gặp mặt." Hàn Lập lắc đầu, sắc mặt không thay đổi nói.

"Bọn họ có thể trở về Phong Nguyên đại lục đi tìm đạo hữu hay không?" Minh Tôn không buông tha đặt một câu hỏi.

"Đúng là không thể loại trừ khả năng này. Nếu đúng là như vậy, ta thật sự sẽ phải đau đầu một phen rồi. Chuyện này tạm gác lại đi đã, ta muốn hỏi

Minh huynh một câu, người cảm thấy khả năng Hung Ma kia đúng là Chân Tiên đến từ Tiên giới tỷ lệ là bao nhiêu?" Hàn Lập thở dài một tiếng, đột nhiên chuyển đề tài hỏi lại một câu.

"Theo như ta đoán thì phải đến chín thành." Sắc mặt Minh Tôn hơi đổi, sau khi suy nghĩ kỹ lưỡng, mới nói ra phán đoán của mình.

"Sao đạo hữu có thể chắc chắn như vậy?" Hàn Lập sờ sờ cằm, ngưng trọng hỏi.

"Rất đơn giản, bởi vì vài loại thần thông người này từng thi triển thật sự là công pháp bí thuật đến từ Tiên giới, điểm này thì ta có thể bảo đảm. Bởi vì tổ tiên tại hạ đúng thật là hậu nhân trực hệ của một vị Chân Tiên, có một số công pháp Tiên giới bí thuật mặc dù không có lưu truyền lại tới nay, nhưng một số miêu tả cũng nói rõ qua thì cũng có được ghi lại." Minh Tôn cười khò một tiếng trả lời.

"Thì ra là thế. Nói như vậy, người này đúng là Chân Tiên không thể nghi ngờ được nữa. Thông tin này chẳng phải là tin tức tốt lành gì cả! Thế nhưng đạo hữu mời tại hạ đến đây, lại nói nhiều chuyện như vậy, không phải muốn để Hàn mỗ lẻ loi một mình đi đối phó vị Chân Tiên đến từ Tiên giới này sao?" Hàn Lập từ chối cho ý kiến hỏi.

"Hàn đạo hữu nói đùa, Minh mỗ làm sao có ý nghĩ như vậy được. Tại hạ cũng chỉ vì nghĩ cho cả Phong Nguyên đại lục này, chỉ là đưa ra một cái đề nghị tiên thôi cùng các vị mà thôi. Linh giới của chúng ta và Tiên giới từ bao nhiêu năm sớm đã mất liên lạc với nhau, đột nhiên nhảy ra một vị Chân Tiên cường đại hàng lâm, cũng không biết hẳn thật sự muốn gì nữa? Vạn nhất hẳn thật sự chuyển hướng chạy đến Phong Nguyên đại lục mở rộng giới hạn giết chóc, thì mọi cường giả đã đạt tới trình độ cao nhất như chúng ta cần phải tập trung cùng nhau đối địch. Nhất định cần phải mạnh mẽ bức hẳn rời khỏi nơi này, hoặc phải hoàn toàn trấn áp mới được. Chứ nếu mà cứ

phân tán tản ra thì chỉ có thể lợi cho hắn giết chết từng người một." Về mặt Minh Tôn trở nên nghiêm trọng, nghiêm túc nói.

"Cùng nhau liên thủ? Giống hệt Huyết Đạo tông môn Huyết Thiên đại lục từng thử qua một lần, bọn họ không phải vẫn bị đối phương cường ngành giết hết rồi sao." Thân hình Hàn Lập hơi động, không chần chờ hỏi.

"Những người bên Huyết Thiên đại lục vì quá coi thường đối phương nên mới có kết cục như vậy. Bọn họ không nắm rõ được lai lịch của đối phương, chỉ sơ sài tập trung hơn mười tên Đại Thừa. Trong đó cũng chỉ có ba bốn người thật sự được cho là cường giả Đại Thừa, thất bại cũng là chuyện tình khó tránh khỏi. Minh mỗi một khi đã đề nghị liên thủ, lại toàn là cường giả có thể đứng hàng đầu Huyết Thiên. Ta thậm chí còn có thể dựa vào quan hệ của bốn minh để triệu hoán một số Chân Linh cường đại tham gia vào cuộc chiến này. Ta thật muốn một chỉ một trận chiến có thể thành công. Một vị Tiên nhân cho dù cường đại đến đâu, nhưng dưới tình trạng một phần lớn thực lực bị phong ấn, dưới tình huống này sẽ không có đủ khả năng đối kháng cùng thực lực liên minh của chúng ta." Minh Tôn ngạo nghễ nói.

"Đạo hữu có thể cùng lúc mời đến bao nhiêu người? Ngoài trừ Hàn mỗi đã có bao nhiêu người từng đáp ứng đề nghị của Minh đạo hữu rồi." Hàn Lập thực sự có chút bất ngờ ngoài ý muốn.

"Hàn huynh hãy yên tâm. Ngoài trừ đạo hữu, cũng đã có hơn phân nửa từng tỏ vẻ, chỉ cần tên Chân Tiên điên kia thật sự bước vào Phong Nguyên đại lục, bọn họ liền nguyện ý tham gia lẫn vào. Còn những đạo hữu khác, ta tin tưởng chỉ cần liên lạc với bọn họ là được. Chuyện tình quan hệ trọng đại như vậy, thiết nghĩ bọn họ không dám từ chối. Dù sao thì cũng không ai muốn chứng kiến có một vị Chân Tiên một mực xem thường tùy ý làm bậy tại bản đại lục." Minh Tôn không lưỡng lự trả lời.

"Nếu như Minh huynh đã cân nhắc chu toàn, Hàn mỗ có thể tạm thời đáp ứng. Còn nữa, nếu như quý minh vẫn không cách nào tìm được đông đủ cường giả Đại Thừa, cho dù Hàn mỗ có mặt cũng sẽ quay đầu bỏ đi." Sắc mặt Hàn Lập không ngừng thay đổi tự đánh giá một lúc lâu, mới chậm rãi gật đầu.

"Ha Ha, Hàn huynh cứ việc an tâm. Nếu thật không cách nào gom góp đủ nhân thủ, chính bản thân Minh mỗ cũng không ngu đến nỗi tự nhiên đi nộp mạng cho người ta. Đây là tấm phù truyền tin tức cho nhau, đạo hữu hãy nhận lấy. Đến lúc đó chỉ cần có thông tin về tên Chân Tiên điên kia, ta sẽ lập tức truyền tin cho mọi người, cùng an bài cho chư vị đạo hữu mau chóng tụ tập lại một chỗ." Minh Tôn cười ha hả, cực kỳ cao hứng nói.

Chỉ thấy một cánh tay Minh Tôn giơ lên, từ đó bắn ra một tấm phù lục màu bạc nhạt.

Hàn Lập gật đầu, tay áo phát lên, đem tấm phù lục nhẹ nhàng thu vào trong ống tay áo mình.

Chương 2402: Nhân tộc tái tụ

Sau khi bàn bạc ước định thêm một số việc nữa, cuối cùng Hàn Lập cũng cáo từ rời khỏi thạch ốc.

Chỉ một lát sau, trên đại điện bỗng nhiên vang lên một tiếng nổ lớn, một chiếc Cự thuyền màu đen phá không bay đi về phương xa.

Hàn Lập đứng tại đầu mũi thuyền, ngắm nhìn hư không nơi xa, vẻ mặt cực kỳ do dự.

"Phu quân, vị Minh đạo hữu kia tìm chàng là có chuyện gì quan trọng vậy?" sau lưng vừa mới vang lên tiếng bước chân thì một thanh âm dịu dàng đã truyền đến, đúng là Nam Cung Uyển đang thướt tha đi tới, thân thiết hỏi một câu.

"Việc này kể ra thì rất dài dòng, chút nữa đi vào trong khoang thuyền phu quân sẽ kể lại kỹ càng cho nàng biết." Hàn Lập sau khi cười khổ một tiếng mới quay người lại nói.

...

Mấy tháng sau, bên trong một vùng không gian bí ẩn nào đó, ba đầu Cự Thú hình thái dữ tợn tất cả đều gắt gao cắn lấy một đoạn xiềng xích màu tử kim, mặt mũi tràn đầy bất an nhìn chằm chằm vào ba đoạn xiềng xích ở một chỗ khác, một thanh niên áo đen cũng đồng dạng bị xiềng xích quấn quanh thân như vậy.

Thanh niên này tuy bị nhốt tại đây, đứng nguyên không thể nhúc nhích, nhưng trên mặt hoàn toàn không có chút nào sợ hãi, ngược lại lại không ngừng dùng ánh mắt mĩa mai nhìn ba Cự Thú ở gần đó.

Không biết qua bao lâu sau, thanh niên áo đen cuối cùng cũng mở miệng, nhưng thanh âm băng lạnh dị thường, không có chút tình cảm nào cả.

"Hiện tại ba người các ngươi nếu như chịu hàng phục, ta còn có thể thực hiện lời hứa hẹn lúc trước, tha cho các ngươi không chết, đem bọn ngươi thu làm Linh bộc dưới trướng để sử dụng, về sau còn có thể mang các ngươi đến tận Chân Tiên Giới. Bằng không đợi sau khi Xiềng Xích Pháp Tắc chính thức cản trở, cả ba người các ngươi đều cùng nhau bỏ mạng dưới lực lượng Pháp Tắc đi."

"Không thể nào! Xiềng Xích Pháp Tắc cản trở rõ ràng là phải chỉ nhằm vào Tiên Nhân Tiên Giới như ngươi, tại sao ngay cả ba chúng ta cũng bị liên lụy vào được! Mà cho dù là Xiềng Xích Pháp Tắc cản trở đi nữa thì ngươi cũng phải hứng chịu hơn một nửa lực lượng. Còn gần non nửa phần còn lại do ba người bọn ta cùng chia sẻ gánh chịu, chắc cũng không đáng lo ngại." Từ trên một đầu quái thú đầu hươu thân gấu vang lên âm thanh đầy kinh sợ.

"Hắc hắc, cũng không biết là tên ngu xuẩn nào lại giao cho các ngươi biện pháp kích hoạt Xiềng Xích Pháp Tắc, rõ ràng là chỉ biết được có một chút thể mà vẫn dám dùng trên người ta. Nhưng cũng may là ta phản ứng rất nhanh, kịp thời dùng không gian bí bảo kéo bọn ngươi cùng tiến vào đây, nếu không chỉ sợ khả năng ở bên ngoài không may bị người khác ám toán rồi. Nhưng hiện tại dưới tình hình chúng ta kiềm chế nhau như thế này, chỉ có thể lặng lẽ chờ đợi lực lượng Pháp Tắc cản trở thôi. Nhưng chỗ lợi hại trong đó thì đám Hạ đẳng Chân Linh các ngươi làm sao có thể tưởng tượng được, cho dù chỉ là non nửa lực lượng cản trở, cũng đủ làm cho các

ngươi biến thành tro bụi chon vùi tại chỗ. Không phải bây giờ các ngươi đã cảm thấy chân nguyên trong cơ thể bắt đầu bị Xiềng Xích Pháp Tắc cắn nuốt dần rồi sao. Mà thân thể Tiên Nhân của bốn tọa cực kỳ cường đại, càng không phải là loại hạ đẳng như các ngươi có thể so sánh. Cộng thêm ta còn có tiên gia bí bảo hộ thân, cho dù thừa nhận cắn trả càng lớn, cũng chỉ phải mất thêm nhiều thời gian tĩnh dưỡng mà thôi." Thanh niên áo đen cười hắc hắc, khinh miệt nói.

"Nói vậy! Loại phương pháp này là Kim Long Vương đại nhân tự mình truyền thụ cho, sao có thể là giả được. Ngươi đừng mơ tưởng chỉ ném một viên đan dược mà muốn châm ngòi chia rẽ giữa chúng ta, nếu thực sự là như vậy, ngươi chỉ cần yên lặng chờ đợi là được rồi, cần gì phải nói với ba chúng ta những điều này!" Quái thú đầu hươu thân gấu hừ một tiếng, phát ra tiếng gầm đáp lại.

Mà hai đầu thú kia nghe được lời ấy, sắc mặt đều cực kỳ khó coi.

"Nếu không phải ta còn có chính sự cần phải làm, không muốn trì hoãn thời gian với các ngươi thì cần gì phải nói nhảm với các ngươi. Được rồi, bốn tiên cho các ngươi thêm một cơ hội, chỉ cần có ai nguyện ý dừng tay trước, ta ngoại trừ có thể mang theo đi Tiên Giới. Còn có thể ban thưởng một hạt Chân Hồn giúp cho hắn đạt được Linh Hồn Chân Tiên. Nhưng hứa hẹn này chỉ có hiệu quả trong thời gian nửa ngày, qua thời gian này thì đừng có mơ tưởng ta hứa hẹn thêm bất cứ điều gì nữa." Thanh niên áo đen rốt cục cũng có phần mất kiên nhẫn.

"Chân Hồn Đan "

Hai đầu quái thú khác nghe được điều này trong lòng cực kỳ chấn động. Trong mắt không hẹn mà cùng hiện lên một tia lửa nóng bỏng.

Viên Tiên được này đối với bọn họ là cực kỳ hấp dẫn, cơ hồ chỉ trong chốc lát đã làm cho tâm trí rung động âm âm.

"Hoặc là chỉ một lúc nữa thần hình câu diệt, hoặc là làm Linh Bộc của Bồn Tiên, được ban thưởng Chân Hồn Đan, lại còn được ta mang theo về Chân Tiên Giới, tất cả đều do các người tự mình lựa chọn. Về phần liên hệ trời buộc giữa các người cùng Giác Xi tộc ở giới này, ta cũng có thể giúp các người chặt đứt. Còn sau đó ra sao thì ta sẽ không nói thêm nữa chữ nào nữa." Thanh niên áo đen sau khi nói xong thì cười lạnh một tiếng, khép hai mắt lại, giống như thoải mái dưỡng thần trong xiềng xích trời buộc trùng trùng điệp điệp.

Ba đầu Cự Thú nghe vậy, đều liếc mắt lại nhìn nhau, thần sắc mỗi người một khác, trong lúc nhất thời không ai mở miệng nói thêm điều gì.

Mà theo thời gian từng chút một trôi qua, ba đầu Chân Linh quái dị này càng cảm thấy Xiềng Xích Pháp Tắc thôn phệ càng lúc càng nhanh, mà bọn hắn đã sớm thi triển vô số bí thuật thần thông để ngăn cản nhưng hoàn toàn không có chút hiệu quả gì hết, ngược lại còn bị lực lượng Pháp Tắc ăn mòn nhanh hơn.

Lần này, ba đầu Cự thú thật sự bắt đầu tâm hoảng ý loạn.

Cứ theo đà này, đợi đến lúc Xiềng Xích Pháp Tắc chính thức cản trở, thực lực của bọn hắn chỉ sợ sớm đã bị suy yếu đến tình trạng mười không đủ một, làm sao có thể còn cơ hội sống.

Cự Tước cùng quái thú đầu trâu sắc mặt cũng bắt đầu biến hóa âm tình bất định.

"Hai vị đạo hữu, các người thực sự không bị lời nói của hắn đả động rồi chứ." Cự Thú đầu hươu thân gấu nhìn thấy sắc mặt của đồng bạn biến hóa,

bỗng nhiên có chút bất thiện gầm nhẹ nói, cũng vô tình kéo nhẹ dây xích đang ngậm trong miệng, lập tức khiến cho từng trận pháp tắc chấn động.

"Điều này sao có thể. Mặc dù Chân Hồn Đan quý hiếm, nhưng cũng không thể làm ra việc như vậy được, nhưng cứ để lực lượng Pháp Tắc cản trả như bây giờ, chúng ta cũng không thể bỏ qua được. Cái này dù sao cũng là việc liên quan đến tính mạng. Một đầu quái thú toàn thân là Long Lân, trên đầu lại mọc ra hai cái đầu trâu, có chút do dự nói.

"Đúng vậy, mặc dù chúng ta cùng Giác Xi tộc mượn lực lượng của Huyền Thiên chi bảo để định ra Thượng Cổ khế ước, nhưng tuyệt đối không muốn chôn xác chính mình trong quy tắc đó, quả thực nếu muốn còn sống thì phải thương lượng một phen." Một đầu quái thú khác to hơn mười trượng, là một con chim Tước khổng lồ toàn thân bao phủ bởi quang điểm mờ mờ màu xám xịt, ánh mắt cũng trở nên mờ mờ mở miệng nói.

"Ta hiểu ý nghĩ của các vị đạo hữu, nếu như vậy thì chúng ta hoàn toàn có thể hảo hảo thương lượng một chút, nhưng trước đó, ta lại còn muốn có một đề nghị đều tốt cho tất cả chúng ta." Quái thú đầu hươu thân gấu trầm ngâm một lúc, sau đó mới thở dài một hơi, có vài phần bất đắc dĩ truyền âm nói, đồng thời thân hình khẽ động, từ từ bay đến phía Cự Tước ở gần hần.

"Lộc huynh đứng lại, có lời gì thì cứ đứng nguyên tại chỗ nói là được, không cần phải đi tới đây." Cự Tước màu xám thấy vậy, tinh mang trong mắt lóe lên, lập tức nghiêm nghị quát một tiếng ngưng lại.

"Như thế nào, đến như ta mà đạo hữu cũng không tin được ư." Quái thú đầu hươu thân gấu nghe vậy, sắc mặt bất chợt trầm xuống.

"Hắc hắc, tại hạ đâu có ý nghĩ như vậy, chỉ có điều là trong lúc này chúng ta tốt nhất là không nên quá thân cận với nhau. Đề Long huynh,

ngươi cảm thấy thế nào!" Cự Tước màu xám cười hắc hắc, lại quay sang quái thú hai đầu trâu đang yên lặng theo dõi kỳ biến bên kia hỏi một câu.

"Chuyện này... Mọi người đều cùng nhau được Giác Xi tộc cung phụng, cần gì phải làm như vậy..." Quái thú hai đầu trâu sau khi gượng cười hai tiếng, đang muốn nói thêm điều gì đó, nhưng lời còn chưa dứt, xiềng xích mà cái đầu kia của hắn đang cắn rung lên, một cỗ lực lượng khó có thể ngăn cản bỗng nhiên sinh ra, ngay sau khi hắn vừa dứt lời, cái miệng không lồ bỗng chốc bị chấn động làm cho thò ra đầy máu tươi.

Sau khi con thú này tự nhiên hét thảm một tiếng, dây xích màu tử kim đang cắn ở trong miệng tự nhiên gãy giữa thoát ra, lúc mà hắn đang kinh hãi muốn cắn giữ lại sợi dây xích, bỗng nhiên từ trên đỉnh đầu truyền đến một tiếng cười lạnh, hắn chỉ tự nhiên cảm thấy không trung phía trên tối sầm lại, một huyết sắc đại ấn to như quả núi nhỏ bỗng nhiên xuất hiện không một tiếng động ngay phía trên đỉnh đầu, xung quanh bay lượn vô số phù văn màu vàng nhạt âm âm đánh xuống.

Con thú này quá sợ hãi, mà giờ muốn trốn tránh cũng không kịp nữa rồi, sau khi hắn giận dữ gầm lên một tiếng, thân hình bỗng nhiên phóng lớn gấp mấy lần, hai bàn tay không lồ thoáng cái hóa thành hai cái móng chân đen sì đánh thẳng về phía đại ấn.

"Oanh" một tiếng nổ mạnh kinh thiên động địa.

Hai cái móng chân khổng lồ ngay khi vừa mới tiếp xúc với huyết sắc đại ấn, lập tức nổ tung hóa thành bột phấn, thân thể hắn cùng với thân hồn trong cơ thể ngay sau khi huyết quang chớp động vài cái cũng từng khúc vỡ vụn mà tán loạn.

Lúc này, huyết sắc đại ấn lại vừa rồi lại lóe lên một lần nữa, thanh niên áo đen chợt hiện ra, trên mặt vẫn còn nụ cười lạnh.

Cùng lúc đó, thanh niên áo đen ở chính giữa xiềng xích của ba con cự thú bỗng nhiên lặng lẽ từ từ biến mất.

"Không có khả năng, người làm sao có thể thoát khỏi Xiềng Xích Pháp Tắc!" Cự Tước màu xám kia trông thấy cảnh này bỗng nhiên đại biến, bị dọa đến hồn phi phách tán, sau khi hét lên một tiếng, cuống quýt nhổ sợi dây xích đang cắn trong miệng ra, sau khi hai cái cánh khổng lồ màu xám lóe lên, lập tức hóa thành một quang cầu mờ ảo bắn thẳng về phía sau.

"Phanh" một tiếng trầm đục vang lên.

Một bàn tay đầy lông lá đen kịt vù vù bay tới, đón đầu đập mạnh một cái, trông giống như đập ruồi vậy, Cự Tước màu xám căn bản là không kịp phòng bị một chút nào, lập tức bị đánh bay trở lại, liên tiếp sau khi lăn lộn mười mấy vòng, mới miễn cưỡng lần nữa ổn định lại thân hình trong hư không.

Lúc này, quái thú đầu hươu thân gấu kia vẻ mặt cực kỳ giữ tợn mới thu lại cánh tay của mình.

"Dương Lộc, người điên rồi..., À... Ta hiểu rồi, vậy mà người lại là người đầu tiên đầu nhập vào đối phương, Xiềng Xích Pháp Tắc cũng đã sớm bị người động tay chân rồi." Sau khi Cự Tước kia lúc lắc cái đầu vẫn còn đang choáng váng, mới hơi tỉnh ngộ kinh sợ kêu lên.

"Người bây giờ mới hiểu ra được thì đã chậm rồi." Cự Thú đầu hươu lạnh lùng không nói gì, thanh niên áo đen ở trên vệt máu thì âm trầm cười nói.

"Đại nhân, chỉ cần người tha cho tính mạng của ta, ta nguyện thần phục người, cũng nguyện ý làm Linh bộc cho người..." Cự Tước màu xám nội

tâm trùng xuống, một bên vừa hoảng sợ nói ra, một bên vừa từ từ lui lại phía sau.

"Đã chậm rồi, ta chỉ có một quả Chân Hồn Đan, cũng chỉ có năng lực mang một người quay trở lại Tiên Giới. Dương Lộc, ngươi đã ý định thần phục ta, vậy lập tức giết nó, coi như đây là mệnh lệnh thứ nhất của ta giao cho ngươi. Nếu mà ngươi không làm được, bị hấn giết chết, Chân Hồn Đan này cũng chỉ có thể để dành cho người thắng mà thôi. Không cần lo lắng là ta sẽ đổi ý, ta lần này hạ giới đến đây, vẫn còn đang thiếu một người có thể ở bên để sử dụng. Chỉ có người cường đại nhất trong các ngươi mới đủ tư cách làm Linh Bộc của ta." Sau khi thanh niên áo đen cười lạnh một tiếng, trong mắt bỗng nhiên hiện ra một tia ác độc nói.

Chương 2403: Lập kế hoạch

Vừa nghe lời này, tên quái thú đầu hươu Dương Lộc sắc mặt lập tức đại biến, cự tước màu xám lòng đang tràn đầy tuyệt vọng lại chuyển sang vui vẻ, nhìn chăm chăm vào đồng bạn ban đầu, ánh mắt trở nên điên cuồng, khát máu.

Cả hai nhìn nhau một lát rồi không hẹn trước mà cùng hét lớn một tiếng. Một bên thì thân hình đột nhiên điên cuồng biến lớn hơn hàng trăm lần, bên ngoài thoáng cái mọc thêm một kiện giáp nhọn màu vàng đất rất dày.

Bên kia thì hai cánh rung lên, ánh lửa (linh diễm) bên ngoài tẩm thân màu xám hóa thành một mưa lửa đầy trời, tiến thẳng đến phía đối diện cuốn mạnh tới.

Thân hình cả hai rung động trong từng tiếng nổ lớn vang vọng khắp không gian.

Thanh niên áo đen thấy vậy cười giảo hoạt, sau đó xoay người một cái, cả thân hình và cự ấn màu máu bỗng nhiên biến mất vào hư không, không còn thấy bóng dáng.

“Vù vù”

Sau một hồi không gian bị chấn động, thanh niên áo đen lại xuất hiện phía trên một mảnh đất đá gồ ghề ở Lôi Minh đại lục. Trong tay hắn lại xuất hiện một cái bình nhỏ màu xanh đang khẽ rung nhẹ nhẹ, hai mắt khẽ đảo qua xung quanh nhìn lướt qua.

Xung quanh hoàn toàn vắng lặng, một bóng người cũng không thấy, hắn khẽ cười lạnh, tay áo rung lên rồi lập tức hóa thành một đạo cầu vồng màu vàng bay lên trời.

Chưa tới nửa ngày sau, động quang hạ xuống một tòa núi nhỏ bình thường, thân hình thanh niên vừa hiện ra liền đưa bình nhỏ màu xanh vẫn cầm trong tay ném ra phía trước.

Chiếc bình quay một vòng, miệng bình hướng xuống, một đạo hào quang bay ra sau đó hóa thành một bóng người cao lớn hơi lung lay, tuy toàn thân vết thương chồng chất, phần lớn chiến giáp đã vỡ nhưng bất ngờ lại đúng là quái thú đầu hươu thân gấu.

“Quả nhiên ta đoán đúng, người là kẻ sống sót.” Thanh niên áo đen nhìn qua quái thú rồi nhàn nhạt nói.

“Dương Lộc bá kiến chủ nhân!” Quái thú đầu hươu ngay lập tức hướng tới phía thanh niên nửa quỳ nửa ngồi đáp lời.

“Rất tốt! Người thức thời đấy, cũng rất đảm lược. Nếu không phải là người đầu nhập với ta, e rằng ta cũng không dễ thoát khỏi như thế này. Phần người cứ yên tâm, đã làm hết tất cả những gì ta yêu cầu thì ta cũng sẽ không bội ước. Nhất định Chân Hồn Đan sẽ ban cho người, cũng sẽ mang người về Tiên giới cùng ta. Chẳng qua, trước tiên người đem chủ hồn giao ra đây ký khế ước Linh bộc rồi ta sẽ giúp người chặt đứt mọi quan hệ với giới này.” Thanh niên áo đen lạnh lùng nói.

“Vâng, chủ nhân.” Dương Lộc chỉ hơi khẽ chần chừ rồi há to miệng, phun ra một chùm ánh sáng màu xanh nhạt, bên trong mơ hồ có một tiểu thú đầu hươu đang ngẩng đầu rít gào gì đó.

“Chuyện này cũng thật tiện lợi cho người. Chỉ cần Tiên Linh Bảo Giám đánh xuống khế ước, người sẽ không bị lực giới diện ảnh hưởng khi tiến vào Tiên giới, hoàn toàn không có hậu hoạn gì. Còn ta phải hao phí không biết bao nhiêu năm nữa mới có thể một lần nữa tế luyện hoàn chỉnh bảo vật này.” Thanh niên áo đen chăm chú nhìn chùm sáng rồi hé miệng phun ra một quyển sách tỏa ra vô số tia sáng màu vàng.

“Người buông thả tâm thần ra, không cần chống cự, nếu không xảy ra chuyện gì thì ta không bảo đảm đâu.” Thanh niên miệng vừa nói tay vừa bấm pháp quyết rồi hướng ngón tay đến quyển sách điểm nhanh.

Chỉ một lát sau, hào quang bên ngoài cuốn sách sáng ngời rồi bay ra vô số Kim Triện văn, khẽ lóe sáng rồi nhao nhao chui vào trong chùm sáng, vây quanh tiểu thú rồi bắt đầu xoay tròn.

Một tiếng gầm nhẹ vang lên.

Quái thú đầu hươu lấy hai tay ôm đầu, mặt hiện lên vẻ thống khổ, nhất thời cảm thấy có vô số đồ vật hướng đến thân hồn mình ngang ngạnh chui vào, nhưng ngay lập tức nó hiểu được tác dụng của quyển sách cùng với nội dung đại khái của khế ước linh tộc.

Quái thú khẽ nén cơn đau nhìn kỹ, trong lòng chột thả lỏng.

Dựa theo khế ước đã nói, thân là linh tộc đương nhiên sẽ bị đem ra sai khiến, nhưng nếu trong trường hợp nguy hiểm đến tính mạng bản thân, chỉ cần trả một cái giá nhất định thì cũng không nhất thiết phải chấp hành, hơn nữa khế ước này cũng không có hiệu lực vĩnh viễn, trong đó có liệt kê ra một ít điều kiện giải trừ khế ước. Tuy rằng có hơi hà khắc nhưng cũng không phải một chút hi vọng cũng không có.

Thấy vậy, quái thú trong lòng mừng thầm.

Thanh niên áo đen dường như cũng nhìn ra suy nghĩ của quái thú, trên mặt không có biểu hiện gì nhưng trong lòng thì cười nhan hiểm.

Sau khi xem hết nội dung khế ước thấy không có vấn đề gì, hơn nữa so với tưởng tượng có phần thoải mái hơn, Dương Lộc không chần chừ, đem tâm thần phóng ra.

Cùng lúc đó, ánh sáng phía ngoài tiểu thú không chống cự nữa mà biến mất, những Kim triện vẫn lúc trước lóe sáng một cái rồi lập tức chui vào.

Bản thể Dương Lộc run lên, hai mắt nhắm chặt rồi thân hình ngã quy xuống.

Lúc này, thanh niên mới thủng thỉnh cuộn tay một cái, ánh sáng khế động đem cuốn sách thu lại.

Chùm sáng chứa tiểu thú bên trong lúc này mới khế động rồi bay về, chui vào thân hình Dương Lộc không thấy bóng dáng.

Không biết qua bao lâu, quái thú mới run rẩy đứng lên, cảm giác thần hồn trước và sau khi ký khế ước hoàn toàn giống nhau, nhưng có thể mơ hồ cảm ứng được một loại lực trói buộc lẫn trong đó.

Xem ra cái này đúng lực khế ước của cuốn sách kia.

Trong lòng nó khế than một tiếng rồi hướng tới phía thanh niên áo đen, cúi chào thật sâu.

Thanh niên vẫn đứng thẳng ở chỗ ban đầu, trông như từ trước đến giờ không có nhúc nhích đi đâu.

“Tốt, ngươi đã ký khế ước, đồ vật mà ta đáp ứng đương nhiên phải trao cho ngươi.” Thanh niên nhàn nhạt nói.

Dứt lời, trước người Dương Lộc chấn động, từ trong hư không hiện ra một viên đan dược màu vàng rực rỡ, to cỡ quả trứng gà.

Viên đan dược này nhìn như vật chết nhưng phía ngoài ánh sáng bạc chói mắt, một ít tia sáng màu ngà bay lượn xung quanh, lại thêm một mùi hương không thể diễn tả tản mát bay ra.

Dương Lộc chỉ ngửi thoáng qua, lập tức cảm thấy thần hồn thư thái vô cùng, cả người cảm thấy lâng lâng, nó không nén nổi cảm giác vừa mừng vừa sợ.

“Đây là Chân Hồn Đan, người có thể ăn vào bây giờ hoặc để sau này về Tiên giới. Nếu ta là người thì sẽ chọn cách sau. Đan dược này đương nhiên là có thể cải thiện thần hồn của người nhưng đồng thời người cũng sẽ bị lực lượng pháp tắc của giới này bài xích, thực lực của người sẽ bị ảnh hưởng lớn.” Thanh niên áo đen từ từ giải thích.

“Vâng, chủ nhân. Nếu thế tiểu nhân để dùng sau vậy, như thế có thể giúp đỡ chủ nhân một ít.” Dương Lộc hơi do dự nhưng vẫn cung kính nói.

Sau đó nó hé miệng phun ra một cái hộp gỗ đỏ tía, tay khẽ điểm phía đan dược rồi cẩn thận thu vào trong hộp,

“Tiếp theo ta tiến vào bí bảo, tạm thời tĩnh dưỡng một lúc, người ở bên ngoài trông coi đến khi ta xuất quan là được.” Thanh niên áo đen khẽ gật đầu tỏ vẻ thỏa mãn rồi không khách khí ra lệnh.

“Vâng, chủ nhân!” Dương Lộc tuy trong lòng hoang mang nhưng vẫn cung kính đáp lời.

Thân hình thanh niên bỗng uốn éo hóa thành quang cầu hướng tới phía trời cao nơi bình nhỏ đang lơ lửng bắn đi, quang cầu lóe lên rồi chui vào miệng bình không thấy bóng dáng.

“ẦM”

Bên ngoài bình nhỏ, ánh hào quang thu lại, cảm giác như vật nặng quá ngàn cân, nhắm xuống phía dưới rơi xuống rồi chui vào trong bùn đất, tiến vào sâu trong lòng núi, ở đó nó mới khẽ lóe lên một cái rồi bất động.

Thấy thế, Dương Lộc cũng không dám chậm trễ, một tay bấm pháp quyết, ánh sáng vàng khẽ hiện ra bên ngoài thân hình rồi cũng im lặng chui vào lòng đất.

Nó mơ hồ xuất hiện ở gần bình nhỏ, nhìn quanh một cái rồi thần sắc bình ổn khoan chân ngồi xuống.

Phía trong không gian bình nhỏ.

Thân hình thanh niên áo đen hiện ra, hần hơi dò xét xung quanh một lát, lúc trước nơi này xảy ra đại chiến nên không gian có hơi bừa bãi, hần khẽ cau mày vung tay áo lên.

Ngay tức khắc, sương mù xung quanh cuộn cuộn biến hóa, đem tất cả dấu vết tranh đấu lúc trước xóa sạch.

Thanh niên lại vẫy tay một cái, trên trời ánh sáng chớp chớp, một đám mây bảy màu rực rỡ hiện ra, chớp lên rồi bay vụt xuống.

“Vù vù”

Đám mây hóa thành một cái bồ đoàn sáng lấp lánh rồi dừng lại ở gần đó.

Thân hình thanh niên mờ dần rồi xuất hiện ở trên bồ đoàn, khoan chân ngồi xuống, hai mắt nhắm lại bắt đầu đem thần niệm soi vào cơ thể.

“Hơi phiền phức đây. Đầu tiên là bị vài tên gia hỏa Giác xi tộc tự bạo pháp bảo làm tổn thương một ít nguyên khí, sau lại bị pháp tắc chi lực trói

buộc một hồi, xem ra bây giờ không có vài năm tỉnh dưỡng thì thương thế không thể đỡ được. Chẳng qua lần này hạ giới, may mắn là tổ sư ngoài phù lục kia còn ban cho kiện Động địa phỏng chế phẩm. Tuy nghe nói là chưa bằng một phần vạn uy năng của chính phẩm, nhưng cũng có thể rút ngắn thời gian tỉnh dưỡng của ta xuống mười lần.” Thanh niên áo đen mở hai mắt, mặt tự đắc lắm bậm vài tiến.

Tiếp theo chỉ thấy hắc bầm pháp quyết, miệng thì lẩm bậm.

Đột nhiên toàn bộ không gian rung động, hư không xung quanh ánh sáng nhộn nhạo rồi vô số ảo ảnh linh hoa dị thảo hiện ra, trong nháy mắt chúng lan ra khắp nơi, có vẻ như phân bố đến từng nơi trong không gian.

Tiếng lẩm bậm pháp quyết dừng lại, thanh niên đưa tay ra phía trước chụp một cái, ánh sáng màu xanh khê lóe lên, một cái ảo ảnh bình nhỏ lại xuất hiện trong tay rồi bị ném lên trời.

Ảo ảnh bình như bắn lên trời, trong nháy mắt chui vào mây mù không thấy tăm hơi.

“Mưa đi!”

Thân hình bên ngoài thanh niên chợt lóe lên ánh sáng bạc, khuôn mặt hắc nghiêm túc dùng một ngón tay hướng lên trời điểm một cái rồ quát khê một tiếng.

Một âm thanh vang lên.

Mây mù phía trên đan xen vào nhau, một ảo ảnh bình nhỏ to lớn hàng trăm trượng bỗng dung hiện ra, quay một vòng rồi hướng miện bình xuống dưới.

“Vù vù”

Từ trong miệng bình to lớn, thấp thoáng tuôn ra những tia nước lấp lánh màu xanh biếc, sau đó chúng đón gió rồi hóa thành một trời đầy nước như thủy triều ào ạt rơi xuống.

Một màn không thể tưởng tượng nổi xuất hiện.

Những linh hoa dị thảo kia sau khi được những tia nước rơi xuống, ngay lập tức lớn nhanh lên với tốc độ có thể thấy được bằng mắt thường.

Trong nháy mắt, từng đóa hoa to như chén cơm xuất hiện, từng ảo ảnh linh thảo cũng tràn ngập khắp nơi.

Hơn nữa những ảo ảnh linh hoa dị thảo này ngưng đọng như thực thể hơn hẳn trước kia.

Thanh niên áo đen thấy thế không những không ngạc nhiên, ngược lại tay hắn lại bấm pháp quyết một hồi, linh hoa dị thảo xung quanh lại nhao nhao bay ra từng sợi khí xanh, ẩn chứa mùi thuốc nồng đượm, chúng nhao nhao hướng đến phía thanh niên bay tới.

Hắn hít sâu một hơi, lúc này từng luồng khí xanh đang bao bọc xung quanh, hai mắt hắn từ từ nhắm lại.

Lúc này, ảo ảnh bình nhỏ phía trên mới “phanh” một tiếng, nổ toán loạn rồi biến mất.

Chương 2404: Phòng ngựa chu đáo

Nửa năm sau, ngay lúc Mặc Linh Thánh Thuyền xuất hiện ở trên bầu trời Thiên Uyên thành, tất cả Nhân Yêu hai tộc trong thành đều sôi trào.

Chẳng những tất cả các Trưởng lão có liên quan của hai tộc đều cung kính ra khỏi chỗ ở đến trước thuyền bá kiến, mà còn đồng thời cũng báo tin cho Mặc Giản Ly vốn đang tu luyện ở gần Thiên Uyên thành với tốc độ nhanh nhất có thể.

Sau khi Hàn Lập thoát triệu kiến một ít tu sĩ Hợp Thể kỳ, để những tu sĩ Nhân tộc đến từ Tiểu Linh Thiên ở trên thuyền tự lựa chọn ở lại hoặc rời đi, hắn bèn cùng với những tu sĩ tự nguyện ở lại chờ Mặc Giản Ly đến.

Một ngày sau, khi Hàn Lập đang nói chuyện cùng Nam Cung Uyển ở khoang thuyền thì một tiếng cười dài lạnh lạnh từ đằng xa truyền đến, hắn lập tức đứng dậy cười nói:

"Mặc huynh đến rồi. Uyển Nhi, nàng hãy ra ngoài cùng ta nghênh đón."

"Đó chính là Mặc Giản Ly đạo hữu sao? Uyển Nhi vừa lúc muốn thấy phong thái người này như thế nào!" Mấy ngày này, Nam Cung Uyển đương nhiên đã biết một chút chuyện của vị Đại thừa Nhân tộc này từ miệng Hàn Lập, vừa cười vừa nói.

Hàn Lập cười ha ha, tay áo rung lên, một đoàn ánh sáng xanh bay ra, cuốn lấy mình cùng những người bên cạnh rồi hóa thành một đạo độn quang màu xanh phi ra.

Một lát sau, độn quang lóe lên dừng lại trước boong thuyền, Hàn Lập sóng vai đứng cùng Nam Cung Uyển, nhìn ra phía xa.

Chỉ nghe tiếng cười từ đằng xa vẫn truyền lại, một đạo cầu vòng trắng chợt chớp lên rồi hiện ra, bằng tốc độ khó tưởng tượng nổi lao tới, chỉ sau vài cái chớp động đã mơ hồ xuất hiện ở phía trên không thánh thuyền.

"Hàn lão đệ, đã nhiều ngày không gặp, đạo này vẫn tốt chứ?"

Trên không trung, đạo cầu vòng trắng xoay một vòng, độn quang thu lại, hiện ra hình ảnh một lão giả tinh thần quắc thước, ánh mắt sau khi quét qua Hàn Lập liền cười tủm tỉm nói.

"Đa tạ Mạc huynh đã quan tâm. Tiểu đệ lần này xuất ngoại không lâu lắm nhưng cuối cùng cũng đã đạt được tâm nguyện bấy lâu nay, tìm được bạn lữ song tu của đệ ở Nhân giới. Uyển nhi, mau tới bái kiến Mạc huynh." Hàn Lập vừa chấp tay về phía không trung, vừa mang theo thần sắc tươi cười giới thiệu.

"Sao, vị tiên tử này chính là đệ muội ư?" Mạc Giản Ly nghe vậy có chút kinh ngạc.

"Nam Cung Uyển bái kiến Mạc tiên bối, thiếp thân tuy rằng bị nhốt ở Tiểu Linh Thiên, nhưng sự tình có liên quan đến tiên bối đã được phu quân nói qua vài lần. Nhân tộc được một tay tiên bối gánh vác chèo chống, điều này thực sự khiến thiếp thân cực kỳ khâm phục." Nam Cung Uyển chỉnh tề quần áo tiến lên thi lễ, cung kính nói.

"Nam Cung tiên tử khách khí rồi, mau mau đứng lên đi, lão phu cùng Hàn đạo hữu cũng coi như bạn tri kỷ, không cần phải khách sáo kiểu này. Sau này, ta và người chỉ cần xung hô ngang hàng là được, nếu không chê cứ

gọi ta một tiếng Mạc huynh đi." Mạc Giản Ly dò xét từ trên xuống dưới Nam Cung Uyển một lần, vẻ mặt tươi cười nói.

Nam Cung Uyển cười duyên, đã biết đôi phương và phu quân của mình có giao tình không tệ, nên cũng không khách sao gọi một tiếng Mạc huynh.

Mạc Giản Ly nghe vậy vui vẻ ra mặt, sau khi suy nghĩ một thoáng liền lấy ra một hộp ngọc màu bạc từ trong người, vẻ mặt bình tĩnh nói:

"Nếu đã gọi ta một tiếng ‘Mạc huynh’, lần đầu gặp nhau, huynh trưởng tất nhiên không thể tay không được. Ta vừa khéo mới lấy được một bộ Huyền Nữ Toái Âm châm gồm một trăm lẻ tám cây có chút huyền diệu, cũng có thể xem là bảo vật đỉnh giai hiếm có, nay tặng cho muội làm lễ vật vậy."

Nam Cung Uyển cũng là người có kiến thức rộng rãi, vừa nghe lời nói của lão giả, trong lòng đã biết bộ Huyền Nữ Toái Âm châm này chắc chắn không thể xem thường. Sau khi cảm ơn một tiếng, mới tiến lên phía trước đưa hai tay tiếp nhận hộp bạc, đồng thời mở nắp hộp ra xem xét ngay tại chỗ.

Chỉ thấy trong hộp bày hơn trăm cây châm nhỏ màu đen, dài vài tấc, mỗi một cây nhìn rất nhỏ nhưng mặt ngoài lại ánh sáng lấp lánh, đồng thời còn một chút khí lạnh thoát ra, sau khi thần niệm của nàng hơi tiếp xúc lập tức cảm thấy như bị đông cứng lại.

Nam Cung Uyển kinh ngạc, biết rằng bộ bảo vật này thật sự còn trân quý hơn cả tượng tượng, sau khi mừng rỡ cảm ơn vài tiếng mới cẩn thận cất kỹ hộp bạc.

Hàn Lập ở bên cạnh chỉ tươi cười nhìn mọi việc, không hề có ý định để Nam Cung Uyển từ chối lễ vật của Mạc Giản Ly.

"Mạc huynh, ta và huynh vào bên trong nói chuyện một chút đi. Lần này đệ xuất ngoại, đi tới Huyền Thiên đại lục biết thêm được rất nhiều đồ vật, hơn nữa còn có hai tin tức, một tốt một xấu muốn bàn bạc với huynh một tiếng." Hàn Lập sau khi nói vài câu khách sáo với Mạc Giản Ly, sắc mặt nghiêm lại, nói.

"Một tin tốt và một tin xấu ư? Mạc mỗ thật muốn nghe qua một lần." Mạc Giản Ly hơi rùng mình nhưng trên mặt không có biến đổi nhiều, gật đầu đáp ứng.

"Mạc huynh, mời!"

Hàn Lập quay người, cùng với Nam Cung Uyển và Mạc Giản Ly trở về đại sảnh trong khoang thuyền.

Ba người vừa mới ngồi xuống, Mạc Giản Ly đã ngay lập tức hỏi:

"Bây giờ Hàn đệ có thể nói cho ta biết được rồi, một tin tức tốt, một tin xấu kia là gì vậy."

"Tất nhiên là sẽ nói cho huynh. Nhưng không biết huynh muốn nghe tin nào trước, hay là nghe tin xấu trước đi." Hàn Lập mỉm cười hỏi lại một câu.

"Để cho tâm trạng phấn khởi, tất nhiên là nghe tin tốt trước đi. Tin xấu cho dù có ảnh hưởng thì đã có tin tốt trước đó bù lại, ít ra cũng được cao hứng trong chốc lát." Mạc Giản Ly cười khở một tiếng trả lời.

"Nếu đã như vậy, Hàn mỗ sẽ nói. Thật ra, lần này đệ ly khai khỏi tộc, trừ việc muốn tìm Uyển Nhi bị nhốt ở Tiểu Linh Thiên về, còn có một chuyện khác, đó chính là muốn cứu trợ một đạo hữu Nhân tộc bị nhốt ở Huyết Thiên đại lục đã nhiều năm. Tin tốt ở đây chính là đệ không những đã giúp vị đạo hữu kia thoát khỏi, mà không lâu trước, vị đạo hữu này cũng nhờ một phen cơ duyên đã tiến giai Đại thừa kỳ." Hàn Lập vừa cười vừa nói.

"Thật sao? Nhân tộc chúng ta lại xuất hiện thêm một tu sĩ Đại thừa. Hàn lão đệ, ngươi đừng có lừa gạt ta đây." Mạc Giản Ly đang ngồi ổn định trên ghế bồng đứng phắt dậy, vừa mừng vừa sợ hỏi.

"Ha ha, vị đạo hữu kia là chính tay đệ tự cứu ra, làm sao có thể dối gạt huynh. Chẳng qua bị đạo hữu này vừa mới tiến giai, căn cơ còn chưa vững chắc, hơn nữa còn một chút duyên cớ đặc thù, nên phải ở lại Huyết thiên thêm vài năm, sau đó mới có thể trở về trong tộc được."

"Ha ha, Nhân tộc đã có nhiều thêm một tu sĩ Đại thừa thì quay về muộn một chút cũng không sao. Mà ta có biết tôn tính đại danh của đạo hữu này không?" Mạc Giản Ly cười thoải mái, sau đó chợt nhớ tới điều gì hỏi lại.

"Vị đạo hữu này ... không ... phải nói là vị tiên tử này, vào thời điểm ly khai tộc cũng đã là cảnh giới Hợp thể, tên là Băng Phách, Mạc huynh chắc cũng đã nghe qua." Hàn Lập sau khi suy nghĩ một lát, chậm rãi nói.

"Băng Phách, Băng Phách tiên tử. Người này ta có một chút ấn tượng. Nàng cũng là một tu sĩ phi thăng, năm đó khi tiến giai đến cảnh giới Hợp thể, ta đã từng nghe Ngao Khiếu đàm luận qua một lần. Không nghĩ tới sau nhiều năm không gặp, Băng Phách đạo hữu cũng đã tiến đến bước này." Mạc Giản Ly sau khi suy nghĩ một chút, thoáng giật mình nói.

"Đúng vậy! Băng Phách đạo hữu cùng đệ trước đây cũng có một chút quan hệ khá sâu xa, việc nàng tiến giai đến Đại thừa kỳ cũng thật sự bất ngờ. Nhưng việc này đối với tộc ta mà nói, lại là một chuyện hết sức đáng mừng." Hàn Lập cười nói.

"Chính xác! Lịch sử Nhân tộc chúng ta chưa bao giờ đồng thời xuất hiện hơn ba tu sĩ Đại thừa, hơn nữa Hàn lão đệ vốn lại là đỉnh giai cường giả trong tầng lớp Đại thừa, thần thông to lớn có thể chống lại vài Đại thừa khác vậy công mà không có chút vấn đề nào. Với thực lực này, Nhân tộc

chúng ta có thể bắt đầu quang minh chính đại khuếch trương thế lực, mở rộng lãnh thổ xưng bá một phương." Mạc Giản Ly tỏ vẻ mừng rỡ, hai mắt sáng lên, hưng phấn nói.

"Mở rộng lãnh địa ư? Hiện tại không phải là thời cơ tốt cho việc này." Khóe mắt Hàn Lập nhảy lên, vẻ mặt nghiêm trọng hơn vài phần.

"Hả? Có chuyện gì thế? Với thực lực tộc ta bây giờ, Dạ Xoa tộc, Mộc Tộc cùng các dị tộc khác căn bản không chịu nổi một đòn, đệ còn băn khoăn chuyện gì?" Mạc Giản Ly kinh ngạc, nhướng mày hỏi.

"Chuyện này kể ra thì có liên quan đến tin tức xấu còn lại." Hàn Lập chậm rãi nói.

"Tin tức xấu? Đúng rồi, vừa rồi huynh cao hứng quá, còn chưa nghe được tin xấu là gì. Đây thực sự là chuyện nghiêm trọng sao?" Trong lòng Mạc Giản Ly hơi nhảy lên.

"Đâu chỉ là nghiêm trọng, chỉ sợ nếu sơ sẩy một chút, có thể khiến Nhân tộc chúng ta lâm vào cảnh diệt vong." Lần này đến lượt Hàn Lập cười khổ.

"Cái gì? Chuyện xấu đến như vậy sao? Hàn đệ, mau mau nói đi." Sắc mặt Mạc Giản Ly đại biến.

"Chuyện này chính đệ cũng không thấy trực tiếp, phần lớn là do Hách Liên thương minh thông báo, nhưng có thể chắc chắn, vào lúc đệ rời khỏi Huyết Thiên, tin tức này khiến cho toàn bộ đại lục hoang mang cực độ. Mà chuyện này lại liên lụy đến thực hư chuyện một gã Chân tiên hàng lâm ..." Bởi vì đây là vấn đề trọng đại, Hàn Lập cũng không giấu diếm chút nào, nói hết tin tức về chuyện huyết tể cùng sự việc liên quan đến hung ma Chân Tiên kia từ đầu tới cuối.

"Đệ đã tạm thời đáp ứng đề nghị liên thủ của Minh Tôn, nếu thật sự có cơ hội trấn áp tên Chân tiên kia, sợ rằng đệ cũng phải ra tay một lần. Dù sao nếu đối phương thực sự tìm đến, chỉ với thực lực của Nhân tộc chúng ta thật sự rất khó để đối phó với một gã Chân Tiên. Mạc huynh hiểu rộng biết nhiều, huynh có ý kiến nào khác không?" Sau khi nói hết thời gian cạn một chén trà, Hàn Lập mang vẻ mặt nghiêm nghị hỏi lão giả bên cạnh.

"Chân Tiên xuất hiện tại Linh giới, chuyện này thật sự không thể tưởng tượng nổi! Vấn đề quá sức trọng đại rồi, đệ để ta suy nghĩ thêm một chút sẽ trả lời." Mạc Giản Ly từ trước đã sớm trợn mắt há hốc mồm, sau khi cân nhắc một lúc mới hít sâu một hơi nói.

"Việc này là đương nhiên, Mạc huynh cứ suy tính thêm một chút. Uyển Nhi, kêu người mang thêm một ít linh trà đến đây." Hàn Lập quay đầu nói với Nam Cung Uyển.

"Phu quân, Uyển Nhi sẽ tự mình đi pha linh trà chỉ có ở Tiểu Linh Thiên để Mạc huynh ném thử." Vừa rồi, Nam Cung Uyển chỉ lặng lặng ở bên mím cười không nói gì, vừa nghe Hàn Lập nói liền đứng dậy dịu dàng nói.

"Cũng được."

Hàn Lập ung dung gật đầu.

Vì thế sau khi Nam Cung Uyển hơi thi lễ với Mạc Giản Ly liền thướt tha rời khỏi đại sảnh.

Một lát sau, một hũ linh trà giống như hồ phách được một vòng tròn trắng noãn như ngọc dâng lên, đưa tới đại sảnh.

Nam Cung Uyển tự mình rót trà cho Hàn Lập và Mạc Giản ly, mỗi người một ly, sau đó cười duyên trở lại chỗ ngồi.

Lúc này, Mạc Giản Ly dường như nghĩ đến chuyện gì, cuối cùng vẻ mặt ngưng trọng mở miệng:

"Hàn đệ, vừa rồi ta nghĩ lại, cảm thấy còn có một chuyện không rõ, không biết đệ cũng đã biết, hay là Hách Liên thương minh đã đề cập qua với đệ hay không!"

Chuyện gì vậy, Mạc huynh cứ nói. Hàn Lập thần sắc khẽ động, trả lời.

Chương 2405: Đại kiếp nạn buông xuống

"Nếu như đã có thể khẳng định đối phương là Tiên nhân hạ thể thì tại sao hắn lại đến Linh giới. Phải biết rằng giới diện của chúng ta đã mất đi liên hệ với Tiên giới từ lâu, đối phương dùng thân thể Tiên nhân mạnh mẽ hàng lâm, không những phải chịu áp chế bởi lực pháp tắc của giới diện, mà cũng không biết hắn phải trả một cái giá lớn như thế nào mới làm được chuyện này. Còn nếu nói đối phương vì vô tình mà rơi xuống giới này, ta thật có vài phần khó tin." Lão giả hít sâu một hơi nói.

“Điều này thật không quá rõ ràng, đệ cũng không nhận được tin tức kiểu như vậy từ phía Hách Liên Thương Minh. Ngoại trừ những đạo hữu đã vẫn lạc và các sinh linh dị tộc bị huyết tể dưới tay hắn, dường như đến giờ vẫn chưa có người nào tiếp xúc được với đối phương, càng không nói đến chuyện dò xét mục đích hạ giới của hắn.” Hàn Lập lắc nhẹ đầu, nói.

“Nếu ta là chủ sự Thương Minh, nhất định sẽ không tiếc bất cứ giá nào đi tra rõ chuyện này.” Mạc Giản Ly sờ sờ chòm râu, cười hắc hắc.

“Lời này của Mạc huynh rất có lý. Tốt, đệ sẽ ngay lập tức chuyển lời cho Minh Tôn đạo hữu, để xem lão có cách nào thực hiện việc này không. Chẳng qua, đệ nghĩ cơ hội cũng không quá lớn.” Hàn Lập gật đầu đưa ra ý kiến.

“Dù cơ hội có ít đi nữa thì cũng phải tranh thủ một chút. Chúng ta chỉ cần làm rõ mục đích đối phương hạ giới, ắt có nhiều khả năng nắm giữ

được nhược điểm của đối phương, không cần biết là cùng đối phương tranh đấu hay đàm phán, đều có thể lợi dụng được.” Mạc Giản Ly thận trọng nói.

“Trừ chuyện này ra, Mạc huynh còn nghĩ đến đề nghị nào khác không?” Hàn Lập hỏi ngược lại lão giả một câu.

"Lão phu vừa rồi nghe Hàn lão đệ nói, người có quen biết hai vị đạo hữu có thù hận với vị Chân tiên này, bọn họ cũng đã bị đối phương liên tục truy sát đến tận Lôi Minh đại lục, sau đó không rõ tung tích. Chuyện này có phải là thật hay không?" Mạc Giản Ly suy nghĩ một chút, lại hỏi.

“Đây là việc chính miệng Minh Tôn đạo hữu thông báo, nhiều khả năng là không sai. Mà hai người đệ quen biết này đều không phải Nhân tộc, một người là hảo hữu chí giao, người còn lại là địch hay bạn còn chưa rõ.” Hàn Lập khẽ cười một tiếng trả lời.

“Nếu như vậy, tốt nhất Hàn lão đệ hãy nghĩ biện pháp liên lạc với hai người này. Tuy rằng không biết tại sao họ lại kết thù hận với vị Chân tiên kia, nhưng nếu có thể nắm giữ hành tung của họ, tộc ta cũng có thể nắm được chút chủ động.” Mạc Giản Ly chậm rãi nói.

“Ý của Mạc huynh là, vào thời điểm tất yếu sẽ để bọn họ làm mọi như sao?” Hàn Lập nhướng mày.

“Nếu tên Chân tiên kia thật sự đuổi theo bọn họ đến Phong Nguyên đại lục, hai người kia còn có thể tránh đi đâu nữa. Cho dù là để bảo vệ tính mạng hay là dẫn dụ đối phương tới nơi nào khác, hai người họ sợ rằng không thể không làm mọi dụ. Minh Tôn đạo hữu bên Hách Liên Thương Minh chắc hẳn cũng có cách nghĩ như thế, cho nên mới báo rõ cho đệ chuyện này.” Mạc Giản Ly cười lạnh một tiếng nói.

“Mời nhử...? Đúng rồi, hình như hai người đó tại Huyết Thiên đã từng làm qua một lần, không rõ có thể làm lại lần nữa không, chuyện này đến lúc đó cần phải thương lượng kỹ một chút. Chẳng qua nếu bọn họ thật sự cầu đến sự che chở của Nhân Yêu hai tộc thì vô luận về tình hay về lý, hai người đó cũng sẽ tự nguyện phối hợp hành động với chúng ta. Nhưng bây giờ muốn liên lạc với bọn họ lại không phải là chuyện dễ dàng, chờ sau khi đệ trở về sẽ lập tức phân phó môn hạ đi làm chuyện này.” Hàn Lập sau khi trầm ngâm một lúc lâu, mới gật gật đầu nói.

“Nếu hai vị đạo hữu này nguyện ý phối hợp hành động, đương nhiên sẽ là chuyện rất tốt. Còn chuyện tên Chân tiên kia có mắc bẫy hay không, Hàn lão đệ cũng không cần lo lắng. Đối phương dám làm ra sự việc lớn mật huyết tể hàng triệu sinh linh, với hành động không kiêng nể chuyện gì của hắn, ta có thể thấy, hắn căn bản không để Tu tiên giả hạ giới vào mắt, cho dù biết là bẫy đối phương cũng sẽ không thêm để ý mà đi vào. Hy vọng chuyến đi này của vị Chân tiên kia sẽ không cần tới Phong Nguyên đại lục, cho dù chúng ta liên thủ đánh thắng hắn thì nhiều khả năng cũng khiến cho cả đại lục bị một phen gió tanh mưa máu, các tộc không biết phải trả giá lớn đến mức nào. Đối phương dù sao cũng là một gã Chân tiên hàng thật giá thật!” Mạc Giản Ly cười khò một tiếng nói.

“Với thần thông sâu không lường được của tên Chân tiên đó, mưu kế này thật sự không có nhiều chỗ dùng, hi vọng sẽ không đi đến kết cục kia.” Hàn Lập trầm mặc một lát rồi cũng than thở một tiếng đồng ý nói.

“Ừ, nói chung việc liên thủ của Hàn lão đệ là không có gì sai. Bằng không với thực lực của các tộc đều vô phương ứng phó nổi tên Chân tiên này. Đáng tiếc thực lực lão phu chỉ đứng trong hàng Đại thừa thông thường, không thể giúp đỡ gì nhiều. Nhưng mà đệ yên tâm, lần này trở về cứ an tâm tu luyện nâng cao thực lực, trong thời gian này, tất cả sự tình trong tộc đều giao cho lão phu làm đi. Ta sẽ tranh thủ thời gian, tập trung nhân khẩu ở các

thành lớn, tạm thời sơ tán hơn nửa tộc nhân đến một số nơi hẻo lánh trốn đi. Như vậy, cho dù sự tình có thực sự ảnh hưởng đến Nhân tộc chúng ta thì cũng có thể giảm tổn thất đến mức thấp nhất. Ngoài ra, ta sẽ bố trí thêm một ít cấm chế lợi hại bổ sung vào đại trận của thành này, để phòng ngừa mọi sự bất ngờ.” Mạc Giản Ly trước là lộ ra vài phần hồ thẹn, sau lại nghiêm mặt nói.

“Lời nói của Mạc huynh rất đúng đắn, vậy cứ sắp xếp mọi chuyện theo như lời huynh đi. Đệ cũng không ở lại đây lâu, ngày mai sẽ trở về Thanh Nguyên Cung.” Hàn Lập trầm ngâm một thoáng rồi vui vẻ đồng ý.

Vì thế sau đó, hai người ở đại sảnh nói chuyện hơn nửa canh giờ, Mạc Giản Ly cuối cùng mới đứng dậy cáo từ.

Hàn Lập cùng Nam Cung Uyển đích thân tiễn vị Đại thừa Nhân tộc này đến boong thuyền, rồi lại thấy lão giả hóa thành một đạo cầu vồng trắng phá không bay về phía xa.

“Phu quân, sau khi trở về chàng lại muốn bế quan lần nữa sao?” Nam Cung Uyển đợi đến lúc đạo cầu vồng trắng biến mất vô tung vô ảnh phía chân trời, cuối cùng không nhịn được quay về phía Hàn Lập hỏi.

“Ta thật sự là có ý đó. Lần này xuất ngoại ta nhận được vài loại bí thuật huyền diệu, tuy rằng trong thời gian ngắn không thể hiểu hết toàn bộ, nhưng vẫn có thể lĩnh ngộ thêm phần nào, đến lúc đó không chừng lại có tác dụng lớn.” Hàn Lập một tay sờ cằm, trầm ngâm nói.

“Phu quân nghĩ thế là đúng rồi. Chỉ là thiếp không nghĩ tới, vừa mới trở về trong tộc thì toàn bộ Nhân tộc lại gặp phải đại kiếp nạn này, hạng người tu luyện như chúng ta muốn đi tiếp một bước cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.” Nam Cung Uyển lông mày ánh mắt khẽ chớp, khuôn mặt có vài phần phiền muộn.

“Uyển Nhi, nàng nghĩ quá nhiều rồi. Tu Tiên giả chúng ta tu luyện đã là một việc nghịch thiên rồi, cho dù gặp trắc trở cũng là việc bình thường, chỉ cần phá rào cản đi ra là được. Hắc hắc, đấu với người thì có gì thú vị chứ, đấu với Trời mới có ý nghĩa.” Hàn Lập nghe được lời này lại cười ha hả, tay áo rung lên rồi xoay người đi về phía khoang thuyền.

Nam Cung Uyển thấy bộ dáng Hàn Lập như vậy, đầu tiên là ngạc nhiên, nhưng lập tức nghĩ tới điều gì, khóe miệng chậm rãi hiện lên vẻ tươi cười, cước bộ cũng nhẹ nhàng đi qua.

Ngày thứ hai, Mặc Linh Thánh Thuyền đang yên lặng trôi nổi trên bầu trời Thiên Uyên thành, bỗng phát ra một tiếng âm vang, phá không bay đi.

Hai tháng sau, trước Thanh Nguyên Cung, Vô Nhai Hải, Nguyên Hợp Đảo, Mặc Linh Thánh Thuyền từ từ hạ xuống.

Trên quảng trường cực lớn phía dưới vang lên tiếng hô rung trời.

Hơn vạn tu sĩ Nhân Yêu hai tộc, tất cả đều đang bái lạy trên mặt đá xanh, cung nghênh vị tổ sư Hàn Lập trở về.

Thuyền lớn vụt qua đám người phía dưới, Hàn Lập cùng Nam Cung Uyển sóng vai đi xuống, đi phía sau là đám người Hoa Thạch lão tổ và Chu Quả Nhi.

“Cung nghênh lão tổ trở về!”

Thanh âm của hơn vạn người ân cần thăm hỏi vang lên, vùng trời trên quảng trường nổ vang không ngừng, mỗi người đều mang vẻ mặt cung kính.

Hàn Lập gật gù đầu, không nói gì thêm đi nhanh tới cửa chính Thanh Nguyên Cung, thần sắc Nam Cung Uyển bên cạnh không xuất hiện dị sắc gì, nhưng trong lòng lại rất ngạc nhiên.

Lúc trước tuy nghe Hàn Lập nói rằng mình ở Nhân tộc đã thành lập một mảnh cơ nghiệp, nhưng không hề nghĩ đến quy mô khổng lồ cùng một lượng lớn môn nhân đệ tử như thế này.

Dù sao, nàng thấy phu quân mình mới tiến giai Đại Thừa không lâu, cho dù được tộc nhân ủng hộ, nhưng cũng chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi.

Trước Thanh Nguyên Cung, đệ tử thân truyền Hải Đại Thiếu đang cung kính khoanh tay đứng, thấy Hàn Lập đến gần, lập tức tiến lên một bước, khom người ân cần thăm hỏi:

“Đồ nhi báii kiến sư phụ, chúc mừng sư phụ trở về cung.”

“Ừ! Đây là sư nương Nam Cung Uyển của ngươi, tới ra mắt một chút đi.” Về mặt Hàn Lập không hề biểu cảm, gật đầu một cái rồi dùng ngón tay chỉ sang thiếu nữ áo trắng bên cạnh nói.

“Nguyệt Thiên báii kiến sư nương, cuối cùng sư phụ cũng đón được sư nương trở về.” Hải Đại Thiếu đầu tiên là kinh ngạc, nhưng lập tức mừng rỡ hướng về phía Nam Cung Uyển hành đại lễ gặp mặt.

“Đứng lên đi! Ngươi chính là Cổ Nguyệt Thiên, ta đã nghe sư phụ của ngươi nói qua. Quả nhiên là có phần tuấn tú lịch sự.” Nam Cung Uyển dò xét Cổ Nguyệt Thiên từ cao xuống thấp vài lần, cười khẽ nói.

“Đa tạ sư nương tán thưởng!” Hải Đại Thiếu nghe vậy, vui mừng quá đổi.

“Hừ, hần chỉ là một cái túi da có phần đẹp mắt thôi, nếu có được ba phần chăm chỉ tu luyện của Khí Linh Tử thì tu vi cũng không thấp đến mức này.” Hàn Lập lại sầm nét mặt nói.

“Bình thường đệ tử đã tu luyện hết sức, nhưng làm sao có thể so cùng với đại sư huynh vốn điên cuồng luyện công chứ.” Hải Đại Thiệu vừa nghe thế, bộ dáng tươi cười nhanh chóng thu lại, nhưng vẫn thầm nói bằng một thanh âm không thể nghe thấy.

Nam Cung Uyển thấy cảnh này không nén nổi cười duyên một cái.

Hàn Lập tuy rằng cũng nghe thấy nhưng lại không để ý, chỉ trừng mắt nhìn một cái liền mang những người khác đi vào trong.

Lúc này trên quảng trường, môn nhân đệ tử mới lần lượt đứng dậy, chỉnh tề lạ thường rời khỏi quảng trường.

Nhưng với sự việc Thanh Nguyên Cung có thêm một nữ chủ nhân, bọn họ đương nhiên bàn luận rất rôm rả.

Lúc này, Hàn Lập ở trong đại điện Thanh Nguyên Cung ngồi trên vị trí chủ sự, sau khi an bài những tu sĩ ở Tiểu Linh Thiên mới nhàn nhạt hỏi Hải Đại Thiệu một câu:

“Ngân Nguyệt sư cô của ngươi tại sao lại không xuất hiện?”

“Bẩm sư tôn, Ngân Nguyệt sư cô từ khi sư tôn rời đi không lâu thì bắt đầu bế quan tu luyện, hiện tại đã tới thời điểm máu chốt nên mới không thể lập tức xuất quan tới gặp sư phụ.” Hải Đại Thiệu ngó trộm Nam Cung Uyển đang ngồi ngay ngắn bên cạnh Hàn Lập một cái, vẻ mặt có chút khác thường trả lời.

“À, Ngân Nguyệt muội muội đang còn bế quan sao! Thật là quá đáng tiếc! Ta vốn muốn gặp gỡ nàng ấy một phen, cùng bàn về một chút sự tình năm đó ở Nhân giới. Chẳng qua nếu muội muội vẫn ở trong cung thì chắc chắn sẽ có cơ hội gặp mặt, không cần nóng vội. Nguyệt Thiên, chờ Ngân

Nguyệt sư cô người xuất quan, người lập tức thông báo cho ta một tiếng.”
Nam Cung Uyên mỉm cười, phân phó nói.

“Vâng, sư nương. Đệ tử nhớ rồi!” Hải Đại Thiếu vụng trộm lè lưỡi, trên mặt lại nghiêm trang trả lời nhưng đôi mắt không ngừng xoay tròn, đã trực tiếp lộ tâm tư của hắn ra vài phần.

Hàn Lập gặp tình cảnh này, vừa bực mình vừa buồn cười, trợn mắt nhìn rồi khoát tay để hắn lui ra.

Chương 2406: Giáp Đồn cường giả

Thời gian sau đó, Hàn Lập mang theo Nam Cung Uyển đi khắp tất cả điện phủ lầu các tại Thanh Nguyên Cung, để nàng tùy ý chọn một gian Thiên điện làm chỗ ở và nơi tu luyện.

Tuy nhiên, sau khi Nam Cung Uyển nhìn qua Tàng Kinh Các và Vạn Bảo Khố ở Thanh Nguyên Cung, nàng vẫn bị vô số các loại bí thuật điển tịch cùng pháp khí, tài liệu, đan dược được cất giấu bên trong làm cho kinh ngạc trợn mắt há hốc mồm.

Bằng vào kỳ ngộ của Hàn Lập mấy năm qua, cộng thêm việc chém giết những địch thủ Đại thừa mà thu hoạch được, thân gia của hắn rất phong phú, chỉ sợ cả Linh giới cũng không có mấy người có thể so sánh.

Nhiều bảo vật như vậy, tự nhiên vượt quá xa Tiểu Linh Thiên mà Nam Cung Uyển có thể tưởng tượng.

Hàn Lập mỉm cười, để Nam Cung Uyển tỉ mỉ chọn lựa mấy thứ phòng thân bí bảo, sau khi lấy ra vài loại đan dược rồi đem lệnh bài cấm chế hai nơi giao lại cho nàng, để nàng có thể tự động ra vào hai nơi trọng địa này bất cứ khi nào cần.

Nam Cung Uyển thấy vậy, đương nhiên là cao hứng dị thường, không khách khí mà nhận lấy toàn bộ.

Thời gian còn lại, Hàn Lập triệu kiến một số chấp sự Thanh Nguyên Cung, xử lý vài việc quan trọng nhất trong cung. Sau khi phái ra một số

nhân thủ đi tìm Băng Phượng, Hàn Lập liền cùng Nam Cung Uyển đi thăm thú khắp Nguyên Hợp Đảo và hơn phân nửa Vô Nhai Hải.

Hai người ở bên nhau trong khoảng một tháng, giống như cặp vợ chồng son bên nhau như hình với bóng, vô cùng thân thiết, quả thực hưởng thụ cá nước thân mật một phen.

Nhưng khi hai người lần nữa trở lại Thanh Nguyên Cung, cả hai đều một trước một sau bắt đầu bế quan.

Tất cả mọi chuyện trên đảo vẫn giao cho Hải Đại Thiểu xử lý.

Lúc này, Hàn Lập đang ngồi xếp bằng trong một gian mật thất bị tầng tầng cấm chế bảo hộ, trước người có ba khối đồ vật khác nhau trôi nổi lơ lửng trên không, tỏa ra ánh sáng lấp lánh nhàn nhạt.

Một trang sách ánh vàng rực rỡ cùng hai khối ngọc giản màu đỏ và bạc.

Những vật này đúng là thu hoạch bất ngờ của hắn trong lần xuất ngoại này, trên đó phân biệt ghi ra hai loại bí thuật Tiên giới: “Ngũ Tạng Đoàn Nguyên Công”, “Nguyên Cương Tráo” và một môn bí thuật tinh luyện lôi lực.

Hàn Lập liếc mắt nhìn qua ba vật này, đầu tiên nhướng mày nhìn trang sách màu vàng một chút.

Nhất thời vật đó khẽ run lên rồi biến thành một đoàn sáng màu vàng bay vào trong tay áo.

Trong trang Kim Khuyết Ngọc Thư này tuy ghi lại bí thuật “Ngũ Tạng Đoàn Nguyên Công” vô cùng huyền diệu, nếu luyện thành có thể giúp thực lực tăng vọt, nhưng việc tu luyện rất chậm chạp, khiến cho người ta trở mắt lú lười, lúc này không thể chậm rãi tìm hiểu, chỉ có thể để lại xem xét sau.

Về phần "Nguyên Cương Tráo" và bí thuật tinh luyện lôi lực còn lại...

Hàn Lập lại hơi suy nghĩ một chút, tay áo run lên, một luồng ánh sáng mờ chợt lóe, khối ngọc giản màu bạc nhạt kia cũng biến mất.

“Nguyên Cương Tráo” này là bí thuật Tiên giới, chỉ dùng Kim Triện Văn viết thành, nội dung tối nghĩa khó hiểu dị thường, để tìm hiểu thấu triệt cũng không biết phải mất bao nhiêu thời gian, hiện tại không phải là lựa chọn thích hợp để tu luyện.

Nói như thế, cuối cùng chỉ còn lại bí thuật tinh luyện lôi lực mà thôi.

Hàn Lập ngẩng đầu nhìn lên ngọc giản màu đỏ máu trước mặt, trong lòng cân nhắc.

Bí thuật này trên đường đi hắn cũng đã tìm hiểu tám chín phần mười, phần còn lại hắn là chỉ cần thời gian khoảng một tháng cũng đủ để lĩnh ngộ hoàn toàn.

Với tình hình hắn đã có Tịch Tà Thần Lôi, quá trình tinh luyện cũng không mất quá nhiều thời gian. Mà ngược lại, môn bí thuật này kết hợp với Tế Lôi Thuật hắn đã nắm giữ khiến cho uy lực to lớn vượt xa tưởng tượng, chắc chắn sẽ đủ làm cho đối thủ một bất ngờ lớn.

Hàn Lập hơi suy nghĩ một chút, sau đó không chần chừ gì nữa, ngón tay điểm tới ngọc giản một cái.

Lập tức vật ấy hơi mờ đi, sau đó yên lặng rơi vào trong tay, hắn liền dán lên trán.

Một lát sau, Hàn Lập nhắm hai mắt lại, thân hình không nhúc nhích, giống như một pho tượng gỗ.

Hai tháng sau đó, ngọc giản trên trán Hàn Lập đã sớm không còn thấy bóng dáng, ngược lại, bên ngoài thân hình hắn tiếng nổ vang rung trời, từng tia sét vàng rực rỡ lượn lờ bay ra, tụ lại trước người thành một quả cầu lôi điện màu vàng, nó không ngừng to lên, trong khoảng khắc đã biến lớn như cái chậu rửa mặt.

“Phốc.”

Hàn Lập đột nhiên tay niệm pháp quyết, há mồm phun ra một đoàn linh diễm màu bạc.

Linh diễm này bay quanh quả cầu lôi điện một vòng rồi biến thành biển lửa rào rạt vây lại.

Quả cầu lôi điện trong biển lửa phát ra từng tiếng nổ vang trầm thấp, bay lượn không ngừng, ký hiệu màu vàng trên bề mặt bắt đầu lấp lóe không ngừng, mơ hồ xuất hiện một tia màu tím vàng, tựa hồ bắt đầu biến đổi thần bí dị thường nào đó.

Cùng lúc này, trong lòng núi thuộc một ngọn núi nhỏ khác ở Lôi Minh đại lục, hai mắt Chân linh Dương Lộc vẫn nhắm nghiền, ngồi xếp bằng bên cạnh bình nhỏ màu xanh cao vài tấc, dường như mấy tháng qua chưa hề động đậy chút nào.

Bỗng nhiên bình nhỏ màu xanh khẽ run lên, bên ngoài phát ra những tia sáng màu xanh nhàn nhạt, đồng thời tản ra một tia không gian dao động.

Thần sắc Dương Lộc khẽ động, hai mắt mở ra nhìn về phía bình nhỏ, thân hình lập tức đứng thẳng lên, khẽ khom người cực kỳ cung kính nói:

“Chúc mừng chủ nhân xuất quan!”

Vừa dứt lời, ánh vàng chỗ miệng bình chợt lóe, một bóng người mơ hồ từ từ hiện ra trước mặt hắn, biến thành một gã thanh niên gầy yếu mặc áo bào đen.

“Được, làm không tệ. Thương thế của ta hiện tại đã hoàn toàn khỏi hẳn, bây giờ có thể rời đi được rồi.” Mã Lương liếc mắt một cái đánh giá tên linh bộc Dương Lộc mới thu này, thản nhiên nói một câu.

“Vâng, chủ nhân.” Dương Lộc đương nhiên không dám cãi lời, lập tức cúi đầu đáp ứng.

Mã Lương gật gật đầu, tay áo vung lên thu lại bình nhỏ màu xanh, hắn đứng thẳng lên rồi phun ra một trận bàn cổ quái có hai màu đen trắng.

Trận bàn này có hình bát giác, bên ngoài có hai loại phù văn cổ quái trắng đen trải rộng khắp nơi.

Thanh niên áo đen im lặng ném trận bàn ra phía trước người, trận bàn lập tức hóa thành một luồng khí đen trắng biến hóa không ngừng giữa không trung, hóa thành một cỗ kính, rồi trong chớp lát lại hóa thành một họa quyền, qua một hồi lại biến thành những đồ vật khác, giống như đang biến hóa không ngừng.

Cánh tay thanh niên áo đen vừa động, một ngón tay từ từ điểm vật trước mắt một cái.

“Phốc.”

Chỗ ngón tay tiếp xúc, lập tức khí màu trắng đen ngưng tụ lại, biến thành một viên tinh cầu lớn bằng nắm tay, nằm cố định bất động.

Trong miệng thanh niên khẽ lắm bầm, ngón tay liên tục chuyển động, từng đạo pháp quyết đỏ như máu chợt lóe lên bắn ra, tất cả đều biến mất

vào trong tinh cầu không thấy bóng dáng.

Ngay sau đó, mặt ngoài tinh cầu hiện lên một vàng sáng màu đỏ máu, một cái mặt quỷ đỏ sậm hiện ra, sau khi hướng về phía thanh niên cười dữ tợn một tiếng, liền quay đầu về một hướng khác gằm nhẹ.

Nhưng một lát sau, mặt quỷ chợt “phanh” một tiếng, lóe lên rồi bỗng dưng nổ tung, hóa thành mấy mảnh nhỏ biến mất không thấy gì nữa.

“Hừ, hai tên tiểu bối này chạy nhanh thật, xem ra đã chạy ra khỏi đại lục này rồi, nếu không Thần Ma ký phụ của ta đã không chỉ phản ứng như thế. Hướng kia là Phong Nguyên đại lục ư?” Thanh niên áo đen đầu tiên hừ lạnh một tiếng, sau khi liếc mắt nhìn phương hướng mặt quỷ gằm nhẹ lúc trước bèn quay sang Dương Lộc hỏi một câu.

“Khởi bẩm chủ nhân, Phong Nguyên đại lục đúng là ở hướng đó.” Dương Lộc khi nhìn thấy mặt quỷ, trong lòng rung mình một cái, lúc này miệng không lưỡng lự trả lời.

“Phong Nguyên đại lục! Cũng tốt, việc huyết tể đã xong, cũng nên nhanh làm việc chính rồi, lúc trước ở Huyết Thiên, Lôi Minh thi triển qua bí thuật tìm kiếm cũng không phát hiện được chút phản ứng nào từ thần hồn tên phản đồ kia, xem ra phải đi đến Đại lục cuối cùng ở giới này để dò xét một chút rồi.” Thanh niên áo đen sờ sờ cằm, ánh mắt hơi chớp lên rồi hạ quyết tâm.

Vị Chân tiên này không chần chừ thêm nữa, há mồm khẽ hút tinh cầu đang hóa thành một luồng khí trắng đen vào trong bụng, sau đó phân phó:

“Mang ta đến truyền tống trận vượt đại lục gần nhất, ta muốn đến Phong Nguyên đại lục.”

“Vâng, chủ nhân mời đi theo ta.” Dương Lộc đương nhiên không dám chần chừ, khom người đáp ứng một tiếng.

Tiếp theo, hai người cùng nhau hóa thành hai đạo độn quang cầu vòng màu vàng nhạt, từ trong lòng núi xông ra, sau khi lượn một vòng trên không xác định phương hướng liền lao nhanh đi.

Phong Nguyên đại lục, trên khoảng không một u cốc hẻo lánh, Lục Dục sắc mặt khó coi dị thường đang nhìn bốn gã Đại thừa trước mắt, khí tức phát ra tựa hồ không thấp hơn mình.

Băng Phượng một thân áo trắng đứng bên cạnh, trên mặt cũng có chút kinh ngạc.

Sau khi Lục Dục bí mật mang theo nàng quay lại Phong Nguyên đại lục, hai người đã nhanh chóng tìm một chỗ không tầm thường, chuẩn bị bế quan nhằm khôi phục lại một chút chân nguyên, kết quả chỉ vừa mới qua hơn nửa năm đã bị những Đại thừa xa lạ này tìm đến.

Tuy rằng Lục Dục phản ứng cực nhanh nhưng vẫn bị ngăn lại tại đây.

Bởi vì chỉ cần hơi dùng thần niệm quét ra phía xa có thể phát hiện ra, trước mắt tuy chỉ có bốn gã Đại thừa này, nhưng xa xa bốn phương tám hướng lộ ra chấn động chằng chịt của các loại cấm chế. Rõ ràng giờ phút này hẳn đã bị người ta dùng thủ đoạn bày ra đại hình cấm chế, cho dù độn thuật Lục Dục có kỳ diệu cũng đừng mơ tưởng trong khoảng thời gian ngắn phá vỡ đại trận chạy thoát.

“Các vị là ai? Sao lại dùng đến thủ bút lớn như vậy, là cố ý tìm đến tại hạ sao?” Trên mặt Lục Dục chợt lộ vẻ hung hăng, lạnh lùng hỏi.

“Hắc hắc, đạo hữu không cần kinh hoảng, chúng ta không có ác ý, chỉ là muốn mời các hạ cùng vị tiên tử bên cạnh theo chúng ta một chuyến, có

một số việc cần thương lượng mà thôi.” Một lão giả có gương mặt tròn tròn, mỉm cười trả lời.

“Ta không muốn đi!” Khóe mắt Lục Dục giật giật, trên mặt lộ rõ nét dữ tợn.

“Chuyện này chỉ sợ không phải do đạo hữu quyết rồi.” Lão giả mặt tròn bình tĩnh nói.

“Ha ha, chỉ dựa vào bốn người các ngươi cùng một tòa pháp trận thì có thể bắt được ta sao? Chờ ta giết các ngươi, sau đó phá trận này là việc dễ như trở bàn tay.” Sắc mặt Lục Dục cực kỳ lạnh lẽo, bỗng nhiên cười như điên.

“À, nếu có thêm tại hạ, Lục Dục đạo hữu có còn tự tin như vậy nữa không?” Một âm thanh già nua từ trên không truyền tới.

“Kẻ nào?”

Lục Dục cả kinh, nhất thời giơ tay lên, ánh mắt đảo qua phía trên.

Chỉ thấy ở không trung hơn trăm trượng phía trên, chẳng biết lúc nào lại xuất hiện một lão giả tóc đỏ, trên người không phát ra một chút khí tức nào, đang dùng một ánh mắt cười mà không phải cười nhìn về phía hắn.

“Các hạ là...?” Thần niệm Lục Dục vừa mới quét qua người đối phương, đồng tử không khỏi co rụt lại.

“Tại hạ là Minh Tôn, xin mời nhị vị đạo hữu đến bốn minh làm khách một phen.” Minh Tôn đánh giá Lục Dục vài lần, sau đó khuôn mặt tươi cười nói.

Chương 2407: Nguy cơ của Thương Minh

"Minh tôn... chính là vị Minh Tôn kia của Hách Liên Thương Minh." Lục Dực trong lòng cả kinh, mở miệng thất thanh nói.

Lấy uy danh của Hách Liên Thương Minh, tất nhiên là không có khả năng hắn chưa từng nghe thấy qua.

"Ha ha, không ngờ được rằng chút tên tuổi của lão phu vậy mà cũng truyền được đến tai đạo hữu. Lục Dực đạo hữu không cần lo lắng gì nhiều, sở dĩ lúc này bản minh phải dùng nhiều người đến mời như vậy, cũng chỉ vì tên Hung Ma huyết tể long trời lở đất ở đại lục khác kia thôi, còn về phần bản thân đạo hữu thì chúng ta tuyệt không có chút ác ý." Minh tôn mỉm cười nói.

"Hung Ma kia đã đi tới Phong Nguyên đại lục!" Lục Dực nghe vậy, sắc mặt đại biến.

"Cái này..., bản minh còn chưa phát hiện được ra, nhưng mà lão phu cho rằng, chuyện hắn xuất hiện ở Phong Nguyên cũng chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Chắc đạo hữu cũng đã cảm nhận được một chút gì rồi, nếu không thân sắc sẽ không thất thổ như vậy." Minh Tôn thủng thỉnh nói.

"Hừ, Minh đạo hữu tự thân xuất mã, xem ra ta không đáp ứng là không thể được rồi. Được, vậy ta sẽ đi cùng các người một chuyến. Chẳng qua đây vẫn đang là thời điểm mấu chốt để ta phục hồi chân nguyên..." Sắc mặt Lục Dực âm tình bất định, sau khi đảo mắt nhìn một lượt năm gã Đại Thừa, cuối

cùng vẫn phải quyết định chịu nhường một chút, nhưng vẫn tranh thủ đưa ra được điều kiện của mình.

"Ha ha, cái này thì dễ bàn. Bản mình cái khác thì không có, song một ít đan dược vẫn có thể cung ứng được, chỉ cần Lục Dục đạo hữu theo chúng ta trở về, toàn bộ đan dược khôi phục chân nguyên của bản mình trên người ta đều sẽ cung cấp đủ. Vị tiên tử này chắc hẳn là Băng Phượng đạo hữu." Minh tôn cười to vài tiếng, sau một lời đáp ứng, lại đột nhiên quay đầu hỏi Băng Phượng bên cạnh một câu.

"Không dám, vẫn bồi đúng là Băng Phượng, không hiểu sao mà tiên bối lại biết được vẫn bồi." Băng Phượng nghe vậy ngơ ngác không dám chậm trễ vén áo thi lễ với lão giả.

"Băng Phượng đạo hữu không cần quá khách khí, không lâu trước tại hạ có gặp qua Hàn đạo hữu của Nhân tộc, chính miệng hắn đề cập đến tiên tử với ta, cũng nhờ ta nếu thấy tiên tử thì có thể chiêu cố hơn một chút." Minh tôn hòa khí dị thường trả lời.

"Hàn huynh..., tiếp thân hiệu được, vậy thì vẫn bồi đi cùng tiên bối làm khách của quý minh một lần vậy." Trên mặt Băng Phượng thoáng hiện lên vẻ vui mừng, sau khi suy nghĩ một chút liền cung kính nói.

Lục Dục bên cạnh sau khi nghe đến tên Hàn Lập sắc mặt bỗng có vài phần khó coi.

"Vậy đa tạ hai vị đạo hữu, trên đường đi Minh mỗ cũng có chuyện muốn nói với hai vị."

Minh Tôn thấy vậy liền mỉm cười, sau khi một tay bấm pháp quyết, lập tức làm cho không trung chấn động kịch liệt, một con thuyền lâu đồng đen dài hơn trăm trượng bỗng chốc xé rách hư không hiện ra.

Đã đến lúc này, đương nhiên Lục Dực cùng Băng Phượng không còn muốn đổi ý nữa, lập tức tất cả mọi người cùng bay lên trên tầng không đầy sương mù.

Một tiếng nổ vang lên, thuyền lâu hóa thành một đoàn ánh sáng màu xanh phá không bay đi.

Một tháng sau, Hàn Lập đang ở trong mật thất tại Thanh Nguyên cung tinh luyện Tịch Tà Thần Lô, đột nhiên thần sắc khẽ động một cái, pháp quyết trong tay dừng lại, ánh sáng trên thân chớp nhẹ một cái, một cái phù lục màu xanh từ trong tay áo bay ra, sau khi quay một vòng trên không trung, bỗng nhiên hóa thành một đoàn thanh văn trôi nổi giữa hư không.

Sau khi hai mắt Hàn Lập đảo qua không khỏi khẽ nheo lại.

"Không ngờ nhanh như vậy mà đã tìm ra Băng Phượng cùng Lục Dực, hành động của Hách Liên Thương Minh quả là nhanh chóng, xem ra lần liên thủ này bọn họ cũng có vài phần nắm chắc. Lúc này ta không rảnh để phân thân, nhưng vẫn có chút chuyện phải phái người trực tiếp hỏi thăm một chút."

Hàn Lập khẽ lẩm bẩm than thở một tiếng, sau đó tựa như lại nghĩ tới điều gì đó, bàn tay bấm pháp quyết, bờ môi khẽ nhúc nhích truyền âm.

Cùng lúc đó, trong một mật thất khác ở Thiên Điện trong Thanh Nguyên cung, Hoa Thạch lão tổ đang nhắm mắt tu luyện bỗng nghe thấy tiếng truyền âm của Hàn Lập.

Hắn cả kinh, ngưng thần lắng nghe rồi sau đó lập tức ly khai khỏi Thiên Điện.

Nửa ngày sau, Hoa Thạch lão tổ cũng vội vàng rời khỏi Nguyên Hợp đảo.

Ba tháng sau.

Trên Phong Nguyên đại lục, bên trong cấm địa của Giáp Đồn tộc, một bộ tộc có thể đứng vào hàng mười tộc lớn nhất, hơn trăm tên tai to mặt lớn, cái đầu trông rất giống đầu heo, thân hình cường tráng là vệ sĩ Giáp Đồn tộc, đang lăng lạng canh giữ một tòa cung điện khổng lồ bên cạnh.

Đột nhiên trong đại điện truyền ra trận trận âm thanh “ ông ông”, cũng có một ít chấn động không gian từ đó truyền ra.

Vài vệ sĩ tu vi mạnh nhất cầm đầu bên ngoài, lập tức biến sắc, sau khi nhìn nhau một cái lập tức đi vào bên trong.

Kết quả sau khi đi xuyên qua một hành lang bảy tám chỗ rẽ ngoặt, một căn phòng lớn bị ánh sáng mờ ảo bao phủ xuất hiện.

Ở bên trong màn sáng, bất ngờ có một tòa pháp trận khổng lồ lớn gần một mẫu đang tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, bộ dáng đang trong tình trạng được kích phát.

"Chuyện gì vậy? Tại sao lúc này lại có người từ đại lục khác truyền tống sang, Phí thống lĩnh, ngươi có nhận được mệnh lệnh gì trước hay không?" Một gã Giáp Đồn Tộc vệ sĩ vóc người hơi thấp bé, sau khi nheo mắt nhìn kỹ, lập tức quay sang hỏi một gã vệ sĩ vác một thanh cự kiếm ở sau lưng.

"Không có, Truyền Tống điện của chúng ta không không nhận được bất kỳ mệnh lệnh nào là có người truyền tống qua? Có lẽ là vị đại nhân nào đó trong tộc bên kia có chuyện gấp nên cũng không kịp thông báo chào hỏi gì cả, vội vã vận dụng truyền tống trận đi qua." Vệ sĩ thân đeo cự kiếm lắc lắc đầu, ngập ngừng nói.

"Đích xác là có khả năng này, mặc kệ như thế nào, lát nữa chúng ta sẽ biết được là ai đến Phong Nguyên đại lục này mà." Tên vệ sĩ thấp bé

nhường mày nói, nhưng lại làm một động tác cảnh cáo cận thận cho những người khác.

Những người khác lập tức ngấm hiểu tản ra xung quanh bao vây chặn kín cửa động.

Cơ hồ đồng thời lúc mấy vệ sĩ tại đây làm xong động tác chuẩn bị, pháp trận khổng lồ vang dội một tiếng, sau khi quang hà ở trung tâm cuốn một cái, bỗng nhiên hiện ra hai bóng người nhàn nhạt phân ra một cao một thấp.

Sau khi vài tên vệ sỹ Giáp Đồn tộc đưa mắt nhìn qua, lập tức tên vệ sỹ thấp bé kia mặt biến sắc quát hỏi:

"Không đúng, các ngươi không phải là người trong bốn tộc, chủ sự bên kia làm sao có thể để cho các ngươi vận dụng truyền tông pháp trận xuyên đại lục được."

"Hắc hắc, người ở bên kia? Tất cả bọn họ bị giết hết không phải là có thể tùy ý sử dụng pháp trận sao!" Một âm thanh nhàn nhạt truyền từ trong pháp trận ra, sau khi hào quang thu lại, hiện ra diện mục chân thật của hai bóng người.

Bóng người hơi thấp hơn khoác áo đen, sắc mặt có chút tái nhợt, trên đầu người cao lớn lại là một cái đầu hươu rất lớn, khuôn mặt lộ vẻ hung dữ nhìn đám vệ sỹ Giáp Đồn tộc đang ở bên ngoài màn sáng.

Đúng là Chân tiên Mã Lương và đầu Chân Linh Dương Lộc kia.

"Là địch nhân, lập tức phát báo động!"

Vệ sỹ sau lưng đeo cự kiếm vừa nghe nói vậy, lập tức cả kinh kêu lên, đồng thời cánh tay động một cái, cự kiếm sau lưng đã xuất hiện trên tay.

Những người khác cũng lập tức hành động, một người không lưỡng lự giơ cao cánh tay, lập tức một đạo phù lục màu đỏ từ trong tay áo bắn ra, sau khi chớp động một cái lập tức như hóa thành vật vô hình bay xuyên thẳng qua đỉnh đại điện.

Sau một khắc, bên ngoài đại điện hiện ra một khối cầu lửa đỏ sẫm, sau đó nổ tung vang lên một tiếng cực lớn.

Hơn trăm tên thủ vệ khác ở gần đó trông thấy cảnh này, lập tức rối loạn một trận, hơn một nửa số người lao nhanh vào trong điện, sau đó nửa số người còn lại cũng nhao nhao lấy ra từng kiện khí cụ bày trận ném thẳng lên không trung.

Trong phút chốc, từ những kiện khí cụ bày trận này tuôn ra từng đoàn ánh sáng ngũ sắc, sau khi ngưng tụ lại trên không lập tức hóa thành ba mươi sáu cái đồng trụ khổng lồ, thẳng tắp rơi xuống, vây tròn xung quanh tòa đại điện.

Mỗi cái đồng trụ này đều dài hơn trăm trượng, mặt ngoài đỏ thẫm như lửa, bên trên khắc chi chít linh văn màu vàng nhạt.

Lúc này, thần sắc đám vệ sĩ Giáp Đồn tộc mới yên tâm hơn một chút nhìn vào bên trong đại điện.

Một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa vang lên!

Thoáng cái cả tòa đại điện nổ tung từ bên trong trông như một tòa núi lửa, vô số mảnh nhỏ gỗ đá vụn bắn tung tóe ra bốn phương tám hướng, nhưng thời điểm chạm gần đến những đồng trụ kia, một bức tường lửa bỗng xuyên qua hư không hiện ra.

Tất cả đồ vật vừa tiếp xúc với nó lập tức đều chớp lên một ánh sáng đỏ rồi hóa thành tro tàn, những vệ sĩ đi vào trong điện lúc trước hiện giờ hoàn

toàn không còn thấy bóng dáng.

Đám vệ sĩ Giáp Đồn tộc bên ngoài trông thấy cảnh này lập tức vừa sợ vừa giận.

Mà đúng lúc này, hai bóng hình Mã Lương cùng Dương Lộc từ từ bay ra khỏi tòa đại điện đồ nát.

Trong đó một tay Dương Lộc đang cầm một khối tròn tròn đưa lên miệng, trong miệng vẫn còn đang nhai nuốt thứ gì đó.

"Phí thống lĩnh "

Một gã vệ sĩ tinh mắt nhìn thấy được vật tròn trong miệng Dương Lộc, lập tức kinh sợ quát to một tiếng.

"Cấm chế công kích!"

Chứng kiến cảnh này, không còn ai không hiểu là tất cả những vệ sĩ đi vào lúc trước đều đã gặp bất trắc, lập tức không biết là ai kêu to một tiếng.

Tức thì tất cả vệ sĩ bắt đầu nhao nhao thúc dục khí cụ bày trận trên không trung.

Sau khi ánh sáng ngũ sắc chớp lên một lần nữa, mặt ngoài của ba mươi sáu cái đồng trụ lần nữa chớp sáng lên, một đạo ánh sáng màu đỏ chót phun thẳng đến Dương Lộc.

"Hắc hắc, một chút cấm chế ấy mà đòi ảnh hưởng đến ta sao?" Dương Lộc cười to một tiếng, đột nhiên hít sâu một cái, thân hình lập tức hóa thành không lồ, bên ngoài thân cũng hiện ra một kiện chiến giáp màu vàng đất.

Âm thanh “phốc phốc” vang lên.

Cột sáng màu đỏ chót bắn thẳng lên trên chiến giáp màu vàng đất, nhưng cũng chỉ lóe lên một cái rồi tan biến, Dương Lộc bên trong chiến giáp hoàn toàn không mất một sợi lông.

"Có đi mà không có lại thì thật là thất lễ, các người cũng tiếp lại một chiêu của ta."

Dương Lộc thấy như vậy cũng chỉ nhe răng cười một cái, bàn tay khẽ vậy lập tức hiện ra một cái cự phủ màu đen, sau khi hai tay bắt lấy tức thì xoay tròn một vòng trên không trung.

Một tiếng chói tai bộc phát ra!

Một đạo quang nhận màu đen từ trên thân Dương Lộc hiện ra, chớp lên một cái rồi cuốn ra bốn phương tám hướng.

Âm thanh “phốc phốc” nổi lên.

Sau khi quang nhận màu đen kia chớp lên một cái, tất cả ba mươi sáu cây trụ đồng hầu như cùng lúc bị chém làm hai đoạn, bức tường ánh sáng màu đỏ cũng lập tức biến mất.

Dương Lộc cười hắc hắc, thời điểm đang muốn ra tay giết sạch tất cả đám vệ sĩ xung quanh, Mã Lương bên cạnh lại có vẻ không kiên nhẫn nói một câu: "Đi thôi. Những gia hỏa yếu kém này giết thì có gì hay. Chính sự là trọng yếu."

"Vâng thưa chủ nhân." Dương Lộc trong lòng cả kinh, vội vàng cung kính vâng dạ một tiếng, bàn tay vung lên, cự phủ lập tức hóa thành hư ảo, trong giây lát thân hình khôi phục lại bộ dáng ban đầu.

Vì thế hai người mặc kệ không quan tâm đến đám vệ sĩ nữa, độn quang hiện lên, bắn thẳng về một hướng khác.

Lấy độn tốc của hai cường giả, chẳng qua chỉ nửa canh giờ đã bay ra cách đó hơn chục dặm, hai người bay qua một mảnh thảo nguyên, thời điểm trước mặt xuất hiện một dãy núi to lớn, đột nhiên thần sắc của thanh niên áo đen khẽ động, lập tức dừng lại.

"Chủ nhân, xảy ra chuyện gì vậy?" Dương Lộc theo sát phía sau tự nhiên cũng dừng lại, có một chút khó hiểu hỏi.

Chương 2408: Minh Sát chi địa

“Không sao, chỉ là có một gia hỏa không biết điều đang đuổi tới.” Mã Lương nhàn nhạt nói.

“Còn có kẻ liều lĩnh ngu xuẩn như thế ư? Xin chủ nhân giao cho thuộc hạ xử lý tên này.” Dương Lộc cung kính nói.

“Người tới có tu vi không kém, chưa chắc người đã có thể dễ dàng thủ thắng.” Mã Lương lại lắc đầu trả lời.

“Người này lại có thực lực như vậy, chẳng lẽ lại là tên Giáp Đồn tộc kia, thế thì thật đúng dịp vô cùng.” Dương Lộc nghe thế, đầu tiên là ngơ ngác, nhưng lập tức như nghĩ tới điều gì, trên mặt lại xuất hiện nét quái dị.

“A, người biết kẻ đuổi theo phía sau là ai ư?” Mã Lương nhìn Dương Lộc một cái, có vẻ khá hứng thú.

“Nếu thuộc hạ đoán không sai thì người kia chính là Đệ nhất Thái Thượng Trưởng lão Giáp Đồn tộc tiếng tăm lừng lẫy, nghe nói thực lực so với Chân linh như thuộc hạ cũng không thua kém chút nào, danh khí to lớn, có thể đứng vào hàng ngũ năm cường giả hàng đầu của Linh giới.” Dương Lộc có vẻ hơi ngưng trọng nói.

“Năm người mạnh nhất? Không trách hắn dám đơn thương độc mã truy đuổi, nếu đã như vậy thì chuẩn bị đón tiếp chu đáo một chút, dùng tinh hồn của hắn luyện hóa thành chủ hồn của Vạn Linh Huyết Ty đi.” Mã Lương cười lạnh một tiếng.

Tay áo hần tùy ý rung lên, một tiểu ấn màu đỏ máu to gần một tác từ trong đó bắn ra, chột lóe lên rồi tắt ngay, sau đó biến thành một đoàn sáng màu đỏ máu chui vào trong không trung không thấy bóng dáng.

Dương Lộc bên cạnh khi trông thấy tiểu ấn màu đỏ máu này, sắc mặt không nén nổi hơi đổi.

Pháp bảo lợi hại này, trước đó hần liên thủ cùng hai gã Chân linh đại chiến với Mã Lương đã chính thức lĩnh giáo qua.

Nếu không phải cả ba liên thủ cũng không chống lại nổi uy năng khủng bố của tiểu ấn, chúng đâu có bị buộc phải vận dụng Pháp Tắc Chi Liệm, vốn là thứ hại mình hại người chứ.

Ngay khi trong lòng Dương Lộc đang còn sợ hãi thì bầu trời phía trên vang lên tiếng sấm, bỗng nhiên một cỗ xe bằng xương màu trắng dài vài chục trượng được bao bọc bởi vô số vòng cung bạc lượn lờ xung quanh hiện ra, sau một hồi chớp lóe liền vang lên một tiếng ầm vang rồi xuất hiện trên khoảng không cách chỗ bọn chúng hơn trăm trượng, cỗ xe kết một tiếng dừng lại giữa trời.

Ngay phía trước cỗ xe bất ngờ xuất hiện một lão giả của Giáp Đồn tộc, người khô gầy mảnh khảnh.

Lão giả này đầu đầy tóc dài xám trắng, hai mắt màu bích lục u ám, hai tay khoanh chéo lại trước người, trên mỗi cánh tay có mười cái cốt hoàn (*) lớn nhỏ không đều, hai bên đầu vai có nửa đoạn cò cao tầm vài thước đang đón gió lay động, phía trên cò hiệu xám xịt, nhưng mơ hồ lại có vô số quỷ ảnh như ẩn như hiện, đồng thời truyền ra từng tiếng quỷ khóc sói gào.

“Chân Linh?”

Lão giả Giáp Đồn tộc đứng trên cỗ xe xương trắng lạnh lùng đưa mắt nhìn hai người phía đối diện, đồng tử lập tức co rút lại dừng lại trên người Dương Lộc, sau đó kinh ngạc kêu lên một tiếng.

“A, ánh mắt các hạ thật sắc bén, chỉ chớp lát đã nhận ra lai lịch của bản tọa.” Dương Lộc thấy vậy cũng cảm thấy bất ngờ, nhưng lại trả lời với vẻ mặt không chút biểu cảm.

“Đạo hữu thân là Chân linh, vì sao lại đại khai sát giới ở cấm địa của bản tộc, thậm chí còn hủy cả Truyền Tống trận vượt đại lục của chúng ta?” Sắc mặt lão giả Giáp Đồn tộc âm tình bất định trong chớp lát, sau đó thần sắc mới hòa hoãn lại hỏi.

“Không có gì, chỉ là tộc nhân các ngươi không có mắt, dám đắc tội với chủ nhân của tại hạ, cũng chỉ có thể để bọn họ lấy cái chết ra để tạ tội.” Dương Lộc hời hợt trả lời.

“Chủ nhân?”

Lần này lão giả Giáp Đồn tộc thật sự thất kinh, ánh mắt hơi động sau đó quay sang nhìn về phía Mã Lương.

Ánh mắt vị cường giả Giáp Đồn tộc này quét qua đôi phương, đối diện là một thanh niên thân mặc áo đen có khuôn mặt trắng bệch, trong đầu chột lóc lên một cái, lão giả lập tức nghĩ tới tin tức vừa thu được trước đó, trong lòng chột chùng xuống nhưng trên mặt không lộ ra chút dị sắc nào, lại lộ ra vẻ tươi cười trả lời:

“Hóa ra là tộc nhân chúng ta đã có đắc tội với hai vị, nếu vậy tại hạ thay mặt bản tộc có lời xin lỗi tới hai vị. Chuyện này chúng ta coi như xong, tại hạ còn có một số việc không thể ở đây lâu, ta xin cáo từ.”

Vừa dứt lời, chân vị lão giả Giáp Đồn tộc nhẹ nhàng dậm một cái, từ cỗ xe bên dưới vang lên tiếng sét đánh, vô số tia sét hiện lên rồi bay lùi lại phía sau.

“Hắc hắc, nếu đã đến thì không cần đi nữa.” Dương Lộc lại nhẹ răng cười một tiếng, không chút do dự bước tới, đồng thời một tay nắm vào hư không, một cái búa lớn màu đen bỗng hiện ra giữa năm ngón tay, nó rung lên rồi nhắm tới phía trước hung hăng chém tới.

“Phù phù” một tiếng.

Một đạo tia sáng đen kịt hình lưỡi dao từ trên búa hiện ra rồi hóa thành một làn sóng màu đen bay cuốn về hướng cỗ xe.

Lão giả Giáp Đồn tộc trên cỗ xe gặp tình hình này, sắc mặt trầm xuống, một cánh tay hơi rung lên, lập tức một miếng cốt hoàn bắn ra vang lên từng tiếng u u, thoáng cái hóa lớn thành gần một mẫu, phía bên ngoài có vô số phù văn màu xám trắng nổi lên, đón đầu lưỡi dao màu đen đang lao tới.

Một tiếng nổ lớn kinh Thiên động Địa.

Cốt hoàn bắn ngược lại, thu nhỏ lại như lúc đầu, mà lưỡi dao màu đen cũng bị tiêu tan sau một kích này.

Thế nhưng tốc độ phi hành của cỗ xe không hề bị ảnh hưởng chút nào, chỉ lóe lên một cái thì đã xuất hiện ngoài nghìn trượng.

Lúc này lão giả Giáp Đồn tộc thở nhẹ một hơi, lão đang định thúc dục cỗ xe dưới chân toàn lực trốn chạy, bỗng nhiên phía trên vang lên tiếng vang ầm ầm thật lớn, một ảo ảnh tỷ ẩn màu đỏ máu to như ngọn núi từ hư không hiện ra rồi chậm rãi hạ xuống.

Thế hạ xuống của ấn nhìn rất chậm chạp nhưng chỉ chớp lóe một chút đã xuất hiện một cách im lặng phía trên cỗ xe bằng xương trắng, đồng thời một cỗ pháp tắc chấn động đã cuốn xuống trước. Trong lòng lão giả Giáp Đồn tộc khẽ rung mình, hai đầu vai vội vàng lay động một cái, hai cái cò trắng lập tức bắn ra, chúng đón gió rồi hóa lớn lên dài hàng chục trượng, bên trong vang lên từng tiếng quỷ khóc thật lớn, rồi từ đó bỗng nhiên lao ra hàng trăm ác quỷ, mỗi một con đều có mặt mũi hung tợn, sát khí kinh người, mà con nào cũng đều có thực lực khủng bố Hợp thể kỳ.

Đồng thời vài miếng cốt hoàn cũng từ hai cánh tay lão giả bắn ra, chúng vang lên từng tiếng u u hoặc biến hóa bất định, uy lực từng cái khác nhau nhưng đều nhắm thẳng đến ảo ảnh tỷ ấn đập tới.

Từ không trung truyền đến một trận nổ lớn liên miên không dứt.

Vài chục miếng cốt hoàn tuy đi sau mà đến trước, nhưng vừa đập vào ảo ảnh tỷ ấn thì tất cả lập tức vỡ vụn thành từng mảnh.

Hơn trăm con ác quỷ cũng bị pháp tắc chấn động của tỷ ấn cuốn tới, cũng chớp lên một cái rồi nhao nhao vỡ vụn.

Ảo ảnh tỷ ấn màu đỏ máu hầu như không có chút ảnh hưởng nào, vẫn cứ đè xuống.

Lão giả Giáp Đồn tộc thấy cảnh này sắc mặt đại biến, đột nhiên tay không lưỡng lự bấm pháp quyết, truyền toàn bộ pháp lực to lớn từ trong cơ thể xuống cỗ xe dưới chân.

Lập tức bên ngoài cỗ xe xương trắng chợt hiện mấy vòng cung bạc, hơi mờ mờ một chút, sau khi xoay một vòng thì hóa thành Ngũ Trảo Cốt Long được từng tia sét vây quanh, nó ngẩng đầu gầm lên một tiếng giận dữ, muốn từ chỗ đó thuận di theo đường cũ bỏ chạy.

Mã Lương phía xa thấy vậy lại hừ một tiếng, một tay bấm pháp quyết, một tay khác bỗng nhiên điểm một cái về phía tử ấn màu đỏ máu kia.

Áo ảnh tử ấn lập tức vụt đến, phía ngoài tử ấn đột nhiên chớp lên một mảnh phù văn màu máu rồi tan biến đi.

Cùng lúc đó, xung quanh chỗ Cốt Long bỗng dừng truyền đến vài tiếng "phanh phanh", mấy cái xúc tu màu đỏ tươi bỗng dừng từ hư không bắn ra lập tức trói chặt thân nó.

Mặc cho sấm sét rung trời ngoài thân Cốt Long, hay là nó liều mạng giương nanh múa vuốt đều không có cách nào thoát khỏi những xúc tu này.

Lão giả Giáp Đồn tộc đứng trên đầu của Cốt Long rét lạnh trong lòng, nhưng lập tức quát khê một tiếng rồi hé miệng ra, vài đoàn tinh huyết bay ra, thoáng cái hóa thành đám sương máu bay đến thân thể Cốt Long.

Ngay lập tức, một tiếng rùng ngâm từ không trung chỗ Cốt Long truyền ra, thân hình đang được bao bọc bởi vô số tia sét điên cuồng lớn lên, trong khoảng khắc lắc đầu vẩy đuôi hóa lớn thành hơn nghìn trượng, muốn dùng hình thể khổng lồ mạnh mẽ giã ra khỏi những xúc tu màu đỏ máu trên người.

Nhưng lại xuất hiện sự việc khiến trong lòng lão giả trầm xuống.

Vài chục cái xúc tu màu đỏ máu lại thuận theo hình dáng hóa lớn của Cốt Long cũng điên cuồng lớn lên, chúng như giò bám xương chứ bám riết lấy thân thể Cốt Long, cuối cùng lóe lên một cái hóa thành một sông máu cuộn cuộn, triệt để vây khốn Cốt Long ở trong đó.

Sắc mặt lão giả Giáp Đồn tộc lúc này cực kỳ khó coi, thần niệm hơi quét qua không trung phía tử ấn lại thấy ấn chứa lực lượng pháp tắc rất mạnh mẽ, trên mặt không tự chủ được xuất hiện vẻ sợ hãi.

“Tốt tốt, xem ra lão phu không ở lại cũng không được, vậy để lão phu lĩnh giáo qua một chút bí thuật Tiên giới của các hạ đi.” Lão giả Giáp Đồn tộc trong lòng bất chấp, cắn răng vỗ đầu một cái, Thiên linh cái chớp lên thì tự động mở ra.

Một cỗ âm thanh Phạn âm từ trong đầu truyền ra, một tiểu nhân có khuôn mặt giống hệt lão giả từ đó bay ra.

Tiểu nhân này cùng với bản thể của lão giả lại khác nhau, trên người mặc một kiện áo giáp vàng rực, một tay cầm một cây trường thương đỏ thẫm, một tay khác nắm chặt một cái chuông nhỏ bằng xương trắng, ở sau đầu bắt ngờ lại có một mặt quỷ dữ tợn dị thường.

Mà khoảng khắc tiểu nhân vừa bay ra lập tức thân hình uốn éo, sau khi mơ hồ một cái thì biến hóa ra mười cái ảo ảnh tiểu nhân giống nhau như đúc.

Những ảo ảnh này tươi cười đồng thời đưa trường thương đỏ thẫm trong tay giơ lên trời, tức thì vài chục luồng lửa đỏ rực cuộn cuộn tuôn ra, cùng ngưng tụ một lúc rồi hóa thành vài chục cái đầu rắn lửa khổng lồ.

Tất cả đầu của chúng cùng ngẩng lên hí vang một tiếng rồi nhào về phía không trung nơi có ảo ảnh tỷ ẩn cực lớn kia.

Đồng thời những ảo ảnh tiểu nhân này ném những cái chuông nhỏ bằng xương trắng ra, chúng đón gió rồi phình ra, hóa lớn thành gần một trượng rồi hơi lay động một chút, trên không trung lập tức vang lên tiếng chuông “đương đương” thanh thúy.

...

“Có chút ý tứ, không ngờ lại có kẻ ở Phong Nguyên đại lục định tiên hạ thủ vi cường, muốn triệu tập số lượng lớn cường giả để đối phó ta. Hách

Liên Thương Minh? Ở Huyết Thiên đại lục khi trước có một gã cường giả bị ta chém giết, luyện hóa tinh hồn, hóa ra là người của thương minh này. Chúng đã liều lĩnh như thế thì để bọn Tiên trực tiếp tới cửa đi, trước tiên cứ giết hết bọn chúng đã.” Năm ngón tay Mã Lương thả lỏng, một khối vật chết có vẻ như là thi thể của lão giả Giáp Đồn tộc từ trên cao rơi xuống, đồng thời miệng hắn cười lạnh nói.

“Hách Liên Thương Minh? Thực lực thương minh này đúng là không kém, thậm chí tính toàn bộ lực lượng thì không hề kém Giác Xi tộc chút nào, chủ nhân nên cẩn thận một chút.” Dương Lộc ở bên cạnh cung kính nói.

Trông thấy vị Chân tiên này gần như không phí chút sức lực nào đã thu thập được một gã thực lực không hề kém mình, vị Chân linh này cũng không dám có chút tâm tư nào khác.

“Thương minh này thực lực càng mạnh thì càng thích hợp cho mục tiêu giết gà dọa khỉ. Nếu không chờ bọn chúng triệu tập được cường giả ở đại lục này lại, tuy ta không sợ nhưng cũng không muốn vì thế mà chậm trễ việc chính. Tuy nhiên để làm việc này, trước tiên cần phải dùng bí thuật thăm dò một chút đã, ta phải xem xét xem mục tiêu của ta có thực sự ở trên đại lục này không.” Mã Lương thoáng trầm ngâm một chút, sau đó thung thỉnh nói.

(): vòng tròn bằng xương*

Chương 2409: Thiên Ngoại Thiên

"Chủ nhân cứ việc thi pháp, thuộc hạ nhất định sẽ làm tốt việc hộ pháp cho ngài." Dương Lộc không cần suy nghĩ nói.

"Tốt, vậy thì tìm một nơi phía trước để ta làm việc này đã." Mã Lương nhẹ gật đầu, nhàn nhạt nói.

Vậy nên hai người cùng nhau bay thẳng đến dãy núi không lồ ở phía trước.

Sau mấy canh giờ, trên đỉnh của một ngọn núi cực lớn bên trong trung tâm dãy núi, thanh niên áo đen đang nhắm nghiền hai mắt xếp bằng dưới đất, phía trước người có một viên tinh cầu hai màu trắng đen đang chuyển động quay tròn không ngừng, một cái mặt quỷ đỏ như máu theo đó từ từ hiện ra.

Một ngón tay của Mã Lương khẽ điểm nhẹ lên tinh cầu, lập tức làm cho mặt quỷ hiện lên vẻ dữ tợn, bỗng chốc hai con mắt gắt gao nhìn về một hướng nào đó, cũng ngay sau đó phun ra một quang cầu mờ mịt màu đỏ như máu.

Quang cầu này khẽ chớp động một cái rồi lập tức chui thẳng vào giữa hai lông mi Mã Lương.

"Hừ, quả nhiên là hai tên gia hỏa kia đã chạy đến đại lục này.Ồ, nhìn phương hướng của bọn chúng hình như cũng cực kỳ gần Hách Liên Thương Minh kia, chẳng lẽ bọn chúng lại trốn vào trong đó." Mã Lương mở to hai mắt, trên mặt hiện ra một chút ngoài ý muốn.

"Nếu như người của Thương Minh kia muốn mưu đồ quấy rối chủ nhân, chính xác là hoàn toàn có khả năng che chở cho hai tên tiểu bối đã bất kính với ngài kia." Dương Lộc đang đứng ở một bên, hai mắt khê đảo, vội vàng nói.

"Nếu là như vậy cũng tốt, vừa vặn có thể giải quyết tất cả bọn chúng cùng một chỗ." Mã Lương cười lạnh một tiếng, sau đó lại há miệng ra, một tiếng “phốc” vang lên, tinh cầu cùng với mặt quỷ hóa thành một đoàn tinh khí hai màu đen trắng bị hút vào trong bụng hắn.

Sau đó thần sắc hắn bỗng ngưng tụ lại, giơ một tay vỗ nhẹ lên đỉnh đầu, lập tức một đoàn ánh sáng vàng kim lóe lên bay lượn lơ lửng, một tiểu nhân có vòng sáng ngũ sắc bảo vệ xung quanh theo đó lảng không hiện ra.

Khuôn mặt tiểu nhân này cũng với Mã Lương hoàn toàn giống hệt nhau, nhưng cơ thể phát sáng óng ánh long lanh giống hệt như lưu ly vậy. Cánh tay nhỏ nhắn của tiểu nhân vỗ nhẹ vào hư không, lập tức một cái phù lục màu vàng kim từ trong cơ thể nó bay thẳng ra, sau đó lượn vòng trong không gian.

Thần sắc của tiểu nhân lưu ly trở nên nghiêm nghị, sau khi hai tay bấm niệm pháp quyết, mười ngón tay luân phiên nhau kích bắn tới tấm phù lục màu vàng kim.

Phù lục này vang lên những tiếng “ông ông”, một hư ảnh màu xám trắng từ trong đó hiện ra.

Khuôn mặt của hư ảnh này là một thanh niên trông tuấn mỹ phi thường, nhưng mà hai mắt lại vô thần, chỉ lảng lảng lơ lửng giữa không trung như vậy, hơn nữa trong cơ thể mờ hồ lại có quang mang hai màu đen trắng tương liên cùng tấm phù lục.

"Tật."

Tiểu nhân lưu ly khẽ quát một tiếng, lời pháp quyết vừa chấm dứt, ánh sáng ngũ sắc bên ngoài thân bỗng nhiên lưu chuyển điên cuồng bất định.

Hư ảnh thanh niên tuần mỹ sau khi mơ hồ một cái, hai mắt bỗng nhiên trở nên có thần, bay thẳng về một hướng, nhưng mới chỉ bay ra xa được có hơn trăm trượng đã bị quang mang hai màu đen trắng hung hăng kéo ngược trở lại.

"Hặc hặc, rốt cuộc thì mục tiêu của lần hạ giới này cũng đã tìm được rồi. Xem ra không cần đến bao nhiêu thời gian nữa là có thể đơn giản quay trở về Tiên Giới." Về mặt của tiểu nhân lưu ly không nén nổi vui mừng, nhin không nổi cười ha hả.

Tiếp theo pháp quyết trong tay tiểu nhân bỗng biến đổi, thân hình tiểu nhân cùng với phù lục màu kim sắc và hư ảnh nam tử tuần mỹ kia, tất cả đều lóe lên rồi biến mất không còn bóng dáng.

Bản thể Mã Lương ở phía dưới lập tức tràn đầy hưng phấn mở to hai mắt, có thể thoải mái mượn một tia thần hồn để cảm ứng vị trí của mục tiêu, điều này thực sự là việc vượt qua ngoài dự kiến của hắn.

"Chúc mừng chủ nhân, trước hết bây giờ chúng ta đi tìm mục tiêu của chủ nhân hay là đi đến Hách Liên Thương Minh kia trước?" Về mặt Dương Lộc cũng trở nên tươi cười nói.

"Đã biết rõ vị trí của mục tiêu này rồi vậy thì cũng không cần phải lo lắng việc hắn sẽ chạy trốn, có lẽ là trước hết cứ đến Hách Liên Thương Minh giải quyết đám gia hỏa dám đối đầu này cho ta, dù sao cũng không biết là sẽ tốn bao nhiêu thời gian cho việc này. Vạn Linh Huyết Tỹ của ta cũng vẫn còn thiếu mấy trận huyết thế lớn nữa mới có thể chính thức

Hoàn thành tế luyện được." Mã Lương suy nghĩ một chút, trên mặt hiện lên nét dữ tợn nói.

Dương Lộc nghe vậy, tự nhiên cũng không có ý kiến gì phản đối.

Vậy nên hai người cùng nhau thi triển độn quang bay thẳng về một hướng nào đó.

Mà tại thời điểm Mã Lương vận dụng tâm phù lục màu vàng kim kia để cảm ứng mục tiêu, trong cấm địa linh thiêng của Linh Tộc, bên dưới một tòa băng phong lớn hơn nghìn trượng bên ngoài tỏa ra ánh sáng màu lam nhè nhẹ, một gã thanh niên tuấn mỹ bị rất nhiều sợi dây xích bùa chú trói chặt, hai mắt đang nhắm nghiền lâm vào tình trạng hôn mê.

Đột nhiên, từ giữa hai đầu lông mày hẩn lóe lên một chùm linh văn màu vàng kim, mí mắt đang nhắm chặt cũng khe khẽ động đậy.

"Phanh" một tiếng!

Hư không trước mặt thanh niên tuấn mỹ chấn động, một thân hình tiểu nhân cao hơn một xích mặc áo bào trắng lóe lên hiện ra trên đỉnh băng phong, mặt mũi tràn đầy khẩn trương quay đầu nhìn khắp mọi hướng xung quanh, cuối cùng ánh mắt lóe lên rơi thẳng vào vào khuôn mặt của thanh niên tuấn mỹ.

Sau một lúc lâu, tiểu nhân mặc áo bào trắng vẫn không có phát hiện ra điều gì dị thường, nhưng vẻ kinh nghi trên mặt vẫn không giảm sút, ngược lại sau khi suy nghĩ một chút, một tay bấm niệm pháp quyết, miệng lầm nhảm mấp máy vài câu.

Kết quả chỉ sau một lát, một đạo độn quang trắng hồng từ xa bay đến, sau khi chớp lên một cái, một lão giả mặc áo bào trắng có dung mạo giống hệt tiểu nhân lạng lẽ xuất hiện trước băng phong.

"Có chuyện gì xảy ra mà phải gọi ta tới đây." Lão giả mặc áo bào trắng thần sắc ngưng trọng quay sang hỏi tiểu nhân.

"Vừa xong hình như là có xuất hiện một chút không bình thường, nhưng ta kiểm tra phụ cận xung quanh cấm chế lại không phát hiện được ra điều gì, người ở bên ngoài có thấy việc gì không?" Tiểu nhân nghiêm mặt nói.

"Bên ngoài không có chuyện gì xảy ra cả. Ta một mực canh giữ ở lối vào, nếu có cái gì không đúng thì ta không thể không cảm ứng được." Lão giả mặc áo bào trắng có chút ngoài ý muốn trả lời.

"Nếu như hết thảy đều vô sự thì dị động vừa rồi là chuyện gì xảy ra. Rõ ràng là hắn đã bị chúng ta triệt để phong ấn chặt chẽ rồi, kể cả thần niệm của hắn cũng khó có khả năng sử dụng." Tiểu nhân lại cau mày hỏi.

"Nếu mà đúng như vậy thì thật sự là có chút cổ quái." Lão giả mặc áo bào trắng cũng không dám có chút khinh thường, vẻ mặt có chút trầm ngâm.

"Ngoại giới gần đây nhất có chuyện lớn gì phát sinh không?" Sau khi ánh mắt tiểu nhân chớp động vài cái, bỗng nhiên hỏi một câu.

"Chuyện lớn? Không có, từ sau khi Ma tộc bị đánh lui, ngoại trừ khu vực phụ cận thế lực Nhân tộc có chút tăng trưởng, còn tất cả các mặt khác đều vẫn như bình thường." Lão giả mặc áo bào trắng vân vê chòm râu, trả lời một cách cực kỳ khẳng định.

Mặc dù vị Linh Vương này thực lực phi phàm, nhưng mà lại cực kỳ ít xuất hiện tại Linh Giới, Hách Liên Thương Minh không biết thực lực chân chính của hắn như thế nào, tất nhiên là không có xếp hắn vào danh sách liên thủ, lại càng không báo sự việc Tiên nhân xuất hiện cho hắn.

"Vậy cũng có thể là ta đã đa tâm. Ta sẽ kiểm tra lại cấm chế thêm một lần, nếu quả thực là không có chuyện gì xảy ra thì chắc chỉ là hiểu nhầm." Thần sắc tiểu nhân buông lỏng hơn một chút, khẽ thở ra một hơi nói.

"Tốt, vì cẩn thận để đạt được mục đích, gần đây ta sẽ gia tăng gấp đôi thủ vệ bảo vệ bên ngoài, để phòng ngừa vạn nhất." Sau khi lão giả áo trắng suy nghĩ một chút, cũng trả lời một câu như vậy.

Tiểu nhân nhẹ gật đầu, không nói cái gì nữa một tay bấm niệm pháp quyết, thân hình nổ tung "Phanh" một tiếng, hóa thành từng điểm bạch quang biến mất trong hư không bên cạnh băng phong.

Mà sau khi lão giả mặc áo bào trắng đứng tại chỗ suy nghĩ âm tình bất định một chút, cảm thấy thật sự không có thiếu sót gì mới lắc đầu, hóa thành một đạo độn quang trắng hồng phá không bay đi.

...

"Cái gì, nghi ngờ rằng huyết tể hung ma kia đã đến Phong Nguyên đại lục rồi ư, lại còn chạy thẳng đến bốn minh, cách nơi này chỉ có khoảng nửa tháng lộ trình nữa thôi hả?" Trong đại sảnh Hách Liên Thương Minh, Minh Tôn ngồi ngay ngắn trên ghế, sắc mặt thoảng cái trở nên đại biến nói với một gã trung niên đang ở trước mặt.

"Không chỉ có như vậy, đệ nhất Thái Thượng Trưởng lão của Giáp Đồn tộc cũng đã bị hãm giết chết rồi. Sau khi chúng ta xác nhận được tin tức này cùng với diện mạo bên ngoài của đối phương, mới dám khẳng định đối phương chính là huyết tể hung ma kia." Nam tử khom người nghiêm nghị trả lời.

"Lãnh địa Giáp Đồn tộc cách nơi này của chúng ta cũng không xa, tại sao đến bây giờ các ngươi mới có được tin tức này." Minh Tôn đang ngồi

trên ghế thoáng cái đứng thẳng dậy, sắc mặt âm tình bất định quát hỏi.

"Minh đại nhân, huyết tể hung ma này hành động cực kỳ nhanh chóng một cách lạ thường, nếu không phải là đệ tử của bọn mình nhận được ra hẳn trong lúc hắn đang mượn dùng Truyền Tổng Trận, chỉ sợ đến tận bây giờ chúng ta vẫn còn chưa biết là hung ma kia đã đến Phong Nguyên đại lục." Nam tử cười khỏ một tiếng trả lời.

"Còn tin tức hung ma kia đi thẳng đến bọn mình, có đúng là đã xác thực không?" Minh Tôn lại hỏi.

"Chuyện này có lẽ không sai. Dựa vào lộ tuyến của hắn, trên đường đi ngoại trừ bọn mình ra thì không còn có thể lực lớn nào ngăn cản ở phía trước nữa. Hung ma này hành động như vậy phải chăng là đã biết bọn mình triệu tập lực lượng cường giả để đối phó với hắn?" Sau khi nam tử kia hơi chần chừ một chút mới khẳng định nói.

"Vậy chắc chắn là tin tức của chuyện này đã bị tiết lộ ra ngoài rồi, hơn phân nửa là từ đệ nhất Thái Thượng Trưởng Lão của Giáp Đồn tộc kia. Lúc đầu ta cũng phát ra tin tức để mời hắn, hiện tại nếu hắn đã chết trong tay hung ma này, xem ra là đã bị đối phương sưu hồn rồi. Nếu không thì không còn cách nào giải thích được cử động hiện tại của đối phương." Sau khi Minh Tôn nhăn trán suy nghĩ một lúc lâu, mới âm trầm trả lời.

"Vậy hiện tại phải làm như thế nào mới đúng, mặc dù đã biết được hung ma sẽ đi thẳng tới đây, nhưng nếu muốn tập trung cường giả tới đây thì nửa tháng chắc chắn là không đủ. Không ai có thể ngờ được rằng hung ma kia lại trực tiếp đi thẳng đến bọn mình chứ." Nam tử có vài phần sợ hãi nói.

"Vội cái gì? Nếu như hiện tại đã không còn biện pháp với đối phương, chỉ còn có cách xé nhỏ bọn mình ra, chia làm nhiều tốp nhỏ rút lui, tranh

thủ thêm một ít thời gian để chuẩn bị tốt công tác triệu tập cường giả đại lục này." Minh Tôn lại đã có đôi sách nói.

"Tạm thời tránh lui?" Nam tử nghe vậy cũng cảm thấy nao nao.

"Bỏn mình cùng các tộc khác không giống nhau, không có lượng nhân khẩu tộc nhân to lớn cùng với địa bàn cố định, chỉ cần chuyển sáng thành tối, ta ngược lại lại không biết hung ma sẽ làm như thế nào đối với bỏn mình?" Minh Tôn cực kỳ bình tĩnh nói ra.

"Đúng vậy, đây quả là ý kiến hay, thuộc hạ sẽ theo đó an bài việc rút lui." Rốt cuộc nam tử kia cũng bừng tỉnh, cực kỳ vui mừng nói.

"Đừng nóng vội. Ngoại trừ việc rút lui bên ngoài thì người cũng bắt đầu lập tức đưa tin cho các cường giả đã ước hẹn trước kia, để cho tất cả bọn họ đến Minh Sát chi địa Thiên Ngoại Thiên tập hợp. Chỗ đó tử sát khí vô cùng dày đặc, rất thích hợp để bỏn mình triệu hoán vài Chân Linh đã cung phụng bấy lâu nay." Minh Tôn đã tính trước, mở miệng phân phó.

"Cùng với hung ma kia giao chiến tại đó là tốt nhất rồi, nhưng đối phương có chắc sẽ đi tới nơi đó không?" Nam tử có vài phần chần chừ hỏi.

"Yên tâm. Ta mời hai người Lục Dực đến làm khách của bỏn mình, không phải là để sử dụng lúc này đó sao?" Minh Tôn cười lạnh một tiếng nói.

"Thì ra là thế, thuộc hạ đã hiểu rồi." Nam tử triệt để hiểu được, sau khi khâm phục cúi người hành lễ, lúc này thối lui ra khỏi đại sảnh.

Minh Tôn bước đi qua lại thông thả vài bước, rồi quay trở lại ngồi trên ghế, nhưng mặt mũi biến hóa liên tục dường như là đang suy nghĩ điều gì đó.

Ở bên trong Thanh Nguyên cung tại Nguyên Hợp đảo Nhân Tộc, Hàn Lập đang ngồi xếp bằng trên một khối bồ đoàn, bàn tay đang nâng một đoàn lôi điện màu tử kim.

Đoàn lôi điện này chỉ nhỏ bằng nắm tay, nhưng chỉ thấy điện quang chớp động một chút, lại vô thanh vô tức không nghe thấy bất cứ âm thanh tiếng sét nổ nào cả, mới nhìn qua quả thực là vạn phần quý dị.

Chương 2410: Quân hùng tụ hội

Hàn Lập lóng ngóng nhìn khối lôi cầu tím vàng một lúc rồi phẩy tay ném nó ra.

Oành!

Trong nháy mắt, quả cầu đã bay vọt đi mấy trượng sau đó lập tức nổ tung thành một đoàn ánh sáng chói mắt.

Từng sợi tơ điện tím vàng lượn lờ khắp nơi, mà ở giữa bất chợt xuất hiện thêm một lỗ thủng màu xám trắng, lớn chỉ bằng quả trứng gà, hơn nữa từ bên trong liên tục truyền ra những đợt dao động không gian.

"Thì ra là có thể trực tiếp xuyên phá không gian, xem ra uy lực của Ích Tà Thần Lôi sau khi tinh luyện còn lớn hơn rất nhiều so với dự liệu." Hàn Lập lẩm bẩm tự nhủ, ánh mắt không dấu nổi tia vui mừng.

Mà đúng lúc này, trong tay áo của hắn bỗng nhiên phát ra những tiếng ông ông.

Hàn Lập ngẩn mặt, nhưng rồi như chợt nhớ đến chuyện gì liền đem tay áo rung nhẹ.

Ánh sáng lóe lên.

Từ trong vạt áo bay ra là một tấm phù màu xanh, nó chớp lên rồi phun ra từng nét chữ nhỏ xanh biếc bay vòng quanh cổ tay. Những chữ viết này xoay quanh vài vòng rồi xấp xếp thành một bức chi chít các văn tự.

Hàn Lập chăm chú nhìn những dòng chữ màu xanh thật lâu, sắc mặt liên biến đổi.

"Đúng là tên chân tiên kia đã đặt chân đến đại lục Phong Nguyên. Đã vậy, chuyến này không đi không được rồi! Chỉ cần có thể đuổi hắn khỏi Linh giới mà không ảnh hưởng gì đến Nhân tộc là tốt nhất." Hàn Lập yên lặng suy nghĩ một lúc, rồi không hề chần chừ, ngón tay hắn múa lên hướng về mảng văn tự đang lơ lửng trước mặt.

Lập tức những văn tự màu xanh nhòe đi, thoáng chốc đã bị sắp xếp lại thành một đoạn văn tự khác sau đó biến mất hút trở về trong tấm phù.

Thấy mọi chuyện đã xong, Hàn Lập mới đem tấm phù cất trở lại. Tiếp đó bắt đầu dời bước ra bên ngoài.

Nửa canh giờ sau, ở bên trong cung điện Thanh Nguyên. Lúc này Hàn Lập đang ngồi ngay ngắn trên ghế chủ tọa, bên dưới hắn là vài người đang lắng nghe.

Ngồi bên cạnh lúc này là Nam Cung Uyển. Thoạt nhìn thì gương mặt của nàng vẫn yên tĩnh như thường, nhưng sâu trong ánh mắt không dấu nổi từng nét lo âu.

Mà Hải Đại Thiếu cùng Chu Quả Nhi cũng nghiêm trang đứng ở một bên.

Ngoài ra, vốn tưởng đang bế quan, nhưng lúc này Ngân Nguyệt đã đang ở bên cạnh Nam Cung Uyển và đám đệ tử, vẻ mặt vẫn yên lặng như thường.

"Tóm lại, việc này hơi nguy hiểm nhưng ta vẫn tự tin có thể tự bảo vệ mình. Có điều trước khi đi không thể không dặn dò các người. Lúc ta vắng mặt, hết thảy mọi việc đều giao cho Uyển Nhi xử lý, Nguyệt Thiên và những người khác cũng phải hỗ trợ đôi chút. Ngân Nguyệt đang tu luyện

đến lúc mấu chốt, chỉ cần tập trung vào việc tu luyện là được. Ngoài ra nếu có việc gì xảy ra bất chợt mà ta chưa thể trở về Thanh Nguyên Cung kịp, các người chỉ cần kích phát tấm phù này. Trong này ta đã lưu lại một ít chuẩn bị, các người cứ vậy mà làm theo là được." Hàn Lập nói xong, bàn tay hắn mở ra liền xuất hiện thêm một lá bùa màu tím vàng, bên ngoài thân nó còn liên tục chớp lóe những tia điện nhè nhẹ.

Hàn Lập lạnh lùng buông một câu "đi". Tấm bùa trên tay hóa thành một tia chớp tím vàng đánh thẳng lên một cây cột trong gian điện.

Một tiếng nổ thật lớn vang lên, tia chớp vừa đánh đến thì ngay lập tức hóa thành một hoa văn khảm sâu hơn tấc vào thân cột. Nhìn lại thì hoa văn này được sắp xếp cực kỳ trật tự, chẳng lệch chút nào so với kiến trúc vốn có khi trước.

Đám đệ tử như Hải Đại Thiêu không hỏi thêm điều gì.

Ngay đến cả Nam Cung Uyển với Ngân Nguyên cũng chỉ im lặng nhìn nhau một lát, rồi khẽ gật đầu.

Sáng sớm ngày hôm sau, Hàn Lập liền một thân một mình hóa thành một đạo hào quang rời khỏi Nguyên Hợp Đảo, cứ một mạch nhắm về thành Thiên Uyên mà bay đi.

Cùng vào thời điểm này, ở các chủng tộc khác nhau sinh sống trên đại lục Phong Nguyên cũng đều phát sinh chuyện tương tự.

Ngay cả một gã Đại Thừa vốn là chỗ dựa cho cả chủng tộc sau khi nhận được tin báo, phân vân do dự trong khoảnh khắc rồi cuối cùng đành lựa chọn hướng về vùng đất có tên là Minh Sát trong Thiên Ngoại Thiên mà đi.

Mà thậm chí một một vài tu sỹ Đại Thừa tự cho mình là cao thủ vừa đi đường vừa thể hiện đủ loại sắc thái hưng phấn.

Dù sao, nếu có thể giết chết hoặc trấn áp một gã Chân Tiên quả là việc chẳng phải muốn là có được. Mà giá như may mắn, không chừng họ còn có thể chiếm được từ trên thân tên chân tiên kia những cơ duyên to lớn vô cùng.

Hơn mười ngày sau, tại một khu vực vốn thuộc tổng bộ Hách Liên Thương Minh.

Hai bóng người dõng cao xuất hiện trên không trung. Một người mặc áo đen trong bọn họ dõi ánh mắt xuống mảnh đất trống không bên dưới, sắc mặt khó coi lạ thường.

Hắn đem cỗ thần niệm khổng lồ của mình quét xuống mặt đất phía dưới vài lần, đừng nói đến con người, ngay cả giun dế cũng không kiếm nổi một mẩu. Dường như tất cả sinh linh ở nơi này đều đã bốc hơi mất vậy.

Mà các loại cấm chế, trận pháp bảo vệ hay các tòa nhà ở nơi này đều đã bị phá hủy sạch sẽ, một mảnh linh thạch cũng không cách nào vét ra được.

"Chủ nhân, xem ra Hách Liên Thương Minh đã sớm đón được tin, thế nên bọn chúng cao chạy xa bay cả rồi." Dương Lộc đứng ở bên cạnh chột cật động nói, ánh mắt pha lẫn chút bàng hoàng.

Với danh tiếng của Hách Liên Thương Minh, vậy mà một trận không chiến lại chạy, xưa nay quả là chuyện không tưởng.

"Hừ, xem vậy nhưng bọn chúng không phải lũ ngốc. Biết tự mình không thể đối kháng lại bốn tiên, liền lập tức bỏ chạy thật nhanh. Không sao, bọn chúng quên mất một điều, đã chạy trốn thì thôi, còn mang theo hai tên kia nữa. Trên người chúng ta đã lưu lại ấn ký vào tâm hồn, kể cả có đến chân trời góc bể cũng đừng mong thoát khỏi bàn tay ta. Ha ha, đến lúc đuổi tới,

không chừng lại có thể đoạt được nhiều niềm vui bất ngờ cũng nên." Mã Lương hơi trầm ngâm rồi hừ lạnh.

"Chủ nhân, ý của ngài là..." Dương Lộc nghe xong, trong lòng hơi khẽ giật mình.

"Ta chẳng có ý gì cả. Cho dù bọn chúng có dùng hai tên kia làm môi nhử, thế nhưng kết quả cuối cùng chẳng thể khác hơn được. Cứ theo vậy mà làm!" Mã Lương ngáp dài, trên mặt ánh lên vẻ tàn khốc.

"Thuộc đã hạ hiểu, mọi chuyện sẽ theo như ý chủ nhân." Dương Lộc khoanh tay đáp.

"Đi thôi, tu vi của hai đứa nhãi ranh kia không đáng là gì, nhưng tốc độ phi hành lại rất bất phàm, muốn đuổi theo chúng cũng chẳng phải quá dễ dàng như người tưởng. Nhưng hiện giờ chân nguyên của chúng đã gần cạn, kể cả có mang theo thật nhiều linh dược cũng chớ mong hồi phục được bao nhiêu. Lần truy đuổi này, chúng tuyệt đối đừng hòng thoát." Mã Lương lạnh nhạt nói.

Tiếp đó, hần chấp tay niệm chú, mây mù bảy màu lập tức tụ lại rồi quấn lấy toàn thân vút đi.

Dương Lộc thấy vậy cũng liền hóa thành một vệt cầu vòng cuống quít đuổi sát theo.

Ngay chính lúc này, Lục Dực cùng Băng Phượng đang ở trong tòa cử điếm khác của Hách Liên Thương Minh cách đó không biết bao xa. Cả hai đang nghiêm nghị lắng nghe Minh Tôn nói.

"Hai vị yên tâm, có chiến thuyền Phong Thần Chu này, lại thêm mấy tấm phù kia nữa, cho dù tên Chân Tiên kia có thần thông nghịch thiên thì cũng chớ nghĩ có thể đuổi được các người trong thời gian ngắn. Mà việc

bốn mình yêu cầu các người cũng rất đơn giản, chỉ cần có thể dẫn dắt đối phương đi đây đó thành một vòng thật lớn, ba tháng sau đến vùng đất Minh Sát ở Thiên Ngoại Thiên. Chỉ cần vậy là các người đã lập được đại công." Minh Tôn nói với dáng vẻ rất thành khẩn.

"Cái gì mà công lớn với nhỏ? Đối với ta chả có nghĩ lý gì. Nhưng những việc người đã đồng ý lúc trước thì chớ nên quên." Lục Dực lạnh lùng đáp lại.

Với những bảo vật Minh Tôn vừa nói, hẳn thực sự rất tự tin sẽ dụ dẫn Mã Lương đến địa phương nọ. Bằng không, thế nào hẳn chịu để người khác biến mình thành con mồi dùng câu cá.

"Ha ha, việc này cứ yên tâm. Đối với Hàn đạo hữu bên kia, ta sẽ giúp người đỡ lời, đảm bảo trong ngàn năm tới sẽ tuyệt đối không sảy ra chuyện gì. Ta nghĩ về chuyện này Hàn đạo hữu sẽ nể mặt mũi ta. Còn về phần đạo hữu Băng Phượng, những thứ nọ hiện nay bốn mình không thể đáp ứng được hoàn toàn, nhưng cam đoan sau này bốn mình sẽ toàn lực giúp người sưu tập đầy đủ." Minh Tôn cười hòa ái.

"Chỉ cần tiền bồi hết sức là được thôi." Băng Phượng gượng gạo cười theo.

"Nếu Minh Tôn không có dặn dò gì thêm vậy chúng ta đây liền xuất phát. Với tốc độ này, chỉ sợ một hai ngày nữa hẳn sẽ đuổi đến đây thôi." Lục dực buông lỏng một chút rồi nói.

"Nếu vậy thì hai vị lập tức hành động đi. Cứ điem này bốn mình cũng sẽ vút bỏ thôi." Minh Tôn gật đầu, trịnh trọng đáp lại.

Chỉ nửa canh giờ sau đó, bầu trời bên ngoài vốn đang yên lặng bỗng đâu nổ vang một tiếng sấm, bất chợt một chiến thuyền hai màu xanh pha lẫn hồ

phách thỉnh linh xuất hiện. Sau đó, nó liền hóa thành một vệt cầu vòng xanh ngát bay đi mất hút.

Cũng ngay sau đó, từ trong cứ điểm đồng loạt phóng ra mấy trăm đạo hào quang, thế rồi chia nhau làm mấy tổ đội nhỏ phân chia bay theo mỗi đội một hướng.

Hai ngày sau đó, trong không trung bất chợt hiện ra một đám mây bảy màu. Đám mây thoáng chậm lại, từ bên trong phát ra tiếng hừ khẽ. Tiếp đó ánh chớp lóe lên, một cột trụ bằng sấm chớp lao thẳng xuống.

Chỉ thấy tiếng nổ vang lên giữa màn chớp dày đặc, toàn bộ cứ điểm lập tức biến thành tro tàn trong nháy mắt.

Đám mây bảy màu lại mờ đi rồi biến mất khỏi nơi cũ nhanh như nháy mắt.

Rồi nửa tháng sau, toàn bộ đại lục như bị chấn động bởi một chuyện...

Được xem là một tộc có thần thông thiên phú về huyền thuật đứng đầu toàn đại lục. Lúc này, ngay ở tòa thành chính của Tế Hòa Tộc đang bị hơn mười đám mây khủng bố màu máu vây quanh, lập tức hơn trăm ngàn người ở trong đó đều bị những đám mây luyện hóa thành máu loãng.

Chỉ mỗi hai gã Đại Thừa là chủ của tòa thành vốn hay tin từ sớm nên đã trốn đi trước một bước mới tạm thoát được một vận hạn.

Kể từ đó, những sự việc liên quan đến tên hung ma chuyên huyết tể được lan truyền ra khắp đại lục Phong Nguyên.

Không ít các bộ tộc nhỏ lẻ ở gần Tế Hòa Tộc nghe được hung tin, tất cả đều xôn xao lo lắng phái người đến xác minh hư thực.

Mà đồng thời, hơn mười gã mạnh nhất ở đại lục Phong Nguyên đều bắt đầu mượn truyền tống trận của Hách Thương Minh mà đi. Ngày đêm một mạch, chẳng mấy chốc người trước kẻ sau đã đến tụ tập ở vùng đất Minh Sát nọ.

"Đây là Minh Sát sao? Âm sát khí thật nặng!" Hàn Lập nhìn suốt một dải thỏ nhưỡng màu xanh lục vô bờ bến, trong lòng không dần được mà thốt lên.

Với trải nghiệm của mình, hắn đã gặp qua vô số nơi dày đặc âm sát khí đến nỗi mắt thường có thể thấy được, nhưng lần này cũng bị giạt mình không ít.

Nếu tu sỹ bình thường chẳng may đi vào nơi này, chỉ sợ liền bị sát khí ảnh hưởng khiến phải nổi điên mà chết mất.

Hơn nữa vùng đất Minh Sát này cũng là nơi tiếp giáp với một cấm địa cực kỳ nổi danh.

Hàn Lập ngó nghiêng một lúc, đang định bay vào bên trong, bất chợt nét mặt hắn khẽ động rồi ngoái đầu về một hướng khác.

Chỉ một chốc sau, bên đó truyền tới từng hồi tiếng nổ vang như sấm, cứ một tiếng nối liền với một tiếng, đan sát lấy nhau, thoảng như có quái vật nào đó cực kỳ khổng lồ đang chạy tới.

Chương 2411: Hiên Cứu Linh

Hàn Lập vẫn làm như không có gì, chỉ đứng ở một chỗ thản nhiên nhìn về nơi đang phát ra tiếng nổ ở xa.

Đằng xa tít cuối đường chân trời chợt quán lên ùn ùn khói bụi, giống như một con thỏ long đang cuộn cuộn kéo tới. Đường như dưới đất có con quái vật nào đó rất lớn đang lao về phía bên này.

Thấy một màn này khiến nét mặt hơi biến đổi, thế nhưng Hàn Lập lại chẳng có hành động nào khác. Bởi đuổi theo sau ngay sát đuôi của con thỏ long khói bụi ngật trời là một người khổng lồ màu bạc cao đến mười trượng.

Người khổng lồ này có đầu tóc xanh biếc bay phấp phới, miệng sư tử, mắt trâu. Nguyên nửa thân trên của hắn để trần, ngang hông quán bởi một tấm vải cá màu xanh, khắp mình phủ bởi những khối cơ bắp cuộn cuộn giống như đúc bằng bạc. Hắn chỉ bước một bước đã vọt đến mấy trăm trượng, đất cát xung quanh rung lên bần bật, bụi đá thốc mù trời.

Có vẻ như thân thể gã khổng lồ này nặng vô cùng.

Hàn Lập thấy được dáng vẻ của gã, ánh mắt lộ ra đầy vẻ ngạc nhiên.

Đúng lúc này gã khổng lồ đã đuổi đến con thỏ long ở phía trước, hắn gầm nhẹ, hai bàn tay đột nhiên vỗ mạnh xuống mặt đất.

Oành, oành!

Từ chỗ chân gã kéo rộng ra đến vài dặm đất đai lập tức lún sụt, thoáng chốc nơi đó hình thành một cái lòng chảo hoắm xuống đến mấy trăm trượng.

Một tiếng vang lên như tiếng sấm!

Một con thú rất lớn màu vàng đột nhiên vọt ra từ bên trong lòng chảo, rồi cắm đầu cắm cổ lao về phía khu vực Minh Sát.

Nhưng tựa như gã khổng lồ đã đoán ra từ trường, chỉ thấy gã cười thật to, thân hình hắn vọt lên trên đỉnh đầu con thú, rồi lấy chân dẫm xuống thật mạnh.

Phành!

Con thú màu vàng vừa bị bàn chân bằng bạc đập trúng liền run rẩy, sau đó ngã sụp.

Lại một âm thanh khô khốc vang lên, con thú liền bị ấn lún sâu vào đất.

Mãi đến lúc này mới có thể trong thấy diện mạo của con thú kia ra sao. Thì ra đây là một con rùa lớn tầm sáu bảy chục trượng, toàn thân trải một lớp màu vàng nhạt.

Phía trên tấm mai mọc ra một cái đầu dài chừng độ nửa trượng, trên đỉnh còn có thêm cái sừng tầm một thước màu vàng. Mặc kệ nó lúc lắc, giãy dụa thế nào, nhưng dưới bàn chân màu bạc đang ghim chặt, toàn thân của nó không cách nào di chuyển được.

Gã khổng lồ màu bạc chẳng nói chẳng rằng, hai cánh tay khoằm lại rồi điên cuồng giáng xuống những nắm đấm thật to.

Trong phút chốc, từ trên lưng con rùa tràn ra làn sáng màu bạc, tiếp theo sau là một cơn sóng chấn động đến kinh người vọt tới khắp bốn phương tám hướng.

Cho dù con rùa vàng kia có sức phòng thủ lớn đến đâu, nhưng chỉ cần vài nhịp thở, dưới vô số nắm quyền giáng xuống, toàn thân nó đã trở thành một mảng thịt vụn.

Phanh!

Cánh tay màu bạc quét qua thân thể của con rùa, chụp lại, trong lòng bàn tay lập tức xuất hiện một viên yêu đan lớn cỡ cái đầu.

Gã không lộ nhìn thấy viên châu liền cười thật lớn. Hắn phát tay, ném tọt viên yêu đan vào trong miệng rồi nuốt trửng.

Lập tức, quanh thân gã nổi lên từng ánh hào quang chớp động. Nhưng chỉ cần bấm tay niệm chú một chút, hết thảy lại trở lại như thường.

Đến lúc này hắn mới xoay đầu, liếc mắt qua phía Hàn Lập.

Con mắt của hắn phát ra tia sáng màu bạc chói lóa, giống như không hề có tròng mắt vậy.

Thấy cảnh này, hai mắt của Hàn Lập không khỏi rụt lại.

Hai chân gã không lộ khễ bước, nhắm thẳng đến phía bên này mà lướt đi. Còn chưa đến nơi mà tiếng nói oang oang như sấm nổ của hắn đã ập tới:

"Xin hỏi là đạo hữu nào đến tụ hội ở Thiên Ngoại Thiên? Tại hạ là Ngân Cương Tử từ tộc Thiên Kỵ ra mắt."

"Ra là đạo hữu đến từ tộc Thiên Kỵ, tại hạ là Hàn Lập ở Nhân tộc có lời chào." Hàn Lập thở nhẹ, đứng từ xa ôm quyền đáp lời.

"Các hạ chính là người từng giết chết Minh Trùng Mậu ở Ma giới sao? Thật là hân hạnh. Tên tuổi của đạo hữu Ngân mỗ đã được nghe từ lâu." Tên khổng lồ nghe được, gương mặt liền tỏ vẻ giật mình. Lập tức hắn bấm pháp quyết, trong khoảnh khắc thân hình liền thu nhỏ lại thành một người vạm vỡ màu bạc, thoát trông cũng không to cao hơn Hàn Lập bao nhiêu.

"Ngân huynh quá khen, việc giết được Minh Trùng mỗ kia chỉ là trùng hợp thôi. Nhưng thực ra danh tiếng của tộc Thiên Kỵ đối với tại hạ đã như sấm dậy bên tai. Biến thân vừa rồi của đạo hữu chắc hẳn là thân thông biến thân lòng lấy của quý tộc, quả nhiên uy lực sâu không lường được." Hàn Lập mỉm cười, khách khí đối đáp lại.

Tộc Thiên Kỵ cũng là một bộ tộc có tiếng tăm lòng lấy trên đại lục Phong Nguyên, tuy rằng số người không nhiều lắm nhưng bù lại có thần thông thiên phú cực kỳ kinh người, hơn nữa tốc độ tu luyện lại cực nhanh so với các chủng tộc khác. Nếu như có thể thi triển Tạo Hóa Chi Thân ở trình độ nhất định, thực lực của bọn họ lập tức tăng lên thêm mấy lần.

Nhờ vậy, tộc Thiên Kỵ được vinh danh là một trong bốn đại tộc kỳ bí nhất ở đại lục Phong Nguyên. Những tu sĩ cao cấp của chủng tộc này rất ít khi xuất hiện trước mặt người ngoài. Hôm nay gặp được một gã Đại Thừa của tộc Thiên Kỵ liền khiến cho Hàn Lập cảm thấy bất ngờ rất nhiều.

"Ha ha, Hàn đạo hữu thật quá khiêm tốn. Vừa nãy trên đường ta gặp được con Thổ Quy, vừa hay nội đan của nó đối với ta có chút tác dụng nên mới phải biến thân mà truy đuổi đến tận đây. Cũng khéo gặp được đạo hữu nơi này, chỉ bằng hai ta cùng đi đến Thiên Ngoại Thiên đi." Ngân Cương liền bật cười ha hả.

"Có Ngân đạo hữu tương trợ, Hàn Mỗ không thể không theo." Hàn Lập gật nhẹ, hoàn toàn không từ chối.

"Ha ha, Hành huynh đúng là người sáng khoái, nào cùng đi thôi. Chúng ta vừa đi đường vừa thương lượng về tên tiên chuyên gây chuyện huyết tể kia. Thằng cha Minh Tôn đưa tin tức thực quá ít ỏi, không biết đạo hữu biết thêm điều gì khác không?" Ngân Cương nghe vậy liền tỏ vẻ cực kỳ cao hứng.

"Ngày trước ta đã gặp qua đạo hữu Minh Tôn một lần, đúng là có biết một chút tin tức. Nếu đạo hữu muốn biết, tất nhiên Hàn mỗ sẽ một mực nói hết." Hàn Lập mỉm cười, không chút lưỡng lự đáp lại.

"Vậy xin cảm ơn trước, ta có một chiếc thuyền Bích Ba Xa, mời đạo hữu cùng lên." Nghe được lời này Ngân Cương vui mừng quá đỗi. Tiếp đó hần há miệng phun ra một đoàn hào quang sáng mờ mờ xanh biếc. Đoàn hào quang bay vọt lên không trung, lập tức biến hóa thành một chiếc thuyền cao đến hơn ba mươi trượng.

Chiếc thuyền hình tam giác, mặt ngoài được khảm rất nhiều ngọc, toàn thân tỏa ra mùi hương thơm ngát, mà trên boong còn được bố trí thêm bốn tên khôi lỏi đang đứng im không nhúc nhích.

Hàn Lập cũng chẳng từ chối, thân hình khê động, liền theo Ngân Cương nhẹ nhàng bay lên chiếc thuyền.

Một thoáng sau, tiếng xé gió vang lên, chiếc thuyền hóa thành một dải sáng xanh biếc lao thẳng vào trong vùng trời màu lục. Chỉ chớp động vài cái, thế rồi dải sáng biến mất tăm hơi ở tít cuối trời.

Nửa ngày sau, trên một mảnh đất khô cằn ở trung tâm khu vực có tên là Minh Sát, chiếc thuyền vẫn sé toang những đợt cuồng phong lao đi.

Bỗng chốc phía trước chợt mờ nhạt, mà ngay lập tức nơi đó hiện ra một vùng trời đất cực kỳ đặc biệt. Chỉ thấy trong không gian hư vô cao mấy

ngàn trượng phía trước bỗng như phân làm hai màu trắng và đen.

Bên dưới vẫn nguyên một mảng âm đạm màu đen, mà trên bầu trời lại là cả một vùng sương mù sáng quang. Càng lạ hơn nữa đó là bên trong sương mù có những tảng đá rất lớn cứ một mực trôi nổi bất động.

Những tảng đá đó, nhỏ cũng phải ngang người, lớn thì như một căn phòng rộng, to hơn thì chẳng khác nào một hòn đảo nhỏ. Hơn nữa trên đó còn hiện ra vài tòa kiến trúc, cung điện.

"Đây chính là Thiên Ngoại Thiên? Quả là tên như ý nghĩa!"

Đứng trên chiếc thuyền màu xanh, Hàn Lập ngẩng nhìn không trung trên cao, tặc lưỡi tỏ vẻ ngạc nhiên.

"Đúng thật nơi này có điều kỳ lạ! Nghe nói vào thời thượng cổ, ở đây chính là cấm địa của một đại tộc rất lớn. Nhưng sau này không biết đã xảy ra chuyện gì, chẳng những các toàn bộ tộc này đã biến mất, mà nơi này lại phun ra âm sát khí cực kỳ nồng đậm khiến cho mọi sinh linh không thể nào sinh sống được." Ngân Cương đứng bên cạnh nghe vậy liền rung đùi đắc ý.

Thời điểm trước, suốt một đoạn đường đi chung, hai người bọn hắn trò chuyện với nhau cực kỳ ăn rờ, cứ như một cặp mới gặp đã quen.

"Có thể làm cho cả tộc biến mất, chắc có thể là bộ tộc này đã gặp phải một loại thiên tai không thể nào kháng lại. Còn nếu là người thì chỉ sợ không thể làm được chuyện này một cách không hình không tiếng như vậy." Ánh mắt của Hàn Lập chợt lóe.

"Ha ha, có thể là thế. Ồ, hình như là người của thương minh đang lại đây nghênh đón chúng ta." Ngân Cương cười ha hả, sau lại tỏ vẻ ngạc nhiên.

Chỉ thấy phía trên không trung bỗng lóe sáng, một con thuyền màu trắng phi thẳng xuống, nhắm đến thuyền của bọn họ lướt tới.

Hai người Hàn Lập cùng Ngân Cương chỉ liếc mắt nhìn nhau rồi đứng đợi chiếc thuyền kia tới gần.

Chiếc thuyền của bọn họ cũng liền dừng lại.

Một lát sau, chiếc thuyền màu trắng chớp lên vài nhịp đã xuất hiện ở ngay bên cạnh, hào quang quanh nó tan đi.

Trên thuyền là một gã đàn ông mặc trường bào màu lam. Ánh mắt hắn đảo nhanh qua hai người bọn Hàn Lập, không dấu nổi vẻ ngạc nhiên nhưng vội đè nén lại cúi người nói:

"Ra là Hàn tiền bối của Nhân tộc và Ngân Cương tiền bối của tộc Thiên Kỵ. Vãn bối phụng mệnh của đại nhân Minh Tôn, đặc biệt tới đây để nghênh đón hai vị vào Thiên Ngoại Thiên."

"Người nhận ra ta? Xem ra Minh đạo hữu đã nói ra tướng mạo của bọn ta cho đám tiểu bối các người. Nếu đã vậy, người đi trước dẫn đường đi." Ngân Cương lạnh lùng ra lệnh.

Hàn Lập vẫn một mực không đưa ra ý kiến nào.

"Vâng, mời hai vị tiền bối theo ta." Tên đàn ông mặc áo bào màu lam không dám trái lời, vội cung kính khom người rồi cho chiếc thuyền quay đầu dẫn đường phía trước.

Chiếc thuyền màu xanh biếc của Ngân Cương cũng không nhanh không chậm bám sát theo sau.

Khoảng một chén trà sau, chiếc thuyền này liền đáp xuống một hòn đảo bằng đá rộng chừng vài dặm bên trong Thiên Ngoại Thiên.

Ngay trên bề khối đá có một cung điện màu trắng ngà thật lớn, bên cửa còn có thêm hai hàng vệ sỹ của thương minh được võ trang giáp nặng.

Ngân Cương thu lại chiếc thuyền rồi cùng Hàn Lập ngông nghênh đi vào trong cung điện.

Những tên vệ sỹ này đứng im không chớp mắt, căn bản là chẳng có chút ý định tiến lên ngăn cản chút nào.

Kết quả là hai người bọn họ đi vào trong cung điện, lại xuyên qua một đoạn hành lang không mấy dài cho lắm tới gian phòng cao đến vài chục trượng. Lúc này đã thấy Minh Tôn, người chủ sự của thương minh đang ngồi bên trong.

"Hàn đạo hữu, Ngân huynh, thế nào mà các người đến cùng một lúc, điều này khiến cho lão phu cảm thấy thật bất ngờ." Vốn đang ngồi trên ghế chủ tọa cùng đàm phán với mấy người khác có khí chất bất phàm, nhưng khi thấy hai người Hàn Lập cùng Ngân Cương bước vào, lão liền mừng rỡ bước ra chào đón.

Những người khác vẫn ngồi yên, dùng ánh mắt khác nhau đánh giá hai người bọn họ một phen.

"Ha ha, ta và Hàn đạo hữu tình cờ gặp nhau ở bên ngoài Minh Sát, vậy nên cùng nhau đi đến đây. Nhưng thật ra mấy ngàn năm không gặp, vậy mà khí sắc của Minh huynh còn tốt hơn trước kia rất nhiều." Ngân Cương cười ha ha không chớp mắt.

Hàn Lập cũng mỉm cười chào đón mấy câu, sau đó hắn không có hứng thú pha trò mà đi tới ngồi ngay ngắn với những người khác bên gian phòng.

Chương 2412: Trận nhãn

Ngoại trừ Minh Tôn, trong gian phòng còn có thêm ba nam hai nữ.

Trong ba gã đàn ông có một người cao to vạm vỡ, toàn thân mặc giáp đen, tướng mạo hung ác vô cùng. Bên cạnh là một lão già gầy gò ốm yếu, làn da đầy nếp nhăn, tay lão cầm một cây trượng đầu rồng màu vàng. Người còn lại là một thanh niên thư sinh anh tuấn, bộ dáng không quá đôi mươi, sau lưng dắt thêm một ống trúc màu xanh cổ quái.

Hai thiếu phụ khác lại hoàn toàn đối lập nhau, một người chưa đến ba mươi, khuôn mặt như trăng rằm mười sáu, rõ ràng là một đạo sỹ toàn thân khoác đạo bào. Còn thiếu phụ bên kia có làn da hơi ngăm đen, đầu tóc đính đầy châu ngọc, toàn thân khoác một bộ cung trang, hai mắt nàng linh động lạ thường.

"Ngân Cương Tử, thế mà lần này ngươi tới chậm đó. Nếu ta nhớ không nhầm thì ngươi rất hứng thú với những chuyện tranh đấu cấp bậc này, tuyệt đối không bao giờ chịu chậm chân hơn người khác." Gã mặc giáp đen sờ sờ lên làn da đầu bóng loáng không một cọng tóc của mình rồi đứng lên cười ha hả.

"Ha ha, bởi vì ta gặp chút phiền phức nhỏ làm chậm mất vài ngày, còn không đã nhất định sớm hơn Hóa Ảnh đạo hữu một buổi sáng đấy." Có vẻ như Ngân Cương Tử đã cực kỳ quen thân với gã đầu trọc, chả hề câu nệ trả lời.

"Danh tiếng Tạo Hóa Thân của Ngân huynh đã như sấm bên tai đối với thiếp thân, nhưng mấy lần gặp trước lại vô duyên chứng kiến. Trận chiến

này đối thủ là một gã chân tiên, chắc là không bị bỏ lỡ cơ hội rồi." Thiếu phụ mặc cung trang khẽ cười.

"Thần thông bản mạng của Ô phu nhân mới có thể xem là diệu tuyệt tại Linh giới, một chút thiên phú của tiểu đệ đây có đáng ăn nhằm gì." Đối với người thiếu phụ kia, Ngân Cương không dám chậm trễ chút nào, khuôn mặt mau chóng tắt đi vẻ cười cợt.

Ba người còn lại tuy không đối đáp với hắn, nhưng tất cả đều nhìn lại với ánh mắt thân thiện. Rõ ràng là bọn họ đều đã sớm quen nhau từ trước rồi.

Điều này cũng khó trách. Những tu sỹ Đại Thừa này đều là những người có tiếng tăm lừng lẫy. Hơn nữa kẻ nào kẻ nấy đều đã sống qua mấy vạn năm, ít nhiều cũng đã gặp gỡ qua dăm ba lần.

Chứng kiến một màn đối đáp của những kẻ có gương mặt lạ lẫm trong phòng, Hàn Lập cũng cảm thấy có chút tò mò.

"Minh huynh, vị đạo hữu này là người phương nào, dường như trước kia ta chưa từng được gặp qua." Thiếu phụ mặc đạo bào nhìn Hàn Lập vài lần, cuối cùng mỉm cười hỏi.

"Đạo hữu này đến từ Nhân tộc, Hàn Lập. Tuy mới tiến cấp lên Đại Thừa Kỳ không lâu, nhưng chắc hẳn các vị không thể không nghe đến danh tiếng hắn chứ?" Minh Tôn nghe vậy liền cười cười đáp lời.

"Hàn Lập? Chính là tu sỹ của Nhân tộc đã giết chết Minh Trùng Mậu ở Ma giới sao?" Thiếu phụ nghe xong liền tỏ vẻ không tin nổi.

"Có thể giết chết Minh Trùng Mậu không phải bằng sức một mình tại hạ, hẳn là bên ngoài đã có lời đồn thổi phô trương thôi." Hàn Lập mỉm cười.

Đám người còn lại dẫu ít hay nhiều cũng đều lộ ra vẻ kinh ngạc. Bọn họ là những tu sỹ mạnh mẽ thực sự, nên chắc hẳn cũng hiểu đôi phần về sự lợi hại của con Minh Trùng Mẫu kia.

"Chà, mặc kệ thế nào nhưng ngay đến cả chân tiên cũng không thể thực sự hàng phục được con sâu đó. Lần này có sự tham gia của đạo hữu, như vậy mọi chuyện lại có thể chắc chắn hơn vài phần." Tên đầu bóng tặc lười lẩy làm kỳ lạ.

"Hàn đạo hữu mới tiến cấp lên Đại Thừa chưa lâu, sợ rằng trước kia người chưa gặp qua các đạo hữu này, chi bằng để ta giới thiệu đôi lời đi. Vị này là Hóa Ảnh đến từ tộc Cự Thủ, mang trên mình thần thông ẩn nấp có thể xưng diêu tuyệt khắp đại lục. Đây là Ô phu nhân đến từ tộc Cỗ Lê, thần thông bản mạng của nàng là thần hỏa có uy lực vô cùng, đủ để chảy núi biển sôi..." Minh Tôn bắt đầu giới thiệu từng người trong đám cho Hàn Lập.

Nếu trong giới những tu sỹ bình thường thì chẳng mấy khi nghe đến tên tuổi của bọn họ, nhưng không thể nghi ngờ rằng mấy người này mới là những kẻ có thực lực chân chính ở toàn Linh giới.

"Minh huynh, lần này chúng ta đối phó với một tên chân tiên, chắc sẽ không chỉ ít ỏi từng này người chứ?" Ngân Cương Tử cùng Hàn Lập an tọa song liên quay qua phía Minh Tôn hỏi.

"Tất nhiên, ngoài trừ các đạo hữu ngồi đây còn có đạo hữu họ Lãnh đến từ tộc Kim Thạch, hai người Vân Đạm Nguyệt và Hiên Cửu Linh đến từ tộc Thiên Thiên. Không lâu nữa bọn họ sẽ tới đây." Minh Tôn không lưỡng lự đáp.

"Vân Đạm Nguyệt!"

"Hiên Cửu Linh!"

Ngân Cương Tử cùng với gã thư sinh anh tuấn vốn im lặng này giờ đồng loạt thốt lên.

Ngoại trừ Hàn Lập vẫn như thường, còn lại những người khác đều giật mình, tựa như bọn họ rất kiêng kỵ ba cái tên vừa được nhắc tới.

"Hai tên sát tinh Vân Đạm Nguyệt lại đồng ý gia nhập chuyện này, quả là điều hiếm thấy! Minh huynh, người dùng cách nào để đả động đến đôi huynh muội bọn họ?" Gã thư sinh cực kỳ nghiêm nghị hỏi.

"Hừ, Hiên Bát Linh đã đổi danh thành Hiên Cửu Linh, xem ra hắn lại giết thêm một con chân linh ở đâu đó. Tên khùng này tu luyện đến mức phát điên, nhưng thần thông của hắn lại càng ngày càng cao sâu không lường được. Ta cũng rất tò mò, làm sao người mời được bọn hắn?" Sắc mặt của Ngân Cương Tử cũng tỏ vẻ khó coi.

"Rất đơn giản, riêng Vân Đạm Nguyệt chỉ yêu cầu lực lượng của bọn mình làm giúp ả ba chuyện mà thôi. Mà cũng vừa hay khi ả có chuyện cực kỳ trọng yếu cần nhờ vả bọn mình. Còn về phía Hiên Cửu Linh thì ta vẫn chưa kịp đưa ra đề nghị gì, hắn mới chỉ nghe đến việc đối phó với một gã chân tiên đã gật đầu ngay lập tức. Ha ha, đối với người này thì được giao đấu với một tên chân tiên đã là thù lao lớn nhất rồi." Minh Tôn nhẹ nhàng cười.

"Ra là vậy, với tính cách của kẻ này thì cũng chẳng đến nỗi quá lạ." Ngân Cương Tử lẩm bẩm vài câu.

Còn khuôn mặt của gã thanh niên nho nhã kia cũng biến đổi vài lần, sau rồi không nói thêm điều gì nữa.

"Thực ra ta có mời thêm mấy đạo hữu khác nhưng bọn hắn không đến kịp hoặc đang bận chuyện quan trọng, chỉ sợ chẳng thể tham gia được. Nếu

không việc này lại có thể nắm chắc hơn đôi ba phần." Minh Tôn tỏ vẻ tiếc nuối.

"Thực lực của tên chân tiên kia đáng sợ đến vậy sao? Nghe giọng điệu của đạo hữu, có ta và những người kia tương trợ nữa lại tựa như còn không nắm chắc nổi mười phần. Mà căn cứ và những tài liệu từ thời thượng cổ khi chân tiên còn xuất hiện ở giới diện của chúng ta, dưới sự áp chế của pháp tắc, bọn họ chỉ có thể mạnh mẽ hơn một ít so với chân linh thôi, cũng không đến mức quá đáng như vậy." Lão già đang chống gậy đầu rồng thờ ơ ho nhẹ rồi hỏi với điệu bộ nghi ngờ.

"Sao Minh mỗ lại không biết điều này kia chứ? Nếu chỉ đơn giản là một chân tiên bình thường thì tất nhiên là đám người chúng ta đã dư dả. Nhưng nếu là một tên chân tiên rất mạnh thì sao?" Minh Tôn nghe vậy liền cười gượng gạo.

"Chân tiên rất mạnh?" Lão già liền tỏ vẻ nao nao.

Đám người còn lại không khỏi thâm liếc mắt nhìn nhau.

"Đúng vậy. Căn cứ vào những biểu hiện của gã chân tiên này ở các đại lục khác, ta có thể khẳng định hẳn không bình thường như những tên đã từng xuất hiện vào thời thượng cổ. Mà giống như chúng ta ngồi đây, hẳn là dạng đỉnh cấp trong những chân tiên khác. Dù sao một hơi giết chết mười tu sỹ Đại Thừa ở đại lục Huyết Thiên, trong đó bao gồm cả ba người có thực lực không thua kém ta như Bích Ảnh, thế nên ta tuyệt đối không thể coi thường được." Minh Tôn tỏ ra rất trịnh trọng.

"Sự việc liên quan đến cái chết của đạo hữu Bích Ảnh thì thiếp thân đã biết, thậm chí ngay cả tin tức về ba chân linh cùng đối phó với hắn ở đại lục Lôi Minh ta cũng nghe được phong thanh. Nhưng gần đây, có tin đồn về lần xuất hiện ở đại lục Lôi Minh, bên cạnh hắn còn có thêm một tên có thực lực

không kém. Đạo hữu đã điều tra ra tên này là người phương nào chưa?" Ánh mắt của Ô phu nhân chột lóe.

"Ô phu nhân thật là người nắm bắt tin tức rất nhanh. Đúng là bên cạnh tên chân tiên đó còn có một gã tùy tùng. Bồn minh đã tra xét tám chín phần mười về người này rồi. Nếu tình báo của bồn minh không nhầm thì hẳn chính là tên mạnh nhất trong ba chân linh mà tộc Giác Xi đã phái đến, Dương Lộc." Minh Tôn nhú mày một chớp rồi nói.

"Cái gì, là Dương Lộc sao? Nó không bị chân tiên giết chết, lại còn bị thu phục?" Lần này mọi người đều bàng hoàng.

Hàn Lập vân vê cằm, tỏ vẻ đăm chiêu.

"Không sai, đúng là như vậy. Lúc này chắc hẳn các đạo hữu đều hiểu có sao lão phu phải cẩn thận rồi. Cho nên ngoài các đạo hữu ra, ta còn mời đến đây bốn chân linh rất mạnh mà bồn minh thờ phụng, ngoài ra còn có thêm hai huyền thiên chi bảo dùng để bố trí đại trận Lương Nghi Diệt Trần, triệt để chặn đường rút lui của hắn."

"Bốn chân linh, hai huyền thiên chi bảo! Quý minh ra tay thật hào phóng!" Ngân Cương Tử nghe vậy liền như hít phải một hơi gió lạnh.

Những người khác cũng tỏ vẻ kinh ngạc.

"Cũng không có gì. Bồn minh cũng chỉ vì sự an ổn của Linh giới thôi, cho dù có là chân tiên đi nữa, cũng tuyệt đối không được phép phá hủy sự cân bằng ở giới diện này. Đương nhiên một khi bồn minh đã xuất ra lực lượng lớn đến vậy, nếu mọi chuyện thành công thì bảo vật trên người hắn phải thuộc về bồn minh một phần ba. Số còn lại các vị sẽ chia đều. Các vị không có ý kiến gì chứ?" Minh Tôn lạnh nhạt nói.

Nghe lời vừa rồi, ánh mắt của những người trong gian phòng không khỏi trở nên trầm ngâm.

Minh Tôn cũng không thúc giục, cứ lẳng lặng ngồi trên ghế chủ tọa chăm chú đợi chờ.

Hàn Lập thấy vậy, liền khẽ cười rồi mở lời:

"Với cái giá mà quý minh trả ra thì lần này chiếm lấy một phần ba bảo vật cũng không có gì quá đáng. Nhưng Hàn mỗ có một điều kiện, nếu phát hiện được công pháp hoặc bí thuật nào trên người gã chân tiên, hy vọng tất cả mọi người sẽ được phục chế lại một bản."

"Đúng! Ý kiến của Hàn đạo hữu rất hay, thiếp thân cũng nghĩ vậy."

"Không sai, tại hạ không có ý kiến gì với đề nghị trước đó, chỉ yêu cầu một vấn đề phụ như vậy."

Đám người Ô phu nhân và tên cao to đầu bóng loáng nghe được lời của Hàn Lập như liền như tỉnh ngộ, đều gật gù đồng ý.

Minh Tôn nghe vậy, sắc mặt hơi thay đổi. Hắn trầm ngâm một lúc rồi cũng gật đầu.

Kể từ đó, ai nấy đều hài lòng. Mà ánh mắt của những tu sỹ Đại Thừa khác nhìn về Hàn Lập như mang theo nhiều thiện ý hơn.

Thời gian sau đó, bọn họ lại tiếp tục bàn thảo về cách đối phó với gã chân tiên, mãi vài canh giờ sau mới chịu giải tán.

Mấy người bọn họ liền trú lại ở các căn nhà phía bên ngoài.

Hàn Lập cũng không gặp gỡ thêm ai. Một mình hắn đến một nơi khá xa tìm được một khối đá rộng mấy trăm trượng đang trôi nổi, bên trên có sẵn

vài tòa lâu đài rồi trực tiếp trú lại.

Chương 2413: Đánh cược

Sáng sớm ngày hôm sau, Hoa Thạch mang vẻ mặt cung kính xuất hiện trong gian phòng dưới tầng một tòa lầu, bẩm báo cho Hàn Lập những điều khi hắn gặp Băng Phượng.

"Nói vậy là Băng Phượng thật sự bị Lục Dục Sương Công bắt cóc, hơn nữa hắn rất thù hận đối với ta?" Hàn Lập sờ cằm suy tư.

"Đúng là đạo hữu Băng Phượng đã nói như thế, hơn nữa lần này Lục Dục chấp nhận đứng ra làm môi dụ cũng chỉ bởi Minh Tôn tiền bối đã đồng ý đứng ra khuyên nhủ Hàn sư trong vòng một ngàn năm sẽ không gây khó dễ cho hắn." Lão tổ Hoa Thạch đi sâu vào chi tiết hơn.

"Ra là vậy. Đúng rồi, người đã mang mấy thứ bảo vật kia giao cho đạo hữu Băng Phượng chưa?" Hàn Lập không tỏ ra vẻ gì khác thường.

"Đệ tử đã chuyển giao xong."

"Như vậy đi, người lui ra trước. Đợi đến lúc đại chiến nổ ra, người hãy lánh đi càng xa càng tốt." Hàn Lập nghe xong liền cảm thấy vừa lòng.

Hoa Thạch nghe xong liền cung kính vâng lời, bắt đầu lui ra khỏi tòa lầu.

Mấy ngày sau đó, Hàn Lập chỉ lẳng lặng ở bên trong điều dưỡng cơ thể, một bước cũng không chịu đi ra.

Mà cùng thời gian này, ngoài trừ một vài tu sỹ Đại Thừa khác lục tục kéo nhau tới Thiên Ngoại Thiên, người của thương minh cũng đã bắt đầu bố trí đại trận Lương Nghi Diệt Trần.

Về phần hai huyền thiên chi bảo làm mất trận, họ liền bày thêm rất nhiều loại cấm chế, trừ bỏ Minh Tôn cùng mấy tên trưởng lão của thương minh, còn lại tất cả không được phép đến gần cho dù là một tấc.

Nhưng mấy chân linh theo lời của Minh Tôn đã nói vẫn chẳng thấy bóng dáng nơi đâu, hoặc có thể đang lẩn khuất đâu đó, đến khi nào đại chiến diễn ra thì mới chịu xuất đầu lộ diện.

Hơn nửa tháng sau, Hàn Lập vẫn lặng im ngồi xếp bằng trong tòa lâu thì bỗng nhiên phía trước gợn lên dao động. Một đoàn hỏa cầu đỏ rực bắn ra, sau đó nổ bùng thành lóm đóm những mẩu lửa nhỏ.

Bỗng đâu giọng nói nhẹ nhẹ vang lên luân quần khắp gian phòng.

"Hàn đạo hữu, người nọ đã đến gần rồi. Bọn ta chờ đạo hữu mau đến thương thảo ở đại điện lần trước."

Hàn Lập nghe xong, thoáng suy tính một phen. Tiếp đó hần chớp tay niệm chú, hóa thành một vệt cầu vòng sáng rực xuyên qua nóc nhà mà bay đi.

Khoảng một chén trà trôi qua, tại cung điện mà nhóm người đã gặp nhau trước đó bắt đầu xuất hiện những đốm sáng từ các hướng khác nhau bay đến.

Ngay khi hào quang quanh thân Hàn Lập tắt đi, trước mắt hần đã tề tựu hơn chục tu sỹ Đại Thừa Kỳ. Ngoài trừ mấy người bọn Ô phu nhân hôm trước còn có thêm vài gương mặt hoàn toàn xa lạ.

Trong đó có một đôi nam nữ khuôn mặt khá giống nhau khiến Hàn Lập chú ý nhất.

Hai người bọn họ nhìn khoảng chưa quá đôi mươi, nam anh tuấn lạnh lùng, nữ yêu kiều xinh xắn. Có điều từ trong cơ thể bọn họ toát ra một tầng sát khí màu đỏ tía, thậm chí luồng sát khí đó còn khiến cho không gian mây trượng xung quanh liên tục vặn vẹo, cực kỳ quỷ dị.

Mấy người bọn Ngân Cương Tử ai nấy đều nhìn về hai người này với ánh mắt như có như không mang theo đôi nét kiên kị.

Minh Tôn vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế chủ tọa lắng nghe một gã trung niên bẩm báo:

"Lục Dục đạo hữu đã dẫn dắt tên hung ma đến gần khu vực Minh Sát như ước định. Nhiều lắm là hai ba canh giờ nữa là sẽ tiến vào vùng không chế của đại trận Lương Nghi Diệt Trần. Các trưởng lão và đệ tử của bọn mình đã xuất phát đến vị trí riêng của mình. Mà Nghi thức triệu linh cũng được chuẩn bị hết thảy, tùy thời đều có thể triệu hồi chân linh đến..."

"Tốt lắm, nửa canh giờ nữa sẽ bắt đầu nghi thức triệu linh. Còn đại trận Lương Nghi Diệt Trần, nếu không có lệnh của ta thì tuyệt đối không được tùy ý mở ra. Các chuyện còn lại cứ tiến hành theo kế hoạch ban đầu là được. Chốc lát nữa ta sẽ cùng các vị đạo hữu đến địa điểm mai phục, các người cứ việc làm theo lời ta dặn dò." Minh Tôn nghe xong tỏ ra hài lòng, tiếp đến liền sai bảo một chập.

Tên trung niên gật đầu dạ vâng rồi hóa thành một đoàn hào quang bay đi mất.

"Chư vị đạo hữu đã nghe được, bọn mình đã chuẩn bị xong hết thảy. Đợi đến lúc đó các vị hãy đồng loạt ra tay nhất định sẽ ngăn chặn được gã chân

tiên kia. Nhưng ta nói trước, nếu ai đó lâm trận thối lui hoặc có tâm tư nào khác, đừng trách Minh mỗ vì sao lại trở mặt thành thù." Minh Tôn nghiêm mặt nhìn hết thấy mọi người.

"Ha ha, đến lúc này còn ai lùi bước kia chứ, Minh huynh yên tâm!"

"Không sai, nếu lúc đó ai dám gây sự làm hỏng việc, ta chắc rằng mọi người sẽ đồng loạt tiêu diệt."

Một tu sỹ Đại Thừa nào đó lơ đãng nói. Mọi người đều tỏ ý đồng tình.

"Minh đạo hữu, hai huynh muội ta đã có mặt ở đây, có sao còn chưa thấy bóng dáng tên Hiên Cửu Linh ở đâu? Đừng nói là hắn đã đổi ý, không tranh dành cuộc đấu này chứ?" Tên thanh niên trong cặp nam nữ mới xuất hiện lạnh lùng hỏi.

Bọn Ngân Cương nghe vậy sắc mặt liền thay đổi theo.

"Vân Đạm đạo hữu yên tâm, Hiên Cửu Linh đã đến đây từ hai ngày trước rồi. Chỉ là hiện giờ hắn đang tế luyện một bí thuật có uy lực rất lớn, với lại đã có trọng trách khác giao cho hắn nên vân không tiện ra đây gặp mặt." Minh Tôn trả lời khách khí lạ thường.

Té ra đôi nam nữ kia chính là hai huynh muội Vân Đạm Nguyệt.

"Ra là vậy, huynh muội ta nghe nói Hiên Cửu Linh có thể dựa vào thực lực của mình mà đủ sức giết cả chân linh, cứ tưởng lần này sẽ gặp nhưng vẫn không được." Thiếu nữ tên Nguyệt cười khẽ.

Có vẻ như đôi nam nữ này có vài phần đối địch với người gọi là Hiên Cửu Linh nào đó.

Minh Tôn thấy vậy đành cười gượng gạo nhưng không nói tiếp gì thêm.

Cũng may là hai người bạn Vân Đạm Nguyệt không truy hỏi nữa, gian phòng lập tức chìm vào yên ắng.

Minh Tôn thở phào, lại bắt đầu căn dặn vài chuyện quan trọng với mọi người.

Đúng lúc này, bên tai Hàn Lập chợt vang lên tiếng của Minh Tôn truyền âm đến. Hắn chỉ lắng nghe vài câu, tỏ vẻ thoáng ngạc nhiên rồi chậm rãi gật đầu.

Minh Tôn thấy vậy, vẻ mặt xuất hiện một tia vui mừng.

Một lúc sau, cuối cùng hầu hết các cao thủ có trong gian phòng đều hóa thành từng đoàn hào quang bay đi, hẳn là đến địa điểm mai phục đâu đó. Trong nháy mắt, ở lại chỉ còn có bốn người bao gồm Minh Tôn, Hàn Lập và hai anh em Vân Đạm Nguyệt.

Hai anh em bạn họ ngạc nhiên quan sát Hàn Lập một chập rồi quay qua Minh Tôn nói:

"Minh Tôn đạo hữu muốn để huynh muội bọn ta đi bảo vệ hai huyền thiên chi bảo trong đại trận. Việc này khá quan trọng, chẳng may có điều gì bất ngờ chỉ sợ hai huynh muội bọn ta không sao gánh hết trách nhiệm được."

"Ha ha, hai vị thật quá khiêm tốn. Nếu như hai vị không được, chỉ sợ sẽ chẳng còn ai thích hợp hơn. Đại trận Lưỡng Nghi Diệt Trần là mấu chốt của thắng bại lần này, chỉ cần hai món huyền thiên chi bảo và hai mắt trận vô sự thì đại trận sẽ liên tục sinh sôi vận chuyển." Minh Tôn trả lời cực kỳ khách khí.

"Hai huynh muội bọn ta chỉ cùng tiến cùng lui nên có thể phụ trách được một mắt trận thôi. Chỗ còn lại xem ra sẽ do đạo hữu này đảm trách. Hẳn có

thể không gây ra đại sự nguy hiểm nào chứ?" Gã thanh niên gật đầu, bỗng nhiên quay qua phía Hàn Lập nói.

Hàn Lập nghe vậy chỉ mỉm cười, cũng không lấy đó làm tức giận.

"Hai vị yên tâm, Hàn đạo hữu là người có thần thông cực kỳ to lớn, ta đem việc này nhờ vả hẳn nên trong lòng cực kỳ yên tâm." Minh Tôn ngáp dài, trả lời có phần hàm hồ.

"Nếu Minh huynh có lời như vậy, bọn ta cũng yên tâm. Vậy mọi chuyện đều sẽ theo an bài của đạo hữu." Thiếu nữ tên Nguyệt tò mò đánh giá Hàn Lập một lúc rồi nhẹ nhàng cười nói.

"Tốt lắm, lão phu đã sắp xếp người dẫn hai vị đến chỗ mất trận." Minh Tôn mừng rỡ, liền vỗ tay đánh "bộp".

Lập tức đi vào là một vệ sỹ được trang bị áo giáp của thương minh. Hắn cung kính đi lại chỗ hai huynh muội bọn Vân Đạm Nguyệt.

"Hàn đạo hữu, phía mất trận còn lại giao cho người sẽ không có vấn đề gì chứ?" Minh Tôn thấy vậy mới nghiêm túc lại rồi quay qua hỏi Hàn Lập.

"Minh huynh thật quá nể mặt Hàn mỗ, vậy tại hạ đành liêu mình một phen." Hàn Lập trầm ngâm một lúc rồi không chút hoang mang trả lời.

"Ha ha, việc này cũng phiền đến người có khả năng thôi. Với Hàn huynh và huynh muội Vân Đạm kia, trận pháp Lương Nghi Diệt Trần coi như toàn vẹn không phải lo gì rồi." Minh Tôn cười cười đáp.

Hàn Lập chỉ mỉm cười, cũng không nói gì thêm.

Lúc này có thêm một giáp sỹ khác đến cúi chào rồi dẫn hẳn rời khỏi cung điện.

Mà đợi bóng của Hàn Lập vừa khuất sau khung cửa, vẻ tươi cười trên gương mặt của Minh Tôn liền thu lại, thay vào đó là nét chau mày đắn đo.

"Người có chắc là tên chân tiên này có khả năng thoát khỏi trói buộc của pháp tắc, tạm thời khôi phục lại toàn bộ thực lực không? Nếu không, phen tính toán này của người bỗng chốc hóa thành là điều thừa." Bỗng nhiên một động nói xa xa phía sau lưng Minh Tôn truyền tới, tiếp đó cái bóng dưới chân hắn thoáng mơ hồ rồi xuất hiện một dáng người xa lạ.

Minh Tôn chẳng hề tỏ ra kinh ngạc, mà cũng không thèm quay lại nói:

"Yên tâm, ta có thu lại được hình ảnh của trận chiến ở Huyết Thiên, tuy rằng hư hao hết, chỉ thấy được mờ mờ nhưng lúc hắn biến ra dáng vẻ màu vàng, đủ để thấy được thực lực một chân tiên của hắn được khôi phục hoàn toàn. Nếu không đám người Bích Ảnh sao lại không chịu nổi một chiêu chứ? Mấu chốt của trận đại chiến trước mắt là phải phá được một chiêu đó. Còn không thì kết cục cũng chẳng khác biệt so với đám Bích Ảnh đâu."

"Chỉ cần đôi phương khôi phục lại chân thân mà không phòng bị thì sao có thể chịu được một chiêu Cửu Kiếp Diệt Chân Đại Pháp. Dù sao công pháp này chính là bí thuật của tiên giới được tổ tiên truyền xuống, lại chuyên dùng để phá hủy thân thể của chân tiên. Tuy rằng trước sau ta mới chỉ luyện hóa được chín con chân linh nên mới chỉ có thể đánh được một lần duy nhất, nhưng cũng đã dư thừa đối với một tên chân tiên hạ giới này." Bóng người mơ hồ cười ha ha, vẻ như cực kỳ tự tin.

"Phải là như vậy. Tên chân tiên kia có lợi hại đến mấy, nhưng dưới những bố trí này cũng đã tiêu hao hơn phân nửa thực lực, phần nửa còn lại chắc chắn không thể thoát được một đòn của người. Nếu thân thể của chân tiên bị hủy, vậy thì thực lực của hắn chỉ còn mạnh hơn một ít so với chân linh bình thường, lúc đó sẽ không còn đáng lo nữa." Minh Tôn chậm rãi đáp.

"Những người khác không được người nói cho nghe kế hoạch này, sau này có sống sót cũng khó bề ứng đối. Mà chỉ sợ bốn con chân linh kia chỉ là vật hi sinh sao?" Bóng người âm trầm hỏi.

"Điều này cũng không thể trách được, đối phó với một gã chân tiên lúc thực lực lúc mạnh nhất không trả giá làm sao được. Huống hồ ta đã căn dặn bọn họ rằng tên chân tiên này không phải dạng dễ chơi, để bọn họ tự mình cẩn thận hơn rồi." Minh Tôn trả lời hết sức mập mờ.

Chương 2414: Hắc Nghê Thú

"Có điều, vì sao ngươi cho cặp huynh muội Vân Đạm Nguyệt với tên tiểu tử Nhân tộc nọ trấn thủ ở hai huyền thiên chi bảo? Theo ta biết, Lưỡng Nghi Diệt Trần vốn là loại trận pháp của Tiên giới được tổ tiên chúng ta truyền lại, căn bản không cần phải trông coi mắt trận làm gì. Mà nếu tên chân tiên có thể xông đến tận mắt trận thì hẳn là toàn trận bị phá rồi." Bóng người mờ ảo tò mò hỏi.

"Ha ha, ta làm vậy bởi ta có đạo lý của ta. Cho bọn chúng ở trong mắt trận, không chừng còn giúp bọn chúng giữ lại được tính mạng." Minh Tôn cười gian trá mà không trả lời trực tiếp vào vấn đề.

"Bỏ đi. Bản thân ta vốn là ảnh tử của bốn minh thể nên ta không có hứng thú với mấy chuyện lén lút của các ngươi. Nhưng nếu có tìm được một viên Chân Hồn Đan từ gã kia thì nhất định phải giao cho ta. Có đan này chắc chắn ta sẽ tu luyện thành công Cửu Kiếp Diệt Chân Đại Pháp, hơn nữa càng có thêm hi vọng phi thăng lên Tiên giới. Mà chuyến này có thể thành công nhưng cái giá mà bốn minh bỏ ra thật sự là quá lớn." Bóng người mờ mờ lạnh nhạt nói.

"Nếu thật sự tìm được Chân Hồn Đan nhất định sẽ cho ngươi một viên. Còn về giá cả sao? Có bỏ ra mới có thu vào. Ta tin rằng, với những bảo vật từ một tên chân tiên hạ giới là đủ để bù đắp lại rồi." Minh Tôn nhẹ nhàng đáp lời.

"Hy vọng là vậy. Tốt rồi, bọn người kia đã xuất phát, ta cũng đi trước. Minh Tôn, đừng nói có một chiêu đó của tên chân tiên ngươi cũng không

đỡ được, nếu thời cơ chưa tới thì ta nhất quyết sẽ không ra tay cứu người." Bóng người mờ mờ cười nhẹ rồi nói. Tiếp đó thân hình của hắn uốn éo rồi chìm mất hút vào hư vô.

Từ đầu đến cuối người này thủy chung không hề để lộ dung mạo thật sự của mình.

"Không ra tay cứu giúp sao? Đối với người cũng chẳng có kết quả tốt hơn. Nếu một đòn kia của người không có tác dụng thì e rằng người cũng không thoát được đâu." Sắc mặt của Minh Tôn trở nên kỳ quái, hắn lăm lăm bấm tự nhủ với mình vài câu.

Lúc này, Hàn Lập được một tên giáp sỹ dẫn ra khỏi khu vực Thiên Ngoại Thiên rồi đi vào đại trận Lương Nghi Diệt Trần được bố trí cách đó không xa.

Theo như lời của Minh Tôn trước đó, đại trận này được bày bố từ ba vạn sáu ngàn trận kỳ, trận bàn và nhiều loại tài liệu khác, mà như vậy cũng mới coi là tam đủ thôi. Chỉ tính mỗi số lượng tinh thạch cực phẩm sơ sơ đã hơn vạn khối mới có thể bao phủ được hơn nửa vùng đất Minh Sát.

Còn hai mắt trận được đặt ở hai phía nam và bắc, cách nhau khá xa.

Hàn Lập được tên giáp sỹ dẫn đường bay khá nhanh, chỉ khoảng một bữa ăn cơm đã đến được trận nhãn mà mình phải phụ trách.

Từ xa nhìn lại, mắt trận chẳng qua chỉ là tám cột trụ bằng ánh sáng vàng rực tụ lại bên trên một cái tế đàn rất cao.

Xung quanh mỗi cây cột trụ lượn lờ như ẩn như hiện rất nhiều tầng cấm chế. Ngoài ra vòng ngoài còn được bảo vệ bởi rất nhiều giáp sỹ.

Mà đài tế bên dưới nó có hình tam giác, hoàn toàn được cấu thành bởi loại vật liệu nào đó trắng ngà như ngọc. Nửa thân bên trên đã bị tầng hào quang màu vàng rực bao lấy, cố gắng lắm mới có thể thấy được trên đỉnh của nó như có một thứ gì đó rất mờ ảo đang trôi nổi mà thôi.

"Thưa tiền bối, đây chính là lệnh bài dùng để điều khiển tòa trận pháp. Tất cả những người này đều do tiền bối chỉ huy. Những cấm chế trên tòa đài tế này đã sớm được mở ra để phòng ngừa đối phương phát hiện cho nên tiền bối không thể đi lên đó được." Tên giáp sỹ dẫn đường cho Hàn Lập hạ xuống rồi hai tay móc ra một cái thẻ lệnh màu bạc, hắn dâng lên với điệu bộ cực kỳ cung kính.

"Điều này tất nhiên. Tuy ta rất có hứng thú với bảo vật huyền thiên nhưng cũng không phải dạng người không biết đến đại cục." Hàn Lập vẫy tay, "vèo" một cái đã bắt lấy thẻ lệnh rồi lạnh nhạt nói.

"Cảm ơn tiền bối đã thông cảm, văn bối xin lui ra trước." Tên giáp sỹ lui lại vài bước rồi nhanh chóng bắn vọt đi.

Lúc này Hàn Lập mới cúi xuống ngắm nhìn cái lệnh bài màu bạc trong tay. Chỉ thấy nó phát ra ánh sáng chói mắt, bề ngoài được khắc lên rất nhiều ký hiệu nhỏ li ti, hơn nữa lại còn bố trí theo quy luật nào đó cực phức tạp. Mới nhìn một chút mà đã khiến người ta nhức đầu hoa mắt.

Ngắm thêm một lúc rồi phát tay cất đi cái thẻ lệnh, hắn bước nhanh lại khu vực gần tòa tế đàn.

"Xin ra mắt đại nhân!"

Gần một ngàn tên giáp sỹ lập tức đồng loạt cúi người hành lễ trước Hàn Lập.

"Đứng lên đi. Nơi này do ta tiếp quản, mệnh lệnh của ta chỉ có một, không chấp hành lập tức giết! Bây giờ, các ngươi tiếp tục duy trì bảo vệ đi!" Hàn Lập dùng thần niệm quét qua một loạt. Ở đây hầu hết là các tu sỹ cấp Hóa Thần hoặc Luyện Hư, thế nhưng trong đám bọn họ cũng có đến tám tên Hợp Thể Kỳ tạm coi là tám trụ cột trong đội ngũ. Hắn thoáng suy nghĩ một chút rồi lạnh lùng nói.

Vâng!

Những giáp sỹ nghe được vậy liền rùng mình nhưng vội vàng dạt ran, sau đó bọn họ liền trở về đứng thủ vệ quanh các cây cột trụ màu vàng,

Còn Hàn Lập chớp loáng lên, xuyên qua đám vệ sỹ xuất hiện bên dưới tòa đài tế màu trắng ngà ngay trung tâm. Hắn nhìn lên trên một lượt rồi lập tức khoanh chân ngồi xuống.

"Hình như đây là pháp trận Lưỡng Nghi Vi Trần của Tiên giới." Trong thần thức Hàn Lập chợt vang lên giọng nói chứa đầy ngạc nhiên của Giải Đạo Nhân.

"Lưỡng Nghi Vi Trần? Không phải là Lưỡng Nghi Diệt Trần sao?" Hàn Lập nghe xong thoáng giật mình, hắn liền dùng thần niệm truyền âm lại.

"Không phải. Tuy rằng Lưỡng Nghi Diệt Trần cũng là một loại trận pháp ở Tiên giới nhưng công hiệu đơn giản hơn, chủ yếu là dùng để vây và giết địch. Còn so về trình độ phức tạp thì chưa thể đạt đến một hai phần của Lưỡng Nghi Vi Trần được." Giải Đạo Nhân đáp không chút lưỡng lự.

"Ô, trận Lưỡng Nghi Vi Trần có gì huyền diệu?" Ánh mắt của Hàn Lập chợt lóe.

"Lưỡng Nghi Vi Trần có ba công năng là vây khốn, làm suy yếu và tự phát nổ. Cho dù công năng nào cũng đủ khiến cho chân tiên bình thường

phải đau đầu. Hơn nữa khả năng tự kích nổ của nó cực kỳ có uy lực. Chỉ cần đủ lượng sinh linh, bảo vật cao cấp hiến tế thì đến cả chân tiên cao cấp cũng dễ phải táng mạng bên trong." Giải Đạo Nhân đáp lời.

"Hiển tế sinh linh? Tự phát nổ?" Nghe vậy Hàn Lập rùng mình,

"Không sai! Thứ dùng hiến tế cho mắt trận cũng có thể các loại vật liệu quý hiếm, mà cũng có thể là các sinh linh mạnh mẽ. Nói như vậy, một khi quá trình hiến tế xảy ra, các loại tế phẩm trong bán kính một trăm dặm ngay lập tức liền bị luyện hóa thành tro bụi." Giải Đạo Nhân bình thản đáp lời.

"Ra là vậy, giờ ta đã hiểu tại sao Minh Tôn lại bắt ta và hai người Vân Đạm Nguyệt phải trấn thủ ở trận nhãn, không được rời đi." Khuôn mặt Hàn Lập biến đổi, giọng nói lập tức trở nên giận dữ.

"Có điều cho dù chỉ đơn giản như Lưỡng Nghi Diệt Trần cũng đã khá khó bố trí tại giới diện cấp thấp này. Đừng nói đến loại có trình độ phức tạp như Lưỡng Nghi Vi Trần. Theo ta thấy tại chỗ mắt trận này vẫn có chỗ khác biệt so với loại chính gốc." Giải Đạo Nhân nói thêm.

"Tài nguyên ở giới diện này không thể so sánh với Tiên giới được, đại khái cũng đã thay thế hoặc đổi nguyên vật liệu ở một số bộ phận mới có thể miễn cưỡng bày bố được loại trận pháp xuất nguồn từ Tiên giới này. Cũng có nghĩa công dụng của nó phải đổi khác ở phần nào đó, hoặc là phải suy yếu đi. Người có tìm ra điểm khác biệt nào không?" Hàn Lập suy nghĩ một chút rồi chợt hỏi.

"Bản thân ta chỉ là một cái khôi lỗi ngục tiên chỉ biết chiến đấu, bày binh bố trận không phải là chuyên môn của ta. Có thể nhận ra một số loại trận pháp ở Tiên giới đã là hết khả năng ta làm được, còn tìm kiếm sơ hở trong đó thì lực bất tòng tâm." Giải Đạo Nhân lạnh nhạt đáp.

"Quả thật là phiền phức. Ta chỉ định đối phó với tên chân tiên kia chứ không phải cùng hắn đồng quy vu tận." Ánh mắt của Hàn Lập đảo qua đảo lại rồi trở nên lạnh lẽo.

"Nếu đạo hữu chỉ muốn bảo vệ mình thì ta có biện pháp." Giải Đạo Nhân suy tư chốc lát rồi chậm rãi nói.

"Biện pháp gì?" Hàn Lập nghe vậy liền rung động.

"Ta có thể làm một vài cử động nhờ ở mắt trận nơi này, một khi quá trình hiển tế xảy ra, vị trí mà ngươi đứng sẽ được bỏ qua." Giải Đạo Nhân bình tĩnh nói.

"Có biện pháp này sao? Có tin được không?" Hàn Lập thoáng do dự.

"Thôi, cứ làm như thế đi." Hàn Lập cân nhắc rồi quyết định.

"Tốt, ta muốn có Phệ Kim Trùng Vương phối hợp với ta. Chỉ có nó mới có thể làm việc này mà không ai hay biết." Giải Đạo Nhân quả quyết.

"Không thành vấn đề! Kim nhi, tiếp theo ngươi cứ làm theo phân phó của Giải huynh, đừng phạm vào sai lầm nào." Hàn Lập gật đầu đáp ứng. Sau đó hắn đưa thần niệm vào linh thú hoàn rồi nói với Phệ Kim Trùng Vương.

Thời gian tiếp theo hắn vẫn ngồi im không nhúc nhích nhưng ngón tay hơi duỗi thẳng, một vệt sáng nhỏ bé bắn vọt ra rồi biến mất hút trong hư không. Ngay sau đó, chỉ cách gang tấc trên cột sáng màu vàng xuất hiện dao động cực nhỏ mà các tu sĩ không tài nào phát hiện được. Thì ra đó là một con bọ cánh cứng lớn tương đương với hạt gạo.

Thân hình con bọ mờ đi rồi bám sát lấy cột sáng. Miệng nó nhúc nhích, bắt đầu khắc lên cột sáng một loại ký hiệu mà không gây ra bất kì động tĩnh

nào. Hơn nữa cùng với lúc này, trong đầu con bọ không ngừng vang lên âm thanh của Giải Đạo Nhân, chẳng những vậy mà còn có một bức đồ án hoàn chỉnh bao gồm chi chít các loại hoa văn hiện lên rõ ràng.

Mà hết thấy quá trình, các giáp sỹ quanh đó hoàn toàn không phát hiện ra cây cột mà mình phải bảo vệ đang xuất hiện loại biến hóa rất nhỏ.

Không riêng gì cây cột trụ này, thời gian sau đó, bảy cột trụ còn lại đều bị con Phệ Kim Trùng đã thu nhỏ động tay chạm chân.

Lúc này Ngân Cương Tử, tên đầu trọc và những tu sỹ Đại Thừa danh tiếng khác hoặc đứng hoặc ngồi ẩn mình trên một mảng không trung. Ai nấy đều giữ vẻ mặt nghiêm trang không nói năng gì.

Đột nhiên không gian trước đó hơi dao động, thân hình của Minh Tôn trực tiếp ngưng tụ rồi hiện lên.

"Minh huynh! Sao chỉ có một mình ngươi? Hàn đạo hữu cùng bọn Vân Đạm Nguyệt đâu?" Thiếu phụ Ô Linh nhìn qua rồi nhú mày hỏi.

Các tu sỹ Đại Thừa khác cũng tỏ vẻ kinh ngạc.

"Ô Linh đạo hữu không cần phải lo. Ta đã giao cho ba người bọn họ đi trấn thủ hai mắt trận của tòa đại trận Lương Nghi Diệt Trần. Chỉ cần đại trận này không bị phá hủy, chúng ta có thể thoải mái ra tay với tên chân tiên mà không cần phải lo lắng điều gì." Thần thái của Minh Tôn thủy chung không biến đổi chút nào.

Chương 2415: Kịch chiến bắt đầu

"Cái gì? Thiếu vắng ba người bọn Hàn đạo hữu làm cho thực lực của bọn ta lại giảm đi một phần, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Mà đạo hữu Hiên Cửu Linh hiện giờ nơi nào? Không phải là cùng đồng loạt ra tay với chúng ta sao?" Ngân Cương Tử nhướng mày hỏi.

"Thực là chẳng có biện pháp khác. Chỉ có ba người bọn họ đích thân bảo vệ mắt trận mới khiến ta thôi lo lắng về sự an toàn của đại trận Lương Nghi Diệt Trần. Dù sao đại trận này là một vũ khí bí mật từ Tiên giới, cũng có thể xem nó như đòn sát thủ dành cho tên chân tiên kia. Thế nên cân đối nặng nhẹ xong ta chỉ biết chọn cách này. Còn về Hiên Cửu Linh thì các vị cứ yên tâm, hắn đã đến nơi này rồi." Minh Tôn trả lời không chút hoang mang.

Ngay lúc lời nói của hắn vừa dứt, bỗng nhiên trong hư vô gần đó vang lên giọng nói lạnh lùng của một người đàn ông.

"Sao thế? Các vị lo lắng Hiên mỗ thuộc loại người lâm trận lùi bước sao? Các người cứ yên tâm, cho dù các người có đôi ý bỏ chạy hết thì Hiên mỗ cũng sẽ ra tay một mình. Loại cơ hội được chém giết chân tiên thế này không phải việc hề muốn là được."

"Khẩu khí lớn lắm! Quả đúng là giọng nói của Hiên đạo hữu. Nếu đạo hữu đã đến nơi đây thì có sao không hiện thân ra cho mọi người gặp." Sắc mặt của Ô Linh hòa hoãn đi nhiều hơn nhưng ánh mắt của nàng vẫn mang theo từng tia sáng đảo qua khắp nơi.

Những người khác nghe vậy cũng thoải mái hơn đôi chút.

"Hiên mỗ là loại người luôn thích độc lai độc vãng nên không cần gặp gỡ các người làm gì. Các người chỉ cần biết đến lúc cần thiết ta sẽ lập tức ra tay." Giọng nói của Hiên Cửu Linh vẫn lạnh lẽo vô cảm.

Lúc này, hết thấy các tu sỹ Đại Thừa đều nhìn nhau không nói. Bọn họ không thể phát hiện ra vị trí của Hiên Cửu Linh ở đâu nên trong thâm tâm chợt có đôi phần hoảng sợ.

Bên ngoài khu vực Minh Sát, xa tít cuối chân trời bỗng đâu một âm thanh nổ vang rồi kéo theo là vệt sáng xanh chớp động. Vệt sáng hơi mờ hồ một chút rồi lao vút vào sâu bên trong dải đất Minh Sát.

Đột nhiên màn hào quang chợt tắt, giữa không trung liền hiện ra một chiếc thuyền trong như ngọc lưu ly cao chừng hơn mười trượng.

Ngay trước mũi tàu có dáng vẻ tái nhợt của hai người Lục Dục và Băng Phượng đang đứng.

"Lúc này tạm ổn rồi. Thật không ngờ tên điên kia cứ truy đuổi liên tục, chẳng những pháp lực của hắn không hề tiêu hao mà dường như còn càng lúc càng dồi dào hơn. Nhưng đến được nơi này tạm thời coi như đã an toàn, ta muốn chờ hắn thêm một chút để kéo ngắn khoảng cách rồi mới dụ hắn vào bên trong." Lục Dục quay lại nhìn về phía sau, ánh mắt không dấu nổi nét sợ hãi.

"Không sai. Đến giờ này hầu hết số linh dược và bùa chú mà Hách Liên Thương Minh đưa cho chúng ta đã dùng hết. Thậm chí một ít bản nguyên của người mới khôi phục cũng phải dùng sạch luôn. Nếu lần này bọn họ không trấn áp được gã điên kia, ta và người cũng chẳng còn cơ hội bỏ chạy nữa đâu." Băng Phượng cười với vẻ gượng gạo khó coi.

"Chẳng phải thằng cha Minh Tôn khẳng định sẽ mời đến các cao thủ hàng đầu ở đại lục này hay sao, nếu vậy trong đó hẳn là phải có chủ nhân trước đây của ta. Tuy ta không muốn thừa nhận, nhưng chủ nhân trước đây của ta có thủ đoạn phi thường. Có hẳn gia nhập chuyển này tin rằng hơn phân nửa sẽ không thất bại." Lục Dực bình thản nói.

"Ô, không thể tin nổi là người vẫn có chút tin tưởng đối với Hàn huynh." Băng Phượng cảm thấy khá bất ngờ.

"Hừ, nếu không phải vậy thì việc gì ta phải trông chờ vào điều kiện ngàn năm không gây phiền toái của Minh Tôn. Có thời gian ngàn năm chắc chắn ta sẽ tu thành đại pháp, ở Linh giới sẽ không kẻ nào đủ khiến ta e ngại nữa." Lục Dực hừ lạnh, ánh mắt của hắn hơi chớp.

"Có phải không, ta lại thấy tư chất khủng bố đến mức như yêu nghiệt của Hàn huynh thì ngàn năm nữa sẽ không đoán được tu vi của hắn đến độ nào. Thậm chí trong vạn năm nữa hắn sẽ phi thăng tiên giới cũng có thể." Băng Phượng liếc mắt nhìn Lục Dực, khóe miệng nàng mỉm cười châm chọc.

"Phi thăng Tiên giới! Ha ha, người xem việc này đơn giản vậy thôi sao? Toàn bộ Linh giới này đâu chỉ có mấy trăm tu sỹ Đại Thừa, nhưng gần mười vạn năm nay chưa hề nghe thấy có ai đó phi thăng thành công. Người chủ nhân trước đây của ta có tư chất vào dạng nghịch thiên, có cơ duyên trong người, nhưng nếu chỉ vậy thì vẫn chưa đủ một phần trăm cơ hội." Lục Dực cười điên cuồng.

"Phải vậy không? Nhưng ta lại rất tin tưởng Hàn huynh sẽ tiến vào Tiên giới. Nếu lần này ta và người đều bảo trụ được tính mạng, người dám đánh cược với ta không?" Băng Phượng nghe đến đây, sắc mặt chợt hiện vẻ kỳ quái.

"Đánh cược?" Lục Dực tỏ vẻ bất ngờ.

"Rất đơn giản, đánh cược xem Hàn huynh có thể phi thăng lên Tiên giới để trở thành chân tiên không?" Bằng Phượng nói rất rành mạch.

"Muốn cược cái gì?" Lục Dực nhìn chằm chằm thiếu nữ bên cạnh, thấy đôi phương không có vẻ gì giống như đang đùa cợt. Đợi lúc sau hắn mới lạnh lùng hỏi lại.

"Không phải là người rất muốn có ta làm bạn ư để song tu sao? Nếu ta thua, ta đáp ứng trở thành vợ người. Nhưng nếu trong vòng vạn năm Hàn huynh phi thăng thành công thì người phải đồng ý với ta một việc. Hễ thấy ta ở nơi nào thì người phải tự động lánh đi, không được cùng ta tranh đoạt bất cứ điều gì. Đương nhiên trong vòng vạn năm tới cũng không được quấy rầy ta." Bằng Phượng thẳng thắn đáp.

"Xem ra người rất nắm chắc về thực lực chủ cũ của ta." Lục Dực nghe xong tỏ vẻ do dự không quyết.

"Sao thế? Người sợ sao? Người không dám tự tin vào phán đoán của mình nên không dám đánh cược, nếu vậy thì nên ngoan ngoãn chờ Hàn huynh bắt về làm thú nuôi đi."

"Có cái gì mà ta không dám? Nhưng điều cược phải được thay đổi. Người muốn dùng ván cược để ước thúc ta trong vạn năm thì người cũng phải chịu kết quả tương ứng. Nếu chủ nhân cũ của ta không thể phi thăng trong vạn năm nữa, lúc đó ta chẳng còn hứng thú gì lấy người làm vợ, người hãy làm thị thiếp của ta đi, sau này ta sai gì nghe đó, tuyệt đối không được cãi lời. Hơn nữa canh bạc này còn phải lấy tâm ma ra thế độc." Lục Dực trầm ngâm trong chốc lát rồi ánh mắt trở nên dữ dằn quả quyết.

"Làm thiệp? Thẻ độc? Được, không thành vấn đề!" Anh mắt của Băng Phương biến đổi nhưng liền không lưỡng lự gập đầu.

Lục Dực thấy vậy không rùng mình nhưng sau khi suy tính lại một lượt cảm thấy mọi chuyện không vấn đề gì, khả năng mình bị thua cực kỳ nhỏ bé nên hắn liền há miệng phun ra một ngụm máu.

Tiếp đó ngón tay hắn múa lên, đoàn máu huyết xoay tròn vài vòng rồi biến thành một cái mặt quỷ đỏ chót.

Lục Dực lăm nhăm trong miệng, ngón tay vẫn liên tục bấm niệm thần chú, xem ra đã quyết tâm thẻ thốt một phen với ma tâm của mình.

Băng Phương ở bên cạnh thấy vậy, hai chân mày của nàng khẽ nhíu. Sau đó nàng cũng nhả máu thi pháp cùng hạ lời thẻ tương tự.

Giao kèo đánh cược đã thực hiện xong, Băng Phương cùng Lục Dực liếc mắt nhìn nhau, cả hai đều thấy trong mắt của đối phương ánh lên sự chắc chắn của mình.

Nhưng không đợi cho đối phương nói gì, đột nhiên sắc mặt Lục Dực chợt đổi, hắn quay đầu nhìn về nơi xa xăm nào đó phía sau.

Hầu như cùng với lúc này, bầu trời vốn đang im ắng bỗng nổi lên từng trận những tiếng nổ âm âm như sấm, hơn nữa từng trận sóng khí như mưa to gió lớn ào ạt kéo đến.

"Đi mau, hắn đã gần tới rồi." Khuôn mặt của Băng Phương tái đi.

Lục Dực không nói không rằng mà chấp tay niệm chú. Bàn tay hắn khẽ cuốn nhanh chóng bỏ một viên đan dược màu đỏ đậm vào trong miệng.

Lập tức chiếc thuyền màu ngọc lóng lánh bên dưới rung lên, hóa thành một vệt cầu vồng xanh biếc xé trời mà bay mất. Chỉ trong chớp mắt, nó đã bay vào sâu bên trong vùng đất Minh Sát.

Mà cũng khoảng mấy nhịp thở sau, phía cuối chân trời lóe lên từng tia sáng đỏ chói. Một đoàn mây màu đỏ tươi như máu chợt hiện ra, tiếp đó lại dùng tốc độ không thể tưởng được bay thẳng theo phương hướng của chiếc thuyền trước đó.

Mà trong giữa đám mây lúc này hình như đang có mờ mờ ảo ảo tám con ngũ trảo huyết long miệng không ngừng phun ra từng mảng sáng màu vàng rực, tạo nên từng trận sấm nổ vang.

Trong nháy mắt, đám mây màu đỏ tươi lao thẳng vào vùng đất Minh Sát rồi đuôi sát theo chiếc thuyền lúc này.

Cả hai một chạy một đuổi với tốc độ cực nhanh, người ngoài trông thấy tuyệt đối sẽ không thể tin vào mắt mình. Thế nhưng khoảng cách cả hai đang dần mỗi lúc một thu hẹp.

Không đến một tuần trà sau, đứng trên thuyền hai người Lục Dực và Băng Phượng đã có thể nhìn rõ bằng mắt thường đám mây phía sau đang ùn ùn kéo đến, sắc mặt ai nấy đều trở nên cực kỳ căng thẳng.

"Có còn Tị Phong Phù của Minh Tôn không?" Lục Dực nhìn qua Băng Phượng.

"Chỉ còn một lá cuối cùng." Băng Phượng chần chừ rồi mới đáp.

"Còn chờ gì nữa, tám bí phù này không dùng lúc này còn đợi đến khi nào?" Lục Dực gầm lên.

Băng Phượng nghe vậy chỉ lặng im phát tay áo, một tấm bùa màu xám bạc vọt ra. Tấm bùa chớp động vài cái rồi nhập thẳng vào thân chiếc thuyền dưới chân.

Ngay sau đó, trên thân chiếc thuyền hiện lên vô số ký hiệu màu bạc. Những ký hiệu này chớp lên rồi lại lần nữa chìm ngấm vào trong thân thuyền.

Chiếc thuyền bằng ngọc lập tức rú lên một tiếng chói tai, toàn thân nó trở thành mơ hồ, tốc độ của nó bỗng chốc tăng vọt, so với đám mây đỏ tươi phía sau xem ra còn nhanh hơn nhiều rồi cứ vậy mà lao vọt đi.

"Hừ, lại là chiêu này. Chính là một loại phù chi dùng một lần. Thế nhưng bọn chúng có được phù lục xuất nguồn từ Tiên giới quả là một chuyện khó tin." Mã Lương đang đứng trên đầu một con huyết long trong màn mây máu bỗng nhiên hừ lạnh.

"Chủ nhân, chắc hẳn các chân tiên ở thời thượng cổ có lưu lại một vài tấm bùa, nếu không thì những đám này sao có thể chế luyện được linh phù của Tiên giới." Dương Lộc đứng ở bên khom người trả lời.

"Cho là vậy đi. Nhưng bọn chúng có loại phù này hỗ trợ thật phiền phức, nếu không chúng ta đã có thể bắt được chúng từ nửa tháng trước rồi." Ánh mắt của Mã Lương lộ ra vẻ thiếu kiên nhẫn.

"Ngài cứ yên tâm, đúng là loại phù lục này vẫn lưu truyền ở Linh giới nhưng tuyệt đối là vô cùng hiếm hoi. Dựa vào những lần chúng đã dùng trước đây cũng đã mấy lượt rồi, không chừng đây là lá cuối cùng cũng nên." Dương Lộc cung kính đáp lại. Hắn hoàn toàn không hay biết lời băng quơ của mình thế nào mà lại nói trúng tình cảnh của hai người Lục Dực.

"Hy vọng vậy đi. Dương Lộc, người có thấy nơi này là một chỗ rất tốt để bố trí mai phục không?" Mã Lương không đưa ra ý kiến thêm. Hắn quét thần niệm về khắp bốn phía, đột nhiên khuôn mặt lộ vẻ kỳ quái.

"Ồ, chủ nhân có phát hiện gì sao?" Dương Lộc hơi giật mình.

"Không có. Nhưng ở nơi âm sát khí dày đặc thế này, cho dù thần niệm của ta rất lớn nhưng vẫn bị hạn chế nhiều. Nếu trong này được bày ra một cạm bẫy thì đây chính là nơi tốt nhất để đối phó với ta." Mã Lương cười nhẹ, chẳng vậy mà trong mắt còn lóe lên từng tia lạnh lẽo.

Chương 2416: Thần hồn ấn ký

Nghe vậy sắc mặt của Dương Lộc tái đi. Hai mắt hắn đảo khắp bốn phía nhưng chỉ thấy nơi nơi đều là âm sát khí, thần niệm cũng chỉ bao phủ được khoảng mười dặm, căn bản không thể phát hiện người mai phục từ xa được.

"Không cần phải lo lắng, chẳng phải đã sớm đoán là đám cao thủ ở đại lục này sẽ hành động sao? Vừa hay đúng ý bọn tiên, chỉ cần diệt sách đám người này thì toàn Linh giới sẽ không còn ai dám mạo phạm ta nữa." Mã Lương cười lạnh.

"Chủ nhân nên cẩn thận một chút. Theo ta biết thì Hách Liên Thương Minh có thể lực rất lớn ở Linh giới, nếu bọn họ vận dụng khả năng chỉ e là không ít loại thủ đoạn bí mật đâu." Dương Lộc vẫn cẩn thận nhắc nhở thêm.

"Thủ đoạn bí mật? Chỉ là một thể lực ở cái giới diện nhỏ bé này thì có thủ đoạn gì uy hiếp nổi ta? Kể cả bọn chúng có lợi dụng những trói buộc của pháp tắc đi nữa nhưng đối với ta lại chẳng có tác dụng gì." Mã Lương ngáp dài ra vẻ chẳng quan tâm.

Dương Lộc thấy đáng về tự tin của Mã Lương đành chỉ dám vâng vâng dạ dạ không nói thêm điều gì khác nữa.

Lúc này đám mây máu và chiếc thuyền lưu ly đã đi vào rất sâu trong vùng đất Minh Sát. Bất chợt chiếc thuyền ở phía trước trở nên mờ ảo rồi biến mất ngay giữa không trung.

Con người của Mã Lương đang đứng trên thân con huyết long co lại, tay áo hắn khẽ phất, những tiếng sấm ầm ầm phát ra từ đám mây máu đột ngột

im ắng rồi dừng lại ngay giữa không trung.

Dương Lộc thấy vậy sắc mặt chợt đổi mà hào quang cũng lóe lên, lập tức toàn thân hắn được phủ thêm một bộ chiến giáp màu vàng.

Đúng lúc này bầu trời chợt vang lên tiếng sét, toàn bộ thiên địa như chao đảo, từ khắp bốn phương tám hướng âm sát khí đen ngòm bỗng nhiên gầm rú lên cuộn cuộn từng đoàn. Tiếp đó ngay giữa không trung lại xuất hiện thêm chi chít rất nhiều cây cờ. Những cây cờ đón gió mà lớn, thoáng chốc đã cao to hơn trăm trượng, giống như cây cổ thụ che kín trời rồi vây chặt lấy đám mây máu vào giữa.

Cùng với lúc đó, một vòng sáng màu xanh hình tròn như mặt trăng đột nhiên hiện ra ngay giữa không trung. Trên vầng sáng có khoảng hơn mười người đang đứng. Bọn họ đều đang nhìn về phía đám mây máu với vẻ mặt khác nhau.

Bọn họ chính là nhóm tu sỹ Đại Thừa của Minh Tôn. Ngoài ra Bằng Phụng và Lục Dực vừa biến mất cũng đang đứng ở trong đó, chỉ có điều sắc mặt hai người họ đã tái lại còn tái hơn.

Mã Lương vẫn giữ vẻ mặt như chẳng thấy gì, liếc nhìn mấy cán cờ khổng lồ một lần rồi khẽ phát tay vỗ vào khoảng không.

Một tiếng nổ vang!

Đám mây trào sôi, sau lại hóa thành một bàn tay đỏ như máu lớn khoảng một mẫu vỗ mạnh về hướng vừa nãy.

Oành! Từng mảng hào quang lượn lờ xung quanh gần trăm cán cờ khổng lồ đột nhiên ngưng tụ lại thành một tấm gương ngũ sắc rất lớn.

Bàn tay không lồ màu máu vỡ lên tấm gương nhưng lại biến mất tích vào bên trong, hầu như không truyền ra bất kỳ tiếng động nào.

Gần như cùng với lúc đó, tại một nơi hẻo lánh xa xôi trong khu vực Minh Sát, một cái bàn tay khổng lồ đỏ như máu đột ngột hiện ra rồi vỡ mạnh xuống mặt đất.

Khắp nơi như đồi rung núi chuyển, dưới mặt đất liền xuất hiện thêm một cái hồ lớn chừng vài dặm.

"Ô, di dời không gian! Pháp trận này hình như là..." Mã Lương ồ lên kinh ngạc.

Nhưng đúng lúc này, những cán cò lại nổi lên từng tràng âm thanh ông ông, tiếp đó một cái gương khổng lồ như vừa nảy lại hiện ra.

Ngay lập tức xung quanh đám mây máu xuất hiện quang cảnh lạ kỳ, vô số loại ảo ảnh như đèn đài, cung điện, quái thú, quái vật khiến cho người ta phải chú ý lắng nhìn. Có điều chỉ cần thiếu cẩn thận là linh hồn của người nhìn sẽ bị những ảo ảnh này hớp mất.

Mã Lương thấy vậy liền trầm mặt, chấp tay bấm niệm thần chú. Sau lưng hắn bỗng phun ra đoàn khí hai màu đen và trắng. Đoàn khí ngưng tụ lại cũng tạo thành một tấm gương cỡ kỹ hai màu.

Chiếc gương này chỉ bé bằng bàn tay, nhưng nhờ điều khiển của pháp quyết, nó xoay tròn mấy vòng rồi dần lớn lên cỡ như cái chậu thau. Mặt ngoài của tấm gương hiện ra một cái thái cực đồ rồi từ đó phóng đi một luồng sáng hai màu đen trắng.

Chỉ thấy không gian quanh đó vang lên tiếng rách toạc. Mà tấm gương ngũ sắc ở bên ngoài đám mây máu cũng bị cột sáng hai màu xuyên thấu qua, hóa thành muôn vàn điểm sáng, sau đó tan biến mất.

Mấy tu sỹ Đại Thừa đứng trên vàng trắng ngạc nhiên. Còn tu sỹ có cái đầu trọc lóc nhìn về phía Minh Tôn hỏi:

"Minh huynh, pháp trận Lương Nghi Diệt Trần mà ngươi xưng bá là thế kia sao? Đối phương chỉ dùng một chiêu tùy tiện là phá giải gọn!"

"Hừ, một chiêu? Nếu ta đoán không nhầm tấm gương hai màu kia là bảo vật không dưới huyền thiên chi bảo, còn với thứ bình thường ngươi đừng nghĩ đến việc phá vỡ trận này. Nhưng với thủ đoạn như vừa rồi mà cho là hắn đã phá trận lại tuyệt đối càng sai." Minh Tôn đáp lời mà ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm đám mây máu bên dưới, hoàn toàn không quay đầu lại.

"Thật vậy sao?" Gã đô con đầu trọc tỏ vẻ không tin lắm.

Nhưng lời nói của Minh Tôn bắt đầu ứng nghiệm. Ngay sau đó, ngay bên dưới tấm gương ngũ sắc vừa bị cột sáng đen trắng phá hủy khi nãy không biết từ khi nào đã bắt đầu xuất hiện những ký hiệu nhỏ cỡ hạt gạo màu trắng. Ban đầu còn lưa thưa vài cái, nhưng chỉ chớp mắt sau đã giống như tuyết giữa trời đông.

Cùng lúc đó, một cỗ áp lực của pháp tắc nào đó bắt đầu bao phủ lên đám mây máu.

Đứng bên trong đám mây, Mã Lương chợt thấy thân mình phát lạnh, mà không khí xung quanh dường như bị cô đặc lại. Hắn liền tái mặt, vội vàng chấp tay điều chỉnh lại pháp lực trong cơ thể nhưng phát hiện có đến hơn ba phần pháp lực bị ngưng trệ mất linh.

Mà Dương Lộc đứng ở bên, ngay khi bị pháp tắc bao phủ lên người hắn cảm thấy toàn thân nặng như thái sơn, hơn một nửa pháp lực trong người không thể vận dụng được, thế nên ánh mắt không dấu nổi vẻ sợ hãi.

"Ngay cả ta cũng bị vây hãm, quả nhiên là bí trận của Tiên giới. Bản lãnh của các người lớn lắm, ở giới diện thấp bé này mà cũng bày bố được pháp trận cao đến vậy. Nhưng đáng tiếc là trận này không hoàn toàn trọn vẹn, nếu ta muốn phá cũng không quá khó." Mã Lương hít thật sâu sau đó cười như điên cuồng.

Tiếp đó hắn há miệng nhả ra một chiếc ô nhỏ xanh mướt, ngón tay hơi vẽ một vòng vào khoảng không.

Chiếc ô nhỏ phát ra một tiếng vang suốt rồi bay vút lên phía trên đám mây. Nó nhoáng lên, đón gió mà lớn, chậm chạp hé mở, thoáng chốc đã thành một cái dù lớn hơn một mẫu.

Chiếc dùng buông xuống một mảng sáng xanh mênh mông bao phủ lấy đám mây máu bên dưới.

Mà sau khi được màn sáng này che lên, những áp lực của pháp tắc xung quanh đó liền giảm bớt đi bảy tám phần.

Mà đang đứng trong đám mây, Dương Lộc cảm thấy thân thể nhẹ nhàng hơn rất nhiều, pháp lực hầu như cũng đã khôi phục lại.

Còn về Mã Lương thì tựa hồ hoàn toàn thoát khỏi trói buộc, hắn nhẹ nhàng cười rồi đột ngột giẫm chân lên thân con huyết long phía dưới.

Con rồng ngâm lên một tiếng lớn!

Tám con ngũ trảo huyết long vốn trốn trong đám mây máu đều đồng loạt nhảy ra, quanh thân chúng lượn lơ từng tia chớp điện thật to, hơn nữa con nào con nấy đều tỏa ra khí tức cấp bậc Đại Thừa cực khủng bố rồi lao thẳng đến đám người Minh Tôn đang đứng trên vàng trắng.

"Ra tay đi. Hắc vừa phải đối phó với cấm chế của trận pháp, vừa phải điều khiển đám mây đối phó chúng ta nên tuyệt đối không thể kiên trì được lâu đâu. Ta cũng sẽ gọi bốn vị chân linh đến hỗ trợ các ngươi." Minh Tôn thấy vậy liền không do dự hét lên. Bàn tay hắc chụp vào hư không, bỗng nhiên lòng bàn tay hiện ra thêm một cái thẻ lệnh màu tím hồng rồi ném ra.

Tiếng sét vang lên!

Cái lệnh bài chớp lóe rồi hóa thành một ký hiệu lớn màu tím hồng.

"Oành", "oành", "oành", "oành". Sau bốn tiếng nổ long trời vang lên, không gian bên cạnh đám mây máu chợt dao động rồi thành hình hiện ra bốn tòa đài màu ngăm đen. Trên mỗi tòa đài đều có một con quái thú hình dáng cực kỳ dữ tợn đang nằm phục.

Bốn con thú này giống hệt nhau, thân chúng dài vài chục trượng, đầu rồng mình sư. Đang nằm dài trên đài cao, hai mắt vốn nhắm nghiền đột ngột mở lớn, đồng loạt đứng dậy rồi vươn cổ gầm vang như hổ.

"Hắc Nghê, mà đến những bốn con."

"Ha ha, Minh huynh, ngươi cũng giỏi dấu diếm lắm. Có chúng trợ giúp thì trận chiến này không thắng mới lạ." Ngân Cương Tử vừa thấy bốn con thú này liền tỏ ra vui mừng.

Mà Ô Linh cùng mấy người khác cũng không dấu được niềm vui trên mặt.

Hắc Nghê là loại chân linh có danh tiếng gần ngang với Chân Long và Thiên Phượng. Mà nếu so sánh với Kỳ Lân cũng chẳng hề thấp kém hơn. Vậy mà lúc này còn xuất hiện đến bốn con, đủ để làm người ta vững tin hơn nhiều.

Các tu sỹ Đại Thừa chợt thấy bốn con Hắc Nghê đồng loạt hóa thành mây trắng gió màu đen ập đến bên đám mây máu, cả bọn lập tức không lưỡng lự bay đến thi triển thần thông hoặc sử dụng bảo vật nghênh đón tám con huyết long.

Lúc này, trên không trung chỉ thấy các loại hào quang đủ màu xuất hiện, mây máu quay cuồng, hoặc vô số tiếng gầm rú chấn động.

Nhưng khi thấy bốn con Hắc Nghê bỏ nhào vào đám mây, Mã Lương cười nham hiểm rồi chấp tay bảm niệm.

Trong phút chốc, đám mây máu rít lên, máu loãng cuộn cuộn xoay chuyển rồi biến hóa thành bốn người khổng lồ đỏ rực cao đến cả trăm trượng. Bốn người này ai nấy đều đầu trọc, mang giáp đỏ giáng quyền nghênh đón đàn thú.

Năm quyền chưa đánh đến nhưng một cỗ mùi máu tanh tươi đã ập tới trước khiến cho người ta cảm thấy buồn nôn.

"Vù", bốn con Hắc Nghê đồng loạt tránh né làn khí, sau đó di chuyển tức thời ra sau lưng gã khổng lồ. Chân trước của con thú vung lên, một lưỡi đao màu đen thật dài chợt lóe rồi biến mất. Mà gã khổng lồ cũng lập tức ngã nhào xuống.

Những con thú không vì thế mà dừng lại, thân hình hơi biến đổi rồi tiếp lao về phía đám mây.

Nhưng ngay lúc này, đột nhiên tiếng "chặn" lạnh lẽo truyền tới từ miệng của Mã Lương.

Bốn con Hắc Nghê cảm thấy trong đầu như có tiếng nổ vang, thân hình cũng hơi chậm lại.

"Phốc", "phốc"... Từng loạt âm thanh vang dậy, hơn mười sợi xúc tua đỏ chót nhanh như chớp nhân cơ hội này từ phía sau kéo đến vừa vện đánh lên thân bốn con thú.

Bốn con thú gầm vang, khí đen quán toàn thân chúng lập tức tản đi mất hơn nửa đồng thời còn bị đánh văng về sau hơn mười trượng. Hơn nữa toàn thân chúng còn bị một cỗ lửa đỏ rực thiêu đốt.

Ngay sau đó, trong cỗ lửa cuộn cuộn vang lên tiếng gầm giận dữ. Bốn con lốc màu đen phóng vút lên đánh bật ngọn lửa đi. Tiếp đó thân hình của bốn con thú còn cao to hơn ban đầu đến mấy lần lại hiện ra.

Mà lúc này, không xa phía sau bảy thú, bốn người khổng lồ vốn tưởng là đã chết khi nãy lại đứng thẳng dậy. Hơn nữa sau lưng chúng chẳng biết từ khi nào đã mọc thêm một cái xúc tua đỏ chót, không ngừng ngoe nguẩy. Chúng dùng ánh mắt lạnh lẽo vô hồn nhìn chăm chăm vào bảy thú màu đen.

Chương 2417: Trảm Lộc (thượng)

Bốn con thú liếc nhìn nhau rồi đồng loạt há rộng miệng, vô số những lưỡi đao đen sì như cuồng phong bạo vũ tuôn ra, lấy khí thế long trời lở đất mà chém về mấy tên cao lớn.

Những lưỡi đao màu đen này hoàn toàn không giống loại tầm thường, ngay từ khi được nhả ra đã thoát ẩn thoát hiện như âm hồn ma quỷ. Đến khi chém lên thân gã không lồ thì ánh sáng đen lại chợt lóe, lưỡi đao lại hòa vào da thịt không thất bóng dáng đâu nữa.

Chẳng những vậy, thân hình của bốn con thú loáng lên, lao sát theo những lưỡi đao phía trước. Chân trước nó khẽ vung, lập tức từng lưỡi đao đột ngột chém xuống.

Gã khổng lồ thân mình đỏ chót không hề e sợ, hai bàn tay vung lên múa loạn ở phía trước, đồng thời xúc tua đỏ tươi từ phía sau xoay tít thành một tấm màn huyết sắc nghênh đón những lưỡi đao.

Tuy mấy tên khổng lồ này bị thương chi chút, hoàn toàn không phải đối thủ của Hắc Nghê, nhưng cho dù bị chém nát tả tơi đến mức nào thì thân thể bất tử của bọn chúng chỉ cần hóa thành một đám mây máu là có thể khôi phục lại như ban đầu.

Bốn con Hắc Nghê hoàn toàn chiếm thượng phong nhưng lại cảm thấy rất e ngại mấy tên khổng lồ này. Hai phía cứ vậy mà lâm vào trạng thái giằng co.

"Chủ nhân, hay để ta đi trợ giúp một tay. Máy con Hắc Nghê này khá khó chơi nhưng thuộc hạ biết một vài nhược điểm của chúng." Dương Lộc thấy hoàn cảnh trước mắt liền cung kính hỏi ý kiến Mã Lương.

"Không cần, bốn cái huyết linh kia mới luyện thành chưa bao lâu. Cứ để chúng nó giao đấu nhiều hơn cũng chẳng hư hại gì. Nhưng thật ra ta có chuyện quan trọng khác muốn ngươi làm." Mã Lương nhìn trận chiến xa xa bình thản nói.

"Xin chủ nhân cứ phân phó!" Dương Lộc rùng mình đáp.

"Vừa nãy ta đã âm thầm thi pháp, phát hiện ra loại trận pháp này nhất định phải có hai mắt trận. Ngươi đến một chỗ đó phá hủy cho ta. Chỉ cần mắt trận vỡ thì ta sẽ thu lại phần nửa pháp lực đang dùng để ngăn cấm pháp tắc cấm chế, sau đó thi triển thủ đoạn chớp nhoáng một mẻ bắt hết đám kia." Mã Lương không lưỡng lự nói.

"Tuân mệnh, thuộc hạ lập tức đi ngay. Nhưng không biết mắt trận còn lại chủ nhân sẽ đối phó ra sao?" Dương Lộc khom người vâng lời nhưng lại chần chừ một chút rồi hỏi.

"Hừ, ngươi cứ làm tốt phần ngươi của được. Mắt trận khác không cần ngươi phải quan tâm." Mã Lương trầm giọng quát.

"Vâng, thuộc hạ lẩm miệng, mong chủ nhân không trách tội. Ta lập tức đi phá mắt trận kia." Dương Lập cảm thấy trong lòng phát lạnh, lập tức cúi đầu nói.

"Chậm đã, ta có hai thứ này giao cho ngươi."

Vừa dứt lời, Mã Lương phát tay lên. Lập tức cán ô đang tỏa ánh sáng màu xanh bao bọc lấy đám mây máu phân ra một đoàn hào quang xanh biếc rồi bắn nhanh xuống. Chớp mắt sau, đoàn hào quang hiện ra một cái ô nhỏ

xíu. Mà giữa hai mi mắt của hắn cũng có thêm một viên ngọc long lanh trong suốt.

"Bắt lấy! Trong Ý Niệm Châu có lưu lại cảm ứng vị trí pháp trận của ta. Có nó người sẽ dễ dàng tìm thấy chuẩn xác nơi cần đến, hơn nữa thông qua viên châu này ta có thể tùy lúc biết được tình hình của người. Còn đây là phần nhỏ của Thanh Độn Tán có thể giúp người ngăn trở được cấm chế của trận pháp, tuy nhiên thời gian rất ngắn, tốt nhất là người nên đi nhanh về nhanh." Mã Lương ném hai vật qua rồi nghiêm giọng nói.

"Chủ nhân yên tâm, thuộc hạ sẽ không khiến ngài thất vọng." Dương Lộc đón lấy hai vật nọ.

Ngay lập tức hắn quăng chiếc ô nhỏ ra phía trước, một làn ánh sáng màu xanh bao phủ lấy toàn thân. Dương Lộc dùng thần niệm đảo qua viên châu trong tay rồi xoay một vòng trở về nguyên hình mình gấu đầu hươu.

Tiếng xé gió vang lên!

Con thú lao ra khỏi đám mây, hóa thành luồng ánh sáng lao về trung tâm đám trận kỳ rồi biến mất hút.

Mã Lương thấy Dương Lộc đi thật xa mới lại phát tay, từ bên trong bay ra một cái hộp ngọc màu tím hồng, sau đó điềm nhẹ.

Phanh!

Cái hộp vỡ tung, để lộ một hình người tí hon đỏ thẫm bị dán lên thân bởi tấm lụa màu vàng đang lơ lửng trước mặt.

Người tí hon cao khoảng nửa thước, tóc dài đỏ sậm, đeo mặt nạ hình quỷ, hai mắt nhắm nghiền, toàn thân trải đầy những từng đạo linh văn màu đỏ, thỉnh thoảng còn tỏa ra một làn hào quang nhè nhẹ.

Mã Lương chăm chú nghiêm nghị nhìn người tí hon, pháp quyết trong tay không hề chần chừ đánh ra một đạo sáng màu bạc.

Tia sáng lóe lên, lập tức nhập vào thân hình tên tí hon không thấy đau nữa.

Ngay sau đó, tấm bùa màu vàng trên thân người tí hon rơi xuống không một tiếng động, cặp mắt trên khuôn mặt quý tử từ từ hé mở, để lộ ra hai con ngươi đỏ nhạt đờ đẫn không chút biểu tình.

Mã Lương không nói không rằng, dồn pháp lực về giữa hai mắt ép ra một viên Ý Niệm Châu khác rồi búng nó thẳng vào trong thân thể của người tí hon.

"Đi, phá hủy pháp trận còn lại, kẻ nào cản trở giết kẻ đó." Mã Lương nhìn chằm chằm người tí hon rồi ra lệnh.

Hai mắt của người tí hon chợt lóe từng tia sáng đỏ nhạt, thân hình nó dâng lên trời cao, ở giữa không trung lại xoay tròn một vòng rồi hóa thành một vệt cầu vòng đỏ đậm lao đi mất hút.

Dùng như nó không hề bị ảnh hưởng bởi pháp tắc do trận pháp gây nên.

Đứng trên vầng trăng, người chủ trì toàn cuộc chiến là Minh Tôn vẫn chưa ra tay. Vừa thấy cảnh đó, sắc mặt hắn hơi đổi nhưng cân nhắc một chút rồi nhìn về phía Lục Dục vẫn đang trong tình trạng đại thương chưa hồi phục nguyên khí bên cạnh.

"Lục Dục đạo hữu, xem ra hắn đã phát hiện vị trí mắt trận. Tuy đã có Hàn đạo hữu và Vân Đạm Sở trấn thủ, nhưng để đề phòng, đạo hữu hay đi cản trở trước, cố gắng kéo dài thời gian tiếp cận của bọn họ."

"Minh huynh đã rất rõ trạng thái của ta lúc này, ta còn biện pháp nào đeo bám bọn chúng sao?" Lục Dực cũng nhìn qua, hai mắt nhúu lại.

"Yên tâm, tất nhiên lão phu không yêu cầu đạo hữu lấy cứng đối cứng. Ở đây tao có một trận bàn là huyền thiên tàn bảo, có bảo vật này tin rằng đủ để đạo hữu cản trở đối phương được một lúc. Nếu đối phương phá bỏ được, đạo hữu hãy nhẹ nhàng lần đi trước là được." Minh Tôn vẫn bình thản chẳng tỏ vẻ tức giận chút nào.

"Nếu chỉ là chạy trốn thì không thành vấn đề. Tốt, người đưa trận bàn đây, nếu đúng là nó có khả năng vây khốn địch thì ta cũng có thể đi thêm một lần nữa." Lục Dực cân nhắc một lúc mới miễn cưỡng gật đầu.

Minh Tôn mỉm cười, cổ tay run lên, hắn đã sớm chuẩn bị sẵn một cái vòng tròn màu trắng ngà ném qua cho Lục Dực.

Lục Dực bắt lấy, chăm chú quan sát một lúc thật lâu mới nhìn qua Minh Tôn, chậm rãi gật đầu.

"Băng Phượng đạo hữu, người cũng đi trợ giúp cho đạo hữu Lục Dực một tay đi." Minh Tôn cũng nhìn qua Băng Phượng nói.

"Tốt, trận chiến này liên quan đến tính mạng của ta, bỏ ra chút sức cũng là chuyện phải làm." Vậy mà Băng Phượng bình thản gật đầu đồng ý.

Minh Tôn nghe vậy liền tỏ vẻ hài lòng. Bàn tay khẽ chụp vào khoảng không, đột nhiên hắn bắt lấy một cán cờ nhỏ màu đen, khẽ phát lá cờ về phía hai người Băng Phượng và Lục Dực.

Oanh!

Phía dưới hai người bọn họ chợt dao động, một cái pháp trận sáng trưng bởi đủ loại màu sắc hiện ra, xoay chuyển vài vòng rồi ông lên truyền tống

bọn họ đi mất hút.

"Minh Tôn, chỗ kia có cần ta đi một chuyến không? Có vẻ trong một thời gian nữa nơi này vẫn chưa cần đến ta phải ra tay." Đột nhiên giọng nói của Hiên Cửu Linh truyền đến từ dưới chân của Minh Tôn.

"Người có chắc sẽ đối phó nổi tên tí hon kia không? Nếu chẳng may thất bại sẽ là chuyện không đùa được đâu." Minh Tôn tỏ vẻ do dự.

"Yên tâm, tên đó có khí tức khá kỳ quái, nhưng cùng lắm cũng chỉ là linh thú hay yêu ma biến hóa gì đó. Công pháp của ta lại là khắc tinh của bọn này, đối phó chắc chắn sẽ dễ như trở bàn tay, tuyệt đối sẽ không chậm trễ chuyện nơi này. Huống hồ nếu ta không ra tay thì người có thể đích thân qua đó. Nhưng nơi này chỉ có mình người mới có thể mượn trận pháp để khống chế toàn bộ cục diện!" Giọng nói lạnh lẽo của Hiên Cửu Linh vẫn truyền đến không nhanh không chậm.

"Tốt, người nói thế nên cũng đành như vậy. Nhưng ta truyền tổng người qua đó đừng lười thôi chuyện gì khác, lập tức dùng thủ đoạn chớp nhoáng tiêu diệt nó rồi lập tức truyền tổng người trở lại." Minh Tôn phân vân một lúc rồi đành đồng ý.

"Người không tin tưởng vào bản lãnh của ta sao? Lần này tuyệt đối sẽ không kéo dài quá một bữa cơm." Hiên Cửu Linh cười ha ha.

Tiếp đó trước mặt Minh Tôn hơi dao động, một người trung niên mặc áo bào tro, sắc mặt bình thường bất chợt hiện ra.

Minh Tôn cảm cán cờ trong tay, cũng phát về người đứng đối diện một lần. Một cái pháp trận ngũ sắc hiện lên, tỏa ánh sáng diễm lệ rồi truyền tổng gã trung niên ở bên trong đi không để lại chút tiếng động nào.

Ở trong đám mây máu phía dưới, ánh sáng vàng chói từ hai tròng mắt của Mã Lương tắt đi. Vừa rồi hắn cũng thấy được hành động của Minh Tôn trên vàng trắng tròn nhưng ngoài trười cười lạnh nhạt, hắn chẳng làm thêm điều gì khắc. Cứ vậy hắn đứng giữa đám mây máu rồi quan sát trận chiến đang diễn ra kịch liệt ở bên ngoài.

Minh Tôn thấy dáng vẻ bình tĩnh của địch, hắn cũng nhẹ nhàng an ổn đứng trên vàng trắng rồi không có thêm bất cứ hành động nào.

Hàn Lập vẫn ngồi xếp bằng bên dưới tế đài, hai mắt khép hờ, dường như là đang chuyên chú dưỡng tâm an thần.

Bỗng nhiên sắc mặt hơi động, hai mắt mở lớn rồi nhìn ra rất xa ở một phương nào đó, còn tỏ thêm vẻ kinh ngạc.

Cũng cùng lúc đó, ở chân trời xa tít phía bên kia truyền đến từng trận nổ âm âm, một cỗ dao động cuộn cuộn ập tới. Bởi vì còn cách vị trí mắt trận này rất xa nên cũng không tạo ra ảnh hưởng nguy hại nào, nhưng chỉ vậy cũng đủ khiến các giáp sĩ của thương minh thủ vệ ở nơi này một phen sợ tái mặt. Cả đám nhao nhao lâm vào trạng thái sẵn sàng đối địch.

Hai mắt của Hàn Lập nhú lại, tia sáng màu lam chớp động trong hai con ngươi. Tầm nhìn của hắn lập tức vươn ra mấy ngàn dặm, cảnh vật ở mọi nơi lập tức trở nên rõ ràng như không bị cản trở bởi bất cứ thứ gì.

Chỉ thấy ở giữa không trung rộng lớn vốn trước đây trống không thì giờ đây bất ngờ xuất hiện thêm một tòa pháp trận màu trắng ngà rất lớn.

Bên trong pháp trận liên tục phát lên những tiếng động âm âm vang trời. Dường như có một bóng đen cao hơn mười trượng liên tục tả xung hữu đột, nhưng từ đầu đến giờ vẫn chưa cách nào xông ra khỏi màn sáng được.

Mà trên đỉnh của trận pháp lại có hai người một nam một nữ đang đứng lơ lửng.

Trong đó thiếu nữ khoác trên mình áo bào màu bạc, dung nhan xinh đẹp nhưng cặp mắt anh lên vẻ lạnh lẽo cương liệt. Nam lại mặc áo trắng, hai bên gò má hiện lên từng nét linh văn vừa vàng vừa bạc.

"Ô, là nàng! Nếu vậy người bên cạnh chắc chắn là Lục Dực rồi." Ánh mắt lấp lánh của Hàn Lập thoáng đảo qua thiếu nữ rồi dừng lại trên người tên áo trắng có khuôn mặt khá giống mình. Hắn tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng sau đó mỉm cười khuấy mà như không.

Chương 2418: Trảm lộ (hạ)

Hắn hơi cân nhắc, bỗng nhiên môi khẽ nhúc nhích.

Ở cách đó mấy ngàn dặm, trong tai Băng Phương tức thì vang lên giọng nói của Hàn Lập. Tuy chỉ vài câu ngắn gọn nhưng cũng đủ để nàng mừng rỡ.

"Cái gì thế? Ai đang truyền âm nói chuyện với ngươi?" Lục Dục bên cạnh cảm ứng được sự khác thường của Băng Phương nên quay lại hỏi.

"Hàn đạo hữu đang ở mắt trận không xa phía trước, hắn gọi ta qua đó. Lục Dục đạo hữu có muốn cùng ta qua đó không?" Băng Phương liếc mắt nhìn Lục Dục rồi khẽ cười.

"Cái gì? Hắn trấn thủ mắt trận này?" Lục Dục nghe vậy, sắc mặt tái hẳn đi.

"Sao nào? Lục Dục huynh không muốn qua đó sao?" Băng Phương chớp mắt hỏi.

"Hừ, ta qua đó rồi lấy ai chủ trì Càn Khôn Pháp Bàn? Nếu ngươi muốn đi gặp hắn cứ tự mình đi là được." Lục Dục âm trầm một lúc thật lâu mới lạnh lùng nói.

"Hàn Huynh nhờ ta chuyển một câu, nếu ngươi muốn táng thân ở đây thì cứ việc đứng yên là được. Nhưng muốn bảo trụ được tính mạng thì nên theo ta qua gặp hắn. Còn nếu tên chân linh trước mặt thoát ra, hắn sẽ đích thân đối phó." Băng Phương thở dài.

"Nói vậy là Hàn Lập muốn uy hiếp ta?" Vẻ mặt của Lục Dực trở nên dữ tợn.

"Lời đã nói xong, người muốn tin hay không thì tùy." Băng Phượng cười khanh khách rồi chấp tay bấm niệm pháp quyết. Một làn sáng mờ mờ bao lấy thân nàng, hóa thành một vệt cầu vòng bay vọt đi.

Lục Dực cũng không ngăn cản mà cứ đứng nhìn theo hướng đóm hào quang biết mất, trong lòng đầy nổi phẫn vận.

Một lúc thật lâu sau hắn mới giẫm chân nghiêng lợi:

"Người đã phát hiện ra ta, vậy ta cũng nên đi gặp tên chủ nhân cũ này một lần. Cho dù thế nào thì ta cũng cùng cấp bậc với hắn, chẳng lẽ ta sợ hãi người mãi sao?"

Vừa dứt lời, sau lưng hắn hơi dao động rồi xuất hiện thêm tám chiếc cánh ve trong suốt. Vỗ nhẽ, "vù", Lục Dực liền hóa thành một vệt sáng biến mất ở tít cuối chân trời.

Cuối cùng thì hắn đã chẳng còn quan tâm đến pháp trận màu trắng ngà phía dưới nữa.

Mà bởi không có ai chủ trì, lúc này hào quang trên bức màn thoáng chốc đã giảm đi hai ba phân so với ban đầu.

Bóng đen to lớn bị vây bên trong cũng cảm ứng được sự khác biệt. Nó càng cố liều mạng vùng vẫy tạo ra những tiếng động vang trời, đình tai nhức óc.

Ngay lập tức, cả tòa pháp trận bắt đầu trở nên rung chấn kịch liệt.

"Hàn huynh, quả nhiên huynh ở đây, thật sự là quá tốt rồi!"

Hào quang chợt tắt, thân hình của băng phượng hiện ra trên không trung khu vực tế đài. Vừa trông thấy Hàn Lập nàng đã vui mừng thót lên.

Các vệ sỹ quanh đó đã được Hàn Lập nhắc nhở từ trước nên thấy nàng tới chỉ lặng yên như cũ.

"Băng Phượng đạo hữu, đã lâu không gặp, tu vi của ngươi lại tăng mạnh. Quả đúng là thân thể của băng phượng không đơn giản chút nào." Hàn Lập mỉm cười.

"Hàn huynh lại trêu đùa. Với chút tăng tiến ấy so với đạo hữu thật giống như một trời một vực. Mà thanh danh của huynh lúc ta du ngoạn ở bên ngoài cũng nghe được không ít." Băng Phượng cười nhẹ rồi từ từ đáp xuống chỗ cao nhất phía trước người Hàn Lập.

"Chút danh tiếng ấy thật ra Hàn mỗ không hề muốn. Nếu không có chuyện phải mạo hiểm như trước mắt thì tìm ta không dễ đâu. Ô, Lục Dực cũng đang lại đây, ngươi đợi chút để ta nói với hắn mấy câu." Hàn Lập nói xong, ánh mắt lóe lên tia sáng màu lam rồi nhìn về một hướng rất xa.

"Hàn huynh nên cẩn thận, từ khi Lục Dực tiến cấp nên Đại Thừa đến nay thần thông của hắn cũng không phải nhỏ đâu. Hơn nữa hắn còn rất am hiểu một loại độn thuật thần bí, ngay đến cả chân tiên cũng không dễ dàng đuổi kịp ngay được." Băng Phượng không ý kiến gì thêm, chỉ lui ra đứng phía sau rồi nhắc nhở đôi lời với Hàn Lập.

"Ô, đến cả chân tiên cũng không đuổi kịp! Có cơ hội Hàn mỗ cũng muốn kiểm nghiệm một lần." Hàn Lập nghe vậy liền tỏ vẻ hứng thú.

Đúng lúc này phía xa xa trên bầu trời vang lên từng tiếng vù vù, một đốm sáng nữa cũng đang từ xa bay lại.

Các vệ sỹ của thương minh xông vào, nhưng sau khi nghe giọng nói bình thản của Hàn Lập "người đến không phải địch đâu" tức thì trở nên im lặng.

Hào quang lóe lên!

Lục Dục liền xuất hiện trên không trung đài tế. Hắn cúi đầu liếc nhìn Hàn Lập rồi giữ sắc mặt không đổi mở miệng:

"Nếu ngươi muốn gặp ta sao lại không tự mình đi tới? Còn nói ta không đến đây sẽ táng thân nữa, ngươi cho rằng ta sẽ tin lời của ngươi sao?"

"Nếu không tin, vậy sao ngươi lại theo Băng Phượng đạo hữu tới đây?" Hàn Lập nhẹ nhàng đáp.

"Hừ, nghe nói ngươi đồng ý tự mình đối phó với tên chân linh kia nên ta cũng chẳng cần ra tay giúp ngươi bám trụ hắn làm gì. Hơn nữa ta cũng muốn xem thần thông của vị chủ nhân cũ này có lợi hại như trong lời đồn không!" Lục Dục hừ lạnh.

"Vậy sao? Tựa như ngươi rất tự tin là ta không thể bắt được ngươi? Lại còn dám đứng trước mặt ta nói chuyện như vậy? Phải chăng ngươi đã quên trong cơ thể vẫn còn một huyết khế ta đã gieo vào?" Hàn Lập nhíu mắt rồi cười khế.

"Ha ha, nếu ta chưa tiến cấp Đại Thừa, vì khoảng cách chênh lệch quá xa thì còn chút kiêng ngại loại huyết khế này. Nhưng lúc này tu vi của ta đã tương đương ngươi, ta không tin cái khế ước này có bao nhiêu tác dụng." Lục Dục cười to.

"Thật không? Xem ra ngươi trở nên rất tự tin khi tiến cấp lên Đại Thừa. Nhưng ngươi lại sai rồi!" Về mặt của Hàn Lập vẫn thủy chung không đổi, hắn chậm rãi nói.

Vừa dứt lời, một tay của Hàn Lập bấm niệm pháp quyết nhanh như chớp, mà giữa hai mắt chọt lóe tia sáng màu lam giống như hai vầng thái dương từ hai hốc mắt tràn ra. Hắn vẫn ngồi im nửa bước không dời thế nhưng một cỗ lực lượng tinh thần khổng lồ giống như thực chất liền trào ra rồi chụp xuống.

Lục Dục giật mình, không nghĩ vừa mới giáp mặt mà Hàn Lập đã ra tay. Hắn kinh hãi quát khê, thân hình hơi động như muốn bắn vọt về phía sau, đồng thời một tay cũng vội dơ lên như sẽ thi triển bí thuật nào đó để phản kích.

Nhưng đúng lúc này, Hàn Lập hừ một tiếng lạnh lẽo.

Tiếng "hừ" tuy không lớn nhưng truyền đến tai của Lục Dục lại làm cho thần thức của hắn ông lên như bị muôn ngàn tia sét đánh. Thân hình đang lui về hay pháp quyết đang chuẩn bị xuất ra cũng vì vậy mà trở nên chậm chạp.

Mà đúng lúc này, trong nháy mắt cỗ lực lượng tinh thần khổng lồ cuộn cuộn ập đến cuốn Lục Dục vào giữa, đồng thời một chữ "định" khác lại từ miệng Hàn Lập truyền ra.

Lục Dục chỉ cảm thấy trong biên thần thức của mình có một điểm nhỏ nổ tung, tiếp theo là một loại dao động cực kỳ quỷ dị tràn ra, nháy mắt đã lan khắp toàn thân thể.

Hắn chỉ cảm thấy thân thể loạn choạng, kể cả đầu lẫn tứ chi đều trở nên cứng ngắc, không làm cách nào nhúc nhích được.

"Ngươi"

Lục Dục hét lên nhưng mồm miệng cũng cứng lại không sao nói hết được, cuối cùng chỉ còn mỗi vẻ hoảng sợ cực độ trên khuôn mặt.

Thấy vậy Hàn Lập mới không chút hoang mang thả lỏng pháp quyết.

Băng Phượng bên cạnh nhìn thấy cảnh này lập tức phải há mồm tròn mắt.

Tuy nàng biết Lục Dục tuyệt đối không phải đối thủ của Hàn Lập, nhưng có nằm mơ cũng không dám nghĩ tới ngay cả cơ hội ra tay cũng không kịp, cuối cùng bị Hàn Lập thi pháp chế trụ trong tức khắc.

"Hàn huynh, đây là chuyện gì?" Mang theo vẻ ngơ ngác giật mình một lúc mới cất lên được tiếng hỏi.

"Không có gì, chỉ bởi hấn quá coi thường tác dụng của huyết khê, cứ cho là ngang cấp với ta là sẽ không bị trói buộc. Cơ bản thì cách nghĩ này không sai, nhưng nếu đối với ta thì mới là sai mười lần sai! Hàn Lập cười nhẹ. Hấn thầm nghĩ trong lòng, với thần thức của mình mạnh gấp mấy lần đối phương, chỉ với khoảng cách chênh lệch này đã thừa sức phát huy uy lực không nhỏ của huyết khê.

Nghe Hàn Lập trả lời vậy Băng Phượng tự hiểu là Hàn Lập không muốn nói quá rõ ràng, nhưng nàng cũng thông minh không tiếp tục hỏi thêm nữa.

Hàn Lập quay lại quan sát thiếu nữ này một lúc, bỗng đột nhiên nói:

"Ta nghe nói người bị tên chân tiên kia đuổi giết liên tục, đây là chuyện gì? Nhân lúc này hãy kể ra đi!"

"Hàn huynh đã hỏi thì tiểu muội xin nói hết. Trước đây muội bị Lục Dục bắt đi, bắt đầu là từ Lôi Minh đến tận đại lục Huyết Thiên. Ngày đó..." Đối với Hàn Lập tất nhiên Băng Phượng không có bất cứ điểm nào để dấu diếm. Gương mặt xinh xắn một mực kể lại mọi chuyện.

"... Cứ như vậy, muội và Lục Dực bị đám người của Minh Tôn chặn giữa đường, không thể không đáp ứng làm mỗi nhử cho người ta."

"Nếu vậy, tên chân tiên kia muốn thu người với Lục Dực làm tôi tớ. Sau đó lại bị Lục Dực chọc giận nên mỗi một mực đuổi giết như vậy. Hơn nữa hắn đã để lại dấu vết trên người các người nên bất kể chạy xa đến đâu cũng vẫn có thể đuổi theo được." Hàn Lập nghe xong sờ cằm suy nghĩ rồi đưa ra kết luận.

"Để Hàn huynh chê cười, ta với Lục Dực đều đã tự mình kiểm tra nhưng không thể phát hiện ra đối phương đã để lại ấn ký nơi nào. Vậy nên chỉ có thể đoán là hắn đã gieo ấn ký vào tâm hồn. Bí thuật của Tiên giới thật đáng sợ, xưa đến nay chúng ta chưa từng thấy thủ đoạn nào như này." Băng Phương cười khổ.

"Lưu lại ký hiệu trong linh hồn! Nếu vậy ta có thể giúp được các người một chút." Hàn Lập nghe vậy, ánh mắt chột lóe. Hắn mỉm cười nói.

"Cái gì, Hàn huynh có biện pháp gì sao? Lúc trước ta đã nhờ Minh Tôn nhưng hắn cũng bó tay." Băng Phương nghe xong liền mừng rỡ, nhưng mơ hồ trong lòng vẫn có chút không dám tin.

"Nếu chỉ đơn thuần là phương thức lưu lại ấn ký và tâm hồn, kể cả có là bí thuật của Tiên giới thì cũng chẳng phải là bí thuật cao cấp gì. Hơn phần nửa là hắn dựa vào sự mạnh mẽ của thần hồn của mình mới có thể dễ dàng làm vậy. Chỉ cần thần hồn của ta không kém đối phương quá xa thì vẫn có vài phần giải trừ. Nếu người tin tưởng thì ta có thể thử một chút." Hàn Lập bình tĩnh lạ thường.

"Có Hàn huynh ra tay tương trợ, tiểu muội cầu còn không được. Hàn đạo hữu cứ việc ra tay thử là được." Băng Phương đồng ý không chút chần chờ.

"Được, đạo hữu cứ buông lỏng thức hải, không nên kháng cự thần hồn lực của ta." Hàn Lập nghe xong cũng gật đầu, một ngón tay búng về phía Băng Phượng trong khi miệng vẫn chậm chậm nói.

Chương 2419: Thân thể Chân Tiên (thượng)

Băng Phượng nghe vậy liền gật đầu không chút do dự. Đôi mắt xinh hơi khép, trong lòng cực kỳ bình thản mặc kệ cho tâm thần lực của Hàn Lập tiến vào.

Lúc này Hàn Lập mới bung khê ngón tay, từ đầu ngón lóe lên một sợi tơ nhỏ xíu trong suốt rồi nhập thẳng vào mi mắt của Băng Phượng.

Ngược lại Băng Phượng bình tĩnh lạ thường. Nàng chẳng hề có phản ứng nào đối với sợi tơ trong suốt từ đầu ngón tay của Hàn Lập đang chui vào mắt mình.

Còn hai mắt của Hàn Lập lại tỏa ra từng tia sáng màu lam chói lọi. Ngón tay hần rung nhẹ làm cho sợi tơ chớp động lên xuống không ngừng.

Bỗng nhiên Hàn Lập nhú mày, bàn tay còn lại của hắn liền bấm những loại pháp quyết phức tạp.

"Phốc!"

Ngay lập tức, sợi tơ liền thay đổi màu sắc. Từ trong suốt bắt đầu chuyển qua trắng đục, rồi trở nên sáng chói mắt, chớp động càng ngày càng kịch liệt.

Khoảng một tuần trà trôi qua, sắc mặt của Băng Phượng lộ vẻ thống khổ đau đớn, thậm chí dường như nàng còn đang giãy dụa.

Thét lên một tiếng khe khẽ!

Đôi mắt nàng đã mở trở lại mà sợi tơ trong suốt cắm trên mi mắt cũng lập tức vỡ vụn. Toàn thân nàng mồ hôi đầm đìa ướt đầm giống như vừa mới được kéo từ dưới đáy nước lên.

Mà lúc này, ánh mắt long lạnh có thêm một tia mê ly, giống như còn chưa tỉnh sau cơn mê.

Hàn Lập thấy vậy chỉ mỉm cười, hần phát tay về phía đôi diện quét tới một làn sáng nhẹ.

Làn sáng chạm vào thân thể khiến Băng Phượng giật mình, lúc này đôi mắt mới khôi phục lại sự tỉnh táo.

"Trước hết đạo hữu hãy xem xét thần hồn của chính mình, có gì khác với lúc trước không?" Hàn Lập thông thả hỏi.

"Đa tạ Hàn huynh đã giúp. Tuy không biết cách nào nói ra sự khác biệt nhưng quả là muội cảm thấy một chỗ nhỏ không biết thế nào lúc đầu dư ra tựa hồ đã được loại bỏ. Cuối cùng nhờ có thần thông quảng đại của huynh mới giúp tiểu muội loại bỏ được mối họa hoạn này." Băng Phượng vội vàng kiểm tra lại bên trong thân thể rồi vui mừng quá đỗi.

"Không có gì. Bởi vì thần hồn của ta mạnh mẽ hơn một chút so với tu sỹ Đại Thừa bình thường mà thôi, nếu không cũng không có khả năng dễ dàng thành công như vậy. Mà ngoài ra cũng có thể do thần hồn lực của tên chân tiên này bị áp chế rất nhiều ở Linh giới. Nếu không chắc ta cũng đành bó tay mà thôi." Hàn Lập ôn tồn đáp.

Mà sau khi Lục Dực vẫn đang không thể nhúc nhích bên cạnh trông thấy hết thảy mọi chuyện. Khuôn mặt hắn không thể biểu lộ ra cảm xúc gì nhưng từ trong ánh mắt lại toát lên sự hoảng sợ rất lớn.

Tựa hồ như Hàn Lập cũng đã nhận ra biến hóa trong tâm tư của Lục Dực, hần quay đầu lại lạnh nhạt nói:

"Ta có một số việc cần ngươi giải quyết. Nếu ngươi có thể làm được thì ta sẽ giải trừ huyết khế, trả lại tự do cho ngươi. Bằng không với sự chênh lệch về thần hồn, nếu ngươi không thể phi thăng thành tiên thì nhất định cả cuộc đời này sẽ không thể nào phản kháng lại ta được."

Vừa dứt lời, Hàn Lập phát tay vào hư không bấm niệm pháp quyết. Một luồng thần niệm nháy mắt xuyên qua thân thể, đồng thời quanh đó liền hình thành thêm một lớp màn cách âm bao bọc.

Lục Dực chỉ cảm thấy trong thức hải của mình có một điểm gì đó máy động, lập tức thân thể hần khôi phục lại quyền khống chế. Nhưng bởi vậy sắc mặt hần lại càng khó coi.

"Ngươi muốn ta giúp ngươi làm chuyện gì?" Lục Dực nhìn Hàn Lập chằm chằm, hỏi với giọng lạnh lẽo.

"Lúc này ta cần một số loại tài liệu nhưng vẫn chưa thể thu thập xong. Ngươi thay ta đi các giới diện quanh đây tìm kiếm. Nếu trong ngàn năm có thể thu thập đủ hết, ta sẽ thành toàn cho ngươi việc giải trừ huyết khế. Đương nhiên việc giúp ngươi xóa bỏ đi ấn ký trong linh hồn mà tên chân tiên đã gieo vào cũng được xem là thù lao. Mặt khác, ta muốn ngươi đáp ứng, ngươi phải lập lời thề sẽ giúp Nhân tộc ba lần nếu sau này có kiếp nạn xảy ra." Hàn Lập vẫn bình thản như thường.

"Chỉ là điều kiện này?" Lục Dực nghe xong cảm thấy hơi giật mình.

"Ngươi đã tiến cấp lên Đại Thừa Kỳ thì tất nhiên không thể lại cho ngươi làm linh thú của ta nữa. Tuy bằng vào huyết khế ta vẫn có thể giết

chết người dễ như trở bàn tay, nhưng với ta mà nói lại chẳng có lợi ích gì." Hàn Lập thờ ơ trả lời.

"Trước hết người đưa ta xem danh sách tài liệu đã. Còn lời thề tương trợ cho Nhân tộc thì sau việc này hãn nói." Lục Dục suy tính rất nhanh rồi mau chóng nói.

"Việc này không thành vấn đề. Có điều một ngày người không lập lời thề thì ta cũng sẽ không giải trừ huyết khế cho người." Hàn Lập cũng không cho ý kiến thêm. Tay hãn khẽ tung tới một cái thẻ ngọc màu trắng.

Lục Dục giơ tay lập tức bắt lấy cái thẻ ngọc sau đó áp lên trán, thần niệm của hãn quét qua một lần.

Số tài liệu ghi lại trong đó cũng không nhiều lắm, chỉ hơn mười loại mà thôi. Nhưng xem kĩ lại chủng loại thì với ánh mắt của một tu sỹ Đại Thừa như hãn cũng cảm thấy lạnh toát sống lưng.

Những tài liệu này tuy rằng không phải những thứ đã tuyệt tích khỏi thế gian như trong truyền thuyết nhưng bất cứ loại nào cũng rất khó tìm ra. Mà nếu có thì cũng không dễ gì đoạt được trong thời gian ngắn.

Hơi đắn đo một lúc, nếu là bình thường thì với khoảng thời gian như đã nói cũng chỉ tạm tìm kiếm đủ yêu cầu mà thôi.

"Hừ, người đúng là sư tử rộng miệng. Nếu ta đáp ứng thì nhất định trong một ngàn năm tới sẽ không thể tu luyện được gì mà hầu hết thời gian đều sẽ phải tìm kiếm tài liệu cho người." Lục Dục hừ lạnh, khuôn mặt lại trở nên âm trầm.

"Vậy là người không đồng ý! Chớ quên nếu trước đây ta không tiêu phí rất nhiều tâm huyết, tìm kiếm các loại linh dược để giúp người biến dị thành công nhiều lần thì người đã không thể có được trí khôn, cũng đừng nói đến

chuyện tu luyện tới cảnh giới này." Hàn Lập vẫn làm như vẻ không có gì, nhưng trên người hắn bắt đầu tỏa ra một làn lạnh lẽo.

"Ai nói rằng không, việc này ta đồng ý. Đối với linh thú như ta thì một ngàn năm cũng không đáng là bao. Có thể dùng nó đổi lấy tự do cũng rất đáng." Trong lòng Lục Dực lạnh toát, sắc mặt cũng hơi bình thường trở lại.

"Tốt, như vậy mới đúng là chuyện vui. Nếu thế bây giờ ta sẽ giúp người giải trừ ấn ký trong linh hồn trước. Sau đó người có thể rời khỏi nơi này. Nếu chậm trễ, ta cũng không cam đoan rằng người đủ khả năng giữ lại mạng sống được." Hàn Lập dường như đã đoán biết trước.

"Được, trong một ngàn năm ta sẽ đi hết các giới diện quanh đây để tìm kiếm tài liệu. Sau đó trở về gặp người một lần." Lục Dực thầm rùng mình nhưng trên mặt vẫn không lộ ra điều gì khác thường.

Hàn Lập mỉm cười, ngón tay lại điểm tời, một tia thần niệm biến thành sợi tơ trong suốt bắn ra...

Một tuần trà trôi qua, Lục Dực giẫm chân bắn vọt lên trời, ba cặp cánh mỏng dính sau lưng vô nhẹ, lập tức hóa thành một vệt hào quang bắn vọt đến một nơi bên ngoài khu vực Minh Sát.

"Hàn huynh, theo như huynh nói nếu chậm trễ không rời khỏi nơi này thì không thể bảo vệ được tính mạng. Có thật như vậy không?" Băng Phượng nhìn đăm sáng mỗi lúc một xa rồi chần chừ hỏi Hàn Lập.

"Tất nhiên là thật. Tất cả người và vật ở quanh đây đến lúc đó đều sẽ phải chôn chung." Hàn Lập nhìn gần một ngàn vệ sỹ của thương minh quanh đó, khóe miệng lộ rõ vẻ châm biếm.

"Cái gì? Chẳng lẽ thương minh tính..."

"Băng Phượng đạo hữu, người hãy mau chóng rời khỏi đây rồi lập tức trở về Nhân tộc. Lúc này người đã tao ngộ khá nhiều, về sau hãy tạm thời ở lại trong tộc, nếu không tiến cấp lên Đại Thừa thì cũng không nên ra ngoài làm gì."

Băng Phượng cảm thấy trong lòng lạnh buốt, nhưng lời nói của nàng vừa ra đến miệng đã bị Hàn Lập tức thì cắt ngang.

"Tiểu muội đã hiểu! Nhưng dù cho Hàn huynh có chuẩn bị sẵn cũng phải nên thật cẩn trọng." Băng Phượng thâm thúy trả lời pha lẫn với vài phần nghiêm nghị.

Tiếp theo nàng giơ tay niệm chú, lập tức bên ngoài thân thể tỏa ra một vầng hào quang lạnh ngắt rồi hóa thành một con băng phượng trong suốt lớn hơn mười trượng. Hai cánh con phượng vỗ nhẹ, âm thanh thanh thoát vang lên cao vút, thế rồi nó nhắm về một hướng khác phá không bay đi.

Trùng hợp là không lâu sau đó, ở hơn ngàn dặm phía bên ngoài bỗng vang lên một tiếng nổ long trời lở đất. Cả tòa pháp trận màu trắng ngà vỡ vụn rồi nổ tung tạo thành vô số điểm sáng tung tóe khắp nơi. Mà ở giữa lúc này chợt lao ra một con thú khổng lồ cao đến hơn trăm trượng.

Con thú đầu lộc mình gấu, toàn thân mặc chiến giáp màu vàng. Nó ngẩng đầu gầm nhẹ rồi quay về thẳng hướng mắt trận nơi Hàn Lập đang trấn thủ, hóa thành một ngọn gió vàng phóng đi như bay.

"Các người bảo vệ nơi này cho tốt. Ta đi đón kẻ đang tới." Từng tia sáng màu lam trong mắt Hàn Lập chớp lóe đem hết thay mọi chuyện diễn ra trông rõ mồn một. Tay hắn bấm quyết thu lại màn cách âm xung quanh rồi ra lệnh cho đám vệ sỹ, sau đó lập tức hóa thành vệt cầu vồng màu xanh phóng đến chỗ con thú đầu lộc đang đến.

Với tốc độ của hai người thì chỉ giây lát đã gặp nhau.

Dương Lộc đang hóa thành con thú không lộ chột thấy một vệt sáng màu xanh đang lao vút đến, trong lòng thoáng giật mình nhưng trên mặt lại hiện lên vẻ nanh ác. Bàn tay cực lớn của hắn vung ra phía trước.

Ầm!

Cả bầu trời ông lên dao động. Một bàn tay lông lá xù xì lớn như cả tòa núi nhỏ xé không bay đến chụp xuống phía bên dưới. Đường như nó đã bao gọn vệt sáng màu xanh đang bay vào bên trong.

Dương Lộc mừng rỡ, hắn thăm bắm niệm pháp quyết như định dùng bàn tay lông lá to đùng kia để bóp nát vệt cầu vồng xanh.

Nhưng đúng lúc này, trong lòng bàn tay chột vang lên tiếng thét vang.

Vệt sáng thoáng cái đã hóa thành một con giao long màu xanh sống động như thật đang giương nanh múa vuốt quấy thân. Lập tức sau đó là vô số lưỡi kiếm xanh biếc to lớn từ cơ thể nó bắn nhanh ra, chỉ chít hết lưỡi này đến lưỡi khác giống như trong chớp mắt đã tuôn ra hơn ngàn cây vậy.

Bàn tay màu vàng to lớn như cả quả núi nhưng trong nháy mắt đã bị những lưỡi kiếm đâm vào rồi nhanh chóng cắt thành muôn vụn khối.

Sau đó giao long màu xanh ngâm lên rồi từ từ biến mất. Nơi cũ chỉ còn lại một người thanh niên khoác áo màu xanh.

"Nhìn dáng vẻ thì chắc đạo hữu là Dương Lộc. Không biết tại hạ có đoán sai không." Ánh mắt của Hàn Lập nhìn xuyên qua cơn gió màu vàng rồi dừng lại trên thân của con thú đầu lộc mình gấu, sau đó nhẹ nhàng hỏi.

"Người là kẻ nào? Nhìn qua thì thần thông cũng không tệ, nếu đã biết ta sao không đầu hàng mà còn dám đến đây ngăn trở?" Dương Lộc thấy một màn vừa rồi cũng tỏ ra hơi bất ngờ nhưng hắn liền quát to.

"Tại hạ là Hàn Lập ở Nhân tộc, ta phụ trách trông coi mắt trận nơi này. Tuy không muốn cùng người khác tranh đấu nhưng bởi chức trách nên buộc phải bắt đạo hữu dừng lại ở đây." Hàn Lập mỉm cười thong dong.

"Hàn Lập? Chưa hề nghe nói qua. Nhưng khẩu khí rất lớn! Chỉ là một tên Đại Thừa mà cũng dám làm càn trước mặt ta!" Dương Lộc nghe vậy liền giận dữ đến điên cuồng. Bỗng nhiên hắn hít mạnh, từng mảng mây mù màu vàng quanh thân tuôn hết vào trong miệng làm cho cái bụng phía dưới phình to, trong nháy mắt thân hình đã trở thành tròn như quả bóng.

Phốc.

Con thú lại há miệng, tức thì bắn ra vô số viên đạn màu vàng, cuộn cuộn không ngừng giống như một biển cát bao la cuốn thẳng đến chỗ của Hàn Lập.

Chương 2420: Thân thể Chân Tiên (hạ)

Hàn Lập nhíu mày, bàn tay cuộn tới bất chợt xuất hiện thêm một cái hồ lô vàng nhạt cao cỡ một tấc rồi ném nó ra phía trước.

Cái hồ lô dốc ngược, những hoa văn trong suốt bên ngoài hiện ra, thể tích của nó cũng theo đó lớn dần lên. Trong nháy mắt cái hồ lô đã biến thành một vật khổng lồ như một gian phòng nhỏ.

Hàn Lập điểm một ngón tay.

Hồ lô khổng lồ nổ vang như sấm, từ miệng nó phun ra vô số đốm sáng trong suốt bé cỡ tương đương với hạt đậu.

Thì ra đây chính là Liệt Sát Kim Cương Sa mà Hàn Lập đã đoạt được ở Ma giới.

Những hạt cát xoay tròn ở giữa không trung một lần rồi cứ một hóa trăm, trăm hóa ngàn. Thoáng chốc khắp nơi xung quanh đã trở thành một biển cát trong suốt.

"Đi"

Hàn Lập phát tay, lạnh lùng quát.

Biển cát trong suốt nổ vang rồi như thiên binh vạn mã cuốn đến phía trước.

Trong phút chốc khi hai biển cát va chạm vào nhau kịch liệt, từng trận từng trận âm thanh kim loại chà xát nhói tai truyền đến, đồng thời kéo theo là một vầng sáng hai màu vàng trong chói mắt.

Mà những đám cát vàng cũng liên tục biến hóa thành vô số ảo ảnh của lang, báo, yêu ma quỷ quái điên cuồng lao đến cắn xé đôi phương.

Còn biển cát trong suốt lại giống như đại dương bao la sâu không thấy đáy, mặc cho cát vàng phía đôi điện có biến hóa quỷ quái thế nào thì mỗi hạt trong suốt chậm rãi di chuyển đến sát rồi dùng cách trực tiếp nhất đập nát đôi phương.

Hai người vừa so chiêu nhưng nháy mắt đã xác định được cao thấp.

Bằng mắt thường người ta có thể trong thấy diện tích của biển cát vàng đang mỗi lúc một nhỏ lại. Chưa quá vài nhịp thở mà đã nhỏ đi hơn nửa so với ban đầu.

Phanh.

Sau một trận giao động không gian kịch liệt, thân thể khổng lồ của Dương Lộc lại vọt tới thêm mấy trăm trượng ngay trên đầu Hàn Lập. Hai bàn tay đồ sộ một trước một sau kéo nhau giống như hai quả núi nhỏ chũng mạnh xuống.

Chưởng chưa đến mà hai vầng sáng mà trắng đã tràn ra từ lòng bàn tay sau đó còn lan rộng khắp xung quanh. Làn sáng này khiến cho người ta hít thở không thông, dính đặc sền sệt bao bọc cả Hàn Lập vào trong.

Mi mắt Hàn Lập nhú lại, một tay phát lên, một thanh kiếm xanh biếc dài chừng vài thước lập tức hiện ra. Theo cổ tay khẽ rung, thanh kiếm liền chém mạnh lên phía trên.

Hào quang màu xanh lóe lên!

Một vệt cầu vồng cỡ vài chục trượng lóe ra rồi phòng vút lên, mạnh mẽ chém vào vàng sáng màu trắng ngà đang áp xuống.

Tiếng nổ nhưc óc vang lên!

Hai loại ánh sáng xanh trắng chạm nhau liền chớp lên, vệt sáng màu xanh lập tức bị bắn ngược trở lại.

Hàn Lập thấy vậy chẳng những không sợ hãi mà lại còn mỉm cười. Một cánh tay của hắn bỗng nhiên to ra, lớp da bên ngoài còn xuất hiện thêm vảy sừng màu tím vàng, sau đó đột ngột đâm thẳng lên trời cao.

Dương Lộc thấy vậy, trên mặt vừa kịp hé ra nụ cười thì chợt thấy hai bả vai rung lên, hai cổ lực không lồ đang dũng mãnh nhập vào hai bàn tay của hắn.

Lúc này song chưởng đã áp đến, màn sáng màu trắng ngà tỏa ra đã chói lại càng thêm chói mắt. Cổ lực bao phủ quanh người Hàn Lập càng đặc lại thêm bội phần.

Có vẻ con thú này định dùng một chiêu ép Hàn Lập thành thịt vụn.

Hàn Lập nhìn thấy một nắm quyền gầy yếu hơn rất nhiều của mình tiếp xúc với màn sáng trong nháy mắt, tức thì trên đó lóe lên vô số hoa văn màu bạc tạo thành một cái trận pháp, hơn nữa từ đó còn trào ra một cỗ uy lực cực kỳ khủng bố.

"Oanh", một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Hai làn sáng đồng loạt vỡ tan tành thành tấc tấc những mảnh vụn, mà cả song chưởng của Dương Lộc cũng bị hất văng.

Cùng lúc đó, Dương Lộc thấy một cổ lực khủng bố ập lên thân mình, hắn không tự chủ được mà buộc phải lật đật lùi về sau.

"Ầm ầm", phải đến hơi mười bước chân con thú mới có thể đứng vững trở lại. Nó nhìn Hàn Lập, ánh mắt không dấu nổi vẻ kinh sợ. Há miệng, một đoàn sương mù như một viên đạn phun ra, chớp mắt đã di chuyển tức thời đến sát bên Hàn Lập trong gang tấc.

Lúc này khối đạn mới tỏa ra một áp lực khổng lồ khiến cho không gian ở quanh đó phải rít lên những tiếng chói tai.

Phanh!

Cánh tay màu tím vàng của Hàn Lập nhòa đi. Viên đạn thật lớn lại bị đánh văng ra ngoài, sau đó ở một nơi nào đó xa tít nó nổ tung thành một vầng thái dương màu trắng lóa, tỏa ra một đợt sóng xung kích khiến mọi nơi trong phạm vi nửa dặm quanh đó bị san phẳng thành bình địa.

Dương Lộc thấy vậy, sắc mặt trở nên tái mét.

Mà đúng lúc này, Hàn Lập vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng chấp tay bấm niệm pháp quyết. Bên ngoài thân hắn tỏa hào quang tím vàng chói mắt, thoáng chốc toàn thân hắn đã được bao phủ trong một vầng thái dương sáng chói. Mà trong đó lại còn truyền ra từng tiếng phượng gáy rỗng ngâm.

Khi làn sáng màu tím vàng tắt đi, nơi đó chỉ còn lại một ma thần ba đầu sáu tay, trên trán mọc thêm một sừng, toàn thân bọc vảy tím vàng rực rỡ.

Ma thần này dùng ba cặp mắt màu bạc lạnh lẽo liếc nhìn Dương Lộc, sau đó tiến tới từng bước một.

Phốc, phốc...!

Cứ mỗi một bước đi, thân hình của ma thần lại lớn thêm vài phần. Sau vài chục bước mới dừng lại, lúc này toàn thân quái vật đã khổng lồ không thua gì so với Dương Lộc.

"Ở hình trạng này mới là trạng thái mạnh nhất của ta, cuộc đấu bây giờ mới chính thức bắt đầu. Đạo hữu vốn là chân linh, không biết có thể đỡ được ta mấy chiêu?" Từng tiếng ong ong từ trong miệng Hàn Lập đã biến thành ma thần truyền ra. Tiếp sau đó một cánh tay chớp lên, lưỡi kiếm màu lục bất chợt xuất hiện. Nó chỉ hơi rung mà đã tỏa ra từng đợt dao động của pháp tắc nhộn nhạo.

"Chân Ma Thê! Huyền thiên chi bảo!"

Đến cả Dương Lộc vốn luôn cho rằng mình hiểu biết rất rộng. Nhưng sau khi thấy Hàn Lập biến thân rồi thanh kiếm trong tay hắn liền hoảng hốt kêu lên, trong nội tâm hắn cũng chìm xuống đến mức sâu nhất.

Ở nơi khác, một biển lửa đỏ đậm bao phủ lấy phạm vi rộng khoảng mười dặm. Trong đó từng ánh kiếm màu bạc lóe lên không ngừng, thỉnh thoảng còn truyền đến những tiếng nổ như sấm rung chớp giật.

Bỗng nhiên tiếng sét đánh đing tai, những ánh kiếm đột nhiên biến mất không thấy, thay vào đó là một lưỡi kiếm cao lớn chọc trời đột nhiên hiện ra trên đỉnh của biển lửa rồi chém xuống.

Trong biển lửa rít lên, một con quái giao màu đỏ râu dài lập tức lao ra phun từng đoàn lôi hỏa nghênh đón lưỡi kiếm.

Chỉ thấy hào quang màu bạc chợt lóe, lưỡi kiếm to lớn liền hóa thành một màn kiếm mônh môn xuất hiện phía dưới con quái giao rồi mạnh mẽ đem biển lửa chẻ làm đôi.

Tiếp đó thanh kiếm mờ ảo rồi biến mất. Ở nơi cũ chỉ còn lại một gã trung niên khuôn mặt bình thường mặc áo bào tro.

Non nửa thân hình của người này biến mất không thấy bóng dáng, miệng vết thương còn cháy xém đen thui nhưng không một giọt máu nào chảy ra. Hắn dùng vẻ mặt khiếp sợ nhìn về con quái giao không nhúc nhích ở trên cao.

"Hỏa Tu Thú, vậy mà trên đời lại thực sự có loại thánh thú hệ hỏa này. Xem ra nó do tên chân tiên kia mang từ Tiên giới tới. Đáng tiếc chỉ là một con rồi còn trí khôn lại không có, ngược lại trừ khi phải vận dụng Cửu Cấp Diệt Chân Đại Pháp còn không thì đừng mong thắng được. Nhưng dù vậy mà lúc này..." Người áo xám cúi đầu vận dụng bí thuật để khôi phục lại thân thể nhưng hiệu quả chút nào. Cuối cùng hắn đành cười chua chát.

Lúc này, cơ thể to lớn của con quái giao vốn không nhúc nhích bỗng chốc vỡ ra thành vô số khối nhỏ. Tiếp đó một đoàn lửa màu đỏ từ giữa tuôn ra, ùn ùn cuốn đến mọi nơi xung quanh.

Người mặt ao xám giật mình, hắn không lường lự thét lớn, lại hóa thành một thanh kiếm màu bạc khổng lồ phóng vút lên cao bắt đầu đâm chém biển lửa.

Khoảng chừng một tuần trà trôi qua, biển lửa đỏ rực dần dần nhỏ đi, cuối cùng tan biến mất.

Lúc này ở chỗ thân thể con quái giao lúc nãy thân hình màu xám hiện ra không tiếng động, hắn quan sát mọi nơi, xác thực không còn sót lại bất cứ cái gì, mà sắc mặt cũng dần trở lên âm trầm.

Hắn do dự tại chỗ một lúc rồi thở dài, đột nhiên bàn chân khẽ giẫm, hóa thành một thanh kiếm sáng lóa xé không bay đi.

"Vậy mà Hỏa Tu Tử lại thất bại." Mã Lương thì thầm với giọng hầu như không thể nghe thấy, nét mặt hiện ra vẻ bất ngờ.

"Hừ, nếu không phải ngươi không chịu cởi bỏ cấm chế trên thần hồn của ta, mặc dù không thể vận dụng hết mười phần thực lực nhưng chỉ với một người ở giới diện này sao có thể thắng ta được." Một giọng nói rất nhỏ khác ở hư vô gần đó truyền ra.

Tiếp theo trước xa xa trước người Mã Lương chợt dao động. Một đoàn lửa đỏ đậm lớn cỡ quả trứng gà lẳng lẳng hiện ra. Đốm lửa chợt lóe, hóa thành một người tí hon rồi bình thản nhìn về phía gã chân tiên.

"Hừ, cởi bỏ cấm chế? Ở giới diện này ngươi không nên mơ mộng. Trừ khi trở lại Tiên giới, nếu không thì ta tuyệt đối không mạo hiểm làm việc này. Lúc này ngươi tỉnh lại cũng đã không tệ rồi. Nhưng ta sẽ lập tức khiến ngươi trở về trạng thái ngủ say. Với thực lực của ngươi còn thêm thân thể bất diệt cũng đủ dùng rồi." Mã Lương hừ lạnh.

Vừa dứt lời, hần há mồm phun ra một đoàn mây vàng cuốn tới.

Tên tí hon đỏ đậm vừa tiếp xúc với đám mây, trong nháy ý thức nó biến mất rồi lại trở về trạng thái lơ đãng như lúc đầu.

Mã Lương phát tay áo, một tấm phù màu vàng bay ra, dán sát lên người tí hon.

Tiếp đó hần lấy ra một cái hộp ngọc, mở nắp rồi khua lên. Lập tức một làn khí trắng cuốn tên tí hon vào bên trong.

Mã Lương bắt hộp ngọc vào tay rồi ngẩng đầu nhìn lên bên trên, theo bản năng hần hơi nhíu mày.

Lúc này, tuy rằng trên bầu trời vẫn liên tục nổ vang từng tiếng tranh đấu không dứt. Nhưng bất kể là tám con huyết long, hay mấy tên khổng lồ vẫn càng lúc càng yếu thế trước đám tu sỹ Đại Thừa Ngân Cương Tử hay đàn Hắc Nghê. Bọn chúng không thể không lùi dần lại gần khu vực đám mây máu, dựa vào luồng chân nguyên khổng lồ từ trong đám mây liên tục truyền ra mới miễn cưỡng trụ vững được.

Nhưng với hiện thực đang diễn ra thì phương pháp đó chẳng chống chọi được lâu.

Ánh mắt Mã Lương ở trong đám mây quan sát hết trận chiến xong rồi quay qua một chỗ khác, thì ra hắn lại chăm chú ngắm nhìn một quang sáng nhỏ trong lòng bàn tay.

Bên trong quang sáng đang hiện ra một con ma vật ba đầu sáu tay rất lớn. Một tay nó cầm thành kiếm to, tay khác thì đang sách thêm cái đầu của con thú khổng lồ bên cạnh thân thể của nó.

"Chân Ma Thân, huyền thiên chi bảo. Không ngờ người này lại thủ hộ ở mắt trận. Hai lần bọn chúng đều thắng trước, thật khó giải quyết! Xem ra lúc này không thể nào không giải trừ phong ấn thêm một lần nữa rồi. Dù sao cũng đã tìm được mục tiêu, giờ phút này cũng chẳng cần phải lưu giữ lại cái gì." Mã Lương lẩm bẩm tự nhủ, một tay khẽ phát, lập tức một tấm bùa màu vàng chói mắt hiện ra.

Chương 2421: Uy lực của tử ấn

Mặt ngoài tấm phù có vô số hoa văn màu vàng nhỏ bằng hạt gạo chớp lóe liên tục. Nó hóa to biến nhỏ, vận vẹo giữa hai ngón tay không ngừng giống như cực kỳ có linh tính.

Mã Lương chau mày đắn đo một lúc, cuối cùng mới kiên quyết phát tấm phù lên.

Phốc!

Tấm phù lóe sáng, lập tức hóa thành một làn hào quang vàng rực dài mấy trượng xé gió bay lên bao bọc lấy toàn thân Mã Lương, chớp động chói chang, bay lượn không ngừng.

Cùng lúc này, Mã Lương bắt đầu chấp tay niệm chú. Trong miệng liên tục tuôn ra từng tràng âm thanh tối nghĩa khó hiểu.

Chỉ thấy hai loại khí đen trắng đồng loạt tuôn trào, thế rồi tên thanh niên áo đen bắt đầu tỏa ra khí tức cực kỳ khủng bố. Chẳng những vậy loại khí tức này càng lúc càng lớn mạnh, trong nháy mắt làm không gian quanh đó bị đè nén tạo thành các âm thanh ong ong nho nhỏ.

Khí tức mạnh mẽ đến mức này dường như không thể được xuất hiện ở Linh giới mới đúng.

Mà bên ngoài đám mây, Ngân Cương Tử điều khiển một vật hình con thoi màu bạc dài hơn trăm trượng xuyên thủng rồi phá nát một con huyệt

giao phía đối diện, hấn liền tỏ vẻ đắc ý. Nhưng ngay sau đó, bất chợt sắc mặt tái đi, ánh mắt lóe sáng bắt đầu nhìn vào trong đám mây.

Các tu sỹ Đại Thừa khác cũng đồng loạt cảm nhận được khí tức khủng bố toát ra từ bên trong đám mây. Lập tức các thao tác tấn công của bọn họ chậm lại, không hện mà cùng nhau quan sát động tĩnh bên trong.

Còn về phần đang kiểm soát toàn bộ cục diện trên vòng sáng trên cao, sau khi cảm thấy được cỗ khí tức kinh khủng nhưng Minh Tôn không tỏ vẻ gì khác thường, ngược lại hai mắt hấn khẽ nhú, nhìn kỹ còn thấy được một tia mỉm cười chờ đợi.

Phanh.

Một pháp trận bằng ánh sáng hiện ra trên vầng tròn. Đến khi hào quang tan đi, Hiên Cửu Linh vẫn khoác áo màu xám tro bước ra với khuôn mặt tái nhợt.

"Sao thế? Có vẻ ngươi bị tổn thất không nhỏ. Nhưng chắc là đã giết con yêu tinh kia rồi chứ?" Minh Tôn quay đầu nhìn, chỉ thấy tên đồng bạn của mình đã mất một nửa thân thể mới kinh hãi thốt lên.

"Không có gì. Con yêu thú kia là một hỏa trung thánh thú người ta thường đồn đại. Cũng may chỉ là một con rối không có thần trí, bằng không thì ta đã không thể trở về. Dù vậy thì ngươi cứ yên tâm, ta đã giết nó, mất trận cũng bình yên vô sự, không có gì phải lo lắng." Hiên Cửu Linh thở dài nói.

"Hỏa thánh thú! Cũng khó trách, đối phương là người ở Tiên giới nên có linh thú này mang theo cũng không phải điều đáng lạ. Đừng nói với ta là ngươi đã vận dụng Cửu Kiếp Diệt Linh Đại Pháp chứ?" Minh Tôn nghe xong thoáng giật mình, nhưng dường như chợt nhớ ra điều gì.

"Yên tâm. Đại pháp đó là cơ hội duy nhất để giết tên chân tiên, làm sao ta có thể tùy ý vận dụng được. Nếu sớm dùng nó thì ta đã không phải chột vật thể này." Hiên Cửu Linh nhắm mắt một lúc mới trả lời.

"Vậy tốt lắm. Tên chân tiên kia đang bắt đầu cởi bỏ phong ấn, chuẩn bị phục hồi hoàn toàn thực lực. Sau đó không lâu cũng sẽ đến lúc ngươi phải ra tay, hãy mau chóng ăn viên Thủy Nguyên Đan vào rồi luyện hóa, loại đan dược này đối với tình trạng vết thương ngươi có chút tác dụng." Nét mặt của Minh Tôn bình ổn trở lại, tay áo khẽ phất, một viên đan dược xanh lam bắn đến trước người mặc áo xám.

"Cám ơn. Thủy Nguyên Đan khá phù hợp với tình hình của ta lúc này." Hiên Cửu Linh cũng không khách khí. Hắn lập tức đón lấy viên đan rồi thuận tay bỏ vào miệng nuốt trửng. Tiếp đó hắn ngông nghênh ngồi thẳng xuống nhắm mắt chữa thương.

Ngay lập tức, nơi miệng vết thương trên cơ thể hắn tràn ra làn sáng màu lam dịu dịu. Nơi làn sáng tràn qua, những vết cháy xém lập tức được gột rửa sạch sẽ, đồng thời vô số tơ máu rậm rạp đan xen vào nhau, một lần nữa tạo thành từng khối máu thịt như cũ.

Minh Tôn thấy được vậy mới dời mắt đi, lại nhìn về bên trong đám mây máu phía xa.

Chỉ thấy trong đám mây truyền ra những tiếng nổ ầm ầm khiến đám màu loăng diên cuồng chao đảo, thoáng chốc liền dấy lên ba cơn sóng thật to.

Tám con huyết long với bốn tên khổng lồ nhờ kích thích của đám mây nên mạnh lên rất nhiều, lúc này chúng có thể trực tiếp chống đỡ công kích của đàn Hắc Nghê với mấy tu sĩ Đại Thừa mà không phải chột vật.

Mà trong đám mây máu, cổ khí tức ban đầu vốn đã kinh khủng thì giờ đây càng lúc càng mạnh lên làm bất kỳ ai cũng phải kinh hãi.

Trên không trung chợt vang lên tiếng sét, một đám mây bảy màu không hề ảnh hưởng bởi trận pháp Lương Nghi Vi Trần bất chợt hiện lên rồi điên cuồng khuếch tán, trong nháy mắt đã bao bọc kín lấy toàn bộ vùng đất Minh Sát.

Bỗng chốc đám mây bắt đầu chuyển động, đồng thời bên trong nó vang lên từng tiếng sấm chói tai, từng tia chớp màu tím vàng nhập nhoàng thoát ầm thoát hiện.

Trong đám mây máu, Mã Lương vẫn chấp tay niệm chú, hai mắt cũng gần như khép kín.

Bốn phía hư không vặn vẹo rồi đột nhiên lóe lên chi chít các ký hiệu màu vàng. Các ký hiệu quay tròn, hóa thành bảy tám sợi xích phân biệt cuốn lấy thân hình của Mã Lương.

Oanh, một tiếng nổ khô khốc.

Tám phù đang bay lượn cao thấp chung quanh cũng đột nhiên nổ tung, hóa thành vô số các sợi tơ vàng rực. Những sợi tơ chớp lóe rồi bao bọc lấy toàn bộ những sợi xích vào bên trong.

Một tiếng động cao vút!

Đỉnh đầu của Mã Lương mở rộng, một người bé xíu lập tức chui ra.

Người tí hon này vẫn bình thản như thường, chỉ nâng tay vẫy về phía những sợi xích màu tím vàng vốn đã bị bao bọc.

Phốc, phốc...!

Nhưng sợi xích lập tức hóa thành bảy tám đạo hào quang vàng chói bắn thẳng vào thiên linh của Mã Lương, chớp lóe lên rồi biến mất dạng.

Người tí hon cũng nhoáng lên, hóa thành một gợn may bay về thiên linh.

Mà lúc này, cổ khí tức kinh khủng phát ra từ trên người Mã Lương nổ ông ông rồi biến mất hút. Đôi mắt đang nhắm nghiền chậm rãi mở ra, khoe miệng lộ ra một nụ cười lạnh lẽo.

Trên nền trời lại vang lên tiếng sấm đình tai, mây mù bảy màu dày vốn dày đặc khắp nơi cùng với những tia chớp tím vàng nhập nhoàng bỗng chốc tan biến hết.

Chỉ sau vài nhịp thở, màn trời cao cuối cùng đã khôi phục như ban đầu, cứ như mọi việc từ trước đến giờ chỉ là ảo mộng vậy.

Tuy đám người Ngân Cương Tử không thể xác định được việc gì đã xảy ra trong đám mây nhưng khi cổ khí tức khủng bố kia biến mất, bọn họ liền thở phào, tiếp tục điều khiển thần thông cùng bảo vật tấn công đến đàng trước.

Mà đúng lúc này, Mã Lương khê phát cánh tay về hư không phía bên ngoài.

Tám con giao long và bốn tên không lồ gầm lên giận dữ, vô số tia chớp bạc bên ngoài cơ thể chúng lóe lên, huyết quang tỏa sáng chung rồi vỡ tung, hóa thành một trời mưa máu bao bọc lấy toàn bộ không gian quanh đó.

Bọn Ngân Cương Tử bị bất ngờ nên kinh hoảng thi pháp để tránh né.

Bốn con Hắc Nghê chỉ uốn éo thân mình, hóa thành một trận khí đen biến mất không thấy.

Nhưng phạm vi bao phủ của trận mưa máu quá lớn, mới lại bởi ban đầu nó xuất hiện quá đột ngột nên khiến cho gã đầu bóng cùng thiếu phụ đeo đầy trang sức bằng ngọc vốn hơi chậm chạp lập tức phải gánh chịu công kích.

Trong lòng hai bọn họ trầm lặng xuống!

Gã đầu trọc lập tức gằm nhẹ, mấy món bảo vật vẫn đang bay quanh thân thể hắn chợt tỏa hào quang sáng chói, hóa thành một màn sáng bảo vệ. Đồng thời thân hình hắn mờ hồ, lập tức biến thành một cái bóng đen mờ mờ ảo ảo.

Còn thiếu phụ mặc cung trang màu lục nhạt trầm mặt, hai chấp lại bất quyết.

Từng tiếng xé gió nổi lên!

Những viên châu ngọc trên tóc nàng lập tức hóa thành hơn mười kiện bảo vật phòng ngự bắn ra. Không những thế, đỉnh đầu của nàng hình thành vô số loại cấm chế phòng ngự. Hơn nữa tấm áo cung trang nàng đang khoác tỏa ánh sáng mờ nhẹ kèm các loại ký hiệu xanh biếc hình thành một pháp trận phòng ngự khác bao phủ toàn thân.

Hai người này không hổ là cao thủ trong các tu sỹ Đại Thừa. Vừa nhìn thấy màn mưa máu màu đỏ đậm đã cảm nhận được uy lực khủng bố ẩn chứa ở bên trong. Cả hai không hèn mà đồng loạt thi triển các biện pháp phòng ngự mạnh nhất của chính mình.

Ngay sau đó, gần trăm giọt máu rơi lên hai người này.

Kết quả là giọt máu vừa tiếp xúc lên màn sáng do các loại bảo vật phòng ngự tạo thành liền phát ra một làn khói rồi nhẹ nhàng xuyên qua, trực tiếp chạm lên vòng hộ thể của hai tu sỹ Đại Thừa.

Hai tiếng kêu thảm thiết truyền tới.

Người đầu trọc với thiếu phụ mặc cung trang màu lục hóa thành hai vệt sáng mau chóng lao ra khỏi cơn mưa máu. Nhưng chưa đợi cho thân hình của họ ổn định, mấy người bọn Ngân Cương Tử nhìn qua đều lạnh buốt cả sống lưng.

Chỉ thấy da thịt trên khuôn mặt của người đầu trọc đã tiêu tan đâu hết, để lộ ra lớp xương cốt màu trắng bạc lờ mờ khiến cho người khác hết hồn kinh hãi.

Còn khuôn mặt của thiếu phụ mặc cung trang vẫn an ổn, chỉ có điều một cánh tay nàng đã biến đâu mất, ngay cả xương cốt cũng không sót lại mẫu nào.

"Trận mưa máu kia là loại công kích gì? Sao đang sợ đến vậy!" Ô Linh phu nhân nhìn thấy cảnh tượng trước mặt lên sững sốt.

Sắc mặt những người khác trở nên dơ dợn không quyết.

"Nghe đâu khi huyết luyện đến cực hạn sẽ sinh ra huyết nguyên lực, lời đồn rằng, một giọt này rơi xuống cũng đủ xuyên thủng mọi đất đai sông biển. Một màn vừa này, tuy không phải đáng sợ như lời đồn đại nhưng cũng không kém quá xa." Sắc mặt của mấy người bọn Ngân Cương Tử dao động liên tục. Minh Tôn bước nhanh từ trong hư không ra nói với vẻ nghiêm nghị cực kỳ.

"Huyết nguyên lực? Ha ha, một chút xíu này sao dám gọi như vậy, chẳng qua là lúc trước ta thu thập các loại linh huyết rồi luyện hóa sơ qua thôi, vẫn còn thua xa huyết nguyên lực thực sự cả vạn dặm." Trong đám mây truyền ra giọng nói lạnh nhạt.

Máu loãng trong đám mây tách ra hai bên, từ giữa hiện ra gương mặt của Mã Lương đang cười lạnh lẽo.

Vừa thấy Mã Lương xuất hiện, mấy người bọn Ô Linh phu nhân "a" lên rồi đổ dồn ánh mắt về người đối diện.

"Các hạ là người đến từ Tiên giới?" Minh Tôn nhú mày, nhưng lại cực kỳ bình tĩnh.

"Không sai. Bồn tọa đã tu thành chân tiên thân từ không biết bao nhiêu năm về trước. Lúc này đến đây bởi vì trọng trách trên mình, nếu không một giới diện của các ngươi nhỏ thế này sao đáng để ta quan tâm." Mã Lương vẫn lạnh nhạt trả lời.

"Trọng trách? Đạo hữu có chuyện tình gì liên quan đến Linh giới bọn ta? Có thể nói rõ một chút không?" Trong lòng Minh Tôn chột động, vẻ mặt vẫn không biến đổi chút nào.

"Không quan trọng. Việc này ta đã có manh mối, chỉ cần đập chết đám kiến hôi các ngươi là coi như hoàn thành. Còn bây giờ, ta sẽ đích thân đưa các ngươi đi trước." Mã Lương lạnh nhạt nói, mặc kệ đám tu sỹ Đại Thừa phía trước muốn phản ứng gì nhưng tay hắn đã hoành ra trước người, năm ngón tay chụm lại kết một pháp quyết cực kỳ cổ quái.

Chương 2422: Cứu Kiếp hiện

“Oanh” một tiếng!

Bên người Mã Lương đột nhiên nổi lên kim lam hai loại phù văn kì dị, theo sự biến đổi của thân hình của hắn mà tầng Kim Hà phóng lớn, đồng thời lúc này một tầng Lam Diễm từ bên trong kim quang hiện ra, lập tức Lam Diễm lại điểm chút kim quang lăng không hiện thế...

Một tầng Kim Hà, một tầng Lam Diễm, cả hai giao thoa trùng điệp, chỉ trong nháy mắt không biết trên người Mã Lương được trọng điệp bao nhiêu tầng.

Hắn chuyển đổi cực nhanh, cho dù bọn Ngân Cương Tử đứng cách đó không xa hơi thả thần thức ra một chút cũng có cảm giác đầu vầng mắt hoa mắt rồi.

Những cường giả Đại Thừa trong nội tâm cũng đều thất kinh biến sắc, không hẹn mà cùng đề cao tinh thần cảnh giác.

Lúc này, sắc mặt Minh Tôn cũng hơi đổi, trong mắt hiện lên một tia lãnh ý.

Đúng lúc này, Mã Lương cười to một tiếng, vòng sáng bảo vệ trên người bỗng nhiên hóa thành thực thể với màu hoàng kim rực rỡ, đột nhiên hắn bước tới phía trước một bước. “Vèo” một tiếng, thân hình hắn cuồn cuộn biến lên vô số lần thành một gã Kim Sắc cự nhân cao hơn ngàn trượng, đồng thời pháp quyết trong tay hơi điểm, bên ngoài da thịt hiện lên một cây Kim

Sắc Linh Văn, một cỗ pháp tắc chi lực cũng theo đó mà chỉ trong một thoáng đã bao phủ toàn bộ bầu trời.

Lưỡng Nghi Vi Trần Trận lúc này bị lực lượng của cỗ Pháp Tắc Chi Lực trùng kích xuống, chỉ trong nháy mắt đã trở nên hỗn loạn cực kỳ, cơ hồ trong chốc lát đã bị suy yếu hơn phân nửa, chỉ có thể miễn cưỡng duy trì bộ dạng mà chưa bị tiêu tan.

“Linh Vực! Hắn vậy mà có thể ở hạ giới mà thi triển Linh Vực. Điều này không có khả năng! Dưới tác dụng của giao diện chi lực, hắn sao có thể làm ra loại sự tình này.” Ô Linh Phu Nhân ghen hòng trên trời, trên mặt đầy vẻ khó tin.

Những kẻ khác trong bọn Ngân Cương Tử thân là cường giả Đại Thừa kỳ, tự nhiên cũng nhìn ra lai lịch thần thông của Mã Lương sau khi biến thân, sắc mặt cả bọn đều đại biến, thậm chí có vài phần sợ hãi rồi.

Lúc này, Mã Lương đã không còn phải chịu áp chế của giao diện chi lực, hắn đã khôi phục thực lực như lúc ban đầu, có thể thúc giục Linh Vực mà chỉ khi hắn còn toàn thịnh ở Tiên Giới mới có thể thi triển.

Những tu sĩ Đại Thừa kỳ ở đây có kẻ nào là không tâm cao khí ngạo, nhưng lúc này, khi phải đối mặt với một gã Chân Tiên mà thực thụ không phải chịu áp chế của giới diện chi lực thì tất cả đều tâm tàn ý lạnh, dù cho mọi người liên thủ cũng căn bản không có chút hi vọng thủ thắng.

“Hắc hắc, cái này sao có thể tính là Linh Vực, bất quá Linh Vực chính thức của bốn tiên lữ con sâu cái kiến các ngươi rất nhanh sẽ có thể thấy được, hiện tại nếu còn chút thần thông nào thì mau thi triển ra, bằng không để khi bốn tiên ra tay trên đường tới tuổi vàng lại nói ta không cho các ngươi cơ hội.” Thân thể Kim Sắc cự nhân sáng chói, hai mắt của hắn một

bên là kim mang chói mắt, một bên là Lam Diễm cuộn cuộn, phát ra tiếng nổ mạnh ầm ầm nổ, đột nhiên hấn đưa một ngón tay hướng lên bầu trời.

Tiếng nổ trầm đục vang lên, theo đó một cột sáng kim sắc từ chỗ đầu ngón tay phóng lên trời, dung không nhập vào chín tầng mây không thấy bóng dáng.

Sau một khắc, toàn bộ hư không đột nhiên run lên, những quang điểm Kim Sắc kia đột nhiên hóa thành những vầng sáng Kim Sắc, từng đoàn từng đoàn bạo liệt mà ra, cơ hồ đem trọn hư không tất cả đều nhuộm thành một màu Kim Sắc.

Phía dưới đại địa đã từng hồi đất rung núi chuyển, nứt ra từng đạo từng đạo Kim Sắc, từng tòa núi lửa Kim Sắc theo đó nhanh chóng tuôn ra, một cỗ dung nham Kim Sắc cũng từ đó mà đầm đìa phun ra..

Trong chốc lát, thế giới phẳng phát đều biến thành một biển màu Kim Sắc.

Một màn khủng bố như vậy, khiến cho tâm tình bọn Ngân Cương Tử như rớt thẳng xuống vực sâu.

“Chư vị đạo hữu không cần sợ hãi, tuy không biết tại sao hấn còn có thể thi triển Linh Vực, nhưng tuyệt đối không thể duy trì quá lâu, nếu không lúc trước hấn đã trực tiếp thi triển rồi, sao phải dùng một ít Khôi Lỗi dây dưa cùng chúng ta.” Chứng kiến một màn như vậy, sắc mặt Minh Tôn đồng dạng cũng vô cùng khó coi, nhưng lập tức trấn tĩnh hét lớn một tiếng cảnh tỉnh chúng tu sĩ.

Bọn Ô Linh Phu Nhân nghe xong cũng hiểu được vài phần đạo lý, nhưng sau vài lần nhìn nhau, đồng dạng đều nhìn ra trong mắt đồng bạn một tia chán chừ.

Lúc này, ở phía đối diện, Kim Sắc cự nhân, lại vô cùng bình thản, hai mắt khép hờ đứng tại chỗ bất động, bộ dạng tựa hồ như đang điều tức pháp lực thể nội.

Lúc này, phạm vi Kim Sắc Linh Vực dùng mắt thường có thể thấy được rất nhanh hướng bốn phương tám hướng mà khuếch tán ra, bên tu sĩ Linh Giới vốn đang ở phụ cận không dám chậm trễ chút nào, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất có thể chạy ra bên ngoài, không dám để mình bị cuốn vào Linh Vực Kim Sắc.

Ngân Cương Tử một lần nữa đứng vững ở thân hình, sắc mặt âm trầm, con mắt vòng vo nhìn vài cái về sau, bỗng nhiên hướng tới Minh Tôn hỏi:

“Với thực lực của đối phương bây giờ, chỉ sợ không phải là thứ mà chúng ta có thể ngăn cản, chỉ cần hơi vô ý một chút thì khả năng vẫn lạc là rất cao. Minh huynh có phải hay không cũng nên vận dụng một ít thủ đoạn áp trực khác! Ngân mỗ cũng không tin đạo hữu chỉ chuẩn bị một đòn sát thủ duy nhất là Lương Nghi Diệt Trần trận này.”

“Hừ, Ngân đạo hữu yên tâm, lúc này hãn đã dùng tới thần thông chân chính của tiên nhân, lão phu tự nhiên cũng sẽ không ngồi yên mà nhìn. Để đối phó Linh Vực, lão phu đúng là đã chuẩn bị xong hai phương pháp khắc chế, tuyệt sẽ không để cho mấy vị đạo hữu không công đi chịu chết.” Minh Tôn hừ một tiếng, không lương lự trả lời.

Vừa dứt lời, hãn hít sâu một hơi, một tay bấm niệm pháp quyết, hai tay áo run lên, lập tức từng khối cầu màu đen từ bên trong liên tiếp bay ra, từng đoàn từng đoàn chớp động không thôi, tại phụ cận bay múa bất định, phảng phất như những đóa cự hoa hắc sắc nở rộ.

“Phốc” một tiếng, những đóa hoa hắc sắc bỗng nhiên lóe lên, hình thành một tòa hắc sắc quang trận vô cùng lớn, điên cuồng khuếch trương ra bốn

phía, đem bọn Ngân Cương Tử tất cả đều bao bọc vào phía trong, đồng thời cũng đem Kim Sắc Linh Vực ở phía đối diện đang không ngừng phát ra hào quang Kim Sắc ngạnh sanh chống đỡ, khiến nó không cách nào có thể khuếch tán sang phía này.

Đồng thời trong hắc sắc quang trận các loại phù văn màu đen tuôn ra không ngừng, mơ hồ truyền ra trận trận phạm âm, khiến cho tâm thần người nghe vô cùng thư thái, tâm hồn rơi vào trạng thái si mê quỷ dị.

“Cực Nhạc Phạm Hà giới! Đây không phải một bộ hộ pháp chí bảo Phật môn của Linh giới sao, vậy mà lại rơi vào tay đạo hữu.” Vị cung trang nữ tử vừa mừng vừa sợ nói.

“Hắc hắc, bảo vật này là bốn mình trong lúc vô tình lấy được, mặc dù không cách nào cùng đối phương Linh Vực đánh đồng, nhưng tạm thời bảo vệ mấy vị đạo hữu có lẽ không phải là vấn đề lớn. Nếu như vậy còn chưa đủ, ta còn có thủ đoạn khác để đối phó.” Minh Tôn cười hắc hắc một tiếng nói.

“Tốt, nếu đạo hữu đã có kế sách ứng đối, lão phu sẽ quyết theo người liều một phen. Chỉ cần có thể chém giết tên tiên nhân này thì bốc lên một chút phong hiểm có được tính là gì”. Gã đại hán đầu trọc có nửa bên mặt râu bị hủy, sau một hồi cân nhắc, cũng quyết định nói, hắn chỉ còn một nửa gương mặt sau một hồi vụn vẹo trong lại càng phát ra vài phần dữ tợn.

“Ta cũng tiếp tục lưu lại, nhưng trước tiên phải nói nếu là trong chốc lát liên minh xuất hiện tình thế không tốt, thiếp thân cũng sẽ không ở tại chỗ này mà chịu chết oan uổng đâu đấy.” Ô Linh Phu Nhân lạnh lùng nói.

Bọn Ngân Cương Tử sau một hồi cân nhắc, mặc dù không có nói gì nữa, nhưng là rõ ràng đều đưa ra quyết sách trước tiên nên thăm dò uy lực Linh Vực của đối phương, sau đó mới đưa ra quyết định chính thức.

Minh Tôn tự nhiên là đem tâm tư của những cường giả Đại Thừa này toàn bộ nắm rõ trong lòng, nhưng cũng cười cười, không hề đả động tới, ngược lại miệng hơi động một chút hướng bọn hắn truyền âm tới một câu:

“Chư vị yên tâm, nếu ta thực sự không có đối sách đối phó tên tiên nhân này, lão phu cũng sẽ không để cho chư vị phải tiếp tục lưu lại đây mà chịu chết. Nhưng chư vị chớ quên sự tồn tại của Hiên Cửu Linh đạo hữu, chỉ cần chúng ta cấp cho Hiên huynh một cơ hội tốt thì việc đánh bại đối phương vẫn còn không ít hi vọng.”

Những cường giả Đại Thừa ở đây khi nghe nói như vậy, trong nội tâm đều khẽ động.

Dùng thực lực của Hiên Cửu Linh trước kia có thể chém giết qua chín đầu Chân Linh uy danh hiển hách, cộng thêm việc một mực ẩn thân bên cạnh mà giờ này bọn hắn vẫn hoàn toàn không phát hiện ra khiến cả bọn đều tăng thêm đôi phần tin tưởng...

Đúng lúc này, Kim Sắc cự nhân ở phía đối diện rốt cục một lần nữa mở ra hai mắt, pháp lực của hắn giờ phút này rốt cục cũng đã chuyển hóa thành Tiên Linh lực, có thể thi triển một ít bí thuật Tiên giới mà không hề phải lo lắng tới chuyện bị cản trở về sau.

Đối diện những con sâu cái kiến này cho rằng hắn là muốn vận dụng Linh Vực để công kích đã là ngàn sai vạn sai lắm rồi.

Đối với một vị tiên nhân mà nói, linh vực của bản thân tuy có thể dùng làm một loại thủ đoạn công kích, nhưng công dụng lớn nhất của nó lại là thủ đoạn phụ trợ tu hành. Lúc này đây, hắn căn bản không hề có ý định dùng nó để trực tiếp công kích.

Mã Lương nghĩ tới đây, liếc mắt đánh giá hắc sắc quang trận phía trước, cười lạnh một tiếng, một tay lăng không đánh tới Huyết Hà dưới thân một trảo.

Tiếng nổ âm âm tiếng vang lên!

Hai bên Huyết Hà cuộn cuộn thu lại phía sau, hóa thành một chiếc tỉ ẩn hình vuông cực lớn.

Mặt ngoài tỉ ẩn huyết điểm không ngừng thiêu đốt, bốn phía mơ hồ có vô số đồ án người, trùng, thú... chồng chéo lên nhau. Phía trong tinh quang lưu chuyển, những đồ án này đều trông rất sống động chuyển động không thôi, phảng phất toàn bộ là vật sống, nhưng lại khiến cho người xem không khỏi sờn hết cả gai ốc.

Để có bảo vật này hẳn phải thiên tâm vạn khổ mới có được, không biết đã huyết tế bao nhiêu sinh linh cường đại mới cuối cùng mới có thể hoàn thành vạn linh huyết tỉ.

Hiện tại hẳn đã có Tiên Linh lực, có thể đủ phát huy hơn phân nửa uy năng của bảo vật này, cho dù là như vậy thì dùng để đánh chết một gã Chân Tiên cùng giai bình thường cũng là việc vô cùng dễ dàng, còn dùng để đối phó những con sâu cái kiến trước mắt này thật đúng là có chút cảm giác giết gà mà dùng dao mổ trâu, hơn nữa việc phải tiêu hao chân nguyên chi lực cũng không phải là nhỏ, nhưng vì muốn lập tức chấm dứt trận chiến này, bất luận trước mắt dù là những con sâu cái kiến thì hẳn cũng buộc phải dùng tới.

Mã Lương trong nội tâm nghĩ như vậy, Kim Sắc cự nhân quát khê một tiếng, đem hơn phân nửa Tiên Linh Lực trong thể nội rót vào bên trong tỉ ẩn, đồng thời hướng phía trước mà ném tới.

Một tiếng sét đánh!

Huyết sắc tử ấn lẳng không một đường bay tới, thoáng một cái đã biến mất không thấy gì nữa

Sau một khắc, hắc sắc quang trận một hồi rung lên kịch liệt, sương mù màu máu cuộn cuộn ngưng tụ về sau, một quái vật khổng lồ đỏ tươi như máu cao tới vài trăm ngàn trượng từ trong hư không mà hiển hiện ra... Mặt ngoài huyết quang vạn trượng, các loại hư ảnh người trùng cá trùng nhao nhao biến ảo mà ra, còn phát ra thanh âm ô ô kỳ quái vang vọng trên toàn bộ bầu trời.

Huyết sắc cự ấn từ từ đập xuống, khiến phía dưới hư không bỗng nhiên run lên một cách khó hiểu.

Đối diện với nó là hắc sắc quang trận lúc này càng vặn vẹo, gào thét kịch liệt. “Phanh”, sau một hồi loạn hưởng bên trong tám mươi một khóa hắc sắc tinh châu giống như pháo nổ, liên tiếp bạo liệt mà tan.

Toàn bộ hắc sắc quang trận sau một hồi gào thét đã bị lẳng không mà diệt, khiến cho chúng tu sĩ ở phía trong vừa mới chuẩn bị công kích, tất cả đều trợn mắt há mồm.

“Đi “

Cũng không biết là ai hét to một tiếng, Ô Linh Phu Nhân mấy người thân hình khẽ động, thoáng một cái đã hóa thành mấy đạo độn quang nhanh chóng chạy đi, nhưng vừa mới chạy được vài chục trượng, trong không trung liền truyền đến một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Bên trong phương viên trăm dặm toàn bộ hư không trong truyền tới một cỗ sức ép vô cùng lớn, không khí xung quanh như đông cứng lại, thoáng một lát toàn bộ so với thép tinh còn muốn cứng rắn hơn.

Mấy đạo độn quang bị cổ sức ép này đánh bật về phía sau, toàn bộ đều không thể tự chủ mà tán loạn ngã xuống, trên không trung một lần nữa biến thành Ô Linh Phu Nhân cùng vài tên Đại Thừa cường giả, nhưng sắc mặt của mỗi người đều tái nhợt, trên mặt cùng hiện ra khiếp sợ.

Chương 2423: Quân cường vẫn lạc

Lúc này, mùi máu tươi trên chiếc ấn màu máu cực lớn cuộn xuống, quá nửa những người vừa ngủi thấy đều chợt cảm thấy tức ngực, rất vàng đầu hoa mắt.

Trong sự kinh sợ tột độ, nhóm Đại Thừa này cũng chẳng quan tâm đến việc thoát đi nữa mà vội vàng tăng mạnh linh quang hộ thể, thả ra các loại bảo vật phòng ngự để cách ly luồng hơi máu này ra xa.

“Các vị đạo hữu còn chờ gì nữa, giờ có thủ đoạn gì thì thi triển hết cả ra đi! Với thần thông của đối phương, nếu chúng ta không đánh mà chạy thì sẽ bị hấn đuổi theo giết chết dễ dàng.” Minh Tôn vẫn đứng bất động ở chỗ cũ, thấy tình hình Cực Nhạc Phạm Hà Giới mà mình ý lại bị phá đơn giản như thế, sắc mặt lão khó coi vô cùng, nhưng vẫn còn có thể bảo trì vài phần trấn định mà quát lớn.

Vừa dứt lời, lão liền ngẩng đầu lên há miệng phun ra một luồng hào quang ngũ sắc, từ đó hiện ra một quyền trục trắng nõn như ngọc.

Tiếp theo hai tay lão nhanh chóng bấm niệm pháp quyết, dồn dập điểm chỉ lên không trung.

“Bụp” một tiếng, quyền trục chấm rãi mở ra thành một bức tranh cổ xưa, từ đó phun ra vô số văn tự màu bạc, chúng quay tít một vòng rồi biến thành một tấm lưới khổng lồ màu bạc, chụp về phía ấn máu trên không.

Hai thứ vừa tiếp xúc nhau đã tạo ra tiếng nổ ‘ầm ầm’, vô số tia sáng bạc nổ tóe ra!

Chiếc lưới bạc nhìn có vẻ rất mảnh mai kia chỉ khẽ run lên chứ không vỡ vụn ra ngay, khiến cho thể rơi của ấn máu cực lớn thoáng chững lại một chút!

“Ngân Quân Thiên Thư, quả đúng là Huyền Thiên Chi Bảo này!”

Ngân Cương Tử vừa thấy rõ cảnh này liền hô lên thất thanh, thần sắc trên mặt dù có xấu đi nhưng trong lòng vẫn cắn răng thúc dục một loại pháp quyết nào đó.

Lập tức trong cơ thể gã vang lên tiếng nổ đùng đùng, từng đám mây bạc tuôn ra, thân hình lớn phồng lên biến thành một người khổng lồ màu bạc, tóc xanh khoác áo choàng, miệng hở mắt trâu cao hơn mười trượng. Hai cánh tay gã chọt vung lên liền biến thành vô số quyền ảnh cực lớn, điên cuồng lao về phía cái ấn màu máu.

Mỗi một quyền đánh ra đều khiến không trung phát ra tiếng nổ như sấm, phảng phất mỗi đòn đều có sức mạnh của thần lôi.

Đây chính là Tào Hóa Chi Thân của bộ tộc gã.

Ô Linh Phu Nhân lúc này cũng đang lằm nhằm trong miệng, ánh sáng đen hiện lên sau lưng, bất chợt hiện ra hư ảnh của một quái vật màu đen đầu heo thân vượn.

Con quái vật này ngẩng đầu thét dài một tiếng rồi ngoác miệng ra.

Cả bầu trời bỗng u ám, một cái miệng đầy máu lớn vô biên xuất hiện phía trên ấn máu, đồng thời từ từ cắn xuống phía dưới, có vẻ như một ngậm sẽ nuốt trọn ấn máu vào trong, thật sự rất khủng bố!

Nữ tử mặc cung trang bị thương kia cắn răng một cái rồi ra tay với thanh thể không thấp hơn đám Minh Tôn, Ô Linh phu nhân chút nào. Nàng gio

một tay lên, bóng một chiếc búa lớn bảy màu dài hơn ngàn trượng liền lóe lên hiện ra ở trên cao như cột chống trời, lạnh lùng xông thẳng chém về phía ấn máu.

Về phần gã đầu trọc cùng các cường giả Đại Thừa khác cũng thi triển thần thông điên cuồng tấn công về phía cái ấn máu, hoặc một mạch thả ra mấy chục thanh phi đao, hoặc một tay trao mạnh một cái thành một bàn tay ánh sáng cực lớn chụp xuống, còn không thì cũng lập tức thi triển thần thông Pháp Tướng lao thẳng vào không trung.

Bọn họ nhìn như ra tay không đồng loạt nhưng trên thực tế chỉ là chuyện xảy ra trong một nhịp hít thở, tất cả đòn tấn công nháy mắt đã tới chỗ ấn máu.

Mã Lương thấy vậy hừ lạnh một tiếng, người không lộ màu vàng do hấn biến thành khê điểm về phía ấn máu trong không trung một cái, miệng thốt lên một chữ: “Định”.

Chiếc ấn màu máu vang lên âm thanh ‘vù vù’, lớp sương máu bên ngoài chợt chấn động, từng vòng sóng địa chấn vô hình tỏa ra, cuốn lấy toàn bộ công kích xung quanh vào trong.

Một cảnh không thể tưởng tượng nổi xuất hiện.

Tám lưới không lộ màu bạc, quyền ảnh, búa lớn ngàn trượng, cái miệng đầy máu vừa mới tiếp xúc với sóng chấn động thì toàn bộ đều dừng lại trên bầu trời. Còn những bảo vật khác bị sóng chấn động cuốn lấy mấy cái liền lặng yên hóa thành tro bụi.

Về phần Pháp Tướng do mấy tên cường giả Đại Thừa thi triển, sau khi bị sóng chấn động cuốn qua một cái liền vỡ vụn ra từng khúc.

Sức mạnh khủng bố như thế khiến ngay cả Minh Tôn cũng không nhịn được phải hít sâu một hơi, rồi vội vàng há miệng phun ra một búm máu vào bức tranh trắng mịn mờ trước người.

Lại có mười kí hiệu màu bạc lấp lánh cực lớn từ đó lao ra, rồi lập tức lớn phồng như thổi, biến thành mười cái quang trận chói lọi ánh bạc.

Những quang trận này chồng lên nhau một cái liền chọt biến thành một tòa tháp ánh sáng màu bạc, nó lập tức lớn vọt lên đến độ cao bảy, tám trăm trượng.

Sau một tiếng “Phanh”, quang tháp chống vào ấn lớn màu máu, nó khẽ run lên rồi mạnh mẽ đứng vững.

Nhưng ngay lập tức, sương máu bên ngoài chiếc ấn cuộn một cái liền ép sụp đỉnh ngọn tháp và khiến nó sụp xuống hơn một trượng.

Khi ngọn quang tháp đã thoáng mờ nhạt đi thì ở phía đỉnh lại có hơn một trượng nổ tung vỡ vụn, để cho ấn máu một lần nữa hạ xuống...

Cứ như thế, dừng một lát lại hạ xuống!

Dù rằng tháp bạc rõ ràng đã có xu thế không thể chống đỡ nổi nhưng vẫn khiến tốc độ rơi xuống của ấn lớn màu máu giảm mạnh.

Sắc mặt Ô Linh phu nhân tái nhợt, đột nhiên lại trao đổi ánh mắt với Ngân Cương Tử mắt hổ bên cạnh, sau đó hai tay nàng ta liền bấm niệm pháp quyết, Pháp Tướng màu đen sau lưng lại hiện ra, hơn nữa sau khi lắc vai một cái đã chui thẳng mất dạng vào trong người.

Sau một khắc, gương mặt nàng này vặn vẹo một trận, sau khi ánh sáng màu đen bên ngoài cơ thể bay vọt cuộn cuộn, cũng liền biến thành một quái vật khổng lồ cao vài chục trượng.

Cũng là đầu heo thân vượn giống hết bộ dạng Pháp Tướng lúc nãy, có điều trên cơ thể khổng lồ bất chợt có khoác thêm một bộ giáp xương màu trắng xám, hai cánh tay lông lá to lớn đều nắm một thanh kiếm khổng lồ màu vàng.

Nó gầm lên giận dữ!

Hai thanh kiếm màu vàng trong tay quái vật do Ô Linh phu nhân biến thành liền hung hăng chém về phía xa xa.

“Bụp” “Bụp” hai vầng trăng cong màu vàng lớn hơn trăm trượng đồng thời lao ra từ trên cự kiếm, lao thẳng về phía đối diện.

Người khổng lồ màu bạc do Ngân Cương Tử biến thành ở phía bên kia cũng tru lên một tiếng trong trẻo, bên ngoài thân bỗng nhiên có một tầng lôi điện màu bạc mệnh mông hiện ra, sau một hồi chớp lóe liền biến thành lôi hỏa màu bạc rậm rạp.

“Đi.”

Ngân Cương Tử quát khê một tiếng, tất cả lôi hỏa nổ ầm ầm điên cuồng đánh về phía trước.

Cùng một thời gian, một tiếng rống ngâm vang lên!

Một con Ngũ Trảo Kim Long dài vài chục trượng chợt từ một chỗ cạnh đó xông ra, giương nanh múa vuốt lao thẳng đến người khổng lồ màu vàng ở đối diện. Đó chính là do lão già nắm gậy vàng đã ném gậy trong tay ra, biến thành hư ảnh Chân Long lao đi.

Bóng một chiếc búa lớn ngàn trượng, tơ xanh rậm rạp chằng chịt, hơn mười cái đầu quỷ lớn như bánh xe bay ra, những Đại Thừa khác vừa bị quét sạch lại tiếp tục gia nhập tấn công.

“Muốn chết!”

Người khổng lồ màu vàng do Mã Lương biến thành nhìn thấy tất cả những điều này liền rống lên như sấm rền, tiếp đó hắt hít sâu một hơi rồi đột ngột phun ra vô số kí hiệu màu vàng như sóng cuộn.

Tiếng âm âm nổi lên!

Một cơn lốc màu vàng mờ mịt chợt nổi lên phía trước người khổng lồ màu vàng, đồng thời hình thành một tấm màn gió phóng thẳng lên trời.

Kiểm quang màu vàng, lôi hỏa màu bạc, Chân Long màu vàng vừa xông vào trong màn gió màu vàng đều gào lên một tiếng mà tan biến. Về phần tất cả những thứ còn lại như búa lớn hay các sợi tơ xanh, đầu quỷ thì ngay cả màn gió kia cũng không tiếp cận được mà bị luồng sức mạnh vô hình từ trong đó tuôn ra chấn luôn ở bên ngoài, chỉ có thể quay cuồng chuyển động không ngừng xung quanh, chẳng thể nào đến gần.

Lần này thì tất cả các Đại Thừa đều xanh cả mặt rồi.

“Bốn vị đạo hữu vì sao vẫn không ra tay, định thất hứa hay sao?” Gương mặt Minh Tôn trầm như nước, chợt quay đầu về một chỗ không gian bên cạnh hỏi.

“Thất hứa? Lúc đầu Minh huynh chưa nói với huynh đệ chúng ta rằng lần này cần đối phó là một vị Tiên nhân nhỉ?” Không gian phía đó chấn động, bốn gã thanh niên mặc giáp đen có khuôn mặt tương tự nhau lóe lên hiện ra, một người lớn tuổi nhất trong đó lạnh lùng trả lời.

Xem từ hơi thở trên người thì rõ ràng bọn họ chính là bốn con Hắc Nghê Thú đã lặng lẽ trốn đi sau khi Mã Lương biến thân kia, chỉ có điều giờ lại biến thành hình người mà thôi.

“Ồ trong khế ước năm xưa bốn mình kí kết cùng bốn vị đạo hữu cũng không hề có điều khoản nói định phải Tiên nhân là có thể lùi bước. Nếu không thì vì sao năm xưa bốn mình phải chịu trả một cái giá lớn vì khế ước đó như vậy. Chư vị không sợ nếu thực sự vi phạm khế ước sẽ chịu cản trở của nó khiến tu vị bị giảm mạnh sao?” Minh Tôn nhú hàng lông mày lại, ý tứ có vài phần chất vấn.

“Hừ, kể cả là thực lực giảm mạnh cũng còn tốt hơn mất mạng ở đây chán.” Sắc mặt gã thanh niên mặc giáp đen cầm đầu sầm xuống, nghiêm nghị trả lời.

“Mất mạng? Hắc hắc, bốn tọa sao lại để cho bốn vị đạo hữu nhận kết cục đó được. Thế này đi, lát nữa chỉ cần bốn vị đạo hữu dùng thần thông bốn mạng chân hỏa toàn lực tấn công một lần thì ta liền coi như các người đã hoàn thành khế ước đó, để cho các người rời khỏi giới này, như thế nào?” Sau khi cười hắc hắc, Minh Tôn chợt chuyển sang truyền âm nói.

“Chuyện này là thật?” Người thanh niên cầm đầu khẽ giật mình, nhưng ngay lập tức hỏi ngược lại với vẻ không tin.

“Sao tại hạ có thể lừa lọc về loại chuyện như thế này chứ, tại hạ nguyện ý phát thề với tâm ma.” Minh Tôn trả lời mà chẳng đổi sắc.

“Tốt, nếu đã như thế thì huynh đệ chúng ta có thể giúp người một lần. Đạo hữu không cần thề gì, nhưng sau khi ra tay, mặc kệ kết quả thế nào, chúng ta cũng sẽ lập tức rời đi ngay.” Người thanh niên kia sau khi tiếp tục trao đổi ánh mắt với ba người khác một chút rồi gật đầu đáp ứng.

“Vậy làm phiền bốn vị đạo hữu lát nữa sau khi nghe ta dặn dò rồi ra tay là được rồi.” Minh Tôn khẽ thở dài một hơi, vẻ mặt cũng buông lỏng một chút.

Ngay khi bọn hăn nói chuyện với nhau, người khổng lồ màu vàng do Mã Lương biến thành ở đối diện đã lại lần nữa lằm nhằm trong miệng, sau khi ánh sáng màu máu mờ mờ lóe lên giữ hai đầu lông mày, một giọt máu màu vàng ngưng tụ ra, sau khi lóe lên chợt biến thành một luồng ánh sáng màu vàng kim bắn vào trong chiếc ấn máu cực lớn kia.

Trong ấn máu phát ra âm thanh cực lớn, sau khi lớp sương máu mặt ngoài cuộn cuộn cuốn lên, từ trong bỗng nhiên phun ra vô số tia sáng màu máu, chẳng chịt chùng gần triệu tia lập tức xuyên thủng không gian bắn vọt ra bốn phương tám hướng.

“Không ổn!”

Minh Tôn kinh hãi, vội vàng điểm một cái vào quyền trục màu bạc trước người. Lúc này, quyền trục này chớp lên một cái, biến thẳng thành một màn sáng màu bạc che chắn Minh Tôn và ba người Ô Linh phu nhân, Ngân Cương Tử và nữ tử mặc cung trang xanh nhạt ở gần đó vào trong.

Các Đại Thừa khác tái mặt đi, không kịp chạy trốn đến dưới sự che chắn của màn sáng của Minh Tôn nên mỗi người đều chỉ có thể dốc sức liều mạng trút pháp lực vào trong bảo vật phòng ngự của mình, đồng thời từng tầng linh quang hộ thể vội vã được tỏa ra.

Vô số tơ máu chợt lóe lên rồi gần như xuyên thủng mỗi tác không gian, đồng thời có mấy tiếng kêu thảm thiết phát ra!

Tháp nhọn màu bạc ở gần nhất bị xuyên thủng trăm ngàn lỗ thủng, có vẻ lung lay sắp đổ. Về các cường giả Đại Thừa khác như gã đầu trọc thì sau khi ánh sáng màu máu hiện ra, tất cả bảo vật phòng ngự cùng linh quang hộ thể đều tới tấp lóe lên tan vỡ, trên người đều bỗng có thêm gần trăm cái lỗ máu.

Các Đại Thừa này chỉ vừa kịp cúi đầu liếc nhìn cơ thể mình một cái thì từ trong những cái lỗ chột có một luồng ánh sáng màu máu chói lọi phun ra, lập tức biến những người này thành một ngọn lửa màu xanh, ngay cả Nguyên Anh cũng không kịp làm phép chạy ra.

Chương 2424: Huyết Tế

Vài tên cường giả tiếng tăm lòng lẫy Phong Nguyên Đại lục này vậy mà không kịp kêu lên một tiếng đã đồng thời chết hết.

Riêng về phần mấy người Minh Tôn được Ngân Quân Thiên Thư che chở bên trong mới may mắn tránh được một kiếp.

Vô số tơ máu đánh vào màn sáng do bảo vật này biến hóa ra chỉ làm cho nó chớp động không ngừng, trở nên ảm đạm nhưng vẫn không xuyên qua được tầng phòng hộ này.

Nhưng như vậy cũng đã làm cho sắc mặt của đám người Ngân Cương Tử trở nên tái nhợt vô cùng.

Sắc mặt Minh tôn âm trầm, đưa mắt thật nhanh nhìn lướt về hướng Hắc Nghê Thú.

Chỉ thấy bốn đầu thú này biến hình thành thanh niên mặc giáp đen, bàn tay mỗi người đều đang bấm pháp quyết, đang tránh phía sau một màn lửa màu đen, cũng thoát khỏi đợt công kích vừa rồi của màn tơ máu.

Mã Lương đang biến thân thành Cự nhân ở phía xa thấy còn nhiều người sống sót như vậy, khuôn mặt không khỏi lộ ra vài phần bất ngờ, nhưng sau đó lập tức hiện ra vẻ giữ tợn, hai tay rất nhanh bấm pháp quyết điểm một cái vào huyết ấn khổng lồ trên không trung lần nữa.

Âm thanh ầm ầm vang lên.

Lập tức, huyết ấn khổng lồ hơi trầm xuống ép cho màn sáng giống như quang tháp phía dưới nát bấy, sụp đổ xuống.

Không còn bất cứ thứ gì ngăn cản, bảo vật này giống như Thái Sơn áp đỉnh đè xuống đám người Minh Tôn phía dưới, thoáng cái hư không xung quanh lại bị lực lượng khủng bố bao phủ, mùi máu tanh biến mất lúc trước lại xuất hiện trở lại.

“Minh huynh, làm sao bây giờ?” Ngân Cương Tử đang biến thân thành cự nhân thấy vậy khẽ quát hỏi.

“Ngoài liều mạng ra thì còn có thể làm gì được nữa. Các vị đạo hữu không cần lo lắng quá mức, loại công kích khủng bố như vừa rồi khẳng định là sẽ tiêu hao cực kỳ nhiều chân nguyên, chắc chắn đối phương không thể sử dụng thêm được lần thứ hai. Ô Linh đạo hữu, Ngân huynh, hai người các ngươi cố gắng hết sức chống đỡ bảo vật này một chút, giành thời gian cho ta chuẩn bị một loại bí thuật đối phó với hắn, để xem có thể thừa dịp pháp lực của hắn đang cực kỳ hao tổn mà phong ấn lại được không. Bốn vị đạo hữu, các ngươi cũng dùng bản mạng thần thông toàn lực phối hợp với ta công kích hắn một lần.” Sắc mặt Minh tôn ngưng trọng vạn phần, không lưỡng lự truyền âm cho ba người Ngân Cương Tử cùng bốn đầu Hắc Nghê Thú.

“Minh huynh có mấy phần nắm chắc phong ấn được đối phương?” Ô Linh phu nhân có vài phần chần chờ hỏi.

Đại hán đầu trọc cùng vài tên Đại thừa cùng giai chết một cách dễ dàng trước mắt khiến cho trong nội tâm nữ tử này có vài phần sợ hãi.

“Yên tâm, ta thi triển một loại bí thuật Tiên Giới bỏ đi một phần tinh hồn của bản thân cùng với tiêu hao cực kỳ nhiều lực lượng bản nguyên, ít

nhất có một nửa khả năng thành công.” Minh Tôn lại có vài phần tự tin truyền âm trả lời.

“Tốt, thiếp thân lại tin tưởng ngươi một lần nữa vậy. Ngân đạo hữu, chúng ta đồng loạt ra tay.” Ô Linh phu nhân ngẩng đầu nhìn huyết ấn khổng lồ mang theo thanh thế kinh người trên không trung, tự nhủ dưới uy áp của nó hoàn toàn không có khả năng chạy thoát, chỉ có thể cắn răng nói vậy.

Ngân Cương Tử biến thân thành cự nhân không một chút do dự gật đầu, giận dữ gầm lên một tiếng, thân hình lại một lần nữa trở nên lớn hơn, bên ngoài cơ thể tuôn ra vô số phù văn thô to màu bạc, vô số phù văn này mờ hồ chớp động không ngừng. Hai cánh tay càng biến hóa lớn hơn một vòng, hai bàn tay khổng lồ nắm chặt đám mạnh vào hư không.

Mà Ô Linh phu nhân biến thân thành quái vật đầu heo thân vượn thì ngẩng đầu hét dài một tiếng, đột nhiên hai thanh cự kiếm trong tay hợp lại trước người, gần như hóa thành một thanh Lang Nha Bổng màu vàng nhạt, khê vung nhẹ lên phía trước biến thành một cơn gió lốc màu vàng bay thẳng lên không trung.

Nữ tử mặc cung trang màu xanh bên kia trước sau đều không có mở miệng, nhưng sau khi thấy Ngân Cương Tử và Ô Linh phu nhân đều ra tay, cũng không nói hai lời đưa một tay sờ lên trên búi tóc rút ra một cái ngọc trân châu nhìn rất bình thường, bên trên khảm nạm ba viên ngọc trai màu lam bạc ném lên trời.

“Phốc phốc phốc” ba tiếng!

Ngọc trân châu nổ tung ra hóa thành một đoàn linh quang, ba viên ngọc trai màu lam bạc bay lên trên không trung, sau khi lắng đọng gió đột nhiên biến thành ba quả cầu ánh sáng, mặt ngoài hiện lên ánh sáng màu lam nhưng lại trông không thu hút chút nào.

Mã Lương biến thân thành cự nhân màu vàng thấy vậy liền cười lạnh một tiếng, lần nữa thúc dục Tiên linh lực bên trong cơ thể.

Lập tức huyết vụ của tử ấn trên không trung đại thịnh, bên trong phát ra tiếng nổ lớn “xuy xuy”, từ đó bay vọt ra rất nhiều xúc tu màu máu thô to, lập tức hóa thành vô số trường thương màu máu bay vọt xuống phía dưới.

“Ầm ầm” tiếng nổ lớn.

Hai nắm tay Ngân Cương Tử trở nên mơ hồ hóa thành vô số quyền ảnh màu bạc, cường ngạnh đánh nát bấy tất cả các huyết thương phóng tới.

Ô Linh phu nhân thúc dục Lang Nha Bồng biến thành cơn lốc màu vàng nhao nhao cuốn hết tất cả các huyết thương bắn tới vào trong, sau khi cuồng chớp lên cũng cường ngạnh phá nát tất cả.

Ba quả cầu ánh sáng màu lam lại giống như vô hình, không nhanh không chậm từ từ bay lên trời, những huyết thương kia tiếp xúc với nó lại trực tiếp xuyên qua, trông như không bị ảnh hưởng một chút nào.

Ngay sau đó, vô số quyền ảnh cùng với Lang Nha Bồng mạnh mẽ nện vào tử ấn phía trên.

Không trung vang lên những tiếng động ầm ĩ, ánh sáng màu bạc, màu vàng, dòng sông máu chớp động đan xem vào nhau!

Huyết ấn không hề chỉ hơi lay động một chút nhưng vẫn tiếp tục đè xuống phía dưới.

Nhất thời, sắc mặt của Ngân Cương Tử và Ô Linh Phu nhân đều đại biến, nhưng một trong hai người đột nhiên dẫm chân mạnh vào hư không, thân mình hơi lùi về sau một chút, hai bàn tay đột ngột xò ra nâng lên trên

đầu, một người khác thì ném Lang Nha Bổng đang cầm trong tay ra, miệng lẩm nhẩm từng hồi âm thanh pháp quyết.

Vài tiếng nổ lớn kinh Thiên động Địa phát ra.

Hai cái bàn tay màu bạc khổng lồ to gần một mẫu xuất hiện ngay phía dưới huyết ấn, mười ngón tay đang rộng mở lấy huyết ấn.

Cùng lúc đó, ánh sáng vàng chớp động, Lang Nha Bổng khổng lồ như Thần binh chống trời cùng thoáng cái phóng đến, đầu gây thô to hung hăng chống đỡ không cho huyết ấn tiếp tục hạ xuống.

Toàn bộ vùng hư không nơi này bởi vậy mà bị rung động!

Huyết ấn trông như một tòa núi khổng lồ hơi chút chậm lại, rút cuộc cũng bị ngăn lại dừng giữa không trung.

Hai bàn tay màu bạc cùng với Lang Nha Bổng khổng lồ lập tức khẽ kêu, không ngừng run, xem như không còn cách nào có thể chống đỡ được nữa.

Ngân Cương Tử và Ô Linh phu nhân thấy vậy, trong lòng âm thầm kêu khổ.

Lúc này pháp lực của hai người gần như dồn hết vào bên trong đôi bàn tay cùng với Lang Nha Bổng khổng lồ rồi, thực sự là không còn một chút lực lượng nào để tiếp tục chống đỡ huyết tử được nữa.

Nhưng vào lúc này, ba quả cầu ánh sáng màu lam kia cuối cùng cũng đã bay tới bên cạnh huyết ấn, ngay khi vừa tiếp xúc với huyết vụ thì lập tức nổ tung.

Một cỗ lực lượng băng hàn gần như có thể làm cho linh hồn của người ta trở nên đông cứng lập tức tuôn ra.

Cùng với đóa hoa băng lam đường kính vài chục trượng là mệnh môn hàn khí tuôn ra, sau khi quay tít một vòng lập tức phun ra ba cột sáng óng ánh bắn thẳng vào huyết ấn.

Âm thanh “xì xì” vang lên, một tầng hàn băng màu xanh đậm bỗng nhiên ngưng kết lại phía dưới huyết ấn, lại lan nhanh ra xung quanh với một tốc độ không thể tưởng tượng nổi, cơ hồ chỉ qua nháy mắt đã đóng băng một nửa huyết ấn.

Một màn này, chẳng những làm cho Ngân Cương Tử cùng Ô Linh phu nhân nhìn đến trợn mắt há mồm, ngay cả Minh Tôn, trong mắt cũng phải hiện lên nét kinh ngạc.

“A, vậy mà lại là hạt giống Băng Đàm Hoa! Không ngờ được rằng ở cái hạ giới này mà lại có được hạt giống của kỳ hoa này. Chẳng qua thủ đoạn như vậy thì sao có thể thật sự vây khốn được Vạn Linh Huyết Tử.” Mã Lương đang biến thân thành cự nhân trên mặt cũng đồng dạng hiện ra một chút kinh ngạc, nhưng sau khi suy nghĩ một chút, đột nhiên hé miệng thổi về phía ấn tử ở phía xa.

“Phù” một tiếng, hư không xung quanh tử ấn xuất hiện từng điểm hào quang màu vàng, sau một cái chớp động lập tức bám vào hàn băng màu lam như giò bám vào xương, cùng lúc bộc phát ra từng tràng âm thanh quái dị.

Cùng lúc đó, bản thân tử ấn khổng lồ cũng vang lên một tiếng âm vang, một tầng huyết diễm cuộn cuộn tỏa ra.

Hàn băng màu lam bị trong ngoài giáp công lập tức bị hòa tan ra rất nhanh.

“Minh huynh, sao còn chưa động thủ. Chúng ta không thể kiên trì thêm được nữa đâu.” Nữ tử mặc cung trang sớm đã ngồi xếp bằng liêu mạng thúc

dục ba đóa hoa băng màu lam trì hoãn bị hòa tan quay sang nói với Minh Tôn.

“Ba vị đạo hữu yên tâm, lão phu đã ra tay.” Minh Tôn nghe được lời nói của nữ tử mặc cung trang liền hít sâu một hơi nói.

Nghe thấy vậy, ba người nữ tử mặc cung trang, Ngân Cương Tử cùng với Ô Linh phu nhân đều trở nên ngơ ngác.

Mà ngay sau đó, trên đỉnh đầu cự nhân do Mã Lương biến thân bỗng nhiên chấn động, một tiểu nhân cao gần một tấc hư không hiện ra, khuôn mặt là một mảng sáng lấp lánh căn bản không thể nhìn rõ, nhưng hai tay đang cầm một chiếc đèn cổ màu đen còn lốm đốm rỉ sét.

Mã Lương biến thân thành cự nhân không lưỡng lự ngẩng đầu phun ra một luồng hỏa diễm màu vàng kim.

Sau khi hỏa diễm này đón gió phình to lên, thoáng cái hóa thành một biển lửa màu vàng kim cuộn thẳng đến thân hình tiểu nhân.

Nơi nào mà hỏa diễm màu vàng kim đi hoa, hư không xung quanh đều trở nên mơ hồ vụn vẹo giống như là trực tiếp bị nhiệt độ cao xuyên thủng hòa tan vậy.

Nhưng tiểu nhân trên không trung lại thông thả đưa đèn cổ trong tay ra, hướng biển lửa phía dưới lay động một chút.

“Phốc” một tiếng.

Một màn không thể tưởng tượng nổi xuất hiện.

Mặt ngoài đèn cổ màu đen chỉ hơi chớp lên ánh sáng u ám, vô số phù văn màu xám trắng từ trong bay ra, hỏa diễm màu vàng kim phía dưới đang

cuốn lên đụng phải lại giống như gặp phải khắc tinh, điên cuồng bị thu hết vào trong đèn cổ. Trong nháy mắt bị thu nạp không còn chút gì.

Cho dù đến là Mã Lương nhìn thấy cảnh trên không trung này cũng không khỏi trở nên ngẩn ngơ.

Lúc này, tiểu nhân lại đột nhiên lại ném chiếc đèn cổ xuống phía dưới, đồng thời thả người bay xuống, thoáng cái hóa thành một đoàn ánh sáng xanh bám vào trên đèn cổ, lấy thân mình làm bắc đèn để đốt đèn cháy.

Một ngọn lửa màu xám trắng hiện ra trên đèn cổ.

Cùng lúc đó, Minh Tôn đứng ở phía xa sắc mặt trở nên trắng nhợt, thân mình đang đứng thẳng bỗng khuỵu xuống loạng choạng không vững.

Đèn cổ ở phía xa thì vang lên từng tiếng “ông ông”, mặt ngoài mơ hồ xuất hiện một tầng hào quang màu xám trắng, thoáng cái hóa thành khổng lồ gấp vô số lần, bao trọn cả một nửa không trung.

Khoảnh khắc Mã Lương biến thân thành cự nhân tại bị hào quang màu xám trắng bao phủ, đột nhiên cảm thấy tiên linh lực bên trong cơ thể ngưng đọng lại, kim quang hộ thể biến mất, không thể thi triển ra bất luận bí thuật nào nữa.

Ngay trong khoảnh khắc này, xung quanh chỗ cự nhân màu vàng lại một lần nữa chấn động, bốn đầu Hắc Nghê Thú đột nhiên nhào ra từ trong hư không, đồng thời từng đầu đều mở miệng lớn phun ra một đoàn hỏa cầu màu đen cuộn cuộn bắn thẳng vào cự nhân.

“Muốn chết!”

Mã Lương trong lòng cả kinh, cự nhân do hấn biến thân quát lớn một tiếng, hai tay nắm chặt thành quyền, “vù vù” bốn quyền đánh thẳng vào bốn

quả cầu lửa màu đen đang đánh tới.

“Oanh” “Oanh” “Oanh” ba tiếng, khoảnh khắc ba quả cầu lửa màu đen vừa tiếp xúc với nắm đấm của cự nhân lập tức nổ tung hóa thành từng điểm ánh sáng màu đen.

Nhưng một quả cầu lửa còn lại đột nhiên vặn vẹo hóa thành một bóng đen tránh khỏi nắm tay, sau khi chớp động một cái lập tức tiến sát đến người cự nhân, hiện rõ một nam tử mặc áo bào xám có khuôn mặt bình thường.

“Cửu Kiếp Diệt Linh Đại Pháp!” Nam tử mặc áo bào xám nâng một cánh tay lên, bàn tay không một tiếng động đặt vào hông của cự nhân, miệng băng hàn thấu xương nói.

Chương 2425: Chương Thiên Bình

Dịch: BNS

Đã Tựa: Truyện FULL

Đột nhiên một luồng khí đen từ trên người nam tử áo bào xám bộc phát ra, lộ ra cánh tay vốn vô cùng cường tráng nhưng chỉ trong chớp mắt đã khô quắt lại. Đồng thời trên cánh tay bỗng nhiên cùng lúc bộc phát ra chín loại pháp tắc khác nhau, càng quý dị hơn là chúng lại hoàn toàn dung hợp vào nhau.

"Phốc" một tiếng.

Cánh tay khô héo như thúc gỗ mục kia đã đâm xuyên qua phần eo của Kim Sắc Cự nhân, ngay khi đâm xuyên vào thân thể cự nhân nó đã tự bạo liệt nổ ra.

Tức thì một ngọn lửa chín màu bay vọt ra, trong nháy mắt đã cuốn phân nửa thân hình Kim Sắc cự nhân vào trong, biến hắn thành một tên Hỏa Nhân khổng lồ.

Cự nhân màu vàng rên lên vô cùng thống khổ, từng phần, từng phần huyết nhục của hắn bên trong ngọn lửa chín màu nhanh chóng bị thiêu đốt thành tro bụi.

Lúc này sắc thái của ngọn lửa chín màu trở nên vô cùng rõ ràng, nhưng lại hòa thành một khối, trong đó ẩn chứa đồng thời chín loại lực lượng pháp tắc hoàn toàn khác nhau.

"Ha ha. Chân Tiên thì sao chứ! Căn bản không chịu nổi một kích Cửu Kiếp đại pháp của ta." Hiên Cửu Linh ngay sau khi một kích đắc thủ, thân hình lập tức biến mất tại chỗ, trong chớp mắt đã xuất hiện bên cạnh Minh Tôn, cười lớn nói.

Hắn mặc dù phải tự bạo một cánh tay, nhưng có thể dựa vào đó mà đánh chết một gã Chân Tiên cường đại, thì đó cũng là chuyện mà hắn vô cùng mong chờ.

Lúc này, ngọn lửa chín màu vốn đang bao phủ Kim Sắc Cự nhân rất cuộc cũng chợt lóe lên rồi tán loạn mà hoàn toàn tiêu tán.

Về phần cây đèn màu đen đang trôi nổi ở phía trên, chợt "Phanh" một tiếng rồi hóa thành từng điểm linh quang mà bạo liệt.

Vật ấy là bảo vật tiêu hao chỉ có thể dùng duy nhất một lần, khi trước đã đem nó ra sử dụng, tự nhiên là không thể sử dụng thêm lần nữa.

Ngân Cương Tử và bọn Ô Linh phu nhân nhìn thấy cảnh này, đưa mắt nhìn nhau, đều nhìn thấy trong mắt đồng bọn vẻ vui mừng khôn xiết, như vừa trải qua được một đại kiếp nạn sinh tử.

Minh Tôn nhìn thấy Kim Sắc Cự nhân rất cuộc cũng bị biến thành một tên Hỏa Nhân, cũng không khỏi thở ra một hơi dài, vẻ âm trầm trên mặt cũng đã được thay bằng vẻ tươi cười.

Cái này thật đúng là Cửu Kiếp Chân Diễm, chiêu thức lợi hại nhất của Cửu Kiếp Diệt Linh đại pháp.

Chân Diễm này ẩn chứa chín loại hỏa thuộc tính của chín loại Chân Linh bốn mạng chi hỏa khác nhau, thêm vào đó thông qua những phương pháp khác dung nạp vào đó chín loại lực lượng pháp tắc khác nhau, chỉ cần một giọt cũng đủ để nấu biến dung núi.

Đừng nói là một gã Chân Tiên, cho dù những cường giả đỉnh cấp của Tiên giới, một khi đã bị nó cuốn vào thì cũng không thể toàn thân mà trở ra.

Xem ra những biện pháp khác chuẩn bị lúc trước, cũng không nhất thiết phải dùng đến nữa.

Minh Tôn âm thầm đánh giá.

Lúc này, ở phía trước, miệng của Hỏa Nhân đang mở thật lớn nhưng lại không có bất kì âm thanh nào được phát ra từ đó, bởi lúc này huyết nhục toàn thân của hắn đã tiêu tán hết, chỉ còn trơ lại ở đó một bộ khung xương màu vàng kim rực rỡ vô cùng lớn đứng im tại đó.

Nhìn thấy một màn như vậy, chúng tu sĩ càng thêm thả lỏng tinh thần.

"Không đúng, uy lực của Vạn Linh Huyết Tủy không suy yếu chút nào, tên Chân Tiên này vẫn chưa chết." Vị nữ tử mặc cung trang đang ngồi xếp bằng, đầu đầy mồ hôi, đột nhiên quát to một tiếng.

Một câu này hét lên, khiến cho tất cả bọn Ngân Cương Tử và Minh Tôn đều giật mình hoảng sợ không thôi, không hẹn mà cùng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời phía trên.

Chỉ thấy trên bầu trời, Vạn Linh Huyết Tủy vốn đang bị phong ấn, hai loại Lam Băng ở phía bên ngoài dưới tác dụng của 2 loại hỏa diễm đang nhanh chóng bị hòa tan, phía trên lúc này chỉ còn một tầng mỏng manh vẫn đang cố gắng bám trụ.

"Không xong rồi, tên kia quả nhiên vẫn chưa chết. Mau mau tiếp tục công kích!" Sắc mặt của Minh Tôn thoáng một cái đã trở nên cực kỳ khó coi, quát lên một tiếng.

Đồng thời, hai tay liên tiếp đánh ra những đạo pháp quyết, miệng không ngừng đọc đọc những chú ngữ khó hiểu, một chiếc phi đao dài chừng vài tấc cũng theo đó mà từ miệng của hắn bay ra, sau khi lắc lư một cái liền biến thành một đạo cầu vòng dài vài chục trượng hung hăng chém tới khung xương màu vàng kim.

Đang đứng bên cạnh Minh Tôn lúc này, trên mặt Hiên Cửu Linh đồng dạng cũng hiện lên một tia không thể tin được, nhưng cũng không hề chậm trễ chút nào, tay áo lập tức run lên, tức thì trên trăm đạo tia sáng gai bạc lóe lên phá toái hư không đến bên cạnh khung xương màu vàng kim kia, rồi hóa thành gần trăm thanh phi kiếm màu bạc, tất cả đều chém xuống khung xương màu vàng kim.

"PHỐC" một tiếng.

Trên người khung xương màu vàng kim, bỗng nhiên được bao bọc bởi một kiện chiến giáp tinh xảo như thủy tinh, đồng thời thanh âm ‘ông ông’ không ngừng vang lên, mặt ngoài lập tức hiện ra vô số phù văn màu tím vàng, hơn trăm thanh phi kiếm màu bạc cùng những đạo phù văn tím vàng lao vào chém giết, tức thì "Phanh phanh" lên một tiếng rồi trực tiếp bị bắn ngược lại, căn bản không thể gây ra chút thương tổn nào cho những đạo phù văn này.

Bốn đầu trước mắt Hắc Nghê thú thấy tình hình như vậy, cũng nảy sinh cảm giác không ổn, lúc này bất chấp cái gì như giao ước xuất thủ một lần, một lần nữa cùng há mồm phun ra một quả cầu lửa đen sì, đồng thời thân hình khê động, lập tức chạy ngược lại phía sau.

Quả cầu lửa màu đen lập tức đánh vào vào phù văn màu tím vàng, mặc dù nổ tung hóa thành luồng lửa màu đen, nhưng đồng dạng cũng bị chặn ở bên ngoài.

Khung xương màu vàng kim lúc này đã khép miệng lại nhưng lại phát ra một trận cười cạc cạc vô cùng quỷ dị, đột nhiên đầu lâu khổng lồ há miệng phun ra một cái bình nhỏ cỡ bàn tay màu xanh sẫm, điểm thẳng vào hư không, tức thì không một tiếng động liền mơ hồ biến mất.

Sau một khắc, trên đỉnh đầu của khung xương màu vàng kim thoáng chần động một cái, hư ảnh một chiếc bình cực lớn cỡ gần một mẫu lẫm lẫm không hiện ra.

Hư ảnh này khê đảo ngược một cái, một tiếng nổ vang lên trong miệng bình, theo đó một cỗ chất lỏng màu lục như thủy triều bay vọt ra, lập tức đón gió tán ra như một cơn mưa rơi xuống khắp bầu trời.

Cơn mưa này màu xanh nhạt, nhìn dày đặc chi chít, rơi xuống không ngừng, nhưng chỉ lấy khung xương màu vàng kim làm trung tâm bao mà phủ một khu vực nhỏ.

Mà khung xương màu vàng kim căn bản không hề để tâm tới hơn trăm thanh phi kiếm màu bạc và phi đao màu lam đang không ngừng điên cuồng công kích ở bên ngoài, chỉ thấy hấn gầm nhẹ lên một tiếng, hai tay đột nhiên mở ra, bộ dáng như muốn đem toàn bộ thân thể mở rộng ra.

Kế tiếp xuất hiện một cảnh tượng không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi được cơn mưa màu xanh tưới lên thân thể trong chớp mắt khung xương màu vàng kim nổi lên một lớp linh quang xanh nhạt, cùng với đó là tia máu bỗng từ đâu xuất hiện trên khung xương, chỉ thấy lập loè vài cái, rồi từng khối, từng khối huyết nhục một lần nữa ngưng tụ ra.

Chẳng qua sau mấy nhịp thở, cự nhân màu vàng kim vốn huyết nhục toàn thân đã biến mất lại một lần nữa khôi phục như lúc ban đầu, hai mắt vốn đang khép chặt lúc này đột nhiên trợn mắt mở ra.

Gai nhọn màu vàng kim và hỏa diễm màu lam cũng một lần nữa từ trong mắt của cự nhân bay vọt ra, đồng thời hắc khê nhếch mép cười nhạt một tiếng, một bàn tay to đột nhiên đánh một trảo nhắm vào hư không trước mặt.

Ánh sáng màu xanh lục chợt lóe lên, chiếc lục bình nhỏ bị ném ra lúc trước giờ đây đã nằm gọn trong tay hắn.

Một nổ lớn tiếng vang lên!

Hư ảnh trên không trung của chiếc bình biến mất không còn thấy tăm hơi, cơn mưa kia cũng tiêu tan không còn một giọt.

"Rất tốt, không ngờ tới Liên Cẩm Nguyên Đăng và Cửu Kiếp Diệt Linh đại pháp đều xuất hiện. Xem ra bốn Tiên lúc trước đúng là có vài phần xem thường các ngươi rồi. Chẳng qua cũng vì vậy mà các ngươi cũng đã hoàn toàn chọc giận ta. Tiếp theo ta tuyệt sẽ không không cho các ngươi bất luận một tia cơ hội nào nữa. Hôm nay phạm là kẻ nào dám xuất hiện ở đây, toàn bộ đều phải chết, không có bất cứ kẻ được phép thể sống sót mà ra khỏi đây" Cự nhân màu vàng kim tức giận nói, một tay bấm niệm pháp quyết, đồng thời há phun ra dày đặc chi chít phù văn màu tím vàng, chúng nhanh chóng phát tán ra hư không phụ cận.

Cùng lúc đó, trên bầu trời ánh sáng kim sắc đại phóng, từng cái đầu lâu hoặc lớn hoặc nhỏ từ trong quang cầu kim sắc lẳng không tuôn đi ra, hơn nữa hai tay cự nhân không ngừng bấm niệm pháp quyết một cách điên cuồng.

Cùng lúc đó, mặt đất phía dưới nguyên bản vốn bất động lúc này những ngọn núi lửa màu vàng không ngừng bộc phát, một dòng dung nham màu vàng cam theo đó phun ra xối xả, cơ hồ che kín bầu trời.

Lúc này, cơ hồ ánh sáng màu vàng che khắp thiên địa, hung hăng cuốn tới chúng tu sĩ.

"Linh vực, hấn phát động Linh vực công kích. Chạy mau!" Minh Tôn vừa nhìn thấy tình hình quỷ dị như vậy, quát to một tiếng, dưới chân đột nhiên giẫm mạnh vào hư không, một luồng ánh sáng màu lam chói mắt cao tầm vài thước hiện ra bên cạnh hấn, lập tức hóa thành một đạo cầu vòng màu lam chạy mất dạng.

Bốn đầu Hắc Nghê thú vốn chạy sớm hơn một bước lúc này đã hóa thành bốn quả cầu ánh sáng màu đen đang không ngừng chạy trời chết.

Hiên Cửu Linh cắn răng một cái về, thân hình thoáng biến đổi, biến hoá thành một hư ảnh mờ mờ, thân hình biến mất tại chỗ.

Ngân Cương Tử và Ô Linh phu nhân nhìn thấy tình hình trước mắt trong lòng rét lạnh không thôi, tự nhiên không dám do dự chút nào, đồng dạng cũng co giò chạy trời chết.

Chỉ thấy bàn tay lớn màu bạc cùng Lang Nha Bồng thật lớn đã không còn thấy đâu nữa, một người liền biến thành cự nhân màu bạc, đột nhiên thân hình như lưu tinh rơi xuống, trực tiếp đập thẳng lên mặt đất, sau một hồi chớp động, liền thi triển bí thuật trực tiếp chui vào lòng đất mà tẩu thoát.

Một người khác thì biến thành một quái vật đầu heo mình vượn, ánh sáng sau lưng màu đen chột lóe lên, liền biến thành một đôi cánh dơi màu xám, đôi cánh đập mạnh về phía sau một cái, lập tức một cơn gió quỷ dị màu trắng cuộn cuộn nổi lên, đưa thân hình hấn mau chóng tẩu thoát.

Chỉ có vị nữ tử mặc cung trang đang ngồi xếp bằng, lúc này đồng dạng vô cùng kinh hãi cũng muốn thi pháp mà trốn, nhưng đã không còn kịp nữa

rồi.

Chương 2426: Trăm tiên (thượng)

Trong mắt Kim Đồng đột nhiên lóe sáng, hai đạo hàn quang mịt mờ bay thẳng từ giữa ra, sau khi chớp lên một cái lập tức chém đứt mấy ngón tay màu vàng kim đang bắt lấy nó, tiếp theo tung người nhảy lên, hóa thành một đạo kinh hồng bay thẳng về phía xa.

"Quá diệu kỳ! không thể ngờ được rằng ở hạ giới mà Phệ Kim Tiên lại có thể tu luyện được đến trình độ này, nếu như thu phục mang về Tiên Giới thì chẳng phải là về sau ta lại có thêm một cánh tay đặc lực nữa ư?"

Mã Lương biến thân thành cự nhân lộ ra vẻ kinh hãi, một cánh tay giơ lên điểm nhẹ vào hư không về hướng đạo kinh hồng phía xa, tức thì tại vị trí đó có vô số điểm kim quang ngưng tụ lại, biến thành một bàn tay khổng lồ màu vàng kim trào xuống, đồng thời cùng với nó là một cỗ lực lượng pháp tắc cũng chồm lên.

Bên trong đạo kinh hồng phát ra một tiếng tiem minh, sau khi quay một vòng, đột nhiên nổi lên từng tiếng “Xuy xuy”, từ trong đó bắn ra vô số đạo kiếm khí vô hình, ngàn vạn tia điện cuồng bắn ra bốn phương tám hướng.

Sau một tiếng nổ lớn, bàn tay khổng lồ màu vàng kim bị kiếm khí ào ào chém cho nát vụn, thế nhưng bàn tay khổng lồ lại liên tiếp xuất hiện ở phụ cận xung quanh.

Cùng lúc đó, bên trong đạo kinh hồng, thân hình Kim Đồng bỗng nhiên trầm xuống, lực lượng pháp tắc ập đến làm cho độn tốc thoáng cái trở nên vô cùng chậm chạp.

Trên mặt đất, những ngọn núi lửa màu vàng kim kia sau một hồi ầm ầm nổ mạnh, kim quang chớp động một cái cũng lập tức hóa thành mười mấy tên giáp sĩ màu vàng kim vô cùng cao lớn.

Tiếng xé gió vang lên, những tên giáp sĩ này mặt không chút biểu cảm đều cùng lao thẳng về phía đạo kinh hồng.

Gặp phải tình hình như vậy, khả năng chạy thoát của Phệ Kim Trùng Vương hầu như là hoàn toàn không có.

Mã Lương biến thân thành cự nhân ở phía xa thấy vậy, khuôn mặt không nén nổi hiện ra vẻ tươi cười, nhưng khí tức trên thân rõ ràng là đã suy yếu đi rất nhiều, hiển nhiên là do lúc trước liên tục thi triển đại thần thông đã chịu thụ thương không nhỏ, tiên linh lực cũng tiêu hao rất nhiều, không thể so với lúc đầu tiên được nữa.

...

"Quả thật không sai biệt lắm."

Trên tế đàn cách đó không biết bao nhiêu vạn dặm, Hàn Lập đang nhìn vào một mặt kính màu xanh trôi nổi trước người, đột nhiên thần sắc trở nên kỳ quái rồi tự nói một câu.

Trên mặt kính hiện ra hình ảnh rõ ràng Phệ Kim Trùng Vương đang hóa thân thành một con quái trùng khổng lồ dài chừng mười trượng, giữa trán phun ra từng đạo tinh quang chiến đấu với đám giáp sĩ khổng lồ màu vàng kim.

Sở dĩ Phệ Kim Trùng Vương xuất hiện ở đó cũng là do Hàn Lập âm thầm phân phó.

Chỉ có như vậy thì hẳn mới có thể nắm rõ tình hình bên kia, để tránh có chuyện bất chợt phát sinh ngoài ý muốn.

...

"Cần phải ra tay thôi! Không thể ngờ được rằng là vẫn phải sử dụng đến thủ đoạn cuối cùng này, sau trận chiến kinh điển này, xem như là Phong Nguyên Đại Lục đã đại thương nguyên khí, nhưng vì toàn bộ Linh giới, không thể không làm làm như vậy được."

Thiên Ngoại Thiên! Một bóng người đang ngồi ngay ngắn trên một tòa pháp trận rất lớn bên trong đại điện u ám vắng vẻ, miệng lầm bầm tự than thở một tiếng, cổ tay khẽ run lên đã có một pháp bàn màu bạc tỏa sáng xuất hiện trên bàn tay, vô số phù văn màu bạc từ đó tuôn ra bay xuống nhập vào pháp trận phía dưới.

Bên trong ánh sáng màu bạc chói mắt, khuôn mặt của bóng người bị chiếu sáng rõ ràng lại là một gã Minh Tôn khác.

...

Hai gã Đại Thừa Vân Đạm, Nguyệt Sơ vốn đang ngồi xếp bằng nhắm mắt tại mặt trận phụ trách, đột nhiên cảm thấy thiên đại nguyên khí xung quanh biến động, tế đàn không lồ cùng với tám cái trụ cực lớn bộc phát ra một cỗ lực lượng pháp tắc chấn động kinh khủng.

Hai người đều thất kinh, cùng đồng thời mở hai mắt.

Hơn một ngàn thân vệ sĩ Thương Minh ở gần đó cũng phát giác ra có chuyện không ổn, lập tức trở nên hỗn loạn, đa số đều lộ ra vẻ sợ hãi.

"Nguyên khí ở nơi này sao tự nhiên lại trở nên cuồng bạo như thế này!" Vân Đạm thoáng cái đã đứng dậy, kinh nghi bất định nói.

"Chẳng lẽ Luồng Nghi Diệt Trần trận này xảy ra vấn đề gì rồi" Nguyệt Sơ lộ ra vài phần lưỡng lự.

"Tình hình có chút bất thường, tại sao luồng lực lượng pháp tắc này lại ngưng tụ trên đầu chúng ta, giống như là đặc biệt nhằm vào chúng ta vậy. Mau đi nhanh!" Có vẻ là kiến thức của Vân Đạm cao hơn một bậc, ánh mắt quét nhanh vài lần lên không trung, sắc mặt bỗng đại biến nói.

Hai người vốn là huynh muội, từ trước tới nay tất nhiên là Nguyệt Sơ đều tin lời của Vân Đạm, sau khi nghe thấy vậy liền cả kinh, không chút do dự nâng tay áo lên bắn ra một chùm ánh sáng màu đen, sau khi quay tít một vòng liền hóa thành một chiếc phi xa trước mặt hai người.

Cả phi xa toàn một màu đen thui, hai bên trang bị tất cả là ba cặp cánh màu bạc, trông hoàn toàn khác với bình thường.

Nhưng hai người Vân Đạm còn chưa kịp lên phi xa thì tể đàn cùng với tám cây cột trụ đã run lên, từ đó phun ra một cột sáng ngũ sắc thẳng lên trên bầu trời.

Một tiếng sét đánh giữa trời quang.

Chấn động pháp tắc trên bầu trời ngưng tụ lại, bỗng nhiên hiện ra một cái quang trận cực lớn đường kính lên đến hơn mười dặm.

Quang trận này phát ra tiếng kêu “ Ông ông”, lập tức ở trung tâm quang trận xuất hiện một vòng xoáy, bên trong phát ra tiếng nổ ầm ầm, tiếp theo từ đó phun ra một vòng hào quang màu máu điểm lệ thẳng xuống phía dưới mắt trận.

Sau khi hào quang màu máu lóe lên, một màn sáng hình bán nguyệt bỗng nhiên được hình thành, nhìn giống như là một cái bát úp ngược không

lò vây hết tất cả đám vệ sĩ Thương Minh cùng Vân Đạm Nguyệt Sơ lại một chỗ.

Cùng lúc đó, một cỗ lực lượng pháp tắc tuôn ra ngập tràn bên trong màn sáng màu máu.

Hai người Vân Đạm Nguyệt Sơ chỉ cảm thấy toàn thân phát lạnh, pháp lực bên trong thân thể không thể ngưng tụ lại được.

"Không hay rồi, mau đi xuống phía dưới." Vân Đạm gầm nhẹ một tiếng, một tay kéo lấy Nguyệt sơ, mơ hồ một cái cả hai người đã cùng xuất hiện bên trong phi xa.

Nguyệt Sơ cuống quýt bám pháp quyết, phi xa lập tức hóa thành một đoàn ánh sáng màu đen bay thẳng xuống phía dưới mặt đất.

"Phanh" một tiếng.

Mặt đất lạng lẽ hiện ra một tầng ánh sáng màu xanh lam cho đoàn ánh sáng màu đen bị bắn ngược trở lại, phi xa lại một lần nữa hiện nguyên hình trên không trung.

Vân Đạm gầm lên một tiếng, cánh tay khé đao, đột nhiên trong tay xuất hiện một chiếc giáo dài gần một trượng màu vàng óng. Hắn vận sức vung lên, lập tức hóa thành một đạo ánh sáng màu vàng kim hung hăng đâm thẳng xuống mặt đất.

“Oanhhh” Một tiếng động thật lớn vang lên.

Đoàn ánh sáng màu vàng kim nổ tung trên mặt đất, sóng khí tỏa ra bốn phía làm cho một ít vệ sĩ Thương Minh ở gần đó ngã nghiêng, không thể định trụ được thân mình.

Nhưng khi Vân Đạm vẫy cánh tay thu hồi lại chiếc giáo, đoàn ánh sáng màu vàng kim trên mặt đất cũng thu hồi lại, mặt đất chỗ đó phù vân màu xanh chớp động không ngừng, nhưng lại hoàn hảo không bị tổn hại chút nào hết.

"Sao lại như vậy được! Linh Quang Qua của đại ca là vật không gì không thể phá." Nguyệt Sơ trông thấy như vậy thoáng cái thất thanh nói.

"Vẫn chưa hiểu rõ sao, Chúng ta đều đã rơi vào đại kế hoạch của gã Minh Tôn kia rồi. Nơi này đâu phải là trận nhãn gì, rõ ràng là chuyên môn thiết lập tuyệt địa cho huynh muội chúng ta." Vân Đạm gắt gao nhìn chăm chăm vào mặt đất đang ẩn hiện ánh sáng màu xanh, sắc mặt khó coi dị thường nói.

"Vì sao hẳn phải làm như vậy, vậy chúng ta ở chỗ này thì có thể có được chỗ tốt gì cơ chứ? Hơn nữa mặc dù cấm chế này lợi hại, nhưng có thể vây khốn được huynh muội chúng ta sao." Nguyệt Sơ đầu tiên ngơ ngác, nhưng lập tức nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Cấm chế này không cần phải thực sự vây khốn chúng ta, chỉ cần làm cho hai người chúng ta không lập tức rời đi được là được, còn lý do tại sao thì...."

Tình quang trong hai mắt Vân Đạm chớp lên, đột nhiên cánh tay trở nên mơ hồ một lần nữa, lại ném cây giáo về phía tế đàn.

Một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa vang lên.

Ánh sáng màu vàng lại lóe lên trên tế đàn rồi nổ tung, vô số đá vụn bắn tung tóe, tại chỗ chỉ còn lưu lại một hố sâu cực lớn mà thôi.

"Đây là..." Nguyệt Sơ chăm chăm vào hố to, có vài phần bất ngờ.

"Căn bản là Minh Tôn kia không có để lại đây Huyền Thiên Chi bảo gì hết. Chỉ sợ rằng hắn muốn đem huynh muội chúng ra làm vật thay thế cho huyền Thiên Chi Bảo!" Vân Đạm nghiêng răng nghiêng lợi lạnh lùng nói.

"Hắn thật dám làm như vậy! Đã như vậy, nhất định huynh muội ta không thể ở lại nơi này, phải lập tức rời đi mới được.." Nguyệt Sơ quá sợ hãi nói.

"Không cần sợ. Tuy rằng ta không biết Minh Tôn bố trí cạm bẫy này, nhưng đã dám mang người tham gia Đại Chiến Diệt Tiên lần này thì tất nhiên cũng phải chuẩn bị một ít hậu thủ"

Vừa dứt lời, Vân Đạm hé miệng phun ra một viên hạt châu màu đen nhạt.

Một tay hắn bắt lấy hạt châu, trên mặt hiện vẻ dữ tợn, lập tức ném hạt châu về phía màn sáng ở gần đó.

Cơ hồ cùng một thời gian, màn sáng chớp lên một cái, đột nhiên bên trong đó xuất hiện một cỗ ánh sáng màu máu chập chờn, nơi nào mà nó đi qua thì đám vệ sĩ Thương Minh ở nơi đó ào ào nổ tung thành huyết vụ.

Mà viên hạt châu màu đen kia còn chưa tới kịp đánh lên trên màn sáng, cũng đã bị cỗ ánh sáng màu máu cuốn luôn vào trong.

"Phốc" một tiếng, hạt châu màu đen chỉ xoay tròn được hai vòng đã lập tức biến thành làn khói đen tiêu tán đi mất.

"Không có khả năng!"

Vân Đạm trông thấy cảnh này, sắc mặt thoáng cái trở nên không còn giọt máu, không còn có thể bảo trì vẻ trấn định được nữa.

Nguyệt Sơ thì dưới sự kinh hãi, hai tay vung ra liên tiếp, lập tức bắn ra bốn phương tám hướng mấy chục kiện bảo vật, nhưng chúng vừa mới bay ra không được bao xa cũng đã đồng dạng bị nổ tung.

Lúc này, tất cả đám vệ sĩ Thương Minh ở địa phương khác cũng đã đều hóa hết thành huyết vụ, cổ chân động quỷ dị kia theo bốn phương tám hướng cuốn về phía hai người.

Vân Đạm Nguyệt Sơ sau khi nhìn lẫn nhau một cái, đều thấy được một tia tuyệt vọng ở trong mắt đối phương.

Nếu là vào thời điểm thực lực của bọn họ hoàn hảo, cũng chưa chắc đã không có thủ đoạn để ứng phó với công kích quỷ dị này, nhưng bây giờ quả thật chỉ có thể thúc thủ vô sách.

Hai người cắn răng một cái, một hơi phóng ra tất cả các loại bảo vật, đồng thời thúc dục tất cả pháp lực còn sót lại trong cơ thể quán trú vào trong linh quang hộ thể.

Ánh sáng màu máu chớp lên một cái, hai người đã chìm vào bên trong chân động quỷ dị đó.

Kết quả chỉ một lát sau về sau, bên trong màn máu vang lên hai tiếng “Phanh phanh” trầm đục, sau khi huyết vụ bên trong cuộn cuộn ngưng tụ lại đều bị vòng xoáy trên không trung hấp thụ hết.

...

Ở mắt trận bên kia, toàn thân Hàn Lập ở trong một màn sáng ngăn cách lại trên mặt đất, ngẩng đầu nhìn lên quang trận rất lớn đang “Ông ông” trên trời cao, thần sắc ngưng trọng vạn phần.

Nơi này ngoại trừ hấn ra, tất cả vệ sĩ Thương Minh khác cũng đều hóa thành huyết vụ rồi bị vòng xoáy trên không trung hấp thụ hầu như không còn gì.

"Phốc" một tiếng.

Quang trận trên không trung chớp lên một cái rồi biến mất vào hư không.

...

Kim Đồng bị vài tên giáp sĩ khổng lồ màu vàng ép lại, cùng lúc trong hư không xuất hiện vài tia ánh sáng màu tím vàng, từng đạo bay đến bên người cuốn xung quanh.

"Ha ha, ta đang ở bên trong Linh Vực, cho dù bây giờ ngươi có thiên đại bản sự cũng vô dụng mà thôi, bây giờ xem ngươi có thể chạy được đi đâu." Mã Lương biến thân thành cự nhân, cười ha ha bay thẳng về phía Kim Đồng.

Mà đúng lúc này, ở phía dưới bỗng nhiên chấn động, một cái siêu cấp quang trận cơ hồ phân bố hơn nửa Minh Sát Chi Địa hiện lên trên mặt đất, vừa vặn lấy nơi cự nhân màu vàng làm trung tâm.

"Không tốt "

Mã Lương rung mình, thần niệm vừa mới đảo qua quang trận trên mặt đất, lập tức sắc mặt trở nên đại biến thất thanh nói.

Cơ hồ cùng một thời gian, trung tâm quang trận phía dưới bắn ra một tia sáng lóng lánh, sau khi chớp động một cái lập tức xuyên qua hư không xuyên suốt toàn bộ trời đất.

Mã Lương nhìn thấy ánh sáng này, đồng tử đột nhiên co rụt lại hết như rấn rết, không chút do dự hiện lên độ quang, hóa thành một đoàn kim quang bắn thẳng về phía sau.

Chương 2427: Trảm tiên (trung)

Sau một khắc, sợi tơ óng ánh lóe lên rồi lập tức hóa thành một cột ánh sáng màu trắng chói mắt, nó cháy lên rùng rục rồi nổ tung ra.

Trong tiếng nổ “Oanh long long” rất lớn, ánh sáng màu trắng cuộn cuộn lan tràn ra bốn phương tám hướng, lập tức che khuất mọi vật trong phạm vi ngàn dặm xung quanh.

Cùng lúc khi ánh sáng màu trắng lóe lên thì những giáp sĩ màu vàng đang ở bên trong đó liên tiếp bị tiêu diệt. Lúc này tiểu nhân màu vàng cũng bị vây ở trong quầng ánh sáng trắng kia, lập tức xoay tròn một vòng tại chỗ, lần nữa hiện ra bản thể là một con bọ cánh cứng cực lớn, đồng thời thân hình biến ảo một cái đã biến thành một viên cầu ánh vàng rực rỡ, bên ngoài thân hiện ra từng đám linh văn màu tím vàng.

Mà Mã Lương đang đang biến thân thành cự nhân mới chỉ chạy ra được một khoảng không xa đã bị ánh sáng màu trắng nuốt gọn vào bên trong, mặt tràn đầy hoảng sợ.

...

“Phanh” một tiếng.

Cổ kính màu xanh đang trôi nổi trước mặt Hàn Lập thoáng cái vỡ tung ra, thể nhưng hình ảnh ánh sáng trắng chói mắt lúc trước mà nó truyền về lại dường như vẫn còn đang chớp lóe không dứt ở trước mặt.

Sắc mặt Hàn Lập trở nên ngưng trọng, ngẩng đầu nhìn về phía trung tâm Minh Sát Chi Địa, chỉ thấy bầu trời phía xa xa mờ hồ có ánh sáng màu trắng đang chớp động không ngừng, vang lên từng tiếng nổ âm âm.

Từng trận chấn động cũng từ nơi đó truyền đến, khiến cho Hàn Lập sau khi cảm ứng một chút thì sắc mặt trở nên âm tình bất định.

"Lưỡng Nghi Vi Trần Trận thật là lợi hại! Nếu như trước đó không có đề phòng thì chỉ sợ bản thân ta cũng rất khó thoát được một kiếp này." Hàn Lập bỗng nhiên thở dài một hơi nói.

"Nếu như đúng là Lưỡng Nghi Vi Trần Trận nguyên bản, thì đạo hữu hoàn toàn không có cách nào ngăn cản uy lực tự bạo của pháp trận này. Nhưng bởi vì nó đã bị thay đổi cho nên uy năng hiện tại của nó chỉ bằng một phần mười mà thôi, bằng vào thần thông của Hàn huynh thì tỷ lệ giữ được mạng sống vẫn là rất lớn đấy." Bên tai Hàn Lập truyền đến thanh âm nhàn nhạt của Giải Đạo Nhân.

Lời vừa dứt thì sau lưng Hàn Lập lóe lên điện quang màu bạc, thân hình của Giải Đạo Nhân hiện ra.

"Vậy ư, ngay cả ta cũng có thể giữ được tánh mạng, vậy khả năng gã Chân Tiên này có thể tìm được đường sống chẳng phải là càng lớn hơn sao?" Hàn Lập cũng không quay đầu lại nói.

"Đúng là như thế!" Mặt Giải Đạo Nhân không chút biểu tình trả lời.

"Đạo hữu hãy thử dự đoán xem nếu như gã Chân Tiên này thoát được, thì thực lực có thể còn được mấy phần?" Hàn Lập vừa sờ cằm vừa suy nghĩ hỏi.

"Chuyện khác thì ta không dám phán đoán, nhưng mà thân thể Chân Tiên của hần lúc này chỉ sợ không có cách nào bảo trì được nữa, tám chín

phần mười sẽ bị đánh về nguyên hình, đồng thời nhất định cũng sẽ phải gánh chịu phản phệ. Tuy không biết là hấn dùng loại bí thuật nào mà có thể đột phá được lực lượng pháp tắc áp chế của giới điện, nhưng hiện tại bản thân hấn nhất định là không cách nào tránh khỏi bị trọng thương!" Giải Đạo Nhân nhàn nhạt nói.

"Nói vậy thì Giải huynh cũng có cùng phán đoán như ta rồi." Hàn Lập chậm rãi nói.

"Giống hay không thì bản thân Hàn huynh có thể tự suy xét. Nhưng mà bởi vì đối phương không phải là kẻ tầm thường, cho nên khả năng ở trong người có mang theo Chân Hồn Đan cũng rất lớn, nếu như đạo hữu có thể chiếm được một viên thì khi độ kiếp phi thăng cũng sẽ có thêm một chút cơ hội đấy." Sau khi Giải Đạo Nhân trầm ngâm một chút thì nói vậy.

"Theo lời của đạo hữu, vậy lần này không mạo hiểm một chút thì không được rồi. Cũng may với tình hình hiện tại của hấn, cho dù là ta không địch lại thì vẫn dư sức mà bình an thoát thân." Hàn Lập cười hắc hắc một tiếng, tay áo run lên, lập tức bên ngoài thân lóe lên từng đạo điện quang, đồng thời dưới chân vang lên những tiếng nổ rung trời, rồi một tòa lôi trận màu bạc nhạt hiện ra.

Sau khi điện quang trong lôi trận lóe sáng lên một cái, thân hình Hàn Lập và Giải Đạo Nhân cũng đồng thời biến mất.

Trung tâm Minh Sát Chi Địa.

Sau khi bạch quang biến mất, trong khu vực vạn dặm xung quanh đó mọi thứ cũng đều trở nên thấp hơn trước kia vài chục trượng, nhìn vào giống như một cái thung lũng cực kỳ lớn. Bề mặt thung lũng trơn nhẵn như

gương, không hề có một chút lồi lõm nào, bầu trời ở trên trung tâm thung lũng vẫn còn hai vật thể lơ lửng bất động.

Một quả cầu màu vàng rực rỡ cực lớn, nhưng tầng vỏ cứng bên ngoài đã chuyển thành màu ngăm đen, hơn nữa mơ hồ tản mát ra một mùi khét lẹt, dường như đã bị nướng chín.

Một cái tinh thể cực lớn màu tím vàng tỏa ra ánh sáng mờ mịt, dường như đang bao bọc một bóng người mơ hồ bên trong.

"Phanh" một tiếng.

Tinh thể cực lớn kia vỡ ra trước tiên, Mã Lương hiện ra trong tình trạng không một mảnh vải che thân. Lúc này hẳn chẳng những khôi phục hình dáng bình thường, toàn thân không một mảnh vải, mà sắc mặt lại càng vô cùng tái nhợt trông gần như không còn giọt máu, ánh mắt hắn chậm rãi quét nhìn về bốn phía, thần sắc cực kỳ khó coi.

"Lưỡng Nghi Vi Trần Trận, không ngờ lại là cái bí trận Tiên Giới này, khó trách lại có uy năng như thế. Hắc hắc, đáng tiếc chỉ là một cái phế phẩm, nếu không thì..."

Mã Lương đang tự nói chưa dứt câu thì đột nhiên thần sắc khẽ động, ánh mắt rơi vào viên cầu màu vàng.

Chỉ thấy sau khi viên cầu màu vàng khẽ run lên thì lớp vỏ ngoài xuất hiện từng vết rách màu hồng phấn, tiếp đó từng khối thịt bị nướng chín nối tiếp nhau rơi xuống, hiện ra một con bọ cánh cứng ánh vàng rực rỡ lớn hơn một trượng.

"Ve sầu thoát xác! Không thể tưởng được một con Phệ Kim Tiên nơi Hạ giới vậy mà cũng tu thành thần thông bậc này. Hắc hắc, tuyệt vời! Tư chất con trùng này còn hơn xa dự đoán của ta." Mã Lương nhìn thấy cảnh này,

vốn là khế giật mình, nhưng lập tức vỗ tay cười to tiếp đó phát tay một cái, trong tay bỗng hiện ra một tờ phù lục màu bạc nhật định ném về phía con bọ cánh cứng màu vàng kia.

Khí tức trên thân thể Phệ Kim Trùng Vương so với trước cũng suy yếu hơn phân nửa, nhưng vừa thấy cảnh này thì vẻ hung dữ trong mắt lóe lên, chuẩn bị giương cánh xông tới. Nhưng đúng lúc này, trên bầu trời vang lên một trận tiếng sét đánh, vô số hồ quang điện màu bạc từ trong hư không nổ tung ra, rồi lập tức đan vào nhau tạo thành một tòa lôi trận màu bạc lớn mấy trượng.

Mã Lương biến sắc, không nói hai lời, cổ tay khế động lập tức quăng phù lục màu bạc về phía lôi trận.

"Phốc" một tiếng.

Sau một cái chớp động, phù lục màu bạc bỗng hóa thành một cái Cự Phủ màu bạc lớn vài chục trượng, hung hăng chém về phía lôi trận.

Cự Phủ này chưa thật sự chém xuống mà một đạo khí tức lạnh lẽo sắc bén đã phóng đến trước.

Điện quang trong lôi trận lượn lờ một chút rồi trong tiếng nổ vang mơ hồ hiện ra hai bóng người, một người trong đó sau khi nhìn lướt qua Cự Phủ màu bạc đang chém tới thì giơ tay lên, một đạo kiếm quang màu xanh óng ánh lập tức xuất hiện nghênh đón.

"Oanh" một tiếng.

Kiếm quang màu xanh và Cự Phủ màu bạc sau khi va chạm với nhau thì đồng thời bay ngược về phía sau. Cự Phủ màu bạc sau khi lóe lên liền biến thành từng điểm linh quang tiêu tán mất. Kiếm quang màu xanh thì sau khi

xoay quanh một cái hóa thành một cái tiểu kiếm dài gần một tấc rồi bay về tay bóng người kia.

Người xuất hiện trong lộn trận dĩ nhiên là Hàn Lập cùng Giải Đạo Nhân, người vừa ra tay thì là Hàn Lập.

"Hừ, lại là vài tên không biết sống chết! Ồ, một cổ Ngụy Tiên Khôi lỗi còn nguyên vẹn, thật là hiếm thấy!" Mã Lương vừa nhìn rõ ràng Hàn Lập cùng Giải Đạo Nhân, sau khi hừ một tiếng rồi nhìn kỹ lại, nhận ra lai lịch Giải Đạo Nhân thì trên mặt hiện ra một tia kinh ngạc.

"Không hổ là người trên Tiên Giới, nhìn ra thân phận Giải huynh một cách rất dễ dàng. Bất quá nhìn bộ dáng các hạ hiện tại thì cũng phải chịu lực phản phệ của Linh Giới không nhẹ a, hiện tại đạo hữu còn có thể phát huy được bao nhiêu phần thực lực?" Sau khi Hàn Lập đánh giá Mã Lương một chút thì mỉm cười nói.

Lúc này hai cánh con bọ cánh cứng màu vàng run lên, "Vèo" một tiếng, hóa thành một đoàn kim quang phóng nhanh đi, sau một cái chớp động đã nhập vào trong tay áo Hàn Lập biến mất.

"Xem ra chuyện giao diện phản phệ là do kiện Ngụy Tiên Khôi Lỗi này nói cho người biết, nhưng dù là hiện tại ta chỉ còn lại có một phần thực lực thì giết chết hai người các ngươi cũng là chuyện dễ dàng. Bất quá nếu như chịu đem Phệ Kim Tiên hai tay dâng lên mà nói thì ta cũng có thể tha cho ngươi một mạng." Mã Lương gặp tình hình này, ánh mắt lóe lên, trong miệng lại cười ha ha nói.

"Phệ Kim Tiên, người nói là đầu Phệ Kim Trùng Vương này của ta ư? Hắc hắc, cái này thứ cho tại hạ khó tuân mệnh được rồi." Hàn Lập ngáp một cái trả lời.

"Nếu thế thì bốn tiên đành phải tốn thêm chút khí lực vậy. Đợi sau khi tiêu diệt người xong rồi lại thu phục đầu Phệ Kim Tiên kia." Mã Lương nhe răng cười một tiếng, giơ tay chộp vào huyệt không một cái, sau khi huyết quang trong tay lóe lên thì một cái tử ấn màu đỏ như máu mịt mờ hiện ra.

Hàn Lập thấy vậy sắc mặt trầm xuống, không thấy tay chân có cử động gì mà sau lưng kim quang đã lóe lên, Phạm Thánh Pháp Tướng ba đầu sáu tay hiện ra, đồng thời trong cơ thể vang lên âm thanh "Xuy xuy", từng đạo kiếm quang màu xanh bỗng dưng xuất hiện, ước chừng hơn một ngàn đạo, hóa thành một biển kiếm quang bảo hộ bên ngoài.

Giải Đạo Nhân đứng bên cạnh thì trên người cũng vang lên từng tiếng nổ đùng đùng, từng đạo hồ quang điện màu bạc xuất hiện lượn lờ khắp toàn thân, giống như đã hóa thành một pho tượng Lôi Thần.

Đúng lúc này, bỗng nhiên Hàn Lập cảm thấy trước ngực nóng lên, một đoàn ánh sáng màu xanh mờ nhạt có hình dạng cái bình nhỏ xuyên thủng quần áo hiện ra, đồng thời cũng tuôn ra một tràng tiếng kêu thanh minh, bay thẳng lên chín tầng mây.

Hầu như cùng một lúc, trong tay áo của Mã Lương đang ở đối diện cũng có ánh sáng màu xanh lóe lên, một cái bình nhỏ màu xanh sẫm từ đó bay thật nhanh ra, sau khi khẽ run lên thì phát ra âm thanh vù vù, đang muốn bay về phía Hàn Lập.

"Phanh" một tiếng.

Mã Lương hầu như theo bản năng, phất tay áo một cái, cái bình nhỏ màu xanh sẫm đã bị nắm ở trong tay. Tiếp đó sau khi quay nhìn ánh sáng màu xanh có hình dáng tiểu bình trước ngực Hàn Lập, thì trên mặt Mã Lương lập tức hiện ra vẻ khó có thể tin và mừng như điên.

"Chưởng Thiên Bình! Bình này vậy mà nằm trong tay ngươi. Hắc hắc, đây thật là tìm hoài mà chẳng thấy, đúng là hoàn toàn không uổng phí công phu. Ta chẳng cần phải đi tìm tên phản đồ kia nữa rồi! Hiện tại đã tìm thấy bảo vật này, nếu như mang về lại cho Thủy Tổ lão nhân gia, thật không biết sẽ được ban bao nhiêu thưởng đây?" Mã Lương nhìn bình nhỏ màu xanh sẫm trong tay mình, rồi lại nhìn ánh sáng màu xanh trước ngực Hàn Lập, sau đó cười to lên một cách điên cuồng.

"Chưởng Thiên Bình? Ngươi đang nói cái gì!" Hàn Lập sắc mặt thoáng cái đại biến, nhìn chăm chăm vào bình nhỏ màu xanh sẫm trong tay đối phương, ánh mắt hiện lên vẻ lạnh như băng.

"Hừ, không chỉ nói ngươi không thể có loại bình nhỏ giống như vậy, mà kiện Ngụy Thiên Bình của ta đây mặc dù chỉ là vật phỏng chế từ Chưởng Thiên Bình, nhưng về mặt cảm ứng lẫn nhau thì tuyệt đối không thể sai được." Nét mặt Mã Lương lạnh lẽo nói.

"Ngươi nói là vật này ư?" Sắc mặt Hàn Lập biến hóa mấy lần, sau đó đưa tay chộp một cái ở chỗ trước ngực, một cái bình nhỏ khác có màu xanh dịu dàng bỗng dựng hiện ra.

Bất kể là kiểu dáng hay ngoại hình, bình này rõ ràng giống hoàn toàn với chiếc bình nhỏ màu xanh sẫm của Mã Lương, chẳng qua là màu sắc hơi nhạt hơn một chút, nhìn thoáng qua rất khó phân biệt.

"Đúng, chính nó... Ồ, không đúng. Trong tay ngươi hình như chỉ là một cái vỏ ngoài, không có bình linh. Người đem bình linh giấu ở nơi nào?" Sau khi Mã Lương nhìn vào chiếc bình nhỏ màu xanh nhạt trong tay Hàn Lập rồi cúi đầu nhìn vào chiếc bình nhỏ màu xanh sẫm trong tay mình, phát hiện hai cái không có biến hóa thêm chút nào nữa thì nét mặt lại trở nên đại biến.

"Bình linh! Là cái gì?" Hàn Lập nhìn gã Chân Tiên ở phía đối diện, hai mắt nhú lại vẻ khó hiểu.

Chương 2428: Trảm tiên (hạ)

Nguồn: BNS

Đã tự: Truyện FULL

"Người không biết bình linh? Hừ, Vậy thì hơn phân nửa là người cùng với tên phản đồ kia không có liên can gì với nhau rồi. Như vậy cũng tốt, có thể tìm lại được võ bình này cũng coi như là thu được một niềm vui bất ngờ. Còn chuyện bình linh thì căn bản một kẻ hạ giới như người không có tư cách để biết. Chờ sau khi ta bắt người sưu hồn rồi sẽ tiễn người đi xuống Cửu Tuyền." Sắt mặt Mã Lương âm trầm bất định một chút rồi cũng cười lạnh nói.

Hắn vừa dứt lời, bình nhỏ xanh sẫm trong tay chớp một cái biến mất, tay còn lại thì ném Ấn tử huyết sắc ra ngoài.

"Xì xì" vài tiếng, Huyết Ấn chớp lên rồi biến mất, tiếp đó tám dòng sông máu từ trên trời giáng xuống, sau khi lay động một chút lập tức biến thành tám đầu Ngũ Trảo Huyết Long hùng hổ nhào tới chỗ Hàn Lập.

Trong mắt tên Chân tiên này xem ra chỉ cần tám con Ngũ Trảo Huyết Long có thể so với tám gã Đại thừa là đã dư sức đối phó với hai người Hàn Lập rồi.

Trong mắt Giải đạo nhân chớp lên một tia điện quang, sau đó xoay một vòng ngay tại chỗ, trong tiếng sét nổ đùng đùng hóa thành một con cua màu vàng cực lớn. Con cua vàng hung hăng vung hai cái càng thật to lên, lập tức có hai lôi cầu lớn như hai căn phòng bắn thẳng về phía hai con huyết long.

Hơn thế nữa, bản thân của vàng sau một cái chớp động cũng hóa thành một đoàn loi quang xông tới.

Trong tiếng sấm sét gào thét, của vàng lập tức đánh sập lá cà với hai đầu huyết long.

Hàn Lập hít sâu một hơi, đưa tay vỗ nhẹ lên trên ngực, bình ngọc màu xanh lập tức biến mất, tiếp đó biển kiếm màu xanh xung quanh mình vang lên âm thanh "ông ông", rồi vô số kiếm quang màu xanh đan xen lóe lên, hóa thành một mảng kiếm trận mênh mông cuồn cuộn bao phủ phạm vi cả trăm mẫu.

Một ngón tay hần điểm vào vùng hư không trong kiếm trận, lập tức một đoàn ánh sáng xanh từ trung tâm kiếm trận tuôn ra rồi điên cuồng lớn lên.

Sau một tiếng rống ngâm thật dài, một con Thanh long cực lớn dài mấy trăm trượng xông ra từ trong ánh sáng xanh.

Thanh long này toàn thân xanh biếc mềm mại, mỗi khi nó lắc đầu vẩy đuôi đều khiến cho những mảnh vảy trên thân chớp động phản chiếu ánh sáng lạnh lạnh, vừa mới hiện thân ra đã giương nanh múa vuốt nhắm vào một con Huyết Long ở gần nhất.

Con Huyết Long kia thấy vậy thì không chút do dự há to miệng, một cột sáng màu máu mờ mịt được phun ra, vô cùng chính xác đánh lên trên thân hình khổng lồ của con Thanh long.

Nhưng chỉ thấy trên thân con Thanh long hàn quang chớp một cái, vô số kiếm khí đan xen lóe lên liền chém cột sáng màu máu kia tan tác, mà chỗ bị đánh trúng trên thân nó lại bất ngờ không hề lưu lại một chút vết thương nào.

Mã Lương ở xa xa thấy vậy sắc mặt hơi đổi, nhưng trong lúc bản thân còn chưa biết nên làm thế nào thì con Thanh long ở xa xa kia sau khi gầm lên một tiếng đã bắt đầu cuộn lấy con Huyết Long rồi. Tiếp đó trong khoảnh khắc chỉ thấy chỗ hư không nơi đó huyết vụ cuộn cuộn, kiếm khí tung hoành, chỉ sau thời gian hai cái hô hấp, huyết long kia đã bị Thanh Long mạnh mẽ xé thành từng mảnh nhỏ. Nhưng năm con Huyết Long gần đó cũng nhân cơ hội mà xông đến, sau khi cùng rống to, các loại pháp thuật Huyết đạo ồ ồ đánh tới.

Thanh long không chút sợ hãi ngẩng đầu lên, lân phiến trên thân lại lần nữa phóng ra vô số kiếm quang lạnh lạnh phủ đầu đánh tới.

Mà lúc này, Huyết Long vừa mới bị xé nát ở bên cạnh, huyết vụ lại một lần nữa ngưng tụ hiện ra, cũng hung tợn vọt đến.

Thanh long cực lớn lấy một địch năm, mặc dù thân thể phóng ra kiếm khí lợi hại vô cùng, nhưng trong khoảnh khắc toàn thân cũng bị chong chóng chất vết thương, lại dùng phương pháp gần như liều mạng sau khi xé rách một con huyết long, bản thân cũng bị vô số tia máu bao phủ, nổ tung ra hóa thành từng điểm ánh sáng.

Những con Huyết long còn lại mừng rỡ, quay đầu muốn nhào tới chỗ Hàn Lập bên này.

Hàn Lập thấy vậy mặt vẫn không biểu cảm, một tay bấm pháp quyết, kiếm trận màu xanh trước người sau khi mở hồ một cái bỗng dung biến mất.

Sau một khắc, phía dưới mấy con Huyết Long vang lên tiếng kiếm khí đình tai, kiếm trận màu xanh chớp một cái hiện ra, ở trung tâm phát ra một tiếng long ngâm, một con Thanh Long cực lớn khác xông ra từ đó, trong nháy mắt lại cùng năm con huyết long chiến đấu dây dưa một chỗ.

Hàn Lập đứng tại chỗ cũ trước sau may mắn không di chuyển, nhìn như có vẻ rất dễ dàng ngăn năm con huyết long kia lại, nhưng sự thực thì gần như là hắn đã phải điều động gần nửa pháp lực trong cơ thể mới có thể duy trì cả tòa kiếm trận không bị tan biến.

Thanh Bàn kiếm trận này tuy rằng theo cảnh giới tu vi tăng lên, hiện tại trở nên vô cùng cường đại, nhưng pháp lực để duy trì cũng đồng thời tiêu hao nhiều hơn so trước kia gấp mấy lần.

Cũng bởi do pháp lực và thần niệm của Hàn Lập mạnh mẽ hơn xa so với các tu sĩ Đại thừa cùng giai khác, nếu không thì đổi lại một gã Đại thừa bình thường, sau khi điều khiển kiếm trận này căn bản không còn chút pháp lực nào để có thể vận dụng thêm thần thông bảo vật khác nữa.

Mã Lương thấy vậy, hai hàng lông mày dựng thẳng, một tay bấm quyết, miệng lầm bầm chú ngữ.

Bầu trời phía trên đầu Hàn Lập vang lên âm thanh ầm ầm, sau khi vô số luồng ánh sáng màu máu hiện lên tụ lại, biến hóa ra một hư ảnh Tỉ ấn huyết sắc lớn như ngọn núi.

Một cỗ pháp tắc chân động ập xuống, hư ảnh huyết ấn lập tức ầm ầm đè xuống dưới Hàn Lập.

"Quả nhiên là như vậy, chân nguyên của ngươi bây giờ căn bản không thể so sánh với lúc trước, thậm chí ngay cả bốn đầu cự nhân khôi lỗi Huyết Linh kia cũng không thể ngưng tụ ra." Hàn Lập không kinh sợ mà còn lấy làm mừng, sau khi cười to một tiếng thì tay áo đột nhiên rung lên, ba toà tiểu sơn từ đó bay ra sau đó đột nhiên tụ lại, tức thì hóa thành một đỉnh núi ba màu cực kỳ diễm lệ.

Hàn Lập hô một chữ "Trống", lập tức đỉnh núi ba màu đón gió điên cuồng lớn lên, trong nháy mắt đã biến thành một tòa núi lớn cao vạn trượng. Sau khi đỉnh núi chớp động một cái lập tức phóng ra một đoàn hào quang chói mắt, ngay tức khắc va chạm với hư ảnh huyết ấn bên trên.

Trên không trung phát ra một tiếng nổ lớn kinh thiên động địa, đỉnh núi ba màu chỉ hơi bị đè xuống dưới một chút, vậy mà lại cứng rắn chống được hư ảnh huyết ấn, làm cho hư ảnh huyết ấn trôi nổi trên không trung không thể hạ xuống thêm chút nào.

Cùng lúc đó, pháp tắc từ trên huyết ấn phát ra chấn động phủ chụp toàn bộ hư không phía dưới vào bên trong.

Hàn Lập cảm thấy bên trong cơ thể phát lạnh, pháp lực tức thì cũng có chút ngưng trệ mất linh.

Đôi mắt tình hình này, Hàn Lập cũng không lộ ra vẻ kinh hoảng, trong miệng chỉ quát khẽ một tiếng, lập tức có một đoàn kiếm quang màu xanh sẫm lóe lên hiện ra trên cánh tay, một cỗ pháp tắc chấn động cũng theo đó lan tỏa.

"Phốc" một tiếng, hai cỗ lực lượng pháp tắc giống như hai cỗ sóng lớn hung hăng va chạm vào nhau, trong khoảnh khắc cùng triệt tiêu lẫn nhau.

Hàn Lập thân hình khẽ run lên, pháp lực bên trong thân thể liền khôi phục như thường.

"Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn, Huyền Thiên Chi Bảo!" Mã Lương trông thấy như vậy, không nén nổi có vài phần ngạc nhiên, tiếp đó không kìm được mà nổi giận.

Nếu là thời kỳ hấn toàn thịnh, chỉ một kiện Ngũ Cực Sơn còn chưa hoàn thành trọn vẹn và một kiện Huyền Thiên Chi Bảo sao có thể dễ dàng ngăn

cản Vạn Linh Huyết Tỉ của hắn như thế.

Chân nguyên tổn hao quá nhiều, hiện tại hắn thật sự không thể phát huy ra bao nhiêu uy năng của huyết ấn.

Đang lúc trong lòng tên chân tiên này có một chút do dự, muốn đổi thần thông khác để công kích thì Hàn Lập lại đưa tay chộp vào hư không một cái, sau khi ánh sáng xanh trong tay lóe lên, một cái kiếm gỗ màu xanh sẫm bỗng nhiên hiện ra. Thế rồi hắn đột nhiên bước nhanh về phía trước một bước, Phạm Thánh Pháp Tướng ở sau lưng lập tức cũng nhào về phía trước, bỗng chốc biến mất nhập vào trong thân thể Hàn Lập.

Ngay sau đó, từ trong cơ thể Hàn Lập vang lên một tiếng thanh minh, quang hà chợt lóe, bỗng dung bay ra mấy đoàn ánh sáng màu sắc khác nhau, sau khi quay tít một vòng liền biến thành Thiên long, Chân phượng, Thanh loan các loại hư ảnh pháp tướng Chân linh khác nhau.

Những hư ảnh khác nhau này sau khi tản ra khí tức khủng bố, cũng đồng thời ngẩng đầu rít lên một tiếng rồi lóe lên lại chui vào thân thể Hàn Lập.

Bên ngoài thân Hàn Lập đột nhiên tỏa ra ánh sáng vàng tím chói mắt, thân hình thoáng cái điên cuồng lớn lên, từng miếng lân phiến màu vàng cùng từng đạo linh văn màu bạc lập tức từ trong da thịt tuôn mạnh ra, đồng thời chỗ hai bên bả vai cùng dưới xương sườn đều có ánh sáng màu vàng chớp nháy liên hồi.

Sau một tiếng hét lớn, đã thấy trong hư không xuất hiện một ma thần dữ tợn ba đầu sáu tay cao hơn nghìn trượng.

Trên đầu Ma thần này có một chiếc sừng, sáu mắt lóe lên ánh sáng màu bạc, ngoại trừ một tay đang cầm một thanh kiếm gỗ xanh sẫm cực lớn, năm tay còn lại đều trống không.

Đây đúng là Niết Bàn thánh thể tam niết biến thân mà Hàn Lập đã tu luyện tới cực hạn.

Hắn đương nhiên biết rõ dùng thần thông và bảo vật bình thường để đối phó vị Chân tiên đang nguyên khí đại thương này, căn bản là chuyện phí công, cho nên vừa ra tay đã lập tức dùng đến thủ đoạn áp rương của mình.

Từ lúc Hàn Lập lấy ra Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm cho đến khi hoàn tất biến thân, chẳng qua chỉ là trong một tích tắc thời gian. Chỉ thấy cổ tay ma thần kia rung lên, thanh kiếm gỗ xanh sẫm trong tay lập tức vang lên âm thanh “ông ông”, lập tức mặt ngoài tuôn ra hàng loạt phù văn màu bạc.

Toàn bộ thiên địa nguyên khí trên bầu trời đều vì vậy mà chấn động, vô số điểm sáng ngũ sắc bỗng ngưng tụ cuộn cuộn hiện ra, rồi giống như thủy triều tuôn mạnh vào bên trong thanh kiếm gỗ màu xanh.

Mã Lương nơi xa xa trông thấy cảnh này, sắc mặt trầm xuống, không chút do dự tay áo rung lên phóng nhanh ra bảy tám đạo phù lục màu bạc, sau khi đón gió chớp lóe một cái liền hóa thành cự kiếm, búa lớn, cự giáo cùng bảy tám kiện binh khí to lớn khác màu bạc chói lọi, tiếp đó lại mơ hồ một cái đã biến thành một mảnh hàn quang cuốn tới Hàn Lập.

Ngay lúc này, Hàn Lập biến thành ma thần ba đầu sáu tay lại ra tay trước một bước, chỉ thấy thanh cự kiếm xanh sẫm dài trăm trượng đang cầm trong tay hắn chém ngang về phía trước một cái.

Vô thanh vô tức!

Một đạo kiếm quang xanh sẫm cực dài hình trăng lưỡi liềm từ đó chớp hiện, nhưng chỉ hơi vụt qua thì đột nhiên ngưng tụ hóa thành một sợi dây tơ nhỏ màu xanh sẫm, một cỗ pháp tắc kinh khủng chấn động từ đó bộc phát ra.

Sau vài tiếng động "Phanh" "Phanh", sợi dây tơ nhỏ xanh sẫm này trong ánh sáng bạc lóe lên, bảy tám kiện binh khí rất lớn màu bạc do những phù lục biến thành nối đuôi nhau nổ tung rồi tan biến, không thể ngăn cản được chút nào.

Mà dây tơ nhỏ xanh sẫm di động cực nhanh, gần như là thuần di, chỉ hai cái chớp động đã đến gần chỗ Mã Lương, theo sau nó là một cỗ lực lượng cực hàn, khiến cho vị Chân tiên này có một loại cảm giác máu trong thân thể gần như bị đông lạnh hết sức quý dị.

Đồng tử Mã Lương co rút lại, nhưng không có bất kỳ ý định tránh né nào mà lại giơ một tay vung lên, sau một chút mơ hồ thì một cái tấm chắn màu đen đã hiện ra chặn ở trước người, đồng thời lại hé miệng phun ra một thanh tiểu kiếm trắng noãn như ngọc.

"Phốc" một tiếng, thời điểm dây tơ nhỏ màu xanh sẫm chém lên tấm chắn màu đen, thoảng cái đã chém nó thành hai nửa, tiếp đó lại chém tới tiểu kiếm màu trắng đang bay đến.

Lại một âm thanh nữa vang lên, một màn quỷ dị xuất hiện.

Tiểu kiếm màu trắng và dây tơ nhỏ màu xanh sẫm mới vừa tiếp xúc trước người Mã Lương, đã lập tức dừng lại đứng yên bất động.

Ngay sau đó vang lên một tiếng vỡ giòn tan, tiểu kiếm màu trắng không có chút dấu hiệu nào bị vỡ ra thành từng khúc, mà dây tơ nhỏ màu xanh sẫm lại không một tiếng động chớp lên lần nữa.

Lúc tiểu kiếm vỡ vụn, thì đồng thời trên mặt Mã Lương hiện lên màu đỏ thẫm, không kèm được mà hé miệng phun ra một đoàn tinh huyết vàng rực.

"Người dám hủy Trảm Nguyên Tiên Kiếm của ta, ta chắc chắn sẽ không để cho ngươi chết dễ dàng." Thần sắc Mã Lương tràn đầy vẻ cực kỳ kinh

sợ, dường như đối với việc tiểu kiếm bị hủy hoại cảm thấy bất ngờ, đồng thời hung tợn nói với Hàn Lập.

Tiểu kiếm màu trắng dường như vô cùng trọng yếu đối với hắn.

Chương 2429: Thiên Ma kế ước

Đả tự: Truyện FULL

Nhưng mà Hàn Lập đang biến thân thành Ma thần lại chẳng thèm quan tâm đến chuyện này, sau khi một tầng tinh quang xoay chuyển trên đầu thì cánh tay cầm cự kiếm màu xanh thẫm lại một lần nữa vung lên.

Thiên Địa Nguyên Khí sau khi rung động một hồi, lại bất chợt bắn ra một sợi dây tơ nhỏ màu xanh sẫm.

Mã Lương biến sắc, hai tay áo không hề lưỡng lự đồng loạt run lên, kết quả là có chừng gần trăm kiện bảo vật phong phú đa dạng từ trong tay áo hắt bắn ra.

Thời điểm sợi dây tơ màu xanh thẫm lóe lên bay đến gần Mã Lương thì những bảo vật của hắn lúc này cũng như ong vỡ tổ nghênh đón, hóa thành những quả cầu ánh sáng chói mắt nổ tung ra. Hiển nhiên những bảo vật này cũng đều không phải là loại bình thường, mỗi một quả cầu ánh sáng xuất hiện đều khiến cho sợi dây tơ màu xanh thẫm tiêu tán đi một chút. Mà sau khi cả trăm kiện bảo vật đều tự bạo, lúc sợi dây tơ màu xanh thẫm tiếp cận được Mã Lương thì độ dài cũng chỉ còn có vài chục trượng mà thôi.

Mã Lương quát khế một tiếng, ngón tay vàng rực điểm một cái về phía sợi dây kia.

"Phanh"!

Ngay lập tức ngón tay nổ tung bắn tung tóe máu, nhưng đồng thời sợi dây tơ màu xanh thẫm kia cũng đồng dạng tán loạn biến mất.

"Hai lần rồi! Toàn lực thúc dục Huyền Thiên chỉ bảo như thế sẽ tiêu hao rất nhiều pháp lực, chỉ là một tên Đại Thừa thì có thể có bao nhiêu chân nguyên lực chứ, ngươi tuyệt đối không thể nào tiếp tục xuất ra kích thứ ba được! Hắc hắc, huống hồ còn phải duy trì kiếm trận không lồ kia, chỉ sợ hiện giờ trong người ngươi cũng không còn bao nhiêu pháp lực!" Mã Lương tuy rằng mất một ngón tay, trông có vẻ hơi chật vật, nhưng mà ánh mắt nhìn Hàn Lập lại tràn ngập vẻ dữ tợn, hơn nữa sau khi hất giờ tay chộp một cái, trong tay bỗng nhiên có thêm một cái ống sáo màu bạc sáng loáng.

"Ta có thể xuất ra kích thứ ba hay không, chỉ cần các hạ thử một chút chẳng phải sẽ biết hay sao? Huống hồ, tình hình của ngươi bây giờ so với ta cũng chẳng khá hơn bao nhiêu, thử xem liệu có thể thi triển thần thông được bao lâu?" Ba cái đầu của Hàn Lập sau khi biến thành Ma thần đồng thời phát ra tiếng cười lạnh trả lời, nhưng quả thực là không tiếp tục thúc dục lưỡi kiếm không lồ trong tay để chém ra kích thứ ba, mà năm bàn tay còn lại đồng thời chộp vào hư không một cái, lập tức có năm đoàn ánh sáng màu vàng xuất hiện, sau khi ngưng tụ lại liền biến hóa ra trượng, chùy, giản, năm kiện binh khí trầm trọng phi thường.

"Ha ha. Mặc dù Bốn Tiên không thể thi triển thêm lần nào thần thông nữa nhưng cũng đủ để giết chết ngươi rồi." Mã Lương nghe vậy trong lòng giận dữ, nhưng lại cuồng tiếu trả lời, ống sáo bạc trong tay quét ngang trước người sau đó kề vào miệng. Ngay sau đó, một cỗ sóng âm thanh màu bạc nương theo tiếng sáo du dương xuất hiện, thần niệm của Mã Lương cũng theo đó tản ra. Những nơi sóng âm thanh màu bạc đi qua, hư không trở nên ông ông rung động, không khí trở nên mờ hồ không rõ.

Mà Hàn Lập biến thành Ma Thần không lồ vừa nghe tiếng thấy sáo thì ba cái đầu hơi trầm xuống, lập tức có cảm giác lâng lâng như say rượu,

đồng thời cảnh vật bốn phía chợt mờ hồ một chút, lại thấy thân mình đang ở trong một biển máu cuộn cuộn.

Nương theo huyết thủy cuộn cuộn cuốn tới, vô số ác quỷ mặt mũi hung tợn từ bên trong đó lao ra. Khí tức của đám ác quỷ này cực kỳ kinh người, dường như tất cả bọn chúng đều có tu vi Đại Thừa Kỳ.

"Hừ, chỉ là một chút huyền thuật cũng định lừa gạt tai mắt của ta."

Hàn Lập thấy cảnh này trong lòng không loạn chút nào, ngược lại sau khi Phạm Thánh Ma Thần hừ lạnh một tiếng thì đột nhiên năm kiện vũ khí trầm trọng trong tay đồng thời hung hăng vung xung quanh. Một cỗ sóng khí kinh khủng xuất hiện cuốn ra bốn phương tám hướng, những nơi nó đi qua thì trong nháy mắt dòng sông máu và những tên ác quỷ kia đều bị tiêu diệt sạch sẽ. Cho dù là huyền thuật có huyền bí cỡ nào đi nữa một khi đối mặt loại công kích không thể ngăn cản này, thì rõ ràng là vẫn không chịu nổi một kích.

Mã Lương thấy vậy thì khoe miệng lộ ra vẻ châm biếm, miệng vẫn thổi sáo như trước nhưng thân hình chợt mờ hồ một cái, một đạo hư ảnh mờ nhạt hiện ra ngay phía sau lưng, sau một cái chớp động lập tức biến mất chìm vào hư không. Cùng lúc đó, xung quanh chỗ Hàn Lập, những ảo ảnh vốn đã biến mất nhưng khi tiếng sáo tiếp tục cuộn cuộn cuốn qua, dòng sông máu và những ác quỷ kia lại tiếp tục hiện ra, bao vây Hàn Lập vào trong.

Hàn Lập cảm thấy nao nao, nhưng lập tức dường như chợt hiểu, mà động tác của hắn cũng không chậm trễ chút nào, năm cánh tay lập tức huy động năm kiện vũ khí trầm trọng, một cỗ sóng khí màu vàng quét ra bốn phía, khiến cho dòng sông máu và những ác quỷ lại bị đánh cho tan tác. Cùng lúc đó, hai tay Nguyên Anh đang ở nơi đan điền trong cơ thể hắn chợt kết một cái pháp quyết, lập tức một luồng khí mát lạnh xuất hiện chảy khắp

các nơi trong kinh mạch rồi toàn bộ đi vào trong ba cái đầu. Nháy mắt cái cảm giác lâng lâng như say rượu trong thức hải Hàn Lập cũng biến mất tăm hơi.

Lúc này, mặc kệ tiếng sáo liên miên bên tai không dứt, cũng không thấy bất cứ dấu hiệu huyền thuật nào xuất hiện nữa. Mã Lương thấy vậy trong lòng không khỏi kinh hãi. Ống sáo trong tay hắn nhìn rất bình thường, nhưng thực tế lại là một trong những món dị bảo mà hắn cực kỳ coi trọng. Khi chiến đấu thì chỉ cần thần niệm của đối thủ yếu hơn mình, thì dưới tác dụng của tiếng sáo kia đối thủ sẽ rơi vào trong những ảo giác hảo huyền vô tận mà không thể nào thoát ra được. Truyện được copy tại <http://truyenfull.vn>

Nhưng hiện tại đối phương lại dễ dàng thoát khỏi ảnh hưởng của sóng âm thanh như vậy, chẳng phải là thần thức của đối phương thậm chí còn cường đại hơn mình ư? Tuy rằng bởi vì hắn đang chịu áp chế của giới diện nên thần thức không thể bằng được khi ở Tiên Giới, nhưng hiện tại thần thức của hắn cũng tuyệt đối không thua kém Tiên Nhân bình thường bao nhiêu. Hơn nữa một chiêu sát thủ mà hắn chuẩn bị từ đầu cũng vì vậy mà không thể thi triển. Nhất thời vẻ mặt Mã Lương cũng trở nên âm trầm bất định, còn chưa biết nên dùng loại thủ đoạn nào để đối phó thì Phạm Thánh Ma Thần ba đầu sáu tay kia chợt bước nhanh một bước, thân hình mơ hồ một cái đã biến mất ngay tại chỗ.

Mã Lương cũng là người có kinh nghiệm tranh đấu vô cùng phong phú, sau khi trong lòng cảm thấy không ổn liền thu hồi ống sáo bạc lại, thân hình chớp động một cái đã xuất hiện ở chỗ hư không mấy trăm trượng bên ngoài.

"Oanh" một tiếng vang thật lớn.

Năm đạo ánh sáng vàng thật to nối đuôi nhau đập vào chỗ Mã Lương đứng lúc trước, sóng địa chấn do đòn tấn công này tạo ra khiến cho hư

không nơi đây vụn vẹo không ngừng. Lúc này, thân hình Phạm Thánh Ma thần ba đầu sáu tay mới hiện ra ở giữa trận dao động kia.

Sau khi ánh mắt Mã Lương thoáng nhìn những về chỗ dị tượng do năm kiện vũ khí trầm trọng kia công kích tạo ra, nét mặt không khỏi hoảng sợ. Công kích kinh khủng như vậy, cho dù là lúc hắn có thân thể Chân Tiên cũng tuyệt không dám đón đỡ liên tục, vì vậy mà hắn cảm thấy tuyệt đối không nên chiến đấu giáp lá cà với Hàn Lập.

Nhưng mà đúng theo như lời Hàn Lập nói lúc trước, ngay cả khi hắn còn có rất nhiều thần thông Tiên Giới trong người, nhưng bởi vì chân nguyên hao hụt, Tiên Linh lực trong cơ thể cũng không còn bao nhiêu thì mặc dù có nhiều thủ đoạn nhưng hắn cũng không thể thi triển được. Đang trong lúc hắn có hơi chút chần chờ, Phạm Thánh Ma Thần ba đầu sáu tay lại gầm nhẹ một tiếng, tiếp tục bước tới một bước biến mất vào trong hư không.

Mã Lương rung mình, thân hình khê động biến mất, lập tức thuận di xuất hiện ở địa phương khác. Kết quả ngay sau đó, sóng chấn động màu vàng lại ầm ầm đánh vào chỗ Mã Lương vừa đứng. Ma Thần do Hàn Lập biến thành tiếp tục chớp động một cái lại không thấy bóng dáng.

Cứ như vậy, Hàn Lập liên tiếp thuận di truy kích Mã Lương trong khuôn viên trăm dặm, mỗi một lần tấn công đều phát ra những tiếng nổ rung chuyển trời đất. Liên tiếp sau hơn mười cái chớp động, Ma Thần do Hàn Lập biến thành liên miên truy đuổi Mã Lương, khiến hắn không hề có được một chút thời gian nào để nghỉ. Kết quả khiến cho vị Chân Tiên này vô cùng kinh sợ, đồng thời cũng không dám lơ là mất cảnh giác.

Sau khi hắn tiếp tục chợt lóe xuất hiện ở nơi nào đó, lại không hề làm phép thuận di bỏ chạy nữa mà lại lấy từ trong tay áo ra một cái hộp ngọc ném lên trên đỉnh đầu, tiếp theo hai tay nhanh chóng bấm niệm pháp quyết. Kết quả là không trung xuất hiện một trận dao động, một đạo ánh sáng vàng

thô to lập tức xuất hiện rồi chuẩn xác đánh lên trên hộp ngọc. Hộp ngọc lúc này vỡ vụn mở ra, từ bên trong lao ra một đoàn Hỏa Vân đỏ đậm.

Hỏa Vân này sau khi quay tròn ngưng tụ lại liền hóa thành một con quái giao toàn thân mọc đầy râu dài màu đỏ đậm. Kim quang chọi lóe, năm kiện trọng binh không chút do dự hướng quái giao tấn công. Nhưng quái Giao này chỉ lắc đầu quay đuôi, ngay tức khắc run lên hóa thành nhiều điểm Xích Diễm tiêu tán vào hư không. Một đoàn ánh sáng đỏ thẫm xuất hiện bên cạnh Mã Lương, quái giao một lần nữa hiện ra.

"Vậy mà ngươi lại giải khai tầng cấm chế thứ hai trên người của ta, ha ha, hay thật, xem ra lần này ngươi thực sự gặp phải phiền toái lớn rồi. Nếu không cũng sẽ không bao giờ làm chuyện như vậy." Quái giao xoay một vòng tại chỗ, biến thành một gã tiểu nhân màu đỏ thẫm chỉ cao có ba thước, liếc mắt nhìn Mã Lương một cái rồi lại mừng như điên cười to.

Đúng lúc này, trên bầu trời đột nhiên xuất hiện một trận chấn động, Hàn Lập biến thành Phạm Thánh Ma Thần tay cầm trọng binh chọi hiện ra. Sau đó quét mắt nhìn vào tiểu nhân màu đỏ thẫm một cái, nhưng lại hơi do dự không tiếp tục đánh tới.

"Hỏa Tu Tử, hãy bớt nói nhảm đi! Hiện tại ta thật sự gặp một chút phiền toái nhỏ, hãy nhanh lập tức giết chết người này." Mã Lương mặt trầm như nước, ra lệnh thật nhanh.

"Ta nếu như đã tự do, vì sao phải nghe lời của ngươi sai khiến?" tiểu nhân màu đỏ thẫm nghiêng cổ cười lạnh một tiếng..

"Hừ, xem ra ngươi không muốn thu lại bốn mạng châu của ngươi rồi!" Mã Lương âm trầm nói.

"Người chịu đem bốn mạng châu trả lại cho ta.Ồ, xem dáng vẻ của người bây giờ hình như là rất chật vật, chẳng trách lại phải thả ta ra. Nhưng mà nếu muốn ta tin người thì cần phải dùng danh nghĩa của Cửu Nguyên Đạo Tổ phát ra lời thề, sau đó ta sẽ ra tay giúp người." Hỏa Tu Tử kinh ngạc hô một tiếng, tròn mắt xoay chuyển nói.

"Cái gì, người dám kêu ta dùng tên của Tổ Sư để thề ư?" Mã Lương nghe vậy lập tức giận dữ.

"Hắc hắc, ngoại trừ như vậy, người đừng hòng khiến ta ra tay giúp người." tiểu nhân màu đỏ thậm không chút khách khí nói.

"Được lắm, ta có thể dùng danh nghĩa của Tổ Sư phát ra lời thề, nhưng trừ lần ra tay này thì sau khi trở về Tiên Giới người phải tiếp tục phục vụ cho ta thêm vạn năm." Sau khi Mã Lương cân nhắc một hồi mới nghiêng răng nghiêng lợi nói.

"Vạn năm? Hắc hắc, không thành vấn đề. Chút thời gian như thế đối với ta mà nói cũng là chốc lát là trôi qua. Ta sẽ giúp người đuổi tiểu tử này đi." Hỏa Tu Tử cười hắc hắc một tiếng rồi chấp thuận.

"Người không nên khinh địch, bởi vì người cũng bị áp chế bởi lực lượng giới diện như ta, lại thêm thể xác lúc trước đã bị hao tổn một lần, thậm chí ngay cả sau khi xóa bỏ cấm chế thì người cũng không phát huy được hết thực lực vốn có." Mã Lương lập tức dùng danh nghĩa Cửu Nguyên Đạo tổ mà lập lời thề, rồi cảnh tỉnh Hỏa Tu Tử một tiếng.

"Yên tâm, nhìn bộ dáng như vậy của người ta còn không hiểu hay sao! Vấn đề là ta chỉ ra tay giúp người quấy nhiễu người này mà thôi, muốn đánh chết hẳn đương nhiên là vẫn phải dựa vào chính người rồi." Hỏa Tu Tử ngáp một cái, không thèm để ý nói.

Đến lúc này hẳn mới quay đầu lại cẩn thận đánh giá Hàn Lập đang biến thân thành Ma Thần ba đầu sáu tay. Đáng vẻ không chút để ý.

Chương 2430: Bồn Mệnh Bài

Đã tự bởi: Truyện FULL

"Hỏa linh lực dao động thật là mạnh mẽ, chính là thân thể Hỏa Linh!"
Ma Thần do Hàn Lập biến thành ông ông nói.

"Hỏa Linh? Người nghĩ ta là thứ này cũng không sai. Hắc hắc, chỉ là một gã tu sĩ ở Hạ giới, vậy mà có thể ép tên tiểu tử Mã Lương này đến tình trạng như thế cũng coi như là khá lắm rồi. Chẳng qua vừa rồi ta hứa hẹn với tiểu tử này thì người cũng đã nghe rõ, một khi đã nói ra thì không thể không giữ lời được." Hỏa Tu Tử cười hắc hắc trả lời.

"Nếu đã vậy thì cần gì phải nhiều lời, không phải là cứ đánh là xong à."
Phạm Thánh Ma Thần cười lớn một tiếng, năm kiện trọng binh vung lên một lần nữa, mang theo tiếng sấm nổ mạnh đập xuống.

Tiểu nhân màu đỏ thẩm hừ lạnh một tiếng, lập tức bấm niệm pháp quyết, theo đó có vô số hỏa vân xuất hiện xung quanh cơ thể nó. Sau đó tiểu nhân màu đỏ thẩm lại xoay người một vòng, bất ngờ biến hình thành quái giao to hơn trăm trượng.

Giao long này vừa mới hiện nguyên hình đã lập tức giơ chân trước đánh ra một trảo vào không trung làm vang lên một tiếng nổ cực lớn, một màn sương máu nhưng tụ thành hình hình long trảo lớn gần mẫu bỗng dựng hiện ngông nghênh tiếp đón năm đạo kim quang.

"Phốc"!

Năm kiện trọng binh run lên rồi hiện ra nguyên hình, không ngờ vậy mà lại bị long trảo màu đỏ thẫm kia ngăn chặn ở trên không.

Ba khuôn mặt của Phạm Thánh Ma Thần không khỏi hiện ra thần sắc kinh ngạc, với thân thể mạnh mẽ như hiện tại thì một kích vừa rồi ẩn chứa sức lực kinh khủng đến mức nào, bản thân hắn đương nhiên là rất rõ ràng.

Mã Lương ở bên cạnh nhìn thấy vậy thì trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm, tay áo khẽ run lên, vài cái phù lục màu xanh nhanh chóng được dán lên người. Sau khi những phù lục này hóa thành mấy đoàn sương mù màu xanh da trời nhập vào cơ thể Mã Lương thì thần sắc của hắn lập tức lại được khôi phục không ít, đồng thời hắn nhìn qua Hàn Lập, hai mắt lóe lên hung quang, âm thầm thúc giục pháp quyết nào đó.

Đúng lúc này, sau khi quái giao thét dài một tiếng, xúc tu trên thân múa may quay cuồng một hồi rồi chợt phát ra tiếng nổ lớn "Xùy xùy", lập tức hóa thành vô số luồng ánh sáng cực nóng bắn rất nhanh về phía Hàn Lập.

Hai bàn tay Phạm Thánh Ma Thần khẽ động, trọng binh trong tay bỗng nhiên biến mất, tiếp đó hai tay bấm niệm pháp quyết, trước người vang lên tiếng "Phanh", một con bọ cánh cứng cực lớn màu vàng bỗng dung hiện ra. Thân hình của con bọ cánh cứng này sau khi mơ hồ liền biến thành một cái khiên lớn ánh vàng rực rỡ, chắn ngang trước người Hàn Lập.

Ánh sáng cực nóng kia ập lên trên tấm chắn, phát ra tiếng nổ vang như mưa rơi rào rào, nhưng ngoại trừ mặt ngoài tấm chắn có thêm một ít lỗ nhỏ sâu hơn tấc thì lại không có thêm một chút gì tổn hại nữa.

Mà thừa lúc Hàn Lập đang đặt hết sự chú ý của mình lên đòn tấn công này, trên đỉnh đầu của hắn chợt có chân động, một đạo hư ảnh nhanh như điện chớp từ trong hư không bay đến. Sau một cái chớp động, đạo hư ảnh

kia đã xuyên qua linh quang hộ thể của Phạm Thánh Ma Thần rồi lao đến cái đầu ở chính giữa

"Phốc" "Phốc" hai tiếng!

Hai cái đầu ở hai bên của Phạm Thánh Ma Thần bỗng nhiên khẽ cử động, ở giữa trán của mỗi cái đầu đều có hắc khí ngưng tụ rồi từ đó hiện ra một con mắt thứ ba. Tiếp đó cả hai con mắt đều cùng bắn ra một đạo ánh sáng màu đen, vô cùng chuẩn xác đánh trúng vào đạo hư ảnh kia.

Một tiếng hét thảm vang lên.

Hư ảnh sau khi bị hai đạo ánh sáng màu đen đánh trúng, sau lưng lập tức mơ hồ hiện ra một cái hắc động to cỡ một căn phòng, hư ảnh lập tức bị hắc động cưỡng ép hút vào bên trong không còn bóng dáng.

Hầu như cùng lúc, Mã Lương ở bên kia rống to một tiếng, hai tay ôm đầu, nét mặt cực kỳ thống khổ.

Hàn Lập lạnh lùng liếc mắt nhìn Mã Lương, đôi phương dám dùng một đám phân hồn để công kích hắn, đúng là tự tìm đường chết.

Sợi phân hồn kia mặc dù không bị Phá Diện Pháp Mục thi triển lực lượng không gian xé nát, nhưng lại bị ném vào trong khe hở không gian, nếu không có chỗ để nương tựa vào thì chẳng bao lâu sau cũng sẽ bị hủy diệt hoàn toàn.

Hàn Lập suy đoán như vậy, tiếp đó cái đầu ở giữa của Phạm Thánh Ma Thần lại há miệng phun ra một quả cầu lửa màu bạc.

Hỏa cầu này chỉ quay tít một vòng đã biến thành một con Hỏa Điều màu bạc dài hơn thước có lông vũ màu bạc lấp lánh, lại có vô số phù văn màu vàng kim nhạt như ẩn như hiện.

Một ngón tay của Phạm Thánh Ma Thần điểm tới, miệng nói một chữ "Đi".

Hỏa Điều màu bạc dang hai cánh ra, phù văn ở trên những lông vũ bỗng nhiên điên cuồng biến lớn, thân hình cũng đồng thời biến hóa lớn lên theo. Chỉ trong chốc lát đã biến thành quái vật khổng lồ lớn hơn trăm trượng, sau khi ngẩng đầu gáy vang một tiếng liên xông thẳng về phía quái giao.

Quái giao kia cũng lập tức có phản ứng, trong cái miệng lớn đỏ lòm của nó phun ra một cột ánh sáng đỏ thẫm cực kỳ to lớn, chỉ chớp lên một cái đã mạnh mẽ đập thẳng vào thân mình của hỏa điều.

Một tiếng nổ trầm đục vang lên!

Phù văn màu vàng bên ngoài thân Hỏa Điều chỉ hơi sáng lên một chút, cột sáng đỏ thẫm không một tiếng động đã bị hấp thụ vào bên trong, lại khiến cho hình thể của con Hỏa Điều này bỗng nhiên to thêm một chút.

"Tinh Viêm Chi Hỏa, là Tinh Viêm Hỏa Điều!" Quái giao nhìn thấy cảnh này thì bất ngờ kêu lên kinh ngạc, giọng điệu tràn đầy vẻ sợ hãi, vẻ thong dong lúc trước hoàn toàn biến mất.

Hỏa Điều màu bạc không hề đổi với những chuyện này căn bản là xem như không thấy, hai cánh khê vỗ một cái đã bay đến gần chỗ quái giao kia, lửa bạc cuộn cuộn cũng theo đó cuốn tới.

Quái giao kêu to một tiếng, thân hình đột nhiên cuộn lại liền biến thành một viên thịt cực lớn màu đỏ thẫm. Mặt ngoài viên thịt này có vô số râu dài đang điên cuồng lay động không ngừng, mơ hồ biến thành một tầng màn sáng màu đỏ bảo hộ toàn thân vào bên trong.

Khi ngón điểm tiếp xúc với màn sáng kia lập tức bộc phát ra hai loại hào quang đỏ bạc, nhất thời giăng co không dứt.

Hàn Lập thấy vậy tình thâm kêu một tiếng "Quả là thế".

Đầu phê linh Hỏa Điều của mình vốn là trời sinh có thể thôn phệ các loại linh diễm, mà sau lần tiến hóa ngũ say lúc trước thì khả năng khắc chế đối với Linh Thú hỏa thuộc tính càng rõ ràng hơn. Hiện tại đúng dịp có thể dùng để đối phó với gã Hỏa Tu Tử này.

"Không ngờ người lại có Tinh Viêm Chi Hỏa cùng Diệt Pháp Chi Mục, hơn nữa còn tu luyện tới cảnh giới đại thành, xem ra ta không thể không thực sự ra tay rồi." rốt cục Mã Lương cũng buông hai tay đang ôm đầu ra, vẻ thống khổ trên mặt cũng biến mất gần như không còn. Ánh mắt hẩn sau khi quét nhìn về phía quái giao và Hỏa Điều màu bạc thì bình tĩnh nói.

"Hừ, người còn loại thủ đoạn nào nữa thì cứ việc thi triển ra." Phạm Thánh Ma Thần hừ lạnh một tiếng, căn bản không thèm để ý mà chỉ huy động trọng binh trong tay đập xuống.

Thân hình Mã Lương mơ hồ một cái lại lần nữa biến mất, sau khi thuận di xuất hiện ở một nơi khác thì trong tay bất ngờ có thêm một viên đan được ánh vàng rực rỡ. Mặt ngoài viên đan được này có khí lạnh màu ngà sữa mờ mịt vờn quanh, mơ hồ tản mát ra mùi đàn hương. Bạn đang đọc truyện được lấy tại

"Không ngờ cũng có ngày ta phải nuốt sống Chân Hồn Đan. Chờ một lát, ta sẽ không lập tức giết người đâu, mà sẽ khiến cho người nếm thử các loại cảm giác sống không bằng chết trong thiên hạ." Mã Lương nghiêng răng nghiêng lợi nói, đồng thời bàn tay run lên ném viên Kim Đan vào miệng nuốt xuống.

Ngay sau đó hẩn lập tức rống to, mùi đàn hương tỏa khắp toàn thân, trong thân thể thoáng cái tuôn ra từng sợi Linh Vụ màu ngà sữa che lấp toàn

bộ thân hình, trong khoảnh khắc biến thành một mảng biển sương mù lớn màu trắng.

Sau một cái chấn động, thân thể khổng lồ của Phạm Thánh Ma Thần như hình với bóng xuất hiện ở bên cạnh biển sương mù kia, cánh tay khê động, năm đạo ánh sáng vàng phát ra tiếng sấm nổ mạnh bắn thẳng về phía biển sương mù.

"Phanh!" Một tiếng nổ trầm đục vang lên.

Bên trong sương mù, năm đạo ánh sáng vàng run lên, giống như đã đánh trúng vật gì đó nhưng lại lập tức bật ngược trở lại, khiến cho trong lòng Hàn Lập hiện lên vẻ kinh ngạc, tiếp đó hấn há cái miệng lớn thối một hơi về phía trước.

Ngay tức khắc cuồng phong nổi lên, sương trắng đều bị thổi tan hiện ra tình hình thật sự bên trong.

Chỉ thấy sâu bên trong biển sương mù kia, ngoại trừ Mã Lương ra thì còn có một gã thanh niên khác có da thịt đen như mực, hình dáng quần áo và trang sức giống hần như đúc.

Nét mặt tên thanh niên này hiện vẻ quý dị, đang chậm rãi thu hồi một cái cánh tay uốn lượn khác thường về.

Năm kiện trọng binh vừa rồi có vẻ như là bị tên thanh niên dùng cánh tay này mạnh mẽ ngăn cản.

"Thật vô dụng. Chỉ là một gã tu sĩ hạ giới vậy mà cũng khiến cho người phải triệu hồi ta ra. Nể tình người trong chút ít năm tháng qua đối với ta coi như có lòng hiếu kính, ta sẽ giúp người một lần mà xử lý tiểu tử này." Thanh niên màu đen kia thu tay lại, chỉ run nhẹ một cái, lập tức cánh tay đó

vang lên một loạt tiếng động lộp cộp. Thoáng cái cánh tay kia đã từ trạng thái uốn lượn khôi phục lại bình thường.

"Ma huynh, lưu lại Nguyên Anh của hần! Ta đã phải trả một cái giá lớn như vậy, nếu không tra tấn hần tận tình một lần thì sau này tâm cảnh tu vi tuyệt đối khó có thể tiến thêm được." Mã Lương hung hăn nói.

"Hắc hắc, việc này không thành vấn đề." Thanh niên da đen cười cười nói.

"Thiên Ngoại Ma Đầu!" Sau khi lam mang trong sáu con mắt của Phạm Thánh Ma Thần đồng thời chớp động một cái, "Ông ông" hỏi một câu.

"Người đoán rất chuẩn, nhưng đáng tiếc là không có khen thưởng." thanh niên da đen cười lạnh một tiếng, một chân giẫm mạnh vào hư không, thân hình thoáng cái giống như tên nổ bay đi, chỉ một cái chớp động đã đến trước người Phạm Thánh Ma Thần.

Phạm Thánh Ma Thần rống to một tiếng, năm kiện trọng binh trong tay quét ngang trước người hóa thành một đoàn cuồng phong màu vàng tuôn ra.

Sau một tiếng cười quỷ dị, toàn thân thanh niên hiện ra ma diễm đen như mực, thân thể mơ hồ một cái lại giống như vô hình xông qua sự ngăn trở của năm kiện trọng binh, trực tiếp lóe lên xuyên thủng qua thân thể Phạm Thánh Ma Thần.

Sau một khắc, một tiếng "ô...ô...n...g" vang lên, năm kiện trọng binh vỡ vụn ra thành từng khúc. Ở phần bụng Phạm Thánh Ma Thần bỗng dưng có thêm một cái lỗ lớn đen sì, ma diễm cuộn cuộn từ đó xông ra, bao phủ toàn bộ hư không quanh đó.

Mã Lương thấy vậy thì cười lên một cách điên cuồng.

Nhưng đúng lúc này, trên không trung bỗng nhiên lạnh nhạt vang lên bốn chữ "Động Tuyền Kim Quang". Vừa mới nghe được âm thanh này, lập tức đầu Mã Lương đau đớn một cách kịch liệt, giống như bị ai dùng vật gì nhọn đâm thẳng vào đầu vậy. Sau khi hét thảm một tiếng, thân hình hắn không khỏi co gập lại, chẳng màng điều gì được nữa.

Hầu như cùng lúc, một cái hư ảnh ba đầu sáu tay cao vài chục trượng nhoáng cái hiện ra trên đỉnh đầu Mã Lương, năm cánh tay khê động, năm quả cầu ánh sáng màu vàng bắn nhanh ra. "Oanh" một tiếng, năm quả cầu ánh sáng biến ảo thành một cái vòng xoáy khổng lồ ánh vàng rực rỡ, một cổ chấn động khủng bố từ đó cuốn ra, lập tức bao phủ hư không bên dưới lại.

Mã Lương chỉ cảm thấy không khí xung quanh bị xiết chặt, phát hiện thân hình trong khoảng thời gian ngắn không cách nào nhúc nhích mảy may.

Đúng lúc này, cánh tay cuối cùng đang cầm mộc kiếm của hư ảnh Ba Đầu Sáu Tay khê nhúc nhích, Thiên Địa Nguyên Khí vang lên âm thanh "ông ông", một sợi tơ mảnh màu xanh sẫm xuất hiện rồi lập tức chém vỡ linh khí hộ thể của Mã Lương, nhanh như chớp lóe lên nơi cổ của hắn. Thanh âm vang lên, một cái đầu lâu cứ như vậy đơn giản rơi xuống.

"Phanh" một tiếng, thân hình không đầu cũng thoáng cái ngã quy.

Chương 2431: Đệ nhất Đại Thừa

Đã tự bởi: Truyện FULL

Sau khi hư ảnh ba đầu sáu tay ngưng tụ, lại xuất hiện thêm một Phạm Thánh Ma Thần nữa, chỉ là dáng người nhỏ nhắn hơn rất nhiều.

Lúc này, Ma Thần ba đầu sáu tay đang ở trong Ma Diễm liền biến thành khói xanh.

Nó cũng chỉ là Phạm Thánh Pháp Tướng ngưng kết mà thành thể xác, trước đó Hàn Lập đã dùng kế kim thiền thoát xác giống như Phệ Kim Trùng Vương, kịp thời né tránh rồi ẩn nấp trong hư không, sau đó chớp thời cơ mà vận dụng Huyền Thiên chi bảo chém chết tên Chân Tiên này.

Hàn Lập có thể cảm ứng rõ ràng Nguyên Anh nằm trong cơ thể Mã Lương cực kỳ cường đại, nhưng dưới sức mạnh hủy diệt của Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm cũng lập tức bị chém cho nát bấy, không còn bất cứ khả năng phục sinh nào nữa.

Đáng thương cho vị Chân Tiên này, với thực lực chân chính lúc ở Tiên Giới, cho dù thân thể bị hủy thì dùng thần thông của bản thân, Nguyên Anh cũng đủ để bình yên chạy trốn.

Nhưng mà khi ở Linh giới, bởi vì Nguyên Anh trong cơ thể hấn dưới tác dụng của lực lượng giao diện mà bất kể là thi pháp hay là bỏ chạy, đều chậm hơn gần một nửa so với lúc bình thường.

Nếu là khi tranh đấu bình thường thì hầu như không có vấn đề gì, nhưng trong tình huống sống chết mong manh trước mắt như thế này, lại trở thành nguyên nhân chủ yếu khiến cho hắn phải chết vô cùng oan uổng.

"Vậy mà người thực sự dám giết hắn, người có biết hắn là người của Cửu Nguyên Quan phái xuống, là đệ tử chân truyền của Cửu Nguyên Đạo Tổ hay không?" Thanh niên da đen chứng kiến toàn bộ mọi chuyện xảy ra, đầu tiên là lộ ra vẻ khó có thể tin được, tiếp đó nét mặt lại hiện ra vẻ kỳ quái nói.

"Ta không giết hắn thì hắn sẽ giết ta, vậy nếu biết rõ hắn có chỗ dựa gì đó, chẳng lẽ ta lại khoanh tay chịu chết hay sao? Tiếp nữa, cái gã Cửu Nguyên Đạo Tổ kia cho dù thần thông mạnh mẽ thì hiện tại cũng đang ở Tiên Giới. Mà ta có thể thật sự phi thăng Tiên Giới hay không vẫn là chuyện không thể nói trước được." Hàn Lập nhìn qua thanh niên da đen, nhàn nhạt nói.

"Quả là tuyệt! Kẻ dám... không để ý chút nào đến người của Cửu Nguyên Quan như vậy, không biết bao nhiêu năm qua Ma mỗ cũng chưa từng gặp, hơn nữa lại còn là một gã tu sĩ hạ giới. Ha ha, chẳng hiểu Cửu Nguyên Đạo Tổ nghe được chuyện này sẽ cảm thấy như thế nào đây." Thanh niên da đen cười lên ha hả.

"Ngược lại các hạ lại vô cùng bình thản, chẳng lẽ không có ý định tiếp tục động thủ hay sao?" Hàn Lập giờ tay khẽ vẫy, thu lấy một cái vòng tay trứ vật ánh vàng rực rỡ từ trên xác của Mã Lương, sau đó không chút hoang mang nói.

"Người đều đã chết cả rồi, vậy khế ước lập ra với ta cũng vô dụng, tại sao còn phải động thủ nữa? Lại nói, một khi đã không còn tên đệ tử Cửu Nguyên Quan Mã Lương này, thì cho dù Ma mỗ có cùng với tên Quái Giao ngu xuẩn kia hợp lực, cũng không hề chắc chắn chút nào có thể kèm chế

được các hạ, như vậy đương nhiên sẽ không thêm làm chuyện vô ích này làm gì. Người yên tâm, hiện giờ ta cũng không thể nào lập tức trở về Tiên Giới, bởi vậy nên cũng không thể tùy tiện tiết lộ chuyện của người cho người khác biết được. Tên Cửu Nguyên Đạo Tổ kia thì lại bế quan quanh năm, do đó cho dù Cửu Nguyên Quan cũng có kẻ khác am hiểu suy tính, nhưng bởi vì sự ngăn cản của lực lượng giao diện nên sự việc xảy ra ở hạ giới cũng không tính ra được bao nhiêu đâu." Thanh niên da đen tựa hồ cũng không thêm để ý trả lời.

"Nhưng điều khiến ta lo lắng lại là người! Mặc dù ta không biết tại sao một gã Thiên Ngoại Ma Đầu lại đi theo một gã Chân Tiên, nhưng với ta mà nói, dĩ nhiên là người chết mới là bảo đảm nhất." Gương mặt Hàn Lập trầm xuống, cười lạnh một tiếng nói.

"Người và tên tiểu tử Mã Lương này giống nhau, rất đa nghi. Như vậy đi, nếu người lo lắng thì ta sẽ ở lại đi theo người, thế nào?" Thanh niên da đen đưa tay sờ lên trán, ra vẻ rất là đau đầu.

"Đi theo ta?" Hàn Lập nghe xong lời này, không khỏi ngẩn ngơ.

"Không sai! Ta có thể ký kết Thiên Ma Khế Ước với người, nếu vậy thì trong khoảng thời gian này ta chỉ tồn tại giống như một cái bóng của người, người có thể tùy lúc mà sai khiến ta làm một ít chuyện mà ngay cả Tiên Nhân cũng không cách nào làm được. Nhưng đổi lại là từ nay về sau, cứ cách một đoạn thời gian, người phải cống hiến một phần máu huyết cho ta. Hơn nữa nếu có một ngày, người bị chết ngoài ý muốn, nếu khế ước vẫn đang còn hiệu lực thì thần hồn lực của người lập tức sẽ bị ta thu nạp. Kể từ đó người sẽ trở thành một phần lực lượng của ta, không còn khả năng tiếp tục Luân Hồi. Đây, giống như vị đệ tử Cửu Nguyên Quan này hiện giờ."

Thanh niên da đen vừa nói xong, một tay bấm niệm pháp quyết, một cổ khí đen lập tức xuất hiện sau lưng hắn, sau khi ngưng tụ thì hóa thành một

cái quỹ đầu mặt xanh nanh vàng cực lớn.

Quỹ đầu này sau khi ngẩng đầu kêu lên một tiếng thê lương, thì quay sang nơi xác của Mã Lương há to miệng khẽ hút một cái.

"Phốc"

Một tầng khí thể quỹ dị màu xám trắng từ trong xác chết bay ra, quay tròn hội tụ thành một viên cầu rồi bị quỹ đầu khẽ hút vào. Sau đó quỹ đầu lóe lên rồi tiêu tán.

Thanh niên màu đen khép hai mắt lại, hít sâu một hơi, trên mặt tràn đầy nét say mê.

"Không tồi, không tồi, thật không hổ là người của Cửu Nguyên Quan, hương vị của thần hồn quả nhiên thơm ngon đến cực điểm, đủ để bù đắp công sức khổ tu vài vạn năm của ta rồi. Thế nào, nếu người đồng ý để ta đi theo, ta còn có thể giúp người thuyết phục tên Quái Giao ngu xuẩn kia, khiến hắn cũng làm linh bộc cho người." thanh niên da đen sau khi thì thảo tự nói vài câu thì mở to hai mắt nhìn Hàn Lập như cười như không nói.

Hàn Lập nghe đến đây, tức thì sắc mặt trở nên thận trọng nhìn lướt qua Phệ Linh Hỏa Điều vẫn đang giằng co không dứt với Quái Giao, một lúc lâu sau vẫn không nói gì.

Tên của cái Thiên Ma Khế Ước này là lần đầu hắn nghe nói, sao có thể đồng ý một cách đơn giản được.

Lúc này, hư ảnh Huyết tử trên bầu trời bởi vì không có pháp lực của chủ nhân là Mã Lương duy trì, rốt cục huyết quang lóe lên hóa thành một cái tiểu ấn cỡ chừng một tấc, từ trên cao rơi xuống.

Ngọn núi ba màu không lồ bên dưới cũng đồng dạng “ông ông” một tiếng, nhanh chóng thu nhỏ lại, tiếp đó hào quang cuốn một cái đã bao vây tiểu ấn vào trong rồi hóa thành một quả cầu ánh sáng bay nhanh về chỗ Hàn Lập.

Bên kia, khi hư ảnh huyết tử cực lớn biến mất thì tám đầu Huyết Long cũng lập tức nhao nhao lóe lên diệt vong, ở chỗ cũ chỉ để lại chút ít mùi máu tanh nhàn nhạt.

Kể từ đó, Cua Vàng không lồ cũng không còn địch thủ, lúc này xoay tròn một cái, lần nữa hóa thành một gã đạo nhân bay về chỗ Hàn Lập. Mà Thanh Bàn kiếm trận thì sau khi vang lên một âm thanh bén nhọn, hóa thành vô số bóng kiếm màu xanh tản ra.

Một tay Hàn Lập khẽ vẫy, liền thu lại ngọn núi ba màu và huyết sắc tiểu ấn vào trong ống tay áo. Tiếp đó vô số bóng kiếm màu xanh phóng đến, sau một hồi mơ hồ lắc lư thì biến hóa trở lại thành bảy mươi hai khẩu tiểu kiếm màu xanh, toàn bộ lóe lên chui vào thân thể hần biến mất. Bên cạnh Hàn Lập vang lên một tiếng sấm sét, Giải Đạo Nhân không chế một đạo hồ quang điện vừa thô vừa to hiện ra.

"Giải huynh, ngươi có biết Thiên Ma Khế Ước là cái gì không? Đối với Thiên Ngoại Ma Đầu có hiệu lực như thế nào?" Hàn Lập quay đầu lại hỏi Giải Đạo Nhân.

"Thiên Ma khế ước! Đây là một loại độc môn khế ước do Thiên Ngoại Ma Tổ sáng lập, cũng là một trong ba loại khế ước linh nghiệm nhất được Tiên Giới công nhận và sử dụng. Chỉ cần thần thông vượt qua Thiên Ngoại Ma Tổ, thì bất kể là Tiên hay Ma căn bản đều không có cách nào kháng cự hiệu lực của nó. Nhưng mà căn cứ theo những tin đồn ở Tiên Giới, hễ là Tiên Nhân đã ký kết khế ước với Thiên Ngoại Ma Đầu, thì hầu hết đều mất tích." Giải Đạo Nhân liếc nhìn thanh niên da đen, mặt không

biểu tình nói. Hiển nhiên hắn cũng đã nhận ra lai lịch của thanh niên da đen này.

"Hắc hắc, đây thực sự là oan uổng cho Thiên Ngoại Ma Tộc chúng ta. Bởi vì hễ là người dám cùng Thiên Ngoại Ma Tộc chúng ta ký kết khế ước, thì hầu hết đều là kẻ to gan lớn mật, phần lớn bọn hắn đều ưa thích đi thám hiểm ở những nơi nguy hiểm, nguy cơ bị chết đương nhiên cũng cao hơn rất nhiều so với Tiên Nhân bình thường. Nhưng trong những tiếng đồn kia, có lẽ không hề xảy ra chuyện Thiên Ngoại Ma Tộc làm trái với Thiên Ma Khế Ước. Đối với Thiên Ngoại Ma Tộc chúng ta mà nói, lực ước thúc của Thiên Ma Khế Ước càng nghiêm khắc hơn rất nhiều so với kẻ khác đấy." Thanh niên da đen sau khi thở dài một tiếng thì giải thích mấy câu.

"Sự việc Thiên Ngoại Ma Tộc làm trái với Thiên Ma Khế Ước, quả thực là hoàn toàn chưa từng có ai ở Tiên Giới phát hiện ra." Giải Đạo Nhân đỡ đỡ trả lời.

"Giải huynh đã nói vậy, thì cái Thiên Ma Khế Ước này xem như cũng có thể tin tưởng. Tốt, ta đồng ý chuyện ký kết khế ước. Nghe giọng điệu của ngươi, hiển nhiên là thời gian sống ở Tiên Giới không ngắn, nếu thật có một ngày ta phi thăng Tiên Giới, ngươi thực sự sẽ trở nên rất hữu dụng đối với ta. Thế nhưng ngoại trừ Thiên Ma Khế Ước ra, ta còn phải hạ thêm một loại cấm chế nữa lên ngươi thì mới có thể hoàn toàn yên tâm." Sau khi Hàn Lập trầm ngâm một hồi, mới thở dài một hơi nói.

"Hạ cấm chế khác ư? Hắc hắc, chỉ cần đem cái cấm chế này ghi lại rõ ràng trên khế ước, đương nhiên là không có vấn đề, thậm chí Ma mỗ còn có thể để cho đạo hữu gieo xuống thêm vài loại cấm chế nữa cũng được." thanh niên da đen chẳng hề để ý trả lời.

"Quyết định như vậy đi! Trước hết ngươi hãy bảo đầu Hỏa Linh kia dừng tay lại." Hàn Lập hời hợt nói.

Thanh niên da đen cười hắc hắc, hơi xoay đầu về phía Quái Giao bên kia, bờ môi khẽ nhúc nhích truyền âm vài câu.

Một tiếng thét dài truyền đến!

Quái Giao đang biến thành viên thịt đỏ thẫm, bỗng nhiên tất cả những vòi xúc tu đều rút vào trong cơ thể, ánh sáng màu đỏ bên ngoài thân lóe sáng một cái, lại lần nữa biến thành tiểu nhân đỏ thẫm cao hơn một xích.

Phệ Linh Hỏa Điều thấy vậy, cũng lập tức thu lại ngân điểm cuộn cuộn đầy trời, xoay tròn một cái thu nhỏ hình dạng lại thành cỡ lòng bàn tay, hai cánh run lên, sau mấy cái chớp động đã xuất hiện ở cạnh Hàn Lập.

Tay áo Hàn Lập run lên, một vòng ánh sáng màu xanh lá tuôn ra, Hỏa Điều nhỏ nhắn kia lập tức chui vào trong đó biến mất.

"Cơ duyên của đạo hữu thật là không nhỏ, có thể tại hạ giới luyện hóa ra một đám Tinh Viêm Chi Hỏa, thậm chí còn sản sinh ra một chút linh tính, biến hóa thành Tinh Viêm Hỏa Điều. Phải biết rằng tại Tiên Giới, người có thể tu luyện ra Tinh Viêm Chi Hỏa cũng là vô cùng ít ỏi. Khó trách Hỏa Tu Tử thân là hỏa Trung Thánh Thú, vậy mà một thân thực lực vừa rồi lại gần như không cách nào phát huy được một hai phần mười." Thanh niên da đen liếc nhìn tay áo Hàn Lập, cười hì hì nói.

"Tinh Viêm Chi Hỏa? Linh hỏa này là trong lúc vô tình ta tu luyện ra, có đúng là Tinh Viêm Chi Hỏa như lời ngươi nói hay không thì ta không biết. Từ trước đến giờ ta chỉ toàn gọi là Phệ Linh Thiên Hỏa." Thần sắc Hàn Lập hơi thay đổi trả lời.

"Ha ha, ta tuyệt đối không có nhìn lầm! Đúng là Tinh Viêm Chi Hỏa không sai. Điều kiện sinh ra loại lửa này vốn là vô cùng kỳ quái, không có bất kỳ quy luật nào. Phệ Linh Thiên Hỏa! Tên gọi thể này cũng đúng, lửa

này hoàn toàn chính xác rất am hiểu căn cước các loại linh diễm khác để lớn mạnh bản thân." Thanh niên da đen cười ha ha nói.

Đúng lúc này, không gian bên cạnh chấn động một cái, tiểu nhân đỏ thẫm lóe lên hiện ra. Sau khi quét mắt nhìn vào cái xác không đầu gần đó thì nhướng mày nói:

"Tên này vậy mà thực sự đã chết, xem ra chuyện thu hồi bốn mạng tinh châu của ta không biết sẽ phải kéo dài đến bao giờ. Lúc trước ta cũng không có cảm ứng được sự tồn tại của bốn mạng tinh châu ở trên người hắn."

"Hỏa đạo hữu, ngươi nếu muốn tìm về bốn mạng châu, chỉ sợ còn phải nhờ vào vị Hàn đạo hữu này. Dựa vào hắn khi ở hạ giới đã có thần thông lớn như vậy, nếu sau này phi thăng Tiên Giới, chuyện giúp ngươi tìm về bốn mạng tinh châu tất nhiên là dễ dàng rồi." Ma Quang như cười như không nói.

"Đây là ý gì, ngươi định thuyết phục ta nhận hắn làm chủ ư?" Hỏa Tu Tử nghe vậy, sắc mặt bỗng nhiên trầm xuống nói.

"Hắc hắc, ngươi nếu không nhận Hàn huynh làm chủ, thì làm thế nào quay được về Tiên Giới? Ngươi cũng không giống như Ma mỗ, ta cùng lắm thì quay về Thiên Ngoại Ma Vực, vẫn có thể tiếp tục tiêu điều tự tại. Mà ngươi nếu không có Tiên Linh khí tẩm bổ, sau này đừng nói tiếp tục tiến giai, chỉ sợ tu vi giảm nhiều rồi rơi xuống làm linh thú ở phạm trần cũng không biết chừng. Hơn nữa nếu ngươi không chịu nhận chủ, trong tình huống tu vi chịu áp chế rất lớn, chỉ sợ hôm nay sẽ rất khó sống sót mà rời khỏi đây. Đừng hy vọng ta sẽ giúp ngươi, ta đã đáp ứng ký kết Thiên Ma Khế Ước cùng hắn rồi. Kỳ thật nếu ngươi quy thuận Hàn đạo hữu mà nói, sẽ còn có chỗ tốt không tưởng tượng được..." Ma Quang đang nói dở, đột nhiên trở thành truyền âm.

Chương 2432: Gặp Lại Linh Vương

Đã tự bởi: Truyện FULL

“Chuyện này là thật?” mới đầu sắc mặt của tiểu nhân màu đỏ thẫm vẫn luôn thay đổi không ngừng, nhưng không biết sau khi nghe được thanh niên da đen nói cái gì, lúc này mới thoáng ghen ngào đưa ánh mắt kỳ quái dò xét Hàn Lập.

Hai mắt Hàn Lập hơi híp lại, trong lòng có một chút kinh ngạc nhưng cũng không mở miệng nói thêm điều gì nữa.

“Ta đã nói toàn bộ, tin hay không là việc của đạo hữu”. Thanh niên da đen chép miệng một cái, làm ra bộ dáng thích ra sao thì ra.

“Tốt, vậy ta sẽ tin ngươi một lần. Hàn đạo hữu, ta có thể làm linh bộc cho ngươi một đoạn thời gian này, nhưng khi ngươi phi thăng lên Tiên Giới thì nhất định phải đưa ta đi cùng. Nếu trở lại Linh giới ngươi còn có thể tìm giúp được cho ta bản mạng linh châu thì ta còn có thể tiếp tục làm linh bộc cho ngươi sử dụng sai bảo mấy vạn năm về sau nữa. Còn khế ước Linh bộc thì ký chung với Thiên Ma khế ước cũng được”. Hai mắt tiểu nhân màu đỏ thẫm lóe lên ánh sáng nói.

“Chỉ cần Hỏa đạo hữu cũng nguyện ý cho ta gieo cấy chế thì tất nhiên là ta cầu còn chẳng được”. Hàn Lập cười nhẹ một tiếng trả lời.

Thiên Ngoại Ma Đầu thấy sự việc đã thỏa đáng, cũng không nói nhảm thêm cái gì nữa, lập tức há miệng phun ra không trung một đoàn hắc khí tối đen như mực.

Sau khi hắc khí xoay tròn liên ngưng tụ lại, biến thành một cuộn da màu đen từ từ hạ xuống.

“Ta đã ghi lại tất cả nội dung khế ước lên trên này, hai vị nhìn xem nếu không có vấn đề gì thì dùng máu huyết viết tên hoặc ấn ký của mình vào, với cả phân ra một đám thần niệm ký phụ lên trên”.

Vừa dứt lời, thanh niên da đen phun ra một đoàn máu huyết ra trước cuộn da màu đen, nó đón gió tản ra, hóa thành một kí hiệu cổ quái in lên mặt cuộn da.

Tiếp theo một tay hấn lại bấm pháp quyết, một đạo huyết quang từ giữa trán phun ra rồi chui vào cuộn da không còn bóng dáng.

Hàn Lập tức thì khẽ vẩy tay cuộn lấy cuộn da, hấn cúi đầu nhìn kĩ vài lần rồi mới thản nhiên gật đầu.

Nội dung khế ước so với thương lượng lúc trước không khác nhau là mấy, thậm chí nhiều chỗ còn vượt qua cả sự tưởng tượng của hấn.

Nói là khế ước, kì thật lại giống một minh ước hỗ trợ nhau thì đúng hơn.

Nhưng như thế, Hàn Lập lại càng thêm yên tâm.

Hấn chìa một ngón tay ra, bức một giọt máu lên trên bề mặt cuộn da.

Giọt máu huyết này mơ hồ ẩn hiện ánh sáng màu xanh, vừa rơi vào bề mặt cuộn da lập tức huyền hóa ra hai chữ “Hàn Lập” ánh vàng rực rỡ.

Cánh tay Hàn Lập lại run lên, cuộn da lại được ném sang cho Hỏa Tu Tử.

Ngược lại, sau khi Đầu Hỏa linh thú Hỏa Tu Tử này chỉ nhìn lướt qua rồi cũng lập tức làm phép trên cuộn da này.

“Phốc” một tiếng, cuộn da màu đen chỉ mơ hồ một cái rồi lập tức hóa thành làn khói xanh tiêu biến vào trong hư không.

Thiên Ma khế ước cứ đơn giản như vậy mà hoàn thành.

“Sự tình ở nơi này cũng đã kết thúc. Hai vị cũng cùng ta trở về Nhân tộc đi thôi. Tin chắc rằng có được sự hỗ trợ của hai vị thì từ nay về sau khẳng định Hàn Mỗ sẽ có được nhiều lợi ích vô cùng”. Hàn Lập thông thả nói.

“Hắc hắc, khế ước đã ký rồi, hai người chúng ta cứ theo như ước định mà làm việc thôi. Đạo hữu đi nơi nào, tất nhiên là chúng ta cũng phải ở nơi đó”. Thanh niên da đen cười hắc hắc.

“Vậy thì tốt, đợi sau khi xử lý nốt một việc cuối cùng. Chúng ta sẽ lập tức lên đường”. Hàn Lập nhẹ gật đầu.

“Một việc cuối cùng? Chẳng lẽ người nói người vẫn trốn ở dưới mặt đất nghe chúng ta nói chuyện từ nãy đến giờ sao?” Hỏa Tu Tử trừng mắt nói.

Hắn vừa dứt lời, một chỗ dưới mặt đất đột nhiên tỏa ra hào quang chói sáng, một tòa quang trận ngũ sắc bỗng nhiên lừng không xuất hiện.

Cơ hồ cùng lúc, không gian phía dưới đám người Hàn Lập chấn động, một đạo bạch hồng lao ra phóng thẳng đến chỗ quang trận.

Thiên Ngoại Ma Đầu có vẻ như đã biết trước chuyện này, lập tức chậm rãi vỗ nhẹ bàn tay.

Một tiếng “Oanh” thật lớn vang lên.

Quang trận trên mặt đất dường như bị một lực lượng quý dị ập tới, lập tức nổ tung thành từng mảnh nhỏ.

Đạo bạch hồng sau khi xoay một cái thì hiện rõ nguyên hình, rõ ràng lại là một gã Minh Tôn khác.

Chỉ là khí tức trên người hắn so với lúc trước thì yếu hơn vài phần, ánh mắt cực kì khó coi nhìn về phía Hàn Lập.

“Hóa ra là Minh Tôn đạo hữu. Xem ra người chết đi lúc trước chỉ là một cái hóa thân của các hạ rồi”. Hàn Lập nhìn thấy Minh Tôn xuất hiện, không cảm thấy kì quái, ngược lại chỉ nhàn nhạt nói.

“Hóa thân? Hóa thân gì có thể giấu giếm được các cường giả Đại thừa như các ngươi? Lúc trước Minh Tôn kia cũng là ta, nhưng chỉ là một bộ phận của ta mà thôi. Ngược lại ta không thể ngờ được rằng lúc trước khổ tâm mưu đồ như vậy, cuối cùng lại tiện nghi cho Hàn đạo hữu”. Sắc mặt Minh Tôn biến hóa mấy lần, cuối cùng mới chậm rãi trả lời.

Giờ phút này trong nội tâm vị Minh Tôn này đang vô cùng chán nản!

Lúc trước mặc dù hắn ở trong Thiên Ngoại Thiên để dẫn nổ pháp trận, nhưng lại bị một bộ phận lực lượng cản trở làm cho trọng thương, nếu không cũng không phải đến tận bây giờ mới chạy tới đây. Nhưng cuối cùng cũng chỉ có thể chịu đứng ngoài nhìn một màn Hàn Lập chém chết tên Chân Tiên Mã Lương kia.

Việc có thể khiến cho hắn giết mình tất nhiên không phải là chuyện đùa rồi!

Cũng may hắn đa mưu túc trí, tuy biết tình cảnh hiện tại không ổn nhưng trên mặt cũng không hiện lên vẻ kinh hoàng.

“Thì ra là đạo hữu dùng thuật Phân Hồn, khó trách trước đó Hàn mỗ cũng chẳng phát hiện ra được điều gì không ổn cả. Chỉ là đạo hữu tự bạo pháp trận chẳng những không thể tiêu diệt vị Chân Tiên kia, mà ta cũng vẫn còn sống sót. Như vậy phải chăng minh huynh nên cho ta một cái công đạo”. Hàn Lập nhìn qua Minh Tôn, lạnh lạnh nói.

“Đạo hữu muốn giao phó điều gì thì cứ mở miệng, chỉ cần tại hạ có thể làm được thì tuyệt không dám từ chối. Sở dĩ lúc trước Minh mỗ bày ra cái hạ sách này cũng là vì toàn bộ Linh giới. Huống hồ nếu trước đó không tự bạo pháp trận, mặc dù thần thông của Hàn đạo hữu thâm bất khả trắc, chỉ sợ cũng không có khả năng chém giết được vị Chân Tiên này”. Minh Tôn cười khổ trả lời nhưng lại lập tức đề thăng hơn phân nửa pháp lực trong người, đồng thời hai tay giấu trong tay áo cũng xuất ra vài kiện bảo vật.

“Minh huynh yên tâm, Hàn mỗ không muốn người làm việc gì khác nữa đâu, chỉ cần người để lại cho ta cái thủ cấp là được. Mặc kệ người xảo ngôn ra sao nhưng rõ ràng lúc trước thiếu chút nữa ta đã trở thành vật hiến tế cho pháp trận rồi, đó không thể là giả. Chờ ta giết chết người rồi đem công tích của người kể lại cho toàn thể Linh Giới tán thán một phen là được rồi”. Hàn Lập sau khi nghe xong vậy khoe miệng nổi lên một tia trào phúng.

Minh Tôn nghe vậy, lập tức sắc mặt trở nên đại biến, không nói thêm điều gì mà vung hai tay bắn ra hơn mười viên châu màu huyết hồng, sau đó lại bấm pháp quyết, dưới chân vang lên âm thanh sấm sét rồi hiện ra một đôi Phong Lôi Luân to cỡ đầu người, đồng thời “Phốc” một cái, tự nhiên sau lưng hiện ra một đôi cánh màu trắng như tuyết.

***Luân: bánh xe.

Chỉ thấy lói quang lóe lên dưới bàn chân hắn, hai cánh sau lưng cũng đốc hết sức vỗ mạnh, lập tức mơ hồ biến mất ở chỗ cũ.

Lúc tiếng xé gió truyền đến, bất chợt hắn đã xuất hiện ở vùng hư không cách đó ngàn trượng, ngay lập tức hắn tiếp tục mãnh liệt phi độn về hướng chân trời không hề dám quay đầu lại.

Hàn Lập thấy vậy liền hừ lạnh một tiếng, cánh tay khê động định làm mấy hành động, Thiên Ngoại Ma Đầu bên cạnh lại có hành động trước, hắn vỗ vào hư không một cái, lập tức nổi lên một cơn cuồng phong màu đen.

Hơn mười viên châu huyết hồng chớp động lập tức bị cơn hắc phong cuốn vào, âm thanh “Phanh Phanh” không ngừng truyền đến.

Những viên châu này hóa thành huyết diễm ào ào tự bạo, nhưng lại chẳng thể hiện ra được chút uy năng nào hết.

“Hàn huynh, người này cứ giao cho ta và Hỏa đạo hữu. Hai người chúng ta mới kí hạ Thiên Ma khế ước, phải hảo hảo biểu diễn trước mặt Hàn huynh một phen”. Thiên Ngoại Ma Đầu thu lại cánh tay, quay lại cười hì hì nói.

“Tốt, hai vị đạo hữu đã có ý thì việc này ta đành làm phiền vậy. Lai lịch của người này cũng lớn vậy nên hai vị cũng nên cẩn thận”. Hàn Lập nghe vậy khê giật mình, ánh mắt lướt qua thấy bộ dáng của tiểu nhân màu đỏ thẫm có chút kích động, hơi suy nghĩ một chút lập tức đáp ứng.

“Ha ha, Hàn đạo hữu yên tâm. Chém giết người này thì chỉ cần một mình ta cũng đủ rồi”. Hỏa Tu Tử cười lớn một tiếng rồi xoay một vòng tại chỗ, một lần nữa hóa thành quái giao lớn vài chục trượng, phun vân thổ vụ điên cuồng đuổi theo.

Thanh niên da đen bên cạnh cũng cười âm trầm, đầu vai nhoáng một cái, biến thành một đạo hắc tuyến lóe lên đuổi theo.

Trong nháy mắt, ba người trước sau biến mất tại chân trời.

Hai mắt Hàn Lập bỗng nhú lại, tay áo run lên, một đầu côn trùng màu vàng óng dài hơn một thước từ tay áo bay ra.

“Kim nhi, người cũng đi qua đó đi. Không nên để bọn hắc phát hiện”. Hàn Lập phân phó một tiếng.

Phệ Kim Trùng Vương hướng Hàn Lập gật đầu, thân hình lóe lên thu nhỏ lại hàng chục lần, mơ hồ một cái cũng biến thành một hư ảnh nhàn nhạt đuổi theo.

Hàn Lập lúc này mới lộ ra thần sắc yên tâm, thu lại ánh mắt, suy nghĩ một chút rồi lật tay một cái, trong tay hiện ra một vòng tay trữ vật vàng rực, thần niệm Hàn Lập quét qua, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ kinh hy.

Chỉ thấy trước người hắc bùng lên ánh sáng, hiện ra một cái bình nhỏ màu xanh sẫm, một cái hồ lô màu trắng bạc cùng một ngọc bài mặt ngoài hơi có chút tàn phá.

Hàn Lập dùng thần niệm khẽ quét qua những vật này, tiện tay bắt lấy cái hồ lô trắng bạc, mở nắp bình ra, lập tức hiện ra hai viên đan dược ánh vàng rực rỡ.

“Chân Hồn Đan! Không ngờ ngoài một khóa vị Chân Tiên này phục dùng lúc trước thế mà vẫn còn lưu lại hai khóa này nữa, lúc trước tìm được một khóa trên người Dương Lộc, chắc cũng là do hắc cung cấp”. Hàn Lập khó che giấu được sự hưng phấn trên mặt, lẩm bẩm nói.

Nhưng hắn lập tức vung tay áo lên, hai viên đan dược màu vàng cùng hồ lô màu trắng bạc thoáng cái biến mất không còn bóng dáng.

Cánh tay Hàn Lập lại khẽ động cầm lấy cái bình nhỏ, thần sắc ngưng trọng vuốt ve hai cái rồi cũng thu lại, ánh mắt của hắn chuyển xuống nhìn vào ngọc bài bị tàn phá có vài vết máu.

“Bồn Mệnh Bài?”

“Không phải là Bồn Mệnh Bài của tên chân tiên bị ta giết chết, nếu không đã triệt để vỡ vụn rồi. Nhưng lại là của người khác hay sao? Hắn phá giới mà xuống lại còn đem theo Bồn Mệnh Bài bị tàn phá, cái này thật có chút cổ quái. Chẳng lẽ chủ nhân cái Bồn Mệnh Bài này lại ở ngay Linh giới hay sao?” Hàn Lập cảm ứng một chút khí tức bên trên ngọc bài, nhướng mày nói.

“Hàn đạo hữu muốn biết sự tình cũng không phải là chuyện khó. Chỉ cần dùng một loại bí thuật thi pháp trên ngọc bài là biết chủ nhân của nó có đang ở giới này hay không”. Giải Đạo Nhân ở bên cạnh một mực không nói câu nào bỗng nhiên mở miệng nói.

Chương 2433: Tung tích

Đả tự bởi: Truyện FULL

Hàn Lập nghe thấy vậy nội tâm khẽ động, hần gật nhẹ đầu, cũng không nói thêm gì nữa. Tay áo khẽ run lên thu tấm ngọc bài bị tàn phá lại.

Trong vòng tay trữ vật màu vàng đương nhiên không chỉ có những thứ này, bên trong ngoại trừ bảy tám món pháp khí bảo vật không biết cách sử dụng thì còn một chồng phù lục màu vàng màu bạc cùng đại lượng tinh thạch màu vàng kim.

Chẳng qua bây giờ hần cũng không phải đang ở trong động phủ của mình, vậy nên là những vật này cũng không mang ra nhìn kỹ làm gì.

Hàn Lập cứ như vậy lẳng lặng đứng chờ tại chỗ.

Ước chừng sau thời gian khoảng một bữa cơm, vùng hư không gần đó bỗng nhiên chấn động, Phệ Kim Trùng Vương hóa thành một đạo kim quang bay vọt ra, chớp động một cái lập tức chui thẳng vào tay áo Hàn Lập không còn bóng dáng.

Ánh mắt Hàn Lập chớp động, cẩn thận nghe những lời truyền âm của phệ Kim Trùng Vương, thần sắc trên mặt cuối cùng cũng buông lỏng.

Lúc này, phía chân trời bỗng vang lên âm thanh “Xuy Xuy”, một đạo hắc tuyến cùng một đoàn ánh sáng đỏ thẫm phá không bay tới, sau khi chớp động mấy cái đã đến bên cạnh Hàn Lập.

Hào quang thu lại hiện rõ thân ảnh của Thiên Ngoại Ma Đầu cùng Hỏa Tu Tử.

“Nhanh như vậy mà hai vị đạo hữu đã trở lại, xem ra không phải tay không mà về rồi”. Hàn Lập liếc nhìn hai người, mỉm cười hỏi một câu.

“Hắc hắc, tất nhiên là vậy. Mặc dù tiểu tử kia có một chút thủ đoạn, nhưng không có khả năng chạy thoát khỏi tay của hai người chúng ta”. Hỏa Tu Tử cười hắc hắc, đưa tay ném cho Hàn Lập hai kiện đồ vật khác nhau.

Ánh mắt Hàn Lập sáng lên, tay áo run lên tạo thành một cỗ lực lượng vô hình nâng cả hai vật lơ lửng vững vàng trước người.

Đúng là là một xác Nguyên Anh đã khô quắt cùng một vòng trữ vật màu đen.

“Tinh khí Nguyên Anh của người này cũng bị ta hấp thụ hết rồi, chỉ sợ cách tiến vào luân hồi chuyển thế cũng không có. Còn vật hắc lưu lại thì hai người chúng ta cũng không dùng được, đưa hết cả cho đạo hữu vậy”. Thiên Ngoại Ma Đầu thông thả chậm rãi nói.

“Vậy thì Hàn mỗ cũng không khách khí nữa. Hai vị đạo hữu đã cực khổ rồi, nơi đây cũng không thể lưu lại lâu được, chúng ta rời khỏi nơi này thôi”. Sau khi ánh mắt Hàn Lập nhìn lướt qua cái xác Nguyên Anh khô quắt, thấy rõ ràng mặc dù bị vặn vẹo biến đổi nhưng chính xác là gã Minh Tôn không thể nhầm lẫn được nữa, lúc này mới gật đầu nói.

Vừa dứt lời, hắc giơ cánh tay ra chớp lấy vòng trữ vật đang trôi nổi giữa không trung rồi thu vào trong người. Tay kia búng một cái, một đoàn xích diễm bay tới xác Nguyên Anh của Minh Tôn, trong nháy mắt biến nó thành tro bụi.

Thiên Ngoại Ma Đầu cùng Hỏa Tu Tử tự nhiên không có gì phản đối.

Hàn Lập khoát tay lần nữa thả ra một chiếc phi xa màu xanh nhìn trông rất bình thường, thân hình ba người khẽ động lập tức đã lên trên thuyền.

Giải Đạo Nhân phô trương bấm pháp quyết, một tiếng nổ vang lên, biến thành một đạo hồ quang bắn vào trong tay áo Hàn Lập.

Phi xa màu xanh khẽ run lên, liền biến thành một đoàn thanh quang phá không bay đi.

Ước chừng ba ngày sau, một ít tồn tại cấp cao cùng những môn nhân đệ tử khác của Thương Minh trú đóng bên ngoài Minh Sát Chi Địa mới lẻ lẻ đi vào, trông ai cũng đều cực kỳ căng thẳng.

Đương nhiên ngoài những biến hóa long trời lở đất trên mặt đất, tất nhiên là bọn họ cũng không thể tìm được tu giả nào còn sống sót nữa.

Trước đó Minh Tôn vì đối phó với vị Chân tiên Mã Lương này, ngoại trừ phải có cường giả Đại Thừa cùng với nhân thủ để bày trận pháp, thì ngoài ra Minh Tôn căn bản không sắp xếp bất cứ người nào dư thừa ở lại nữa.

Những kẻ này dưới tình huống không biết đối tượng còn sống hay không, căn bản không dám ở lại Minh Sát Chi Địa thêm một khắc, cơ hồ chỉ vội vàng kiểm tra qua loa một lần, đã lập tức giải tán quay trở lại báo cáo với các thế lực lớn.

Qua mấy tháng sau, trong các tộc cũng truyền ra tin Bồn Mệnh Bài của các cường giả trong tộc đều đã vỡ vụn. Tất cả đều vẫn lạc tại trận chiến ở Minh Sát Chi Địa.

Tin tức oanh động này lập tức từ Phong Nguyên Đại Lục lan truyền ra. Thậm chí không bao lâu sau các tộc đàn ở các Đại lục khác cũng nghe được chuyện này.

Về phần tên Chân tiên hạ giới xuống kia có phải cũng đã chết ở bên trong không thì chẳng có bao nhiêu chứng cứ có thể chứng minh được.

Kể từ đó, lòng người các tộc ở Linh giới càng thêm bàng hoàng, chỉ sợ vị Tiên Nhân này xuất hiện thêm một lần nữa, lại đại khai sát giới với một tộc nào đó.

Cho đến suốt một năm sau, tin tức có liên quan đến việc vị Chân tiên này cũng đã tang thân trong lúc Lưỡng Nghi Diệt Trần đại trận tự bạo, mới được Nhân Tộc vốn dĩ chẳng có gì thu hút truyền ra.

Mà tin tức này chỉ ra chính xác rằng, Minh Tôn, nguyên Tổng chấp sự của Thương Minh đã cố ý đem một bộ phận cường giả hiến tế cho đại trận, làm cho uy lực tự bạo của pháp trận tăng lên mạnh mẽ, cũng đồng quy vu tận với gã Chân Tiên kia.

Sau khi tin tức nửa thực nửa hư này lan truyền ra, tự nhiên dẫn tới một hồi xôn xao tại Linh giới.

Các Đại thế lực sau một hồi vội vàng điều tra, phát hiện ra quả nhiên có một vị cường giả của Nhân tộc tham gia cuộc chiến ở Minh Sát Chi Địa. Hơn nữa vị cường giả này quả thực vẫn còn đang sống vui vẻ ở trong tộc.

Sau khi tin tức này được xác thực, không ít chủng tộc lại oanh động một hồi, không ít Đại Thừa dừng việc tu luyện cùng những sự tình khác lại, lập tức chạy tới Nhân tộc.

Trong đó tất nhiên là có những người đến vì muốn xác nhận lại cuộc đại chiến ở Minh Sát Chi Địa, nhưng cũng nhiều người căn bản đến là vì những vật còn lưu lại của vị Chân Tiên kia.

Những cường giả khác đều đã chết hết trong cuộc đại chiến, chỉ có một mình Hàn Lập là bình yên quay trở lại về tộc, bảo vật của Tiên Nhân rơi

vào tay Hàn Lập là chuyện không thể nghi ngờ được nữa rồi.

Hầu hết cường giả chân chính của các tộc trên Phong Nguyên Đại Lục đều đã ngã xuống cả rồi, cho nên mặc dù bảo vật của Tiên nhân cực kì nóng bỏng, nhưng các tộc cũng đều tự hỏi không biết phải làm thế nào với một cường giả đứng đầu như Hàn Lập, chỉ có thể trước tiên bất động mà nghe ngóng tình hình trước đã.

Nhưng các Đại Thừa của hai đại lục còn lại lại tiến về Phong Nguyên Đại Lục như ong vỡ tổ.

Kết quả chỉ trong nửa năm, không ít Đại Thừa lạ lẫm lần lượt tìm đến Nhân tộc, cũng dễ dàng tìm được Hàn Lập ở Vô Nhai Hải.

Nhưng khiến cho người ngoài chú ý là, không cần biết những Đại Thừa này có các loại ý định gì, chỉ vừa mới tiến vào bờ biển Vô Nhai Hải đã bị Phệ Kim Trùng Vương cùng Giải đạo nhân bày ra một chút uy năng dọa cho thối lui.

Điều này làm cho không ít những Dị tộc chú ý mật thiết chuyện này đến
thất kinh.

Trong khoảng thời gian ngắn, có hơn 20 tên Đại Thừa dị tộc trước sau thất bại tan tác mà trở về.

Lập tức điều này khiến cho những tồn tại Đại Thừa khác không dám có hành động thiếu suy nghĩ nào nữa, nhưng vậy nên sau này tìm tới Nhân tộc, không kẻ nào không phải là cường giả chân chính.

Những người này tuy không phải Đại Thừa bình thường có thể so sánh, nhưng Giải Đạo Nhân cùng Phệ Kim Trùng Vương liên thủ, vẫn dễ dàng đánh bại từng người.

Từ đầu đến cuối Hàn Lập vẫn chưa từng chân chính lộ diện một lần.

Điều này khiến cho tất cả các tồn tại Đại Thừa kinh hãi không thôi, nhưng vì vậy lại thành ra chọc giận những tồn tại đỉnh cao của các Đại lục khác.

Một ngày nọ, tổng cộng có tám gã Đại Thừa tiếng tăm lừng lẫy của Huyết Thiên Đại Lục và Lôi Minh Đại Lục cùng liên thủ đi tới Vô Nhai Hải.

Lần này Giải Đạo Nhân cùng Phệ Kim Trùng Vương không hề xuất hiện ngăn trở một chút gì hết, cứ vậy để cho tám gã cường giả đỉnh cấp tiến vào Nguyên Hợp Đảo.

Ở trung tâm Thanh Nguyên Cung đột nhiên truyền ra bảy mươi hai tiếng chuông vang vọng, một cỗ khí tức khủng bố phóng thẳng lên trên bầu trời.

Bóng người khẽ động ở cửa cung, Hàn Lập mang theo Thiên Ngoại Ma Đầu, Hỏa Tu Tử, Giải Đạo Nhân, Phệ Kim Trùng Vương trực tiếp ra đón.

Tám gã cường giả dị tộc sau khi cảm ứng được khí tức của đám người Hàn Lập phát ra không khỏi trở nên hoảng sợ, khí thế hung hăng bất giác đã thu về hơn nửa.

Giờ phút này nội tâm bọn họ chưa phải là cảm thấy sợ hãi, nhưng cũng đã biết thực lực Hàn Lập mạnh mẽ không phải chuyện đùa, cũng không phải là loại dễ dàng bắt nạt như trong tưởng tượng trước kia.

Trên mặt Hàn Lập nở nụ cười, tám gã cường giả dị tộc bị trực tiếp mời vào Thanh Nguyên Cung.

Sau đó cửa cung đóng chặt, một tầng ánh sáng màu xanh từ phía trên phủ xuống, đem Thanh Nguyên Cung bao bọc lại.

Đám người Hàn Lập và tám cường giả dị tộc liền một mạch ở lại trong đó ba ngày ba đêm.

Trong lúc đó thỉnh thoảng trong Thanh Nguyên Cung truyền ra một loạt tiếng oanh minh, một cỗ chân động uy nghiêm cũng theo đó tuôn ra làm màn ánh sáng màu xanh cũng rung động không ngừng.

Kết thúc ngày thứ ba, sau khi màn ánh sáng màu xanh lóe lên biến mất, tám gã cường giả Đại thừa sắc mặt có chút khó coi đi ra. Khí tức trên người mỗi người suy yếu khác nhau.

Cuối cùng Hàn Lập cùng một đám tùy tùng môn nhân ra đưa tiễn lại mang một nụ cười nhàn nhạt, so với lúc trước hoàn toàn chẳng có gì thay đổi. Bạn đang đọc truyện được copy tại

“Các vị đạo hữu, Chân Hồn Đan ta đã bán cho các người một viên, phân phối ra sao chính là chuyện của các người. Nhưng ta hy vọng chuyện này đến đây là chấm dứt. Từ nay về sau, nếu còn có ai dám đến quấy rầy Hàn mỗ cùng tộc nhân khác thì cũng đừng trách ta trở mặt vô tình”.

“Hàn đạo hữu yên tâm, tốt xấu gì thì tám người chúng ta cũng có chút mặt mũi ở trên đại lục, việc mà đã đáp ứng thì tuyệt đối sẽ không thay đổi, bọn ta sẽ tận lực khuyên can những người có ý định đến tìm đạo hữu”. Một tên dị tộc cười khò một tiếng nói.

Sau đó tám người lập tức độn quang phá không bay đi cũng giống như lúc tới, trong nháy mắt liền bay ra khỏi phạm vi Nguyên Hợp Đảo.

Hàn Lập sau khi thấy tám đạo độn quang biến mất ở phía chân trời mới xoay người lại chỗ tiểu nhân do Phệ Kim Trùng Vương biến ảo thành cùng Giải Đạo Nhân mỉm cười mà nói:

“Về sau mà còn có những người xông tới Vô Nhai Hải thì cũng không cần khách khí nữa, bắt được thì bắt, không bắt được thì giết ngay tại chỗ. Để ngừa vạn nhất thì Ma huynh, Hỏa Tu đạo hữu, trong một thời gian ngắn này cũng nhờ các người cũng giúp đỡ dò xét”.

Hai câu sau Hàn Lập quay sang khách khí nói với thanh niên da đen cùng Hỏa Tu Tử.

“Ha ha, yên tâm đi, chuyện này cứ giao cho mấy người chúng ta, tuyệt đối sẽ không để bất kì người nào xông vào Vô Nhai Hải”. Thiên Ngoại Ma Đầu cười ha ha nói.

Trên mặt đám người Hỏa Tu Tử cũng ra vẻ không có chuyện gì phải quan tâm.

Hàn Lập khoát tay ra lệnh, bốn người lập tức thi pháp biến mất tại chỗ.

Sau đó một thời gian, quả nhiên không có những cường giả khác xông vào Nhân tộc. Thậm chí một ít Đại Thừa vốn vẫn đang loanh quanh ở phụ cận, nhưng sau khi thấy tám đại cường giả rút đi thì cũng rồi rít biến mất.

Sau đó không lâu, có tin đồn liên quan đến việc Hàn Lập đánh bại tám đại cường giả từ miệng một số tu giả ở các Đại lục khác truyền ra. Khiến cho bao tộc đàn tại Linh giới chấn động không thôi.

Lại nghe nói thêm rằng Hàn Lập đem một quả Chân hồn đan bán cho tám đại cường giả, điều này đã khiến những tộc đàn cao cấp vốn đang nghĩ nhiều kế sách triệt để không còn gì nữa.

Sau đó một đoạn thời gian dài, một ít tu giả dị tộc đã bắt đầu lưu truyền cách nói Đệ Nhất Cường Giả của Phong Nguyên Đại Lục khi nói về Hàn Lập.

Thậm chí có vài Dị tộc nhân tôn sùng Hàn Lập, cho rằng Hàn Lập là Đệ nhất Đại Thừa tại Linh giới cũng không phải là lời thêu dệt tô vẽ.

Chương 2434: Trở lại Ma Nguyên

Đả Tự: Tudu - Truyện FULL

Hai năm sau, tại tầng sâu nhất trong mật thất của Thanh Nguyên Cung, Hàn Lập đang ngồi trong một góc, mười ngón tay liên tiếp đánh ra từng đạo pháp quyết đủ mọi màu sắc về phía trước.

Bên trong mật thất, đang có một tòa pháp trận lớn gần trưng tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt, trong pháp trận có hai cái bình màu xanh biếc một lớn một nhỏ đang trôi nổi lơ lửng lúc lên lúc xuống.

Chiếc bình nhỏ phía trên có màu xanh đậm lớn tầm vài tấc, miệng bình quay ngược xuống dưới, đang chớp động lúc sáng lúc tối tỏa ra hào quang thần bí không biết tên.

Từng đạo pháp quyết từ trong tay Hàn Lập bắn ra đều nhập vào trong đó mất dạng.

Phía dưới, ở trung tâm quang trận là một cái hư ảnh bình bằng ánh sáng màu xanh nhạt cao gần một xích, đang bị những tia ánh sáng ngũ sắc do trận pháp tạo ra quấn quanh dày đặc, đồng thời từ trong miệng bình liên tiếp bay ra từng đoàn ánh sáng như lưu ly, tất cả chúng đều bị bình nhỏ phía trên đang chậm chậm hấp thu.

Mỗi khi những tia sáng lưu ly kia bị bình nhỏ phía trên hấp thu đi, thể tích của chiếc quang bình màu xanh nhạt bên dưới cũng tương ứng bị nhỏ đi một chút, đồng thời màu sắc cũng mờ nhạt theo.

Ước chừng sau nửa ngày, khi thể tích đã thu nhỏ lại gần như ngang bằng chiếc bình nhỏ phía trên, đồng thời màu sắc cũng trở nên gần như trong suốt. Rốt cục sau một tiếng "Phanh", chiếc quang bình bên dưới hóa thành một đoàn ánh sáng lưu ly cuối cùng, sau khi lóe lên cũng bị chiếc bình nhỏ ở phía trên khẽ hút mất.

"Đi!"

Hàn Lập ở một góc đang không ngừng làm phép thấy vậy thì rất vui mừng, sau khi quát khẽ một tiếng, diễm một ngón tay về chỗ pháp trận.

Pháp trận vốn đang phát ra âm thanh ong ong lập tức ngừng vận chuyển, đồng thời toàn bộ ánh sáng mờ ảo chợt tắt, chiếc bình nhỏ phía trên từ từ rơi xuống.

Hàn Lập khẽ nhíu mày vừa thu tay lại, một tay khác liền chộp vào hư không. "Vèo" một tiếng, lúc này chiếc bình nhỏ màu xanh đậm hóa thành một đoàn ánh sáng xanh rơi vào trong tay hắn.

"Nội dung của Dung Nguyên Tiên thuật ghi lại trên cái ngọc giản mới tìm được quả nhiên hữu hiệu vô cùng. Vậy mà đã thực sự dung nhập được kiện bình nhỏ phỏng chế phẩm này vào trong Chưởng Thiên bình. Thật là không uổng công ta bỏ thời gian làm việc này, cũng vì vậy mà ta chỉ cần vận dụng phương pháp điều khiển được ghi lại bên trên là có thể đơn giản điều khiển được bảo vật này rồi, không còn chuyện chỉ dùng bình này để thúc dục sinh trưởng cho linh dược nữa." Hàn Lập ngắm nghía chiếc bình nhỏ màu xanh trong tay một chút, mặt hiện nét tươi cười thản nhiên tự nói.

"Lại nữa, mặc dù là đã biết lai lịch vật này không phải là nhỏ, nhưng thật không thể nào ngờ được lại là chí bảo mà ngay cả Tiên Giới Đạo Tổ cũng phải chú ý. Thế nhưng tại sao nó lại lưu lạc tới Nhân Giới chứ? Hơn nữa chỉ còn lại có một bộ phận, không hiểu Bình Linh ở nơi nào, chẳng lẽ

cũng thất lạc tại một chỗ khác ở Nhân Giới?" Hàn Lập thu lại bình nhỏ trong tay, rồi hơi chút trầm ngâm suy nghĩ.

"Quên đi, có thể có được một phần của bảo vật như vậy cũng đã là cơ duyên to lớn lắm rồi. Ta có thể đi được đến ngày hôm nay cũng là do có trong tay bảo vật này, vậy cũng không cần tham lam thêm nữa. Nhiệm vụ tiếp theo của ta hiện tại là bế quan tu luyện cho tốt, tìm hiểu thấu đáo mấy loại thần thông mới có được rồi hoàn toàn tu luyện đại thành. Sau đó là tế luyện những phần còn lại của Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn cho hoàn chỉnh, lại tiếp tục tận lực tu luyện, đợi đến lúc pháp lực thêm tinh thuần thâm hậu một chút, đủ sức có thể nghênh đón thiên kiếp phi thăng. Bất quá trước khi bế quan lâu dài thì vẫn còn có vài chuyện không thể không xử lý một chút."

Sau khi Hàn Lập cực nhanh suy nghĩ hết thảy mọi chuyện, hắn giơ tay chộp một cái, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một khối ngọc bài có chút tàn phá, tiếp theo ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve vài cái, miệng nhẹ thốt ra hai chữ "Linh tộc".

Ngày đó, sau khi hắn trở về Vô Nhai Hải không lâu, đã nhờ Giải Đạo Nhân làm phép truy tìm một chút để xác định xem chủ nhân của Bốn Mệnh Bài trong tay thực sự có ở Linh giới hay không.

Kết quả khiến hắn thực sự kinh hãi.

Sau khi Giải Đạo Nhân dùng bí thuật thăm tra một chút, chẳng những khẳng định chủ nhân của Bốn Mệnh Bài không trọn vẹn này đang ở tại Linh giới, hơn nữa vị trí đại khái là ở một chỗ cách Nhân tộc không xa, nhiều khả năng là ở trong Linh Vực của Linh tộc.

Hàn Lập giật mình, trong lòng lập tức hiện lên hình ảnh của Linh Vương.

Tuy rằng vẫn không biết thân phận chủ nhân của Bồn Mệnh Bài này ra sao, nhưng có thể khẳng định là có liên quan đến vị Linh Vương vô cùng thần bí kia.

Vốn là Hàn Lập dự định phải lập tức tìm hiểu thật rõ ràng, nhưng đáng tiếc bởi vì ảnh hưởng của trận chiến ở Minh Sát Chi Địa, hắn cần phải trấn thủ Thanh Nguyên Cung, nên không thể thực hiện được mà phải để đến tận bây giờ.

"Hai năm qua không còn có bất kỳ dị tộc nào gây phiền toái nữa, xem ra đã đến lúc giải quyết việc này rồi."

Hàn Lập hai mắt nhíu lại, âm thầm suy nghĩ.

Mấy tháng sau, trên bầu trời Thánh địa Phục Linh Sơn của Linh tộc bỗng dưng kịch liệt dao động, rồi một con thuyền màu đen như mực khổng lồ không một tiếng động hiện ra.

Một bóng người nhoáng lên một cái ở mũi tàu, một gã thanh niên mặc áo bào màu xanh lập tức quỷ dị xuất hiện ở hư không phía trước cự thuyền.

Bên trong núi Phục Linh phía dưới náo loạn một trận, tầng tầng cấm chế hiện ra, vô số thân ảnh từ khắp các nơi trong núi nhao nhao bay lên không.

Nhưng thanh niên kia đối phó mọi chuyện diễn ra bên dưới dường như không nhìn thấy, ngược lại thở nhẹ một hơi, không chút cảm tình lớn tiếng nói:

"Linh Vương đạo hữu, hôm nay Hàn mỗ tới quấy rầy, mong rằng đạo hữu có thể đi ra gặp mặt."

Thanh niên này chính là Hàn Lập!

Âm thanh của Hán tuy rằng bình thường, nhưng lại vang vọng không dứt trên bầu trời Phục Linh sơn, hơn nữa bên trong dường như còn ẩn chứa một loại thần thông to lớn nào đó. Những tên vệ sĩ Linh tộc phía dưới vừa nghe thấy thì thân hình lập tức run lên, từ không trung rơi xuống.

Một số Thánh Linh khác còn chưa kịp bay lên không, ngay khi nghe được âm thanh của Hàn Lập thì nháy mắt pháp lực toàn thân vừa mới ngưng tụ được giống như mất linh nghiệm ngừng vận chuyển, khiến cho bọn chúng hết sức kinh hoàng.

Đúng lúc này, rốt cục bên trong Phục Linh Sơn cũng truyền ra một âm thanh vô cùng già nua của một lão giả:

"Thì ra là Hàn đạo hữu đại giá quang lâm, thứ lỗi cho lão phu không có tiếp đón từ xa được, mời đạo hữu vào đi!"

Lão giả vừa dứt lời, cấm chế trên đỉnh Phục Linh Sơn lập tức mở ra một cái thông đạo đủ cho một người có thể đi vào.

Hàn Lập mỉm cười, thân hình lay động hóa thành một đạo độn quang màu xanh tiến vào.

Đỉnh Phục Linh Sơn, trên bình đài trước đại điện, một lão giả áo bào trắng sắc mặt ngưng trọng đang đứng ở cửa điện, ngẩng đầu về phía trời cao như đang ngóng đợi cái đó.

Trên không trung ánh sáng xanh chợt lóe, Hàn Lập giống như quỷ mị xuất hiện ở trước người lão giả.

Lão giả áo bào trắng thấy vậy thì đồng tử hơi co lại, nhưng trên mặt lại hiện ra vẻ tươi cười, đồng thời chấp tay nói:

"Đạo hữu quả là thần thông sâu không lường được, hiện giờ càng là vang danh cả Linh Giới, không hiểu sao lại rảnh rỗi đến tìm lão phu?"

"Linh Vương huynh quá khách khí rồi! Hàn mỗ chỉ là nhờ may mắn mà có được chút ít hư danh thôi, hưởng hồ hư danh thế này đối với loại người như ngươi và ta mà nói, có thể cũng không phải chuyện tốt. Về phần lý do ta đến đây, chỉ là muốn tìm hiểu một chuyện ở chỗ Linh huynh." Hàn Lập nói hai câu khách khí, rồi thản nhiên hỏi.

"Tìm hiểu sự tình? Hàn đạo hữu có sự tình gì cần hỏi thăm lão phu ư?" Linh Vương nhướng mày.

"Không biết là đạo hữu có nhận ra được chủ nhân của vật này không?" Hàn Lập cũng không nói nhiều, tay áo run lên, liền có một vật bay thẳng đến lão giả ở đối diện.

Bàn tay của Linh Vương hơi động, đã bắt được vật đang bay tới vào tay, nhìn lại thì ra là một cái Mệnh bài không trọn vẹn, nhưng sau khi cảm ứng một chút khí tức bên trên thì lập tức biến sắc.

"Cái Mệnh bài này là Hàn huynh lấy được trên người của tên Tiên Nhân kia ư?" Sắc mặt Lão giả âm trầm biến hóa, sau một lúc lâu mới có vài phần chưa xót hỏi.

"Xem ra lần này ta đến tìm đạo hữu quả là không sai." Hàn Lập tỉnh bơ gật đầu.

"Đạo hữu theo ta đến đây đi." Lão giả áo bào trắng tiếp tục trầm ngâm một chút, rồi đem Mệnh bài vút trả lại cho Hàn Lập, dường như đã hạ quyết tâm.

Tiếp theo hắn cũng không chờ Hàn Lập trả lời, lập tức xoay người đi vào trong đại điện. Thần sắc Hàn Lập thoáng thay đổi một chút rồi không

chút do dự đi theo.

Sau thời gian uống cạn chung trà, bên trong một không gian ngậm thân bí.

Hàn Lập đang đứng trước một khối băng trong suốt, có chút giật mình nhìn một gã thanh niên vô cùng tuấn mỹ đang bị phong ấn ở bên dưới khối băng đó.

Lão giả áo bào trắng đứng ở một bên, một tay bấm niệm thần chú rồi gio tay lên, đánh ra một đạo pháp quyết lóe lên bay vào trong khối băng.

Sau một lát, có vô số điểm sáng màu trắng tuôn trào ra từ bên trong khối băng, sau đó chúng quay tròn ngưng tụ lại rồi hóa thành một tiểu nhân màu trắng có khuôn mặt giống hệt với lão giả áo bào trắng.

Tiểu nhân này liếc mắt đảo qua trên thân Hàn Lập một cái, nhưng không hề kinh ngạc mà ngược lại cười khò một tiếng nói:

"Quả nhiên là đạo hữu tìm tới, xem ra chuyện ồn ào về tên Chân Tiên hàng lâm gần đây, thật sự là vì tìm kiếm tên Tiên Nhân đang bị ta trấn áp này. Tên Tiên Nhân dưới khối băng này đã lặn lẽ ẩn nấp ở Linh giới nhiều năm như vậy, nhất định là có bí mật rất lớn trong người. Vì vậy mà Tiên Giới phái người đi tìm, ta cũng không thấy gì kỳ quái, chỉ là ban đầu trong lòng vẫn còn có một chút ý nghĩ cầu may mà thôi."

"Tên Tiên Nhân này thì ra là bị Linh huynh trấn áp, xem ra những lời đồn có liên quan đến đạo hữu trước kia cũng không phải đều là những lời nói vô căn cứ." Hàn Lập nhìn chăm chăm vào người nằm dưới khối băng, giống như suy nghĩ gì đó nói.

"Lai lịch lão phu thực sự không tiện nói với Hàn huynh, đợi ta thu lại pháp thuật rồi sẽ nói chuyện đạo hữu vậy." Tiểu nhân lắc lắc đầu nói, kẻ đó

thân hình nhoáng lên một cái, liền biến thành một đoàn ánh sáng màu trắng bay nhanh về phía lão giả áo bào trắng, sau một cái chớp động liền im hơi lặng tiếng chìm vào trong thân thể lão giả biến mất.

Nguyên bản lão giả thoát nhìn chỉ có khí tức của một gã Đại Thừa bình thường, chợt thân mình hơi đứng thẳng lên một chút, lập tức bộc phát ra một cỗ khí tức cực kỳ mạnh mẽ to lớn, so ra cũng tuyệt không kém cỏi hơn những cường giả mạnh nhất mà Hàn Lập đã từng thấy qua chút nào.

Xem ra đây mới thực sự là Linh Vương.

Hàn Lập ánh mắt chớp lóe hai cái, vẫn chưa nói cái gì.

Bên kia, khí tức trên người Linh Vương vừa thu lại, liền nghiêm sắc mặt hỏi Hàn Lập:

"Lần này đạo hữu mang theo mệnh bài mà tìm tới nơi này, hơn nữa cũng đã tìm được chủ của nó, hiện giờ có dự định gì không?"

"Mặc kệ người này cùng với tên Tiên Nhân bị ta chém giết kia có quan hệ ra sao, ta cũng không muốn để lại bất cứ hậu họa gì." Hàn Lập thản nhiên nói.

"Hàn đạo hữu cũng dự định giết chết tên Tiên Nhân này ư? Ý định của đạo hữu thật sự là rất khó thực hiện được. Bởi vì nếu như có thể dễ dàng làm được, thì lão phu cũng không cần khổ sở dùng cách phong ấn để trấn áp hắn tại đây, đồng thời dùng bốn mạng chân hỏa cố hết sức mà chậm rãi luyện hóa thân thể Chân Tiên của hắn." Linh Vương lắc lắc đầu trả lời.

"Ồ, chuyện này là thế nào? Lúc ta phá vỡ thân thể tên Tiên Nhân hạ giới kia, có vẻ cũng không khó khăn lắm." Hàn Lập hơi chút kinh ngạc nói.

"Việc này cũng không giống nhau nhiều. Đạo hữu giết chết tên Tiên Nhân kia, hẳn là lúc bản thân hắn đang chịu lực lượng Pháp Tắc của Linh giới áp chế, pháp lực trong người và phần lớn thân thể vẫn luôn dùng để đối kháng lực lượng Pháp Tắc tồn tại. Mà tên Chân Tiên ta trấn áp này lại khác hẳn, bởi vì thân thể Chân Tiên của hắn khi ở Linh giới đã được thay thế bằng một thân thể khác, lại càng không biết hắn đã tu luyện loại bí thuật nào của Tiên Giới, vậy mà có thể đem tất cả pháp lực, nguyên thần cùng thân thể tất cả đều niêm phong chung một chỗ. Mức độ mạnh mẽ của thân thể hắn, chỉ sợ Chân Tiên trên Tiên Giới cũng không có cách nào so sánh được. Cho dù là vận dụng Huyền Thiên Chi Bảo, cũng không có cách nào làm cho nó tổn thương." Lão giả áo bào trắng giải thích.

Chương 2435: Bình Linh trở về

Đả Tỵ: Tudu - Truyện FULL

"Có chuyện như thế này nữa sao? Hàn mỗ tuy bắt tài những cũng muốn thử qua một lần xem. Nhưng trước khi làm việc này, ta muốn thử qua Suru hồn thuật một chút, Linh Vương huynh không có ý kiến gì chứ?" Hàn Lập sờ sờ cằm, nhìn từ trên xuống dưới người thanh niên tuấn mỹ đang nằm bên trong đỉnh băng đánh giá một chút, bỗng nhiên mỉm cười nói.

Linh Vương nghe hắn nói như thế, khẽ giật mình, mi mắt chớp động mấy cái, mới có thể cường chế cảm xúc trong lòng nói:

"Nếu như đạo hữu thật sự có bản lĩnh lập tức chém chết cái thằng chó này, ta cũng xem như đã loại bỏ được một mối họa lớn trong lòng, tất nhiên đó là chuyện rất tốt. Nhưng nếu liên quan đến Suru hồn thuật, trừ khi thần niệm của đạo hữu phải cường đại hơn rất nhiều so với hắn, nếu không thì căn bản không có một chút khả năng thành công nào cả."

"Vậy ư, nhưng nếu như Hàn mỗ vẫn cứ muốn thử qua một lần thì sao đây!" Hàn Lập nhướng mày, lại thờ ơ nói ra một câu.

Lúc này, sắc mặt của Linh Vương không khỏi thay đổi mấy lượt.

"Tốt, nếu Hàn đạo hữu thật sự nghĩ là mình có thần thông lớn như vậy, lão phu tất nhiên sẽ không cản trở. Nhưng bất kể là như thế nào, tên Tiên nhân này là bổn Vương đích thân xuất thủ trấn áp lại, đạo hữu dùng sức mạnh cường chế, có phải hay không cũng cần phải cho lão phu một lời giải

thích rõ ràng." Linh Vương thở nhẹ một hơi về sau, cuối cùng mặt hiện vài phần sát khí.

"Linh đạo hữu muốn chuyện gì thứ cứ nói cho rõ đi?" Thần sắc của Hàn Lập vẫn không thay đổi chút nào.

"Nghe được ngoại giới đã có người thịnh truyền Hàn huynh là Đại Thừa bậc nhất Linh giới, Linh mỗ cũng coi như đã sống tương đối lâu, tự phụ trong người cũng có chút thần thông. Chỉ cần đạo hữu có thể không né tránh mà tiếp được ba chiêu của ta, lão phu sẽ giao tên Tiên nhân này cho đạo hữu." Linh Vương cuối cùng cũng không khách khí nữa.

"Ha ha, Linh huynh nói nhiều chuyện như vậy, coi như cũng hợp tâm ý Hàn mỗ. Tu luyện giả chúng ta vốn là kẻ yếu phục tùng cường giả, nếu như ta không tiếp được hai chiêu của đạo hữu, sẽ lập tức quay đầu bước đi, chắc chắn không đến quấy rối đạo hữu thêm một lần nào nữa." Hàn Lập không giận mà còn cười rộ lên.

"Nếu đã như vậy, đạo hữu đi theo ta đến chỗ khác, tranh đấu của ta và người tốt nhất đừng đả động đến phong ấn." Linh Vương không có bất kỳ ý lùi bước nào cất lời.

"Chuyện này đương nhiên là dựa theo sắp xếp của Linh đạo hữu." Hàn Lập chỉ gật đầu, vẻ mặt hoàn toàn không để ý.

Linh Vương thấy vậy, sau khi tay áo rung lên, lập tức hóa thành một đạo cầu vòng bay thẳng về phía lối ra vào.

Thân hình Hàn Lập cũng lóe sáng, hóa thành một đạo hư ảnh nhạt nhạt theo sát phía sau.

Sau khoảng thời gian cạn chén trà, toàn bộ vệ sĩ Linh tộc đang đứng canh gác tại Phục Linh sơn, đột nhiên nghe được hai tiếng ầm ầm loáng

thoáng phát ra từ chỗ nào đó trong lòng núi, chấn động làm cả tòa Thánh Sơn hơi lắc lư, ngay cả chỗ bọn chúng đứng mà cũng cảm nhận được.

Những tên Linh tộc này thật sự kinh hãi, không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Bọn họ mặc dù biết việc này khẳng định là có liên quan đến Hàn Lập, nhưng rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì, tất nhiên là họ không cách nào tưởng tượng được.

Nếu như không có lệnh của Linh Vương đích thân truyền xuống, bọn họ tất nhiên sẽ không dám đi qua chỗ ấy để kiểm tra tình hình.

Trong lòng núi Phục Linh Sơn, vốn dĩ ban đầu cả tòa đại sảnh này được bao phủ bởi một màn sáng, lúc này lại hóa thành từng điểm bạch quang, vỡ vụn thành từng mảnh.

Trong đại sảnh, Hàn Lập đứng đối diện với lão giả từ xa nhìn nhau, nhưng sắc mặt hai người lại hoàn toàn bất đồng.

Thần sắc của Hàn Lập lạnh nhạt, hai tay để sau lưng, toàn thân không thấy có chút nào đặc biệt cả.

So với lúc trước, khí tức trên người Linh Vương còn cường đại hơn vài phần, sau lưng lại hiện ra một Phật tượng toàn thân mọc ra đầy yêu mục màu trắng nhạt, nhưng khuôn mặt đặc biệt khó coi, vùng lân cận xung quanh thân hình hắn có rất nhiều thanh đoản nhận lóng lánh, đúng lúc vây toàn bộ thân mình vào trong đó.

Mà ở chỗ hư không giữa hai người, một khẩu đoản nhận lớn màu đen thui dài hơn mười trượng đang trôi nổi ở giữa không trung, nhưng lưỡi đoản nhận không ngờ không cánh mà bay, đồng thời miệng vết gãy trên thân còn sót lại bóng loáng như tấm kính, giống như bị cái gì đó cường ngạnh chém mất.

"Đạo hữu đã xuất thủ hai lần, lúc này có thể ra một chiêu cuối cùng." Hàn Lập không chút vội vã nói.

"Được rồi, một chiêu cuối cùng không cần xuất ra nữa. Quả nhiên thần thông của Hàn đạo hữu so với lời đồn còn đáng sợ hơn nhiều, cho dù lão phu có ra tay thêm lần nữa, cũng chỉ là tự rước lấy nhục mà thôi." Sắc mặt Linh Vương bỗng nhiên dần ra, lộ ra vài phần cười khỏ nói.

Tiếp theo hấn vung tay áo lên, một tay bấm niệm pháp quyết.

Thanh đoản nhận màu đen lóng lánh cùng Phật tượng màu bạc sau lưng, tất cả đều lóe lên rồi bị hấn thu vào.

"Hắc hắc, Linh huynh quá khách sáo rồi, đạo hữu vừa rồi cũng không xuất ra thần thông áp trực chính thức của mình, nếu không thì Hàn mỗ không có khả năng tiếp đón được hai chiêu dễ dàng như vậy." Hàn Lập cười hắc hắc.

"Ta quả thực là còn có vài loại thần thông bảo mệnh, nhưng chẳng phải đạo hữu cũng không thi triển ra thủ đoạn thật sự đó sao. Bất kể là như thế nào, lúc này đây lão phu đúng là tâm phục khẩu phục. Tên Chân Tiên bị ta trấn áp cũng để cho đạo hữu tùy ý xử trí. Nhưng lão phu có một điều kiện, nếu đạo hữu có năng lực chém chết tên Tiên nhân này, nhất định phải làm việc này trước mặt lão phu. Nếu không thì lão phu cũng không thể nào an tâm được." Linh Vương mang theo vẻ mặt nghiêm nghị nói.

"Chuyện này không có vấn đề gì. Tại hạ gần đây đã luyện thành một kiện bảo vật, xem như cũng đúng lúc thử công dụng của nó."

Hàn Lập đáp ứng, nói một câu đầy thâm ý.

Linh Vương nghe vậy mặc dù cũng không hiểu được thâm ý trong lời của hấn nhưng thấy đối phương đã đáp ứng lời đề nghị của mình nên nội

tâm cũng cảm thấy vui vẻ hơn một chút. Cũng không nghĩ và nói thêm câu gì nữa liền dẫn Hàn Lập rời khỏi đại sảnh đi ra bên ngoài.

.....

Nửa tháng sau, cấm chế bên trên Phục Linh sơn bỗng nhiên bị mở ra, một đạo cầu vòng màu xanh lá cây bắn lên không trung, sau một cái chớp động đã chui vào bên trong con thuyền màu đen xuất hiện ở chỗ vùng trời lân cận. Bạn đang đọc truyện được lấy tại .com

Sau một lát con thuyền màu đen nổ vang một tiếng, đã bay về phía phương xa.

Cùng lúc đó, Hàn Lập đang ngồi ngay ngắn bên trong một khoang thuyền ở tầng mật thất thấp nhất, một tay vuốt ve cái bình nhỏ màu xanh lục, sắc mặt thay đổi liên tục.

Hai ngày trước, giống như trong dự liệu của mình, hắn dựa thần niệm cường đại thật sự đã thành công sưu hồn được tên Tiên nhân đang bị phong ấn.

Không, phải nói là chỉ thành công sưu hồn một nửa.

Hắn tuy thành công xâm nhập đến trong thần thức hải của đối phương, nhưng không ngờ lại phát hiện ra, hơn phân nửa những chỗ trí nhớ quan trọng đều bị một loại năng lượng thần bí nào đó phong tỏa không cho hắn tiến vào.

Mà hắn sau khi thăm dò hết những bộ phận thần thức khác, quay trở lại tiếp xúc với những bộ phận trí nhớ kia của đối phương, thì đầu đối phương lập tức nổ tung lên giống như quả dưa vậy. Chẳng những trong chớp mắt toàn bộ thần niệm tinh hồn của tên Tiên nhân bị phong ấn hóa thành hư ảo,

thậm chí ngay cả thân hình của hắn dưới sự ảnh hưởng của cỗ lực lượng quỷ dị kia, cũng hóa thành tro tàn.

Kết quả như vậy, chẳng những khiến cho Hàn Lập có phần hơi bất ngờ, mà ngay cả Linh Vương đang quan sát bên cạnh cũng kinh ngạc không kém, càng là tròn mắt há hốc mồm.

Mặc dù như thế, thông qua trí nhớ phát hiện lúc trước, Hàn Lập cuối cùng cũng đã hiểu rõ quan hệ của chiếc bình nhỏ mà hắn đang nắm giữ với Mã Lương, Cửu Nguyên Quan là như thế nào, thậm chí còn biết được một thông tin đối với hắn vô cùng quan trọng.

"Bình Linh lại có khả năng đang ẩn thân ở bên trong Ma giới." Hàn Lập lẩm bẩm tự nói một câu, cả người lần nữa lại sa vào trong sự trầm tư.

Tuy là hắn không thăm dò được làm thế nào mà đối phương lại trộm được Chưởng Thiên Bình, cùng với việc vì sao lại phản bội chạy trốn khỏi Cửu Nguyên Quan, nhưng hiểu rõ Chưởng Thiên Bình vì sao lại bị tách thành hai bộ phận và nguyên nhân nó lại lạc xuống Hạ giới.

Vị Tiên nhân đang bị phong ấn lúc còn ở Tiên giới, vì trốn tránh Cửu Nguyên Quan đuổi giết, từng bỏ ra một cái giá rất đắt để trao đổi với người nào đó một tấm Đại Na Di phù chuẩn bị chạy trốn tới một mảnh Tiên Vực khác.

Nhưng kết quả là trong khi đang truyền tống, lực lượng phù lục chẳng biết tại sao lại bị một loại lực lượng thần bí ảnh hưởng, chẳng những không thể truyền tống thành công mà ngược lại còn bị đánh thẳng xuống Hạ giới, rời khỏi Tiên giới một cách kì lạ.

Mà trong quá trình này, Chưởng Thiên Bình vốn đang bị hắn tạm thời miễn cưỡng phong ấn, cũng đột nhiên dốc sức liều mạng đấu tranh.

Hắn có phần kinh hãi, vội vàng dùng các loại bí thuật để trấn áp, nhưng đã không còn kịp rồi, không ngờ lại để cho Bình Linh thi triển một loại thần thông thiên phú bất tri bất giác, trực tiếp từ một mà phân thành hai chạy thoát được, chạy vào hai giới diện khác nhau.

Cũng may tên Tiên nhân bị phong ấn trong cái rui lại gặp may mắn, hắn dốc sức thi triển một loại pháp thuật có thể lần theo dấu vết để liều mạng đuổi theo Bình Linh ở xa.

Kể từ đó, hắn mặc dù trong nhất thời không cách nào đuổi kịp Bình Linh, nhưng phương pháp lưu lại dấu hiệu vẫn còn, có thể lần nữa xác định được vị trí của Bình Linh để tìm lại.

Mà hắn chỉ cần có thể tìm được Bình Linh, dựa vào lực lượng cảm ứng của hắn, muốn tìm lại đầy đủ để tạo ra Chương Thiên Bình hoàn chỉnh cũng không phải là chuyện không thể nào.

Đáng tiếc là, vị Chân Tiên này tuy suy nghĩ chu đáo, nhưng khi rơi vào Linh Giới đã bị lực lượng giao diện đả thương nặng một phen, chẳng những toàn bộ thân thể gần như bị hủy, mà một thân thần thông cũng bị tổn hại rất nghiêm trọng.

Hắn rơi vào bước đường cùng, mới ẩn núp dưới đáy biển chậm chạp dùng linh vật thay thế đúc lại thân thể Chân Tiên, cũng từng bước một lần nữa tu luyện lại thần thông đã mất.

Trong thời gian này, hắn không chỉ một lần thi pháp lần theo dấu vết, thông qua một phen điều tra, mới có thể khẳng định Bình Linh hiện đang ẩn núp ở chỗ giới diện kề cận Nhân giới, bên trong Ma giới.

Hắn còn từng nhiều lần dùng hóa thân thay nhau lặng lẽ đi khắp Linh Giới, tìm các loại Linh dược có công dụng hỗ trợ cho hắn.

Mà ở Quảng Hàn Giới của Lôi Minh Đại Lục, hắn cũng từng lặn lẽ lên vào một lần.

Hàn Lập ngày đó từ trong giới diện này mang ra một đóa hoa sen màu bạc đối với hắn lúc ngưng kết thân thể Chân Tiên có công dụng rất lớn, chẳng qua là lúc hắn bắt gặp nó thì hỏa hầu còn kém một chút, không cách nào ngắt lấy được, mà Linh dược khác đối hắn lại là vô dụng, lúc này mới để Linh dược này ở lại chỗ cũ.

Tên Tiên nhân này tuyệt đối chưa từng nghĩ qua, không biết trải qua bao nhiêu năm về sau, Hàn Lập vậy mà lại có thể trực tiếp xâm nhập vào trong đó, cũng không chút khách khí nào ngắt lấy cây Linh dược này đi.

Chuyện này tất nhiên làm cho tinh thần của gã Tiên Nhân bị phong ấn này giày vò.

Lúc này chính là lúc hắn đang đúc lại thân thể Tiên Nhân, thậm chí không chờ pháp lực của bản thân khôi phục hoàn toàn đã vội vàng rời khỏi cung điện dưới đáy biển, một đường tìm đến chỗ của Hàn Lập. Nhưng sự kiêu ngạo đã làm hại hắn, tại chỗ vùng lân cận của Nhân tộc đã bị Linh Vương, người hiểu rõ rất sâu những chi tiết về Tiên giới cùng Tiên nhân bắt giữ.

Hàn Lập nghĩ lại những chuyện này, trong lòng cũng không khỏi có một loại cảm giác cảm khái vô cùng, cổ tay hơi động nhẹ một chút, từ bên trong bình nhỏ màu xanh đậm tức thì truyền đến tiếng chất lỏng đang nhẹ nhàng lưu động.

Chất lỏng này thực sự không phải là linh dịch để thúc đẩy sinh trưởng, mà là trước đó phí rất nhiều công sức từ trên thân thể của tên Chân Tiên bị phong ấn mới có thể rút ra một giọt linh huyết.

Đã có giọt linh huyết này, hắn cũng có thể thi triển thuật Truy Tung của đối phương.

Kể từ đó, tin tưởng chỉ cần Bình Linh thật sự đang ở bên trong Ma giới, hắn có thể thi pháp tìm được vị trí chuẩn xác.

Vừa nghĩ tới việc Chương Thiên Bình khôi phục hình dáng chính thức, hắn có khả năng sẽ có được các loại thần thông nghịch thiên, trong lòng Hàn Lập cũng không khỏi dâng lên một loại nhiệt huyết.

"Ma giới, xem ra cần phải đi đến đó một chuyến." Trong lòng Hàn Lập nghĩ như vậy.

Đúng lúc này, bỗng nhiên trên người hắn một tràng long ngâm nhàn nhạt vang lên.

Sau khi nghe được Hàn Lập liền rung mình một cái, vội vàng thu bình nhỏ đang cầm trong tay vào, cánh tay khác run lên, lúc này một tấm lân phiến màu bạc sáng rực từ bên trong bay ra, sau khi quay tròn mấy vòng, liền chuẩn xác lơ lửng trước người hắn.

Chương 2436: Sứ giả Long đảo

Đả Tụ: Tudu - Truyện FULL

Bề mặt miếng lân phiến hiện lên một đoạn cổ văn màu bạc, chúng tự động sắp đặt trên không trung một chút rồi lập tức hợp lại với nhau tạo thành một đoạn văn tự ngắn.

“Hai năm sau! Chân Long đảo! Đại hội Quảng Linh Đạo Quả! Rốt cục thì cái hội này cũng được tổ chức rồi.” Hàn Lập nhìn đoạn văn tự phát ra từ miếng lân phiến này, trong mắt hắn hiện lên một chút dị sắc.

“Hắc hắc, lần tụ hội này có lẽ sẽ xuất hiện không ít các cường giả của giới diện khác, ta cũng nên đi xem một chuyến mở mang kiến thức một lần. Thêm nữa, Quảng Linh Đạo Quả kia ăn vào có thể tạm thời sở hữu Quảng Linh Đạo Thể, cũng có ích vô cùng đối với mấy loại thần thông ta đang tu luyện, nhất định phải nghĩ cách để chiếm được một quả. Hứa hẹn mà nha đầu Điền Phi Nhi kia lúc trước đã đáp ứng, cũng tới lúc dùng đến rồi. Thời gian hai năm, cũng đủ để đi tới Ma giới xem xét một lần. Nhưng trước đó cần phải nói cho Uyển Nhi một tiếng, nếu không lại để nàng phải lo lắng.” Hàn Lập trầm ngâm một lúc, rốt cục cũng đã có quyết định, thì thào tự nói.

Tiếp theo, chỉ thấy tay Hàn Lập khẽ vẫy lên hư không, lân phiến màu bạc lập tức bị thu lại, tay kia vẫy một cái, trong tay bỗng xuất hiện thêm một tấm kính cổ màu xanh.

Chỉ thấy hắn ném tấm kính ra trước người, một ngón tay nhanh chóng huy động vài cái ở phía trước, lập tức một chuỗi văn tự màu trắng lóe lên rồi chui vào trong đó.

Sau đó Hàn Lập lặng yên đứng trước mũi tàu.

Chỉ một lát sau, trên bề mặt tấm kính cổ bông xuất hiện chấn động, từng dãy văn tự màu trắng giống lúc trước bắt đầu hiện ra.

Hàn Lập chỉ nhìn lướt qua, khóe miệng hần nhếch lên mỉm cười.

Vị đạo lữ song tu của mình tuy chưa từng mở miệng khích lệ hần bất cứ cái gì, nhưng trong tất cả những lời đối thoại của nàng luôn để lộ ra ý tứ nhắc nhở hần chú ý cẩn thận.

Tay áo Hàn Lập run lên, ánh sáng màu xanh chợt lóe, tấm kính bông không thấy đâu nữa.

Tiếp theo, cự thuyền màu đen nổ vang một tiếng, Hàn Lập bỗng chốc bay nhanh về phía trước với tốc độ gấp mấy lần lúc này.

Hai tháng sau, nơi nào đó tại Ma giới, phóng mắt nhìn khắp nơi đều là một mảnh hoang vu mông lung, trên không trung đột nhiên lóe lên một đạo kiếm quang màu xanh sẫm rồi biến mất. Một khe hở không gian màu trắng hiện ra.

Trong khe hở chợt có một bóng người lóe lên!

Hàn Lập cầm trên tay một thanh mộc kiếm màu xanh sẫm từ đó chậm rãi đi ra.

Sau khi đảo mắt nhìn khắp nơi một lượt, Hàn Lập chợt khẽ chau mày.

Mới nhìn thì thấy nơi đây hoàn toàn lạ lẫm, hần là trước kia hần chưa từng tới chỗ này.

Lần này Hàn Lập có thể thuận lợi tiến vào Ma giới, một phần là do hần tìm được một tiết điểm giữa Nhân giới và Ma giới cực kì yếu kém.

Hai nữa là pháp lực của bản thân hắn cũng đủ mạnh để phát huy thanh Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm trong tay này.

Năm đó tuy Mạc Giản Ly cũng có thể nhờ vào tiết điểm yếu kém như vậy để lên vào Ma giới, nhưng tuyệt đối lão không thể nhẹ nhõm đơn giản như hắn lần này được, mà vẫn có khả năng gặp nguy hiểm vẫn lạc.

Thế nhưng lần này tới Ma giới chủ yếu là để tìm kiếm Bình Linh, hắn không thêm để ý xem bản thân mình ở chỗ nào trong Ma giới. Sau khi xác định được khu vực gần đó cũng không có bất kì tên Ma tộc nào thì Hàn Lập hít nhẹ một hơi, đột nhiên hắn há miệng phun ra một đoàn ánh sáng màu xanh.

Bên trong vòng sáng, rõ ràng là một cái bình nhỏ màu xanh cao vài thốn đang được bao bọc bên trong.

Miệng Hàn Lập phát ra một chữ “Trướng”, mười ngón tay giống như bánh xe điểm chỉ lên chiếc bình nhỏ.

Bình nhỏ màu xanh hơi mờ hồ một cái, sau đó đột nhiên biến lớn lên tại chỗ với tốc độ cực nhanh. Trong nháy mắt nó đã biến thành chiếc bình lớn hơn một trượng, trên bề mặt bên ngoài xuất hiện từng đạo Linh Văn màu xanh sẫm to chừng ngón tay, cực kì rõ ràng.

Lúc này, tay áo Hàn Lập run lên, hơn trăm cán trận kì bay ra, sau khi bắn ra bốn phương tám hướng chúng chọt nhao nhao biến mất không một tiếng động.

Hai tay Hàn Lập biến đổi pháp quyết.

Hư không bốn phía lập tức vang lên âm thanh “ông ông”, vô số phù văn đủ mọi loại màu sắc bỗng hiện lên. Chúng cũng nhanh chóng tạo thành một

cái quang trận cực lớn cỡ gần một mẫu, vừa vãn bao vây chiếc bình lớn ở vị trí trung tâm.

Hàn Lập lại bắt đầu lằm bằm trong miệng, thân hình hấn hơi trầm xuống, nhưng vẫn bay đến chỗ chiếc bình lớn trên không trung. Thân thể Hàn Lập cũng mơ hồ một cái rồi bắt chợt trực tiếp khoanh chân ngồi xuống.

Ở bên dưới nơi Hàn Lập đang thúc giục một loại bí thuật nào đó, chiếc bình lớn cùng với quang trận bên dưới lập tức liên kết lại với nhau thành một thể thống nhất, chợt sáng chợt tối. Một tiếng sét đánh giữa trời quang vang lên, một cột sáng màu xanh lá từ trong miệng bình đột nhiên bắn ra lao thẳng lên trời. Cột sáng vừa lóe lên đã biến mất trong chín tầng mây trên trời cao.

Cùng lúc đó, một cỗ chân động quỷ dị hiện ra từ chiếc bình lớn, nó điên cuồng khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Lúc này Hàn Lập từ từ nhắm hai mắt lại, ngoại trừ trong miệng hấn vẫn khẽ nhúc nhích phát ra âm thanh chú ngữ ra thì không còn thấy bất kì cử động nào khác nữa.

-----oOo-----

Bên trong một không gian thần bí nào đó ở Ma giới, ở ngọn nguồn một cái ao nước có một giọt dịch thủy màu bạc nhạt, đột nhiên mấy phiến đá bên dưới đó phát ra vòng ánh sáng bảo vệ. Một cái quang trận cực lớn xuất hiện như có như không.

Bên trong quang trận, sau khi mấy cái phù văn quay tròn tụ lại cùng một chỗ, bỗng một cái lỗ thủng đen sì chợt hiện ra.

Sau một khắc, ngay tại chỗ xuất hiện chân động cũng có một cột sáng màu xanh sẫm bắn ra.

Sau một cái chớp động, cột sáng chẳng những xuyên thủng qua ao nước mà còn trực tiếp biến mất ở chỗ cao nhất trên không gian thần bí.

Thần sắc Hàn Lập khẽ động, mặt mũi hần lập tức tràn đầy vẻ vui mừng mở hai mắt ra.

“Vậy mà thật sự có cảm ứng, Bình Linh thật sự ở trong Ma giới này! Xem ra hiện tại thật sự là thiên đại cơ duyên đã đến rồi.”

Sau khi Hàn Lập vừa thu lại pháp quyết, hần đứng dậy cảm ứng phương hướng một chút, mặt mũi lúc này đã tràn đầy vẻ hưng phấn.

Thân hình Hàn Lập lắc lư tại chỗ một chút, hai tay nhanh chóng vung lên xung quanh, lúc này quang trận cực lớn phát ra một tiếng trầm đục sụp đổ rồi tiêu tán, một lần nữa chúng hóa thành hơn trăm cây trận kỳ bay trở về.

Chiếc bình lớn thì tự cuốn lấy vòng sáng bảo vệ, nó tự động thu nhỏ lại rồi trực tiếp hóa thành một quang cầu màu xanh sẫm bắn về nhập vào trong cơ thể Hàn Lập.

Hàn Lập đứng tại chỗ dậm chân một cái, ánh sáng màu xanh bên ngoài thân thể lóe lên, hần hóa thành một đạo cầu vòng dài hơn mười trượng bắn đi. Chỉ sau hai cái nháy mắt, thân ảnh Hàn Lập đã biến mất ở phía cuối chân trời.

Từ lúc này trở đi, cứ cách mấy ngày Hàn Lập lại thi pháp một lần, ngày đêm không ngừng nghĩ cảm ứng phương hướng đuổi theo.

Trên đường đi, mặc dù hần cũng đụng phải một ít Ma tộc, Ma thú và thành trì của Ma tộc, nhưng Hàn Lập không có ý tứ dừng lại chút nào, hần trực tiếp thi triển độn thuật vượt qua trên không trung.

Với thần thông hiện nay của hắn, nếu toàn lực phi hành chỉ sợ toàn bộ Ma giới cũng không có mấy người có thể đuổi theo được.

Nếu là một vài tên Ma tộc bình thường có nghe thấy thì cũng chỉ nghe được vài tiếng xé gió “xuy xuy” mà thôi, căn bản là không thấy được thân ảnh trong độn quang của Hàn Lập. Bọn chúng chỉ có thể ở lại ở tại chỗ nghi thần nghi quỷ cả nửa ngày, không thấy có gì khác lạ mới dám tiếp tục lên đường.

Nửa năm sau, trên đỉnh một ngọn núi đen nhánh. Bạn đang đọc truyện được lấy tại

Hàn Lập đứng trên một cây đại thụ che trời, hai tay hắn để sau lưng, ngắm nhìn tầng sương mù đang bao phủ mặt biển đen ở xa xa. Trên mặt Hàn Lập hiện ra vẻ trầm ngâm.

“Ma Nguyên Hải, đúng là chỗ này rồi. Chẳng lẽ Bình Linh kia lại đang ẩn thân ở chỗ này sao? Được rồi, cho dù có là ở đâu đi chăng nữa thì có thể ngăn cản được ta đây nữa sao? Cùng lắm thì thử dùng man lực một chút trực tiếp phá vỡ rồi lại tiến vào bên trong một chuyến là được.”

Vẻ mặt Hàn Lập thay đổi vài lần, sau đó rốt cục hắn cũng đã hạ quyết tâm, một tay bắt đầu bấm niệm pháp quyết.

Trên không ngọn núi không lồ, lúc này xuất hiện một hồi chấn động rồi ở ngay chỗ đó bỗng lẳng lẳng hiện ra một chiếc thuyền lớn đen kịt, đúng là Mặc Linh Thánh Thuyền.

Bởi vì phi hành bằng con thuyền này gây chú ý quá mức, cho nên lúc trước hắn một mực không dùng đến nó. Hiện tại đã đến Ma Nguyên Hải, chỗ này chẳng có bao nhiêu nơi có dấu vết người hoạt động thành ra Hàn Lập lại có thể lấy nó ra sử dụng một lát.

Cùng lúc đó, sau lưng Hàn Lập vang lên một tiếng nổ, sau một hồi mờ ảo thân hình Giải Đạo Nhân cũng thoáng hiện ra.

“Giải huynh, có lẽ ngươi còn rõ ràng tình hình Ma Nguyên Hải này hơn ta, lộ trình tiếp theo chắc phải làm phiền đạo hữu một chút rồi.”

“Ta sẽ cố hết sức.” Giải Đạo Nhân nhìn thoáng ra Ma Hải ở xa một chút rồi nhàn nhạt trả lời.

Hàn Lập mỉm cười, sau đó tay áo hắn run lên, một vòng bảo vệ màu xanh lá chợt xuất hiện bao phủ xung quanh.

Thân ảnh hai người lúc này lóe lên trong màn hào quang rồi không thấy đâu nữa.

Sau một khắc, ở lối vào của chiếc thuyền lớn ánh sáng màu xanh xao động, thân hình hai người mơ hồ một chút rồi lại hiện ra lần nữa.

Không cần Hàn Lập ra lệnh, một đám vệ sĩ Khôi Lỗi được bố trí trên thuyền lập tức di chuyển.

Bên ngoài chiếc thuyền đen hiện lên một màn sáng màu đen, sau đó vang lên một tiếng nổ, cả con thuyền đã lao đi vào trong biển rộng.

Vô số lôi điện điên cuồng oanh kích xuống nhưng màn sáng bên ngoài chiếc thuyền lớn màu đen vẫn vững vàng bất động, nhìn như nó không phải chịu bất cứ ảnh hưởng nào vậy. Sau một cái nháy mắt, chiếc thuyền đã nhập vào trong màn sương mù dần dần biến mất.

-----oOo-----

Hơn nửa tháng sau, chiếc thuyền lớn màu đen dừng lại không nhúc nhích phía trên bầu trời một hòn đảo lớn xanh biếc.

Ở phía trước cách đó không xa, quang trận lớn gần một mẫu cùng chiếc bình lớn lại xuất hiện, lại tiếp tục chớp động chói sáng chói tối cùng màn hào quang.

Hàn Lập đứng ở phía trước chiếc thuyền lớn, một tay hắn nắm niệm pháp quyết đang thúc giục bí thuật nào đó.

Hào quang lóe lên trên miệng chiếc bình lớn, một cột sáng thô to từ đó chớp bắn ra. Đúng thời điểm đó, ở chỗ sâu trong hòn đảo lớn đột nhiên truyền ra một âm thanh quát hỏi lạnh lùng: “Là ai, cũng dám xông vào Khô Linh Đảo sao?”

Vừa dứt lời, ở vị trí trung tâm hòn đảo truyền ra một tiếng rống to, một con Giao Long ba đầu thân dài trăm trượng màu đen từ đó lao ra.

Ở cái đầu chính giữa của con Hắc Giao ba đầu có một gã hai mắt màu tím nhạt đang đứng đó, là một gã thanh niên áo đen trên mặt đằng đằng sát khí.

“Hàn Lập, là ngươi. Ngươi tiến vào Thánh Giới từ khi nào?” Thanh niên vừa nhìn rõ khuôn mặt Hàn Lập, lúc này trong nội tâm gã đang cảm thấy rung mình hỏi một câu.

Người vừa tới vậy mà lại là một trong ba Thủy Tổ của Ma tộc, Nguyên Yểm.

“Sao vậy, chẳng lẽ tại hạ không thể tới đây sao, nhưng mà ta cũng đã tới đây rồi.” Hàn Lập cũng không có cảm giác ngoài ý muốn, pháp quyết trong tay không ngừng lại chút nào, miệng thì nhàn nhạt trả lời lại một câu.

“Hừ, Hàn đạo hữu không hảo hảo ở lại Nhân giới, lại đến Khô Linh Đảo lần nữa làm gì? Ngươi bây giờ đã tiến vào cảnh giới Đại Thừa, Tẩy Linh Trì cũng chẳng còn chút tác dụng nào với ngươi nữa.” Nguyên Yểm nhìn Giải

Đạo Nhân sau lưng Hàn Lập rồi lại nhìn thoáng qua quang trận dị thường để gây chú ý cùng chiếc bình lớn kia, gã âm trầm nói.

“Nguyên đạo hữu không cần đa tâm, ta không còn chút hứng thú nào với Tây Linh Trì nữa rồi, lần này tới đây chỉ là muốn tìm một đồ vật khác. Sau khi tìm được ta sẽ lập tức rời đi.” Thần sắc Hàn Lập không thay đổi trả lời.

“Tìm cái gì?”

“Cái này thì Nguyên huynh không nên hỏi nhiều.” Hàn Lập nhàn nhạt trả lời.

Vừa dứt lời! Ngón tay Hàn Lập bắn ra một đạo pháp quyết vào quang trận bên dưới, lúc này một cột sáng màu xanh sẫm từ trong miệng bình bắn ra ngoài bay thẳng lên trời cao.

Thấy vậy, sắc mặt Nguyên Yểm thay đổi, nhưng sau khi do dự một chút thì gã cũng không có đi lên ngăn cản, chỉ là sắc mặt bỗng âm trầm như nước.

Tuy sự việc Hàn Lập chém giết Tiên Nhân vẫn chưa lan truyền đến Ma giới, nhưng sự tình hấn cùng Bảo Hoa năm đó liên thủ diệt sát Minh Trùng Mậu cũng đã làm cho gã sớm cực kì kiêng kỵ Hàn Lập rồi.

Cộng thêm việc ở nơi như Khổ Linh Đảo này vốn ma khí rất thừa thớt, có lực áp chế nhất định đối với Ma tộc, Nguyên Yểm lại càng không nguyện ý ở tại chỗ này tranh đấu cái gì với Hàn Lập.

Đương nhiên việc Giải Đạo Nhân đứng ở một bên nhìn chăm chăm cũng là một nguyên nhân khiến gã không dám có ý trở mặt với Hàn Lập.

Cho nên sau một hồi tự định giá, Nguyên Yểm dứt khoát đứng ở một bên lạnh lùng nhìn chăm chú nhất cử nhất động của Hàn Lập ở bên dưới.

“Ồ, vị trí tọa độ quả nhiên là ở đây rồi.”

Hàn Lập chỉ nhắm mắt cảm ứng một chút lập tức hắn đã có kết quả, tay áo run lên vừa thu lại cái bình cùng trận kỳ xong lập tức hắn cùng Giải Đạo Nhân hóa thành hai đạo cầu vồng phá không bay đi.

Nguyên Yểm thấy vậy cũng không do dự chút nào liền bay theo sát nút.

Chương 2437: Long đảo

Đả Tự: Tudu - Truyện FULL

Tốc độ phi độn của ba người dĩ nhiên là cực nhanh, vì vậy trong nháy mắt đã bay đến bên trong cự đảo.

Từ đằng xa đã có thể thấy được ngay trước mặt là một ngọn núi trông có vẻ rất bình thường.

Bỗng nhiên có một âm thanh trầm đục từ trên ngọn núi truyền đến, rồi từ chỗ đó, một cột sáng màu trắng đục phóng lên cao.

Tiếp theo, cảnh vật phía trước lập tức giống như một tấm gương vỡ tan ra, từ giữa hiện ra hai ngọn núi xanh biếc và một cái sơn cốc dạt dào linh khí. Cột sáng màu trắng đục đúng là được tuôn ra từ trong sơn cốc.

"Linh Tiêu Thiên Trụ!"

Hàn Lập vừa thấy cột sáng xuất hiện, trên mặt hiện ra vẻ ngạc nhiên. Thời điểm lần trước hắn đến đây, cột sáng linh khí này phải là sau khi xóa bỏ cấm chế mới xuất hiện. Mà hiện giờ người còn chưa tới, tại sao cột sáng này đã lại tự động xuất hiện trong Khổ Linh Cốc rồi?

Hàn Lập suy nghĩ thật nhanh, đang cân nhắc nguyên nhân tại sao thì trên người bỗng nhiên có âm thanh “Ông ông” vang lên, một đoàn ánh sáng màu xanh từ trong tay áo bắn ra, sau khi mơ hồ một cái, lập tức hóa thành một đoàn hư ảnh mờ ảo bay thật nhanh về phía cột sáng ở xa xa.

Hàn Lập vô cùng bất ngờ, nhưng phản ứng cũng rất nhanh, một cái bàn tay thật lớn lập tức xuất hiện rồi chộp nhanh về phía trước, đồng thời một cỗ sức lực vô hình rất lớn tuôn ra, trong nháy mắt đã tóm được đoàn ánh sáng màu xanh kia ở chỗ cách xa mấy trăm trượng.

Sau khi đoàn ánh sáng màu xanh tắt đi, hiện ra một vật đúng là chiếc bình nhỏ màu xanh đậm.

Mà trên mặt ngoài của chiếc bình nhỏ vào lúc này hiện đang ra vô số ký hiệu màu xanh sẫm, cả vật thể cũng gần như trong suốt đang không ngừng rung động, dường như là đang liều mạng giãy dụa để thoát khỏi giam cầm.

Gần như cùng lúc, cột sáng màu trắng đục cách đó không xa lại chợt truyền ra tiếng kêu chói tai, một đoàn ánh sáng vàng bên trong đó lóe lên rồi giống như lưu tinh bắn nhanh về phía Hàn Lập ở bên này.

Hàn Lập trong lòng rung mình, không cần suy nghĩ, xuất ra một chương chộp về phía xa xa.

Lúc này trên không trung chỗ đoàn ánh sáng vàng dao động một cái, lập tức xuất hiện một bàn tay khổng lồ màu vàng kim, năm ngón tay mở ra, nhanh như tia chớp đã chộp được đoàn ánh sáng vàng bên dưới vào trong tay.

Bên trong đoàn ánh sáng màu vàng đột nhiên vang lên âm thanh “Xuy xuy” rất lớn. Vô số sợi tơ màu xanh từ trong đó bắn ra, bàn tay khổng lồ màu vàng kim nhìn như kiên cố không thể phá vỡ vậy mà trong nháy mắt đã bị xuyên thủng thành trăm ngàn lỗ, sau một chút run rẩy liền biến thành nhiều điểm ánh sáng nhỏ tán loạn biến mất.

Mà đoàn ánh sáng màu vàng này tiếp tục mơ hồ một cái, lập tức kéo dài qua vài dặm rồi xuất hiện bên cạnh chiếc bình nhỏ màu xanh đậm. Sau khi

ánh sáng màu vàng tiêu tán hết, bên trong hiện ra một cái bình nhỏ màu vàng nhạt.

Chiếc bình nhỏ này so với chiếc bình nhỏ màu xanh đậm thì có hình dáng bên ngoài giống nhau như đúc, chỉ khác là nó có màu vàng nhạt, cả vật thể đang có ánh sáng chớp động không ngừng, khiến người ta có một loại cảm giác rất quý dị, trông như không phải là thực thể.

Vật ấy vừa mới hiện thân, đã lập tức không nén nổi mà xông thẳng vào chiếc bình nhỏ màu xanh đậm, dường như có ý muốn hòa làm một thể với chiếc bình nhỏ màu xanh đậm vậy.

"Phanh!"

Hào quang bên ngoài chiếc bình nhỏ màu xanh chợt sáng mạnh lên, một tầng quang văn xanh thẫm bất chợt hiện ra, thoáng cái đã bắn thẳng về phía chiếc bình nhỏ màu vàng.

Chiếc bình nhỏ màu vàng nhanh như chớp lui ra xa mấy trượng, rồi hào quang mới một lần nữa ngưng tụ, ổn định lại thân hình.

Trên thân bình có hai điểm ánh sáng màu vàng lóe lên, rồi hiện ra một đôi mắt màu đen to cỡ hạt đậu vô cùng quý dị nhưng lại lộ ra vẻ giật mình trông cực kỳ nhân cách hóa.

Tiếp đó bình nhỏ màu vàng lại động dậy, tấn công một cách điên cuồng xung quanh bình nhỏ màu xanh. Nhưng bất kể là thi triển thủ đoạn nào, cũng đều bị tầng quang văn xanh thẫm kia không khoan nhượng đẩy ra, làm cho nó hầu như không thể nào tiếp cận được với bình nhỏ màu xanh.

Đôi mắt màu đen trên chiếc bình nhỏ màu vàng không khỏi chớp nháy liên tục, bắt đầu hiện ra vẻ vô cùng lo lắng.

Cùng một lúc ở cách đó không xa, Hàn Lập đang bấm niệm một loại pháp quyết Tiên Giới nào đó, thấy vậy lại thở phào một hơi.

Dem kiện bình nhỏ phỏng chế phẩm kia dung hợp với bản thể Chương Thiên Bình, phương pháp khổng chế tạm thời chiếc bình này quả nhiên cũng vô cùng hữu hiệu đối với cái Bình Linh kia. Chẳng trách vị Tiên Nhân Mã Lương kia khi giáng xuống giới này đã được ban thưởng kèm theo kiện bảo vật phỏng chế như thế, tám chín phần mười là vị Cửu Nguyên Đạo tổ kia cũng có ý định tương tự.

Trong lòng Hàn Lập nghĩ vậy, nhưng trên mặt lại không thay đổi chút nào, quay người chớp lên một cái, từ từ bay tới gần chỗ hai cái bình nhỏ kia.

Nguyên Yểm Thánh Tổ luôn luôn bám sát phía sau, cũng bị một màn ngoài dự liệu này làm cho hoảng sợ trợn mắt há mồm.

Hắn và hai Đại Thủy Tổ khác vẫn luôn thay phiên nhau trấn thủ cái Khô Linh Đảo này đã hơn mấy vạn năm, vậy mà vẫn không biết được trên đảo này còn tồn tại loại dị bảo như thế này.

Cái bình nhỏ màu vàng này tuy rằng còn chưa có chân chính hóa hình, nhưng rõ ràng là đã thực sự thông linh rồi, giá trị của nó tuyệt đối to lớn không kém so với Huyền Thiên Chi Bảo.

Còn chuyện tại sao Hàn Lập lại biết bảo vật này ở đây, hơn nữa trên người lại có một kiện bảo vật khác tương tự có liên quan mật thiết với nó. Đối với vấn đề đó thì vị Thủy Tổ Ma Tộc này cũng không thêm tiếp tục suy nghĩ nguyên do làm gì.

Ngược lại trong lòng hắn nóng lên, đang định tiếp tục theo dõi Hàn Lập, nhưng vào lúc này tại nơi gần đó vang lên tiếng sét đánh, Giải Đạo Nhân lại

xuất hiện chắn ngang trước người hắn. Trên thân Giải Đạo Nhân đang có vô số tia sét màu bạc lượn lờ, không nói một lời mà chỉ lạnh lùng nhìn hắn.

Trong lòng Nguyên Yểm Thánh Tổ có chút ớn lạnh, lập tức dừng lại, đôi mắt màu tím liếc tới bóng dáng Hàn Lập ở đằng xa, rồi nhìn lại gương mặt vô cảm của Giải Đạo Nhân khiến hắn không khỏi lộ ra vẻ chần chừ, trong lúc nhất thời không biết là có nên cứng rắn vượt qua hay không.

Mặc dù là hắn chưa có giao thủ với Hàn Lập bao giờ, nhưng năm đó trong thời điểm tu vi đối phương còn ở Hợp Thể kỳ đã có thể giữ được tánh mạng trong tay mình. Thiết nghĩ sau khi tiến giai Đại Thừa thì thực lực còn đáng sợ hơn lời đồn đãi không ít, lại còn có một cái Ngụy Tiên Bảo có thực lực cũng không giống như Đại Thừa bình thường, đang ở bên cạnh như hổ rình mồi.

Tuy rằng hắn luôn luôn tự cho là mình rất mạnh, cũng tuyệt đối không nghĩ rằng mình có thể thực sự đánh bại đối phương. Giành được bảo vật lại càng là chuyện mơ mộng hão huyền, nếu mạo muội ra tay cùng lắm cũng chỉ là chọc giận đối phương thêm mà thôi. Kết quả bản thân chắc chắn sẽ có thêm một gã đại địch sinh tử chân chính.

Nguyên Yểm Thủy Tổ cẩn thận cân nhắc một phen, trong lòng thầm than, rồi lựa chọn bỏ qua những suy nghĩ khác mà bình tĩnh dừng lại tại chỗ, quan sát hành động tiếp theo của Hàn Lập.

Vị Ma tộc Thủy Tổ này thực sự là không biết mình đã bỏ lỡ mất đi bao nhiêu cơ duyên rồi.

Bảo vật thông linh trong mắt hắn kia thực tế lại là một món chí bảo mà đến tận như Đạo Tổ Tiên Giới cũng phải coi trọng vạn phần.

Nếu như hắn biết được lai lịch thực sự của Chưởng Thiên bình kia, cho dù là chỉ có một phần vạn cơ hội, vị Ma tộc Thủy Tổ này cũng sẽ tuyệt đối không có trơ mắt mà nhìn cái bình kia rơi vào tay Hàn Lập như vậy.

Cùng một lúc, Hàn Lập gần như đã tiếp cận đến rất gần chỗ hai cái bình nhỏ kia, đồng thời hành động cũng vô cùng thận trọng.

Mặc dù đối phương chỉ là một cái Bình Linh không có thật thể, nhưng vừa rồi đối phương đã dễ dàng đánh tan bí thuật của mình, trong lòng hắn đã sớm quyết định phải hành động thật cẩn thận, tuyệt không dám xem đối phương là linh vật bình thường.

Bình nhỏ màu vàng sau vài chục lần liên tiếp không thể vọt tới bên cạnh bình nhỏ màu xanh, rốt cục cũng ngừng loại hành động điên cuồng vô nghĩa này lại rồi dừng ở bên cạnh trong hư không, đôi mắt màu đen nhìn chằm chằm về phía Hàn Lập bên này.

Biểu hiện của nó có vài phần nghi hoặc, lại có vài phần ngưng trọng.

Hàn Lập thấy vậy, ngược lại nhẹ thở ra một hơi.

Chỉ cần Bình Linh này không có vừa gặp mặt đã công kích hoặc bỏ chạy, thì mọi chuyện cũng sẽ dễ dàng hơn.

Trong lòng hắn nghĩ vậy, một tay áo run lên, một cái phù lục màu vàng kim trong tay áo không một tiếng động nổ tung ra.

Lập tức một mảnh sương mù màu xanh dày đặc từ trong tay áo hắn cuộn cuộn tuôn ra, sau một trận quay cuồng đã bao phủ toàn bộ hư không trong phạm vi cho phép vào bên trong.

Hàn Lập và hai cái bình nhỏ tức thì bị sương mù dày đặc hoàn toàn che phủ biến mất, cho dù lấy thần thông của Nguyên Yểm Thủy Tổ, thì thần

niệm cũng không có cách nào xuyên qua được.

Vị Ma tộc Thủy Tổ này thấy vậy, sắc mặt hơi đổi, thầm nghĩ may mắn là vừa rồi mình không động thủ.

Bên cạnh đó, đối với loại thần thông có thể ngăn cản thần niệm này của đôi phương, tuyệt đối là khiến cho người ta rất đau đầu.

Thời gian trôi qua từng chút một, biển sương mù màu xanh kia vẫn không có bất kỳ tiếng động nào truyền ra, mà sương mù lại cũng yên lặng không hề thay đổi chút nào.

Nguyên Yểm thấy vậy thì chau mày, nhưng lại không thể thực sự yên tâm để cho một mình Hàn Lập ở lại trên đảo.

Sau khi hẩn âm thầm dò xét một chút thì triệu hồi ra một con Hắc Giao ba đầu, bản thân bắt đầu khoan chân tĩnh tọa ở trên thân hình không lồ của nó.

Chờ đợi một chút như vậy thế nhưng cũng đã trôi qua bảy ngày bảy đêm!

Đang lúc trong lòng Nguyên Yểm cảm thấy sắp hết kiên nhẫn, vừa tính toán có nên đi xem xét một chút sự việc đang diễn ra bên trong biển sương mù hay không thì một tiếng thét dài vô cùng vui vẻ từ trong biển sương mù truyền ra.

Sương mù màu xanh bắt đầu cuộn cuộn khởi động.

Độn quang chột lóe, một đạo thanh hồng từ trong biển sương mù bay nhanh ra. Bóng người nhoáng lên một cái, Hàn Lập thần thái sáng láng xuất hiện ở trước người Nguyên Yểm, sau khi nhìn gã một cái thì mỉm cười nói:

"Ồ, đạo hữu còn chưa bỏ đi, tại hạ đã khiến cho Nguyên huynh chờ lâu rồi."

"Hừ, đảo này là ở bên trong Ma Nguyên Hải, làm sao có thể để một mình một gã dị tộc như ngươi ở lại? Chuyện của ngươi đã xử lý xong rồi chứ? Nếu như đã thu được bảo vật rồi, vậy hãy nhanh chóng rời đi." Nguyên Yểm từ trên thân thể khổng lồ của Hắc Giao đứng dậy, tức giận nói.

"Cho dù đạo hữu không nói, tại hạ cũng không có ý định ở lại đây. Hắc hắc, không biết lần tiếp theo có thể gặp lại đạo hữu là chuyện bao lâu sau này." Hàn Lập ngáp một cái, cảm giác vui sướng trong lòng không có giảm bớt chút nào.

Tiếp theo hắn cũng không nói thêm gì với vị Thủy Tổ Ma Tộc trước mắt nữa, sau khi gọi Giải Đạo Nhân một tiếng thì hai người liền bay trở về theo con đường mà lúc trước đã đến đây.

Nguyên Yểm sau khi thấy độn quang của hai người đã đi xa, sắc mặt mới biến đổi trở nên vô cùng âm trầm.

...

Trong mật thất trên con thuyền lớn màu đen, Hàn Lập đang vuốt vuốt một cái bình nhỏ xanh biếc mượt mà trong tay, khóe miệng hiện ra vẻ tươi cười.

Hồi lâu sau, hắn mới thu lại bình nhỏ rồi bắt đầu nhắm mắt tĩnh tọa.

Lại nói, quá trình hắn thu phục Bình Linh cùng với chuyện xảy ra bên trong biển sương mù bảy ngày bảy đêm rốt cuộc là gì, bất luận là sau khi Hàn Lập trở lại Nhân tộc, hay là sau khi phi thăng Tiên Giới, hay cả đến khi

trở thành tồn tại Chí Tôn một phương ở Tiên Giới, cũng đều chưa bao giờ lộ ra cho người ngoài biết nửa phần.

Chuyện này khiến cho không ít hảo hữu cùng môn nhân đệ tử, đều âm thầm đoán mò rất lâu mà cũng không tìm ra đáp án.

...

Mấy tháng sau, trên không một cái khe sâu không thấy đáy nổi tiếng nhất Ma Giới, một chiếc thuyền lớn màu đen đang lẳng lẳng trôi nổi giữa không trung, Hàn Lập và Giải Đạo Nhân bay ra ngoài, đang sóng vai tìm kiếm gì đó ở bên dưới.

"Ở chỗ này phá giới là có thể đến Ly Long Đảo, nơi gần nhất với Ma Kha Giới rồi. Tên Phàn Bào Tử này nói rất hàm hồ, hắn nói sẽ có Sứ giả Long đảo đặc biệt đưa đón chúng ta, nhưng lại không cho biết vị trí chuẩn xác, việc này có chút phiền phức rồi." Hàn Lập cười khổ thì thào vài tiếng, một tay bấm niệm thần chú rồi điểm một cái về phía chiếc thuyền lớn màu đen.

Lúc này Mặc Linh Thánh Thuyền vù một tiếng thu nhỏ lại, sau một cái chớp động đã bay vào trong tay áo Hàn Lập.

Tiếp đó Hàn Lập trao một cái vào trong hư không, vết kiếm màu xanh trên tay nhoáng lên, trong tay lập tức có thêm một thanh mộc kiếm màu xanh sẫm, hung hăng chém xuống phía dưới.

Chương 2538: Thu hoạch

Đả tự: Tudu – Truyện FULL

Ngay khi một đạo kiếm quang xanh thẫm cuốn quanh, một tiếng nổ kinh thiên động địa từ sâu tận dưới đáy hẻm núi bên dưới truyền lên, cùng với những chấn động kịch liệt, một vết nứt không gian mờ mờ vũng vàng xuất hiện.

"Đi"

Hàn Lập khẽ quát, tay bấm pháp quyết, cự thuyền màu đen ở sau lưng hấn vang lên những tiếng ầm ầm, sau đó thu nhỏ thành một quả cầu nhỏ rồi lóe lên bay vào người hắn.

Độn quang thấp thoáng, một đạo thanh hồng cùng một đạo ngân cung lao về phía dưới, cũng lóe lên rồi xuyên qua.

Sau khi vết nứt không gian từ từ khép lại, hẻm núi phía dưới lại bắt đầu khôi phục như lúc ban đầu.

Một lát sau, trên khoảng không chỗ chiếc thuyền lớn màu đen lúc trước xuất hiện một chấn động khác, một đóa sen màu vàng nhạt rộng khoảng một trượng đột nhiên hiện ra, bên trong có một nam một nữ đang đứng.

Nam khoác một bộ y phục màu vàng, không rõ diện mạo, nữ lại khoác áo bào trắng, đầu tóc lấp lánh chân trần, chính là Bảo Hoa.

"Cuối cùng người này cũng rời đi, xem ra quả thật hấn đến đây chỉ vì muốn lấy món bảo vật thông linh mà Nguyên Yểm nhắc đến. Có điều vết nứt không gian mà hấn vừa đi qua dường như không phải là con đường quay trở về Linh giới mà hấn là Ma Kha Giới. So với Thánh giới chúng ta, giới diện này còn cường đại hơn nhiều, chẳng biết hấn đến giới diện này làm gì." Người khoác áo bào vàng nhìn về nơi vết nứt không gian biến mất, ho nhẹ một tiếng rồi lên tiếng, âm thanh có chút khàn khàn, bộ dáng như người bị bệnh nặng.

"Hà cớ gì Niết Bàn đạo hữu phải suy nghĩ nhiều! Bất kể hấn đến giới diện khác làm gì, chỉ cần không dừng lại tại Thánh giới chúng ta quá lâu là được rồi. Nếu không, với sự có mặt của một tên cường giả thâm bất khả trắc như vậy, chỉ sợ ta và người đều không thể an tâm bế quan tu luyện." Bảo Hoa hờ hững trả lời.

Kẻ mặc áo bào vàng này đương nhiên cũng là một trong tam đại Thủy tổ của Ma tộc, là Thủy tổ thần bí nhất, từ trước đến nay ít xuất hiện trước mặt người khác nhất, Niết Bàn.

"Điều này cũng đúng, nếu không ta và người cũng không lập tức bí mật theo gót hấn đến đây ngay sau khi nhận được tin tức của Nguyên Yểm. Có điều nếu tin tức từ Nhân Giới bên kia truyền đến là đúng, thì việc một tên tiểu tử vừa tiến giai Đại Thừa không lâu như hấn có thể chém giết tồn tại cỡ Chân Tiên, dù tên Tiên Nhân này bị giới diện áp chế cũng thật sự khó tin." Niết Bàn cười âm trầm, sau đó thắc mắc hỏi.

"Đối với tin tức trọng yếu như vậy, có lẽ bên kia sẽ không báo sai. Nghe nói là sau khi tên Chân Tiên kia bị phần đông cường giả Linh giới vây công, bị thương không nhẹ rồi mới để hấn ra tay thành công." Bảo Hoa từ tốn trả lời.

"Dù là vậy cũng có thể thấy tiểu tử này rất khó lường. Ta và người đều hiểu tồn tại càng cường đại thì càng có nhiều thủ đoạn bảo mệnh. Đối với tầm cỡ Chân Tiên thì càng không biết có bao nhiêu thủ đoạn áp rương, vậy mà lại trúng chiêu trong tay hần, xem ra thực lực chân chính của hần cũng không thể lường trước được. Nghe nói hần còn đoạt được Chân Hồn Đan, chắc chắn, bảo vật có cấp bậc như vậy... Nếu không phải ta và người đều là người của Thánh Tộc, chúng ta không dùng được đan dược này, nói không chừng cũng đã liều lĩnh tìm cách giữ hần lại Thánh Giới rồi. Niết Bàn trước cười hắc hắc, sau lại chắc chắn hai tiếng rồi nói.

"Đây là điều tất nhiên, nếu đổi là Chân Ma Đan, ta và người sao có thể để hần dễ dàng rời khỏi Thánh giới. Nhân đây, có lẽ Niết Bàn đạo hữu cách Thiên Kiếp Phi Thăng cũng không xa, không biết có mấy phần nắm chắc có thể phi thăng Thượng Giới?" Bảo Hoa khẽ gật đầu, sau lại hỏi một câu.

"Nếu không bị trọng thương sau sự kiện Minh Trùng Mẫu, với thực lực đã tu luyện đại thành Niết Bàn Thánh Thể, nói không chừng ta thật sự có một hai thành cơ hội. Hiện giờ mặc dù thương thế của ta đã khỏi hần, song trên thực tế lực lượng bốn nguyên đã bị hao tổn quá nhiều, đến lúc đó chỉ đành liều mạng giành lấy một tia hy vọng nhỏ nhoi kia." Niết Bàn thở dài, âm thanh có vài phần chán nản.

"Niết Bàn huynh không cần bi quan như vậy! Có thể nói Niết Bàn Thánh Thể của người nằm trong ba loại pháp quyết luyện thể nổi tiếng chư giới, nói không chừng còn có thể giúp đạo hữu thành công vượt qua thiên kiếp. Đúng rồi, dường như tên Hàn Lập này cũng tu luyện Niết Bàn Thánh Thể, tuy có vài điểm khác biệt so với đạo hữu nhưng quả thật đúng là công pháp này, không biết nhờ đâu mà hần tu luyện thành?" Bảo Hoa an ủi người mặc áo bào vàng vài câu, sau lại nhớ ra rồi nhắc đến chuyện này.

"Điều này cũng không có gì kì lạ, Niết Bàn Thánh Thể vốn được suy diễn từ một bộ ma công trụ cột nhất của Thánh Tộc ta, mà công pháp của

bồn tồn truyền khắp các giới, bị người khác suy diễn ra Niết Bàn Thánh Thể tương tự cũng là chuyện bình thường. Việc duy nhất khiến ta giật mình chính là cơ hội tu luyện thành loại Thánh Thể này gần như là bằng không. Năm đó ta cũng đã gặp rất nhiều cơ duyên mới có thể tu luyện thành công, nếu phải tu luyện thêm một lần nữa thì ta cũng không tự tin có thể đạt đến cảnh giới hiện nay. Nhưng bây giờ lại có một tên ngoại tộc tu luyện đến trình độ như vậy, thật khiến bồn tọa cảm khái." Niết Bàn cười khò rồi trả lời.

"Năm đó khi bắt gặp kẻ này thi triển Thánh Thể, thiếp thân cũng khiếp sợ như đạo hữu vậy. Có thể thấy hắn là người có đại tạo hóa. Tốt rồi, không bàn đến tên tiểu tử Nhân tộc này nữa. Sau sự việc lần này, ta cũng có ý định bế quan không xuất hiện, tranh thủ sớm ngày đạt đến cảnh giới phi thăng Chân Ma Giới." Bảo Hoa mỉm cười, sau đó nghiêm mặt nói.

"Ừ, việc ngoại giới cứ giao toàn bộ cho Nguyên Yểm xử lý. Hắc hắc, trong hai người các ngươi, bồn tọa vẫn coi trọng ngươi hơn. Tuy ngươi từng trải qua một lần đại kiếp nạn nhưng pháp lực lại còn hơn xưa, cộng thêm việc tìm hiểu được Linh vực - đại thần thông của Thượng Giới, có lẽ cơ hội phi thăng là khá cao." Niết Bàn gật gật đầu, sau lại nói tiếp với giọng hâm mộ.

"Hi hi, hi vọng thật sự có thể như vậy. Thiếp thân cũng không thể dừng mãi tại đây, xin cáo từ đi trước." Bảo Hoa khẽ cười vài tiếng, sau đó dùng chân ngọc nhẹ nhàng giẫm lên đóa hoa sen màu vàng dưới chân.

Ngay lập tức hoa sen quay tròn một vòng, đột nhiên sinh ra một luồng nhu lực đẩy Niết Bàn ra, tiếp đó vô số cánh hoa nhanh chóng khép lại, biến thành một hư ảnh màu vàng phá không rời đi.

Thấy vậy, Niết Bàn lắc đầu, tay áo hất về phía sau, hóa thành một dải cầu vòng màu vàng phá không bay về một hướng khác.

Trong nháy mắt, toàn bộ bầu trời phía trên hẻm núi một lần nữa trở nên trống rỗng.

.....

Một tháng sau, tại một sườn núi bị bao phủ bởi rừng phong đỏ thẫm trải dài.

"Hàn đạo hữu, xem ra người đã sớm phát hiện có hai tên Đại Thừa của Ma tộc vẫn luôn đi theo chúng ta?" Giải Đạo Nhân nhìn về phía Hàn Lập đang ngồi xếp bằng dưới cây, đột nhiên hỏi một câu.

"Đương nhiên ta đã nhận ra, một trong số đó có thể nói là người quen trước kia. Có điều họ không chủ động ra tay cản trở hành trình của chúng ta, đương nhiên ta cũng muốn để ý thêm." Hàn Lập hơi ngạc nhiên trả lời.

Tuy cái Ngụy Tiên Khôi Lỗi này có linh tính nhất định nhưng rất ít khi chủ động nói chuyện với hắn.

"Thì ra là thế." Giải Đạo Nhân gật đầu, sau đó lại im lặng không nói gì nữa.

Điều này khiến Hàn Lập sờ sờ cằm, trong mắt lóe lên thần sắc khác thường.

"Nếu ta nhớ không lầm..., lúc đang cùng chúng ta giao thủ, tên Tiên Nhân Mã Lương kia từng nói người là một cái Tiên Khôi Lỗi chân chính chứ không phải là Ngụy Tiên Khôi Lỗi. Nói như vậy lúc trước dường như đạo hữu vẫn còn giấu ta một vài điều nào đó."

Hàn Lập nhìn Giải Đạo Nhân, từ từ nói tiếp.

"Hắn có nói thật hay không ta cũng không rõ. Ta cũng chưa bao giờ giấu diếm người điều gì." Giải Đạo Nhân lại trả lời với vẻ mặt hờ hững.

"Lời này của đạo hữu rất khó làm người ta tin tưởng đấy." Hàn Lập nhướn mày, bộ dáng có vẻ không tin.

"Bản thân ta bị người khác hạ cấm chế, hiện giờ chỉ có thể bỏ niệm phong một bộ phận trí nhớ, trừ khi đạo hữu tìm đủ tài liệu mà ta yêu cầu lúc trước, ta mới có thể xóa bỏ tầng cấm chế tiếp theo, khi đó dưới tình huống cho phép ta mới có thể nói cho đạo hữu nhiều tin tức hơn nữa." Giải Đạo Nhân đáp lại với vẻ mặt không khác trước.

"Tốt, với giao tình một mực giúp đỡ ta, ta tin lời của đạo hữu. Vậy sau khi thu thập đầy đủ tài liệu, Hàn mỗ sẽ lại hỏi đạo hữu để được biết chi tiết thực tế." Hàn Lập chớp mắt vài cái, bỗng nhiên mỉm cười.

Giải đạo nhân không nói gì nữa mà chỉ gật đầu, nhưng vẫn đứng bất động tại chỗ.

Hàn Lập lại ngoảnh đầu nhìn về phía xa xa, bỗng phát tay một cái, một tấm Lân Phiến lấp lánh màu bạc xuất hiện, nó quay tít một vòng trên lòng bàn tay hắn, sau đó trên bề mặt hiện ra hư ảnh vài văn tự hoàn toàn khác với mấy hàng lúc trước.

"Sứ giả Long Đảo kia quả có bản sự lớn, chúng ta chỉ vừa đến giới này, kích phát tấm Lân Phiến thì đã lập tức có thể đến đây gặp mặt trong vòng một tháng. Ngay từ đầu cứ nói rõ chuyện này là được rồi, hà tất phải chia ra nói nhiều lần chứ. Có điều nhắm tính thì thời gian cũng không xê xích nhiều lắm, vậy cũng ổn." Sau khi nhìn lướt qua văn tự trên lân phiến, Hàn Lập nhướn mày nói.

"Đó là bởi vì trong đại hội Đạo Quả lần này, Chân Long nhất tộc chúng ta đã phái ra gần nửa số tộc nhân để nghênh đón khách quý là cường giả các giới." Một âm thanh dịu dàng bỗng vang lên xung quanh đỉnh đầu hai người Hàn Lập.

Đồng thời trên không trung xuất hiện dao động, một con Giao Long Ngũ Trảo lăng không hiện ra, sau lại lóe lên một cái rồi biến thành một nữ tử áo xanh da thịt trắng như tuyết, trên đầu có một chiếc sừng ngắn, mỉm cười nhìn Hàn Lập.

"Điền tiên tử, chẳng lẽ sứ giả đến nghênh đón Hàn mỗ lại là đạo hữu sao." Vừa thấy nữ tử áo xanh, Hàn Lập không khỏi ngạc nhiên.

Nàng chính là người đã từng giao dịch với Hàn Lập một lần, Điền Phi Nhi.

"Thế nào, bốn tiên tử đích thân đến đây nghênh đón lại khiến Hàn huynh thất vọng sao!" Điền Phi Nhi trên không trung thản nhiên cười nói.

"Ha Ha, tất nhiên là không. Chỉ là lúc trước nghe nói tiên tử là một trong số những chấp sự của Đạo Quả Đại Hội, không ngờ lại đích thân đến đây." Hàn Lập ho nhẹ một tiếng, trên mặt nở nụ cười, khẽ chấp tay về phía không trung. Nguồn truyện:

"Chấp sự gì chứ, chỉ là gọi cho dễ nghe mà thôi, chứ khác gì người hầu kẻ hạ đâu. Số lượng tộc nhân của Chân Long tộc ta quá ít, vì vậy trước hết đành làm sứ giả tiếp khách, sau lại đảm nhiệm vai trò của chấp sự mà thôi." Điền Phi Nhi bĩu môi một cái, hời hợt đáp lại. Đa tự: Tudu – Truyện FULL

Tiếp đó bóng người nàng nhoáng một cái rồi xuất hiện tại một chỗ gần Hàn Lập, cũng không ngừng đánh giá từ trên xuống dưới.

"Sao, Điền tiên tử nghi ngờ tại hạ là kẻ giả mạo ư?" Thấy ánh mắt cổ quái của đối phương, Hàn Lập không khỏi ngạc nhiên hỏi ngược lại một câu.

"Không có gì, ta thấy pháp lực của ngươi cũng không tăng vọt bao nhiêu, sao có thể chém giết một tên Chân Tiên hàng lâm được nhỉ. Ta nhắc nhở ngươi trước một câu, đã có không ít cường giả biết đến việc ngươi có khả năng sở hữu Chân Hồn Đan, nói không chừng sẽ có vài kẻ có chủ ý đối với đan dược này của ngươi đấy." Điền Phi Nhi nhú hai mắt lại, mỉm cười rồi nói.

Chương 2439: Trao đổi, đại hội

Đả tự: Tudu – Truyện FULL

"Sao, không ngờ việc này lại lan truyền ra nhanh đến như vậy, nhưng chỉ sợ là làm cho bọn hãn phải thất vọng, Chân Hồn Đan kia đã sớm bị ta đổi cho mấy vị Đại Thừa Linh Giới khác rồi, cho dù có thừa thì tất nhiên là ta cũng đã sử dụng từ lâu, tuyệt đối không thể có chuyện mang trên người được." Hàn Lập nghe vậy cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, ngược lại cười ha ha trả lời.

"Trao đổi, sớm đã sử dụng! những lời này thì có thể lừa gạt được những người bình thường, nhưng đối với những cường giả chính thức uy trấn thế giới kia mà nói chỉ sợ chẳng có bao nhiêu tác dụng đâu." Điền Phi Nhi sau khi nghiêng đầu liếc nhìn Hàn Lập, giống như cười mà không phải cười nói.

"Tin hay không thì tùy bọn hãn, nếu là người thật sự không biết tốt xấu, ta cũng chẳng thèm quan tâm mặt mũi mà cho chúng ném một chút đau khổ đâu." Hàn Lập mỉm cười, cũng không thèm để ý nói.

"Khanh khách, xem ra đạo hữu sớm đã có kế sách ứng đối với việc này, tiểu muội lại là người nhiều chuyện rồi. Bất quá Kim Trưởng Lão của bản tộc nghe nói đến chuyện Chân Hồn Đan, ngược lại là muốn lên gặp mặt Hàn huynh trước một lần đấy." Điền Phi nhi thấy vậy, sau khi lông mày khẽ đen lơ đãng khẽ nhíu một cái, bỗng nhiên cười nói.

"Kim Trưởng Lão, chính là Kim Long Đại Trưởng Lão, người được xưng tụng là Đệ Nhất Nhân Chân Long Tộc!" sắc mặt của Hàn Lập đột nhiên hơi đổi rồi.

"Đạo hữu không cần đa tâm! Nguyên vốn Đạo Quả Đại Hội là Long Đảo tổ chức ra một cuộc tụ hội giúp cho các cường giả khác tập trung trao đổi bảo vật cho nhau, tuy nhiên đúng là Kim Trưởng lão cảm thấy hứng thú với Chân Hồn Đan, nhưng tuyệt đối sẽ không lợi dụng dịp Đạo Quả Đại Hội này để cưỡng ép mua bán trao đổi. Nếu như đạo hữu thật sự không muốn mang cái gọi là Chân Hồn Đan kia ra thì tất nhiên là cũng không cần phải gặp Kim Trưởng Lão." Sắc mặt của Điền Phi Nhi nghiêm nghị nói. Bạn đang đọc truyện được copy tại

"Quý tộc đúng là cực kỳ đại khí, đáng tiếc là Chân Hồn Đan này quả thực vô cùng trọng yếu đối với việc độ kiếp của tại hạ, mặc dù ta vẫn còn thừa nhưng không có ý muốn lấy ra trao đổi." sau khi Hàn Lập trầm ngâm trong chốc lát, mới lắc đầu trả lời.

"Hàn huynh đừng vội vã trả lời chuyện này. Kim Trưởng Lão còn tiện thể nhờ ta nhắn cho Hàn huynh một câu, đồ vật mà hắn dùng để đổi lấy Chân Hồn Đan, giá trị đối với Thiên Kiếp Phi Thăng tuyệt đối chỉ có thể trên Chân Hồn Đan. Người cũng biết là Nhất tộc ta cùng với sinh linh bình thường các người không giống nhau, có thể cũng không cảm thấy hứng thú với việc phi thăng lên Tiên Giới, cho nên một ít đồ vật có thể ngộ chứ không thể cầu đổi với cường giả các người thì bản tộc lại không thể dùng được." Điền Phi Nhi trả lời hàn Lập như đã đoán trước được rồi, lại còn thông thả nói thêm.

"Cái gì, giá trị khi Độ Kiếp Phi Thăng còn lớn hơn cả Chân Hồn Đan? Nếu thực sự đúng như lời nói của đạo hữu thì ta cũng có thể suy nghĩ lại một chút. Như vậy đi, chờ sau khi đến Long đảo, ta sẽ quyết định xem là có nên lên đi bá kiến Kim Trưởng Lão một lần hay không." sắc mặt Hàn Lập sau khi thay đổi mấy lần, rốt cục đã có quyết định trả lời.

"Nếu Hàn huynh quả thực đáp ứng việc này thì tin tưởng rằng Kim Trưởng Lão cũng sẽ không để Hàn huynh phải thất vọng đâu. Mặt khác, nếu

Chân Hồn Đan này quả thật là có thể đến tay Long Đảo chúng ta, chỉ cần hơi thả ra một chút tin tức thì tin rằng cũng sẽ không còn cường giả nào tìm đến làm phiền Hàn huynh nữa. Cái này đối với Hàn huynh cũng là một việc cực kỳ có lợi." Điền Phi nhi vỗ tay cười một cái.

"Hắc hắc, hi vọng là được như thế." Sau khi Hàn Lập cười hắc hắc, cũng trả lời qua loa một câu.

"Tốt! Thời gian không còn sớm nữa. Chúng ta cũng lên đường thôi. Mặc dù Long đảo ở ngay bên cạnh Ma Kha Giới, nhưng muốn đến được cũng phải mất không ít thời gian." Điền Phi Nhi cực kỳ thức thời, không có nhắc đến chuyện Chân Hồn Đan nữa mà chuyển chủ đề nói.

Tất nhiên là Hàn Lập cũng không có ý kiến gì khác nữa, lập tức gật đầu đồng ý.

Vậy nên sau đó, cánh tay của Điền Phi Nhi khẽ động đánh ra một chiêu lên bầu trời.

Từ một đám mây trắng nhìn trông rất bình thường trên bầu trời truyền ra một tràng âm thanh vù vù, một cỗ Phi Xa được kéo bằng mấy con quái thú giống như ngựa màu đỏ bay ra.

Phi Xa chừng dài hơn mười trượng, chẳng những toàn thân trắng nõn như ngọc, phía trên còn khắc đủ các loại hoa văn tinh mỹ, phía trước kéo xe là bốn đầu quái thú, từ thân sinh ra bốn vó, trên đầu mọc ra Long Giác, toàn thân là Lân Phiến màu đỏ thẫm, phảng phất như là bị một tầng hỏa diễm bao phủ lập lòe bên ngoài, đúng là bộ dáng nửa ngựa nửa rồng dữ tợn.

"Đây là loài Nanh Mã mà chỉ Long Đảo chúng ta mới có, tuy không bàn tới khả năng tranh đấu của chúng, nhưng sức lực vô tận của chúng lại hơn hẳn các loài khác, sức chịu đựng cũng kinh người, cho dù chạy băng băng

mấy tháng trong hư không mà không ăn uống gì thì cũng vẫn không bị kiệt sức." Điền Phi nhi nhìn thấy thái độ Hàn Lập, cũng giới thiệu thêm vài phần.

"Quả nhiên là có chút ý tứ. Trước kia ta cũng có được chứng kiến một ít gọi là "Long Mã", nhưng mức độ thần kỳ thì không thể nào so sánh được với vài đầu Nanh Mã này được. Loại linh thú này không biết Quý Đảo có bán ra ngoài hay không!" Sau khi Hàn Lập lần lượt đánh giá mấy con Nanh mã này vài lần, miệng tấm tắc tán dương nói.

"Ha ha, loại Linh thú cấp thấp này, tất nhiên là Long Đảo chúng ta cũng có bán ra bên ngoài. Bất quả bởi vì một số nguyên nhân đặc thù, Linh thú này chỉ có thể sinh sản ở trên Long Đảo thì mới trở nên thần tuấn được như vậy, nếu là ở bên ngoài Long Đảo, huyết mạch của nó sẽ càng ngày càng mờ nhạt, cuối cùng so với Long Mã ở các địa phương khác cũng chẳng khác nhau là mấy." Điền Phi Nhi thuận miệng giải thích hai câu.

"Nếu đúng như vậy thì quả thực là đáng tiếc." Hàn Lập nghe xong, lộ ra vài phần tiếc nuối.

Nếu như loài Nanh Mã này có thể tự sinh nở được, thì chỉ cần mang về Nhan Tộc vài con, tin tưởng sau này nhất định sẽ có tác dụng lớn.

"Khanh khách, Hàn huynh không cần quá nóng lòng. Thứ tốt ở Long Đảo chúng ta không phải chỉ có mấy đầu Long Mã vậy thôi, đảm bảo là những vật phẩm đặc sản khác tuyệt đối cũng làm cho đạo hữu được mở rộng thêm tầm mắt." Điền Phi Nhi nhẹ giọng cười, thân hình khẽ động phiêu phiêu bay lên trên Phi Xa.

"A, nếu quả thực là như vậy, mặc dù chuyến đi này của ta không có được Quảng Linh Đạo Quả kia, cũng không thể coi là thất bại được." Hàn Lập vừa nói vừa hóa thành một đạo cầu vồng trùng thiên bay tới.

Chỉ sau chốc lát, bốn đầu Long Mã hý vang một tiếng, lập tức chân đạp hư không kéo Phi Xa chạy như điên về phía trước.

Hàn Lập ngồi ở phía đằng sau, cảm thấy Phi Xa vô cùng vững vàng, giống hệt như vẫn đang ở trên đất bằng, nội tâm không khỏi lộ ra một chút kinh ngạc, cúi đầu quan sát chiếc Phi Xa nhìn không khác gì vật bình thường ở phía dưới.

"Hàn huynh không cần dò xét nhiều! Phong Linh Xa này cũng là do Long Đảo chúng ta dùng một loại Linh Đồng mà chỉ ở đây mới có chế tạo mà thành, chẳng những trời sinh nhẹ hơn các linh kim khác gấp trăm lần, mà lại còn có thể dung nạp Phong Linh lực quán trú vào trong đó, ở bên ngoài cũng được coi như là một loại tài liệu hiếm thấy." Điền Phi Nhị cười mỉm nói.

"Quả thật bây giờ Hàn mỗ cũng có vài phần tin tưởng lời của tiên tử rồi, thực hi vọng có thể đến Long Đảo sớm hơn một chút." Hàn Lập lộ ra vẻ tươi cười.

"Hàn huynh đã có yêu cầu này, vậy thì để tiểu muội thi pháp phụ trợ một chút." Hai mắt Điền Phi Nhị chớp nhẹ một cái, khẽ hé cặp môi đỏ mọng nói.

Tiếp theo tay nàng liên tiếp bắn ra mấy đạo pháp quyết, tất cả đều lóe lên chui vào bốn đầu Nanh Mã phía trước.

Sau một khắc, bốn đầu nửa ngựa nửa rồng cùng phát ra một tiếng gầm nhẹ, ánh sáng màu đỏ bên ngoài thân đại trướng, ầm ầm điên cuồng phát ra thêm hơn nửa, đồng thời trong miệng mọc ra vài cái răng nanh thô to, hai mắt cũng thoáng cái biến thành màu vàng ròng.

Những Linh Thú này sau khi bốn chân mơ hồ một cái, tốc độ lập tức tăng vọt hơn gấp đôi, kéo theo Phi Xa đằng sau trực tiếp hóa thành một đạo ánh sáng màu đỏ thật dài phá không bay về phía trước.

Mấy tháng sau, Hàn Lập cùng với Điền Phi từ trong một tòa cung điện khổng lồ lơ lửng bên trong vô tận tinh không bước ra, lập tức xuất hiện bên trên một quảng trường bên ngoài đại môn.

Ngẩng đầu nhìn lại!

Chỉ thấy ở trên không cách đó không xa, bất ngờ có một tinh cầu màu xanh lục cơ hồ che lấp cả tinh không.

Không! Phải nói là một hòn đảo gần giống như nửa vòng tròn cực lớn, bên trên còn có thể mơ hồ trông thấy một ít điểm đen kiến trúc, hơn nữa toàn bộ đều bị một tầng màn sáng màu xanh nhạt bao phủ bên trong.

"Đây chính là Long Đảo, quả thực là so với tưởng tượng của ta cũng không khác biệt cho lắm." Hàn Lập ngóng nhìn tinh cầu như mặt trăng trên không trung, miệng tự thì thầm vài tiếng.

"Bộ dáng của Long Đảo chúng ta trước kia cũng không phải như vậy, chỉ là sau khi trải qua rất nhiều đời tổ tiên dùng pháp lực to lớn lần lượt cải tạo, mới dần dần hình thành bộ dáng như vậy đây. Tốt rồi, Hàn huynh ở đây coi như là đã trải qua kiểm nghiệm thiếp mời rồi, trong thời gian Đạo Quả Đại Hội có thể tùy ý xuất nhập Bản Đảo, chỉ là những khu cấm địa đã nhắc đến lúc trước thì đạo hữu không thể tùy tiện xâm nhập được. Giờ tiểu muội còn phải đi thực hiện một ít chức trách của chấp sự, không thể tiếp tục đi theo bồi tiếp Hàn huynh rồi." Điền Phi Nhi ở một bên thuận miệng nói vài câu, chợt thần sắc nghiêm nghị nói.

"Đoạn đường này Tiên Tử cũng đã vất vả rồi, dù sao cũng đã đến được nơi này rồi, đạo hữu cứ giải quyết cho tốt hết mọi việc của mình đi." Hàn Lập gật đầu trả lời.

"Trước khi ta đi, chẳng lẽ Hàn huynh không còn muốn nói thêm điều gì nữa?" Điền Phi nhi nghe xong Hàn Lập nói như vậy, không lập tức rời đi, ngược lại giống như cười mà không phải cười hỏi thêm một câu.

"A, sự tình gì? Đạo hữu có chuyện gì thì cứ nói thẳng là được." nội tâm Hàn Lập khẽ động, nhưng trên mặt không biểu lộ ra chút nào nói.

"Hừ, xem ra ta không chủ động nói thì Hàn huynh cũng không có ý định muốn hỏi rồi. Được rồi, đỡ lấy! Ngày trước ta đã từng hứa đáp ứng với ngươi, còn có thể nhờ vào những thứ này mà lấy được Đạo Quả hay không thì vẫn phải dựa vào chính bản sự của mình rồi." sau khi Điền Phi Nhi trợn mắt nhìn Hàn Lập một cái, tay áo run lên, một khối ngọc giản màu trắng bay ra.

"Ha ha, Tiên Tử thật có lòng! Hàn mỗ phải cảm ơn rồi." Hàn Lập hai mắt sáng ngời, không lưỡng lự giờ tay ra bắt lấy ngọc giản vào tay, trên mặt hiện ra vẻ vui mừng nói.

"Mỗi nhân tình ngày trước ta đã trả xong, giờ tiểu muội quả thật phải đi trước." sau đó Điền Phi Nhi cũng không nói thêm gì nữa, hơi thi lễ rồi lập tức xoay người đi vào trong đại điện.

Hàn Lập mỉm cười, đợi đến lúc bóng hình Điền Phi Nhi đi vào bên trong đại điện, cũng mới thu lại ngọc giản vừa nhận được vào, sau đó lập tức đi đến một cái truyền tống pháp trận màu trắng đặt ở một nơi hẻo lánh bên trong quảng trường.

Ở gần pháp trận không thấy bất cứ thủ vệ nào, nhưng sau khi Hàn Lập vừa mới tiến vào trong đó, mặt đất gần đó bỗng hiện ra một tấm bia đá cao hơn một trượng, trên đỉnh bất ngờ có một lỗ khảm hình bầu dục.

Hàn Lập đưa mắt nhìn tấm bia đá, ngón tay bên trong tay áo bắn ra một chỉ, một điểm ánh sáng lập tức bắn thẳng ra chui vào trong lỗ khảm.

Chính là miếng Lân Phiến màu bạc mà năm đó Phàn Bào Tử giao cho hắn.

Vật ấy vừa mới khảm nhập trên tấm bia đá, lập tức phát ra một tia chấn động, trực tiếp liên hệ thành một thể cùng với truyền tống pháp trận.

Truyền tống pháp trận vốn đang bất động, lúc này khẽ run lên, bắt đầu phát ra thanh âm trầm thấp vù vù, đồng thời từng sợi tơ bạch quang từ đó lượn lờ tuôn ra.

Hàn Lập thần sắc hơi động, lại đánh ra một chiêu về tấm bia đá, tấm Lân Phiến màu bạc lại bay trở về trong tay áo của hắn.

Lúc này truyền tống pháp trận mới đột nhiên hiện lên vô số phù văn. Hàn Lập ở trung tâm, sau khi mở hồ một cái liền biến mất không còn bóng dáng.

Chương 2440: Đắc quả

Đả tự: Tudu – Truyện FULL

Một tháng sau, trong một tiểu trấn nhìn rất bình thường, một vài người trên đầu mọc ra những chiếc sừng quái dị cùng thân dưới phủ đầy lân phiến đang đi tới đi lui.

Mặt khác còn có một vài người khí tức đặc biệt cường đại, đều dùng các loại phương pháp che giấu tướng mạo, xuất hiện trên đường tại khu vực phía Đông chuyên môn bán tài liệu, cũng thỉnh thoảng ra vào một vài cửa hàng bí mật ít có người vào xem.

"Cái gì, tiền bối muốn hai vạn cân Phong Tinh Kim sao?" Trong một gian cửa hàng tối lờ mờ, một gã chàng quỳ trung niên, trên đầu có sừng ngắn màu tím, có chút giật mình nhìn khách nhân trước mắt.

Mặc dù gần đây một vài người xuất ra đại thủ bút để giao dịch đã khiến hắn không thể trách rồi, nhưng người trước mắt yêu cầu tài liệu quá lớn, lại để cho trong lòng hắn có chút hoảng sợ.

"Sao thế, các ngươi không xuất ra được à? Ta nghe nói cửa hàng này nổi danh trên Long đảo về bán ra Phong Kim Tinh, không ngờ chỉ với số lượng từng ấy cũng không xuất ra nổi." Người đứng trước mặt trưởng quỳ, giọng nói trầm thấp, toàn thân được bao phủ trong một tầng ánh sáng màu xanh nhạt, căn bản nhìn không ra bất luận tướng mạo hay tuổi tác, gây cho người ta một loại cảm giác thần bí dị thường.

"Nếu tiền bối đến vào nửa tháng trước, bốn điểm vẫn có thể gom góp được lượng Phong Tinh Kim lớn như vậy, nhưng hiện tại số lượng tồn trong kho hoàn toàn chính xác chỉ có tám ngàn cân mà thôi, phần còn lại trong nửa tháng vừa rồi đã phân biệt bị mấy vị tiền bối khác mua đi." Chương quỳ trung niên cung kính nói.

Khách nhân có cách ăn mặc và ra tay hào phóng như vị tiền bối trước mắt này, không hề nghi ngờ đều là cường giả đến từ giới diện khác bên ngoài Long đảo, hẳn thân là một gã Long Nhân chỉ có một chút huyết mạch Chân Long, đương nhiên không dám tỏ ra lãnh đạm chút nào.

"Tám ngàn cân thì tám ngàn cân, ta đây muốn toàn bộ số còn lại. Đây là tiền hàng!" Người trong vầng sáng màu xanh chỉ suy nghĩ một chút đã có quyết định, tay áo run lên, một vòng tay từ trong đó bay ra.

"Vâng, tiền bối chờ một lát, văn bối kêu người lập tức mang tài liệu tới." Chương quỳ trung niên chỉ kiểm tra đồ vật trong vòng tay trữ vật một chút, lập tức đáp ứng nói.

Sau đó hắn từ trên người lấy ra một pháp khí hình mâm tròn, thấp giọng nói vài câu rồi cùng khách nhân trước mắt đợi một chỗ.

Sau thời gian dùng cạn một chén trà nhỏ, trong một pháp trận che giấu loại nhỏ ở một phòng khác của cửa hàng, vòng ánh sáng bảo vệ lóe lên, một gã Long Nhân trẻ tuổi, thân hình cao lớn thoáng hiện ra.

Gã nhanh chóng đi vài bước tiến vào trong cửa hàng, liên tiếp móc ra ba vòng tay trữ vật màu xanh độc nhất vô nhị từ trong người, tất cả đều giao cho chương quỳ trung niên.

"Mời tiền bối kiểm tra số lượng, xem xem đã chính xác hay chưa?" Chương quỳ trung niên lập tức quay người nâng vòng tay trữ vật vừa thu

được cho người khách trước mặt.

"Ta tin tưởng danh dự của quý tộc, không cần kiểm tra lại." Người khác trong vòng ánh sáng màu xanh trả lời nhàn nhạt một tiếng, sau đó cánh tay hơi động một chút, một luồng sáng màu xanh bay ra cuốn lấy ba vòng tay trữ vật rồi lập tức xoay người bước đi, thật sự không kiểm tra gì cả.

Chỉ để lại hai gã Long Nhân trong cửa hàng quay mặt nhìn nhau.

"Khí phách người này thật lớn, số lượng Phong Tinh Kim lớn như vậy mà cũng không cần nhìn qua một lần." Long Nhân trẻ tuổi cao lớn khẽ thở dài một hơi, có vài phần cảm khái nói.

"Người thì biết cái gì! Những người này có thể tới Long Đảo, khẳng định là có chút quan hệ với những đại nhân Chân Long kia ở trên đảo. Huống hồ cảnh giới bọn họ đã đến trình độ này, còn sợ cửa hàng chúng ta lừa gạt hay sao? Nếu thực sự chúng ta dám làm như vậy, họ chỉ cần nói cho chấp sự trên đảo một tiếng, ta và người còn có thể có quả ngon để ăn nữa ư!" Chương quay trung niên trợn trắng mắt, nói.

Long Nhân trẻ tuổi tự ngẫm nghĩ một hồi, sau đó cũng có chút giật mình rồi vội gật gật đầu đồng ý. **Đã tự: Tudu – Truyện FULL**

Cùng lúc đó, một luồng ánh sáng màu xanh hạ xuống một đỉnh núi nào đó bên ngoài trần nhỏ, sau khi hào quang thu vào, hiện ra một người mặc áo bào xanh, đúng là Hàn Lập.

Hắn một lần nữa lấy ra ba cái vòng tay trữ vật, sau khi kiểm tra một chút, trên mặt liền lộ ra thần sắc thoả mãn, độn quang nổi lên lần nữa, toàn thân lại hóa thành một đạo cầu vồng phá không bay về một phía khác của Long Đảo.

Ba tháng sau.

Một đạo cầu vòng bay phía trên một vùng sơn mạch đỏ thẫm, sau mấy cái chớp động bỗng nhiên hạ xuống một sơn cốc nhìn rất bình thường phía dưới.

Trong sơn cốc, trên một bình đài trông trái có năm nam nữ ngồi ngay ngắn, dung mạo quần áo và trang sức khác nhau.

Một bé gái nhìn như chỉ bảy tám tuổi, một lão giả có làn da màu bích lục, một đôi vợ chồng trung niên tầm ba mươi tuổi, cuối cùng là một đại hán trên người đầy hoa văn màu bạc.

Đạo cầu vòng trên không trung xoay quanh một cái rồi hạ xuống trung tâm bình đài một cách vô cùng chuẩn xác, Hàn Lập chậm rãi bước ra từ trong đó.

Ánh mắt Hàn Lập quét qua những người khác ở đây, mỉm cười, cũng khoanh chân ngồi xuống ngay chỗ cách bé gái không xa.

Những người này ở đây chẳng có chút ngạc nhiên nào với việc Hàn Lập xuất hiện, tất cả đều trầm mặc ngồi bất động tại chỗ.

Không lâu sau, tiếng phá không phía chân trời vừa vang lên, cùng lúc đó đã có một đạo cầu vòng ngũ sắc bắn tới.

Đạo cầu vòng này cũng chỉ chớp động mấy cái đã tới trên không trung sơn cốc, hào quang thu vào, trong đó hiện ra một nữ tử xinh đẹp mặc áo xiêm nhiều màu.

Nữ tử từ không trung dần dần hạ xuống bình đài, thân sắc lạnh như băng dò xét trái phải một phen, sau đó cũng tìm một nơi không có người ngồi xuống.

"Nhân số đã đến rồi, chúng ta cũng nên bắt đầu trao đổi đi thôi. Chư vị nếu không có ý kiến, vậy lão phu trước tiên thả con săn sắt, bắt con cá rô a." Lão giả có làn da màu bích lục sau khi thấy nữ tử ngồi xuống liền chậm rãi đứng dậy mở miệng.

"Nếu đạo hữu đã nguyện ý lên trước, vậy cứ tự tiện là được."

"Trao đổi như thế này, đương nhiên trước sau cũng giống nhau cả."

...

Mấy người khác, kể cả Hàn Lập đều không có ý kiến phản đối, hoặc trực tiếp mở miệng đồng ý, hoặc lặng yên không nói gì.

Vì vậy lão giả cũng không khách khí nữa, tay áo run lên, một chỗ chính giữa bình đài lập tức nổ vang, một bàn đá hình chữ nhật phát ra ánh sáng trắng lẳng không hiện ra trên mặt đất, sau đó bàn tay lão khẽ đảo, tức thì linh quang nổi lên, liên tiếp hơn mười đồ vật vững vàng rơi xuống mặt bàn.

Ánh mắt Hàn Lập tập trung vào đó, cũng nhìn rõ ràng bộ dáng những vật này.

Ngoại trừ mấy thứ chứa trong hộp ngọc, hộp gỗ, phần lớn những vật khác đều là bảo vật Linh giới quý hiếm khó gặp, trong đó có mấy vật thậm chí hãn cũng không thể phân biệt được.

"Mấy loại vật phẩm này của ta phải đổi lấy Vạn Niên Âm Tủy, Hiên Viên mộc, Cửu Khiếu Linh Thúy, đương nhiên nếu có Huyền Thiên tàn bảo, loại đồ vật bậc này, lão phu cũng tuyệt đối sẽ làm cho người trao đổi thoả mãn." Lão giả dùng ngón tay điểm nhẹ mở mấy hộp gỗ ra, sau đó không chút hoang mang nói.

Những người khác sau khi xem hết những thứ trên bàn đá, hoặc mặt không biểu tình, hoặc chau mày, nhưng không ai lập tức mở miệng nói câu gì.

"Sao, những vật này của lão hủ đều không lọt vào mắt mấy vị đạo hữu ư? Nếu đã như vậy, tại hạ lập tức thu hồi lại, để vị đạo hữu kế tiếp lên đi." Lão giả chờ đợi một lát, thấy vẫn chưa có người nào có ý tứ muốn trao đổi, lúc này mới có chút không kiên nhẫn nói.

"Đạo hữu làm gì phải nóng vội như thế! Hiên Viên mộc, nơi này ta cũng có một khối, chỉ có điều không biết có vừa lòng đạo hữu hay không!" Nghe xong lời nói của lão giả, đúng là bé gái trông có vẻ nhỏ tuổi nhất kia mở miệng, thanh âm non nớt vô cùng, bàn tay bé nhỏ khẽ vẫy một cái, lập tức một khối đen sì bay vút ra.

Trên mặt lão giả hiện lên vẻ vui mừng, khoát tay, mau chóng lẳng không hấp khối đồ vật kia tới, sau khi dùng mắt kiểm tra một chút lại lộ ra vài phần thất vọng.

"Khối Hiên Viên mộc này niên đại có chút chưa đủ, hơn nữa thể tích cũng hơi nhỏ. Đạo hữu định dùng nó đổi lấy vật gì?" Lão giả cẩn thận tự định giá thoáng một cái, sau đó vẫn mở miệng dò hỏi.

"Ta định dùng khối Hiên Viên mộc này đổi lấy một viên Thái Ất đan trên bàn." Bé gái dùng ngón tay chỉ một cái hộp ngọc nào đó trên bàn, không khách khí trả lời.

"Một viên Thái Ất Kim đan, giá trị cũng là không khác lắm. Ta đổi!" Lúc này lão giả không chút do dự đáp ứng.

Bé gái nhếch miệng nhỏ lên, một ngón tay chỉ lên bàn đá ngoắc một cái, một viên đan dược màu vàng lập tức bay lên, tự động bay tới chỗ bên cạnh

bé gái.

Bé gái giờ tay bắt lấy viên đan dược, sau khi thu hồi liền điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra, lần nữa xếp bằng ngồi xuống.

"Ta cảm thấy có phần hứng thú với ngọc khuyết này, dùng một lọ Uế Âm Dịch tương tự Vạn Niên Âm Tủy trao đổi, đạo hữu thấy sao?" Có người mở đầu, nam tử trong đôi vợ chồng kia rút cuộc cũng mở miệng nói.

"Có thể." Lão giả chỉ suy nghĩ một chút liền gật đầu đồng ý.

Tiếp theo, những người khác cũng lục đục bắt đầu trao đổi, sau một hồi, kết quả là hơn phân nửa những đồ vật trên bàn đều bị thuận lợi đổi đi.

Hàn Lập cũng từ đó đổi lấy một loại tài liệu giống như vàng nhưng không phải vàng, giống như đá nhưng không phải đá.

Sau khi lão giả hỏi lại ba tiếng, xác định chính xác không còn ai nguyện ý trao đổi nữa, mới có vài phần thoả mãn thu lại những tài liệu còn thừa trên bàn đá.

"Tiếp theo không biết vị đạo hữu nào nguyện ý lên trao đổi." Không biết là ai lười biếng hỏi một câu.

"Nếu không có ai tranh chấp, tại hạ xin phép lên trước vậy." Ánh mắt Hàn Lập chớp động vài cái, sau đó liền mỉm cười đứng lên, nói.

...

Bốn tháng sau.

Trên một hồ nước khổng lồ, một chiếc thuyền cực lớn màu vàng kim óng ánh đang trôi nổi, gần trăm tên vệ sĩ người mặc áo giáp màu bạc đang đi đi lại lại tuần tra vùng phụ cận.

Trên tầng cao nhất của thuyền lớn, trong một đại sảnh tráng lệ, Hàn Lập đang ngồi đối diện một lão giả mặc trường bào màu vàng kim.

Sau lưng lão giả còn có một gã thiếu niên mặc ngân sam, sắc mặt tái nhợt, nhưng khóe miệng đang nở nụ cười, đúng là Phàn Bào Tử đã mời Hàn Lập đến Long Đảo.

"Nói như vậy, Hàn đạo hữu cần xem trước đồ vật lão phu lấy ra trao đổi một chút, mới có thể quyết định có mang viên Chân Hồn Đan ra trao đổi hay không?" Lão giả mặc trường bào màu vàng, trên đầu có sừng tím tương tự Phàn Bào Tử, khuôn mặt vuông vức, hai hàng lông mày giống như kiếm, vừa mới mở miệng đã khiến cho người ta một loại cảm giác không giận mà uy.

"Kim Trưởng lão thứ lỗi! Mấy tháng này, Hàn mỗ cũng đã đi qua hơn phân nửa Long Đảo, hơn nữa cũng đổi được một ít tài liệu trân quý trong tay mấy vị đạo hữu, thu hoạch có thể nói là cực kỳ lớn. Nhưng nếu nói có đồ vật có hiệu quả như Chân Hồn Đan, lại thật sự chưa từng thấy qua. Cho nên tại hạ cũng cảm thấy thập phần hứng thú với đồ vật mà Kim tiên bối xuất ra." Hàn Lập rất bình tĩnh trả lời.

Lão giả mặc áo bào màu vàng ngồi đối diện chính là Kim Đại Trưởng lão của tộc Chân Long.

"Hắc hắc, đạo hữu muốn như vậy cũng là chuyện đương nhiên. Kỳ thật lão phu đổi lấy viên Chân Hồn Đan này đối với tộc Chân Long chúng ta cũng không có tác dụng quá lớn, mà là vật chuẩn bị dùng để hoàn lại một đại nhân tình của một vị lão hữu năm đó đã từng thiếu nợ. Về phần đồ vật dùng để đổi lấy Chân Hồn Đan, tuyệt đối sẽ làm cho Hàn huynh thoả mãn. Phàn Bào Tử, người lấy đồ vật đó ra đi." Kim trưởng lão nghe vậy, trên mặt không hề lộ ra vẻ mặt mất hứng, ngược lại còn mỉm cười quay lại phía sau phân phó một tiếng.

Chương 2441: Biến đổi của Nhân tộc

Đả tự: Tudu – Truyện FULL

Phản Bào Tử mỉm cười, tay áo run lên, một cái hộp ngọc màu đỏ như lửa to cỡ bàn tay bay ra, bên ngoài được dán một lớp phù lục màu vàng kim, gần như là bao phủ hơn một nửa hộp ngọc.

Hộp ngọc vừa hiện ra, chớp động một cái lập tức đã bay thẳng đến chỗ Hàn Lập.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, cánh tay sau khi mơ hồ một cái đã chớp được hộp ngọc này vào tay, ngón tay vừa điểm vào hộp ngọc lập tức toàn bộ phù lục rơi xuống, nắp hộp thành linh mở ra.

Bên trong hiện ra bảy cái Luân phiên có màu sắc khác nhau, tất cả chúng đều mơ hồ tỏa ra uy áp cực kỳ kinh người.

"Đây là..."

Hàn Lập trông thấy vậy thì cũng vô cùng kinh ngạc.

"Hàn đạo hữu cứ tự mình đánh giá sẽ hiểu." Phản Bào Tử dang rộng hai tay, ra vẻ cứ để tùy Hàn Lập muốn làm gì thì làm.

Trong lòng Hàn Lập có đôi chút nghi hoặc, nhưng ngược lại cũng không sợ đối phương thi triển thủ đoạn gì. Cổ tay Hàn Lập lắc nhẹ, một cái Luân

phiến màu lam nhạt từ trong hộp bay ra, chuẩn xác rơi vào trong bàn tay của hắn.

Khi ngón tay vừa tiếp xúc với miếng Lân phiến này, sắc mặt Hàn Lập lập tức biến đổi, dường như cảm nhận được cái gì, lập tức đem miếng Lân phiến đó dán lên trên trán rồi nhắm hai mắt lại.

Thời gian chậm chậm trôi qua!

Thần sắc trên mặt Hàn Lập bắt đầu thay đổi liên tục, lúc thì vô cùng giật mình, lúc thì lại giống như hoảng sợ, cuối cùng thậm chí còn hiện ra vẻ sợ hãi.

Ước chừng mất thời gian uống cạn chén trà, Hàn Lập mới ho nhẹ một tiếng gỡ miếng Lân phiến trên trán xuống rồi mở hai mắt ra.

"Hóa ra những miếng Lân phiến này đều là..."

"Hàn đạo hữu biết là tốt rồi, mấy thứ này đối với người bình thường mà nói đương nhiên là vô dụng, nhưng đối với người một lòng muốn độ kiếp phi thăng mà nói thì giá trị to lớn đến như nào cũng có thể nghĩ được. Dù sao thì không phải bất cứ ai cũng có cơ hội thể nghiệm những cảm thụ về việc độ kiếp phi thăng của người khác." Lão giả áo bào màu vàng bình tĩnh nói.

"Nhưng mà thiên kiếp phi thăng của quý tộc so với những sinh linh khác hẳn là có nhiều chỗ khác nhau mới đúng." Sau khi sắc mặt Hàn Lập thay đổi vài lần mới cẩn thận hỏi.

"Tuy rằng hơi có chút khác nhau, nhưng tổng quát thì không có gì khác biệt quá lớn. Mà theo lão phu biết, ngoại trừ bộ tộc Chân Long chúng ta ra thì vào lúc độ kiếp có rất ít kẻ đồng ý để cho người khác ở lại trong vùng lân cận, càng không cần phải nói có thể tận mắt nhìn thấy uy lực chân chính

của thiên kiếp phi thăng. Mà loại Chân Luân Lưu Ảnh Thuật này cũng là một thiên phú thần thông đặc biệt của Long tộc chúng ta, những người khác không thể nào làm giống như vậy được, dưới uy lực của Thiên kiếp căn bản là không có khả năng thành công. Trong những miếng Luân phiến này có người độ kiếp thành công, cũng có người trực tiếp bị hủy diệt dưới thiên kiếp, tin rằng đối với Hàn đạo hữu thì tầm quan trọng hẳn là không kém Chân Hồn Đan." Kim trưởng lão vẫn vẻ chòm râu, vô cùng tự tin.

"Những miếng Luân phiến này hẳn là một loại đồ vật tiêu hao không thể sao chép được, nếu không thì tiền bối cũng sẽ không dễ dàng lấy ra như vậy." Hàn Lập tiếp tục kiểm tra những cái vảy này một chút, rồi có vẻ hơi giật mình mà hỏi.

"Ha ha. Hàn đạo hữu thật không hổ là cường giả đã từng chém giết Tiên Nhân. Những cái vảy này đích xác là không thể sử dụng vĩnh viễn, mỗi một cái chỉ có thể sử dụng ba lần, khi số lần đã hết thì nó lập tức tự động tiêu hủy. Về phần thuật sao chép, trong tộc cũng chỉ có một mình trưởng lão là ta biết mà thôi. Nếu không thì đồ vật bực này lão phu sao dám mang ra đổi lấy thứ khác chứ." Lão giả áo bào màu vàng hề có chút bất ngờ nào, mà ngược lại thừa nhận rất坦然.

"Nếu chỉ có thể sử dụng ba lần, tác dụng thực sự có thể sẽ bị giảm đi không ít, đổi lấy Chân Hồn Đan, thật có chút không đủ rồi." Hàn Lập rất bình tĩnh nói. Đa tạ: Tudu – Truyện FULL Bạn đang đọc truyện được lấy tại chấm com.

"Nếu như mấy thứ này không đủ, lão phu còn có một lọ Kim Tang Dịch vạn năm. Linh dịch này chẳng những bản thân vô cùng thần kỳ, lại càng là vật chủ chốt để luyện chế nhiều loại đan dược trong truyền thuyết, ngay như là trên Long đảo cũng không có nhiều." Lão giả áo bào màu vàng không chút do dự nói thêm một câu.

"Kim Tang Dịch vạn năm? Thêm vào loại linh dịch này, đích thật là cũng đủ rồi. Tốt. Hàn mỗ trao đổi." Lúc này đây Hàn Lập không suy nghĩ thêm gì nữa, vừa mới nghe tên Kim Tang Dịch thì lập tức đáp ứng.

Tuy rằng Chân Hồn Đan có thể làm lớn mạnh lực lượng tinh thần, giúp nó ngưng kết thêm một tầng, nhưng nếu tính về mặt thực dụng thì đối với hắn mà nói thật đúng là không bằng những miếng Lân phiến có ghi lại quá trình độ kiếp phi thăng của Long tộc này. Huống chi chúng nó có thể sử dụng mấy lần, cũng đủ để cho những người thân của hắn hưởng được đôi chút ích lợi. Như vậy thì một viên Chân Hồn Đan không thể nào sánh bằng. Đương nhiên nguyên nhân ở đây cũng là vì trong tay hắn còn có hai khóa Chân Hồn Đan, nếu không cũng sẽ không dễ dàng quyết định như vậy.

Lão giả áo bào màu vàng thấy Hàn Lập đồng ý nhanh như vậy thì có chút bất ngờ, trong lòng hơi nao nao, nhưng cũng cũng lộ vẻ vui mừng mà nói:

"Đạo hữu quả nhiên là người hào sảng, chẳng trách Phàn Bào Tử ngay khi gặp đã gửi thiệp mời, chắc chắn rằng trong Đạo Quả Đại Hội đạo hữu cũng sẽ có thu hoạch."

Vừa nói, tay hắn cũng khẽ động, trong lòng bàn tay lập tức có thêm một cái bình nhỏ màu vàng kim, bàn tay run nhẹ một cái, bình nhỏ đã bay về phía Hàn Lập.

Tay áo Hàn Lập hơi run lên đã cuốn chiếc bình nhỏ ấy vào bàn tay, sau khi mở nắp bình ra thì dùng thần niệm cũng dò xét vào bên trong, rất nhanh đã gạt đầu thu lấy.

Tiếp đó một cánh tay khác của hắn hơi động, một cái hộp gỗ lớn cỡ bàn tay bỗng nhiên hiện ra, hắn búng nhẹ ngón tay một cái.

"Vèo" một tiếng.

Hộp gỗ đã bay thẳng về phía đối diện.

Lão giả áo bào màu vàng nâng tay khẽ vẫy, hộp gỗ liền run lên rồi văng vàng dừng lại ở bên cạnh, tiếp đó không thấy lão giả này có động tác gì, nhưng nắp hộp lại tự động mở ra, lộ ra một viên đan dược màu vàng kim.

Hai mắt lão giả nhú lại, nhẹ nhàng ngửi một chút, trên mặt liền lộ ra vẻ thỏa mãn.

"Ha ha, quả nhiên là Chân Hồn Đan, vậy là ta đã có thể trả lại cho tên lão hữu kia một cái công đạo rồi."

Thời gian sau đó, Hàn Lập cũng không nói thêm gì với vị Đại trưởng lão Chân Long tộc này, chỉ sau vài câu khách khí liền cáo từ rời đi.

Đương nhiên Phàn Bào Tử cũng lẳng lẳng mà rút lui.

"Ngày đó mặc dù là lần đầu ta thấy Hàn đạo hữu thân du vạn dặm nhưng đã đoán được rằng đạo hữu chắc chắn sẽ không phải là cường giả bình thường, nhưng cũng không ngờ được mới mấy năm không gặp, đạo hữu đã tạo dựng được thanh danh lớn như vậy. Chẳng những chém giết được tên Minh Trùng Mậu có thanh danh hiển hách, thậm chí lại còn chém chết được cả một tên Chân Tiên trên Tiên Giới giáng xuống. Chắc chắn, đáng tiếc sự việc cỡ này Phàn mỗ lại không có duyên tham dự." Trong hư không cách xa Kim Sắc cự thuyền hơn trăm dặm, Phàn Bào Tử đang nửa thật nửa giả nói với Hàn Lập.

"Hàn mỗ cũng là dựa vào rất nhiều ngoại lực, dưới cơ duyên xảo hợp, mới có thể làm được việc này. Nếu lặp lại lần nữa thì Hàn mỗ không thể nào là đối thủ của bọn họ. Ngược lại ta thật không ngờ rằng sự kiện Đạo Quả Đại Hội này lại là chuyện rất có tiếng tăm, chuyện ngày đó tặng thiếp

mời có thể nói là tại hạ đã nhận một cái nhân tình không nhỏ của đạo hữu rồi." Hàn Lập mỉm cười trả lời.

"Ha ha, việc đó thì tính làm gì! Ngày đó ta nhìn Hàn huynh rất vừa mắt nên mới làm như thế. Nếu đổi lại là một người khác, ta sẽ không làm vậy." Phiền Bào Tử cười ha ha, ra vẻ không quan trọng nói.

"Cho dù thế nào đi nữa thì đối với ta, lần Đạo Quả Đại Hội này có ích không nhỏ. Thậm chí là không có được Đạo Quả thì chuyến đi này cũng không tệ." Hàn Lập nghiêm sắc mặt.

"Ồ, nói vậy thì đối với chuyện tranh đoạt Đạo Quả mấy tháng sau, chắc là Hàn đạo hữu đã có kế hay rồi. Lần này cường giả nhận lời mời đến Long Đảo tuy rằng không ít, nhưng có thể thực sự cùng đạo hữu đánh đồng thì chỉ sợ không được mấy người. Huống hồ, ta nghe nói nha đầu Điền Phi Nhi kia dường như trước đây đã từng nhận một cái nhân tình không nhỏ từ người, lần này lại là một trong những chấp sự của đại hội." Sau khi con mắt của Phàn Bào Tử xoay một cái, như cười như không nói.

"Khụ... Lời này của Phàn huynh có hơi quá mức thổi phồng a, hiện tại cường giả hội tụ trên Long Đảo đông đúc, nhưng có ai thực sự can đảm nói rằng mình nhất định đoạt được một quả Đạo Quả. Vả lại Hàn mỗ cũng chỉ mới gặp mặt Điền tiên tử hai lần mà thôi." Hàn Lập ho nhẹ một tiếng, trả lời vô cùng hàm hồ.

Phàn Bào Tử cười hắc hắc một tiếng, vẻ mặt lộ vẻ không tin, nhưng cũng không có hỏi tiếp mà lại chuyển sang đề tài khác. Có vẻ hứng thú hỏi đến sự kiện Minh Trùng Chi Mẫu và vị Chân Tiên giáng thế Mã Lương.

Hai vấn đề này ngược lại cũng không có gì lớn để giấu diếm, sau khi nghe Hàn Lập trả lời toàn bộ, Phàn Bào Tử vô cùng thích thú.

Sau nửa canh giờ, một mình Phàn Bào Tử quay về Kim Sắc cự thuyền, còn Hàn Lập thì đã biến mất tăm hơi.

...

Nửa tháng sau, trong một cái sơn động cực kỳ bí ẩn, Hàn Lập đang dán một cái ngọc giản màu trắng trên trán, ánh mắt chớp động không ngừng.

"Phong Nguyệt Chân Quân. Tiến giai Đại Thừa năm vạn năm. Người của Diêm Đô Giới, am hiểu Ngũ Nhạc Huyền Công..."

"Thiên Tước Tử. Tiến giai Đại Thừa ba vạn năm, người của Huyền Vĩ Giới, tinh tu ba mươi sáu loại độc công, có thể giết chết cùng giai một cách vô hình, tuyệt đối không thể để người này tiếp cận bản thân trong vòng trăm trượng..."

"Bát Nhã tán nhân, tiến giai Đại Thừa sáu vạn năm, người của Linh La Giới, chủ tu ba loại đại thần thông Phật môn, sở tu La Hán Kim Thân gần như đại thành, đã từng lấy sức lực một người, trong vòng một ngày chém giết ba gã ma tu Đại Thừa..."

Những tin tức này nhất nhất hiện lên trong thần thức của Hàn Lập, nhưng mà gương mặt hắn lại không có chút biểu cảm nào.

...

Ba tháng sau đó, đúng là ngày Đạo Quả Đại Hội chính thức bắt đầu, sau khi bộ tộc Chân Long cử hành một phen nghi thức thật lớn, trong một mảnh không gian cấm chế rất lớn chỉ có Long tộc mới có, sự kiện tranh đoạt Đạo Quả đã bắt đầu.

Ở một mảnh rừng rậm cao vút trong mây, Hàn Lập ở dưới những tầng cây đang phi hành về phía trước một cách chậm chậm cách mặt đất ba

thước.

Bỗng nhiên vài cây đại thụ trong khu vực lân cận chợt mở hồ một cái, phân biệt biến thành vài tên cự nhân dữ tợn cao trăm trượng, toàn thân xích lửa đầu trần, tràn ngập sát khí, hơn mười cái cánh tay giương lên lập tức có vô số lôi hỏa xanh biếc điên cuồng ập xuống.

Tiếng nổ ầm ầm đồng loạt vang lên!

Những quyền ảnh rậm rạp, phát ra từng chùm tia sáng màu xanh biếc chói mắt cũng từ trong tay những cự nhân này đánh nhanh xuống, trong lúc nhất thời cả phiến hư không giống như đều bị chèn ép dập nát.

"Tối tốt lắm "

Hàn Lập thấy vậy cũng không lộ ra vẻ giật mình, ngược lại sau một tiếng cười lạnh, một chân đột nhiên dẫm mạnh xuống.

"Oanh" một tiếng!

Bên dưới lập tức có vô số kiếm khí màu xanh biếc phóng nhanh ra, chém tan hơn phân nửa quyền ảnh cùng Lôi Hỏa, sau đó kim quang lại chợt lóe lên, một cỗ Ma thần ba đầu sáu tay cao cả ngàn trượng từ trong rừng rậm xông ra, sáu cánh tay xoay múa thật nhanh giống như bánh xe, nhất thời một vòng ánh sáng màu vàng kim mênh mông cuộn cuộn hiện ra, trong nháy mắt đã tiêu diệt toàn bộ những quyền ảnh còn thừa kia.

"Di!"

Nhất thời, một thanh âm giật mình vang lên ở trên một cây đại thụ cách xa vài dặm, lúc này sáu con mắt của Ma thần ba đầu nhanh như điện đảo qua, đột nhiên cái đầu ở giữa mở to miệng phun ra một quả cầu ánh

sáng màu xanh thẫm, bên trong mơ hồ bao vây một cái bình nhỏ màu xanh cao vài tấc.

Phàm nhân sắp kết thúc, một ít bạn đọc bởi vì cơ duyên viết sách bình luận mà bắt đầu bước vào con đường sáng tác, chúc phúc cho bọn hầy!

Chương 2442: Trở lại Nhân giới

Bình nhỏ chỉ hơi đón gió quay tít một vòng rồi bỗng nhiên lóe lên, không một dấu hiệu biến mất khỏi vị trí cũ.

Sau một khắc, phía trên không trung của rừng rậm cuồng phong gào thét, từng đám linh vân ngũ sắc cuộn cuộn tuôn ra.

Một tiếng sét đánh giữa trời quang, một cái miệng bình che khuất cả bầu trời đột nhiên hiện ra từ trong đám linh vân ngũ sắc, mới chỉ hơi hướng xuống phía dưới một chút, từ đó đã tuôn ra vô số phù văn màu xanh sẫm.

Những phù văn này vừa mới bay ra khỏi miệng bình đã lập tức ào ào nổ tung hóa thành từng đoàn thanh khí.

Trong thoáng chốc, một cỗ pháp tắc chấn động cực kỳ to lớn lập tức bao phủ khắp cả đại địa.

Từng tràng âm thanh “Oanh long long” âm âm vang lên!

Cả bầu không khí như khẽ run lên, vô số cây cối bùn đất như thủy triều phóng thẳng lên trời.

Mới bắt đầu chẳng qua chỉ là một vài cây cối cùng với từng khối bùn hình cầu, nhưng trong nháy mắt lập tức đã hóa lớn thành cả mảnh rừng rậm cùng với cả khối đất đai.

Không cần biết là bao nhiêu thứ nhưng cứ mỗi lần khoảng nghìn trọng xung quanh bị miệng bình hút vào, tất cả cùng lập tức âm âm chấn động

hóa thành bột phấn, đều bị khẽ hấp thu hầu như không còn lại chút gì.

Trong hư không chu vi ngàn dặm xung quanh, nhất thời tất cả đều trở nên mơ hồ vẩn vơ, đều bị một tầng ánh sáng màu xanh nhàn nhạt bao phủ vào trong, mặt đất tức thì hiện ra một cái thung lũng cực lớn đen sì, dưới đáy vô cùng nhẵn bóng, không có một chút cây cỏ nào hết, vẫn còn đang có chiều hướng lan rộng ra trông vô cùng quý dị.

Một tiếng gầm phần nộ vang lên, một đoàn ánh sáng màu trắng đột nhiên xông ra từ một chỗ bùn đất nào đó dưới thung lũng, sau một cái chớp động, liền biến thành một con voi khổng lồ cao hơn ngàn trượng.

Con voi khổng lồ này toàn thân như tuyết trắng long lanh, sau lưng lại có thêm một cặp cánh bằng lửa màu đỏ tím, chỉ hơi vỗ nhẹ một cái, lập tức nổi lên từng vòng lôi hỏa màu tím, hùng hổ bắn thẳng đến chỗ Hàn Lập.

"Hóa ra là Thiên Tượng Tôn Giả, thần nào lại có được thần thông Hóa Mộc Vi Linh."

Hàn Lập vừa thấy phi tượng màu trắng, đồng tử có chút co rút lại, nhưng một ngón tay chỉ hơi điểm nhẹ vào miệng bình trên không trung một cái, miệng niệm chú nhưng không phát ra chút âm thanh nào.

"Phanh" một tiếng.

Miệng bình cực lớn lại hơi lóe lên ánh sáng màu xanh, một vật gì đó mờ mờ từ đó bắn ra.

Con voi khổng lồ màu trắng gào lên một tiếng thảm thiết, trên người đột nhiên quý mị hiện ra một cái xiềng xích màu xanh sẫm, cũng chỉ hơi mơ hồ một cái đã cứng rắn trói chặt hẳn lại.

Hai cánh con voi khổng lồ điên cuồng vỗ đập, một tầng ánh sáng màu trắng óng ánh lưu chuyển bất định trên toàn thân, từng cỗ sóng khí kinh người điên cuồng tuôn ra, nhưng xiềng xích màu xanh sẫm lại vẫn cứ như giò bám vào xương quăn quanh người hắn, truyện lấy tại tại t.r.u.y.ệtruyenfull.vn chỉ hơi mơ hồ trong không trung một cái đã lại cứng rắn trói chặt.

Một tiếng gầm nhẹ vang lên!

Con voi khổng lồ lập tức vỡ tan ra giống hết từng mảnh gốm sứ vỡ vụn, từ đó hiện lộ ra một gã tăng nhân trung niên trên người mặc áo cà sa màu trắng.

Tăng nhân này diện mạo cực kỳ thanh tú, nhưng giờ phút này vẻ mặt lại tràn đầy kinh hoảng, thời điểm trông thấy xiềng xích thoáng cái lại xiết chặt vào, hắn lập tức cắn răng một cái, tay áo run lên, thoáng cái đã rút ra một lưỡi dao kỳ quái dài nhỏ màu đỏ như máu, sau khi lóe lên một cái đã hung hăng chém mạnh lên trên xiềng xích.

"Oanh" một tiếng!

Một cỗ huyết quang tanh tươi nồng đậm cuồn cuộn tỏa ra khắp nơi, trên bầu trời bỗng hiện ra một đóa hoa màu đỏ như máu cực kỳ chói mắt, hầu như bao phủ trọn cả thân hình tăng nhân vào bên trong nó.

Nhưng xiềng xích màu xanh sẫm vẫn cứ bình yên vô sự chuyển động cực nhanh bên trong đóa hoa màu máu đỏ, sau khi mơ hồ một cái, lại lần nữa vững vàng trói chặt tăng nhân lại.

Cùng lúc đó, ở vùng hư không xung quanh hiện ra từng mảng ánh sáng màu xanh, sau khi tụ lại ở chính giữa lập tức tạo thành một đạo vòi rồng

màu xanh mịt mờ phóng thẳng lên trời. Một cỗ sức lực mạnh mẽ không thể tin nổi từ đó tuôn ra, lập tức xé nát đóa hoa màu máu thành vô số mảnh nhỏ.

Tiếp theo, một mảnh ánh sáng óng ánh ở bên trong vòi rồng bỗng nhiên hóa thành vô số lưỡi dao cuộn cuộn chém tới tăng nhân đang đứng ở trung tâm.

Mỗi một lưỡi dao này đều mỏng như tờ giấy, mặt ngoài trải rộng một tầng linh văn màu xanh sẫm quý dị, đồng thời khí tức pháp tắc từ đó cũng nhàn nhạt phát ra.

Thần niệm của tăng nhân bị trói khế đảo qua những lưỡi dao này, sắc mặt thoáng cái tái nhợt không còn giọt máu, không đợi cho chúng chém tới đã lập tức hét lớn:

"Dừng tay, bản tăng nhận thua, chủ động nguyện ý đưa ra Đạo Bài." Vừa dứt lời, hắn liền vội vàng há miệng ra, phun ra một khối lệnh bài màu bạc nhạt.
nguồn truyện: t r u y ệ n y y

Chú ngữ trong miệng Hận Lập lập tức dừng lại, sau khi ánh mắt khế liếc qua tấm lệnh bài màu bạc nhạt một cái, mặt không biểu tình nói:

"Một cái? Những cái khác đâu rồi, nếu như đại sư không chịu giao ra toàn bộ, thì đừng trách tại hạ thật sự ra tay vô tình." Bạn đang đọc truyện tại

"Được rồi, ta giao toàn bộ ra đây! Gặp phải người mạnh mẽ như đạo hữu, xem như bản tăng xui xẻo vậy, chỉ có thể hoàn toàn rút lui khỏi cuộc tranh đoạt này." Tăng nhân trung niên nghe vậy, đồng tử có chút co rút lại, sau một thoáng cân nhắc, đành cười khỏ một tiếng nói.

Tiếp theo hắn lại há miệng phun ra hai tấm lệnh bài màu bạc nhạt nữa.

Lúc này đây, ngay khi hai khối lệnh bài vừa mới thoát khỏi sự khống chế của tầng nhân, lập tức không gian phía dưới hấn chấn động, một tòa quang trận ngũ sắc lăng không hiện ra.

Quang trận này chỉ hơi chuyển động xoay tròn một cái đã lập tức cùng với gã tầng nhân lóe lên biến mất không còn tung tích.

Tại chỗ cũ chỉ để lại ba khối lệnh bài màu bạc nhạt cùng với một cái xiềng xích màu xanh sẫm.

Hàn Lập trông thấy cảnh này thì không ngạc nhiên chút nào, ngược lại sau khi khẽ cười một tiếng thì đưa tay đánh ra một chiêu.

Sau một tiếng “Phốc”, xiềng xích màu xanh sẫm cùng miếng bình đang ở trên không trung, tất cả đều mơ hồ một cái rồi biến mất không thấy gì nữa, màn sáng màu xanh lá ở bốn phía cùng mây đen trong không trung cũng tán loạn rồi biến mất, một cái bình nhỏ màu xanh lá từ trên cao từ từ hạ xuống.

Cùng lúc đó, ba khối lệnh bài màu bạc nhạt cũng run lên tự bắn thẳng về phía Hàn Lập.

Tay áo Hàn Lập vung lên, ánh sáng óng ánh màu xanh lập tức cuốn đến trước người hấn, lệnh bài màu bạc nhạt cùng chiếc bình nhỏ màu xanh lá thoảng cái đã biến mất vô tung vô ảnh.

Sau khi thân hình hấn khẽ động, lập tức hóa thành một đạo thanh hồng phóng thẳng lên trời, sau khi độn quang chớp động vài cái đã thoát khỏi phiến khu vực này.

Một lát sau, vài đạo độn quang từ những hướng khác chọt bay tới, sau khi dùng thần niệm từ xa quét đến nơi này một lượt thì đều cẩn thận rồi đi mỗi người một hướng.

...

Mấy ngày về sau, trên không trung một mảnh sa mạc màu đỏ thẫm quý dị.

Hàn Lập biến thành Cự Viên ba đầu sáu tay màu vàng kim, một quyền hư không đánh cho một con cự trùng dữ tợn dài hơn trăm trượng nát bấy, từ bên trong thân thể kia không ngờ lại rơi ra một khối lệnh bài màu bạc nhạt.

Sau khi cái đầu ở giữa của Cự Viên khẽ hút khối lệnh bài màu bạc nhạt vào trong miệng thì lập tức thu lại pháp tướng biến thân, khôi phục hình người bay lên không rời đi.

...

Nửa tháng sau, phía trên một mảnh hải dương mênh mông bát ngát. Hàn Lập cùng một lão giả mặc áo bào màu vàng, một vị phu nhân mặc áo bào màu hồng, đang đứng đối lập với nhau từ xa tạo thành hình tam giác.

Thần sắc hai người kia đều ngưng trọng, duy chỉ có nét mặt Hàn Lập là không chút biểu tình.

Ở chỗ giữa ba người, một đầu cự kinh thân dài ngàn trượng màu vàng lằng không lơ lửng tại đó, trên người trải rộng các loại vết thương, khí tức như có như không, bộ dáng như đang hấp hối.

"Huyền thú này khó chơi như vậy, khẳng định là không chỉ có một khối lệnh bài bên trong cơ thể. Mà xem ra hai vị đạo hữu cũng không có ý định rời khỏi đây, đã như vậy thì hai người cũng không cần phải đi nữa, thu hoạch của các người cũng để luôn lại tại đây đi." cuối cùng Hàn Lập cũng mở miệng, nhưng thanh âm lại băng lạnh thấu xương, làm cho người ta nghe xong phải kinh hãi.

"Thần thông của các hạ mặc dù hơn người, nhưng muốn lấy một địch hai, cũng không tránh khỏi là quá xem thường ta cùng Hoa Dung phu nhân. Kể ra thì hai người tại hạ cũng muốn thử tranh đoạt cùng với đạo hữu." Nội tâm của lão giả mặc áo bào màu vàng chột rùng mình, nhưng lại hừ lạnh một tiếng nói.

Vừa dứt lời, hai tay của hắn hư không đánh ra một trảo, xung quanh mình hiện ra một thanh kiếm rất lớn đen như mực cùng với một bảo tháp màu xanh biếc.

Cự kiếm màu đen như mực chỉ hơi rung động, lập tức tạo thành một trận bão cát màu đen đầy trời cuốn đến.

Còn bảo tháp màu xanh biếc ngay sau khi được tế ra, tức thì đón gió nhoáng một cái hóa thành gần giống một ngọn núi khổng lồ, dưới đáy phát ra từng tầng hào quang diễm lệ bay thẳng xuống dưới chỗ Hàn Lập.

Phu nhân mặc áo màu hồng bên cạnh tức thì không nói hai lời, một tay bấm niệm pháp quyết, từng luồng hỏa diễm màu đỏ thẫm từ bên ngoài co thể phóng thẳng lên trời, sau khi xoay tròn tại chỗ, lập tức biến thành một con Phượng Hoàng lửa*** cực lớn màu đỏ thẫm.

***Nguyên văn: Hỏa Phong (cơn gió lửa). Nhưng xét thấy nội dung đoạn sau và do bởi chữ Phong cùng chữ Phượng gần giống nhau nên có lẽ là do lão Vong viết nhầm. Mạn phép sửa lại cho hợp lý!truyện copy tại tại t.r.u.y.ệ.n.y.y

Sau khi Phượng Hoàng này ngẩng đầu gáy một tiếng, hai cánh đột nhiên vỗ nhẹ, lập tức mang theo biển lửa cuộn cuộn xông tới phía trước.

"Tới hay lắm "

Hàn Lập tức thì quát khẽ một tiếng, một tay vung lên, ba tòa núi nhỏ màu sắc khác nhau bỗng nhiên hiện ra phía trước người, nhoáng một cái đã che chắn cho Hàn Lập ở phía sau, đồng thời tay kia cũng đánh ra một chưởng, chiếc bình nhỏ màu xanh lá thoáng cái hiện ra. Bạn đang đọc truyện tại

Miệng hắn lâm bảm vài tiếng, rồi ném chiếc bình nhỏ màu xanh lá lên không trung...

...

Một tháng sau, trung tâm của một không gian thần bí, trên một đài cao ở tầng mây cao vút, mấy tên trưởng lão Long tộc đang đứng tại đó quay về một hướng khác ngắm nhìn cái gì đó.

Bỗng nhiên từ xa hiện lên một đạo độn quang, một đạo thanh hồng chói mắt bay thẳng đến đó, chỉ sau vài cái chớp động đã bay tới lên trên đài cao, sau khi độn quang thu vào, một bóng người nhẹ nhàng hạ xuống, vừa vặn xuất hiện trước mặt mấy vị trưởng lão Long tộc.

Người này đúng là Hàn Lập.

Sau khi ánh mắt của hắn nhìn về phía đối diện một lượt, lập tức dừng lại trên người một lão già mặc áo bào màu vàng, khóe miệng cũng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

"Ha ha, quả nhiên Hàn đạo hữu là người đầu tiên kiếm được đủ Đạo Bài, đi đến Đạo Đài Chi Nhân." Lão già mặc áo bào màu vàng cười ha hả nói.

"Kim tiền bồi khen trật rồi, tại hạ cũng là do may mắn mới có thể gom góp đủ đầy đủ Đạo Quả Lệnh Bài nhanh như vậy. Kính xin mấy vị trưởng lão nhìn xem, số lượng đã đủ hay chưa." Hàn Lập trả lời, tay áo khẽ động,

lập tức trên trăm khối lệnh bài màu bạc nhạt từ đó bay thật nhanh ra, tất cả đều vững vàng lơ lửng trước mặt mấy người trưởng lão Long tộc.

"Ân, tổng cộng một trăm lẻ tám khối, những thứ này đủ để đổi lấy một quả Quảng Linh Đạo Quả rồi. Phong trưởng lão, mau lấy ra một Đạo Quả giao cho Hàn đạo hữu." Sau khi thần niệm của Kim trưởng lão khẽ quét qua số lệnh bài này thì hơi khẽ gật đầu, thập phần dứt khoát quay sang nói với một gã nam tử trung niên mặc áo bào màu trắng khác.

Nam tử mặc áo bào trắng nghe vậy khẽ cười một tiếng, một tay đưa vào trong tay áo tìm lấy ra một cái hộp trắng noãn như ngọc, sau khi đánh pháp quyết khai mở, lập tức lộ ra một linh quả màu đỏ tím óng ánh to bằng nắm đấm.

Ánh sáng toàn thân linh quả này phảng phất giống như phi thủy, mơ hồ tản mát ra một cỗ khí tức thom ngát khó diễn tả được thành lời.

Hàn Lập đứng cách xa mới chỉ hơi ngửi thấy được, cũng lập tức cảm thấy trong đầu mát lạnh, tai thính mắt tinh.

"Không hổ là bảo vật được xưng Ngàn Giới Đệ Nhất Linh Quả, quả nhiên không giống bình thường." Hàn Lập không có khách khí đưa tay nhận lấy hộp ngọc, ánh mắt sáng ngời đánh giá vật bên trong một lúc lâu mới hơi cảm khái nói một câu.

"Hắc hắc, công hiệu của linh quả này không cần lão phu nói nhiều nữa, chắc hẳn Hàn đạo hữu cũng đã hiểu rõ rồi. Đáng tiếc loại quả này cả đời chỉ có thể phục dụng một lần, nếu không nhất tộc chúng ta làm sao có thể cam lòng lấy ra tổ chức thịnh hội đây. Đúng rồi, Quảng Linh Đạo Quả không nên để ở bên ngoài quá lâu, tốt nhất là Hàn đạo hữu nhanh chóng cất kỹ đi thì hơn." Kim trưởng lão lời đầu tiên ngạo nghễ nói, sau đó lại có thiện ý nhắc nhở một câu.

"Đa tạ tiền bối chỉ bảo, chẳng qua văn bối cũng không cần phải phiên toái như vậy." nguồn truyện: t r u y ệ n y y Hàn Lập quay sang Kim trưởng lão khẽ cười, lập tức đưa tay nhắc linh quả từ trong hộp ra, sau đó đưa thẳng vào trong miệng. Sau vài tiếng nhấm nuốt, đã nuốt gọn vào trong bụng không còn dư thừa chút nào.

Một màn này lập tức làm cho tất cả trưởng lão Long tộc đang có mặt ở đây đều trở nên tròn mắt há mồm.

Hàn Lập lại chép miệng vài cái, bộ dáng như vẫn còn chưa thỏa mãn.

Chương 2443: Nhân giới đa dạng

"Hàn đạo hữu, người thật quá nóng vội, vậy mà lại trực tiếp phục dụng Đạo Quả như vậy." Một hồi lâu sau, Kim Trường lão mới hồi phục lại tinh thần, có vài phần đỏ khốc đỏ cười nói.

"Thiên Địa linh vật có thể ngộ nhưng không thể cầu như thế, đương nhiên phải sớm vào trong bụng mới an tâm nhất, cũng tránh lộ ra ngoài lại trâu chọc đỏ mắt kẻ khác." Hàn Lập mỉm cười trả lời.

"Nếu đạo hữu đã sớm có tính toán, chúng ta tự nhiên cũng không nói thêm gì nữa. Chẳng qua nếu phối hợp Quảng Linh Đạo Quả này cùng mấy loại linh vật khác, hiệu quả có lẽ sẽ tốt hơn một chút." Kim Trường lão than nhẹ một tiếng, nói.

"Thời gian vạn năm của Quảng Linh Đạo Thể có lẽ cũng đủ cho chúng ta sử dụng, nếu trong thời gian như vậy mà còn không cách nào làm cho tu vi tăng tiến thêm, nghĩ đến cho dù Đạo Thể này có nhiều thời gian hơn nữa cũng vô dụng. Nhưng cho dù có nói thế nào, lần này vẫn bồi cũng xem như nhận một lần nhân tình không nhỏ của quý tộc, nếu ngày sau có cơ hội, chắc chắn sẽ báo đáp. Những người khác cũng sắp tới nơi này, Hàn mỗ cũng không dừng lại ở đây nữa." Hàn Lập vốn đang lắc đầu, thần sắc bỗng nghiêm túc ôm quyền với đám người Long tộc, sau đó độn quang bên ngoài thân thể nổi lên, trực tiếp hóa thành một đạo ánh sáng màu xanh ngút trời rời đi.

Sau mấy cái chớp động, độn quang liền triệt để biến mất phía cuối chân trời.

"Không hổ là cường giả đã chém giết Tiên Nhân, nếu về sau hẳn thật sự có thể phi thăng Tiên Giới, có lẽ sẽ trở thành một tồn tại không thể xem nhẹ." Nam tử Long tộc mặc áo bào trắng chắc chắn tán thưởng một câu.

"Đúng, nhưng muốn vậy thì kẻ này phải thật sự có thể phi thăng Tiên Giới mới được." Kim Trưởng lão nhìn về hướng Hàn Lập biến mất, thần sắc lại thoáng có vài phần quý dị nói.

"Lời này của Đại Trưởng lão là có ý gì? Với thực lực của hắn, bây giờ lại phục dụng Quảng Linh Đạo Quả, có lẽ sẽ có cơ hội không nhỏ vượt qua phi thăng chi kiếp." Một thiếu nữ mặc áo bào màu xanh lục, bộ dáng như Trưởng lão Long tộc, có vài phần kinh ngạc nói.

Vài tên Long tộc khác cũng lộ ra vẻ mặt bất ngờ.

"Các người cảm thấy thần thức của người này như thế nào?" Kim Trưởng lão vẫn vẻ chòm râu, cũng không trực tiếp trả lời, ngược lại cười cười hỏi.

"Rất cường đại, cơ hồ là tồn tại số một số hai trong Đạo Quả đại hội lần này." Nam tử Long tộc mặc áo bào trắng suy nghĩ một chút liền quyết đoán trả lời.

"Đâu chỉ như thế, nếu ta không đoán sai, Thần Niệm lực mà người kia thể hiện ra trước mặt chúng ta chẳng qua chỉ là một phần nhỏ thần niệm chính thức của hắn mà thôi." Kim Trưởng lão cười hắc hắc một tiếng nói.

"Điều này sao có thể! Nói như vậy chẳng phải ngay cả Thần Niệm lực của ta cũng không thể so sánh với hắn sao. Kim Trưởng lão, chẳng lẽ người đã dùng bí thuật kia lặng lẽ dò xét qua kẻ này rồi?" Lúc này đã có người kinh sợ hô lên một tiếng. truyện lấy tại tại t.r.u.y.ệ.n.y.y

"Đúng là như thế. Nếu không lão phu sao có thể nói như vậy được. Thật vô cùng đáng tiếc, vốn dĩ Thần Niệm càng mạnh thì càng hữu ích với việc vượt qua phi thăng chi kiếp, nhưng Thần Niệm lực của hắc quá mức mạnh mẽ, thậm chí đã vượt qua cực hạn thừa nhận của sinh linh giao diện chúng ta rồi. nguồn truyện: t r u y ệ n y y Sau khi ta dùng Thiên phú dò xét qua đã phát hiện, thần thức của hắc nhìn qua thì cường đại, nhưng căn cơ lại có tai họa ngấm trùng trùng điệp điệp. Nếu không có kế sách ứng đối thỏa đáng, chỉ sợ mấy trăm năm kế tiếp, ngay cả tính mạng cũng không thể giữ được." Kim Trưởng lão ung dung nói.

"Cái gì? Thậm chí lại có loại chuyện này nữa sao!"

"Không biết bản thân người này có biết tai họa ngấm trong thần thức của mình hay không?"

"Cho dù hiện tại không biết, nhưng tin tưởng qua một thời gian ngắn nữa, có lẽ hắc sẽ phát giác ra, nhưng đến lúc đó chỉ sợ đã chậm mất rồi."

"Đúng vậy, loại chuyện liên lụy đến Thần Niệm lực này quả thực là khó giải quyết nhất, Long tộc chúng ta cũng không thể xuất ra đối sách nào tốt. Nếu không vừa rồi Kim Trưởng lão cũng sẽ trực tiếp mở miệng nhắc nhở a!"

Một đám Trưởng lão Long tộc sau khi kinh ngạc một phen đều không nhin được nhao nhao lên tiếng.

Mà đúng lúc này, tiếng xé gió nơi chân trời vừa vang lên, một đầu Giao Long trắng hồng đã xuyên qua hư không hiện ra, bay vút về phía đài cao.

Sau một tiếng nổ vang, một chỗ trước đài cao không xa hiện ra một thiếu niên tuấn tú, phong độ tư thái nhẹ nhàng, áo bào trắng, đai lưng ngọc, đầu đội kim quan, hai tay hạ xuống ôm quyền nói:

"Hiên Viên tộc 'Hiên Viên Kiệt' bái kiến chư vị đạo hữu Long tộc!"

"Cái gì? Là người của tộc Thượng Cổ Hiên Viên!"

Một đám Trưởng lão Long tộc trên đài cao nghe vậy liền kinh hãi, ánh mắt sáng lên, tất cả đều tập trung trên người thiếu niên, trong lúc nhất thời đã ném tất cả sự việc liên quan đến Hàn Lập ra sau đầu.

Một năm sau, Hàn Lập thuận lợi trở về Vô Nhai Hải thuộc Nhân tộc, cũng trở lại Thanh Nguyên Cung gặp mấy người Nam Cung Uyển, Băng Phượng một chút thời gian, kể lại một vài chuyện cực kỳ trọng yếu, sau đó liền lập tức tiến vào trong mật thất cấm chế trùng trùng điệp điệp, bắt đầu bế quan. Bạn đang đọc truyện tại

Lần này Hàn Lập bế quan tựa hồ không phải chuyện đùa, sau khi đi vào cũng không thấy xuất quan hiện thân.

Thời gian cứ vậy qua đi, trong nháy mắt đã trôi qua hai trăm năm.

Trong thời gian này, Nhân tộc đã xảy ra biến hóa kinh người, nghiêng trời lệch đất.

Mấy năm sau khi Hàn Lập bế quan, Băng Phách tiên tử với thân phận lão tổ Đại Thừa bỗng nhiên quay trở về Nhân tộc, ngay lập tức đã oanh động toàn bộ tộc quần.

Tiếp theo, Mộc Tộc và hơn phân nửa các chủng tộc nhỏ yếu phụ cận Nhân tộc lần lượt nguyện ý tôn Nhân tộc làm chủ, biểu hiện rõ ý định phụ thuộc.

Sau đó, Dạ Xoa tộc luôn luôn bất hòa với Nhân tộc, đột nhiên buông bỏ khu vực cư trú, tiến vào bên trong khu vực Man Hoang, không biết đã di chuyển đến nơi nào của Đại Lục.

Nhân tộc gặp tình cảnh này, đương nhiên không chút khách khí chiếm cứ phần lớn những khu vực này.

Theo đó, không ít Di tộc trên đại lục Phong Nguyên biểu hiện ra thiện ý với Nhân tộc, thậm chí cả Phi Linh tộc cũng trực tiếp nguyện ý kết minh với Nhân tộc.

Cơ hồ chỉ trong vòng chưa đến trăm năm, Nhân tộc dường như đã trở thành một trong những tộc làm cho người ta chú ý nhất trên đại lục Phong Nguyên.

Trong Nhân tộc không biết từ bao giờ lại lưu truyền một ít công pháp tu luyện đỉnh giai và các loại thần thông bí thuật kinh người.

Hơn nữa một ít Thiên tài Địa bảo vốn chỉ có thể phát hiện ra trong truyền thuyết cũng bắt đầu xuất hiện nhiều lần ở khu vực Nhân tộc.

Dưới sự kích thích như vậy, không ít Tu Tiên giả đẳng cấp cao trong tộc vốn bị kẹt tại bình cảnh, cũng trong thời gian ngắn đồng loạt tiến giai thành công.

Trong đám hậu bối gần đây càng xuất hiện một vài thiên tài có thể chất tu luyện đặc thù, khiến cho không ít thế lực điên cuồng tranh đoạt.

Yêu tộc với tư cách luôn luôn là minh hữu của Nhân tộc, tuy rằng không có được biến hóa long trời lở đất giống như Nhân tộc, nhưng thực lực cũng kịch liệt bành trướng giống như được thổi hơi vậy.

Sau khi Yêu tộc chiếm cứ một vài khu vực Nhân tộc không rảnh bận tâm, khu vực khổng chế so với trước kia hầu như tăng lên gấp bội.

Một vài công pháp thần thông mới xuất hiện, đan dược bảo vật có số lượng không nhỏ cũng từ Nhân tộc chảy vào trong Yêu tộc, khiến bọn họ

cũng được lợi ích không nhỏ.

Mà tất cả những điều này, nếu ai có ý cẩn thận truy xét liền có thể phát hiện, ngọn nguồn của toàn bộ những biến hóa đó đều đến từ cùng một nơi.truyện lấy tại tại t.r.u.y.ệ.n.y.y

Bất luận là công pháp đỉnh giai, hay là những bảo vật đan dược cực kỳ quý hiếm kia, đều xuất hiện đầu tiên ở khu vực phụ cận Thanh Nguyên Cung, sau đó mới lặng lẽ thần không biết quỷ không hay xuất hiện ở khu vực khác. Vì vậy nên thực lực hai tộc mới có thể thoát thai hoán cốt với tốc độ kinh khủng như vậy.

Lại qua hai trăm năm sau, một chỗ ở biên giới khu vực phong ấn tiếng tăm lừng lẫy ở Ma giới, một đội vệ sĩ Ma tộc đang đánh mấy con ma lang hai đầu kéo một chiếc phi xa màu đen, nhanh chóng tuần tra tại tầng trời thấp.

Đúng lúc đội vệ sĩ vừa mới đi xa, tại một chỗ trong không trung bỗng nhiên xuất hiện chấn động nhàn nhạt, một bóng người mờ mờ màu xanh lặng yên xuất hiện.

Hắn chỉ quay đầu nhìn lướt về hướng mấy tên vệ sĩ đi xa, sau đó lập tức nhìn về một chỗ sâu trong khu vực phong ấn.

"Không ngờ Luyện Thần Thuật này lại thực sự khó giải quyết như vậy, ngay cả Ma Quang và Hỏa Tu Tử cũng đều thúc thủ vô sách. Đáng tiếc qua Sưu hồn chỉ lấy được phần nhỏ trong trí nhớ của một vị Tiên Nhân khác, nếu không nói không chừng cũng không cần đi chuyến này rồi." Bóng người máu xanh nhạt thì thảo vài tiếng, sau đó thân hình khẽ chuyển động, lần nữa biến mất không một tiếng động.

Một ngày sau, bóng người màu xanh xuất hiện lần nữa ở một chỗ bí ẩn nào đó trong khu vực phong ấn.

Cách đó không xa là một tế đàn màu máu cao lớn dị thường, phía trên là một cái bình bát (*) đen kịt, bốn phía lại có tám cây đồng trụ màu xanh to lớn đứng vững.

(*) bình bát: chén ăn của sư

"Hàn đạo hữu, ngươi đến thật đúng hẹn. Xem ra chỗ không tốt của Luyện Thần Thuật, ngươi đã không tiếp tục hoài nghi thêm gì nữa rồi." Bóng người màu xanh vừa mới tới gần tế đàn, bình bát màu đen nhoáng một cái, từ bên trong truyền ra giọng nói nhàn nhạt của nam tử.

Bóng người màu xanh đúng là Hàn Lập bế quan hai trăm năm, rút cuộc đã phát hiện thức hải xảy ra vấn đề, lâm vào đường cùng liền lặng yên ly khai Thanh Nguyên Cung, lần nữa tiến vào Ma giới.

"Ước định của tiền bối lúc trước có thay đổi hay không?" Hàn Lập nhìn chằm chằm vào bình bát trên tế đàn, mặt không biểu tình, hỏi.

"Với thân phận của bản đạo, sao có thể có thể nuốt lời được đây!" Giọng nói của nam tử không chút do dự vang lên.

"Nếu đã như vậy, ta đáp ứng điều kiện lúc trước của tiền bối. Tiền bối cũng nên cho ta biết phương pháp tu luyện chi tiết tầng thứ ba Luyện Thần Thuật a." nguồn truyện: t r u y ệ n y y Hàn Lập suy nghĩ một chút, sau đó liền chậm rãi nói.

"Ha ha, Hàn đạo hữu làm như thế mới là cử chỉ sáng suốt. Dù sao chỉ có tu thành tầng thứ ba, ngươi mới có đủ thời gian phi thăng Tiên Giới, nếu không hết thầy đều là nói chuyện viển vông mà thôi." Nam tử khẽ nở nụ cười, lộ vẻ hết sức cao hứng.

Tiếp đó trong bình bát vang lên thanh âm “ông ông”, một đạo ánh sáng trắng bắn ra từ trong đó, sau một cái chớp động đã tới trước mặt Hàn Lập.

Rõ ràng đó là một ngọc phù lớn cỡ bàn tay, mặt ngoài khắc sâu vô số phù văn vàng bạc, đồng thời từng điểm tinh quang ngũ sắc chớp nháy bất định, lộ vẻ thần bí vạn phần.

"Đây chính là trương bảo phù có thể nổi thẳng đến Tiên Giới kia, về phần pháp quyết thúc dục tế luyện là như vậy..." Nam tử nói xong, theo bản năng hạ thấp giọng xuống.

Nửa ngày sau, một đạo cầu vòng màu xanh ở trung tâm một hồ nước trong khu vực phong ấn bắn ra, sau mấy cái chớp động liền nhận ra phương hướng chuẩn xác bắn đi.

Trong đạo ánh sáng màu xanh, Hàn Lập hai tay để sau lưng, mặt mũi tràn đầy vẻ do dự, tựa như đang suy nghĩ về một sự tình gì đó. Bạn đang đọc truyện tại

Ba trăm năm sau, trong một gian đại điện của Thanh Nguyên Cung, một nữ tử mặc áo trắng, dung mạo xinh đẹp, đang cung kính nói gì đó với Hàn Lập ngồi ngay ngắn bên trên.

Cuối cùng nàng hơi khom người xuống, bàn tay cuốn một cái, lấy ra một vòng tay trữ vật mờ mịt hơi nước, hai tay dâng lên trao cho Hàn Lập.

"Bạch Quả Nhi, người làm tốt lắm. Không ngờ lần này người ra ngoài du lịch chẳng những tu luyện Hàn Phách thần thông tới cảnh giới như thế, còn tìm được nhiều Hạo Âm Thạch như vậy, chuyện này thật sự rất không dễ dàng." Hàn Lập dùng thần niệm đảo qua vòng tay trữ vật trong tay một chút, lại quan sát môn hạ đệ tử trước mắt, trên mặt lộ ra một chút vui vẻ hiếm thấy.

Chương 2444: Bắc Cực Nguyên Tĩnh

"Đệ tử cũng là lần này lúc đi du lịch tại Tây Xuyên chi địa ở đại lục Lôi Đình, phát hiện một mỏ Huyền Ngọc ẩn giấu cực sâu, trong lúc vô ý mới phát hiện được nhiều Hạo Âm Thạch ở chỗ trung tâm của nó như vậy." Bạch Quả Nhi lập tức cung kính trả lời.

"Thì ra là thế, nhưng nếu không phải người tu luyện Hàn Phách thần thông tới cảnh giới như thế, chỉ sợ cũng không cách nào cảm ứng được những Hạo Âm Thạch này. Lần này xem như người lập nhiều đại công rồi, đi xuống trước đi. Lát nữa hiển nhiên ta sẽ trọng thưởng xứng đáng." Hàn Lập gật đầu, sau đó thần sắc ôn hòa phân phó.

"Vâng, vậy đệ tử xin cáo lui trước." Lúc này Bạch Quả Nhi nhu thuận thi lễ lần nữa, sau đó liền thôi lui ra khỏi đại điện.

Hàn Lập chờ thân ảnh xinh đẹp của Bạch Quả Nhi biến mất sau cửa điện, trên mặt mới hiện lên vẻ dăm chiêu.

Hạo Âm Hàn Phách Sơn trong Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn rút cuộc đã có thể luyện chế.

Bây giờ cũng chỉ còn lại tài liệu để luyện chế tòa Bắc Cực Nguyên Sơn cuối cùng là không có tin tức gì. Nhưng đối với điều này, thực sự hắn cũng không quá lo lắng.

Năm đó ở Truy Ma Cốc tại Nhân giới, hắn đã từng tận mắt thấy số lượng Bắc Cực Nguyên Quang kinh người, nghĩ tới hắn là tại nơi đó có thể dễ dàng tìm được số lượng Bắc Cực Nguyên Tinh cần thiết.

Tuy nhiên với tu vi cảnh giới hiện tại của hắn, bản thể đương nhiên không thể nào trực tiếp hạ giới được. Nếu không sẽ không thể nào chịu đựng nổi lực bài xích kinh khủng của giao diện, cũng chỉ có thể vận dụng Tinh Bàn chuyên môn phá giới, cộng thêm một cái giá không nhỏ, mới có thể để một đám phân hồn phá giới trở lại Nhân giới mà thôi.

Hắn một mực bồi dưỡng một đám phân hồn đặc thù trong Nguyên Hồn Đăng, lần này rút cuộc cũng có thể phái đi làm một việc trọng dụng rồi.

Hàn Lập vừa nghĩ đến việc có thể trở lại Nhân giới, Thất Huyền Môn, Hoàng Phong Cốc, Lạc Vân Tông, một đám tên gọi tông môn lập tức hiện lên trong đầu, đồng thời hình dáng cha mẹ, tiểu muội, Lệ Phi Vũ, Đại Diễn Thần Quân lại càng hiện lên rõ ràng hơn, cả tâm trí hắn trong lúc này đều triệt để lâm vào hồi ức. truyện lấy tại tại t.r.u.y.ệtruyenfull.vn

Mấy tháng sau, một tiếng nổ kinh thiên động địa truyền ra từ trong một gian mật thất của Thanh Nguyên Cung, trong một cái đỉnh đỏ thắm cực lớn trong mật thất, một ngọn núi nhỏ óng ánh, màu trắng như tuyết thấp thoáng hiện ra bên trong vô số ngọn lửa màu bạc lượn lờ.

Ngọn núi nhỏ kia vừa mới ra khỏi đỉnh lô, lập tức đón gió lớn lên, mặt ngoài của nó có các loại phù văn màu trắng như ẩn như hiện, một cỗ hàn khí trắng xóa từ phía trên cuộn cuộn tuôn ra.

"Rút cuộc đã luyện thành Hạo Âm Hàn Phách Sơn, lúc này chỉ còn lại duy nhất tòa Bắc Cực Nguyên Sơn a." Hàn Lập đang ngồi xếp bằng ở một góc mật thất, nhìn ngọn núi nhỏ óng ánh trước mắt, hai mắt khẽ nhúu lại.

Một năm sau, Nhân giới, trên một con đường nhỏ bí ẩn ở biên giới giữa Đại Tấn và Man tộc, mấy tên nam tử tướng mạo hung ác, đang vây quanh một đồng lửa nướng một con thú nhỏ không biết tên, đồng thời cũng to nhỏ nói gì đó.

Mấy người này tuy quần áo cũ nát nguồn truyện: t r u y ệ n y y, nhưng bên người đều mang theo đoản đao, trường thương, ... các loại binh khí, trên bề mặt của chúng còn đọng lại vài vết máu.

Phía xa xa bên cạnh đồng lửa còn một gã nam tử vóc người gầy yếu đang nằm ngang trên mặt đất.

Nam tử này thoát nhìn chỉ khoảng hai mươi, hai một tuổi, sắc mặt tái nhợt dị thường, hai mắt nhắm nghiền, mặc một bộ nho bào màu lam, toàn thân bị dây thừng trói chặt, cái miệng há ra đang bị một thanh gỗ hai đầu vót nhọn chèn chặt lại, hơn nữa còn có một dòng máu đen nhỏ không ngừng chảy ra, bộ dáng như sắp chết vậy.

Vài tên đại hán kia lại coi như không thấy, vừa ăn thịt, vừa cao hứng bưng bưng nói chuyện với nhau.

Không biết bao lâu sau, một tên nam tử tóc tai bù xù trong đó, đột nhiên nói với những người khác một câu:

"Tên nghèo kiết xác hủ lậu kia chắc cũng tắt thở rồi, ai qua xem một chút đi. Hắc hắc, chỉ là một thư sinh nghèo trói gà không chặt mà cũng dám quản nhân sự của mấy người chúng ta. Thật đúng là không biết sống chết."

"Ta đi nhìn qua hắn một cái. Tên nghèo kiết xác này hơn nửa ngày không nhúc nhích lấy một lần, hắn cũng sắp chết rồi. Nếu hắn còn không chết, ta sẽ bồi thêm cho một đao, tự tay tiễn hắn đi Hoàng Tuyền." Một gã

nam tử khác dáng người rất nhỏ gầy, liếc xéo về phía nam tử đang bị trói chặt, mặt mũi tràn đầy sát khí nói.

"Tùy ngươi, nhưng cũng nên giải quyết gọn gàng một chút. Ngày mai chúng ta cũng nên ly khai khu vực này, đến một nơi khác tiếp tục tiêu dao. Gần đây thế giới tu đạo đại loạn, ngay cả cấp bậc như ta cũng không thể tiếp tục lẫn lộn nữa." Nam tử tóc tai bù xù kia, không có ý kiến gì, nói.

Nam tử gầy nhỏ cười cười với vẻ cực kỳ dữ tợn, sau đó cầm lên một thanh đơn đao, đúng là đi về phía nam tử mặc áo lam.

Hắn tung ra một cước.

Một tiếng trầm đục vang lên!

Nam tử áo lam bị đá bay ra xa vài thước, mặt hướng lên trời, nhưng toàn thân vẫn bất động, máu đen nơi khoe miệng có vài phần ngưng đọng lại.

Nam tử nhìn như gầy yếu này, không ngờ khí lực lại không nhỏ chút nào.

"Vậy mà lại chết thật à! Phì, coi như vận khí ngươi cũng tốt, nếu không còn phải chịu đựng thêm một đao của bốn đại gia." Nam tử gầy nhỏ thấy vậy, nhổ một cục đàm xuống mặt đất, sau đó liền nhấc đao, xoay người đi về bên cạnh đồng lửa ngồi xuống.

Đúng lúc này, bỗng nhiên một cỗ tà phong xám xịt từ xa xa cuốn tới, bên trong chợt hiện lên hỏa diễm, một tiếng cười quái dị trầm thấp truyền ra:

"Hay a, không thể tưởng được nơi hoang vu này vậy mà cũng có thể gặp được con mồi tốt như thế. Hấp thu âm hồn của các ngươi, bảo vật kia của ta cuối cùng cũng có thể tế luyện thành công."

"Không xong rồi, là tên yêu đạo gây xôn xao khu vực chung quanh, mọi người chạy mau!" Nam tử tóc dài nghe xong lời nói kia, sắc mặt đại biến, lập tức quát to một tiếng, sau đó đứng bật dậy, binh khí cạnh người cũng không kịp lấy, vội vàng chọn một phương hướng chạy đi như điên.

Mấy tên khác thấy vậy, mặt cắt không còn chút máu giải tán ngay lập tức, điên cuồng chạy đi.

Trong nháy mắt, xung quanh đồng lửa chỉ còn lại một mình nam tử mặc áo lam bất động nằm đó.

"Cạc cạc ..."

Tiếng cười quái dị không ngừng vang lên trong cơn gió xám xịt kia, nó quay tít một vòng, đột nhiên từ trong đó bắn ra mấy luồng khí đen đuổi theo các phương hướng khác nhau.

Sau một lát, từng tiếng kêu thảm thiết thê lương trước sau truyền đến từ các hướng kia.

Theo đó tiếng cười quái dị âm hiểm liền dừng lại, tất cả các luồng khí đen kia đột nhiên quay về chỗ không trung bên trên ngọn lửa, chúng quay tròn một vòng rồi tụ lại, tại tầng trời thấp hiện ra một gã đạo sĩ mặc đạo bào màu đen. Bạn đang đọc truyện tại

Đạo sĩ kia có một đôi mắt tam giác nhỏ, hai hàng lông mày dài hẹp, gây cho người ta một cảm giác âm hiểm vạn phần, giờ phút này tay hắn đang nâng một tinh cầu màu xám trắng, mặt mũi tràn đầy vẻ cao húng.

"Không tệ, không tệ! Tinh hồn mấy tên kia không ngờ lại ẩn chứa sát khí nồng đậm như thế, xem ra người chết tại trong tay bọn chúng cũng không ít, dùng để tế luyện bảo vật kia của ta đúng là không thể tốt hơn rồi.Ồ, bên cạnh vẫn còn một người nữa, dường như hồn phách còn chưa tán đi, vậy thì

cũng thu luôn đi."truyện dc copy tại tại t.r.u.y.ệ.n.y.y Đạo sĩ áo đen vốn đang hoa chân múa tay vui sướng một phen, ánh mắt quét qua mặt đất một lần nữa, trên mặt lộ vẻ bất ngờ, nhưng ngay sau đó liền rung rung tinh cầu trong tay về hướng nam tử đang nằm dưới đất.

‘Phốc’ một tiếng, một luồng khí đen từ mặt trên tinh cầu cuốn ra, bay thẳng về phía nam tử kia.

"Oanh ..."

Trong nháy mắt khi luồng khí đen vừa mới tiếp xúc với nho sinh áo lam, bỗng nhiên nó lại không có chút dấu hiệu nào vỡ tan ra, sóng khí cuộn cuộn thổi ra khiến bản thân đạo sĩ cũng phải liên tục lùi lại phía sau.

"VÀ nào đạo hữu nào lén lén lút lút, sao không hiện thân gặp mặt." Đạo sĩ áo đen thấy thế, trong nội tâm cả kinh quát to một tiếng, sau đó vội phóng ra mấy trương Phù lục, thoáng một cái liền hóa thành mấy tầng sáng màu sắc khác nhau bảo hộ hấn vào trong, đồng thời mặt mũi mang theo vẻ cực kỳ cẩn thận bắt đầu dò xét bốn phía.

"Nhìn người một thân tà khí, chắc hẳn tu luyện một loại công pháp Ma Đạo cấp thấp nhất a." Một giọng nói nam tử nhàn nhạt từ bên cạnh truyền ra.

"Ai?"

Đạo sĩ áo đen bị dọa nhảy lên, vội vàng quay đầu nhìn về phía phát ra thanh âm, nhưng vừa nhìn đã không nhận được trọn mắt há hốc mồm.

Chỉ thấy tên nho sinh áo lam kia vốn đang nằm trên mặt đất, chẳng biết đã ngồi dậy từ lúc nào, chẳng những dây thừng trên người và cây gậy trong miệng không thấy đâu nữa, mà còn dùng một loại ánh mắt mơ hồ nhìn hấn.

"Các hạ là ai, đến đây vì bản đạo sao?" Đạo sĩ áo đen kinh nghi, trong đầu xuất hiện vô số ý nghĩ, hết sức cẩn thận hỏi.

"Vì ngươi mà đến sao? Ha ha, ngươi cũng quá xem trọng mình rồi, chỉ sợ toàn bộ Nhân giới này cũng không có ai đủ tư cách khiến ta làm như thế đấy." Ánh mắt nam tử áo lam quét qua xung quanh một vòng, sau đó lại liếc về phía đạo sĩ, trên mặt hiện ra vẻ trào phúng nói.

"Cái gì? Nhân Giới? Ngươi là ..."

"Được rồi, có cái gì để nói với một tên tiểu bối Ma đạo như ngươi đây, ta cũng có thể lập tức biết nơi này là nơi nào của Nhân giới mà." Ánh mắt nho sinh áo lam lạnh lẽo. nguồn truyện: t r u y ệ n y y Trực tiếp cắt ngang câu nói của đạo sĩ áo đen, hần há miệng ra, một sợi tơ màu xanh lập tức bắn ra.

Tiếng xé gió "xuy xuy" vang lên!

Mấy tầng sáng hộ thân bên ngoài người đạo sĩ áo đen lúc này vỡ vụn ra, trên trán hần xuất hiện thêm một cái lỗ máu, không kịp phát ra tiếng nào, trực tiếp xoay người ngã xuống đất.

Nho sinh áo lam nhẹ nhàng nhấc tay lên.

"Vèo" một tiếng, thi thể đạo sĩ áo đen lẳng không bay đến rồi lơ lửng bên cạnh.

Ánh sáng màu lam trong mắt nho sinh lóe lên, một sợi tơ óng ánh từ giữa hai đầu lông mày mơ hồ bắn ra, chớp một cái đã chui vào trong đầu đạo sĩ.

Kết quả chỉ một lát sau, nho sinh nhẹ buông tay, cứ mặc cho thi thể đạo sĩ rơi xuống mặt đất.

"Đại Tấn nội loạn! Chính tà đại chiến! Có chút thú vị! Không ngờ lúc này trở lại Nhân giới, vậy mà lại trở nên hỗn loạn như thế. Nhưng những điều này cũng không có quan hệ nhiều lắm với ta! Đáng tiếc tu vi kẻ này mới chỉ là Trúc Cơ, sự tình biết được không nhiều lắm, cũng không biết tình hình Thiên Nam bên kia như thế nào!"

Nho sinh áo lam như đang suy nghĩ điều gì, sau khi thì thảo vài tiếng mới không chút hoang mang đứng dậy.

Hắn đương nhiên là Hàn Lập trở về Nhân giới, tuy rằng đám phân hồn này mang theo không nhiều pháp lực cho lắm, chỉ xấp xỉ Nguyên Anh đỉnh phong, nhưng đối với Nhân giới mà nói, gần như đã là loại tồn tại vô địch rồi.

Hàn Lập quan sát trên dưới thân người, quần áo đầy bụi bặm, sau đó lại đưa tay sờ soạng gương mặt một chút bỗng nhướng mày lên.

Đột nhiên hai tay của hắn bấm niệm pháp quyết, một tầng ánh sáng màu xanh hiện ra bao trọn thân hình, sau một thoáng mơ hồ, một gã thanh niên mang vẻ mặt bình thường, mặc áo bào xanh xuất hiện ở chỗ cũ.

Hàn Lập sau khi thi triển bí thuật, rất dễ dàng biến ảo thân thể thành hình dáng của mình, sau đó hắn giậm chân một cái liền hóa thành một đạo cầu vòng phá không rời đi.

Bên ngoài một tòa đại thành nào đó ở Đại Tấn, mấy trăm vạn binh sĩ đang dọc theo từng cái thang mây cao ngất giống như những con kiến, dốc sức liều mạng bò lên phía trên tường thành.

Mà ở trên tường thành, binh sĩ thủ thành cũng đang dốc sức liều mạng dùng cung tên điên cuồng bắn xuống phía dưới, hơn nữa càng có hàng dãy

trường thương liều mạng đâm về phía những binh sĩ công thành đang bò lên tường thành.

Trong lúc nhất thời, máu chảy thành sông, sát khí ngút trời.

Chương 2445: Phi Thăng chi kiếp

Tại một chỗ cao mấy ngàn trượng trên bầu trời, mấy trăm tên tu sĩ "chính tà" đang chia thành hai phe liều mạng chém giết.

Sát khí cuộn cuộn cả một vùng, vô số quỷ ảnh trùng điệp biến ảo hiện ra, một phe bày ra vài tòa pháp trận loại nhỏ, các loại pháp khí bảo vật, âm thanh điện quang lôi hỏa gầm rú rung trời.

Mà người có cảnh giới cao nhất trong những tu sĩ này cũng chỉ là hai tên tu sĩ Kết Đan, còn lại đa số đều có tu vi Trúc Cơ.

"Quả nhiên Đại Tấn đại loạn có quan hệ rất lớn với việc những tông môn thế lực này nhúng tay vào. Nhưng bất kể là bên phe nào chiến thắng, nguồn truyện: t r u y e n y e rằng Hoàng tộc Đại Tấn cũng đều có khả năng thay đổi dòng họ." Hàn Lập đứng trên một đám mây trắng rất cao trên bầu trời đánh giá cuộc đại chiến phía dưới, lại có chút cảm khái thở dài nói.

Mọi chuyện xảy ra ở Đại Tấn năm đó lại hiện ra trong tâm trí hắn rõ mồn một giống như vừa diễn ra ngày hôm qua, nhưng trên thực tế đã trôi qua mấy ngàn năm, chưa cần nói những người cũ năm xưa còn hay mất, chỉ sợ là ngay cả những tông môn ngày xưa mà hắn biết cũng có nhiều khả năng đã biến mất.

Hiện tại cái gọi là thủ đoạn tranh đấu của đám tu sĩ "chính tà" bên dưới đương nhiên càng không xứng để Hàn Lập quan tâm.

Hắn chỉ dừng lại gần đó trong chốc lát rồi lập tức một tay bấm niệm pháp quyết, tiếp tục lặng yên biến mất vào trong những đám mây trắng.

Tại một nơi cấm địa bị thiết hạ cấm chế trùng điệp ở phía nam Đại Tấn, nhiều đội tu sĩ mặc quần áo của nhiều tông môn khác nhau đang tuần tra một cách rất nghiêm chỉnh ở chân một ngọn núi lớn, cao vút mây xanh.

Khắp cấm địa cũng đã được bố trí cấm chế cấm không vô cùng lợi hại, ngoại trừ cảnh giới cao nhất Nguyên Anh lão tổ là có thể bay, những vệ sĩ này thật sự không hề lo lắng có người trực tiếp tiến vào trong ngọn núi lớn từ trên không trung.

Năm xưa, tuy rằng ngọn núi lớn này đã từng gây ra biến động cực kỳ to lớn, thậm chí có không ít tu sĩ cao giai vì vậy mà ngã xuống, kết quả khiến cho mấy đại tông môn hiệp lực tiến hành phong ấn, cử người trông giữ. Nhưng từ mấy ngàn năm trước đến nay, những bảo vật còn sót lại bên trong cũng đã sớm bị đào móc không còn, căn bản không còn cái gì đáng giá để cho những tồn tại cao giai chú ý. Bạn đang đọc truyện tại

Cho nên những tên tu sĩ thủ vệ của những tông môn này nhìn như vô cùng chăm chú, nhưng thực tế đều là giả dối, hoàn toàn là làm qua loa cho có lệ mà thôi.

Dưới tình hình như vậy, thỉnh linh xuất hiện một đạo hư ảnh mờ mờ, không xem những cấm chế trùng điệp và nhiều đội thủ vệ vào đâu, chợt lóe lên một cái đã đi vào trong ngọn núi đen.

Sau nửa canh giờ, Hàn Lập hiện ra trên bầu trời cách đỉnh ngọn núi lớn hơn trăm trượng, sau đó cúi đầu, thần niệm khẽ quét về phía ngọn núi bên dưới.

Đối với lực thần niệm khổng lồ của hắn thì kể cả khi núi này được bảo hộ trong rất nhiều tầng cấm chế cũng không thể ngăn cản được chút nào, trong nháy mắt hắn đã nhìn thấu toàn bộ mọi góc ngách của ngọn núi lớn.

Sau khi Hàn Lập nhìn thấy một vài nơi quen thuộc như thực như ảo, trên mặt hắn hiện ra một chút phức tạp.

"Nếu như Côn Ngô Sơn đã cảnh còn người mất, vậy thì người cũng không cần hiện hữu nơi đây làm gì, ta tiễn người quay về trong hư vô vậy."

Sau khi Hàn Lập thì thảo một câu, bỗng nhiên thân hình nhoáng lên, hóa thành một đạo cầu vòng phóng lên trời.

Một lát sau, đỉnh ngọn núi lớn bỗng rung động kịch liệt, một bàn tay khổng lồ màu xanh dài gần ngàn trượng xuyên qua hư không hiện ra, hung hăng vỗ xuống.

Một tiếng nổ khiến cho đất rung núi chuyển vang lên, lập tức kích thích vô số quang sáng cấm chế, từng vòng không gian dao động mãnh liệt nhộn nhạo xuất hiện.

Cả ngọn núi lớn mơ hồ một cái đã biến mất không thấy đâu nữa, tại chỗ cũ chỉ còn lưu lại một cái hố to sâu vô cùng.

Một màn này đương nhiên bị tất cả những tu sĩ tuần tra ở xung quanh đó nhìn tận mắt, mỗi người không nhận được trọn mắt há hốc mồm, nghi ngờ bản thân mình đang nằm mơ.

Sau đó không lâu, một vài lão quái Nguyên Anh kỳ bị việc này kinh động, cũng gấp gáp chạy tới.

Nhưng sau khi bọn hắn tra xét một phen, ngoại trừ phát hiện xung quanh đó còn lưu lại chút dấu vết của lực lượng không gian ra thì không thể tìm

được tung tích của Côn Ngô Sơn đâu nữa. Bọn hắn cũng chỉ có thể ôm một bụng đầy nghi hoặc mà hậm hực rời đi.

Về sau, việc này đã trở thành một trong mười truyền thuyết lớn nhất không thể tưởng tượng nổi ở Đại Tấn, một đoạn thời gian sau đó, Côn Ngô Sơn đã trở thành đề tài đàm luận của vô số tu sĩ.

Nhưng theo thời gian trôi qua, những tin đồn có liên quan cũng ngày một ít đi, sau vạn năm thì chỉ có thể tìm thấy sự việc liên quan đến Côn Ngô Sơn trên một vài điển tịch, thông qua vài chữ miêu tả đại khái lại mà thôi.

Loạn Tinh Hải, thánh địa Thiên Tinh Thành, lúc này đang nhốn nháo, náo nhiệt vô cùng, vô số thuyền lớn nhỏ như con kiến đang đi về phía hòn đảo lớn này.

Ở trong thành, tu sĩ Trúc Cơ, Kết Đan xuất hiện nhiều vô số kể, ngẫu nhiên còn có thể thấy một hai Lão tổ Nguyên Anh kỳ ngời xe bay ngang trên không bên trong thành, thẳng đến đỉnh cao nhất của Tinh Cung.

Hôm nay chính là sinh nhật ngàn năm một lần của 'Lăng lão tổ', người đứng đầu Tinh Cung, tất cả các thế lực lớn nhỏ trong Tinh Hải đã bắt đầu chuẩn bị đại lễ của mình từ mười mấy năm trước rồi. Bọn họ chỉ cầu mong có thể làm cho vị Lăng lão tổ này vui vẻ, như vậy thì thế lực của bọn họ mới có thể tiếp tục được Tinh Cung che chở bình yên.

Đến trưa, trong đại điện Tinh Cung đã có khoảng mười mấy tên tu sĩ Nguyên Anh tụ tập, trên mặt tất cả đều hiện lên vẻ cung kính nhìn một nữ tử nhìn như còn trẻ, mặc cung trang màu trắng đang ngồi trên ghế chủ vị.

Nàng này mặt như Bạch Ngọc, trời sinh xinh đẹp dị thường, nhưng khi đôi mắt đẹp lấp lóe tinh quang đảo qua chỗ nào thì những lão tổ Nguyên

Anh ở chỗ đấy vội vàng cúi đầu xuống, biểu lộ vẻ vô cùng cung kính.

Với tư cách là tu sĩ Hóa Thần sơ kỳ duy nhất trong Loạn Tinh Hải, hơn nữa bởi vì một nguyên nhân thần bí không ai biết nào đó, thọ nguyên của nàng vậy mà lại có thể đột phá giới hạn của tu sĩ Nhân giới, vẫn còn sống đến tận hôm nay, vị Lăng cung chủ này hoàn toàn có tư cách khinh thường toàn bộ chúng tu sĩ. Bạn đang đọc truyện tại

"Thời gian cũng đến rồi, bắt đầu làm lễ đi." Trong lúc một vài thị nữ đem một ít linh quả, linh trà đưa đến trước mặt tất cả những tu sĩ Nguyên Anh kia, vị Lăng cung chủ này thản nhiên nói.

Bên dưới lập tức có người ‘dạ’ một tiếng rồi tiếp tục sai bảo xuống.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài đại điện chợt có một giọng nói của nam tử thản nhiên truyền đến.

"Ha ha, xem ra Hàn mỗ tới đúng lúc. Bạn cũ từ phương xa tới, thiết nghĩ Lăng tiên tử sẽ không tiếc mời ta một chén rượu a." Vừa dứt lời, một bóng người ngoài cửa điện nhoáng lên, hiện ra một nam tử mặc áo bào xanh có khuôn mặt bình thường đang mỉm cười đi tới.

Thần niệm của những tu sĩ Nguyên Anh có mặt ở đây đảo qua, vậy mà lại không thể phát hiện trên thân người này có chút dao động linh lực nào, hoàn toàn giống như một phàm nhân.

"Ngươi là... Không có khả năng, làm sao ngươi còn có thể ở trong giới này được?" Thần sắc ‘Lăng cung chủ’ vốn đang hồ hững, sau khi nghe được giọng nói của nam tử, bỗng nhiên nét mặt hiện lên chút kinh nghi, đến khi thấy rõ khuôn mặt người mặc áo bào xanh đang đi vào đại điện, lập tức giật mình sửng sốt, giọng nói cũng có chút run run.

"Không có gì, chỉ là có chút sự tình quán thân, ta mới không thể không hạ giới một chuyến. Nhưng thật đáng mừng là sau nhiều năm không gặp, tiên tử đã thực sự tiến giai đến cảnh giới Hoá Thần rồi." Nam tử áo bào xanh dĩ nhiên là Hàn Lập, khẽ mỉm cười nhìn Lăng Ngọc Linh nói.

"Tất cả mọi người đều lui xuống, ta muốn một mình hàn huyền cùng vị lão hữu này đôi chút." Sắc mặt Lăng Ngọc Linh sau khi thay đổi liên tục vài lần, đột nhiên lạnh lùng ra lệnh.

Những tu sĩ Nguyên Anh đang ngồi trong điện mặc dù không hiểu đang xảy ra chuyện gì, cũng mơ hồ không rõ lai lịch của Hàn Lập ra sao, nhưng sau khi được nghe lời này cũng không dám chống lại, chỉ có thể nhao nhao đứng dậy cáo từ lui xuống.

Trong nháy mắt, toàn bộ đại điện chỉ còn lại có hai người Hàn Lập và Lăng Ngọc Linh.

"Hàn đạo hữu, ngươi thật sự là quay trở về từ Linh giới?" Chờ mọi người vừa đi khỏi, Lăng Ngọc Linh lập tức thi pháp kích phát cấm chế nào đó trong đại điện, cách ly toàn bộ nội điện với bên ngoài, sau đó mới ngồi xuống ghế của mình, cực kỳ vui mừng hỏi.

"Đúng là ta đã hạ giới, nhưng việc này nói ra rất dài dòng, sau này hai người chúng ta có thể chậm rãi nói sau. Sau nhiều năm rời khỏi Nhân giới, ta cũng có một số chuyện cần hỏi thăm vị chủ nhân Tinh Cung như ngươi một chút đây." Hàn Lập cười cười, không chút hoang mang nói.

"Hàn huynh yên tâm, tuy rằng những năm gần đây ta không hay ra ngoài Loạn Tinh Hải, nhưng sự việc xảy ra ở những nơi khác tại Nhân giới vẫn nắm rõ như lòng bàn tay.truyện lấy tại tại t.r.u.y.ệ.n.y.y Có việc gì Hàn huynh cứ hỏi là được." Sau khi Lăng Ngọc Linh phục hồi lại tinh thần từ trong khiếp sợ, thần sắc trở nên phức tạp nói.

"Nếu như vậy thì đương nhiên là chuyện tốt nhất rồi. Lần này ta một đường hạ giới, ngoài Lăng đạo hữu ra, những người khác mà ta quen biết khi xưa cũng không tìm thấy ai nữa. Chuyện mà ta muốn biết cũng không nhiều lắm, phần lớn là có liên quan đến người xưa mà thôi." Thần sắc Hàn Lập cũng lộ ra đôi nét cảm khái.

Thời gian sau đó, vị chủ nhân Tinh Cung này và Hàn Lập ở trong đại điện hàn huyền hơn nửa ngày.

Đến khi cấm chế bao phủ đại điện vang lên một tiếng rồi tự động tan biến thì một đạo cầu vòng chói mắt phóng ra, từ trong đó truyền ra một câu nói chậm rãi. nguồn truyện: t r u y ệ n y y

"Lăng đạo hữu, hi vọng còn có ngày gặp lại ở Linh giới."

Tiếp đó độn quang chợt lóe, đạo cầu vòng kia đã hoàn toàn tan biến trong hư không.

Trong đại điện, Lăng Ngọc Linh vẫn ngồi ngay ngắn trên ghế, trong tay đang cầm một cái ngọc giản, trên mặt mơ hồ có một chút cực kỳ hưng phấn.

Cùng lúc đó, Hàn Lập đã rời xa Thiên Tinh Thành ngoài vạn dặm, đang ở trong tầng sáng màu xanh yên lặng cân nhắc những chuyện mà Lăng Ngọc Linh vừa nói với hắn.

Năm đó, sau khi hắn và Nam Cung Uyển để lại hải đảo kia ở Loạn Tinh Hải, nó đã nhanh chóng trở thành đại bản doanh của một thế lực không nhỏ của Tinh Hải. Người cầm đầu thế lực đó không ngờ là một trong những đệ tử của hắn năm đó, Điền Cẩm Nhi, vài tên hậu nhân khác cũng có tu vi Kết Đan hậu kỳ và Nguyên Anh sơ kỳ, cũng miễn cưỡng xem như là đồ tôn (*) của hắn rồi. Hơn nữa một người trong đó lại đang ở trong đám tu sĩ Nguyên Anh tới chúc mừng Lăng Ngọc Linh kia.

(*) đồ tôn: học trò của học trò.

Chẳng qua Hàn Lập biết rõ, những ‘đồ tôn’ trên danh nghĩa này dưới sự chiếu cố tận tình của Lăng Ngọc Linh, phát triển vô cùng thuận lợi, không gặp vấn đề gì, cho nên cũng không cao hứng có ý định gặp bọn chúng.

Mà bản thân Điền Cẩm Nhi, từ hơn hai ngàn năm trước, vì đột phá tới cảnh giới Hoá Thần, đã cưỡng ép độ kiếp không thành mà biến thành tro tàn, cũng may là trước đó đã an bài đôi chút, thần hồn cũng không hoàn toàn tan biến, có lẽ còn có chút ít cơ hội luân hồi chuyển thế.

Về phần Thạch Kiên, một tên đệ tử khác, kẻ kế thừa chức giáo chủ Thiên Trúc Giáo, lúc tu vi đang là Nguyên Anh kỳ đã đồng quy vu tận với một gã cường địch mà ngã xuống. Tuy nhiên hắn lại thu được vài tên đệ tử có tư chất không kém, không những không đoạn tuyệt truyền thừa đạo thống của Đại Diễn Thần Quân năm đó, ngược lại những năm này ngày càng trở nên hưng thịnh.

Lại nói Hoàng Phong Cốc và Lạc Vân Tông, hai tông môn này có quan hệ rất sâu xa với hắn, sau khi trải qua hơn mấy ngàn năm cũng có sự phát triển kinh người.

Năm đó vốn là Hoàng Phong Cốc đã ở trong tình trạng rất khó khăn, thế nhưng sau mấy ngàn năm chuyển biến, liên tiếp thu nhận một vài tên đệ tử Thiên tài, phần lớn đều trở thành tu sĩ Nguyên Anh, vì vậy nên Hoàng Phong Cốc một lần nữa quật khởi, chẳng những thanh thế hơn xa khi trước mà còn trở thành một đại tông môn không nhỏ ở Thiên Nam.

Bên cạnh đó, Lạc Vân Tông bởi được Hàn Lập chiếu cố rất nhiều, sau khi hắn phi thăng, Trưởng lão Nguyên Anh kỳ xuất hiện không ngừng, luôn luôn là một thế lực mạnh hùng bá sơn mạch Vân Mộng, xem như chính thức uy chấn một phương.

Cổ Kiếm Môn, Bách Xảo Viện, những tông môn ở sơn mạch Vân Mộng năm đó, trải qua những năm sau này, cũng đã bị một vài tông môn mới xuất hiện thay thế vị trí.

Lúc Hàn Lập nghe được những tin tức này, mặc dù biết rõ Lăng Ngọc Linh sẽ không lừa gạt mình, nhưng hắn cũng sùng sốt một hồi, cuối cùng cũng chỉ biết cười khỏ mà thôi.

Chương 2446: Đại Kết Cục (Phi Thăng Tiên Giới)

Nửa năm sau, Thiên Nam, Việt Quốc, Kinh Châu, bên cạnh một chỗ phế tích hiếm có người biết tới, một nam tử mặc áo bào xanh đang đứng ở cuối một con đường nhỏ, nhìn một đoạn tường đá không trọn vẹn trước mắt, trầm tư không nhúc nhích.

Mảnh phế tích này hiển nhiên không biết đã tồn tại ở chỗ này bao lâu rồi, chẳng những khắp nơi toàn là cỏ hoang bụi cỏ cao cỡ nửa người, mà còn một ít gạch đá tường đổ bám đầy từng tầng rêu xanh đen.

Mà trước mặt người áo xanh ngẫu nhiên lộ ra một bộ phận tường đá màu xám trắng, bên trên có khắc một chữ phù điêu không trọn vẹn - “Hàn”.

Không biết bao lâu sau, trên con đường nhỏ phía sau người mặc áo bào xanh truyền đến tiếng bước chân, một lát sau, một cặp vợ chồng dắt tay một đứa bé trai cười cười nói nói từ chỗ quẹo đi tới.

Tuổi tác đôi vợ chồng này cũng không phải quá lớn, chỉ khoảng ba mươi tuổi, người chồng có làn da ngăm đen, tay chân vừa thô vừa to, người vợ có phần khá xinh đẹp, nhưng lại có khuôn mặt đỏ ửng.

Mặt mũi cả hai người đều tràn đầy vẻ gian nan vất vả, giỏ trúc trong tay cầm theo một ít hương nếp. Chỉ có điều hai người này nhìn qua thì trông như một đôi vợ chồng nông thôn bình thường, nhưng khi vừa nhìn thấy phía trước có người, nhất thời đều sững sờ trong chốc lát truyện lấy tại tại t.r.u.y.ệ.n.y.y.

Ngược lại đứa bé trai tầm bảy tám tuổi kia, nhìn qua dĩ thường đáng yêu, trong đôi mắt đen nhánh mơ hồ có thể thấy được vài phần linh động, đồng thời dùng ánh mắt tò mò đánh giá người xa lạ trước mắt.

"Vị... vị công tử này, xin hỏi người là..." Sau khi tên nam tử kia thoáng chần chờ một chút, cuối cùng vẫn mang theo vợ con mình đi tới, có vài phần lắp bắp hỏi.

Mặc dù chỉ nhìn thấy bóng lưng người trước mắt, nhưng hắn cũng nhận rõ được người kia là người có học vấn và địa vị, đương nhiên khiến cho nam tử rất hiếm khi ra khỏi nông thôn như hắn có vài phần kính sợ.

"Không có gì, ta họ Hàn, hôm nay tới nơi này bái tế một chút từ đường Hàn gia năm đó mà thôi." Người mặc áo bào xanh sau khi trả lời hồ hững một câu, rút cuộc cũng quay người lại, khuôn mặt rất bình thường, nhưng giữa lông mày lại mơ hồ có ba phần cảm giác tương tự với nam tử trong đôi vợ chồng đứng phía sau.

"Công tử cũng là họ Hàn, xem ra là một chi nhánh tộc nhân năm đó của Hàn gia lưu chuyển bên ngoài. Ta nghe tổ gia gia đã từng nói hơn ngàn năm trước, Hàn gia cũng có một thời kỳ hưng thịnh, có không ít tộc nhân lưu lạc bên ngoài, rất nhiều năm trước vẫn còn có người đến đây bái tế. Chẳng qua những năm gần đây, rất ít nhìn thấy những người của chi nhánh Hàn gia khác đến bái tế." Nam tử ba mươi mấy tuổi nghe xong lời này, cũng không cảm thấy quá mức giật mình, trên mặt lộ ra vài phần vui mừng nói.

"Đúng vậy, qua nhiều năm nhiều đời luân chuyển, chỉ sợ những tộc nhân chi nhánh này đã quên mất nơi khởi nguyên của Hàn gia rồi, sao còn có thể đến đây bái tế gì được nữa. Ngược lại chỉ các người làm tốt lắm, vậy mà có thể cam tâm tình nguyện canh giữ ở nơi đây một mực không rời." Người mặc áo bào xanh có vài phần tán dương với đôi vợ chồng nói.
nguồn truyện:
t r u y e n y y

"Ha ha, nghe tổ gia gia nói, những vị cùng thế hệ của người cũng không phải là không có ý định rời khỏi nơi đây, nhưng thật sự không thể bỏ được địa phương Hàn gia từng hưng thịnh năm đó. Hơn nữa nghe nói tổ tiên Hàn gia chúng ta năm đó có một vị Thần Tiên, nếu chẳng may chỉ chúng ta cũng rời đi, vạn nhất lúc tổ tiên Thần Tiên quay về, chỉ sợ cũng thực sự không tìm thấy những hậu nhân như chúng ta, lúc đó mới bỏ qua ý nghĩ này đây." Nam tử họ Hàn nghe vậy, chất phác nói.

"Tổ tiên Thần Tiên, ha ha, ta cũng đã được nghe nói qua đồn đại này, nhưng đây là sự việc vài ngàn năm trước rồi, chỉ sợ căn bản không có cách nào cho là thật được." Người mặc áo bào xanh không có ý kiến gì, nói.

"Điều này ta cũng không rõ, nhưng các trưởng bối cũng nói như vậy đó. Ngoài ra ở thời điểm đại tể, tổ gia gia đã từng lấy ra vô kiếm của Thần kiếm, nghe nói là do tổ tiên Thần Tiên lưu lại, nếu như vậy có lẽ cũng có vài phần có thể tin tưởng." Nam tử họ Hàn nhếch miệng cười cười nói.

"Vô kiếm của Thần Kiếm?" Hai hàng lông mày người mặc áo bào xanh khẽ nhướng lên, thần sắc có vài phần kinh ngạc.

"Đúng vậy. Nghe các trưởng bối nói, năm đó Thần Kiếm này luôn luôn được treo bên trong tổ từ, đã từng cứu Hàn gia chúng ta khỏi mấy lần tai họa diệt tộc. Đáng tiếc về sau có một lần sử dụng, kiếm này liền biến thành vô số kim quang biến mất, chỉ để lại vô kiếm này vẫn tồn tại đến hậu thế, nhưng không còn có bất kể hiệu quả thần kỳ nào nữa, vẫn luôn luôn được một chi chúng ta cất giữ. Bạn đang đọc truyện tại Cũng bởi nguyên do không có Thần kiếm, năm đó Hàn gia sau một lần đại nạn khác mới nhanh chóng suy sụp xuống, những tộc nhân còn lại mới không thể không đường ai nấy đi, ly tán khắp nơi." Nam tử họ Hàn chẳng biết tại sao cảm thấy người trước mắt cực kỳ thân cận, không phát hiện ra mình đã nói ra tất cả mọi chuyện.

"Ra là vậy, tất cả điều này ta cũng không rõ lắm. Nhưng một tộc hưng hưng suy suy cũng là chuyện bình thường, bất kể là ai cũng không cách nào tránh được. Đây là con trai của người sao, nhìn rất thông minh, tên gọi là gì?" Người mặc áo bào xanh nghe vậy liền than nhẹ một tiếng, nhưng nhanh chóng rời ánh mắt sang đưa bé trai bên cạnh đôi vợ chồng, nghe như tùy ý hỏi một câu.

"Ha ha, đây là đứa con thứ ba của ta, tên Hàn Minh. Tới đây, nhanh nhanh dập đầu bái kiến tộc thúc!" Nam tử họ Hàn nghe đôi phương khen ngợi, trong lòng hết sức cao hứng, lập tức kéo thằng bé phía sau ra, nói.

Mà đứa bé trai kia tuy tuổi còn nhỏ, nhưng lại không sợ hãi chút nào, thực sự lập tức quỳ xuống dập đầu hai cái ‘bang bang’ trước mặt người mặc áo bào xanh, sau khi kêu một tiếng "Tộc thúc", mới đứng lên một lần nữa.

"Tốt, đúng là một thằng bé thật tốt. Nếu như người đã gặp được ta, cũng coi như có duyên với nhau. Như vậy đi, ta có một vật cho người, nếu người thực là người có phúc, nói không chừng sẽ có một phen đại cơ duyên đang chờ, nếu không có thì nó cũng có thể bảo vệ người sống lâu trăm tuổi." Người mặc áo bào xanh liếc thấy trong người bé trai cũng có linh căn, tuy chỉ là một loại linh căn bình thường, nhưng cũng để cho nội tâm hắn khẽ động, nói ra những lời vừa rồi.

Sau đó hắn lật tay một cái, trong tay lập tức xuất hiện thêm một khối ngọc bài óng ánh, sau khi hắn đánh vào trong đó một đạo pháp quyết liền lấy ra một sợi dây màu đỏ từ trong không trung, hơi khom người trực tiếp treo lên cổ đứa bé trai.

Một màn quý dị xuất hiện!

Ngọc bài này vốn đang phát ra ánh sáng màu trắng cực kỳ chói mắt, sau đó nhoáng lên một cái, kể cả sợi dây đỏ ở cổ đứa bé trai, lại cùng lúc biến

mắt không thấy đâu nữa.

Vợ chồng nam tử họ Hàn thấy vậy đương nhiên là cực kỳ kinh ngạc, sau đó lập tức ngẩng đầu lên, trước mắt là mảnh phế tích trống không, làm gì còn bất kỳ người nào nữa.

"Mẹ ơi, chẳng lẽ gặp ma ban ngày sao?!"

Không riêng nam tử họ Hàn đang trợn mắt há hốc mồm, nữ tử bên cạnh cũng bị dọa cho kêu toáng lên.

Vài ngày sau, chuyện Hàn gia Hàn Hắc Tử ban ngày gặp ma, thoáng truyền ra mấy sơn thôn nhỏ xung quanh, khiến cho mấy phụ nữ lắm chuyện trong thôn có thêm một chủ đề rất tốt, hơn nữa còn một mực kéo dài tới mấy tháng sau, cuối cùng mới không còn ai nhắc tới.

Chỉ là ai cũng không biết, đứa bé trai tên Hàn Minh này, mấy tháng sau trong lúc vô tình mở ra bí mật trong ngọc bài, sau đó đột nhiên rời nhà trốn đi, cũng tại mấy năm sau nhờ ngọc bài này trực tiếp bá nhập làm đệ tử một vị Trưởng lão Nguyên Anh kỳ của Lạc Vân Tông, cuối cùng trở thành một tên Đại tu sĩ tiếng tăm lừng lẫy, theo đó Hàn gia cũng lần nữa thịnh vượng lên.

Mấy ngàn năm qua, bởi vì các loại linh dược, linh vật đã bị ngắt sạch, vẻ náo nhiệt bên ngoài Truy Ma Cốc đã trở nên trống trải dị thường, lúc này không còn ai nguyện ý mạo hiểm tiến nhập vào trong nữa.

Nhưng hôm nay, một bóng người màu xanh lại bỏ qua một ít kỳ hiểm và các loại cấm chế còn sót lại, một đường đi thẳng vào trong.

Sau cả buổi, một tiếng nổ kinh thiên động địa đột nhiên vang lên trong Truy Ma Cốc, khiến cho mặt đất phụ cận khẽ rung lên, tiếp theo một đạo cầu vòng chói mắt xuyên thủng bầu trời phá không bay ra, sau mấy cái chớp động liền biến mất trên chín tầng mây, vô tung vô ảnh.

Động tĩnh lớn như vậy đương nhiên nhanh chóng kinh động đến mấy tiểu tông môn chiếm giữ vùng xung quanh, chúng lập tức phái môn hạ đệ tử đến đây xem xét.

Kết quả những người này khi vừa đến đại điểm sự việc phát sinh trong sơn cốc, tất cả đều lắp bắp kinh hãi.

Chỉ thấy một ngọn núi vốn dĩ ngăn trở trong ngoài cốc đột nhiên biến mất không thấy tung tích, mà ở chỗ cũ còn lưu lại một cái hố cực lớn, sâu vô cùng, bên trong mơ hồ còn có một vài tia ánh sáng màu trắng bạc thoát ra ngoài.truyện lấy tại tại t.r.u.y.ệ.n.y.y

"Bắc Cực Nguyên Quang!"

Tu sĩ tông môn có chút kiến thức rộng rãi, liền nghen ngào hô lên lai lịch những tia sáng trắng bạc này, lúc này không ít người vừa sợ vừa mừng, vội vàng mạo hiểm tiến vào khu vực bên dưới, tất cả đều muốn thu thập một ít Bắc Cực Nguyên Tinh.

Nhưng đáng tiếc, mặc dù những người này đã tìm tòi mấy trăm lượt, cũng chỉ tìm được hơn mười khối Bắc Cực Nguyên Tinh mà thôi. Vì thế những tu sĩ tông môn này còn xảy ra một cuộc xung đột không nhỏ.

Bóng người màu xanh làm ra chuyện này, dĩ nhiên là Hàn Lập vừa từ Kính Châu Việt Quốc chạy tới rồi.

Hắn dùng đại thần thông lôi ra tất cả Bắc Cực Nguyên Tinh giấu dưới mặt đất Truy Ma Cốc, giờ đây đã không còn bất cứ điều gì ở Nhân giới có

thể giữ chân hắn lại nữa rồi, Bạn đang đọc truyện tại lúc này hắn đang tùy ý tìm một sơn động bí mật ở xung quanh, bắt đầu bố trí một tòa pháp trận dị thường phức tạp.

Lần này quay lại Linh giới, bởi vì muốn mang theo Bắc Cực Nguyên Tinh lấy được vượt giới quay về, cho nên độ khó so với lúc hạ giới thậm chí còn lớn hơn một bậc, cho nên không thể không mượn chút lực lượng của pháp trận.

Mấy canh giờ sau, pháp trận cuối cùng đã được bố trí xong xuôi.

Lúc này Hàn Lập đang ngồi xếp bằng ở trung tâm pháp trận, hai tay nắm niệm pháp quyết, một khối pháp bảo hình mâm tròn cực lớn ngũ sắc hóa thành một mặt trăng tròn từ kia trong người hắn bay rất nhanh ra ngoài.

Cả tòa pháp trận cũng ‘ông ông’ cộng hưởng không thôi, từng mảng linh quang từ trong pháp trận cuộn cuộn tuôn ra, bao phủ triệt để thân hình Hàn Lập vào trong nguồn truyện: t r u y ệ n y y.

Sau mấy nhịp thở, một tiếng nổ mạnh vang lên trong sơn cốc, một cột sáng màu trắng sữa vô cùng thô to phóng lên trời, trực tiếp xuyên thủng hơn vạn trượng không trung, mới lóe lên biến mất không thấy đâu nữa.

Cùng lúc đó, vốn dĩ là Hàn Lập đang ngồi xếp bằng trong trận pháp, ánh sáng màu xanh trên người sau một hồi lượn lờ, thoáng một cái đã khôi phục trở lại về hình dáng nho sinh áo lam, đồng thời thân hình mềm nhũn, cứ như vậy ngã vào trong pháp trận, không còn chút sức sống nào nữa.

Linh Giới, Vô Nhai Hải, trong mật thất Thanh Nguyên Cung, Hàn Lập một mực bế quan bỗng nhiên mở hai mắt ra, trên mặt bờ đoàn bỗng dung xuất hiện thêm một cái vòng tay trĩu vật màu vàng nhạt.

Hàn Lập nhìn vật ấy, trên mặt cũng lộ ra thần sắc hài lòng.

Đã có những Bắc Cực Nguyên Tinh này, Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn hấn luôn luôn tha thiết ước mơ cuối cùng cũng có thể luyện chế được rồi, hơn nữa còn có viên Chân Hồn Đan kia, tin tưởng cho dù kia hiện tại độ phi thăng chỉ kiếp kia, cũng có khả năng thành công nhất định.

Đương nhiên để chắc chắn đạt được mục đích, trước tiên chính hấn vẫn cần tu luyện thành công tầng thứ ba Luyện Thần Thuật, cộng thêm mượn lực lượng của Quảng Linh Đạo Thể luyện thành Ngũ Tàng Đoán Nguyên Công cùng mấy môn công pháp Tiên Giới.

Nếu thực sự như thế, hấn lại càng nắm chắc tỷ lệ không nhỏ phi thăng Tiên Giới.

Hàn Lập yên lặng suy nghĩ, trong lòng khó nén nổi một chút hưng phấn.

Phàm Nhân ngoại truyện (1)

Thời gian tám ngàn năm, đối với một phàm nhân chính là thọ nguyên kinh khủng vô cùng mong muốn nhưng không thể đạt được, còn đối với những Thượng Cổ Chân Linh bất động ngủ say hơn ngàn năm kia chỉ là vài lần nghỉ ngơi mà thôi, mà đối với một giới mà nói, lại càng chỉ là một cái nháy mắt. nguồn truyện: t r u y ệ n y y

Một ngày tám ngàn năm sau, trong từng thành thị lớn nhỏ của Nhân tộc đã hoàn toàn trở thành thế lực số một trên đại lục Phong Nguyên, vô số người bình thường từ chỗ ở bay vọt ra, tụ tập thành nhóm tại một vài quảng trường, trà lâu, mặt mũi tất cả đều cực kỳ hưng phấn, đang nhao nhao nghị luận điều gì đó.

Trên từng con đường lớn nhỏ, càng có thể thấy được không ít lực sĩ vũ trang hạng nặng đang đi tới đi lui, trên không trung cũng thỉnh thoảng thấy được nhiều đội tu sĩ đang qua lại tuần tra.

Trong vài tòa thành không lồ, cứ điểm quan trọng trong khu vực Nhân tộc chiếm hữu, tất cả các loại cấm chế đều được mở ra, cùng với đó là từng tòa pháp khí phi hành cực lớn bay lên trời, phía trên là từng đoàn giáp sĩ, tất cả đều như đang lâm đại địch, cảnh giác tất cả dị động bên ngoài thành.

Trên đỉnh một ngọn núi lớn cách một tòa đại thành nào đó hơn mấy vạn dặm, ba gã Đại Thừa Dị tộc, quần áo và trang sức khác nhau đang ngồi xếp bằng trên một khối đá lớn quay mặt vào nhau.

Một đại hán há to miệng uống rượu, trên người khoác một bộ da thú ngũ sắc dữ tợn, một thiếu niên áo trắng tay nâng quyền sách, sắc mặt tái nhợt đi

thường, cùng với một lão giả áo xanh hai mắt nhắm nghiền, trên mặt đầy nếp nhăn.

"Bích Thiên Quân, tính toán thời gian, xem ra đã đến lúc đó rồi." Không biết bao lâu sau, đại hán dữ tợn bỗng nhiên mở miệng hỏi.

"Muốn độ kiếp phi thăng, đương nhiên phải chọn lúc giữa trưa, khi mà dương khí nồng đậm nhất. Người nọ nếu như được xưng là cường giả đệ nhất Linh giới, sao có thể không biết chút kiến thức bình thường như thế được. Đạo hữu chỉ cần kiên nhẫn chờ thêm một chút nữa là được." Hai mắt lão giả áo xanh cuối cùng cũng mở ra, thản nhiên nói.

"Điều này cũng đúng, với khoảng cách gần như thế này, nếu phi thăng Thiên Kiếp thật sự phủ xuống, chúng ta sao có thể không cảm ứng được chút nào. Tuy nhiên không ngờ trải qua nhiều năm như vậy, rút cuộc lại có người dám độ kiếp phi thăng, bản Thiên Quân vẫn không nhìn được có vài phản kích động." Đại hán dữ tợn vừa sờ tóc ngắn màu lam trên đầu, vừa nhếch miệng cười cười nói.

"Lần trước Linh giới có người phi thăng Tiên Giới thành công đã là chuyện từ bao giờ rồi, ta nhớ không rõ lắm, chỉ cảm giác đó là chuyện tình cực kỳ lâu trước kia. Tuy nhiên vị Hàn Thiên Tôn Nhân tộc này, có thể tạo nên tên tuổi trong thời gian ngắn như vậy, hơn nữa còn không có chút ý tứ giữ bí mật chuyện mình độ kiếp, thực sự là có đại khí phách. Những người độ kiếp trước đây, không ai không lén lén lút lút, rất sợ bị người thứ hai biết rõ." Thiếu niên áo trắng kia cũng hạ quyển sách trong tay xuống, có vài phần cảm khái nói.

"Những năm gần đây, một vài khuôn mặt cũ trong chúng ta đã không thấy nữa, xem ra bọn họ đã len lén tiến hành độ kiếp. Tuy nhiên chúng ta lại không có bất kỳ cảm ứng nào cả, xem ra những lão hữu này đều độ kiếp

thất bại, đã không còn tồn tại nữa rồi." Lão giả vẫn không nhanh không chậm nói.

"Những lão gia hỏa chúng ta bình thường đều dốc sức liều mạng áp chế pháp lực, chỉ sợ Thiên Kiếp tìm đến, mà vị Hàn Thiên Tôn này lại dám chủ động độ kiếp phi thăng khi thời gian tiến vào Đại Thừa chưa đủ vạn năm. Hắc hắc, những cái khác tạm chưa nói đến, chỉ riêng phần đảm lượng này, bốn tọa đã thập phần bội phục rồi. Đúng rồi, Bích đạo hữu, nghe nói ngươi đã từng bá kiến vị Hàn Thiên Tôn này vào vài ngàn năm trước kia đúng không, người này rút cuộc là người như thế nào?" Đại hán dữ tợn cười hắc hắc hỏi lại.

"Đúng thế, mấy năm nay ta một mực bế quan không ra, đích xác là chưa từng gặp qua vị Hàn đạo hữu này." Thiếu niên áo trắng nghe vậy, cũng lộ ra vẻ mặt hứng thú.

"Năm đó đích xác ta đã từng gặp mặt Hàn đạo hữu trong một cái thịnh hội nào đó, nhưng không cách nào dùng ngôn ngữ để có thể hình dung được người đó." Lão ông nhượng mảy, chần chờ một chút mới trả lời.

"Vậy tu vi thần thông của hắn rút cuộc như thế nào, với năng lực của Bích đạo hữu, chắc chắn có thể cảm ứng được một chút a." Thiếu niên áo trắng mỉm cười.

"Nếu chỉ hỏi về thực lực, ta chỉ có thể nói là rất mạnh, hết sức mạnh mẽ. Mặc dù lão phu không trực tiếp ra tay thử, nhưng tin tưởng coi như ba bốn người như ta cộng lại, cũng tuyệt không phải đối thủ của người kia." Cơ thịt trên mặt lão giả thoáng co quắp một hồi, mới chậm rãi trả lời.

"Cái gì? Bích Thiên Quân chẳng lẽ đang nói giỡn sao! Ba bốn người cũng không phải đối thủ của hắn? Ba người chúng ta tương giao cũng coi như không ngăn, thần thông của ngươi như thế nào, hai người bọn ta còn có

thể không biết sao?" Thiếu niên áo trắng vốn đang hơi giật mình, nhưng lập tức lắc đầu quây quây.

Đại hán dữ tợn bên cạnh, cũng mang vẻ mặt không tin nhìn sang.

"Với loại chuyện thế này, sao ta có thể nói đùa với hai vị đạo hữu. Hai vị chỉ cần vừa thấy người kia, sẽ ngay lập tức hiểu rõ lời nói của lão phu tuyệt không có nửa phần giả dối. Những thứ khác không nói, vị Hàn Thiên Tôn này chỉ dùng một ánh mắt đã có thể làm cho ta có một cảm giác kinh hồn bạt vía. Nếu không phải Thần Niệm lực của đôi phương gấp mấy lần ta trở lên, sao chuyện đó có thể xảy ra được." Lão giả cười khô trả lời.

Thiếu niên áo trắng và đại hán dữ tợn nghe vậy, không khỏi quay mặt nhìn nhau.

"Được rồi, thực lực vị Hàn đạo hữu này càng mạnh, hy vọng vượt qua phi thăng chi kiếp cũng càng lớn. Nếu thật sự có thể độ kiếp thành công, trong nháy mắt lúc phi thăng, trong thông đạo từ Tiên Giới sẽ tản mát ra một chút chấn động Tiên Giới, Bạn đang đọc truyện tại toàn bộ cường giả của giao diện đều có thể cảm ứng được. Nếu như có thể tìm hiểu một ít lực lượng pháp tắc từ đó, cũng sẽ có lợi ích không nhỏ. Đương nhiên chúng ta ở gần thế này, tin tưởng sẽ có thể tìm hiểu dễ dàng hơn một chút." Đại hán dữ tợn thở dài một hơi, sau đó mới một lần nữa khôi phục trấn định nói.

"Ha ha, đúng thế, nếu không chúng ta cần gì phải lặn lội vạn dặm tới đây chứ." Thiếu niên áo trắng cũng cười rộ lên.

Vì vậy sau khi ba người nói với nhau vài câu nữa, lại lần nữa yên tĩnh chờ đợi.

Một màn tương tự như vậy cũng phát sinh ở vài chỗ bí ẩn bên ngoài tòa thành khổng lồ.

Trong lúc bất tri bất giác, khu vực phụ cận Nhân tộc đã tụ tập số lượng Đại Thừa Linh giới kinh người, trong đó có không ít lão quái vật Dị tộc vẫn một mực bế quan nhiều năm không ra, lúc này phải dốc sức liều mạng áp chế pháp lực mới dám ra ngoài.

Nhân tộc, Vô Nhai Hải, trên một mảnh đá ngầm tại một hoang đảo nào đó sát biên giới, một nam một nữ đang sóng vai đứng vững.

Nữ mặc một bộ trang phục màu trắng, dung nhan kiều diễm, rõ ràng là Băng Phách tiên tử, nam là một đại hán khí độ bất phàm, mắt hổ râu quai nón, mặc một bộ cẩm y. nguồn truyện: t r u y ệ n y y

"Hò Tuấn đạo hữu, lần này Hàn huynh độ kiếp nắm chắc không nhỏ, chúng ta quan sát gần như thế, nghĩ đến chỗ tốt lấy được chắc chắn không nhỏ. Lát nữa nhất định phải cẩn thận quan sát mới được." Băng Phách tiên tử quay đầu về phía nam tử mặc cẩm y, nói.

"Điều này là đương nhiên, Hàn Thiên Tôn thần thông quảng đại, tiêu diệt năm đó nếu không phải nhận được nhiều loại Linh Đan từ Thanh Nguyên Cung, chỉ sợ cũng không có ngày bước vào cảnh giới Đại Thừa." Đại hán mặc cẩm y có vài phần cung kính trả lời, đây đúng là một gã Đại Thừa tên 'Hò Tuấn' vừa mới xuất hiện trong vạn năm nay của Nhân tộc.

Mà vị Đại Thừa Nhân tộc Mạc Giản Ly ngày xưa, cuối cùng cũng ngã xuống trong lần Đại Thiên Kiếp mấy trăm ngàn năm một lần.

Một chỗ trên hoang đảo, có hơn mười nam nữ tu vi cao thấp khác nhau đứng phía trước một chiếc thuyền lớn đen kịt, trong đó có ba nữ tử tuyệt sắc mang phong thái khác nhau, thần sắc ngưng trọng nhìn ra xa, chỗ trung tâm của hoang đảo.

Đúng là ba nữ tử Nam Cung Uyển, Nguyên Dao, Ngân Nguyệt.

Không lâu sau khi phân hồn Hàn Lập từ hạ giới phản hồi Linh giới, Nguyên Dao đã mang theo Nghiên Lệ quay trở về Nhân tộc, cũng ở trong một Thiên Điện nào đó trên Nguyên Hợp Đảo, từ đó về sau không rời khỏi đảo nửa bước.

Về phần Ngân Nguyệt sau khi vớt bỏ hậu hoạn của Vong Tình quyết, hơn mười năm trước rút cuộc cũng tiến giai Đại Thừa kỳ.

Phía sau ba nữ tử một đoạn, Băng Phượng và Khí Linh Tử, Hải Đại Thiếu, Bạch Quả Nhi, một đám môn hạ đệ tử đứng đó.

Thời gian mấy ngàn năm đủ để cho tất cả những đệ tử này của Hàn Lập đều lần lượt tiến vào cảnh giới Hợp Thể, về phần bọn chúng có thể tiến vào Đại Thừa kỳ hay không, điều này lại còn xem tạo hóa sau này của chính bọn chúng ra sao nữa.

Băng Phượng và Nam Cung Uyển, Nguyên Dao, trải qua nhiều năm tu luyện như vậy, vẫn kẹt tại bình cảnh, còn kém một bước để tiến giai lên cảnh giới Đại Thừa, nhưng tin tưởng với thân thể của Băng Phượng, về sau tỷ lệ tiến giai Đại Thừa lớn hơn xa so với những người khác.
nguồn truyện: t r u y ệ n y y

Những người này đều là người thân nhất của Hàn Lập, mặc dù rất tin tưởng Hàn Lập, nhưng lúc này gặp phải phi thăng Thiên Kiếp trong truyền thuyết, bất giác tất cả đều lộ vẻ lo lắng.

Hơn vạn dặm trên bầu trời, một thiếu nữ chân trần mặc áo đen đang đứng trên đầu một con quái điều đen sì, ánh mắt phức tạp nhìn về phía hoang đảo.

Bên cạnh là một phu nhân mặc cung trang màu tím, nàng ta có vài phần bất đắc dĩ nhìn thiếu nữ, một lát sau mới nói:

"Đại Nhi, nếu như ngươi thật muốn cáo từ Hàn tiền bối, cần gì phải dừng lại ở nơi đây, trực tiếp đến tận nơi không phải tốt sao, cũng tránh khỏi về sau lưu lại khúc mắc trong lòng."

"Không cần. Hàn đại ca những năm gần đây luôn luôn đối đãi với ta như muối muối, bên kia đã có Nam Cung tử tử, ta cần gì lại phải đi quần quýt si mê, Bạn đang đọc truyện tại chỉ cần ở đây lẳng lặng nhìn người kia phi thăng là được rồi." Thiếu nữ áo đen lại hết sức bình tĩnh nói.

Phu nhân mặc cung trang màu tím nghe vậy, chỉ có thể than nhẹ một tiếng rồi không nói thêm gì nữa.

Tại một chỗ ở trung tâm hoang đảo đã sớm bố trí một pháp trận cực lớn, Hàn Lập và Giải Đạo Nhân, Hỏa Tu Tử, Ma Quang đang đứng chung một chỗ, tất cả đều ngẩng đầu, nhìn lên trời cao.

Giờ phút này, trên không trung hoang đảo, một đám mây ngũ sắc hầu như bao phủ toàn bộ hòn đảo đang được vô số linh khí cuộn cuộn hội tụ, từ từ hình thành, tuy tốc độ rất chậm, nhưng dùng mắt thường cũng có thể thấy được nó đang lớn dần lên.

"Xem ra sau một lát nữa, Hàn đạo hữu không cách nào áp chế phi thăng chi kiếp được rồi. Tin tưởng với thực lực của đạo hữu, vượt qua kiếp nạn này là chuyện rất dễ dàng." Ma Quang hạ thấp đầu xuống, sau đó liền cười khẽ nhìn Hàn Lập nói.

"Ma Quang huynh nói đùa rồi, không biết bao nhiêu cường giả Đại Thừa đã vẫn lạc dưới phi thăng Thiên kiếp, tại hạ sao dám có chút coi thường đây." Hàn Lập cũng hơi cúi đầu, sau đó thản nhiên nói.

"Hắc hắc, nếu đổi lại là một kẻ hạ giới khác khoác lác, Hỏa Tu Tử ta còn có thể tin tưởng vài phần đấy, nhưng từ khi ngươi tu thành tầng thứ ba

Luyện Thần Thuật cùng Ngũ Tàng Đoán Nguyên Công kia, chỉ sợ Chân Tiên bình thường cũng không cách nào so sánh với thực lực của người bây giờ. Nếu hiện tại gặp lại Mã Lương lúc trước, nguồn truyện: t r u y ệ n y y dưới tình cảnh pháp lực bị áp chế, tin tưởng chỉ sau mấy chiêu đã bị người chém giết sạch sẽ rồi. Chắc chắn, cái này cũng có chút kỳ quái, rõ ràng tư chất của người không tính là xuất chúng, vậy mà có thể tu luyện những thần thông Tiên Giới tới tình trạng như vậy, đây cũng là lần đầu tiên ta gặp được loại quái thai như thế này đây." Hỏa Tu Tử một bên cũng chắt lưỡi lấy làm lạ nói.

"Có lẽ ta trời sinh thích hợp tu luyện vài loại công pháp Tiên Giới này a." Hàn Lập cười cười.

"Sau này nếu thực sự chủ nhân đến Tiên giới, cũng đừng quên lời hứa của ta." Giải Đạo Nhân một bên thần sắc đờ đẫn, bỗng nhiên cũng chủ động mở miệng.

"Sau khi người khôi phục trí nhớ trước kia, lại thật sự nhận ta làm chủ, chuyện ta đã đáp ứng người nhất định sẽ làm được." Hàn Lập liếc nhìn Giải Đạo Nhân, sau đó thần sắc có mấy phần nghiêm nghị trả lời.

Phàm Nhân ngoại truyện (2)

"Đây chẳng qua cũng chỉ là một tâm nguyện chưa xong của ta đối với chủ nhân, chờ đến khi chủ nhân thực sự phi thăng xong mới có cơ hội hoàn thành được." Giải Đạo Nhân khẽ gật đầu, rồi cũng không nói thêm điều gì nữa.

Lúc này, đám mây ngũ sắc ở trên không trung càng lúc càng trở nên khổng lồ, một cỗ khí tức không thể giải thích được từ đó phát ra ngưng tụ lại.

"Mấy vị đạo hữu, trước tiên nên tạm tránh đi một chút. Đến lúc ta phải độ kiếp rồi!" Hàn Lập ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, hai mắt nhú lại nói.

Mấy người Thiên Ngoại Ma Đầu tất nhiên là không có ý kiến gì khác nữa, sau khi hóa thành độn quang đều cùng bay ra bên ngoài hoang đảo.

Cùng lúc đó, tay áo Hàn Lập run lên, một đoàn ánh sáng màu vàng kim từ đó bắn ra, bên trong mơ hồ có một tiểu nhân đầu tròn không lông mày màu tím vàng, cũng lập tức lóe lên phá không bay đi.

Kia đúng là đầu Phệ kim Trùng Vương.

Lúc này thần sắc Hàn Lập mới trở nên bình tĩnh, ngồi xuống khoanh chân xếp bằng.

Sau mấy cái chớp động, toàn bộ mấy người Thiên Ngoại Ma Đầu, Hỏa Tu Tử đều xuất hiện trên bầu trời bên ngoài đảo hoang kia, độn quang ầm ầm dừng lại, quay người nhìn về đảo hoang ở phía xa kia.

Chỉ nghe một tiếng nổ mạnh ầm ầm vang lên phía xa xa, ở giữa đám mây ngũ sắc trên bầu trời bỗng hiện ra một cái hắc động khổng lồ, bên trong vang lên từng tiếng gào rít, từ đó tuôn ra một cơn gió màu xám trắng.

Mới xuất hiện thì chỉ là một cơn gió nhẹ mà thôi, nhưng vừa thoát ra khỏi miệng hắc động, lập tức hóa thành một cỗ Thiên Phong ngập trời rít gào “Ông ông” ầm ầm kéo xuống.

"Thiên Cương Chi Phong xuất hiện rồi, xem ra thiên kiếp phi thăng thực sự đã giáng xuống." Hỏa Tu Tử vừa trông thấy cảnh này, cười hắc hắc nói.

"Mặc dù Cương Phong này cũng lợi hại, nhưng đối với Hàn đạo hữu sớm đã có thủ đoạn ứng phó mà nói, hoàn toàn không đủ để uy hiếp đến hắn." Thiên Ngoại Ma Đầu cũng ung dung nói.

Thiên Ngoại Ma Đầu vừa mới dứt lời, lập tức một chỗ bên trên đảo hoang kia xuất hiện một đóa hoa sen màu xanh to cỡ căn phòng đang mở từng cánh hoa, nhưng trong nháy mắt lập tức đã biến lớn tận vài mẫu, sau khi quay tít một vòng, kiếm quang màu xanh óng ánh từ đó cuồn cuộn tuôn ra, tất cả những thứ phụ cận xung quanh đó đều bị chém nát hết thảy.

Mặc cho Thiên Phong cuồn cuộn, đất đá bay mịt mù trời đất, đóa hoa sen màu xanh ở phía dưới lại không chút sụt mẻ gì hết, vững vàng bảo hộ toàn bộ những gì ở phía dưới nó.

Thiên Cương Chi Phong này liên tục kéo dài trong mấy canh giờ.

Nếu là Đại Thừa bình thường, chỉ bằng vào cơn gió này cũng đủ để cho bọn hắn không ngừng kêu khổ rồi, pháp lực bên trong cơ thể hao hụt đi không ít, căn bản không có khả năng chịu thêm được thiên kiếp khủng khiếp tiếp theo sau đó nữa.

Nhưng đối với Hàn Lập mà nói, một chút pháp lực ấy bất quá cũng chỉ là chín trâu mất sợi lông mà thôi.

Một tiếng trầm đục!

Trong hắc động lóe lên hào quang, cuồng phong đầy trời rốt cục cũng âm vang một tiếng rồi dừng lại, nhưng ngay sau đó từ bên trong lại tuôn ra một cỗ khí tức cực kỳ nóng bỏng bao phủ cả miệng hắc động, tiếp theo vô số phù văn màu đỏ thẫm từ miệng lỗ hắc động tuôn ra.

Mỗi một phù văn này đều chỉ lớn cỡ bàn tay, nguồn truyện: truyettruyenfull.vn mặt ngoài chớp động óng ánh, mơ hồ còn có một tia kim văn như ẩn như hiện.

"Phốc" "Phốc" "Phốc" sau mấy tiếng trầm đục không ngớt, những phù văn phiêu phù phía dưới hắc động này âm âm nổ tung hóa thành từng chùm ánh sáng màu đỏ thẫm.

Sau một khắc, từ trên bầu trời xuất hiện cơn mưa dung nham chi chít dày đặc, cơ hồ đem cả nửa bầu trời nhuộm thành một màu đỏ rực.

Dù cho hoang đảo này vô cùng rộng lớn, một chỗ cực xa cách nơi mưa dung nham bao phủ, mọi người đứng ở biên giới đảo vẫn cảm nhận được từng cơn sóng nhiệt mang theo khí tức dung nham vô cùng nóng bỏng, tất cả đều trở nên biến sắc, nhao nhao thả ra các loại pháp bảo phòng ngự bảo vệ toàn thân.

Sau khi Mặc Linh Thánh Thuyền run lên một hồi, một màn bảo hộ màu đen cũng hiện ra bảo hộ tất cả mọi người đang ở trên thuyền trong đó.

Vẻ mặt của mấy người Nam Cung Uyển cũng không khỏi hiện lên một chút lo lắng.

Các nàng đứng ở chỗ này, mới chỉ bị uy năng của cơn mưa dung nham thoáng ảnh hưởng mà đã xuất hiện vẻ không thể chịu nổi. Còn Hàn Lập đứng ở ngay phía dưới đó chẳng phải là gấp trăm ngàn lần như vậy ư.

Càng làm cho các nàng lo lắng chính là, đây bất quá cũng mới chỉ là bắt đầu Thiên kiếp mà thôi!

Bên trong đóa hoa sen màu xanh không lồ truyền ra một tiếng thanh minh, một con chim khổng lồ màu bạc từ đó bay ra.

Con chim khổng lồ màu bạc này lúc mới xuất hiện chỉ lớn có vài trượng, nhưng hai cánh đột nhiên dang rộng, không thèm quan tâm đến cơn mưa dung nham ở xung quanh, lông vũ toàn thân cũng biến thành màu vàng kim nhàn nhạt. Sau đó thoáng cái hóa thành một quái vật ngàn trượng khổng lồ, đồng thời một cỗ lực lượng kỳ hàn từ trên thân con chim khổng lồ này tuôn ra, thoáng cái biến phương viên ngàn dặm bên trong này hóa thành địa phương băng hà.

Ba ngày ba đêm sau, tất cả những loại hình Thiên Kiếp lần lượt phủ xuống, nhưng toàn bộ đều bị đóa hoa sen màu xanh bên ngoài Hàn Lập thông dong hóa giải từng cái một.

Giờ phút này, cả hoang đảo dưới những ảnh hưởng khủng bố của Thiên Kiếp, đã sớm không còn sót lại chút gì, chỉ còn lại một tòa quang trận sáng lập lòe đang nâng đỡ đóa hoa sen màu xanh.

Mặt biển xung quanh càng hạ thấp xuống đến mấy trượng, hơn nữa một nửa biến thành mặt băng óng ánh, một nửa thì biến thành một biển dung nham cuộn cuộn.
nguồn truyện: truyenfull.vn

Ngoại trừ Băng Phách, Ngân Nguyệt và vài tên Đại Thừa, những người khác đều phải lùi lại chỗ xa hơn để chờ đợi.

Sau khi lũ đèn trên bầu trời tán loạn biến mất, từng đoàn từng đoàn lôi điện màu tím bắt đầu ngưng tụ trong đám mây ngũ sắc, Lôi Kiếp đáng sợ nhất trong Thiên Kiếp rút cuộc đã phủ xuống rồi.

Nhưng Hàn Lập đã sớm có chuẩn bị, chỉ thấy hần giờ một tay lên, một ngọn núi nhỏ màu xám xuyên qua hư không xuất hiện ngay phía trên đóa hoa sen màu xanh, sau đó nó quay tít một vòng liền biến thành một ngọn núi chọc trời cao vạn trượng.

Thanh âm ‘ông ông’ vang lên!

Từng vòng ánh sáng màu xám lập tức từ trong ngọn núi cuốn ra, nhện nhao lan ra bốn phương tám hướng xung quanh.

Lôi điện màu tím từ không trung đánh xuống, mỗi lần bị một đạo ánh sáng màu xám quét qua sẽ bị thu nhỏ lại một phần.

Bên trong những quầng sáng màu xám này lại ẩn chứa lực lượng pháp tắc nào đó vừa vặn khắc chế Thiên Lôi.

Thậm chí một vài lôi điện màu tím còn chưa đánh xuống, bị hơn mười vòng ánh sáng cùng lúc quét trúng liền biến thành hư vô ngay giữa không trung.

Nhưng những lôi điện còn lại kia, lại bỏ qua ngọn núi khổng lồ màu xám, thân thể như vô hình trực tiếp xuyên thủng ngọn núi đánh xuống.

Hàn Lập thấy cảnh này, hai mắt đột nhiên bộc phát ra lam mang chói lòa, thoáng một phát đứng lên.

Một tiếng hét dài vang vọng chín tầng trời!

Một Thần Ma ba đầu sáu tay cực lớn lóe lên xuất hiện phía trong đóa hoa sen màu xanh, một tay trao một phát vào hư không, một cây kiếm cực lớn màu xanh lục lẳng không xuất hiện phía trước thân người.

Thần Ma chẳng quan tâm đến cây kiếm khổng lồ, ngược lại rống to một tiếng, một màn hào quang màu vàng như thực thể lẳng không xuất hiện trên người, đồng thời sáu bàn tay nắm lại thành quyền, hung hăng đâm về phía không trung trên đỉnh đầu.

Sau mấy tiếng nổ kinh thiên động địa liên tiếp, đỉnh đầu Thần Ma lẳng không hiện ra một vòng xoáy khổng lồ mờ mờ màu vàng, nó chỉ hơi xoay chuyển một chút, một cỗ lực lượng kinh khủng từ trong đó cuốn ra.

Một vài lôi điện màu tím vàng rơi xuống dưới bị cỗ lực lượng này dẫn dắt, phần lớn đều lóe lên rồi bị hút vào trong đó.

Còn vài đạo lôi điện còn sót lại như cá lọt lưới thì đánh lên trên màn hào quang màu vàng trên người Thần Ma, nhưng cũng chỉ làm cho hấn lắc lư vài cái, không thể phá vỡ được.

Đây chính là một trong những bí thuật Tiên Giới mà Hàn Lập tu luyện - "Nguyên Cương Tráo".

Lôi điện màu tím vàng trên trời đánh xuống trong khoảng thời gian hơn nửa canh giờ, sau đó lôi điện hơi dừng lại một chút, một hư ảnh Lôi Long màu tím vàng thon dài như ẩn như hiện trong đám mây ngũ sắc.

Đúng lúc đó, chúng đồng thời há to cái miệng lớn ra, từng đoàn từng đoàn lôi cầu khổng lồ cỡ gian phòng điên cuồng nện xuống.

"Oanh" một tiếng, màn hào quang trên người Thần Ma ba đầu sáu tay bị hơn mười đạo điện xà tím vàng quần quanh một hồi, cuối cùng cũng vỡ vụn từng khúc mà tan biến.

Đám mây ngũ sắc cuộn cuộn trên bầu trời khẽ động một cái, sau đó tiếng sấm cũng từ từ nhỏ lại, một khuôn mặt khổng lồ không chút biểu tình từ trong đám mây chậm rãi biến ảo hiện ra. Bạn đang đọc truyện tại

Đằng sau gương mặt khổng lồ, một vòng sáng chói mắt màu tím lóe lên, sau đó một khe hở màu trắng thật dài từ từ mở ra, từ trong đó mơ hồ truyền ra từng hồi phạm âm.

"Cửa Tiên giới "

Hàn Lập biến thành Thần Ma phía dưới, pháp lực trong thể nội đã tiêu hao mất chín phần mười, vừa thấy cảnh này, trong lòng mừng rỡ thầm kêu một tiếng, một tay bấm pháp quyết, lập tức thu nhỏ lại khôi phục hình người. Hắn ngẩng đầu nhìn khe hở màu ngà sữa trong không trung, trên mặt khó nén được vẻ kích động.

Nhưng đúng vào lúc này, gương mặt khổng lồ cơ hồ đã nhạt như không thấy, vậy mà đột nhiên há miệng ra một lần nữa.

Sau một tiếng sét đánh, một đạo lôi điện bảy màu khác biệt một trời một vực với loại lôi điện lúc trước lóe lên đánh xuống, chỉ sau một chút rung động đã quỷ dị xuyên thủng cả ngọn núi khổng lồ lẫn đóa hoa sen màu xanh, rất nhanh đã tới chỗ đỉnh đầu Hàn Lập.

"Không ổn."

Hàn Lập hết sức hoảng sợ, nhưng hai tay lập tức chụm lại chà xát, giờ lên đỉnh đầu, lôi hỏa màu vàng liên tiếp từ trong tay bắn ra, sau đó thanh kiếm gỗ màu xanh sẫm trong tay run lên một chút rồi lập tức hóa thành một đạo cầu vồng màu xanh sẫm ngút trời bay lên nghênh đón.

Một tiếng nổ mạnh vang khắp bầu trời.

Một vầng sáng diễm lệ hầu như chiếu sáng khắp hải dương xuất hiện trong không trung, nhưng chỉ chợt hiện lên rồi lập tức vỡ vụn trong từng đợt chấn động pháp tắc truyện dc copy tại tại t.r.u.y.ệtruyenfull.vn.

Kiểm quang màu xanh sẫm lóe lên một cái rồi hạ xuống, Hàn Lập cầm trong tay thanh kiếm gỗ màu xanh sẫm loạng choạng ngã ra.

Chẳng qua lúc này sắc mặt hắn đang tái nhợt dị thường, toàn thân cháy đen, thanh kiếm gỗ trong tay cũng bị gãy rời.

Hàn Lập cúi đầu nhìn qua thanh kiếm gỗ không trọn vẹn một chút, sau đó lại ngẩng đầu nhìn lên gương mặt khổng lồ giữa không trung, lúc này nó đã thực sự biến mất không thấy đâu nữa, mới thở dài một hơi, trong lòng hắn giờ phút này mới thực sự thả lỏng.

"Ha ha, chúc mừng Hàn huynh vượt qua Thiên Kiếp, lập tức có thể phi thăng Thiên Giới rồi."

Không gian bên cạnh Hàn Lập chấn động một chút, một cái trận pháp bằng ánh sáng đen sì hiện lên, sau đó Ma Quang, Hỏa Tu Tử, Giải Đạo Nhân, tiểu nhân màu vàng cùng nhau xuất hiện, Ma Quang thấp giọng cười cười nói.

"Đúng vậy, rút cuộc đã vượt qua phi thăng chi kiếp, lập tức có thể trở thành một tên Tiên Nhân chính thức a." Hàn Lập giống như đang tự nói với chính mình, thì thào trả lời.

Ma Quang mỉm cười, đang muốn nói thêm gì nữa, bỗng nhiên khe hở màu ngà sữa trên bầu trời tuôn ra hào quang cực kỳ rực rỡ, một cột sáng màu trắng nhũ cực lớn từ đó phun ra rồi hạ xuống, thoáng một cái đã bao bọc tất cả mấy người Hàn Lập vào trong đó.

Cột sáng quay tít một vòng, lúc này vô số phù văn màu vàng tuôn ra, đồng thời một cỗ pháp tắc chấn động Tiên Giới khiến người ta hít thở không thông tràn ra bốn phương tám hướng, trong nháy mắt đã đảo qua tất cả mọi nơi hẻo lánh của Linh giới.

Những cường giả đã ngoài Đại Thừa đều cảm ứng được cỗ ba động này, toàn bộ đều nhao nhao kinh hãi, lập tức nhắm mắt tìm hiểu.

Ma Quang, Hỏa Tu Tử, hai người thấy cảnh này cũng đại hỉ liếc nhìn nhau một cái, sau đó một tên thì thân hình nhoáng một cái, hóa thành một đám khí đen chui vào trong thân thể Hàn Lập, một tên thì tay bấm niệm pháp quyết, hóa thành một quả cầu lửa trôn vào trong tay áo Hàn Lập.

Phệ Kim Trùng Vương và Giải Đạo Nhân, một cái là Tiên Khôi Lỗi, một cái là Linh Thú của Hàn Lập, đương nhiên càng không ngại cột sáng này, sau khi Hàn Lập vẫy tay một cái, cả hai đều hóa thành hai đạo độn quang chui vào Linh Thú Hoàn trên cổ tay Hàn Lập.

Lúc này, phía xa xa trên bầu trời mới có tiếng phá không truyền đến, mơ hồ có thể thấy được hơn mười đạo độn quang từ phía chân trời hiện ra, cũng dùng tốc độ nhanh nhất bay tới chỗ này.

Nhưng đã muộn mất rồi.

Sau khi Hàn Lập mơ hồ trông thấy Nam Cung Uyển mặt mũi tràn đầy vẻ lo nghĩ, dường như sắp khóc trong một đạo độn quang, liền có cảm giác thân hình nhẹ bẫng, lập tức được vô số ánh sáng màu vàng bao bọc, bay dọc theo cột sáng về phía khe hở trên không trung kia.

Khi vừa mới tiến vào trong khe hở, Hàn Lập tức thì cảm thấy toàn thân cứng đờ, đầu hơi gục xuống, cứ như vậy rơi vào hôn mê.

Không biết bao lâu sau, Hàn Lập trong một cỗ khí tức mát lạnh chậm rãi mở mắt ra, trước mắt xuất hiện gương mặt một gã thanh niên anh tuấn dị thường.

Gã thấy hần tỉnh dậy liền mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng nõn, nói:

"Tại hạ Cao Thăng, hoan nghênh đạo hữu phi thăng tới Bắc Hàn Tiên Vực!"

**

Phàm Nhân ngoại truyện (3): Tiên Giới Thiên (1)

Tại một nơi nào đó ở cực Tây, có một cánh cửa đá nằm trên ngọn núi đứng sừng sững ở đó không biết bao nhiêu năm.

Đột nhiên!

- Phanh!

Một tiếng nổ vang trời, cánh cửa đá vỡ tung từ trong ra ngoài.

Vụn đá bắn đi tứ phía! Từ bên trong đám bụi vụn đá đó, một người thanh niên mặc trường bào màu xanh, vẻ mặt không lộ bất kỳ sắc thái tình cảm nào bước ra.

Người thanh niên này có làn da ngăm đen, khuôn mặt bình thường. Nhưng đôi mắt có thần dường như đôi mắt ấy có thể nhìn thấu mọi việc, đồng tử (con ngươi) mơ hồ lóe ra lam mang lưu chuyển bất định.

- Đây chính là thánh đường của Thiên Trúc Giáo đã biến mất hàng ngàn năm trước đó sao! Xem ra nơi này đã bị thời gian xói mòn, không còn được như xưa. Chỉ có điều không ngờ được rằng cấm chế bên ngoài lại vẫn còn rất lợi hại. Mặc dù đã mất đi hơn nửa hiệu lực nhưng cũng khiến ta phải tốn nửa ngày trời mới phá giải được.

Người thanh niên dừng lại trước cánh cửa đá đã bị nổ tung, ánh mắt nhìn bốn phía xung quanh quan sát, nhíu mày tự nói vài câu.

Đằng sau cánh cửa đá, rõ ràng là một gian mật thất rộng chừng ba mươi trượng. Ở giữa gian mật thất có một thạch quan (thạch quan bằng đá), phong cách cổ xưa. Xung quanh thạch quan là hơn mười Khôi Lỗi bị tàn phá không còn nguyên vẹn. Ngoài những con Khôi Lỗi không còn nguyên vẹn này ra thì trong mật thất không còn thứ gì khác.

Người thanh niên đứng ở trước cánh cửa trầm ngâm trong chốc lát. Hắn quay lại nhìn thạch quan bên trong mật thất, chậm rãi đi đến bên cạnh những con Khôi Lỗi kia. Với tạo nghệ Khôi Lỗi Thuật của hắn, chỉ liếc qua một cái là biết được những con Khôi Lỗi này không cách nào sửa chữa được. Cho nên hắn cũng không có chú ý nhiều đến những con Khôi Lỗi này.

- Nghe nói đây là nơi ẩn thân cuối cùng của Đại Diễn Thần Quân. Ở đây lại có một cỗ thạch quan, xem ra chuyện này cũng không phải là giả. Không có lửa làm sao có khói.

Người thanh niên thì thào một câu.

Đầu vai người thanh niên hơi di động một chút, thân hình của hắn biến mất không thấy gì nữa.

Sau một khắc, ở gần thạch quan xuất hiện hư ảnh nhàn nhạt. Thân hình người thanh niên lại xuất hiện.

Tay áo vung lên!

- Phốc!

Một cỗ kinh phong thuận theo cái vung tay đó quét sạch những bụi bặm bám trên thạch quan. Tro bụi được quét sạch, trên nắp thạch quan xuất hiện những hoa văn chẳng chịt.

Người thanh niên dò xét những hoa văn này trong chốc lát, lại yên lặng tính toán một hồi. Lùi về phía sau nửa bước, hai tay hất giơ lên trước ngực, mười ngón tay nhanh chóng vận chuyển pháp quyết.

Trong chốc lát, đủ loại màu sắc hoa văn từ mười ngón tay của người thanh niên bay ra, cũng hóa thành những linh quang chui vào bên trong thạch quan.

- Ông ông!

Âm thanh vang lên.

Hoa văn trên nắp thạch quan tỏa sáng hào quang. Tầng tầng tia sáng bắn lên khoảng không phía trên thạch quan, đồng thời đẩy những linh quang kia ra khỏi thạch quan.

Người thanh niên thấy vậy liền nhíu mày. Hai tay lại tiếp tục huy động, một bàn tay đưa về phía vỗ xuống. Đồng thời người thanh niên mỉm cười nói:

- Chỉ là một vật chết mà cũng muốn ngăn cản ta sao?

Vừa dứt lời, không gian liền chấn động. Một cự chưởng màu xanh cao lớn gần trượng xuất hiện phía trên thạch quan, hung hăng vỗ xuống một cái.

- Oàng!

Một tiếng nổ lớn vang lên.

Những tia sáng toát ra từ hoa văn trên nắp thạch quan bị cự chưởng mạnh mẽ đánh tan. Thậm chí nắp thạch quan cũng bị ảnh hưởng, những vết nứt bắt đầu xuất hiện. Chỉ trong nháy mắt, nắp thạch quan vỡ vụn thành vô số mảnh nhỏ.

Nấp thạch quan đã vỡ, những gì ở bên trong thạch quan cũng hiện ra trước mắt.

Người thanh niên tập trung tư tưởng suy nghĩ, đồng thời ánh mắt cũng nhìn vào trong thạch quan. Hắn bất chợt giật mình.

Trong thạch quan, ngoại trừ một Khôi Lỗi hình người màu xanh, có vóc dáng không khác gì một người trưởng thành ra thì không có bất kỳ thứ gì khác.

- Đây là....

Người thanh niên nhíu mày, đánh ra một chương.

- Vèo!

Khôi Lỗi hình người màu xanh trong thạch quan bất giác bay lên tiến đến gần người thanh niên.

Hắn cẩn thận kiểm tra Khôi Lỗi hình người màu xanh này.

Sau một lúc lâu, người thanh niên khẽ vung tay đẩy Khôi Lỗi hình người này vào bên trong thạch quan. Về mặt lộ sự thất vọng rõ rệt. Hắn lầm bầm nói:

- Chỉ là hào nhoáng bên ngoài, căn bản không có tác dụng gì. Xem ra nơi này cũng không phải là nơi Đại Diễn Thần Quân tạo hóa. Chẳng nhẽ chuyến đi này của ta tay không mà về sao.

Nói xong những lời này. Người thanh niên quay người lại. Hắn muốn theo đường cũ rời khỏi mật thất. Nhưng ánh mắt của hắn vô tình nhìn về phía một con Khôi Lỗi cũ nát nằm ở một góc khuất. Nội tâm khẽ động, hắn cải biến chủ ý, đi qua đó kiểm tra.

Đại Diễn Thần Quân uy chấn Cực Tây hơn trăm năm, Khôi Lỗi Thuật cũng là thủ đoạn mà hãn am hiểu nhất.

Khôi Lỗi ở đây tuy không thể nào sử dụng được nữa nhưng bộ dáng con Khôi Lỗi nằm ở góc khuất kia lại bất đồng. Người thanh niên cảm giác được hãn có thể tìm được niềm vui ngoài ý muốn từ con Khôi Lỗi này.

Cánh tay vung lên, hơn mười con Khôi Lỗi xung quanh thạch quan bị thu vào trong Trữ Vật Thủ Trạc.

Thân hình người thanh niên chợt biến mất rồi lại xuất hiện bên cạnh con Khôi Lỗi cũ nát nằm trong góc khuất. Đây là một con Khôi Lỗi Cực Viên, khi nhìn thấy con Khôi Lỗi này, sắc mặt người thanh niên kinh biến!

Con Khôi Lỗi Cực Viên này vốn nằm im bất động ở đó, đột nhiên từ trong miệng bắn ra một mũi tên bảy màu. Bắn thẳng tới mi tâm của người thanh niên.

Hãn cả kinh, nhưng không hề bối rối. Cánh tay không nhanh không chậm vung lên, một tiểu thuẫn màu đen xuất hiện trước mặt.

- Phốc!

Mũi tên bảy màu giống như không tồn tại xuyên qua tiểu thuẫn màu đen chui vào bên trong mi tâm người thanh niên.

Người thanh niên loạn choạng lùi về phía sau vài bước mới có thể ổn định thân hình. Về mặt hãn lúc này vô cùng kinh sợ, không còn bảo trì được sự trấn định như trước nữa.

- Hắc hắc! Tiểu tử! Người đã dính phải Thất Tình Quyết của bản Thần Quân, còn không mau thành thật quy thuận ta. Nếu không, người sẽ biết được cảm giác thế nào là sống không bằng chết!

Bên tai người thanh niên truyền đến một giọng nói tinh tế.

- Thất Tình Quyết!

Người thanh niên vừa nghe xong những lời này, trong lòng không khỏi rét lạnh. Với tính cách của hắn, khẳng định sẽ không đứng khoanh tay chịu chết.

Không chút lưỡng lự, tay áo mãnh liệt vung lên. Bảy mươi hai thanh phi kiếm màu xanh từ trong tay áo bay ra xung quanh biến thành một kiếm trận. Bảo hộ hắn ở bên trong.

Người thanh niên tùy ý khoanh chân ngồi xuống, hai mắt khép hờ, hai tay đặt trước bụng bắt đầu vận công.

- Hừ! Thật đúng là không thấy thạch quan không đồ lệ. Tốt! Bản Thần Quân thi pháp, để cho người biết thế nào là sự lợi hại của Thất Tình Quyết!

Da mặt người thanh niên có chút co rúm lại, hắn giống như không hề nghe thấy lời nói kia. Đồng thời từ trong miệng hắn phát ra những chú ngữ tối nghĩa khó hiểu.

Về sau, thân hình người thanh niên run lên, nhưng vẫn bảo trì tư thế bất động.

- Hừ!

Một tiếng hừ lạnh vang lên, âm thanh chú ngữ so với lúc đầu xuất hiện dồn dập hơn. Mí mắt người thanh niên thoáng động, vẻ mặt đột nhiên biểu lộ cực kỳ cổ quái.

- Nguyên lai Thất Tình Quyết này chỉ có thể tác dụng lên Nguyên Anh. Nếu như vậy thì đạo hữu tìm nhầm đối tượng rồi.

Người thanh niên bỗng cười ha ha. Hai mắt mở trừng, một ngón tay giờ ra vẽ lên hư không một đồ án.

Ánh sáng màu xanh lóe lên!

Một đạo ánh sáng màu xanh sắc bén chém Khôi Lỗi Cự Viên làm hai nửa. Khôi Lỗi Cự Viên tách ra làm hai, bên trong xuất hiện một người nhỏ bé. Người này chỉ cao hơn một xích.

Toàn thân người này đầy những hoa văn giống như trên nắp thạch quan. Thì ra đây chỉ là một tiểu Khôi Lỗi hình người hiếm thấy.

Tuy đây chỉ là một Khôi Lỗi hình người nhưng lại có thể biểu lộ ra nét mặt giống như người thật. Hai mắt óng ánh xoay động, tiểu Khôi Lỗi này muốn nói gì đó. Thế nhưng chưa kịp mở miệng thì người thanh niên bên trong kiếm trận đứng lên. Cánh tay đưa ra, xuất hiện một lực lượng quý dị giam cầm tiểu Khôi Lỗi hình người này tại chỗ.

- Tiền bối tự xưng là Thần Quân. Chẳng nhẽ chính là Đại Diễn Thần Quân uy chấn Cực Tây vạn năm trước?

Người thanh niên nhìn chằm chằm vào tiểu Khôi Lỗi hình người, chậm rãi hỏi.

- Đúng thì sao! Không đúng thì thế nào!

Tiểu Khôi Lỗi hình người sau một lúc trầm mặc, mới mở miệng nói. Thanh âm có chút già nua.

- Ha ha! Vô lý ra tay đối với ta. Ta đương nhiên sẽ không tha. Nhưng vẫn bởi lần này bọn ba đến Cực Tây chính là muốn tìm tiền bối. Cho nên việc này có thể bỏ qua.

Người thanh niên nghe vậy, liền nở nụ cười giống như không phải cười, nói.

- Tìm ta? Người là người nào?

Tiểu Khôi Lỗi kinh ngạc hỏi.

- Vậy thật sự là Đại Diễn tiền bối! Thật sự là không thể nào tưởng tượng được. Tiền bối lại có thể còn sống sau vạn năm như vậy. Văn bối xin tự giới thiệu. Văn bối là Hàn Lập! Trong lúc vô tình học tập được Đại Diễn Quyết của tiền bối. Lần này từ Thiên Nam xa xôi đến đây muốn thỉnh giáo tiền bối.

Người thanh niên mở miệng khẽ nói, vẻ mặt lộ ra sự chân thành, đồng thời vung tay lên, giải thoát giam cầm cho tiểu Khôi Lỗi.

- Hàn Lập? Người tu luyện Đại Diễn Quyết của ta?

Tiểu Khôi Lỗi cũng ngây người.

- Đúng vậy! Văn bối hiện tại đã tu luyện thành công đến tầng thứ bốn. Bây giờ chỉ còn thiếu khẩu quyết ba tầng cuối cùng mà tiền bối không có truyền lại.

Hàn Lập thật sự không có ý tứ dấu diếm,坦然 trả lời.

- Người đã tu thành bốn tầng đầu? Ta không tin! Ta muốn kiểm tra một chút.

- Cái này thì đơn giản. Văn bối sẽ thi triển Đại Diễn Quyết tầng thứ tư. Tiền bối là người đã sáng tạo ra pháp quyết này, chắc hẳn chỉ cần nhìn qua là biết.

Hàn Lập cười nói.

- Tốt! Vậy thì thi triển cho lão phu nhìn xem.

Tiểu Khôi Lỗi không khách khí nói.

Hàn Lập nghe vậy, lật một tay, đồng thời miệng niệm pháp quyết. Một tia sáng màu vàng lóe lên ở đầu ngón tay, miệng phun ra ba chữ "Thất Thần Thứ".

Thanh âm không lớn! Nhưng mà tiểu Khôi Lỗi nghe xong lời này lại biến sắc. Thân hình lập tức bộc phát ra một tầng hào quang màu bạc rung động mấy lần. Sau vài lần rồi mới khôi phục như thường.

- Thất Thần Thứ! Không nghĩ tới người lại có thể tu luyện thành Tinh Thần Bí Thuật này. Xem uy lực như vậy, thật sự là Đại Diễn Quyết tầng thứ tư viên mãn mới có được uy năng này. Thế nhưng lúc trước lão phu thi triển Thất Tình Quyết, chuyên môn dùng để đối phó với tu sĩ Nguyên Anh Kỳ. Cho dù là tu sĩ Nguyên Anh Hậu Kỳ cũng không có thể nào tránh thoát được. Người vì sao lại bình an vô sự.

Tiểu Khôi Lỗi lộ ra thần sắc phức tạp, lại nghĩ tới chuyện lúc trước liên hỏi.

- Ha ha! Vấn đề này rất đơn giản. Bởi vì Nguyên Anh của Hàn mỗ căn bản không có trùng phải Thất Tình Quyết, mà là dị Nguyên Anh thứ hai của Hàn mỗ trùng phải.

Hàn Lập cười nhẹ, ngón tay hướng lên đỉnh đầu vẽ một vòng. Một cổ hắc khí từ đó xông lên lao ra ngoài, xoáy thành một vòng liên biến thành một Nguyên Anh màu đen độc nhất vô nhị có khuôn mặt giống hệt Hàn Lập. Chỉ có điều sắc mặt của Nguyên Anh màu đen này có phần tiêu tụy, bộ dáng như vô hồn.

- Nguyên Anh thứ hai, điều này sao có thể? Nhìn tu vi của ngươi bất quá cũng chỉ mới tiến giai Nguyên Anh Sơ Kỳ chưa được bao lâu. Sao còn có dư lực tu luyện ra Nguyên Anh thứ hai.

Tiểu Khôi Lỗi nhìn thấy Nguyên Anh thứ hai của Hàn Lập xuất hiện thì chấn động.

- Nhân lực của tiền bối thật chuẩn xác. Văn bối mới ngưng kết Nguyên Anh không lâu, nhưng lại có được cơ duyên cho nên mới có thể luyện chế ra được Nguyên Anh thứ hai. Vấn đề mà tiền bối thắc mắc, văn bối cũng đã trả lời rồi. Không biết tiền bối có thể truyền lại ba tầng pháp quyết cuối cùng của Đại Diễn Quyết cho văn bối hay không.

Hàn Lập ho nhẹ một tiếng rồi mới hỏi một cách thâm ý.

- Đại Diễn Quyết là do lão phu tâm tâm khổ khổ mới có thể sáng tạo ra được. Nhìn bộ dáng của ngươi chắc hẳn không phải là hậu nhân của môn hạ của ta. Ta vì sao lại phải đem ba tầng pháp quyết cuối cùng truyền cho ngươi.

Tiểu Khôi Lỗi thở dài một hơi, gương mặt bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo.

- Hiện tại tiền bối không có tiền vốn để cò kè mặc cả!

Hàn Lập dò xét tiểu Khôi Lỗi, hắc cười giống như không phải cười, nói.

- Hắc hắc! Ngươi nếu như muốn diệt đi Nguyên Thần của lão phu thì cứ ra tay đi. Dù sao ta đã sống qua ngàn ấy năm rồi, bản Thần Quân cũng sống đủ rồi. Huống chi, cho dù ngươi không có ra tay thì với cường độ linh hồn của lão phu hiện tại cũng không thể nào sống qua vài năm nữa.

Đại Diễn Thần Quân lạnh giọng nói.

- Tiền bối ngoan cố như vậy, hẳn cho rằng Hàn mỗ không có hiểu được Suru Hồn Bí Pháp.

Sắc mặt Hàn Lập trầm xuống, thanh âm lạnh hơn vài phần.

- Suru Hồn Bí Pháp! Người tưởng rằng lão phu sợ bí pháp này sao. Bản Thần Quân ngay cả tinh thần bí thuật cỡ Đại Diễn Quyết cũng có thể sáng tạo ra thì cái Suru Hồn Bí Pháp kia sao có thể làm khó được bản Thần Quân. Nếu không được, bản Thần Quân lập tức tự bạo Nguyên Thần là được.

Đại Diễn Thần Quân không thèm để ý đến lời nói của Hàn Lập, bộ dáng dừng dung như không.

Hàn Lập nghe Đại Diễn Thần Quân nói như vậy cũng phải im lặng suy nghĩ một hồi.

Trước mắt, lão quái vật này chỉ còn lại một phần Nguyên Thần, cơ hồ không có bất kỳ pháp lực nào. Nhưng đối với tinh thần bí thuật lại tinh thông dị thường. Nếu thật sự mạnh mẽ động thủ, chỉ sợ không có cách nào khiến cho lão mở miệng.

- Tiền bối cần gì phải cứng rắn ngạnh kháng như vậy. Hàn mỗ lại cho rằng thế gian không có bất kỳ vật gì không trao đổi được. Chỉ là cái giá phải trả có đủ hay không thôi.

Nét mặt Hàn Lập khôi phục như bình thường, chậm rãi nói ra.

- Trao đổi? Lão phu nhìn không ra, trên đời này còn có thứ nào có thể làm cho lão phu động tâm.

Tiểu Khôi Lỗi khoanh tay trước ngực, nhìn Hàn Lập nhàn nhạt nói.

- Không biết thứ này có khiến tiền bối cảm thấy hứng thú hay không.

Hàn Lập suy nghĩ một chút, cổ tay khẽ chuyển, trong lòng bàn tay chớp động quang mang, bỗng nhiên một đoạn quái mộc dài hơn một thước xuất hiện.

Đoạn quái mộc này bề ngoài cháy đen thô ráp, gồ ghề, xấu xí vô cùng.

- Dưỡng Hồn Mộc! Người lại có được linh vật loại này!

Đại Diễn Thần Quân vốn lạnh nhạt, hờ hững. Vừa thấy Dưỡng Hồn Mộc liền lộ ra sự vui mừng cực độ.

- Dưỡng Hồn Mộc, chẳng những có thể bảo trì hồn lực của tiên bối không bị thất thoát ra ngoài, càng có khả năng dưỡng hồn kỳ diệu. Đối với tình trạng của tiên bối hiện tại mà nói đúng là bảo vật.

Hàn Lập đưa đoạn Dưỡng Hồn Mộc ra trước mặt Đại Diễn Thần Quân, cười nhạt nói.

- Dưỡng Hồn Mộc này xác thực có tác dụng rất lớn đối với ta. Nhưng cho dù có được nó để tẩm bổ linh hồn thì lão phu cũng chỉ có thể sống thêm chục năm mà thôi. Chỉ bằng thứ này, lão phu không thể đáp ứng, truyền lại ba tầng pháp quyết sau cùng của Đại Diễn Quyết cho người.

Đại Diễn Thần Quân do dự một lúc lâu, nhưng vẫn lắc đầu nói.

Đáp án này rõ ràng vượt qua dự liệu của Hàn Lập. Hắn nhướng mày, suy nghĩ một lúc lâu mới nói:

- Các hạ đến cùng có yêu cầu gì mới bằng lòng đem pháp quyết truyền thụ lại cho ta. Ta xem Thần Quân cũng không phải thật lòng buông xuôi muốn chết sớm như vậy. Ngoại trừ đoạn Dưỡng Hồn Mộc này ra thì những điều kiện khác, chỉ cần Hàn mỗ có thể làm được, tuyệt đối không từ chối.

- Xem ra ngay cả bí mật Đại Diễn Quyết có thể trợ giúp đột phát tu vi, người đã biết rõ. Hắc hắc! Đã như vậy cũng không phải là không thể truyền cho người ba tầng pháp quyết cuối cùng. Nhưng người phải giúp ta luyện chế Dưỡng Hồn Mộc này thành một kiện pháp khí dưỡng hồn. Ngoài ra người còn cần làm giúp ta hai chuyện.

Đại Diễn Thần Quân cười hắc hắc, cũng không có khách khí.

- Thần Quân, mời nói!

Sắc mặt Hàn Lập ngưng trọng, chờ đợi yêu cầu của Đại Diễn Thần Quân.

- Nhìn bộ dáng của người, có lẽ có thể giúp được cho bản Thần Quân không ít việc. Cả cuộc đời ta, ngoại trừ Đại Diễn Quyết ra còn am hiểu Khôi Lỗi chi đạo. Đây cũng là một niềm si mê không cách nào kiềm chế được. Nếu không thì ta cũng không có rơi vào tình trạng như vậy giờ.

Thần sắc Thần Quân bất định, chậm rãi nói.

Hàn Lập nghe không hiểu đầu đuôi nhưng vẫn kiên nhẫn chờ đợi.

Trọng điểm trong lòng nói của đối phương, rõ ràng chuẩn bị được đề cập đến.

- Những năm này của ta, nhàn nhã vô sự, cho nên trên phương diện Khôi Lỗi Thuật có đột phát không nhỏ. Hơn nữa còn có dấu hiệu đột phá, nghiên cứu ra được một loại Khôi Lỗi cao cấp. Luận uy lực, có lẽ không có kém tu sĩ Nguyên Anh Kỳ. Nhưng đáng tiếc bởi vì không có tài liệu, cho nên không thể nào luyện chế ra được. Từ đó cho đến nay, đây vẫn là sự tình khiến lão phu buồn phiền nhất. Ta hi vọng sau khi ra ngoài, đạo hữu có thể thu thập tài liệu, giúp ta luyện chế ra được loại Khôi Lỗi này. Để cho tâm nguyện của lão phu được thực hiện.

Đại Diễn Thần Quân ngưng trọng nói.

- Khôi Lỗi có thể so với tu sĩ Nguyên Anh Kỳ. Như vậy giá trị của những tài liệu kia cũng không phải là chuyện đùa.

Trong lòng Hàn Lập cả kinh. Nhưng trên mặt không xuất hiện dị sắc, hỏi lại một câu.

- Đúng là như thế. Hừ! Bất quá nếu như có thể luyện chế ra con Khôi Lỗi này thì nó là của ngươi. Tất cả đều thuộc về ngươi, chẳng nhẽ ngươi không muốn sao.

Đại Diễn Thần Quân hừ một tiếng, nói.

- Vậy điều kiện còn lại của tiền bối là gì?

Hàn Lập nghe vậy, trong lòng cũng có chút cân nhắc, không hề do dự đáp ứng.

- Điều kiện này vô cùng đơn giản. Bản Thần Quân tuy bị nhốt nhiều năm không có ra ngoài, nhưng cũng biết được hiện tại Thiên Trúc Giáo chắc chắn đã thay đổi rất nhiều. Cũng không biết hậu nhân của những đệ tử thân truyền của ta còn có chấp chưởng bản giáo hay không. Một thân sở học của ta không thể để bị đoạn tuyệt như vậy được. Cho nên lão phu mong đạo hữu giúp ta tìm kiếm một đệ tử có tư chất tuyệt hảo, đem nhất mạch công pháp truyền xuống.

Đại Diễn Thần Quân mở to mắt, hít một hơi thật sâu rồi nói.

- Ha ha! Điều kiện này tự nhiên không thành vấn đề. Văn bối cũng nhận lời.

Hàn Lập nghe thấy điều kiện thứ hai của Đại Diễn Thần Quân liền cười ha ha.

- Đã như vậy, giao dịch này đã được thành lập. Chờ người luyện chế được pháp khí dưỡng hồn, ta sẽ đem khẩu quyết Đại Diễn Quyết tặng tiếp theo truyền thụ cho người. Sau đó cùng người rời khỏi nơi này.

Đại Diễn Thần Quân hít một hơi thật sâu, chậm rãi nói.

Hàn Lập tự nhiên không có dị nghị gì.

Phàm Nhân ngoại truyện (4): Tiên Giới Thiên (2)

Mấy ngày sau, Hàn Lập đeo trên lưng một đoạn Dưỡng Hồn Mộc dài hơn một thước đi ra khỏi cửa mật thất.

Một luồng gió nổi lên, mơ hồ truyền đến những âm thanh nói chuyện với nhau.

- Hắc hắc! Bản Thân Quân thật không ngờ còn có thể được nhìn thấy ánh mặt trời.

- Tiên bối vẫn nên nhỏ giọng một chút. Nơi đây là cấm địa của Thiên Trúc Giáo. Vạn nhất bị đám hậu nhân nghe thấy thì lại phiền toái.

- Hừ! Với tu vi của ngươi những thằng ranh con kia còn có thể gây khó cho ngươi sao.....

Thanh âm đàm thoại càng ngày càng xa, cuối cùng nhạt nhòa theo gió.

- Bắc Hàn Tiên Vực?

Hàn Lập nháy mắt mấy cái, hần phát hiện ra mình đang nằm trong một thủy trì rộng không đến mười trượng. Nước trong thủy trì trong xanh ôn hòa làm cho người ta có một loại cảm giác ấm áp.

- Ha ha! Bắc Hàn Tiên Vực ở phương Bắc là một trong tứ đại tiên vực. Đạo hữu vừa mới phi thăng lên tiên giới, có một vài sự tình cần lưu ý. Nhưng không biết đạo hữu tên họ là gì, là từ hạ giới nào phi thăng? Phi

Tiên Đài này nằm ở một địa phương xa xôi hẻo lánh, có rất ít người giống như đạo hữu, có thể trực tiếp phi thăng lên Tiên Giới.

Một người thanh niên đứng bên cạnh, cười hì hì dò hỏi Hàn Lập.

- Tại hạ là Hàn Lập! Là từ Linh Giới phi thăng lên. Nơi này chính là Phi Tiên Đài trong truyền thuyết. Trừ đạo hữu ở đây ra, hình như bên ngoài cũng không có người nào khác.

Hàn Lập vỗ nhẹ tay xuống mặt nước, thoảng cái đã bay lên khỏi thủy trì. Trên người lóe lên ánh sáng màu xanh dịu nhẹ, quần áo không hề dính một chút nước nào.

Lúc này Hàn Lập phát hiện Chương Thiên Bình Nguyên cùng với Ngũ Cực Sơn, và các loại trọng bảo đều bình yên vô sự nằm trong cơ thể hắn. Ngược lại đám người Ma Quang giấu ở trong túi đại linh thú lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Mà nơi đây xem ra chỉ là một Phi Thiên Đài đơn giản, trừ ở trung tâm có một thủy trì ra thì bốn phía xung quanh Phi Thiên Đài bị bao phủ bởi một tầng ánh sáng.

Bên ngoài tầng ánh sáng, mơ hồ có thể thấy được những bông tuyết rơi như Mạn Thiên Phi Vũ. Thế giới bên ngoài là một thế giới Băng Tuyết.

- Nguyên lai là Hàn đạo hữu. Chỉ là đạo hữu đến từ nơi gọi là Linh Giới, quả thật có chút phiền toái? Trong số những hạ giới thì cứ mười hạ giới lại có đến hai, ba hạ giới được gọi là Linh Giới. Thôi! Ta cứ tùy tiện giúp đạo hữu đăng ký. Dù sao thượng cấp cũng không có mấy ai rỗi hơi đi tra những chuyện như thế này.

Cao Thăng nhướng mày, nhưng cũng lập tức nói, ý tứ không có cái gì phức tạp khó khăn cả.

Hai tay Cao Thăng giơ ra trước người, hóa trảo vồ vào trong hư không. Trong tay lập tức xuất hiện một quyển sách ngọc óng ánh cùng với một cựa bút màu bạc, cũng nhanh chóng viết lên trên đó mấy chữ.

Trong lòng Hàn Lập lúc này mặc dù có phần kinh ngạc nhưng cũng không có lộ ra ngoài. Ngược lại càng đứng nguyên tại chỗ, lặng lẽ theo dõi nhất cử nhất động của đối phương.

Một lát sau, hai tay Cao Thăng léo lên hào quang, sách ngọc cùng cựa bút liền biến mất không thấy đâu. Thay vào đó là một ngọc bài màu tím hơi mỏng. Cao Thăng tươi cười đưa ngọc bài cho Hàn Lập.

- Đây là?

Hàn Lập cũng không có lập tức nhận lấy mà vẫn đứng bất động ở đó hỏi.

- Đây là Tiên Bài của đạo hữu. Mỗi một người khi Phi Thăng, sau khi đăng ký vào trong danh sách đều có thể nhận được ngọc bài này. Có vật này, về sau đạo hữu có thể tiến vào tất cả các đại Tiên Thành mà không cần phải trải qua quá trình kiểm tra. Hơn nữa còn có thể tiến vào một số địa phương đặc thù mà không cần giao nạp bất cứ phí tổn nào. Ha ha! Cái này chỉ có những người Phi Thăng lên Tiên Giới mới nhận được dải ngọc này. Giống như ta, hay các Chân Tiên bản thổ Tiên Giới, không có được dải ngọc như thế này.

Cao Thăng dùng một loại khẩu khí hâm mộ nói với Hàn Lập.

- Ah! Cái này là vì sao?

Hàn Lập rút cuộc cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

- Tiên Giới vô biên vô hạn, tiên nhân bản thổ cũng phải dùng đến đơn vị hàng tỷ để tính toán. Nhưng những người ở hạ giới dựa vào thực lực của chính mình Phi Thăng lên Tiên Giới trở thành tiên nhân lại rất ít. Nhưng bên trong tất cả các Tiên Vực thì trong các tiên nhân đẳng cấp cao, số lượng tiên nhân Phi Thăng và tiên nhân bản địa lại xấp xỉ ngang bằng nhau. Điều này đại biểu cho cái gì? Có lẽ đạo hữu hiểu rất rõ.

Cao Thăng mỉm cười giải thích.

- Thì ra là thế! Ta cũng hiểu ra vài phần. Tiên giới đã có quy định này, ta cũng không khách khí.

Hàn Lập có chút giật mình, gật gật đầu, khoát tay đón lấy ngọc bài. Cầm ngọc bài trong tay, Hàn Lập đưa lên trước mặt cẩn thận quan sát. Thì thấy mặt trước ngọc bài xuất hiện chân dung của chính mình, trông rất sống động, bên cạnh còn có ghi lại danh tính của mình cùng với hai chữ "Phi Thăng". Những văn tự này đều là Kim Triện Văn.

Tay áo Hàn Lập run lên, ngọc bài lập tức lóe lên biến mất, hắn mở miệng cười hỏi:

- Nghe khẩu khí của Cao huynh thì Tiên Giới tựa hồ rất có trật tự. Nhưng không biết thượng cấp trong miệng đạo hữu có phải ...

- Việc này Hàn huynh không nên hỏi nhiều, chỉ cần xem qua Ký Ưc thạch này là có chút lý giải.

Cao Thăng cũng không có nói gì thêm, giơ tay lên, ném về phía Hàn Lập một khối tinh thạch màu xanh.

- Hàn mỗ đa tạ.

Hàn Lập bắt lấy tinh thạch, trên mặt lộ ra sự cảm kích, sau đó đưa Ký Ưc thạch đặt lên mi tâm. Phương pháp sử dụng Ký Ưc thạch rất dễ, chỉ cần thúc dục một chút pháp quyết rồi đưa thần thức xuyên vào trong đó.

Thời gian trọn vẹn một chén trà, Hàn Lập mới thở khẽ một hơi, đưa Ký Ưc thạch ra khỏi mi tâm, cũng chậm rãi nói.

- Thì ra là thế! Tiên Giới hôm nay bị phân thành vô số Tiên vực, mà những Tiên Vực này đều có Tiên Cung tiến hành giám thị. Cái này thì có chút ý tứ, chỉ là giám thị mà không phải thống trị?

- Đạo hữu quả nhiên là một người có ánh mắt tinh tường. Đã như vậy, ta cũng nói cho đạo hữu biết một số tin tức về Tiên Giới hiện nay. Không biết đạo hữu có hứng thú nghe tại hạ kể chuyện?

Cao Thăng nghe được ngữ khí của Hàn Lập, trên mặt lại biểu hiện kỳ quái hỏi.

- Kính xin Cao huynh chỉ điểm một hai.

Hàn Lập vừa chấp tay, sắc mặt cũng ngưng trọng thêm vài phần.

- Hàn đạo hữu không cần khách khí. Tình hình Tiên Giới xác thực cùng với Tiên Giới trong Ký Ưc thạch có chút bất đồng. Tiên Vực trên danh nghĩa đều thuộc sự giám thị của Tiên Cung. Nhưng trên thực tế, mỗi Tiên Vực đều có không ít các thế lực cường đại không dưới Tiên Cung. Thậm chí còn có các thế lực siêu cường đại có thể cùng Tiên Cung đối kháng.

- Chỉ là chư vị Đạo Tổ đều muốn duy trì một trật tự nhất định ở Tiên Giới. Để tránh xảy ra xung đột, khiến cho Tiên Vực nhiễu loạn khó có thể giải quyết ổn thỏa được nên mới cam chịu để cho tất cả các Tiên Vực trên danh nghĩa đều do Tiên Cung làm chủ. Đương nhiên những Tiên Cung này,

bản thân cũng là một thể lực siêu cường đại ở trong Tiên Vực. Nếu không thì không thể nào phục chúng.

- Mà đại bộ phận Chấp Chương Giả của Tiên Cung đều rất thức thời, cũng không đi chọc giận người khác làm tổn thương thể lực của chính mình. Cho nên, hiện tại Tiên Giới coi như được bình an. Chỉ cần không xúc phạm cấm luật của Tiên Giới, tự nhiên có thể ở Tiên Giới hảo hảo tiêu dao. Mà đạo hữu lại là tiên nhân Phi Thăng, tình hình cùng tiên nhân bản địa có phần khác biệt. Chân Tiên vừa Phi Thăng mặc dù trải qua lôi kiếp tẩy lễ, Chân Nguyên trong cơ thể bắt đầu cải biến, có thể tiếp nhận Tiên Linh lực. Nhưng nếu quá trình chuyển hóa này hoàn tất thì sợ rằng cũng mất đến mấy trăm năm. Tại hạ đề nghị đạo hữu nên chọn một thể lực trong Tiên Vực phụ thuộc vào. Đợi khi Chân Nguyên trong cơ thể chuyển hóa hoàn toàn thành Tiên Linh lực rồi hẵng tính đến làm những sự tình khác. Nếu không đạo hữu là người mới lên Tiên Giới, Tiên Linh Tinh tiêu hao hằng ngày chỉ sợ cũng không phải là con số nhỏ.

Cao Thăng cũng không khách khí, chậm rãi nói.

Hàn Lập đứng bên lắng nghe, biểu lộ sự dăm chiêu.

- Đa tạ Cao huynh chỉ điểm. Nghe khẩu khí của đạo hữu, hình như không phải là người của Tiên Cung.

Hàn Lập cười một tiếng, đột nhiên hỏi.

- Hàn đạo hữu nhìn ra? Tại hạ xác thực không phải là người của Tiên Cung, mà người của Thạch Ki điện. Sở dĩ xuất hiện ở nơi này, chẳng qua là nhiệm vụ mà Tiên Cung giao cho bản điện mà thôi. Bất quá nếu đạo hữu hiện tại chịu gia nhập bản điện, Cao mỗ tự nhiên cực kỳ hoan nghênh. Thạch Ki điện chẳng những có thể cung cấp đủ các loại đãi ngộ mà ngay

lúc này ta có thể làm chủ cho đạo hữu ở trong bản điện có thể tu luyện miễn phí một bộ tiên gia công pháp đẳng cấp cao.

Cao Thăng cũng cười, không chút nào giấu diếm ý đồ của mình, trả lời.

- Tiên gia công pháp?

Hàn Lập nhú mày hỏi lại một câu.

- Tiên gia công pháp là pháp quyết tu luyện dành cho Chân Tiên. Chỉ có tu luyện tiên gia công pháp mới có thể chính thức luyện hóa được Tiên Linh lực, không những thế còn có thể giúp cho tiên nhân cấp thấp đột phá trở thành tiên nhân cấp cao. Bất quá đại bộ phận tiên gia trung giai công pháp cho dù có tu luyện tới viên mãn cũng chỉ có thể giúp cho tiên nhân đề cao một phần cảnh giới mà thôi. Đến lúc đó không thể không chọn lựa một bộ tiên gia công pháp khác để tu luyện.

- Mà chỉ có những thế lực lớn mới cất giữ những tiên gia công pháp cao cấp, có khả năng giúp cho Chân Tiên tu luyện đến khi đột phá một cảnh giới mới thôi. Mà loại tiên gia công pháp có cấp bậc như vậy, ở bên ngoài có rất ít. Dù cho có xuất hiện thì cũng chỉ là mặt hàng bình thường nhất mà thôi, không có gì đặc biệt cả.

Cao Thăng tựa hồ thấy được sự nghi ngờ của Hàn Lập, bèn chủ động giải thích.

- A! Chẳng nhẽ không có tiên gia công pháp nào có thể đột phá đến cảnh giới Đạo Tổ sao?

Hàn Lập chậm rãi hỏi.

- Đạo Tổ? Ha ha! Hàn đạo hữu có chí khí cao như vậy, không phải người bình thường có được. Nhưng đáng tiếc, cho dù là Tiên Giới có thập

đại thần điện cũng không có một bộ nào giúp cho tiên nhân trực tiếp tu hành lên cảnh giới Đạo Tổ. Hiện tại ở Tiên Giới có hơn trăm vị Đạo Tổ, mỗi một người đều kinh nghiệm qua không biết bao nhiêu kiếp nạn. Cộng thêm tạo hóa kinh người cũng thiên duyên mới có thể đi tới cảnh giới này. Cho dù là tiên gia công pháp cao thâm mạt trắc nhất cũng chỉ có thể giúp cho tiên nhân tu luyện đến Thái Ất Cảnh. Nếu như muốn đột phá, chỉ có thể dựa vào chính mình mà thôi.

Cao Thăng lộ ra một tia thần sắc quái dị, nhưng mà về sau vẫn cười ha ha, đồng thời lại giải thích thêm cho Hàn Lập.

- Xem ra muốn thành tựu Đạo Tổ, là một chuyện khó có thể đạt được. Nhưng không biết dưới Thái Ất Cảnh còn có mấy tầng Tiên Nhân Cảnh.

Hàn Lập nghe vậy, thần sắc thoáng kinh dị, nhưng vẫn gật gật đầu hỏi tiếp.

- Tuy chúng ta bị những người ở hạ giới gọi chung là Chân Tiên. Nhưng trên thực thể Chân Tiên trong Chân Tiên Cảnh chỉ là cấp bậc thấp nhất mà thôi. Phía trên còn có Hư Linh, Thanh Nguyên, Đại La. Mỗi một cảnh giới đều phải khổ tu qua trăm vạn năm mới có hi vọng đột phá. Cho nên mỗi một cảnh giới lại chia thành ba giai vị. Ngay cả những người có cùng cảnh giới nhưng chỉ cần hơn kém nhau một giai vị thôi, thực lực thần thông cũng cách biệt một trời một vực.

Cao Thăng lưỡng lự trả lời.

- Vậy hiện tại Cao huynh bây giờ ở cảnh giới nào.

Hàn Lập như có điều suy nghĩ, liền hỏi.

- Thật hồ thẹn. Tại hạ tu thành Chân Tiên đã mấy trăm vạn năm nhưng vẫn một mực kẹt ở cảnh giới Chân Tiên thượng vị, không cách nào tiến

thêm một bước. Nếu không có cơ duyên tạo hóa, cuộc đời này cũng chỉ có để dừng lại ở cảnh giới này mà thôi.

Cao Thăng nghe vậy, cười khò.

Hàn Lập nghe thấy vậy, sắc mặt hơi đổi.

Thực lực đối phương, hẳn không thể nhìn thấu, vậy mà vẫn chỉ là Chân Tiên thượng vị mà thôi.

- Nói như vậy, như tại hạ vừa mới Phi Thăng lên Tiên Giới, trở thành tiên nhân, có lẽ có tu vi Chân Tiên hạ vị.

Hàn Lập thì thảo nói.

- Hạ vị? Miễn cưỡng có thể xem là như vậy! Dù sao thì hiện tại Tiên Nguyên lực của Hàn đạo hữu còn chưa có chuyển hóa toàn bộ. Chờ qua mấy trăm năm, mới có thể tính là chân chính tiến vào cảnh giới Chân Tiên.

Cao Thăng cười trả lời.

Hàn Lập nghe xong, càng im lặng nửa ngày, một hồi lâu sau mới hỏi thêm lần nữa:

- Nghe khẩu khí Cao huynh thì trong Tiên Giới ngoại trừ Chân Tiên chúng ta ra còn có không ít tu luyện giả bình thường.

- Trong Tiên Giới, dưới Chân Tiên xác thực có không ít tu luyện giả. Tiên nhân chúng ta mặc dù thần thông quảng đại, nhưng không có cách nào có thể bảo chứng hậu nhân của mình có thể tu luyện đến cảnh giới Chân Tiên. Những người này bởi vì không cách nào tiếp nhận được Tiên Linh lực, thọ nguyên có hạn, chỉ có thể tự hành kết hôn sinh con, lại vì gia tộc

mà sinh ra đời sau.... Cứ như thế tuần hoàn không ngưng nghỉ, thâm nghĩ nhân số cũng không phải là nhỏ.

Cao Thăng tựa hồ đối với những người phạm tặc này không có mấy phần thân thiện.

- Thì ra là thế! Xem ra một bộ tiên gia công pháp cấp cao đối với những Chân Tiên như chúng ta xác thực rất trọng yếu.

Hàn Lập gật đầu, bắt đầu đánh giá tình hình.

- Thạch Ki điện chúng ta đối với tiên nhân Phi Thăng tương đối coi trọng. So với các thế lực khác thì điều kiện tốt hơn nhiều. Hơn nữa, đạo hữu trước tiên có thể đảm nhiệm chức vụ khách khanh ngoại môn của bản điện. Qua mấy trăm năm, nếu như cảm thấy bản điện không thích hợp với mình, chỉ cần giao lại tiên gia công pháp cùng một số đồ vật nhận được từ bản điện là có thể rời đi. Bản điện cũng không có tiến hành ngăn trở.

Cao Thăng tựa hồ nhìn ra tâm tư của Hàn Lập do dự chưa dứt khoát. Cho nên mới nói ra những lời này.

- Còn có điều kiện này! Tốt! Nếu Cao huynh đã nói như vậy, Hàn mỗ trước tiên xin đến thăm quý điện một chuyến.

Ánh mắt Hàn Lập lóe lên, rốt cuộc cũng đưa ra quyết định của mình.

Theo như lời đối phương, Hàn Lập cũng xác định được chuyện trọng yếu nhất bây giờ là chuyển hóa Tiên Nguyên lực, chính thức bước vào cảnh giới Chân Tiên.

Với tình hình hiện nay của bản thân, Hàn Lập trước phụ thuộc vào một thế lực lớn, trong khoảng thời gian đó từ từ tìm hiểu Tiên Giới. Đây là một sự lựa chọn không tệ.

Cao Thăng biết được sự lựa chọn của Hàn Lập, tự nhiên đại hỉ. Tay áo vung lên, một đạo hư ảnh từ sau lưng hắt tách ra, ngưng tụ thành một "Cao Thăng" khác mặc áo bào màu bạc.

- Người ở lại nơi này trực thay ta một thời gian ngắn. Ta đưa Hàn đạo hữu trở về Thạch Ki điện.

- Đi nhanh về nhanh! Vạn nhất bị Giám Sát Sứ phát hiện, ta không thể giúp người che dấu quá lâu.

Cao Thăng áo bào màu bạc mặt không biểu tình trả lời.

- Người cũng không cần lo lắng. Tòa Phi Tiên đài ở trên cao lại ở một nơi xa xôi hẻo lánh. Giám Sát Sứ sẽ không rồi hơi mà đến một nơi xa như vậy. Lần duy nhất có Giám Sát Sứ xuất hiện cũng là chuyện mấy trăm năm trước rồi. Với lại nhiều nhất cũng chỉ mất nửa tháng ta sẽ quay trở lại.

Cao Thăng không thêm đề ý nói.

- Người biết là được rồi. Đến lúc đó cũng đừng liên lụy đến ta.

Cao Thăng áo bào màu bạc không nói gì thêm nữa, đi đến bên cạnh thủy trì khoanh chân ngồi xuống, hai mắt nhắm lại tiến vào trạng thái nhập định.

Hàn Lập nhìn thấy tình cảnh này thì nét mặt tự nhiên có một tia kinh ngạc.

- Khiến cho Hàn huynh chê cười rồi. Đây chính là hóa thân mà ta bí mật tu luyện. Tuy thực lực còn chưa có bằng ta nhưng đối phó với một số gã Chân Tiên hạ vị cũng dư sức. Có hắt thay ta làm việc, ta mới có thể an tâm rời đi. Đi! Cao mỗ dẫn đạo hữu đến Thạch Ki điện.

Cao Thăng vừa cười vừa giải thích, một tay bấm niệm pháp quyết điểm lên màn sáng xung quanh đài cao.

- Phốc!

Màn sáng bị điểm hai cái, mở ra hai thông đạo hình tròn. Cao Thăng nhanh chóng đi ra, Hàn Lập cũng đi sát theo sau.

Vừa mới ra khỏi đài cao vài bước chân, lập tức có một cỗ kỳ hàn cuộn tới trước mặt.

Mặc dù với thân thể cường hoành nhưng Hàn Lập cũng phải nhường mày.

Cao Thăng đứng bên cạnh nhìn Hàn Lập, không khỏi kinh ngạc.

Bắc Hàn Tiên Vực với tư cách là một trong tứ đại Tiên Vực, nhiệt độ ở đây hiển nhiên băng lạnh vô cùng. Mà những bông tuyết kia ẩn chứa lực lượng kỳ hàn so với trong không khí còn lợi hại hơn vài phần.

Cho dù là những tiên nhân cấp thấp sinh trưởng ở trong Bắc Hàn Tiên Vực cũng phải mang theo một hai kiện đồ vật phòng lạnh mới dám trực tiếp đi ra ngoài.

Mà Hàn Lập mới chỉ là một người vừa mới Phi Thăng trở thành tiên nhân, lại có thể không đổi sắc mặt đối diện với kỳ hàn như không có gì xảy ra. Điều này khiến Cao Thăng thâm kinh hãi.

Tâm niệm Cao Thăng không ngừng chuyển động, nhưng động tác tay lại không có ngừng một chút nào.

Chỉ thấy hần bỗng nhiên đánh xuống một đạo pháp quyết màu trắng.

Những bông tuyết cuồng vũ, hai đầu Không Tước trắng toát từ dưới lớp tuyết dày xông lên.

- Đạo hữu! Mời!

Cao Thăng bước chân lên một đầu Không Tước, rồi mời Hàn Lập lên đầu Không Tước còn lại.

Hàn Lập mỉm cười, thân hình thoáng cái xuất hiện trên lưng đầu Không Tước kia.

Cao Thăng lập tức quát khẽ một tiếng, hai đầu Không Tước giương cánh mà bay.

Cuối cùng Hàn Lập cũng đã có những bước đi đầu tiên trên Tiên Giới.

HẾT

>> *Đọc tiếp tác phẩm tiếp theo có tên do chính tác giả Vong Ngữ viết:*

>>

Phiên ngoại: Lệ Phi Vũ ký (Thượng)

“Không sai, văn bối hiện đã tu luyện thành công toàn bộ phần đầu của pháp quyết, chỉ thiếu ba tầng khẩu quyết bí mật mà tiền bối không truyền ra ngoài.” Hàn Lập thản nhiên trả lời, không hề có ý định giấu diếm.

“Ta không tin ngươi đã tu thành bốn tầng đầu tiên, cần phải kiểm tra một chút.” Người tí hon màu vàng cúi đầu trầm ngâm một lúc sau đó quả đoán ngẩng đầu đề nghị.

“Cái này đơn giản, ta sẽ thi triển thủ đoạn tầng thứ tư của Đại Diễn Quyết, tiền bối vừa nhìn sẽ biết.” Hàn Lập cười nhẹ.

“Được, vậy hãy thi triển để lão phu nhìn qua.” Người tí hon đáp lời không chút khách khí.

Hàn Lập nghe vậy, một tay bấm niệm pháp quyết, ngón tay điểm vào hư không, đồng thời miệng hô ba chữ: “Thất Thần Thứ!”

Thanh âm không lớn!

Thế nhưng vừa nghe mấy chữ này, sắc mặt người tí hon màu vàng lập tức thay đổi.

Thân thể nhất thời bạo phát một tầng hào quang bạc nhạt, sau một thoáng run rẩy mới lần nữa khôi phục như thường.

“Thất Thần Thứ! Không ngờ ngươi lại có luyện thành bí thuật tinh thần này.

Chỉ có tu luyện tầng thứ tư của Đại Diễn Quyết đến cảnh giới viên mãn mới có thể tạo được uy năng như thế.

Nhưng Thất Tinh Quyết mà lão phu thi triển lúc trước chuyên dùng đối phó tu sĩ Nguyên Anh, cho dù là những lão quái hậu kỳ cũng không cách nào tránh thoát.

Vì sao ngươi vẫn bình yên vô sự?” Người tí hon màu vàng lộ ra vẻ mặt có chút phức tạp, lại nghĩ tới một chuyện bèn hỏi.

“Ha ha, vấn đề này rất đơn giản.

Bởi vì Nguyên Anh của Hàn mỗ căn bản không hề trùng phải một chiêu Thất Tinh Quyết kia mà được thứ khác ngăn cản một kiếp.”

Hàn Lập cười khẽ, một tay điểm nhẹ vào thiên linh cái.

Một luồng hắc khí từ đó bay vọt ra, xoay quanh một cái sau đó hóa thành Nguyên Anh màu đen có khuôn mặt không khác Hàn Lập chút nào.

Chỉ là thần sắc của nó thoát nhìn có chút tiêu tụy, phờ phạc

.

“Đệ nhị Nguyên Anh, sao có thể có chuyện đó? Xem tu vi của ngươi cùng lắm chỉ vừa tiến cấp Nguyên Anh không lâu, sao lại dư lực lập tức luyện chế đệ nhị Nguyên Anh?” Người tí hon màu vàng nhìn thấy cảnh này không khỏi giật mình.

“Tiền bối thật tinh tường, tại hạ quả thật ngưng tụ Nguyên Anh không lâu nhưng nhờ chút cơ duyên mới có thể luyện ra Nguyên Anh này.

Vấn đề của tiền bối, vấn bối cũng đã trả lời, không biết người có thể cho biết mấy tầng sau của Đại Diễn Quyết hay không?” Hàn Lập ho nhẹ một tiếng sau đó mới hỏi một cách thâm ý.

“Đại Diễn Quyết là pháp quyết độc môn lão phu khô sở sáng lập.

Nhìn bộ dạng của ngươi cũng không phải môn hạ của ta trước đây.

Tại sao lão phu phải truyền khẩu quyết còn lại cho ngươi?” Người tí hon màu vàng thở dài một, khuôn mặt theo đó đột nhiên lạnh xuống.

“Tiền bối lúc này hình như không có bao nhiêu vốn liếng để cò kè mặc cả.” Hàn Lập quan sát người tí hon màu vàng một lượt sau đó tựa tiểu phi tiếp đáp lời.

“Kha kha, nếu ngươi đã muốn tiêu diệt nguyên thần của lão phu vậy cứ ra tay đi.

Bản quân sớm đã sống đủ lâu rồi.

Huống chi, cho dù ngươi không ra tay, lấy cường độ thần hồn hiện tại của lão phu, căn bản không có cách nào sống thêm mấy năm.” Đại Diễn Thần Quân lạnh giọng.

“Tiền bối ngoan cố như vậy, chẳng lẽ cho rằng Hàn mỗ không biết bí thuật sưu hồn hay sao?” Hàn Lập sầm mặt, giọng nói tăng thêm mấy phần uy nghiêm đáng sợ.

“Phương pháp sưu hồn! Ngươi cho rằng sử dụng pháp môn cởn con như vậy có thể dọa chết lão phu được sao? Ngay đến bí thuật cấp bậc như Đại Diễn Quyết, bản Thần quân còn có thể nghĩ ra, chỉ là bí thuật sưu hồn có thể tổn thương đến ta được sao? Cùng lắm, lão phu lập tức tự bạo Nguyên

Anh là được.” Đại Diễn Thần Quân ngáp dài một cái sau đó trả lời một cách dửng dưng.

Hàn Lập nghe đối phương vậy, không khỏi có chút thúc thủ vô sách.

Lão quái trước mặt tuy chỉ còn một phần Nguyên Thần, hầu như không có chút pháp lực nào thể nhưng lại vô cùng tinh thông bí thuật tinh thần.

Nếu thật sự cậy mạnh e rằng không cách nào lấy được thứ mà hắn muốn.

“Tiền bối hà tất cương quyết như vậy! Hàn mỗ luôn cho rằng thế gian không có thứ gì không thể trao đổi, chỉ là cái giá đưa ra có đủ hay không mà thôi.” Hàn Lập khôi phục vẻ mặt ôn hòa, từ tốn đề nghị.

“Trao đổi? Lão phu không nhìn ra người có gì đủ khiến cho ta động tâm.” Người tí hon màu vàng khoanh tay nhìn thẳng về phía Hàn Lập rồi nói.

“Không biết vật này có khiến tiền bối cảm thấy hứng thú hay không?” Hàn Lập chỉ hơi trầm ngâm, một tay khẽ chuyển.

Chỉ thấy hắc quang lấp lóe, một đoạn quái mộc dài chừng một xích theo đó hiện ra.

“Dưỡng Hồn mộc! Người lại có linh vật bậc này!” Đại Diễn Thần Quân vốn đang hờ hững vừa thấy đoạn gỗ này lập tức lộ vẻ vui mừng.

“Dưỡng Hồn mộc không những có thể duy trì tình trạng hồn lực của tiền bối mà còn có tác dụng dưỡng hồn tư thần một cách chậm rãi.

Đối với tình hình hiện tại của tiền bối, đây là đồ vật không thể thích hợp hơn.” Hàn Lập nâng nhẹ khúc gỗ trong tay rồi nói.

“Thần mộc này quả thực có thể trì hoãn thời điểm vẫn lạc của lão phu thế nhưng tinh hồn của ta đã bị hao hụt quá nhiều, dù có vật này tẩm bổ cũng nhiều lắm sống thêm mấy chục năm nữa mà thôi.

Chỉ dựa vào thứ này, lão phu vẫn chưa thể cho người biết đoạn sau của Đại Diễn Quyết.” Đại Diễn Thần Quân do dự một lúc nhưng vẫn lắc đầu từ chối.

Câu trả lời như vậy rõ ràng nằm ngoài dự liệu của Hàn Lập.

Hắn khẽ nhướn mày, một lúc lâu sau mới lên tiếng phá vỡ sự im lặng:

“Rốt cuộc các hạ có yêu cầu gì mới đồng ý tiết lộ pháp quyết cho ta.

Vẫn bối xem ra Thần quân không giống người một lòng chờ chết.

Ngoại trừ Dưỡng Hồn mộc, cứ việc nói ra những điều kiện khác, chỉ cần Hàn mỗ có thể làm được, tuyệt không chối từ.”

“Xem ra người đã biết bí mật trợ giúp đột phá bình cảnh tu vi của Đại Diễn Quyết.

Khà khà, nếu đã như vậy, việc truyền thụ pháp quyết này cho người cũng không phải là chuyện không thể.

Thế nhưng ngoại trừ Dưỡng Hồn mộc để luyện chế cho ta một kiện pháp khí dưỡng hồn, người cần giúp ta hai chuyện nữa.” Đại Diễn Thần Quân cười hì hì sau đó trả lời không chút khách khí.

“Thần Quân cứ nói!” Hàn Lập không chút biến sắc.

“Xem dáng vẻ của người, hẳn đã hiểu rõ không ít sự tình của bản Thần Quân, vậy cũng nên biết cả đời lão phu ngoại trừ Đại Diễn Quyết còn am hiểu nhất là khôi lỗi chi đạo.

Cũng vì chìm đắm trong đó không cách nào dứt ra, nếu không cũng không rơi vào tình cảnh hiện tại.” Đại Diễn Thần Quân chậm rãi nói ra.

Câu chuyện không đầu không đuôi thế nhưng Hàn Lập không hề lộ ra chút gì thiếu kiên nhẫn.

Đôi phương rõ ràng vẫn chưa bắt đầu nói vào chuyện chính.

“Những năm qua trong lúc nhàn rỗi vô sự, lão phu đã có không ít đột phá ở thuật khôi lỗi hơn nữa còn nghiên cứu ra một loại chung cực khôi lỗi với uy lực không hề thua kém tu sĩ Nguyên Anh.

Đáng tiếc bởi vì không có đủ tài liệu cần thiết nên vẫn không có cách nào luyện chế.

Đây cũng là việc mà lão phu vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Ta hy vọng sau khi trở lại bên ngoài, đạo hữu có thể thu thập những tài liệu này, luyện chế khôi lỗi kia xem như hoàn thành tâm nguyện của lão phu.” Đại Diễn Thần Quân trả lời một cách nghiêm túc.

“Khôi lỗi có thể so với tu sĩ Nguyên Anh, những tài liệu cần thiết khẳng định phải có giá trị không nhỏ.” Hàn Lập âm thầm cả kinh nhưng vẻ mặt không đổi hỏi lại một câu.

“Quả thật như vậy.

Hừ, có điều khôi lỗi luyện chế ra, cuối cùng cũng giao cho người sử dụng.

Có đắt hơn nữa cũng về tay người, có gì không thỏa đáng chứ!”

“Nếu đã như vậy, vẫn bồi có thể đáp ứng.

Tiền bối nói luôn điều kiện còn lại đi.” Hàn Lập nghe vậy, sau khi cân nhắc một chút liền lên tiếng đáp ứng.

“Điều kiện còn lại đơn giản hơn nhiều.

Tuy rằng bản Thần Quân đã bị giam cầm nhiều năm nhưng cũng biết Thiên Trúc giáo hiện tại đã hoàn toàn thay đổi từ lâu, không biết những đệ tử năm xưa có còn chấp chương môn phái hay không.

Một thân sở học không thể truyền cho bọn họ, ta cũng không truyền thừa cứ thế đoạn tuyệt.

Vì vậy, phải nhờ đạo hữu giúp ta tìm ra một đệ tử có tư chất tuyệt hảo, giúp ta tiếp tục truyền thừa công pháp của mình.” Đại Diễn Thần Quân hít sâu một hơi rồi nói.

“Ha ha, điều kiện này dĩ nhiên càng không vấn đề, văn bối nhận lời.” Hàn Lập nghe vậy, bật cười ha hả.

“Nếu như vậy, giao dịch này xem như thành lập.

Chờ người luyện ra pháp khí dưỡng hồn, ta sẽ truyền thụ một tầng tiếp theo của Đại Diễn Quyết cho, sau đó cùng người trước tiên rời khỏi nơi đây.” Đại Diễn Thần Quân hít sâu một hơi, chậm rãi nói ra.

Hàn Lập nghe xong, tự nhiên không có điều gì dị nghị.

Mấy ngày sau, Hàn Lập công trên lưng một ống trúc vàng óng dài hơn một xích ra khỏi đại môn mật thất, bước nhanh về phía xa xa.

Một luồng gió mát thổi sau đến, mơ hồ truyền âm thanh trò chuyện.

“Khà khà, bản Thần Quân thật không nghĩ tới còn có thể nhìn thấy ánh mặt trời một lần nữa.”

“Tiền bối vẫn nên nhỏ tiếng một chút.

Nơi này trước đây xấu tốt gì cũng là cấm địa của Thiên Trúc giáo.

Vạn nhất đề chút hậu nhân của người nghe được, quả thật có chút phiền phức.”

“Hừ, với tu vi của ngươi, đám tiểu bối kia còn có thể làm gì được.

Lại nói, bọn chúng xấu tốt gì cũng là...”

Âm thanh càng lúc càng càng xa, cuối cùng im bật trong gió.

Phiên ngoại: Lệ Phi Vũ ký (Trung)

Cao Thăng chỉnh lý công việc trong động phủ trở lại cửa ra vào nơi luyện công, trông thấy cửa đá cũng không có bộ dáng mở ra, ngay ở trước cửa thạch thất bàn ngồi xuống, nhắm mắt nhập định, một bộ dáng toàn lực vì Hàn Lập hộ pháp.

Lúc này trong thạch thất Hàn Lập trải qua thời gian dài không kiêng nể gì hấp thu Tiên Linh chi khí, cũng cảm giác mình pháp lực tăng mạnh hơn nhiều, theo quanh thân hấp thu Tiên Linh chi khí dần dần giảm bớt, bản thân Hàn Lập rốt cục có thể thay đổi thể chất, từ giờ khắc này, hắn (nó) không còn là một gã phạm nhân, mà là Kim Tiên thọ nguyên vô tận.

Bên trong cơ thể của Hàn Lập, lúc này Nguyên Anh đã biến mất không thấy, Hàn Lập biết rõ vừa mới Nguyên Anh đã phân chia ra, một bộ phận dung nhập thần hồn, một bộ phận bồi dưỡng thân thể.

Đây cũng chính là sự khác biệt giữa Tiên nhân cùng tu sĩ, Tiên nhân thần hồn bất diệt, trải qua vạn kiếp bất diệt, cho dù thân thể bị hủy, dựa vào một chút tàn hồn cũng có thể giữ lại trí nhớ, trên bước đường tu tiên.

Hàn Lập ngay lúc này, thân thể trải qua Bách Mạch Luyện Bảo Quyết rèn luyện gân mạch, Ngũ Tàng Đoạn Nguyên Công rèn luyện nội tạng, Ngũ Hành chi lực thay đổi phàm cốt, giờ phút này càng nhận được sự bồi dưỡng của Nguyên Anh, trình độ thân thể cường hãn đã đạt đến bất kỳ một cái nào Tiên nhân tại hắc cảnh giới này đều không thể đạt tới trình độ, là chân chính kim cương bất hoại thân thể; mà thần hồn của hắn (nó) ở tầng thứ ba Luyện Thần Thuật cùng sự bồi dưỡng của Nguyên Anh dưới sự tác dụng

của hai loại viên siêu cùng giai, thậm chí so một ít thần hồn không bằng còn mạnh hơn Chân Tiên một chút.

Trong khi Nguyên Anh của Hàn Lập bồi dưỡng thần hồn, thần hồn đồng thời phát sinh một chút chấn động, ở cùng một chỗ Tiên Vực xa xôi, một vị ngồi ở vương tọa bên trên nhắm mắt dưỡng thần, toàn thân bao phủ ở một thân đẹp đẽ quý giá nam tử áo đen mở ra hai mắt, thì thảo tự nói: "Cái này chấn động như thế nào rõ ràng như vậy, lần trước cảm nhận tên tu sĩ tu luyện Luyện Thần Thuật rõ ràng tại Hạ giới, chẳng lẽ hắn (nó) nhanh như vậy đã Phi Thăng đến Tiên giới?" Nhưng chấn động quá nhanh tự đã kết thúc, cho dù lấy bản thân cường hoành thực lực cũng không thể cảm giác cụ thể vị trí, chỉ là mờ nhạt cảm giác cần phải ở địa phương rất xa xôi.

Đúng lúc này, ngoài cửa có người cầu kiến, người tới chính là thủ hạ của hắn (nó) một gã Giám sát sứ, "Báo cáo đại nhân, nhiều năm trước thủ hạ ta phụng mệnh đi trấn áp Minh Trùng Chi Mẫu tuần sát sứ Hà Khang dùng bảo phù lực đưa tin cùng ta, hắn (nó) ở bên trong trận đại chiến chỉ lưu lại thần hồn bất diệt, nhận lấy trọng thương, ta hy vọng Giam Chính đại nhân ban thưởng hạ Phá Giới Châu, để cho ta có thể hướng dẫn hắn (nó) trở về Tiên giới."

"Tốt, ta ban thưởng người Phá Giới Châu, người có thể phái người đi tiếp dẫn hắn (nó) trở về."

Mặt khác ta cảm nhận được người tu luyện Luyện Thần Thuật đã Phi Thăng Tiên giới, truyền lệnh xuống nhường cho tuần sát sứ du lịch Tiên Vực, đem hắn (nó) trước gây thành đại họa đánh chết hoặc bắt được."

"Đa tạ Đại nhân, thuộc hạ đi an bài ngay!"

Ở thần hồn phát sinh một chút rung chuyển thời điểm, Hàn Lập cũng toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Luyện Thần Thuật cái môn này tiên thuật quá cường đại là bí mật của mình, không thể hiện ra trước mặt người khác, cũng may Hà Khang nói luyện thành tầng thứ ba sau đó trừ phi đứng ở trước mặt tuần sát sứ, bằng không cự ly xa là sẽ không cảm ứng được, bản thân đương nhiên sẽ không đến đứng gần những tên tuần sát sứ.

Cảm nhận bản thân biến chất pháp lực, nhắc tay giờ lên đủ ở giữa phảng phất có uy năng di sơn đảo hải (dời núi lấp biển), Hàn Lập cũng có thể đặt chân ở nơi phức tạp như Tiên Vực tin tưởng tranh hùng cùng quần tiên đỉnh phong.

Hàn Lập cũng không có lập tức thu lại trận pháp, đi ra mật thất.

Mà là kêu lại Hoả Tu Tử cùng Ma Quang.

Hai người vừa xuất hiện cảm giác được quanh thân nồng đậm Tiên Linh chi khí cũng biết Hàn Lập đã Phi Thăng thành công, giờ phút này bọn họ đã ở Tiên giới.

Hai người liếc nhau, tùy cơ hội đồng thanh nói: "Chúc mừng đạo hữu thành công Phi Thăng Tiên giới, ồ, đạo hữu ngươi đã là Kim Tiên?" Hai người cũng cảm giác được Hàn Lập biến hóa, lấy thực lực bọn họ là Kim Tiên đỉnh phong rõ ràng cũng nhìn không thấu Hàn Lập ngay lúc này, thậm chí ở trên người của hắn có thể như có như không cảm giác được một chút áp bách.

"Nhị vị đạo hữu nói chính xác, ta tạm thời đã hấp thu hết Tiên Linh chi khí, chính thức trở thành một gã Kim Tiên."

"Chắc hẳn lấy đạo hữu ở Đại Thừa kỳ có thể chém giết bị giao diện chi lực áp chế Chân Tiên Mã Lương thực lực, trừ đi một ít tu luyện đặc biệt công pháp hoặc nghịch thiên thần thông Kim Tiên mà nói, giờ phút này ở

bên trong Kim Tiên đã hiếm khi gặp địch thủ, thậm chí một ít Chân Tiên thực lực hơi bạc cũng không phải đối thủ người." Ma Quang có phần cực kỳ hâm mộ nói.

"Không dám nói chiến bại Chân Tiên, nhưng là ở trong tay Chân Tiên chạy thoát thân ta tất nhiên vẫn có nắm chắc.

Vừa Phi Thăng thời điểm có Kim Tiên hướng dẫn, bất tiện gọi nhị vị đi ra, tạm thời còn muốn hai vị đạo hữu đem sự tình Tiên giới mình biết được nói cho ta nghe một chút."

"Hàn huynh nói chuyện này, ta đã nhận người làm chủ nhân, Ma huynh cũng cùng người ký kết Thiên Ma khế ước, chúng ta cùng người là vinh nhục cùng nhau, tự nhiên sẽ tri vô bất ngôn (không biết không nói)."

"Hoả huynh nói có lý, thế nhưng mà ta là Thiên Ngoại Ma đầu, đi đến Tiên Vực thời gian không dài tự cùng Mã Lương gia hạn khế ước theo hãn Hạ giới, có thể nói đối với sự tình trong Tiên Vực cũng không hiểu biết."

"Những lời Ma huynh không giả, ta đi theo Mã Lương thời gian tương đối sớm.

Lúc ấy Mã Lương vi phạm tông quy một mình Hạ giới, huyết tể sinh linh của một Tiểu Thế giới để tể luyện cái Huyết Ấn, lúc ấy ta là bá chủ bên trong Tiểu Thế giới, thế nhưng mà bị ép nhận hãn làm chủ, về sau sự tình của hãn bại lộ bị bắt về tông môn, chín sư phụ hãn (nó) là tam đệ tử môn hạ của Nguyên Thủy tổ, sư phụ hãn phạt hãn (nó) diện bích vạn năm, mà ta cũng ở đây vạn năm bên trong nhờ vào hãn (nó) tông môn thực lực đột phá đến Kim Tiên.

Về sau hãn (nó) diện bích chấm dứt, bị tông môn giao phó đến Linh giới các người nhiệm vụ bắt phản đồ của tông môn, ở trên đường vừa vận gặp

được Ma huynh, Ma huynh cùng hấn ký kết khế ước sau đó không bao lâu tựu Hạ giới.

Mà ta ở Tiên giới những năm này cũng không có rời khỏi qua Cửu Nguyên Quan, đối với Tiên giới biết cũng vền vẹn ở Cửu Nguyên Quan.

Quan chủ của Cửu Nguyên Quan đúng là Cửu Nguyên Thủy Tổ, là nhân vật cấp Đế Tôn, thống trị Cửu Nguyên Tiên Vực, dưới hấn (nó) có mười đại đệ tử, đều là Tiên Hoàng, đệ tử nhỏ nhất là một nữ tiên, nguyên lai là chủ nhân của một giới, chương quản Kim Hàn Tiên Cung, quản lý toàn bộ sự vật Cửu Nguyên Tiên Vực.

Tuy nhiên Tiên Vực rộng lớn khôn cùng, nhưng theo ta biết được Cửu Nguyên Quan cũng là trong đó một thế lực đạt trình độ cao nhất.

Về phần những chuyện khác ta cũng không được rõ cho lắm."

Hàn Lập trầm tư thoáng cái: "Nhị vị đạo hữu trước hãy trở lại, cho ta suy nghĩ thêm về sự tình sau này ở Tiên giới."

Ma Quang, Hoả Tu Tử hai người nghe vậy lúc này thân hình vụt qua một cái, hóa thành một cỗ khói đen đi (nhập) vào trong thân thể Hàn Lập, một cái tức thì một tay bấm niệm pháp quyết, hóa thành một đoàn hỏa cầu trồn vào bên trong tay áo Hàn Lập.

Một vòng Linh Thú Hoàn trên cổ tay Hàn Lập, Giải Đạo Nhân xuất hiện ở bên trong thạch thất, Hàn Lập nói: "Ta vừa mới phóng toả cấm chế của Linh Thú Hoàn, đối thoại giữa chúng ta Giải huynh cũng nghe hết, đối với hấn hai người nói như vậy Giải huynh cảm thấy có chỗ nào không ổn?"

"Trước chúc mừng chủ nhân tấn cấp Tiên đạo.

Lời nói của bọn họ cũng không cần phải giả, bọn họ không cần thiết lừa gạt chủ nhân."

"Ân, Giải huynh đã nói với ta sự tình của chủ nhân trước, ở lúc người nhận thức ta làm chủ, ta từng đáp ứng người ở ta có năng lực thời điểm hoàn thành nguyện vọng của chủ nhân đòi trước, đánh chết cừu nhân của hắn cũng tìm về di vật của hắn.

Nhưng là tình huống cụ thể ra sao bởi vì ta chưa có Phi Thăng Tiên giới người cũng không có nói rõ ràng, tạm thời người có thể nói cho ta biết."

"Chủ nhân trước của ta là một người tài hoa nổi bật, hắn (nó) ở bên trên Khôi Lỗi chi đạo thành tựu rất cao, bản thân chỉ là thực lực của một Chân Tiên, lại có thể chế tạo ra như ta bây giờ có được thực lực Kim Tiên đỉnh phong có thể độc lập suy nghĩ Tiên Khôi.

Hắn (nó) vốn là Tiên nhân trong Côn Sơn Tiên Vực, là một trưởng lão có thực lực trung bình, nhưng là do ở Côn Sơn Tiên Vực thực lực đạt trình độ cao nhất Bách Tào Sơn Bách Tào Tông muốn mạnh mẽ bắt lấy bí thuật hắn chế tạo Khôi Lỗi mà bị người hãm hại, bị ép lánh nạn, xa xứ.

Vì tránh né Bách Tào Tông đuổi giết chỉ có thể trốn vào Ma Sát Uyên khiến người nghe tin đã sợ mất mật, kết quả ở bên trong Ma Sát Uyên bị nhiều Chân Tiên ở sau một lần đấu giá hội đánh lén, giết để đoạt bảo mà ném đi tánh mạng."

Giải Đạo Nhân tuy nhiên là một cụ Tiên Khôi, nhưng là nghe được hắn (nó) tự thuật cũng có thể cảm thấy hắn (nó) có cảm tình đối với chủ nhân lúc trước, Hàn Lập nói ra: "Giải huynh yên tâm, những lời ta đã từng nói qua nhất định sẽ thực hiện, chờ ta có năng lực nhất định giúp người hoàn thành tâm nguyện này."

"Đa tạ chủ nhân, ta đây trước hết trở lại Linh Thú Hoàn."

Giải Đạo Nhân vừa đi Hàn Lập âm thầm tự đánh giá tình cảnh của mình cùng thực lực bản thân, mình bây giờ tuyệt đối không thể gặp phải tuần sát sứ cùng Tiên nhân trong Cửu Nguyên Quan, bọn họ đối với Hàn Lập lúc này mà nói vẫn là quái vật khổng lồ.

Ở thời điểm vượt qua Thiên Kiếp bảo vật của mình tổn thất không ít, liên Huyền Thiên Trảm Linh Kiếm đều gãy thành vài đoạn, Nguyên Hợp Ngũ Cực Sơn ở bên trong đôi đầu Lôi Kiếp cũng bị hao tổn nghiêm trọng, phải cần tìm kiếm Tiên giới bảo vật đem nó tăng mạnh thêm.

Mình vẫn còn Thanh Liên Kiếm Trận hoàn toàn không đủ chống lại Linh Vực của Tiên nhân, bản thân cần phải lập tức lĩnh hội ra Linh Vực.

Hiện tại chính mình ưu thế đúng là cường hoành thân thể chi lực cùng thần hồn cường đại.

Đôi địch có thể dựa cũng chỉ có thể là Niết Bàn chân thân, Kinh Trập thập nhị biến, Ích Tà Thần Lôi các loại..., tuy nhiên thủ đoạn không nhiều lắm, nhưng là đủ để xưng hùng cùng giai.

Nghĩ tới đây Hàn Lập đứng dậy hoạt động lại gân cốt, đi ra thạch thất..

Phiên ngoại: Lệ Phi Vũ ký (Hạ)

Hàn Lập mở ra cửa đá Cao Thăng trong chớp mắt cũng đã đứng dậy, vừa định nói vài lời chúc mừng, thế nhưng thiếu hơi sững sốt một chút, hắn (nó) phát hiện Hàn Lập trước mắt cùng với lúc vừa gặp mặt nhau tưởng như hai người, lấy bản thân tiến giai Kim Tiên nhiều năm vậy mà hôm nay nhìn thấy tu vị của Hàn Lập cũng có một loại cảm giác cao thâm khó lường, thậm chí ở trên người của hắn vẫn có một chút áp lực đáng sợ có thể uy hiếp được tánh mạng của mình.

Hắn (nó) không biết đây là kết quả Hàn Lập tận lực thu lại sức mạnh của thần hồn, bằng không lấy hắn (nó) bên trong Kim Tiên cũng không tính đạt thực lực cao nhất sẽ phải chịu chấn động mạnh hơn

Cao Thăng đè xuống sự kinh ngạc trong nội tâm, "Hàn huynh thực lực không hổ là từng là bá chủ một giới, vừa mới tiến giai Kim Tiên tự lại cho ta cảm thấy không thể địch lại được.

Tại hạ thật sự là bội phục vô cùng." Cảm nhận được thực lực của Hàn Lập rất đáng sợ, trong ngôn ngữ của Cao Thăng thậm chí có một chút cung kính mình cũng chưa từng phát giác.

"Cao huynh thật sự là quá khách sáo, ta có thể thuận lợi tiến giai như vậy, cũng ít nhiều có Cao huynh hộ pháp lại cho ta tạm mượn động phủ, nhờ vào Kim Tiên Sơn nồng đậm Tiên Linh chi khí như vậy mới khiến ta thành công tiến giai.

Ta mới đến Tiên giới, thật sự là cần phải cảm tạ ân tình Cao huynh chiếu cố bấy lâu."

Hàn Lập nghĩ đến bản thân hắn (nó) theo theo Phi Thăng lần thứ nhất đã chỉ dẫn hết lòng, an bài, cũng có ý nghĩ thiết tình muốn kết giao với mình, trong lòng của hắn cũng đã coi người có thể kết giao với nhau.

Hồi tưởng kinh nghiệm của mình trong Nhân Linh hai giới, giống như chỉ có Trương Thiết cùng Lệ Phi Vũ hai người này ở trong lúc mình vừa bước vào Tu Tiên giới kết bạn thâm giao bên ngoài, bản thân cũng không có những bạn tri kỷ nào cả, điều này khiến bản thân nhận thức Tu Tiên giả quá hui quạnh, Tiên nhân cũng không phải lạnh nhạt vô tình, nếu có thể ở Tiên giới có mấy bạn thâm giao thiết như tri kỷ, cùng một chỗ tự do tự tại, cũng vẫn có thể xem là một điều rất thú vị.

Vừa nghĩ tới đây thẳng thẳng Cao Thăng nói ra: "Hàn huynh người hấp thu Tiên Linh chi khí so người khác nhanh hơn nhiều, chỉ dùng thời gian không quá ba ngày, phần lớn tiến giai Kim Tiên đều muốn hấp thu Tiên Linh chi khí cần cỡ năm ngày" Cao Thăng đúng là có chỗ chưa rõ thân thể Hàn Lập quá khủng bố cùng điên cuồng hấp thu Tiên Linh chi khí tốc độ chỉ dùng hai ngày cũng đã hoàn toàn hấp thu được, thêm vào so Kim Tiên bình thường nhanh hơn gấp bội.

Nếu không phải ở bên trong cùng Ma Quang bọn người nói chuyện với nhau sớm đã đi ra ngoài.

"Lúc này sắc trời đã tối, chúng ta lại nghỉ ngơi một ngày, ngày mai ta mang người trực tiếp đi Tụ Tiên Các ở trung tâm ngoại thành, Hàn huynh cần đến đó nhận lấy thân phận tiên bài, cũng ở Kim Tiên Sơn lựa chọn động phủ cho mình.

Ta cũng muốn tới chỗ đó báo cáo công tác, " Cao Thăng tiếp tục giải thích nói.

Hàn Lập đối với chuyện này đương nhiên không có ý kiến gì: "Toàn bộ nghe theo Cao huynh an bài."

Sau đó hai người thảo luận một số tu luyện tâm đắc, Cao Thăng tiến giai Kim Tiên nhiều năm kinh nghiệm nhường cho Hàn Lập lấy được chỗ ích không nhỏ, mà Hàn Lập suy nghĩ một chút đồng dạng có vài chỗ gợi ý với Cao Thăng, Cao Thăng thậm chí cảm thấy được một số vấn đề phức tạp ở nhiều năm đã có dấu hiệu buông lỏng, vì vậy ở trong lòng càng là không khỏi đem hình ảnh của Hàn Lập đề cao lên nhiều.

Hai người trò chuyện với nhau thật vui, không ngờ thời gian đã qua một nửa, Hàn Lập đứng dậy trước trở về thạch thất suy nghĩ sự tình của bản thân, tổng kết theo chỗ Cao Thăng đạt được một số tin tức, Cao Thăng đồng dạng trở lại động phủ tĩnh tọa dưỡng thần, hấp thu vừa mới sở đắc.

Sáng sớm hôm sau, Cao Thăng tới kêu Hàn Lập đi đến Tụ Tiên Các.

"Hàn huynh chuẩn bị xong chưa, chúng ta sẽ đi đến Tụ Tiên Các."

Ngày hôm qua đàm luận nhất thời cao hứng ta vậy mà quên nói, hôm nay đúng lúc là Kim Tiên chúng ta đảm nhiệm công tác trong ngàn năm, ra ngoài chỉ có Kim Tiên du lịch ở bên ngoài hoặc chấp hành nhiệm vụ đặc biệt, tất cả Kim Tiên ở Bắc Hàn Thành đều phải đi Tụ Tiên Các đảm nhiệm công tác, cũng an bài những giai đoạn nhiệm vụ khác."

"Ah, nói như vậy chẳng phải là đến Bắc Hàn Thành sẽ gặp mặt phần lớn Kim Tiên."

"Đúng vậy a, thậm chí còn gặp mặt được quản sự của Tụ Tiên Các hai tên ở bên ngoài là chấp sự nội thành, đều đặn đại là Chân Tiên ."

Hàn Lập từ chối cho ý kiến, Cao Thăng thấy nhắc tới Chân Tiên Hàn Lập còn một bộ dáng không quan tâm không khỏi giải thích thêm vài câu:

"Hàn huynh chớ quá chủ quan, Chân Tiên tuy nhiên sẽ không tìm phiền toái cho chúng ta, nhưng không phải thứ chúng ta có thể đến trêu ghẹo." Hắc Hắc (nó) không biết Hàn Lập tại Hạ giới đã chém qua một tên Chân Tiên Mã Lương, bằng không không biết hắc hắc (nó) sẽ là một biểu lộ như thế nào.

Bay khỏi Kim Tiên Sơn, xuyên qua mấy con đường, bọn họ đi đến trước một tòa kiến trúc, Hàn Lập chỉ thấy kiến trúc ở trước mắt bốn phía là hành lang, giống như vàng không phải vàng không biết tên khoáng vật phổ địa phương.

Nóc nhà đơn độc mái hiên nhà bốn góc đầu nhọn, mái nhà che màu vàng ngói lưu ly, bên trong đồng thai bảo đỉnh lưu vàng.

Dưới mái hiên một mở rộng biển lớp giảng bài Tụ Tiên Các ba chữ, xuống chút nữa cửa điện khắc Vân Long Văn Ngự Lộ, toàn bộ kiến trúc khiến người cảm giác râm rộ.

Hai bên cánh cửa có hai tòa quang bình, Cao Thăng giải thích theo thứ tự là Đại Thừa kỳ cùng Kim Tiên kỳ nhiệm vụ, tiểu đội trưởng cùng đại đội trưởng có thể mang đội ngũ của phần mình đi nhận nhiệm vụ.

Ở hai bên cửa ra vào đứng thẳng vệ sĩ áo giáp bạc ân cần hỏi thăm Hàn Lập theo Cao Thăng đi vào Tụ Tiên Các.

Vừa đi vào Tụ Tiên Các chỉ cảm thấy một cỗ không gian chấn động, Hàn Lập biết rõ đó là một Truyền Tống Trận Pháp cỡ nhỏ, ổn định tâm thần, trong nháy mắt truyền tống đã chấm dứt, xem xét lại bản thân mình đã ở tầng thứ hai của Tụ Tiên Các.

Bên ngoài thoát nhìn Tụ Tiên Các rất là không tầm thường, nhưng là trong phòng lại rất đơn giản, đã không có trang trí dư thừa, chung quanh chỉ có đơn giản mấy cái bàn, trên mặt bàn tiên trà nhường cho trong phòng có

một cỗ lờ mờ hương khí, tốp năm tốp ba Tiên nhân đang tụ cùng một chỗ một vừa uống trà một bên bàn luận viển vông.

Cái này cũng phù hợp suy nghĩ của Hàn Lập, bề ngoài trang trí xinh đẹp là biểu hiện thân phận địa vị, mà bên trong tươi mát thanh nhã nhưng lại hiện ra Tiên nhân chính thức trở lại nguyên trạng.

Trong phòng người ở cảm nhận được không gian chấn động thời điểm biết là lại có người mới đến, đều ghé mắt nhìn qua.

Trông thấy Hàn Lập đứng trước Cao Thăng lại nhìn Hàn Lập vị Kim Tiên có khuôn mặt xa lạ, tất cả mọi người đoán được đây là Phi Thăng tu sĩ.

Hàn Lập hướng trong phòng nhìn lại, chỉ thấy trong phòng mười tên Kim Tiên nữ có nam có, anh tuấn khôi ngô đều có, có bề ngoài thô cuồng, cũng có giống như hài đồng, nhưng là bọn họ thấy được Cao Thăng biểu lộ nhưng lại không có như nhau, có mấy cái chủ động đứng dậy, một người trong đó còn đi tới nghênh đón bọn họ, Cao Thăng cũng dẫn theo Hàn Lập đi tới.

Có nhưng lại chẳng qua chỉ mỉm cười ý bảo xem như bất chuyện qua, chỉ có một đám người nhưng lại so sánh lạnh nhạt, trong đó có một người thậm chí thấy trong ánh mắt của Cao Thăng còn tràn đầy hận ý.

Cao Thăng dẫn theo Hàn Lập đi đến cái bàn cách xa bọn họ ngồi xuống, cái bàn này có hai nam một nữ, Cao Thăng cùng bọn họ bắt chuyện qua sau giới thiệu qua: "Vị này chính là Hàn huynh vừa mới Phi Thăng tiến giai Kim Tiên.

Mà vị tiên tử này gọi là Trâu Dĩnh, vị này chính là Triệu Đình Triệu huynh, vị này chính là Lưu Tử Tiêu Lưu huynh."

Hàn Lập nhìn lại chỉ thấy vị tiên tử này tướng mạo tuyệt mỹ, thon thả cao ráo, cúi đầu đuôi én hình trâm gài tóc, đang mặc một bộ áo trắng, tràn ngập lò mờ tiên khí, lạnh nhạt tự nhiên, thanh nhàn thoát tục; về phần vị Triệu huynh vốn là tay cầm quạt giấy, toàn thân thêu hoa áo dài màu tím nhạt, mặt như quan ngọc, có thể nói là phong lưu phóng khoáng; cuối cùng một vị Lưu huynh vốn là một đại hán bộ dáng, thân hình nghiêm nghị, tướng mạo đường đường, râu quai nón hiển lộ rõ ràng ra ngang ngược liêu lĩnh.

Kỳ thật ở tiền giai Kim Tiên Nguyên Anh giải thể bồi dưỡng thân thể thời điểm Tiên nhân là có thể lại một cơ hội cải tạo thân thể của bản thân, nữ tiên phần lớn để ý tới dung mạo, cho nên cơ hồ đều là thanh lệ thoát tục, về phần nam tiên tức thì phần lớn là bản thân thanh tráng niên thời điểm bộ dáng, cũng có thậm chí sẽ không đi thay đổi cái gì.

Hàn Lập cùng mọi người bắt chuyện qua, mọi người cùng nhau ngồi xuống, chờ đợi Tụ Tiên Các quản sự cùng chấp sự nội thành đến nơi.

Cao Thăng tức thì cùng bọn họ lẫn nhau trò chuyện sự tình sắp tới, Hàn Lập uống vào tiên trà, nghe theo đối thoại của bọn họ, cũng đang đánh giá mọi người ở chung quanh.

Cách bọn họ khá gần một bàn có ba người, có một lão giả tóc bạc mặt hồng hào, một vị thanh niên bề ngoài sáng sủa cùng một nam tử bộ dáng trung niên; còn một cặp bộ dáng như đạo lữ nam nữ ngồi ở một bên; về phần đang lúc bọn họ vừa mới vào cửa lộ ra địch ý, một bàn cách bọn họ khá xa có bốn người, một người bộ dáng trẻ con, mặc hỏa hồng quần áo bó sát người, vẫn có một người mũi ưng mắt lõm, thân hình gầy gò, mắt lộ ra sắc bén đang nhìn qua bên bọn họ, lúc này người đối diện hai người đang thấp giọng đàm luận cái gì, lấy thần thức của Hàn Lập nếu muốn nghe tự nhiên có thể nghe thấy nhưng thể tất hợp lại sinh ra hiểu lầm, Hàn Lập cảm thấy không nhất thiết như vậy.

Nhưng là người nợ ánh mắt thật sự là khiến người không được thoải mái.

Hàn Lập thu hồi nhãn thần đối với Cao Thăng nói ra: "Cao huynh, Kim Tiên trong Bắc Hàn Thành đều tới rồi sao?"

Cao Thăng nhìn một chút, "Bắc Hàn Thành tổng cộng có 20 tên Kim Tiên đảm nhiệm chức vụ, vẫn có bảy tên ra ngoài cũng không có ở chỗ này."

"Người kia như thế nào theo chúng ta vẫn không có hảo ý nhìn sang bên chúng ta?"

Cao Thăng lộ ra một nụ cười khổ, chỉ nghe Trâu Dĩnh nói ra "Người nợ gọi Khâu Tiểu Cừ.

Cao huynh cùng hắn (nó) có một số khúc mắc, vốn cũng không cần phải trách cứ Cao huynh, có thể là người này tính cách có thù tất báo, hơn nữa ở nội thành còn có một thúc thúc làm chấp sự, cho nên ở Bắc Hàn Thành càng là ngang ngược càn rỡ."

"Ah, ngay cả là tính cách như thế nhưng vậy là cái khúc mắc gì có thể khiến cho hắn đối với Cao huynh hận dai như thế, nếu như Cao huynh không tiện bẩm báo vậy cứ cho tại hạ quá đường đột." Hàn Lập mặc dù có chút hiếu kỳ, nhưng ở trước mặt bọn họ cũng biết đề cập chuyện cũ của người khác cũng không phải chuyện tốt.

Lưu Tử Tiêu vừa muốn mở miệng, Cao Thăng nói ra: "Hãy để cho ta tự mình giải thích cho Hàn huynh nghe vậy.

Ở trước ta đảm nhiệm trông coi Phi Thăng Thai một gã đại đội trưởng, thủ hạ ta có năm tên Đại Thừa kỳ tiểu đội trưởng cùng 50 tên Hợp Thể Kỳ đội viên, Khâu Tiểu Cừ đệ đệ là thủ hạ một gã đội viên của ta.

Lại một lần chúng ta đi ra ngoài chấp hành một cái nhiệm vụ dò xét khu vực, có phần không biết khu vực nguy hiểm liền Kim Tiên chúng ta cũng không dám tùy tiện giao thiệp với.

Ta lúc ấy nhường cho bọn họ ở riêng phần tiểu đội trưởng mình dưới sự dẫn dắt đi dò xét, tự chính mình tức thì chiếu ứng khắp nơi, ta nghiêm lệnh bọn họ nhất định phải nghe theo mệnh lệnh, nhưng khi lúc đệ đệ của hấn (nó) trông thấy một châu kỳ thảo, tự tiện rời khỏi đơn vị đoạt bảo.

Thế nhưng ai ngờ địa phương nhìn như không có nguy hiểm đột nhiên xuất hiện không gian phong bạo, cũng trách đệ đệ của hấn kiến thức nông cạn, thảo tên là Hầm Không Thảo, tuy nhiên là kiện tiên thảo hiem thấy, nhưng là ở chung quanh nó thường xuyên xuất hiện đại lượng vết nứt không gian.

Lúc ấy ta không kịp đi cứu viện, chỉ có thể nhìn hấn (nó) bị không gian thôn phệ.

Sau đó đến Khâu Tiểu Cừ biết rõ chuyện này đã cho rằng ta chiếu cố bất lợi khiến đệ đệ của hấn gặp bi kịch.

Về sau đến thời điểm đảm nhiệm công tác chấp sự đúng lúc là thúc thúc hấn, ta ở bất đắc dĩ lắm cũng chỉ có thể trông coi Phi Thăng Thai."

Hàn Lập nghe đến đó cũng đối với cảnh ngộ của Cao Thăng cảm thấy bất bình một chút, thế nhưng loại chuyện này nhiều lắm, không phải mình có thể quản được tới cũng không phải mình lúc này có thể quản được, chỉ có thể ở sau này có khả năng cho Cao Thăng một số trợ giúp, đối với cái loại người này mình cũng tận lực tránh đi, nhưng nếu thật là trêu chọc đến chính mình, Hàn Lập cũng không phải nhân vật mặc người chém giết.

Hàn Lập vừa muốn nói chút ít lời khuyên bảo, chỉ nghe bên cạnh nói ra: "Đây không phải Cao đội trưởng nha, hôm nay tại sao trở về, khô đội những năm này rốt cục đợi đến lúc có người Phi Thăng?" Thanh âm này khàn khàn bén nhọn nên lời quả rất khó nghe.

"Khâu đội trưởng đã lâu, hôm nay ta đúng là dẫn theo Phi Thăng Hàn Lập tới gặp quân sự, thuận tiện đảm nhiệm công tác."

Khâu Tiểu Cừ bốn người bọn họ đã đi tới, những người khác ánh mắt cũng tụ tập đến bên này.

Khâu Tiểu Cừ đánh giá Hàn Lập, phát hiện trước mắt tên áo bào xanh người cho mình một loại cảm giác nguy hiểm tới cùng, nghĩ đến mình ở bên trong Kim Tiên cũng là đạt trình độ cao nhất, cái này người vừa mới tiến giai làm sao có thể mang đến áp lực cho mình, trong lòng hẩn tình nguyện tin tưởng đây là một loại ảo giác.

"Cao đội trưởng rời khỏi Phi Thăng Thai sau đó chúng ta nơi này thế tất còn muốn có người đi đóng ở nơi nào, thế nhưng ai cũng không nguyện đi một cái địa phương không có việc gì.

Ở chỗ này ta cùng Cao đội trưởng hãy đặt cược tiền, chúng ta bằng thân thể đối chiến, trong thời gian một nén nhang Cao đội trưởng nếu như có thể không bị thương toàn thân trở ra, ta tiện thể chủ động xin đi đóng ở Phi Thăng Thai.

Bằng không muốn lại uất ức Cao đội trưởng."

Cao Thăng thầm nghĩ mặc dù mình trước kia không phải đối thủ của Khâu Tiểu Cừ, nhưng là mình tại cái đó không người quấy rầy Phi Thăng Thai khô tu nhiều năm như vậy, vô luận pháp lực vẫn là thân thể chi lực sớm đã xưa đâu bằng nay, hẩn (nó) rõ ràng khoe khoang khoác lác nói chỉ

dùng một nén nhang có thể làm tổn thương ta thật sự là khinh người quá đáng.

Mà Triệu Đình vừa muốn mở miệng, Cao Thăng tự đáp: "Ta đây tự muốn lĩnh giáo tiên thuật của Khâu đội trường." Khóe miệng Khâu Tiểu Cừ nhếch lên, lộ ra một cái dáng tươi cười khinh miệt, quay người đi đến trong phòng trung tâm chỗ trống trải.

Hắn (nó) đã sớm ngờ tới Cao Thăng ở trước mặt nhiều người như vậy bị kích nhất định sẽ ngênh chiến.

Lúc này Triệu Đình truyền âm nói: "Cao huynh người thật sự là quá vọng động rồi, người đang tại bảo vệ Phi Thăng Thai có chỗ chưa rõ, tên Khâu Tiểu Cừ này từng có một lần kỳ ngộ, đã nhận được thượng cổ một cái đan dược rèn luyện thân thể, tuy nhiên nhìn chăm vào hắn (nó) gầy gò nhưng là hắn (nó) thân thể chi lực ở bên trong Kim Tiên chỉ sợ hiếm gặp địch thủ."

Cao Thăng nghe được truyền âm cũng cảm giác mình có chút xúc động, nhưng là vừa nghĩ tới chẳng qua chỉ ngăn ngừa một nén nhang thời gian mình nhất định có thể toàn thân trở ra.

Thuận theo đi đến Khâu Tiểu Cừ đối diện nói ra: "Mời!"

Khâu Tiểu Cừ cũng không đáp lời, phi thân nhảy lên một bước hướng tới mặt đá của Cao Thăng, Cao Thăng lách mình tránh thoát, lún thân trên xuống.

Hai người người tới ta đi chiến ở cùng một chỗ.

Do vì ở trong phòng hai người không có thể động dụng pháp bảo pháp thuật, chỉ có thể dựa vào thân thể chi lực hổ tương quyền cước, điều này

khiến chung quanh Kim Tiên môn cảm giác mới lạ, đường đường Tiên nhân, rõ ràng động thủ giống như võ lâm cao thủ vậy.

Tất cả mọi người hướng trung ương nhìn lại, chỉ thấy Khâu Tiểu Cừ dữ tợn cười một tiếng, giẫm chận tại chỗ tiến lên, hô một quyền đánh tới hướng ngực Cao Thăng, một chiêu này nhanh chóng khác thường, quyền đến nửa đường, tay trái quyền càng thêm mau lẹ xông về phía trước, phát sau mà đến trước, va chạm trước mặt Cao Thăng, chiêu số vô cùng quỷ dị.

Cao Thăng chống chọi đánh một quyền đáng vào mặt mình, lách mình tránh thoát tay trái quyền.

Hai người lúc lên lúc xuống, người tới ta đi.

Mặc dù không có tiên thuật rực rỡ tươi đẹp, nhưng thân thể hổ tương lại càng thêm lộ ra hung ác kịch liệt.

Cao Thăng bận tâm giao chú ý trên trận đánh nhau thời điểm càng là tại âm thầm tính toán thời gian, bọn họ biết rõ Cao Thăng không phải đối thủ của Khâu Tiểu Cừ, chỉ hy vọng ở một nén nhang bên trong Cao Thăng có thể toàn thân trở ra.

Trong lúc một nén nhang thời gian đem đến chưa tới thời điểm, trong tràng cục diện nhanh quay ngược trở lại xuống dưới, vốn đang là công phòng thoả đáng Cao Thăng đột nhiên trúng chiêu mê hoặc của Khâu Tiểu Cừ, ở Cao Thăng lực cũ chưa đến, lực mới không sinh thời điểm, Khâu Tiểu Cừ một quyền thẳng đến trước mặt Cao Thăng, Cao Thăng chỉ nhìn thấy ở trong mắt năm đốm nhanh chóng phóng đại, khoảng cách gần như vậy, đôi mắt đồng thời ở bên trong Kim Tiên thân thể chỉ lực đạt trình độ cao nhất Khâu Tiểu Cừ, cho dù Cao Thăng phá hư giao ước thả ra hộ thân pháp thuật cũng chưa chắc hữu hiệu, thân thể thế tất sẽ phải chịu trọng thương.

Khâu Tiểu Cừ mỉm cười lộ ra một đám vẻ đắc ý, bằng hữu của Cao Thăng mặt lộ vẻ vẻ mặt, Trâu Tiên Tử thậm chí không tự chủ kinh hô một tiếng, thế nhưng ai cũng không có năng lực ngăn cản.

Mọi người ở đây cho rằng Cao Thăng muốn tổn thương ở Khâu Tiểu Cừ quyền hạ thời điểm chỉ cảm thấy trước mắt thanh ảnh lóe lên, một người đã đứng ở trước người Cao Thăng, duỗi ra một chỉ cũng nắm thành quyền tay chống đỡ nắm đám của Khâu Tiểu Cừ, người tới tạt vẫn không động, Khâu Tiểu Cừ lại bị đẩy lui vài chục bước xa, miệng hồ đánh rách tả tơi vết máu cũng không thể giấu diếm được một đám Tiên nhân.

Các vị Kim Tiên đều cảm thấy hết sức khiếp sợ, không nói trước người tới ở tốc độ ánh sáng ở giữa cứu Cao Thăng tốc độ khủng bố, tựa là vừa vịn đuổi tới lại có thể tiếp được Khâu Tiểu Cừ lấy thân thể cường hoành mà nổi danh tiếng nắm đám đang thịnh, bản thân tạt vẫn không động, Khâu Tiểu Cừ lại bị đẩy lui thậm chí miệng hồ đánh rách tả tơi, có thể thấy người tới tu vi cực cao, thân thể chi lực càng là khủng bố đến không thể lấy Kim Tiên tiêu chuẩn đến cân nhắc, đều tưởng rằng Chân Tiên đã đến, nhưng khi nhìn thanh người tới sau đó tuy nhiên cũng lộ ra không thể tưởng tượng nổi vẻ mặt.

Trong tràng đứng ở trước người Cao Thăng đứng là Hàn Lập.

Nguyên lai Hàn Lập một mực ở lấy khủng bố thân niệm bao phủ Khâu Tiểu Cừ, lấy Hàn Lập thân thể kinh nghiệm chém giết, Khâu Tiểu Cừ quý kế đương nhiên chạy không khỏi ánh mắt của Hàn Lập, Hàn Lập biết rõ Cao Thăng gặp nguy hiểm, ở vừa rồi mới nghĩ đến ở thời khắc mấu chốt giúp đỡ Cao Thăng, không nghĩ tới đến nhanh như vậy.

Cho nên Hàn Lập vừa mới xuất hiện đã có một màn đánh lui Khâu Tiểu Cừ..